

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

George R. R. Martin: A Storm of Swords

A Bantam Spectra Book, 2000
Copyright © 2000 by George R. R. Martin
Maps by James Sinclair
Heraldic crests by Virginia Norey

Fordította Pétersz Tamás
Hungarian translation © Pétersz Tamás
Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy sugározni bármely formában vagy módon, a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle összefűzésben, borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója, 2004
7630 Pécs, Alkotás u. 3.
Telefon: (72) 777-000
Fax: (72) 777-111
www.alexandra.hu
e-mail: online@alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
A kiadványt lektorálta Stemler Miklós és Varga Péter
Felelős szerkesztő Csatay Richárd
A kiadvány magyar változatát Bocz József tervezte
Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában
Felelős vezető: Bördős János

Megjelent 57,35 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 368 967 8

George R. R. Martin

Kardok vihara

a Tűz és Jég dalának
harmadik könyve

George R. R. Martin

a Tűz és Jég dalának könyvei:

Trónok harca
Királyok csatája
Kardok vihara

...

PROLÓGUS

Az ég szürke volt, az idő keservesen hideg, a kutyák pedig nem fogtak szimatot.

A nagy fekete szuka megszagolta a medvecsapást, hátraugrott, és lábai közé húzott farokkal visszaoldalgott a falkához. A kutyák nyomorúságos látványt nyújtottak, ahogy a folyóparton öszszebújva próbáltak védekezni a szél korbácsütései ellen. Chett is érezte. A metsző szél áthatolt a fekete gyapjúrétégen és a cserzett bőrruhán. Ember és állat egyformán szenvedett a kíméletlen hidegtől, de nem volt mit tenni. A szája megvonaglott, és szinte érezte, hogy az arcát és nyakát borító kelések elvörösödnek a haragtól. *Otthon kellene lennem a Fal biztonságában, hogy azokat a nyavalyás hollókat gondozzam, meg tüzet rakjak a vén Aemon mesternek. Az a fattyú Havas Jon vette el tőle mindezt, ő meg a dagadt barátja, Sam Tarly. Ők tehetnek róla, hogy most itt van egy falka vérebbel a Kísértetjárta erdő mélyén, ahol lefagynak a tokei.*

- Hét pokol! - Erősen megrántotta a pórázokat, hogy a kutyák rá figyeljenek. - Keressetek, rohadt dögök! Az ott egy medvenyom. Akartok húst vagy nem? Keress! - Az állatok azonban csak nyüszítettek, és még közelebb húzódtak egymáshoz. Chett megpattintotta a fejük felett rövid osztorát. A fekete szuka rávicsorgott. - A kutyahús is van ám olyan jó, mint a medve! - figyelmeztette a szukát. A lehelete minden szónál sűrű páráként lövellt ki a szájából.

Pacsirta a mellén keresztbe font karral állt, kezét a hóna alá dugta. Fekete gyapjúkesztyűt viselt, mégis állandóan arról panaszkodott, hogy megfagynak az ujjai.

- Túl hideg van hozzá, hogy vadásszunk, a rohadt életbe! - fakadt ki. - A francba ezzel a medvével, nem ér annyit, hogy keményre fagyjunk miatta!

- Nem mehetünk vissza üres kézzel, Pacsirta - morogta Kicsi Paul az arcát borító barna szakáll alól. - A parancsnok nem örülne neki.

A nagydarab férfi lapos, összetört orra alatt jéggé fagyott takony csillogott, vastag kesztyűbe bújtatott lapátkeze szorosan markolta lándzsája nyelét.

- A francba a Vén Medvével is! - sziszegte Pacsirta. Sovány, éles vonású ideges szemű fickó volt. - Mormont halott lesz, mielőtt megvirrad, nem emlékszel? Kit érdekel, minek örül és minek nem?

Kicsi Paul apró, fekete szemei megrebbentek. *Talán tényleg nem emlékszik rá* - gondolta Chett. Elég ostoba ahhoz, hogy mindent elfelejtsen.

- Miért kell megölnünk a Vén Medvét? Miért nem megyünk el egyszerűen, és hagyjuk békén?

- Azt hiszed, hogy ő is békén hagyna bennünket? - kérdezte Pacsirta. - Vadászna ránk. Azt akarod, hogy vadásszanak rád, te barom?

- Nem - morogta Kicsi Paul. - Nem akarom. Nem én.

- Akkor hát megöled? - kérdezte Pacsirta.

- Igen. - A nagydarab fickó a fagyott talajra csapott a lándzsája nyelével. - Meg! Nem vadászhat ránk.

Pacsirta kihúzta kezét a hóna alól, és Chetthez fordult.

- Azt mondom, öljük meg az összes tisztet!

Chettnek már elege volt ebből.

- Már megbeszéltük! A Vén Medve meghal, meg Blane az Árnýéktoronyból. Grubbs és Aethan is, mert szerencsétlenül húztak őrésget, Dywen és Bannen a nyomolvasás miatt, Ser Malac pedig a hollókért. Ennyi. Csendben öljük meg őket, míg alszanak. Elég egyetlen kiáltás, és mindannyiunkból féregeledel lesz! - A kelései haragosan vöröslöttek. - Te csak tedd a dolgodat, és figyelj arra, hogy az unokaöcséid is megtegyék a sajátjukat! Te meg, Paul, próbáld meg nem elfelejteni, hogy a harmadik őrésget, nem a második!

- Harmadik őrseg - ismételte a nagy ember az arcszörén és a fagyott taknyon át. - Én meg Halkléptű. Megjegyeztem, Chett.

Az éj holdtalan lesz ma, s ők megcinkelték az őrseghúzást, hogy nyolc saját emberük legyen szolgálatban. Rajtuk kívül még ketten őrzik majd a lovakat. Ennél jobb alkalmuk nem lesz. Amellett most már a vadak is bármelyik pillanatban rajtuk lehetnek, és mire megérkeznek, Chett már messze akart járni innét. Élteni akart.

Az Éjjeli Őrseg háromszáz felesküdt testvére lovagolt északra: kétszázán a Fekete Várból s még százán az Árnyéktoronyból. Emberemlékezet óta ez volt az Őrseg legnagyobb vállalkozása; teljes erejüknek közel egyharmada vett részt benne. Azért indultak el, hogy megtalálják Ben Starkot, Ser Waymar Royce-ot meg a többi eltűnt felderítőt, és kiderítsék, miért hagyják el a vadak a falvaikat. Nos, Starkhoz és Royce-hoz nem jutottak közelebb, mióta elhagyták a Falat, de azt megtudták, hová mentek a vademberek: a Jégagyarak isten háta mögötti, fagyos bércei közé. Tőle ott tanyázhatnának az idők végezetéig, attól aztán nem gyulladnának be a kelései.

De nem. Elindultak. Lefelé a Tejfolyó mentén.

Chettnek csak fel kellett emelnie a tekintetét, és látta maga előtt. A folyó köves partjait jeges szakáll szegélyezte, sápadt, tejszerű vize megállíthatatlanul hömpölygött alá a Jégagyaraktól. És most Mance Rayder meg a vademberei ugyanígy hömpölyögnek lefelé. Erdős Thoren három nappal ezelőtt tért vissza lóhalálában. Míg ő beszámolt a Vén Medvének arról, mit láttak a felderítői, az egyik embere, Fehérszemű Kedge elmesélte a többieknek.

- Még jócskán fent járnak az előhegységben, de jönnek - mondta Kedge, miközben kezeit melegengette a tűz fölött. - Kutyafejű Harma, az a himlős szuka vezeti az előőrsöt. Nosza, odalopózott a táborukhoz, és tisztán látta őt a tűz mellett. Az a bolond Tumberjon le akarta szedni egy nyílvevesszővel, de Erdősnek több esze volt.

Chett köpött egyet.

- Hányan voltak, meg tudtátok állapítani?

- Sokan, és még többen. Vagy húsz-harmincezer ember, nem maradtunk ott, hogy megszámoljuk. Harma előőrsében ötszázán voltak, mindannyian lóháton.

Az emberek nyugtalanul összenéztek a tűz körül. Egy tucatnyi lovas vadember is ritkaságszámba ment, hát még ötszáz...

- Erdős elküldte Bannent meg engem, hogy széles ívben kerüljük meg az előőrsöt, és lessük meg a fősereget - folytatta Kedge. - Nem láttuk a végét. Lassan mozognak, mint a megfagyott folyó, négy-öt mérföldet tesznek meg egy nap, de nem úgy festenek, mint akik vissza akarnának térni a falvaikba. Több mint a fele asszony meg gyerek, és maguk előtt hajtják az állataikat: kecskéket, birkákat, még szánhúzó bivalyokat is. Bundabálákat, oldalnyi húsokat, ketrebe zárt csirkéket, köpülőket, rokkákat, minden rohadt holmijukat magukkal viszik. Az öszvéreket meg a lovakat úgy megrakták, hogy azt hinné az ember, kettétörik a hátuk. Az asszonyokat is felpakolták.

- És a Tejfolyót követik? - kérdezte Pacsirta a Nővérekről.

- Azt mondtam, nem?

A Tejfolyó mentén haladva el kell vonulniuk az Elsők Ökle előtt, az ősi gyűrűerőd alatt, ahol az Éjjeli Őrseg táborozik. Akinek csak egy csepp esze is volt, láthatta: ideje sátrat bontani, és visszavonulni a Falra. A Vén Medve karókkal, csapdákkal és lábtövisekkel erősítette meg az Öklöt, de ezek mit sem érnek egy ekkora sereggel szemben. Ha itt maradnak, bekerítik és legyűrik őket.

Erdős Thoren meg egyenesen támadni akar! Nyájas Donnel Ser Mallador Locke apródja volt, és elmesélte, hogy két éjszakával azelőtt Erdős felkereste Locke-ot a sátrában. Ser Malladornak ugyanaz volt a véleménye, mint az öreg Ser Ottyn Wythersnek. Ő is vissza akart vonulni a Falra, de Erdős azon volt, hogy lebeszélje erről.

- Ennek a Falon Túli Királynak eszébe sem jutna minket ennyire északon keresni - ismételte el később a szavait Nyájas Donnel. - Ez a nagy sereg csak vánszorgó csűrhe, tele éhes szájakkal, akik azt sem tudják, melyik a kard élesebbik vége! Egyetlen csapástól elpárologna a harci kedvük, és jajgatva bújnának vissza az odúikba a következő ötven évre.

Háromszázan harmincezer ellen. Chett ezt eszelős ostobaságnak tartotta, de ami még ennél is rosszabb volt, Erdős meggyőzte Ser Malladort, és ketten már-már ott tartottak, hogy rábeszéljk magát a Vén Medvét is.

- Ha túl sokáig várunk, elúszik a lehetőség, és talán soha többé nem jön el - hajtogatta Erdős mindenkinek. Ser Ottyn Wythers erre azt felelte:

- Mi vagyunk a pajzs, amely az emberek birodalmát védi. Egy pajzsot nem dobunk el értelmetlenül.

Erdős Thoren azonban így vágott vissza:

- Ha harcolsz, a legbiztosabb védekezés egy gyors dőfés, amely végez az ellenféllel, nem pedig az, hogy meglapulsz a pajzsod mögött!

A parancsnokság azonban nem Erdős és nem is Wythers kezében volt, hanem Lord Mormontéban, ő pedig a többi felderítőre várt. Jarman Buckwellre és az embereire, akik megmászta az Óriások Lépcsőjét, meg Félkezű Qhorinra és Havas Jonra, akik a Síkító-hágót kutatják át. Buckwell és a Félkezű viszont késtek. Valószínűleg meghaltak. Chett elképzelte, ahogy Havas Jon kékre fagyott teteme valami sivár hegytetőn fekszik, vadak lándzsájával a nyomorult, fattyú seggében. A gondolatától mosolyoghatnékja támadt. *Remélem, a rohadt farkasát is megölték!*

- Nincs itt medve - határozta el hirtelen. - Csak valami régi nyom, semmi több. Vissza az Ökölhöz!

A kutyák ugyanannyira vágytak vissza, mint ő maga, és most majd a földre rántották igyekezetükben. Talán azt hitték, enni kapnak. Chettnak nevetnékje támadt. Már három napja nem adott nekik enni, hogy éhesek és aljasak legyenek. Ma éjjel, mielőtt eltűnne az éjszakában, szabadon engedi őket a lovak között, miután Nyájas Hegyi Donnel és Tönklábú Kari elvágta a pályákat. *Az egész Ököl tele lesz vicsorgó vérebekkel és rémült lovakkal, amelyek a tábortüzekbe gázolnak, átugorják a gyűrűfalat, letapossák a sátrakat.* Akkora lesz a felfordulás, hogy talán órákig nem veszi észre senki, hogy tizennégy testvér hiányzik.

Pacsirta még kétszer ennyi embert akart beavatni, de mit várjon az ember egy ostoba, haltól bűzlő Nővérfitől? Elég egyetlen rossz fülbe suttogott szó, és az ember észre sem veszi, máris egy fejjel rövidebb. Nem, a tizennégy pont megfelelt. Elegen voltak, hogy megtegyék, amit meg kellett tenni, de nem túl sokan ahhoz, hogy megőrizhessék a titkot. A legtöbbjüket maga Chett toborozta. Kicsi Pault is ő hozta. Ő volt a legerősebb férfi a Falon, még ha az esze lassabban járt is, mint egy dögölt csiga. Egyszer egyetlen öleléssel eltörte egy vad gerincét. Velük volt Tör is, aki a kedvenc fegyveréről kapta a nevét, meg a kis, szürke fickó, akit a testvérek csak Halkléptűnek neveztek. Ő vagy száz asszonyt erőszakolt meg fiatal korában, és azzal szeretett dicsekedni, hogy egyikük sem látta vagy hallotta meg, mielőtt bevágta nekik.

A terv Chett fejében született. Ő volt a csapat esze; négy nagyszerű évig a vén Aemon mester intézője volt, míg az a fattyú Havas Jon ki nem túrta a helyéről, hogy a dagadt disznó barátja elfoglalhassa a helyét. Ma éjjel, miközben megöli Sam Tarlyt, a fülébe akarta súgni, hogy „Add át az üdvözlétemet Havas uraságnak!”. Pontosan a fülébe, mielőtt elmetszi a torkát, hogy a vére bugyogva ömöljön ki a faggyúrétegen át. Chett ismerte a hollókat, velük tehát nem lesz gond, ahogy Tarlyval sem. Az a gyáva féreg a kés első érintésére összepisálja a gatyáját, és rimánkodni kezd majd az életéért. *Hadd könyörögjön, nem megy vele semmire.* Miután elvágta a torkát, kinyitja a kalitkákat, és elhessegeti a hollókat, hogy egyetlen üzenet se juthasson el a Falhoz. Halkléptű és Kicsi Paul megölik a Vén Medvét, Tör elbánik Blane-nel, Pacsirta és az unokaöccsei pedig elnémítják Bannent meg a vén Dywent, hogy ne szaglászhassanak a nyomaik után. Már két hete halmozták az élelmet. A lovakról Nyájas Donnel és Tönklábú Kari gondoskodik majd. Ha Mormont meghal, a parancsnokság Ser Ottyn Wythersre száll, ő pedig öreg, megtört és fáradt ember. *Még le sem száll a nap, már rohan is vissza a Falhoz, és nem vesztegeti arra az embereit, hogy utánunk küldje őket.*

A kutyák erősen húzták a fák között, Chett látta maga előtt a zöld rengetegből előtörő Öklöt. Olyan sötét volt, hogy a Vén Medve fáklyákat gyújtott a meredek, köves hegy tetején korona-

ként körbefutó erődfal hosszában. A három férfi átgázolt egy csermelyen. A víz jéghideg volt, a felszínén jégdarabok úsztak.

- Én a partvidék felé indulok - közölte Pacsirta, a Nővérfi. - Én meg az unokaöcsém. Építünk egy hajót, és visszamegyünk a Nővérekre.

És otthon tudni fogják, hogy elszöktetek, és lecsapják az ostoba fejeteiket - gondolta Chett. Ha valaki egyszer kimondta a szavakat, többé nem hagyhatta el az Éjjeli Örséget. Bárhová menjen is a Hét Királyságban, elfogják és megölik.

Aztán itt volt Ernyedtkezű Olló, aki arról beszélt, hogy visszavitorlázik Tyroshba, ahol elmondása alapján nem vágják le az ember kezét egy kis becsületes tolvajlásért, és akkor sem küldik el fagyoskodni élete hátralévő részében, ha netán rajtakapják valami lovag feleségével. Chettnek megfordult a fejében, hogy vele megy, de nem beszélte idétlen, cifra nyelvüket. Azonkívül mihez kezdene Tyroshban? Nem értett semmi hasznoshoz, hisz a Banyalápban nőtt fel. Az apja egész életében mások földjét túrta és piócákat gyűjtött. Egy vastag bőr ágyékkötő kivételével meztelenre vetkőzött, és belegázolt a sűrű posványba, majd amikor kijött, a mellbimbójától a bokájáig piócák borították. Chettnek néha segítenie kellett leszedni őket. Az egyik egy alkalommal a tenyerére tapadt, ő pedig undorában a falhoz csapta. Az apja véresre verte érte. A mesterek egy garast adtak tucatjáért.

Pacsirta hazamehet, ha akar, meg a hülye tyroshi is, de Chett aztán nem fog. Ha sohanapján látná Banyalápot, még az is túl korán lenne. Tetszett viszont neki Craster Erődje. Craster úgy él ott, mint egy uraság, miért ne tehetne hát ő is ugyanígy? Az volna aztán a jó móka! Chettből, a piócás ember fiából nagyúr lesz, saját erőddel! A címere rózsaszín mezőben egy tucat pióca lenne. De miért is állna meg az uraságnál? Akár még király is lehetne! Mance Rayder is varjúként kezdte. *Belőlem is éppúgy lehetne király, mint belőle, és vehetnék magam mellé néhány feleséget.* Crasternek tizenkilenc volt, nem számolva a fiatalokat, a leányait, akiket még nem fektetett le. Az asszonyok fele olyan vén és ronda volt, mint maga Craster, de ez nem lényeges. A vének főznének és mosnának rá, répát szednének, és a disznókat etetnék, a fiatalok meg melegítenék az ágyát, és gyerekeket szülnének neki. Craster nem is ellenkezne, nem bizony, ha Kicsi Paul egyszer megöleli.

A Vakondvárosban vásárolt szajhákön kívül Chett soha nem ismert más asszonyt. Fiatal korában a falusi lányok, ha csak egy pillantást vetettek golyvás, kelésekkel borított arcára, undorodva fordultak el tőle. A legrosszabb az a lompos Bessa volt. Ő Banyaláp minden fiújának szétvetette a lábait, ezért Chett úgy gondolta: neki miért ne? Egyszer fél napon át vadvirágokat szedett, mert úgy hallotta, hogy a lány szereti őket, ő azonban csak a képébe röhögött, és kijelentette, még az apja piócaival is szívesebben bújna ágyba, mint vele. Azonnal abbahagyta a vihogást, amikor belevágta a kését. Olyan jó érzés volt nézni az arcát, kihúzta hát a kést, és újra belevágta. Amikor lent, Hétpatak közelében elfogták, a vén Lord Walder Frey még arra sem vette a fáradságot, hogy maga jöjjön el ítélni felette. Az egyik fattyát küldte, Folyami Waldert, és mire Chett feleszmélt, már útban is volt a Fal felé Yorennel, azzal a büzlő fekete ördöggel. Azért az egyetlen édes pillanatért az egész életével fizetett.

Most azonban elhatározta, hogy visszaszerzi, és Craster asszonyait is mellé. Annak a nyomorult, vén vadembernek igaza van. *Ha azt akarod, hogy egy asszony a feleséged legyen, el kell vened erővel. Csak semmi virágszedés, akkor talán nem veszi észre a rohadt keléseidet.* Chett szilárdan eltökélte, hogy soha többé nem követi el ezt a hibát.

Menni fog - biztatta magát már vagy századszor. *Ha sikerül egéruat nyernünk.* Ser Ottyn dél felé indul majd, az Árnyékatorony irányába, mert az a legrövidebb út a Falhoz. *Nem fog törődni velünk, Wythers aztán nem.* Semmi más nem fogja érdekelni, csak hogy egészben hazaérjen. Erdős Thoren ki fog tartani a támadás mellett, Ser Ottyn azonban sokkal óvatosabb, és ő lesz a rangidős. *Amúgy sem számít. Ha elmentünk, Erdős azt támad meg, akit csak akar. Mit érdekel az minket? Ha egy sem tér vissza közülük a Falra, soha senki sem fog keresni bennünket. Azt fogják hinni, odavesztünk a többiekkel együtt.* Ez új gondolat volt, és egy pillanatra kísértésbe esett, de ahhoz, hogy Erdős legyen a parancsnok, Ser Ottynt és Ser Mallador Locke-ot is meg kellene öl-

niük, őket pedig éjjel-nappal őrzik. Nem, a kockázat túl nagy lenne.

- Chett - szólalt meg Kicsi Paul, ahogy visszafelé baktattak egy köves vadcsapáson az őrfák és fenyők közt. - Mi legyen a madárral?

- Milyen kurva madárral? - Másra sem volt most szüksége, csak hogy valami barom madarokról kezdjen locsogni.

- A Vén Medve hollójával - felelte Kicsi Paul. - Ha megöljük a Vén Medvét, ki fogja etetni a madarát?

- Ki a rossebet érdekel? Öld meg a madarat is, ha akarod!

- Én nem akarok bántani semmiféle madarat - rázta a fejét a nagydarab ember. - De az beszél.

Mi lesz, ha elmondja, mit csináltunk?

Pacsirta, a Nővérfi röhögött.

- Kicsi Paul, annyi eszed sincs, mint egy ökörnek! - gúnyolódott.

- Fogd be a szád! - mordult rá Kicsi Paul vészjóslóan.

- Paul! - lépett közbe Chett, mielőtt a nagy erejű fickó túlságosan felhúzta volna magát. -Ha megtalálják a vénembert, ahogy egy vértócsában fekszik elvágott torokkal, nem kell majd hozzá madár, hogy rájöjjenek: valaki megölte.

Kicsi Paul rágódott ezen egy percig.

- Igaz - ismerte el. - Akkor megtarthatom? Szeretem azt a madarat.

- A tiéd - bólintott Chett, csak hogy csöndben maradjon.

- Ha megehezünk, legalább megehetjük - javasolta Pacsirta.

Kicsi Paul tekintete megint elborult.

- Jobb, ha nem próbálsz megenni az én madaramat, Pacsirta! Jobb, ha nem.

Chett hangokat hallott a fák közül.

- Most aztán mind a ketten fogjátok be a hülye pofátokat! Már majdnem az Ökölnél vagyunk.

A hegy nyugati oldala közelében bukkantak ki az erdőből, és dél felé kerültek, ahol a hegyoldal kevésbé volt meredek. Az erdő szélénél egy tucat testvér íjjal gyakorolt. A fákra emberi alakokat rajzoltak, azokra lövöldöztek.

- Nézzétek! - mondta Pacsirta. - Egy disznó, íjjal a kezében!

Valóban, a hozzájuk legközelebb álló íjász maga Ser Malac volt, a kövér fiú, aki ellopta Chett helyét Aemon mester mellett. Samwell Tarly pusztá látványa is haraggal töltötte el. Az intézői állás Aemon mester mellett a legjobb hely volt, amit egész életében ismert. A vak öregembernek nemigen voltak igényei, Clydas pedig amúgy is ellátta mindennel. Chett dolga könnyű volt: a hollóházat takarította, néha megrakta a tüzet, elhozta az ételt... és Aemon egyetlenegyszer sem ütötte meg. *Azt hiszi, csak úgy beszélhet és kidobhat, csak mert előkelő származású, és tud olvasni. Lehet, hogy megkérem, olvassa el a késemet, mielőtt átvágom vele a torkát.*

- Menjetelek tovább! - intett a többieknek. - Én meg akarom nézni ezt.

A kutyák a pórázt rángatták; ők is tovább akartak indulni, mert azt hitték, odafent étel várja őket. Chett a csizmája orrával belerúgott a szukába, és ettől egy kicsit lecsendesedtek.

A fák közül figyelte, ahogy a kövér fiú egy akkora íjjal birkózik, mint ő maga. Vörös holdvilágképe eltorzult az összpontosítástól. Előtte három nyílvevő állt a földbe szúrva. Tarly az idegre illesztette a vesszőt, megfeszítette a húrt, egy hosszú pillanatig úgy tartotta, míg célozni próbált, majd elröpítette a nyílvevőt. Az eltűnt a sűrűben. Chett hangosan, kellemes undorral röhögött.

- Azt aztán nem találjuk meg többé, és én leszek az oka - sóhajtott Edd Tollett, a savanyú képű, szürke hajú apród, akit mindenki csak Bánatos Eddnek hívott. - Soha, semmi nem tűnik el úgy, hogy ne rám sandítanak, mióta elveszítettem a lovamat. Mintha én tehettem volna róla. A ló fehér volt, a hó meg esett, mit vártak?

- Ezt elfújta a szél - mondta Grenn, Havas uraság egy másik barátja. - Próbáld meg mozdulatlanul tartani az íjat, Sam!

- Nehéz - panaszkodott a kövér fiú, de azért kihúzta a második vesszőt is. Ez magasra ment, és tíz lábbal a cél felett szállt el az ágak között.

- Azt hiszem, lelőttél egy levelet arról a fáról - jegyezte meg Bánatos Edd. - Az ősz elég gyorsan jön, nem kell még segíteni is neki - sóhajtott. - És mindannyian tudjuk, mi következik az ősz után. Az istenekre, fázom! Lődd ki az utolsó nyilat, Samwell, azt hiszem, a nyelvem kezd a szájpaplásomhoz fagyni!

Ser Malac leeresztette az íjat, és Chett azt hitte, mindjárt nyafogni kezd.

- Túl nehéz.

- Vessző, feszít, lő! - biztatta Grenn. - Gyerünk!

A kövér fiú kötelességtudóan kirántotta az utolsó nyilat a földből, az íj húrjára helyezte, megfeszítette és elengedte. Ezúttal gyorsan csinálta, anélkül hogy gondosan hunyorítva végignézett volna a nyílvevő mellett, ahogyan az előző két lövésnél tette. A nyílvevő alacsonyán a szénrajz mellkasába fűrődött, és rezegve ottmaradt.

- Eltaláltam! - kiáltotta megdöbbenve Ser Malac. - Grenn, láttad? Edd, nézd, eltaláltam!

- Aha, a bordái közé küldted - állapította meg Grenn.

- Megöltem? - kérdezte a kövér fiú izgatottan.

Tollett vállat vont.

- Talán kilyukasztottad volna a tüdejét, ha lenne neki. A legtöbb fának azonban nincs. - Kivette az íjat Sam kezéből. - Láttam már rosszabb lövést is. Úgy ám, sőt, magam is követtem el néhányat.

Ser Malac sugárzott a büszkeségtől. Úgy festett, mintha csinált volna valamit. Amikor azonban észrevette Chettet és a kutyákat, a mosolya halk nyikkanással lehervadt.

- Eltaláltál egy fát - szólalt meg Chett. - Majd meglátjuk, hogy lősz, amikor Mance Rayder legényei támadnak. Ők nem fognak ám ott állni kiterjesztett karokkal meg susogó levelekkel, nem bizony! Egyenesen rád rontanak majd, a képedbe üvöltenek, és lefogadom, hogy akkor összepisárod a gatyádat. Az egyik a kis malacszemeid közé vágja majd a fejszójét. Az utolsó hang, amit hallasz, a széthasadó koponyád recsenése lesz!

A kövér fiú reszketett. Bánatos Edd a vállára tette a kezét.

- Testvér! - szólalt meg komolyan. - Csak mert veled így történt, az még nem jelenti azt, hogy Samwell is ugyanígy fog járni.

- Miről beszélsz, Tollett?

- A fejszéről, ami széthasította a koponyádat. Tényleg igaz, hogy az eszed fele kifolyt a földre, és a kutyáid felnyalogatták?

Az a nagydarab fajankó Grenn röhögött, sőt még Samwell Tarlynak is sikerült kipréselnie magából egy halovány mosolyt. Chett belerúgott a legközelebbi kutyába, megrántotta a pórázokat, és elindult felfelé a hegyen. *Csak vigyorogj, Ser Malac! Majd meglátjuk, ki nevet ma éjjel!* Csak azt sajnálta, hogy nem lesz ideje végezni Tollett-tel is. *A mélabús, lóképű bolond!*

A hegyen még ezen az oldalon is nehéz volt felkapaszkodni, pedig itt volt a legkevésbé meredek. Még fel sem ért, amikor a kutyák máris ugatni kezdtek, és vadul rángatták a pórázokat abban a hiszemben, hogy nemsokára ételhez jutnak. Ehelyett Chett csizmájának orrából kaptak egy kis ízelítőt, a nagy rondaságra pedig, amelyik feléje kapott, még az ostorral is ráhúzott egyet. Miután megkötötte őket, elment jelentést tenni.

- A nyomok ott voltak, ahogy Óriás mondta, de a kutyák nem fogtak szagot - közölte Mormonttal a parancsnok nagy fekete sátra előtt. - Azok ott a part mentén lehettek régi nyomok is.

- Kár. - Mormont parancsnoknak kopasz feje, hatalmas, bozontos szürke szakállá volt, és a hangja éppoly fáradtnak tűnt, mint ahogy kinézett. - Mindannyiunknak jól jött volna egy kis friss hús.

A vállán ülő holló megbillentette a fejét, és megismételte:

- Hús. Hús. Hús.

Megsüthetnénk azokat a nyavalyás kutyákat - villant át Chett agyán, de befogta a száját, míg a Vén Medve útjára nem engedte. *Most kellett utoljára fejet hajtanom előtte* - gondolta elégedetten. Mintha még hidegebbre fordult volna az idő, pedig meg mert volna esküdni rá, hogy már nem le-

het hidegebb. A kutyák nyomorúságukban összebújtak a fagyott sárban, és Chettnak megfordult a fejében, hogy bemászik közéjük. Ehelyett azonban fekete gyapjúsálat csavart az arca alsó felére, s csak egy vékony nyílást hagyott a szájának. Tudta, hogy ha mozog, nem fázik annyira, ezért lassan körbejárt a tábor körül egy marék savanyúlevéllel, megkínálta az őrségen lévő Fekete Testvéreket, és meghallgatta a mondandójukat. A nappali örök közül senkit sem avatott be a tervébe, de még így is jónak látta, hogy megtudja, mit gondolnak.

A legtöbbször azt gondolta, hogy rohadt hideg van.

Az árnyékok egyre hosszabbak, a szél egyre erősebb lett; magas, vékony hangon sivított, ahogy keresztülfúj az erőd fal kövei között.

- Gyűlölöm ezt a hangot - jegyezte meg a kis termetű Óriás. - Olyan, mintha egy csecsemő tejjét sírna a bozótban.

Amikor körbeért, visszament a kutyákhoz. Ott találta Pacsirtát.

- A tisztek megint a Vén Medve sátrában vannak, és nagyon vadul vitatkoznak.

- Ezek ilyenek - legyintett Chett. - Nemesi születésűek mind, kivéve Blane-t. Ezek nem bortól, hanem szavaktól rúgnak be.

Pacsirta közelebb somfordált.

- Az a sajtfejű még mindig a madárról hablatyol - figyelmeztette, közben körülnézett, tényleg nincs-e ott senki. - Most azt kérdezi, pakoltunk-e magot a dögnek.

- Holló - felelte Chett. - Hullákat eszik.

Pacsirta elvigyorodott.

- Mondjuk, az övét?

Vagy a tiédet. Chett úgy vélte, a nagydarab fickóra nagyobb szükségük van, mint Pacsirtára.

- Ne aggódj Kicsi Paul miatt! Te teszed a saját dolgod, ő meg teszi az övét.

Mire megszabadult Pacsirtától és leült, hogy megélezze a kardját, az erdőben már lopakodott az alkonyat. Nagyon nehéz dolga volt így, de nem akarta lehúzni a kesztyűit. Ha abban a hidegben valami bolond pusztá kézzel nyúl a pengéjéhez, minden bizonnyal elbúcsúzhat a bőrétől egy jókora darabon.

Mire lement a nap, a kutyák hangosan szűkültek, de csak vizet és szitkokat kaptak.

- Még egy fél éjszaka, és lakomát csaphattok. - Ekkor megérezte a vacsora illatát.

Dywen a tábornok mellett magyarázott éppen, miközben Chett megkapta a száraz kenyérdarabot és a tál babból meg szalonnából főzött levest Hake-től, a szakácstól.

- Az erdő túl csendes - mondta a vén erdőlakó. - Nincsenek békák a folyó mellett, se baglyok a sötétben. Még nem hallottam ennél döglöttebb erdőt.

- Az az erdő a szádban elég döglöttnek tűnik - jegyezte meg Hake.

Dywen összecsattintotta a fogsorát.

- Farkasok sincsenek. Korábban voltak, de már nincsenek. Szerintetek hová mehettek?

- Valahová, ahol meleg van - felelte Chett.

A mintegy tucatnyi testvér közül, aki a tűz körül üldögélt, négyen hozzá tartoztak. Evés közben keményen végigmérte őket, nem mutatja-e valamelyikük a félelem jeleit. Tör elég nyugodtnak látszott, ahogy ott ült csendben, és a pengéjét élesítette, mint minden éjjel. Nyájas Hegyi Donnel könnyedén tréfálkozott. Fehér fogakkal, vastag, vörös ajkakkal és sárga fürtökkel bírt, amelyek művészien rendezett összevisszaságban omlottak a vállára. Azt állította, hogy valami Lannister fattya. Lehet, hogy így is volt. Chettet nem érdekelték sem a csinos fiúk, sem a fattyúk, de Nyájas Donnel használhatónak látszott.

Az erdősszel kapcsolatban, akit a testvérek Fűrésznek hívtak - sokkal inkább a horkolása, mint a szakmája miatt -, már kevésbé volt biztos a dolgában. Már most is olyan nyugtalannak látszott, hogy talán soha többé nem horkol. Maslyn még rosszabb volt; Chett látta, hogy az arcán a metsző szél ellenére verejték csurog. Az izzadságcseppek úgy csillogtak a tűz fényében, mint megannyi apró, nedves ékkő. Maslyn emellett nem is evett, csak bámulta a levesét, mintha a szagától is bármelyik pillanatban kész lenne elhányni magát. *Oda kell figyelnem erre a fickóra* - gondolta Chett.

- Gyülekező! - harsant fel váratlanul a kiáltás tucatnyi torokból, a parancs gyorsan eljutott a hegyi tábor minden sarkába. - Éjjeli Őrség emberei! Gyülekező a központi tűznél!

Chett gondterhelten befejezte a levesét, és elindult a többiek után.

A Vén Medve a tűz előtt állt, a háta mögött Erdős, Locke, Wythers és Blane sorakoztak. Mormont vastag, fekete bundaköpponyegot viselt. A hollója a vállán ült, és fekete tollait illegette. *Ez nem jelent jót.* Chett átfurakodott Barna Bernarr és az Árnyéktorony néhány embere között. Amikor mindenki összegyűlt, az erdőben és a fal mentén felállított öröket leszámítva, Mormont megköszöri a torkát és köpött egyet. A nyála megfagyott, mielőtt földet ért volna.

- Testvérek! - szólalt meg. - Az Éjjeli Őrség emberei!

- *Emberei!* - rikácsolta a holló. - *Emberei! Emberei!*

- A vadak lefelé vonulnak a hegyekből a Tejfolnyó mentén. Thoren úgy véli, az előőrs tíz napon belül a nyakunkon lehet. Ezt az előőrsöt a legtapasztaltabb harcosaik alkotják, Kutyafejű Harma vezetésével. A többiek valószínűleg hátvédet alkotnak, vagy szorosan követik őket, magával Mance Rayderrel az élen. A katonáik másutt elszórtan helyezkednek el a menet hosszában. Vannak ökreik, öszvéreik, lovaik, de nem túl sok. A legtöbbjük rosszul felfegyverzett és képzetlen gyalogos. A fegyvereik inkább kőből és csontból, mint acélból lesznek. Alaposan megterhelik őket az asszonyok, a gyerekek, a birka- meg kecskenyájuk és a világi javaik. Röviden szólva, bár sokan vannak, nagyon sebezhetőek... és nem tudják, hogy itt vagyunk. Legalábbis imádkozunk, hogy így legyen!

Tudják - gondolta Chett. - Tudják, te vén hülye gennyzsák, ez olyan biztos, mint hogy felkel a nap. Félkezű Qhorin nem jött vissza, ugye? Sem Jarman Buckwell. Ha valamelyiküket elkapták, biztos lehetsz benne, hogy a vadak mostanra dalra fakasztották.

Erdős lépett előre.

- Mance Rayder át akar törni a Falon, hogy háborút viseljen a Hét Királyság ellen. Nos, kettőn áll a vásár. Holnap reggel mi üzenünk hadat neki!

- Hajnalban minden erőnkkel útra kelünk - folytatta a Vén Medve, miközben izgatott morajlás futott végig az összegyűlt tömegben. - Észak felé indulunk, majd nyugat felé kanyarodunk. Mire megfordulunk, Harma előőrs már jóval az Öklön túl jár majd. A Jégagyarak előhegyei keskeny, kanyargós völgyekkel teliek, szinte csapdák állítására teremtettek. A menetoszlopuk több mérföld hosszúra nyúlik majd. Egyszerre több helyen fogunk rájuk rontani, és meg lesznek győződve róla, hogy nem háromszáz, de háromezren vagyunk.

- Keményen lecsapunk, és eltűnünk, mielőtt a lovasaik felfejlődhetnének, hogy szembeszálljanak velünk - tette hozzá Erdős Thoren. - Ha üldözőbe vesznek, vidám kis kergetőzést rendezünk nekik, aztán visszafordulunk, és egy másik helyen megint lecsapunk az oszlopra. Felgyűjtjük a szekereiket, szétszórjuk a nyájaikat, és megölünk annyit közülük, amennyit csak tudunk. Mance Raydert is, ha megtaláljuk. Ha megtörnek és visszatérnek az odúikba, győztünk. Ha nem, egész a Falig zaklatni fogjuk őket, és teszünk róla, hogy hullák szegélyezzék az útjukat!

- De hát több ezren vannak! - kiáltotta valaki Chett mögül.

- Meghalunk. - Ez Maslyn félelemtől reszkető hangja volt.

- *Halunk!* - visította Mormont hollója, és csapkodni kezdett fekete szárnyaival. - *Halunk! Halunk!*

- Sokan közülünk meghalnak - bólintott a Vén Medve. - Lehet, hogy mindannyian meghalunk. De, ahogy egy másik parancsnok mondta ezer évvel ezelőtt, ezért öltöztetnek feketébe bennünket. Emlékezzetek az eskütokre, testvérek! Kard vagyunk a sötétségben, a falak őrzői...

- A tűz, amely elűzi a hideget! - Ser Mallador Locke kivonta a kardját.

- A fény, amely elhozza a hajnalt! - hallatszott innen-onnan, és még több kard került elő a hüvelyből.

Aztán mindenki előrántotta a fegyverét. Háromszáz kard emelkedett a magasba, és ugyanennyi torok visszhangozta:

- A kürt, amely felébreszti az alvókat! A pajzs, amely az emberek birodalmát védelmezi!

Chettnek nem volt más választása, csatlakoznia kellett a többiekhez. Leheletük párja ködgo-

molyagként függött a levegőben, a tábornüzek fénye megcsillant az acélon. Örömmel látta, hogy Pacsirta, Halkléptű és Nyájas Donnel is együtt kiabál a csapattal, mintha ugyanakkora bolondok lennének, mint a többiek. Jól tették. Nem lett volna értelme feltűnést kelteniük most, amikor az idő annyira közel volt.

Amikor a kiáltások elhaltak, Chett megint hallotta az erődfalnak zúduló szél hangját. A lángok kígyóztak és reszkettek, mintha maguk is fáztak volna, és a hirtelen beállt néma csendben a Vén Medve hollója hangosat károgott, majd megismételte:

- Halunk!

Okos madár - gondolta Chett, miközben a tisztok oszolt vezényeltek, és figyelmeztették őket, hogy ma éjjel sokat egyenek és pihenjenek. Chett bemászott a bundák alá, nem messze a kutyáktól. A fejében egymást kergették a gondolatok arról, mi minden üthet ki balul. Mi van, ha ennek a vén baromnak a beszédére valamelyik embere meggondolta magát? Vagy Kicsi Paul rosszul emlékszik, és a harmadik helyett a második őrség alatt próbálja megölni Mormontot? Vagy Maslynnak inába száll a bátorsága, vagy valaki áruló lesz, vagy...

Azon kapta magát, hogy az éjszaka neszeit hallgatja. A szél hangja tényleg olyan volt, mint a gyermeksírás, és időnként emberek hangja, lovak nyerítése, égő fahasáb sziszegése vegyült bele. De semmi egyéb. *Olyan nagy a csend...*

Felsejlett előtte Bessa arca. *Én nem a kést akartam beléd vágni* - akarta mondani neki. - *Virágot szedtem neked, vadrózsát, nefelejcsét és boglárkát, ráment az egész délelőttöm.* A szíve úgy vert, akár egy dob, oly hangosan, hogy attól félt, az egész táborn felveri. A szája körül jéggé fagyott a szakála. Honnan jött ez az egész Bessával? Ha korábban rá gondolt, csak arra emlékezett, milyen volt, amikor haldoklott. Mi ütött belé? Alig kapott levegőt. Elaludt volna? Feltápászkodott, és valami nedves és hideg dolog érintette meg az orrát. Chett felpillantott.

Havazott.

Érezte, hogy a könnyek az arcára fagynak. *Ez így nem tisztességes* - akarta kiáltani. A hó mindent tönkretesz, amiért eddig dolgozott, minden gondos tervét keresztülhúzza. A hó sűrűn esett, mindenfelé súlyos, fehér pelyhek hullottak körülötte. Hogy találják meg az eldugott élelmet a hóban, vagy a vadcsapást, amelyet kelet felé követni akartak? Nekik viszont nem lesz szükségük sem Dywenre, sem Bannenre, hogy elkapják őket, ha frissen hullott hóban menekülnek. Ezenkívül a hó, különösen éjszaka, elfedi a talajt. A lovak megbotolhatnak egy gyökérben, kitörhetik a lábukat egy kőben. *Végünk van* - döbrent rá. - *Elbukunk, mielőtt egyáltalán nekivágtunk volna. Elvesztünk.* Nem vár úri élet a piócás ember fiára, nem lesz erőd, amit a sajátjának mondhat, sem feleségek, sem korona. Csak egy vadember kardja a gyomrában, aztán jeltelen sír. *Az a rohadt hó elvett tőlem mindent... Ha az ösvény havas lesz...*

Havas. Gyűlölte ezt a szót, ezt a nevet. Egyszer már tönkretette. Havas meg a házi malackája.

Chett felállt. A lábai merevek voltak, a szállingózó hópelyhek elmosódott, narancssárga folttá homályosították a távoli fáklyák fényét. Olyan volt, mintha felhőnyi sápadt, hideg bogár támadt volna rá. Rátelepedtek a vállára, a fejére, belerepültek az orrába és a szemébe. Átkozódva söpörte le őket magáról. *Samwell Tarly* - jutott hirtelen az eszébe. *Ser Malackával még mindig elbánhatok.* Az arcára tekerte a sálját, felhajtotta a csuklyáját, és öles léptekkel elindult arrafelé, ahol az a gyáva kukac aludt.

A hó olyan sűrűn esett, hogy eltévedt a sátrak között, de nemsokára észrevette az otthonos kis szélfogót, amit a kövér fiú készített magának egy szikla és a hollókalitkák között. Tarly egy halom fekete gyapjútakaró meg vastag bunda alatt feküdt. Az itt-ott besodródó hó lassan betakarta, és úgy nézett ki, mint valami puha, gömbölyű hegy. Az acél halkan surrant a bőrön, mint a sóhajlás, ahogy Chett előhúzta a törét. Az egyik holló károgott egyet. „Havas”, dörmögte egy másik, fekete szeme kibámult a rácsok között. Az első is hozzátette a saját „Havas”-át. Chett óvatos léptekkel elosont mellettük. A bal kezét a kövér fiú szájára fogja szorítani, hogy ne tudjon kiáltani, és aztán...

Ahúúúúúúúúúú!

Megmerevedett léptében, és lenyelt egy káromkodást, ahogy a szél végigsodorta a tábor felett

JAIME

A keleti szél kócos hajába kapaszkodott, gyengéden és illatosan, mint Cersei ujjai. Madarak énekét hallotta, és érezte a csónak alatt suhanó vizet, ahogy az evezőcsapások a halvány rózsaszín hajnal felé lökték őket. Annyi sötétben töltött idő után Jaime Lannister olyan édesnek találta a világot, hogy beleszédült. *Élek, és megrészesgít a napfény.* Ajkairól, oly hirtelen, mint a menedékből felriasztott fűrj, nevetés kélt.

- Csend! - mordult rá a néember haragosan. A harag sokkal jobban illett egyszerű arcához, mint a mosoly. Nem mintha Jaime egyszer is látta volna mosolyogni. Azzal szórakoztatta magát, hogy a szegecsekkel kivert bőrzeke helyett selyemköntösében próbálta meg elképzelni a nőt. *Mintha egy tehenet akarna az ember selyembe öltöztetni.*

Evezni azonban tudott a tehen. Vádlíja kötélcsomóként duzzadt a durva szövésű, barna nadrág alatt, karjának hosszú izmai minden evezőhúzásnál megfeszültek. Bár átevezte a fél éjszakát, a fáradtság legcsekélyebb nyoma sem látszott rajta, amit nem lehetett elmondani az unokatestvéréről, Ser Cleosról, aki a másik evezővel küszködött. *Ránézésre nagy, erős parasztlány, mégis úgy beszél, mintha előkelő származású volna, és kardot meg tört visel az oldalán.* De vajon használni is tudja-e őket? Jaime rögtön ki akarta ezt próbálni, amint megszabadítja magát ezektől a nyavalyás béklyóktól.

Vasbilincset viselt a csuklóján, és hozzá illő másik párt a bokáján; a kettőt alig egy láb hosszú súlyos lánc kötötte össze.

- Azt hinné az ember, hogy Lannister-becsületszavam nem volt elég jó - tréfálkozott, miközben megláncolták. Addigra, Catelyn Starknak hála, nagyon lerészegedett. A Zúgóból való szökésükből csak rövid részleteket tudott felidézni. Volt valami galiba a foglárrel, de a nagydarab néember elrendezte. Azután felmásztak egy végtelen hosszú lépcsőn, mindig csak körbe-körbe. A lábai gyengék voltak, mint a harmat, és kétszer-háromszor megbotlott, mire a néember a karját nyújtotta, hogy rátámaszkodhasson. Aztán utazóköpönyegbe bugyolálták, és egy csónak aljába lökték. Emlékezett rá, amikor Lady Catelyn megparancsolta valakinek, hogy vonják fel a Vízkapu csapórácsát. Visszaküldi Ser Cleost Királyvárba a Királynőhöz új feltételekkel, jelentette ki elmentmondást nem tűrő hangon.

Ezután valószínűleg elaludt. A bortól elálmosodott, és nagyon jólesett kinyújtóztatni a tagjait. A cellájában a láncai nem tették lehetővé ezt a luxust. Jaime már régen megtanulta, hogyan lopjon időt az alvásra a nyeregben vonulás közben. Ez sem volt nehezebb. *Tyrion betegre röhögi magát, ha meghallja, hogy átaludtam a saját szökésemet.* Most azonban ébren volt, és a béklyók kezdték bosszantani.

- Hölgyem! - szólalt meg. - Ha leveszed rólam a láncokat, felváltalak az evezőnél.

A néember megint mogorván bámult rá, lóarcáról csak úgy sütött a gyanakvás.

- Rajtad marad a lánc, Királyölő.

- Egész Királyvárig akarsz evezni, te néember?

- A nevem Brienne. Nem néember.

- Az én nevem pedig Ser Jaime. Nem Királyölő.

- Tagadod, hogy megöltél egy királyt?

- Nem. Te talán megtagadod a nemedet? Ha így van, oldozd ki a nadrágodat, és mutasd meg! - Ártatlanul elmosolyodott. - Megkérhetnék arra is, hogy nyisd szét az ingedet, de ahogy elnézem, az nem sokat bizonyítana.

- Ne feledkezz meg az udvariasságról, öcsém! - nyugtalankodott Ser Cleos.

Ebbe aztán nem szorult sok Lannister-vér. Cleos a nagynénje, Genna fia volt attól a tökfej

Emmon Freytől, aki rettegett Lord Tywintól attól a naptól fogva, hogy elvette a hűgát. Amikor Lord Walder Frey Zúgó oldalán vitte a háborúba az Ikreket, Ser Emmon az apja iránti kötelezettség helyett a felesége iránti hűséget választotta. *Kaszter-hegy nem járt valami jól ezzel az üzlettel* - elmélkedett Jaime. Ser Cleos úgy nézett ki, mint egy menyét, úgy harcolt, mint egy liba, és anynyi bátorság szorult belé, mint egy kivételesen vitéz bárányba. Lady Stark szabadságot ígért neki, ha elviszi az üzenetét Tyrionhoz, Ser Cleos pedig ünnepélyesen megfogadta, hogy megteszi.

Abban a cellában mindannyian sokat fogadkoztak, de Jaime a legtöbbet. Ez volt az ár, amit Lady Catelyn követelt a szabadságáért cserébe. A szívének szegezte a nagydarab néember kardját, és így szólt:

- Esküdj meg, hogy soha többé nem fogsz fegyvert a Starkok és a Tullyk ellen! Esküdj meg, hogy rákényszeríted a fivéredet, állja a szavát, és visszaküldi a lányaimat sértetlenül! Esküdj meg a becsületre mint lovag, mint Lannister, mint a Királyi Testőrség testvére! Esküdj meg a nővéred életére, az apád életére és a fiad életére, a régi és új istenekre, és én visszaküldelek a nővéredhez! Utasítsd vissza, és a véredet veszem! - Emlékezett az acélhegy szúrására a rongyain keresztül, amikor az asszony csavart egyet a kardon.

Vajon mi lesz a Fősepton véleménye az olyan esküőről, amit holtrészegen tesz valaki a falhoz láncolva, miközben kardot szegeznek a mellkasának? Nem mintha Jaime-et valóban érdekelt volna az a kövér gazember vagy az istenek, akiket állítólag szolgált. Eszébe jutott a vödör, amit Lady Catelyn felrúgott a cellájában. Furcsa nő. Olyasvalakire bízta a lányait, akinek szart sem ér a becsülete. Bár olyan kevésbé bízott meg benne, amennyire csak mert. *Tyrionban reménykedik, nem bennem.*

- Talán mégsem olyan ostoba - mondta hangosan.

Fogva tartója félreértette.

- Nem vagyok ostoba. Sem süket.

Barátságosan viselkedett vele, hiszen olyan könnyű volt gúnyt űzni belőle, hogy semmi örömet nem okozott volna.

- Magamban beszéltem, és nem rólad. Egy cellában könnyen a szokásává válik az embernek.

A néember összevonta a szemöldökét. Előretolta az evezőket, visszahúzta őket, majd megint előretolta. Közben egy szót sem szólt.

Olyan jól pereg a nyelve, amilyen csinos az arca.

- A beszédedből ítélve előkelő származásúnak vélek.

- Az apám Tarthi Selwyn, az istenek kegyelméből Alkonyvár ura. - Még ezt is vonakodva közölte.

- Tarth - bölintott Jaime. - Amennyire emlékszem, valami szörnyű nagy szikla a Keskenytengerben. Alkonyvár pedig Viharvégre esküdött fel. Hogy lehet, hogy te mégis Robbot, Deres urát szolgálod?

- Én Lady Catelynt szolgálom, ő pedig azt parancsolta, hogy vigyelek biztonságban a fivéredhez, Tyrionhoz Királyvárba, nem pedig azt, hogy szócsatát vívjak veled. Maradj csendben!

- Torkig vagyok a csennel, asszony!

- Akkor csevegi Ser Cleossal! Én nem beszélek szörnyetegekkel.

Jaime gúnyosan felkacagott.

- Talán szörnyek vannak a közelben? Netán a víz alatt rejtőznek? Vagy ott, abban a sűrű fűzesben? Én meg itt állok kard nélkül!

- Az az ember, aki megbecsteleníti a saját nővérét, meggyilkolja a királyát és a halálba hajít egy ártatlan gyermeket, nem érdemel más nevet.

Ártatlan? Az a nyomorult kölyök kémkedett utánunk! Jaime nem akart mást, csak egy órácskát kettesben Cerseivel. Az út északra egyetlen hosszú kínszenvedés volt. Mindennap látta az aszszonyt, de nem érinthette meg, mert tudta, hogy Robert minden éjjel részegen bezuhan az ágyába abban a hatalmas, nyikorgó kerek házban. Tyrion mindent megtett, hogy jókedvre derítse, de ez sem volt elég.

- Tisztelettel beszélj Cerseiről, néember! - figyelmeztette.

- A nevem Brienne, nem néember.
- Miért érdekel, hogyan nevez egy szörnyeteg?
- A nevem Brienne - ismételte makacsul, mint egy öszvér.

- Lady Brienne? - Olyannyira feltűnő volt a néember zavara, hogy Jaime érezte, itt gyenge pontot ért. - Vagy a Ser Brienne talán jobban inyedre volna? - Felnevetett. - Nem, attól tartok, nem. Felcicomázhatsz egy fejöstehenet farhámval, bársonytakaróval és fejpáncéllal, tetőtől talpig se-lyembe csomagolhatod, de attól még nem vágathatsz csatába a hátán.

- Kérlek, Jaime öcsém, ne légy ilyen faragatlan! - Ser Cleos zekéjét köpönyege alatt a Freyház ikertornyai és Lannister aranyoroszlánja díszítette. - Hosszú út áll még előttünk, ne veszekedjünk egymással!

- Ha én veszekszem, karddal teszem, kuzin. Csak beszélgetek a hölgygel. Mondd, néember, Tarthon minden asszony olyan egyszerű, mint te? Ha így van, akkor sajnálom a férfiakat. Lehet, hogy azon a kietlen sziklán ott a tenger közepén nem is tudják, milyen egy igazi asszony.

- Tarth gyönyörű - morogta a lány két evezőcsapás között. - Úgy nevezik: a Zafir-sziget. Maradj csendben, szörnyeteg, hacsak nem akarod, hogy betömjem a szádat!

- És még goromba is, nem, öcsém? - fordult Jaime Ser Cleoshoz. - Bár azt elismerem, a gerince acélból van. Nem sokan mernének engem szemtől szemben szörnyetegnek nevezni, bár nem kétlem, a hátam mögött elég sok mindent megengednek maguknak.

Ser Cleos zavartan köhécselt.

- Lady Brienne kétségkívül Catelyn Starktól hallotta ezeket a hazugságokat. A Starkok tudják, hogy karddal nem győzhetnek le téged, Ser, ezért mérgezett szavakkal viselnek hadat ellened.

Dehogynem győzhetnek le karddal, te csapott állú hülye. Jaime sokat tudóan mosolygott. Az emberek sok mindent kiolvashatnak egy sokat tudó mosolyból, ha hagyjuk. *Vajon Cleos kuzin tényleg megette ezt a halom szart, vagy csak igyekszik a bizalmába férkőzni? Mi ő, becsületes barom vagy seggnyaló?*

Ser Cleos vidáman tovább karattyolt.

- Aki elhiszi, hogy a Királyi Testőrség felesküdt testvériségének tagja ártana egy gyermeknek, az nem tudja, mit jelent a becsület!

Seggnyaló. Az igazat megvallva, Jaime megbánta, hogy kihajította Brandon Starkot azon az ablakon. Miután a fiú nem volt hajlandó meghalni, Cersei nem hagyta békén.

- Hétéves volt, Jaime - hordta le. - Még ha meg is értette, amit látott, ráijeszthettünk volna, hogy hallgasson!

- Nem gondoltam, hogy azt akarod...

- Te sohasem gondolkodsz! Ha a fiú felébred, és el találja mondani az apjának, mit látott...

- Ha, ha, ha. - Az ölébe vonta az asszonyt. - Ha felébred, majd azt mondjuk, álmodott, hazugnak nevezzük, ha pedig minden kötél szakad, megölöm Ned Starkot.

- És mit gondolsz, Robert mit tesz akkor?

- Tegyen, amit akar! Ha kell, hadra kelek ellene. A dalnokok úgy fogják emlegetni: A háború Cersei puncijáért.

- Jaime, engedj el! - dühöngött az asszony, és megpróbált felkelni.

Ő azonban ehelyett megcsókolta. Cersei egy pillanatig ellenállt, de aztán a szája az övére tapadt. Emlékezett a bor és a fokhagyma ízére a nyelvén. Az asszony megremegett. Jaime kezei az ingére tévedtek és megrántották. A selyem elszakadt, Cersei mellei kibuggyantak, és a Stark kölyköt egy időre elfelejtették.

Vajon Cerseinek később megint eszébe jutott, és felbérelte ezt a fickót, akiről Lady Catelyn beszélt, hogy a fiú soha ne ébredjen fel? *Ha a halálát akarta volna, engem küld. Emellett az sem vall rá, hogy egy ilyen féleszűt választ, aki így eltolja a dolgot.*

A felkelő nap fénye megcsillant a folyó szél korbácsolta vizén. A déli part vörös agyag volt, sima, mint a legjobb út. A nagy folyóba apróbb patakok ömlöttek, a partoldalon vízbe fült fák rothadó törzsei csimpszakodtak. Az északi part már vadabb volt. Itt hús láb magas sziklaszirtek emelkedtek, a gerincükön bükkökkel, tölgyekkel és gesztenyével. Lejjebb a folyón, az egyik ma-

gaslat tetején Jaime őrtonyot vett észre, amely minden evezőcsapással egyre nagyobbak látszott. Még messze jártak tőle, de már látta, hogy az építmény elhagyottan áll. Viharverte köveit sűrűn befutotta a vadrózsa.

Amikor a szélirány megváltozott, Ser Cleos segített a nagydarab néembernek felvonni a vitorlát, a vörös és kék csikokkal szabdalt, merev, háromszögletű vászondarabot. A Tullyk színei. Ha Lannisterekkel találkoznak a folyón, biztosan kellemetlenséget okoz nekik, de nem volt másik. Brienne a kormányrúdhhoz ült, Jaime pedig a szélárnyékos oldalon foglalt helyet. Láncai minden mozdulatánál hangosan csörögtek. Ezután sokkal gyorsabban haladtak, mert a sodrás mellett a szél is segítette őket.

- Jókora utat takaríthatnánk meg, ha a fivérem helyett az apámhoz vinnél - jegyezte meg Jaime.

- Lady Catelyn lányai Királyvárban vannak. Vagy a lányokkal térek vissza, vagy sehogy.

Jaime Ser Cleoshoz fordult.

- Öcsém, add kölcsön a késedet!

- Nem! - A nő felegyenesedett. - Nem kapsz fegyvert a kezvedbe!

A hangja sziklaszilárd volt.

Fél tőlem, még bilincsben is.

- Cleos, úgy látszik, téged kell megkérnem, hogy borotválj meg. A szakállat hagyjad, de a hajamat vágd le!

- Kopaszra akarod borotváltatni magad? - kérdezte Cleos Frey.

- A birodalom úgy ismeri Jaime Lannistert, mint szakálltalan lovagot hosszú aranyhajjal. Egy kopasz fickó piszkossárga szakállal talán észrevétlen maradhat. Nem szeretném, ha felismernének, míg vasban vagyok.

A tör nem volt olyan éles, mint kellett volna. Cleos derekasan dolgozott, átfűrészelte és átszaggatta a kócos tincseket, a levágott haját a vízbe hajította. A víz színén lebegő aranszínű hajfürtök fokozatosan lemaradtak mögöttük. Ahogy eltűnt a haja, egy tetű indult meg kúszva a nyakán. Jaime elkapta, és szétmorzsolta a hüvelykujján. Ser Cleos leszededegetett még néhányat a fejéről, és a folyóba pöckölte őket. Jaime a vízbe merítette a fejét, és utasította Ser Cleost, hogy fenje meg a pengét, mielőtt lekaparná az utolsó hüvelyknyi sárga borostát. Miután ezzel megvoltak, a szakállát is megigazították egy kisé.

A vízből egy ismeretlen férfi nézett vissza rá. Nemcsak kopasz volt, de úgy tűnt, legalább öt évet öregedett abban a tömlőben. A szeme alatt karikákat, az arcán ráncokat látott, amelyekre nem emlékezett. *Így nem hasonlítok annyira Cerseire. Nem fog örülni neki.*

Délre Ser Cleos elaludt; horkolása olyan volt, mint a vadkacsák nászda. Jaime kinyújtózott, és nézte a mellettük elúszó világot. A cella sötétje után minden fa és szikla valóságos csoda volt a számára.

Elhaladtak néhány viskó előtt, amelyek magas cölöpökön álltak, s ettől úgy néztek ki, mint a darvak. Lakóiknak nyomát sem látták. Madarak húztak el a fejük felett, vagy rikoztak a part menti fákról, és Jaime ezüstös halakat látott cikázni a vízben. Tully pisztrángok. *Ez rossz jel* - gondolta, ám nemsokára rosszabbat is látott: az egyik fatuskóról, amikor elhaladtak mellette, kiderült, hogy egy ember vértelen és puffadt teteme. A köpönyege belegabalyodott egy kidőlt fa gyökereibe. A színe összetéveszthetetlenül a Lannisterek karmazsinvöröse volt. Jaime eltűnődött, vajon ismerte-e ezt a férfit életében.

Emberek és áruk átszállítására ezen a vidéken a Három Folyó ágai voltak a legmegfelelőbbek. Békeidőben kis halászcsonakokkal, lefelé haladó gabonaszállító bárkákkal, úszó üzleteikből tűt és ruhának való szöveteket áruló kereskedőkkel találkoztak volna, sőt talán még a mutatóvanyosok vidám festésű, százszerű vitorlázatú hajójával is, amint faluról falura, kastélyról kastélyra jár, végig a folyó mentén.

A háború azonban rajta hagyta a keze nyomát a vidéken. Elhajóztak néhány falu mellett, de a falusiakat sehol sem látták. A halászokról egyedül fákról lelógó üres, szanaszét szabdalt és lyugatott hálóik árulkodtak. Egy fiatal lány, aki éppen a lovát itatta, elvágatott, amint megpillantotta

a vitorlájukat. Később elhaladtak egy tucat paraszt mellett, akik gödröt ástak a mezőn egy kiégett lakótorony vázának a tövében. A férfiak élettelen tekintettel bámultak rájuk, majd miután meggyőződtek róla, hogy a hajócska nem jelent veszélyt, visszatértek munkájukhoz.

A Vörös Ág széles volt és lassú. A szeszélyes folyó kanyarulatait itt-ott apró, fákkal borított szigetecskék pettyezték, s útját gyakran homokzátonyok vagy közvetlenül a felszín alatt meghúzódó fövenytörlődások akadályozták. Brienne-nek azonban, úgy tűnt, éles szeme van a kormányzáshoz, és valahogy mindig megtalálta a csatornát. Amikor Jaime megdicsérte, hogy mily jól ismeri a folyót, a lány gyanakodva pillantott rá, és így szólt:

- Nem ismerem a folyót. Tarth sziget. Előbb tanultam meg evezni és vitorlázni, mint lovagolni.

Ser Cleos felült, és megdörzsölte a szemét.

- Az istenekre, fáj a karom! Remélem, a szél kitart - beleszagolt. - Esőszagot érzek.

Jaime örült volna egy jó kis esőnek. Zúgó tömlőce nem volt éppen a legtisztább hely a Hét Királyságban, s a szaga mostanra olyan lehetett, mint a túlérett sajté.

Cleos hunyorogva előremeredt a távolba.

- Füst!

Lejebb a folyón vékony, szürke füstcsík látszott. Gomolyogva emelkedett a magasba sok mérföldre tőlük, a déli partról. Alatta Jaime egy nagyobb épület parázsló maradványait és egy halott asszonyokkal teli tölgyfát vett ki.

A varjak még alig láttak neki a holttesteknek. A vékony kötél mélyen torkukba vágott, a szél forgatta és himbálta őket.

- Ez nem volt lovagias tett - szólalt meg Brienne, amikor már elég közel jártak, hogy tisztán láthassák. - Igaz lovag nem túrne el ilyen aljas mészárlást.

- A lovagok egyre rosszabbul látnak minden alkalommal, amikor háborúba vonulnak, némben - mondta Jaime. - És igen, egyre rosszabb dolgokat is cselekszenek.

Brienne a part felé fordította a hajót.

- Nem hagyom, hogy ártatlanokból varjak vacsorája legyen.

- Szívtelen némben. A varjaknak is enniük kell. Maradj a folyón, és hagyd békén a holtakat, asszony!

Valamivel a víz fölé hajló hatalmas tölgyfa fölött kötöttek ki. Miközben Brienne bevonta a vitorlát, Jaime kimászott a hajóból, kissé esetlenül a láncai miatt. A Vörös Ág vize megtöltötte a csizmáját, és átáztatta rongyos nadrágját is. Nevetve térdre rogyott, a fejét a víz alá merítette, s csuromvizesen, csöpögve bukkant fel ismét. Keze csupa kosz volt, s amikor tisztára mosta őket az áramlatban, mintha soványabbnak és sápadtabbnak tüntek volna, mint ahogy emlékezett rájuk. A lábai is merevek voltak, és megroggyantak, ahogy rájuk nehezedett. *Túl sokáig voltam Hoster Tully börtönében.*

Brienne és Cleos partra vonszolták a hajót. A tetemek ott lógtak a fejük felett, mint megannyi dögletes szagúvá érett, szörnyű gyümölcs.

- Egyikünknek le kell vágnia őket - közölte a lány.

- Én felmászom - ajánlkozott Jaime, és nagy csörömpöléssel kigázolt a partra. - Csak vedd le rólam ezeket a láncokat!

A lány az egyik halott asszonyt bámulta. Jaime közelebb csoszogott apró, tántorgó léptekkel, amit a lábnyi hosszú láncok csak megengedtek. Amikor meglátta a durva táblát a legmagasabban függő holttest nyakában, elmosolyodott.

- Oroszlánokkal hálnak - olvasta. - Ó, igen, asszony, ez tényleg nem volt valami lovagias tett... de a te oldalad tette, nem az enyém. Vajon kik lehettek ezek a nők?

- A kocsma személyzete - felelte Ser Cleos Frey. - Már emlékszem, ez egy fogadó volt. Amikor utoljára visszatértünk Zúgóba, a kíséretem néhány tagja itt töltötte az éjszakát.

Az épületből nem maradt más, csak a kőből készült alap és egy halom leomlott és elszenesedett gerenda. A hamuból még mindig füst szállt fel.

A bordélyokat és a szajhákat Jaime az öccsére, Tyrionra hagyta. Ő maga Cersein kívül soha

nem akart más asszonyt.

- Gondolom, a lányok apám néhány katonájának örömére tettek. Az is lehet, hogy étellel és itallal szolgálták ki őket. Egy csók és egy kupa sör. Ennyivel érdemelték ki az árulók nyaklancát. - Végigpillantott a folyón felfelé és lefelé, hogy meggyőződjön róla, valóban egyedül vannak-e. - Ez a Brackenek földje. Talán maga Lord Jonos parancsolta meg, hogy végezzenek velük. Az apám felgyújtotta a kastélyát, így attól tartok, nem kedvel bennünket.

- Marq Piper műve is lehet - mondta Ser Cleos. - Vagy azé az erdei suhancé, Beric Dondarrioné, bár úgy hallottam, ő csak katonákat öl. Talán Roose Bolton egyik északi bandája?

- Boltont legyőzte az apám a Zöld Ágnál.

- De nem törte meg - rázta a fejét Ser Cleos. - Amikor Lord Tywin a gázlók ellen vonult, ő megint délre jött. Zúgóban azt a hírt kaptuk, hogy elfoglalta Harrenhalt Ser Amory Lorchtól.

Jaime-nek ez egyáltalán nem tetszett.

- Brienne! - fordult a néemberhez. Abban a reményben, hogy meghallgatja, ezúttal megadta neki a neve tiszteletét. - Ha Harrenhal Lord Bolton kezén van, valószínűleg a Három Folyót és a Királyi utat is figyelik.

Egy pillanatra mintha bizonytalanságot látott volna megcsillanni a nagy kék szemekben.

- A védelmem alatt állsz. Előbb meg kellene ölniük engem.

- Nem hiszem, hogy ez gondot okozna nekik.

- Vagyok olyan jó harcos, mint te - válaszolt a néember védekezően. - Egyike voltam Renly király hét választottjának. Saját kezével terítette a vállamra a Szivárványörség csíkos palástját!

- Szivárványörség? Te meg másik hat néember, mi? Egy dalnok egyszer azt mondta, selyemben minden leány szép... de veled biztosan nem találkozott.

A néember elvörösödött.

- Sírokat kell ásnunk. - Azzal mászni kezdett.

Miután feljutott a törzsön, a tölgyfa alsó ágai elég vastagok voltak, hogy rájuk álljon. Törrel a kezében megindult a levelek között, és egyenként levagdosta a hullákat. Ahogy a testek lezuhantak, legyek raja röppent fel róluk, és a szaguk még elviselhetetlenebbé vált, miután a földnek csapódtak.

- Ez túl nagy veszélyesség néhány szajha miatt - panaszkodott Ser Cleos. - Különben is, mivel ássunk? Nincsenek ásóink, és én nem fogom a kardomat használni...

Brienne felkiáltott, és inkább leugrott, mint lemászott.

- A hajóhoz! Gyorsan! Egy vitorlát láttam.

Siettek, amennyire csak tőlük telt, bár Jaime alig tudott futni, és Ser Cleosnak kellett behúznia a hajóba. Brienne evezője egyetlen lökésével eltaszította a járművet a parttól, és sietve felhúzta a vitorlát.

- Ser Cleos, rád is szükség lesz az evezésnél!

A lovag úgy tett, ahogy a néember mondta. A hajó gyorsabban kezdte szelni a habokat, a sodrás, a szél és az evezők mind nekik dolgoztak. Jaime megláncolva ücsörgött, és hátrafelé kémlelt. A másik vitorlának csak a teteje látszott. A Vörös Ág kanyarulata miatt olyan volt, mintha a mező másik végében lenne, és északnak haladna a fák mögött, miközben ők maguk délnek igyekeznek, de Jaime tudta, hogy ez megtévesztő. Felemelte mindkét kezét, és ernyőt formált a szeme fölé.

- Sárvörös és tengerkék - jelentette.

Brienne nagy szája hangtalanul mozgott, amitől úgy nézett ki, mint egy kérődző tehén.

- Gyorsabban, ser!

A fogadó nemsokára eltűnt mögöttük, és a vitorla csúcsa sem látszott már, de ez nem jelentett semmit. Ha az üldözőik befordulnak a kanyarban, megint megpillantják őket.

- Reménykedjünk benne, hogy a nemes Tullyk megállnak eltemetni a hullákat. - Jaime-et egyáltalán nem vonzotta a gondolat, hogy vissza kell térnie a cellájába. *Ha Tyrion most itt lenne, kitálna valami okosat, de nekem nem jut más eszembe, mint hogy karddal nekik essek.*

Egy jó órán át bújócskát játszottak az üldözőikkel. Befordultak a folyó kanyarulatain, és apró,

erdős szigetekcskék között suhantak át. Amikor már reménykedni kezdtek benne, hogy valahogyan sikerült maguk mögött hagyni a másik hajót, a távolban újra feltűnt a vitorla. Ser Cleos abbahagyta az evezést.

- A Mások vigyék el őket! - Megtörölte verejtékező homlokát.

- Evezz! - szólt rá Brienne.

- Az ott mögöttünk egy folyami gálya! - közölte Jaime, miután figyelte egy darabig. Minden evezőscapással egy kicsit nagyobbra nőtt. - Kilenc evező mindkét oldalon, vagyis tizennyolc ember. Ha az evezősökön kívül harcosokat is felpakoltak, több. A vitorlája is nagyobb a miénknél. Nem rázhatjuk le.

Ser Cleos megmerevedett az evező mellett.

- Tizennyolcat mondtál?

- Hat jut mindannyiunkra. Én nyolccal is elbánnék, de ezek a karperecek némiképp akadályoznak. - Jaime felemelte a kezét. - Hacsak Lady Brienne nem lesz olyan kedves, hogy megszabadít tőlük.

A némben teljes erejével az evezésre összpontosított, elengedte a füle mellett a megjegyzését.

- Fél éjszakai előnyünk volt velük szemben - folytatta Jaime. - Hajnal óta eveznek, egyszerűen két evezőt pihentetve. Nagyon ki lehetnek merülve. A vitorlánk látványa most új erőt öntött beléjük, de ez nem tart sokáig. Sokat le tudnánk vágni közülük.

Ser Cleosnak leesett az álla.

- De... tizennyolcan vannak!

- Legalább. Valószínűbb, hogy húszan vagy huszonöt.

Az unokatestvére felnyögött.

- Nem győzhetünk le tizennyolcat...

- Mondtam, hogy legyőzhetjük őket? A legtöbb, amiben reménykedhetünk, az, hogy karddal a kézben halunk meg - teljesen őszinte volt; Jaime Lannister sohasem félt a haláltól.

Brienne abbahagyta az evezést. Lenszínű hajtincsei a homlokához tapadtak a verejtéktől, grimasza még közönségesebbé tette külsejét.

- Az én védelmem alatt állsz! - A hangja olyan mély volt a haragtól, hogy szinte morgásnak tűnt.

Jaime-nek nevetnékje támadt ettől a nagy harciasságtól. *Ő a Véreb, csak mellekkel* - gondolta. *Vagyis az volna, ha lennének említésre méltó mellei.*

- Akkor védj meg, leány! Vagy szabadíts ki, hogy megvédhessem magam!

A gálya úgy siklott lefelé a folyón, mint egy nagy fa szitakötő. Az evezők vad csapkodása bosszá kavarta a vizet a hajótest körül. A távolság most már szemmel láthatóan csökkent, és az emberek a fedélzetén a hajóorr felé tódultak, ahogy közeledtek feléjük. A kezükben fém csillant, és Jaime íjakat is látott. *Íjászok*. Gyűlölte az íjászokat.

A száguldó gálya orrában zömök, kopasz férfi állt, bozontos, sötét szemöldökkel és izmos karral. A páncélja fölött piszkos, fehér kabátot viselt, amelyre halványzöld szomorúfüzet varrtak. A palástját azonban ezüstös pisztráng rögzítette. Zúgó őrpáncsnoka. Ifjúkorában Ser Robin Ryger igencsak szívós harcos volt, de azok a napok már elmúltak. Egyidős volt Hoster Tullyval, s urával együtt ő is benne járt már a korban.

Amikor a két hajó már alig ötvenméternyire volt egymástól, Jaime tölcseért csinált a kezéből, és átkiáltott hozzájuk.

- Azért jöttél, hogy jó utat kívánj, Ser Robin?

- Azért jöttem, hogy visszavigyelek, Királyölő! - ordította Ser Robin Ryger. - Hová lett az aranyhajad?

- Ragyogó fejemmel kívánom elvakítani ellenségeimet! Nálad is jól bevált!

Ser Robin ezt nem találta szórakoztatónak. A hajójuk és a gálya közötti távolság negyven méterre csökkent.

- Dobjátok az evezőket meg a fegyvereiteket a vízbe, és senkinek sem esik bántódása!

Ser Cleos megfordult.

- Jaime, mondd meg neki, hogy Lady Catelyn engedett szabadon bennünket... fogolycsere, törvényes...

Jaime megmondta, de semmit nem ért el vele.

- Zügóban nem Catelyn Stark parancsol! - kiáltotta vissza Ser Robin. Mellette kétoldalt négy íjász helyezkedett löállásba; kettő állt, kettő térdelt. - Dobjátok kardjaitokat a vízbe!

- Nincsen kardom! - kiabált oda neki Jaime. - De ha lenne, belevágnám a gyomrodba, annak a négy gyáva főregnek meg lecsapnám vele a golyóit!

Válasz helyett négy nyílvesző érkezett. Az egyik az árbocba fúródott, kettő átütötte a vitorlát, a negyedik pedig egy lábbal tévesztette el Jaime-et.

A Vörös Ág újabb kanyarulata tűnt fel előttük. Brienne élesen fordította bele a hajót. A keresztárbc meglendült, a vitorla nagyot csattant, ahogy a szél belekapaszkodott. Kicsit lejjebb, a folyó közepén egy nagy sziget terpeszkedett. A fősodor jobbra húzott. Balra, a sziget és az északi part magas szirtje között rövidebb út kínálkozott. Brienne megmarkolta a kormányrudat, és a kis hajó ropogó vitorlával balra fordult. Jaime a szeméit figyelte. *Csinos szemek* - gondolta -, és *nyugodtak*. Tudta, hogyan olvasson egy ember tekintetében. Felismerte volna a félelmet. A *némber elszánt, nem kétségbeesett*.

Harmincméternyivel mögöttük a gálya is elérte a kanyart.

- Ser Cleos, fogd a kormányt! - parancsolta a néember. - Királyölő, kapj fel egy evezőt, és tarts távol bennünket a sziklaktól!

- Ahogy úrnóm parancsolja! - Az evező nem volt ugyan kard, de a toll, ha jól megsuhintják, bezúzhatja egy ember arcát, a nyéllal pedig háritani lehet.

Ser Cleos Jaime kezébe nyomta az evezőt, és hátrakecmergett. Elhaladtak a sziget csúcsa mellett, majd éles fordulatot vettek, és bekanyarodtak a bal oldali csatornába. A megbillenő hajótest vizet fröcskölt a sziklaszirtnek. A szigetet sűrű erdő borította; a fűzek, tölgyek és magas fenyők kusza rengetege sötét árnyékot vetett a sebes folyóra, eltakarta a homokzátonyokat és a rothadt fatuskókat. A sziklafal meredeken és csupaszon emelkedett tőlük balra, a folyó fehér tajtékot vetett a lábánál a törött köveken és a falról lehullott szikladarabokon.

A napfényről árnyékba jutottak. A fák zöld fala és a szürkésbarna sziklafal között eltűntek üldözőik szeme elől. *Néhány percig nyugtunk lesz a nyílveszőktől* - gondolta Jaime, miközben elökte a hajót egy félig elmerült szikladarabtól.

Ebben a pillanatban a hajó megrázkódott. Jaime hangos csobbanást hallott, és amikor körülnézett, Brienne nem volt sehol. Egy pillanattal később ismét megpillantotta, amint a nő kimászik a vízből a sziklafal tövében. Brienne átgázolt egy sekély tavacska, átevickélt egy sziklahalmon, és mászni kezdett. Ser Cleos szeme tágra nyílt a döbbenettől. *Bolond* - gondolta Jaime.

- Ne a néemberrel törődj! - förmedt rá az unokatestvérére. - Kormányozz!

A fák mögött látták az üldözők vitorláját. A folyami gálya a rövidebb csatorna elején tűnt fel, alig huszonöt méterrel mögöttük. Az orra erősen himbálózott, ahogy befordult; ugyanebben a pillanatban fél tucat nyílvesző röppent feléjük, de mindegyik jócskán célt tévesztett. A két hajó mozgása nehéz feladat elé állította az íjászokat, de Jaime tudta, hamar rájönnek, hogyan oldják ezt meg. Brienne a sziklafal felénél járt, kapaszkodóról kapaszkodóra haladva araszolt felfelé. Ryger biztosan meglátja, és akkor az íjászok leszedik. Jaime elhatározta, hogy kipróbálja, vajon a vénembert ostobává teszi-e a büszkesége.

- Ser Robin! - kiáltotta. - Hallgass meg egy percre!

Ser Robin felemelte a kezét, és az íjászok leeresztették a fegyverüket.

- Mondd el, amit akarsz, Királyölő, de fogd rövidre!

A kis hajó töredezett kövek között suhant át, amint Jaime hátrakiáltott:

- Jobb megoldást tudok! Párbaj! Te meg én!

- Nem ma születtem, Lannister!

- Nem, de minden bizonnyal meghalsz ma délután! - Jaime felemelte a kezeit, hogy a másik jól láthassa a bilincseket. - Láncra verve küzdök meg veled! Mitől félnél?

- Nem tőled, ser. Ha enyém volna a választás, semminek sem örülnék jobban, de azt a paran-

csot kaptam, hogy ha lehet, élve vigyelek vissza! Íjászok! - Intett az embereinek. - Illeszt! Feszít! Rö...

A távolság kevesebb volt, mint húsz méter. Az íjászok aligha hibáztak volna, ám ahogy megfeszítették az íjakat, hirtelen kavicsok kezdtek záporozni körülöttük. Az apró kövek a fedélzeten kopogtak, lepattantak a katonák sisakjáról, és hangos csobbanással hullottak a vízbe a hajó mindkét oldalán. Akinek volt annyi esze, hogy felfogja, mi történik, felemelte a tekintetét, éppen akkor, amikor a meredély tetejéről egy tehén nagyságú sziklatömb vált el. Ser Robin rémülten kiáltott fel. A kő megfordult a levegőben, nekiütődött a sziklafalnak, kettétört és rájuk zuhant. A nagyobbik darab kettétörte az árbocot, széttépte a vitorlát, két íjászt a folyóba röpített, és péppé zúzta egy lapátja fölé görnyedő evezős lábát. Abból ítélve, amilyen gyorsan a víz betódult a gályába, a kisebb darab minden bizonnyal átszakította a hajótestet. A sziklafal visszaverte az evezősök ordítását, az íjászok pedig kétségbeesetten kapálóztak a vízben. A csapkodásuk alapján valószínűleg egyikük sem tudott úszni. Jaime felkacagott.

Mire kiértek a csatornából, a gálya már süllyedt az örvények és zátonyok között, s Jaime Lannister úgy döntött, az istenek mégis csak kegyesek. Ser Robinra és háromszor elátkozott íjászaira hosszú és nedves séta vár vissza Zúgóba, s egyben a tagbaszakadt, közönséges külsejű némbertől is megszabadult. *Magam sem tervelhettem volna ki jobban. Amint kiszabadulok ezekből a vasakból...*

Ser Cleos felkiáltott. Amikor Jaime felpillantott, Brienne jóval előttük, a sziklafal tetején bakatott. Átvágott egy kis földnyelven, míg ők a folyó kanyarulatát követték. Levetette magát a szikláról, és ahogy fejjel előre a vízbe bukkott, szinte kecsesnek tűnt. Hálátlan dolog lett volna azt kívánni, hogy zúzza szét a fejét egy kőn. Ser Cleos feléje fordította a hajót. Jaime kezében szerencsére még mindig ott volt az evező. *Egy erős suhintás, amikor megpróbál bemászni, és nem lesz több gondom vele.*

Ehelyett azonban azon vette észre magát, hogy feléje nyújtja az evezőt. Brienne megragadta, és Jaime behúzta. Amikor besegítette a hajóba, a hajából és átázott ruhájából csöpögő víz tócsába gyűlt a fedélzeten. *Vizesen még csúnyább. Ki hitte volna, hogy ez lehetséges?*

- Átkozottul ostoba némbert vagy! - mondta neki. - Továbbhajózhattunk volna nélküled. Gondolom, most azt várod, hogy köszönetet mondjak.

- Nem kell a köszöneted, Királyölő. Megesküdtem, hogy épségben eljuttatlak Királyvárba.

- És tényleg meg akarod tartani az esküdet? - Jaime a legfényesebb mosolyát villantotta rá. - Ez aztán a csoda!

CATELYN

Ser Desmond Grell egész életében a Tullykat szolgálta. Apród volt, amikor Catelyn született, lovag, amikor a lány járni, lovagolni és úszni tanult, és fegyvermester lett belőle, mire az férjhez ment. Láta, ahogy Lord Hoster kicsi Catjéből ifjú hölgy, egy nagyúr felesége, majd egy király anyja válik. *És most azt is látja, ahogy áruló lesz belőlem.*

A fivére, Edmure, Ser Desmondot nevezte ki Zúgó várnagyának, amikor ellovagolt a csatába, így az ő feladata volt foglalkozni a bűnével. Hogy könnyítsen kényelmetlen helyzetén, magával hozta az apja intézőjét, a komor Utherydes Waynt is. A két férfi ott állt, őt nézte; Ser Desmond tömzsín, vörös arccal és nagyon zavartan, Utherydes szikáran, komolyan és mélabúsan. Mindkető a másakra várt, hogy megszólaljon. *Egész életükkel apámat szolgálták, s én most becstelenség-gel fizettem meg nekik* - gondolta Catelyn fáradtan.

- A fiaid... - szólalt meg végül Ser Desmond. - Vyman mester elmondta nekünk. Szegény gyermekek. Szörnyű. Szörnyű. De...

- Osztozunk a fájdalomban, úrnőm - mondta Utherydes Wayn. - Egész Zúgó veled gyászol, de...

- A hírek bizonyára elvették az eszedet - vágott a szavába Ser Desmond. - A bánat örületébe kergettek, az anyai bánat örületébe. Az emberek megértik. Nem tudtad...

- De igen - jelentette ki Catelyn szilárdan. - Tudtam, mit teszek, és azzal is tisztában voltam, hogy árulás. Ha nem büntettek meg engem, az emberek azt fogják hinni, cinkosaim voltatok Jaime Lannister kiszabadításában. Én tettem, egyedül én, és egyedül nekem kell felelnem érte. Adjátok rám a Királyölő vasait, s én büszkén viselem majd őket, ha így kell történnie!

- Béklyók? - Szemmel láthatóan a puszta szó is megrázta szegény Ser Desmondot. - A király édesanyjának, az uram lányának? Lehetetlen!

- Úrnőm talán beleegyezne - szólalt meg Utherydes Wayn -, hogy nem hagyja el a szobáját, míg Ser Edmure vissza nem tér. Egy kis idő egyedül, imádkozhatna meggyilkolt fiaidért...

- Igen, korlátoznánk a mozgását - bólintott Ser Desmond. - Egy cella a toronyban megfelelné.

- Ha már bezárnak, zárjanak inkább az apám lakosztályába, hogy megkönnyíthessem utolsó napjait.

Ser Desmond fontolgatta egy darabig a dolgot.

- Rendben van. Sem kényelemben, sem tiszteletben nem szenvedsz majd hiányt, de a kastély szabadságát megvonjuk tőled. A szentélyt meglátogathatod, ha kívánod, de azt leszámítva Lord Hoster szobájában kell maradnod, míg Lord Edmure vissza nem tér.

- Ahogy óhajtjátok. - A fivére nem volt ugyan lord, míg az apjuk élt, de Catelyn nem javította ki a várnagyot. - Ha akarjátok, állítsatok őrt mellém, de becsületszavamat adom, hogy nem kísérlek meg szökést!

Ser Desmond bólintott. Szemmel láthatóan örült, hogy túlesett ezen a kellemetlen feladaton, a szomorú tekintetű Utherydes Wayn azonban még hátramaradt egy kicsit, miután a várnagy elment.

- Súlyos dolgot cselekedtél, úrnőm, de semmi értelme sem volt. Ser Desmond utánuk küldte Ser Robin Rygert, hogy hozza vissza a Királyölőt... ha pedig ez nem sikerül, a fejét.

Catelyn nem is számított másra. *A Harcos öntsön erőt kardforgató karodba, Brienne* - imádkozott. Ő minden tőle telhetőt megtett, nem maradt hát más, csak a remény.

A holmiját átvitték apja hálótermébe. A helyiséget a hatalmas, baldachinos ágy uralta, az, melyben született. Faragott oszlopai ugró piztrángokat mintáztak. Az apját fél lépcsőfordulóval lejjebb költöztették, és betegágya most a toronyból nyíló háromszögletű erkélyre nézett, ahonnan

láthatta a folyókat, melyeket annyira szeretett egész életében.

Lord Hoster aludt, amikor Catelyn belépett. Az asszony kiment az erkélyre, egyik kezével a durva kőből készült könyöklőnek támaszkodott, és megállt. A sebes Sziklazúzó a kastélytól nem messze ömlött a nyugodt Vörös Ágba, és az erkélyről messze el lehetett látni a folyó mentén. *Ha csikos vitorla bukkan fel keletről, Ser Robin tér vissza.* A víz egyelőre sima volt. Catelyn köszönetet mondott az isteneknek, majd visszatért a szobába, és leült az apja ágya mellé.

Nem volt biztos benne, tudja-e Lord Hoster, hogy itt van, vagy hogy a jelenléte nyújt-e bármi-féle vigaszt a számára, de neki megnyugvást jelentett, hogy itt lehet az öregember mellett. *Mit szólnál, ha megtudnád a bűnömet, apám?* - tűnődött. - *Te is így cselekedtél volna, ha Lysa és én kerülünk ellenségeink kezébe? Vagy talán te is elítélnél, és anyai örületnek neveznéd a tettemet?*

A szobában a halál illata terjengett. Súlyos volt, édeskés, rémítő és makacs. A fiait juttatta az eszébe, akiket elveszített, édes Branjét és kis Rickonját, kik Theon Greyjoy kezétől haltak meg, Ned gyámfiától. Még mindig gyászolta Nedet, örökké gyászolni is fogja, de hogy a kicsiket is elvették tőle...

- Rettenetes, kegyetlen dolog elveszíteni egy gyermeket - suttogta halkán, inkább saját magának, mint az apjának.

Lord Hoster kinyitotta a szemét.

- Pipacs - hörögte fájdalomtól eltorzult hangon.

Nem ismer meg. Catelyn már megszokta, hogy összetéveszti az anyjával vagy Lysával, de a Pipacs nevet még sohasem hallotta.

- Catelyn vagyok - mondta. - Cat van itt, apa.

- Bocsáss meg... a vér... ó, kérlek... Pipacs...

Lehet, hogy volt egy másik asszony is apja életében? Talán valami falusi szűz, akit megrontott fiatal korában? *Vajon egy szolgálóleány karjaiban talált vigaszt anya halála után?* A gondolat furcsa nyugtalansággal töltötte el. Hirtelen úgy érezte, sohasem ismerte igazán az apját.

- Kicsoda Pipacs, uram? Akarod, hogy érte küldjek, apa? Hol találom meg az asszonyt? Életben van még?

Lord Hoster felnyögött.

- Halott. - A kezei az övé után tapogatóztak. - Lesznek más gyermekeid... kedvesek és törvényesek.

Mások? - tűnődött Catelyn. *Elfelejtette volna, hogy Ned elment? Még mindig Pipacshoz beszél, vagy hozzám már? Vagy Lysához, esetleg anyához?*

A férfi köpete véres volt, ahogy felköhögött. Megszorította az asszony ujjait.

- ...légy jó feleség, és az istenek megáldanak... fiak... törvényes fiak... aaahhh!

Lord Hoster keze görcsbe rándult a hirtelen rátörő kintől. A körmei az asszony kezébe vájtak, és fojtott hangon felkiáltott.

Vyman mester sietett a szobába; újabb adag máktejet kevert, és segített urának felhajtani az italt. Lord Hoster Tully nemsokára megint súlyos álomba merült.

- Egy asszonyt hívott - mondta Cat. - Pipacsot.

- Pipacs? - A mester értetlenül nézett rá.

- Nem ismersz senki ilyen nevűt? Egy szolgálóleányt, egy asszonyt valamelyik közeli faluból? Talán sok évvel ezelőtről? - Catelyn nagyon sokáig volt távol Zúgótól.

- Nem, úrnóm, de ha kívánod, érdeklődhetek. Ha valaha szolgált Zúgóban ilyen nevű asszony, Utherydes Wayn tudni fogja. Pipacsot mondtál? Az egyszerű emberek gyakran nevezik el a lányaikat virágokról és gyógynövényekről. - A mester gondolkodóba esett. - Úgy emlékszem, volt egy özvegy, aki gyakran járt a kastélyba. Régi, talpalásra váró cipőket keresett. Most, hogy jobban belegondolok, az ő neve Pipacs volt. Vagy valami ilyesmi. De ő már sok-sok éve nem járt itt...

- A neve Ibolya volt - mondta Catelyn, aki nagyon jól emlékezett az öregasszonyra.

- Tényleg? - A mester bocsánatkérően nézett rá. - Bocsáss meg, Lady Catelyn, de nem maradhatok. Ser Desmond megparancsolta, hogy csak akkor beszéljünk veled, ha a szolgálatunk meg-

követeli.

- Akkor tégy úgy, ahogy parancsolta! - Catelyn nem hibáztatta Ser Desmondot. A várnagynak kevés oka volt bízni benne, és minden bizsonnyal attól tartott, hogy az asszony valami újabb aljasságra használja fel a hűséget, ami Zúgó sok lakójában még mindig élt uruk lánya iránt. *Legalább a háborútól megszabadultam* - gondolta magában -, *ha csak egy kis időre is.*

Miután a mester elment, gyapjúköpönyegbe bújt, és megint kilépett az erkélyre. A napfény vakítóan csillogott a kastély mellett hömpölygő víztömegben. Catelyn árnyékot tartott a szeme elé, és vitorla után kutatott a távolban, előre rettegve a látványtól. De semmit sem látott, és a semmi azt jelentette, hogy még él a remény.

Egész nap a láthatárt kémlelte, sőt még az éjszaka egy részében is, míg a lábai meg nem fájduktak az álldogálástól. Késő délután egy holló érkezett a kastélyba, és hatalmas, fekete szárnyain leereszkedett a hollóházba. *Sötét szárnyak, sötét szavak* - gondolta az asszony, és eszébe jutott az utolsó madár, meg az iszonyat, amit hozott.

Napnyugtakor visszatért Vyman mester, hogy ellássa Lord Tullyt, Catelynnek pedig kenyérből, sajtból, főtt marhahúsból és retkekből álló szerény vacsorát hozott.

- Beszéltem Utherydes Waynnel, úrnóm. Biztos benne, hogy az ő szolgálati ideje alatt egyetlen Pipacs nevű asszony sem szolgált Zúgóban.

- Láttam, hogy érkezett ma egy holló. Ismét elfogták Jaime-et? - *Vagy, ne adják az istenek, megölték?*

- Nem, úrnóm, a Királyölőről nem érkezett hír.

- Akkor egy újabb csata? Edmure bajba került? Vagy Robb? Kérlek, légy oly kedves, és oszlasd el a félelmeimet!

- Úrnóm, nem volna szabad... - Vyman körbepillantott, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy rajtuk kívül senki sincs a szobában. - Lord Tywin elhagyta a folyóvidéket. A gázlóknál minden csendes.

- Akkor honnét érkezett a holló?

- Nyugatról - felelte a mester, s közben Lord Hoster ágyneműjével szorgoskodott, elkerülte az asszony tekintetét.

- Robbról jött valami hír?

A mester habozott.

- Igen, úrnóm.

Catelyn rögtön látta az öregember viselkedéséből, hogy valami nincs rendben. Vyman mester titkolni próbált előle valamit.

- Beszélj! Robbról van szó? Megsebesült? - *Nem halott, ugye, nem? Az istenek legyenek kegyesek hozzám, nehogy azt mondd, hogy halott!*

- Ófelsége megsebesült a Szirt ostrománál - mondta Vyman mester, még mindig köntörfalazva -, de azt írja, semmi ok az aggodalomra, és reményei szerint hamarosan visszatér.

- Megsebesült? Miféle seb? Mennyire komoly?

- Azt írja, semmi ok az aggodalomra.

- Minden sebesülés ok az aggodalomra. Ápolják?

- Biztos vagyok benne. A Szirt mestere gondjaiba veszi, efelől semmi kétségem.

- Hol sebesült meg?

- Sajnálom, úrnóm, megparancsolták, hogy ne beszéljek veled.

Azzal Vyman összeszedte az orvosságait, és sietve távozott. Catelyn ismét kettesben maradt az apjával. A máktej megtette a magáét, Lord Hoster mélyen aludt. Nyitott szája egyik sarkából vékony patakocskában nyál folyt a párnára. Catelyn fogott egy vászonkendőt, és gyengéden letörölte. Amikor hozzáért, Lord Hoster felnyögött.

- Bocsáss meg - nyöszörögte, olyan halkán, hogy az asszony alig értette a szavakat. - Pipacs... vér... a vér... az istenek legyenek jók...

A mondottak jobban felkavarták Catelynt, mintsem szavakba tudta volna önteni, bár értelmük nem volt világos a számára. *Vér* - gondolta. - *Hát muszáj mindig ide kilyukadni? Apa, ki volt ez*

az asszony, és mit tettél vele, amiért ennyiszor kell bocsánatot kérned?

Catelyn nyugtalanul aludt aznap éjjel. Alaktalan álmok gyötörték a gyermekeiről, az elveszetekről és a holtakról. Amikor jóval hajnal előtt felébredt, a fejében apja szavai visszhangoztak. *Kedves gyermekek, és törvényesek...* miért mondana ilyet, hacsak nem... talán fattyút nemzett ennek a Pipacsnak? Ezt képtelen volt elhinni. Az öccse, Edmure, ő igen, azon nem lepődne meg, ha megtudná: tucatnyi szerelemgyereke van. De az apja, Lord Hoster Tully nem, soha.

Lehet, hogy a Pipacs valami becenév, amit Lysának adott, ahogyan engem Catnek hívott? Lord Hoster már máskor is összetévesztette a húgával. Azt mondta, lesznek mások. Kedves gyermekek, és törvényesek. Lysa ötször vetélt el, kétszer a Sasfészekben és háromszor Királyvárban... de egyszer sem Zúgóban, ahol ott lett volna Lord Hoster, hogy megvigasztalja. Egyszer sem, hacsak nem... hacsak nem volt várandós akkor, az első alkalommal...

Ő és a húga ugyanazon a napon mentek férjhez, majd apjuk gondjaira bízták őket, amikor új uraik ellovagoltak, hogy csatlakozzanak Robert felkeléséhez. Később, amikor a havi vérzésük nem jelentkezett a szokott időben, Lysa boldog könnyek között áradozott a fiakról, akiket szerinte a szívük alatt hordoztak.

- A te fiad Deres örököse lesz, az enyém pedig a Sasfészeké. Ó, a legjobb barátok lesznek a világon, mint a te Neded és Lord Robert! Sokkal inkább fivérek lesznek, mint unokatestvérek, igazán, tudom! - Olyan boldog volt.

Lysa vérzése azonban nem sokkal ezután megérkezett, és minden öröm eltűnt belőle. Catelyn mindig azt hitte, Lysa csupán egy kicsit késett, de ha tényleg gyermeket várt...

Eszébe jutott, amikor először a húga kezébe adta Robbot. Kicsi volt, vörös képű, hangosan visított, de már akkor erőtől duzzadt, és tele volt élettel. Alig helyezte Catelyn a csecsemőt Lysa karjaiba, a húga azonnal könnyekre fakadt. Gyorsan Catelyn kezébe nyomta a kisbabát és elszaladt.

Ha akkor már túl volt egy vetélésen, az megmagyarázná apa szavait, és még sok mást is... Lysa frigyét Lord Arrynnal kapkodva hozták tető alá, és Jon már akkor öregember volt, öregebb az apjuknál is. Öregember örökös nélkül. Első két feleségétől nem született gyermeke, a fivére fiát Brandon Starkkal együtt ölték meg Királyvárban, vitéz unokatestvére pedig a Harangok Csatájában halt meg. Ha nem akarta, hogy az Arryn-háznak magva szakadjon, ifjú feleségre volt szüksége... ifjú feleségre, aki biztosan termékeny.

Catelyn felkelt, magára kapott egy köntöst, alálépdelt az elsötétített toronyszobába, és megállt az apja felett. Kétségbeesett rettegés kerítette hatalmába.

- Apa - szólalt meg. - Apa, tudom, mit tettél. - Már nem az ártatlan, ifjú ara volt, tele álmokkal. Özvegy volt, áruló, gyászoló anya és bölcs, bölcs a világ dolgaiban. - Elvetted vele - sutogta. - Lysa volt az ár, amit Jon Arrynnak a Tully-ház kardjaiért és lándzsáiért fizetnie kellett.

Nem csoda, hogy a húga házasságában nyoma sem volt a szerelemnek. Az Arrynok büszkék és kényesek a becsületükre. Lord Jon talán hajlandó volt elvenni Lysát a fiú örökös reményében, és hogy a Tullykat a felkelés ügyéhez kösse, de nehezebbre esett volna szeretni egy asszonyt, aki bemocskolva és akaratán kívül jön az ágyába. Kedves lett volna vele, az nem kétséges, kötelességtudó is, igen, de Lysának melegségre volt szüksége.

Másnap, miután megreggelizett, Catelyn tollat meg papírt kért, és nekiült, hogy levelet írjon húgának Arryn Völgyébe. A szavakkal küszködve leírta Lysának, mi történt Brannel és Rickonnal, de javarészt az apjukról írt. *Most, hogy egyre fogy az ideje, egyre csak az jár a fejedben, hogy ártott neked. Vyman mester azt mondja, nem meri erősebbre keverni a máktejet. Eljött az ideje, hogy apánk letegye kardját és pajzsát. Eljött az ideje, hogy megpihenjen. Ő mégis makacsul tovább harcol, nem hajlandó megadni magát. Azt hiszem, ezt érted teszi. Szüksége van a feloldozásodra. Tudom, a Völgyből Zúgóba vezető út nagyon veszélyessé vált a háború miatt, de egy erős lovagi kíséret biztosan átjuttatna a Holdhegységen! Száz ember, vagy ezer? Ha pedig nem jössz, legalább írnál neki? Csak néhány szerető szót, hogy békében halhasson meg! Írj, amit akarsz, én majd felolvasom neki, és megkönnyítem az útját!*

Már akkor érezte, hogy a levél valószínűleg túl kevés és túlságosan elkésett, amikor félretette

a tollat, és pecsétviaszt kért. Vyman mester úgy vélte, Lord Hoster már nem bírja ki, míg egy holló elrepül a Sasfészekbe és vissza. *Bár korábban ugyanezt mondta...* A Tullyk férfiai nem adják meg magukat egykönnyen, bármilyen csekélyek is legyenek esélyeik. Miután a levelet a mester gondjaira bízta, Catelyn lement a szentélybe, és meggyújtott egy gyertyát az Égi Apa oltárán saját apjáért, egy másikat a Vénasszonynak, aki beengedte az első hollót a világba, amikor belesett a halál ajtaján, s egy harmadikat az Anyának Lysáért és a gyermekekért, akiket ők ketten elveszítették.

Később, miközben Lord Hoster ágya mellett ült egy könyvvel a kezében, sokadszorra olvasván újra meg újra ugyanazt a részletet, hangos kiáltozást és trombitaharsogást hallott. *Ser Robin* - villant át elméjén azonnal, és összerezsent. Kiment az erkélyre, de a folyón nem látszott semmi. Odakintről azonban sokkal jobban hallotta a hangokat: lovak, páncél csengése, itt-ott egy-egy örömkkiáltás. Catelyn felsietett a torony tetejébe a csigalépcsőn. *Ser Desmond nem tiltott el a tetőtől* - mondta magában, miközben felfelé kapaszkodott.

A hangok a kastély távolabbi végéből, a főkapu felől hallatszottak. A szaggatottan emelkedő csapórács előtt egy csoport álldogált odakint a mezőn, a kastély alatt pedig több száz lovat látott. Amikor feltámadt a szél, a lobogók megemelkedtek, és az asszony megkönnyebbülten sóhajtott fel Zúgó ugró pisztrángja láttán. *Edmure*.

Két óra telt el, mire az öccse jónak látta felkeresni őt. A kastély addigra zengett a boldog találkozás hangjától, ahogy a visszatérő férfiak megölelheték végre hátrahagyott asszonyaikat és gyermekeiket. A varjútanyáról három holló röppent fel, és fekete szárnyaikkal csapkodva neki-vágtak az égnek. Catelyn az apja erkélyéről figyelte őket. Megmosta a haját, átöltözött, és felkészült a fivére szemrehányásaira... de a várakozás még így is nehéznek bizonyult.

Amikor végre hangokat hallott az ajtaja előtt, leült, kezeit az ölébe fektette. Edmure csizmáján, lábszárvédőjén és felsőkabátján vörös sár száradt. A külsejéből nem lehetett volna megállapítani, hogy megnyerte-e a csatáját. Sovány volt és kimerült, sápadt arca beesett, a szakálla gondozatlanul burjánzott, a szemei pedig túlságosan fényesek voltak.

- Edmure - szólalt meg Catelyn nyugtalanul -, rossz bőrben vagy. Talán történt valami? A Lannisterek átkeltek a folyón?

- Visszavertem őket. Lord Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, mind visszafordult. Stannis viszont... - keserű fintort vágott.

- Stannis? Mi van Stannisszel?

- Elveszítette a csatát Királyvár alatt - sóhajtotta Edmure elkeseredetten. - A flottáját felgyújtották, a seregét szétszórták.

A Lannisterek győzelme rossz hír volt, de Catelyn nem tudott osztozni fivére látható kétségbeesésében. Rélmálmaiban még mindig a Renly sátrába besuhanó árnyat és az acél torokvédőt látta kibuggyanó vért látta.

- Stannis sem volt jobb barát, mint Lord Tywin.

- Nem érted. Égikert Joffrey mellé állt. Dorne is. Az egész Dél. - A férfi szája összeszorult. - Te meg jónak látod elengedni a Királyölőt. Nem volt jogod hozzá.

- Mint anya, jogom volt hozzá. - Az asszony hangja nyugodt volt, bár az Égikertről szóló hírek súlyos csapást jelentettek Robb reményeire. Most mégsem tudott erre gondolni.

- Nem volt jogod - ismételte meg Edmure. - Robb foglya volt, a királyod foglya, és Robb engem bízott meg, hogy vigyázzak rá.

- Brienne vigyáz rá. Megesküdött a kardjára.

- Az a nő?

- Elviszi Jaime-et Királyvárba, és biztonságban visszahozza nekünk Aryát és Sansát.

- Cersei sohasem engedi ki őket a kezéből.

- Nem is Cersei. Tyrion. Megesküdött rá, az egész udvar színe előtt. És a Királyölő is megesküdött.

- Jaime szava semmit sem ér! Ami pedig az Ördögfiókat illeti, azt mondják, kapott egy fejszét a fejébe a csata során. Halott lesz, mire a te Brienne-ed eléri Királyvárat, ha egyáltalán eléri vala-

ha.

- Halott? - *Hát lehetséges, hogy az istenek ilyen kegyetlenek?* Száz esküt is megfogadtatott Jaime-mel, de a reményeit mégis a fivérébe vetette.

Edmure nem vette észre a szorongását.

- Jaime-et az én gondjaimra bízta, és vissza is akarom hozni. Hollókat küldtem...

- Hová? Hányat?

- Hármat - felelte Edmure -, hogy az üzenet biztosan elérje Lord Boltont. Akár a folyón, akár az úton mennek, ha Zúgóból el akarnak jutni Királyvárba, Harrenhal közelében kell elhaladniuk.

- Harrenhal. - Mintha a szó pusztá említésétől is elsötétült volna a szoba. Catelyn hangjába rémület vegyült. - Edmure, tudod, mit tettél?

- Ne félj, a te szerepedet kihagytam. Azt írtam, hogy Jaime megszökött, és ezer aransárcány jutalmat ígértem az elfogásáért.

Egyre rosszabb és rosszabb - gondolta Catelyn kétségbeesetten. - *Az öcsém egy bolond.* Hívatlan és visszatérthatatlan könnyek szöktek a szemébe.

- Ha ez szökés volt - mondta halkán -, nem pedig túszcseré, miért adnák vissza a lányaimat a Lannisterek Brienne-nek?

- Erre nem fog sor kerülni. A Királyölőt visszahozzák nekünk, erről gondoskodtam.

- Csak arról gondoskodtál, hogy soha többé ne láthassam a lányaimat. Brienne talán biztonságban eljuttathatta volna Királyvárba... ha nem vadászik rájuk senki. De így... - Catelyn képtelen volt folytatni. - Hagyj magamra, Edmure! - Nem volt joga hozzá, hogy parancsolgasson neki itt, ebben a várban, amely nemsokára az övé lesz, de a hangja nem tűrt ellentmondást. - Hagyj magamra apával és a bánatommal, nincs több mondanivalóm a számodra. Menj! Menj!

Nem akart mást, csak lefeküdni, lehunyni a szemét és elaludni, s közben imádkozni, hogy ne álmódjon semmit.

ARYA

Az ég oly fekete volt, mint Harrenhal falai a hátuk mögött. Az eső lágyan, kitartóan esett, elnyomta a lovaik patkóinak zaját, végigfolyt arcukon.

Észak felé lovagoltak, a tóval ellenkező irányba. Egy kerékbarázdákkal szabdalt utat követtek, amely a feldúlt földeken át az erdők és folyók közé vezetett. Arya haladt a menet élén; gyors, nemtörődöm ügetésre fogta a lovát, míg a fák minden oldalról körül nem vették őket. Meleg Pite és Gendry igyekeztek lépést tartani vele. A távolban farkasok üvöltöttek, és Arya hallotta Meleg Pite zihálását. Egy szót sem szóltak. Arya időről időre hátrapillantott a válla felett, hogy meggyőződjön róla, a két fiú nem maradt le túlságosan, és lássa, üldözik-e őket.

Tudta jól, követni fogják őket. Három lovat lopott el az istállóból, egy tört meg egy térképet Roose Bolton saját szobájából, és megölt egy őrt a hátsó kapunál. Elvágta a torkát, amikor az leterdelt, hogy felvegye a vasérmét, amit Jaqen H'ghar adott neki. Valaki rá fog bukkanni a saját véérébe fagyott örrre, és akkor nagy lármát csapnak. Felébresztik Lord Boltont, a tornyoktól a pincékig átkutatják Harrenhalt, és közben felfedezik majd, hogy eltűnt a tör és a térkép, s velük együtt néhány kard a fegyvertárból, némi kenyér és sajt a konyhából, egy péklegény, egy kovácsinas és egy pohárnok, akit Nannak hívnak... vagy Menyétnek, vagy Arrynak. Attól függ, kit kérdez az ember.

A Rémvölgy ura nem fog személyesen a nyomukba eredni. Roose Bolton az ágyában marad, piócákkal tésztaszínű testén, és parancsokat osztogat suttogó hangján. Lehet, hogy Walton nevű embere fogja vezetni a vadászatot, akit Acéllábúnak hívtak, mert hosszú lábain állandóan láb-szárvédőt viselt. Az is lehet, hogy a nyáladzó Vargo Hoat és zsoldoscsapata veszi üldözőbe őket, akik Bátor Bajtársaknak nevezik magukat. Mások Véres Komédiásokként emlegették őket (bár soha nem szemtől szembe), vagy Talpasoknak, hisz Vargo Hoat kedvelt időtöltései közé tartozott, hogy levágja a neki bosszúságot okozó illetők kezét és lábát.

Ha elfognak, levágja a kezünket és a lábunkat - gondolta Arya -, *Roose Bolton pedig megnyúz bennünket.* Még mindig az inasruháját viselte, a mellén Lord Bolton címerével, a Rémvölgy megnyúzott emberével.

Ahányszor csak visszaneézett, arra számított, hogy fáklyák fénypontjait látja kitódulni Harrenhal messzi kapuin, vagy végigfutni a magas falak tetején, de nem látott semmit. Harrenhal tovább aludt, aztán beleveszett a sötétségbe, eltakarta az erdő.

Amikor átkeltek az első patakon, Arya megfordította a lovát, és levezette őket az útról. Vagy negyed mérföldön át követték a kanyargó folyócskát, mielőtt kievickéltek volna egy köves partszakaszra. Ha az üldözőik kutyákkal érkeznek, így azok egy időre elveszítik a nyomot, remélte. Nem maradhattak az úton. *Az úton a halál leselkedik ránk -* mondogatta magában -, *minden úton a halál.*

Gendry és Meleg Pite nem vonták kétségbe a döntéseit. Végül is nála volt a térkép, és Meleg Pite láthatóan majdnem annyira rettegett tőle, mint azoktól, akik talán a nyomukban járnak. A fiú látta az őrt, akit megölt. *Jobb is, ha tart tőlem -* gondolta a lány. - *Így azt teszi, amit mondok, és nem csinál semmi ostobaságot.*

Arya tudta, neki magának is jobban kellene félnie. Csak tízéves volt, vézna kislány egy lopott ló hátán, előtte sötét erdő, mögötte üldözők, akik örömmel levágnák a lábát. Valahogy mégis nyugodtabbnak érezte magát, mint Harrenhalban valaha is. Az eső lemosta ujjairól az ör véret, a hátán kardot viselt, a sötétben pedig farkasok ólálkodtak szikár, szürke árnyakként, és Arya Stark nem félt. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge -* suttogta a szavakat, miket Syrio Forel tanított neki, és Jaqen szavait is: *valar morghulis.*

Az eső elállt, majd újra eleredt, aztán megint elállt, és újra rákezde, de remek köpönyegek megóvták őket a víztől. Arya lassú, de egyenletes iramot diktált. Túl sötét volt a fák alatt ahhoz, hogy gyorsabban haladjanak; a fiúk egyike sem volt jó lovas, a puha, egyenetlen talaj pedig csálóka volt, félig eltemetett gyökereket és láthatatlan köveket rejtett. Átkeltek egy újabb úton, a bárázdákat víz és sár töltötte fel, de Arya erre is ügyelt. Egyik dombról a másikra vezette társait, fel-le, szedercserjéken, vadrózsabokrokon, a sűrűn át, keskeny vízmosások mélyén, ahol vizes levelektől súlyos faágak csaptak az arcukba.

Gendry kancája egyszer elvétette a lépést a sárban, keményen leült a hátsójára, kivétlen a fiút a nyeregből, de sem ló, sem lovasa nem sérültek meg. Gendry arcán megjelent szokott makacs kifejezése, és újra felült. Nem sokkal ezután három farkasba botlottak, amelyek éppen egy szarvasborjú tetemén lakmároztak. Amikor Meleg Pite lova megérezte a szagukat, felágaskodott és futásnak eredt. Két farkas elmenekült, a harmadik azonban felemelte a fejét és kimeresztette a fogait, készen zsákmánya védelmére.

- Hátra - mondta Arya Gendrynek. - Lassan, nehogy megijesz!d!

Óvatosan, oldalazva elhúzódtak, míg a farkas és a lakomája eltűnt a szemük elől. Csak akkor fordultak meg és indultak Meleg Pite után, aki kétségbeesetten kapaszkodott a nyeregben, miközben csörtetve száguldott a fák között.

Később egy felégetett falun haladtak át. Lassan, körültekintően lépkedtek a kunyhók megfeketedett maradványai között, és elvonultak egy sor almafa előtt, amelyekről tucatnyi felakasztott ember csontjai függtek. Amikor Meleg Pite meglátta őket, imádkozni kezdett. Vékony, suttogó hangon könyörgött az Anya kegyelméért, újra és újra. Arya a nedves, rothadó ruházatú, hústalan tetemekre pillantott, és ő is elmondta a saját imáját. *Ser Gregor*, kezdte, *Dunsen*, *Polliver*, *Nyájas Raff*, *a Csiklandozó és a Véreb*. *Serllyn*, *Ser Meryn*, *Joffrey király*, *Cersei királyné*. *Valar morghulis*, fejezte be, megérintette Jaqen érméjét az öve alatt, majd kinyújtotta a kezét, és leszákított egy almát a halottak fájáról, amikor elhaladt alatta. Pépes volt és túlérrett, de megette kuka-costul-mindenestül.

Ez volt a hajnal nélküli nap. Az ég lassan kivilágosodott körülöttük, de nem látták meg a napot. A fekete szürkévé lett, és a színek óvatosan, szégyenlősen visszalopóztak a világba. A magas fenyők komor zöldbe öltöztek, a levelek rozsdabarnává váltak, a halvány arany barnulni kezdett. Csak annyi időre álltak meg, hogy megitassák a lovakat, és bekapjanak némi hideg ételmet, amely a Meleg Pite által a konyhából ellopott kenyérből és a kézről kézre adott kemény, sárga sajt darabkáiból állt.

- Tudod, hová megyünk? - kérdezte Gendry.

- Északra - felelte Arya.

Meleg Pite bizonytalanul körülnézett.

- Merre van észak?

- Arra - mutatta Arya a sajttal.

- De nem is látszik a nap. Honnét tudod?

- A mohából. Látod, hogy főleg a fák egyik oldalán nő? Arra van dél.

- Mit keresünk északon? - tudakolta Gendry.

- A Három Folyót. - Arya kigöngyölte a lopott térképet, hogy megmutassa nekik. - Látjátok?

Ha egyszer elértük a Három Folyót, nem kell mást tennünk, mint követni felfelé, míg el nem jutunk Zúgóba, itt. - Az ujjával követte a folyó irányát. - Hosszú út, de nem tévedhetünk el, míg a folyó közelében maradunk.

Meleg Pite a térképre pislogott.

- Melyik Zúgó?

Zúgót vártoronyként festették a térképre, a két folyót, a Sziklazútot és a Vörös Ágat jelző kék vonalak között.

- Az - bökött rá Arya. - Az van ideírva, hogy Zúgó.

- Te el tudod olvasni az írást? - kérdezte a fiú csodálkozva, mintha a lány azt mondta volna, hogy tud vizen járni.

Arya bólintott.

- Ha eljutunk Zúgóba, biztonságban leszünk.

- Biztonságban? Miért?

Mert Zúgó a nagyapám kastélya, és a fivérem, Robb is ott lesz - szerette volna felelni. Ehelyett azonban az ajkába harapott, és összetekerte a térképet.

- Mert csak. De csak akkor, ha eljutunk odáig.

Ő volt az első, aki ismét nyeregbe ült. Rossz érzés volt, hogy eltitkolja az igazságot Meleg Pite elől, de nem merte beavatni a titkába. Gendry tudta, de az más volt. Gendrynek is megvolt a saját titka, bár mintha ő maga sem tudta volna, mi az.

Aznap Arya gyorsabb menetet diktált. Ügetésre fogta a lovakat, ameddig csak merte, időnként pedig, ha nyílt mező került az útjukba, vágára sarkallta őket. Ez szerencsére elég ritkán fordult elő, mert a terep egyre dombosabbá vált, ahogy haladtak. A dombok nem voltak sem magasak, sem különösebben meredek, de mintha nem akartak volna elfogyni, és nemsokára belefáradtak, hogy alig másznak le az egyikről, máris kapaszkodhatnak fel a másikra. Így inkább a folyómedreket és a mély, erdővel benőtt völgyek útvesztőjét követték, ahol a fák koronája áthatolhatatlan mennyezetet vont a fejük fölé.

Arya időről időre előreküldte Meleg Pitét és Gendryt, ő maga pedig visszafordult, hogy összezavarja a nyomaikat, s közben állandóan hegyezte a fülét, nem hallja-e meg az üldözők zaját. *Túl lassúak vagyunk* - gondolta, és az ajkába harapott -, *túl lassan megyünk, így biztosan elkapnak bennünket*. Egy alkalommal egy dombtetőről hátrapillantva sötét alakokat vett észre, ahogy egy vízfolyáson kelnek át épp mögöttük a völgyben, és egy pillanatra megrémült, hogy Roose Bolton lovasai vannak a nyakukon. Amikor azonban jobban megnézte őket, rájött, hogy csak egy farkasfalka az. Tenyerével tölcserít formált a szája köré, és rájuk vonyított: „Aúúúúúúúúúúúú, Aúúúúúúúúúúúú!” Amikor a legnagyobb farkas felemelte a fejét és visszaüvöltött, Aryának végigfutott a hátán a hideg.

Déltájban Meleg Pite panaszkodni kezdett. Azt mondta, fáj a fenéke, a nyereg véresre horzsolja a lábait, azonkívül aludnia is kéne.

- Olyan fáradt vagyok, hogy mindjárt leesek a lóról.

Arya Gendryre pillantott.

- Szerinted ki találja meg előbb, ha leesek: a farkasok vagy a Komédiások?

- A farkasok - felelte Gendry. - Nekik jobb az orruk.

Meleg Pite kinyitotta a száját, de rögtön be is csukta. Nem esett le a lóról. Nem sokkal később megint rákezdett az eső. A nap még mindig nem tűnt fel az égen. Egyre hidegebb lett a fenyőfák közt, és a csupasz, égett földeken át halvány ködgomolyagok szálltak.

Gendryt majdnem annyira megviselte az út, mint Meleg Pitét, de ő túlságosan makacs volt ahhoz, hogy panaszkodjon. Csak ült a nyeregben, elszánt tekintettel bozontos fekete haja alatt, de Arya látta rajta, hogy nem lóra termett. *Eszembe juthatott volna* - gondolta. Ő azóta lovagolt, amióta csak az eszt tudta; pónikon, míg kicsi volt, később igazi lovakon, Gendry és Meleg Pite azonban városban születtek, és a városi népek gyalog járnak. Yoren adott ugyan nekik hátasokat, amikor elvitte őket Királyvárból, de egész mást jelent számárháton baktatni a Királyi úton egy szekér mögött, mint egy vadászlovat meglovagolni vad erdőn és felégetett mezőkön keresztül.

Egymaga sokkal gyorsabban haladhatna, tudta jól, de nem hagyhatta itt őket. A falkája voltak, a barátai, az utolsó élő barátok, akik megmaradtak neki, és ha ő nincs, még mindig biztonságban lennének Harrenhalban: Gendry a kovácműhelyben, Meleg Pite a konyhában izzadna. *Ha a Komédiások elfognak minket, megmondom nekik, hogy Ned Stark lánya vagyok, Észak Királyának húga. Megparancsolom nekik, hogy vigyenek a fivéremhez, és ne bántsák Meleg Pitét meg Gendryt*. Lehet, hogy nem hinnének neki, és még ha hinnének is... Lord Bolton a bátyja zászlóhordozója, mégis félt tőle. *Nem hagyom, hogy elfogjanak* - fogadkozott némán, és hátranyúlt a válla felett, hogy megérintse a kard markolatát, amit Gendry lopott neki. *Nem hagyom!*

Késő délután kijutottak a fák közül, és egy folyó partján találták magukat. Meleg Pite felkiáltott örömeiben.

- A Három Folyó! Most már nem kell mást tennünk, mint elindulni mellette felfelé, ahogy mondtad. Már majdnem ott vagyunk!

Arya az ajkába harapott.

- Nem hiszem, hogy ez a Három Folyó. - A folyó megduzzadt ugyan az esőtől, de még így sem lehetett szélesebb harminc lábnál. Úgy emlékezett, a Három Folyó sokkal nagyobb. - Túl kicsi, hogy az legyen - mondta nekik. - És még nem is jöttünk elég messze.

- Dehogynem! - erősködött Meleg Pite. - Egész nap lovagoltunk, alig álltunk meg! Biztosan nagyon hosszú utat tettünk meg.

- Nézzük meg megint a térképet! - indítványozta Gendry.

Arya leszállt a nyeregből, elővette a térképet, és kitekerte. Az eső kopogott a kecskebőrön, apró patakocskákban folyt le róla.

- Azt hiszem, valahol itt lehetünk - mutatott egy helyre, miközben a fiúk a válla fölött bámultak.

- De hát - kezdte Meleg Pite - ez szinte semmi! Látod, Harrenhal ott van az ujjad mellett, majdnem hozzáérsz! És egész nap lovagoltunk!

- Sok-sok mérföld, míg elérjük a Három Folyót - magyarázta a lány. - Csak napok múlva leszünk ott. Ez biztosan egy másik folyó, az egyik ezek közül, látod? - A vékonyabb kék vonalak egyikére mutatott, amelyeket a térkép készítője bejelölt. Mindegyik alatt ott állt egy név pompázatos írással. - A Darry, a Zöldalma, a Szűz... itt ni, ez, a Kis Fűz. Talán ez az.

Meleg Pite a vonalról a folyóra pillantott.

- Nekem nem tűnik olyan kicsinek.

Gendrynek sem tetszett a dolog.

- Az, amelyikre mutatsz, abba a másikba folyik, látod?

- A Nagy Fűzbe - olvasta Arya.

- Akkor a Nagy Fűzbe. Nézd, a Nagy Fűz meg a Három Folyóba ömlik, tehát követhetjük az egyiket a másikig, csak lefelé kell tartanunk, nem felfelé. Ha viszont ez a folyó nem a Kis Fűz, hanem ez a másik itt...

- Fodroszata - olvasta Arya.

- Nézd, ez megfordul, és a tó felé folyik, Harrenhal irányába. - Az ujjával követte a vonalat. Meleg Pite szeme elkerekedett.

- Nem! Biztosan végeznek velünk!

- Tudnunk kell, milyen folyó ez - jelentette ki Gendry a legmakacsabb hangján. - Tudnunk kell.

- Nos, nem tudjuk. - Hiába voltak nevek a térképen a kék vonalak mellett, a folyópartra senki sem írta oda őket. - Nem megyünk sem felfelé, sem lefelé - döntött Arya, és összetekerte a térképet. - Átkelünk, és északnak megyünk tovább, ahogy eddig is tettük.

- A lovak tudnak úszni? - kérdezte Meleg Pite. - Elég mélynek látszik, Arya. Mi van, ha kigyók élnek benne?

- Biztos vagy benne, hogy északnak tartunk? - kérdezte Gendry. - Ezek a dombok... ha körbefordultunk...

- A moha a fákon...

A fiú egy közeli fára mutatott.

- Annak a fának három oldala is mohás, a következőn pedig egyáltalán nincsen. Lehet, hogy eltévedtünk, és csak körbe-körbe lovagolunk.

- Lehet - bólintott Arya -, de én akkor is átkelek a folyón. Jöhettek, vagy itt maradhattok!

Azzal felkapaszkodott a nyeregbe, és ügyet sem vetett rájuk. Ha nem akarják követni, találják meg Zügót egyedül, bár valószínűbb, hogy a Komédiások találják meg őket.

Jó fél mérföldet kellett lovagolnia a part mentén, mire végül olyan helyet talált, ahol az átkelés biztonságosnak tűnt, de a kancájának még akkor sem akaródzott belegázolni a vízbe. A folyó, bárhogy is nevezték, sebes volt, barna, a közepén a ló a hasáig merült benne. Arya csizmájába víz ömlött, de ő ugyanúgy nyomta a sarkát az állat oldalába, míg ki nem másztak a túlsó parton. A

háta mögött csobbanásokat hallott, és egy kanca ideges nyihogását. *Tehát követtek. Jó.* Megfordult, és figyelte, ahogy a fiúk átvérgődnek és csöpögve csatlakoznak hozzá.

- Ez nem a Három Folyó volt - mondta nekik. - Nem az.

A következő folyó sekélyebb volt, és könnyebben találtak gázlót rajta. Ez sem a Három Folyó volt, és senki sem szállt vitába vele, amikor közölte, hogy ezen is átkelnek.

Már sötétedett, amikor megint megálltak, hogy pihentessék egy kicsit a lovakat, és megosszanak egy kis kenyeret meg sajtot.

- Vizes vagyok és fázom - nyafogott Meleg Pite. - Most már biztosan messze járunk Harrenhaltól. Gyűjthatnánk tüzet...

- Nem! - förmedt rá egyszerre Arya és Gendry. Meleg Pite meghunyászkodott. Arya a szeme sarkából Gendryre sandított. *Velem együtt mondta, ahogy Jon szokta, még Deresben. A fivérei közül Havas Jon hiányzott a legjobban.*

- Legalább alhatnánk egy kicsit? - kérlelte Meleg Pite. - Olyan fáradt vagyok, Arya, és a farom is fáj. Azt hiszem, felhólyagzott.

- Ha elkapnak, még a hólyagoknál is rosszabbul jársz - mondta neki Arya. - Tovább kell mennünk. Muszáj.

- De már majdnem sötét van, és még a holdat sem lehet látni!

- Ül vissza a lovadra!

Ahogy lassan, lépésben továbbvonultak az egyre sűrűsödő homályban, Arya érezte, hogy rá is súlyosan nehezedik a kimerültség. Neki is szüksége lett volna alvásra, mint Meleg Pitének, de nem mert megállni. Ha elalszanak, könnyen arra ébredhetnek, hogy Vargo Hoat áll fölöttük Shagwell-lel, a bolonddal, Húséges Urswyckkal, Rorge-dzsál, Maróval, Utt Septonnal meg a többi szörnyetegével.

A ló mozgása azonban olyan megnyugtatóvá vált egy idő után, mintha egy bölcső ringatta volna, és a lány érezte, ahogy szemhéja nehezzé válik. Hagyta, hogy egy pillanatra lecsukódjon, majd hirtelen kinyitotta. *Nem alhatok el* - szidta magát némán -, *nem szabad, nem szabad!* Az öklével erősen megdörzsölte a szemét, hogy nyitva tartsa, keményen megmarkolta a gyeplőt, és könnyű vágására fogta a lovát. Sem az állat, sem ő nem volt azonban képes tartani az iramot, és néhány perc múlva ismét lépésre lassítottak, majd szeme nemsokára ismét lecsukódott. Ezúttal nem is nyílt ki olyan gyorsan.

Amikor felébredt, észrevette, hogy a lova megállt és egy fücsomót rágcsál, miközben Gendry a karját rángatja.

- Elaludtál - mondta neki.

- Csak pihentettem a szememet.

- Akkor jó sokáig pihentetted. A lovad körbe-körbe ment, de csak akkor vettem észre, hogy alszol, amikor megállt. Meleg Pite sincs jobb állapotban. Ő nekilovagolt egy ágnak és leesett, hallanod kellett volna, hogy kiabált, de te még erre sem ébredtél fel. Meg kell állnod aludni egyet.

- Amíg te bírod, én is tudok menni - ásított Arya.

- Hazug - felelte a fiú. - Ha elment az eszed, csak lovagolj tovább, de én megállok. Enyém az első őrség. Te aludj!

- És Meleg Pite?

Gendry a másik fiú felé bökött. Meleg Pite már a Földön feküdt a nedves levélágyon, összekuporodott a köpönyege alatt, és halkán hortyogott. Az egyik kezében nagy darab sajtot szorongatott, de úgy tűnt, elaludt két falat között.

Arya tudta, hogy nincs értelme vitatkozni, Gendry jól beszélt. *A Komédiásoknak is aludniuk kell valamikor* - nyugtatta magát, és remélte, hogy ez tényleg így van. Olyan kimerült volt, hogy még a nyeregből való lemászás is nehezzé esett, de azért nem felejtette el kikötni a lovát, mielőtt helyet keresett volna magának egy bükkfa tövében. A talaj kemény volt és nyirkos. Eltűnődött, vajon mikor alhat újra igazi ágyban, mikor jut megint forró ételhez és tűzhöz, hogy megmelegedjen. Mielőtt lehunyta a szemét, még kihúzta a kardját a hüvelyből, és maga mellé fektette.

- Ser Gregor - suttogta ásítva. - Dunsen, Polliver, Nyájás Raff. A Csiklandozó és... a Csiklandozó... a Véreb...

Az álma vörös volt és kegyetlen. A Komédiások szerepeltek benne, legalább négyen: egy sápadt lysi, egy sötét, kegyetlen külsejű fejszész Ibból, az Iggo nevű sebhelyes dothraki lovasúr és egy dorne-i, akinek a nevét nem tudta. Csak jöttek és jöttek, vágattak az esőben zörgő páncélban és nedves bőrben, a kardjuk és fejszékük a nyeret verte. Tudta az álmok különös, éles bizonyosságával, hogy a férfiak azt hiszik, rá vadásznak, de tévedtek. Ő vadászott rájuk.

Álmában nem kislány volt, hanem farkas, hatalmas és erős, s amikor előbukkant a fák közül, és mély, dübörgő morgással kivicsorította a fogait, tisztán érezte ember és ló félelmének átható bűzét. A lysi lova felágaskodott, rémülten nyerített, a többiek embernyelven ordítottak egymásnak, de mielőtt bármit is tehettek volna, a sötétségből és az esőből szikáran, vizesen és csendesen elősuhant a többi farkas, egy egész farkas.

A küzdelem rövid volt, de véres. A szőrös ember a földre került, mielőtt előkaphatta volna a fejszékét, a sötétebbik íjának felajzása közben halt meg, a sápadt lysi menekülni próbált. A fivérei és nővérei utolérték; hátasa rémülten forgolódott, elkapták a lábait, s amikor az ember a földre zuhant, széttépték a torkát.

Csak a csengettyűs állta a sarat. Lova rúgása betörte az egyik nővére fejét, egy másikat a harcos jóformán kettévágott ívelt, ezüstös karmával, miközben haja halkán csilingelt.

Harag kerítette hatalmába; a hátára ugrott, fejjel előre kilökte a nyeregből. Zuhanás közben pofája az ember karjába kapaszkodott, fogai áthatoltak a bőrön, a gyapjún és a puha húson. Amikor földet ért, rettenetesen rántott a fejével, és vállból kitepte a végtagot. Diadalittasan rázta szájában, meleg, vörös cseppecskéket szórt szét a hideg, fekete esőben.

TYRION

Öreg vas ajtópántok nyikorgása ébresztette.

- Ki? - károgta. Bármilyen nyersen és rekedten is, de legalább visszakapta a hangját. A láz még mindig gyötörte, és Tyrionnak fogalma sem volt, hány órára járhat. Ezúttal milyen sokáig aludt? Olyan gyenge volt, olyan rohadtul gyenge. - Ki? - hörögte megint, ezúttal hangosabban. A nyitott ajtón fáklyafény szűrődött be, a teremben azonban az egyetlen fényforrást az ágya mellett égő gyertyacsonk szolgáltatta.

Amikor megpillantotta a közeledő árnyat, Tyrion megborzongott. Itt, Maegor Erődjében minden szolgáló a királyné zsoldjában állt, azaz minden látogató Cersei újabb bérgyilkosa lehetett, akít azért küldtek, hogy befejezze, amit Ser Mandon elkezdett.

Majd az érkező belépett a gyertyafénybe, alaposan szemügyre vette a törpe sápadt arcát, és felkuncogott.

- Megvágta magát borotválkozás közben, mi?

Tyrion ujjai megérintették a hatalmas vágást, amely az egyik szeme fölül indult, áthaladt az orra maradványán, és az állkapcsán ért véget. A seb még nem hegedt be, és melegnek érezte.

- Igen, egy iszonyú nagy borotvával.

Bronn frissen mosott, szénfekete haját egyenesen hátrafésülte határozott vonalú arcából. Magas szárú, puha, szépen munkált bőrcsizmát, ezüstdarabokkal kirakott, széles övet és halványzöld selyemköpönyeget viselt. Sötétszürke gyapjúzekéjére fényes, zöld cérnával égő láncot hímeztek átlós irányban.

- Hol voltál? - érdeklődött Tyrion. - Érted küldtem... legalább két hete.

- Inkább négy napja - felelte a zsoldos -, és már voltam is itt kétszer, csak te halott voltál a külvilág számára.

- Nem halott. Bár ez nem drága nővérkémen múlt. - Lehet, hogy ezt nem kellett volna hangoosan kimondania, de Tyrion már túl volt azon, hogy ilyesmivel törődjék. A zsigereiben érezte, Cersei állt Ser Mandon gyilkossági kísérlete mögött. - Mi az a rondaság a mellkasodon?

Bronn elvigyorodott.

- A lovagi címerem. Lángoló lánc, zöld, füstszürke mezőben. Nemes atyád parancsára mostantól Feketevízi Ser Bronn vagyok, Ördögfióka. Ne feledkezz meg erről!

Tyrion a tollas ágyneműbe mélyesztette az ujjait, és hátrébb vergődött néhány arasszal, hogy nekitámaszkodhasson a párnáknak.

- Én voltam az, aki lovagi címet ígért neked, emlékszel? - Ez a „nemes atyád parancsára" egyáltalán nem tetszett neki. Lord Tywin nem pazarolta az idejét. Az, hogy kiköltöztette a fiát a Segítő Tornyából, és ő maga foglalta el a helyét, nyilvánvaló üzenet volt mindenki számára, ez pedig újabb jel. - Én elveszítem a fél orromat, te pedig lovagi címet kapsz. Az isteneknek lesz miért felelniük. - Hangjában keserűség csendült. - Az apám maga ütött lovaggá?

- Nem. Minket, akik túléltek a csatát a csörlőtoronynál, a Fősepton kent fel, és a Királyi Testőrség ütött lovaggá. Ráment a fél nap, mert csak három Fehér Kard maradt, hogy elvégezze a munkát.

- Azt tudtam, hogy Ser Mandon elesett a csatában. - *Pod lökte bele a folyóba egy pillanattal azelőtt, hogy az az áruló rohadék a szívembe döfte volna a kardját.* - Ki veszett még oda?

- A Véreb - mondta Bronn. - Nem halt meg, csak eltűnt. Az aranyköpönyegesek azt mondják, inába szállt a bátorsága, és te vezetted helyette a kitorést.

Nem tartozott a legjobb ötleteim közé. Tyrion érezte bőrét megfeszülni a seb körül, ahogy öszszevonta a szemöldökét. Egy szék felé intett.

- A nővérem gombának néz. Sötétben tart, és szarral etet. Pod jó fiú, de a nyelvén akkora csomó van, mint a Kaszter-hegy, és a felét sem hiszem el annak, amit mond. Elküldtem, hogy hozza ide Ser Jacelynt, erre visszajön, és azt mondja, halott.

- Ő, és még ezrek. - Bronn leült.

- Hogyan? - kérdezte Tyrion, és hirtelen még rosszabbul érezte magát.

- A csata közben. Ahogy hallottam, a nővéred elküldte a Feketeüstöket, hogy visszavigyék a királyt a Vörös Toronyba. Amikor az aranyköpönyegesek látták, hogy őfelsége elmegy, a fele banda úgy döntött, vele megy. Vaskéz elállta az útjukat, és megpróbálta visszaparancsolni őket a falakra. Úgy beszélnek, Bywater jól lehordta őket, és már majdnem visszafordultak, amikor valaki átlőtte a nyakát egy nyíllal. Akkor már nem tűnt olyan félelmetesnek, úgyhogy lerángatták a lováról és megölték.

Újabb adósság Cersei számláján.

- Az unokaöcsém - folytatta -, Joffrey veszélyben volt?

- Nem jobban, mint néhányan, és kevésbé, mint a legtöbben.

- Érte valami bántódás? Megsebesült? Összekócolódott a haja, lehorzsolta a lábujját, beszakadt a körme?

- Amennyire hallottam, nem.

- Figyelmeztettem Cerseit, mi fog történni. Most ki parancsol az aranyköpönyegeseknek?

- Nemes atyád az egyik nyugati emberének adta őket, valami Addam Marbrand nevű lovagnak.

Az aranyköpönyegesek a legtöbb esetben zokon vették volna, ha egy kívülállót helyeznek főlébük, Ser Addam Marbrand azonban ügyes választás volt. Jaime-hez hasonlóan ő is az a fajta ember volt, akit szívesen követnek. *Elveszítettem a Városi Őrséget.*

- Elküldtem Podot, hogy keresse meg Shaggát, de nem járt szerencsével.

- A Kővarjak még mindig a királyi erdőben vannak. Úgy látszik, Shaggának megtetszett a hely. Timett hazavezette a Megégetetteket a zsákmánnyal, amit Stannis táborában szereztek a csata után. Chella az egyik reggel felbukkant a Folyókapunál egy tucat Feketeüstővel, de az apád vörös köpönyegesei elzavarták őket, miközben a városiak trágyát hajigáltak rájuk és ujjongtak.

Hálátlan népség. A Feketeüstők értük haltak meg. Míg Tyrion bódult álomban hevert, a saját vére húzta ki a karmait, egyiket a másik után.

- Azt akarom, hogy menj el a nővéremhez. A drágalátos fiacskája sértetlenül átvészelte a csatát, Cerseinek tehát nincs többé szüksége a túsra. Megesküdött, hogy szabadon engedi Alayayát, amint...

- Meg is tette. Nyolc-kilenc nappal ezelőtt, a korbácsolás után.

Tyrion feljebb lökte magát, nem törődve a hirtelen vállába nyilálló fájdalommal.

- Korbácsolás?

- Egy oszlophoz kötözték az udvaron, és megkorbácsolták, aztán meztelenül és véresen kilökték a kapun.

Olvasni tanult - jutott eszébe Tyrionnak teljesen értelmetlenül. Sebe szorosan megfeszült az arcán, és egy pillanatig azt hitte, szétrobban a feje a haragtól. Alayaya szajha volt, az igaz, de nem sok lánnyal találkozott, aki kedvesebb, bátrabb és ártatlanabb lett volna nála. Maga Tyrion sohasem érintette meg: Alayaya nem volt több, mint egy fátyol, mely elrejtette Shae-t. Figyelmenlenségében soha nem gondolt rá, mibe kerülhet ez a szerep a lánynak.

- Megígértem a nővéremnek, hogy úgy bánok Tommennel, ahogyan ő bánik Alayayával - emlékezett hangosan. Úgy érezte, menten elhányja magát. - Hogy korbácsoltathatnék meg egy nyolcéves kisfiút? - *Ha viszont nem teszem, Cersei győz.*

- Tommen már nem a tiéd - közölte Bronn nyersen. - Amint megtudta, hogy Vaskéz halott, a királyné utána küldte a Feketeüstöket, és Rosbyban senkinek sem volt elég vér a pucájában, hogy nemet mondjon nekik.

Újabb csapás, de ugyanakkor megkönnyebbülés is, ezt be kellett látnia. Szerette Tomment.

- A Feketeüstők a mi szolgálatunkban álltak, nemde? - emlékeztette Bronnt meglehetősen in-

gerülten.

- A mieink voltak, amíg a királyné minden aranya mellé kettőt tudtam nekik adni a tiédből, de a nővéred most felemelte a tétet. Osneyt és Osfrydet lovaggá ütötték a csata után, ahogy engem is. Csak az istenek tudják, miért. Senki sem látta, hogy részt vettek volna a küzdelemben.

A bérenceim elárulnak, a barátaimat megkorbácsolják és megszegyenítik, én pedig itt fekszem, és lassan elrothadok - gondolta Tyrion. - *Azt hittem, megnyertem azt a nyomorult csatát. Hát ilyen íze van a diadalnak?*

- Igaz, hogy Stannist Renly szelleme futamította meg?

Bronn halványan elmosolyodott.

- A csörlőtornyokból mi csak a lobogókat láttuk a sárban, meg ahogy az emberek eldobálják a lándzsáikat, és futásnak erednek. De sok százan vannak a kifőzdékben és a bordélyokban, akik elmesélik neked, hogyan látták a saját szemükkal, amint Renly megöli ezt vagy am azt. Stannis seregének legnagyobb része eredetileg Renlyé volt, és rögtön visszaálltak hozzá, amint meglátták fényes, zöld páncéljában.

Gondos tervezése, a kitörés és a hajóhíd után, azután, hogy kettényesték az arcát, Tyrion discsőségét végül egy halott ember homályosítja el. *Már ha Renly valóban halott.* Egy újabb kérdés, amit meg kell vizsgálnia.

- Hogy menekült el Stannis?

- A lysi csatlósai kint maradtak a gályáikkal az öbölben, a láncodon túl. Amikor a csata rosszra fordult, odahajóztak a parthoz, és felvettek, akit csak tudtak. A végén már egymást ölték az emberek, hogy feljussanak a fedélzetre.

- És Robb Stark? Ő mit csinál?

- Néhány farkasa Alkonyvölgy felé tart, felégetve mindent, ami az útjukba esik. Az apád Lord Tarlyt küldi, hogy intézze el őket. Azon gondolkodom, hogy csatlakozok hozzá. Azt mondják, jó katona, és nagylelkű a zsákmánnyal.

Bronn elvesztésének lehetősége volt az utolsó csepp a pohárban.

- Nem. A te helyed itt van. A Segítő őrségének kapitánya vagy.

- Már nem te vagy a Segítő - emlékeztette Bronn élesen. - Az apád az, és neki megvan a saját rohadt őrsége.

- Mi történt az emberekkel, akiket felbéreltél nekem?

- Néhányan meghaltak a csörlőtornynál. A nagybátyád, Ser Kevan megkifizette a többieket, és kirúgott minket.

- Milyen kedves tőle - sziszegte Tyrion. - Ez azt jelenti, hogy elveszítetted az érdeklődésedet az arany iránt?

- Nem mondhatnám.

- Helyes - bólintott Tyrion -, mert az a helyzet, hogy még mindig szükségem van rád. Mit tudsz Ser Mandon Moore-ról?

Bronn nevetett.

- Azt tudom, hogy rohadt mélyre süllyedt!

- Nagyon sokkal tartozom neki, de hogyan fizessem meg? - Megérintette az arcát, és megtapintotta a sebet. - Az igazat megvallva, semmit sem tudok a fickóról.

- Halszeme volt, és fehér palástot viselt. Mit akarsz még tudni ezen kívül?

- Mindent - felelte Tyrion. - Kezdetnek annyi elég lesz. - Valójában bizonyítékot szeretett volna, hogy Ser Mandon Cersei embere volt, de ezt nem mert hangosan kimondani. A Vörös Toronyban az ember jobban teszi, ha vigyáz a nyelvére. A falakban patkányok vannak, túlságosan beszédes kismadarak az ablak előtt, és persze pókok. - Segíts fel! - mondta, a takarókkal küszködve. - Ideje meglátogatnom az apámat, és legfőbb ideje, hogy megmutassam magam.

- Ilyen szép látványt... - gúnyolódott Bronn.

- Ugyan, mi egy fél orr egy olyan arcon, mint az enyém? De ha már a szépségről beszélünk, Margaery Tyrell ideért Királyvárba?

- Nem, de úton van, és a város máris örülten szerelmes belé. A Tyrellek szekérszámra hordják

az élelmet Égikertből, és osztogatják a nevében. Több száz szekér naponta. A Tyrellek több ezer embere kővályog mindenfelé kis aranyrózsával a mellényén, és egy sincs közülük, aki maga fizetne a boráért. Feleség, özvegy vagy szajha, az asszonyok minden szaros kölyöknek odaadják az erényüket, ha aranyrózsa van a mellén.

Engem leköpnék, a Tyrelleknek meg bort fizetnek. Tyrion az ágyról a padlóra csúszott. A lábai reszkettek alatta, a szoba forogni kezdett, és el kellett kapnia Bronn karját, nehogy fejfelé előre a szőnyegek közé zuhanjon.

- Pod! - kiabálta. - Podrick Payne! Hol a hét pokolban vagy? - A fájdalom úgy marcangolta, mint egy fogatlan kutya. Tyrion gyűlölte a gyengeséget, különösen a saját gyengeségét. Szégyellte magát, a szégyentől pedig dühös lett. - Pod! Azonnal gyere ide!

A fiú futva érkezett. Amikor meglátta, hogy Tyrion áll, és Bronn karjába kapaszkodik, tátva maradt a szája.

- Uram! Felálltál! Ez... Kérsz... kérsz bort? Álombort? Hívjam a mestert? Azt mondta, maradnod kell. Úgy értem, ágyban.

- Máris túl sokáig maradtam ágyban. Hozz valami tiszta ruhát!

- Ruhát?

Tyrion képtelen volt felfogni, hogy lehet a fiú olyan tiszta fejű és leleményes a csatában, és olyan zavart minden más alkalommal.

- Öltözzék - ismételte. - Tunika, zeke, nadrág, harisnya. Nekem. Hogy felvegyem. Hogy elhagyhassam ezt a rohadt cellát!

Mindháromukra szükség volt, hogy felöltözhesen. Bármilyen visszataszító is lehetett az arca, legrosszabb sebe azonban a válla és a karja találkozásánál kapott sérülés volt, ahol egy nyílvevő a saját páncélját döfte hónaljába. A színtelen húsból még mindig vér és genny szivárgott, valahányszor Frenken mester kicserélte a kötést, és minden mozdulat a kínok kínját jelentette.

Végül Tyrion egy nadrág és egy túlméretezett hálóköntös mellett döntött, amely lazán lógott le válláról. Bronn felrángatta a csizmáját a lábára, miközben Pod keresett neki egy botot, amire támaszkodhatott. Megivott egy kupa álombort, hogy erőt merítsen. A bort mézzel édesítették, és éppen elég mákot tartalmazott ahhoz, hogy a sebei elviselhetővé váljanak egy időre.

Még így is beleszédült azonban, mire elfordította a kilincset, a kanyargós kőlépcsőkön való araszolástól pedig reszkett a lába. Az egyik kezében a botot tartotta, a másikkal Pod vállába kapaszkodott. Ahogy lefelé mentek, egy felfelé tartó szolgálóleányba botlottak. A lány tágra nyílt szemekkel meredt rájuk, mintha kísértetet látna. *A törpe feltámadt halottaiból* - gondolta Tyrion. - *És nézd, rondább, mint valaha! Fuss, mondd el a barátaidnak!*

Maegor Erődje a Vörös Torony legjobban megerősített része volt, vár a váron belül, amelyet karókkal telerakott mély, száraz árok vett körül. Amikor elérték az ajtót, a hidat már felvonták éjszakára. Ser Meryn Trant strázsált előtte halvány színű páncéljában és fehér palástban.

- Engedd le a hidat! - parancsolt rá Tyrion.

- A királyné megparancsolta, hogy éjszakára vonjuk fel a hidat. - Ser Meryn mindig is Cersei bábja volt.

- A királyné alszik, nekem pedig megbeszélhivallóm van az apámmal.

Lord Tywin említése varázsszóként hatott. Ser Meryn Trant morogva kiadta a parancsot, és a csapóhidat leengedték. Az árok túloldalán a Királyi Testőrség másik lovagja örködött. Ser Feketeüst Osmundnak sikerült mosolyt erőltetnie az arcára, amikor meglátta a feléje kacsázó Tyriont.

- Erősebbnek érzed magad, uram?

- Sokkal. Mikor lesz a következő csata? Már alig várom.

Amikor azonban Pod és ő elérték a csigalépcső alját, Tyrionnak csak elkeseredett tátogásra futotta. *Ezt képtelen leszek egyedül megmászni* - vallotta be magának. Lenyelte a méltóságát, és megkérte Bronnt, hogy cipelje fel, miközben forrón remélte, hogy ezen a késői órán senki sem látja, senki sem neveti ki, és senki sem meséli el, hogy a törpét úgy vitték fel a lépcsőn, mint egy karon ülő csecsemőt.

A külső udvart sátrak és pavilonok borították, több tucatnyi.

- A Tyrellek emberei - magyarázta Podrick Payne, ahogy átfurakodtak a selyem és vászon útvesztőjén. - Meg Lord Rowan és Lord Redwyne emberei is itt vannak. Nem volt hely mindegyiknek. Úgy értem, a kastélyban. Néhányan szobákba költöztek. Szobákba a városban, fogadóba meg ilyesmi. Az esküvő miatt vannak itt. A király esküvője, Joffrey királyé miatt. Elég erős leszel, hogy részt vegyél rajta, uram?

- Még őrzöngő menyétek sem akadályozhatnának meg benne! - A csatával ellentétben egy menyegzőről legalább azt el lehetett mondani, hogy ott kicsi az esélye annak, hogy valaki levágja az ember orrát.

A Segítő Tornyának ablaktáblái mögött még mindig halvány fény derengett. Az ajtó mellett álló örök apja házi testőrségének vörös köpönyegét és oroszlanos sisakját viselték. Tyrion ismerte mindkettőt, s azok szó nélkül beengedték... bár azt észrevette, hogy egyikük sem bírta sokáig az arcán tartani a tekintetét.

Odabent Ser Addam Marbranddal találkoztak, aki éppen befordult a lépcsőfordulón. A Városi Őrség tisztjeinek díszes, fekete mellvértjét és arany selyempalástját viselte.

- Uram! - szólította meg Tyriont. - Milyen jó, hogy talpon látlak! Azt hallottam...

- ...hogyan egy kicsiny sírt ásnak? Én is. A jelen körülmények között azonban az látszott a legjobbnak, ha felkelek. Hallom, a Városi Őrség parancsnoka lettél. Elismerésemet vagy részvéteimet ajánljam fel?

- Attól tartok, mindkettő jogos - mosolygott Ser Addam. - A halottak és a dezertőrök miatt körülbelül négy és fél ezer emberem maradt. Csak az istenek és Kisujj tudják, hogy fogunk fizetni ennyit, de a nővéred megtiltotta, hogy egyet is elküldjek közülük.

Még mindig nyugtalan vagy, Cersei? A csata véget ért, az aranyköpönyegesek már nem segítenek neked.

- Az apámtól jössz? - kérdezte a lovagot.

- Igen, és attól tartok, nem a legjobb kedvében hagytam ott. Lord Tywin úgy véli, négy és fél ezer ör bőven elég, hogy megtalálja egyetlen eltűnt apródot, de az unokaöcséd, Tyrek még mindig nem került elő.

Tyrek néhai Tygett nagybátyja fia volt, tizenhárom éves siheder. A zavargás közben tűnt el, nem sokkal azután, hogy feleségül vette Lady Ermesande-ot, aki karon ülő csecsemőként a Hayford-ház utolsó élő örököse. És valószínűleg az első feleség a Hét Királyság történetében, aki megövezte, mielőtt elválasztották az anyjától.

- Nekem sem sikerült megtalálnom - vallotta be Tyrion.

- Már a kukacokat eteti - jegyezte meg Bronn a szokásos tapintattal. - Vaskéz is kereste, az eunuch pedig egy kövér erszényt csörgetett meg az ügy érdekében. Ők sem jártak több szerencsével, mint mi. Add fel, ser!

Ser Addam undorral mérte végig a zsoldost.

- Lord Tywin hajthatatlan, ha a vérről van szó. Megtalálja a fiút, élve vagy halva, én pedig követem a parancsait. - Visszafordult Tyrionhoz. - Az apádat a toronyszobájában találod.

Az én toronyszobámban - gondolta Tyrion.

- Azt hiszem, tudom az utat.

Az út még több lépcsőn vezetett fel, de Tyrion ezúttal a saját erejéből mászta meg őket, egyik kezével Pod vállára támaszkodva. Bronn kinyitotta előtte az ajtót. Lord Tywin Lannister az ablak alatt ült, egy olajlámpás fényénél írt valamit. Az ajtónyílás hangjára felemelte a fejét.

- Tyrion.

Nyugodtan félretette a tollat.

- Örömmel tölt el, hogy emlékszel rám, uram. - Tyrion elengedte Podot, a botra helyezte a testsúlyát, és közelebb kacázott. Valami nincs rendben - tudta rögtön.

- Ser Bronn! - szólalt meg Lord Tywin. - Podrick! Jobb lenne, ha odakint várakoznátok, míg végzünk.

Bronn pillantása az arcátlanság határát súrolta, de azért meghajolt és visszavonult, a sarkában Poddal. A súlyos ajtó becsapódott mögöttük, és Tyrion Lannister egyedül maradt apjával. A szo-

bában érezhetően hűvös volt, annak ellenére, hogy az ablaktáblák csukva voltak. *Vajon miféle hazugságokat hordott össze neki Cersei?*

Kaszter-hegy ura oly karcsú volt, mint egy húsz évvel fiatalabb férfi, sőt, a saját rideg módján még jóképű is. Merev, szőke szakálla szigorú arcot, kopasz fejet és kemény száját keretezett. A nyakában aranykezekből álló lánc lógott, minden kéz ujjai a következő láncszem csuklójába kapaszkodtak.

- Csinos lánc - jegyezte meg Tyrion. *Bár rajtam jobban állt.*

Lord Tywin eleresztette a füle mellett a csípős megjegyzést.

- Jobb lenne, ha leülnél. Valóban bölcs dolog volt elhagyni a betegágyadat?

- Már belebetegedtem a betegágyamba. - Tyrion tisztában volt vele, az apja mennyire megveti a gyengeséget. Helyet foglalt a legközelebbi székben. - Milyen kellemes lakosztályod van. Képzeld, míg haldokoltam, valaki átköltöztetett egy sötét kis cellába a Maegorban!

- A Vörös Toronyban nyüzsgönek az esküvői vendégek. Amint elmennek, megfelelőbb elhelyezést találunk neked.

- Én nagyon meg voltam elégedve ezzel az elhelyezéssel. Kitűzted már eme nagyszerű házasság napját?

- Joffrey és Margaery az új év első napján kelnek egybe, amelyik éppenséggel az új évszázad első napja is. A szertartás egy új kor kezdetét jelenti majd.

Egy új Lannister-korét - gondolta Tyrion.

- Ó, a fene egye meg, attól tartok, más terveim vannak arra a napra!

- Csak azért jöttél, hogy panaszkodj a hálószobádról, és a gyenge tréfáidat sütögesd? Fontos leveleket kell befejeznem.

- Fontos leveleket. Hát persze.

- Vannak csaták, amelyeket karddal és lándzsával nyernek meg, és vannak, amelyeket tollal és hollókkal. Kímélj meg az ostoba szemrehányásaidtól, Tyrion! Olyan gyakran látogattam meg a betegágyadat, amilyen gyakran Ballabar mester csak megengedte, amikor még úgy tűnt, meghalsz. - Egymáshoz illesztette az ujjait az álla alatt. - Miért küldted el Ballabar mestert?

Tyrion vállat vont.

- Frenken mester nem igyekszik olyan elszántan eszméletlen állapotban tartani.

- Ballabar Lord Redwyne kíséretével érkezett a városba. Azt mondják, tapasztalt gyógyító. Kedves volt Cerseitől, hogy őt kérje meg, ápoljon téged. Aggódott az életedért.

Úgy érted, azért aggódott, hogy esetleg megtartom.

- Gondolom, ezért nem távozott egyszer sem az ágyam mellől.

- Ne légy pimasz! Cerseinek egy királyi esküvőt kell megszerveznie, én hadat viselek, te pedig már mintegy két hete nem voltál életveszélyben. - Lord Tywin rezenéstelen, halványzöld szeme fia eltorzult arcát tanulmányozta. - Bár a sebed elég szörnyű, ezt elismerem. Miféle örület szállt meg?

- Az ellenség a kapu alatt állt egy faltörő kossal. Ha Jaime vezette volna a kitörést, azt hősiességnek neveznéd.

- Jaime soha nem lett volna olyan ostoba, hogy leveszi a sisakját csata közben. Remélem, megölted a fickót, aki megvágott?

- Ó, a nyomorult meglehetősen halott. - Bár Podrick Payne volt az, aki végzett Ser Mandonnal. Belelökte a folyóba, ahol aztán a páncélja súlya lehúzta, és megfulladt. - A halott ellenség mindig öröm! - mondta Tyrion vidáman, bár nem Ser Mandon volt az igazi ellensége. A lovagnak semmi oka nem volt rá, hogy a halálát akarja. *Ő csak a macska karma volt, és azt hiszem, tudom, ki a macska. Cersei mondta neki: tegyen róla, hogy ne éljem túl a csatát.* Bizonyíték nélkül azonban Lord Tywin nem hallgat meg egy ilyen vádat. - Miért jöttél a városba, apám? - kérdezte tőle. - Nem Lord Stanniszel vagy Robb Starkkal vagy mit tudom én, kivel kellene hadakoznod? - *És minél előbb, annál jobb.*

- Míg Lord Redwyne flottája ide nem ér, nincs elég hajónk, hogy megtámadjuk Sárkányköt. De nem is számít. Stannis Baratheon napja leáldozott a Feketevízen. Ami Starkot illeti, a fiú még

mindig nyugaton van, de az északiak egy jelentős része Helman Tallhart és Robett Glover vezetés alatt Alkonyvölgy felé tart. Elküldtem Lord Tarlyt, hogy fogadja őket, Ser Gregor pedig ezalatt felfelé vonul a Királyi úton, hogy elvágja a visszavonulásuk útját. Tallhart és Glover csapdába esik kettejük között Stark erejének egyharmadával.

- Alkonyvölgy? - Semmi sem volt Alkonyvölgynél, ami megérne ekkora kockázatot. Az Ifjú Farkas végül mégiscsak hibázott?

- Ezzel nem kell terhelned magad. Az arcod holtsápadt, és vér szivárog a kötéseden át. Mondd hát el, amiért jöttél, és menj vissza az ágyadba!

- Amiért jöttem... - A torka összeszorult és kiszáradt. Mit is akart voltaképpen? *Többet, mint amennyit valaha adhsz nekem, apám.* - Pod azt mondja, Kisujjból Harrenhal ura lesz.

- Üres cím, míg Roose Bolton tartja a várat Robb Stark nevében, de Lord Baelish így is vágyott rá. Jó szolgálatot tett nekünk a Tyrell-házasság ügyében. Egy Lannister megfizeti az adósságát.

A Tyrell-házasság igazság szerint Tyrion ötlete volt, de kicsinyes dolog lett volna ezt hangoztatni.

- Nem biztos, hogy az a cím olyan üres, mint gondolnád - figyelmeztette az apját. - Kisujj semmit sem tesz jó ok nélkül. De legyen, ahogy óhajtod! Mintha mondtál volna valamit az adósságok megfizetéséről...

- Te is akarsz a saját jutalmadat, igaz? Jól van. Mit kívánsz tőlem? Földeket, kastélyt, valami hivatalt?

- Egy kicsinyke hála kezdetnek éppen megfelelne.

Lord Tywin rezzenéstelen arccal meredt rá.

- A komédiások és a majmok igényelnek tapsot. Ami azt illeti, Aerys is ilyen volt. Azt tetted, amit parancsoltam neked, és biztos vagyok benne, hogy képességeid legjavát adtad. Senki sem vitatja a szerepedet.

- A szerepemet? - Tyrion megmaradt orrlyuka kitágult. - Nekem úgy tűnik, hogy megmentettem a rohadt városodat!

- Az emberek nagy része mégis úgy véli, a csata menetét az fordította meg, hogy megtámadtam Lord Stannis seregének szárnyát. Lord Tyrell, Lord Rowan, Lord Redwyne és Lord Tarly szintén vitézül küzdöttek, és úgy hallottam, hogy Cersei nővéred volt az, aki a tűzmesterekkel elkészítette a futótüzet, amely végül elpusztította a Baratheon-flottát.

- Mialatt én semmi mást nem tettem, mint az orrszöremeimet igazgattam, ugye? - Tyrion képtelen volt elúzni a hangjából a keserűséget.

- A láncod ügyes húzás volt, és döntő fontosságú győzelmünkhöz. Ezt akartad hallani? Elmondták nekem, hogy a dorne-i szövetségért is téged illet a köszönet. Biztosan örömmel hallok, hogy Myrcella biztonságban megérkezett Napföldre. Ser Vasszív Arys azt írja, hogy igen megkedvelte Arianne hercegnőt, Trystane herceg pedig el van bűvölve tőle. Nem szívesen küldök túszt a Martell-háznak, de azt hiszem, nem volt más választásunk.

- Nekünk is meglesz a saját túsunk - mondta Tyrion. - Az üzlet része volt egy hely a tanácsban is. Hacsak nem egy hadsereggel érkezik, hogy elfoglalja, Doran herceg a hatalmunkba kerül.

- Bárcsak a tanácsosi szék lenne minden, amiért Martell idejön - mondta Lord Tywin. - Te viszont bosszút is ígértél neki.

- Én igazságot ígértem.

- Hívd, ahogy akarsz! A végeredmény ugyanaz: vér.

- Abban nem szenvedünk hiányt, nem igaz? A csatában egész tavakon gázoltam át belőle. - Tyrion nem látott rá okot, hogy ne vágjon a dolgok közepébe. - Vagy talán annyira megkedvelted Gregor Clegane-t, hogy nem tudnál elválni tőle?

- Ser Gregornak megvan a maga haszna, ahogy megvolt a fivérének is. Időnként minden úrnak szüksége van egy szörnyetegre... de Ser Bronnból és azokból a vademberekből ítélve ezt a leckét magad is megtanultad.

Tyrionnak eszébe jutott Timett a kiégetett szemével, Shagga a fejszójával és Chella a száraz

fülekéből font nyakláncával. És Bronn. Főleg Bronn.

- Az erdők tele vannak szörnyetegekkel - emlékeztette az apját. - Ahogy a sikátorok is.

- Igaz. Talán más kutyák is vadásznak olyan jól. Gondolkodom rajta. Ha nincs más...

- Tudom, fontos leveleid vannak. - Tyrion bizonytalanul a lábára állt, behunyta a szemét, ahogy a szédülés hulláma végigvonult rajta, majd tett egy reszketeg lépést az ajtó felé. Később rájött, hogy egy másodikat, majd egy harmadikat is kellett volna tennie. Ehelyett azonban megfordult. - Azt kérdezed, mit akarok? Megmondom neked, mit akarok. Azt akarom, ami jog szerint engem illet. Kaszter-hegyet akarom.

Az apja szája megfeszült.

- A fivéred születési jogát?

- A Királyi Testőrség lovagjainak tilos házasodniuk, gyermeket nemzeniük és földet birtokolniuk. Te ugyanolyan jól tudod ezt, mint én. Azon a napon, amikor Jaime felöltötte a fehér palástot, lemondott Kaszter-hegyről, csak te ezt soha nem ismerted el. Legfőbb ideje. Azt akarom, hogy állj ki a birodalom elé, és jelentsd ki, hogy én vagyok a fiad és törvényes örökösöd!

Lord Tywin halványzöld, arannyal pettyezett szeme olyan fényes volt, amilyen könyörtelen.

- Kaszter-hegy - jelentette ki hideg, élettelen hangon. - Soha.

A szó ott lebegett közöttük hatalmasan, élesen, mérgezőn.

Tudtam a választ, mielőtt megkérdeztem - gondolta Tyrion. - *Tizennyolc év telt el azóta, hogy Jaime a Királyi Testőrség tagja lett, és soha, egyetlenegyszer sem hoztam fel a dolgot. Végig tudtam. Mindig tudnom kellett.*

- Miért? - kérdezte, bár tudta, hogy meg fogja bánni a kérdést.

- Te kérdezed ezt? Te, aki megölted az anyádat, hogy világra jöhess? Te egy balul sikerült, fondorlatos, engedetlen, rosszindulatú teremtmény vagy, tele irigységgel, bujassággal és számító alatomossággal. Az emberek törvényei lehetővé teszik neked, hogy viseld a nevemet és a színeimet, mivel nem tudom bebizonyítani, hogy nem az enyém vagy. Hogy alázatra tanítsanak, az istenek arra ítélték, hogy végignézzem, amint ott kacsázol körülöttem a büszke oroszlánnal a melleden, amely az apám címere volt, előtte pedig az ő apjáé. De sem ember, sem isten nem kötelezhet rá soha, hogy engedjelek Kaszter-hegyből bordélyházat csinálni!

- Bordélyházat? - Hát innen fűjt a szél. Tyrion rögtön megértette, honnét származik apja epés haragja. Összeszorította a fogait, úgy sziszegte. - Cersei mesélt neked Alayayáról.

- Hát így hívják? Bevallom, nem emlékszem minden szajhád nevére. Hogy is hívták azt, akit kölyökként feleségül vettél?

- Tysha - köpte a választ Tyrion dacosan.

- És az a tábori kurva a Zöld Ágnál?

- Mit érdekel téged? - kérdezte. Shae-nek még a nevét sem ejtette volna ki szívesen az apja jelenlétében.

- Nem érdekel. Ahogy az sem érdekel, élnek-e vagy halnak.

- Te korbácsoltattad meg Yayát! - Ezt nem kérdésnek szánta.

- A nővéred elmondta nekem, hogyan fenyegetted meg az unokáimat. - Lord Tywin hangja hidegebb volt, mint a jég. - Talán hazudott?

Tyrion nem tagadta.

- Fenyegetőztem, ez igaz. Alayaya biztonsága miatt. Hogy a Feketeüstök ne bántsák őt.

- Hogy megmentsd egy szajha erényét, megfenyegetted saját házadat, a saját rokonaidat? Így volt?

- Te tanítottad nekem, hogy egy jó fenyegetés gyakran hatásosabb egy ütésnél. Nem mintha Joffrey miatt nem estem volna kísértésbe néhány száz alkalommal. Ha annyira szeretsz korbácsoltatni, kezd mindjárt vele! De Tommen... miért ártának Tommennek? Jó fiú és a saját vérem.

- Ahogy az volt az anyád is. - Lord Tywin hirtelen felállt, és törpe fia fölé tornyosult. - Menj vissza az ágyadba, Tyrion, és többet egy szót se halljak a Kaszter-hegyet illető jogaidról! Megkapod a jutalmadat, de olyasmit, amit a szolgálataid és helyzeted alapján én megfelelőnek ítélek. És ne ess tévedésbe! Most türtem el utoljára, hogy szégyent hozz a Lannister-házra. Végeztél a szaj-

hákkal. A következőt, akit az ágyadban találok, felkötöm!

DAVOS

Sokáig nézte az egyre növekvő vitorlát, és megpróbálta eldönteni, élni szeretne, vagy inkább meghalni.

Meghalni könnyebb volna, tudta jól. Nem kellene mást tennie hozzá, csak visszabújni a barlangjába, hagyni, hogy a hajó elhaladjon előtte, és a halál előbb-utóbb megtalálná. A láz már napok óta égette a bensőjét. Belei barna folyadékká lettek, álmában hidegleglősen reszketett. Minden reggel egyre gyengébb lett. *Már nem kell sok hozzá* - mondogatta magának.

Ha a láz nem is, a szomjúság biztosan végez vele. Itt nem volt édesvíz, csak a sziklamélyedésekben nagy ritkán összegyűlő eső. Alig három nappal ezelőtt (vagy talán négy? Itt a sziklán nehéz volt megkülönböztetni egymástól a napokat) a kis medencék szárazak voltak, mint a csont, és az öböl körös-körül hullámzó zöld és szürke vizének látványát alig tudta elviselni. Hiába tudta, hogy ha egyszer elkezd tengervizet inni, a vég nagyon gyorsan eljön, a torka annyira kiszáradt, hogy majdnem megitta azt az első kortyot. Egy hirtelen zivatar mentette meg. Akkor már olyan erőtlenség volt, hogy nem volt képes többre, mint hanyatt feküdni az esőben csukott szemmel és nyitott szájjal, miközben az esővíz cserepes ajkát és duzzadt nyelvét áztatta. Utána egy kicsit erősebbnek érezte magát, és a szigetecske medencéi, repedései és hasadécai újra színültig teltek élettel.

Ez azonban három (vagy lehet, hogy négy) nappal ezelőtt történt, és a víz legnagyobb része mostanra eltűnt. A legtöbb elpárolgott, a maradékot ő szívta fel. Reggelre megint kénytelen lesz beérni sárral és a mélyedések alján található hideg kövek nyalogatásával.

Ha pedig nem viszi el sem a szomjúság, sem pedig a láz, az éhség végez vele. A szigete nem volt egyéb a Feketevíz-öböl roppant víztükréből kimeredő kopár sziklacsúcsnál. Apály idején néha apró rákokat talált a köves parton, ahol a víz a csata után partra vetette. A rákok fájdalmasan csipkedték az ujjait, míg szét nem zúzta őket a sziklán, hogy kiszívhatta a húst az ollóikból és a beleket a héjukból.

A vékonyka partsáv azonban eltűnt, ha beköszöntött a dagály, és Davosnak fel kellett kapaszkodnia a sziklára, nehogy a víz újra kisodorja az öbölbe. Dagály idején a szikla csúcsa tizenöt lábbal emelkedett a vízszint fölé, de ha az öböl háborgott, a vízpermet még ennél is magasabbra hatolt. Képtelenség volt szárazon maradni, még a barlangjában is (ami valójában nem volt több, mint bemélyedés egy kiugró párkány alatt). A köveken nem nőtt más, csak zuzmók, és még a vízimadarak is messzire elkerülték. Néha egy-egy sirály leszállt ugyan a sziklára, Davos ilyenkor megpróbálta elkapni, de a madarak túl gyorsak voltak. Elkezdett köveket hajigálni rájuk, de annyira gyenge volt, hogy még ha a kövek célba is találtak, a sirályok csak felháborodottan rárikoltottak, majd felröppentek a levegőbe.

A menedékhelyéről más sziklákat is látott; távoli, köves csúcsokat, magasabbakat, mint a sajátja. A legközelebbi becslése szerint jó negyven lábbal emelkedett a víz fölé, de ebből a távolságból nehéz lett volna biztosat mondani. Állandóan sirályraj nyüzsgött körülötte, és Davosnak gyakran megfordult a fejében, hogy átmegy és kirabolja a fészkeiket. A víz azonban nagyon hideg volt itt, az áramlatok alattomosak, és tudta, nincs elég ereje egy ekkora táv leúszásához. Ez éppolyan biztosan megölné, mint a tengervíz.

Hosszú évek mélyéről emlékezett rá, hogy az ősz gyakran nedves és esős a Keskeny-tengeren. Napközben nem volt olyan rossz, ha a nap sütött, az éjszakák azonban egyre hidegebbek lettek, és néha szél süvített végig az öböl felett, tajtékos hullámokat űzve maga előtt, és Davos pillanatok alatt bőrig ázva reszketett a vackán. A láz és a hidegleglés felváltva rohanták meg, és egy ideje állandó köhögés kínozta.

A barlangján kívül nem volt más menedéke, és ez elég csekély védelmet nyújtott. Apálykor a víz uszadék fát és megszenesedett törmelékeket vetett ki a partsávra, de nem volt semmije, amivel szikrát csíholhatott és tüzet gyújthatott volna. Egyszer, végső kétségbeesésében, megpróbált két fadarabot egymáshoz dörzsölni, a fa azonban rothadt volt, és fáradozása jutalmául csak hólyagokat szerzett. A ruhái is átáztak, az egyik csizmáját pedig elveszítette valahol az öbölben, mielőtt itt partot ért volna.

Szomjúság, éhség, kiszolgáltatottság. Állandó társaivá szegődtek, vele voltak minden nap minden órájában, és egy idő után a barátaiként kezdett gondolni rájuk. Valamelyik barát nemso-kára bizonyosan megkönyörül rajta, és megszabadítja a vég nélküli gyötrelmetől. Vagy egy napon talán egyszerűen belesétál a vízbe, és nekivág a part irányába, amelyről tudta, hogy ott rejtő-zik valahol északra, túl a láthatáron. Jelenlegi állapotában ez túl nagy távolság, de nem számít. Davos egész életében tengerész volt, a tengeren is kell hát meghalnia. *Az istenek a tenger alatt várnak rám - mondogatta magának -, legfőbb ideje, hogy megtérjek hozzájuk.*

Most azonban egy vitorlát látott. Egyelőre nem volt ugyan több apró pontnál a horizonton, de egyre nőtt. Egy hajó ott, ahol nem járhatna hajó. Nagyjából tudta, hol található a sziklája: a Feketevíz-öböl aljából kiemelkedő szirtsor egyike volt. A legmagasabb ezek közül száz lábbal emelkedett a hullámok fölé, tucatnyi kisebb társából harminc-hatvan láb látszott ki. A hajósok a tengeri király lánzsáinak nevezték őket, és tudták, hogy minden egyes szirtre, amely a felszín fölé tör, tucatnyi másik jut, amely alattomosan meghúzódik a víz alatt. Minden kapitány, akinek volt esze, távol tartotta magát tőlük.

Davos fénytelen, vörös karikás szemmel figyelte, ahogy a vitorla egyre nagyobbá dagad, és hegyezte a fülét, hogy meghallja a vászonba szoruló szél hangját. Erre jön. Hacsak rövidesen nem változtat irányt, hallótávolságon belül fog elhaladni hitvány lakóhelyétől. Ez az életet jelenti. Ha akarja. Nem volt biztos benne, hogy így van.

Miért éljek? - gondolta, és könnyek homályosították el a szemét. - *Az istenek legyenek kegye-sek, miért? A fiaim halottak. Dale, Allard, Mark és Matthos, talán még Devan is. Hogy élheti túl egy apa ennyi erős fiatal fiúgyermekét? Hogy éljek tovább? Üres héj vagyok csupán, a rák el-pusztult, nem maradt odabent semmi. Hát nem tudják ezt?*

A Fény Urának lángoló szíve alatt hajóztak fel a Feketevíz folyón. Davos és a *Fekete Betha* a második harcvonalban voltak, Dale *Lidérce* és Allard *Lady Maryája* között. Maric, a harmadik fia az első sor közepén haladó *Szélvész* evezőmestereként szolgált, Matthos pedig apja másodtisztje-ként. Stannis Baratheon gályái a Vörös Torony alatt ütköztek meg a kölyökkirály, Joffrey kisebb flottájával, és a folyó néhány percig az íjhúrok pendülésétől és az evezőket és hajótesteket egy-aránt szétzúzó döfőorrok robajától zengett.

Akkor valami roppant szörnyeteg üvöltése hallatszott, és hirtelen mindenfelé zöld lángok tomboltak: futótűz, piromanták vizelete, jade-démon. Matthos ott állt mellette a *Fekete Betha* fedélzetén, amikor a hajó szinte kiemelkedett a vízből. Davos a folyóban találta magát. Vadul csap-kodott, elkapta az áramlat, és körbe-körbe forgatta. Feljebb a folyón a lángok az ég felé törtek, ötven láb magasba szökve. Látta, ahogy a *Fekete Betha*, a *Szélvész* és vagy egy tucat másik hajó lángba borul, látta, hogy égő emberek ugrálnak a vízbe, hogy aztán belefúljanak. A *Lidérc* és a *Lady Marya* sehol sem volt; elsüllyedtek, darabokra törtek, vagy eltűntek a futótűz fala mögött. Nem volt idő keresgélni őket, mert már majdnem a folyó torkolatánál járt, ott pedig a Lannisterek hatalmas vasláncot feszítettek ki keresztbe. A két part közt nem volt más, mint lángoló hajók és futótűz. A látványtól egy pillanatra mintha még a szívverése is elállt volna, és még most is emlé-kezett a hangra, ahogy a lángok ropogtak, a gőz sziszegett, a haldoklók üvöltöttek, és az arcába csapó rettenetes hőségre, ahogy az áramlat csak sodorta és sodorta a pokol felé.

Semmit sem kellett volna tennie. Még néhány pillanat, és most a fiaival lenne, együtt pihen-nének az öböl hűvös, zöld iszapjában, miközben halak csipkedik az arcát.

Ő azonban ehelyett teleszívta a tüdejét levegővel, lemerült, és a fenék felé rúgta magát. Egyet-len reménye volt: át kellett jutnia a lánc, az égő hajók és a felszínen lebegő futótűz alatt, s azután erős tempókkal kiúszni az öböl biztonságába. Davos mindig jó úszó volt, és aznap nem viselt

páncélt, leszámítva a sisakot, amit a *Fekete Bethával* együtt veszített el. Ahogy a zöld homályt hasította, másokat is látott a víz alatt vergődni, kiket páncéljuk súlya a biztos halálba húzott. Davos elúszott mellettük, lábainak minden megmaradt erejével rúgta magát előre, átadta magát az áramlatnak, miközben szeme vízzel telt meg. Mélyebbre ment, még mélyebbre, s még annál is mélyebbre. Minden csapással egyre nehezebbé vált tartania a levegőt. Emlékezett rá, hogy meglátta a folyó fenekét, puha volt és homályos, ahogy szájából buborékok törtek elő. Valami megérintette a lábát... egy csiga, egy hal vagy egy fuldokló ember, nem tudta volna megmondani.

Akkor már levegőre lett volna szüksége, de még félt. Vajon túljutott-e már a láncon, kint jár-e már az öbölben? Ha egy hajó van fölötte, megfullad, ha pedig a futótűz sodródó foltjai között emelkedik a felszínre, az első lélegzetvétel hamuvá égeti a tüdejét. Megfordult a víz alatt, hogy felnézzen, de nem látott egyebet, csak zöld sötétséget, s akkor túlpördült, hirtelen nem tudta megállapítani, merre van felfelé és merre lefelé. Pánikba esett. A keze nekiütődött a folyó fenekének, és vakító iszapfelhőt vert fel. A mellkasa minden pillanatban egyre jobban szorított. Kaparta a vizet, rúgta, taszította magát, forgott, a tüdeje levegőért üvöltött, rúgott, rúgott, elveszett a folyó homályában, rúgott, rúgott, rúgott, míg végül már nem volt képes többet rúgni. Amikor kinyitotta a száját, hogy kiáltson, víz tódult a torkába, érezte a só ízét, és abban a pillanatban Tengerjáró Davos tudta, hogy fuldoklik.

Arra eszmélt, hogy a nap magasan jár, ő pedig kövecses parton fekszik egy csupasz sziklaszirt alatt. Körülötte az üres öböl, mellette egy törött árboc, egy megégett vitorladarab és egy felpuffadt holttest. Az árboc, a vitorla és a halott ember eltűntek a következő dagállal, s Davos egyedül maradt a sziklán a tengeri király lándzsái között.

A csempészként töltött hosszú évek során jobban megismerte a Királyvár környéki vizeket, mint bármilyen otthonát, amelyben eddig élt, és tudta jól, hogy menedéke nem több apró pöttynél a tengerészeti térképeken egy olyan helyen, amelytől a tisztességes hajósok minél távolabb igyekeznek maradni... ám maga Davos egyszer-kétszer járt már erre csempész korában, hogy ne pillanthatassák meg nem kívánt szemek. *Ha megtalálják itt a holttestemet, ha valaha is megtalálják, lehet, hogy rólam fogják elnevezni a sziklát. Hagymaszikla, így fogják hívni. Ez lesz a sírkövem és a hagyatékom.* Nem is érdemelt ennél többet. A septonok azt tanítják, hogy az Apa megvédi a gyermekeit, Davos azonban egyenesen a tűzbe vezette a fiait. Dale sohasem nemz fiút a feleségének, pedig mennyit imádkoztak érte, és Allard szeretői - volt belőlük Óvárosban, Királyvárban és Braavosban is - nemsokára mind sírni fognak. Matthos soha nem lesz kapitány a saját hajóján, ahogy arról mindig álmodozott. Maric sohasem lesz lovag.

Hogy élhettek, amikor ők mind halottak? Olyan sok bátor lovag és hatalmas úr halt meg, nálam jobb emberek, előkelőek. Mássz be a barlangodba, Davos! Mássz be, húzd össze magad kicsire, a hajó elmegy, és soha, senki sem fog zavarni többé. Aludj el a kőpárnádon, és hagyd, hogy a sirályok csipegessék a szemed, miközben rákok lakomáznak a húsdoból! Te már eleget lakomáztál belőlük, ennyivel tartozol nekik. Rejtőzz el, csempész! Rejtőzz el, maradj csendben, és halj meg!

A vitorla már majdnem odaért hozzá. Még néhány pillanat, és a hajó nyugodtan elhalad, ő pedig békében halhat meg.

A torkához nyúlt, keze az apró bőrszersény után kutatott, amelyet mindig a nyakában hordott. Abban tartotta a négy ujjának csontjait, amelyeket a király rövidített meg azon a napon, amikor lovaggá ütötte. *A szerencsém.* Csonka ujjai a mellkasát tapogatták, markolták, de nem találtak semmit. Az erszény eltűnt, s vele együtt eltűntek a csontok is. Stannis sohasem értette, miért tartotta meg a csontokat.

- Hogy királyom igazságosságára emlékeztessenek - lehelte repedezett ajkai között. Most azonban eltűntek. *A tűz elvette a szerencsém, ahogyan elvette a fiamat is.* Álmában a folyó még mindig lángolt; a vízen démonok táncoltak tüzes ostorral kezükben, az emberek megfeketedtek és elégték a csapásaik alatt. - Anya, légy irgalmas! - imádkozott Davos. - Ments meg, szelíd Anya, ments meg mindannyiunkat! Odalett a szerencsém, és odalettek a fiaim is. - Most már zokogott, arcán sós könnyek patakozottak végig. - A tűz elvette mindet... a tűz...

Lehet, hogy csak a szikla repedésein átfújó szél volt az, vagy a partsávot ostromló tenger hangja, de Tengerjáró Davos egy pillanatra meghallotta válaszát.

- Te hívtad a tüzet - suttogta az Anya. A hangja halk volt; mint hullámok zaja a kagylóhéjban, szomorú és lágy. - Elégettél bennünket... elégettél... elégettél...

- Ő tette! - kiáltotta Davos. - Anya, ne hagyj el bennünket! Ő égetett el, a vörös asszony, Melisandre, ő volt!

Most is maga előtt látta őt, a szív alakú arcot, a vörös szemeket, a hosszú, rézszerű haját, a vörös köntöst, amely minden lépésénél úgy lobogott, akár a tűz, kavargó selyem és szatén. Asshaiból érkezett, keletről, eljött Sárkányköre, megnyerte Selyse királynét és az embereit idegen istenének, majd magát a királyt, Stannis Baratheont is. Stannis odáig ment, hogy a lobogóira emelte a lángoló szívet, R'hlornak, a Fény Urának, a Láng és Árnyék Istenének lángoló szívét. Melisandre biztatására ledöntötte a Hetet sárkánykői szentélyükből, és elégette őket a kastély kapui előtt, később pedig felgyújtotta Viharvég Istenerdejét, még a szívfat is, az ünnepélyes arcú, hatalmas, fehér varsafát.

- Az ő műve - ismételte Davos erőtlenül.

- *Az ő műve és a tiéd, Hagymalovag. Te vitted őt Viharvégbe az éj sötétjében, hogy szabadon engedhesse árnygyermekét. Nem vagy büntelen, nem ám! Az ő lobogója alatt lovagoltál, és az ő lobogóját tűzted az árbocodra. Végignézted Sárkánykőn, ahogy a Hét elég, és nem tettél semmit. A tűznek adta az Apa igazságát, az Anya kegyelmét és a Vénasszony bölcsességét. A Kovácsot és az Idegent, a Szület és a Harcost, mindet elégette kegyetlen istene dicsőségére, te pedig ott álltál, és befogtad a szádat. Még amikor megölte az öreg Cressen mestert, még akkor sem tettél semmit.*

A vitorla százméternyire lehetett, gyorsan suhant az öböl vizén. Még egy-két pillanat, és elhúzott mellette, aztán zsugorodni kezd.

Ser Tengerjáró Davos mászni kezdett a sziklán.

Reszkető kezekkel húzta fel magát, a feje kóválygott a láztól. Megcsonkított ujjai kétszer is megcsúsztak a nedves kövön, és majdnem leesett, de valahogy mégis sikerült megkapaszkodnia. Ha leesik, meghal, és neki élnie kellett. Legalább még egy kicsit. Valamit még muszáj volt megtennie.

A szikla teteje túl kicsi volt, mintsem biztonságosan felegyenesedhetett volna, amilyen gyenge állapotban volt, így lekuporodott, és lengetni kezdte hústalan karjait.

- Hajó! - kiáltotta a szélbe. - Hajó, ide, ide! - Innen fentről tisztábban látta: karcsú, csikos test, bronz orrdísz, hullámzó vitorla. A nevét is az oldalára festették, de Davos nem tanult meg olvasni. - Hajó! - kiáltotta újra. - Segíts! SEGÍTS!

Az előfedélzetén álló egyik tengerész észrevette, felé mutatott. Látta, ahogy más matrózok is a korláthoz gyűlnek, és tátott szájjal bámulják. Kis idő múlva a gálya vitorláját bevonták, kicsúsztak az evezők, és a hajó a menedéke felé fordult. Ahhoz túl nagy volt, hogy közel merészkedjen a sziklához, de harmincméternyire tőle kis csónakot indítottak útnak. Davos görcsösen tapadt a sziklához, figyelte, ahogy közelít. Négyen eveztek, egy ötödik férfi a csónak orrában ült.

- Te! - kiáltott oda az ötödik, amikor már csak néhány lábnyira voltak a szigetétől. - Te, ott a sziklán! Ki vagy?

Egy csempész, aki túl magasra kapaszkodott, egy bolond, aki túlságosan szerette a királyát, és megfélelkezett az isteneiről.

- Én... - a toroka száraz volt, elfelejtette, hogyan kell beszélni. A szavakat furcsának érezte a nyelvén, és még furcsábban hatottak a fülének. - A csatában voltam. Én... kapitány voltam... lovag. Lovag voltam.

- Igen, ser? - mondta a férfi. - És melyik király szolgálatában?

Hirtelen rádöbbsent, hogy a gálya Joffreyé is lehet. Ha most rossz nevet mond, a hajó sorsára hagyja. De nem, a hajótest csikos. Lysiek voltak, Salladhör Saan egy hajója. Az Anya küldte ide, az Anya kegyelmében. Feladata volt a számára. Abban a pillanatban tudta, hogy Stannis él. *Még mindig van királyom. És fiaim is vannak, más fiaim és hűséges, szerető feleségem.* Hogyan is felejthette el? Az Anya valóban kegyes volt.

- Stannis! - kiáltotta vissza a lysinek. - Az istenek legyenek kegyesek, Stannis királyt szolgálom!

- Ahá! - mondta a férfi a csónakban. - Éppúgy, mint mi!

SANSA

A meghívás meglehetősen ártatlannak tűnt, de Sansa gyomra összeszorult, valahányszor elolvasta. *Ő nemsokára királyné lesz, gyönyörű, gazdag, és mindenki szereti, miért akarna együtt vacsorázni egy áruló lányával?* Talán kíváncsiságról van szó, vélte. Margaery Tyrell szemügyre akarja venni az ellenlábását, akit kiszorított. *Vajon neheztel rám? Azt hiszi, hogy rossz szándékkal vagyok iránta?*

Sansa a kastély faláról figyelte, ahogy Margaery Tyrell és a kísérete felvonul Aegon Hegyére. Joffrey a Királykapunál várta leendő hitvesét, hogy bevezesse a városba, és onnét egymás mellett lovagoltak az ünneplő tömegben át. Joff aranyozott páncélban pompázott, a Tyrell lány csodaszép zöld ruhában, a szél őszi virágokkal díszített köpönyeget lobogtatott a vállán. Tizenhat éves volt, barna hajú, barna szemű, karcsú és gyönyörű. Az emberek a nevét kiáltozták, a magasba tartották gyermekeiket, hogy áldja meg őket, és virágokat szórtak lova lábai elé. Az anyja és a nagynyja szorosan követték egy magas hintóban, amelynek az oldalába sok száz egymásba fonódó csillogó, aranyozott rózsát faragtak. A köznép őket is kitörő lelkesedéssel köszöntötte.

Ezek ugyanazok az emberek, akik lerángattak engem a lóról, és megöltek volna, ha nincs a Véreb. Sansa semmit sem tett, amivel kiérdemelte volna az egyszerű emberek gyűlöletét, ahogyan Margaery Tyrell sem tett semmit, hogy elnyerje a szeretetüket. *Azt akarja, hogy én is szeressem őt?* Újra áttanulmányozta a meghívást, amelyet, úgy tűnt, Margaery saját kezével írt. *Az áldásomat akarja?* Sansa eltűnődött, vajon Joffrey tud-e erről a vacsoráról. Az egész akár az ő műve is lehetett. A gondolat félelemmel töltötte el. Ha Joff áll a meghívás mögött, akkor bizonyára valami kegyetlen tréfát eszelt ki, hogy megszégyenítse az idősebb lány előtt. Talán megparancsolja a Királyi Testőrségnek, hogy megint vetkőztessék meztelenre? Amikor legutóbb ezt tette, a nagybátyja, Tyrion állította meg, az Ördögfióka azonban most nem mentheti meg.

Senki sem menthet meg, csak az én Florianem. Ser Dontos megígérte, hogy segít neki megszökni, de csak Joffrey menyegzőjének éjjelén. A szívének kedves bolonddá lett hű lovag biztosította, hogy mindent gondosan előkészített, s addig nem tehet mást, mint tűr és a napokat számlálja.

És az utódommal vacsorázom...

Lehet, hogy igazságtalanul gyanúsítja Margaery Tyrellt. Lehet, hogy a meghívás nem több, mint egyszerű figyelmesség, udvarias gesztus. Talán csak egy vacsora. De ez a Vörös Torony volt, ez Királyvár volt, ez Joffrey Baratheon király udvara volt, az első ezen a néven, és ha Sansa Stark bármit is megtanult itt, hát az a gyanakvás volt.

Még így is el kell azonban fogadnia a meghívást. Ő már senki volt, egy áruló félrelökött lánya, egy lázadó nagyúr kegyvesztett húga. Aligha utasíthatja vissza Joffrey leendő királynéját.

Bárcsak itt lenne a Véreb. A csata éjjelén Sandor Clegane eljött a szobájába, hogy elvigye őt a városból, Sansa azonban visszautasította. Néha éberem feküdt éjszakánként, és azon rágódott, vajon helyesen cselekedett-e. Megtartotta vérfoltos fehér palástját egy cédrusfa ládában, a nyári seiyemruhái alá rejtve. Nem tudta volna megmondani, miért nem dobta el. Hallotta, hogy azt beszél, a Vérebnek a csata csúcspontján inába szállt a bátorsága, és annyira leitta magát, hogy az Ördögfiókanak kellett vezetnie az embereit. De Sansa megértette őt. Ő ismerte összeégett arca titkát. A Véreb csak a tüztől félt. Aznap éjjel a futótűz magát a folyót lobbantotta lángra, és a levegő is zöld tüzzel telt meg. Sansa még a kastélyban is félt. Odakint pedig... ezt el sem tudta képzelni.

Sóhajtott, tollat és tintát vett elő, majd udvarias üzenetet fogalmazott Margaery Tyrellnek, amelyben elfogadja a meghívást.

Amikor a kítűzött est elérkezett, a Királyi Testőrség egy másik tagja jött el érte. Ez a férfi any-

nyira különbözött Sandor Clegane-től, mint... nos, virág a kutyától. Sansa szíve hevesebben kezdett verni a küszöbén álló Ser Loras láttán. Amióta a lovag apja seregének élén visszatért Királyvárba, most először került ilyen közel hozzá. Egy pillanatilag azt sem tudta, mit mondjon.

- Ser Loras - nyögte ki végül -, mily... mily pompásan festesz.

A lovag zavartan elmosolyodott.

- Hölgyem, túl kedves hozzám. Amellett gyönyörű is. A húgom már nagyon szeretne találkozni veled.

- Én is türelmetlenül vártam a vacsoránkat.

- Margaery is, és nagyságos nagyanyám szintúgy.

Azzal karon fogta, és elindult vele a lépcső felé.

- A nagyanyád? - Sansának nehezebb esett egyszerre lépkedni, beszélni és gondolkodni, miközben Ser Loras tartotta a karját. A selymen át is érezte kezének melegét.

- Lady Olenna. Ő is veletek vacsorázik.

- Ó! - felelte Sansa. *Beszélgetek veled, ő pedig hozzám ér, a karomat fogja, hozzám ér!* - Töviskirálynőnek hívják, nemde?

- De igen - nevetett Ser Loras. *Ez a legmelegebb nevetés, amit valaha hallottam*, gondolta a lány, miközben a fiú folytatta. - De jobb lesz, ha a jelenlétében nem használod ezt a nevet, mert még meg talál szúrni!

Sansa elpirult. Minden bolond rájött volna, hogy nincs asszony, aki szívesen venné, ha Töviskirálynőnek hívnák. *Lehet, hogy tényleg olyan ostoba vagyok, ahogy Cersei Lannister mondja.* Kétségbeesetten igyekezett valami okos és elbűvölő dolgot kitalálni, de az esze cserbenhagyta. Majdnem megmondta Ser Lorasnak, milyen szép, ám eszébe jutott, hogy ezt már megtette.

Pedig nagyon szép volt. Magasabbnak tűnt, mint amikor először találkozott vele, s mégis oly könnyed volt, oly kecses, s Sansa még sohasem látott fiút, akinek ilyen gyönyörű szemei lettek volna. *Bár ő már nem fiú, hanem felnőtt férfi, a Királyi Órség lovagja.* A lány úgy vélte, fehérben még jobban mutat, mint a Tyrell-ház zöld és arany színeiben. Az egyetlen színes folt most a palástját összefogó csat volt: Égikert puha, sárga aranyból vert rózsája, amelyet finoman megmunkált jade-levelek kereteztek.

Ser Balon Swann nyitotta ki előttük Maegor ajtaját. Ő is tetőtől talpig fehérben volt, bár rajta feleolyan jól sem állt, mint Ser Loras. A karókkal kirakott árok túloldalán két tucat férfi gyakorolt karddal és pajzsral. Mivel a kastély zsúfolásig tele volt, a külső udvart a vendégek rendelkezésére bocsátották, hogy felállíthassák sátraikat és pavilonjaikat, s így csak a kis belső udvarok maradtak meg gyakorlás céljára. Az egyik Redwyne iker éppen Ser Tallad elől hátrált, akinek szemeket festettek a pajzsára. A tagbaszakadt Ser Kennos Kayce, aki lihegett és vadul szuszogott, valahányszor felemelte a kardját, láthatóan megállta a helyét. Feketeüst Osneyval szemben, Osney fivére, Ser Osfryd azonban éppen kíméletlenül elbánt a békaképű apróddal, Morros Slynttel. Tompított kardok ide vagy oda, Slyntnek reggelre gazdag termése lesz sérülésekből. Sansa már magától a látványtól is megrezsent. *Alig temették el az előző csata halottait, máris a következőre készülnek.*

Az udvar szélén egy magányos lovag két aranyrózsával a pajzsán három ellenfelet tartott sakkban. Ahogy figyelték, az egyik ellenfelét épp a fején találta el, és az eszméletlenül rogyott a földre.

- Ő a fivéred? - kérdezte Sansa.

- Igen, hölgyem - felelte Ser Loras. - Garlan sokszor gyakorol három, sőt négy ember ellen. Azt mondja, a csatában ritka a páros küzdelem, így szeret felkészülten harcba indulni.

- Biztosan nagyon bátor.

- Nagyszerű lovag - bólintott Ser Loras. - Az igazat megvallva, jobb kardforgató nálam, bár én jobban bánok a lándzsával.

- Emlékszem - mondta Sansa. - Pompásan küzdesz, ser.

- Kedves hölgyemtől, hogy ezt mondja. Mikor látott engem küzdeni?

- A Segítő tornáján, nem emlékszel? Fehér paripán lovagoltál, a páncélotod százféle virág bo-

rította. Adtál nekem egy szál rózsát. Egy szál vörös rózsát. A többi lánynak aznap fehér rózsát dobtál. - Elpirult, ahogy beszélt róla. - Azt mondtad, a győzelem feleannyira sem gyönyörű, mint én.

Ser Loras szerényen rámosolygott.

- Csak egy egyszerű igazságot közöltem, amit minden férfi láthat, akinek szeme van.

Nem emlékszik - döbrent rá Sansa. - *Csak kedves próbál lenni velem, nem emlékszik sem rám, sem a rózsára, sem semmi egyébbre.* Oly biztos volt akkor benne, hogy a rózsza jelent valamit, hogy mindent jelent. Vörös rózsza, nem fehér.

- Azután történt, hogy kiütötte a nyeregből Ser Robar Royce-ot - magyarázta Sansa kétségbeesetten.

A lovag elhúzta tőle a karját.

- Robart megöltem Viharvégnél, hölgyem. - Nem dicsekvésnek szánta, inkább szomorú volt a hangja.

Igen, őt, és Renly király Szívárványörtségének egy másik tagját is. Sansa hallotta, hogy az aszszonyok erről beszélnek a kútnál, de egy pillanatra megfeledkezett róla.

- Ez akkor történt, amikor Lord Renlyt megölték, ugye? Milyen szörnyű lehetett szegény húgodnak!

- Margaerynek? - kérdezte Ser Loras fojtott hangon. - Bizonyára. Bár Keserűhídnál volt. Nem látta.

- Így is, mikor meghallotta...

Ser Loras keze könnyedén végigsimított a kardja markolatán. A markolat fehér bőrből volt, az alabástrom kardgomb rózsát mintázott.

- Renly halott. Robar is. Mi értelme beszélni róluk?

Sansát meglepte a hangjában lappangó élesség.

- Én... uram, én... én nem akartalak megbántani, ser.

- Nem is tudnál, Lady Sansa - felelte Ser Loras, de a hangjából eltűnt minden melegség. A karját sem fogta meg újra.

Kínos csendben mentek fel a csigalépcsőn.

Ó, miért kellett nekem megemlítenem Ser Robart? - gondolta Sansa. - *Mindent elrontottam. Most haragszik rám.* Megpróbált kiötölni valami megjegyzést, amivel jóvá tehetné a hibáját, de a szavak, amelyek eszébe jutottak, mind sánták és gyengék voltak. *Maradj csendben, mert csak még jobban elrontod* - korholta magát.

Lord Mace Tyrell és kíséretét a királyi szentély mögött szállásolták el, a hosszú, palatetős épületben, amelyet azóta Szüzbörtönnek hívtak, hogy Áldott Baelor király ide záratta lánytestvéreiket, hogy látványuk ne csábítsa őt bűnös gondolatokra. Az épület magas, faragott ajtaja előtt két őr állt aranyozott sisakban és arany szaténszegélyű, zöld köpönyegben. A mellkasukon Égikert aranyrózsáját viselték. Mindketten jó hét láb magas, széles vállú, keskeny derekú, pompás izomzatú férfiak voltak. Amikor Sansa elég közel ért, hogy lássa az arcukat, nem tudta megkülönböztetni egyiket a másiktól. Ugyanaz az erőteljes állkapocs, ugyanaz a mélykék szem, ugyanaz a sűrű, vörös bajusz.

- Kik ők? - kérdezte Ser Lorastól, egy pillanatra megfeledkezve zavaráról.

- Nagyanyám személyi testőrsége - felelte a lovag. - Az anyjuk Erryknek és Arryknak nevezte el őket, de nagyanya nem tudja megkülönböztetni a kettőt egymástól, ezért úgy emlegeti őket: Bal és Jobb.

Bal és Jobb kinyitották az ajtót, és mögötte maga Margaery Tyrell jelent meg. Lesietett a rövid lépcsőn, hogy köszöntse őket.

- Lady Sansa! - kiáltotta. - Anyyira örülök, hogy eljöttél! Légy üdvözölve!

Sansa letérdelt jövőbeli királynéja lábai elé.

- Nagy megtiszteltetés, felség!

- Nem hívnál Margaerynek? Kérlek, kelj fel! Loras, segítsd fel Lady Sansát! Hívhatlak Sansának?

- Ahogy óhajtod. - Ser Loras feleségítette.

Margaery testvéri csókkal elbocsátotta, s kézen fogta Sansát.

- Gyere, a nagyanyám vár téged, és ő nem tartozik a türelmes hölgyek közé!

A kandallóban tűz pattogott, a padlót pedig illatos szőnyegek borították. A hosszú kecskelábú asztalnál tucatnyi hölgy foglalt helyet.

Sansa csak Lord Tyrell magas, méltóságteljes feleségét, Lady Alerie-t ismerte fel, akinek hosszú, ezüstös haját ékkövekkel kirakott gyűrűk fogták fonatokba. Margaery sorra bemutatta a többieket. Három Tyrell unokatestvér volt jelen: Megga, Alla és Elinor, mindhárman nagyjából egyidősek Sansával. A gömbölyded Lady Janna Lord Tyrell testvére volt, aki az egyik zöldalmás Fossowayhez ment feleségül. A kecses, csillogó szemű Lady Leonette is Fossoway volt, és egyben Ser Garlan felesége. Septa Nysterica csúnyácska, himlőhelyes arccal bírt, de jó kedélyű aszszonynak tűnt. A sápadt és elegáns Lady Graceford gyermeket várt, Lady Bulwer pedig maga is gyermek volt, nem több nyolcévesnél. A vidám, telt Meredythe Crane-t szólíthatta Merrynek, nem Lady Merryweathert, az egzotikus, fekete szemű myri szépséget.

Margaery végül az asztalfőn helyet foglaló aszott, fehér hajú, apró és törekeny nő elé vezette.

- Enyém a megtiszteltetés, hogy bemutatathatom a nagyanyámat, Lady Olennát, a szép emlékű Luthor Tyrellnek, Égikert urának özvegyét.

Az öregasszonyt rózsavíz illata lengte körül. *Ni csak, milyen apró teremtmény!* Egyáltalán semmi tüskés nem volt benne.

- Csókolj meg, gyermekem! - mondta Lady Olenna, és puha, foltos kezével magához vonta Sansát a csuklójánál fogva.

- Nagyon kedves tőled, hogy velem és a többi bolond tyúkkal vacsorázol!

Sansa kötelességtudóan megcsókolta az öreg hölgy arcát.

- Kedves tőled, hogy meghívtál, hölgyem.

- Ismertem a nagyapádat, Lord Rickardot, bár nem túl jól.

- Meghalt, mielőtt én megszülettem.

- Tudom jól, gyermekem. Azt beszélik, Tully nagyapád is haldoklik. Lord Hoster, biztosan neked is elmondták? Öregember, bár nem olyan öreg, mint én. Az éjszaka azonban végül alászáll mindannyiunkért, néhányunknak talán túl hamar is. De te ezt jobban is tudod, mint a legtöbben, szegény gyermek. Tudom, kijutott neked a bánatból. Sajnáljuk a téged ért veszteségeket.

Sansa Margaeryre pillantott.

- Elszomorított, amikor értesültem Lord Renly haláláról, felség. Nagyon derék ember volt.

- Kedves tőled, hogy ezt mondd - felelte Margaery.

A nagyanyja felhorkant.

- Derék, igen, meg elbűvölő, és nagyon tiszta! Tudta, hogy kell öltözködni, tudta, hogy kell mosolyogni, tudta, hogy kell fürdeni, és valahogy a fejébe vette, hogy ettől királynak termett. A Baratheonoknak mindig voltak furcsa ötleteik, annyi szent. Azt hiszem, ez a Targaryen vérük miatt van. - Szippantott egyet. - Egyszer megpróbálták hozzáadni egy Targaryenhez, de hamar véget vettem a dolognak.

- Renly bátor volt és gyengéd, nagyanya - mondta Margaery. - Apa szerette, és Loras is.

- Loras fiatal - közölte Lady Olenna élesen -, és nagyon jól le tud lökni más embereket a lóról egy bottal. De ettől még nem lesz bölcs. Ami pedig az apádat illeti, bárcsak parasztasszonynak születtem volna egy nagy fakanállal, akkor talán bele tudtam volna verni egy kis észet abba a kövér fejébe!

- Anyám! - korholta Lady Alerie.

- Csend, Alerie, ne beszélj velem ilyen hangon! És ne hívj Anyámnak! Ha én születek volna, biztosan emlékeznék rá. Engem csak a férjedért, Égikert főfajankójáért terhel felelősség!

- Nagyanya! - szólt rá most már Margaery is. - Válogasd meg a szavaidat! Mit fog gondolni rólunk Sansa?

- Azt, hogy megvan a magunkhoz való eszünk. Legalábbis egyikünknek. - Az öregasszony visszafordult Sansához. - Én figyelmeztettem őket, hogy ez árlás. Robertnek van két fia,

Renlynek meg egy idősebb fivére, hogyan támaszthat tehát bármilyen követelést is arra a ronda vasszékre? Ugyan már, mondja a fiam, hát nem akarod, hogy a te drágaságod királyné legyen? Ti, Starkok valaha királyok voltatok, az Arrynok meg a Lannisterek is, sőt még a Baratheonok is női ágon, a Tyrellek azonban nem voltak többek intézőknél, míg Sárkány Aegon meg nem jelent, és meg nem sütötte a folyóvidék törvényes királyát a Tűz Mezején! Az igazat megvallva, még az Égikertre támasztott követelésünk is sántít egy kicsit, és azok a rémes Florentek folyton nyafognak is miatta. „Mit számít?” - kérded te, és tényleg nem számít, csak az olyan fajankóknak, mint a fiam. A gondolatától, hogy egyszer láthatja az unokája seggét a Vastrónuson, Mace úgy felfuvalkodik, mint a... na, minek is hívják? Margaery, te okos vagy, légy kedves és mondd meg a te félbolond nagyanyádnak, hogy hívják azt a furcsa halat a Nyár-szigeteken, amelyik a mérete tízszeresére dagad, amikor megpiszkálsz!

- Dagadóhalnak, nagyanya.

- Hát persze hogy úgy hívják! A Nyár-szigetek lakóinak nincs képzelőerejük. Az igazat megvallva, a fiamnak inkább a dagadóhalat kellene címerül választania. Tehetne rá egy koronát, ahogy a Baratheonok csinálják a szarvasukkal, attól talán boldog lenne. Ha engem kérdezel, jobban tettük volna, ha kimaradunk ebből a véres ostobaságból, de ha a tehenet egyszer megfejték, többé nem lehet a tejet visszaönteni a tőgyébe. Abban a pillanatban, hogy Dagadóhal uraság Renly fejére tette azt a koronát, máris térdig álltunk a lekvárban, s most várhatjuk, mi sül ki belőle. Te mit mondasz erre, Sansa?

Sansa szája kinyílt, majd becsukódott. Ő is dagadóhalnak érezte magát.

- A Tyrellek egészen Zöldkarú Garthig vissza tudják vezetni a származásukat. - Ez volt a legjobb, ami hirtelen az eszébe jutott.

A Töviskirálynő gúnyosan horkantott.

- Ahogy a Florentek, a Rowanok és Dél nemesi házainak még vagy fele! Azt mondják, Garth szerette termékeny talajra hinteni a magját. Nem csodálkoznék, ha nemcsak a karjai lettek volna zöldek.

- Sansa! - vágott közbe Lady Alerie. - Biztosan nagyon éhes vagy. Mit szólnál egy kis vadkanhoz meg citromos süteményhez?

- A citromos sütemény a kedvencem - vallotta be Sansa.

- Igen, nekünk is ezt mondták - közölte Lady Olenna, akinek láthatóan esze ágában sem volt csendben maradni. - Az a Varys nevezetű fickó úgy gondolta, hálásnak kellene lennünk ezért az információért. Az igazat megvallva, én soha nem értettem igazán, mire jó egy eunuch. Szerintem ezek csak olyan férfiak, akikről levágták a hasznos részeket. Alerie, hozatod végre az ételt, vagy azt akarod, hogy éhen haljak? Gyere, Sansa, ülj ide mellém, én sokkal kevésbé vagyok unalmas, mint ezek a többiek. Remélem, szereted a bolondokat!

Sansa lesimította a szoknyáját és leült.

- Azt hiszem... bolondok, hölgyem? Azokra gondolsz... akik színes ruhákban vannak?

- Ebben az esetben tollakban. Mit hittél, miről beszélek? A fiamról? Vagy ezekről a kedves hölgyekről? Ne, ne pirulj el, a hajad miatt úgy nézel ki olyankor, mint egy gránátalma! Az igazat megvallva minden férfi bolond, de a tarkabarka ruhások szórakoztatóbbak, mint azok, akiknek korona van a fejükön. Margaery, gyermekem, hívd ide Vajkupacot, lássuk, képesek vagyunk-e mosolyt csalni Lady Sansa arcára! A többiek üljenek le, hát mindent nekem kell mondanom? Sansa biztosan azt gondolja, hogy az unokámat egy birkanyáj veszi körül.

Vajkupac előbb érkezett meg, mint az étel. Zöld és sárga tollakból készített bolondruhában pompázott, a fején lecsüngő csörgősipka. Hatalmas, kövér ember volt, kitett három Holdfiút, de cigánykerekeket hányva rontott a terembe, felugrott az asztalra, és egy gigantikus tojást helyezett Sansa elé.

- Törd fel, hölgyem! - parancsolt rá. Amikor Sansa feltörte, tucatnyi sárga kiscsibe ugrott ki, és fel-alá rohagáltak.

- Kapjátok el őket! - kiáltotta Vajkupac.

A kis Lady Bulwer elcsípett egyet, és odaadta neki, mire a bolond hátravetette a fejét, bele-

vágta óriási szájába, és úgy tűnt, egészben lenyelte. Amikor bőfögött, az orrából apró, sárga toll-pihék szállingóztak elő. Lady Bulwer elkeseredetten sírni kezdett, a könnyek azonban hirtelen örömujjongásba csaptak át, amikor a kiscsibe kipréselte magát a köntöse ujján, és végigszaladt a karján.

Miközben a szolgálók kihozták a hagymás és gombás húslevest, Vajkupac zsonglörködni kezdett, Lady Olenna pedig előretolta magát és az asztalra könyökölt.

- Ismered a fiamat, Sansa? Égikert Dagadóhal uraságát?

- Nagy úr - felelte Sansa udvariasan.

- Nagy fajankó - mondta a Töviskirálynő. - Az apja is fajankó volt. A férjem, a néhai Lord Luthor. Ó, szerettem én, tévedés ne essék! Kedves ember volt, és nem ügyetlen a hálószobában, de attól még félelmetes fajankó. Sikerült solymászás közben levágtatnia egy szikláról. Azt mondják, az eget bámulta, és nem figyelt, hová viszi a lova. Most az én fajankó fiam ugyanezt teszi, csak ő poroszka ló helyett egy oroszlán hátán ül. Én figyelmeztettem, hogy egy oroszlánra könnyű felülni, ám nem olyan könnyű leszállni róla, de ő csak kuncog. Ha lesz valaha fiad, Sansa, verd meg gyakran, hogy megtanuljon tisztelni téged! Nekem csak ez az egy fiam volt, és szinte egyáltalán nem vertem, így most inkább hallgat Vajkupacra, mint rám. Mondtam neki, hogy egy oroszlán nem ölbe való kiscica, erre ő azt mondja: „ugyan-ugyan, anyám”. Ha engem kérdezel, túl sok az „ugyan-ugyan” ebben a birodalomban. Ezek a királyok sokkal jobban szerepelnének, ha letennék a kardjukat, és az anyjukra hallgatnának.

Sansa észrevette, hogy a szája megint nyitva maradt. Gyorsan megtöltötte egy kanál levessel, miközben Lady Alerie és a többi hölgy Vajkupacon kacarásztak, aki narancsokat pattogatott a fején, a könyökén és terjedelmes ülepén.

- Azt akarom, hogy mondd el nekem az igazat erről a királykölyökről! - közölte Lady Olenna nyersen. - Joffreyről.

Sansa ujjai görcsösen szorultak a kanala nyelére. *Az igazat? Nem tehetem. Ne kívánd ezt tőlem, kérlek! Nem tehetem.*

- Én... én... én...

- Igen, te. Ki tudná nálad jobban? A kölyök ránézésre meglehetősen királyi, azt elismerem. Egy kicsit el van telve magával, de az a Lannister-vér miatt van. Ám hallottunk néhány aggasztó dolgot is. Van bennük valami igazság? Tényleg rosszul bánt veled ez a fiú?

Sansa nyugtalanul körbepillantott. Vajkupac egy egész narancsot dugott a szájába, összerágta, lenyelte, majd az arcára csapott, és magokat fújta ki az orrán. Az asszonyok kuncogtak és nevettek. A szolgálók jöttek-mentek, és a Szüzbörtön kanalak és tányérok csengésétől volt hangos. Az egyik csibe felugrott az asztalra, és keresztülgázolt Lady Graceford húslevesén. Láthatóan senki sem törődött velük, Sansa mégis félt.

Lady Olenna kezdett türelmetlenné válni.

- Miért Vajkupacot bámulod? Feltettem egy kérdést, és választ várok rá. Talán a Lannisterek ellopták a nyelvedet, gyermekem?

Ser Dontos figyelmeztette, hogy csak az Istenerdőben beszélhet szabadon.

- Joff... Joffrey király nagyon... öfelsege nagyon nemes és jóképű és... és bátor, mint egy oroszlán.

- Hát persze, minden Lannister oroszlán, ha pedig egy Tyrell szellent, annak rózsaillesata van - csattant fel az öregasszony. - De mennyire kedves? Milyen okos? Jó szíve van, gyengéd keze? Királyhoz méltóan lovagias? A tenyerén hordozza majd Margaeryt, finoman bánik vele, úgy védi majd a becsületét, mint a sajátját?

- Igen - hazudta Sansa. - Ő nagyon... nagyon vonzó.

- Ezt már mondtad. Tudod, gyermekem, néhányan azt állítják, éppen akkora bolond vagy, mint Vajkupac itt, és magam is kezdem elhinni. Vonzó? Remélem, jól megtanítottam az én Margaerymnek, mit ér a külső. Valamivel kevesebbet, mint egy komédiás fingja. Tüzes Aerion is elég vonzó ember volt, de ennek ellenére egy szörnyeteg. A kérdés az, hogy Joffrey micsoda? - Kinyújtotta a kezét, és belesípelt egy arra haladó szolgálóba. - Nem szeretem a hagymát. Vidd

innét ezt a levest, és hozz nekem sajtot inkább!

- A sajtot a sütemények után szolgáljuk fel, úrnőm.

- A sajtot akkor szolgáljátok fel, amikor én akarom, és én most akarom! - Az öreg hölgy visszafordult Sansához. - Félsz, gyermekem? Nem kell félned, itt csak asszonyok vagyunk. Mondd el nekem az igazat, nem esik bántódásod!

- Az apám mindig az igazat mondta - mondta Sansa halkán, de a szavak még így is nehezen jöttek ki.

- Igen, Lord Eddardról ez a hír járta, de így is árulónak kiáltották ki és lefejezték. - Az öregasszony szemei éles kardpengeként hatoltak a lány lelkébe.

- Joffrey - mondta Sansa. - Azt Joffrey tette. Megígérte nekem, hogy kegyes lesz, és levágta az apám fejét. Azt mondta, az a kegyelem, aztán felvitt a falra, és kényszerített, hogy megnézzem. A fejet. Azt akarta, hogy sírjak, de... - hirtelen elhallgatott, és a szája elé kapta a kezét. *Túl sokat mondtam, az istenek szerelmére, megtudják, meghallják, valaki elfog árulni engem!*

- Folytasd! - Ez már Margaery volt, Joffrey leendő királynéja. Sansa nem tudta, mennyit hallott meg belőle.

- Nem tehetem. - Mi lesz, ha elmondja neki, mi lesz, ha elmondja? *Joffrey akkor biztosan megöl engem, vagy átad Ser Ilynnek.* - Nem akartam... az apám áruló volt, a bátyám is az, árulók vére folyik bennem, kérlek, ne kényszerítsetek, hogy többet mondjak!

- Nyugodj meg, gyermekem! - parancsolt rá a Töviskirálynő.

- Retteg, nagyanya, csak nézz rá!

Az öregasszony odakiáltott Vajkupacnak.

- Bolond! Énekelj nekünk valamit! Egy hosszú dalt akarok! Mondjuk „A medve és a szép hölgy” jó lesz!

- Az ám! - felelte a nagydarab mókamester. - Tényleg nagyon jó lesz! Énekeljem fejen állva, úrnőm?

- Attól jobban fog hangzani?

- Nem.

- Akkor állj a lábodon! Nem örülnénk, ha leesne a kalapod. Ha jól tudom, sohasem mosol hajat.

- Ahogy úrnőm parancsolja. - Vajkupac mélyen meghajolt, eleresztett egy roppant bőfögést, majd kihúzta magát, kimeresztette a hasát és rázendített: - Volt egyszer egy medve, medve, MEDVE! Csupa szőr, barna meg fekete...

Lady Olenna közelebb küzdötte magát.

- Már akkor, mikor én még nálad is fiatalabb voltam, köztudott volt, hogy a Vörös Toronyban füle van a falaknak. Nos, jólesik majd nekik egy kis dal, s közben mi, lányok nyugodtan beszélhetünk.

- De - mondta Sansa - Varys... ő tudja, ő mindig...

- Énekelj hangosabban! - kiáltott oda a Töviskirálynő Vajkupacnak. - Tudod, ezek a vén fülek már majdnem süketek! Suttogni akarsz nekem, te kövér bolond?! Nem azért fizetlek! Énekelj!

- ...A MEDVE! - mennydörögte Vajkupac. Erőteljes, mély hangja visszhangzott a gerendák között. - JÖJJ, Ó, JÖJJ A VÁSÁRBA LE! A VÁSÁRBA LE? KÉRDİ A MEDVE, CSUPA SZÖR, BARNA MEG FEKETE!

A ráncos, öreg hölgy elmosolyodott.

- Égikertben is sok pók van a virágok között. Amíg maguknak maradnak, hagyjuk, hadd szövögessék a kis hálóikat, de ha az utunkba kerülnek, eltapossuk őket. - Megveregette Sansa keze fejét. - Most pedig, gyermekem, halljuk az igazságot! Miféle ember az a Joffrey, aki Baratheonnak mondja magát, mégis annyira Lannister?

- VÉGIG AZ ÚTON, ARRA MEG ERRE! ARRA MEG ERRE! HÁROM FIÚ, EGY KECSKE ÉS EGY TÁNCOLÓ MEDVE!

Sansa úgy érezte, mintha a szíve a torkában verne. A Töviskirálynő olyan közel hajolt hozzá, hogy érezte az öregasszony savanyú leheletét. A hosszú, vékony ujjak a csuklójába mélyedtek. A

másik oldalán Margaery figyelt feszülten. Sansa megborzongott.

- Szörnyeteg - suttogta olyan reszketegen, hogy alig hallotta a saját hangját. - Joffrey egy szörnyeteg. Hazudott a henteslegényről, és megölette a farkasomat apával. Ha nem tetszik neki a viselkedésem, megveret a Királyi Testőrséggel. Gonosz és kegyetlen, úrnőm, ez így van. És a királyné is az.

Lady Olenna Tyrell és az unokája egymásra pillantottak.

- Ah - szólalt meg az öreg hölgy -, ez bizony kár.

Ó, istenek - gondolta Sansa rémülten. - *Ha Margaery nem megy hozzá, Joff tudni fogja, hogy én vagyok az oka.*

- Kérlek! - tört ki belőle. - Ne állítsátok le a menyegzőt...

- Ne félj, Dagadóhal uraság eltökélte, hogy Margaeryből királyné lesz. Egy Tyrell szava pedig többet ér Kaszter-hegy minden aranyánál. Az én időmben legalábbis így volt. Azért köszönet illet az igazságért, gyermekem.

- ...TÁNCOLTAK ÉS FOROGTAK, VÉGIG A VÁSÁRBA LE! A VÁSÁRBA LE! A VÁSÁRBA LE! - ordította Vajkupac, miközben ugrándozott, és a padlót csapkodta a lábával.

- Sansa, szeretnéd meglátogatni Égikertet? - Amikor Margaery Tyrell mosolygott, egészen olyan volt, mint a bátyja, Loras. - Az őszi virágok most nyílnak, és ligetek meg szökőkutak vannak ott, árnyas udvarok, márvány oszlopsorok. Nemes atyám mindig tart egy-két dalnokot az udvarában, akik szebben énekelnek, mint Vajkupac, és dudásokat, kobzosokat meg hárfásokat is. A mi lovaink a legjobbak, és vannak luxushajóink, amelyekkel hajókézhatsz a Manderen. Tudsz solymászni, Sansa?

- Néha szoktam - vallotta be a lány.

- Ó, TISZTA VOLT ÉS ÉDES, MINT A NYÁR! A GYÖNYÖRŰ SZŰZ, HAJÁBAN NEKTÁR!

- Éppúgy megszereted majd Égikertet, mint én, ebben biztos vagyok. - Margaery hátrasimított egy kiszabadult hajtincset Sansa homlokából. - Ha egyszer meglátod, sohasem akarsz majd elmenni. És talán nem is kell majd.

- NEKTÁR! NEKTÁR! A GYÖNYÖRŰ SZŰZ, HAJÁBAN NEKTÁR!

- Csend, gyermekem! - szólt rá a Töviskirálynő élesen. - Sansa még nem is mondta, hogy szeretne odalátogatni.

- Ó, hogyne szeretnék! - sóhajtotta Sansa. Égikert úgy hangzott, mint amiről egész életében álmodozott, mint a gyönyörű és varázslatos udvar, amelyet egykor Királyvárbán remélt meglelni.

- ...A NYÁR ILLATÁT ÉREZTE, A MEDVE! A MEDVE! CSUPA SZŐR, BARNÁ MEG FEKETE!

- De a királyné... - folytatta Sansa. - Nem fog elengedni...

- El fog. Égikert nélkül a Lannistereknek nincs esélyük megtartani Joffrey trónját. Ha a fiam, a főfajánkó kéri, a királynénak nem lesz más választása, mint teljesíteni a kérését.

- És megteszi? - kérdezte Sansa. - Kérni fogja?

Lady Olenna összevonta a szemöldökét.

- Nem látom szükségét, hogy választási lehetőség elé állítsuk. A valódi szándékunkról természetesen fogalma sincsen.

- A NYÁR ILLATÁT ÉREZTE!

Sansa megdöbbsent.

- A valódi szándékunkról, úrnőm?

- SZIMATOLT, ORDÍTOTT, ÉS MEGÉREZTE HÁT! A NYÁRI LEVEGŐ NEKTÁRILLATÁT!

- Hogy biztonságban megházasítsunk, gyermekem - felelte az öregasszony, miközben Vajkupac a régi-régi dalt üvöltötte. - Az unokámmal.

Feleségül menni Ser Lorashoz, ó... Sansának elakadt a lélegzete. Eszébe jutott Ser Loras csillogó zafirpáncéljában, amint egy szál rózsát hajít neki. Ser Loras fehér selyemben, oly tiszta, ártatlan, gyönyörű! A gödröcské a szája szélén, amikor mosolyog. Édes nevetése, keze melege.

Elképzelni sem tudta, milyen lehet felhajtani a tunikáját, és megérinteni a sima bőrt alatta, lábujj-hegyre állni és megcsókolni, ujjjaival végigsimítani a sűrű, barna hajfürtöket, és belefúlni a mély-barna szemekbe. A feje búbjáig elvörösödött.

- Ó, ÉN SZŰZ VAGYOK, TISZTA ÉS SZÉP! NEM TÁNCOLTATOK SZŐRÖS MEDVÉT! MEDVÉT! MEDVÉT! NEM TÁNCOLTATOK SZŐRÖS MEDVÉT!

- Szeretnéd, Sansa? - kérdezte Margaery. - Nekem sohasem volt húgom, csak fivérem. Ó, kérlek, mondd, hogy igen, mondd, hogy feleségül mész a fivéremhez!

A szavak szinte kibuktak belőle.

- Igen. Hozzámegyek. Jobban szeretném, mint bármi mást a világon. Feleségül menni Ser Lorashoz, szeretni őt...

- Loras? - Lady Olenna hangja bosszús volt. - Ne légy ostoba, gyermekem! A Királyi Testőrség tagjai sohasem házasodnak. Hát semmit nem tanítottak neked Deresben? Az unokámról, Willasról beszéltünk. Igaz, ami igaz, egy kicsit öreg hozzád, de azért nagyon kedves fiú. Egy cseppet sem fajankó, ráadásul Égikert örököse.

Sansa érezte, hogy elszédül. A feje az egyik pillanatban még telis-tele volt a Lorasról szőtt álmokkal, a következőben pedig mindezt egy csapásra elragadták tőle. Willas? Willas?

- Én... - kezdte ostobán. Egy hölgy páncélja az udvariasság. *Vigyázz, mit mondasz, nem szabad megbántanod őket!* - Én nem ismerem Ser Willast. Még sohasem volt részem a megtiszteltetésben, úrnőm. Ő is... ő is olyan nagyszerű lovas, mint a fivérei?

- ...MAGASRA FELKAPTA A LEVEGŐBE! A MEDVE! A MEDVE!

- Nem - felelte Margaery. - Ő sohasem tett fogadalmat.

A nagyanyja összevonta a szemöldökét.

- Mondd meg a lánynak az igazat! Szegény fiú nyomorék, ez a helyzet.

- Még apród korában sebesült meg, amikor az első tornáján vett részt - árulta el Margaery. - A lova felbukott, és összezúzta a lábát.

- Az a kígyó dorne-i volt az oka, Oberynt Martell! Meg a mestere.

- ÉN LOVAGOT HÍVTAM, DE Ő MEDVE! MEDVE! MEDVE! CSUPA SZŐR, BARNA MEG FEKETE!

- Willas lába rossz, de a szíve nagyon jó - folytatta Margaery. - Amikor kicsi voltam, olvasott nekem, és képeket rajzolt a csillagokról. Te is megszereted majd, ahogyan mi, Sansa.

- A SZÉP SZŰZ RÚGOTT ÉS JAJVESZÉKELT, DE Ő LENYALTA A HAJÁRÓL A MÉZET! A MÉZET! A MÉZET! LENYALTA A HAJÁRÓL A MÉZET!

- Mikor találkozhatok vele? - kérdezte Sansa tétován.

- Nemsokára - ígérte Margaery. - Amikor eljössz Égikertbe, miután Joffrey és én összeházasodtunk. A nagyanyám elvisz téged.

- El ám - bólintott az öreg hölgy. Megveregette Sansa kezét, és puha, ráncos mosolyt küldött feléje. - De még mennyire, hogy el!

- MAJD SÓHAJTOTT, NYÖSZÖRGÖTT ÉS A LEVEGŐT RÚGTA! MEDVÉM! MEDVÉM! ÉN SZÉP MEDVÉM, DALOLTA! ÉS EGYÜTT MENNEK, ARRA MEG ERRE, A MEDVE, A MEDVE MEG A SZÉP SZÜZECSKE! - Vajkupa magánkívül ordította az utolsó strófát, majd a levegőbe szökkent, két lábbal az asztalra ugrott, hogy az összes boroskupa beleremegett. A hölgyek nevettek és tapsoltak.

- Már azt hittem, soha nem lesz vége ennek a rettenetes dalnak - jegyezte meg a Töviskirálynő. - De nézzétek csak, itt jön a sajtom!

JON

A világ fenyő-, moha- és fagyillatú sötétség volt. Sápadt ködgomolyagok szálltak fel a fekete földről, ahogy a lovasok a kőhalmok és göcsörtös fák közt az odalent elterülő folyó völgyben szétszóródott ékkövekként fénylő, hívogató tábortüzek felé haladtak. Több tűz égett odalent, mint azt Havas Jon meg tudta volna számolni, több száz, több ezer tűz, valóságos pislákoló fénypontok alkotta második folyó a fehér, jeges Tejfolyó partja mentén. Kardforgató kezének ujjai kinyíltak, majd újra összezárultak.

Lobogók és trombitászó nélkül ereszkedtek le a hegygerincről. A csendet csak a folyam távoli moraja, a lovak lépteinek zaja és Zörgővért csontpáncéljának csattogása törte meg. Valahol felettük egy sas repült hatalmas, kékesszürke szárnyakon, alatta emberek, kutya, lovak és egy fehér rémfarkas tartott a tábor felé.

Az egyik ló patkója meglazított egy követ, amely legurult a hegyoldalra, és Jon látta, ahogy Szellem felkapja a fejét a hirtelen neszre. Szokása szerint egész nap távolról követte a lovasokat, de amikor a hold a fenyők fölé emelkedett, szökellve csatlakozott hozzájuk égő, vörös szemmel. Zörgővért kutyái kórusban vicsorogtak, morogtak, vad ugatások közepette fogadták, mint mindig, a rémfarkas azonban rájuk sem hederített. Hat nappal ezelőtt, miközben a vadak táborat vertek éjszakára, a legnagyobb kutya hátulról rátámadt, Szellem azonban szembefordult vele, rávetette magát, és az állat véres combbal megfutamodott. A farka többi tagja ettől kezdve egészséges távolságot tartott a rémfarkastól.

Havas Jon lova halkan felnyerített, de gazdája érintése és egy gyengéd szó rövidesen lecsendesítette. Bárcsak az ő félelmeit is ilyen könnyen el lehetne oszlatni! Tetőtől talpig feketében volt, az Éjjeli Őrség feketéjében, de előtte és mögötte ellenség lovagolt. *Vadak, és én velük tartok.* Ygritte Félkezű Qhorin köpönyegét viselte. Lenylé lett a sodronyinge, a nagydarab lándzsasszony, Ragwyle a kesztyűt húzta fel, az egyik íjász a csizmáját. Qhorin sisakja a Hosszúlándzsás Ryknek nevezett alacsony, közönséges külsejű fickónak jutott, de nem állt meg jól a keskeny fején, így Ygritte azt is megkapta. Zörgővért zsákjában pedig Qhorin csontjai lapultak Ebben véres fejével együtt, aki Jonnal együtt indult el felderíteni a Sikító-hágót. *Halottak, engem kivéve mind halottak, és én is az vagyok a világ számára.*

Ygritte közvetlenül mögötte lovagolt, előtte Hosszúlándzsás Ryk haladt. A Csontok Ura őket állította Jon mellé őrnök.

- Ha a varjú elrepül, a ti csontjaitokat is megfőzöm! - figyelmeztette őket, amikor elindultak, és rájuk vigyorgott a sisakként viselt óriáskoponya görbe fogain keresztül.

Ygritte lehurrogta.

- Talán te akarod őrizni? Ha azt akarod, hogy mi csináljuk, csak hagyj békén minket, és meglepsz!

Ez aztán tényleg szabad nép - gondolta Jon. Hiába volt Zörgővért a vezér, egyikük sem habozott visszabeszélni neki.

A vad vezér barátságatlanul meredt a fiúra.

- Lehet, hogy ezeket bolonddá tetted, varjú, de ne hidd, hogy átverheted Mance-et! Ő rád néz, és meglátja a hamisságot. És ha így lesz, köpönyeget csinállok a farkasodból, a te puha kis kölyökhasadat meg felvágom, és belevarrok egy menyétet.

Jon kinyitotta és összezárta a tenyerét, megtornáztatva égett kezét a kesztyű alatt, Hosszúlándzsás Ryk azonban csak nevetett.

- És hol találsz menyétet a hóban?

Az első éjjel, miután az egész napot nyeregben töltötték, egy sekély kőmedencében vertek tá-

bort valami névtelen hegy tetején. Szorosan a tűz köré húzódtak, mert közben esni kezdett a hó. Jon figyelte, hogyan olvadnak el a hópelyhek, amikor a lángok fölé érnek. A vastag gyapjú-, bunda- és bőrréteg ellenére a hideg a csontjáig hatolt. Miután Ygritte befejezte az evést, odaült mellé. A lány a fejébe húzta a csuklyáját, a kezeit pedig a köpönyege ujjába dugta, hogy melengetse őket.

- Ha Mance meghallja, hogyan végeztél a Félkezűvel, gyorsan felvesz - mondta a fiúnak.

- Hová vesz fel?

A lány gúnyosan felnevetett.

- Hát közénk. Azt hiszed, te vagy az első varjú, aki elrepült a Falról? A szívetek mélyén mind szabadon akartok szárnyalni.

- És ha szabad leszek - mondta Jon lassan -, szabadon el is mehetek?

- Hát persze. - Ygritte mosolya szabálytalan fogai ellenére is meleg volt. - Mi pedig szabadon megölhetünk. Veszélyes dolog szabadnak lenni, de a legtöbben megszeretik az ízét. - Jon lábára tette kesztyűs kezét, egy kicsivel a térde fölé. - Majd meglátod!

Meg bizony. Meglátom, meghallom, megtudom, és ha meglesz, elviszem a hírt a Falra. A vadak azt hitték róla, hogy esküszegő, ő azonban a szíve mélyén még mindig az Éjjeli Őrség katonája volt, az utolsó feladatot teljesítette, amit Félkezű Qhorin rárótt. *Mielőtt megöltem őt.*

A lejtő alján egy kis patakra bukkantak, amelyik az előhegyek közül folyt le, és a Tejfolyóba ömlött. Csupa kőnek, csupa üvegnek tűnt, a fagyott felszín alatt azonban hallani lehetett a víz áramlását. Zörgővért átvezette őket, összezúzva a vékony jégréteget.

Ahogy előbukkantak, Mance Rayder felderítői csatlakoztak hozzájuk. Jon egy pillantással felmérte őket: nyolc lovas, férfiak és asszonyok vegyesen. Cserzett bőrt viseltek, itt-ott megcsilant egy-egy sisak vagy egy darab páncél. Lándzsákkal és tűzben edzett hajítódárdákkal voltak felfegyverezve, kivéve a vezetőjüket. Ez jó húsban lévő, szőke férfi volt vizenyős szemmel, a kezében hatalmas, ívelt acélkaszával. Jon azonnal tudta, ki ez. A *Könnyező*. A fekete testvérek gyakran meséltek róla. Zörgővért, Kutyafejű Harmához és Varjúölő Alfynhoz hasonlóan ő is hírhedt rabló volt.

- A Csontok Ura - szólalt meg a Könnyező, amikor meglátta őket. Végigmérte Jont és a farkasát. - Ez meg kicsoda?

- Átállt varjú - felelte Zörgővért, aki jobban szerette a Csontok Ura megnevezést. - Megijedt, hogy a Félkezű csontjai után az övét is elveszem. - Azzal megrázta a trófeákat tartalmazó zsákot a többi vad felé.

- Megölte Félkezű Qhorint - mondta Hosszúlándzsás Ryk. - Ő meg a farkasa.

- És Orellel is végzett - tette hozzá Zörgővért.

- A kölyök varg, vagy majdnem az - jegyezte meg Ragwyle, a nagy lándzsaasszony. - A farkasa kitépett egy darabot a Félkezű lábából.

A Könnyező csipás szeme megint végigmérte Jont.

- Úgy? Hát most, hogy jobban megnézem, tényleg van benne valami farkasszerű. Vigyük el Mance-hez, talán megtartja! - Azzal megfordította a lovát és elvágtatott. A többi lovas a nyomába szegődött.

A szél nedves és súlyos volt, miközben behatoltak a Tejfolyó völgyébe, és libasorban áthaladtak a táboron. Szellem Jon mellett maradt, de a szaga heroldként járt előtte, és nemsokára mindenfelől a vadak haragosan morgó és ugató kutyái vették körül őket. Lenyl rájuk kiáltott, hogy maradjanak csendben, de azok rá sem hederítettek.

- Nem nagyon tetszik nekik a szörnyed - mondta Hosszúlándzsás Ryk Jonnak.

- Ők kutyák, ez pedig farkas - mondta a fiú. - Tudják, hogy nem az ő fajtájuk.

Ahogy én sem vagyok a tiétek. De a kötelességére kellett összpontosítania, a feladatra, amelyet Félkezű Qhorin bízott rá ott, az utolsó közös táborút mellett: játssza el a köpönyegforgatót, és tudja meg, mi az, amit a vadak annyira keresnek a Jégagyarak hideg vadonában. „Valamiféle erő”: Qhorin így emlegette a Vén Medvének, de meghalt, mielőtt megtudhatta volna, mi is az, vagy azt, hogy Mance Rayder megtalálta-e.

A folyó mentén végig táborüzek égtek a szekerek, taligák és szánok között. A vadak közül sokan sátrakat állítottak fel irhából, bőrből és nemezből. Mások sziklák mögött rejtőztek el, hevenyészett faépületekben vagy a szekereik alatt háltak. Jon látta, hogy az egyik tűznél egy férfi hosszú falándság hegyét keményíti a lángokban, majd egy halomba dobálja őket. Kicsivel odébb két bőrbe öltözött, szakállas suhanc husángokkal hadakozott; vadul ugráltak a tűz fölött, és felnyögtek, valahányszor egyiküknek sikerült bevinnie egy találatot. A közelben tucatnyi asszony ült, és nyílvezőket tollaztak.

Nyílvezőket a testvéreim számára. Nyílvezőket az apám népe számára, Deres, Erdőmély és a Végső Menedék népe számára. Nyílvezőket Észak számára.

Nem minden szólt azonban a háborúról. Látott táncoló asszonyokat, gyermeksírást hallott, a lova előtt pedig a játék izgalmától lihegő, bundákba burkolt kisfiú szaladt. A birkák és kecskék szabadon kóboroltak, az ökrök a folyóparton cammogtak fű után kutatva. Az egyik tűz fölől sült ürühús illata szállt felé, egy másik fölött fanyársra tűzött vadkant forgattak.

Egy magas fenyőfákkal körülvett nyílt részen Zörgővért leszállt a nyeregből.

- Itt ütünk tábor - közölte Lenyillel, Ragwyle-lal és a többiekkel. - Etessétek meg a lovakat, aztán a kutyákat, aztán magatokat! Ygritte, Hosszúlándsás, hozzátok a varjút, hogy Mance szemügyre vehesse! Azután kibebezzük.

Az út hátralévő részét gyalog tették meg. Még több táborűz és még több sátor előtt haladtak el, Szellemmel szorosán a nyomukban. Jon még sohasem látott ennyi vadat. Eltűnődött, vajon látott-e már valaha bárki is. *A tábor vég nélküli, de ez sokkal inkább száz tábor, mint egy, és mindegyik sebezhetőbb, mint az előző.* A hosszú mérföldeken át elnyúló táborsereg semmi említésre méltó védelemmel nem rendelkezett; nem voltak árkok, sem kihegyezett karók, csak felderítők apró csapatai őrjáratoztak a széleken. Minden csoport, törzs vagy falu egyszerűen megállt, ahol akart, amikor látta, hogy mások is megállnak, vagy nekik tetsző helyet talált. *A szabadnép.* Ha a testvérei rajtuk ütnének ebben a fejtelenségben, sokan az életükkel fizetnének a szabadságukért. Ők sokan voltak, az Éjjeli Őrség viszont fegyelmezett volt, és az apja egyszer azt mondta neki, hogy a fegyelem tíz csatából kilencszer győzedelmeskedik a sokaság felett.

Nem férhetett kétség hozzá, melyik a király sátra. Háromszor akkora volt, mint a legnagyobb, amit addig látott, odabentről zene hangjai szűrődtek ki. A kisebb sátrak többségéhez hasonlóan ezt is olyan bőrből varrták, amelyen még ott volt a bunda, Mance Rayder sátra azonban a többivel ellentétben jegesmedvék fehér szőrméjéből készült. A csúcsos tetőt egy óriás jávorszarvas hatalmas agancsai díszítették, mik valaha, még az Elsők idején, szabadon kóboroltak a Hét Királyságban.

Itt legalább voltak védők: a sátor bejárata mellett hosszú lándzsájára támaszkodva két őr álldogált, kerek bőrpajzsukat a karjukra szíjazva viselték. Amikor meglátták Szellemet, az egyikük leengedte a lándzsája hegyét, és így szólt:

- Az állat itt marad.

- Szellem, maradsz! - parancsolta Jon. A rémfarkas leült.

- Hosszúlándsás, őrizd a dögöt! - Zörgővért félrerántotta a sátorponyvát, és intett Jonnak meg Ygritte-nek, hogy lépjenek be.

A sátorban meleg volt és füst. A négy sarokban elhelyezett kosárban tőzeg égett, tompa, vörös fénnyel töltve meg a helyiséget. A földre még több bőrt terítettek. Ahogy ott állt fekete gúnyájában, kiszolgáltatottan a köpönyegforgatónak, aki Falon Túli Királynak nevezte magát, Jon úgy érezte, végtelenül egyedül van. Amikor a szeme hozzászólt a vörös, füstös homályhoz, hat embert vett észre, ám egyikük sem törődött vele. Egy sötét hajú fiatalember és egy csinos, szőke asszony éppen mézsört ivott ivókürtökből. Az egyik parázstartó fölött terhes asszony állt, és egy pár csirkét sütögetett, egy rongyos fekete és vörös köpönyeget viselő, őszes hajú férfi pedig keresztbe vetett lábbal ült egy párnán, lanton játszott, és énekelt hozzá:

*A dorne-i asszonya szép volt, mint a nap,
csókja melegebb a tavasznál*

*A dorne-i pengéje fekete acél volt,
s annak csókja szörnyű halál.*

Jon ismerte a dalt, bár kissé furcsa volt itt hallania, egy bozontos børsátorban a Falon túl, tízezer mérföldnyire Dorne vörös hegyeitől és langyos szellőitől.

Zörgővért levette megsárgult sisakját, és várta, hogy a dal befejeződjék. A csont- és bőrpáncél alatt apró ember volt, az óriáskoponya alól előbukkanó arc pedig hétköznapi: kiugró arccsont, vékony bajusz, beesett, sárgás arc. A szemei közel ültek egymáshoz, a homlokát egyetlen szemöldök keresztezte, sötét haja pedig erősen ritkult.

*A dorne-i asszonya szép volt, mint a nap,
csókja melegebb a tavasznál.*

*A dorne-i pengéje fekete acél volt,
s annak csókja szörnyű halál.*

A szép dorne-i nő ha énekel,

Tízezer tavasz dalol vele;

A dorne-i pengének hangja más

Éle mar, mint a tél hidege.

A parázstartó mellett alacsony, de hihetetlenül széles férfi ült egy zsámolyon, és nyársra húzott tyúkot evett. A meleg zsír lefolyt az arcán fehér szakállába, de a férfi vidáman mosolygott. Roppant karjait vastag, rúnákkal televesett aranypántok díszítették, súlyos, fekete sodronyingét pedig csak egy halott felderítőtől szerezhetette. Néhány lányira tőle bronzlapokkal kivarrt bőrmelényt viselő magasabb, ösztövérebb férfi hajolt gondterhelten egy térkép fölé. A hátára szíjazott bőrhüvelyben kétkezes kard lógott. A férfi egyenes volt, mint egy lándzsa, tetőtől talpig szálkás izomzatú. Kopasz feje, simára borotvált arca, határozott vonalú, egyenes orra és mélyen ülő, szürke szeme volt. Még jó kiállásúnak is lehetett volna nevezni, ha vannak fülei, ő azonban mindkettőt elveszítette. Hogy a fagy tette, vagy az ellenség fegyvere, Jon nem tudta megállapítani. A hiányuk miatt a férfi feje keskenynek és hegyesnek hatott.

A fehér szakállú és a kopasz is egyaránt harcosok voltak, ezt Jon első pillantásra látta rajtuk. Ezek ketten sokkal veszélyesebbek Zörgővértnél. Eltűnődött, vajon melyikük lehet Mance Rayder.

Földre omlott, elnyelte az éj,

Érezte nyelvén a vére ízét,

Fivére mind ott sírt, térdepelt,

Ő nevetett, midőn észére tért.

Fivéreim, az életem

A dorne-i elvette, nincs tovább,

De kit érdekel, hisz mind meghalunk,

S én csókoltam a dorne-i asszonyát.

Miután a „Dorne-i asszonya” utolsó hangjai is elhaltak, a kopasz, fületlen férfi felpillantott a térképből, és hevesen Zörgővértre és Ygritte-re förmedt, akik két oldalról fogták közre Jont.

- Hát ez meg mi? - kérdezte. - Egy varjú?

- A fekete rohadék, aki kinyírta Orellt - felelte Zörgővért -, azonkívül meg egy kurva varg.

- Az volt a dolgod, hogy mindet megöld!

- Ez átállt - magyarázta Ygritte. - A saját kezével végzett Félkezű Qhorinnal.

- Ez a kölyök? - A fületlen harcost láthatóan felbőszítette a hír. - A Félkezű nekem járt volna.

Van neved, Varjú?

- Havas Jon, felség. - Jon nem tudta, vajon tédet is kell-e hajtania.

- Felség? - A fületlen férfi a nagydarab fehér szakáimra pillantott. - Nézd csak! Királynak néz

engem.

A szakállas fickó annyira kacagott, hogy nevetése hatására csirkedarabok záporoztak mindenfele. Hatalmas keze fejével letörölte a zsírt a szájáról.

- Biztosan vak a kölyök. Ki hallott már fületlen királyról? Hiszen a koronája egyenest a nyakába csúszna! Hah! - Jonra vigyorgott, s közben tisztára törölte a kezét a nadrágján. - Csukd be a csőrödet, Varjú! Fordulj meg, talán megtalálod, akit keresel!

Jon megfordult.

A dalnok felemelkedett.

- Én vagyok Mance Rayder - szólalt meg, és félretette a lantot. - Te pedig Ned Stark fattya vagy, Havas Jon Deresből.

Jon annyira megdöbbsent, hogy egy pillanatig meg sem tudott szólalni. Amikor összeszedte magát, így szólt:

- Hogyan... honnét tudad...

- Ez még várhat - mondta Mance Rayder. - Hogy tetszett a dal, kölyök?

- Tetszett. Már hallottam korábban.

- „De kit érdekel, hisz mind meghalunk” - idézte a Falon Túli Király könnyed hangon -, „S én csókoltam a dorne-i asszonyát.” Mondd, a Csontok Ura igazat beszél? Tényleg megölted régi barátomat, a Félkezűt?

- Tényleg. - *Bár inkább ő maga tette, mint én.*

- Az Árnyékrony soha többé nem lesz már olyan félelmetes, mint annak előtte - sóhajtotta a király, hangjában szomorúság csendült. - Qhorin az ellenségem volt. Valaha azonban a testvérem is. Most hát... köszönjem meg neked, hogy végeztél vele, Havas Jon? Vagy átkozzalak miatta? - Gúnyos mosolyt villantott Jon felé.

A Falon Túli Király külsejében semmi királyi sem volt, sőt a vadakra sem hasonlított. Közepes termetű, karcsú, határozott arcvonású férfi volt, okos szemekkel és hosszú, barna hajjal, amely nagyrészt már szürkévé fakult. Nem viselt koronát a fején, aranygyűrűket az ujjain, ékkövet a nyakán, sőt még ezüst sem csillogott rajta sehol. Gyapjába és bőrbe öltözött, egyetlen figyelemre méltó ruhadarabja pedig egy rongyos, fekete gyapjúköpönyeg volt, amelynek hosszú hasadásain kopott vörös selyemfoltok látszottak.

- Mondj köszönetet, amiért megöltém az ellenségedet - szólalt meg végül Jon -, és átkozz el, amiért végeztem a barátoddal!

- Hah! - dörögte a fehér szakállú. - Helyes válasz!

- Egyetérték. - Mance Rayder intett Jonnak, hogy lépjen közelebb. - Ha be akarsz állni közeink, jó, ha megismeresz bennünket. Az az ember, akit összetévesztettél velem, Styr, Thenn Magnarja. A „magnar” a Régi Nyelven urat jelent. - A fületlen férfi hűvösen méregette Jont, Mance pedig a fehér szakállúhoz fordult. - Ez a vad csirkeevő itt pedig az én hűséges Tormundom. Az asszony...

Tormund felállt.

- Állj! Styrnek megadtad a címét, nekem is add meg az enyémet!

Mance Rayder felnevetett.

- Ahogy óhajtod! Havas Jon, aki előtted áll, Óriásvész Tormund, a Magasakkal Szóló, a Kürtfűvő és Jégtörő. Azonkívül ő Tormund, a Viharöklű, a Medvék Szeretője, Pirospozsgásvár Sörkirálya, az Istennel Szóló és a Seregek Atyja.

- Ez már sokkal inkább én vagyok - bólintott Tormund. - Örülök a találkozásnak, Havas Jon. Tudod, én kedvelem a vargokat, bár a Starkokat már nem annyira.

- A jóasszony a parázstartónál - folytatta Mance Ryder - Dalla. - A terhes asszony szégyenlősen mosolygott. - Bánj vele úgy, mint egy királynéval, mert az én gyermekemet hordja! - Az utolsó kettőhöz fordult. - A szépség a húga, Val. Az ifjú Jarl mellette pedig a legújabb háziállata.

- Én nem vagyok senki emberfiának a háziállata - morogta Jarl sötéten és vadul.

- Val nem is fia senkinek - horkantott a fehér szakállú Tormund. - Ezt mostanra észre kellett volna vened, kölyök.

- Íme, Havas Jon - mondta Mance Rayder. - A Falon Túli Király és az udvartartása. Olyanok vagyunk, amilyenek. És most azt hiszem, tőled hallunk néhány szót. Honnét jössz?

- Deresből - válaszolta Jon -, a Fekete Váron keresztül.

- És mi szél hozott a Tejfolóhoz, ilyen messze az otthon melegétől? - Nem is várta meg a választ, hanem azonnal Zörgővérthez fordult. - Hányan voltak?

- Öten. Három halott, a fiú meg itt van. A másik felmászott egy hegyre, ahová a lovakkal nem követhettük.

Rayder tekintete megint Jonéba fúródott.

- Csak öten voltak? Vagy még több testvéred ólálkodik errefelé?

- Négyen voltunk, és Félkezű. Qhorin felért húsz közönséges férfival.

A Falon Túli Király elmosolyodott ezen.

- Igen, sokan így gondolták. Mégis... egy kölyök a Fekete Várból az Árnýéktorony felderítőivel. Ez meg hogy lehet?

Jon már készen állt a hazugsággal.

- A parancsnok azért küldött a Félkezűhöz, hogy tapasztalatot szerezzek, ő pedig elhozott a felderítő útra.

Magnar Styr erre összevonta a szemöldökét.

- Azt mondd, felderítés... miért jönnének a varjak felderíteni a Sikító-hágóba?

- A falvak elhagyottak voltak - mondta Jon az igazat. - Mintha az egész szabadnép eltűnt volna.

- Eltűnt, úgy bizony - bólintott Mance Rayder. - És nemcsak a szabadnép. Ki mondta meg nektek, hogy hol vagyunk, Havas Jon?

Tormund horkantott.

- Piruló szűz leány legyenek, ha nem Craster volt az! Mondtam neked, Mance, a fickó egy fejjel hosszabb a kelleténél!

A király ingerült pillantást vetett az idősebb férfira.

- Tormund, egyszer majd próbálj meg gondolkodni, mielőtt beszélsz! Tudom, hogy Craster volt az. Azért kérdeztem meg Jont, hogy lássam, az igazat mondja-e.

- Hah! - Tormund kiköpött. - Na, ebbe beleléptem! - Jonra vigyorgott. - Látod, kölyök, ezért van az, hogy ő király, én meg nem. Jobban iszok, jobban harcolok és jobban énekelek nála, a mi-csodám is háromszor akkora, mint az Övé, Mance viszont ravasz. Tudod, varjúnak nevelték, a varjú meg trükkös madár!

- Egyedül szeretnék a fiúval beszélni, Csontok Ura - fordult Mance Rayder Zörgővérhez. - Hagyjatok magunkra, mindannyian!

- Mi, én is? - kérdezte Tormund.

- Te különösen - felelte Mance.

- Nem eszek olyan házban, ahol nem látnak szívesen! - Tormund felállt. - Én és a csirkéim távozunk. - Azzal felkapott egy másik tyúkot a parázsról, belevágta a köpönyegére varrott zsebek egyikébe, „Hah”, tette hozzá, majd az ujjait nyalogatva távozott. A többiek, Dalla kivételével, követték.

- Ül le, ha akarsz! - mondta Rayder, miután egyedül maradtak. - Éhes vagy? Tormund legalább két madarat itt hagyott nekünk.

- Jólesne az étel, nagyuram. Köszönöm.

- Nagyuram? - A király elmosolyodott. - Ezt nem sokszor hallom a szabadnép szájából. A legtöbbjüknek Mance vagyok. Néhányuknak „A Mance”. Elfogadsz egy szaru sört?

- Örömmel - felelte Jon.

A király töltött magának, Dalla pedig eközben kettévágta a ropogósra sült csirkéket, és vitt mindegyiküknek egy-egy felet. Jon levette a kesztyűjét, és kézzel látott hozzá. Az utolsó húsdarabkát is leszopogatta a csontokról.

- Tormund igazat szólt - mondta Mance Rayder, miközben eltépett egy szelet kenyeret. - A fekete varjú trükkös madár, ez így van... de én már varjú voltam, amikor te még akkora sem vol-

tál, mint a csecsemő Dalla hasában, Havas Jon. Tehát vigyázz, ne próbálj átejtteni!

- Ahogy parancsolod, nagy... Mance.

A király nevetett.

- Nagy Mance! Miért is ne? Nemrég ígértem neked egy mesét. Arról, hogyan ismertelek fel. Kitaláltad már?

Jon megrázta a fejét.

- Zörgővért üzent előre?

- Szárnyakkal? Nekünk nincsenek idomított hollóink. Nem, felismertem az arcodat. Már láttam. Kétszer is.

Jon először nem értette, de miután alaposabban fontolóra vette, világosság gyúlt a fejében.

- Amikor még az Őrség testvére voltál...

- Nagyon jó! Igen, akkor először. Te kisfiú voltál, én pedig tetőtől talpig feketét viseltem. Egyike voltam a tucatnyi lovasnak, akik elkísérték a vén Qorgyle parancsnokot, amikor meglátogatta az apádat Deresben. Az udvar körüli falon sétálgattam, amikor talákoztam veled és a fivéréddel, Robbal. Az előző éjjel havazott, ti ketten meg nagy hegyet építtetek hóból a kapu fölé, és azt vártátok, hogy valaki elmenjen alatta.

- Emlékszem - nevetett meglepetten Jon. Igen, az ifjú fekete testvér a gyilokjárón... - Megesküdtél, hogy nem mondd el senkinek.

- És meg is tartottam az eskümet. Azt az egyet legalábbis.

- Végül Kővér Tomra borítottuk a havat. Ő volt apa legnehézesebb öre. - Tom utána végigkergette őket az egész udvaron, míg mindhárman vörösek nem lettek, mint az őszi almák. - De azt mondtad, kétszer láttál. Mikor láttál másodszor?

- Amikor Robert király Deresbe ment, hogy Segítőt csináljon az apából - felelte a Falon Túli Király könnyedén.

Jon szeme hitetlenül elkerekedett.

- Az nem lehet.

- Pedig így volt. Amikor az apád megtudta, hogy jön a király, üzenetet küldött a Falra a fivérének, Benjennek, hogy ő is eljöhessen a lakomára. A fekete testvérek és a szabadnép között gyakoribb az érintkezés, mint hinnéd, és a hír nemsokára az én fülembe is eljutott. Túl jó lehetőség volt ahhoz, hogy ellen tudjak állni neki. A nagybátyád nem ismerte a külsőmet, onnét tehát nem fenyegetett veszély, és nem tartottam valószínűnek, hogy apád emlékezne egy fiatal varjúra, akivel évekkal azelőtt rövid időre találkozott. A saját szememmel akartam látni ezt a Robertet, király a királlyal szemben, és szemügyre akartam venni Benjen nagybátyádat is. Akkor már Első Feldeítő volt, a népem réme. Így hát felnyergeltem a leggyorsabb lovam, és elindultam.

- De hát... - vetette ellen Jon - a Fal...

- A Fal megállíthat egy hadsereget, de nem egyetlen embert. Fogtam egy lantot és egy erszény ezüstöt, Hosszúhant környékén megmásztam a jégfalat, gyalogoltam néhány mérföldet délre az Új Adományig, ott pedig vettem egy lovat. Végül gyorsabbnak bizonyultam Robertnél, aki egy nagy, ormótlan kerekes házzal utazott, a királynéja kényelme miatt. Egynapi járóföldre voltak Derestől, amikor a társasághoz csapódtam. Az uralkodói menetekhez mindig csatlakoznak szabad lovasok meg kóbor lovagok, hátha sikerül elszegődniük a királyhoz, a lantom miatt pedig könnyen befogadtak. - Nevetett. - Ismerek minden trágár dalt, ami valaha született a Faltól északra vagy délre! Így történt hát. Aznap éjjel, amikor az apád vendégül látta Robertet, én is ott ültem a terem végében a többi szabad lovassal, és hallgattam, ahogy Óvárosi Orland hárfázik, és a tengerben pihenő halott lovagokról énekel. Ettem nemes atyád ételét, ittam a sörét, szemügyre vettem a Királyölőt meg az Ördögfiókat... és futó pillantást vettem Lord Eddard gyermekeire és a sarkukban loholó farkaskölykökre.

- Bael, a Bárd - mondta Jon. Eszébe jutott a történet, amit Ygritte mesélt neki a Jégagyarakban azon az éjszakán, amikor majdnem megölte.

- Bárcsak az volnék! Nem tagadom, hogy Bael vállalkozása adta az ihletet az enyémhez... de amennyire emlékszem, nem raboltam el egyik leánytestvéredet sem. Bael maga írta a dalait, és

meg is élte őket. Én csak éneklek a dalokat, amelyeket nálam jobb emberek írtak. Még sört?

- Nem - felelte Jon. - Ha felismertek volna... ha elfognak...

- Az apád a fejemet vette volna. - A király vállat vont. - Bár miután ettem az asztalánál, védett a vendégjog. A vendégszeretet törvényei egyidősek az Elsőkkel, és szentek, mint a szívfák. - A kenyérmorzzával és csirkecsontokkal borított asztalra mutatott kettejük között. - Most te vagy a vendég, és az én kezemtől biztonságban vagy... ma éjjel legalábbis. Mondd hát el őszintén, Havas Jon! Gyáva féreg vagy, aki félelemből fordított egyet a köpönyegén, vagy valami más szándék vezérelt a sátramba?

Havas Jon jól tudta, hogy vendégjog ide vagy oda, vékony jégre tévedt. Elég egyetlen rossz lépés, és máris olyan hideg vízbe szakad, amely megállítja a szívét. *Fontolj meg minden szót, mielőtt kimondod*, figyelmeztette magát. Nagyot húzott a sörből, hogy egy kis időt nyerjen a felelet-hez. Amikor aztán félretette az ivószarut, így szólt:

- Mondd el, te miért fordítottál a köpönyegeden, és én is elmondom, miért fordítottam az enyémen!

Mance Rayder elmosolyodott, épp ahogyan Jon remélte. A király láthatóan olyan ember volt, aki igencsak kedvelte a saját hangját.

- Már biztosan hallottál történeteket a szökésemről.

- Vannak, akik azt mondják, a korona miatt tetted. Mások azt, hogy egy asszonyért. Megint mások szerint a vadak vére folyik benned.

- A vadak vére az Elsők vére, ugyanaz a vér, amely a Starkok ereiben is folyik. Ami a koronát illeti, látsz rajtam?

- Asszonyt látok. - A fiú Dallára pillantott.

Mance kézen fogta az asszonyt, és magához vonta.

- A hölgyem feddhetetlen. Akkor találkoztam vele, amikor visszatérőben voltam apád kastélyából. A Félkezűt vén tölgyfából faragták, de én hús és vér vagyok, és igen kedvelem a női bájakat... amiben nem különbözöm az Őrség háromnegyed részétől. Vannak férfiak, akik még mindig feketét hordanak, de tízszer annyi asszonyuk volt, mint ennek a szegény királynak itt. Újra találgathatsz, Havas Jon!

Jon gondolkodott egy pillanatig.

- A Félkezű azt mondta, szenvedélyesen szereted a vadak zenéjét.

- Így volt. Így van. Igen, ez már közelebb volt a célhoz. De még nem találat. - Mance Rayder felállt, kicsatolta a köpönyegét tartó kapcsot, és a padra terítette a ruhadarabot. - Ezért történt.

- Egy köpönyegért?

- Az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvérenek fekete gyapjúköpönyegéért - mondta a Falon Túli Király. - Egyszer, az egyik felderítés alkalmával elejtettünk egy hatalmas, remek jávorszarvast. Nekiláttunk megnyúzni, és a vér szaga előcsalogatott az odújából egy árnyékmacskát. Elkergettem, de előtte széthasogatta a köpönyegemet. Látod? Itt, itt meg itt. - Kuncogott. - A karomat meg a hátamat is széthasogatta, és jobban véreztem, mint a jávorszarvas. A testvéreim féltek, hogy meghalok, mielőtt visszaérünk az Árnyéktoronyba Mullin mesterhez, így hát inkább a vadak egy falujába vittek, ahol egy öreg javasasszony gyógyítással is foglalkozott. Nos, az asszony történetesen már halott volt, a lánya azonban ellátott engem. Kitisztította a sebeimet, összevarrta őket, és zabkásával meg gyógyfőzetekkel táplált, míg meg nem erősödtem annyira, hogy lóra ülhessek. És befoltozta a köpönyegemet is valami Asshaiból származó vörös selyemmel, amit még a nagyanyja húzott ki egy kereskedőbárka roncsai közül a Fagyos Parton. Az volt a legnagyobb kincse és az ajándéka a számomra. - Visszakanyarította a köpönyegét a vállára. - Az Árnyéktoronyban azonban adtak nekem egy új gyapjúköpönyegét a raktárból, ami fekete volt, fekete szegéllyel, hogy illeszkedjen a fekete nadrágomhoz, a fekete csizmámhoz, a fekete zekémhez meg a fekete sodronyingemhez. Az új köpönyegen nem voltak kopások, sem szakadások, sem foltok... és legfőképpen nem volt benne vörös. „Az Éjjeli Őrség emberei feketét viselnek”, figyelmeztetett szigorúan Ser Denys Mallister, mintha elfelejtettem volna. Azt mondta, a régi köpönyegem már megérett az elégetésre.

- Másnap reggel eljöttem... egy olyan helyre, ahol a csók nem bűn, és az ember olyan köpönyeget viselhet, amelyet csak akar. - Összezárta a kapcsot, és megint leült. - És te, Havas Jon? Jon még egyet húzott a sörből. *Csak egy olyan történet van, amit talán elhisz.*
- Azt mondd, Deresben voltál azon az éjjelen, amikor az apám megvendégelte Robert királyt.
- Ezt mondtam, mert így is volt.
- Akkor láttál mindannyiunkat. Joffrey herceget, Tommen herceget, Myrcella hercegnőt, a fivéreimet, Robbot, Brant és Rickont, a nővéreimet, Aryát és Sansát. Láttad, ahogy végigvonulnak a terem közepén, miközben minden szem rájuk szegeződik, és helyet foglalnak az emelvény alatt, amelyen a király és a királyné ülnek.
- Emlékszem.
- Láttad, én hol ültem, Mance? - Előrehajolt. - Láttad, hová tették a fattyút? Mance Rayder egy hosszú pillanatig Jon arcát fürkészte.
- Azt hiszem, a legjobb lesz, ha keresünk neked egy új köpönyeget - szólalt meg végül a király, és feléje nyújtotta a kezét.

DAENERYS

A mozdulatlan, kék víz dobok lassú, monoton ütemét és a gályák evezőinek halk suhogását hozta feléjük. A hatalmas bárka nyögdecselve követte őket a vastag, feszülő kötél végén. A *Balerion* vitorlája ernyedten, elhagyatottan lógott az árbocról. Mégis, ahogy Daenerys Targaryen az előfedélzeten állt, és a felhőtlen, kék égen kergetőző sárkányait figyelte, akkora boldogságot érzett, amilyenben még soha nem volt része.

A dothrakik a tengert mérgezett víznek hívták, mert nem bíztak semmilyen folyadékban, amely ihatatlan volt lovaik számára. Amikor a három hajó Qarthnál felszedte a horgonyt, az ember azt hihette volna, nem is Pentosba, hanem egyenesen a pokolba indulnak. Bátor, ifjú vérlovagjai tágra nyílt, fehér szemekkel meredtek az egyre zsugorodó partra. Mindegyikük elszánta magát, hogy nem mutat félelmet a másik kettő előtt, a szolgálóleányai, Irri és Jhiqui azonban kétségbeesetten markolták a korlátot, és a legkisebb hullám is elég volt, hogy a tengerbe hányjanak. Dany apró khalasarjának többi tagja odalent maradt a fedélközben, mert inkább ideges lovaik társaságát választották a hajóikat körülvevő rettenetes, föld nélküli világ helyett. Amikor utazásuk hatodik napján hirtelen szélviharba kerültek, a lány hallotta, ahogy a lovak nyerítenek és rugdalóznak, a lovasok pedig vékony, reszkető hangon imádkoznak, valahányszor a *Balerion* megemelkedik vagy lesüllyed.

Danyt azonban semmilyen szélvihar nem ijeszthette meg. Viharban-született Daenerysnek hívták, mert amikor üvöltve világra jött a távoli Sárkánykőn, odakint Westeros emlékezetének leghatalmasabb viharja üvöltött, oly vad szélvihar, hogy letépte a falról a vízköpöket, az apja flot-táját pedig aprófává hasogatta.

A Keskeny-tenger gyakran volt viharos, és Dany kislánykorában legalább félszáz alkalommal átkelt rajta, miközben az egyik Szabad Városból a másikba menekült, alig egy lépéssel a Bitorló bérgyilkosai előtt. Imádta a tengert. Szerette a levegő éles, sós illatát és a roppant látóhatárt, amelynek csak a fölébe boruló azúrkék égbolt szab határt. Ettől aprónak érezte magát, de ugyanakkor szabadnak is. Szerette a delfineket, amelyek gyakran a *Balerion* mellé szegődtek, és ezüstös lándzsaként hasították a vizet, és a repülőhalakat, amelyeket néha megpillantottak. Még a tengerészeket is szerette a dalaikkal és a történeteikkel. Egyszer, amikor éppen Braavosba utaztak, és végignézte, ahogy a legénység az óriási, zöld vitorlával birkózik az egyre erősödő viharban, még az is megfordult a fejében, milyen nagyszerű volna tengerésznek szegődni. Amikor azonban ezt megemlítette a bátyjának, Viserys addig csavarta a haját, míg sírva nem fakadt.

- A sárkány vére vagy! - ordította. - Sárkány, nem pedig valami bűdös hal!

Ebben is ostobán viselkedett, ahogy annyi minden másban - gondolta Dany. Ha bölcsebb és türelmesebb, most ő hajózna nyugat felé, hogy elfoglalja az őt jog szerint megillető trónt. Már rájött, hogy Viserys ostoba volt és gonosz, de néha még így is hiányzott. Nem a kegyetlen, gyenge ember, akivé lett, hanem a fivér, aki megengedte, hogy az ágyába bújjon, a fiú, aki a Hét Királyságról mesélt neki, és arról beszélt, mennyivel jobb lesz az életük, ha visszaszerzi a koronáját.

A kapitány jelent meg mellette.

- Bárcsak ez a *Balerion* is tudna repülni, ahogy a névadója! - sóhajtotta pentosi akcentussal bőségesen fűszerezett, kevert valyriai nyelven. - Akkor nem kellene eveznünk, sem vontatnunk, sem szélért imádkoznunk.

- Így igaz, kapitány - felelte a lány mosolyogva. Örült, hogy végül megnyerte a férfit. Groleo kapitány vén pentosi volt, mint a gazdája, Illyrio Mopatis, és amikor megtudta, hogy három sárkányt kell elszállítania a hajóján, zavart lett, mint egy szűz leány. A hajó peremén még mindig félszáz vödör tengervíz lógott tűz esetére. Groleo először azt akarta, hogy a sárkányokat zárják

ketrebe, és Dany bele is egyezett, hogy megnyugtassa, az állatok gyötrődése azonban egy idő után annyira nyilvánvalóvá vált, hogy meggondolta magát, és ragaszkodott hozzá, hogy engedjék ki őket.

Most már Groleo kapitány is örült ennek. Mindössze egyszer fordult elő tűz, és azt is könnyűszerrel eloltották, ezzel szemben azonban a *Balerion* fedélzetén mintha hirtelen jelentősen megcsappant volna a patkányok száma ahhoz képest, amikor még a *Saduleon* név alatt vitorlázott. A legénység tagjai pedig, akik eleinte legalább annyira féltek, mint amennyire kíváncsiak volt, lassanként kezdtek különös büszkeséggel viseltetni a „sárkányaik” iránt. Mindegyikük, a kapitánytól a szakácsinasig, szerette nézni a három teremtmény repülését... bár egyikük sem annyira, mint Dany.

Az én gyermekeim - mondta magában -, és ha a maegi igazat beszélt, rajtuk kívül soha nem is lesz más gyermekem.

Viserion pikkelyei tejszínűek voltak, szarvai, szárnycsontjai és a gerinctaraja sötét arany, amely oly fényesen csillogott a napfényben, mint a fém. Rhaegal a nyár zöldjébe és az őszbarnájába öltözött. Széles körökben repkedtek a hajók felett, egyre magasabbra és magasabbra kapaszkodtak, mindkettő igyekezett túlszárnyalni a másikat.

Dany megfigyelte, hogy a sárkányok jobban szeretnek felülről támadni. Ha egyiküknek sikerült a másik és a nap közé kerülnie, behúzta a szárnyait, vijjogva zuhanni kezdett, és a kettő pikkelyes labdaként, egymásba gabalyodva, csattogó állkapoccsal és tekergő farokkal bucskázott le az égből. Amikor először csinálták, a lány megijedt, hogy végezni akarnak egymással, de csak játszottak. Amint a tengerbe csapódtak, szétváltak, és rikácsolva, sziszegve megint a magasba szökkentek. A sós víz gőzfelhőkben vált le róluk, ahogy szárnyaikkal a levegőt hasították. Drogon is odafent volt, ám ő nem látszott: mérföldekkel előttük vagy mérföldekkel mögöttük járhattott éppen, zsákmány után kutatva.

Az ő Drogonja mindig éhes volt. Éhes, és nagyon gyorsan nőtt. Még egy év, esetleg kettő, és elég nagy lesz hozzá, hogy meg lehessen lovagolni. *Akkor nem lesz többé szükségem hajókra, hogy átkeljek a nagy sós tengeren.*

Az az idő azonban még nem érkezett el. Rhaegal és Viserion körülbelül akkora volt, mint egy kisebb kutya, Drogon valamivel nagyobb, de testsúly tekintetében bármilyen kutya felülmúlta volna őket, hiszen mindössze szárnyakból, nyakból és farokból álltak, s könnyebbek voltak, mint ahogy az ember ránézésre gondolta volna. Így hát Daenerys Targaryen kénytelen volt fára, szélre és vászonra bízni magát, ha haza akart jutni.

A fá és a vászon eddig elég jó szolgálatot tett, a szeszélyes szél azonban árulóvá lett; a tenger hat nap és hat éjszaka óta mozdulatlan volt. Most elérkezett a hetedik nap, és a vitorlákat a legenyhébb szellő sem mozdította. Nagy szerencséjükre az Illyrio tanácsos által küldött hajók közül kettő kereskedőgálya volt, egyenként kétszáz evezővel és erős karú legénységgel, hogy kezelje őket. Az óriási halászbárka, a *Balerion* azonban más lapra tartozott. Nehézkes, vastag gerendázatú, kövér hajó volt hatalmas raktérrel és még nagyobb vitorlákkal, szélcsendben azonban hasznavehetetlennek bizonyult. A *Vhagar* és a *Meraxes* köteleket bocsátottak ki, és vontatni kezdték, így azonban csak fájdalmas lassúsággal jutottak előre. Mindhárom hajó zsúfolásig telve volt emberekkel és felszereléssel.

- Nem látom Drogont - mondta Ser Jorah Mormont, amikor odalépett a lányhoz az előfedélzetten. - Megint elveszett?

- Mi vagyunk azok, akik elvesztek, ser. Dragonnak nincs ínyére ez a nedves vánszorgás, ahogyan nekem sincsen. - A fekete sárkány bátrabb volt a másik kettőnél; ő próbálta ki először a szárnyait a víz felett, ő repült át először az egyik hajóról a másikra, ő tűnt el először egy felhőben... és ő volt az első, aki ölt. A repülőhalak alig emelkedtek a víz színe fölé, máris tüzes áradatba kerültek, a sárkány elragadta és lenyelte őket. - Mekkora nő meg? - kérdezte Dany kíváncsián. - Tudod?

- A Hét Királyságban mesélnek sárkányokról, amelyek akkorára nőttek, hogy képesek voltak óriás krakeneket kiragadni a tengerből.

Dany nevetett.

- Az csodálatos látvány lenne!

- Ez csak mese, khaleesi - mondta a száműzött lovag. - Bölcs, öreg sárkányokról is beszélnek, akik ezer évig éltek.

- Tulajdonképpen meddig él egy sárkány? - Felpillantott, amikor Viserion alacsonyán elhúzott a hajó fölött. A szárnyai lassan vertek, szelük megreszkettette az ernyedten lógó vitorlát.

Ser Jorah vállat vont.

- Egy sárkány napjainak természetes száma sokszorososa az emberének, a dalok legalábbis ezt szeretnék elhítenni velünk... a Hét Királyág legismertebb sárkányai azonban a Targaryen-ház sárkányai voltak. Őket harcra tenyésztették, és harcban pusztultak el. Nem könnyű megölni egy sárkányt, de nem is lehetetlen.

Fehérszakáll, az apród az orrszobor mellett állt, egyik vézna kezével keményfa botját markolta. Most feljűk fordult és így szólt:

- Balerion, a Fekete Iszonyat kétszáz esztendő volt, amikor Jaehaerys király, a Békítő uralkodása alatt elpusztult. Olyan nagy volt, hogy egészben fel tudott falni egy bölényt. Egy sárkány sohasem áll meg a növekedésben, míg van élelme és szabadsága. - A férfi valódi neve Arstan volt, Erős Belwas azonban ősz szakálláról Fehérszakállnak nevezte el, s most már majdnem mindenki így hívta. Magasabb volt Ser Jorah-nál, bár nem olyan izmos. A szeme halványkék volt, hosszú szakállja fehér, mint a hó, és finom, mint a selyem.

- Szabadság? - kérdezte Dany kíváncsian. - Mit értesz ezalatt?

- Az őseid Királyvárban hatalmas, kupolás várat építettek a sárkányaiknak. Úgy nevezik, a Sárkányfészek. Még mindig ott áll Rhaeny's Hegyének tetején, bár most már csupa rom. Hajdan ott éltek a királyi sárkányok. Óriási lakóhely volt, oly széles vaskapuval, hogy harminc lovag lovagolhatott át rajta egymás mellett. Még így is feljegyezték azonban, hogy a fészekben tartott sárkányok közül soha egyik sem érte el őseinek a méretét. A mesterek úgy tartják, ez az őket körülvevő falak és a fejük fölé boruló kupola miatt volt.

- Ha a falak gátolnának bennünket a növekedésben, a parasztok mind aprók volnának, a királyok pedig óriások - jegyezte meg Ser Jorah. - Láttam viskókban született nagydarab embereket és kastélyban élő törpéket.

- Az emberek emberek - felelte Fehérszakáll. - A sárkányok sárkányok.

Ser Jorah megvetően horkantott.

- Milyen mélyenszántó gondolat! - A száműzött lovag nem szerette az öregembert, ezt az első pillanattól kezdve nyilvánvalóvá tette. - Különb is, mit tudsz te a sárkányokról?

- Nem sokat, az igaz. Azonban egy ideig Királyvárban szolgáltam, amikor még Aerys király ült a Vastrónuson, és jártam a trónterem falairól lebamuló sárkánykoponyák alatt.

- Viserys beszélt azokról a koponyákról - mondta Dany. - A Bitorló levetette és elrejtette őket. Nem bírta elviselni, ahogy őt bámulták a lopott trónon. - Közelebb intette magához Fehérszakállt. - Találkoztál valaha felséges atyámmal? - II. Aerys király meghalt, mielőtt a lánya megszületett volna.

- Igen, volt részem ebben a hatalmas megtiszteltetésben, felség.

- Jónak és nemesnek találtad őt?

Fehérszakáll igyekezett a lehető legjobban elrejtetni az érzéseit, de azok kiültek az arcára, nyilvánvalóan bárki számára.

- Őfelsége... gyakran kedves volt.

- Gyakran? - mosolygott Dany. - De nem mindig?

- Nagyon kemény is tudott lenni azokkal szemben, akiket ellenségének vélt.

- Akinek van esze, az sohasem tesz ellenségévé egy királyt - jelentette ki Dany. - Ismerted a bátyámat, Rhaegar is?

- Azt mondják, soha senki nem ismerte igazán Rhaegar herceget. Nekem abban a kiváltságban volt részem, hogy láthattam tornán vívni, és hallhattam, amint ezüsthúrú hárfáján játszik.

Ser Jorah horkantott.

- Ezer másikkal együtt, valami aratási lakomán. Legközelebb azt állítod majd, hogy a fegyverhordozója voltál.

- Ilyesmit nem állítok, ser. Rhaegar herceg fegyverhordozója Myles Mooton volt, őtána pedig Richard Lonmouth. Amikor elnyerték a sarkantyúikat, Rhaegar herceg maga ütötte lovaggá őket, és közeli bajtársai maradtak. Az ifjú Lord Connington is kedves volt a herceg számára, legrégibb barátjának azonban mégis Arthur Dayne számított.

- A Hajnal Kardja! - Dany el volt ragadtatva. - Viserys sokat mesélt csodálatos fehér kardjáról. Azt mondta, Ser Arthur volt a birodalom egyetlen lovagja, aki méltó ellenfele lehetett volna a fivérünknek.

Fehérszakáll meghajította a fejét.

- Nem tisztem megkérdőjelezni Viserys herceg szavait.

- Király - javította ki Dany. - Király volt, bár sohasem uralkodott. Viserys, harmadik ezen a néven. De hogy érted ezt? - Nem ilyen feleletet várt az öregembertől. - Ser Jorah egyszer azt mondta, Rhaegar volt az utolsó sárkány. Ha így nevezték, bizonyára nem akadt párja.

- Felség - mondta Fehérszakáll -, Sárkánykő hercege hatalmas harcos volt, de...

- Folytasd! - biztatta Dany. - Előttem nyíltan beszélhetsz.

- Ahogy parancsolod. - Az öregember a keményfa botra támaszkodott, és összeráncolta a homlokát. - Páratlan harcos... ezek gyönyörű szavak, felség, de szavakkal nem lehet csatát nyerni.

- A csatát karddal nyerik meg - közölte Ser Jorah nyersen. - Rhaegar herceg pedig tudta, hogyan kell forgatni a kardot.

- Így igaz, ser, de... száz tornát láttam, és több háborút, mint szerettem volna, és tudom, bármilyen erős, gyors vagy tapasztalt legyen is egy lovag, mindig akadnak, akik felülműlják. Lehet, hogy valaki megnyer egy tornát, a következőn pedig hamar elbukik. Egy csúszós folt a fűvön vagy az előző esti vacsora vereséget jelenthet. A megforduló szélirány győzelmet hozhat. - Ser Jorah-ra pillantott. - Vagy egy hölgy záloga a lovag karján.

Mormont arca elsötétült.

- Vigyázz a szavaidra, öregember!

Arstan látta küzdeni Ser Jorah-t Lannister-révben a tornán, amelyet Mormont egy hölgy zálogával a karján nyert meg, jött rá Dany. Elnyerte a hölgyet is. A Héttorony-házból származó előkelő és gyönyörű Lynesse a második felesége lett... de romlásba taszította, majd elhagyta őt, s az emléke még most is keserűséget ébresztett a lovagban.

- Nyugodj meg, lovagom! - Dany a lovag karjára tette a kezét. - Arstan nem akart megsérteni, ebben biztos vagyok.

- Ahogy óhajtod, khaleesi - morogta Ser Jorah.

Dany visszafordult a fegyverhordozóhoz.

- Keveset tudok Rhaegarról. Csak annyit, amennyit Viserystől hallottam, s ő kisfiú volt még, amikor a bátyánk meghalt. Milyen volt valójában?

Az öregember gondolkodott egy pillanatig.

- Rátermett. Mindenekelőtt rátermett. Határozott, megfontolt, kötelességtudó, céltudatos. Mesélnek róla egy történetet... de ezt minden bizonnyal Ser Jorah is ismeri.

- Én töled akarom hallani.

- Ahogy óhajtod - bólintott Fehérszakáll. - Kisfiúként Sárkánykő hercege imádta a könyveket. Oly korán megtanult olvasni, hogy az emberek szentül hitték: Rhaella királyné lenyelt néhány könyvet meg egy gyertyát, míg a fiú a méhében volt. Rhaegart nem érdekelték a többi gyermek játécai. A mestereket lenyűgözte az esze, apja lovagjai azonban saványúan azon tréfálkoztak, hogy Áldott Baelor született újjá benne. Egy napon azonban Rhaegar herceg talált valamit a tekerceiben, ami megváltoztatta őt. Senki sem tudja, mi lehetett az, de a fiú egy reggel váratlanul megjelent az udvaron, miközben a lovagok éppen a páncéljukat öltötték fel. Odament Ser Willem Darryhez, a fegyvermesterhez, és így szólt hozzá: „Kardot és páncélt kérek. Azt hiszem, mégis csak harcosnak kell lennem.”

- És az is volt! - helyeselt Dany elbűvölten.

- Tényleg az volt - helyeselt Fehérszakáll. - Bocsáss meg, felség! Ha már harcosokról van szó, úgy látom, Erős Belwas felébredt. Gondoskodnom kell az igényeiről.

Dany hátrapillantott. Az eunuch éppen kimászott a raktérből a hajó középső részén. Mérete ellenére fürgén mozgott. Belwas zömök volt, jó százötven font hár és izom. Hatalmas, barna hasán keresztül-kasul halvány, fehér sebek húzódtak. Buggyos nadrágot, sárga selyemövet és képtelenül kicsiny, vasszegecsekkel kivert bőrmellényt viselt.

- Erős Belwas éhes! - ordította mindenkinek és személy szerint senkinek. - Erős Belwas most eszik! - Észrevette Arstant az előfedélzetén. - Fehérszakáll! Hozz ételt Erős Belwasnak!

- Mehetsz! - mondta a fegyverhordozónak Dany. Az öreg megint meghajolt, és elment, hogy gondoskodjon a férfi szükségleteiről, akit szolgált.

Ser Jorah nyílt, nyers arcán rosszálló kifejezéssel figyelte őket. Mormont nagydarab volt és tagbaszakadt, erős állkapoccsal, széles vállakkal. Semmiképpen sem volt jóképűnek nevezhető, ám Dany sohasem ismert nála igazabb barátot.

- Jól teszed, ha alaposan megrostálod az öregember szavait - szólalt meg a lovag, miután Fehérszakáll hallótávolságon kívül ért.

- Egy királynőnek mindenkit meg kell hallgatnia - emlékeztette Dany. - Az előkelőt és az egyszerű sorból származót, az erőset és a gyengét, a nemeset és az aljasat egyaránt. Egy hang hamsan szólhat, de sok hangban mindig megtalálható az igazságot. - Ezt egy könyvben olvasta.

- Akkor hallgasd meg az én hangomat is, felség! - mondta a száműzött lovag. - Fehérszakáll Arstan becsap téged. Túl öreg, hogy fegyverhordozó lehessen, és túl finom a modora, hogy egy ilyen barmot szolgáljon, mint az az eunuch.

Danynek el kellett ismernie, hogy ez tényleg különös. Erős Belwas egykor rabszolga volt, akit Meereen küzdővermeiben neveltek és képeztek ki. Illyrio tanácsos küldte, hogy vigyázzon rá, legalábbis Belwas ezt állította, és tényleg szüksége volt védelemre. A Vastrónuson pöffeszkedő Bitorló földet és nemesi címet ígért annak, aki megöli őt. Egy kísérlet már történt is, mérgezett borral. Minél közelebb kerül Westeroshoz, annál jobban nő egy következő támadás esélye. Qarthban Pyat Pree, a boszorkánymester egy Bánatos Embert küldött utána, hogy megbosszulja a Halhatatlanokat, akiket Dany megégetett a Por várában. Azt mondják, a boszorkánymesterek sohasem felejtik el az őket ért sérelmet, a Bánatos Emberek pedig sohasem vallanak kudarcot. A dothrakik legtöbbször is ellene van; Khal Drogo kójai már a saját khalasarjaikat vezették, és egyikük sem habozna megtámadni az ő kis csapatát, lemészárolni vagy rabszójra fűzni a népét, magát Danyt pedig visszavinni Vaes Dothrakba, hogy elfoglalja a számára kijelölt helyet a dosh khaleen vénasszonyai között. Remélte, hogy Xaro Xhoan Daxos nem az ellensége, de a qarthis szemet vetett a sárkányaira. Azonkívül ott volt Quaithe az Árnyékból, a különös asszony lakkozott álarcában és titokzatos tanácsaival. *Vajon ő is ellenség, vagy csak veszélyes barát?* Dany nem tudta volna megmondani.

Ser Jorah megmentett a méregkeverőtől, Fehérszakáll Arstan pedig a mantichórától. A következőt talán Erős Belwas fog megmenteni. Elég nagydarab volt, kisebb fatörzsnyi karokkal és ívelt pengéjű arakkal, amely olyan éles volt, hogy akár borotválkozhatna vele abban az egyébként valószínűtlen esetben, ha szőrszálak nőnének ki sima, barna képén. Ugyanakkor meglehetősen gyermekes volt. *Védelmesként hagy némi kívánnivalót maga után. Szerencsére itt van Ser Jorah és a vérlovagjaim. Na meg a sárkányaim, róluk sem szabad megfeledkezni.* Idővel a sárkányok lesznek majd a legfélelmetesebb testőrei, ahogy azok voltak Hódító Aegonnak és a nővéreinek is háromszáz évvel ezelőtt. Egyelőre azonban inkább veszélyt jelentettek a számára, mint védelmet. Az egész világon mindössze három élő sárkány létezett, s ez a három volt az: egyszerre képviselték a csodát és a rettegést, az értéküket fel sem lehetett becsülni.

Éppen a következő szavain gondolkodott, amikor hűvös fuvallatot érzett a tarkóján, és egy ezüstös hajtincse végigsimította a homlokát. A vitorlavászon csikorogni kezdett, majd megmozdult, és hirtelen hangos kiáltás verte fel a *Baleriont*.

- Szél! - ordították a tengerészek. - Visszajött a szél! A Szél!

Dany felnézett. A hatalmas hajó vitorlái hullámzottak és megdagadtak, a kötelek megfeszül-

tek, és rázendítettek az édes dallamra, amelyre már hat hosszú napja vártak. Groleo kapitány hátrarohant, és parancsokat kiabált. A pentosiak mászni kezdtek az árbocokon, legalábbis azok, akik nem ujjongtak. Még Erős Belwas is megeresztett egy öblös bömbölést, és kisebb táncot lejtett a fedélzeten.

- Az istenek kegyesek! - kiáltotta Dany. - Látod, Jorah? Ismét úton vagyunk!

- Igen - mondta a férfi -, de mi vár az út végén, királynóm?

A szél egész nap fúj. Először kelet felől, egyenletesen, majd vad lökésekkel. A vörösen izzó napkorong lebukott a láthatár mögé. *Még mindig egy fél világ választ el Westerostól* - emlékeztette magát Dany - *de minden órával közelebb jutok hozzá.* Megpróbálta elképzelni, milyen érzés lesz először megpillantani a földet, amelynek uralkodására hivatott. *A legszebb part lesz, amit valaha láttam, tudom. Hogyan is lehetne másképpen?*

Késő éjjel azonban, miközben a *Balerion* a sötétséget hasította, és Dany keresztbe vetett lábakkal ült a kapitány kabinjában a sárkányait etetve („Egy királynő - mondta Groleo udvariasan - még a tengeren is előbbre való egy kapitánynál”), hangos kopogás hallatszott az ajtón.

Irri az ágy lábánál aludt (a fekhely túl keskeny volt hármójuknak, és ma éjjel Jhiquin volt a sor, hogy megossa a tollas ágyneműt khaleesijével), de felébredt a zajra, és az ajtóhoz ment. Dany felhúzta az egyik takarót, és a hóna alá szoritotta. Meztelen volt, nem számított látogatóra ilyen késői órán.

- Jöjj be! - mondta, amikor látta, hogy Ser Jorah áll odakint egy lámpás imbolygó fénye alatt.

A száműzött lovag lehajolt és belépett.

- Felség! Sajnálom, hogy megzavarom az álmodat!

- Nem aludtam, ser. Gyere, nézd! - Azzal kivett egy darab sózott disznóhúst az ölében tartott tálból, és felemelte, hogy a sárkányok láthassák. Mind a három mohón bámulta az ételt. Rhaegal kiterjesztette zöld szárnyait, és csapkodni kezdte a levegőt, Viserion nyaka pedig előre-hátra tekergett, mint valami hosszú, sápadt kígyó, ahogy a sárkány követte a lány kezének mozgását. - Drogon - szólalt meg Dany halkán. - Dracarys!

Es feldobta a húst a levegőbe.

Drogon gyorsabban csapott le, mint egy kobra. A szájából narancssárga, vörös és fekete láng lövellt ki, megpörkölve a húscafatot, mielőtt az zuhanni kezdett volna. Alighogy éles, fekete fogSORA bezáródott a zsákmányon, Rhaegal odakapott, mintha ki akarná lopni a jutalmat fivére pofájából, Drogon azonban nyelt egyet, és felvisított, a kisebb zöld sárkány pedig csak sziszegni tudott tehetetlen dühében.

- Hagyd abba, Rhaegal! - szólt rá Dany mérgesen, és a fejére csapott. - Az utolsó a tiéd volt. Nekem nem kell mohó sárkány! - Ser Jorah-ra mosolygott. - Már nem kell a parázs fölött megpörkölnöm nekik a húst.

- Látom. Dracarys?

A szó hallatán mindhárom sárkány felkapta a fejét, és Viserion halvány arany színű lángot lövellt ki, ami elől Ser Jorah kénytelen volt gyorsan hátralépni. Dany kuncogott.

- Csak óvatosan azzal a szóval, ser, különben még le találják pörkölni a szakálladat. Felső valyriai nyelven „sárkánytüzet” jelent. Olyan parancsot akartam választani, amit valószínűleg senki sem mond ki véletlenül.

Mormont bólintott.

- Felség - mondta. - Válthatnék veled néhány szót négyszemközt?

- Természetesen. Irri, hagyj magunkra egy kicsit! - A kezét Jhiqui csupasz vállára tette, felrázta álmából a szolgálóleányt. - Te is, kedvesem! Ser Jorah beszélni szeretne velem.

- Igen, khaleesi. - Jhiqui meztelenül, ásítózva kimászott az ágyból. Sűrű fekete haja kócosan omlott az arcába. Gyorsan felöltözött, Irrivel együtt elhagyta a kabin, és becsukta maguk mögött az ajtót.

Dany odaadta a sárkányoknak a disznóhús többi részét, hadd civakodjanak rajta, és megütögette az ágyat maga mellett.

- Ül le, jó ser, és mondd el nekem, mi nyugtalanít!

- Három dolog. - Ser Jorah leült. - Erős Belwas. Feherszakáll Arstan. És Illyrio Mopatis, aki küldte őket.

Megint? Dany feljebb húzta a takarót, és az egyik végét átvette a vállán.

- És miért?

- A boszorkánymesterek Quarthban azt mondták, háromszor fognak elárulni - emlékeztette a száműzött lovag, miközben Viserion és Rhaegal foggal és körömmel egymásnak estek.

- Egyszer véért, egyszer aranyért és egyszer szerelemért. - Dany tudta, hogy ezt sohasem felejtje el. - Mirri Maz Duur volt az első.

- Ami azt jelenti, hogy két áruló még hátravan... és most megjelent ez a kettő. Igen, ez nyugtalanít engem. Ne feledd: Robert nagyúri címet ajánlott annak, aki megöli téged!

Dany előre hajolt, és megrántotta Viserion farkát, hogy lehúzza zöld fivérééről. A mozdulattól lecsúszott a takarója. Sietve megmarkolta, és megint elfedte vele magát.

- A Bitorló halott - mondta.

- De a fia uralkodik helyette. - Ser Jorah felemelte a tekintetét, sötét szeme találkozott a lányéval. - Egy kötelességtudó fiú megfizeti apja adósságait. A vér adósságait is.

- Lehet, hogy ez a Joffrey fiú a halálat akarja... ha egyáltalán észébe jut, hogy élek. Mi köze ennek Belwashoz és Fehérszakáll Arstanhoz? Az öregember még kardot sem visel. Ezt magad is láttad.

- Igen. És azt is láttam, milyen ügyesen forgatja a botját. Emlékszel, hogyan ölte meg azt a mantichórát Quarthban? Ugyanilyen könnyedén a torkodat is szétroncsolhatta volna.

- Megtehetted volna, de nem tette - vetette ellen a lány. - Egy tüskés mantichóra akart megölni. Arstan megmentette az életemet.

- Khaleesi, az nem jutott eszedbe, hogy Fehérszakáll és Belwas esetleg egy követ fújhattak a gyilkossal? Lehet, hogy az egész csak csel volt, hogy elnyerjék a bizalmadat.

Drogon felszisszent, Viserion pedig a hajóablak fölötti ülőhelyére röppent Dany váratlan kacagása hallatán.

- A csel jól bevált.

A száműzött lovag nem viszonzta a mosolyát.

- Ezek Illyrio hajói, Illyrio kapitányai, Illyrio tengerészei... és Erős Belwas meg Arstan is az ő emberei, nem a tieid.

- Illyrio tanácsos mindig megvédett engem a múltban. Erős Belwas azt mondja, sírt, amikor értesült a bátyám haláláról.

- Igen - bólintott Mormont -, de vajon Viseryst siratta, vagy a terveit, amelyek kútba estek a halálával?

- A tervein nem kell változtatnia. Illyrio tanácsos a Targaryen-ház barátja, gazdag...

- Nem született gazdagnak. A világban, amennyire én láttam, senki nem gazdagodik meg pusztán jóindulattal. A boszorkánymesterek szerint a második árulás aranyért fog bekövetkezni. Mit szeret jobban Illyrio Mopatis az aranyból?

- A bőrét. - A fülke túlsó végében Drogon nyugtalanul mozgolódnak kezdett, az orrából gőz szállt fel. - Mirri Maz Duur elárult engem. Megégettem érte.

- Mirri Maz Duur a hatalmadban volt. Pentosban viszont te leszel Illyrio hatalmában. A kettő nem ugyanaz. Éppolyan jól ismerem a tanácsost, mint te. Körmönfont, okos ember...

- Szükségem van okos emberekre, ha vissza akarom szerezni a Vastrónust.

Ser Jorah gúnyosan horkantott.

- Az a borkereskedő is okos volt, aki meg akart mérgezni téged. Az okos emberek nagyra törő terveket szőnek.

Dany felhúzta a lábait a takaró alatt.

- Te megvédesz. Te és a vérlovagjaim.

- Négyen? Khaleesi, azt hiszed, ismered Illyrio Mopatis, rendben van. Mégis rá akarod bízni magad olyanokra, akiket nem ismersz, mint ez a felfűjt eunuch meg a világ legöregebb fegyverhordozója. Tanulj Pyat Pree és Xaro Xhoan Daxos leckéjéből!

Jót akar - nyugtatta magát Dany. - *Amit tesz, azt szerelemből teszi.*

- Szerintem a királynő, aki senkiben sem bizik, éppen olyan ostoba, mint az a királynő, aki mindenkiben megbízik. Mindenki, akit a szolgálatomba fogadok, kockázatot jelent, ezzel tisztában vagyok, de hogyan szerezzem vissza a Hét Királyságot ilyen kockázatok nélkül? Talán egy száműzött lovaggal és három vérlovaggal hódítsam meg Westerost?

A férfi állkapcsa csökönnyösen összeszorult.

- Az utad veszélyes, ezt elismerem. De ha vakon megbízol minden hazug cselszövőben, aki keresztezi azt, magad is úgy végzed, mint a fivéridei.

A lány feldühödött ettől a macacsságtól. *Úgy bánik velem, mint valami gyerekekkel.*

- Erős Belwas még a reggelijét sem lenne képes megszerezni magának, ha cselszövésre kerülne a sor. És Fehérszakáll Arstan milyen hazugságokat mondott neked?

- Nem az, akinek kiadja magát. Bátrabban beszél veled, mint bármely fegyverhordozó merészléné.

- Őszintén beszélt a parancsomra. Ismerte a bátyámat.

- Nagyon sokan ismerték a bátyádat. Felső, Westerosban a Királyi Testőrség parancsnoka tagja a kistanácsnak, és nemcsak a kardjával, hanem az eszével is szolgálja a királyt. Ha én vagyok Királynői Testőrséged első lovagja, kérlek, hallgass meg! Egy tervet szeretnék eléd tárni.

- Miféle tervet? Mondd el!

- Illyrio Mopatis Pentosban akar tudni téged, a saját házában. Rendben van, menj el hozzá... de az általad meghatározott időben, és nem egyedül! Lássuk, milyen húségesek valójában a te új alattvalóid! Parancsold meg Groleónak, hogy változtasson irányt a Rabszolga-öböl felé!

Dany egyáltalán nem volt biztos benne, hogy tetszik neki az ötlet. Amit eddig hallott a nagy rabszolgatartó városok, Yunkai, Meereen és Astapor emberpiacairól, az mind szörnyű volt és rémítő.

- Mi várna rám a Rabszolga-öbölben?

- Egy hadsereg - felelte Ser Jorah. - Ha Erős Belwas annyira megnyerte a tetszésedet, még száz olyat vehetsz Meereen küzdővermeiben, mint ő... de én Astapor felé venném az irányt. Astaporban vásárolhatsz Makulátlanokat.

- A szegecses bronzsisakot viselő rabszolgák? - Dany látott Makulátlan öröket a Szabad Városokban tanácsosok, arkhónok és családfők kapui előtt. - Miért kellenének nekem Makulátlanok? Még csak nem is lovasok, és a legtöbbjük kövér.

- A Makulátlanok, akiket Pentosban és Myrben láthattál, házi testőrök voltak. Az puhány szolgálat, és az eunuchok amúgy is hajlamosak a hízásra. Az étel az egyetlen bűn, amit engedélyeznek nekik. Ha néhány kivénhedt házi rabszolga alapján ítéled meg a Makulátlanokat, az éppolyan, mintha minden fegyverhordozót Fehérszakáll Arstan mintájára képzelnél el, felség. Ismered a Qohori Háromezer történetét?

- Nem. - Dany visszahúzta a válláról lecsúszott takarót.

- Négyszáz évvel ezelőtt történt, vagy még régebben, amikor a dothrakik először törtek elő kelet felől, kifosztva és felégetve minden útjukba kerülő falut és várost. A khalt, aki vezette őket, Temmónak hívták. A khalasarja nem volt ugyan akkora, mint Drogóé, de elég nagy volt, legalább ötvenezer voltak. A fele varkocsos harcos csengettyűkkel a hájában.

- A qohoriak tudták, hogy jön. Megerősítették a falikat, megkettőzték az őrséget, és felfogadtak még segítségül két szabadcsapatot is, a Fényes Lobogókat és a Második Fiaikat. Ezenkívül, mintegy elkésett ötletként, elküldtek valakit Astaporba, hogy vásároljon háromezer Makulátlant. Az út azonban hosszú volt vissza Qohorba, és ahogy közeledtek a városhoz, füstöt és port láttak, s csata távoli zaját hallották.

- Mire a Makulátlanok elérték a várost, a nap lenyugodott. A falak tövében varjak és farkasok lakomáztak a qohori nehézlovasság maradványain. A Fényes Lobogók és a Második Fiak elmenekültek, ahogy a zsoldosok szokták reménytelen helyzetekben. Amikor leszállt a sötétség, a dothrakik visszatértek a táborukba inni, táncolni és lakomázni, de senki se kételkedett benne egy pillanatig sem, hogy másnap reggel visszatérnek, hogy betörjék a kapukat, és kedvükre erősz-

kolhassák meg a nőket, fosztogassanak és rabszolgákat szedjenek.

- Hajnalban azonban, amikor Temmo és a vérlovagjai kivezették a khalasart a táborból, háromezer, a kapu előtt alakzatba rendeződött Makulátlannal találták szembe magukat. A fejük felett a fekete kecskés lobogót lengette a szél. Egy ilyen kis csapatot könnyedén be lehetett volna keríteni, de ismered a dothrakikat. Ezek csak gyalogosok voltak, a gyalogosokkal pedig csak egy-féleképpen lehet bánni: le kell gázolni őket.

- A dothrakik rohamoztak. A Makulátlannak összezárták a pajzsokat, előreszegezték a lándzsákat és megvetették a lábukat. Húszezer csengettyűs, üvöltő dothrakival szemben.

- A dothrakik tizenhatszázszor rohamoztak, és minden roham úgy tört meg azokon a pajzsokon és lándzsákon, mint hullámok a parti sziklán. Temmo íjászlai háromszor száguldottak el mellettük, és a nyilak úgy hullottak a háromezerre, mint az eső, a Makulátlannak azonban egyszerűen a fejük fölé emelték a pajzsukat, míg el nem múlt a vihar. Végül csak hatszázan maradtak... de a mezőn több mint tizenkétezer dothraki hevert holtan, köztük Khal Temmo, a vérlovagjai, a kók és minden fia. A negyedik nap reggelén az új khal ünnepélyes menetben elvonult a város kapui előtt. Minden elhaladó harcos egyenként levágta a farkcsát, és a Háromezer lábai elé dobta.

- Attól a naptól fogva Qohor városi őrségét kizárólag Makulátlannak alkotják. Mindegyiküknél hosszú lándzsa van, amelyről összekötött emberi haj lóg.

- Ezt találod Astaporban, felség. Szállj partra ott, és folytasd az utat Pentosba a szárazföldön át! Tovább tart, ez igaz... de amikor leülsz Illyrio tanácsos asztalához, ezer harcos áll majd mögötted, nemcsak négy.

Ebben van valami - gondolta Dany -, *de mégis...*

- Hogyan vásárolnék ezer rabszolga katonát? Nincs más értékem, csak a korona, amit a Turmalin Testvériség ajándékozott nekem.

- A sárkányok éppen akkora csodát jelentenek majd Astaporban, mint Qarthban. Előfordulhat, hogy a rabszolgatartók is elárasztanak ajándékokkal, ahogy a qarthiak tették. Ha pedig nem... az ezeken a hajókon több van, mint dothrakik és lovak. Qarthban árut is vettek fel. Voltam a raktérben, magam láttam. Több vég selyem, bálákba kötött tigrisbőr, borostyánkő és jade-faragványok, sáfrányolaj, mirha... a rabszolga olcsó, felség. A tigrisbőr drága.

- Azok Illyrio tigrisbőrei - tiltakozott Dany.

- Illyrio pedig a Targaryen-ház barátja.

- Eggyel több ok, hogy ne lopjuk el az áruját.

- Mi haszna a gazdag barátoknak, ha nem hajlandók a rendelkezésedre bocsátani a vagyonukat, királynőm? Ha Illyrio tanácsos visszautasít, akkor ő nem más, mint Xaro Xhoan Daxos négy tokával. Ha pedig őszintén elkötelezte magát az ügyed mellett, akkor nem sajnál majd téled három hajórakomány árut. Hogyan lehetne jobban felhasználni a tigrisbőreit, mint hogy megvásárolja a sereged kezdeményét?

Ez igaz. Dany érezte, hogy elfogja az izgalom.

- Egy ilyen hosszú menet veszélyeket rejt...

- Veszélyek a tengeren is leselkednek rád. Kalózok portyáznak a déli partok mentén, a Füst-tengert Valyriától északra pedig démonok kísértik. A következő vihar elsüllyeszthet vagy szétzórhat bennünket, egy kraken leránthat a mélybe... vagy ismét elállhat a szél, és szomjan halunk, miközben arra várunk, hogy újra feltámadjon. A szárazföldi úton más veszélyek várnak, királynőm, de egy sem nagyobb ezeknél.

- És ha Groleo kapitány nem hajlandó irányt változtatni? Arstan meg Erős Belwas, ők mit tesznek majd?

Ser Jorah felállt.

- Itt az ideje, hogy megtudjuk.

- Igen - döntött a lány. - Megteszem! - Dany ledobta magáról a takarót, és kiugrott az ágyból. - Azonnal elmegyek a kapitányhoz, és megparancsolom neki, hogy forduljon Astapor felé. - A ládája fölé hajolt, felnyitotta a fedelét, és megragadta az első keze ügyébe kerülő ruhadarabot, egy bő homokselyem nadrágot. - Add ide a medálos övemet! - utasította Jorah-t, miközben felhúzta a

nadrágot a csípőjére. - És a mellényemet... - kezdte, s közben megfordult.

Ser Jorah átölelte.

- Ó! - Dany csak ennyit tudott kinyögni, mielőtt a férfi magához vonta, és az ajkára tapasztotta a sajátját. Verejték, só és bőr szagát árasztotta, bőrzekéjének vasszegecsei pedig a lány csupasz mellébe nyomódtak, ahogy a lovag szorosán magához ölelte. Az egyik kezével a vállát fogta, a másik lesiklott a gerincén. A szája utat engedett a férfi nyelvének, bár Dany nem utasította erre. *A szakálla durva - gondolta -, de a szája édes.* A dothrakik nem viseltek szakállat, csak hosszú bajszuk volt, Khal Drogon kívül pedig még sohasem csókolta meg senki. Nem lenne szabad ezt csinálnia. *A királynője vagyok, nem az asszonya.*

A csók hosszú volt, bár hogy milyen hosszú, azt Dany nem tudta volna megmondani. Amikor véget ért, Ser Jorah elengedte, ő pedig gyorsan hátralépett.

- Nem... nem lett volna szabad...

- Nem lett volna szabad ilyen sokáig várnom - fejezte be helyette a lovag. - Már Qarthban meg kellett volna hogy csókoljalak, sőt Vaes Tolorróban. Arra születted, hogy sokszor és jól csókoljnak. - A szeme a mellére tévedt.

Dany gyorsan eltakarta a kezével, mielőtt a mellbimbói elárulhatták volna.

- Ez... ez nem volt helyénvaló. A királynőd vagyok.

- A királynőm - bólintott a férfi -, és a legbátrabb, legkedvesebb és leggyönyörűbb nő, akivel valaha találkoztam. Daenerys...

- Felség!

- Felség - engedett Ser Jorah -, a sárkánynak három feje van, emlékszel? Azóta töröd ezen a fejed, mióta hallottad a boszorkánymesterektől a Por várában. Nos, íme a megfejtés: Balerion, Meraxes és Vhagar, a hátukon Aegonnal, Rhaenysszel és Visenyával. A Targaryen-ház háromfejű sárkánya: három sárkány és három ember, aki meglövegolja őket.

- Igen - bólintott Dany -, de a fivéreim halottak.

- Rhaenys és Visenya Aegon feleségei is voltak, nemcsak a testvérei. Neked nincsenek fivérid, de vehetsz magad mellé férjet. És szavamra, Daenerys, nincs férfi a világon, aki akár csak feleannyira hű és igaz lenne hozzád, mint én!

BRAN

A hosszú, kőből és földből formált karmot mintázó dombhát meredeken emelkedett a magasba. A lejtő alsó részén fák kapaszkodtak: fenyő, kőris és galagonya, feljebb azonban a domboldal csupasz volt, a meredély élesen rajzolódott ki a felhős égbolt előtt.

Érezte a magas kőhalom hívását. Nekiindult, először nyugodt ütemben, majd egyre gyorsabban, egyre magasabbra. Erős lábai szinte falták a meredek emelkedőt. Madarak röppentek fel az ágak közül a feje felett, csapkodva igyekeztek az ég felé, ahogy elrohant alattuk. Hallotta a szél sóhaját a levelek között, az egymással társalgó mókusok csipogását, még egy földre hulló toboz zaját is. A szagok a pompás, zöld világot betöltő dallamként kavarogtak körülötte.

A mancsai alól kavicsok röpültek szanaszét, miközben megtette az utolsó néhány lábnyi távolságot, hogy megállhasson a gerincen. A nap hatalmasan és vörösen függött a magas fenyők felett, a hegyek és fák tengere pedig folytatódott odalént, ameddig csak látott vagy érzett. Magasan fölötté, sötéten a rózsaszínű égbolt háttére előtt, egy kánya keringett.

Herceg. Az emberhang váratlanul bukkant fel a fejében, mégis érezte, hogy helyénvaló. *A zöld hercege, a Farkaserdő hercege.* Erős volt, gyors és vad, a nagyszerű, zöld világ minden lakója rettegett tőle.

Mélyen odalént, az erdő tövében valami megmozdult a fák között. Szürke villanás, csak egy szempillantásra bukkant fel, s már el is tűnt, de ez is elég volt hozzá, hogy a füle felmeredjen. Ott lent, egy sebes folyású, zöld patakocska mellett újabb alak suhant el. *Farkasok.* Kis unokatestvérei, amint éppen zsákmányt üznek. A herceg most már többet látott belőlük: árnyak fürge, szürke lábakon. *Egy falka.*

Valaha neki is volt falkája. Öten voltak, és egy hatodik, aki félreállt. Valahol mélyen belül ott voltak a hangok, amiket az emberek adtak nekik, hogy megkülönböztessék őket, de ő nem a hangokról ismerte őket. Emlékezett a szagukra, a fivérei és a nővérei szagára. Hasonló szaguk volt, falkaszaguk, de mindegyik más és más.

A herceg érezte, hogy izzó zöld szemű, haragos fivére a közelben van, bár nem látta már sok vadászat óta. Minden lenyugvó nappal egyre távolabb került, s ő volt az utolsó. A többiek szétszóródtak, mint levelek a vad szél szárnyán.

Néha mégis úgy érezte, mintha ott lennének vele, csak egy szikla vagy facsoport rejtené el őket a szeme elől. A szagukat nem érezte, s az üvöltésüket sem hallotta éjszakánként, a háta mögött mégis érezte a jelenlétüket... mindegyiküket, kivéve elvesztett nővérüket. A farka lekonyult, amikor eszébe jutott. *Már négy, nem öt. Négy és még egy, a fehér, akinek nincsen hangja.*

Ezek az erdők az övök voltak. A havas domboldalak, a köves hegyek, a nagy, zöld fenyők, az aranylevelű tölgyek, a száguldó patakok és a fehér jéggel szegélyezett, kék tavak. A nővére azonban otthagytá a vadont, hogy az emberszikla termeiben járjon, ahol más vadászok voltak az urak, s ha egyszer valaki bekerült azokba a termekbe, nehéz volt újra megtalálni a kivezető utat. A farkasherceg emlékezett rá.

A szél hirtelen megfordult.

Szarvas, félelem és vér. A zsákmány szaga felébresztette az éhségét. A herceg megint beleszimatolt a levegőbe, megfordult és nekiiramodott. Végigszáguldott a gerincen, pofája félig nyitva. A domb túlsó oldala meredekebb volt, mint amelyiken feljött, de ő biztos lábbal szaladt a kövek, gyökerek és rothadó levelek között, le a lejtőn, át a fák között. Hosszú léptei falták a távolságot. A szag egyre csak vonzotta, mind gyorsabban és gyorsabban.

A szarvas már haldokolt, mire odaért. Nyolc apró unokatestvére vette körül. A falka vezérei enni kezdtek, először a hím, majd a nőténye. Felváltva szakítottak ki húsdarabokat áldozatuk vö-

rös altestéből. A többiek türelmesen váraoztak, az egy kitzsított kivételével, aki óvatosan, behúzott farkkal körözött néhány lépésnyire a többitől. Ő eszik majd utoljára, azt, amit a testvérei meghagytak neki.

A herceg széllal szemben érkezett, így nem érzékelték, míg fel nem ugrott egy ledólt fatörzsre hatlépésnyire onnét, ahol ók ettek. A kitzsított vette észre először; szánalmasan felnyűsített, majd eloldalgott. Falkatestvérei megfordultak a hang hallatán, s a vezérhím és nősténye kivételével rávicsorogtak.

A rémfarkas mély, fenyegető morgással felelt, ó is megmutatta a fogait. Nagyobb volt az unokatestvéreinél, kétszer akkora, mint a sovány kitzsított, s másfélszer nagyobb a két falkavezérnél. Egyetlen ugrással közöttük termett. Hárman azonnal elmenekültek, beleolvadva a sűrűbe. Egy másik csattogó fogakkal nekitámadt. Szemtől szemben ütközött meg a támadójával, a fogai közé kapta a másik farkas lábát, és félrehajította az állatot. Ellenfele nyűsítve elsántikált.

Már csak a vezérfarkas maradt, a nagy, szürke hím, pofáján az áldozat friss vérével. Fehér foltok villantak a képén, jelezvén, hogy öreg farkas, amikor azonban a szája kinyílt, vörös nyál csorgott a fogairól.

Nincs benne félelem - gondolta a herceg -, *nem több, mint bennem*. Jó küzdelemnek ígérkezett. Egymásnak estek.

Hosszan harcoltak, összegabalyodva gurultak ide-oda a gyökerek, kövek, lehullott levelek és a zsákmány kiontott belei között, foggal és karommal tépték egymást, szétváltak, köröztek egymással szemben, majd ismét összeakaszkoztak. A herceg nagyobb volt és sokkal erősebb, az unokatestvérének azonban volt falkája. A nőstény a közelükben ólálkodott, szuszogott, vicsorogott, és közbelépett, valahányszor a párja véresen visszavonult. A többi farkas is időről időre rárontott, amikor a herceg másfelé fordult, s bele-belekaptak a lábába vagy a fülébe. Az egyikük annyira felbőszítette, hogy sötét haraggal megpördült, és feltépte támadója torkát. A többiek ettől kezdve tartották a távolságot.

Amikor a nap utolsó vörös sugarai szűródték át a zöld és arany ágak között, az öreg farkas kimerülten a földre hanyatlott, a hátára gördült, és torkát meg gyomrát mutatta a megadás jeleként.

A herceg megszimatoilta, és nyalogatni kezdte a vért bundájáról és tépett sebeiről. Amikor az öreg farkas halkán vinnyogni kezdett, a rémfarkas elfordult. Már nagyon éhes volt, s a zsákmány immár az övé.

- Hodor.

A hirtelen hangra megtorpant, és vicsorogni kezdett. A farkasok zöld és sárga szemekben megcsillant a nap utolsó fénye. Egyikük sem hallotta a hangot. Valami furcsa szél lehetett, ami csak az ó fülébe fűjt. A szarvas gyomrába mélyesztette a fogait, és kitépett egy jókora darabot.

- Hodor, hodor.

Nem, nem. Nem fogok. Egy kisfiú gondolata volt ez, nem egy rémfarkasé. Az erdő egyre sötétebb lett körülötte, míg végül csak a fák árnyéka és unokatestvérei izzó tekintete maradt. És a szemeken át, a szemek mögött egy nagy ember vigyorgó arcát látta, s egy kőtermet, amelynek a falát nagy foltokban borította a salétrom. A vér gazdag, meleg íze elenyészett a nyelvén. *Nem, nem, nem! Enni akarok! Akarok, akarok...*

- Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor! - kántálta Hodor, miközben gyengéden rázta a vállainál fogva, előre-hátra, előre-hátra. Igyekezett szelíd lenni, mindig igyekezett, de Hodor hét láb magas volt, és alábecsülte a saját erejét. Bran fogai összekocantak lapátkezei szorításában.

- NEM! - kiabálta dühösen. - Hodor, hagyj, itt vagyok, itt vagyok!

Hodor zavartan abbahagyta.

- Hodor?

Az erdő és a farkasok eltűntek. Bran visszatért; újra egy ősi, évezredek óta lakatlan örutorony nyirkos pincéjében volt. Már nem is igazán lehetett toronynak nevezni. Az egymás hegyén-hátán heverő köveket úgy benötte a moha és a borostyán, hogy az ember észre se vette őket, amíg beléjük nem botlott. Bran „Kőhalom-torony”-nak nevezte el a helyet. A pincét Meera találta meg.

- Nagyon sokáig voltál távol. - Jojen Reed tizenhárom éves volt, csak négy évvel idősebb Brannél. Sokkal nagyobb sem volt nála, talán két, esetleg három hüvelykkel, de olyan komoly hangon beszélt, hogy idősebbnek és bölcsőbbnek tűnt valódi koránál. Deresben Öreg Nan „kis nagyapó”-nak nevezte el.

Bran összevonta a szemöldökét.

- Enni akartam.

- Meera nemsokára itt lesz a vacsorával.

- Már elegendem van a békákból. - Meera békaevő volt a Nyak környékéről, így Bran nemigen hibáztathatta, hogy ennyi békát fog, de mégis... - A szarvast akartam megenni. - Egy pillanatra visszaemlékezett az ízére is, a vérré és a dús, nyers húsrá, s a szájában összefutott a nyál. *Küzdöttem érte, és győztem. Én győztem.*

- Megjelölted a fákat?

Bran elpirult. Jojen mindig megmondta, hogy mit tegyen, amikor kinyitja a harmadik szemét, és Nyár bőrébe bújik: kaparja le egy fa kérgét, fogjon meg egy nyulat, és hozza vissza a pofájában anélkül, hogy enne belőle, gurítson néhány követ egy sorba. *Ostobaságok.*

- Mindig elfelejtetted.

Ez igaz volt. Azon volt, hogy megtegye, amire Jojen kérte, de mihelyt farkas lett, ezek a dolgok már nem is tűntek olyan fontosnak. Mindig rengeteg látni- és szagolnivaló akadt, egy egész zöld világ várt rá, hogy vadásszon. És tudott futni! A futásnál semmi sem volt jobb, különösen, ha zsákmány után futott.

- Herceg voltam, Jojen - mondta az idősebb fiúnak. - Az erdő hercege.

- Te tényleg herceg vagy - emlékeztette Jojen szelíden. - Emlékszel, ugye? Mondd el nekem, ki vagy!

- Te is tudod. - Jojen a barátja és a tanítója volt, de Brannek néha kedve lett volna megütni.

- Azt akarom, hogy te mondd ki a szavakat. Mondd el nekem, ki vagy!

- Bran - sóhajtotta mogorván. *Bran, az Összetört.* - Brandon Stark. - *A nyomorék fiú.* - Deres hercege. - A leégett és összeomlott Deresé, amelynek népét lemészárolták és szétszórták. Az üvegkerteiket összetörték, a falak réseiből pedig forró víz tört elő, hogy gőzzé váljon a napon. *Hogyan lehetek annak a hercege, amit talán soha többé nem látok viszont?*

- És kicsoda Nyár? - nógatta Jojen.

- A rémfarkasom - mosolygott Bran. - A zöld hercege.

- Bran a fiú és Nyár a farkas. Akkor tehát nem egyik vagytok?

- Nem - sóhajtotta -, és mégis. - Utálta, amikor Jojen így viselkedik *Deresben azt akarta, hogy a farkasálmokat álmodjam, most meg, amikor tudom, hogyan kell, mindig visszahív.*

- Ne feledkezz meg erről, Bran! Emlékezz magadra, különben a farkas felemészt! Amikor eggyé váltok, nem elég futni, vadászni és üvölni Nyár bőrében.

Pedig ez való nekem - gondolta Bran. Jobban szerette Nyár bőré, mint a sajátját. Mi értelme bőrváltónak lenni, ha az ember nem viselheti a bőrt, amit szeret?

- Nem felejtetted el? És legközelebb jelöld meg a fát! Bármelyik fát, nem számít, csak tedd meg!

- Megteszem. Nem felejttem el. Ha akarod, most rögtön visszamegyek és megteszem. Most nem fogom elfelejteni. - *De előbb megeszem a szarvasomat, és harcolok még egy kicsit azokkal a kis farkasokkal.*

Jojen a fejét rázta.

- Nem. Jobb, ha itt maradsz és eszel. A saját száddal. Egy varg nem élhet azon, amit a szörnyetege megeszik.

Honnét tudhatnád te ezt? - gondolta Bran bosszúsan. - *Te sohasem voltál varg, nem tudod, milyen érzés.*

Hodor hirtelen talpra ugrott, s majdnem bevágta a fejét a dongaboltozatos mennyezetbe.

- HODOR! - kiáltotta, és az ajtóhoz rohant. Meera egy pillanattal azelőtt nyitotta ki, hogy odaért volna, és belépett a menedékhelyre. - Hodor, hodor! - üdvözölte a nagydarab istállófiú vi-gyorogva.

Meera Reed tizenhat éves volt, felnőtt nő, de nem volt magasabb a fivéréénél. Egyszer, amikor megkérdezte tőle, miért nem nőtt magasabbra, azt felelte, hogy minden cölöplakó alacsony természetű. Barna hajú volt, zöld szemű, és lapos, mint egy fiú, de olyan ruganyos kecsességgel mozgott, hogy Bran irigykedve figyelte. Meera hosszú, éles tört hordott magánál, kedvenc fegyverei azonban a vékony, háromhegyű békaszigony és a sűrű szövésű háló voltak.

- Ki éhes? - kérdezte, és felmutatta zsákmányát: két kicsi, ezüstös pisztrángot és hat kövér, zöld békát.

- Én az vagyok - mondta Bran. *Csak nem békára.* Deresben, még mielőtt a szörnyűségek megtörténtek volna, a Walderek azt mondták, a békaevéstől zöldek lesznek az ember fogai és moha nő a hóna alatt. Nem tudta, a Walderek életben vannak-e még. Nem látta a holttestüket Deresben... de rengeteg holttest volt ott, és az épületekbe nem is néztek be.

- Akkor meg kell hogy etessünk. Segítesz megtisztítani a zsákmányt, Bran?

A fiú bólintott. Meera jelenlétében nehéz volt duzzogni. A lány sokkal vidámabb volt az öcsésénél, és valahogy mintha mindig tudta volna, hogyan csaljon mosolyt Bran arcára. Soha nem félt semmitől, és semmin sem dühödött fel. Jojent kivéve, néha..., de Jojen Reed jóformán mindenkit megijesztett. Tetőtől talpig zöldet viselt, a szeme zavaros volt, mint az ingovány, és zöld álmái voltak. Amit Jojen álmódott, az valóra vált. *Eltekintve attól, hogy engem halottnak látott, és nem vagyok az.* Ámbár valahol mégiscsak az volt.

Jojen elküldte Hodort fáért, és kis tüzet rakott, mialatt Bran és Meera megpucolták a halakat és a békákat. Meera sisakját használták üstként. A zsákmányt apró csíkokra vagdalták, és néhány hagyma társaságában, amelyeket Hodor talált, beledobták a vízbe, hogy békaragut készítsenek. *Nem olyan jó ugyan, mint a szarvas, de rossznak sem nevezhető* - gondolta Bran evés közben.

- Köszönöm, Meera - mondta. - Hölgyem.

- A legnagyobb örömmel, felség.

- Ha eljön a reggel - szólalt meg Jojen -, legjobb lesz azonnal továbbállni.

Bran látta, hogy Meera megfeszül.

- Zöld álmat láttál?

- Nem - ismerte be a fiú.

- Akkor miért menjünk tovább? - kérdezte a nővére. - A Kőhalom-torony jó hely. Nincsenek a közelben fálvak, az erdő tele van vaddal, a patakokban meg a tavakban sok a hal és a béka... és ugyan ki találna ránk itt?

- Nem itt kellene lennünk.

- De itt biztonságban vagyunk.

- Tényleg biztonságosnak látszik - bólintott Jojen -, de vajon meddig? Deresben csata volt, látuk a halottakat. A csaták háborút jelentenek. Ha egy sereg esetleg ránk akad...

- Akár Robb serege is lehet az - vetette ellen Bran. - Robb nemsokára visszatér délről, tudom, hogy így lesz. Visszatér minden lobogójával együtt, és elüldözi a vasembereket.

- A mestered semmit sem mondott Robbról, amikor haldoklott - emlékeztette Jojen. - Vasemberek a Köves Parton, mondta, keleten pedig Bolton Fattya. A Cailin-árok és Erdőmély elesett, Cerwyn örököse és Torrhen mezejének várnagya halott. Mindenhol háború, azt mondta, mindenki a szomszédja ellen.

- Ezt a mezőt már felszántottuk egyszer - sóhajtott a nővére. - Te a Fal meg a háromszemű hollód felé akarsz menni. Ez mind szép és jó, de a Fal nagyon messze van, Bran pedig nem tud járni, csak Hodorral. Ha lenne lovunk...

- Ha sasok volnánk, repülhetnénk - szakította félbe Jojen élesen -, de nincsen szárnyunk, ahogyan lovaink sincsenek!

- Lovakat lehet szerezni - mondta Meera. - Még az erdő mélyén is élnek erdészek, gazdák, vadászok. Valamilyüknek csak lesz lova.

- És ha igen, talán ellopjuk őket? Talán tolvajok vagyunk? A legutolsó dolog, amire szükségünk van, az, hogy vadásszanak ránk.

- Megvehetnénk őket - javasolta a lány. - Üzletelhetnénk.

- Nézz végig rajtunk, Meera! Egy nyomorék fiú egy rémfarkassal, egy félkegyelmű óriás és két cölöplakó ezer mérföldnyire a Nyaktól. Fel fognak ismerni bennünket. A hír pedig elterjed. Amíg Bran halott, addig biztonságban van. Ha kiderül, hogy él, azok zsákmányává válik, akik valóban és véglegesen a halálát akarják. - Jojen a tűzhöz ment, egy bottal megpiszkálta a paraszat. - A háromszemű holló vár ránk valahol északon. Brannek nálam bölcsebb tanítóra van szüksége.

- Hogyan, Jojen? - kérdezte a nővére. - Hogyan?

- Gyalog - felelte a fiú. - Mindig csak egy lépést egyszerre.

- Az út Zavaros Révből Deresbe is örökkévalóságnak tűnt, pedig akkor lóháton ültünk. Azt akarod, hogy annál is hosszabb utat tegyünk meg gyalogosan, ráadásul úgy, hogy azt sem tudjuk, hol ér véget! Azt mondd, a Falon túl. Még nem jártam ott, ahogyan te sem, de azt tudom, hogy a „Falon túl” meglehetősen tágas hely, Jojen. Sok háromszemű holló van ott, vagy egy? Hogyan találjuk meg?

- Talán ő talál meg bennünket.

Mielőtt azonban Meera felelhetett volna erre, meghallották a hangot: egy farkas távoli üvöltése szállt feléjük az éjszakában.

- Nyár? - kérdezte Jojen, és a fülét hegyezte.

- Nem. - Bran jól ismerte a farkasa hangját.

- Biztos vagy benne? - kérdezte a kis nagyapó.

- Biztos. - Nyár aznap messzire kóborolt, és biztosan nem fog visszatérni hajnal előtt. *Lehet, hogy Jojen zöldet álmodik, de nem tudja megkülönböztetni a farkast a rémfarkastól.* Eltűnődött, vajon miért hallgat mindegyikük annyira Jojenre. Ő nem herceg, mint Bran, nem olyan nagy és erős, mint Hodor, és nem is olyan jó vadász, mint Meera, valahogy mégis mindig ő mondja meg, mit tegyenek. - Lovakat kell lopnunk, ahogy Meera mondta - folytatta Bran -, és fel kell mennünk az Umberekhez, a Végső Menedékhez. - Gondolkodott egy pillanatig. -Vagy ellophatnánk egy hajót, és levitorlázhathatnánk a Fehér Tőrön Fehér Öbölig. Ott a kövér Lord Manderly az úr, és ő az aratási lakomán barátságosan viselkedett. Hajókat akart építeni. Talán már épített is néhányat, és elhajózhathatunk Zúgóba, hogy hazahozzuk Robbot az egész seregével együtt. Akkor nem számítana, ki tud róla, hogy életben vagyok. Robb nem hagyná, hogy bárki bántson bennünket.

- Hodor! - böffentette Hodor. - Hodor, hodor!

Rajta kívül azonban senkinek sem tetszett Bran terve. Meera csak mosolygott, Jojen pedig összevonta a szemöldökét. Sohasem hallgattak rá, hiába volt ő a Stark, ráadásul herceg is, s hiába voltak a Reedek a Starkok zászlóhordozói.

- Hooooodor! - bőgte Hodor himbálózva. - Hooooooooooooodor, hooooooooodor, hoDOR, hoDOR, hoDOR! - Néha szerette ezt csinálni. Csak hajtogatta a nevét újra meg újra, mindig más-képpen. Máskor olyan csendben maradt, hogy arról is megfeledkeztek, hogy ott van velük. Hodornál sohasem lehetett tudni. - HODOR! HODOR! HODOR! - kiáltotta.

Nem fogja abbahagyni - döbönt rá Bran.

- Hodor! - szólt rá. - Miért nem mész ki és gyakorolsz a kardoddal?

Az istállófiú megfeledkezett a kardjáról, ám most hirtelen eszébe jutott.

- Hodor! - csuklott. Elment a pengéért. Három kardot hoztak el Deres kriptájából, ahol Bran és a fivére, Rickon rejtőztek Theon Greyjoy vasemberei elől. Bran Brandon nagybátyja kardját vászoltotta, Meera pedig azt, amelyiket Rickard nagyapja ölében talált. Hodor pengéje jóval régebbi volt, nagy, súlyos vasdarab, amelyet eltompított a sok-sok évszázadnyi kihasználatlanság, rozsdás foltok borították. Hodor órákon keresztül képes volt lengetni a fegyvert. Volt egy rothadó fa a kőhalom közelében, amelyet már félig felaprított.

Még akkor is hallották a kiáltásait a falon keresztül, miután kiment.

- Hodor! - rikkantotta, miközben lecsapott a fára. A Farkaserdő szerencsére hatalmas volt, és valószínűleg senki sem volt a közelben, aki meghallhatta volna.

- Jojen, mit értettél azalatt, hogy tanító? - kérdezte Bran. - Te vagy a tanítóm. Tudom, hogy nem jelöltem meg a fát, de legközelebb megteszem. Kinyitottam a harmadik szememet, ahogy

akartad...

- Oly tágra nyitottad, hogy attól félek, kiesel rajta, és életed hátralévő részét farkasként töltöd az erdőben.

- Nem így lesz, ígérem.

- A fiú megígéri, de vajon emlékszik-e rá majd a farkas is? Nyárral futsz, vele vadászol, vele ölsz... de te jobban hajlasz az ő akaratahoz, mint ő a tiédhez.

- Csak elfelejtem - panaszkodott Bran. - Még csak kilencéves vagyok. Ha felnövök, jobban fog menni. Még Florian, a Bolond, és Aemon herceg, a Sárkánylovag sem voltak nagy lovagok kilencéves korukban!

- Ez igaz - ismerte el Jojen -, és lenne is időd, ha a nappalok még mindig egyre hosszabbra nyúlnának... de nem így van. Tudom, te nyári gyermek vagy. Mik is a Stark-ház szavai?

- *Közeleg a tél.* - Bran már attól fázni kezdett, hogy kimondta.

Jojen komoran bólintott.

- Szárnyas farkasról álmodtam, akit kőláncok kötöztek a földhöz, és eljöttem Deresbe, hogy kiszabadítsam. A láncok már nem fognak vissza, s te mégsem repülsz.

- Akkor taníts meg! - Bran még mindig félt a háromszemű hollótól, amely néha álmában kísértette, állandóan a két szeme közti bőrt csipkedte, s biztatta, hogy repüljön. - Te zöldlátó vagy.

- Nem - felelte Jojen -, csak egy fiú, aki álmodik. A zöldlátók ennél többek. Ők vargok is voltak, mint te, és a legnagyobb közülük bármilyen repülő, úszó vagy mászó állat alakját képes volt felölteni. Képes volt a varsafák szemével nézni, és látta az igazságot, amely a világ alatt fekszik. Az istenek sokféle ajándékot adnak, Bran. A nővérem vadász. Neki az adatott meg, hogy gyorsan fut, és olyan mozdulatlaná tud meredni, mintha eltűnne. Éles a hallása és a látása, jól bánik a hálóval és a lándzsával. Képes sarat lélegezni, és repülni a fák között. Én nem lennék képes ezekre a dolgokra, ahogyan te sem. Nekem az istenek a zöld álmokat adták, neked pedig... te több lehetsz nálam, Bran. Te vagy a szárnyas farkas, és senki sem tudja, milyen messzire és milyen magasra szárnyalhatsz... ha van valaki, aki megtanít rá. Hogyan próbálhatnálak én beavatni egy titokba, amit magam sem értek? Mi a Nyakban emlékszünk az Elsőkre és az erdő gyermekeire, akik a barátaik voltak... de oly sok minden van, amit elfelejtettünk, és még több, amit soha nem is tudtunk.

Meera megfogta Bran kezét.

- Ha itt maradunk, és nem háborgatunk senkit, biztonságban lehetsz a háború végéig. Igaz, tanulni nem fogsz, csak amit az öcsém taníthat neked, és hallottad, mit mondott. Ha elmegyünk innét, hogy a Végső Menedéknél vagy a Falon túl rejtőzzünk el, azt kockáztatjuk, hogy elfognak. Tudom, gyermek vagy még, de a hercegünk is egyben, urunk fia és királyunk törvényes örököse. Hűséget fogadtunk neked föld és víz, bronz és vas, jég és tűz által. Tiéd a kockázat, Bran, ahogyan tiéd az adomány is. Azt hiszem, a választásnak is a tiédnek kell lennie. A szolgálaid vagyunk, parancsolj velünk! - A lány elvigyorodott. - Legalábbis ebben.

- Úgy érted - kérdezte Bran -, azt teszitek, amit én mondok? Tényleg?

- Tényleg, hercegem - bólintott a lány -, úgyhogy jól gondold meg!

Bran megpróbálta átgondolni a dolgot, ahogyan az apja tette volna. A Hordó nagybátyjai, Szajhavész Hother és Hollóevő Mors szilaj férfiak, de úgy vélte, hűségesek. És a Karstarkok is. *Apa mindig azt mondta, Karhold erős vár. Az Umberekkel és a Karstarkokkal biztonságban leszünk.*

Vagy elmehetnek délre a kövér Lord Manderlyhez. Deresben sokat nevetett, és soha nem tekintett oly szájalommal Branre, mint a többi nagyúr. A Cerwynek vára közelebb van, mint Fehér Öböl, de Luwin mester azt mondta, Cley Cerwyn halott. *Az Umberek, a Karstarkok és a Manderlyk is ugyanúgy halottak lehetnek* - döbrent rá. Ahogyan ő is az lesz, ha a vasemberek vagy Bolton Fattyának fogságába esik.

Ha itt maradnak a Kőhalom-torony alatt, senki sem talál rájuk. Akkor életben marad. És megmarad nyomoréknak is.

Bran azon kapta magát, hogy sír. *Ostoba fiú* - korholta magát. Mindegy, hová megy, Karhold-

ba, Fehér Öbölbe vagy Zavaros Révbe, éppen olyan nyomorék lesz, ha odaér. A keze ökölbe szorult.

- Repülni akarok - szólalt meg. - Kérlek! Vigyetek a hollóhoz!

DAVOS

Amikor felment a fedélzetre, Hullámtörő hosszú földnyelve egyre zsugorodott mögöttük, miközben előttük Sárkánykő lassan kiemelkedett a tengerből. A hegy tetejéről vékony füstcsík emelkedett fel, megjelölve a szigetet. *Sárkányhegy nyugtalan ma reggel - gondolta Davos -, vagy Melisandre éppen megéget valakit.*

Davos sokat gondolt Melisandre-ra, miközben a *Shayala Tánca* a megátalkodott ellenszélnek feszülve átvergődött a Feketevíz-öblön és a Csatornán. A Massey-kanyar végén, a Sziklaorom őr-tornyának tetején égő hatalmas tűz a nő nyakában függő rubintra emlékeztette, s amikor a világ hajnalban és napnyugtakor vörössé vált, a felhők az ő suhógó selymének színét vették fel.

Ő is ott vár Sárkánykőn teljes szépségében és hatalmában, ott vár az istenével, az árnyaival és Davos királyával. A vörös papnő mindig hűségesnek tűnt Stannishez, egészen mostanáig. *Betörte őt, ahogy egy lovat törnek be. Ha tud, egészen a hatalomig vágta a hátán, s a fiaimat is a tűznek adta ezért. Kifogom vágni dobogó szívét a mellkasából, és megnézem, hogyan lángol.* Megérintette a remek, hosszú pengéjű lysi tör markolatát, amelyet a kapitánytól kapott.

A kapitány nagyon kedves volt hozzá. Khorane Sathmantesnek hívták, Lysből származott, mint maga Sallador Saan, aki ez a hajó is volt. A lysiekre olyannyira jellemző halványkék szempár ült csontos, viharedzett arcán, de éveken át kereskedett a Hét Királyságban. Amikor megtudta, hogy a férfi, akit kihúzott a vízből, maga a híres Hagymalovag, a rendelkezésére bocsátotta a saját kabinját és a ruhatárát, valamint egy pár új csizmát, amely majdnem pontosan illett Davos lábára. Ragaszkodott hozzá, hogy megossa becses vendégével az ételét is, ám ez balul ütött ki. Davos gyomra nem bírta a csigákat, orsóhalakat és a többi nehéz ételt, amit Khorane kapitány annyira szeretett, és a kapitány asztalánál elköltött első étkezés után a nap hátralévő részét felső vagy alsó végével a hajókorláton kívül lógva töltötte.

Sárkánykő minden evezőcsapással nagyobbra nőtt. Davos már jól látta a hegyet s az oldalán a hatalmas várat vízköpőivel és sárkánytornyaival. A *Shayala Tánca*nak bronz orrdíszre sós permetet fröcskölt szerteszét, ahogy a hullámokat hasította. Teljes súlyával a korlátnak dőlt, hálásan a támaszért. A szenvedés alaposan legyengítette. Ha túl sokáig állt egy helyben, a lábai reszketni kezdtek, s néha leküzdhetetlen köhögési rohamok törtek rá, és ilyenkor véres váladékcsomókat köpött. Ez semmi, biztatta magát. *Az istenek bizonyára nem azért vezettek át biztonságban tűzön és vízen, hogy aztán egy kis gyomorrontással öljenek meg.*

Ahogy hallgatta az evezőmester dobjának ütemét, a vitorlák csattogását és az evezők ritmikus suhanását és csikordulását, eszébe jutottak ifjú napjai, amikor ugyanezek a hangok annyi ködös reggelen keltettek rettegést a szívében. Akkor Ser Tristimun tengeri őrzőjének közeledtét jelezték, és a tengeri őrzőjüket Aerys Targaryen idejében halált jelentett a csempészek számára.

De az egy másik életben történt. A hagymás hajó előtt, Viharvég előtt és az előtt, hogy Stannis megrövidítette az ujjaimat. Az a háború és a vörös üstökös előtt történt, mielőtt Tengerjáró lettem volna, vagy lovag. Más ember voltam azokban a napokban, mielőtt Lord Stannis felemelt volna.

Khorane kapitány elmesélte neki, hogyan foszlottak semmivé Stannis reményei azon az éjszakan, amikor felgyulladt a folyó. A Lannisterek oldalról kapták el, és ingatag zászlóhordozói százával hagyták cserben a legnagyobb szükségben.

- Renly király árnyát is látták - mondta a kapitány. - Mindenfelé Stannis emberei hullottak körülötte, ahogy az orozslánúr előőrsét vezette. Azt beszélik, zöld páncélja kísérteties fényben izzott a futótűzben, az agancsain pedig aranylángok cikáztak.

Renly árnya. Davos eltűnődött, vajon a fiai is visszatérnek-e árnyak képében. Túl sok különös dolgot látott már a tengeren, mintsem ki merete volna jelenteni: szellemek márpedig nem léteznek.

- Senki sem tartott ki? - kérdezte.

- Kevesen - felelte a kapitány. - A királyné rokonsága, főleg ők. Sokat felszedtünk, akik rókát és virágot viseltek, bár még többen maradtak a parton mindenféle jelvénnel. Lord Florent most a Király Segítője Sárkánykőn.

A hegy még magasabbra nőtt, tetejét halvány füst koronázta. A vitorlák daloltak, a dob lüktetett, az evezők egyenletesen húztak, és nemsokára feltárult előttük a kikötő bejárata. *Milyen üres* - gondolta Davos, visszaemlékezvén arra, amilyennek legutoljára látta. Akkor minden móló mellett hajók tömege tolongott, és kívül is sokan horgonyoztak. Látta Salladhor Saan zászlóshajóját, a *Valyriát* a mellett a rakpart mellett, ahol egykor a *Szélvész* és nővérei álltak. A mellette várakozó hajók testét is csíkosra festették lysi szokás szerint. Szeme hasztalan kutatott a *Lady Marya* vagy a *Lidérc* után.

Ahogy beúsztak a kikötőbe, bevonták a vitorlákat, hogy csak evezőkkel kössenek ki. Közben kivetették a köteleket, a kapitány odalépett Davoshoz.

- A hercegem rögtön látni akar majd.

Davos felelni próbált, de heves köhögési roham kapta el. Erősen megmarkolta a korlátot, hogy megőrizze az egyensúlyát, és a vízbe köpött.

- A király - zihálta. - A királyhoz kell mennem. - *Mert ahol a király van, ott találom Melisandre-ot is.*

- Senki sem megy a királyhoz - közölte Khorane Sathmantes határozottan. - Salladhor Saan majd elmondja. Először ő.

Davos túl gyenge volt hozzá, hogy ellenkezzon. Csak bólintott.

Salladhor Saan nem a *Valyria* fedélzetén tartózkodott. Negyed mérfölddel odébb, egy másik mólónál találták meg egy *Bőséges Termés* nevű, nagy hasú pentosi kereskedőhajó rakterében, ahol két eunuch társaságában éppen a rakományt számolta. Az egyik lámpást tartott, a másik viaszlámpát és íróvesszőt.

- Harminchét, harmincnyolc, harminkilenc - mondta éppen a vén csirkefogó, amikor Davos és a kapitány lemásztak a csapóajtón. Salladhor Saan ma borszínű tunikát és ezüstberakásos, kopottas, fehér bőrcsizmát viselt. Kihúzta a dugót az egyik palackból, beleszagolt, tüszentett és így szólt: - Durva darálás, másodosztályú, az orrom nem csal. A lista negyvenhárom palackot ír. Vajon hová lett a többi? Ezek a pentosiak talán azt hiszik, nem tudok számolni? - Amikor észrevette Davost, hirtelen megállt. - Vajon a bors csípi a szememet vagy a könnyek? Csak nem a Hagymalovag áll előttem? Nem, hogyan is lehetne, az én drága Davos barátom meghalt az égő folyón, mindenki ezt mondja. Miért jött el hát, hogy kísérsen engem?

- Nem vagyok kísértet, Salla.

- Mi más lehetnél? Az én Hagymalovagom sohasem volt ilyen vékony és sápadt, mint te. - Salladhor Saan kikerülte a fűszeres ládákat és a kereskedőhajó rakterét megtöltő ruhásbálákat, hevesen megölelte Davost, megcsókolta az arcát mindkét oldalon, majd harmadszor a homlokán. - Még mindig meleg vagy, ser, és érzem a szíved dobogását. Hát mégis igaz? A tenger, amely elnyelt téged, újra kiköpött!

Davosnak Foltosképű jutott eszébe, Shireen hercegnő félkegyelmű bolondja. Ő is eltűnt a tengerben, s mire előkerült, megőrült. *Én is örült volnék?* Beleköhögött a kesztyűjébe, és így szólt:

- Átúsztam a lánc alatt, és a tengeri király egyik lándzsáján vetett ki a víz. Ott halok meg, ha a *Shayala Tánca* nem talál rám.

Salladhor Saan átölelte a kapitány vállát.

- Szép munka volt, Khorane. Gazdag jutalmat kapsz, erről gondoskodom. Meizo Mahr, légy jó eunuch, és vidd a barátomat, Davost a tulajdonos kabinjába! Adj neki egy kis forró fűszeres bort, nem tetszik, ahogy köhög! Csavarj bele egy-két citromot is! És hozz fehér sajtot meg egy tállal abból a zöld olívabogyóból, amit az előbb számoltunk! Davos, csatlakozom hozzád, mihelyt beszéltem jó kapitányunkkal. Tudom, elnézed nekem. De ne edd meg az összes olívabogyót, mert megharagszom!

Davos hagyta, hogy az idősebbik eunuch egy tágas és fényűzően berendezett kabinba vezesse

a hajó farában. A szőnyegek vastagok voltak, az ablakokban színes üveg csillogott, és Davos háromszor is kényelmesen elfért volna bármelyik hatalmas bőr karosszékekben. Rövidesen megérkezett a sajt és az olívbogyó egy kupa forró bor társaságában. Davos két tenyerébe fogta, és hálásan szürcsölni kezdte. A melegség nyugtatóan áramlott szét a mellkasában.

Nemsokára megjelent Salladhor Saan is.

- Meg kell hogy bocsáss nekem a borért, barátom! Ezek a pentosiak a saját vizeletüket is meginnák, ha rózsaszín lenne.

- Jót tesz a mellkasomnak - mondta Davos. - Az anyám mindig azt mondta, hogy a forró bor jobb, mint egy borogatás.

- Attól félek, borogatásra is szükséged lesz. Ennyi ideig ücsörögni egy lándzsán, jaj nekem! Hogy tetszik ez a remek szék? Kövér a segge, nemde?

- Kinek? - kérdezte Davos két korty forró bor között.

- Illyrio Mopatisnak. Egy bálna pofaszakállal, nekem elhíheted. Ezeket a székeket az ő méretére készítették, bár ritkán mozdul ki Pentosból, hogy beléjük üljön. Azt hiszem, egy kövér ember mindig kényelmesen ül, mert magával viszi a párnáját, bárhová is menjen.

- Hogy lehet, hogy egy pentosi hajón jöttél? - kérdezte Davos. - Csak nem csaptál fel megint kalóznak, uram? - Féltette az üres kupát.

- Aljas rágalom! Ki szenved többet a kalóztól, mint maga Salladhor Saan? Én csak azt kérem, ami jár nekem. Sok arannyal tartoznak, ó, igen, de mivel nem vagyok híján a józan észnek, pénz helyett egy csinos kis írást szereztem, ropogóst. Lord Alester Florentnek, a Király Segítőjének nevét és pecsétjét viseli. A Feketevíz-öböl ura lettem, és egyetlen hajó sem haladhat át úri vizeimen úri engedélyem nélkül, nem bizony! És ha ezek a törvényen kívüliek az éj leple alatt megpróbálnak elszurranni mellettem, hogy elkerüljék törvényes fellépésemet és eljárásomat, nos, akkor nem többek csempészeknél, és nekem jogomban áll elfogni őket. - A vén kalóz nevetett. - De nem vágom le senkinek az ujjait. Mire jó néhány ujjdarabka? A hajókat veszem el, a rakományt, kérek némi váltságdíjat, semmi túlzás. - Éles pillantást vetett Davosra. - Nem vagy jól, barátom. Ez a köhögés... és olyan sovány vagy, szinte látom a csontjaidat a bőrödön keresztül! Nem látom viszont a kis zsákokat az ujj csontjaiddal...

Davos megszokásból a bőrerszény után nyúlt, ám az nem volt a helyén.

- Elveszítettem a folyóban... a szerencsém.

- A folyó rettenetes volt - mondta Salladhor Saan komoran. - Még az öbölből is láttam, és reszkettem.

Davos köhögött, köpött, és megint köhögött.

- Láttam, hogy ég a *Fekete Betha* meg a *Szélvész* is - nyögte ki végül rekedten. - Egyetlen hajónk sem menekült meg a tüztől? - Valahol belül még mindig reménykedett.

- A *Lord Steffon*, a *Rongyos Jenna*, a *Fürge Kard*, a *Nevető Lord* és még néhány másik feljebb volt a tüzmesterek pisánájánál, igen. Nem gyulladtak ki, de a lánc miatt elmenekülni sem tudtak. Páran megadták magukat. A legtöbb messze felevezett a Feketevízen, el a csata közeléből, és ott a legénység elsüllyesztette őket, hogy ne kerüljenek a Lannisterek kezére. Úgy hallottam, a *Rongyos Jenna* és a *Nevető Lord* még mindig kalózosdit játszik a folyón, de ki tudja, igaz-e?

- A *Lady Marya*? - kérdezte Davos. - A *Lidérc*?

Salladhor Saan megfogta Davos karját, és megszorította.

- Nem. Ők nem. Sajnálom, barátom. Nagyszerű emberek voltak, a te Dale-ed meg Allardod. De egy kevés vigasszal szolgálhatok: az ifjú Devan is azok között volt, akiket a végén felvettünk. A bátor fiú egy pillanatra sem hagyta el a királyt, azt mondják.

Davos megkönnyebbülése olyan óriási volt, hogy egy pillanatra szinte beleszédült. Félt Devan felől kérdezni.

- Az Anya kegyes. El kell mennem hozzá, Salla. Találkoznom kell vele.

- Igen - bólintott Salladhor Saan. - És a Wrath-fokra is el akarsz majd hajózni, tudom, hogy meglátogasd a feleséged és a két kicsit. Gondolom, új hajóra lesz szükséged.

- Őfelsége ad nekem hajót - mondta Davos.

A lysi megrázta a fejét.

- Hajókból őfelségének egy sincsen, Salladhor Saannak viszont sok van. A király hajói elégték a folyón, de az enyémekek nem. Kapsz egyet, öreg barátom. A szolgálatomban fogsz hajózni, ugye? Betáncolsz majd Braavosba, Myrbe és Volantisba az éj leple alatt, láthatatlanul, aztán ki-táncolsz selymekkel és fűszerekkel. Kövér lesz az erszényünk, bizony ám!

- Kedves tőled, Salla, de engem a kötelesség a királyomhoz köt, nem az erszényedhez. A háború folytatódik. A Hét Királyság törvényei szerint még mindig Stannis a jogos örökös.

- Attól tartok, a törvények nem segítenek, ha a hajók elégték. A királyod pedig, nos, attól félek, kicsit megváltozott. A csata óta nem fogad senkit, csak ül a Kódobjában. Selyse királyné tartja helyette a kihallgatásokat a nagybátyjával, Lord Alesterrel, aki Segítőnek nevezi magát. Odaadta a nagybátyjának a király pecsétjét, hogy rányomhassa a levelekre, amiket ír, köztük az én csinos kis passzusomra is. De kicsi a királyság, ami felett uralkodnak, szegény és sziklás, bizony. Nincs arany, egyetlen morzsa sem, amivel megfizethetnék a hűséges Salladhor Saan járandóságát, csak azok a lovagok maradtak, akiket a végén felszedtünk, és egyetlen hajó sincs, csak az én bátor, kicsi flottám.

Davost hirtelen olyan köhögési roham kapta el, hogy összegörnyedt. Salladhor Saan odalépett, hogy segítsen neki, de ő elhárította, és egy perc múlva magához tért.

- Senkit? - hörögte. - Hogy érted azt, hogy nem fogad senkit? - Még maga is nedvesnek és sűrűnek hallotta a hangját, a kabin egy pillanatig lustán forgott körülötte.

- Senkit, csak őt - felelte Salladhor Saan, és Davosnak nem kellett megkérdeznie, kire gondol. - Kifárasztod magad, barátom. Ágyra van szükséged, nem Salladhor Saanra. Ágyra, jó sok takaróra, meleg borogatásra a mellkasodon és még több borra meg szegfűszegre!

Davos megrázta a fejét.

- Rendbe jövök. Mondd el, Salla, tudnom kell! Senkit, csak Melisandre-ot?

A lysi hosszan, habozva nézett rá, majd kelleetlenül folytatta.

- Az örök nem engednek be senki mást, még a királynét és a lányát sem. A szolgák ételt hoznak, amit senki sem fogyaszt el. - Előrehajolt, és lehalkította a hangját. - Furcsa szóbeszéd járja a hegy gyomrában égő éhes tüzekről meg arról, hogy Stannis és a vörös asszony együtt mennek le a lángokat figyelni. Azt mondják, aknák és titkos lépcsők vezetnek le a hegy szívébe, forró helyekre, ahol csak az a nő mehet végig úgy, hogy nem ég meg. Több mint elég ilyen rémségekkel traktálni egy öregembert, akinek ahhoz sincsen elég ereje, hogy egyen.

Melisandre. Davos megborzongott.

- A vörös asszony tette ezt vele - mondta. - Ő küldte a tüzet, hogy felemésszen bennünket. Így akarta megbüntetni Stannist, amiért félreállította őt, így akarta megmutatni neki, hogy a varázslatai nélkül nem győzhet.

A lysi kivett egy kövér olívbogyót a közöttük lévő tálból.

- Nem te vagy az első, aki ezt mondja, barátom. De ha a helyedben volnék, nem mondanám túl hangosan. Sárkánykő hemzseg a királyné embereitől, ó, igen. Éles a fülük és még élesebb a késük. - A szájába lökte a bogyót.

- Nekem is van késem. Khorane kapitány ajándékozta nekem. - Azzal előhúzta a tört, és letette az asztalra. - Egy kés, amivel kivághatom Melisandre szívét. Ha van neki.

Salladhor Saan kiköpött egy magot.

- Davos, jó Davosom, nem szabad illet mondanod, még tréfából sem!

- Nem tréfálok. Meg akarom ölni. - *Ha e világi fegyverek megölhetik egyáltalán.* Davos nem volt biztos ebben. Láta, hogy az öreg Cressen mester mérget csempész a borába, a saját szemével látta, amikor azonban mindketten ittak a mérgezett kupából, mégis a mester halt meg, nem a vörös papnő. Egy kés a szívébe azonban... a dalnokok szerint még a démonokkal is végezhet a hiedeg vas.

- Veszélyes szavak ezek, barátom - figyelmeztette Salladhor Saan. - Azt kell hinnem, még mindig beteg vagy a tenger miatt. A láz megpuhította az elmédet, igen. Az lesz a legjobb, ha hosszú időre ágyba bújsz, míg meg nem erősödsz.

Úgy érted, míg az eltökéltségem meg nem gyengül. Davos felállt. Tényleg lázasnak érezte magát, és egy kicsit szédült is, de nem számított.

- Álnok, vén csirkefogó vagy, Salladhor Saan, de azért jó barát.

A lysi végigsimított hegyes, ezüstös szakállán.

- Akkor tehát itt maradsz ezzel a nagyszerű baráttal, ugye?

- Nem, elmegyek. - Köhögött.

- Elmész? Nézz magadra! Köhögysz, reszketsz, sovány vagy és gyenge! Hová mennél?

- A kastélyba. Ott az ágyam és ott a fiam.

- És a Vörös Asszony - jegyezte meg Salladhor Saan gyanakvóan. - Ő is a kastélyban van.

- Ő is. - Davos visszacsúsztatta a törte a tokjába.

- Te hagymacsempész vagy, mit tudsz te az ólalkodásról és a gyilkosságról? Amellett beteg vagy, fel sem tudod emelni azt a törte. Tudod, mi történik veled, ha elfognak? Mialatt mi a folyón égtünk, a királyné árulókat égetett. A sötétség szolgáinak nevezte őket, szerencsétleneket, a Vörös Asszony meg énekelt, amikor meggyújtották a máglyákat.

Davost nem lepte meg a dolog. *Tudtam - gondolta -, tudtam, mielőtt elmondta volna.*

- Előhozta Kristályfok lordját a börtönből - találgatott -, meg Hubard Rambton fiait.

- Pontosan, és megégette őket, ahogyan téged is meg fog égetni. Ha megölnöd a Vörös Asszonyt, bosszúból égetnek meg, ha pedig nem sikerül megölnöd, azért, mert megpróbáltad. Ő dalolni fog, te üvölni, aztán meghalsz. Éppen most, amikor visszatértél az életbe!

- Ezért tértem vissza - mondta Davos. - Hogy megtegyem. Hogy véget vessek asshai Melisandre életének és a gaztetteinek. Mi másért köpött volna ki magából a tenger? Te ugyanolyan jól ismered a Feketevíz-öblöt, Salla, mint én. Józan kapitány sohasem vinné a hajóját a tengeri király lándzsái közé, azt kockáztatva, hogy felszakítják a hajó fenekét. A *Shayala Táncának* sohasem lett volna szabad a közelembé jönnie.

- A szél - vetette ellen Salladhor Saan hangosan -, rossz szél, semmi egyéb. A szél vetette anyyira délre.

- És ki küldte a szelet? Salla, Anya beszélt hozzám!

Az öreg lysi pislogott.

- Az anyád halott...

- Az Anya. Megáldott engem hét fiúval, s én mégis hagytam, hogy elégessék. Beszélt hozzám. Azt mondta, mi hívtuk a tüzet. Az árnyakat is mi hívtuk. Én vittem Melisandre-ot Viharvég alá, és láttam, ahogy megszüli a rettenetet! - Rémálmaiban még mindig látta a vékony fekete kezeket, amint a nő combjába markolnak, hogy az a valami kivergődhessen a duzzadt anyaméhből. - Az a nő megölte Cressen mestert, Lord Renlyt, egy Cortnay Penrose nevű bátor férfit, és megölte a fiaimat is! Itt az ideje, hogy valaki vele is végezzen!

- Valaki - ismételte Salladhor Saan. - Igen, pontosan, valaki. De nem te. Gyenge vagy, mint egy gyermek, és nem harcos. Kérlek, maradj itt! Beszélgetünk, és eszel, s talán elhajózunk Braavosba, és felfogadunk egy Arcnélküli Embert, hogy elvégezze a dolgot, mit szólsz? De te nem teheted, nem, itt kell maradnod, és enned kell!

Ezzel is csak nehezebbé teszi, pedig már az elején is átkozottul nehéz volt - gondolta Davos kimerülten.

- A gyomrom bosszúvágytól feszül, Salla! Nincs benne hely ételnek. Engedj utamra most! A barátságunk nevében, kívánj nekem szerencsét, és hagyj elmennem!

Salladhor Saan felállt.

- Azt hiszem, nem vagy igaz barát. Ha meghalsz, ki viszi majd el a hamvait és a csontjaidat az asszonyodnak, és ki mondja meg neki, hogy elveszítette a férjét és négy fiát? Szegény öreg Salladhor Saan. De legyen. Bátor lovag úr, rohanj a sírodba! Én majd összeszedem a csontjaidat egy zsákba, és odaadom a fiaidnak, akiket hátrahagysz, hogy kis erszényekben viselhessék a nyakukban! - Dühösen megrázta felé gyűrűktől csillogó kezét. - Menj, menj, menj, menj, menj!

Davos nem akart így elválni.

- Salla...

- MENJ! Vagy maradj, az még jobb, de ha menni akarsz, menj!

Davos ment.

Az út a *Bőséges Terméstől* Sárkánykő kapujáig hosszú volt és magányos. A kikötő környéki utcák, ahol azelőtt katonák, tengerészek és a köznép tolongott, most üresek és elhagyatottak voltak. Ahol egykor visító malacokat és meztelen gyerekeket kellett kerülgetnie, most patkányok suhantak. A lábait erőtlennek érezte maga alatt, és háromszor is olyan köhögési roham fogta el, hogy meg kellett állnia pihenni egy kicsit. Senki sem sietett a segítségére, még az ablakokon sem néztek ki, mi lehet a baj. Az ablakokat betáblázták, az ajtókat bezárták, és a házak több mint a fele a gyász jelét mutatta. *Ezrek hajóztak fel a Feketevizű folyón, de csak százak jöttek vissza* - jutott az eszébe. - *A fiaim nem egyedül haltak meg. Az Anya legyen kegyes mindannyiukhoz!*

Amikor odaért a kastély kapujához, azt is zárva találta. Dörömbölni kezdett az öklével a vaszegecsekkel kivert fán. Amikor nem érkezett válasz, belerúgott, újra meg újra. A kapubástya tején, két vízköpő között végre megjelent egy számszerijász.

- Ki van ott?

Davos hátravetette a fejét, és a kezeivel tölcseért formált a szája köré.

- Ser Tengerjáró Davos! Ófelségéhez jöttem!

- Részeg vagy? Menj innét, és hagyd abba a dörömbölést!

Salladhor Saan figyelmeztette. Davos mással próbálkozott.

- Akkor küldj el a fiamért! Devan, a király apródja!

Az őt elgondolkodott.

- Mit is mondtál, ki vagy?

- Davos! - kiabálta vissza. - A Hagymalovag.

A fej eltűnt, majd egy pillanattal később újra megjelent.

- Tűnj innen! A Hagymalovag meghalt a folyón. A hajója elégett.

- A hajója elégett - helyeselt Davos -, de ő életben maradt, és most itt áll előtted. Még mindig Jate a kapu parancsnoka?

- Ki?

- Epres Jate. Ő jól ismer engem.

- Sose hallottam róla. Biztosan meghalt.

- Akkor Lord Chyttering.

- Azt ismerem. Megégett a Feketevízen.

- Kampóképű Will? Disznó Hal?

- Halott és halott - felelte az íjász, de az arcán hirtelen kétely tükröződött. - Várj itt! - Azzal újra eltűnt.

Davos várt. *Element, mind element* - gondolta tompán. Eszébe jutott, hogy a kövér Hal fehér pocakja mindig kitűnt zsírfoltos zekéje alól. Eszébe jutott a hosszú sebhely, amit a halkampó okozott Will arcán; ahogy Jate megemelte a kalapját az asszonyok előtt, akár öt-, akár ötvenévesek, akár előkelők, akár alacsony sorból valók voltak. *Megfulladtak vagy megégtek, a fiaimmal és ezernyi másikkal együtt. Elementek, hogy királyt koronázzanak a pokolban.*

Az íjász hirtelen visszatért.

- Menj körbe a hátsó ajtóhoz, ott majd beengednek!

Davos úgy tett, ahogy mondta. Az örök, akik bebocsátották, idegenek voltak számára. Kezükben lándzsa, a mellükön a Florentek rókáját és virágját viselték. Nem a Kődobhoz kísérték, ahogy várta, hanem átvezették a Sárkányfarok íve alatt, le Aegon Kertjébe.

- Várj itt! - mondta az őrmesterük.

- Ófelsége tudja, hogy visszatértem? - kérdezte Davos.

- Dögöljek meg, ha tudom. Azt mondtam, várj! - Azzal távozott a lándzsáival együtt.

Aegon Kertjének kellemes fenyőillata volt, és minden oldalon magas fák álltak. Vadrózsák és magas, tüskés bokrok is voltak ott, meg egy mocsaras terület, ahol áfonya nőtt.

Miért hoztak ide? - tűnődött Davos.

Hirtelen csengettyűk halk csilingelése ütötte meg a fülét, majd gyermeki kacaj, s egyszerre

Foltosképű, a bolond ugrott ki az egyik bokorból. A tőle telhető legnagyobb sebességgel igyekezett eltotyogni, de Shireen hercegnő szorosan a sarkában volt.

- Azonnal gyere vissza! - kiabálta utána a kislány. - Foltos, gyere vissza!

Amikor a bolond meglátta Davost, hirtelen megtorpant. A csengettyűk tovább csilingeltek agancsos sisakján. Egyik lábáról a másikra ugrálva dalolni kezdett:

- Bolondvér, királyvér, vér a szűz combján, de lánc a vendégnek és lánc a vőlegénynek, aj, aj, aj!

Shireen ekkor majdnem elkapta, de a bolond az utolsó pillanatban átugrott egy harasztoson, és eltűnt a fák között. A hercegnő szorosan a nyomában. A látvány mosolyt csalt Davos arcára.

Éppen megfordult, hogy kesztyűs kezébe köhögjön, amikor újabb kis alak rontott ki a sövény mögül, nekirohant, és ledöntötte a lábáról.

A fiú is elesett, de szinte azonnal megint talpra ugrott.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte tőle, miközben leporolta magát. A gallérjára koromfekete haj omlott, szeme elképesztően kék volt. - Nem kéne az utamba állnod, amikor futok!

- Nem - bólintott Davos. - Nem kéne.

Ahogy megpróbált feltápászkodni, újabb köhögési roham tört rá.

- Nem érzed jól magad? - A fiú megfogta a karját, és felsegítette. - Hívjam a mestert?

Davos megrázta a fejét.

- Csak köhögés. Elmúlik. A fiú a szaván fogta.

- Éppen szörnyet és királylányt játszunk - magyarázta. - Én vagyok a szörnyeteg. Gyermeteg játék, de az unokahúgom szereti. Van neved?

- Ser Tengerjáró Davos.

A fiú kétkedően végigmérte.

- Biztos vagy benne? Nem nézel ki valami lovagiasan.

- Én a hagyma lovagja vagyok, uram.

A kék szemek megrezzentek.

- Az, akinek a fekete hajója van?

- Ismered a mesét?

- Te hoztál halat Stannis nagybátyámnak, mielőtt én megszülettem, amikor Lord Tyrell ostromolta a várát. - A fiú kihúzta magát. - Viharos Edric vagyok - jelentette be. - Robert király fia.

- Hát persze. - Davos szinte azonnal rájött. A fiú a Florentektől örökölte elálló füleit, de a haja, a szeme, az álla, az arcsontja mind-mind Baratheon volt.

- Ismerted az apámat? - kérdezte Viharos Edric.

- Sokszor láttam, amikor a nagybátyád magához hívatott az udvarba, de sohasem beszéltünk egymással.

- Az apám tanított meg harcolni - mondta a fiú büszkén. - Majdnem minden évben eljött, hogy meglátogasson, és néha együtt gyakoroltunk. A legutolsó névnapomra egy harci pörölyt küldött nekem, pont olyat, mint az övé, csak kisebbet. Ott kellett hagynom Viharvégben. Igaz, hogy Stannis nagybátyám vágta le az ujjaidat?

- Csak a végüket. Még mindig megvannak az ujjaim, csak rövidebbek.

- Mutasd meg!

Davos lehúzta a kesztyűjét. A fiú alaposan szemügyre vette a kezét.

- Nem rövidítette meg a hüvelykujjadat?

- Nem - köhögött Davos. - Nem, azt meghagyta.

- Egyetlen ujjadat sem lett volna szabad levágnia - jelentette ki a fiú. - Helytelen tett volt.

- Csempész voltam.

- Igen, de halat és hagymát csempésztél neki.

- Lord Stannis lovaggá ütött a hagymáért, és levágta az ujjaim végét a csempészésért. - Visszahúzta a kesztyűt.

- Az apám nem vágta volna le az ujjaid végét.

- Ahogy óhajtod, uram. - *Robert más volt, mint Stannis, az igaz. A fiú rá hasonlított. Bizony, meg*

Renlyre. A gondolatra nyugtalanság fogta el.

A fiú mondott volna még valamit, de hirtelen lépteket hallottak. Davos megfordult. Ser Axell Florent tartott lefelé a kerti ösvényen egy tucat bélelt zekét viselő őrrrel. A mellkasukon a Fény Urának lángoló szívét viselték. A *királyné emberei* - gondolta Davos. Hirtelen köhögés fogta el.

Ser Axell alacsony volt és izmos. Hordószerű mellkasa, vaskos karja, görbe lába volt, a füléből szőr nőtt ki. A királyné nagybátyja Sárkánykő várnagyaként szolgált már jó egy évtizede, és mindig udvariasan bánt Davossal, mert tudta, hogy Lord Stannis kegyeit élvezzi. Most azonban sem udvariasság, sem melegség nem volt a hangjában, ahogy megszólalt:

- Ser Davos, életben. Hogy lehet ez?
- A hagyma fennmarad a vízen, ser. Azért jöttél, hogy a királyhoz kísérj?
- Azért jöttem, hogy a tömlöcbe kísérjelek. - Ser Axell intett az embereinek. - Fogjátok, és vegyétek el tőle a törét! Úrnőnk ellen akarta fordítani.

JAIME

Jaime vette észre először a fogadót. A főépület a déli parthoz tapadt, ahol a folyó elkanyarodott. Hosszú, alacsony szárnyai mindkét irányban kinyúltak a víz mellett, mintha csak magukhoz akarnák ölelni az árral lefelé utazókat. Az alsó szint szürke kőből épült, a felső meszelt fából, a tetőt pedig pala fedte. Istállókat is látott, és egy sűrű szőlőlugast.

- Nem száll füst a kéményből - hívta fel rá a többiek figyelmét, ahogy közeledtek. - És az ablakokban sem látok fényt.

- Amikor utoljára erre jártam, ez a fogadó még nyitva volt - mondta Sere Cleos Frey. - Jó sört főztek. Talán van még valamennyi a pincében.

- Emberek is lehetnek itt - jegyezte meg Brienne. - Elrejtöztek. Vagy halottak.

- Megijedsz néhány holttesttől, néember? - kérdezte Jaime.

A lány haragosan meredt rá.

- A nevem...

- ...Brienne, tudom. Nem szeretnél egy éjszakát ágyban tölteni, Brienne? Nagyobb biztonságban lennénk, mint odakint a folyón, és okosan tennénk, ha megnéznénk, mi történt itt.

Brienne nem felelt, de egy kis idő múlva elfordította a kormányrudat, és a viharvert famóló felé kormányozta a kis hajót. Ser Cleos a vitorlával birkózott. Amikor lágyan a cölöpöknek ütköztek, a lovak kimászott, hogy kikösse a hajót. Jaime esetlenül követte a láncával küszködve.

A kikötő végében egy vasrúdon félig leszakadt cégér himbálózott; térdeplő királyt ábrázolt, aki a kezeit éppen húségeskühöz illeszti össze. Jaime rávetett egy pillantást, és hangosan felkacagott.

- Jobb fogadót nem is találhattunk volna!

- Ez talán valami különleges hely? - kérdezte a néember gyanakodva.

Ser Cleos felelt neki.

- Ez a fogadó a Térdeplő Emberhez, hölgyem. Azon a helyen áll, ahol Észak utolsó királya meghódolása jeleként letérdelt Hódító Aegon előtt. Gondolom, az a tábla őt ábrázolja.

- Torrhen délre vezette a seregét, miután a két király elbukott a Tűz Mezején - magyarázta Jaime. - Amikor azonban meglátta Aegon sárkányát és hatalmas seregét, a jobbik eszére hallgatott, és meghajtotta fagyott térdét. - Hirtelen abbahagyta, mert egy ló nyerítése hallatszott. - Lovak az istállóban. Legalábbis egy biztosan. - *Nincs is többre szükségem, hogy magam mögött hagyjam a némbert.* - Talán nézzük meg, ki van itthon! - Válaszra sem várva Jaime végigcsörte a pallón, a vállát az ajtónak feszítette, belökte...

...és szemtől szemben találta magát egy felhúzott számszeríjjal. A fegyver mögött tizenöt éves forma, vaskos fiú állt.

- Oroszlán, hal vagy farkas? - szegezte nekik a kérdést.

- Igazából kappanban reménykedtünk. - Jaime hallotta, hogy a társai belépnek mögötte. - A számszeríj a gyávák fegyvere.

- Attól még ugyanúgy kilyukasztja a szívedet.

- Lehet. De mielőtt újra felhúzhatnád, az unokatestvérem a padlóra ontja a beleidet.

- Ne ijesztgesd a fiút! - mondta Ser Cleos.

- Nem akarunk rosszat - szólalt meg a néember. - Van pénzünk is, hogy fizessünk az ételért és italért. - Előkeresett egy ezüstöt az erszényéből.

A fiú gyanakodva nézett először az érmére, aztán Jaime láncaira.

- Ez miért van vasban?

- Megöltem néhány számszeríjászt - felelte Jaime. - Van söröd?

- Van. - A fiú egy kicsit lejjebb engedte a fegyverét. - Oldjátok ki a kardtartó szíjzatokat, dobjátok a földre, és talán megetetünk titeket! - A vastag, gyémánt alakú ablakhoz oldalazott, és kikukucsált, vannak-e még többen is odakint. - Az Tully-vitorla!

- Zúgóból jövünk. - Brienne kicsatolta az övét, és hagyta, hogy csilingelve a padlóra essen. Ser Cleos követte a példáját.

Fakó bőrű, himlőhelyes, tésztaképű férfi lépett be a pinceajtón át. A kezében nehéz hentesbárdot tartott.

- Hárman vagytok? Van elég lóhús háromnak. A ló öreg volt és rágós, de a húsa még friss.

- Van kenyér is? - kérdezte Brienne.

- Száraz kenyér és zablepény.

Jaime elvigyorodott.

- Na, egy becsületes fogadós! Mind száraz kenyeret és inas húst szolgálnak fel, de a legtöbb nem vallaná be ilyen könnyen.

- Nem vagyok fogadós. Ott hátul temettem el a szolgálólányaival együtt.

- Te ölted meg őket?

- Ha én tettem volna, megmondanám? - A fickó köpött. - Valószínűleg farkasok műve, talán oroszlánoké, mi a különbség? A feleségem meg én holtan találtuk őket. Akárhogy is nézem, a hely most már a miénk.

- És hol van a feleséged? - kérdezte Ser Cleos.

A férfi gyanakvoan végigmérte.

- És miért akarod tudni? Nincs itt... ahogy ti hárman se lesztek itt, hacsak nem ízlik meg az ezüstötök.

Brienne odadobta neki a pénzt. A férfi elkapta röptében, beleharapott, majd eltette.

- Több is van neki - közölte a számszeríjas fiú.

- Elhiszem. Fiam, menj le, és hozz nekem néhány hagymát!

A kölyök a vállára emelte a fegyvert, vetett rájuk még egy mogorva pillantást, majd eltűnt a pincében.

- A fiad? - kérdezte Ser Cleos.

- Csak egy kölyök, akit az asszony meg én befogadtunk. Volt két fiunk, de az oroszlánok megölték az egyiket, a másikat meg elvitte a vérhas. A fiú anyjával a Véres Komédiások végeztek. Manapság az embernek őrt kell állítania, ha lefekszik aludni. - A hentesbárddal az asztalok felé intett. - Akár le is ülhettek.

A kandalló hideg volt, de Jaime a hamuhoz legközelebbi széklet választotta, és hosszú lábait kinyújtóztatta az asztal alatt. Minden mozdulatát láncsörgés kísérte. Bosszantó zaj. *Meglátjuk, akkor hogy tetszik majd a néembernek, ha a torkára tekerem ezeket a láncokat!*

A férfi, aki nem volt fogadós, megsütött három nagy szelet lóhúst, a hagymákat pedig megpirította szalonnaszírban, ami majdnem kárpótolta őket a száraz zablepényért. Jaime és Cleos sört ittak, Brienne egy kupa almabort. A fiú tartotta a távolságot, és az almaboros hordó tetején foglalt helyet, ölében a felajzott és töltött íjjal. A szakács fogott egy korsó sört, és leült melléjük.

- Mi hír Zúgóból? - kérdezte Ser Cleostól, akit a vezetőjüknek vélt.

Ser Cleos Brienne-re pillantott, mielőtt válaszolt volna.

- Lord Hoster egyre gyengébb, de a fia tartja a gázlókat a Lannisterekkel szemben. Sok csatát vívtak.

- Mindenfelé sok a csata. Hová tartotok, ser?

- Királyvárba. - Ser Cleos letörölte az arcáról a zsírt.

Vendéglátójuk gúnyosan felhorkant.

- Akkor három bolonddal van dolgom. Amikor utoljára híreket hallottam onnét, Stannis király állt a falak alatt. Azt mondják, százezer embere van, meg egy varázskardja.

Jaime megmarkolta a csuklóit fogva tartó láncot, és szorosra tekerte. Azt kívánta, bárcsak lenne elég ereje, hogy kettétörje. *Akkor megmutatnám Stannisnek, hová dugja a varázskardját!*

- Ha a helyetekben lennék, távol tartanám magam a Királyi úttól - folytatta a férfi. - Még a

rossznál is rosszabb, úgy hallottam. Farkasok, oroszlánok és tönkrement emberek, akik mindenkit kifosztanak, aki az útjukba kerül.

- Férgék - közölte Ser Cleos megvetően. - Az ilyenek nem merik zaklatni a fegyveres embereket.

- Bocsáss meg, ser, de én csak egy fegyveres embert látok, aki egy asszonnyal és egy láncrea vert fogollyal utazik.

Brienne sötét pillantást vetett a szakácsra. *A néember tényleg gyűlöli, ha emlékeztetik rá, hogy csak egy néember* - szűrte le Jaime, miközben megint csavart egyet a láncon. Érezte a szemek keménységét és hidegét a bőrén, érezte a vas kérlelhetetlenségét. A bilincsek már véresre dörzsölték a csuklóit.

- A Három Folyót kívánom követni a tengerig - mondta a néember vendéglátójuknak. - Szűztónál szerzünk lovakat, aztán továbbmegyünk Alkonyvölgy és Rosby felé. Így elkerüljük a harcok sűrűjét.

A fogadós a fejét rázta.

- A folyón sohasem éritek el Szűztót. Alig harmincmérföldnyire innét egy rakás hajó leégett és elsüllyedt, a folyómeder meg eliszaposodott körülöttük. Van ott egy fészekalja útonálló, akik megtámadnak mindenkit, aki arra próbál átmenni, lejjebb, az Ugróköveknél meg a Vörös Szarvas-szigetnél pedig még többen vannak. És a Villámurat is látták errefelé. Ott kel át a folyón, ahol neki tetszik, ide-oda vágat, sohasem marad egy helyen.

- És ki ez a Villámúr? - érdeklődött Ser Cleos Frey.

- Lord Beric, ha úgy tetszik, ser. Azért hívják így, mert olyan hirtelen csap le, mint villám a derült égből. Azt beszélik, nem tud meghalni.

Mind meghal, ha beléjük döfesz egy kardot - gondolta Jaime.

- Myri Thoros is vele van még?

- Biz' ám. A vörös varázsló. Úgy hallottam, különös erővel bír.

Nos, arra volt ereje, hogy ivásban versenyre keljen Robert Baratheonnal, és ezt kevesen mondhatták el magukról. Jaime egyszer hallotta, amint Thoros azt mondja a királynak, hogy csak azért lett vörös pap, mert a köntöse így remekül elrejtí a borfoltokat. Robert olyan harsányan röhögött, hogy teleköpte sörrel Cersei selyemruháját.

- Távol álljon tőlem, hogy ellenkezzek - mondta Jaime -, de talán nem a Három Folyó a legbiztonságosabb út.

- Szerintem sem - helyeselt a szakács. - Még ha túl is juttok a Vörös Szarvas-szigeten, és nem találkoztok Lord Bericel meg a vörös varázslóval, még mindig ott van a Rubint-gázló. Legutoljára azt hallottam, a Piócaúr farkasai tartják, de ennek már jó ideje. Mostanra lehet, hogy megint az oroszlánoké, Lord Bericé vagy valaki másé.

- Vagy senkié - jegyezte meg Brienne.

- Ha a hölgyem a bőrét akarja vásárra vinni, én nem állítom meg... de a helyetekben itt hagyom ezt a folyót, és átvágnék a földeken. Ha távol maradtok a főbb utaktól, és éjszakánként a fák között húzzátok meg magatokat... nos, még így sem szívesen tartanék veletek, de talán lesz némi esélyetek.

A nagydarab néember elbizonytalanodott.

- Lovakra lenne szükségünk.

- Itt vannak lovak - hívta fel rá a figyelmét Jaime. - Hallottam egyet az istállóban.

- Úgy ám, vannak - bólintott a fogadós, aki nem is volt fogadós. - Éppen három, de nem eladók.

Jaime-nek nevetnie kellett.

- Hát persze hogy nem! De azért megmutatod őket nekünk.

Brienne rosszállóan nézett, de a férfi, aki nem volt igazi fogadós, rezzenéstelen arccal állta a tekintetét, és a lány egy kis idő múlva vonakodva így szólt:

- Mutasd! - Mindannyian felálltak az asztal mellől.

A szagból ítélve az istállót már hosszú ideje nem takarították ki, és a szalmakupacok fölött

kövér, fekete legyek százai zúgtak. Állásról állásra szálltak, felmásztak a szanaszét heverő lótrágyakupacokra. Lovat azonban csak hármat láttak. Képtelen triót alkottak: egy nehézkes, barna igavonó, egy öreg fehér herélt, amely fél szemére vak volt, és egy lovag sűrű foltos, tüzes harci ménje.

- Semmi pénzért sem eladók - jelentette ki állítólagos tulajdonosuk.

- Hol szerezted ezeket a lovakat? - tudakolta Brienne.

- Az igásállat itt volt, amikor az asszonnyal ráakadtunk a fogadóra - felelte a férfi -, azzal együtt, amelyiket éppen most ettetek meg. A herélt egy éjjel erre kóborolt, a mént meg a fiú fogta meg. Még fel volt nyergelve meg minden. Itt van, megmutatom.

A nyeret ezüstberakások díszítették. A nyeregtakaró eredetileg rózsaszín és fekete kockás lehetett, most azonban elsősorban barna volt, Jaime nem ismerte fel az eredeti színeket, könnyedén felismerte viszont a vérfoltokat.

- Hát, a gazdája nem mostanában fog jelentkezni érte. - Megvizsgálta az állat lábait és megszámlolta a fogait. - Adj neki egy aranyat a sűrűkéért, ha odaadja veled a nyeret is! - javasolta Brienne-nek. - Egy ezüstöt az igásért! Azért pedig még neki kellene fizetnie, hogy megszabadítjuk a fehérőtől.

- Ne beszélj udvariatlanul a lovadról, ser! - A némberek kinyitotta Lady Catelyntől kapott erszényét, és kivett belőle három aranypénzt. - Egy sárkányt adok mindegyikért.

A fickó pislogott, az aranyért nyúlt, majd habozott egy pillanatig, és visszahúzta a kezét.

- Nem tudom. Nem lovagolhatok az aranysárkányon, ha el kell tűnnöm. És meg sem ehetem, ha éhes vagyok.

- Megkapod a hajónkat is - mondta a lány. - Hajózz fel a folyón, vagy le, ahogy akarsz!

- Hadd kóstolom meg azt az aranyat! - A férfi elvette a kezéből az egyik érmét, és beleharapott. - Hm. Azt mondom, elég valódinak tűnik. Három sárkány és a csónak?

- Kifoszt téged, némberek - jegyezte meg Jaime barátságosan.

- Élelemre is szükségünk van - mondta Brienne a vendéglátójuknak, eleresztve a füle mellett Jaime szavait. - Bármilyen jó lesz, amit nélkülözni tudsz.

- Van még zablepény. - A fickó felmarkolta a másik két sárkányt is a lány tenyeréről. Megcsörgette a pénzt a kezében, és elmosolyodott a hangjuk hallatán. - Bizony, meg sózott hal, de az ezüstbe kerül. Az ágyaimnak is áruk van. Gondolom, itt akartok maradni éjszakára.

- Nem - vágta rá azonnal Brienne.

A férfi meglepetten bámult rá.

- Asszony, csak nem akarsz éjjel nekivágni egy idegen vidéknek olyan lovakon, amelyeket nem is ismersz? Betévedsz valami mocsárba, vagy eltöröd a lovad lábát.

- A hold elég fényt ad ma éjjel - mondta Brienne. - Nem lesz nehéz eligazodnunk.

A fogadós megrágtatta a dologot.

- Ha nincs ezüstötök, talán rézért is megkapjátok azokat az ágyakat meg egy-két takarót, hogy melegen tartson éjszakára. Én nem olyan vagyok, aki elküldi az utazót, ha értitek, mire gondolok.

- Ez több mint jó ajánlatnak hangzik - mondta Ser Cleos.

- A takarók frissen mosottak. A feleségem gondoskodott róluk, mielőtt el kellett mennie. Egyetlen bolhát sem találtok, erre a szavamot adom. - Megint megcsörgette a pénzt, és mosolygott.

Ser Cleosnak láthatóan kedvére való volt a dolog.

- Egy puha ágy csak jót tenne mindannyiunknak, hölgyem - fordult Brienne-hez. - Ha kipihenjük magunkat, gyorsabban haladunk holnap reggel. - Az unokatestvérére pillantott támogatásért.

- Nem, öcsém, a némberek igaza van. Ígéretet tettünk, és hosszú mérföldek állnak még előttünk. Tovább kell mennünk.

- De hát - kezdte Cleos - magad mondtad...

- Az akkor volt. - *Amikor azt hittem, a fogadó üres.* - Most tele a gyomrom, és egy holdfényes vágta éppen a kedvemre való dolog. - A némberekre mosolygott. - Ám hacsak nem szándékozol feldobni annak az igáslónak a hátára, mint egy zsák lisztet, valamit tenni kellene ezekkel a vasak-

kal. Nehéz összeláncolt bokával lovagolni.

Brienne gondterhelten nézte a láncot. A férfi, aki nem is volt fogadós, megvakarta az állát.

- Ott hátul az istálló mögött van egy kovácsműhely.

- Mutasd! - utasította Brienne.

- Igen - helyeselt Jaime -, minél előbb, annál jobb! Itt túl sok a lószar az én ízlésemnek. Nem szeretnék belelépni. - Élesen a nőre pillantott, vajon van-e elég esze hozzá, hogy felfogja a szavai értelmét.

Remélte, a csuklójáról is leüti a láncot, de Brienne még mindig gyanakodott. Középen kettéhasította a Jaime bokáit összekötő láncot a kovács kalapácsával egy acélvéső tompa végére mért fél tucat ütéssel. Amikor azonban azt javasolta neki, hogy törje le a béklyót a csuklójáról is, a néember rá sem hederített.

- Hat mérfölddel lejjebb a folyó mentén láttok majd egy leégett falut - magyarázta vendéglátójuk, miközben segített nekik felnyergelni a lovakat és megtölteni a zsákjaikat. Javaslatát most már Brienne-nek címezte. - Az út ott elágazik. Ha délnek fordultok, Ser Warren kőtoronyához juttok. Ser Warren elment a háborúba, és meghalt, úgyhogy nem tudnám megmondani, kié most, de jobb, ha messzire elkerülitek. Inkább kövessétek az ösvényt az erdőn át, délkelet felé!

- Úgy lesz - felelte a néember. - Hálám a tiéd.

Ami viszont még fontosabb: övé az aranyad is. Jaime inkább megtartotta magának a gondolatot. Már elege volt belőle, hogy ez a nagydarab, ronda tehén semmibe veszi.

Brienne az ígáslovat választotta, a mént Ser Cleosnak adta. Jaime-nek, a fenyegetésnek megfelelően, a félszemű herélt jutott, s ezzel elszállt minden reménye, hogy megsarkantyúzhatja a lovát, és maga mögött hagyhatja a némbert.

A férfi és a fiú utánuk jöttek, hogy figyeljék távozásukat. A fogadós sok szerencsét kívánt nekik, és megkérte őket, hogy jöjjenek vissza nyugalmasabb időkben. A fiú ezalatt némán ácsorgott, hóna alatt a számszeríjjal.

- Használj inkább lándzsát vagy buzogányt! - javasolta neki Jaime. - Többre méssz velük.

A kölyök bizalmatlanul bámult rá. *Ennyit a baráti tanácsokról.* Megrántotta a vállát, megfordította a lovát, és nem nézett vissza többé.

Ser Cleosból csak úgy áradt a panasz, miközben lovagoltak. Még mindig a tollas ágyat gyászolta, amelytől megfosztották. Kelet felé vették az útjukat a holdfényes folyó partja mentén. A Vörös Ág errefelé nagyon széles volt, viszont sekély, a partja csupa sár meg nádas. Jaime hátasa békésen lépdelt, bár szegény pára hajlamos volt időnként a használható szeme felé elsodródni. Jó érzés volt újra nyeregben ülni. Nem ült lovon azóta, hogy Robb Stark íjásza kilőtték alóla a csataménját a Suttogó Erdőben.

Amikor elérték a leégett falut, két egyformán nem sokat ígérő úttal találták szemben magukat. Keskeny ösvények voltak, amelyekbe mély barázdákat vájtak a gabonájukat a folyóhoz vonzó parasztkocsijai. Az egyik délkelet felé kanyargott tovább, és nemsokára eltűnt a távoli fák közt, a másik, egyenesebb és kövesebb pedig nyílegyenesen délnek tartott. Brienne rövid ideig gondolkodott, majd a déli út felé fordította a lovát. Jaime kellemesen meglepődött. Ő maga is ezt az utat választotta volna.

- De hát a fogadós éppen ettől az úttól óvott bennünket - tiltakozott Ser Cleos.

- Nem fogadós volt. - A néember nem nyújtott éppen kecses látványt, ahogy a nyeregben gubbasztott, de biztosan ülte meg a lovát, - A fickót túlságosan érdekelte az útirányunk, az az erdő pedig... az ilyen helyek hírhedten jó tanyái az útonállóknak. Lehet, hogy csapdába akart küldeni bennünket.

- Okos néember - mosolygott Jaime az unokatestvérére. - Megkockáztatom, hogy vendéglátónknak cimborái vannak azon az úton. Az ő lovaik kölcsönöztek annak az istállónak olyan emlékezetes zamatot.

- Talán a folyóról is hazudott, csak hogy felültessen bennünket ezekre a lovakra - tette hozzá a néember -, de nem vállalnám a kockázatot. A Rubint-gázlónál és a keresztutaknál katonák lesznek.

Hát lehet, hogy csúnya, de nem teljesen ostoba. Jaime kelletlenül rámosolygott.

A kőtorony felső ablakaiból kiszűrődő vörösés fény már messziről figyelmeztette őket az épület jelenlétére, és Brienne levezette őket az útról, ki a mezőre. Csak akkor tértek vissza az útra, amikor már jócskán maguk mögött hagyták az erődítményt.

Eltelt a fél éjszaka, mire a néember biztonságosnak ítélte, hogy megálljanak. Addigra mindhárman erősen kókadoztak a nyeregben. Egy kis tölgy- és kőrisligetben húzták meg magukat egy lassú patakocska mellett. Brienne nem engedte, hogy tüzet gyújtsanak, így éjféli vacsoraként zab-
lepény és némi sózott hal szolgált. Az éjszaka furcsán békés volt körülöttük. A fejük felett, a fekete nemezhez hasonló égbolton ülő félholdat csillagok vették körül. A távolban néhány farkas üvöltött. Az egyik ló nyugtalanul felnyihogott, de nem hallatszott más hang. *A háború még nem érte el ezt a helyet* - gondolta Jaime. Örült, hogy itt van, örült, hogy él, és örült, hogy az út viszszaviszi Cerseihez.

- Enyém az első őrség - közölte Brienne Ser Cleossal, és a Frey nemsokára már lágyan horkolt.

Jaime egy tölgyfa törzsének támasztotta a hátát, és eltűnődött, mit csinálhat most Cersei és Tyrion.

- Van testvéred, hölgyem? - kérdezte.

Brienne gyanakodva mérte végig.

- Nincs, én vagyok apám egyetlen f... gyermeke.

Jaime kuncogott.

- Fiút akartál mondani, ugye? Úgy kezel téged, mint a fiát? Igaz, ami igaz, lánynak elég furcsa vagy.

Brienne szó nélkül elfordult tőle, de a keze szorosan a kardja markolatára fonódott. *Micsoda nyomorult egy teremtmény.* Bizarr módon Tyrionra emlékeztette, bár nincs két ember, akik első pillantásra jobban különböznenek egymástól. Lehet, hogy éppen a testvére miatt mondta, amit ezután mondott:

- Nem akartalak megbántani, Brienne. Bocsáss meg!

- A te bűnödre nincs bocsánat, Királyölő.

- Már megint ez a név. - Jaime szórakozottan tekergette a láncait. - Miért dühítelek fel ennyire? Tudtommal sohasem ártottam neked.

- De ártottál másoknak. Olyanoknak, akiknek a védelmére esküdtél fel. A gyengéket, az ártatlanokat...

- ...a királyt? - Végül mindig Aeryshez lyukadtak ki. - Ne ítélj meg olyasmit, amit nem értesz, néember!

- A nevem...

- ...tudom, Brienne. Mondták már neked, hogy éppolyan unalmas vagy, mint amilyen csúnya?

- Nem tudsz feldühíteni, Királyölő.

- Ó, talán mégis menne, ha akarnám.

- Miért tetted le a fogadalmat? - kérdezte Brienne. - Miért öltötted fel a fehér köpönyeget, ha úgylis el akartál árulni mindent, amit jelent?

Miért? Mit mondhat, amit a lány talán megért?

- Kölyök voltam. Tizenöt éves. Óriási megtiszteltetés volt ez ilyen fiatalon.

- Ez nem válasz - mondta a lány megvetően.

Nem tetszene neked az igazság. Szerelemből csatlakozott a Királyi Testőrséghez.

Az apjuk az udvarba vitte Cerseit, amikor tizenkét éves volt, abban a reményben, hogy királyi férjet talál neki. Minden kérőjét elutasította, és ott tartotta magánál a Segítő Tornyában, miközben a lány idősebb, nőiesebb és még gyönyörűbb lett. Kétségtelenül arra várt, hogy Viserys herceg nagykorú legyen, vagy arra, hogy Rhaegar felesége belehaljon a szülésbe. Dorne-i Elia sohasem volt igazán egészséges asszony.

Jaime ezalatt négy évet apródoskodott Ser Sumner Crakehallnál, és a Királyerdei Testvériség ellen küzdve szerezte meg a sarkantyúit. Amikor azonban Kaszter-hegybe vezető útján rövid időre megállt Királyvárban, főként azért, hogy találkozhasson ikertestvérelével, Cersei félrevonta, és

megsúgta neki, hogy Lord Tywin Lysa Tully férjéül szánja, sőt már odáig ment, hogy meghívta a városba Lord Hostert, hogy a hozományról tárgyaljanak. Ha azonban Jaime fehéret ölt, mindig a közelében maradhat. Az öreg Ser Harlan Grandison meghalt álmában, ahogyan olyasvalakihez illik, akinek alvó oroszlán a címere. Aerys egy ifjút akar a helyére, hát miért ne válthatná az alvó oroszlánt egy üvöltő?

- Apánk sohasem egyezne bele - vetette ellen Jaime.

- A király nem fogja megkérdezni. Ha pedig egyszer megtörtént, apa nem ellenkezhet, legalábbis nyilvánosan nem. Aerys kitépette Ser Ilyn Payne nyelvét pusztán azért, mert azzal tréfálkozott, hogy a Hét Királyságban valójában a Segítő uralkodik. A Segítő őrségének kapitánya volt, és apa meg sem próbálta megakadályozni! Ezt sem fogja.

- No de - kezdte Jaime - ott van Kaszter-hegy...

- Egy hegyet akarsz vagy engem?

Még mindig úgy emlékezett arra az éjszakára, mintha tegnap történt volna. Egy régi fogadóban töltötték az Angolna utcában, távol a figyelő szemektől. Cersei egyszerű szolgálólánynak öltözve ment el hozzá, amitől az egész valahogy még izgalmasabb lett. Jaime sohasem látta őt szenvedélyesebbnek. Valahányszor csak elaludt, a lány újra meg újra felébresztette. Reggelre Kaszter-hegy jelentéktelen árnak tűnt cserébe azért, hogy mindig a közelében lehessen. Beleegyezését adta hát, Cersei pedig megígérte, hogy elintézi a többit.

Egy holdfordultával később királyi holló érkezett Kaszter-hegybe, hogy tudassa vele: kiválasztották a Királyi Testőrségbe. Azt a parancsot kapta, hogy a harrenhali nagy tornán jelentkezzen a királynál, hogy letegye az esküt, és felöltse a palástot.

A felavatás megmentette Jaime-et Lysa Tullytól, a többi azonban nem a terv szerint alakult. Az apját még sohasem látta ennyire dühösnek. Nyíltan nem tiltakozhatott - Cersei ezt jól sejtette -, de valami átlátszó kifogással lemondott a Segítő hivataláról, visszatért Kaszter-hegyre, és magával vitte a lányát is. Ahelyett, hogy együtt lehettek volna, Cersei és Jaime egyszerűen helyet cseréltek, s ő hirtelen egyedül maradt az udvarnál egy örült király testőreként, miközben négy értéktelenebb ember táncolt egymás után pengeélen apja levetett cipőjében. A Segítők olyan gyorsan emelkedtek fel és buktak el, hogy Jaime jobban emlékezett a címereikre, mint az arcukra. A Bőségszarus Segítőt és a Táncoló Griff Segítőt száműzték, a Buzogányos-törös Segítőt futótűzbe mártották, és elevenen megégették. Az utolsó Lord Rossart volt. Az ő jelvénye égő fáklya volt, ami elég szerencsétlen választás, ha elődje sorsát nézzük, de az alkímistát javarészt azért emelték ilyen magasra, mert osztozott a király tűz iránti szenvedélyes vonzalmában. *Vízbe kellett volna fojtanom Rossartot, a kibevezés helyett.*

Brienne még mindig a válaszra várt. Jaime így felelt:

- Nem vagy elég idős, hogy ismerhetted volna Aerys Targaryent...

A néember nem figyelte rá.

- Aerys örült volt és kegyetlen, ezt soha nem tagadta senki. De attól még király volt, megkoronázott és felkent király. Te pedig megesküdted, hogy megvéded.

- Tudom, mire esküdtem.

- És azt is, hogy mit tettél. - A néember föléje tornyosult, mintha maga lenne a hat láb magas szeplős, haragos, lófogú rosszállás.

- Igen, és azt is, hogy te mit tettél. Ha igaz, amit hallottam, akkor mi itt mindketten királyölők vagyunk.

- Én sohasem ártottam Renlynnek. Aki ezt állítja, azt megölöm.

- Akkor a legjobb, ha Cleossal kezdjed. És amennyit ő fecseg, még jó sok gyilkolnivalód lesz utána is!

- Hazugság! Lady Catelyn ott volt, amikor őfelségét meggyilkolták, mindent látott. Egy árny jelent meg. A gyertyák kialudtak, a levegő hideg lett, és vér mindenütt...

- Ó, nagyon jó! - nevetett Jaime. - El kell ismernem, a te eszed gyorsabban jár, mint az enyém. Amikor ott találtak halott királyom felett állva, én nem mondtam, hogy „nem, nem, nem én voltam, egy árny tette, egy rettenetes, hideg árny!”. - Megint nevetett. - Mondd el nekem őszintén,

mint királyölő a királyölőnek: a Starkok fizettek, hogy elvágd a torkát, vagy Stannis? Vagy Renly visszautasított, ezért történt? Az is lehet, hogy a havi vérzésed volt éppen rajtad. Soha ne adj kardot olyan néembernek, aki vérzik!

Jaime egy pillanatra azt hitte, Brienne megüti. *Még egy lépés, és kirántom a törét a hüvelyéből, aztán felnyomom a méhébe.* Maga alá húzta az egyik lábát, hogy felkészüljön az ugrásra, de a néember nem mozdult.

- Ritka és értékes ajándék lovagnak lenni - szólalt meg Brienne -, s ez még inkább igaz a Királyi Testőrségre. Ajándék, amit nagyon kevesen kapnak meg, s amit te megvetettél és beszennyeztél.

Ajándék, amit kétségbeesetten akarsz, leány, de sohasem lehet a tiéd.

- Kérdem eltem a lovagi címet. Semmit sem adtak. Tizenhárom évesen megnyertem a közelharcot egy tornán, amikor még csak fegyverhordozó voltam. Tizenöt évesen Ser Arthur Dayne oldalán lovagoltam a Királyerdei Testvériség ellen, s ő a csatatéren ütött lovaggá. A fehér palást szennyezett be engem, nem pedig fordítva. Úgyhogy kímélj meg az irigységedtől! Az istenek felejtettek el farkat adni neked, nem én.

Brienne tekintete tele volt gyűlölettel. *Boldogan darabokra vágna, ha nem tette volna azt a drágalátos fogadalmat* - gondolta Jaime. - *Jól van. Elegem van a puhány jámborságból és a szüzek ítéletéből.* A néember egyetlen szó nélkül eloldalgott. Jaime összegömbölyödött a köpönyege alatt, és remélte, hogy Cerseiről fog álmodni.

Amikor azonban behunyta a szemét, Aerys Targaryent látta, amint egyedül járkál fel-alá a tróntermében, és a hegeit meg vérző kezét piszkálja. A vén bolond folyton megvágta magát a Vastrónus pengéin és tuskéin. Jaime a király ajtaján át surrant be aranypáncéljában, karddal a kezében. Az aranypáncélban, nem a fehérben, de erre soha senki nem emlékszik. *Bár levettem volna azt a rohadt palástot is!*

Amikor Aerys meglátta a vért a pengéjén, tudni akarta, Lord Tywiné-e.

- Holtan akarom az árulót! A fejét akarom, hozd el nekem a fejét, vagy te is a többivel együtt égsz meg! A többi árulóval. Rossart azt mondja, a falakon belül vannak! Elment, hogy meleg fogadtatásban részesítse őket. Kinek a vére? Kié?!

- Rossarté - felelte Jaime.

A lila szemek elkerekedtek, a felséges száj tátva maradt a döbbenettől. A király elveszítette az uralmat a belei felett, megfordult, és a Vastrónus felé rohant. Jaime a falról bámuló koponyák üres szemei előtt vonszolta le az utolsó sárkánykirályt a trón lépcsőin, aki úgy visított, mint egy disznó, és úgy büzlött, mint egy árnyékszék. Elég volt egyetlen suhintással átvágni a torkát, és vége volt. *Olyan egyszerű* - gondolta. - *Egy királynak ennél drágábban kellene adnia az életét.* Rossart legalább harcolni próbált, bár az igazat megvallva, úgy harcolt, mint egy alkimista. *Különös, hogy azt sohasem kérdezik, ki ölte meg Rossartot... de érthető, hiszen ő egy senki volt, alantass származású. Segítő két hétig, az Örült Király egy újabb hóbortja.*

Ser Elys Westerling, Lord Crakehall és apja más lovagjai éppen időben rontottak a terembe, hogy lássák az utolsó felvonást, így Jaime-nek nem maradt esélye, hogy eltűnjön, és a vádat vagy a dicsőséget meghagyja valami kérkedőnek. Amikor meglátta, hogy néznek rá, rögtön tudta, hogy inkább vád lesz belőle... bár az is lehet, hogy csak a félelem ült ki az arcukra. Lannister vagy sem, Aerys hét lovagjának egyike volt.

- A kastély és a város a miénk, ser - mondta Roland Crakehall. Ez félig volt igaz. A csigalépcsőn és a páncélteremben még mindig küzdöttek a Targaryenekhez hű katonák, Gregor Clegane és Amory Lorch Maegor erődjét ostromolta, Ned Stark pedig éppen akkor vezette át az északiakat a Királykapun, de Crakehall erről nem tudhatott. Nem látszott különösen meglepettnek, hogy Aeryst holtan találja: Jaime jóval előbb volt Lord Tywin fia, mint hogy a Királyi Testőrségbe emelték volna.

- Mondd meg nekik, hogy az Örült Király halott! - parancsolta. - Kíméljétek meg azokat, akik megadják magukat, és bőrtönözzétek be őket!

- Új királyt is kiáltsak ki? - kérdezte Crakehall, és Jaime megértette a kérdést: *az apád legyen*

az, vagy Robert Baratheon, vagy pedig megpróbálsz új sárkánykirályt ültetni a trónra? Eszébe jutott a kölyök Viserys, aki Sárkánykőre menekült, és Rhaegar csecsemő fia, Aegon, aki még mindig a Maegorban volt az anyjával. *Új Targaryen király, és az apám mint Segítő.* Hogy üvölténének a farkasok, és hogy fuldokolnának a haragtól a Viharurak! Egy pillanatra elfogta a kísértés, míg a tekintete ismét a földön heverő holttestre nem tévedt az egyre terjedő vértócsában. *Az ő vére folyik mindkettejükben* - gondolta.

- Kiálts ki, akit csak akarsz! - felelte Crakehallnak. Aztán felment a Vastrónushoz, helyet foglalt, keresztbe fektette a kardot az ölében, és várta, ki jelenik meg, hogy magának követelje a királyságot. A sors úgy hozta, hogy Eddard Stark volt az.

Neked sem volt jogod elítélni engem, Stark.

Álmában kavargó, zöld lángköntösükben megjelentek az égő halottak. Jaime aranykarddal a kezében táncolt körülöttük, de hiába vágott le egyet, a helyét azonnal két másik foglalta el.

Brienne a bordái közé irányzott rúgással ébresztette. A világ még mindig fekete volt körülöttük, és eleredt az eső. Zablepényt és szózott halat reggeliztek némi szederrel, amit Ser Cleos talált, s mielőtt felkelt volna a nap, ismét nyeregben voltak.

TYRION

Az eunuch dallamtalanul dúdolgatott magában, amikor belépett az ajtón. Barackszínű, suhogó selyemköntöst viselt, és citromillatot árasztott. Amikor meglátta a kandalló mellett ülő Tyriont, megtorpant és megmerevedett.

- Tyrion uram - vinnyogta idegesen kuncogva.

- Tehát emlékszel rám? Már kételkedtem benne.

- Jó látni, hogy ismét erősnek és egészségesnek tűnsz. - Varys megvillantotta legnegédesebb mosolyát. - Bár bevallom, nem számítottam rá, hogy saját szerény lakosztályomban találalak.

- Valóban szerény. Az igazat megvallva mértéktelenül az. - Tyrion megvárta, míg apja hívhatja Varyst, s akkor surrant be hozzá, hogy meglátogassa. Az eunuch lakrésze - három kellemes, ablaktalan szoba az északi fal alatt - dísztelen volt és kicsi. - Reméltem, hogy több vékára való zafatos titkot találok itt, amivel agyonüthetem az időt, míg rád várok, de itt egy árva papírdarab sincsen. - Titkos átjárók után is kutatott, mert biztosra vette, hogy a Pók valamilyen módon láthatatlanul jár-ke, de ezek éppúgy rejtve maradtak előtte. - A kancsókban víz volt, az istenek szerelmére! - folytatta. - A hálófülkéd nem szélesebb egy koporsónál, az az ágy pedig... tényleg kőből van, vagy csak olyan érzés rajta feküdni?

Varys becsukta és bereteszelte az ajtót maga mögött.

- Hátfájás gyötör, uram, ezért jobban szeretek kemény felületen aludni.

- Pedig én puha, tollas ágyba való embernek néztelek.

- Tele vagyok meglepetésekkel. Neheztelsz rám, amiért magadra hagytalak a csata után?

- Eme kedvesség hatására családtagként gondoltam rád.

- Nem a szeretet hiánya volt az oka, jó uram. Nagyon gyenge a gyomrom, a te sebed pedig olyan szörnyű látványt nyújtott... - Eltűzött borzongás futott végig rajta. - Szegény orrod...

Tyrion bosszúsan megvakarta a heget.

- Talán csináltatnom kellene egy újat aranyból. Milyen orrot javasolnál, Varys? Olyat, mint a tiéd, hogy kiszagolhassam vele a titkokat? Vagy mondjam azt az aranyművesnek, hogy az apám orrát akarom? - Elmosolyodott. - Nemes atyám oly szorgalmasan dolgozik, hogy alig látom. Mondd, igaz, hogy visszahelyezi Pycelle nagymestert a kistanácsba?

- Igaz, uram.

- Ezért drága nővéremnek tartozom köszönettel? - Pycelle a nővére bábja volt, Tyrion pedig megfosztotta a hivatalától, a szakállától, a méltóságától, és egy sötét cella mélyére vetette.

- Ó, nem, uram. Köszönd Óváros főmestereinek! Ők ragaszkodtak Pycelle visszahelyezéséhez azon az alapon, hogy csak a tanács nevezhet ki vagy válthat le egy nagymestert.

Ostoba tökfek - gondolta Tyrion.

- Ha jól emlékszem, Kegyetlen Maegor hóhéra hármat is leváltott a fejszéjével.

- Így igaz - bólintott Varys. - Második Aegon pedig a sárkányával etette meg Gerardys nagymestert.

- Sajnos nekem nincsenek sárkányaim. Talán futótűzbe márhattam és lángba boríthattam volna Pycelle-t. Az jobban tetszett volna a Fellegvárnak?

- Hát, a hagyományokhoz mindenesetre jobban illeszkedett volna - kuncogott az eunuch. - Szerencsére bölcsőbb elképzelések diadalmaskodtak, és a tanács elfogadta Pycelle menesztésének a tényét, s hozzálátott utódja kiválasztásához. Miután kellő mértékben fontolóra vették Turquin mesternek, a cipész fiának, és Erreck mesternek, egy kóbor lovag fattyának kinevezését, bizonyítván ezzel saját maguknak, hogy az ő rendjükben a tehetség előbbre való a származásnál, a tanács már-már ideküldte Gormon mestert, egy Tyrellt Égikertből. Amikor ezt elmondtam nemes

atyádnak, ő azonnal cselekedett.

Tyrion tudta, hogy a tanács Óvárosban ül össze zárt ajtók mögött, és vitái elvileg titkosak. *Varysnek tehát a Fellegvárban is vannak kismadarai.*

- Értem. Az apám tehát úgy döntött, hogy megnyesi a rózsát, mielőtt kihajtana. - Nevetnie kellett. - Pycelle egy varangy. De inkább egy Lannister varangy, mint egy Tyrell, nem igaz?

- Pycelle nagymester mindig is házad jó barátja volt - mondta Varys édeskésen. - Talán megvigasztalódsz, ha megtudod, hogy Ser Boros Blountot is visszahelyezik.

Cersei megfosztotta Ser Borost a fehér palástjától, mert a lovag elmulasztott meghalni Tommen herceg védelmében, amikor Bronn elfogta a fiút a Rosbyba vezető úton. A fickó sohasem volt Tyrion barátja, de attól fogva valószínűleg legalább annyira gyűlölte Cerseit is. *Gondolom, ez is valami.*

- Blount egy ostoba szájhős - jegyezte meg barátságosan.

- Valóban? Jaj nekem! De mégis, a Királyi Testőrség lovagjainak szolgálata a hagyomány szerint élethosszig szól. Ser Boros a jövőben talán bizonyítja majd bátorságát. Kétségtelenül nagyon hűséges lesz majd.

- Az apámhoz - mondta élesen Tyrion.

- Ha már a Királyi Testőrségnél tartunk... Mondd, lehetséges, hogy e felettébb kellemes, ám váratlan látogatás valahogy kapcsolatban áll Ser Boros elesett testvérével, Ser Mandon Mooreal? - Az eunuch végigsimított púderes arcán. - Az embered, Bronn mostanában nagyon érdeklődik iránta.

Bronn mindent előásott Ser Mandonról, amit csak tudott, de Varys kétségkívül jóval többet tudott nála... csak az kellene, hogy meg is ossza vele.

- Úgy tűnik, a fickónak nemigen voltak barátai - mondta Tyrion óvatosan.

- Szomorú - sóhajtott Varys -, ó, nagyon szomorú. Talán rábukkannál valami rokonára, ha elég követ megmozgatnál a Völgyben, de itt... Lord Arryn hozta őt Királyvárba, és Robert adta neki a fehér palástot, de attól tartok, egyikük sem szerette túlzottan. Nem az a fajta volt, akit a köznép lelkesen üdvözöl egy lovagi tornán, bár kétségtelenül igen bátor férfiú volt. Még a királyi testőrségbeli testvérei sem melegedtek össze vele. Hallották, hogy Ser Barristan egyszer azt mondja, hogy a fickónak nem volt barátja a kardján kívül, sem élete a kötelesség mellett... de, tudod, azt hiszem, Selmy ezt nem kifejezetten dicséretnek szánta. Ami, ha jobban belegondolunk, elég különös, nem? Elmondhatjuk, hogy éppen ezek azok az erények, amelyeket egy királyi testőrből keresünk. Olyan férfiakra van szükség, akik nem saját magukért, hanem a királyért élnek. Ebből a szempontból a mi bátor Ser Mandonunk volt a tökéletes fehér lovag. És úgy is halt meg, ahogy az a Királyi Testőrség lovagjához méltó: karddal a kézben, a király véréért védelmezve. - Az eunuch édeskésen elmosolyodott, és élesen figyelte Tyriont.

Inkább meggyilkolni igyekezett a király véréért. Tyrion eltűnődött, vajon Varys többet tud-e, mint amennyit elmond. Abból, amit most hallott, semmi sem jelentett újdonságot neki, hiszen Bronn is jórészt ugyanezekkel a hírekkel tért vissza. Egy Cerseihez vezető szálra volt szüksége, valami jelre, hogy Ser Mandon a nővére embere volt. *Sajnos nem mindig azt kapjuk, amit akarunk* - elmélkedett keserűen, s erről eszébe jutott...

- Nem Ser Mandon miatt jöttem ide.

- Biztos voltam benne. - Az eunuch odament a kancsó vízhez. - Parancsolsz, uram? - kérdezte, miközben megtöltött egy kupát.

- Igen, de nem vizet. - Összefonta a karjait. - Azt akarom, hogy hozd ide Shae-t.

Varys ivott egy kortyot.

- Bölcs dolog ez, uram? A drága gyermek. Milyen kár lenne, ha az apád felakasztaná!

Tyriont nem lepte meg, hogy Varys tud a dologról.

- Nem, egyáltalán nem bölcs dolog, eszelős ostobaság. Látni akarom még egyszer, utoljára, mielőtt elküldöm. Nem tarthatom ilyen közel magamhoz.

- Megértelek.

Hogyan érthetnél meg? Tyrion látta tegnap őt, amint felfelé kapaszkodott a lépcsőn egy vödör

vízzel. Láta, amint egy fiatal lovag felajánlja neki, hogy viszi helyette a nehéz vödört. Amikor a lány megérintette a férfi karját és rámosolygott, Tyrion gyomra apró csomóba ugrott össze. Alig egyhüvelyknyire haladtak el egymás mellett, a lány felfelé, Tyrion lefelé. Olyan közel volt, hogy érezte Shae hajának tiszta, friss illatát.

- Uram - mondta a lány apró meghajlással, s ő ki akarta nyújtani a kezét, megragadni és megcsókolni ott helyben, de nem tehetett mást, mereven biccentett felé, és továbbkacsázott.

- Sokszor találkoztam vele - mondta Varysnak -, de nem mertem beszélni hozzá. Arra gyanakszom, hogy minden mozdulatomat figyelik.

- Bölcsen teszed, hogy ezt gyanítod, jó uram.

- Ki? - Tyrion felszegezte a fejét.

- A Feketeüstök gyakran tesznek jelentést drága nővérednek.

- Ha arra gondolok, mennyi pénzt fizettem ki azoknak a nyomorult... mit gondolsz, van esély rá, hogy még több arannyal visszahódíthatom őket Cerseitől?

- Esély mindig van, de nem mernék fogadást kötni a kimenetelére. Már lovagok, mind a hárman, a nővéred pedig további előmenetelt is ígért nekik. - Az eunuchból gonosz kis kacaj tört elő.

- A legidősebb, Ser Osmund, a Királyi Testőrség tagja pedig bizonyos egyéb, hm... kegyekről is álmodozik. Pénzben versenyre kélhetsz a királynéval, de neki van egy másik erszénye is, jóformán kifogyhatatlan.

Hét pokol - gondolta Tyrion.

- Arra célzol ezzel, hogy Cersei Ser Osmund Feketeüsttel kefél?

- Ó, jaj nekem, dehogyis, hiszen ez rettenetesen veszélyes volna, nem gondolod? Nem, a királyné csak célozgat... talán holnap, vagy az esküvő után... aztán egy mosoly, egy elsuttogott szó, egy sikamlós tréfa... melléne könnyed érintése a lovag karján, amikor elmennek egymás mellett... mindenesetre úgy tűnik, működik. De hát mit tudhat ilyesmiről egy eunuch? - A nyelve hegye végigfutott az alsó ajkán, mint valami félnék, rózsaszín állat.

Ha valahogy túl tudnám juttatni őket a szegénylős becézgetésen, s úgy rendezném, hogy apánk rajtakapja őket az ágyban... Tyrion az orrán húzódo heget piszkálta. Nem tudta, hogyan lehetne megoldani, de később talán eszébe jut majd valami terv.

- Csak a Feketeüstökről van szó?

- Bárcsak így volna, uram! Attól tartok, sok szem szegeződik rád. Te... hogy is mondjam... szembeötlő vagy. És sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de nem szeretnek túlságosan. Janos Slynt fia boldogan bemártaná, hogy megbosszulják az apjukat, a mi kedves Lord Petyrünknek pedig vannak barátai Királyvár bordélyainak felében. Ha netán olyan meggondolatlanok bizonyulnának, hogy felkeresed valamelyiket, ő azonnal megtudja, s nemsokára nemes atyád is.

A helyzet rosszabb, mint gondoltam.

- És az apám? Ő kit állított a nyomomba?

Az eunuch ezúttal hangosan nevetett.

- Kit? Hát engem, uram!

Tyrion is nevetett. Több esze volt annál, semhogy a szükségesnél jobban megbízzon Varysban, de az eunuch már így is eleget tudott Shae-ről ahhoz, hogy elintézzze az akasztását.

- Idehozod nekem Shae-t a falakon át, rejtve minden szem elől. Ahogy korábban is tetted.

Varys a kezét tördelte.

- Ó, uram, semmi sem okozna nagyobb örömet, de... Maegor király nem akart patkányokat a falaiban, ha érted, mire gondolok. Szüksége volt valamilyen titkos kijáratra, ha ellenségei netán csapdába ejtenék, de az az ajtó nem csatlakozik semmilyen más folyosóhoz. Egy időre természetesen ellophatom a te Shae-det Lady Lollystól, de az nem áll módomban, hogy észrevétlenül a hálótermedbe csempésszem őt.

- Akkor hozd őt máshová!

- De hová? Nincsen biztonságos hely.

- De van. - Tyrion elvigyorodott. - Itt. Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy a kőkemény ágyadat

jobb célokra használjuk fel.

Az eunuch szája kinyílt. Aztán kuncogni kezdett.

- Lollys mostanában hamar elfárad. Gyermeket vár. Azt hiszem, mire felkel a hold, mélyen aludni fog.

Tyrion leugrott a székről.

- Akkor holdkeltekor. És hozz némi bort is! Meg két tiszta kupát!

Varys meghajolt.

- Úgy lesz, ahogy uram parancsolja.

Az idő olyan lassan vánszorgott a nap hátralévő részében, mint egy mocsárba ragadt féreg. Tyrion felkapaszkodott a kastély könyvtárába, és megpróbálta Beldecar *A rhoayne-i háborúk története* című művével elterelni a figyelmét, de jóformán nem is tudta felidézni az elefántokat, mert egyre csak Shae mosolya lebegett a szeme előtt. Délután félretette a könyvet, és fürdőt rendelt. Addig dörzsölte magát, míg a víz ki nem hűlt, majd Poddal megigazította a pofaszakállát. A szakáll komoly megpróbáltatást jelentett a számára. A sárga, fehér és fekete szőrszálak durva összevisszasága visszataszító látványt nyújtott, de arra jó volt, hogy elrejtse arca egy részét, s ezzel igen jó szolgálatot tett.

Amikor már olyan tiszta, rózsaszín és rendezett volt, amilyenné egyáltalán válhatott, Tyrion átkutatta a ruhatárát. Egy szoros, Lannister-vörös szaténadrágot választott, és a legjobb zekéjét, a súlyos, fekete bársonyt oroszlánfej-szegecsekkel. Felöltötte volna az aranykezek alkotta láncot is, de az apja ellopta, mialatt ő haldoklott. Csak akkor jött rá arra, hogy mennyire ostoba, mire felöltözött. *Hét pokol, törpe, hát az orrodal együtt minden józan eszedet is elveszítetted? Aki meglát, bizonyosan elfog tűnődni rajta, miért a legjobb udvari ruhádat vetted fel, hogy meglátogasd az eunuchot.* Szitkozódva levetkőzött, és újra felöltözött. Ezúttal egyszerűbb ruhadarabokat választott: fekete gyapjúnadrágot, egy régi fehér tunikát és egy kopott, barna bőrmellényt. *Nem számít* - nyugtatta magát, míg a holdkeltére várakozott. - *Bármit viselsz is, törpe maradsz. Sohasem leszel olyan magas, mint az a lovag ott a lépcsőn hosszú, egyenes lábaival, kemény hasával és széles, férfias válláival.*

A hold már bekukucsált a várfal felett, amikor közölte Podrick Payne-nel, hogy felkeresi Varyst.

- Hosszú ideig leszel távol, uram? - kérdezte a fiú.

- Ó, remélem.

A Vörös Torony nagyon zsúfolt volt, így Tyrion nem is remélhette, hogy észrevétlen maradhat. Az ajtónál Ser Balon Swann, a hídon pedig Ser Loras Tyrell állt őrt. Mindkettő mellett megállt, és váltott velük néhány udvarias szót. A Viráglovag furcsa látványt nyújtott fehérben, hiszen azelőtt mindig a szivárvány színeiben pompázott.

- Hány éves vagy, Ser Loras? - kérdezte tőle Tyrion.

- Tizenhét, uram.

Tizenhét éves, gyönyörű, és máris legenda. A Hét Királyság leányainak fele ágyba szeretne bújni veled, és minden fiú a helyében szeretne lenni.

- Ha megbocsátod a kérdésem, ser... miért dönt úgy valaki tizenhét évesen, hogy belép a Királyi Testőrségbe?

- Aemon herceg, a Sárkánylovag tizenhét évesen tette le az esküt - mondta Ser Loras -, a fivérére, Jaime pedig még fiatalabb volt.

- Az ő indítékait ismerem. Mik a tied? A megtiszteltetés, hogy olyan eszményképek mellett szolgálhatsz, mint Meryn Trant és Boros Blount? - Tréfásan elvigyorodott. - A király életéért feláldozod a sajátod. Lemondasz földjeidről és címeidről, lemondasz házasságról, gyermekekről...

- A Tyrell-ház tovább él a fivéreim által - mondta Ser Loras. - Nem szükséges, hogy egy harmadik fiú is házasodjon vagy szaporodjon.

- Nem szükséges, de vannak, akik kellemesnek találják. Mi a helyzet a szerelemmel?

- Ha a nap lenyugszik, semmiféle gyertya nem helyettesítheti.

- Ez valami dalból van? - Tyrion félrevetette a fejét és elmosolyodott. - Igen, tényleg tizenhét

vagy, már látom.

Ser Loras megfeszült.

- Gúnyolódsz rajtam?

Szúrós egy kölyök.

- Nem. Ha megsértettelek, bocsáss meg! Nekem is volt egy szerelmem egyszer, és nekünk is megvolt a saját dalunk. - *Szerettem egy leányt, szép volt, mint a nyár, napsugár a hajában.* Jó esztét kívánt Ser Lorasnak, és továbbment.

A ketrecek közelében egy csoport katona két kutya küzdelmét nézte. Tyrion megállt egy rövid időre. Láta, hogy a kisebbik letépi a nagyobbik fél pofáját, a megjegyzése pedig, miszerint a vesztes Sandor Clegane-re hasonlít, rekedt nevetést csalt elő a katonákból. Ezután, remélve, hogy eloszlatta a gyanújukat, az északi falhoz ment, és leereszkedett az eunuch szegényes lakásához vezető rövid lépcsősoron. Alig emelte fel a kezét, hogy kopogjon, az ajtó kinyílt.

- Varys? - Tyrion besiklott. - Itt vagy? - Egyetlen gyertya világított, jázminillattal töltve be a helyiséget.

- Uram. - Egy nő lépett a fénykörbe. Telt volt, puha, asszonyi. Kerek, rózsaszín holdvilágképe és súlyos, sötét hajfürtjei voltak. Tyrion hátrahőkölt. - Valami baj van? - kérdezte az asszony.

Varys - döbönt rá bosszúsan.

- Egy szörnyű pillanatig azt hittem, Lollyst hoztad el nekem Shae helyett. Hol van ő?

- Itt, uram. - A lány hátulról a szemére tapasztotta a kezét. - Kitalálad, mi van rajtam?

- Semmi?

- Ó, te olyan okos vagy! - biggyesztette le az ajkát Shae, és elvette a kezeit. - Honnét tudtad?

- Gyönyörű vagy semmiben.

- Tényleg? - kérdezte. - Igazán?

- Ó, igen.

- Akkor nem kellene beszéd helyett inkább megdugnod?

- Először meg kell szabadulnunk Lady Varystól. Én nem az a fajta törpe vagyok, aki kedveli a közönséget.

- Már elment - mondta Shae.

Tyrion megfordult. Igaz volt. Az eunuch eltűnt, szoknyástul-mindenestül. *Valahol itt kell lennie a rejtékajtónak, nem lehet máshol.* Ennyi gondolkodásra maradt ideje, mert Shae visszafordította a fejét és megcsókolta. A szája nedves volt, mohó, mintha észre sem vette volna a sebet vagy az érdes, varas heget, ahol azelőtt az orra volt. A bőre olyan volt az ujjai alatt, mint a meleg selyem. Amikor a hüvelykujja súrolta a lány bal mellbimbóját, az rögtön megkeményedett.

- Siess! - sürgette Shae a csókok között, kezei nadrágja zsinórjait kutatták. - Ó, siess, siess, magamban akarlak, magamban, magamban!

Még arra sem maradt ideje, hogy rendesen levetközzön. Shae előhúzta a farkát a nadrágból, leteperte a földre, és rávetette magát. Felsikoltott, ahogy Tyrion behatolt az ajkak között, és vadul meglovagolta.

- Óriásom, óriásom, óriásom! - nyögte minden alkalommal, amikor rázuhant. Tyrion annyira ki volt éhezve, hogy az ötödik lökésre kirobbant, de Shae-n nem látszott, hogy bánná a dolgot. Gonoszul elmosolyodott, amikor érezte magában Tyrion magját, és előrehajolt, hogy lecsókolja a verejtéket a homlokáról. - Én Lannister óriásom - dorombolta. - Maradj bennem, kérlek! Szerettem érezni, hogy ott vagy.

Tyrion nem mozdult, csak átölelte. *Milyen jó érzés tartani őt, és érezni, hogy ő is átölel. Hogy lehet valami, ami ily édes, akasztást érdemlő bűn?*

- Shae - szólalt meg -, kedvesem, most találkozhatunk utoljára. Túl nagy a veszély. Ha nemes atyám rajtakapna bennünket...

- Tetszik a sebed. - A lány végighúzta rajta az ujját. - Vadnak és erősnek látszol tőle.

Tyrion nevetett.

- Úgy érted, csúnyának.

- Az uram sohasem lesz csúnya az én szememben. - Shae megcsókolta az orra egyetlen

csonkját borító heget.

- Nem az arccal kellene foglalkoznod, hanem az apámmal...

- Nem félek tőle. Most már visszaadja nekem az uram az ékszereimet és a selymeimet? Amikor megsérültél a csatában, megkérdeztem Varyst, visszakaphatom-e őket, de ő nem adta. Mi történt volna velük, ha meghalsz?

- Nem haltam meg. Itt vagyok.

- Tudom - Shae mosolyogva megvonaglott rajta. - Éppen ott vagy, ahová tartozol. - Az ajka hirtelen lebiggyedt. - De meddig kell még Lollysszal lennem most, hogy már jól vagy?

- Figyeltél te egyáltalán rám? - kérdezte Tyrion. - Lollysszal maradhatsz, ha akarsz, de az lenne a legjobb, ha elhagynád a várost.

- Nem akarok elmenni. Megígérted, hogy a csata után megint egy házba költöztetsz. - Egy kicsit összeszorította alul, és Tyrion megint kezdett megmerevedni a lány testében. - Azt mondtad, egy Lannister mindig megfizeti az adósságát.

- Az istenek szerelmére, Shae, hagyd ezt abba! Figyelj rám! El kell menned. A város tele van Tyrellel, engem pedig éjjel-nappal figyelnek. Nem fogod fel a veszélyt.

- Eljöhetek a király menyegzői lakomájára? Lollys nem akar menni. Mondtam neki, hogy senki sem fogja megerőszakolni a király tróntermében, de ő olyan ostoba. - Amikor Shae legördült róla, a farka halk, nedves hang kíséretében csusszant ki belőle. - Symon azt mondja, lesz dalnokok tornája meg zsonglőrök, sőt még bolondok bajvívása is!

Tyrion majdnem megfélekedezett Shae háromszor is elátkozott dalnokáról.

- Hogy lehet, hogy beszéltél Symonnal?

- Meséltem róla Lady Tandának, ő pedig felfogadta, hogy játsszon Lollysnak. Ha rúgni kezd a baba, a zene megnyugtatja. Symon azt mondja, táncoló medve is lesz a lakomán, meg borok az Arborból. Még sohasem láttam táncoló medvét!

- Még nálam is rosszabbul csinálják. - Tyriont a dalnok foglalkoztatta, nem a medve. Elég egyetlen óvatlan szó egy rossz fülbe, és Shae lógni fog.

- Symon azt mondja, hetvenhét fogás lesz, és száz galambot sütnék egy hatalmas lepénybe! - lelkesedett Shae. - Amikor feltörik a héját, mind kitornek és elrepülnek!

- Azután pedig helyet foglalnak a gerendák között, és szaresőt zúdítanak a vendégek nyakába. - Tyrionnak már volt szerencséje hasonló menyegzői süteményekhez. A galambok különösen szerették leszarni, legalábbis mindig így gyanította.

- Nem vehetném fel a selymeimet és bársonyaimat és mehetnék úgy, mint egy hölgy, nem pedig mint egy szolgálóleány? Senki sem venné észre, hogy nem nemeshölgy vagyok!

Mindenki észrevenné, hogy nem az vagy - gondolta Tyrion.

- Lehet, hogy Lady Tanda eltöprengene, honnét szerzett Lollys szobalánya annyi ékszert.

- Symon azt mondja, ezer vendég lesz. Meg sem látna engem. Keresnék valami félreeső helyet egy sötét sarokban, és valahányszor kimennél az árnyékszékre, kisurranhatnék és találkozhatnánk. - A kezébe vette a péniszét, és gyengéden simogatni kezdte. - Nem lesz rajtam alsónemű a köntös alatt, úgyhogy az uramnak ki sem kell majd fűznie. - Az ujjai le-fel játszadoztak. - Vagy, ha szeretné, csinálhatnám ezt neki. - Azzal a szájába vette.

Tyrion rövidesen megint készen állt. Ezúttal sokkal tovább bírta. Miután végzett, Shae visszakúszott rá, és meztelenül összekuporodott a karjában.

- Megengeded, hogy elmenjek, ugye?

- Shae! - nyögte Tyrion. - Nem biztonságos!

A lány egy ideig nem szólt egy szót sem. Tyrion megpróbálta másra terelni a szót, de a dacos udvariasság falába ütközött, amely éppen olyan jeges és kérlelhetetlen volt, mint az a Fal, amelyen valaha északon sétált. *Az istenek szerelmére*, gondolta kimerülten, miközben figyelte, ahogy a gyertya leég és sercegni kezd, *hogy hagyhattam, hogy Tysha után megint megtörténjen? Tényleg akkora bolond volnék, mint azt az apám gondolja?* Boldogan megígérte volna a lánynak, amit kért, boldogan karon fogta és visszavezette volna a hálótermébe, hogy felvehesse a selymeket és bársonyokat, amiket annyira szeretett. Ha rajta múlt volna, Shae mellette ül Joffrey menyegzői

lakomáján, és annyi medvével táncol, ahánnyal csak akar. De nem bírta volna elviselni az akasztott lány látványát.

Amikor a gyertya kialudt, Tyrion kibontakozott a lány öleléséből, és meggyújtott egy másikat. Azután körbejárt a falak mentén, mindenhol megkopogtatta őket, a rejtekajtót keresve. Shae felhúzta a lábait, a karjaival átkulcsolta őket, és őt figyelte. Végül így szólt:

- Az ágy alatt van. A titkos lépcső.

Tyrion hitetlenkedve bámult rá.

- Az ágy alatt? Az tömör kő. Legalább fél tonnát nyom.

- Van egy hely, ahol Varys megnyomja, és felemelkedik. Megkérdeztem, hogyan, és azt mondta, varázslat.

- Igen - vigyorodott el Tyrion. - Ellensúlyvarázslat.

Shae felállt.

- Vissza kell mennem. A kicsi néha rúg, akkor Lollys felébred, és értem kiált.

- Varys nemsokára visszatér. Valószínűleg minden szavunkat hallja. - Tyrion letette a gyertyát. A nadrágja elején nedves folt éktelenkedett, de a sötétben senki sem fogja észrevenni. Szólt Shae-nek, hogy öltözzön fel és várjon az eunuchra.

- Úgy lesz - ígérte a lány. - Az oroszlánom vagy, ugye? Az én Lannister óriásom?

- Az vagyok - felelte Tyrion. - Te pedig...

- A szajhád. - A lány a szájára tette az ujját. - Tudom. Szívesen lennék a hölgyed, de sohasem lehetek az. Különben elvinnél a lakomára. De nem számít. Szeretek a szajhád lenni, Tyrion. Csak tarts meg, oroszlánom, és vigyázz rám!

- Vigyázok - ígérte. *Bolond, bolond* - kiabálta a hang odabent. - *Miért mondtad ezt? Azért jöttél, hogy elküldd őt!* Ehelyett azonban még egyszer megcsókolta.

A visszafelé vezető út hosszúnak és magányosnak tűnt. Podrick Payne a kerekas ágyán aludt Tyrion ágyának lábánál, ő azonban felébresztette a fiút.

- Bronn - közölte vele.

- Ser Bronn? - Pod kidörgölte az álmot a szeméből. - Ó! Hívjam ide? Uram?

- Ugyan dehogy! Azért keltettelek fel, hogy elcsevegjünk az öltözködéséről - mondta Tyrion, de a gúny kárba veszett. Pod csak zavartan bámult rá, míg fel nem emelte a kezét és rá nem förmedt: - Igen, hozd ide! Most!

A kölyök sietve felöltözött, és szinte rohanvást távozott a szobából. *Tényleg ilyen rémisztő volnék?* - tűnődött Tyrion, miközben hálóköntösbe öltözött, és töltött magának egy kis bort.

A harmadik kupánál tartott, és a fél éjszaka eltelt, mire Pod végre visszatért, nyomában a zsoldos lovaggal.

- Remélem, a kölyöknek jó oka volt rá, hogy kirángasson Chatayától - morogta Bronn, ahogy helyet foglalt.

- Chataya? - kérdezte Tyrion bosszúsan.

- Jó dolog lovagnak lenni. Már nem kell az olcsó bordélyokat keresgélnem az utcán - vigyorogott Bronn. - Most Alayaya és Marei fekszik ugyanabban a tollas ágyban, középen Ser Bronn-nal.

Tyrion kénytelen volt lenyelni a haragját. Bronn-nak éppen annyi joga volt Alayayához, mint bármely más férfinak, de mégis ... *Én sohasem értem hozzá, bármennyire is szerettem volna, de Bronn ezt nem tudhatja. Távol kellett volna tartania tőle a farkát.* Ő maga nem merte meglátogatni Chatayát. Ha mégis megtenné, Cersei intézkedne, hogy az apja megtudja, és akkor 'Yaya többet kapna egy korbácsolásnál. Küldött a lánynak egy ezüst és jade nyakláncot meg egy pár összeillő karkötőt bocsánatkérése jeléül, de ezen kívül...

Ennek semmi értelme.

- Van egy dálnok, aki Ezüstnyelvű Symonnak nevezi magát - sóhajtotta Tyrion, félretéve a bűnbánatát. - Néha Lady Tanda lányának játszik.

- Mi legyen vele?

Öld meg - válaszolhatta volna, de a fickó semmi mást nem tett, csak elénekelt egy-két dalt. -

És teletömte Shae fejét galambokról meg táncoló medvékről szóló mesékkal.

- Találd meg! - mondta végül. - Találd meg, mielőtt valaki más akad rá!

ARYA

Éppen zöldség után kutatott egy halott ember kertjében, amikor meghallotta az énekszót.

Arya megfeszült, mozdulatlanra meredt, mint egy kődarab, és hallgatózott, még a kezében tartott három szálkás répáról is megfeledkezett. Eszébe jutottak a Véres Komédiások meg Roose Bolton emberei, és hideg borzongás futott végig a hátán. *Ez nem tisztességes, most, amikor végre elértük a Három Folyót, most, amikor azt hittük, biztonságban vagyunk.*

Ugyanakkor miért dalolnának a Komédiások?

A dal valahonét a kelet felé emelkedő kisebb dombon túlról érkezett a folyón.

- Sirályváros, ott lakik a szép hölgy, hej-hó, hej-hó...

Arya felállt, a répák még mindig a kezében lógtak. Úgy hallatszott, mintha az énekes a folyó menti úton közeledne. Az arckifejezéséből ítélve kissé távolabb, a káposzták között Meleg Pite is meghallotta. Gendry lefeküdt aludni a leégett ház árnyékában, s most már jócskán túl járt azon, hogy bármit is meghalljon.

- Csókot lopok, bámul a völgy, hej-hó, hej-hó! - A folyó halk morajlásán keresztül mintha egy hárfa hangja is átszűrődött volna.

- Hallod? - kérdezte Meleg Pite rekedten suttogva. A kezében nagy halom káposztát szorongatott. - Valaki jön.

- Menj, keltsd fel Gendryt! - mondta neki Arya. - Csak rázd meg a vállát, ne csapj zajt! - Gendryt könnyű volt felébreszteni, nem úgy, mint Meleg Pitét. Őt rugdosniuk kellett, és rákiabálni.

- Enyém lesz, hol ránk borul a vén tölgy, hej-hó, hej-hó! - A dal minden egyes szava egyre közelebről hallatszott.

Meleg Pite széttárta a kezét, a káposzták tompa puffanással a földre zuhantak.

- El kell rejtőznünk!

De hová? A leégett ház és a gazos kert közvetlenül a Három Folyó partján állt. A víz mellett néhány fűzfa bókolt, azon túl, az iszapos, sekély vízben nádas nőtt, a közelükben azonban nem kínálkozott rejtkehely. *Tudtam, hogy nem lenne szabad elhagynunk az erdőt* - gondolta, de olyan éhesek voltak, hogy a kert kísértésének nem tudtak ellenállni. A Harrenhalból ellopott kenyér és sajt már hat nappal ezelőtt elfogyott, még odabent az erdő sűrűjében.

- Vidd Gendryt és a lovakat a ház mögé! - döntött Arya. Az egyik falból még mindig állt valamennyi, talán elég nagy ahhoz, hogy elrejtjen két fiút és három lovat. *Ha a lovak csendben maradnak, és a dalnoknak nem jut eszébe körülnézni a kertben.*

- És te?

- Én elbújok a fa mögött. Valószínűleg egyedül van. Ha bajt csinál, megölöm. Menj!

Meleg Pite elrohant, Arya pedig eldobta a répákat, és előhúzta a lopott kardot. A tokot a hátára szíjazta, mert a fegyvert felnőtt férfiakra méretezték, így ha a derekán próbálta viselni, folyton a földnek ütődött. *Azonkívül túl nehéz is* - gondolta. Nagyon hiányzott neki Tű most is, mint minden alkalommal, valahányszor csak a kezébe vette ezt az ormóttan eszközt. De ez is kard volt, ölsre tervezték, és többre nem volt szüksége.

Könnnyű léptekkel az út kanyarulatában álló nagy, vén fűzfához osont, és a lelógó ágak függőnye mögött letérdelt a sáros fűbe. *Ti régi istenek* - imádkozott, miközben a dalnok hangja egyre erősödött -, *faistenek, rejtsetek el, és adjátok, hogy továbbmenjen!* Ebben a pillanatban felnyerített az egyik ló, és a dal hirtelen abbamaradt. *Meghallotta* - jött rá Arya -, *de lehet, hogy egyedül van, vagy ha nem, talán ők is éppúgy félnek tőlünk, mint mi tőlük.*

- Hallottad? - kérdezte egy férfigang. - Amondó vagyok, rejtezik valami a mögött a fal mö-

gött.

- Úgy ám - felelte egy másik, mélyebb hang. - Mit gondolsz, mi lehet az, Íjász?

Tehát kettő. Arya az ajkába harapott. Onnét, ahol térdelt, nem láthatta őket a fűzfa ágai miatt. De hallott mindent.

- Medve. - Egy harmadik hang, vagy újra az első?

- Sok hús van egy medvén - jegyezte meg a mély hang. - Meg sok zsír, ősszel. Jó étek, ha rendszeren megsütik.

- Lehet farkas is. Vagy oroszlán.

- Úgy érted, négylábú? Vagy kettő?

- Nem számít. Vagy igen?

- Szerintem nem. Íjász, mit kezdesz azzal a sok nyállal?

- Átküldök egyet-kettőt azon a falon. Bármi bujkál is ott, elég gyorsan előjön, majd meglátjátok!

- És ha valami becsületes ember van ott? Vagy valami szegény asszony csecsemővel a keblén?

- Egy becsületes ember előjönne, és megmutatná nekünk az arcát. Csak a törvényen kívüliek lopóznak és rejtőznek.

- Ez bizony így van. Gyerünk, ereszd hát el azokat a vesszőket!

Arya talpra ugrott.

- Ne!

Megmutatta nekik a kardját. Most látta, hogy hárman vannak. *Csak hárman.* Syrio többel is meg tudott küzdeni, neki pedig ott volt Meleg Pite és Gendry segítségként. *Ők azonban csak fiúk, ezek pedig férfiak.*

A jövevények gyalogosan voltak, ruhájukra sár ragadt, és az út pora lepte őket. Arya azonnal rájött, melyikük a dalnok, mert a férfi úgy dédelgette a hárfáját, mint anya a gyermekét. Alacsony fickó volt, ránézésre ötven év körüli, nagy szájjal, határozott orral és ritkuló, barna hajjal. Kopott, zöld ruháját itt-ott régi bőrdarabokkal foltozta meg, a derekán egy sor hajítókés lógott, a hátán favágó fejsze himbálózott.

A mellette álló ember jó egy lábnyival magasabb volt nála, külseje katonára emlékeztetett. Szegecses bőroverő kard és tör függött, a mellényére több sorban egymást félig fedő acéllemezeket varrtak, a fejét kúp alakú, fekete vassisak védte. Rossz fogai és bozontos, barna szakáll volt, de a tekintet leginkább csuklyás, sárga köpönyege vont a magára. A köpönyeg vastag volt és súlyos, helyenként fű- vagy vérfolt tarkította, az alsó szegélyén megégett, a jobb vállrészen szarvasbőrrel foltozták. A nagydarab ember úgy festett a hatalmas ruhadarabban, mint valami óriási sárga madár.

A társaság harmadik tagja fiatal volt és vékony, mint az íja, ha nem is olyan magas. Vörös hajú volt és szeplős, szegecses mellényt, magas szárú csizmát és ujjatlan bőrkesztyűt viselt, a hátán tegez lógott. Nyílvesszőit szürke libatollakkal tollazta, s hat ott meredt előtte a földbe szúrva, mint valami kis kerítés.

A három férfi végignézett Aryán, ahogy ott állt az úton, karddal a kezében. A dalnok végül szórakozottan megpendített egy húrt.

- Fiú! - szólította meg. - Tedd le azt a kardot, ha nem akarsz, hogy bajod essék! Túl nagy neked, kölyök, ráadásul Anguy három vesszőt röpitene beléd, mielőtt elérhetnél bennünket.

- Nem tudna - felelte Arya -, és lány vagyok.

- Valóban? - A dalnok meghajolt. - Bocsáss meg!

- Menjetek tovább az úton! Csak menjetek tovább, te pedig folytasd az éneklést, hogy tudjuk, merre jártok! Menjetek el, hagyjatok békén bennünket, és akkor nem öllek meg titeket!

A szeplős íjász nevetett.

- Hallod, Citrom, nem öl meg bennünket!

- Hallottam - mondta Citrom, a nagydarab katona, akihez a mély hang tartozott.

- Gyermekek! - folytatta a dalnok. - Tedd le azt a kardot, és biztonságos helyre viszünk, ahol étel

is jut a gyomrodba! Farkasok járnak errefelé, meg oroszlánok és még rosszabb dolgok is. Nem való egy kislánynak, hogy egyedül kószáljon errefelé.

- Nincs egyedül! - A fal mögül Gendry lovagolt elő. Mögötte Meleg Pite vezette a lány lovát. Sodronyíngében és karddal a kezében Gendry majdnem felnőtt férfinak és meglehetősen veszélyesnek tűnt. Meleg Pite úgy nézett ki, mint Meleg Pite. - Tegyétek, amit mond, és hagyjatok békén bennünket! - figyelmeztette őket a fiú.

- Kettő, három - számolta az Íjász. - Csak ennyi? Milyen szép lovaitok vannak! Hol loptátok őket?

- A mieink. - Arya óvatosan méregette őket. A dalnok igyekezett elterelni a figyelmét a beszédével, de az igazi veszélyt az Íjász jelentette. *Ha kihúz egy vesszőt a tegezből...*

- Eláruljátok nekünk a neveteket, ahogy becsületes emberekhez illik? - kérdezte tőlük a dalnok.

- Én Meleg Pite vagyok - vágta rá azonnal Meleg Pite.

- Úgy, milyen jó neked! - mosolygott a férfi. - Nem mindennap találkozik az ember ilyen ízletes nevű kölyökkel. És mi a barátaid neve, Birkaszelet és Galambfőka?

Gendry haragosan rámeredt a nyeregből.

- Miért mondjam meg neked a nevem? Én sem hallottam a tiédet.

- Nos, ami azt illeti, Hétpatak Tom vagyok, de általában Héthúr Tomnak vagy egyszerűen Hét Tomnak neveznek. Ez a nagydarab, barna fogú fickó itt Citromköpönyeg, röviden csak Citrom. Amint látod, a köpönyeg sárga, Citrom pedig savanyú fajta. Az a fiatal kölyök amott pedig Anguy, de mi csak Íjásznak hívjuk.

- Most pedig, kik vagytok ti? - kérdezte Citrom mély hangján.

Nem fogja ilyen könnyedén elárulni a valódi nevét.

- Galamb, ha úgy tetszik - felelte. - Nem érdekes.

A nagydarab fickó nevetett.

- Galamb, karddal a kezében! - mondta. - Na, ilyet se gyakran látni!

- Én a Bika vagyok - közölte Gendry Arya példáját követve. A lány nem okolhatta érte, hogy jobban tetszik neki a Bika, mint a Birkaszelet.

Héthúr Tom megpendítette a hárfáját.

- Meleg Pite, Galamb és a Bika. Lord Bolton konyhájából szöktetek meg, ugye?

- Honnét tudod? - kérdezte Arya nyugtalanul.

- Ott a címere a mellkasodon, kicsim.

Arya egy pillanatra megfedkezett róla. A köpönyege alatt még mindig a remek inasruhát viselte a Rémvölgy megnyúzott emberével a mellén.

- Ne mondd nekem, hogy kicsim!

- Miért ne? - kérdezte Citrom. - Épp elég kicsi vagy.

- Nagyobb vagyok, mint voltam. Nem vagyok gyerek! - A gyerekek nem gyilkolnak, ő pedig megtette.

- Azt látom, Galamb. Egyikőtök sem gyerek, ha Bolton szolgálatában álltatok.

- Nem álltunk a szolgálatában! - Meleg Pite sohasem tudta, mikor kell befognia a száját. - Ott voltunk Harrenhalban, mielőtt megérkezett, ennyi az egész!

- Akkor tehát oroszlánkölykök vagytok, így állunk? - kérdezte Tom.

- Azok sem. Mi senkihez sem tartozunk. És ti?

Anguy, az Íjász felelt.

- Mi a király emberei vagyunk.

Arya összevonta a szemöldökét.

- Melyik királyé?

- Robert királyé - mondta a sárga köpönyeges Citrom.

- Azé a vén iszákosé? - kérdezte Gendry megvetően. - Meghalt, egy vadkan ölte meg, ezt mindenki tudja.

- Bizony, kölyök! - sóhajtott a Héthúr Tom. - És milyen nagy kár! - Szomorú akkordot pendí-

tett meg a hárfán.

Arya nem hitte el, hogy bármilyen király emberei volnának. Sokkal inkább rongyos, kopott útonállóknak tündek. Még lovuk sem volt. A király szolgálatában állóknak lenne lovuk.

Meleg Pite azonban felbátorodott.

- Zúgót keressük! - közölte. - Hány napi lovaglás még, nem tudjátok?

Arya legszívesebben megölte volna.

- Hallgass, vagy köveket tömök abba a nagy, ostoba szádba!

- Zúgó messze van, felfelé a folyón - mondta Tom. - Hosszú, kemény út élelem nélkül. Nem szeretnék meleg ételt, mielőtt nekivágtok? Van itt nem messze egy fogadó, ami néhány barátunké. Ihatnánk egy kupa sört, meg falhatnánk egy kis kenyeret együtt, ahelyett hogy harcolunk egymással.

- Fogadó? - Arya gyomra a meleg étel pusztá gondolatára is megkordult, de nem bízott ebben a Tomban. *Nem mindenki barát, aki barátságosan beszél veled.* - Azt mondod, közel van?

- Két mérfölddel feljebb - bólintott Tom. - Legfeljebb négygel.

Gendry is éppen olyan bizonytalannak látszott, mint amilyennek a lány érezte magát.

- Hogy érted azt, hogy barátok? - kérdezte gyanakvóan.

- Barátok. Elfelejtetted, mi az, hogy barát?

- A fogadós neve Sharna - tette hozzá Tom. - Éles a nyelve és vad a tekintete, az igaz, de a szíve a helyén van, és nagyon szereti a kislányokat.

- Nem vagyok kislány! - vágta oda Arya dühösen. - Kik vannak még ott? Azt mondtad, barátok.

- Sharna férje meg egy árva fiú, akit befogadtak. Nem fognak bántani benneteket. Van sör is, ha elég nagynak érzitek hozzá magatokat. Meg friss kenyér és talán egy darabka hús is. -Tom a ház felé pillantott. - Meg amit még elloptatok Öreg Pate kertjéből.

- Semmit sem loptunk!

- Akkor talán Öreg Pate lánya vagy? Húga? Felesége? Ne hazudj nekem, Galamb! Magam temettem el Öreg Pate-et pontosan ott, a fűzfa alatt, ahol rejtőztél, és egyáltalán nem hasonlítasz rá. - Szomorú dallamot csalt elő a hangszeréből. - Az elmúlt évben sok jó embert eltemettünk, de téged nem akarunk, a hárfámra esküszöm! Íjász, mutasd meg neki!

Az íjász keze gyorsabban mozdult, mint Arya hitte volna. A vessző alig egyhüvelyknyire szisszent el a füle mellett, és megállt a fűz törzsében a háta mögött. Az íjász addigra újabb vesszőt illesztett az idegre, és megfeszítette a húrt. Arya eddig azt hitte, megértette, mire gondolt Syrio, amikor azt mondta, gyors, mint a kígyó, és sima, mint a nyári selyem, de most rá kellett jönnie, hogy mégsem. A fában rezgő nyílvesző darázként zümmögött mögötte.

- Elvétetted - mondta.

- Ha azt hiszed, még nagyobb bolond vagy - közölte Anguy. - Oda mennek, ahová küldöm őket.

- Ez bizony így van - helyeselt Citromköpönyeg Citrom.

Vagy egy tucat lépésnyi távolság volt az íjász és a kardja hegye között. *Nincs esélyünk* - döbönt rá Arya, és azt kívánta, bárcsak olyan íja lenne, mint a fiúnak, és hozzá a tehetsége. Dacosan leengedte a súlyos kard hegyét.

- Elmegyünk a fogadóba - egyezett bele, s igyekezett bátor szavak mögé rejteni a szívében bujkáló bizonytalanságot. - Ti mentek elől, mi majd mögöttetek lovagolunk, hogy lássuk minden mozdulatotokat.

Héthúr Tom mélyen meghajolt, és így szólt:

- Elöl, hátul, nem számít. Gyertek, fiúk, mutassuk nekik az utat! Anguy, tedd el azokat a nyilakat, itt nem lesz szükség rájuk!

Arya visszadugta a kardját a hüvelyébe, és biztonságos távolságot tartva az idegenektől átment az út túloldalán lovon ülő barátaihoz.

- Meleg Pite, hozd azokat a káposztákat! - mondta, miközben nyeregbe szállt. - Meg a répákat is!

A fiú most az egyszer nem vitatkozott. Elindultak, ahogy a lány akarta. Lassan lépkedtek a lovakkal az egyenetlen úton vagy tízlépésnyire a három gyalogos mögött. Nem telt bele azonban sok idő, és valahogy a nyakukon találták magukat. Héthúr Tom lassan lépdelt, és közben szerette meg-megpendíteni a hárfáját.

- Ismertek néhány nótát? - kérdezte tőlük. - Nagyon szívesen énekelnék valakivel, de mennyire! Citrom nem tudja követni a dallamot, a mi íjász fiúnk pedig csak határvidéki balladákat ismer, és mindegyik száz versszak hosszú.

- Mi ott a határvidéken igazi dalokat éneklünk - jegyezte meg Anguy szelíden.

- Az éneklés ostobaság - szögezte le Arya. - Az éneklés zajt csap. Már messziről hallottunk benneteket. Végezhattunk volna veletek.

Tom mosolya elárulta, hogy nem osztja a véleményét.

- Vannak rosszabb dolgok is, mint dallal az ajkadon meghalni.

- Ha farkasok lennének a környéken, tudnánk róla - dörmögte Citrom. - Vagy oroszlánok. Ez itt a mi erdőnk.

- Azt sem tudtátok, hogy mi ott vagyunk - jegyezte meg Gendry.

- Nos, fiam, efelől ne legyél olyan biztos! - mondta Tom. - Az ember néha többet tud, mint amennyit elmond.

Meleg Pite fészkelődött a nyeregben.

- Én tudom a dalt a medvéről - szólalt meg végül. - Legalábbis egy keveset belőle.

Tom végigfuttatta az ujjait a húrokon.

- Akkor halljuk, Pitefiú! - Azzal hátravetette a fejét, és rázendített: - „Volt egy medve, medve, medve! Csupa szőr, barna meg fekete...”

Meleg Pite teli tüdőből csatlakozott hozzá, még egy kicsit ugrált is a nyeregben a ritmusra. Arya meglepetten bámult rá. Jó hangja volt, és jól énekelte. *Eddig semmit sem csinált jól, a sütést leszámítva* - gondolta magában.

Egy kicsit távolabb apró patak ömlött a Három Folyóba. Ahogy átgázoltak rajta, az énekszó felriasztott egy vadkacsát a nádasból. Anguy megtorpant, lekapta az íjat a válláról, nyilvesszót illesztett az idegre, és leszedte a madarat. Az a sekélyesbe zuhant, nem messze a parttól. Citrom levette sárga köpönyegét, és térdig gázolt a vízbe érte, miközben megállás nélkül panaszkodott.

- Szerintetek lesz Sharnának citrom a pincéjében? - kérdezte Anguy Tomtól, ahogy a vadul fröcskölő és szitkozódó Citromot figyelték. - Egy dorne-i leány egyszer kacsát süített nekem citrommal. - A hangjában sóvárgás bujkált.

Tom és Meleg Pite folytatták a dalt a patak másik oldalán, miközben a kacsá most már Citrom övéről lógott a sárga köpönyeg alatt. Az énekléssel valahogy rövidebbnek tündek a mérföldek. Nem is telt el sok idő, míg a fogadó felbukkant előttük. A folyó partjából emelkedett ki, ott, ahol a Három Folyó nagy kanyart írt le észak felé. Arya gyanakodva nézegette, miközben egyre közelebb értek. Nem úgy nézett ki, mintha útonállók tanyája lenne, ezt el kellett ismernie. Barátságos, sőt otthonos látványt nyújtott a fehérre meszelt felső színttel, a palatetővel és a kéményből lustán felszálló füsttel. Körülötte istállók és egyéb épületek álltak, hátul egy lugas, almafák és egy kis kert. A fogadónak még saját kikötője is volt, amely hosszan kinyúlt a víz fölé és...

- Gendry! - Arya hangja halk volt és sürgető. - Van hajójuk. Hajózhatunk az út hátralévő részén. Azt hiszem, gyorsabb a lovaglásnál.

A fiú kételkedőnek tűnt.

- Hajóztál már valaha?

- Felhúzod a vitorlát - felelte -, és a szél visz előre.

- És mi van, ha a szél rossz irányból fúj?

- Akkor ott vannak az evezők.

- Az áramlással szemben? - Gendry megcsóválta a fejét. - Nem lenne az túl lassú? És mi lesz, ha a hajó felborul, és mi a vízbe esünk? Különbén sem a mi hajónk, hanem a fogadóé.

Elvehetnének. Arya az ajkába harapott, és nem szólt semmit. Az istálló előtt szálltak le a lóról. Más lovakat nem láttak, de a lány friss trágyát vett észre sok állásban.

- Egyikünknek szemmel kell tartania a lovakat - jegyezte meg bizalmatlanul.

Tom meghallotta.

- Semmi szükség rá, Galamb. Gyertek, egyetek, a lovaitek jó helyen lesznek itt!

- Én itt maradok - közölte Gendry, ügyet sem vetve a dalnokra. - Gyertek értem, miután etettek valamit!

Arya bólított, és elindult Meleg Pite és Citrom után. A kardja még mindig ott volt a hátára erősített hüvelyben, az egyik kezét pedig a Roose Boltontói lopott tör markolatának a közelében tartotta arra az esetre, ha nem tetszene neki, amit odabent találnak.

A festett cégér az ajtó fölött vén, térdeplő királyt ábrázolt. Az ajtón át a közös helyiségbe jutottak, ahol egy nagyon magas, csúnya, dudoros arcú asszony állt csipőre tett kézzel és haragos tekintettel.

- Ne ácsorogj ott, fiú! - förmedt rá. - Vagy lány vagy? Bármi is legyél, az ajtómban állsz! Gyere be, vagy menj ki! Citrom, mit mondtam neked a padlóról? Csupa sár vagy!

- Lőttünk egy kacsát. - Citrom úgy tartotta fel a zsákmányt, mint valami békelobogót.

Az asszony kiragadta a kezéből.

- Úgy érted, Anguy lőtt egy kacsát. Vegyétek le a csizmátokat, süketek vagytok, vagy csak hülyék? - Megfordult. - Ember! - kiáltotta hangosan. - Gyere fel, visszajöttök a fiúk! Ember!

A pincelépcső felől foltos kötényt viselő, mogorva férfi jelent meg. Egy fejfelül alacsonyabb volt az asszonynál, ragyás képe, petyhüdt, himlőhelyes és sárgás bőre volt.

- Itt vagyok, asszony, hagyd abba az ordítást! Most meg mi van?

- Akaszd ezt fel! - Az asszony odaadta neki a kacsát.

Anguy félénken toporgott.

- Arra gondoltunk, megehetnénk, Sharna. Citrommal. Ha van.

- Citrommal! És ugyan honnét szedjek citromot? Talán azt hiszed, Dorne-ban vagyunk, te szeplős bolond? Miért nem szaladsz vissza a citromfákhoz, és hozol nekünk egy szakajtóval! Hozz néhány szép olívbogyót meg gránátalmát is! - Fenyegetően megrázta az ujját. - Ha akarod, talán megsüthetem Citrom köpönyegével, de csak ha néhány napra kiakasztottuk szellőzni. Vagy nyulat esztek, vagy semmit. A leggyorsabban a nyárson sült nyúl készül el, ha éhesek vagytok. Vagy pörköltnek akarjátok sörrel meg hagymával?

Arya szinte a szájában érezte a nyúl ízét.

- Nincs pénzünk, de van egy kevés répánk meg káposztánk, amit elcserélhetnénk.

- Tényleg? És ugyan hol?

- Meleg Pite, add neki a káposztákat! - utasította Arya, s a fiú odaadta, bár olyan vonakodva közeledett az öregasszonyhoz, mintha maga Rorge, Maró vagy Vargo Hoat állna előtte.

Az asszony alaposan megvizsgálta a zöldségeket, a fiút pedig még alaposabban.

- Hol van az a meleg pite?

- Itt. Én. Ez a nevem. Ó meg... ööö... Galamb.

- Az én tetőm alatt ugyan nem! Én más neveket adok a vendégeimnek és a fogásaimnak, hogy meg tudjam különböztetni őket. Ember!

Az „ember” már kiment a helyiségből, de a kiáltásra visszasietett.

- Felakasztottam a kacsát. Most mit akarsz, asszony?

- Mosd meg ezeket a zöldségeket! - parancsolt rá. - A többiek meg üljenek le, míg nekiállok a nyúlnak! A fiú majd hoz nektek italt. - Hosszú orra mellett Aryára és Meleg Pitére nézett. - Nem szokásom sört adni gyerekeknek, de a must elfogyott, nincs tehát, amit megfejhethék, a folyóvíznek meg háborúíze van a sok sodródó hullától. Ha elétek tennék egy csésze döglött léggel teli levest, meginnátok?

- Arry meginná - mondta Meleg Pite. - Úgy értem, Galamb.

- Citrom is - tette hozzá Anguy gúnyos mosollyal.

- Sose törődj Citrommal! - torkolta le Sharna. - Mindenki sört kap!

Azzal elviharzott a konyha felé.

Anguy és Héthúr Tom helyet foglaltak a kandalló melletti asztalnál, Citrom ezalatt felakasz-

totta a nagy, sárga köpönyeget egy szegre. Meleg Pite nehézkesen lerogyott egy asztalhoz az ajtó mellett, Arya pedig mellé telepedett.

Tom elővette a hárfát.

- „Magányos fogadó, az út csupa göröngy” - dalolta, miközben a szöveghez illő dallamot pengetett. - „A fogadós felesége ronda, mint egy varangy...”

- Hagyd ezt abba, mert nem kapunk nyulat! - figyelmeztette Citrom. - Tudod, milyen.

Arya odahajolt Meleg Pitéhez.

- Tudsz hajózni? - kérdezte. Mielőtt azonban Meleg Pite válaszolhatott volna, tizenöt-tizenhat éves forma, vaskos termetű fiú jelent meg több korsó sörrel. Meleg Pite tiszteletteljesen két kézbe fogta az övét, s amikor belekortyolt, olyan szélesen elvigyorodott, ahogy Arya még sohasem látta.

- Sör - suttogta -, és nyúl...

- Na, ezt őfelségére! - kiáltotta Anguy, az Íjász vidáman, és felemelte a korsóját. - A Hét óvja a királyt!

- Mind a tizenkettő! - morogta Citromköpönyeg Citrom. Ivott, majd a keze fejével letörölte a habot a szájáról.

Hirtelen az „ember” sietett be a bejárati ajtón. A köténye megmosott zöldségekkel volt tele.

- Idegen lovak vannak az istállóban - jelentette be, mintha senki sem tudott volna róla.

- Bizony - bólintott Tom, és félretette a hárfát -, és jobbak, mint az a három, amit elkótyavetyéltél.

A másik bosszúsán az asztalra borította a zöldségeket.

- Nem kótyavetyéltem el őket! Jó áron adtam túl rajtuk, és szereztem egy csónakot is! Különbösen is, nektek hármótoknak kellett volna visszaszerezni őket.

Tudtam, hogy útonállók - gondolta Arya, és feszülten figyelt. A keze megérintette a tör marokolatát az asztal alatt, hogy megbizonyosodjon róla, még mindig ott van. *Ha megpróbálnak kifosztani bennünket, nagyon megbánják!*

- Nem arra jöttek - mondta Citrom.

- Hát, én pedig arra küldtem őket. Biztos részekek voltak, vagy aludtatok.

- Mi? Részekek? - Tom nagyot húzott a sörből. - Soha!

- Magad is elvehetted volna őket - jegyezte meg Citrom az „embernek”.

- Mi, a kölyökkel? Már kétszer is elmondtam, a vénasszony Báránymezőn volt, hogy segítsen annak a Fernnek megszülni a gyerekét. És nagyon könnyen lehet, hogy közületek valaki ültette azt a fattyút a szegény lány hasába! - Savanyú pillantást vetett Tomra. - Te, le merem fogadni, hogy te voltál azzal a hárfával! Daloltad a szomorú dalokat, csak hogy lecsald az alsóneműt szegény Fernről!

- Talán a dalnok hibája, ha egy leány a dal hallatán le akarja vetni a ruháit, hogy érezze, amint a meleg nap csókot lehel a bőrére? - kérdezte Tom. - Amellett pedig Anguy tetszett neki. „Megerínthetem az újadat?” Hallottam, hogy ezt kérdezi. „Ó, milyen sima és kemény! Meghúzogathatnám egy kicsit, mit gondolsz?”

A férfi horkantott.

- Te vagy Anguy, nem számít, melyik! Éppen annyira hibásak vagytok a lovak miatt, mint én. Nagyon jól tudjátok, hogy hárman voltak. Mit tehetek egyedül három ellen?

- Hárman! - ismételte Citrom megvetően. - De az egyik nő, a másikat meg láncba verték, magad mondtad.

Az „ember” elfintorodott.

- Egy nagydarab nőszemély, férfinak öltözve. A láncos meg... nem tetszett a tekintete.

Anguy elmosolyodott a söre fölött.

- Ha nekem nem tetszik valakinek a szeme, küldök bele egy nyílveszőt.

Aryának eszébe jutott a füle mellett elsuhanó nyíl. Azt kívánta, bárcsak értene az íjhoz.

A másikat azonban nem hatotta meg a dolog.

- Te csak maradj csendben, ha az idősebbek beszélnek! Idd a söröd, és vigyázz a nyelvedre,

vagy rád uszítom a vénasszonyt egy fakanállal!

- Az idősebbek túl sokat beszélnek, a sörömet meg meg tudom inni anélkül, hogy biztatnod kellene. - Azzal húzott egy nagyot, hogy bizonyítsa, valóban így van.

Arya ugyanígy tett. Annyi nap után, amikor patakokból, pocsolyákból és az iszapos Három Folyóból kellett innia, a sör pont olyan jólesett neki, mint az apja által engedélyezett néhány korty bor. A konyhából érkező illat hatására összefutott a nyál a szájában, de a gondolatai még mindig a hajó körül jártak. Irányítani nehezebb volna, mint ellopni. *Ha megvárjuk, míg mind elalszanak...*

A legény újra megjelent, ezúttal nagy, kerek kenyerek voltak a kezében. Arya mohón letört egy darabot, és beleharapott. Kemény volt, rágós, vastag és csomós, ráadásul megégett az alján.

Meleg Pite megkóstolta, és rögtön elhúzta a száját.

- Ez rossz kenyér - jegyezte meg. - Megégett, és még kemény is.

- Jobb, ha van szaft, amibe belemártogathatod - mondta Citrom.

- Nem, nem jobb - vetette ellen Anguy -, de kevésbé valószínű, hogy kitöröd a fogadat.

- Vagy megeszitek, vagy éhen maradtok - közölte az „ember”. - Úgy nézek talán ki, mint valami rohadt pék? Szeretném látni, hogy jobbat csinálsz!

- Tudnék is - mondta Meleg Pite. - Könnyű. Túl sokat dagasztottátok a tésztát, azért ilyen nehéz rágni. - Kortyolt egyet a sörből, és elkezdett kenyerekről, pitékről és lepényekről áradozni, amiket annyira szeretett. Arya dühösen forgatta a szemeit.

Tom leült vele szemben.

- Galamb! - mondta neki. - Vagy Arry, vagy bármi legyen is az igazi neved, ez a tiéd.

Piszkos papírdarabot tett kettejük közé az asztalra.

A lány gyanakodva méregette.

- Mi ez?

- Három aranyárány. Meg kell vennünk azokat a lovakat.

Arya fenyegetően nézett rá.

- Azok a mi lovaink.

- Vagyis ti loptátok őket, ugye? Nincs ebben semmi szégyen, leány. A háború sok becsületes emberből tolvajt csinál. - Tom megütögette az összehajtott papírt az ujjával. - Jó árat fizetek értük. Az igazat megvallva többet, mint amennyit bármilyen ló érne.

Meleg Pite felkapta a papírt, és kihajtogatta.

- Nincs benne arany! - panaszkodott hangosan. - Csak írás.

- Így van - bólintott Tom -, sajnálom. De a háború után beváltjuk, erre szavamat adom, mint a király embere!

Arya felállt az asztaltól.

- Ti nem a király emberei vagytok, hanem rablók!

- Ha valaha is találkoztál volna igazi rablóval, tudnod kellene, hogy azok nem fizetnek, még papírral sem. Nem magunknak vesszük el a lovaitokat, gyermek, hanem a birodalom érdekében, hogy gyorsabban odaérjünk a csatákba, amelyeket meg kell vívni. A király csatáiba. Megtagadnád a lovakat a királytól?

Mindenki őt figyelte: az Íjász, a nagydarab Citrom, az „ember” sárgás bőrével és alattomos szemeivel, még Sharna is feléje sandított a konyhaajtóból. *El fogják venni a lovainkat, bármit mondok is* - döbrent rá. - *Gyalog kell elmennünk Zúgóig, hacsak...*

- Nem kell papír. - Arya kikapta az írást Meleg Pite kezéből. - Megkapjátok a lovainkat azért a hajóért odakint. De csak ha megmutatjátok, hogyan kell használni.

Héthúr Tom egy pillanatig merőn bámult rá, majd széles, egyszerű arca szomorú vigyorba torzult. Hangosan nevetni kezdett. Anguy is csatlakozott hozzá, aztán mind nevettek: Citromköpönyeg Citrom, Sharna, az „ember”, még az inas is, aki egy számszerűjjal a hóna alatt lépett ki a hordók mögül. Arya szeretett volna rájuk ordítani, ehelyett azonban ő is elmosolyodott...

- Lovasok! - Gendry hangja metsző volt az aggodalomtól. Az ajtó hirtelen felpattant, és ott állt a fiú. - Katonák! - lihegte. - A folyó melletti úton jönnek, vagy egy tucat!

Meleg Pite felugrott, és fellökte a sörét, Tomot és a többieket azonban hidegen hagyta a hír.

- Semmi okod kiönteni a jó sört a padlómra! - szólt rá Sharna. - Ül vissza, és higgadj le, fiú, mindjárt itt a nyúl! Te is, leány! Bármilyen rosszat is tettek veletek, már vége, elmúlt, és most a király embereivel vagytok. Vigyázzunk rátok, amennyire tőlünk telik.

Arya válaszképpen hátranyúlt a kardjáért a válla felett, de még félig sem húzta ki, Citrom megragadta a csuklóját.

- Most már elég legyen ebből! - Addig csavarta a karját, míg az ujjai ki nem nyíltak. A férfi marka kemény volt, kerges és rettenetesen erős. *Megint!* - futott át Arya agyán. Újra megtörténik, ahogy ott a faluban, Chiswyckkel, Raff-fal meg a Lovagló Heggyel. Most is ellopják a kardját, és egeret csinálnak belőle. Szabad kezével megragadta a söröskorsóját, és Citrom arcába vágta. A sör kilocsant a korsó karimáján, a férfi szemébe fröccsent. Arya hallotta a betörő orr reccsenését, és látta a kibuggyanó vért. Amikor Citrom felüvöltött, és mindkét kezével az arcához kapott, szabad volt.

- Futás! - kiáltotta, és nekiiramodott.

Citrom azonban megint rajta volt. Hosszú lábainak egyetlen lépése a menekülő lány három lépésével ért fel. Arya vergődött és rúgott, a férfi azonban minden látható erőfeszítés nélkül felkapta, és ott tartotta a levegőben lógva, miközben a vér végigfolyt az arcán.

- Hagyd abba, te kis bolond! - kiabálta, és ide-oda rázta. - Hagyd abba most rögtön! - Gendry megindult, hogy segítsen neki, Héthúr Tom azonban törrel a kezében elállta az útját.

Akkor már túl késő volt megszökni. Odakintről lópatkók zaja és emberek hangja hallatszott. Egy pillanattal később egy férfi lépett a terembe. Tyroshi volt, még Citromnál is nagyobb. Hatalmas, sűrű szakállat viselt, amely a végén zöld volt, a tövénél azonban szürkén nőtt. Mögötte két számszeríjász jött, akik egy sebesült embert tereltek maguk között, majd még többen...

Arya még sohasem látott ennél rongyosabb társaságot, a náluk lévő kardokban, fejszékben és íjakban azonban semmi rongyos nem volt. Néhányan különös pillantásokat vetettek felé, ahogy beléptek, de senki sem szólt egy szót se. Egy félszemű katona rozsdás sisakban beleszimatolt a levegőbe, és elvigyorodott, egy merev, sárga hajú íjász pedig söréért kiáltott. Őket orozslános sisakot viselő lándzsás követte, majd egy idősebb, sánta férfi, egy braavosi zsoldos, egy...

- Harwin? - suttogta Arya. Ő volt az! A szakáll és a kócos haj alatt tényleg Hullen fiának arcát látta. Hullen fiát, aki a póniját vezetgette az udvaron, Jonnal és Robb-bal együtt rohamozta a szalmabábukat, és túl sokat ivott a lakomákon. Soványabb volt, valahogy keményebb, és Deresben sohasem viselt szakállt, de ő volt az, az apja embere! - Harwin! -Kétségbeesetten vergődött, nekifeszült, megpróbálta kitépni magát Citrom vasmarkának szorításából. - Én vagyok! - kiabálta. - Harwin, én vagyok az, hát nem ismered meg, nem? -Eleredtek a könnyei, és azon kapta magát, hogy zokog, mint egy csecsemő, mint valami buta kislány. - Harwin, én vagyok az!

Harwin tekintete az arcáról a ruhájára tévedt, a megnyúzott emberre.

- Honnét ismered engem? - kérdezte gyanakvoán. - A megnyúzott ember... ki vagy te, valami szolgálólegény a Piócaúrnál?

Arya egy pillanatig nem tudta, mit feleljen. Olyan sok neve volt. Az Arya Starkot talán álmodta.

- Lány vagyok - szipogta. - Lord Bolton pohárnoka voltam, de ő ott akart hagyni engem a kecskének, ezért elmenekültem Gendryvel és Meleg Pitével. Meg kell hogy ismerj! Te vezetted a pónimat, amikor kicsi voltam!

Harwin szeme elkerekedett.

- Az istenek szerelmére! - mondta elcsukló hangon. - Lábalatti Arya? Citrom, engedd el!

- Betörte az orrom. - Citrom minden teketória nélkül leejtette a földre. - Ki a hét pokol ez itt?

- A Segítő lánya. - Harwin fél térdre ereszkedett előtte. - Arya Stark, Deresből!

CATELYN

Robb. Azonnal tudta, amint meghallotta a kennelekben kitörő hangzavart.

A fia visszatért Deresbe, s vele van Szürke Szél is. Csak a hatalmas, szürke rémfarkas szaga okozhatta a véredek veszett morgását és ugatását. Az asszony tudta, hogy a fiú eljön hozzá. Edmure nem tért vissza az első látogatása után. Szívesebben töltötte a napjait Marq Piperrel és Patrek Mallisterrel, akikkel együtt hallgatta Rímes Rymund dalait a Kőmalom melletti csatáról. *Robb azonban nem Edmure. Robb eljön hozzám.*

Már napok óta esett, s a hideg, szürke eső illeti Catelyn kedélyéhez. Az apja minden nappal gyengébb lett, egyre gyakrabban beszélt félre. Néha csak annyi időre tért magához, hogy azt mormolja, „Pipacs”, és bocsánatért esedezett. Edmure nem ment fel az asszonyhoz, Ser Desmond Grell pedig még mindig megtagadta tőle a kastély szabadságát, bármennyire nehezére is esett ez szemlátomást. Csak Ser Robin Ryger kimerült és bőrig ázott embereinek visszatérése vidította fel egy kissé. Úgy tűnt, gyalogszerrel tették meg a visszafelé vezető utat. Vyman mester elárulta neki, hogy a Királyölő valami fondorlattal elsüllyesztette a hajójukat, és megszökött. Catelyn megkérdezte, beszélhet-e Ser Robinnal, hogy többet is megtudjon az eseményekről, de ezt megtiltották neki.

Valami más sem volt rendben. Aznap, amikor a fivére visszatért, néhány órával a veszekedésüket követően dühös hangokat hallott odalent az udvarról. Amikor felmászott a tetőre, hogy megnézzé, mi történik, egy csomó embert látott, akik a kastély túlsó oldalán, a főkapu mellett gyülekeztek. Lovakat vezettek ki az istállókból, felnyergelték és felszerszámolták őket. Kiáltottak, de ő túl messze volt ahhoz, hogy értse a szavaikat. Robb egyik fehér lobogója a földön hevert, és a lovagok egyike megfordította a lovát, és rátaposott a rémfarkasra, ahogy a kapu felé vágatott. Több másik is követte a példáját. *Ezek az emberek Edmure-ral együtt harcoltak az átkelőknél. Mi haragíthatta meg őket ennyire? A fivérem sértette volna meg őket valahogyan, megalázta őket?* Mintha felismerni vélte volna Ser Perwyn Freyt, aki vele utazott Keserűhídba és Vi-harvégbe meg vissza, és fattyú féltestvérét, Folyami Martint is, de arról a helyről, ahonnan figyelte őket, nem lehetett biztos a dolgában. Közel negyvenen távoztak a kapun át, hogy hová, arról fogalma sem volt.

Nem jöttek vissza, Vyman mester pedig nem mondta el neki, kik voltak, hová mentek, vagy hogy mi dühítette fel őket ennyire.

- Én azért vagyok itt, hogy gondoskodjam az apádról, s csak azért, úrnőm - mondta a mester. - A fivéred nemsokára Zúgó ura lesz. Majd ő elmondja neked, amiről úgy gondolja, hogy tudnod kell.

Robb azonban most visszatért nyugatról, s diadallal tért vissza. *Ő megfog bocsátani nekem - győzködte magát Catelyn. - Meg kell hogy bocsásson, hiszen a fiam, és Arya meg Sansa éppannyira az ő vére is, mint az enyém. Ő kienged majd ebből a szobából, és akkor megtudom, mi történt.*

Mire Ser Desmond eljött érte, már megfürdött, felöltözött, és megfésülte gesztenyebarna haját.

- Robb király visszatért nyugatról, úrnőm - mondta a lovag -, és azt parancsolja, hogy jelenj meg előtte a Nagy Csarnokban.

Eljött hát a pillanat, amiről álmodott és amitől rettegett. Két fiút veszített el, vagy hármat? Rövidesen megtudja.

A terem már zsúfolásig megtelt, amikor beléptek. Minden szem az emelvényre szegeződött, de Catelyn a hátakat is felismerte: Lady Mormont kopott sodronyinge, a Hordónak és a fiának minden más jelenlévő fölé magasodó feje, a fehér hajú Lord Jason Mallister szárnyas sisakjával a

karja hajlatában, Hollófai Tytos pompás hollótollas köpönyegében... *a fele most legszívesebben fellógatna engem. A többiek talán egyszerűen elfordítanák a tekintetüket.* Az a furcsa érzése támadt, hogy valaki hiányzik.

Robb az emelvényen állt. *Már nem fiú többé* - hasított belé fájdalmasan a felismerés. Tizenhat éves, felnőtt férfi. *Csak rá kell nézni.* A háború minden lány vonást leolvasztott az arcáról, keménnyé és szikárrá tette. A szakállát leborotvtálta, de gesztenyebarna haja gondozatlanul omlott a vállára. A páncélja itt-ott rozsdásodni kezdett az elmúlt napok esőjétől, s fehér kabátján, palástján barna foltok látszottak. Az is lehet azonban, hogy vérfoltok voltak. A fején ott volt a kardkorona, bronzból és vasból.

Már természetesebben viseli. Mint egy király.

Edmure a népes emelvény alatt állt, s szerényen lehajtott fejjel fogadta Robb dicsérő szavait győzelméért.

- ...elestek a Kőmalomnál, azokat sohasem felejtjük el! Nem csoda, hogy Lord Tywin elmene-kült, hogy inkább Stannisszel ütközzön meg. Eleget kapott az északiakból és a folyóvidék lakói-ból! - Ezt nevetés és helyeslő kiáltások fogadták, Robb azonban felemelte a kezét, és csendet in-tett. - De ne ámítsátok magatokat! A Lannisterek újra meg fognak indulni, és sok csatát kell még megnyerni, mielőtt a királyságra béke köszönt.

A Hordó felordított:

- Észak Királya! - A magasba emelte páncélkesztyűs öklét. A folyami urak „Három Folyó Ki-rálya” felkiáltással válaszoltak. A csarnok zengett a doboló öklök és a dobbanó lábak zajától.

A nagy zürzavarban csak néhányan vették észre Catelynt és Ser Desmondot, de ezek a könyö-kükkel meglökdösték a szomszédjukat, és a láрма lassan elült. Az asszony felszegette a fejét, nem vett tudomást a rá szegeződő tekintetektől. *Hadd gondoljanak, amit akarnak! Egyedül Robb ité-lete számít.*

Ser Brynden Tully csontos arcának látványa az emelvényen megnyugtatta kissé. Egy fiú, akit nem ismert, láthatóan Robb fegyvernökeként szolgált. Mögötte ifjú lovag állt homokszínű felső-kabátban, amelyet tengeri kagylók díszítettek, és egy idősebb, aki három fekete borstartót és ha-ránt irányú, sáfrányszínű sávot viselt zöld- és ezüstcsíkos mezőben. Közöttük tekintélyes, idősebb hölgy állt, és egy csinos, ifjú leány, úgy tűnt, a lánya. Volt ott egy másik lány is, körülbelül egy-ídős Sansával. Catelyn tudta, hogy a kagylók valamelyik kisebb ház címeréhez tartoznak. Az idő-sebbik férfiét nem ismerte. Foglyok? *Miért vinné fel Robb a foglyait az emelvényre?*

Utherydes Wayne a padlóhoz ütötte a botját, miközben Ser Desmond előrekísérte. *Ha Robb is úgy néz rám, ahogy Edmure tette, nem tudom, mi lesz velem.* Ám mintha nem haragot látott volna a fia szemében, hanem valami mást... talán félelmet? Nem, annak semmi értelme. Neki mitől kel-lene félnie? Ő az Ifjú Farkas, a Három Folyó és Észak Királya.

A nagybátyja volt az első, aki a köszöntésére sietett. A Hal külön volt, mint mindig: Ser Brynden fíkarcsnyit sem törődött vele, mit gondolnak mások. Leugrott az emelvényről, és karjaiba zárta Catelynt.

- Jó újra itthon látni téged, Cat! - mondta.

- Téged is - suttogta Catelyn, és küszködnie kellett, hogy megőrizze az önuralmát.

- Anyám!

Catelyn felnézett magas, királyi tartású fiára.

- Felség, imádkoztam biztonságos visszatértedért. Úgy hallottam, megsebesültél.

- Kaptam egy nyílvesztőt a karomba, amikor a Szirtet ostromoltuk - felelte. - De szépen gyógyult. A legjobb ápolásban volt részem.

- Akkor az istenek kegyesek. - Catelyn vett egy mély levegőt. *Mondd ki! Nem kerülhetjük el.* - Bizonyára elmondták neked, mit tettem. Elmondták az indítékaimat is?

- A lányokért.

- Őt gyermekem volt. Most három van.

- Úgy, úrnöm? - Lord Rickard Karstark előrenyomakodott a Hordó mellett. Fekete páncéljá-ban, hosszú, bozontos szürke szakállával vészjósló jelenésnek tűnt. Keskeny arca beesett volt és

hideg. - Nekem pedig egy fiam van, holott három volt. Megfosztottál a bosszútól!

Catelyn nyugodtan szembenézett vele.

- Lord Rickard, a Királyölő halála nem hozta volna vissza a gyermekeidet, élte viszont életet jelenthet az enyémekeknek.

A lord azonban engesztelhetetlen volt.

- Jaime Lannister bolondot csinált belőled! Egy zsák üres szót nyertél, semmi mást! Az én Torrhenem és Eddardom jobbat érdemelt volna tőled!

- Elég, Karstark! - morogta a Hordó, két hatalmas karját keresztbe fonta a mellkasán. - Egy anya ostobasága volt. Az asszonyok ilyenek.

- Egy anya ostobasága? - Lord Karstark most Lord Umberre támadt. - Én inkább árulásnak nevezném!

- Elég! - Robb egy pillanatra inkább Brandonra hasonlított, mint az apjára. - A jelenlétemben senki sem nevezi Deres úrnőjét árulónak, Lord Rickard! - Amikor Catelynhez fordult, a hangja szelídebb lett. - Ha visszavarázsolhatnám a Királyölőt a láncába, megtenném. Tudtom és beleegyezésem nélkül engedted el... de tudom, hogy amit tettél, szeretetből tetted. Aryáért, Sansáért és a Bran és Rickon felett érzett gyász miatt. A szeretet nem mindig bölcs tanácsadó, ezt magam is megtanultam. Nagy ostobaságokra ragadtathat bennünket, de mi azért a szívünket követjük... bárhová vezessen is! Nem így van, anyám?

Ezt tettem volna?

- Ha a szívem ostobaságba vezetett, boldogan kárpótollak téged és Lord Karstarkot, ahogyan csak tőlem telik.

Lord Rickard kérlelhetetlen maradt.

- Vajon a kárpótlásod újra felmelegíti Torrhent és Eddardot hideg sírjukban, ahová a Királyölő jutatta őket? - Azzal átfurakodott a Hordó és Maege Mormont között, és elhagyta a termet.

Robb nem tett semmit, hogy visszatartsa.

- Bocsáss meg neki, anyám!

- Ha te is megbocsátasz nekem.

- Megbocsátottam. Tudom, milyen érzés úgy szeretni valakit, hogy semmi másra nem tudsz gondolni.

Catelyn meghajtott a fejét.

- Köszönöm.

Legalább ezt a gyermekemet nem veszítettem el.

- Beszelnünk kell - folytatta Robb. - Nekünk és a nagybátyáimnak. Erről és... más dolgokról. Intéző, jelentsd be a kihallgatás végét!

Utherydes Wayn a padlóhoz csapta a botját, hangosan elbocsátotta a jelenlévőket. A folyami urak és az északiak egyaránt megindultak az ajtó felé. Catelyn csak ekkor döbrent rá, hogy mi az, ami nincs rendben. *A farkas. Nincs itt a farkas! Hol van Szürke Szél?* Tudta, hogy a rémfarkas visszatért Robb-bal, hiszen hallotta a kutyákat, de nem volt itt a teremben, nem volt a fia mellett, ahol a helye lenne.

Mielőtt azonban megkérdezhette volna Robbot, hirtelen jókívánságok gyűrűjében találta magát. Lady Mormont megfogta a kezét, és így szólt:

- Úrnöm, ha Cersei Lannister az én két lányomat tartja fogva, ugyanezt tettem volna!

A Hordó, aki sohasem volt nagy tisztelője az illemnek, szinte felkapta a földről, és nagy, szőrös kezével megszorította a karját.

- A farkaskölyköd egyszer már legyőzte a Királyölőt, ha kell, újra megteszi!

Galbart Glover és Lord Jason Mallister már hűvösebbnek tündek, Jonos Bracken pedig majdnem fagyosnak, de a szavaik elég udvariasak voltak. Utoljára a fivére lépett oda hozzá.

- Én is imádkozom a lányaidért, Cat. Remélem, nem kételkedsz benne!

- Persze hogy nem. - Megcsókolta az öccsét. - Szeretlek érte!

Miután végére értek a szavaknak, Zúgó Nagy Csarnoka kiürült, leszámítva Robbot, a három Tullyt és a hat idegent, akiket Catelyn nem ismert. Érdeklődve figyelte őket.

- Hölgyem, lovagok, talán újonnan csatlakoztatok a fiam ügyéhez?
- Újonnan - felelte az ifjú, kagylós lovag -, de bátorságunk tüzes, hűségünk pedig szilárd, ahogy, remélem, be is bizonyíthatom neked, úrnóm!

Robb kényelmetlenül feszengett.

- Anyám! - szólalt meg végül. - Engedd meg, hogy bemutassam neked Lady Sybellt, Lord Gawen Westerlingnek, a Szirt urának feleségét. - Az idősebb asszony ünnepélyes méltósággal előrelépett. - A férje egyike azoknak, akiket a Suttogó Erdőben fogságba ejtettünk.

Westerling, igen, gondolta Catelyn. Az ő lobogójuk hat kagyló, homokszínű alapon fehérrel. A Lannisterekre felesküdtött kisebb ház.

Robb egymás után intett a többi idegennek is, hogy lépjenek előre.

- Ser Rolph Spicer, Lady Sybell fivére. A Szirt várnagya volt, amikor elfoglaltuk. - A borstartós lovag meghajtotta a fejét. A szögletes férfi törött orrával és rövidre nyírt, szürke szakállával elég harciasnak látszott. - Lord Gawen és Lady Sybell gyermekei: Sert Raynald Westerling. - A kagylós lovag mosolygott bozontos bajusza alatt. Ifjú volt, karcsú, jó fogakkal és sűrű, barna hajjal. - Elenya. - A kislány gyorsan meghajolt. - Rollam Westerling, a fegyverhordozóm. - A fiú először le akart térdelni, de aztán látta, hogy senki sem térdel, így inkább meghajolt.

- Részemről a megtiszteltetés - mondta Catelyn. *Csak nem sikerült Robbnak megnyernie a Szirt hűségét?* Ha így van, nem csoda, hogy a Westerlingek vele vannak. Kaszter-hegy nem viseli jól az ilyenfajta árulást. Legalábbis azóta nem, amióta Lord Tywin Lannister elég idős lett hozzá, hogy háborúba mehessen...

Utoljára a lány lépett elő, nagyon félénken. Robb megfogta a kezét.

- Anyám - kezdte. - Nagy megtiszteltetés, hogy bemutatathatom neked Lady Jeyne Westerlinget, Lord Gawen idősebb lányát és a... ööö... a feleségemet.

Az első gondolat, ami átvillant Catelyn agyán, ez volt: *nem, nem lehet, hiszen még gyermek vagy!*

A második: *különbén is, másnak ígérkeztél!*

Harmadszor pedig: *Az Anya szerelmére, Robb, mit műveltél?*

Csak ekkor derengett fel benne: *a szeretetért elkövetett ostobaságok? Rendesen csapdába csalt! Úgy tűnik, előre megbocsátottam neki.* A bosszúság és a keserű csodálat összekeveredett benne. A jelenetet egy komédiásmester ravaszságával rendezték meg... vagy inkább egy királyéval. Catelyn nem látott más választást, mint hogy megfogja Jeyne Westerling kezét.

- Van egy új lányom - szólalt meg, merevebben, mint akarta. Megcsókolta a rémült lány mindkét arcát. - Légy üdvözölve házukban és kandallónk mellett!

- Köszönöm, úrnóm! Esküszöm, jó és igaz felesége leszek Robbnak. És olyan bölcs királyné, amennyire csak tőlem telik!

Királyné. Igen, ez a csinos leány királyné. Erről nem szabad megfeledkezniem. Barna fürtjeivel, szív alakú arcával és félénk mosolyával tényleg csinos volt, kétség sem fért hozzá. *Karcsú, de jó csípője van* - nyugtázta Catelyn. - *Legalább a gyermekszüléssel nem lesz gondja.*

Mielőtt még egy szó esett volna, Lady Sybell közbelépett.

- Nagy megtiszteltetés, hogy csatlakozhatunk a Stark-házhoz, úrnóm, de nagyon kimerültek vagyunk. Rövid idő alatt hosszú utat tettünk meg. Visszavonulhatnánk a szobáinkba, hogy elbeszélgethess a fiaddal?

- Így lesz a legjobb. - Robb megcsókolta Jeyne-t. - Az intéző majd talál nektek megfelelő szállást.

- Elviszlek benneteket hozzá! - ajánkozott Ser Edmure Tully.

- Nagyon kedves tőled - bólintott Lady Sybell.

- Én is menjek? - kérdezte a fiú, Rollam. - A fegyvernököd vagyok.

Robb nevetett.

- De most éppen nincs szükségem fegyvernökre!

- Ó!

- Ófelsége tizenhat éven át boldogult nélkülöd, Rollam - mondta a kagylós Ser Raynald. - Úgy

vélem, túlél még néhány órát.

Azzal határozott mozdulattal kézen fogta az öccsét, és kivezette a csarnokból.

- A feleséged nagyon bájos - szólalt meg Catelyn, miután a többiek hallótávolságon kívül értek -, a Westerlingek pedig derék embereknek tűnnek... bár Lord Gawen Tywin Lannisterre esküdt fel, nem?

- De igen. Jason Mallister ejtette őt foglyul a Suttogó Erdőben, és utána Tengersizemben tartotta fogva váltságdíjért. Most természetesen szabadon engedem, bár lehet, hogy ő nem kíván majd csatlakozni hozzám. Attól tartok, a beleegyezése nélkül keltünk egybe, és ez a házasság igen nagy veszélynek teszi ki őt. A Szirt nem erős. Az irántam érzett szerelem miatt Jeyne mindent elveszíthet.

- Te pedig - mondta az asszony halkán - elveszítetted a Freyeket.

A fiú arcándulása mindent elárult. Catelyn most már értette a haragos kiáltásokat, megértette, miért távozott Perwyn Frey és Folyami Martin olyan sietve, s közben miért taposták a porba Robb lobogóját.

- Meg merjem kérdezni, hány kardot hoz a feleséged, Robb?

- Ötvenet. Egy tucat lovagot. - A hangja rosszkedvű volt, s erre meg is volt minden oka. Amikor az Ikreknél megkötötték a házassági szerződést, a vén Lord Walder Frey ezer lovagot és közel háromezer gyalogost bocsátott Robb rendelkezésére. - Jeyne nemcsak gyönyörű, hanem okos is. És kedves. Nagyon jó szíve van.

Csakhogy neked kardokra van szükséged, nem jó szívekre. Hogy tehetted ezt, Robb? Hogy lehattél ilyen meggondolatlan, ilyen ostoba? Hogy lehattél ilyen... ilyen nagyon... fiatal? A feddés azonban itt nem segít. Az asszony csak ennyit mondott:

- Mondd el, hogy történt mindez!

- Én meghódítottam a kastélyát, ő pedig meghódította a szívemet - mosolygott Robb. -A Szirt helyőrsége gyenge volt, úgyhogy egyetlen éjszakai rohammal bevettük. Fekete Walder és a Kishordó létrás csapatokat vezetett be a várba, én egy kossal betörtem a főkaput. Éppen mielőtt Ser Rolph megadta volna magát, egy nyílvezzőt kaptam a karomba. Először jelentéktelennek tűnt, de aztán elmérgesedett. Jeyne a saját ágyába fektetett, és ápolt, míg a láz el nem múlt. És akkor is velem volt, amikor a Hordó meghozta nekem a híreket... a híreket Deresről. Branról és Rickonról. - Nehezen mondta ki a fivérei nevét. - Aznap éjjel ő... ő nyújtott vigaszt nekem, anyám.

Catelynnek nem kellett elmondani, milyen vigaszt nyújthatott a fiának Jeyne Westerling.

- Te pedig másnap feleségül vetted.

A fiú a szemébe nézett, pillantása egyszerre volt büszke és szerencsétlen.

- Ez volt az egyetlen becsületes lehetőség. Nemes és kedves, anyám, jó feleségem lesz!

- Talán. De ez nem fogja megbékíteni Lord Freyt.

- Tudom - sóhajtott a fia leverten. - A csaták kivételével mindent elfuseráltam, ugye? Azt hittem, a csaták lesznek a legnehezebbek, de... ha rád hallgatok és Theont magam mellett tartom túszként, még mindig az enyém lenne Észak, Bran és Rickon pedig élnének, és biztonságban lennének Deresben.

- Talán. Vagy nem. Lehet, hogy Lord Balon úgy is megkockáztatta volna a háborút. Amikor utoljára koronáért nyúlt, a kaland két fiába került. Lehet, hogy jó üzletnek vélte volna, hogy most csak egyet veszít el. - Megérintette Robb karját. - Mi történt a Freyekkel, miután megházasodtál?

Robb megrázta a fejét.

- Ser Stevront talán ki tudtam volna engesztelni, de Ser Ryman ostoba, mint egy kőszikla, Fekete Walder pedig... az aztán nem a szakálla színéről kapta a nevét, én mondom neked. Odáig merészkedett, hogy azt mondta: a nővéreinek nem lenne ellenükre, ha egy özvegyemberhez kelene feleségül menniük. Végeztem volna vele ezért, ha Jeyne nem könyörög, hogy legyenek irgalmas.

- Súlyosan megsértetted a Frey-házat, Robb.

- Nem akartam. Ser Stevron értem halt meg, Olyvar pedig olyan hűséges fegyverhordozó volt, hogy bármelyik királynak díszére vált volna. Velem akart maradni, de Ser Ryman őt is elvitte a

többiekkel együtt. Az egész seregüket. A Hordó biztatott, hogy támadjam meg őket...

- Hogy a sajátjaiddal harcolj az ellenségeid gyűrűjében? - kérdezte Catelyn. - Ez a véget jelentette volna.

- Igen. Úgy gondoltam, talán tető alá hozhatnék más házasságokat Lord Walder lányainak. Ser Wendel Manderly felajánlotta, hogy elvesz egyet, a Hordó pedig azt mondja, a nagybátyjai megint meg akarnak nőszülni. Ha Lord Walder belátó...

- Nem belátó! - szögezte le Catelyn. - Büszke, és a végletekig kényes a becsületére! Ezt te magad is tudod. Egy király nagyapja akart lenni. Nem békítheted meg azzal, hogy felajánlasz neki két őszülő, vén útonállót meg a Hét Királyság legkövőbb emberének másodszülött fiát. Nemcsak a fogadalmadat szegted meg, de azzal is az Ikrek becsületébe gázoltál, hogy alacsonyabb házból vettél feleséget magadnak!

Robb erre dühbe gurult.

- A Westerlingek jobb vérből valók, mint a Freyek! Ősi család, az Elsők leszármazottai. A Szikla királyai néha Westerlingeket vettek felségül a Hódítás előtt, és volt egy másik Jeyne Westerling, aki háromszáz évvel ezelőtt Maegor király felesége lett!

- Ami csak só Lord Walder sebére. Mindig fájtnak, hogy a régebbi házak úgy tekintenek a Freyekre, mint felkapaszkodottakra. Nem ez az első sértés, amit el kell viselnie, szinte hallom, ahogy ezt mondja! Jon Arrynnak nem akaródzott magához vennie az unokáit, az apám pedig visszaütötte az egyik lánya kezét, akit Edmure-nak szánt. - A fivére felé hajolt, aki éppen most tért vissza hozzájuk.

- Felség - szólalt meg Fekete Hal Brynden. - Talán jobb lenne, ha máshol folytatnánk.

- Igen - Robb hangja fáradt volt. - Ölni tudnék egy kupa borért. A fogadóterem, azt hiszem.

Ahogy elindultak felfelé a lépcsőn, Catelyn feltette a kérdést, amely azóta foglalkoztatta, mióta csak belépett a csarnokba.

- Robb, hol van Szürke Szél?

- Az udvaron, egy birkacombbal. Megparancsoltam a ketrecmesternek, hogy gondoskodjon róla.

- Régebben mindig magad mellett tartottad.

- Egy nagyterem nem farkasnak való hely. Nyugtalan lesz, magad is láthatad. Morog és harap. Nem lett volna szabad magammal vinnem a csatába. Túl sok embert ölt meg ahhoz, hogy féljen tőlük. Jeyne nem érzi jól magát a közelében, az anyja pedig retteg tőle.

Itt van hát a kutya elásva - gondolta Catelyn.

- Hozzád tartozik, Robb. Ha fél tőle, tőled fél.

- Én nem vagyok farkas, bármit mondanak is rólam. - Robb hangja ingerült volt. - Szürke Szél megölt egy embert a Szirtben, egy másikat Ashemarknál, hatot vagy hetet pedig Ökörjáráznál. Ha láttad volna...

- Láttam, ahogy Bran farkasa átharapja egy ember torkát Deresben - szakította félbe az aszszony élesen -, és szerettem érte!

- Az más. Az az ember a Szirtben egy lovas volt, akit Jeyne egész életében ismert. Nem hibáztatható, amiért fél. Szürke Szél a nagybátyját sem szereti. Valahányszor Ser Rolph a közelébe megy, viczorogni kezd.

Catelyn hátán végigfutott a hideg.

- Küldd el Ser Rolphot! Azonnal!

- Hová? Vissza a Szirtbe, hogy a Lannisterek karóra tűzhessék a fejét? Jeyne nagyon szereti őt. A nagybátyja, amellet remek lovas. Több olyan emberre lenne szükségem, mint Rolph Spicer, nem kevesebbre. Nem fogom száműzni csak azért, mert a farkasomnak nem tetszik a szaga.

- Robb! - Catelyn megállt, és megragadta a karját. - Egyszer azt mondtam neked, hogy tartsd a közeledben Theon Greyjoyt, és te nem hallgattál rám. Most hallgass! Küldd el azt az embert! Azt nem mondtam, hogy száműznöd kellene. Találj neki valami feladatot, ami bátor embert igényel, valami nemes küldetést, hogy mi, nem számít... de ne engedd, hogy a közeledben legyen!

A fiú a homlokát ráncolta.

- Talán az összes lovagomat szagoltassam meg Szürke Széllal? Lehetnek mások is, akiknek nem szereti a szagát.

- Akit Szürke Szél nem szeret, azt nem akarom a közeledben tudni. Ezek az állatok többek egyszerű farkasnál, Robb. Ezt neked is tudnod kellene. Azt hiszem, az istenek küldték őket hozzánk. Apád istenei, észak régi istenei. Őt farkaskölyök, Robb, őt az öt Stark gyerekek!

- Hat - javította ki Robb. - Jonnak is volt ott egy farkas. Én találtam őket, emlékszel? Tudom, hányan voltak és honnét jöttek. Eleinte én is ugyanazt gondoltam, mint te, hogy a farkasok az őrzőink, a védelmezőink, amíg...

- Amíg? - sürgette az asszony.

Robb szája összeszorult.

- ...amíg el nem mondták nekem, hogy Theon megölte Brant és Rickont. Nem sokra mentek a farkasaikkal. Már nem vagyok kisfiú, anyám. Király vagyok, meg tudom védeni magam. - Felsőhajtott. - Keresek valami szolgálatot Ser Rolphnak, valami ürügyet, hogy elküldhessem. Nem a szaga miatt, hanem hogy téged megnyugtassalak. Eleget szenvedtél.

Catelyn megkönnyebbülten megcsókolta az arcát, mielőtt a többiek odaértek volna a lépcsőfordulóhoz, és Robb egy pillanatra megint a gyermeke volt, nem a királya.

Lord Hoster saját fogadóterme egy kisebb szoba volt a Nagy Csarnok fölött, ami sokkal jobban megfelelt a bizalmas eszmecserének. Robb helyet foglalt az emelt széken, levette a koronáját, és letette maga mellé a padlóra, miközben Catelyn borért csengetett. Edmure éppen a Kőmalom melletti csata részletes történetével traktálta a nagybátyját. Miután azonban a szolgák bejöttek és újra kimentek, a Fekete Hal megköszöri a torkát és így szól:

- Azt hiszem, mindnyájan eleget hallottuk a hengegésedet, öcsém.

Edmure megdöbbsz.

- Hengegés? Ezt meg hogy érted?

- Úgy értem - felelte a Fekete Hal -, hogy köszönettel tartozol öfelségének a türelméért. Csak azért játszotta el azt a komédiát a Nagy Csarnokban, hogy ne szégyenítsen meg a saját néped előtt. Az ő helyében én megnyúztalak volna az ostobaságodért, ahelyett hogy megdicsérjem ezt az örültséget az átkelőkkel.

- Jó emberek haltak meg, hogy megvédjék azokat az átkelőket, bátyám! - Edmure felháborodott. - Mi az, talán senki sem arathat győzelmeket az Ifjú Farkason kívül? Talán elloptam valami dicsőséget, ami neked járt volna, Robb?

- Felség - javította ki Robb fagyosan. - A királyodnak fogadtál el, bátyám. Vagy talán erről is megfeledkeztél?

- Azt a parancsot kaptad, hogy tartsd Zúgót, Edmure. Nem többet - folytatta a Fekete Hal.

- Tartottam Zúgót, és bevartem Lord Tywin orrát...

- Így igaz - bólintott Robb -, de egy bevart orr nem nyeri meg a háborút, ugyebár? Feltetted magadnak a kérdést egyszer is, miért maradtunk nyugaton olyan sokáig Ökörház után is? Tudtad, hogy nem volt elég emberem, hogy fenyegethettem volna Lannister-révet vagy Kaszterhegyet.

- Mert... voltak más várak... arany, marhák...

- Azt hiszed, zsákmányért maradtunk? - kérdezte Robb hitetlenül. - Bátyám, azt akartam, hogy Lord Tywin nyugatra jöjjön!

- Nálunk mindenki lóháton ült - mondta Ser Brynden. - A Lannisterek serege főleg gyalogosokból állt. Azt terveztük, hogy kergetőzünk Lord Tywinnel a parton, aztán mögé kerülünk, és erős védelmi állást foglalunk keresztül az Aranyúton. A felderítőim találtak egy helyet, ahol a terep nagyon kedvező lett volna a számunkra. Ha ott ránk támad, súlyos árat fizetett volna érte. Ha pedig nem támad, nyugaton reked, ezermérföldnyire onnét, ahol szükség volt rá. Miközben mi az ő földjéből éltünk volna, ahelyett hogy ő él a miénkben.

- Lord Stannis éppen Királyvárra készült támadni - folytatta Robb. - Talán egy csapásra megszabadított volna bennünket Joffreytól, a királynétól és az Ördögfiókatól. Akkor lehet, hogy bé-

két köthettünk volna.

Edmure a nagybátyjáról az unokaöccsére nézett.

- Nem mondtátok nekem.

- Azt mondtam, hogy tartsd Zúgót - mondta Robb. - A parancs melyik részét nem sikerült megértened?

- Amikor megállítottad Lord Tywint a Vörös Ágon - fűzte tovább a Fekete Hal -, éppen annyi időre tartóztattad fel, hogy a Keserűhídból menesztett lovas hírvivők elérjék a hírral arról, mi történik keleten. Lord Tywin azonnal megfordította a seregét, egyesült Matthis Rowannal és Randyll Tarlyval a Feketevíz forrásvidékénél, és erőltetett menetben a Mutatványos-vízeséshez vonult, ahol találkozott Mace Tyrell-lel, két fiával, egy hatalmas sereggel és egy flottára való hajóval. Leúsztak a folyón, fél napi lovaglásra a várostól partra szálltak, és hátba kapták Stannist.

Catelynnek eszébe jutott Renly király udvara, ahogy Keserűhídnál látta. A szélben lobogó ezer aranyrózsa, Margaery királyné félénk mosolya és szelíd szavai, fivére, a Viráglovag a véres kötéssel a halántékán. *Ha már egy asszony karjaiba kellett zuhannod, fiam, nem lehetett volna Margaery Tyrellébe? Égikert vagyona és hatalma döntőnek bizonyulhatott volna az elkövetkezendő harcokban. És az ő illatát talán Szürke Szél is szerette volna.*

Edmure teljesen összezavarodott.

- Én nem akartam... soha, Robb, meg kell engedned, hogy jóvátegyem! A következő csatában én vezetem az előcsapatot!

Hogy jóvátedd, öcsém? Vagy a dicsőségért? - tűnődött Catelyn.

- A következő csata - bólintott Robb. - Nos, azt hiszem, rövidesen sor kerül rá. Ha Joffrey megházasodik, a Lannisterek megint felkerekednek ellenem, efelől semmi kétség, és ezúttal a Tyrellek is ott vonulnak majd az oldalukon. Azonkívül, ha Fekete Walderen múlik, lehet, hogy a Freyekkel is harcolnom kell...

- Amíg Theon Greyjoy apád székében ül, fivéreid vérével a kezén, a többi ellenség várhat! - mondta a fiának Catelyn. - Legfontosabb kötelességed, hogy megvédd a népedet, hogy visszafoglalad Derest, Theont pedig felakaszd egy varjúkretreben, hogy lassan haljon meg. Különben akár le is teheted azt a koronát, Robb, mert az emberek tudni fogják, hogy nem vagy igaz király!

Abból, ahogy Robb ránézett, látszott, hogy régóta nem mert vele senki ilyen nyersen beszélni.

- Amikor elmondták, hogy Deres elesett, azonnal északra akartam vonulni - mondta kissé védekezőn. - Ki akartam szabadítani Brant és Rickont, de úgy gondoltam... sohasem hittem volna, hogy Theon árthat nekik, igazán. Ha...

- Elkésett a „ha”, és elkéstünk a szabadításukkal - közölte Catelyn. - Csak a bosszú maradt.

- Az északról érkezett utolsó hírek szerint Ser Rodrik legyőzött egy csapat vasembert Torrhen mezejének közelében, és sereget gyűjt a Cerwyn várban, hogy visszavegye Derest - mondta Robb. - Mostanra talán már meg is tette. Hosszú ideje nem érkezett hír. És mi lesz a Három Folyóval, ha északra fordulok? Nem kérhetem a folyami urakat arra, hogy hagyják cserben a saját népüket.

- Nem - ismerte el Catelyn. - Hagyd itt őket, hadd őrizzék, ami a sajátjuk, Északot pedig vedd vissza északiakkal!

- És hogyan juttatod az északiakat északra? - kérdezte a fivére, Edmure. - A vasemberek ellenőrzi a Napnyugati-tengert. A Cailin-árok is a Greyjoyoké. Délről még egyetlen sereg sem foglalta el a Cailin-árkot. Már a megtámadásának pusztá gondolata is örülség! Csapdába kerülhetünk a töltésen, vasemberekkel előttünk és haragos Freyekkel a hátunk mögött.

- Vissza kell nyernünk a Freyek barátságát - jelentette ki Robb. - Velük még mindig van esélyünk a győzelemre, ha vajmi kevés is. Nélkülük semmi reményt nem látok. Kész vagyok megadni Lord Waldernek bármit, amit kér... bocsánatkérést, címeget, földet, aranyat... biztosan van valami, ami kiengeszteli a büszkeségét...

- Nem valami - jegyezte meg Catelyn. - Valaki.

JON

- Elég nagyok neked? - Hópelyhek ostromolták Tormund széles arcát, majd elolvadtak a hajában és a szakállában.

Az óriások imbolyogtak a mamutok hátán, ahogy lassan, kettesével elhaladtak előttük. Jon lova rémülten hátrahőkölt az ismeretlen látványtól, de hogy a mamutok vagy a rajtuk ülő alakok ijesztették-e meg, azt nehéz lett volna megmondani. Még Szellem is hátr lépett, és hangtalanul vicsorogva kivillantotta a fogait. A rémfarkas nagy volt, a mamutok azonban sokkal nagyobbak, és jóval többen is voltak.

Jon megragadta a kantárt, és erősen fogta a lovat, hogy meg tudja számolni a Tejfolyó mentén kavargó hóból és halvány ködből kibukkanó óriásokat. Jóval túl járt már ötvenen, amikor Tormund mondott valamit, és elvesztette a fonalat. *Több százan lehetnek.* Bármennyi haladt is már el előtte, egyre csak jöttek.

Az óriások Öreg Nan meséiben nagy termetű emberek voltak, akik roppant kastélyokban éltek, hatalmas karddal hadakoztak, és akkora csizmában járkáltak, amelyben egy kisfiú könnyedén elbújhatna. Ezek mások voltak, inkább medvék, mint emberek, és éppen olyan gyapjasak, mint a mamutok alattuk. Így, hogy ültek, nehéz volt megállapítani, mekkorák is valójában. *Tíz, talán tizenkét láb magasak lehetnek. Esetleg tizennégy, de semmiképpen sem több.* Lapos mellkasukat még emberinek is lehetett volna nevezni, karjuk azonban túl hosszú volt, altestük pedig mintha másfélszer szélesebb lett volna a felsőtestüknél. A lábuk rövidebb volt a karjuknál, de nagyon vastag, és egyáltalán nem viseltek rajta csizmát. Lábfejük széles, széttartó valami volt, kemény, kerges és fekete. Nyakuk nem volt, nagy, nehéz fejük közvetlenül a lapockáik közül meredt előre, az arcuk lapos volt és állatias. Borsónál alig nagyobb patkányszemük szinte elveszett a kerges redők között, viszont folyamatosan szimatoltak, orrukkal legalább olyan jól tájékozódtak, mint a szemükkel.

Nem bőrruha van rajtuk - döbönt rá Jon. - *Az szőr.* Az óriások testét bozontos irha borította, amely deréktól lefelé sűrű volt, feljebb ritkásabb. Fojtogató büzt árasztottak maguk körül, de lehet, hogy ez a mamutok büze volt. *Joramun megfújta a Tél Kürtjét, s felkeltette a földben alvó óriásokat.* Hiába kereste a tíz láb hosszú kardokat, csak bunkókat látott. A legtöbb mindössze egy fatörzs volt, néhányon még látszott a letört ágak helye. Volt, amelyik a végére szíjazott kőgolyóval gigantikus buzogányt alkotott. A dal arról nem szól, hogy a kürt vissza is küldheti-e őket az álomba.

Az egyik közeledő óriás idősebbnek látszott a többinél. Az ő bundája szürkésen csillogott, és itt-ott fehér csíkok vegyültek bele, hasonlóan mamutja színéhez, amely a többi fölé magasodott. Tormund odakiáltott neki néhány nyers, fémesen csengő szót egy Jon számára ismeretlen nyelven. Az óriás szája szétnyílt, feltárva óriási, szögletes fogait, és félig bőfögő, félig morgásszerű hangot adott ki. Jon egy idő után rájött, hogy nevet. A mamut is odafordította masszív fejét, hogy röviden szemügyre vegye kettejüket. Egyik hatalmas agyara Jon feje felett húzott el, ahogy a szörnyeteg elvonult előttük, méretes lábnyomokat hagyva a puha sárban és friss hóban a folyóparton. Az óriás lekiáltott valamit ugyanazon a rekedt nyelven, amit Tormund is használt.

- Ő volt a királyuk? - kérdezte Jon.

- Az óriásoknak nincsen királyuk, ahogy nincs a mamutoknak, a hómedvéknek és a szürke tenger nagy bálnáinak sem. Ő Mag Mar Tun Doh Weg volt. Nagy Mag. Ha akarod, letérdelhetsz előtte, nem fogja bántani. Tudom, hogy nagyon viszket a térded, hogy meghajthasd valami királynak. De vigyázz, nehogy rád lépjen! Az óriásoknak rossz a szemük, és könnyen lehet, hogy nem vesz észre egy kis varjút odalent a lába előtt.

- Mit mondtál neki? A Régi Nyelven volt?
- Igen. Azt kérdeztem tőle, az apja-e, amin ül. Annyira hasonlítanak egymásra, csak az apjának jobb a szaga.

- És ő mit mondott?

Viharöklű Tormund megvillantotta foghíjas vigyorát.

- Megkérdezte, hogy a lányom-e az, aki mellettem lovagol a sima, rózsaszín arcoskájával. - A vadember lerázta a havat a karjáról, és megfordította a lovát. - Lehet, hogy még sohasem látott férfit szakáll nélkül. Gyere, elindulunk vissza! Mance dühbe gurul, ha nem talál a szokott helyemen.

Jon is megfordult, és elindult Tormund után az oszlop eleje felé. Új köpönyege súlyosan húzta a vállát. Mosatlan birkabőrből készült, és a gyapjával befelé varrta össze, ahogy a vadak tanácsolták. Távol tartotta a havat, kényelmes és meleg takaró volt éjszaka, Jon azonban megtartotta a fekete köpönyegét is gondosan összehajtogatva a nyereg alatt.

- Igaz, hogy egyszer megöltél egy óriást? - kérdezte Tormundot, miközben lovagoltak. Szellem hangtalanul loholt mellettük, mancsnyomokat hagyva maga mögött a frissen hullott hóban.

- Miért, kételkedsz benne? Egy ilyen erős fickó, mint én? Tél volt, én félig még kölyök voltam, és ostoba, mint a kölykök általában. Túl messzire merészkedtem, a lovam megdőglött, és elkapott egy vihar. Igazi vihar, nem egy ilyen kis szellő, mint ez. Hah! Még ki sem tört, már tudtam, hogy halálra fogok fagyni. Így hát kerestem magamnak egy alvó óriást, egy nőszemélyt, felvágtam a gyomrát, és egyenesen belemásztam. Elég melegen tartott, az igaz, de a szag majdnem kicsinált. A legrosszabb a dologban az volt, hogy az asszony tavasszal felébredt, és a gyermekévé fogadott. Három teljes hónapon át szoptatott, mire el tudtam szökni. Hah! Néha bizony hiányzik az óriástej.

- Ha szoptatott, nem ölhetted meg.

- Nem is öltem, de nehogy elterjeszd! Az Óriásvész Tormundnak jobb csengése van, mint az Óriáskölyke Tormundnak, ez az őszinte igazság!

- És a többi nevedre hogyan tettél szert? - kérdezte Jon. - Mance Kürtfűvónak szólított, nem? Pirospozsgásvár Sörkirályának, Medvék Szeretőjének, Seregek Atyjának? - Leginkább a kürtfűvász érdekelte, de nem mert túl nyíltan rákérdezni *Joramun megfújta a Tél Kürtjét, s felébresztette az óriásokat a földből*. Így kerültek volna elő mamutjaikkal? Mance Rayder megtalálta Joramun Kürtjét, majd odaadta Viharöklű Tormundnak, hogy megfújja?

- Minden varjú ennyire kíváncsi? - kérdezte Tormund. - Hát hallgasd meg ezt a mesét! Egy másik télen történt, amely még annál is hidegebb volt, amelyiket az óriás gyomrában töltöttem. Éjjel-nappal esett a hó, de nem ilyen apró pelyhekben, hanem akkorokban, mint a fejed! Annyi esett, hogy a falumat félig eltemette. Ott voltam az én Pirospozsgásváramban egy hordó sörrel, és nem volt más dolgom, mint inni. Minél többet ittam, annál többet járt a fejem azon az asszonyon, aki ott lakott nem messze. Jófajta, erős asszony volt, a legnagyobb csecsekkel, amiket valaha láttál. Haragos egy természete volt, biz' ám, de, ó, meleg is tudott lenni, és az embernek a kemény télben kell a melegség.

- Minél többet ittam, annál többet gondoltam rá, és minél többet gondoltam rá, annál keményebb lett a micsodám, míg végül nem bírtam tovább. Én bolond, tetőtől talpig bundákba burkoltam magam, egy gyapjúsálat tekertem az arcomra, és elindultam, hogy megkeressem őt. A hó olyan erősen esett, hogy egyszer vagy kétszer hanyatt lökött, a szél meg átfújta rajtam, és a csontjaimat is megfagyasztotta, de végül rátaláltam. Ő is éppúgy becsomagolta magát, mint én.

- Fene rossz kedve volt, és keményen harcolt, amikor rátettem a kezem. Minden erőmre szükségem volt, hogy hazacipeljem, és megszabadítsam a bundájától, de amikor sikerült, ó, még annál is forróbb volt, mint emlékeztem! Remekül szórakoztunk, aztán elaludtam. Másnap reggel, mire felébredtem, a hóesés elállt, kisütött a nap, de én nem voltam olyan állapotban, hogy élvezhettem volna. Összevissza voltam karmolva, tépve, a fél micsodámat leharapták, mellettem a padlón meg egy nőstény medve bundája hevert. Az emberek nemsokára azt kezdték rebesgetni, hogy egy kopasz medvét láttak az erdőben a legfurcsább kölykökkel a nyomában. Hah! - Rácsapott vaskos

combjára. - Bár még egyszer rátalálnék! Azt a medvét aztán jó volt lefektetni! Soha asszony nem küzdött még velem úgy, de nem is adott még olyan erős fiakat!

- És mit tennél, ha tényleg megtalálnád? - kérdezte Jon mosolyogva. - Azt mondtad, leharapta a micsodádat.

- Csak a felét! És az én micsodámnak a fele is kétszer akkora, mint más férfié! - horkantott Tormund. - Ami pedig téged illet... igaz, hogy levágják a férfiaságodat, amikor elvisznek a Falra?

- Nem - felelte Jon sértetten.

- Én azt hiszem, mégiscsak igaz. Különbömben miért utasítanád vissza Ygritte-et? Én úgy nézem, ő nem nagyon küzdene ellened. A leány magában akar tudni téged, ez teljesen nyilvánvaló!

Túláságosan is nyilvánvaló, és úgy tűnik, a menetoszlop fele látja is ezt. A hulló hópolyheket tanulmányozta, hogy Tormund ne lássa elvörösödő arcát. *Az Éjjeli Őrség tagja vagyok* - emlékeztette magát. Akkor viszont miért érezte úgy, mintha piruló szűz leány volna?

A napjai nagy részét Ygritte társaságában töltötte, s a legtöbb éjszakát is. Mance Rayder figyelmét nem kerülte el Zörgővértnek az „átállt varjú” iránt táplált bizalmatlansága, ezért miután odaadta Jonnak az új birkabőr köpönyegét, megkérdezte, nem akar-e inkább Őriásvész Tormunddal lovagolni. Jon boldogan beleegyezett, s másnap Ygritte és Hosszúlándzsás Ryk is otthagyták Zörgővért csapatát Tormundéért.

- A szabad emberek azzal lovagolnak, akivel csak akarnak - mondta neki a lány -, és már ele-
günk van a Csontzsákból.

Estéknként, amikor letáboroztak, Ygritte mindig Jon mellé dobta le a saját alvóbundáit, akár a tűz közelében telepedett le a fiú, akár távol tőle. Egyszer arra ébredt, hogy a lány szorosan hozzábújik, és egyik kezével átöleli a mellkasát. Sokáig feküdt ott ébren, hallgatta Ygritte lélegzését, és igyekezett tudomást sem venni feszülő ágyékról. A felderítők gyakran osztják meg egymással a takaróikat a meleg miatt, de Jon gyanította, hogy Ygritte a melegnél többet szeretne. Attól kezdve Szellem segítségével próbálta távol tartani. Őreg Nan sokat mesélt lovagokról és hölgyekről, akik a becsület érdekében kardot helyeztek maguk közé az ágyban, de úgy vélte, ez az első eset, hogy a penge helyét egy rémfarkas foglalja el.

Ygritte azonban még így is kitért. Két nappal ezelőtt Jon elkövette azt a hibát, hogy megjegyezte: milyen jó lenne meleg vízben fürdeni.

- A hideg jobb - vágta rá a lány azonnal -, ha van, aki felmelegítsen utána. A folyó még csak félig fagyott be, menj!

Jon nevetett.

- Azt akarod, hogy halálra fagyjak?

- Talán a varjak félnek a libabőrtől? Egy kis jég nem fog megölni. Hogy bebizonyítsam, én is beugrom veled!

- És a nap hátralévő részét a bőrünkhöz fagyott ruhában töltjük? - tiltakozott a fiú.

- Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Nem ruhában megyünk be.

- Én egyáltalán nem megyek be - jelentette ki Jon határozottan, épp mielőtt meghallotta volna, hogy Viharöklű Tormund érte kiált (persze nem kiáltott, de ez lényegtelen volt).

A vadak nagyon szépnek tartották Ygritte-et a haja miatt. A szabad nép között ritka volt a vörös haj, és úgy tartották, hogy a vörös hajúakat a tűz csókolta meg, ami szerencsét jelentett. Talán szerencsés volt, vörös pedig mindenképpen, de Ygritte haja olyan kócos volt, hogy Jon legszívesebben megkérdezte volna tőle, vajon csak egyszer fésüli-e meg évszakonként.

Tudta, hogy egy nagyúr udvarában a lányt közönségesnek tartották volna. Kerek parasztarca volt, pisze orra és enyhén szabálytalan fogsora, a szemei pedig túl messze ültek egymástól. Ezeket Jon már az első pillantásra észrevette, amikor a törét a lány torkának szegezte. Azóta viszont mást is felfedezett. Ha Ygritte mosolygott, szabálytalan fogsora egyáltalán nem volt zavaró, és lehet, hogy a szemei messze voltak egymástól, de kellemes kékszürke színben játszottak, és az övé volt a legélénkebb tekintet, amit valaha látott. Ha énekelt, fátyolos hangja mélyen felkavarta. Néha pedig, a tábornőz mellett, ahogy Ygritte ott ült átkarolva felhúzott térdeit, a lángok táncoló

visszfényével vörös haján, és mosolyogva ránézett... nos, az is felébresztett egyet s más.

Ő azonban az Éjjeli Őrség tagja volt, fogadalmat tett. *Nem veszek feleséget, nem birtoklok földet, nem nemzek gyermekeket.* Kimondta a szavakat a varsafa előtt, apja istenei előtt. Nem vonhatta vissza őket... ahogy vonakodása okát sem vallhatta be Viharöklű Tormundnak, a Medvék Szeretőjének.

- Nem tetszik a lány? - kérdezte Tormund, miközben elhaladtak újabb hús mamut előtt, amelyek óriások helyett vadakat hordoztak a hátukon magas fátornyokban.

- De igen, csak... - *Mit mondhatnék, amit elhinne?* - Még túl fiatal vagyok, hogy megházasodjak.

- Megházasodni? - nevetett Tormund. - Ki beszélt itt házasságról? Délen egy férfinak minden nőt el kell vennie, akit lefektet?

Jon érezte, hogy megint elvörösödik.

- Szót emelt értem, amikor Zörgövért meg akart ölni. Nem becstelenítem meg.

- Most már szabad ember vagy, Ygritte pedig szabad nő. Mi a becstelenség abban, ha együtt háltok?

- Lehet, hogy gyermeket nemzek neki.

- Igen, remélem is. Egy erős fiút vagy egy életrevaló, nevető leányt, akit megcsókolt a tűz. Mi ebben a baj?

Jont egy pillanatra cserbenhagyták a szavak.

- A fiú... a gyermek fattyú lenne.

- És a fattyak talán gyengébbek a többi gyereknél? Betegesebbek, könnyebben vullanak kudarcot?

- Nem, de...

- Magad is fattyú vagy. És ha Ygritte nem akar gyermeket, hát elmegy valamelyik erdei boszorkányhoz, és megiszik egy kupa holdteát. Ha egyszer elültetted a magod, többé nincs szereped.

- Én nem nemzek fattyút!

Tormund megcsóválta bozontos fejét.

- Micsoda bolondok vagytok ti, térdeplők! Miért raboltad el a lányt, ha nem akarod?

- Elrabolni? Én soha...

- De igen - mondta Tormund. - Megölted azt a kettőt, akivel volt, őt meg elvitted. Te minek nevezed ezt?

- Foglyul ejtettem.

- Meg kellett adnia magát neked.

- Igen, de... Tormund, esküszöm, soha nem értem hozzá!

- Biztos vagy benne, hogy nem vágták le a micsodádat? - Tormund megrántotta a vállát, mintegy jelezve, hogy sohasem fogja megérteni ezt az örültséget. - Nos, most már szabad ember vagy, de ha nem kell a lány, legjobb lesz, ha keresel magadnak egy nőtény medvét. Ha egy férfi nem használja a micsodáját, az egyre kisebb és kisebb lesz, míg egy nap pisálni akar, és nem találja!

Jon erre nem tudott mit felelni. Nem csoda, hogy a Hét Királyságban a szabad népet nem veték emberszámba. *Nincsenek törvényeik, nincs becsületük, még az egyszerű tisztesség is hiányzik belőlük. Állandóan lopnak egymástól, úgy szaporodnak, mint a vadállatok, jobban szeretik az erőszakot a házasságnál, és elárasztják a világot törvénytelen gyermekekkel.* Ennek ellenére mégis egyre jobban megkedvelte Óriásvész Tormundot, hiába volt egy nagy, széllal és hazugsággal bélelt zsák. Hosszúlándzsást is szerette. És Ygritte-et... *nem, nem szabad Ygritte-re gondolnom.*

Tormund és a Hosszúlándzsás mellett azonban másfajta vadak is lovagoltak velük, olyanok, mint Zörgövért vagy a Könnyező, akiknél nem lehetett tudni, leköpi vagy kibelezik-e az embert a következő pillanatban. Ott volt még Kutyafejű Harma, zömök, hordóserű asszony fehér, húsos arccal, aki gyűlölte a kutyákat, és kéthetente megölt egyet, hogy friss fejjel díszíthesse a lobogóját, a fületlen Styr, Thenn Magnarja, akit a saját emberei inkább istennek, mintsem úrnak tekintettek, vagy Hatbőrű Varamyr, az apró, egérszerű fickó, aki paripa helyett vad, fehér hómedvén lo-

vagolt, amely hátsó lábaira ágaskodva tizenhárom láb magas volt. És bárhová ment is Varamyr meg a medve, mindenhová három farkas és egy árnyékmacska követte. Jon csak egyszer került a közelébe, de ez az egy alkalom is éppen elég volt; a férfi pusztá látványától is felállt a hátán a szőr, ahogy Szellem nyakán is a medve és a hosszú, fekete-fehér macska láttán.

Azonkívül voltak ott még Varamyrnál is veszélyesebb alakok, a Kísértetjárta erdő legészakibb vidékéről, a Jégagyarak eldugott völgyeiből, sőt még ezeknél is hátborzongatóbb helyekről: a Fagyos Part lakói, akik rozmárcsontokból készített, vadkutyák által húzott szekereket hajtottak, a jégfolyók rettegett klánjai, akikről azt beszélték, hogy emberhúst lakomáznak, és a kékre, bíborra meg zöldre festett arcú barlanglakók. Jon saját szemével látta a Szarulábúakat, amint cserzett bőr keménységű csupaszc talpaikon elvonulnak előtte. Snarkokat vagy grumpkinokat nem látott, de már azon sem lepődött volna meg, ha Tormund meghív néhányat vacsorára.

Megítélése szerint a vadak legalább fele anélkül élte le az életét, hogy akár egyetlenegyszer is megpillantotta volna a Falat, s a legtöbbjük egy szót sem beszélt a Közös Nyelven. Ez azonban nem számított. Mance Rayder beszélt a Régi Nyelvet, sőt még énekelt is rajta, miközben a lantját pengette, és különös, vad dallamokkal töltötte meg az éjszakát.

Mance-nek évekbe telt összegyűjteni az itt menetelő roppant sereget. Hol egy klánanyával, hol egy magnarral egyezkedett, az egyik falut mézesmázos szavakkal, a következőt egy dallal, az utána következőt pedig a kardja élével nyerte meg magának. Kibékítette egymással Kutyafejű Harmát és a Csontok Urát, a Szarulábúakat és az Éjbenfutókat, a Fagyos Part rozmárcsontjait és a nagy jégfolyók emberevő klánjait. Száz meg száz tört kovácsolt össze egyetlen lándzsává, amely most egyenesen a Hét Királyság szívére irányult. Nem volt sem koronája, sem jogara, nem voltak selyem- vagy bársonyköntösei, de Jon számára nyilvánvaló volt, hogy Mance Rayder nemcsak a nevében király.

Jon Félkezű Qhorin parancsára csatlakozott a vadakhoz.

- Lovagolj velük, egyél velük, harcolj velük! - mondta neki a felderítő a halála előtti éjszakán.
- És figyelj!

Hiába figyelt azonban, nem sokat tudott meg. A Félkezű azt gyanította, hogy a vadak valami féle fegyver miatt mentek fel a kegyetlen és sivár Jégagyarak közé, valami hatalom miatt, valami gonosz varázslatért, amivel áttörhetik a Falat... de ha találtak is ilyesmit, senki sem hengegette vele nyíltan, és senki sem mutatta meg Jonnak. Mance Rayder a haditervét sem fedte fel. Az első éjszaka óta ritkán látta őt, akkor is csak messziről.

Végzek vele, ha kell. Mindez nem okozott nagy örömet Jonnak. Egy ilyen gyilkosságban nincsen becsület, amellet a saját halálát is jelentené. Mégsem engedhette, hogy a vadak áthatoljanak a Falon, nem engedhette, hogy Derest és Északot fenyegezzék, a Hantföldeket és a Patakvidéket, Fehér Öblöt és a Köves Partot, sőt még a Nyakat is. A Stark-ház leszármazottai nyolcezer éven át azért éltek és haltak, hogy megvédjék a népüket az ilyen pusztítóktól és fosztogatóktól... és fattyú vagy sem, az ő ereiben is ugyanez a vér folyik. *Ezenkívül Bran és Rickon még mindig Deresben vannak. Luwin mester, Ser Rodrik, Öreg Nan, Farlen, a ketrecmester, Mikken a műhelyében és Gage a kemencéi mellett... mindenki, akit valaha is ismertem, mindenki, akit valaha is szerettem.* Ha meg kell ölnie egy embert, akit félig csodált és majdnem szeretett, annak érdekében, hogy megmentse őket Zörgővért, Kutyafejű Harma és Thenn fületlen Magnarjának kegyetlenségétől, akkor megteszi.

De azért imádkozott, hogy apja istenei kímélgék meg ettől a hálátlan feladattól. A sereg amúgy is lassan mozgott, mert alaposan megterhelték őket a vadak csordái, gyermekei és egyszerű értékei, a hó pedig még tovább lassította az előrejutást. A menetoszlop nagy része már kijutott az előhegyekből, és úgy kúszott végig a Tejfolyó nyugati partja mentén, mint a méz egy hideg téli reggelen, s a folyót követve mélyen behatolt a Kísértetjárta erdő szívébe.

Jon tudta, hogy ott, valahol elől, a közelükben az Elsők Ökle emelkedik a fák fölé, a hegy, amely az Éjjeli Órség háromszáz lóháton, fegyverben várakozó testvéreinek szolgál rejtekhelyül. A Vén Medve a Félkezűn kívül más felderítőket is küldött előre, és Jarman Buckwell vagy Erdős Thoren mostanra bizonyára visszatértek, és hírért vitték, mi közeledik a hegyekből.

Mormont nem fog habozni. Túl öreg, és túl nagy utat tett meg. Le fog csapni, nem érdeklik az arányok. Most már bármelyik nap meghallhatja a harci kürtök hangját, és megpillanthatja a lobo-gó fekete köpönyegbe öltözött, hideg acélt markoló lovasok rájuk zúduló oszlopát. Háromszáz embernek természetesen nincs esélye, hogy végezzen százszor annyival, de Jon úgy vélte, erre nem is lesz szükség. Neki nem kell megölnie ezret, csak egyet. Egyedül Mance tartja össze őket.

A Falon Túli Király minden tőle telhetőt megtett, de a vadak továbbra is reménytelenül fegyelmetlenül maradtak, és ebben rejlett legfőbb sebezhetőségük. A menetoszlopot alkotó többmérőföldnyi hosszúságú kígyóban itt-ott voltak ugyan harcosok, akik rettenthetetlenségben felérték az Őrség bármely katonájával, de jó egyharmaduk az oszlop valamelyik végén csoportosult, Kutyafejű Harma elővédjében vagy a hátvédben az óriásokkal, a vadbivalyokkal és a tűzha-jítókkal. Másik egyharmaduk Mance-szel lovagolt közepén. Ők őrizték a szekereket, szánokat és a kutyák húzta kocsikat, amelyek a had felszerelésének és élelmiszerkészletének nagy részét szállították, vagyis mindent, ami a legutóbbi nyári aratásból megmaradt. A többiek, akik apró csapatokra oszlottak, olyanok vezetése alatt, mint Zörgővért, Jarl, Óriásvész Tormund és a Könnyező, felderítőként, begyűjtőként és korbácsként szolgáltak. Állandóan fel-alá vágattak az oszlop mentén, hogy fenntartsák a többé-kevésbé rendezett alakzatot.

Ami pedig még többet elárult: minden száz vadból csak egy ült lóháton. *A Vén Medve úgy vág át rajtuk, mint fejsze a zabkásán.* Ha pedig ez megtörténik, Mance kénytelen lesz üldözőbe venni őket a derékhadával, hogy megpróbálja tompítani a fenyegetést. Ha elesik az elkerülhetetlenül kibontakozó küzdelemben, Jon úgy ítélte, a Fal újabb száz évre biztonságban lesz. *És ha nem...*

Megmozgatta kardforgató kezének megégett ujjait. Hosszúkarom ott lógott a nyereghez szíjazva, a faragott farkasfej kardgomb és a puha bőrmarkolat alig karnyújtásnyira.

Mire órákkal később elérték Tormund csapatát, a hó már nagyon sűrűn esett. Szellem útközben leszakadt tőlük, és valami zsákmány szagát követve beleveszett az erdőbe. A rémfarkas viszszatér majd, amikor tábort vernek éjszakára, de legkésőbb hajnalban. Bármilyen messzire is kóborolt, Szellem mindig visszatért... és úgy látszik, Ygritte is.

- Nohát! - szólalt meg a lány, amikor észrevette. - Most már hiszel nekünk, Havas Jon? Láttad az óriásokat a mamutjaikon?

- Hah! - kiáltotta Tormund, mielőtt Jon felelhetett volna. - A varjú szerelmes! Feleségül akar venni egyet!

- Egy óriásasszonyt? - nevetett Hosszúlándzsás Ryk.

- Nem, egy mamutot! - mennydörögte Tormund. - Hah!

Ahogy Jon lépésre lassította a lovát, Ygritte mellé léptetett. Azt állította, három évvel idősebb nála, bár fél lábbal alacsonyabb volt. Bármilyen idős is, a leány kemény kis teremtés volt. Kőkígyó lándzsasszonynak nevezte, amikor elfogták a Sikító-hágóban. Nem volt ugyan házas, választott fegyverként pedig szaruból és varsafából készült hajlított íjat használt, a „lándzsasszony” azonban ennek ellenére remekül illett rá. Egy kicsit a hűgára, Aryára emlékeztette Jont, bár ő fiatalabb volt, és valószínűleg soványabb. A sok bunda és bőr miatt Ygritte-ről nehéz volt megállapítani, mennyire lehet gömbölyű vagy sovány.

- Ismered az „Utolsó óriást”? - kérdezte Ygritte, de választ sem várva így folytatta: - Ha rendesen akarod énekelni, mélyebb hang kell hozzá, mint az enyém - Majd rázendített: - *Óóóóóóóóóó, a legutolsó óriás vagyok, népem végleg elköltözött.*

Óriásvész Tormund meghallotta és elvigyorodott.

- *Utolsó sarja a büszke fajnak, kik uralkodtak völgyön, hegyek között* - zengte vissza a hófűvason át.

Hosszúlándzsás Ryk is csatlakozott.

- *Az apró nép elvette mindenünk, övék lett az erdő és patak.*

- *Falat húztak földünk köré, s ők fognak ki minden jó halat* - énekelte Tormund és Ygritte feleltéppen, hasonlóan erős hangon.

Tormund fiai, Toregg és Dormund mély hangja is belépett, majd a lánya, Munda is csatlakozott, végül pedig a többiek. Mások bőrpajzsukhoz ütötték a lándzsájukat, hogy nagyjából tartsák

az ütemet, míg végül az egész had harsányan dalolva vonult.

*Kőtermekben raknak nagy tüzet,
S lándzsa készül, dárda, pajzs, szurony
Miközben hegyen kóborlok én
Társaságom a könny arcomon.
A legutolsó óriás vagyok,
Jól tanuld meg az én énekem,
Mert elmegyek, s majd elhallgat a dal
És csend lesz, sűrű, hosszú, végtelen.*

Amikor a dal véget ért, Ygritte arcán könnycseppek csillogtak.

- Miért sírsz? - kérdezte Jon. - Ez csak egy dal. Több száz óriás él még, most láttam őket.

- Ó, több száz! - fakadt ki a lány. - Nem tudsz te semmit, Havas Jon! Te... JON!

Jon megpördült a hirtelen felhangzó szárnyzuhogásra. Látóterét kékesszürke tollak töltötték be, az arcába éles karmok mélyedtek. Hirtelen irgalmatlan, vörös fájdalom hasított belé, miközben a feje körül szárnytollak csapkodtak. Látta a csórt, de nem maradt ideje, hogy felkapja a kezét vagy fegyvert rántson. Hátratántorodott, a lába kicsúszott a kengyelből, a lova rémülten megdőlt, s aztán érezte, hogy zuhan. A sas még mindig az arcára tapadt, a karmok vadul tépték, miközben a madár csapkodott, csipett és vijjogott. A világ tótágast fordult a tollak, a lóhús és vér káoszában, aztán a talaj iszonyú sebességgel nekirohant.

A következő pillanatban már a földön hevert, arccal lefelé. A szájában sár és vér íze keveredett. Ygritte védelmezően térdelt fölötte, kezében csonttőr. Még mindig hallotta a szárnyzuhogást, bár a sast magát nem látta. A világ egyik fele fekete volt.

- A szemem! - kiáltott fel hirtelen rémülten, és az egyik kezével az arcához kapott.

- Csak vér, Havas Jon. Elvétette a szemed, csak a bőrt szakította fel egy kicsit.

Az arca lüktetett a fájdalomtól. Miközben kitorölte a vért a bal szeméből, a jobb szemével látta, hogy Tormund is ott áll. Aztán lódobogást és régi, száraz csontok zörgését hallotta.

- Csontzsák! - ordította Tormund. - Hívd vissza a halálvarjúdat!

- Az a te halálvarjúd! - mutatott Zörgővért Jonra. - Úgy vérzik ott a sárban, mint valami hűtlen kutya! - A sas hangos szárnycsapásokkal leereszkedett a törött óriáskoponyára, amit a férfi sisaként használt. - Érte jöttem.

- Akkor gyere, vedd el! - mondta Tormund. - De jobb lesz, ha a kardoddal a kézben jössz, mert az enyémet is ott találod! Lehet, hogy a te csontjaidat is kifőzöm, a koponyádba meg belepisálok. Hah!

- Ha egyszer kiszárnálak és kiengedném belőled a levegőt, kisebbre zsugorodnál, mint az a lány ott! Állj félre, különben Mance hallani fog a dolgról!

Ygritte felállt.

- Mi, hát Mance akarja?

- Megmondtam, vagy nem? Állítsátok fel a fekete lábaira!

Tormund összevont szemöldökkel lebámult Jonra.

- Jobb lesz menned, ha Mance akar látni téged.

Ygritte segített neki felállni.

- Úgy vérzik, mint egy levágott vadkan! Nézd, mit csinált Orell azzal a szép arcával!

Képes egy madár gyűlölni? Jon megölte Orellt, a vadat, de a férfi egy része a madárban maradt. Az aranyló szem hideg rosszindulattal meredt rá.

- Jövök - mondta. A vér továbbra is jobb szemébe csorgott, az arca pedig izzott a fájdalomtól. Megérintette, s amikor elvette a kezét, fekete kesztyűjén vörös folt csillogott. - Hadd fogjam meg a lovamat! - Nem annyira a ló érdekelte, sokkal inkább Szellem, de a rémfarkast sehol sem látta. *Már mérföldekre járhat innét, lehet, hogy éppen valami jávorszarvas torkát harapja el. Talán így is van jól.*

A kis termetű ló hátrahőkölt, amikor közeledni próbált felé. Minden bizonnyal vérző arcától ijedt meg, de Jon néhány halk szóval megnyugtatta, és sikerült elég közel jutnia hozzá, hogy megragadhassa a kantárt. Ahogy visszalendült a nyeregbe, a feje vadul kóválygott. *Erről a sebről gondoskodnom kell, de nem most. Hadd lássa a Falon Túli Király, mit tett velem a madara!* Jobb tenyere kinyílt és összezárult. Lenyúlt Hosszúkaromért, és a vállára vetette a fattyúpengét, mielőtt megfordult volna, hogy visszaügensen a Csontok Urához és várakozó csapatához.

Ygritte is ott várt rá a nyeregben, vad tekintettel.

- Én is megyek!

- Menj innét! - Zörgővért páncéljának csontjai megzördültek. - Az átállt varjúért küldtek, nem másért.

- Egy szabad asszony oda megy, ahová akar - közölte Ygritte.

A szél havat fúj a Jon szemébe. Érezte, hogy a vér lassan az arcára fagy.

- Beszélünk vagy megyünk?

- Megyünk - felelte a Csontok Ura.

Komor vágta volt. Két mérföldön át lovagoltak az oszlop mellett a kavargó hóban, átverekedtek magukat egy csomó összetorlódott szállítószekéren, majd átgázoltak a Tejfolyón, ahol az nagy ívet leírva keletnek fordult. A folyó parthoz közeli, sekély vizén vékony jég réteg képződött. A lovak minden lépésnél beleszakadtak, míg végül tízméternyivel beljebb elérték a mélyebb vizet. A keleti parton mintha még jobban esett volna, és a hófúvások is mélyebbek voltak. Még a szél is hidegebb lett, közeledett az éjszaka.

A fák fölé magasodó hatalmas, fehér hegy alakja azonban még a hófúvásban is összetéveszthetetlen volt. *Az Elsők Ökle.* Jon hallotta a sas vijjogását a feje felett. Az egyik fenyőről egy holló pillantott le rá, és hangosan káromgott, amikor elhaladt alatta. *Talán a Vén Medve megindította a támadást?* A csendülő acél és a kiröppenő nyilvesszők süvítése helyett azonban csak a fagyott hókéreg halk ropogása hallatszott lova patái alatt.

Csendben a déli oldal felé kerültek, ahol sokkal könnyebben haladhattak. Jon ott lent pillantotta meg a döglött lovat, amint szétvetett lábakkal hevert a lejtő aljában, félig belepte már a hó. Az állat gyomrából úgy lógtak ki a belek, mint jéggé fagyott kígyók, az egyik lába pedig hiányzott. *Farkasok* - ez volt Jon első gondolata, de rögtön rájött, hogy tévedett. A farkasok megeszik az áldozatukat.

A lejtőn szanaszét még több ló teteme feküdt. A lábaik groteszk módon kicsavarodtak, halott szemük vakon meredt a semmibe. A vadak ellepték őket, mint a legyek. Leszedték róluk a nyergeket, kantárokat, zsákokat, páncélokat, és kőbaltáikkal széthasogatták őket.

- Fel! - utasította Zörgővért Jont. - Mance a tetőn van.

Az erődfal mellett leszálltak, és átnyomakodtak egy szabálytalan résen a kövek között. A kihagyott karókon, amelyeket a Vén Medve minden bejárat előtt elhelyezett, egy bozontos, barna ló felnyársalt teteme látszott. Ki akart jutni, nem be. A lovasnak nyoma sem volt.

Odabent volt más is, sokkal rosszabb. Jon még sohasem látott rózsaszín havat. A szél süvített körülötte, belekapaszkodott súlyos birkabőr köpönyegébe. Hollók szálltak egyik döglött lóról a másikra. *Azok vajon vad hollók vagy a sajátjaink?* Jon nem tudta megállapítani. Hol lehet *most szegény Sam?* - gondolta. És főleg, hogy mi lehet vele.

A csizmája sarka alatt kéreggé fagyott vér csikordult. A vadak az utolsó darab acéltól és bőrtől is megfosztották a lovakat, még a patkókat is lefeszítették a lábukról. Néhányan a zsákok kiszórt tartalmát vizsgálták át fegyver és élelem után kutatva. Jon elhaladt Chett egyik kutyája mellett, jobban mondva a mellett, ami megmaradt belőle. Az állat félig megfagyott, iszapos vértócsában hevert.

A tábor túlsó végében még állt néhány sátor. Itt találták Mance Raydert is. Fekete gyapjúból és vörös selyemből varrt széthasított köpönyege alatt fekete sodronyínget és bolyhos bundanadrágot viselt, a fején hatalmas bronz- és vasszak díszelgett, hollószárnyakkal mindkét halántéknál. Vele volt Jarl, Harma, a Kutyafejű, Styr és Hatbőrű Varamyr is a farkasaival meg az árnyékmacskájával.

Mance vészjósló, fagyos pillantással fogadta Jont.

- Mi történt az arcoddal?

Ygritte válaszolt helyette:

- Orell ki akarta vájni a szemét.

- Tőle kérdeztem. Talán elvesztette a nyelvét? Lehet, hogy jobb is lenne, legalább megkímélne minket a további hazugságaitól.

Styr, a Magnar hosszú kést húzott elő.

- A fiú talán tisztábban látna egy szemmel kettő helyett!

- Szeretnéd megtartani a szemedet, Jon? - kérdezte a Falon Túli Király. - Ha igen, mondd meg nekem, hányan voltak! És ezúttal próbáld az igazat mondani, Deres Fattya!

Jon toroka kiszáradt.

- Nagyuram... mi tör...

- Nem vagyok az urad! - vágott közbe Mance. - A mi pedig elég egyértelmű. A testvéreid halottak. A kérdés az, hányan?

Jon arca lüktetett, a hó csak hullott, és nagyon nehezebbre esett a gondolkodás. *Semmitől sem szabad visszariadnod, bármit kérjenek is tőled* - mondta neki Qhorin. A szavak a torkán akadtak, de végül sikerült kinyögnie őket.

- Háromszázan voltunk.

- Voltunk? - kérdezte Mance élesen.

- Voltak. Háromszázan voltak. - *A Félkezű azt mondta, bármit kérjenek is. Akkor miért érzem magam gyáva féregnek?* - Kétszázan a Fekete Várból és százan az Árnyékatoronyból.

- Ez már igazabb dal, mint amit a sátramban énekeltél. - Mance Kutyafejű Harmára pillantott.

- Hány lovat találtunk?

- Több mint százat - felelte a nagydarab asszony. - Kevesebb, mint kétszázat. Keletre még több van, a hó alatt, nehéz megmondani, mennyi.

Mögötte ott állt a zászlóvivője. Egy rudat tartott, a végén kutyafejjel, amely olyan friss volt, hogy még vérzett.

- Soha nem lett volna szabad hazudnod nekem, Havas Jon - folytatta Mance.

- Tud... tudom. - Mit mondhatott volna?

A vadak királya az arcát tanulmányozta.

- Ki parancsolt itt? És az igazat mondd! Rykker? Erdős? Nem Wythers, ő túl gyenge. Kié volt ez a sátor?

Túl sokat mondtam.

- Nem találtátok meg a holttestét?

Harma horkantott, a megvetés fagyos páráként tört elő az orrából.

- Micsoda bolondok ezek a fekete varjak!

- Ha még egyszer kérdéssel felelsz, átadlak a Csontok Urának - figyelmeztette Jont Mance Rayder. Közelebb lépett hozzá. - Ki volt a parancsnok?

Még egy lépés - gondolta Jon. - *Még egy láb.* A keze közelebb csúszott Hosszúkarom markolatához. *Ha tartom a számat...*

- Csak nyúlj a fattyú kardodért, és a fattyú fejedet veszem, mielőtt elhagyja a hüvelyét! - közölte Mance. - Fogy a türelmem, varjú.

- Mondd meg! - sürgette Ygritte. - Bárki volt is az, halott.

Jon homloka ráncba futott, a ráfagyott vérréteg megrepedezett. *Túl nehéz* - gondolta Jon kétségbeesetten. - *Hogyan játszhatnám a köpönyegforgatót anélkül, hogy tényleg azzá válnék?* - Qhorin ezt nem mondta meg. A második lépés azonban mindig sokkal könnyebb az elsőnél.

- A Vén Medve.

- Az öregember? - Harma hangja elárulta, hogy nem hisz neki. - Maga jött el? Akkor ki parancsol a Fekete Várban?

- Bowen Marsh. - Jon ezúttal azonnal felelt. *Semmitől sem szabad visszariadnod, bármit kérjenek is tőled.*

Mance nevetett.

- Ha ez így van, a háborút megnyertük. Bowen sokkal többet tud a kardok számlálásáról, mint amennyit valaha is tudott arról, hogyan használja őket.

- A Vén Medve parancsnokolt - folytatta Jon. - Ez a hely magasan feküdt és erős volt, ő pedig még erősebbé tette. Vermeket ásott, karókat állított, élelmet és vizet halmozott fel. Készen állt, hogy lecsapjon...

- ...rám? - fejezte be Mance Rayder. - De készen ám! Ha olyan bolond vagyok, hogy megrohamozom ezt a hegyet, öt embert veszítettem volna minden halott varjúért, és még szerencsésnek is mondhattam volna magam. - A szája megkeményedett. - De amikor a halottak járnak, falak, karók és kardok semmit sem jelentenek. A halottakkal nem harcolhatsz, Havas Jon. Ezt még feleolyan jól sem tudja senki, mint én. - Felpillantott a szürkülő égre, és így folytatta: - Lehet, hogy a varjak többet segítettek nekünk, mint hinnék. Nem is értettem, miért nem zaklatnak minket támadások. De még mindig több száz mérfold áll előttünk, és egyre hidegebb van. Varamyr, küldd el a farkasaidat, hadd szaglásszanak a kísértetek után. Nem szeretném, ha meglepnének bennünket! Csont uraságom, kettőzd meg az őrzőkatokat, és adj mindenkinek fáklyát és kovát! Styr, Jarl, hajnalhasadtával indultok!

- Mance! - szólalt meg Zörgővért. - Kéne egy kis varjúcsont.

Ygritte Jon elé lépett.

- Nem ölhetsz meg valakit, csak mert hazudott, hogy megvédje azokat, akik a testvérei voltak!

- Még mindig a testvérei! - jelentette ki Styr.

- Nem azok! - bizonygatta Ygritte. - Nem ölt meg engem, pedig mondták neki. És végzett a Félkezűvel, mind láttuk!

Jon lehelete ködgomolyagként szállt a levegőben. *Tudni fogja, ha hazudok neki.* Mance Rayder szemébe nézett, megégett kezének ujjai kitárultak és újra összezárultak.

- Azt a köpönyeget viselem, amit te adtál nekem, felség.

- Birkabőr köpönyeget! - tette hozzá Ygritte. - És sok éjszakán táncot járunk alatta!

Jarl nevetett, sőt még Kutyafejű Harma is elvigyorodott.

- Tényleg így van, Havas Jon? - kérdezte Mance Rayder szelíden. - Ő és te?

A Falon túl az ember könnyen letéved a helyes útról. Jon már nem volt biztos benne, hogy különbséget tudna tenni becsület és szégyen, jó és rossz között. *Apám, bocsáss meg!*

- Így - felelte.

Mance bólintott.

- Jól van. Akkor holnap elmentek Jarllal és Styrrel. Mind a ketten. Távol álljon tőlem, hogy elválazzak egymástól két szívet, ha egyszerre vernek!

- Hová megyünk? - kérdezte Jon.

- Át a Falon. Legfőbb ideje, hogy a szavakon kívül egyébbel is bizonyítsd a hűségedet, Havas Jon.

A Magnarnak nem tetszett a dolog.

- Mit kezdjek egy varjúval?

- Ismeri az Őrséget és ismeri a Falat - mondta Mance. - És jobban ismeri a Fekete Várat, mint bármelyik fosztogató valaha is ismerte. Ha nem veszed hasznát, ostoba vagy.

- A szíve talán még mindig fekete - füstölgött Styr.

- Akkor vágd ki! - Mance Zörgővérthez fordult. - Csont uraságom, tartsd mozgásban az oszlopot bármi áron! Ha Mormont előtt érjük el a Falat, győztünk.

- Menni fognak. - Zörgővért hangja mély volt és dühös.

Mance bólintott és elment, a nyomában Harmával és Hatbőrüvel. Varamyr farkasai és árnyékmacskája is követték őket. Jon és Ygritte ott maradt Jarllal, Zörgővérttel és a Magnarral. A két idősebb vadember rosszul leplezett gyűlölettel meredt Jonra, Jarl pedig így szólt:

- Hallottátok, hajnalban indulunk. Hozzatok annyi élelmet, amennyit elbírtok, nem lesz idő a vadászatra! És tegyél valamit az arcoddal, varjú! Szörnyen nézel ki!

- Úgy lesz - bólintott Jon.

- Jobban teszed, ha nem hazudsz, leány! - figyelmeztette Zörgővért Ygritte-et. A szeme fénylett az óriáskoponya mögött.

Jon kivonta Hosszúkarmot.

- Hagyj békén bennünket, ha nem akarod azt kapni, amit Qhorin!

- Nincs itt a farkasod, hogy segítsen, kölyök! - Zörgővért a saját kardja után nyúlt.

- Biztos vagy ebben? - nevetett Ygritte.

Szellem az ősi erődfal tetején kuporgott ugrásra készen, felborzolt fehér szőrrel. Nem adott ki hangot, de sötétvörös szeme vért ígért. A Csontok Ura lassan elhúzta a kezét a kardjától, tett egy lépést hátrafelé, majd szitkozódva otthagya őket.

Szellem ott ügetett a lovaik mellett, miközben Jon és Ygritte leereszkedtek az Ökölről. Már félúton jártak a Tejfolyó túlsó partja felé, amikor Jon eléggé biztonságban érezte magát, hogy megszólaljon:

- Sohasem kértem, hogy hazudj értem.

- Nem is hazudtam - mondta a lány. - Csak elhallgattam valamit.

- Azt mondtad...

- ...hogya sok éjszakán át dugunk a köpönyeged alatt. Azt viszont nem mondtam, mikor kezdtük. - A mosolya majdnem szégyenlős volt. - Ma éjjel keress Szellemlnek más hálóhelyet, Havas Jon! Mance-nek igaza van. A tettek őszintébbek a szavaknál.

SANSA

- Új köntös? - kérdezte legalább annyira gyanakvóan, mint meglepve.

- Sokkal szebb, mint bármelyik, amit eddig viseltél, hölgyem! - bizonygatta az öregasszony. Egy csomós zsinórral megmérte Sansa csípőjét. - Csupa selyem és myri paszomány, szaténbéléssel. Gyönyörű leszel benne! Maga a királyné parancsolta.

- Melyik királyné? - Margaery ugyan még nem volt Joff királynéja, de Renlyé igen. Vagy a Töviskirálynőre gondolt? Vagy...

- Természetesen a Régenskirálynő.

- Cersei királyné?

- Nem más. Sok éve tüntet már ki megrendeléseivel. - Az öregasszony végigfektette a zsinórját Sansa lábának belső oldalán. - Őfelsége azt mondta nekem, hogy már érett nő vagy, ezért nem öltözhetsz úgy, mint egy kislány. Nyújtsd ki a karod!

Sansa felemelte a karját. Igaz, ami igaz, tényleg szüksége volt új köntösre. Az elmúlt évben háromhüvelyknyit nőtt, régi ruhatárának nagy része pedig amúgy is tönkrement a füstben, amikor első virágzásának napján megpróbálta elégetni a derékaját.

- A kebled éppen olyan gyönyörű lesz, mint a királynéé - folytatta az öregasszony, miközben a zsinórt Sansa mellkasa köré tekerte. - Nem volna szabad így rejtegetned.

Sansa elpirult a megjegyzéstől. Amikor utoljára lovagolni ment, nem tudta befűzni a mellényét egészen a tetejéig, és a lovászfíú tágra nyílt szemmel bámulta, miközben felsegítette a nyeregbe. Néha észrevette, hogy felnőtt férfiak is a mellkasát bámulják, és pár tunikája már olyan szűk volt, hogy alig kapott bennük levegőt.

- Milyen színű lesz? - kérdezte a varrónőt.

- A színeket csak bízd rám, hölgyem! Tetszeni fog, ebben biztos vagyok. Alsóneműt és harisnyát is kapsz, meg kabátkát, pelerint, palástot és minden egyebet, ami egy... egy szép és előkelő ifjú hölgyhöz illik.

- Időben elkészülnek a király menyegzőjére?

- Ó, hamarabb, sokkal hamarabb! Őfelsége ragaszkodik hozzá. Hat varrónóm és tizenkét tanoncleányom van, és mindannyian félretettük a többi munkánkat ennek érdekében. Lehet, hogy sok hölgy megharagszik ránk, de ez a királyné parancsa.

- Köszönd meg a királynénak a gondosságát! - kérte Sansa udvariasan. - Túl jó hozzám.

- Őfelsége igen nagylelkű - helyeselt a varrónő. Összeszedte a holmiját és távozott.

De miért? - tünődött Sansa, miután egyedül maradt. Nyugtalanította a dolog. Lefogadom, hogy ez a köntös valamiképpen Margaery vagy a nagyanyja műve.

Margaery kedvessége rendíthetetlen volt, és a jelenléte megváltoztatott mindent. A hölgyei Sansát is szívesen látták. Olyan régóta nem élvezte már más hölgyek társaságát, hogy szinte el is felejtette, milyen kellemes tud lenni. Lady Leonette hárfaleckéket adott neki, Lady Janna pedig beavatta a legfrissebb pletykákba. Merry Crane-nek mindig volt egy szórakoztató történet a tarsolyában, a kis Lady Bulwer pedig, bár nem volt oly szilaj, Aryára emlékeztette.

Sansához korban legközelebb az unokatestvérek, Elinor, Alla és Megga álltak, a Tyrell-ház legifjabb hajtásaiból.

- Rózsák a bokor alsó ágairól - csipkelődött Elinor, karcsú és szellemes. Megga gömbölyű volt és hangos, Alla félnék és csinos, de érettsége miatt Elinoré volt a vezető szerep. Ő már kivi-rágzott szűz leány volt, míg Megga és Alla csak kislányok.

Az unokanővérek úgy fogadták be a társaságukba Sansát, mintha egész életükben ismerték volna. Hosszú délutánokat töltöttek kézimunkával és beszélgetéssel citromos sütemény és mézes

bor mellett, esténként fakártyákkal játszottak, együtt énekeltek a kastély szentélyében... és Margaery gyakran kiválasztott közülük egyet vagy kettőt, akik aztán az ő ágyában térhettek nyugovóra, hogy aztán átsuttogják a fél éjszakát. Allának gyönyörű hangja volt, és ha sikerült rávenniük, hárfán játszott nekik, lovagokról és elveszített szerelmekről énekelt. Megga nem tudott énekelni, de élt-halt a csókokért. Bevallotta, hogy ő és Alla gyakran játszanak csókosat, de ez nem ugyanolyan, mint megcsókolni egy férfit, főleg nem egy királyt. Sansa eltűnődött, vajon mit szólna Megga, ha meg kellene csókolnia a Vérebet, ahogy neki kellett. A csata éjszakáján jött el hozzá, bortól és vértől büzlött. *Megcsókolt, megfenyegetett, hogy megöl, és kényszerített, hogy énekeljek neki.*

- Joffrey királynak oly gyönyörű ajkai vannak! - áradzott Megga önfeledten. - Ó, szegény Sansa, hogy fájhatott a szíved, amikor elveszítetted őt! Ó, hogy zokoghattál!

Joffrey sokkal többször ríkatott meg, mint hinnéd - szerette volna mondani, de nem volt ott Vajkupac, hogy elnyomja a hangját, így hát összeszorította a száját, és fékezte a nyelvét.

Ami Elinort illeti, őt egy ifjú fegyverhordozónak, Lord Ambrose egyik fiának ígérték, s rögtön összeházasodnak, amint a fiú elnyeri a sarkantyúit. A legény az ő zálogát viselte a Feketevízi csatában, ahol végzett egy myri számszeríjással és egy Mullendore fegyveressel.

- Alyn azt mondta, a záloga rettenthetetlenné tette - magyarázta Megga. - Azt mesélte, csatakiáltásként Elinor nevét ordította, oly hősies, nem? Azt szeretném, hogy egy napon egy bajnok az én zálogomat viselve öljön meg száz ellenséget! - Elinor rászólt, hogy maradjon csendben, de látott rajta büszkesége.

Még gyerekek. Kicsi lányok, még Elinor is. Még sohasem láttak csatát, nem láttak embert meghalni, nem tudnak semmit. Dalokról és legendákról álmodnak, ahogy ő is tette, mielőtt Joffrey levágta az apja fejét. Sansa sajnálta őket. Irigyelte őket.

Margaery azonban más volt. Kedvesen és szelíden viselkedett, mégis, rejtezt benne egy kevés a nagyanyjából is. Két nappal ezelőtt solymászni vitte Sansát. A csata óta ez volt az első alkalom, hogy elhagyta a várost. A halottakat elégették vagy eltemették, a Sárkapun azonban még látott Lord Stannis faltörő kosainak nyoma, és az összetört hajók megpörkölődött árbocai úgy meredtek elő a sekély vízből a folyó mindkét partja mentén, mint sovány, fekete ujjak. A forgalmat egyetlen lapos fenekű komp jelentette, amellyel átkeltek a folyón. Amikor elérték a Királyi erdőt, hamu, szén és halott fák rengetege fogadta őket. Az öböl menti mocsarakban azonban nyüzsögtek a vízimadarak, és Sansa sólyma három kacsát ejtett, Margaeryé pedig röptében kapott el egy sűrke gémet.

- Willas madarai a legjobb az egész Hét Királyságban - mondta Margaery, amikor rövid időre kettesben maradtak. - Néha sast is röptet. Majd meglátod, Sansa! - Megfogta a kezét, és megszorította. - Húgom.

Húgom. Sansa valaha ilyen lánytestvérről álmodott, mint Margaery, gyönyörű és kedves, a világ minden bájának birtokosa. Arya a legkisebb mértékben sem felelt meg húgként. *Hogy hagyhatom, hogy a nővérem hozzáméjjen Joffreyhoz?* - gondolta, és a szeme hirtelen megtelt könnyekkel.

- Margaery, kérlek! - tört ki belőle. - Nem szabad! - Nehéz volt kimondani ezeket a szavakat. - Nem szabad feleségül menned hozzá! Nem olyan, amilyennek látszik, egyáltalán nem! Bántani fog!

- Nem hiszem - mosolygott Margaery magabiztosan. - Bátor dolog tőled, hogy figyelmeztetsz, de nem kell félned. Joff elkényeztetett, hiú, és nem kétlem, hogy olyan kegyetlen is, mint mondod, de apám kikényszerítette, hogy felvegye Lorast a Királyi Testőrségbe, mielőtt beleegyezését adta volna a frigyre. A Hét Királyság legnagyobb lovagja fog vigyázni rám éjjel-nappal, ahogy Aemon herceg védelmezte Naeryst. Jobb lesz hát, ha a mi kis oroslánunk vigyáz magára, nem igaz? - nevetett Margaery, majd így folytatta: - Gyere, drága húgom, versenyezzünk a folyóig! Az örök megőrülnek tőle! - Választ sem várva megsarkantyúzta a lovát és elnyargalt.

Mily bátor - gondolta Sansa, miközben a nyomában vágatott... a kételyek mégis tovább győrtötek. Ser Loras nagy lovag, ebben mindenki egyetért, de Joffreynek vannak más testőrei, amel-

lett ott vannak az aranyköpönyegesek meg a vörös köpönyegesek is, ha pedig idősebb lesz, egész hadseregeknek parancsol majd. Méltatlan Aegon sohasem tett kárt Naerys királynéban, talán mert félt a fivérüktől, a Sárkánylovagtól... de amikor a Királyi Testőrség egy másik tagja beleszeretett az egyik hölgyébe, a király mindkettőjüknek fejét vette.

Ser Loras Tyrell - emlékeztette magát Sansa. - A másik lovag csak egy Toyne volt Az ő fivéreinek nem voltak seregeik, nem tudtak máshogy bosszút állni, csak karddal. - Mégis, minél többet gondolt rá, annál jobban elfogta a kétségbeesés. - Joff talán túrtörteti magát néhány hónapig, lehet, hogy egy évig is, de előbb vagy utóbb kimereszi a karmait, és ha ez bekövetkezik... a birodalom újabb Királyöltöt kap, háború tör ki a városon belül, és az oroszlán meg a rózsza emberei vörösre festik a csatornák vizét egymás vérével.

Sansát meglepte, hogy Margaery nem látja mindezt előre. *Idősebb nálam, nyilván bölcsőbb is. És az apja, Lord Tyrell, ő aztán biztosan tudja, mit csinál. Butaság, amit gondolok.*

Amikor elmondta Ser Dontosnak, hogy Égikertbe megy, hogy Willas Tyrell felesége legyen, azt hitte, a lovag megkönnyebbül, és örül majd a hírnek. Dontos azonban ehelyett megragadta a karját, és felkiáltott:

- Nem teheted! - A hangja kásás volt a félelemtől és a bortól. - Én mondom neked, ezek a Tyrellek épp olyanok, mint a Lannisterek, csak virágokkal! Könyörgök, felejtsd el ezt az ostobaságot, csókold meg a te Florianedet, és ígérd meg, hogy a terv szerint csinálunk mindent! Joffrey menyegzőjének éjszakáján, nincs már messze, viseld az ezüst hajhálót, tedd, amit mondtam, és utána megszökünk! - Megpróbált csókot nyomni az arcára.

Sansa kicsusszant az öleléséből, és távolabb lépett tőle.

- Nem. Nem tehetem. Valami rosszul süllhet el. Amikor el akartam szökni, nem vittél magaddal, most pedig már nem kell menekülnöm.

Dontos ostobán bámult rá.

- De már mindent megszerveztem, kedvesem! A hajót, amelyik hazavisz, a csónakot, amelyik elvisz a hajóra. A te Florianed mindent elintézett drága Jonquiljáért!

- Sajnálom, hogy ennyi vesződséget okoztam - mondta a lány -, de már nincs szükségem csónakokra és hajókra.

- De hát ez mind azért van, hogy biztonságban légy!

- Égikertben biztonságban leszek. Willas vigyáz majd rám.

- Nem is ismer téged - kötötte az ebet a karóhoz Dontos. - És nem fog szeretni. Jonquil, Jonquil, nyisd ki szép szemedet, ezeket a Tyrelleket fikarcnyit sem érdeked! Ők a jogaidat akarják feleségül venni!

- A jogaimat? - Sansa egy pillanatra elbizonytalanodott.

- Kedvesem - magyarázta a lovag -, te Deres örököse vagy.

Azzal újra megragadta, és rimázkodni kezdett, hogy ne tegye, de Sansa kitépte magát a kezéből, és otthagya az imbolygó férfit a szívfa alatt. Azóta egyszer sem látogatta meg az Istenerdőt.

Ám a lovag szavairól sem feledkezett meg. *Deres örököse* - gondolkodott, miközben ébren feküdt az ágyában. - *A jogaidat akarják feleségül venni.* Sansa három fivér mellett nőtt fel, de most, hogy Bran és Rickon halott... *Nem számít, még mindig ott van Robb, ő már felnőtt férfi, nemsokára feleséget vesz maga mellé, és fiút nemz. Különben is, Willas Tyrellnek ott van Égikert, mit kezdene Deressel?*

Néha a párnájába suttogta a nevét, csak a hangzása miatt.

- Willas. Willas. Willas...

A Willast éppen olyan szép névnek találta, mint a Lorast. Egy kicsit még a hangzásuk is hasonlított egymásra. Mit számított a lába? Willas Égikert ura lesz, ő pedig a hölgye.

Elképzelte, ahogy ők ketten egy kertben ülnek kutyakölykökkel az ölükben, vagy egy énekes hárfajátékát hallgatják, miközben lefelé csorognak a Manderen egy luxusbárka fedélzetén. *Ha fiakat adok neki, talán megszeret.* Eddardnak, Brannek és Rickonnak fogja nevezni őket, s olyan vitéz lovagot nevel belőlük, mint Ser Loras. Gyűlölni fogják a Lannistereket. Álmában a gyermekei pont úgy néztek ki, mint a fivérek, akiket elveszített. Néha még egy lány is volt ott, aki

Aryára hasonlított.

Sohasem sikerült azonban sokáig megőriznie Willas képét, mert a képzelete állandóan visszaváltoztatta az arcot Ser Loras ifjú, finom és gyönyörű arcává. *Nem szabad így gondolnod rá - korholta magát. - Még észreveszi a csalódottságot a szemedben, amikor találkoztok, és hogy vehetne el úgy, hogy tudja: valójában a fivérét szereted?* Folyamatosan emlékeztette magát, hogy Willas Tyrell kétszer annyi idős, mint ő, amellet nyomorék, sőt talán kövér és vörös képű is, mint az apja. Akár jóképű azonban, akár nem, könnyen lehet, hogy ő az egyetlen bajnok, aki jut neki az életben.

Egyszer azt álmodta, ő megy feleségül Joffreyhoz, nem Margaery, és a nászéjszakán a fiú Ilyn Pyne-né, a hóhérrá változik. Reszketve ébredt. Nem akarta, hogy Margaery is úgy szenvedjen, ahogyan ő, de a gondolattól is rettegett, hogy a Tyrellek esetleg mégis elutasítják a házasságot. *Én figyelmeztettem, megmondtam neki az igazat Joffreyről.* Lehet, hogy Margaery nem hitt neki. Joff mindig a tökéletes lovagot játszotta előtte, ahogyan annak idején Sansa előtt is. Nemsokára azonban kiderül a valódi természete. Ha előbb nem is, a házasság után mindenképpen. Sansa elhatározta, hogy ha legközelebb felkeresi a szentélyt, gyertyát gyújt az Anyának odafenn, és megkéri, hogy védje meg Margaeryt Joffrey kegyetlenségétől. És talán egy másikat is meggyújt a Harcos előtt, Lorasért.

Az új köntösét fogja viselni Baelor Nagy Szentélyében a szertartáson, határozta el, miközben a varrónő levette az utolsó mértéket is. *Cersei bizonyára azért készítteti nekem, hogy ne nézzek ki rongyosan a menyegzőn.* Az utána következő lakomára valójában egy másik ruha dukálna, de úgy vélte, valamelyik régebbi darab megteszi. Nem akarta kockáztatni, hogy étel- vagy borfolt kerül az újra. *Magammal viszem Égikertbe.* Szép akart lenni, amikor találkozik Willas Tyrell-lel. *Még ha Dontosnak igaza is van, és tényleg Derest akarja, nem engem, attól még megszerethet magamért is.* Sansa szorosan átölelte magát, és eltűnődött, mennyi idő kell még, hogy a köntös elkészüljön. Már alig várta, hogy felvehesse.

ARYA

Az eső jött, az eső ment, de az ég inkább szürke volt, mint kék, a patakok vize pedig felduz-
zadt. A harmadik nap reggelén Arya észrevette, hogy a moha javarészt a fák rossz oldalán nő.

- Rossz irányba megyünk - mondta Gendrynek, ahogy elhaladtak egy különösen mohos szilfa
mellett. - Délnek megyünk. Látod, hol nő a moha a fatörzsön?

A fiú félresöpörte a homlokából sűrű, fekete haját, és így felelt:

- Az utat követjük, ennyi az egész. Az pedig itt délnek tart.

Egész nap délfelé mentünk - volt az ajkán. - *És tegnap is, amikor a mellett a folyómeder mel-
lett lovagoltunk.* Tegnap azonban nem figyelt oda annyira, így nem lehetett biztos benne.

- Azt hiszem, eltévedtünk - mondta halkán. - Nem lett volna szabad elhagynunk a folyót. Nem
kellett volna mást tennünk, mint követni.

- A folyó kanyarog - vetette ellen Gendry. - Ez csak egy rövidebb út, biztos vagyok benne.
Valami titkos zsványút. Citrom, Tom meg a többiek már évek óta itt élnek.

Ez igaz volt. Arya az ajkába harapott.

- De a moha...

- Amennyit esik, nemsokára a fülünkéből is moha fog nőni - panaszkodott Gendry.

- De csak a déli fülünkéből - jelentette ki Arya dacosan. Semmi értelme sem volt azzal vesződ-
nie, hogy bármiről is meggyőzze a Bikát. Mégis ő volt az egyetlen igaz barátja most, hogy Meleg
Pite otthagya őket.

- Sharna azt mondja, szüksége van rám a kenyérsütéshez - mondta a fiú, amikor elindultak. -
Különbén is, elegendem van az esőből, a kemény nyeregből meg abból, hogy folyton félnem kell. Itt
van sör és nyúl, a kenyér meg sokkal jobb lesz, ha én csinálom. Majd meglátod, ha visszajössz!
Visszajössz, ugye? Ha véget ér a háború? - Akkor eszébe jutott, ki is a lány valójában, elvörösö-
dött és hozzátette: - Úrnőm.

Arya nem volt biztos benne, hogy a háború valaha is véget ér, de bólintott.

- Sajnálom, hogy akkor megvertelek - mondta. Meleg Pite gyáva volt és ostoba, de vele volt
egész úton Királyvár óta, és Arya hozzászokott. - Betörtem az orrodát.

- Citromét is betörted - vigyorgott Meleg Pite. - Az jó volt.

- Citrom nem így gondolta - jegyezte meg Arya savanyúan. Ideje volt indulni. Amikor Meleg
Pite megkérdezte, megcsókolhatja-e az úrnő kezét, a lány vállon ütötte. - Ne hívj így! Te Meleg
Pite vagy, én pedig Arry!

- Itt nem vagyok Meleg Pite. Sharna csak Fiúnak szólít. Ahogy a másik fiút is. Bele fogunk
keveredni.

Meleg Pite jobban hiányzott, mint számított rá, de Harwin némileg pótolta a hiányát. Arya
mesélt neki az apjáról, Hullenről, arról, hogyan talált rá haldokolva a Vörös Torony istállójában
aznap, amikor elmenekült.

- Mindig azt mondta, hogy egy istállóban fog meghalni - sóhajtotta Harwin -, de mind azt hit-
tük, majd valami megvadult csődör lesz a veszte, nem egy farka oroslán.

Arya beszélt neki Yorenről, a Királyvárból való szökésükről és az azóta történetek nagy részé-
ről is, de kihagyta az istállófiút, akit leszúrt Tüvel, és az őrt, akinek elvágta a torkát, hogy kijus-
son Harrenhalból. Harwinnak beszélni majdnem olyan volt, mintha az apjával beszélt volna, és
történt néhány dolog, amiről nem akarta volna, hogy tudjon az apja.

Nem beszélt Jaqen H'gharról, és a három halálról sem, amivel tartozott, és amit meg is fizetett.
A vasérmét, amit a férfi adott neki, az öve alatt őrizte. Néha, éjszakánként elővette, és eszébe ju-
tott, hogyan olvadt el és változott át a férfi arca, amikor végighúzta rajta a kezét.

- *Valar morghulis* - suttogeta ilyenkor. - Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Nyájas Raff. A Csiklandozó és a Véreb. Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királyné, Joffrey király.

Harwin elmondta neki, hogy a hűz deresi katonából, akiket az apja elküldött Beric Dondarionnal, csak hatan maradtak életben, és ők is szétszóródtak.

- Csapda volt, hölgyem. Lord Tywin átküldte a Hegyet a Vörös Ágon tűzzel és karddal, azt remélve, hogy odacsalhatja nemes atyádat. Azt hitte, Lord Eddard maga megy nyugatra, hogy elbánjon Gregor Clegane-nel. Ha így tesz, megölik vagy foglyul ejtik, hogy kicserélhessék az Ördögfiókára, aki akkor nagyságos anyád foglya volt. Csakhogy a Királyölő mit sem tudott Lord Tywin tervéről, így amikor megtudta, hogy a fivérét foglyul ejtették, Királyvár utcáin támadt rá az apádra.

- Emlékszem - mondta Arya. - Megölte Joryt.

Ha éppen nem azt mondta, hogy tűnjön el láb alól, Jory mindig mosolygott rá.

- Megölte Joryt - bólintott Harwin -, az apád lába pedig eltört, amikor a lova ráesett. Lord Eddard tehát nem tudott nyugatra menni. Ehelyett Lord Berket küldte hűz emberével, és adott mellé még hűzat a deresi őrségből, köztük engem. Mások is jöttek. Thoros, Ser Raymun Darry, az emberei, Ser Gladden Wylde meg egy Lothar Mallery nevű úr. De Gregor várt ránk a Komédiás-gázlónál. Az emberei mindkét oldalon elrejtőztek. Miközben átkeltünk, ránk rontottak előlről és hátulról.

- Láttam, ahogy a Hegy egyetlen ütessel végez Raymun Darryvel. A csapás olyan rettenetes erejű volt, hogy könyöktől letépte Darry karját, és a lovat is megölte alatta. Gladden Wylde is ott halt meg vele, Lord Malleryt pedig legázolták, és megfulladt. Minden oldalról oroszlánok vettek körül bennünket, és azt hittem, nekem is befellegzett a többiekkel együtt, de Alyn parancsokat kiáltott, rendet teremtett a sorainkban, és akik még lovon ültünk, Thoros köré gyűltünk, és kivágtuk magunkat. Százhuszan voltunk aznap reggel. Estére alig negyvenen maradtunk, és Lord Beric is súlyosan megsérült. Thoros egy lábnyi lándzsadarabot húzott ki a mellkasából aznap éjjel, és forró bort öntött a tátongó lyukba.

- Mindenki biztos volt benne, hogy őlordsága reggelre halott lesz. Thoros azonban egész éjjel ott imádkozott vele a tűz mellett, és amikor eljött a hajnal, még mindig élt, sőt erősebb volt, mint előtte. Két hét kellett hozzá, hogy újra lóra tudjon ülni, de a bátorsága erőt öntött belénk is. Azt mondta, a háborúnk nem ért véget a Komédiás-gázlónál, hanem csak ott kezdődött, és hogy minden elesett emberünket tízszeresen megbosszuljuk.

- A háború addigra átvonult rajtunk. A Hegy emberei csak Lord Tywin seregének elővédjét alkották. A teljes had átkelt a Vörös Ágon, és előzönlötték a folyóvidéket, felégetvén mindent, ami az útjukba került. Olyan kevesen voltunk, hogy nem tehattünk mást, csak zaklattuk a hátvédjüket, de azzal biztattuk egymást, hogy csatlakozunk Robert királyhoz, ha nyugatra megy, hogy eltapossa Lord Tywin felkelését. Csak akkor hallottuk, hogy Robert meghalt és Lord Eddard sem él már, a Vastrónust pedig Cersei Lannister kölyke foglalta el.

- Ettől minden a feje tetejére állt. Tudod, minket a Király Segítője küldött el, hogy elbánjunk a törvényen kívüliekkel, de egyszerre csak mi magunk lettünk a törvényen kívüliek, Lord Tywin pedig a Király Segítője. Voltak néhányan, akik megadást emlegettek, de Lord Beric hallani sem akart róla. Azt mondta, még mindig a király emberei vagyunk, és az oroszlánok a király népét sajnargatják. Ha Robertért már nem harcolhatunk, hát harcolunk öértük, míg az utolsó is meg nem hal közülünk. Így is tettünk, ám miközben harcoltunk, különös dolog történt. Minden elesett emberünk helyébe kettő került, akik harcolni akartak. Volt köztük néhány lovag meg fegyverhordozó, nemesi származásúak, de a legtöbbször egyszerű ember: mezei munkások, vándorzenészek, fogadósok, szolgálók, cipészek, még két septon is. Mindenféle férfiak, nők, gyerekek, kutyák...

- Kutyák? - hökkent meg Arya.

- Bizony! - vigyorgott Harwin. - Az egyik fiú tartja a legádázabb kutyákat, akiket valaha láttál vagy látni akarsz!

- Bár nekem is lenne egy ádáz kutyám! - sóhajtott fel Arya. - Egy oroszlánölő kutyám!

Valaha volt egy rémfarkasa, Nymeria, de addig dobálta kővel, míg el nem menekült, nehogy a

királyné megölje. *Vajon egy rémfarkas képes végezni egy oroszlánnaal?* - tűnődött.

Aznap délután megint esett, s nem is állt el késő estig. A törvényen kívülieknek szerencsére mindenfelé voltak titkos barátaik, így nem kellett a szabadban táborozniuk, sem lyukas menedékek alatt meghúzódniuk, amikhez olyan sokszor volt szerencséje Meleg Pitével és Gendryvel. Aznap éjjel egy leégett, elhagyatott faluban húzták meg magukat. Legalábbis elhagyatottnak tűnt, míg Szerencsés Jack nem fűjt két rövid és két hosszú jelet a vadászskürtjén. Akkor emberek másztak elő a romok közül és rejtett pincékből. Kaptak sört, szárított almát és némi száraz árpakenyereket, a törvényen kívülieknél pedig volt egy lúd, amit Anguy lőtt le útközben, így az aznapi vacsora valóságos lakoma volt.

Arya éppen az utolsó húsdarabkákat szopogatta le egy szárnycsontról, amikor az egyik falusi Citromköpönyeg Citromhoz fordult, és így szólt:

- Emberek voltak itt alig két napja, a Királyölőt keresték.

Citrom horkantott.

- Jobban tennék, ha Zúgóban keresnék. A legmélyebb tömlőcében, ahol kellemes, nyirkos idő van. - Az orra úgy nézett ki, mint egy szétnyomott alma, vörös volt, sebes és dagadt, a hangulata pedig igencsak komisz.

- Nem - szólalt meg egy másik falusi. - Megszökött.

A Királyölő. Arya érezte, hogy a hátán és a nyakán feláll a szőr. Lélegzet-visszafojtva hallgatta a beszélgetést.

- Vajon igaz ez? - kérdezte Héthúrú Tom.

- Nem hiszem - jegyezte meg a rozsdás sisakot viselő félszemű fickó. A többi törvényen kívüli Szerencsés Jacknek hívta, bár Arya nem tartotta túl szerencsés dolognak, ha valaki elveszíti az egyik szeme világát. - Én megkóstoltam azokat a tömlőcöket. Hogyan szökhettek meg?

A falusiak erre csak a vállukat vonogatták. Zölpszakáll végigsimított sűrű, szürke-zöld barkóján, és azt mondta:

- A farkasok a vérükbe fúlnak, ha a Királyölő megint szabad. El kell mondani Thorosnak. A Fény Ura megmutatja majd neki Lannistert a lángokban.

- Tessék, éppen van itt egy remek kis tűz - szólalt meg Anguy mosolyogva.

Zölpszakáll elnevette magát, és elkapta az íjász fülét.

- Talán úgy nézek ki, mint egy pap, Íjász? Ha Tyroshi Pello belenéz a tűzbe, a parázs megpörköli a szakállát!

Citrom megropogtatta az ujjait, és így szólt:

- Nem szeretné vajon Lord Beric elfogni Jaime Lannistert...?

- Felkötné, Citrom? - kérdezte az egyik falusi asszony. - Majdhogynem vétek volna felakasztani egy olyan szép férfit, mint az!

- Először tárgyalást! - kiáltotta Anguy. - Lord Beric előbb mindig tárgyalást rendez nekik, jól tudjátok. - Elmosolyodott. - Csak azután akasztja fel őket.

Mindenfelé nevetés harsant. Aztán Tom végighúzta az ujjait a hárfa húrjain, és halkán énekelni kezdett:

*A Királyerdei Testvériség
Törvényen kívül állt.
Erdő volt hűs kastélyuk, és
Vidáman járták a határt.
Raboltak csókot, aranyért,
Osztottak könnyű, gyors halált.
Óh, a Királyerdei Testvériség
Törvényen kívül állt.*

Arya egy meleg, száraz sarokban ült Gendry és Harwin közt, egy ideig az énekszót hallgatta, majd behunyta a szemét és álomba merült. Az otthonáról álmódott, nem Zúgóról, hanem Deres-148

ről. Mégsem volt kellemes az álma. Egyedül állt a kastély előtt, térdig sárban. Láta a szürke falakat maga előtt, de amikor megpróbálta elérni a kaput, minden lépés nehezebbnek bizonyult az előzőnél, és a vár lassan elhalványult előtte, mintha nem is gránitból, hanem füstből volna. És farkasok is voltak ott; ösztövé, szürke alakok osontak a fák között mindenfelé, fénylő szemekkel. Valahányszor rájuk nézett, eszébe jutott a vér íze.

Másnap reggel letértek az útról, hogy átvágjanak a földeken. A szél heves lökésekben fúj, száraz, barna leveleket kavart fel a lovak lába előtt, de most legalább az eső nem eredt el. Amikor a nap előbújt a felhők mögül, hirtelen olyan fény támadt, hogy Arya kénytelen volt a szemébe húzni a csuklyáját.

Váratlanul megállította a lovát.

- Tényleg rossz irányba megyünk!

Gendry felnyögött.

- Mi van, megint a moha?

- Nézd a napot! - mutatta a lány. - Dél felé megyünk! - Arya kutatni kezdett a nyeregtáskájában a térkép után, hogy megmutathassa nekik. - Nem lett volna szabad elhagynunk a Három Folyót. Nézzétek! - kiterítette a térképet a lábán. Most mindenki őt nézte. - Látjátok? Itt van Zúgó, a folyók között.

- Nos - mondta Szerencsés Jack -, tudjuk, hol van Zúgó. Mindegyikünk tudja.

- Nem mész Zúgóba - közölte Citrom nyersen.

Már majdnem ott voltam - gondolta Arya. - *Hagynom kellett volna, hogy elvegyék a lovainkat. Az út hátralévő részét gyalog is meg tudtam volna tenni.* Aztán eszébe jutott az álma, és az ajkába harapott.

- Jaj, ne nézz ilyen fájdalmasan, gyermekem! - mondta Héthúrú Tom. - Nem esik bántódásod, erre a szavam adom.

- Egy hazug szava!

- Senki sem hazudott - mondta Citrom. - Nem ígértünk semmit. Nem a mi dolgunk eldönteni, mi legyen veled.

Nem Citrom volt a vezér, ahogyan Tom sem. Zöldszakáll, a tyroschi volt az. Arya feléje fordult.

- Vigyél el Zúgóba, és jutalmat kapsz! - kérte kétségbeesetten.

- Kisleány - felelte Zöldszakáll -, egy paraszt megnyúzhat egy közönséges mókust a fazekába, de ha aranymókust talál a fán, elviszi az urának, vagy keservesen megbánja.

- Én nem vagyok mókus! - tiltakozott Arya.

- Dehogynem - nevetett Zöldszakáll. - Egy kicsiny aranymókus, aki éppen a Villámúr felé tart, akár tetszik neki, akár nem. Ő tudni fogja, mi legyen veled. Le merem fogadni, hogy visszaküld nagyságos anyádhoz, ahogyan te is akarod.

Héthúrú Tom bólintott.

- Úgy ám, Lord Beric pontosan olyan. Tisztességesen bánik majd veled, meglátod!

Lord Beric Dondarrion. Aryának eszébe jutott, amit Harrenhalban hallott a Lannisterektől és a Véres Komédiásoktól egyaránt. Lord Beric, az erdő lidérce. Lord Beric, akit egyszer már megölt Vargo Hoat, öelötte Ser Amory Lorch, és kétszer a Lovagló Hegy. *Ha nem küld haza, lehet, hogy én is megölöm.*

- Miért kell elmennem Lord Berichez? - kérdezte halkan.

- Minden előkelő foglyunkat elvisszük hozzá - felelte Anguy.

Fogoly. Arya mély levegőt vett, hogy megnyugodjon. *Nyugodt, mint az állóvíz.* A lovaikon ülő törvényen kívüliekre pillantott, és megfordította a lova fejét. *Most, gyorsan, mint egy kígyó* - gondolta, és belevágta a sarkát az állat vékonyába. Átrepült Zöldszakáll és Szerencsés Jack között, s közben egy futó pillanatra feltűnt előtte Gendry meglepett arca, amint a kancája kitért az útból. A következő pillanatban már a nyílt mezőn vágatott.

Észak vagy dél, kelet vagy nyugat, most nem számított. Majd később megkeresi a Zúgóba vezető utat, miután lerázta őket. Arya előrehajolt a nyeregben, és még sebesebb vágára ösztökölte

lovát. A törvényen kívüliek káromkodtak és ordítottak mögötte, hogy jöjjön vissza. Bezárta a fülét a kiáltások előtt, de amikor hátrapillantott a válla fölött, látta, hogy négyen üldözik. Anguy, Harwin és Zöldszakáll egymás mellett száguldottak utána, Citrom egy kissé lemaradva követte őket, nagy, sárga köpönyege vadul csapkodott mögötte, ahogy vágatott.

- Sebes, mint a szarvas! - biztatta a lovát. - Fuss, gyerünk, fuss!

Barna, gazos földeken száguldott keresztül, derékig érő fűvön és száraz levélkúpacokon rohant át, amelyek felröppentek a levegőbe, amikor a ló átgázolt rajtuk. Balra erdőt látott. *Ott lerázhatom őket.* A mező egyik szélén száraz árok húzódott, de ő átugratta, anélkül hogy megtört volna az irama, és berontott a szilfák, tiszafák és nyírfák közé. Egy gyors hátravetett pillantás elárulta, hogy Anguy és Harwin még mindig szorosan a nyomában van. Zöldszakáll azonban már lemaradt, Citromot pedig egyáltalán nem is látta.

- Gyorsabban! - nógatta a lovát. - Tudsz gyorsabban is, tudsz!

Átsuhan két szilfa között, de nem állt meg, hogy megvizsgálja, melyik oldaluk mohos. Átszökken egy rothadó fatörzs felett, és széles ívben kikerült egy nagy halom lehullott, szilánkosra törött ágat. Aztán fel egy enyhe emelkedőn, le a túloldalon, lelassított, majd újra nekiiramodott. A ló patkói szikrát vertek a kovakövön. A domb tetejéről visszapillantott. Harwin megelőzte Anguyt, de mindketten kitartóan üldözték. Zöldszakáll még jobban lemaradt, úgy tűnt, fogytán az ereje.

Egy patak keresztezte az útját. Beleugratott, és átgázolt a nedves, barna levelekkel sűrűn telehintett vízen. Néhány levél rátapadt a ló lábára, ahogy a túloldalon kimásztak. Az aljnövényzet itt sűrűbb volt, és a talajt mindenfelé kövek meg gyökerek borították, így kénytelen volt lelassítani egy kicsit, de még így is olyan gyors tempót diktált, amelyet csak mert. Újabb domb emelkedett előtte, ezúttal meredekebben. Fel, majd le. *Mekkora lehet ez az erdő?* - töprengett. Tudta, hogy az ő lóva a gyorsabb, hiszen Roose Bolton legjobb állatai közül lopott el egyet Harrenhalban, de a sebessége itt mit sem ért. *Megint meg kell találnom a mezőt, utat kell találnom.* Ehelyett azonban egy vadcsapásra bukkant. Keskeny volt ugyan és egyenetlen, de több a semminél. Rátért, és azon nyargalt tovább, az ágak az arcába csaptak. Az egyik beleakadt a csuklyájába, hátrarántotta, és egy pillanatra azt hitte, elkapták. A bokrok közül a vágató lótól megrémült nőstény róka rontott elő. A vadcsapás újabb patakhhoz vezetett. Vagy lehet, hogy ez ugyanaz? Körbefordult volna? Nem volt idő a tűnődésre, hallotta a fák között csörtető üldözőket maga mögött. A tövisek úgy karmolták az arcát, mint a macskák, amelyeket Királyvárban üldözött. Egy égerfa ágairól verebek röppentek szerteszét. A fák ritkulni kezdtek, s hirtelen kívül találta magát az erdőn. Széles, sík, nedves és letaposott mező tárult elé, tele gazzal és elvadult búzával. Arya megint vágásra fogta a lovát. *Fuss* - biztatta -, *fuss Zúgóba, fuss haza!* Lerázta őket? Vetett egy gyors pillantást a háta mögé, és ott volt Harwin, alig hatméternyire, gyorsan közeledett. *Nem* - gondolta -, *nem, nem teheti, ő nem, ez nem igazság!*

Mire Harwin odaért mellé, mindkét ló tajtékos volt és erősen lankadt. A férfi átnyúlt, és megragadta a gyepelőjét. Addigra maga Arya is levegő után kapkodott. Tudta, hogy a küzdelem véget ért.

- Úgy lovagolsz, mint egy északi, úrnőm! - mondta Harwin, miután mindkét állatot megállította. - Akár a nagynénéd, Lady Lyanna. De ne feledd, hogy az én apám meg lovászmester volt!

Arya mélységesen megbántott tekintettel nézett rá.

- Azt hittem, az apám embere vagy.

- Lord Eddard halott, úrnőm. Most már a Villámúrhoz tartozom, és a testvéreimhez.

- Miféle testvérek? - Arya nem emlékezett rá, hogy az öreg Hullen más fiút is nemzett volna.

- Anguy, Citrom, Hét Tom, Zöldszakáll, mindegyikük. Nem akarunk rosszat Robb bátyádnak, úrnőm... de mi nem őerte harcolunk. Neki saját hadserege van, és sok nagyura, akik térdet hajtanak előtte. A köznépek csak mi vagyunk. - Fürkésző tekintettel rámeredt. - Érted, amit mondok?

- Igen. - Azt, hogy Harwin nem Robb embere, megértette. És azt is, hogy a foglya. *Ott maradhattam volna Meleg Pitével. Foghattuk volna a kis hajót, és elvitorlázhattunk volna Zúgóig.* Galambként jobb helyzetben volt. Galambot senki sem ejtette volna foglyul, ahogy Nant, Menyé-

tet vagy Arryt, az árva fiút sem. *Farkas voltam - gondolta -, most pedig megint csak egy ostoba kis úrihölgy lettem!*

- Visszajössz békében - kérdezte Harwin -, vagy megkötözzelek és keresztbe fektesselek a lo-vadon?

- Visszamegyek békében - felelte komoran. *Egyelőre.*

SAMWELL

Sam zokogva még egy lépést tett előre. *Ez az utolsó, a legutolsó, képtelen vagyok továbbmenni, képtelen vagyok.* A lába azonban megint megmozdult. Először az egyik, majd a másik. Tettek egy lépést, aztán még egyet, és Sam azt gondolta, hogy *ezek nem is az én lábaim, valaki máshoz tartoznak, valaki más lépked előre, ez nem lehetek én.*

Amikor lenézett, látta, ahogy a hóban botorkálnak, alakatlan, esetlen teremtések. A csizmája fekete volt, úgy rémlett, a hó azonban vastag rétegben ragadt rá, s a lábbelik helyén most ormótlan, fehér golyókat látott. Mint két jég tuskóláb.

A hó nem akart elállni. Helyenként egészen a térdéig ért, a lábszárát fehér kéreg borította, mintha lábszárvédőt viselt volna. Dülöngélve vonszolta magát előre. A hátán cipelt súlyos teherrel úgy nézett ki, mint valami nagy, púpos torzszülött. És fáradt volt, nagyon fáradt. *Nem bírok továbbmenni. Anya, kegyelmezz, nem bírok!*

Minden negyedik vagy ötödik lépésnél kénytelen volt lenyúlni, és feljebb rángatni a kardtartó szíját. Magát a kardot elveszítette az Ökölnél, a hüvely azonban még mindig lehúzta az övét. Volt viszont két kése: a sárkányüveg tör, amit Jontól kapott, és a fémpenge, amivel a húst szeletelte. A súly rettenetesen húzta lefelé, a hasa pedig olyan nagy és gömbölyű volt, hogy az öv, ha elfelejtette feljebb rántani, lecsúszott és a bokájára fonódott, bármilyen szorosra húzta is. Egyszer megpróbálta a hasa fölé csatolni, de akkor meg majdnem a hónaljáig kellett felhúznia. Grenn betegre röhögte magát a látványtól, Bánatos Edd pedig azt mondta:

- Ismertem egyszer egy fickót, aki a nyakában viselte a kardját egy láncon, majdnem úgy, ahogy te. Egy napon aztán megbotlott, és a kard markolata felszaladt az orrába.

Sam maga is botladozott. A hó alatt kövek, fák gyökerei és itt-ott mély gödrök rejtöztek. Fekete Bernarr belelépett egy ilyenbe, és kitörte a bokáját három nappal ezelőtt, de az is lehet, hogy négy... nem tudta volna pontosan megmondani, mikor történt. A parancsnok azután feltette Bernarrt egy lóra.

Sam zokogva még egy lépést tett előre. Úgy érezte, mintha nem is lépkedne, hanem zuhanna, állandóan zuhanna, de sohasem érne földet, csak zuhanna, előre és előre. *Megkell állnom, nagyon fáj. Úgy fázom és annyira fáradt vagyok, aludnom kell, csak egy keveset, a tűz mellett, és ennem kell egy falást valamiből, ami nem fagyott.*

De tudta jól, ha megáll, meghal. Mindannyian tudták, azon kevesek, akik túléltek. Ötvenen lehettek, amikor elmenekültek az Ökölről, talán többen, de néhányan elkószáltak a hóban, a sebesültek elvéreztek... és Sam néha-néha kiáltásokat hallott maga mögül, a menet végéről, s egyszer iszonyatos sikoltást. Amikor azt meghallotta, futni kezdett, húsz- vagy harmincméternyit futott, amilyen gyorsan csak tudott. Félig fagyott lábai magasra rúgták a havat. Ha erősebbek a lábai, még mindig rohan. *Mögöttünk vannak, még mindig mögöttünk vannak, egyenként kapnak el bennünket!*

Sam zokogva még egy lépést tett előre. Már olyan hosszú ideje kínozza a hideg, hogy el is felejtette, milyen érzés melegben lenni. Három harisnyát viselt, két réteg alsóneműt a kettős báránybőr tunika alatt, fölötte pedig vastag, bélelt kabátot, amely megkímélte a sodronying hideg acéljától. A sodronying fölött laza felsőkabát volt rajta, a fölött pedig háromszoros vastagságú köpönyeg, amelyet csontkapocs rögzített szorosan az álla alatt. A csuklya a homlokába lógott. A vékony, gyapjú és bőr kesztyűk fölé vastag ujjatlan bundakesztyűt húzott, arca alsó részére meleg sálát tekert, és volt egy szorosan illeszkedő, gyapjúszegélyes sapkája is, amelyet a füleire húzott a kámzsa alatt. Mindezek ellenére mégis fázott. Különösen a lába. Most már nem is érezte a lábait, bár tegnap még annyira fájtak, hogy rájuk állni is alig bírt, nemhogy menni. Minden lépésnél

üvöltöni szeretett volna. *Ez tényleg tegnap lett volna?* Nem emlékezett. Az Ököl óta nem aludt, egyetlen pillanatra sem hunyta le a szemét a kürtszó óta. Hacsak menet közben nem. *Képes az ember menet közben aludni?* Sam nem tudta, vagy megfélemedezett róla.

Zokogva még egy lépést tett előre. A hó vadul kavargott körülötte. Néha fehér, néha fekete égboltról hullott alá, de ez volt minden, mi a nappalból és éjjelből megmaradt. Úgy viselte a havat a vállán, mint valami második köpönyeget, magasan felgyülemlett a hátán cipelt málha tetején is, s ettől az még nehezebbé, még elviselhetetlenebbé vált. A dereka rettenetesen fáj, mintha valaki egy kést döfött volna belé, és minden lépésnél ide-oda forgatná. A vállalai szinte üvöltöttek a páncél súlya alatt. Bármit megadott volna, hogy levehesse, de félt megtenni. Akárhogy is, ahhoz előbb le kellett volna vennie a köpönyegét és a felsőkabátját, s akkor a hideg bizonyára végez vele.

Ha erősebb volnék... De nem volt erősebb, és semmi értelme sem volt erről ábrándozni. Sam gyenge volt és kövér, annyira kövér, hogy alig bírta el a saját súlyát, a páncél egyszerűen túl sok volt neki. Úgy érezte, az acél a bőre közé ékelődő ruha- és vattarétegek ellenére véresre dörzsöli a vállát. A síráson kívül nem tehetett mást, amikor pedig sírt, a könnyek az arcára fagytak.

Zokogva még egy lépést tett előre. A fagyos hókéreg beszakadt léptei alatt; csupán ez győzte meg arról, hogy még mindig képes mozogni. Jobbra és balra, a néma fák között, a fáklyák narancssárga fényfoltokká homályosultak a hóesésben. Ha elfordította a fejét, látta őket, amint fel-le bólogatva és előre-hátra imbolyogva némán siklanak az erdön át. *A Vén Medve tűzköre* - emlékeztette magát. - *Jaj annak, aki elhagyja.* Ahogy botorkált, olyan volt, mintha a fáklyákat üldözné maga előtt, de azoknak is volt lábuk, hosszabb és erősebb az övénel, így sohasem érhetne utol őket.

Tegnap könyörgött, hadd legyen az egyik fáklyavivő, még akkor is, ha ez azzal jár, hogy az oszlopon kívül kell mennie, a sűrű, nyomasztó sötétség határán. Vágyott a tűzre, az volt minden álma. *Ha lenne nálam tűz, nem fáznék.* Valaki azonban emlékeztette rá, hogy volt fáklyája az elején, de leejtette, és a tűz kialudt. Sam nem emlékezett rá, hogy egyetlen fáklyát is leejtett volna, de úgy vélte, igaz lehet. Túl gyenge volt hozzá, hogy sokáig felemelve bírja tartam a karját. Edd volt az, aki emlékeztette a fáklyára, vagy talán Grenn? Már erre sem emlékezett. *Kövér vagyok, gyenge, haszontalan, és most már az eszem is kezd megfagyni.* Még egy lépést tett előre.

A sálját az orrára és a szájára tekerte, de már ezt is belepte a hó, és olyan merev volt, hogy atól félt, az arcához fagyott. Még levegőt is nehezen kapott, az pedig olyan hideg volt, hogy fáj, ahogy beszívta.

- Anya, irgalmazz! - motyogta halk, fátyolos hangon a fagyott álarc alatt. - Anya, irgalmazz! Anya, irgalmazz! Anya, irgalmazz! - Minden fohással újabb lépést tett előre, tovább vonzolta a lábát a hóban. - Anya, irgalmazz! Anya, irgalmazz! Anya, irgalmazz!

A saját anyja ezermérföldnyire, délre volt onnét a nővéreivel és a kisöccsével, Dickonnal Szarvhegy várának biztonságában. *Nem hall engem, ahogyan a fenti Anya sem.* A septonok azt mondták, az Anya irgalmas, de a Hétnak nincs hatalma a Falon túl. Itt a régi istenek uralkodnak, a fák, a farkasok és a hó névtelen istenei.

- Irgalmazz! - suttogetta annak, aki figyelt rá, legyen régi vagy új isten, legyen akár démon. - Ó, irgalmazz, irgalmazz, irgalmazz!

Maslyn kegyelemért kiáltott. Miért jutott ez most hirtelen az eszébe? Nem akart emlékezni rá. A fickó hanyatt esett, elejtette a kardját, rimánkodott, megadta magát, még vastag, fekete kesztyűjét is letépte, és odadobta a dög elé, mintha páncélkesztyű volna. Még akkor is kegyelemért sikoltott, amikor a halott felemelte a torkánál fogva, és jóformán letépte a fejét. *A halottakban nincsen irgalom, a Mások pedig... nem, nem szabad erre gondolnom, ne gondoldj rá, ne emlékezz, csak menj, menj, menj!*

Zokogva még egy lépést tett előre.

A lába beleakadt egy hókéreg alatt rejtőző gyökérbe, és Sam megbotlott, teljes súlyával az egyik térdére zuhant, olyan erővel, hogy elharapta a nyelvét. Érezte a vér ízét a szájában. Melegebb volt, mint bármi, amit az Ököl óta érzett. *Ez a vég* - gondolta. Most, hogy elesett, nem talált

magában elég erőt ahhoz, hogy újra feltápáskodjon. Kitapogatott egy faágot, szorosan megmarkolta, és megpróbálta magát felküzdeni, de merev lábai nem bírták a megerőltetést. A páncél túl nehéz volt, ő pedig túl kövér, túl gyenge és túl kimerült.

- Talpra, Malac! - morogta valaki, ahogy elhaladt mellette, de Sam nem figyelt rá. *Egyszerűen lefekszem a hóba, és behunyom a szemem.* Nem is lenne olyan rossz itt meghalni. Ennél jobban már úgysem fázhat, és egy idő múlva a rettenetes fájdalmat sem érezné a derekában meg a vállában, s nem érezné a lábait sem. *Nem én leszek az első, aki meghal, ezt igazán nem mondhatják.* Százak haltak meg az Öklön, ott haltak meg körülötte, utána pedig még többen, látta. Sam reszketve elengedte a faágot, és leereszkedett a hóba. Tudta, hogy hideg és nedves, de a rengeteg ruhán át alig érezte. Felbámult a sápadt, fehér égboltra, miközben hópelyhek szállingóztak a hasára, a mellkasára és a szemhéjára. *A hó betakar majd, mint egy vastag, fehér takaró. A hó alatt meleg lesz, és ha beszélnek majd rólam, azt kell hogy mondják, az Éjjeli Őrség tagjához méltó módon haltam meg. Igen. Igen. Megtettem a kötelességemet. Senki sem mondhatja, hogy megszegtem az eskümet. Kövér vagyok, gyenge és gyáva, de megtettem a kötelességemet.*

Ő volt a felelős a hollókért. Ezért hozták magukkal. Nem akart jönni, meg is mondta nekik, megmondta, milyen gyáva. Aemon mester azonban nagyon öreg volt, azonkívül vak is, így kénytelenek voltak Samet küldeni, hogy gondoskodjon a hollókról. A Vén Medve közölte vele a parancsát, amikor letáboroztak az Ököl tetején.

- Nem vagy harcos. Ezt mind a ketten tudjuk, fiú. Ha esetleg megtámadnak, ne próbáld az ellenkezőjét bizonyítani, csak útban lennél! Az a dolgod, hogy üzenetet küldj. És ne szaladj oda megkérdezni, mi álljon a levélben! Írd meg magad, aztán küldj egy madarat a Fekete Várba, egyet pedig az Árnyéktoronyba! - A Vén Medve Sam arcának szegezte kesztyűs ujját. - Nem érdekel, ha annyira félsz, hogy összecsinálsz a gatyádat, és nem érdekel, ha ezer vadember ront át a falon a véredért üvöltve. Útnak indítod azokat a madarakat, különben esküszöm, üldözni foglak a hét poklon át, és nagyon megbánod, hogy nem teljesítetted a parancsot! - Mormont saját hollója hevesen bólogatott, és azt rikácsolta. - *Bánod, bánod, bánod!*

Sam tényleg bánta. Bánta, hogy nem volt bátrabb, erősebb vagy jó kardforgató, hogy nem volt jobb fia az apjának és jobb fivére Dickonnak meg a lányoknak. Azt is bánta, hogy meg kell halnia, de az Öklön nála jobb emberek is meghaltak, jó és igaz emberek, nem nyivákoló, kövér kölykök, mint ő. A Vén Medve azonban legalább nem üldözi majd a pokolban. *Elindítottam a madarakat. Azt legalább jól csináltam.* Már jó előre megírta az üzeneteket. Egyszerű, rövid szövegek voltak, beszámoltak róla, hogy az Elsők Öklén támadás érte őket. Biztonságba helyezte az üzeneteket az erszényében, és reménykedett benne, hogy sohasem kell elküldenie.

Amikor a kürtök megszólaltak, Sam aludt. Először azt hitte, álmodik, de amikor kinyitotta a szemét, a táborn belepte a hó, a fekete testvérek pedig íjakat, lándzsákat ragadtak, és a gyűrűfal felé rohantak. Egyedül Chett volt a közelében, Aemon mester korábbi intézője, akinek az arca tele volt kelésekkel, a nyakán pedig hatalmas faggyúdaganat éktelenkedett. Sam még sohasem látott akkora rémületet emberi arcon, mint Chettén, amikor a harmadik jel is felharsant a fák közül.

- Segíts elküldeni a madarakat! - kérelte, a másik intéző azonban megfordult, és törrel a kezében elrohant. *Neki a kutyákkal kell törődnie* - jutott eszébe Samnek. A parancsnok valószínűleg neki is adott valami utasítást.

Az ujjai merevek és ügyetlenek voltak a kesztyűben, és reszketett a félelemtől meg a hidegtől, de megtalálta a pergamentartó erszényét, és előásta a megírt üzeneteket. A hollók eszeveszetten rikácsoltak, és amikor kinyitotta a Fekete Vár madarainak a ketrecét, az egyik nekirepült az arcának. Még kettő elrepült, mire Samnek sikerült egyet megfognia, és az az egy is úgy belecsípett a kesztyűn át, hogy kiserkedt a vére. Valahogy mégis sikerült elég ideig fogva tartania, hogy ráerősítse a kicsiny tekercset. A harci kürt addigra elhallgatott, az Ököl azonban vezényszavaktól és acél csendülésétől zengett.

- Repülj! - kiáltotta Sam, és a levegőbe lökte a hollót.

Az Árnyéktorony kalitkájának madarai olyan vadul károgtak és csapkodtak, hogy félt kinyitni az ajtót, de végül sikerült rávennie magát. Most elkapta az első hollót, amely szökni próbált. Egy

pillanattal később már felfelé szárnyalt a sűrű hóesésben, lábán a támadásról szóló üzenettel.

Miután elvégezte a feladatát, ügyetlen, félelemtől reszkető ujjakkal befejezte az öltözködést. Felvette a sapkáját, a kabátját, a csuklyás köpönyeget, és felcsatolta a kardszóját, ezúttal igazán szorosra húzva, hogy ne essen le. Azután megkereste a zsákját, és mindenét belegyömöszölte: használaton kívüli alsóneműt, száraz zoknikat, a sárkányüveg nyílhegyeket és lándzsahegyet, amit Jon adott neki, a régi kürttel együtt, a pergamenjeit, tintát, tollakat, a térképeket, amiket rajzolt, és egy kőkemény hagymás kolbászt, amit a Fal óta őrizgetett. Összekötötte, majd a hátára küzdötte a csomagot. *A parancsnok azt mondta, ne szaladjak az erőd falhoz - idézte fel magában - , de azt is mondta, hogy hozzá se rohanjak.* Sam vett egy mély levegőt, és rádöbbsent, fogalma sincsen, most mit tegyen.

Kétségbeesetten nézett körül, emlékezett vissza, miközben félelme egyre csak nőtt, ahogy mindig is történt. Kuttyák ugattak és lovak nyerítettek, de a hó eltompította, távolivá varázsolta hangjukat. Sam nem látott tovább három méternél, még a hegytetőt körülvevő alacsony kőfal tetején égő fáklyák fénye is eltűnt. *Lehet, hogy kialudtak a fáklyák?* Maga a gondolat is rémülettel töltötte el. *A kürt három hosszú jelet fúj, a három hosszú kürtszó pedig Másokat jelent.* Az erdőben suhanó hideg, fehér árnyakat, a mesék rémeit, amelyektől nyüszítve reszketett gyerekkorában, a szörnyeket, akik óriási jégpókjaik hátán vágatnak, vérre éhesen...

Ügyetlenül előhúzta a kardját, megmarkolta, és nehézkesen megindult a hóesésben. Hangosan csaholva egy kutya rohant el mellette, majd észrevett néhány embert az Árnyéktoronyból. Nagydarab, szakállas férfiak voltak hosszú bárdokkal és lándzsákkal. A közelükben nagyobb biztonságban érezte magát, így hát követte őket a falig. Amikor meglátta, hogy a fáklyák még mindig égnek a kőfal tetején, megkönnyebbülten felsóhajtott.

A fekete testvérek karddal és lándzsával a kezükben álltak a kőgyűrű mellett. A hóesést figyelték, vártak. Ser Mallador Locke lóháton ügetett el mellette, fején hófoltos sisakkal. Sam megállt, jóval a többiek mögött, tekintete Grennt vagy Bánatos Eddet kereste. Emlékezett, arra gondolt: *ha meg kell halnom, hadd haljak meg a barátaim mellett.* A körülötte állók azonban mind idegenek voltak, az Árnyéktorony emberei egy Blane nevű felderítő parancsnoksága alatt.

- Itt jönnek - hallotta az egyik testvér hangját.

- Illeszt! - vezényelt Blane, és húsz fekete nyílveszőt húztak ki ugyanannyi tegezből, majd illesztettek ugyanannyi új idegére.

- Az istenek kegyelmezzenek, több százan vannak - jegyezte meg halkán egy hang.

- Feszít! - mondta Blane. - Tart! - Sam nem látta, mi van a falon túl, és nem is akarta látni. Az Éjjeli Órség emberei a fáklyák mögött álltak a fülükig kihúzott ijakkal, miközben valami felfelé tartott a hóban a sötét, csúszós hegyoldalon. - Tart! - mondta megint Blane. - Tart, tart! - majd: - Ereszt!

A nyílveszők sziszegve szálltak el.

A falgyűrű mellett álló emberekből rekedt örömujjongás tört ki, de szinte rögtön el is hallgattott.

- Nem állnak meg, uram! - mondta az egyik ember Blane-nek, egy másik pedig felkiáltott: - Még több! Odanézzetek, a fák közül jönnek! - Majd egy újabb hang hallatszott: - Az istenek irgalmazzanak, kúsznak! Majdnem itt vannak, a nyakunkon vannak!

Sam ekkor már hátrált. Úgy reszketett, mint az utolsó levél a fán, amikor feltámad a szél, legalább annyira a hidegtől, mint a félelemtől. Nagyon hideg volt akkor éjjel. *Még annál is hidegebb, mint most van. A hó szinte meleg. Már jobban érzem magam. Csak egy kis pihenésre volt szükségem. Egy kis idő múlva talán elég erős leszek, hogy továbbmenjek. Egy kis idő múlva.*

Egy ló lépett el a feje mellett, a bozontos, szürke állat sörényébe és lábaira jég tapadt. Sam figyelte, ahogy közeledik, majd ahogy továbbmegy. Egy másik bukkant ki a hóesésből, feketébe öltözött férfi vezette. Amikor észrevette az útjában fekvő Samet, káromkodott egyet, és kikerülte a lóval. *Jó volna, ha nekem is lenne lovam. Ha lenne lovam, továbbmehetnék. Ülhetnék, sőt talán aludhatnék is egy kicsit a nyeregben.* A lovak legnagyobb részét azonban elveszítették az Ökölnél, az a néhány pedig, amelyik megmaradt, az élelmet, a fáklyákat és a sebesülteket vitte. Sam

nem volt sebesült. Csak kövér volt és gyenge, a Hét Királyság leggyávabb férgé.

Nagyon gyáva volt. Az apja, Lord Randyll mindig ezt mondta, és igaza is volt. Sam volt az örököse, de sohasem volt méltó rá, így az apja a Falra küldte. A Tarlyk földjeit és kastélyát az öccse, Dickon fogja örökölni a Szívölő nevű pallossal együtt, amelyet Szarvhegy urai olyan büszkén viseltek évszázadokon keresztül. Eltűnődött, vajon Dickon ejt-e egyetlen könnyet is a fi-véréért, aki a hóban pusztult el valahol a világ végén is túl. Miért is tenné? Egy gyáva féreg nem érdemli meg, hogy megsirassák. Rengetegszer hallotta, amint apja ezt mondja az anyjának. A Vén Medve is tudta.

- Tüzes nyilakat! - ordította a parancsnok akkor éjjel az Ököl tetején, amikor hirtelen felbuk-kant lóháton ülve. - Lángot nekik! - Akkor vette észre a vacogó Samet. - Tarly! Tűnés innét! A te helyed a hollók mellett van!

- Én... én... én már elküldtem az üzeneteket.

- Helyes.

- *Helyes, helyes, helyes* - visszhangozta Mormont hollója a parancsnok válláról.

A Vén Medve hatalmasnak látszott bundában és páncélban. A szeme vad tűzben égett a fekete sisakrostély mögött. - Itt útban vagy! Menj vissza a ketreceidhez! Ha újabb üzenetet kell küldeni, nem akarom, hogy előbb keresgéljem kelljen téged! Készítsd fel a madarakat! - Azzal választ sem várva megfordította a lovát, végiglovagolt a gyűrű mentén, miközben kiáltozott: - Tüzet! Adjatok nekik tüzet!

Samnek nem kellett kétszer mondani. Visszasietett a hollókhöz, amilyen gyorsan csak tellett kövér lábaitól. *Időben megírom az üzenetet, hogy amint kell, elküldhessük a hollókat.* Hosszabb időt vett igénybe a kis tüzecske meggyújtása a fagyott tinta felolvasztásához, mint szeretne volna. Odaült mellé egy sziklára tollal és pergamennel a kezében, és írni kezdte az üzeneteit.

Hóban és hidegben támadtak, de mi tüzes nyilakkal visszavertük őket - írta, miközben hallotta Erdős Thoren felharsanó parancsait.

- Illeszt! Feszít! Ereszt!

A kiröppenő nyílvevők hangja édes volt, akár egy anya imája.

- Égjetek, döglött rohadékok, égieitek! - hadarta Dywen fafogait kattogtatva. A testvérek hur-ráztak és szitkozódtak. *Nincs veszély* - írta. - *Az Elsők Öklén maradunk* Sam remélte, hogy a védők jobb ijászok, mint ő.

Félretette ezt a feljegyzést, és üres pergament keresett. *Még mindig harcolunk az Öklön, sűrű hóesésben* - írta éppen, amikor valaki felkiáltott:

- Még mindig jönnek! - *A harc kimenetele bizonytalan.*

- Lándzsára! - ordította valaki más. Lehet, hogy Ser Mallador volt az, de Sam nem mert volna megesküdni rá. *A halottak megtámadtak bennünket az Öklön* - írta -, *de tűzzel visszavertük őket.* Arrafelé fordította a fejét. A kavargó hóban csak a tábor közepén égő hatalmas tüzet látta, s a kör-ülötte nyugtalanul mozgolódó lovasokat. Tudta, hogy a tartalék az, és az a feladatuk, hogy legá-zoljanak bármit, ami átjut az erőd falán. Kardok helyett fáklyákkal fegyverkeztek fel, azokat gyújtották meg most a lángokban.

Halottak mindenfelé - írta, amikor meghallotta a kiáltozást az északi oldal felől. - *Egyszerre jönnek északról és délről. A kardok és lándzsák nem állítják meg őket, csak a tűz.*

- Ereszt! Ereszt! Ereszt! - kiabálta egy hang az éjszakában.

- Rohadt nagy! - ordította egy másik.

- Egy óriás! - tette hozzá egy harmadik.

- Medve, medve! - hajtogatta a negyedik.

Felnyerített egy ló, a kutyák vad ugatásban törtek ki, és akkora hangzavar támadt, hogy Sam többé nem tudta kivenni a szavakat. Még gyorsabban írt, egyik levelet a másik után. *Halott vadak és egy óriás, de lehet, hogy medve van rajtunk, mindenfelől.* Fának csapódó acél hangját hallotta, ami csak egy dolgot jelenthetett: halottak a falon belül. *Harc a táborban.* Tucatnyi lovas testvér dübörgött el mellette a keleti fal irányában, a kezükben tartott égő fáklyák fényes csíkot húztak maguk után. *Mormont parancsnok tűzzel fogadja őket. Győztünk. Győzünk. Tartjuk az állásain-*

kat. Kivágjuk magunkat, és visszavonulunk a Fal felé. Csapdába estünk az Öklön, szorongatnak bennünket.

A sötétségből az Árnyéktorony egyik embere támolygott elő, és Sam lábai elé zuhant. A tűz felé vonszolta magát, alig egy lábnyira tőle halt meg. *Elveszett - írta Sam -, a csata elveszett. Mind elvesztünk.*

Miért emlékszik az Öklön vívott csatára? Nem akart emlékezni rá. Arra aztán nem. Megpróbált visszaemlékezni az anyjára, a kishúgára, Tallára, vagy arra a Szegfü nevű lányra Craster Erődjében. Valaki megrázta a vállánál fogva.

- Kelj fel! - mondta egy hang. - Sam, itt nem aludhatsz el! Kelj fel, és menj tovább!

Nem aludtam, csak emlékeztem.

- Menj el! - nyöszörögte. A lehelete páráként lebegett a hideg levegőben. - Jól vagyok. Pihenni akarok.

- Kelj fel! - Grenn hangja volt az, nyers és fojtott. Sam fölé tornyosult, fekete ruháját hó borította. - Nincs pihenés, a Vén Medve megmondta. Meghalsz!

- Grenn - mosolygott Sam. - Nem, tényleg, jó itt. Te csak menj tovább! Majd utolérlek, miután pihentem egy kicsit.

- Nem! - Grenn sűrű, barna szakállá megfagyott a szája körül, s ettől úgy nézett ki, mint valami öregember. - Vagy megfagysz, vagy elkapnak a Mások. Sam, kelj fel!

Sam emlékezett, hogy akkor éjjel, mielőtt elindultak a Falról, Pyp szokásához híven Grennt ugratta. Vigyorgott, és azt mondta, Grenn nagyon jó választás a felderítőútra, mert túl hülye ahhoz, hogy megijedjen. Grenn hevesen tiltakozni kezdett, míg rá nem jött, mit is bizonygat valójában. Nagydarab volt, vastag nyakú és erős. Ser Alliser Thorne Bölénynek nevezte, ahogyan Samet Ser Malacnak, Jont pedig Havas uraságnak, de a fiú mindig rendesen bánt vele. *Ámbár ez csak Jon miatt volt. Ha ő nincs, egyikük sem kedvelt volna meg sohasem.* És most Jon elment, eltűnt a Sikító-hágóban Félkezű Qhorinnal. Valószínűleg meghalt. Sam meg akarta siratni, de a könnyek csak megfagytak volna, és most már a szemeit is alig tudta nyitva tartani.

Egy magas testvér fáklyával a kezében megállt mellettük, és Sam egy csodálatos pillanatig megérezte a láng melegét az arcán.

- Hagyd! - mondta a férfi Grenn-nek. - Aki nem tud járni, annak vége. Tartsd meg az erődöt magadnak, Grenn!

- Fel tud kelni - felelte Grenn. - Csak segíteni kell neki.

A férfi továbbállt, és magával vitte az áldott meleget is. Grenn megpróbálta talpra állítani Samet.

- Ez fáj! - panaszkodott a fiú. - Hagyd abba! Grenn, fáj a karom! Hagyd abba!

- Túl nehéz vagy. - Grenn Sam hóna alá dugta a karjait, felnyögött, és felállította. Abban a pillanatban azonban, ahogy elengedte, a kövér fiú megint visszahuppant a hóba. Grenn belerúgott, a csizmájára dermedt hókéreg összetört és szanaszét repült. - Kelj fel! - Megint belerúgott. - Kelj fel, és menj tovább! Tovább kell menned!

Sam az oldalára billent és összegömbölyödött, hogy védekezzen a rúgások ellen. A sok gypjú, bőr és páncél alatt ugyan alig érezte őket, de azért így is rosszulestek. *Azt hittem, Grenn a barátom. Az ember nem rugdossa a barátait. Miért nem hagynak békén? Csak pihennem kell egy kicsit, ennyi az egész, pihenni és aludni egy keveset, s talán meg is halni egy kicsit.*

- Ha viszed a fáklyát, én viszem a kövér fiút.

Hirtelen rántást érzett, és emelkedni kezdett a hideg levegőben, egyre távolodva a kellemes, puha hótól. Lebegett. Egy kart érzett a térdai alatt és egy másikat a hátánál. Sam felemelte a fejét és pislogott. Közvetlenül előtte egy arc sejlett fel, széles, durva arc lapos orral, apró, sötét szemekkel és sűrű, durva, barna szakállal. Már látta ezt az arcot, de eltelt egy perc, mire ráismert. *Paul. Kicsi Paul.* A fáklya melegétől megolvadt jég a szemébe csorgott.

- Tudod vinni? - hallotta Grenn hangját.

- Egyszer vittem egy borjút, ami nehezebb volt nála. Elvittem az anyjához, hogy tejet ihasson. Sam feje Kicsi Paul minden lépésénél fel-le himbálózott.

- Hagyd abba! - motyogta. - Tegyéle le, nem vagyok csecsemő! Az Éjjeli Őrség tagja vagyok - szipogott. - Csak hagyj meghalni!

- Maradj csendben, Sam! - szólt rá Grenn. - Takarékoskodj az erőddel! Gondolj a nővéreidre és a fivéredre! Aemon mesterre! A kedvenc ételedre! Énekelj egy dalt, ha akarsz!

- Hangosan?

- A fejedben.

Sam vagy száz dalt tudott, de amikor megpróbálta felidézni valamelyiket, nem sikerült. A szavak mind kirepültek a fejből. Megint sírni kezdett, és így szólt:

- Egyetlen dalt sem ismerek, Grenn. Régen ismertem néhányat, de többé már nem.

- De igen - biztatta Grenn. - Mit szólsz, mondjuk, „A medve és a szép hölgy”-höz? Azt mindenki ismeri. *Volt egy medve, medve, medve! Csupa szőr, barna meg fekete!*

- Ne, ezt ne! - kérlelte Sam. A medvének, amelyik feljött az Ökölre, már nem volt szőr rothadó testén. Nem akart medvékre gondolni. - Nem kell dal! Kérlek, Grenn!

- Akkor gondolj a hollóidra!

- Sosem voltak az enyémeik. - *A parancsnok hollói voltak, az Éjjeli Őrség hollói.* - A Fekete Vár és az Árnyéktorony hollói voltak.

Kicsi Paul elfintorodott.

- Chett azt mondta, megkapom a Vén Medve hollóját, azt, amelyik beszél. Tettem félre neki ételt meg mindent. - Megrázta a fejét. - Csak megfélemeztem róla. Ott hagytam az ételt, ahová elrejtettem. - Tovább lépkedett, a szájából minden lépésnél halvány, fehér pára lövellt ki. Egyszer csak újra megszólalt: - Megkaphatom az egyik hollódat? Csak egyet. Nem hagyom, hogy Pacsirta megegye.

- Elmentek - mondta Sam. - Sajnálom, nagyon sajnálom. - *Már visszafelé repülnek a Falhoz.*

Akkor engedte el a madarakat, amikor újra meghallotta a kürtjelet, amely lóra vezényelte az Őrséget. *Két rövid jel és egy hosszú, ez a „lóra” parancs.* Más oka nem lehetett azonban a lóra ülésnek, mint az Ököl elhagyása, ami viszont azt jelenti, a csata elveszett. A félelem akkor olyan élesen hasított belé, hogy ahhoz is minden erejére szüksége volt, hogy kinyissa a kalitkákat. Csak amikor az utolsó hollót is látta elrepülni a hóviharban, akkor jutott eszébe, hogy egyetlen üzenetet sem küldte el velük.

- Nem - vinnyogott. - Jaj ne, jaj ne!

A hó hullott, a kürtök búgtak; ahúúú, ahúúú, ahúúúúúúúúú, lóra, lóra, lóra, kiáltozták. Sam észrevett két hollót egy sziklán, és utánuk vetette magát, a madarak azonban két különböző irányban lustán továbbröppentek a kavargó hóban. Üldözőbe vette az egyiket, a lehelete sűrű, fehér felhőkben tört elő az orrából, megbotlott, és hirtelen alig tízlábnyira találta magát az erődfaltól.

Azután... emlékezett, ahogy a halottak átjönnek a falon nyílveszőkkel az arcukban és a torukban. Néhányuk sodronyínget viselt, mások jóformán meztelenek voltak... a legtöbbjük vad volt, de néhányan kopott, fekete ruhát viseltek. Emlékezett rá, ahogy az Árnyéktorony egyik embere egy halott sápadt színű, puha hasába döfi a lándzsáját, amely a hátán jött ki, és emlékezett, ahogy a teremtmény végigvonaglott a nyélen, kinyújtotta fekete kezeit, és addig csavarta a testvér nyakát, míg vér nem buggyant ki a száján. Majdnem biztos volt benne, hogy a hólyagja akkor hagyta cserben először.

Arra nem emlékezett, hogy futott volna, de biztosan így történt, mert amikor legközelebb felésmélt, már a tűz közelében volt, fél táborral odébb az öreg Ser Ottyn Wythersszel és néhány íjással. Ser Ottyn a hóban térdelt, és a körülötte tomboló zürzavart bámulta, míg egy arra járó gazdátlan ló arcon nem rúgta. Az íjások rá sem hederítettek. A sötétben mozgó árnyakat lőtték égő nyilakkal. Sam látta, ahogy az egyik vessző célba talál, látta, ahogy a lángok körbefogják a halottat, de tucatnyi másik közeledett mögötte, köztük egy hatalmas, sápadt árny, amelyik bizonyára a medve volt. Az íjások rövidesen kifogytak a vesszőkből.

És akkor Sam hirtelen egy ló hátán találta magát. Nem a saját lova volt, és arra sem emlékezett, hogy nyeregbe ült volna. Lehet, hogy az a ló volt, amelyik bezúzta Ser Ottyn arcát. A kürtök

még mindig búgtak, így hát belerúgott a lóba, és a hang irányába fordította.

A vérontás, felfordulás és hófúvás kellős közepén ott találta Bánatos Eddet, amint a lován ücsörög, lándzsára tűzött egyszerű, fekete lobogóval a kezében.

- Sam! - szólította meg Edd, amikor meglátta. - Volnál olyan kedves és felébresztenél? Rettegetes rémálom kínoz.

Egyre többen és többen pattantak nyeregbe. A harci kürtök visszahívták őket. Ahúúú, ahúúú, ahúúúúúúúúú.

- Átjutottak a nyugati falon, uram! - kiáltotta oda Erdős Thoren a Vén Medvének, miközben a lovát igyekezett megfékezni. - Küldök oda tartalékot...

- NEM! - Mormontnak torkaszakadtából kellett üvölnie, hogy túlkiabálja a kürtök hangját. - Hívd vissza őket, ki kell vágnunk magunkat! - Felállt a kengyelben, fekete palástja csapkodott a szélben, a tűz fénye megcsillant a páncélján. - Lándzsa! - ordította. - Alkossatok éket, kitörünk! Le délen, aztán keletnek!

- Uram, a déli lejtő tele van velük!

- A többi túl meredek! - vetette oda Mormont. - Muszáj...

A lóva hirtelen felnyerített és felágaskodott, majdnem kivette őt a nyeregből. A medve dülöngelve bukkant elő a sűrű hóesésből. Sam megint összevizezte magát. *Nem hittem volna, hogy van még bennem egy csepp is.* Az állat halott volt, sápadt, már rothadásnak indult. A bundája és a bőre teljesen lemállott róla, és jobb mellső lábának a fele csontig elégett, mégis egyre csak jött, Csak a szemei éltek. *Fényes kék szemek, épp ahogy Jon mondta.* Fagyott csillagként ragyogtak. Erdős Thoren rohamozott, a kardja narancssárgán és vörösen izzott a tűz fényében. A csapása majdnem levitte a medve fejét. Aztán a medvéé levitte az övét.

- GYERÜNK! - üvöltötte a parancsnok, és megfordította a lovát.

Mire elérték az ősi erőd falát, már vágtáztak. Sam korábban mindig félt az ugratástól, amikor azonban az alacsony kőfal felbukkant előtte, tudta, hogy nincsen más választása. Belevágta a sarkát a ló oldalába, behunyta a szemét, felnyögött, a kis termetű állat pedig átröpítette, a ló valahogy, valahogy átröpítette. A tőle jobbra száguldó lovas megbotlott, és acél, bőr meg üvöltő lóhús forgatagában zuhant a földre. A következő pillanatban már körülrajzolták a holtak, az ék pedig összezárult. Kapkodó fekete kezek, kéken izzó szemek és kavargó hó közepette zúdultak le a domboldalon. Lovak zuhantak a földre, embereket söpörtek le a nyeregből, fáklyákat csóváltak a levegőben, a fejszék és kardok élettelen húsba vágódtak, Samwell Tarly pedig kétségbeesetten, zokogva kapaszkodott a lovába olyan erővel, amelynek a létezéséről ő maga sem tudott.

A vágató ék közepén volt, testvérekkel mindkét oldalán, előtte és mögötte is. Egy darabig egy kutya is velük futott; lefelé szökdécselt a hegyoldal, ide-oda rohángált a lovak között, de nem tudta tartani az iramot. A halottak a helyükön maradtak, így legázolták és eltaposták őket. Még estükben is kardok, kengyelek és a vágató lovak lábai után kaptak. Sam látta, ahogy az egyik feltepi egy ló hasát a jobb kezével, miközben ballal a nyeregbe kapaszkodik.

Hirtelen fák vették körül őket mindenfelől, és Sam egy fagyott patakon gázolt keresztül. A mézszárlás zaja egyre halkult mögöttük. Megkönnyebbülten megfordult... és akkor egy fekete ruhás alak ugrott ki a bozótból, lerántotta a nyeregből. Sam nem látta, ki az: a következő pillanatban már fenn is volt a lovon, és elvágatott. Amikor megpróbált a ló után futni, a lába elakadt egy gyökérben, s ő arccal előrebukott. Ott hevert zokogva, mint egy csecsemő, míg Bánatos Edd rá nem talált.

Ez volt az utolsó összefüggő emléke az Elsők Ökléről. Később, órákkal később ott állt vacogva a többi túlélő között, akiknek a fele lóháton ült, a fele pedig gyalogosan érkezett. Akkor már mérföldekre jártak az Ököltől, bár Sam nem emlékezett, hogyan jutottak idáig. Dywen őt, élelemmel, olajjal és fáklyákkal roskadásig megrakott málhás lovat vezetett le a hegyről, s kettő jutott el közülük idáig. A Vén Medve újra elosztotta a terhet, hogy egy ló és rakományának esetleges elvesztése ne vezessen katasztrófához. Az egészségesektől elvette a lovakat, és a sebesülteknek adta, alakzatba szervezte a menetelőket, és fáklyásokat állított a szárnyakra meg az oszlop végére. *Nem kell mást tennem, mint gyalogolnom* - mondogatta magának Sam, amikor megtette

az első lépést a hazafelé vezető úton. De alig telt el egy óra, máris erőlködni kellett, és kezdett lemaradni...

Látta, hogy most is kezdenek lemaradni. Eszébe jutott, hogy Pyp egyszer azt mondta, Kicsi Paul a legerősebb ember az egész Órségben. *Biztosan így is van, ha képes vinni engem.* A hó azonban így is egyre mélyebb lett, a talaj egyre veszélyesebbé vált, és Paul léptei is rövidülni kezdtek. Egyre több lovas haladt el mellettük, a sebesültek tompa, közönyös tekintettel nézték Samet. Néhány fáklyavivő is megelőzte őket.

- Kezdték lemaradni - mondta az egyik. A következő helyeselt.

- Senki sem fog várni rátok, Paul. Hagyd itt a Malacot a holtaknak!

- Megígérte, hogy kapok egy madarat - mondta Kicsi Paul, bár Sam valójában nem ígérte meg. *Nem az enyéme, hogy csak úgy odaadhatnám őket.* - Akarok magamnak egy madarat, amelyik beszél és kukoricát eszik a kezemből.

- Hülye barom - jegyezte meg a fáklyás. Azzal faképnél hagyta őket.

Egy kis idő múlva Grenn hirtelen megtorpant.

- Egyedül vagyunk - mondta rekedten. - Nem látom a többi fáklyát. Ez volt a hátvéd?

Kicsi Paul nem felelt. A nagydarab fickó felnyögött, és térdre ereszkedett. A kezei reszkettek, ahogy gyengéden letette Samet a hóba.

- Nem tudlak tovább vinni. Vinnélek, de nem tudlak. - Vadul remegett.

A szél felsóhajtott a fák között, és finom hópermetet sodort az arcukba. Olyan keservesen hideg volt, hogy Sam úgy érezte, meztelen. Szeme a többi fáklyát kereste, de eltűntek, mindegyik. Csak az az egy volt, amelyiket Grenn vitte. A lángja halvány narancsszínű selyemdarabként imbolygott a szélben. Sam látta rajta keresztül a mögötte húzódó feketeséget. *Az a fáklya nemsokára leég, mi pedig egyedül maradunk élelem, barátok és tűz nélkül.*

Tévedett. Egyáltalán nem voltak egyedül.

A hatalmas, zöld őrfá alsó ágai tompa, nedves, puffanó hang kíséretében megszabadultak a rájuk rakódott hó terhétől. Grenn megpördült, és előreszegezte a fáklyáját.

- Ki van ott?

A sötétből egy ló feje bukkant elő. Sam egy pillanatra megkönnyebbülést érzett, ám akkor meglátta magát a lovat. Az állat egész testét dér borította, mintha fényes, fagyott verejtékréteg lett volna, nyitott hasából merev, fekete belek kusza szövevénye lógott. A hátán ülő lovas sápadt volt, mint a jég. Sam torkából mélyről jövő, nyüzszítő hang szakadt fel. Annyira megrémült, hogy valószínűleg megint összevizezte volna magát, de a testét olyan kegyetlen hideg járta át, hogy úgy érezte, a hólyagja keményre fagyott. A Más kecsesen lecsusszant a nyeregből a hóba. Karcsú volt, mint egy kard, tejfehér. A páncélja hullámzott és csillogott, ahogy előrelépett, a lábai nem törték át a frissen hullott hóréteget.

Kicsi Paul lekapta a hátára szíjazott hosszú nyelvű fejszét.

- Miért bántottad azt a lovat? Az Mawney lova volt.

Sam a kardja után kapott, de a hüvely üres volt. Későn eszmélt rá, hogy elveszítette az Öklön.

- Tűnj innét! - Grenn előrelépett, és döfött egyet a fáklyával. - El innen, vagy megégsz! - A lény felé suhintott a lánggal.

A Más kardja halovány, kékes fénnel izzott; Grenn felé lépett, és villámgyorsan lesújtott. Amikor a jeges kék penge a lángokat érte, Sam fülébe éles visítás hasított. A fáklya feje oldalra zuhant, eltűnt a mély hóban, a tűz azonnal kialudt. Grenn kezében nem maradt más, csak egy rövid fadarab. Átkozódva hozzávágta a Máshoz, Kicsi Paul pedig rárontott a fejszéjével.

A félelem, ami ekkor úrrá lett Samen, rosszabb volt minden más félelemnél, amit eddig ismert, pedig Samwell Tarly a rettegés minden fajtáját ismerte.

- Anya, könyörülj! - siránkozott, rémületében megfeledkezve a régi istenekről. - Apa, védj meg, ó, ó... - Az ujjai megtalálták a törét, és ráfonódtak.

A halottak lassú, esetlen teremtmények voltak, a Más azonban könnyed, mint a szélfúttá hó. Hullámzó páncéllal kisiklott Paul fejszéjének csapása elől, kristálykardja kígyó módjára vonaglott, meglendült és átcusszant Paul sodronyingének vasgyűrűi között, áthatolva bőrön, gyapjún,

csonton és húson. A férfi hátán jött ki sziszegő hang kíséretében, és Sam hallotta, ahogy Paul megszólal: - Ó - és elejti a fejszét. A véretől gőzölgő kardra felnyársalt nagydarab férfi megpróbálta megragadni gyilkosát, és ez majdnem sikerült is neki, mielőtt elesett volna. A földre zuhanó test súlya kitepte a kardot a Más markából.

Most! Hagyd abba a sírást, és harcolj, te csecsemő! Harcolj, te gyáva féreg! Az apját hallotta, Alliser Thorne-t hallotta, Dickont és Rastot hallotta. *Gyáva, gyáva, gyáva!* Hisztérikusan felkacagott, és azon tűnődött, vajon belőle is járkáló hulla lesz-e majd, nagy, kövér, fehér hulla, aki mindig megbotlik a saját halott lábaiban. *Gyerünk, Sam!* Ez Jon volt? Hiszen Jon halott. *Meg tudod tenni, meg tudod, csak tedd!* A következő pillanatban előrelendült, inkább zuhant, mint futott, behunyta a szemét és két kézre fogta a törst, vakon maga elé dőfött. Reccsenést hallott, amilyen hangot a jég ad, amikor betörik valakinek a léptei alatt, majd olyan éles és átható visítást, hogy fülére tapasztott kézzel hátratántorodott, és keményen a fenekére huppant.

Amikor kinyitotta a szemét, a Más páncélja vékony patakokcsákban folyt le a lábán, a torkából előmeredő tör körül sápadt, kék vér gőzölgött. A lény odanyúlt két csontfehér kezével, hogy kihúzza a törst, de az ujjai füstöltek, ahol hozzáértek az obszidiánhoz.

Sam az oldalára gördült, és tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy a Más összezsugorodik és tócsává olvad. A húsa néhány pillanat múlva finom, fehér ködként oszlott el. Alatta sápadt, fényes, tejfehér csontok maradtak, ezek is gyorsan olvadásnak indultak. Végül nem maradt belőle más, csak a sárkányüveg tör, amelyet gomolygó gőzkoszorú vett körül, mintha élt és izzadt volna. Grenn lehajolt, hogy felvegye, de azonnal eldobta.

- Anya, ez aztán hideg!

- Obszidián. - Sam nagy nehezen feltérdelt. - Sárkányüvegnek hívják. Sárkányüvegnek. Sárkányüveg. - Kuncogott, sírva fakadt, majd összegörnyedt, és minden bátorságát a hora öklendezte.

Grenn talpra állította Samet, hasztalanul kereste Kicsi Paul érverését, lezárta a szemét, majd megint felkapta a törst. Ezúttal meg tudta fogni.

- Tartsd meg! - mondta neki Sam. - Te nem vagy olyan gyáva, mint én.

- Olyan gyáva vagy, hogy megöltél egy Mást! - Grenn előremutatott a törrel. - Nézd, ott, a fák között! Rózsaszín fény! Hajnal, Sam! Hajnal! Arra lesz kelet. Ha arra megyünk, utolérjük Mormontot.

- Ha te mondod. - Sam belerúgott egy fába, hogy leverje bal lábáról a havat. Aztán a jobbról is. - Megpróbálok. - Keserves grimaszt vágott, és tett egy lépést előre. - Összeszedem magam.

Tett még egy lépést.

TYRION

Lord Tywin kezek alkotta lánc aranyló fényben csillogott bársonytunikája mély borszínének háttere előtt. Amikor belépett, Lord Tyrell, Lord Redwyne és Lord Rowan gyűltek köré. Mind-egyiket egyenként üdvözölte, váltott egy-két halk szót Varysszal, megcsókolta a Fősepton gyűrűjét, aztán Cersei arcát, megszorította Pycelle nagymester kezét, majd helyet foglalt a király székében a hosszú asztal végén, a lánya és a fivére között.

Tyrion Pycelle régi helyét foglalta el az asztal másik végén. Párnákat tettek alá, hogy belássa az egész asztalt. A székétől megfosztott Pycelle Cersei mellé ült, vagyis olyan messzire a törpétől, amennyire csak tehette anélkül, hogy a király helyére ült volna. A nagymester totyogó csontváz volt. Nehézkesen, reszketve, göcsörtös botra támaszkodva járt, hosszú csirkenyakán, ahol egykor pompázatos szakálla díszelgett, most mindössze néhány fehér szőrszál maradt. Tyrion büntudat nélkül nézett rá.

A többieknek tülekedniük kellett a székekért; Lord Mace Tyrell súlyos, robusztus termetű férfi volt, göndör, barna hajjal és ásó alakú szakállal, amely igencsak fehérbe fordult már, Paxter Redwyne az Arborból vékony volt, válla görnyedt, kopasz fejét körben narancssárga hajcsomók keretezték, Mathis Rowan, Aranyliget ura frissen borotvált volt, zömök, és verejtékezett, a Fősepton, törekeny emberke, finom, fehér pofaszakállat viselt. *Túl sok idegen arc, túl sok új játékos. A játék megváltozott, míg én az ágyamban rohadtam, és senki sem fog beavatni az új szabályokba.*

Ő, a nagyurak elég udvariasak voltak, bár látta rajtuk, mennyire kényelmetlenül érzik magukat, ha rá kell nézniük.

- Az a lánc, az aztán ravasz húzás volt! - mondta Mace Tyrell könnyed, vidám hangon, Lord Redwyne bólintott, és hozzátette:

- Úgy ám, úgy ám, Égikert ura mindannyiunk nevében beszél! - Ő is meglehetősen vidámnak hangzott.

Ezt mondd a város népének - gondolta keserűen Tyrion. - Mondd a nyomorult dalnokoknak, akik Renly szelleméről énekelnek!

Kevan nagybátyja viselkedett a legszívélyesebben. Odáig ment, hogy arcon csókolta, és azt mondta neki:

- Lancel elmondta, milyen bátran viselkedtél, Tyrion. Nagyon jó véleménnyel van rólad.

Jól is teszi, mert tudnék mesélni egy-két dolgot. Mosolyt erőltetett az arcára, és így felelt:

- Jó unokaöcsém túlságosan nagylelkű hozzám. Remélem, gyógyul a sebe.

Ser Kevan összevonta a szemöldökét.

- Az egyik nap erősebbnek látszik, aztán másnap... aggasztó. A nővéred gyakran látogatja a betegágyát, hogy felvidítsa és imádkozzon érte.

De vajon miért imádkozik; hogy életben maradjon, vagy hogy meghaljon? Cersei gátlástalanul felhasználta az unokaöccsüket mind az ágyban, mind azon kívül, és most, hogy atyjuk megérkezett, és már nincsen rá szüksége többé, nyilván reméli, hogy Lancel ezt a kis titkot magával viszi a sírba. *Elmegy-e azonban odáig, hogy meggyilkolja?* Ahogy ma ránézett, egyáltalán nem úgy tűnt, hogy Cersei képes lenne ilyen kegyetlenségre. Csupa bűbáj volt, vidáman csevegett Lord Tyrell-lel Joffrey menyegzői lakomájáról, udvariasan megdicsérte Lord Redwyne fiainak bátorságát, tréfáival és mosolyával meglágyította a mogorva Lord Rowant, és áhíthatos beszélgetéseket folytatott a Főseptonnal.

- A menyegzői előkészületekkel kezdjük? - kérdezte, amikor Lord Tywin helyet foglalt.

- Nem - mondta az apjuk. - A háborúval. Varys!

Az eunuch selymesen mosolygott.

- Pompás híreim vannak a számotokra, uraim! Tegnap hajnalban Lord Randyll Alkonyvölgy mellett rajtaütött Robett Gloveren, és a tengerhez szorította. Mindkét oldal veszteségei súlyosak voltak, de hű katonáink végül diadalmaskodtak. Ser Helman Tallhart a jelentések szerint meghalt, s vele együtt még vagy ezren. Robett Glover véres fejetlenségben vezeti a túlélőket Harrenhal felé, nem gondolván, hogy a vitéz Ser Gregort találja majd az útjában.

- Dicsértessenek az istenek! - mondta Paxter Redwyne. - Nagy győzelem Joffrey királynak!

Ugyan mi köze volt ehhez Joffreynek? - tűnődött Tyrion.

- És szörnyű vereség Észak számára - jegyezte meg Kisujj -, ám ebben Robb Stark nem játszott szerepet. Az Ifjú Farkast továbbra sem győzték le a csatamezőn.

- Mit tudunk Stark terveiről és mozgásáról? - kérdezte Mathis Rowan; mindig nyers és lényegre törő.

- A zsákmányával együtt visszafutott Zúgóba, és otthagyta a kastélyokat, amiket nyugaton elfoglalt - közölte Lord Tywin. - Unokaöcsénk, Ser Daven újjászervezi elhunyt apja seregét Lannister-révben. Ha felkészültek, csatlakozik Ser Forley Presterhez az Aranyfognál. Amint a Stark kölyök megindul észak felé, Ser Forley és Ser Daven rárontanak Zúgóra.

- Biztos vagy abban, hogy Lord Stark észak felé indul? - kérdezte Lord Rowan. - Most, hogy a vasemberek a Cailin-árokban vannak?

Mace Tyrell válaszolt.

- Van értelmetlenebb dolog egy királyság nélküli királynál? Nem, egyértelmű, hogy a fiúnak ott kell hagynia a folyóvidéket, megint csatlakoznia kell Roose Boltonhoz, és teljes erejét a Cailin-árok ellen kell fordítania. Én ezt tenném.

Tyrionnak fékeznie kellett a nyelvét. Robb Stark egyetlen év alatt több csatát nyert, mint Égikert ura húsz esztendő alatt. Tyrell hírneve egyetlen jelentéktelen győzelmen alapult, amit Robert Baratheon felett aratott a Hamugázlónál, s azt a csatát is Lord Tarly elővédje nyerte meg azelőtt, hogy a főereg egyáltalán megérkezett volna. Viharvég ostroma, ahol tényleg Mace Tyrell parancsnokolt, egy teljes évig húzódott eredmény nélkül, s miután a Három Folyónál lezajlott az ütközet, Égikert ura alázatosan meghajtotta a lobogóit Eddard Stark előtt.

- Szigorú hangú levelet kellene írnom Robb Starknak - mondta Kisujj. - Úgy értesültem, hogy az embere, Bolton, kecskéket tart az én nagytermemben. Ez felháborító!

Ser Kevan Lannister megköszöri a torkát.

- Ami a Starkokat illeti... Balon Greyjoy, aki jelenleg Észak és a Szigetek Királyának titulálja magát, levelet küldött nekünk, amelyben szövetséget ajánl.

- Hűséget kellene ajánlania inkább! - csattant fel Cersei. - Milyen jogon nevezi királynak magát?

- A hódítás jogán - közölte Lord Tywin. - Balon király ujjai a Nyakra fonódnak. Robb Stark örökösei halottak, Deres elesett, a Cailin-árok, Erdőmély és a Köves Part nagy része pedig a vasemberek kezén van. Balon király hosszúhajói uralják a Napnyugati-tengert, és úgy helyezkednek el, hogy fenyegetheti velük Lannister-révet, a Szép-szigetet, sőt Égikertet is, ha felbőszítjük.

- És ha elfogadjuk ezt a szövetséget? - érdeklődött Lord Mathis Rowan. - Milyen feltételeket ajánl?

- Ismerjük el királyi méltóságát, és adjunk neki mindent a Nyaktól északra.

Lord Redwyne nevetett.

- Ugyan mi van a Nyaktól északra, ami egy épeszű embernek felkelhetné az érdeklődését? Ha Greyjoy kardokat és vitorlákat akar adni köért és hóért, én azt mondom, menjünk bele, és örüljünk a szerencsénknek!

- Igen - bólintott Mace Tyrell. - Én ezt tenném. Hadd bánjon el Balon király az északiakkal, míg mi elintézzük Stannist.

Lord Tywin arca nem árulta el az érzéseit.

- Ott van még Lysa Arryn, Jon Arryn özvegye, Hoster Tully lánya, Catelyn Stark húga is... akinek a férje a halála előtt Stannis Baratheonnal szőtt összeesküvést.

- Ó! - kiáltott fel Mace Tyrell vidáman. - Az asszonyoknak nincs gyomruk a háborúhoz. Én azt mondom, hagyjuk békén, nem valószínű, hogy háborgatna bennünket.

- Egyetértek - tette hozzá Redwyne. - Lady Lysa nem vett részt a harcokban, és nyílt árulást sem követett el.

Tyrion fészkelődött a helyén.

- Engem ugyan bevágott egy cellába és próbára ítelt az életemért - jegyezte meg nem kevés rosszindulattal. - Amellett a parancs ellenére sem jött el Királyvárba, hogy hűséget fogadjon Joffnak. Uraim, adjatok nekem embereket, és kifüstölöm Lysa Arrynt. - Nem volt semmi, ami nagyobb élvezetet nyújtott volna, kivéve talán Cersei megfojtását. Álmaiban néha még mindig előjöttek a Sasfészek égi cellái, s ilyenkor hideg verejtékben úszva ébredt.

Mace Tyrell hangja kedélyes volt, Tyrion azonban érezte mögötte a megvetést.

- Talán jobb lenne, ha a csatát a harcosokra hagynád - mondta Égikert ura. - Nálad jobb emberek is veszítettek már el nagy seregeket a Holdhegységben, vagy zúzták szét őket a Véres Kapu alatt. Ismerjük az értékeidet, uram, nem kell megkísérteni a sorsot.

Tyrion haragosan leugrott a párnákról, ám mielőtt visszavághatott volna, az apja megszólalt:

- Neked más feladatokat szántam, Tyrion. Azt hiszem, a Sasfészek kulcsa Lord Petyrnél van.

- Ó, igen - mosolygott Kisujj. - Itt van a lábaim közt. - Szürkészöld szeme gonoszkodóan megvillant. - Uraim, engedélyetekkel felajánlom, hogy elutazok a Völgybe, s ott udvarlásommal meghódítom Lady Lysa Arrynt. Ha egyszer a hitvese vagyok, egyetlen csepp kiontott vér nélkül adom át nektek Arryn Völgyét.

Lord Rowanon látszott, hogy kételkedik.

- Kellenél Lady Lysának?

- Néhányszor már kellettem neki, Lord Mathis, és nem fogalmazott meg semmiféle panaszt.

- A lefektetés - jegyezte meg Cersei - még nem házasság. A kettő közti különbséget talán még egy olyan ostoba tehén is felfogja, mint Lysa Arryn.

- Bizonyára. Zúgó leányához nem lett volna méltó, hogy hozzámenjen egy rangban alatta állóhoz. - Kisujj széttárta a kezét. - Ugyanakkor... a Sasfészek úrnőjének és Harrenhal urának frigye már nem olyan elképzelhetetlen, igaz?

Tyrion észrevette, ahogy Paxter Redwyne és Mace Tyrell egymásra pillantanak.

- Lehet, hogy működne - szólalt meg Lord Rowan -, ha biztos vagy benne, hogy az asszonyt őfelsége mellett tudod tartani.

- Uraim! - szólott közbe ekkor a Fősepton. - Itt az ősz, és minden jószívű ember belefáradt a háborúságba. Ha Lord Baelish további vérontás nélkül képes visszatéríteni a Völgyet a király békéjéhez, az istenek biztosan megáldják érte.

- De képes rá? - kérdezte Lord Redwyne. - Most Jon Arryn fia a Sasfészek ura. Lord Robert.

- Csak egy kisfiú - vetette ellen Kisujj. - Gondoskodok róla, hogy felnővén Joffrey leghűségesebb alattvalója s mindannyiunk igaz barátja váljék belőle.

Tyrion a hegyes szakállú, szürkészöld szemű, tiszteletlen tekintetű karcsú férfit figyelte. *Harrenhal ura üres cím? A fenébe, apám! Még ha soha nem is teszi be a lábát a kastélyba, a cím lehetővé teszi neki a házasságot, ahogy ezt mindvégig tudta is!*

- Ellenségekben nem szenvedünk hiányt - mondta Ser Kevan Lannister. - Ha a Völgyet távol tudjuk tartani a háborútól, csak előnyünkre válik. Én hajlok rá, hogy adjunk Lord Petyrnek egy esélyt.

Ser Kevan a fivére előőrse volt a tanácskozásokon, ezt Tyrion tapasztalatból tudta. Soha nem volt egyetlen gondolata sem, ami először ne Lord Tywin fejében fordult volna meg. *Már jó előre eldöntötték az egészséget - szúrta le -, és ez a tanácskozás nem több pusztá színjátéknál.*

A birkák egyetértően bégettek, s észre sem vették, milyen szépen megnyírták őket. A tiltakozás így Tyrionra maradt.

- És hogyan fizeti meg a korona az adósságait Lord Petyr nélkül? Ő a mi pénzvarázslónk, akit senki sem helyettesíthet.

Kisujj elmosolyodott.

- Kis barátom túl kedves hozzáam. Én nem teszek mást, csak számolgom a rezet, ahogyan Robert király szokta mondani. Bármilyen okos kereskedő ugyanilyen jól elboldogulna... egy Lannister pedig Kaszter-hegy aranylő tehetségével kétségkívül túl is szárnyalna engem.

- Egy Lannister? - Tyrion rosszat sejtett.

Lord Tywin aranypöttyös szeme fia felemás tekintetébe fűrődött.

- Azt hiszem, te csodálatosan alkalmas vagy a feladatra.

- De még mennyire! - bölintott Ser Kevan lelkesen. - Semmi kétségem afelől, hogy pompás pénzmester válik belőled, Tyrion!

Lord Tywin visszafordult Kisujjhoz.

- Ha Lysa Arryn férjéül fogad, és visszatér a király békéjéhez, Lord Robertet visszahelyezzük Kelet Őrzőjének méltóságába. Mikor indulsz?

- Holnap reggel, ha a szelek is úgy akarják. Van egy braavosi gálya a láncon túl, éppen csónakokról töltik fel áruval. A *Tengeri Király*. Felkeresem a kapitányát megfelelő kikötőhely ügyében.

- Lemaradsz a király menyegzőjéről - mondta Mace Tyrell.

Petyr Baelish megvonta a vállát.

- Bizonyos dolgok nem várhatnak, uram. Ha elkezdődnek az őszi viharok, az utazás sokkal kockázatosabb lesz. Attól tartok, férfíui vonzeróm jelentős csorbát szenvedne, ha megfulladnék.

Lord Tyrell kuncogott.

- Igaz. Jobb lesz, ha nem időzöl sokat.

- Az istenek kísérjenek utadon! - mondta a Fősepton. - Egész Királyvár imádkozni fog, hogy sikerrel járj.

Lord Redwyne az orrát piszkálta.

- Visszatérhetnék a Greyjoy-szövetség ügyére? Véleményem szerint sok minden szól mellette. Greyjoy hosszúhajói jól kiegészítenék az én flottámat, és így elég erősek lennénk a tengeren, hogy megostromoljuk Sárkányköt, és véget vessünk Stannis Baratheon követeléseinek.

- Balon király hosszúhajói most elfoglaltak - közölte udvariasan Lord Tywin -, ahogyan mi is. Greyjoy a királyság felét követeli a szövetség áráként, de ugyan mit tesz cserébe? Harcol a Starkokkal? Már ügyis harcban áll velük. Miért fizessünk azért, amit ingyen adott nekünk? A legjobb, amit Pyke urával tehetünk, véleményem szerint, a semmi. Idővel talán jobb lehetőség kínálkozik. Olyan, amelyik nem követeli meg a királytól, hogy feladja birodalma felét.

Tyrion figyelmesen vizsgálta az apját. *Van valami, amiről nem beszél.* Eszébe jutottak azok a fontos levelek, amiket Lord Tywin írt azon az éjszakán, amikor Tyrion Kaszter-hegyet követelte magának. Mit is mondott? *Vannak csaták, amelyeket karddal és lándzsával nyernek meg, és vannak, amelyeket tollal és hollókkal...* eltűnődött, ki lehet a „jobb lehetőség”, és ő milyen árat követel.

- Akkor talán áttérhetnék a házasságra - jegyezte meg Ser Kevan.

A Fősepton a Baelor Nagy Szentélyében folyó előkészületekről beszélt, Cersei pedig a lakomával kapcsolatos terveit részletezte. Ezer vendéget fogadnának a trónteremben, de még sokkal többet odakint az udvaron. A külső és a középső udvarokon selyemsátrakat állítanának fel asztalokkal, étellel és sörshordókkal azok számára, akiknek nem jut hely a teremben.

- Felség! - szólalt meg Pycelle nagymester. - Ami a vendégek számát illeti... holló érkezett Napföldről. Miközben beszélgetünk, háromszáz dorne-i tart Királyvár felé, és a remények szerint még a menyegző előtt ideérnek.

- És merre jönnek? - kérdezte Mace Tyrell barátságatlanul. - Nem kértek engedélyt, hogy átkelhessenek a földemen. - Tyrion észrevette, hogy vastag nyaka sötétvörösre vált. Dorne és Égikert népe nemigen szenvedhette egymást. Az évszázadok során számtalan határháborút vívtak egymással, s még békeidőben is állandóan be-betörték egymás területére a hegyeken és mocsarakon keresztül. Az ellenszenv némileg alábbhagyott, amikor Dorne is a Hét Királyság része lett... egészen addig, amíg a Vörös Viperának nevezett dorne-i herceg egy lovagi torna alkalmával meg nem nyomorította Égikert ifjú örökösét. *Ez bizony kényes ügy* - gondolta a törpe, és kíváncsian

várta, apja hogyan kezeli majd.

- Doran herceg a fiam meghívására érkezik - mondta Lord Tywin nyugodtan -, s nemcsak az ünnepség miatt, hanem azért is, hogy elfoglalja a helyét ebben a tanácsban, valamint elégtételért, amit Robert a húga, Elia és gyermekei meggyilkolásának ügyében megtagadott tőle.

Tyrion Lord Tyrell, Lord Redwyne és Lord Rowan arcát tanulmányozta. Érdeklődve várta, lesz-e valamelyiküknek annyi bátorsága, hogy kimondja: „De Lord Tywin, hát nem éppen te voltál az, aki Robert elé vitte a holttesteket Lannister-köpönyegekbe csavarva?” Egyikük sem szólalt meg, de a kérdés ott ült mindannyiuk arcán. *Redwyne-t nem nagyon érdekli a dolog, de Rowan mintha közel állna a rosszulléthez.*

- Miután a király feleségül vette a te Margaerydet, Myrcella pedig hozzáment Trystane herceghez, egyetlen hatalmas ház leszünk - emlékeztette Mace Tyrellt Ser Kevan. - A múlt viszáljai maradjanak is meg a múltban, nem így gondolod, uram?

- Ez a lányom esküvője...

- ...és az én unokámé - közölte Lord Tywin határozottan. - Nincs helye a régi vitáknak, ugye?

- Doran Martell-lel nincs is vitám - kötötte az ebet a karóhoz Lord Tyrell, bár a hangja több volt, mint barátságtalan. - Ha békében át akar kelni a Folyóvidéken, csak az engedélyemet kell kérnie.

Erre vajmi kevés esély van. Inkább felkapaszkodik a Csontúton, Nyárodú közelében keletnek fordul, és a Királyi úton jön idáig.

- Háromszáz dorne-i nem borítja fel a terveket - mondta Cersei. - A fegyvereseket megetethetjük az udvarban, a lordoknak és előkelő lovagoknak beszoríthatunk még néhány padot a trónterembe, Doran hercegnek pedig majd méltó helyet találunk az emelvényen.

De nem mellettem. Tyrion ezt az üzenetet olvasta ki Mace Tyrell tekintetéből, Égikert ura azonban nem felelt, mindössze kurtán bólintott.

- Talán áttérhetnénk egy jóval kellemesebb feladatra - folytatta Lord Tywin. - A győzelem gyümölcssei szétosztásra várnak.

- Mi is lehetne édesebb ennél? - kérdezte Kisujj, aki már felfalta a saját gyümölcsét, Harrenhalt.

Minden nagyúrnak megvolt a maga követelése: ez a kastély, az a falu, földek, egy kisebb folyó, egy erdő, gyámsági jog bizonyos kiskorúak felett, akiket apátlanná tett a háború. Az ily gyümölcsök szerencsére nagy bőségben álltak rendelkezésre, és mindenkinek jutott árva is, kastély is. Varys listát vett elő. A több ezer közönséges fegyveres mellett Stannisnek és a Fény Urának lángoló szívvel díszített lobogója alatt negyvenhét kisebb úr és hatszáztizenkilenc lovag vesztette életét. Lévén mindegyikük áruló, örökösük megfosztattak jogaiktól, földjeik és kastélyaik pedig azokra szálltak, akik hűségesebbnek bizonyultak.

Égikert aratta le a leggazdagabb termést. Tyrion végignézett Mace Tyrell hatalmas hasán, és arra gondolt: *ennek aztán rettenetes étvágya van.* Tyrell magának követelte Lord Alester Florent földjeit és várait Florent az ő zászlóhordozója volt, de bámulatra méltóan rossz ítélőképességgel először Renlyt, majd Stannist támogatta. Lord Tywin örömmel teljesítette a kérését. Lord Tyrell második fia, Ser Garlan megkapta Édesvíz Erődöt az összes hozzá tartozó földdel és jövedelemmel együtt, s ezáltal egyetlen szempillantás alatt hatalmas úr vált belőle. A bátyja természetesen magát Égikertet örökli majd.

Kisebb területeket kapott Lord Rowan, de tettek félre Lord Tarlynak, Vasszív Arwynnak, Lord Héttoronynak és a többi kiválóságnak is, akik nem voltak jelen. Lord Redwyne csak azt kérte, hogy harminc évre engedjék el az adókat, amiket Kisujj és tisztartói vetettek ki az Arbor legjobb boraira. Amikor kérését teljesítették, kijelentette, hogy teljesen elégedett, és javasolta, hogy azonnal küldessenek egy hordó arbori aranyért, és emeljenek poharat a jó Joffrey királyra és bölcs, jóságos Segítőjére. Cersei erre már elveszítette a türelmét.

- Joffnak kardokra van szüksége, nem pohárköszöntőkre! - csattant fel. - A birodalmat még mindig leendő bitorlók és önjelölt királyok mérgezik.

- De azt hiszem, nem sokáig - mondta Varys édeskés hangon.

- Maradt még néhány pont, uraim - Ser Kevan a papírjaiba pillantott. - Ser Addam megtalált néhány kristályt a Fősepton koronájából. Most már szinte teljes bizonyossággal állítható, hogy a tolvajok kitörték a kristályokat és beolvasztották az aranyat.

- Apánk odafent ismeri a vétkeiket, és ítéletet mond majd mindnyájuk felett! - sóhajtotta a Fősepton áhítatosan.

- Efelől semmi kétségem - bólintott Lord Tywin. - De téged azért meg kell koronázni a király menyegzőjén. Cersei, hívd össze az aranyműveseidet, gondoskodnunk kell egy új koronáról. - Meg sem várva a lánya választát, Varyshoz fordult. - Vannak jelentéseid?

Az eunuch pergament húzott elő a ruhája ujjából.

- Egy krakent láttak az Ujjak közelében - kuncogott. - Figyelem, nem Greyjoyt, igazi krakent. Megtámadott egy ibbeni bálnavadáshajót, és lerántotta a mélybe. A Kőlépcsőknél küzdelem dúl, valószínűsíthető egy újabb háború kitörése Tyrosh és Lys között. Mindketten igyekeznek megnyerni Myrt szövetségesüknek. A Jade-tengerről érkezett hajósok azt állítják, hogy Qarthban háromfejű sárkány kelt ki, és mindenki a csodájára jár...

- A sárkányok és a krakenek nem érdekelnek, akárhány fejük legyen is - szakította félbe Lord Tywin. - Nyomára bukkantak esetleg a besúgóid a fivérem fiának?

- A mi szeretett Tyrekünk sajnos teljesen eltűnt. Szegény, bátor legény! - Varys hangja olyan volt, mintha sírás környékeznél.

- Tywin! - szólalt meg Ser Kevan, mielőtt Lord Tywin hangot adhatott volna nyilvánvaló nemtetszésének. - A csata közben dezertált aranyköpönyegesek közül néhányan visszaszivárogtak a laktanyákba, hogy újra felvegyék a szolgálatot. Ser Addam tudni szeretné, mi legyen velük.

- A gyávaságukkal bajba sodorhatták volna Joffot! - vágta rá Cersei. - Azt akarom, hogy végezzék ki őket!

Varys sóhajtott.

- Valóban halált érdemelnek, felség, ezt senki sem tagadhatja. Ugyanakkor talán mégis bölcsőbb lenne elküldeni őket az Éjjeli Őrségbe. Mostanában nyugtalanító hírek érkeznek a Falról. A vadak mozgolódnak...

- Vadak, krakenek és sárkányok - jegyezte meg gúnyosan Mace Tyrell. - Van egyáltalán valami, ami nem mozgolódik?

Lord Tywin ügyet sem vetett rá.

- A szökevényekkel legjobb, ha példát statuálunk. Törjék el a térdüket kalapáccsal! Így majd nem futnak el megint. Ahogy azok sem, akik koldulni látják majd őket az utcákon.

Végignézett az asztalon, van-e valamelyik lordnak ellenvetése.

Tyrionnak eszébe jutott a saját látogatása a Falon, és a rák, amit az öreg Lord Mormonttal és a tisztjeivel evett. Emlékezett a Vén Medve félelmeire is.

- Néhánynak talán valóban el kell törnünk a térdét, hogy elérjük a célunkat. Mondjuk azokét, akik megölték Ser Jacelynt. A többit elküldhetnénk a Falhoz. Az Őrség súlyos létszámiánnyal küzd. Ha a Fal elesik...

- ...a vadak előzőnlík északot - fejezte be az apja -, a Starkoknak és a Greyjoyoknak pedig újabb ellenséggel kell szembenézniük. Ha a továbbiakban nem kívánnak a Vastrónus alattvalói lenni, akkor milyen jögon fordulnak a Vastrónushoz segítségért? Robb király és Balon király mindketten maguknak követelik északot. Hát védjék is meg, ha tudják! Ha pedig nem képesek rá, ez a Mance Rayder még hasznos szövetségesnek is bizonyulhat. - Lord Tywin a fivéréhez fordult. - Van még valami?

Ser Kevan megrázta a fejét.

- Végeztünk. Uraim, őfelsége Joffrey király bizonyára köszönetet mondana nektek bölcsességetekért és jó tanácsaitokért.

- Beszélni akarok a gyermekeimmel - mondta Lord Tywin, miközben a többiek felálltak, hogy távozzanak. - Veled is, Kevan.

A többi tanácsstag engedelmesen elbúcsúzott. Varys ment el elsőként, Tyrell és Redwyne utoljára maradtak. Amikor a terem, a négy Lannistert leszámítva, kiürült, Ser Kevan becsukta az aj-

tót.

- Pénzmester? - kérdezte Tyrion vékony, feszült hangon. - Kinek az ötlete volt ez, könyörgöm!?

- Lord Petyr - felelte az apja -, de csak a javunkra válik, ha a kincstár egy Lannister kezében van. Fontos munkát akartál. Attól tartasz esetleg, hogy alkalmatlan vagy a feladatra?

- Nem - mondta Tyrion. - Csapdától tartok. Kisujj ravasz és becsvágyó. Nem bízom benne. Neked sem lenne szabad.

- A mi oldalunkra állította Égikertet... - kezdte Cersei.

- ...és eladta neked Ned Starkot, tudom. Minket is éppolyan gyorsan eladna. Rossz kézben egy pénzérme is ugyanolyan veszélyes lehet, mint a kard.

Kevan nagybátyja furcsán bámult rá.

- Ránk nézve bizonytal nem. Kaszter-hegy aranya...

- Kaszter-hegy aranyát a földből bányásszák. Kisujj aranya a levegőből születik, egyetlen csettintésére.

- Ez hasznosabb képesség, mint bármi, amit te fel tudsz mutatni, drága fivérem - dorombolta Cersei édes, rosszindulattal teli hangon.

- Kisujj hazug...

- ...és fekete is, mondta a holló a varjúnak.

Lord Tywin az asztalra csapott.

- Elég! Nem tűröm ezt az aljas civakodást! Mindketten Lannisterek vagytok, viselkedjétek hát ennek megfelelően!

Ser Kevan megköszöri a torkát.

- Jobban örülnék neki, ha Petyr Baelish lenne a Sasfészek ura, mint ha Lady Lysa valamelyik kérője. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort... ezek veszélyes emberek, mindegyik a maga módján. És büszkéek is. Lehet, hogy Kisujj okos, de nem előkelő származású, és a fegyverrel sem tud bánni. A Völgy lordjai sohasem fogadnának el ilyen embert uruknak. - A bátyjára pillantott. Amikor Lord Tywin bólintott, így folytatta: - És itt van még ez is: Lord Petyr folyamatosan tanúbizonyosságát teszi hűségének. Tegnap például hírt hozott nekünk a Tyrellek összeesküvéséről, hogy Sansa Starkot egy „látogatás” erejéig Égikertbe csábítsák, majd hozzáadják Lord Mace legidősebb fiához, Willashoz.

- Kisujj hozott hírt? - Tyrion az asztalra támaszkodott. - Nem a besúgók mestere? Milyen érdekes.

Cersei hitetlenkedve nézett a nagybátyjukra.

- Sansa a túsom. Az engedélyem nélkül nem megy sehová.

- Az engedélyt azonban szükségképpen meg kell adnod, ha Lord Tyrell kéri - mutatott rá az apjuk. - Ha visszautasítod, azzal egyértelműen kifejezzük, hogy nem bízunk benne. Sértésnek venné.

- Hadd vegye. Mit érdekel az minket?

Hülye barom - gondolta Tyrion.

- Kedves nővérem - magyarázta türelmesen -, ha megsérted Tyrellt, megsérted Redwyne-t, Tarlyt, Rowant és Héttornyot is, s ők esetleg azon kezdenek majd tűnődni, vajon Robb Stark nem lenne-e készségesebb velük szemben.

- Nem engedem, hogy a rózsza és a rémfarkas egy ágyban háljanak - jelentette ki Lord Tywin. - Ennek elébe kell vágnunk.

- Hogyan? - kérdezte Cersei.

- Házassággal. Kezdetnek például a tiéddel.

Olyan hirtelen történt, hogy Cersei egy pillanatig csak bámult maga elé. Aztán az arca vörösödni kezdett, mintha pofon ütötték volna.

- Nem! Még egyszer nem! Nem!

- Felség - szólalt meg Ser Kevan udvariasan -, fiatal asszony vagy, még mindig szép és termékeny. Csak nem akarod hátralévő napjaidat egyedül leélni? Egy új házasság ezenkívül véget vet-

ne a vérfertőzésről szóló szóbeszédnek is.

- Amíg özvegy maradsz, Stannis nyugodtan terjesztheti az undorító rágalmait - mondta a lánynak Lord Tywin. - Új férj kell az ágyadba, hogy gyerekeket nemzzen neked.

- Három gyerek éppen elég. A Hét Királyság királynéja vagyok, nem valami tenyészkanca! Régenskirálynő vagyok!

- A lányom vagy, és azt teszed, amit parancsolok neked.

Cersei felállt.

- Nem hallgatom tovább ezt a...

- De igen, ha bele kívánsz szólni következő férjed kiválasztásába - mondta Lord Tywin nyugodtan.

Amikor az asszony habozott, majd leült, Tyrion tudta, hogy feladta, hiába ellenkezik fennhangan.

- Nem házasodok meg újra!

- Megházadosz, és szaporodni fogsz. Stannis minden egyes gyerekkel nagyobb hazuggá válik. - Az apjuk tekintete valósággal a székhez szegezte Cerseit. - Mace Tyrell, Paxter Redwyne és Doran Martell feleségei mind fiatalabb asszonyok, s valószínűleg túléljük urukat. Balon Greyjoy felesége idős és beteg, de egy ilyen frigy a Vas-szigetekhez kötne bennünket, és még mindig nem vagyok biztos benne, hogy az a legbölcsebb út.

- Nem - szúrta Cersei fehér ajkai közül. - Nem, nem, nem.

Tyrion képtelen volt teljesen visszafojtani a vigyort, amelyet a gondolat keltett, hogy a nővérét összecsomagolják és Pyke-ra küldik. *Most, amikor már majdnem feladtam az imádkozást, egy jó szándékú isten meglep ezzel!*

Lord Tywin folytatta.

- Oberyn Martell megfelelő lenne, de a Tyrellek ezt nagyon rossz néven vennék. Ezért hát a fiak között kell keresgélnünk. Felteszem, nincs ellenedre, hogy magadnál fiatalabb férfihoz menj hozzá?

- Bármilyen házasság ellenemre van...

- Megfordultak a fejemben a Redwyne ikrek, Theon Greyjoy, Quentin Martell és még sokan mások. De Égikerttel való szövetségünk volt a kard, amely megtörte Stannist. Tovább kell hát edzenünk, hogy még erősebb legyen. Ser Loras fehérret öltött, Ser Garlan pedig már elvette az egyik Fossowayt, de ott van még a legidősebb fiú, akihez hozzá akarják adni Sansa Starkot.

Willas Tyrell. Tyrionnak gonosz élvezetet okozott Cersei tehetetlen dühe.

- Az a nyomorék? - kérdezte kajánul.

Az apjuk pillantása beléfagyasztotta a szót.

- Willas Égikert örököse, minden jelentés szerint jámbor és udvarias fiatalember. Kedveli a könyveket, és a csillagokat vizsgálja. Szenvedélye az állattenyésztés is, a Hét Királyság legjobb véreibeinek, sólymainak és lovainak tulajdonosa.

Tökéletes pár - elmélkedett Tyrion. - *Cerseinek is szenvedélye a szaporodás.* Ugyanakkor sajnálta is szegény Willas Tyrellt, és nem tudta eldönteni, nevensen-e a nővérén vagy sírjon érte.

- Az én választásom a Tyrell örökös lenne - fejezte be Lord Tywin -, de ha te mást szeretnél, meghallgatom az érveidet.

- Ez nagyon kedves tőled, apám - felelte Cersei fagyos udvariassággal. - Igen nehéz döntés elé állítasz. Kivel büjnek szívesebben ágyba, a vén tintahallal vagy a nyomorék kutyás kölyökkel? Szükségem van néhány napra, hogy mérleghessek. Megengeded, hogy távozzak?

Te vagy a királyné - akarta mondani neki Tyrion. - *Neki kellene a te engedélyedet kérnie.*

- Menj! - mondta az apjuk. - Ha összeszedted magad, újra beszélünk. Emlékezz a kötelességedre!

Cersei mereven kivonult a teremből, lerítt róla haragja. *Végül mégis azt fogja tenni, amit apa mond neki.* Ezt Robert esetében már bebizonyította. *Nem szabad azonban megfélemlenünk Jaime-ről sem.* A fivérük sokkal fiatalabb volt, amikor Cersei először megházasodott, egy második frigybe már nem biztos, hogy olyan könnyedén beletörődik. Szerencsétlen Willas Tyrellt va-

lószerűleg hirtelen megtámadja majd a halálos „kard a gyomorban” kór, ami eléggé megsavanyítaná Égikert és Kaszter-hegy szövetségét. *Mondanom kell valamit, de mit?* „Bocsáss meg, apám, de ő a fivérünkhöz akar feleségül menni”?

- Tyrion!

Tyrion elmosolyodott, mint aki beletörődött a sorsába.

- Csak nem a hírnököt hallom, aki a sorompóba szólít?

- A kurvázásod nagy gyengeség - közölte Lord Tywin mindenféle bevezető nélkül -, de a vád egy része talán engem illet. Mivel nem vagy magasabb egy kisfiúnál, könnyedén megfedkeztem róla, hogy valójában felnőtt férfi vagy, egy felnőtt férfi minden alantas szükségletével együtt. Legfőbb ideje, hogy te is megházasodj.

Én már voltam házas, vagy elfelejtetted? Tyrion szája megrándult, a kiszabaduló hang félig nevetés, félig vicsorgás volt.

- Talán mulattat egy kilátásba helyezett házasság?

- Csak elképzelted, milyen jóképű vőlegény válik belőlem!

Lehet, hogy valóban egy feleségre van szükségem. Ha földet és kastélyt hoz, megtalálja a helyét a világban távol Joffrey udvarától... és távol Cerseitől meg az apjától is.

Másrészről viszont ott van Shae. Ez nem fog tetszeni neki, bármennyire esküdjük is, hogy jó neki a szajhámnak lenni.

Ezzel az érveléssel ugyanakkor aligha ingathatta meg az apját, így Tyrion feljebb tornázta magát a székben, és így szólt:

- Sansa Starkot akarod hozzám adni. De ha a Tyrelleknek terveik vannak a lánnyal, nem veszik ezt esetleg sértésnek?

- Lord Tyrell nem fogja szóba hozni a Stark lány ügyét Joffrey menyegzője előtt. Ha Sansát azelőtt megházasítjuk, hogyan sértődhetne meg, amikor nem hozta tudtunkra a szándékát?

- Így van - bólintott Ser Kevan -, ha pedig mégis maradna benne némi keserűség, azt bizonyosan csillapítja majd Cersei kezének felajánlása.

Tyrion megvakargatta az orra sebes csonkját. A heg néha iszonyatosan viszketett.

- Ófelsége, a királyi gennyhólyag pokollá tette Sansa életét attól a naptól fogva, hogy az apja meghalt, és most, amikor végre megszabadult tőle, hozzám akarod adni feleségül. Ez különösen kegyetlen dolog. Még tőled is, apám.

- Miért, talán rosszul akarsz bánni vele? - Az apja inkább kíváncsi volt, mint aggódó. - A lány boldogsága nem célokom, ahogyan ne legyen a tiéd sem. Lehet, hogy a déli szövetségünk olyan szilárd, mint Kaszter-hegy, de még mindig meg kell nyernünk északot, észak kulcsa pedig Sansa Stark.

- Hiszen még gyermek.

- A nővéred megesküdtött, hogy már kivirágzott. Ha pedig így van, akkor felnőtt nő, akit feleségül lehet venni. El kell vened a szüzességét, hogy senki se mondhassa, a házasságotok nem teljesedett be. Azután meg, ha akarsz várni egy vagy két évet, mielőtt újra ágyba viszed, a férjeként minden jogod meglesz hozzá.

Jelenleg Shae-n kívül egyetlen asszonyra sincsen szükségem, gondolta, Sansa ráadásul kislány, bármit mondasz is.

- Ha az a célokom, hogy távol tartsd a Tyrellektől, miért nem küldöd vissza az anyjához? Az talán meggyőzné Robb Starkot, hogy térdet hajtson.

Lord Tywin megvető pillantást vetett a fiára.

- Csak küldd el Zúgóba, és az anyja összeadja valamelyik Hollófával vagy Mallisterrel, hogy megerősítse a fia szövetségét a Három Folyó mentén. Küldd el északra, és hozzáadják egy Manderlyhez vagy Umberhez, mielőtt a hold egyet fordul. Ugyanakkor itt az udvarnál sem kevésbé veszélyesebb, ahogyan ezt a Tyrell-ügy is bizonyítja. Egy Lannisterhez kell feleségül mennie, még hozzá hamarosan.

- Aki elveszi Sansa Starkot, magának követelheti Derest a nevében - tette hozzá Kevan nagybátyja. - Ez nem jutott eszedbe?

- Ha neked nem kell a leány, odaadjuk valamelyik unokaöcsédnek - közölte az apja. - Mit gondolsz, Kevan, Lancel elég erős egy házassághoz?

Ser Kevan habozott.

- Ha odavisszük a lányt az ágyához, el tudja mondani a szavakat... de hogy el is hálja, nem... az egyik ikret javasolnám, de a Starkok mindkettőt Zúgóban tartják fogva. Náluk van Genna fia, Tion is, különben ő is megfelelné.

Tyrion hagyta, hadd szövögessék a terveiket. Tudta, hogy mindez az ő malmára hajtja a vizet. *Sansa Stark* - merengett. A halk szavú, jó illatú Sansa, aki imádja a selymet, a dalokat, a legendákat és a magas, jóképű lovagokat. Úgy érezte magát, mintha megint a hajóhídon lenne, az imbolygó fedélzettel a lába alatt.

- Azt akartad, hogy jutalmazalak meg a csatában tett erőfeszítéseidért - emlékeztette Lord Tywin erélyesen. - Ez esély a számodra, Tyrion, a legjobb, amire egész életedben számíthatsz. - Türelmetlenül dobolt az ujjjaival az asztalon. - Valaha össze akartam házasítani a fivéredet Lysa Tullyval, de Aerys kinevezte Jaime-et a Királyi Testőrségbe, mielőtt végeztem volna az előkészületekkel. Amikor indítványoztam Lord Hosternek, hogy adja Lysát hozzád, azt felelte, hogy egész embert akar a lánya mellé.

Így hát hozzáadta Jon Arrynhoz, aki a nagyapja lehetett volna. Annak tudatában, mi lett Lysából, Tyrion inkább hálás volt, mintsem haragos.

- Amikor felajánlottalak Dorne-nak, azt felelték, a javaslat sértés - folytatta Lord Tywin. - Később hasonló válaszokat kaptam Yohn Royce-tól és Héttorony Leytontól is. Végül odáig alacsonyodtam, hogy elvettem volna veled a Florent leányt, akit Robert leszakított a fivére hitvesi ágyán, de az apja inkább az egyik lovagjához adta hozzá.

- Ha nem kérsz a Stark lányból, keresek neked egy másik feleséget. Bizonyára van a Hét Királyságban olyan uracska, aki örömmel megválna a lányától, hogy elnyerje Kaszter-hegy barátságát. Lady Tanda felajánlotta Lollyst...

Tyrion rémülten összeresztette.

- Előbb vágom le és etetem meg a kecskével!

- Akkor nyisd ki a szemed! A Stark leány ifjú, érett, könnyen kezelhető, a lehető legelőkelőbb származású, és még mindig szűz. Nem is csúnya. Miért habozol hát?

Tényleg, miért is?

- Csak a hóbortom. Lehet, hogy furcsán hangzik, de olyan feleséget szeretnék, aki szívesen lát az ágyában.

- Ha azt hiszed, a szajháid szívesen látnak az ágyukban, még nagyobb bolond vagy, mint hittem - mondta Lord Tywin. - Csalódást okozol, Tyrion. Azt hittem, ez a frigy örömet szerez majd neked.

- Igen, mindannyian tudjuk, milyen fontos neked az örömöm, apám. De ennél többről van szó. Azt mondod, a kulcs északhoz? Észak már a Greyjoyoké, Balon királynak pedig van egy lánya. Miért Sansa Stark, miért nem ő? - Apja hűvös, zöld, arany pettyes szemébe nézett.

Lord Tywin összeillesztette az ujjait az álla alatt.

- Balon Greyjoy zsákmányban gondolkodik, nem uralkodásban. Hadd élvezze az őszi koronáját, és hadd szenvedje észak telét! Az alattvalóinak nem lesz okuk szeretni őt. Mire eljön a tavasz, az északiaknak elégük lesz a krakenekből. Amikor hazaviszed Eddard Stark unokáját, hogy magának követelje születési jogait, az urak és a köznép egyként kel majd fel, hogy ősei magas székébe helyezték. Remélem, képes vagy teherbe ejteni egy asszonyt?

- Azt hiszem, igen - felelte Tyrion dühösen. - Bár bevallom, bizonyítani nem tudom. Ugyanakkor senki sem mondhatja, hogy nem próbáltam meg. Végül is olyan gyakran helyezem el a kis magjaimat, amilyen gyakran csak tudom...

- A csatornába meg a nyomornegyedekbe - fejezte be Lord Tywin -, és közönséges földbe, ahol csak a fattyú gaz ver gyökeret. Legfőbb ideje, hogy saját kerted legyen. - Felállt. - Kaszter-hegy sohasem lesz a tiéd, ezt megígérhetem. De ha feleségül veszed Sansa Starkot, könnyen lehet, hogy elnyered Derest!

Tyrion Lannister, Deres Védelmezője. A gondolattól furcsán megborzongott.

- Nagyon jó, apám - mondta lassan -, de van egy hatalmas, ronda csótány a szőnyegeden. Robb Stark is valószínűleg annyira nemzőképes, mint én, és megesküdtök, hogy elvesz egyet azok közül a termékeny Freyek közül. És ha az Ifjú Farkas egyszer kölyköt nemz, Sansa gyerekei többé semmit sem örökölhetnek.

Lord Tywin nem hatotta meg a dolog.

- Robb Stark nem nemz gyermeket a termékeny Freynek, erre a szavamat adom. Van egy kis hír, amit még nem láttam jónak megosztani a tanáccsal, bár nem kétlem, a jó urak rövidesen megtudják. Az Ifjú Farkas feleségül vette Gawen Westerling legidősebb lányát.

Tyrion egy pillanatig azt hitte, rosszul hallotta az apját.

- Megszegte adott szavát? - kérdezte hitetlenkedve. - Eldobta a Freyeket egy... - Nem talált szavakat.

- Egy tizenhat éves leányért, akit Jeyne-nek hívnak - mondta Ser Kevan. - Lord Gawen egyszer nekem ajánlotta Willem vagy Martyn számára, de kénytelen voltam visszautasítani. Gawen jó ember, a felesége azonban Sybell Spicer. Soha nem lett volna szabad elvennie. A Westerlingekben mindig is több volt a becsület, mint a józan ész. Lady Sybell nagyapja sáfrány-nyal és borssal kereskedett, majdnem olyan közönséges származású volt, mint az a csempész, aki Stannist szolgálja. A nagyanya pedig valami keletről hozott asszony volt. Ijesztő vénasszony, állítólag valami papnő. Ők maeginek hívták. Az igazi nevét senki sem tudta kiejteni. Fél Lannister-rév hozzá járt gyógyfőzetekért, szerelmi bájitalokért meg ilyesmiért. -Mevonta a vállát. - Már biztosan rég halott. Jeyne pedig édes gyermeknek látszott, ezt elismerem, bár csak egyszer láttam őt. De ilyen kétes vérrel...

Tyrion, aki egyszer egy szajhát vett feleségül, nem osztotta teljes mértékben nagybátyja felháborodását a gondolatra, hogy valaki olyan lányt vegyen el, akinek a dédapja fokhagymát árult. *Akkor is... Ser Kevan azt mondta, édes gyermek, de sok méreg is édes. A Westerlingek régi család, de nagyobb a büszkeségük, mint az erejük.* Nem lepte volna meg, ha megtudja, hogy Lady Sybell nagyobb vagyont vitt a házasságba, mint előkelő férje. A Westerlingek bányái már évekkel ezelőtt kimerültek, legjobb földjeiket eladták vagy elvesztették, a Szirt pedig inkább romhalmazzal volt, mint erőd. *Igaz, romantikus egy romhalmaz, ahogy olyan bátran áll a tenger felett.*

- Meg vagyok lepve - vallotta be Tyrion. - Azt hittem, Robb Starknak több esze van.

- Tizenhat éves kölyök - mondta Lord Tywin. - Ebben a korban az ész vajmi keveset ér a vággyal, szerelemmel és becsülettel szemben.

- Megszegte a szavát, megszegyenített egy szövetségest, elárult egy ünnepélyes ígéretet. Hol van ebben a becsület?

Ser Kevan felelt:

- A lány becsületét választotta a sajátja helyett. Miután leszakította, nem maradt más választása.

- Jobb lett volna otthagyni egy fattyúval a hasában - mondta Tyrion nyersen. A Westerlingek most mindent el fognak veszíteni: a földjeiket, a kastélyukat, az életüket. Egy Lannister mindig megfizeti az adósságait.

- Jeyne Westerling az anyja lánya - mondta Lord Tywin. - Robb Stark pedig az apja fia.

A Westerlingek árulása, úgy tűnt, nem dühíti fel az apját annyira, amennyire Tyrion számított rá. Lord Tywin nem túrt hűtlenséget a vazallusai sorában. Gyökerestül kiirtotta Castamere büszke Reyne-jeit és Tarbeck-vár Tarbeckjeit, amikor még maga is csak félig gyerek volt. Az énekesek még komor dalt is szereztek róla. Néhány évvel később, amikor Lord Parman, Szépvár ura rosszul viselkedett, Lord Tywin küldöttséget menesztett hozzá, ám levél helyett lantot vittek magukkal. Miután a lord meghallotta a „Castamere-i esők"-et felcsendülni a termében, többé nem okozott gondot. És ha a dal nem lenne elég, a Reyne-ek és a Tarbeckek lerombolt kastélyainak maradványai még mindig ott állnak néma tanúként a sorsnak, amely a Kaszter-hegy hatalmát semmibe vevőkre vár.

- A Szirt nincs messze Tarbeck-vártól és Castamere-től - jegyezte meg Tyrion. - Az ember azt

hinné, a Westerlingek megtanulták a leckét.

- Talán meg is tanulták - mondta Lord Tywin. - Biztosíthatlak róla, jól tudják, mit jelent Castamere.

- Lehetnek a Westerlingek és a Spicerek akkora bolondok, hogy elhiggyék, a farkas legyőzheti az oroszlánt?

Lord Tywin Lannister nagyon-nagyon ritkán fenyegetően közel állt hozzá, hogy elmosolyodjon. Sohasem tette meg, de már maga a fenyegetés is rettenetes látvány volt.

- A legnagyobb bolondok gyakran okosabbak azoknál, akik kinevetik őket - szólalt meg végül, majd így fejezte be: - Elveszed Sansa Starkot, Tyrion. Hamarosan.

CATELYN

A vállukon hozták be a holttesteket, és az emelvény elé fektették őket. A fáklyafényes terem elnémult, a csendben Catelyn hallotta Szürke Szél üvöltését a kastély másik végéből. *Érzi a vér szagát, a kőfalakon és a faajtókon át, az éjszakán és az esőn át is felismeri a halál és pusztulás illatát.*

Robb balján állt a magas szék mellett, és egy pillanatra úgy érezte, mintha a saját halottjaira, Branre és Rickonra pillantana le. Ezek a fiúk ugyan sokkal idősebbek voltak, de a haláltól valahogy összezsugorodtak. Meztelenül és vizesen parányi teremtményeknek tűntek, nehéz volt felidézni, milyenek is voltak életükben.

A szőke fiú szakállat akart növesztetni. Halványsárga pihe borította az arcát és az állát a vörös roncs felett, amit a kés hagyott a torkából. Hosszú aranyhaja még mindig nedves volt, mintha a fürdőből húzták volna ki. Úgy tűnt, békésen halt meg, talán álmában, barna hajú unokatestvére azonban küzdött az életéért. A karjait vágások borították, ahogy a gyilkos pengék ellen védekezett, és a vér még mindig szivárgott a mellkasán, hasán és hátán megannyi nyelv nélküli szájként tátongó nyílásból, bár az eső majdnem tisztára mosta.

Robb feltette a koronáját, mielőtt belépett volna a terembe, és a bronz most sötéten csillogott a fáklyák fényében. Árnyék rejtette el a szemét, míg a holttesteket nézte. *Vajon ő is Brant és Rickont látja?* Catelyn talán sírt volna, de nem maradt benne könny. A halott fiúk bőre fakóvá lett a börtönben, és mindketten szőkék voltak, így a vér megdöbbenően vörösnek látszott a sima, fehér testeken, látványa elviselhetetlen volt. *Vajon ők is kiterítik majd Sansát meztelenül a Vastrónus elé, miután végeztek vele? Az ő bőre is ily fehér lesz majd, az ő vére is ily vörös?* Kívülről az eső kitartó kopogása és a farkas üvöltése hallatszott.

A fivére, Edmure, Robb jobbán állt, egyik kezével apja székének támláján. Az arca még mindig puffadt volt az alvástól. Őt is úgy ébresztették, ahogyan Catelynt. Az éjszaka kellős közepén dörömböltek az ajtaján, könyörtelenül kitepték az álmom karjaiból. *Neked szép álmaid voltak, öcsém? Te napfényről, nevetésről és leányok csókjáról álmolsz? Remélem, igen.* Az ő álmai sötétek voltak és rettenettel terhesek.

Robb kapitányai és zászlóhordozói is a teremben álltak, néhányan páncélban és fegyverben, mások ziláltnak, hevenyészett öltözékben. Ser Raynald és a nagybátyja, Ser Rolph is köztük volt, de Robb úgy döntött, hogy királynéját megkíméli ettől az iszonyattól. *A Szirt nincs messze Kaszter-hegytől* - emlékezett Catelyn. *Jeyne akár játszhatott is ezekkel a fiúkkal, amikor még gyerekek voltak.*

Ismét lepillantott a két fegyverhordozó, Tion Frey és Willem Lannister tetemére, és várta, hogy Robb megszólaljon.

Úgy tűnt, nagyon hosszú idő telt el, mire Robb felemelte a tekintetét a vérbe fagyott holttestekről.

- Kishordó! - szólalt meg. - Mondd az apádnak, hogy hozza be őket!

Kishordó Umber szóltanul megfordult, hogy teljesítse a parancsot. A léptei visszhangoztak a hatalmas köcsarnokban.

Ahogy a Hordó bevezette a foglyait az ajtón, Catelyn észrevette, néhányan hátrébb lépnek, hogy helyet adjanak nekik, mintha az árulás egy érintés, egy pillantás vagy egy köhintés útján valahogy őket is megfertőzhetné. A foglyok és fogva tartóik meglehetősen hasonlítottak egymásra: mindannyian nagydarab férfiak voltak sűrű szakállal és hosszú hajjal. A Hordó két embere és három fogoly megsebesült. A különbség kimerült annyiban, hogy néhánynak lándzsája, néhánynak pedig csupán üres kardhüvelye volt. Mindegyikük mellvértet vagy sodronyínget viselt súlyos

csizmával és vastag gyapjú- vagy bundaköponyeggel. *Észak kemény és hideg, nem ismer kegyelmet* - mondta neki Ned, amikor először érkezett meg Deresbe, ezer évvel ezelőtt.

- Őt - mondta Robb, amikor a vizes és néma foglyok megálltak előtte. - Ennyi az összes?

- Nyolcan voltak - morogta a Hordó. - Kettőt megöltünk, miközben próbáltuk elfogni őket, a harmadik meg éppen haldoklik.

Robb végignézett a foglyok arcán.

- Nyolcan kellettetek hozzá, hogy végezzetek két fegyvertelen fegyverhordozóval.

- Az én embereim közül is megöltek kettőt, hogy bejuthassanak a toronyba. Delpet és Elwoodot - tette hozzá Edmure Tully.

- Nem gyilkosság volt, ser - közölte Lord Rickard Karstark. A csuklóira hurkolt kötél sem zavarta jobban, mint az arcán végigcsorgó vér. - Aki egy apa és a bosszúja közé áll, maga kéri a halált.

Szavai Catelyn fülében visszahangoztak, keményen és kegyetlenül, mint egy dübörgő harci dob. A torka száraz volt, mint a csont. *Én tettem. Ez a két fiú azért halt meg, hogy a lányaim élhessenek.*

- Láttam meghalni a fiaidat akkor éjjel a Suttogó Erdőben - mondta Robb Lord Karstarknak. - Nem Tion Frey ölte meg Torrhent, és Willem Lannister sem végzett Eddarddal. Hogy nevezheted hát ezt bosszúnak? Ez ostobaság volt, és aljas gyilkosság. A fiaid becsülettel haltak meg a csataterén, karddal a kezükben.

- De meghaltak - mondta Rickard Karstark, jöttányit sem engedett. - A Királyölő levágta őket. Ezek ketten az ő fajtájából valók. Vérért csak vérrel lehet fizetni!

- Gyerekek vérével? - mutatott Robb a tetemekre. - Hány évesek voltak? Tizenkettő, tizenhárom? Fegyverhordozók.

- Minden csatában halnak meg fegyverhordozók.

- Igen, harc közben. Tion Frey és Willem Lannister átadták a kardjukat a Suttogó Erdőben. Foglyok voltak egy cellában, aludtak, fegyvertelenül... gyermekek. Nézz rájuk!

Lord Karstark azonban ehelyett Catelynre nézett.

- Mondd az anyádnak, hogy nézzen rájuk! - mondta. - Legalább annyira ő ölte meg őket, mint én.

Catelynnek meg kellett kapaszkodnia Robb székének támlájában. A terem forgott körülötte. Úgy érezte, mindjárt elhányja magát.

- Az anyámnak semmi köze ehhez - vágott vissza Robb haragosan. - Ez a te műved. A te gyilkosságod. A te árulásod!

- Hogyan is lehetne árulás Lannistereket ölni, ha nem árulás szabadon engedni őket? - kérdezte Karstark rekedten. - Talán elfelejtette felséged, hogy harcban állunk Kaszter-heggyel? A háborúban megöljük az ellenséget. Az apád nem tanította meg ezt, kölyök?

- Kölyök? - A Hordó akkora pofont kevert le páncélkesztyűs öklével Rickard Karstarknak, hogy az térdre rogyott.

- Hagyd! - csattant Robb parancsoló hangja. Umber hátrébb lépett a fogolytól.

Lord Karstark kiköpött egy letört fogat.

- Igen, Lord Umber, hagyj meg engem a királynak! Meg akar szidni, mielőtt megbocsátja vétkeimet. Észak Királya így bánik az árulókkal. - A mosolya nedvesen, vörösén villant. - Vagy nevezzelek inkább a királynak, aki elveszítette Északot, felség?

A Hordó kikapta a lándzsát a mellette álló katona kezéből, és a vállához emelte.

- Hadd nyársaljam fel, uram! Hadd vágjam fel a gyomrát, hogy megláthassuk a belei színét!

Ebben a pillanatban kicsapódott a terem ajtaja, és a Fekete Hal lépett be rajta. A köponyegéről és a sisakjáról víz csorgott. A nyomában Tully-fegyveresek érkeztek, miközben odakint villám hasította ketté az égboltot, és kíméletlen, fekete eső dobolt Zúgó kövein. Ser Brynden levette a sisakját, és fél térdre ereszkedett.

- Felség! - Ennyit mondott, de komor hangja mindent elárult.

- A fogadószobában hallgatom meg Ser Bryndent. - Robb felállt. - Hordó, tartsd itt Lord

Karstarkot, míg vissza nem térek, a másik hetet pedig akaszd fel!

A Hordó leeresztette a lándzsáját.

- A halottakat is?

- Igen. Nem akarom, hogy beszennyezzék nemes nagybátyám folyóit. Etessék inkább a varjakat!

Az egyik fogoly térdre rogyott.

- Kegyelmezz, uram! Én nem öltem meg senkit, csak az ajtóban álltam, és figyeltem, nem jönnek-e az örök!

Robb gondolkodott ezen egy pillanatig.

- Tudad, mire készül Lord Rickard? Láttad az előhúzott késeket? Hallottad a kiáltásokat, a síkolyokat, a könyörgést?

- Igen, hallottam, de nem vettem részt benne! Én csak figyeltem, esküszöm...

- Lord Umber! - mondta Robb. - Ez az ember csak figyelt. Őt akaszd fel utoljára, hogy figyelhesse, ahogy a többiek meghalnak! Anyám, bátyám, gyertek velem, ha kérhetem!

Azzal megfordult, miközben a Hordó emberei körülvették a foglyokat, és a lándzsájuk hegyével kihajtották őket a teremből. A vihar odakint üvöltve tombolt, mintha maga a kastély dölne össze körülöttük. *Ilyen lenne hát egy összeomló királyság hangja?* - tűnődött Catelyn.

A kihallgatóteremben sötétség honolt, de a vihar hangját itt legalább még egy vastag fal tompította. Egy szolgáló lépett be olajlámpással a kezében, hogy meggyújtsa a tüzet, de Robb elküldte, és inkább megtartotta a lámpát. Voltak asztalok és székek a teremben, de csak Edmure ült le, és ő is rögtön felállt, amint észrevette, hogy a többiek állva maradnak. Robb levette a koronáját, és maga elé helyezte az asztalra.

A Fekete Hal becsukta az ajtót.

- A Karstarkok elmentek.

- Mind? - *Robb hangja vajon a harag vagy az elkeseredés miatt ilyen mély?* Még Catelyn sem tudta eldönteni.

- Az összes harcos - felelte Ser Brynden. - Néhány kísérő és szolgáló itt maradt a sebesültjeikkel. Annyit kérdeztünk ki, amennyit csak kellett, hogy megbizonyosodjunk az igazságról. Az est leszálltával kezdtek elszállingózni, eleinte egyesével-kettesével, aztán nagyobb csoportokban. A sebesülteknek és a szolgálóknak azt mondták, őrizzék a tábornöveket, hogy senki se vegye észre az eltűnésüket, de miután eleredt az eső, már nem számított.

- Újra összegyűlnék majd Zúgótól távolabb? - kérdezte Robb.

- Nem. Szétszóródtak és vadásznak. Lord Karstark megfogadta, hogy odaadja szűz lánya kezét annak a férfinak, legyen előkelő vagy alacsony származású, aki elhozza neki a Királyölő fejét.

Az istenek kegyelmezzenek! Catelynt megint rosszullett fogta el.

- Közel háromszáz lovas és kétszer annyi ló egyszerűen elolvadt az éjszakában. - Robb megdörzsölte a halántékát, ahol a korona mély nyomot hagyott a füle fölötti puha bőrön. - Karhold teljes lovas ereje oda.

Miattam lett oda. Miattam, az istenek bocsássák meg! Catelynnek nem kellett katonának lennie hozzá, hogy megértse, milyen csapdába került Robb. Pillanatnyilag övé a Folyóvidék, királyságát azonban minden irányból ellenség veszi körül, kivéve keleten, ahol Lysa ücsörög a hegye tetején. Még a Három Folyót sem lehetett biztonságosnak nevezni, míg az Átkelő Ura megtagadja az engedelmisséget. *És most elvesztek a Karstarkok is...*

- Erről egyetlen szónak sem szabad kiszivárognia Zúgóból - mondta a fivére, Edmure. - Lord Tywin... a Lannisterek megfizetik az adósságaikat, folyton ezt mondogatják. Az Anya kegyelmezzon, ha meghallja.

Sansa. Catelyn olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy a körmei tenyere puha húsába mélyedtek.

Robb fagyos pillantást vetett Edmure-ra.

- Amellett, hogy gyilkos vagyok, még hazugot is csinálnál belőlem, bátyám?

- Nem kell valótlanúságot állítanunk. Csak ne mondjunk semmit! Temessük el a fiúkat, és fé-

kezzük a nyelvünket, míg véget nem ér a háború. Willem Ser Kevan Lannister fia volt, és Lord Tywin unokaöccse. Tion Lady Gennáé, és Frey. Az Ikrek elől is el kell titkolnunk a dolgot, míg...

- ...míg vissza nem tudjuk adni a meggyilkoltak életét? - kérdezte Fekete Hal Brynden élesen.

- Az igazság megszökött a Karstarkokkal együtt, Edmure. Már késő az ilyen játszmákhoz.

- Tartozom az igazsággal az apáiknak - közölte Robb. - És az igazságtétellel is. Azzal is tartozom. - A koronájára meredt, a sötéten izzó bronzra, a vaskardok koszorújára. - Lord Rickard szembeszállt velem. Elárult engem. Nincs más választásom, el kell ítélnem. Csak az istenek tudják, mit tesz a Karstarkok gyalogsága Roose Boltonnal, ha meghallják, hogy árulás vádjával kiégeztem az urukat. Figyelmeztetnünk kell Boltont.

- Lord Karstark örököse is Harrenhalban volt - emlékeztette Ser Brynden. - A legidősebb, akit a Lannisterek a Zöld Ág mellett fogtak el.

- Harrion. A neve Harrion - nevetett Robb keserűen. - Nem árt, ha egy király tudja az ellenségei nevét, nem gondoljátok?

A Fekete Hal ravaszul nézett rá.

- Biztos vagy benne? Hogy ezzel az ellenségeddé teszed az ifjú Karstarkot?

- Mi mássá tenném? Arra készülök, hogy megölöm az apját, nem hiszem, hogy megköszönné nekem.

- Talán mégis. Vannak fiúk, akik gyűlölik az apjukat, te pedig ugyanazzal a mozdulattal Karhold urává is teszed őt.

Robb megrázta a fejét.

- Még ha Harrion ilyen is volna, nyíltan akkor sem bocsáthatna meg az apja gyilkosának. A saját emberei fordulnának ellene. Ezek északiak, bátyám! Észak nem felejt.

- Akkor bocsáss meg neki! - tanácsolta Edmure Tully.

Robb őszinte hitetlenséggel bámult rá.

Edmure arca elvörösödött a pillantás alatt.

- Úgy értem, kíméld meg az életét! Nekem sem ízlik jobban, mint neked, uram. Az én embereimet is megölte. Szegény Delp csak most épült fel a sebből, amit Ser Jaime ejtett rajta. Karstarkot természetesen meg kell büntetni. Azt mondom, verd láncra!

- Tűszként? - kérdezte Catelyn. *Talán ez lenne a legjobb...*

- Igen, tűszként! - Az öccse úgy csapott le tünődésére, mintha az egyetértés lett volna. - Mondd meg a fiának, hogy ameddig hűséges marad, az apjának nem esik bántódása! Különb... a Freyekben most már nem reménykedhetünk, még akkor sem, ha felajánlom, hogy elveszem Lord Walder összes lányát, és még a hordszéket is viszem. Ha a Karstarkokat is elveszítjük, miféle reményünk marad?

- Miféle remény... - Robb nagyot sóhajtott, kisöpörte a haját a szeméből, és így szólt: -Semmi hír Ser Rodriktól északon, Walder Frey sem válaszolt az újabb ajánlatunkra, és a Sasfészek is hallgat. - Az anyjához fordult. - Hát a húgod sohasem felel nekünk? Hányszor kell még írnom neki? Nem hiszem el, hogy egyetlen madár sem ért oda.

Catelyn tudta, hogy a fiának biztatásra van szüksége, azt akarja hallani, hogy minden rendben lesz. A királya azonban az igazat akarta.

- A madarak odaértek. Bár ha arra kerül a sor, lehet, hogy azt fogja mondani, nem. Onnét ne várj segítséget, Robb! Lysa sohasem volt bátor. Amikor kislányok voltunk, mindig elszaladt és elrejtőzött, ha valami rosszat csinált. Talán azt hitte, nemes atyánk elfelejti majd haragját, ha nem találja. Nem változott semmit. Félelemből elfutott Királyvárból, a legbiztonságosabb helyre, amit ismert, és most ott ül a hegy tetején, reménykedik, hogy mindenki megfedkezik róla.

- A Völgy lovagjainak döntő jelentősége lenne ebben a háborúban - mondta Robb -, de ha nem hajlandó harcolni, ám legyen. Csak arra kértem, hogy nyissa ki nekünk a Véres Kaput, és adjon hajókat Sirályvárosban, hogy északra mehessünk. A magas út nehéz lenne, de nem olyan nehéz, mint átverekedni magunkat a Nyakon. Ha partra szállhatnék Fehér Öbölben, bekeríthetném a Cailin-árkot, és fél év alatt kiverhetném a vasembereket északról.

- Ez nem fog megtörténni, uram - mondta a Fekete Hal. - Catnek igaza van. Lady Lysa túlsá-

gosan fél ahhoz, hogy be merjen engedni egy hadsereget a Völgybe. Bármilyen hadsereget. A Véres Kapu zárva marad.

- Akkor a Mások vigyék el! - szitkozódott Robb tehetetlen dühében. - A rohadt Rickard Karstarkot is! Meg Theon Greyjoyt, Walder Freyt, Tywin Lannistert meg az összes többit is! Az istenek szerelmére, miért akar bárki is király lenni? Amikor mindenki azt kiáltozta, hogy Észak Királya, Észak Királya, azt mondtam magamban... megesküdtem magamnak... hogy jó király leszek, becsületes, mint apa, erős, igazságos, hűséges a barátaimhoz, és bátor, amikor az ellenséggel kell szembenézni... most meg nem tudom megkülönböztetni egyiket a másiktól. Hogy zavarodhatott így össze minden? Lord Rickard mellettem harcolt fél tucat csatában. A fiaim értem haltak meg a Suttogó Erdőben. Tion Frey és Willem Lannister az ellenségeim voltak. Most mégis miattuk kell megölnöm halott barátaim apját! - Végignézett rajtuk. - Vajon megköszönik nekem a Lannisterek Lord Rickard fejét? Hát a Freyek?

- Nem - mondta Fekete Hal Brynden szokásos nyers őszinteségével.

- Eggyel több ok, hogy megkíméljük Lord Rickard életét, és túszként tartsuk fogva - unszolta Edmure.

Robb kinyújtotta mindkét kezét, felemelte a bronzból és vasból készített súlyos koronát, visszahelyezte a fejére, és egy csapásra király lett újra.

- Lord Rickard meghal.

- De miért? - kérdezte Edmure. - Magad mondtad...

- Tudom, mit mondtam, bátyám. Az nem változtat azon, amit tennem kell. - A korona kardjai feketén és komoran meredtek a homloka előtt. - Csatában lehet, hogy magam végzek Tionnal és Willemmel, de ez nem csata volt. Az ágyukban aludtak, csupaszon és fegyvertelenül, egy cellában, ahová én dugtam őket. Rickard Karstark nemcsak egy Freyt és egy Lannistert ölt meg. Megölte a becsületemet is. Hajnalban hajtom rajta végre az ítéletet.

Mire szürkén és fagyosan eljött a reggel, a vihar bőséges, kitartó esővé szelídült, de az Istenerdő még így is megtelt. Folyami urak és északiak, előkelők és egyszerű emberek, lovagok, zsoldosok és istállófiúk, mind ott álltak a fák között, hogy lássák az éj sötét táncának végét. Edmure parancsokat osztogatott, és egy tuskót állítottak a szívfa elé Eső és levelek hullottak mindenfelé, miközben a Hordó emberei átvezették a megkötözött kezű Lord Rickard Karstarkot a tömegen. Az emberei már Zúgó magas falairól lógtak hosszú kötelek végén, az eső mosta egyre sötétülő arcukat.

Hosszú Lew ott várakozott a tönk mellett, de Robb kivette a kezéből a bárdot, és odébb küldte.

- Ez az én dolgom - mondta. - Az én parancsomra hal meg. Az én kezem által kell meghalnia.

Lord Rickard Karstark mereven meghajtotta a fejét.

- Ezt megköszönöm neked. De semmi egyebet. - A halálhoz házának fehér napfelkeltjével díszített hosszú, fekete gyapjúkabátot vett fel. - Az Elsők vére folyik az ereimben, ahogyan a tiédben is, fiú. Jól teszed, ha ezt nem felejtet el. Az apád mellett bontottam zászlót Aerys király ellen, és melletted Joffrey király ellen. Az oldaladon lovagoltam Ökörgázlónál, a Suttogó Erdőben, a Táborok Csatajában, és ott voltam Lord Eddarddal a Három Folyónál. Rokonok vagyunk, Stark és Karstark.

- A rokonság nem akadályozott meg abban, hogy elárulj - mondta Robb. - És most sem fog megmenteni. Térdelj le, nagyuram!

Catelyn tudta, hogy Lord Rickard igazat beszél. A Karstarkok Karion Starkig, Deres egy ifjabb fiáig vezették vissza a származásukat, aki ezer évvel ezelőtt legyőzött egy rebellis urat, s vétségéért földeket kapott. A kastélyt, amit épített, Karholdnak nevezte el, ám ez rövidesen Karhold lett, Karhold Starkjai pedig az évszázadok során Karstarkokká váltak.

- Régi istenek vagy újak, nem számít - mondta a fiának Lord Rickard -, nincs átkozottabb a rokonyilkosnál.

- Térdre, áruló! - ismételte meg Robb. - Vagy parancsoljam meg talán, hogy nyomják a fejedet a tőkére?

Lord Karstark letérdelt.

- Az istenek ítélkeznek majd rajtad, ahogyan te ítélkeztél énrajtam. - Azzal a tönkre hajtotta a fejét.

- Rickard Karstark, Karhold ura - Robb két kézzel felemelte a nehéz bárdot. - Itt, istenek és emberek színe előtt bűnösnek találalak gyilkosságban és felségárulásban. A saját nevemben ítéllek el. A saját kezemmel veszem el az életedet. Szeretnél mondani valamit az utolsó szó jogán?

- Ölj meg, és légy átkozott! Nem vagy a királyom!

A bárd lecsapott. A súlyos, éles fegyver első csapása halálos volt, de három ütésre volt szükség, hogy leválassza a fejet a testről, és mire sikerült, az élő és a halott egyaránt vérben ázott. Robb undorodva félredobta a bárdot, és szótlánul a szívfa felé fordult. Ott állt reszketve, félig ökölbe szorított kézzel, az esővíz végigfolyt az arcán. *Az istenek bocsássanak meg neki* - imádkozott némán Catelyn. - *Gyermek még, és nem volt más lehetősége.*

Aznap ekkor látta utoljára a fiát. Az eső egész délelőtt esett, felkorbácsolta a folyókat és sármeg pocsolatengerré változtatta az Istenerdőt. A Fekete Hal összeszedett száz embert, és elindult a Karstarkok után, de senki sem várta, hogy túl sokat visszahoz.

- Csak azért imádkozom, hogy ne kelljen felakasztanom őket - mondta, mielőtt elindult. Miatán elment, Catelyn visszavonult apja szobájába, hogy megint elfoglalja a helyét Lord Hoster ágya mellett.

- Már nem tart sokáig - figyelmeztette Vyman mester, amikor aznap délután megjelent. -A végét járja, bár még mindig harcolni próbál.

- Mindig is harcos volt - mondta az asszony. - Drága, makacs férfi.

- Igen - bölintott a mester -, de ezt a csatát nem nyerheti meg. Ideje letenni a kardot és a pajzsot. Ideje megadnia magát.

Megadni, békét kötni. Vajon az apjáról beszélt a mester vagy a fiáról?

Este eljött hozzá Jeyne Westerling. Az ifjú királyné félénken lépett be a toronyszobába.

- Lady Catelyn, nem szeretnék zavarni...

- Szívesen látlak itt, felség. - Catelyn éppen varrt, de most félretette a tűt.

- Kérlek, szólíts Jeyne-nek! Nem érzem magam felségnek.

- Attól még az vagy. Kérlek, gyere és ülj le, felség!

- Jeyne. - A lány leült a kandalló mellé, és idegesen kisimította a szoknyáját.

- Ahogy óhajtod. Miben lehetek a szolgálatodra, Jeyne?

- Robbról van szó - felelte a lány. - Oly szörnyen érzi magát, olyan... olyan haragos és kétségbeesett. Nem tudom, mit tegyek.

- Nehéz dolog elvenni egy ember életét.

- Tudom. Mondtam neki, hogy hóhérra kellene bíznia a dolgot. Ha Lord Tywin a halálba küld valakit, csak kiadja a parancsot. Úgy könnyebb, nem gondolod?

- Igaz - mondta Catelyn. - De nemes férjem azt tanította a fiainak, hogy a gyilkolásnak sohasem szabad könnyűnek lennie.

- Ó! - Jeyne királyné megnedvesítette az ajkát. - Robb egész nap nem evett. Hozattam neki Rollammal egy pompás vacsorát, vadkanbordát, hagymamártást és sört, de hozzá sem ért. Egész délelőtt levelet írt, és azt mondta, ne zavarjam, de amikor elkészült vele, elégette. Most meg csak ül és térképeket nézeget. Megkérdeztem, mit keres, de nem felelt. Azt hiszem, meg sem hallott. Még át sem öltözött. A ruhája egész nap csupa víz meg vér volt. Jó felesége akarok lenni, tényleg, de nem tudom, hogyan segítek neki. Hogyan vidítsam fel, hogyan vigasztaljam? Nem tudom, mire van szüksége. Kérlek, hölgyem, te az anyja vagy, mondd meg, mit tegyek!

Mondd meg, mit tegyek! Catelyn legszívesebben ugyanezt kérdezte volna, ha az apja képes válaszolni. Lord Hoster azonban eltávozott, vagy legalábbis nagyon közel állt hozzá. Az ő Nedje is. *Bran és Rickon is, és anya és Brandon már nagyon régen.* Csak Robb maradt neki, Robb, és lányai egyre halványuló reménye.

- Néha - kezdte lassan - a legjobb, amit tehetsz, hogy nem teszel semmit. Amikor először Deresbe jöttem, rosszulest, valahányszor Ned elment az Istenerdőbe, hogy a szívfája alatt üljön.

Tudtam, hogy a lelke egy darabkája abban a fában lakozik, egy darabka, amiben én sohasem fogok osztozni. Ám hamarosan rájöttem, hogy a nélkül a darabka nélkül nem is lett volna Ned. Jeyne, gyermekem, te Északhoz mentél feleségül, ahogyan én is... és északon eljön a tél. - Megpróbált mosolyogni. - Légy türellemmel! Légy megértő! Szeret téged, szüksége van rád, és nem sokára visszatér hozzád. Talán már ma éjjel. Legyél ott, amikor ez megtörténik! Többet nem mondhatok.

Az ifjú királyné feszülten hallgatta.

- Úgy lesz - mondta, amikor Catelyn befejezte. - Ott leszek. - Felállt. - Vissza kell mennem. Lehet, hogy hiányol. Megnézem. De ha még mindig a térképeibe mélyed, türellemmel leszek.

- Jól van - bólintott Catelyn, de amikor a lány már az ajtóban volt, eszébe jutott még valami. - Jeyne! - szólt utána. - Van még valami, amit Robb akar tőled, bár lehet, hogy még ő maga sem tud róla. Egy királynak örökösre van szüksége.

A lány elmosolyodott ezen.

- Az anyám ugyanezt mondja. Italt főz nekem gyógynövényekből, tejből és sörből, hogy termékennyé tegyen. Minden reggel iszom belőle. Azt mondtam Robbnak, hogy biztosan ikreket adok neki. Egy Eddardot és egy Brandont. Azt hiszem, örült neki. Mi... majdnem mindennap próbálkozunk, hölgyem. Néha kétszer vagy többször is. - A lányt megszépítette a pír. - Ígérem, rövidesen gyermeket várok majd. Minden éjjel imádkozom az Anyához odafent.

- Jól van. Én is csatlakozom az imáimmal. A régi istenekhez és az újakhoz.

Miután a lány elment, Catelyn visszafordult az apjához, és kisimította a homlokából a vékony, fehér hajtincset.

- Eddard és Brandon - sóhajtotta halkán. - És idővel talán egy Hoster is. Tetszene a dolog?

A férfi nem felelt, de az asszony nem is várta. Ahogy a tetőn kopogó eső hangja összeolvadt apja lélegzétvételének hangjával, Jeyne-re gondolt. *A lánynak tényleg jó szíve van, éppen ahogy Robb mondta. És jó csípője, ami talán még ennél is fontosabb.*

JAIME

A Királyi út mindkét oldalán kétnapi lovaglásra leégett pusztaságon utaztak keresztül, ahol mérföldeken át csak elfeketedett szántóföldek húzódtak, és gyümölcsöskertek, melyekben a halott fák csupasz csonkjai földbe tűzött nyílvevesszőkként meredeztek.

A hidakat is felégették, a patakok pedig felduzzadtak az őszi esőtől, így kénytelenek voltak gázlók után kutatni a part mentén. Az éjszaka farkasüvöltéstől volt hangos, de embert egyet sem láttak.

Szűztónál, a dombtetőn álló vár felett még mindig Lord Mooton vörös lazacát lengette a szél, a falakon azonban senki sem mutatkozott, a kapukat betörték, a házak és üzletek felét pedig felgyújtották vagy kifosztották. Egyetlen élőt sem láttak, leszámítva egy-két kutyát, amelyek a közeledtükre eloldalogtak. A tavat, amelyről a város a nevét kapta, s ahol a legenda szerint Florian, a Bolond először megpillantotta a nővéreivel fürdőző Jonquilt, úgy ellepték a rothadó hullák, hogy a víz homályos, szürkészöld levessé lett tőlük.

Jaime körülnézett és dalra fakadt.

- *Hat szűz fürdött a forrás tavában...*

- Mit csinálsz? - förmedt rá Brienne.

- A „Hat szűz a tóban”-t éneklem. Biztosan te is hallottad már. Milyen szégyenlős kis szüzek voltak! Pont, mint te. Bár azt hiszem, valamivel csinosabbak.

- Csend! - torkolta le a néember, tekintete elárulta, hogy legszívesebben őt is ott látná a tóban lebegő hullák között.

- Kérlek, Jaime! - kérlelte Cleos, az unokatestvére. - Lord Mooton Zúgóra esküdött fel, nem lenne jó, ha kicsalogatnánk a kastélyból. A romok között pedig más ellenség is lapulhat...

- A néemberé vagy a miénk? Nem ugyanaz, öcsém. Nagyon szeretném látni, hogy a néember hogy forgatja a kardját.

- Ha nem maradsz csendben, nem hagysz nekem más választást, mint hogy betömjem a szádat, Királyölő!

- Vedd le a láncaimat, és néma leszek egészen Királyvárig. Mi lehet ennél igazságosabb üzlet, néember?

- Brienne! A nevem Brienne! - A hang hallatán rémült varjak röppentek a magasba.

- Szeretnél fürödni egyet, Brienne? - nevetett. - Szűz vagy, és itt a tó. Megmosom a hátadat. - Gyerekkorukban, Kaszter-hegyben ő dörzsölte le Cersei hátát.

A néember megfordította a lova fejét és elügetett. Jaime és Ser Cleos követték, kilovagoltak Szűztó hamvai közül. Fél mérfölddel odébb a zöld ismét kezdett visszalopózni a világba. Jaime örült ennek. A megperzselt földek Aerys emlékét idézték fel.

- Az Alkonyvölgybe vezető utat választja - suttozta Ser Cleos. - Biztonságosabb lenne követni a partot.

- Biztonságosabb, de lassabb. Én is Alkonyvölgy mellett vagyok, öcsém. Az igazat megvallva, unom a társaságodat. - *Lehet, hogy félig Lannister vagy, de igen távol állsz a nővéremtől.*

Sohasem bírt hosszú ideig távol lenni az ikertestvérétől. Már gyerekként is rendszeresen belopakodtak egymás ágyába, és egymásba fonódó karokkal aludtak. Az anyaméhben is. Már jóval a nővére kivirágzása és az ő férfitvá érése előtt látták a kancákat és csődöröket a mezőn, a kan kutyákat és a szukákat a ketrecekben, és ők is ezt játszották. Az anyjuk szolgálóleánya egyszer rajtakapta őket... nem emlékezett pontosan, mit csináltak éppen, de bármi volt is, alaposan megrémítette Lady Joannát. A szolgálóleányt elküldte, Jaime hálótermét a vár másik végébe helyezte át, Cerseié elé őrt állított, és azt mondta nekik, hogy soha többé nem szabad ezt tenniük, különben

kénytelen lesz elmondani nemes atyjuknak. Nem volt okuk a félelemre. Az asszony nem sokkal ezután meghalt, amikor Tyrionnak adott életet. Jaime arra is alig emlékezett, hogy nézett ki az anyja.

Lehet, hogy Stannis Baratheon és a Starkok valójában jót tettek vele. Elterjesztették a vérfer-tőzésük meséjét az egész Hét Királyságban, így nem maradt semmi titkolnivalójuk. *Miért ne ven-ném feleségül Cerseit nyíltan, és osztanám meg vele az ágyamat minden éjjel? A sárkányok min-dig a húgaikat és nővéreiket vették feleségül.* A septonok, a lordok és a köznép évszázadokon át szemet hunytak a Targaryenek üzelmei fölött, hát tegyék meg ugyanezt a Lannisterekkel is! Ez semmissé tenné Joffrey trónkövetelési jogát, az igaz, de Robert végeredményben karddal nyerte el a Vastrónust, és a kardok Joffreyt is fent tarthatják rajta, tekintet nélkül arra, kinek a sarja. *Hozzáadhatnánk Myrcellát, miután Sansa Starkot visszaküldtük az anyjához.* Ez megmutatná a birodalomnak, hogy a Lannisterek a törvényeik felett állnak, mint az istenek és a Targaryenek.

Jaime elhatározta, hogy tényleg hazaküldi Sansát és a kisebbik lányt is, ha megtalálják. Nem valószínű, hogy ezzel visszanyerné elveszített becsületét, de a gondolat, hogy betartja a szavát, amikor mindenki árulást vár, jobban szórakoztatta, mintsem el tudta volna mondani.

Éppen egy letaposott búzamezőn és egy alacsony kőfalon vágtak át, amikor Jaime halk zizze-nést hallott a hátuk mögül, mintha tucatnyi madár kapott volna szárnyra egyszerre.

- Le! - kiáltotta, és a lova nyakához lapult. Az állat nyerített és felágaskodott, amikor egy nyilvánzó a farába fúródott. Több is elsüvített mellettük. Jaime látta, hogy Ser Cleos kibillen a nyeregből, és kicsavarodik, ahogy a lába beleakad a kengyelbe. A poroszka ló nekiiramodott, és magával vonszolta a kiáltozó Freyt, miközben a férfi feje a földet csapkodta.

Jaime lova nehézkesen továbbcammogott, fújtatva és horkantva a fájdalomtól. A férfi kinyúj-totta a nyakát, hogy megkeresse Brienne-t. A lány még mindig lóháton ült. Egy nyilvánzó állt a hátában, egy másik pedig a lábában, de úgy tűnt, nem érzi őket. Látta, hogy kihúzza a kardját és körbefordul, az íjászokat keresve.

- A fal mögött! - kiáltotta Jaime, miközben ő is igyekezett visszafordítani félvak lovát a küz-delem irányába. A kantár belegabalyodott azokba a rohadt láncokba, és a levegő máris újra tele volt nyílvevesszőkkel. - Rájuk! - kiáltotta, és belerúgott a lóba, hogy megmutassa, hogyan kell. A szerencsétlen vén állatnak valahonnét sikerült erőt merítenie, és a következő pillanatban már szá-guldottak is a búzamezőn keresztül, nagy pelyvafelhőt vertek fel maguk mögött. Jaime-nek éppen annyi ideje maradt, hogy átvillanjon az agyán: *Nem ártana, ha a néember is követne, mielőtt azok rájönnek, hogy egy fegyvertelen, megláncolt ember üldözi őket.* Aztán hallotta, hogy ott jön mö-götte.

- Alkonyvár! - kiáltotta Brienne, ahogy igáslova hátán eldübörgött mellette. A kardját a feje felett forgatta. - Tarth! Tarth!

Még utoljára elrepült mellettük néhány ártalmatlan nyilvánzó, aztán az íjászok feladták és fu-tásnak eredtek, ahogy a támogatás nélküli íjászok mindig feladják és futásnak erednek a lovagok rohama előtt. Brienne megállt a falnál. Mire Jaime utolérte, a támadók mind belevesztek az alig húszméternyire húzódó erdőbe.

- Elment a kedved a csatától?

- Menekültek.

- Akkor a legjobb megölni őket.

A néember eltette a kardját.

- Miért rohamoztál?

- Az íjászok csak addig rettenthetetlenek, míg elbújhatnak egy fal mögé, és messziről lövöl-dözhetnek rád, de ha rájuk rontasz, elszaladnak. Tudják, mi fog történni, ha utoléred őket. Egy nyilvánzó van a hátadban, tudsz róla? És egy másik a lábadban. Meg kellene engedned, hogy ápoljalak.

- Te?

- Ki más? Amikor utoljára láttam Cleos öcsémet, a lova éppen barázdát szántott a fejével. Bár azt hiszem, mégiscsak meg kellene keresnünk. Valahol ő is Lannister.

Cleos még mindig a kengyelébe volt gabalyodva, amikor rátaláltak. Egy nyílvevő állt a jobb karjában és egy másik a mellkasában, de a föld volt az, ami végzett vele. A feje tetejét véres pép borította, és Jaime érintésétől törött csontdarabok mozdultak meg a bőre alatt.

Brienne letérdelt, és megfogta a kezét.

- Még meleg.

- Nemsokára kihül. Akarom a lovát és a ruháit. Elegem van a rongyokból és a bolhákból!

- Az unokatestvéred volt! - döbönt meg a néember.

- Volt - bólított Jaime. - Ne félj, jól el vagyok látva unokatestvérekkel. A kardját is magamhoz veszem. Kell valaki, aki vált az őrségben.

- Fegyver nélkül is őrködhetsz. - A néember felállt.

- Egy fához láncolva? Talán igen. Vagy talán üzletet köthetnék a következő útonálló bandával, és hagyhatnám, hogy elvágják azt a vastag nyakadat, néember!

- Nem adok fegyvert a kezébe. A nevem pedig...

- ...Brienne, tudom. Megfogadom, hogy nem teszek kárt benned, ha ez eloszlatja a kislányos félelmeidet.

- A fogadalmaid értéktelenek. Aerysnek is fogadalmat tettél.

- Úgy tudom, te nem sütöttél meg senkit a páncéljában. Amellett mindketten azt akarjuk, hogy épségben visszajussak Királyvárba, nemde? - Azzal leguggolt Cleos mellé, és nekilátott leoldani a kardsziját.

- El onnét! Most! Hagyd abba!

Jaime-nek elege volt. Elege volt a néember gyanakvásából, elege volt a sértéseiből, elege volt szabálytalan fogaiból, széles, foltos arcából meg nyomorult, ritka hajából. Ügyet sem vetett tiltakozására; mindkét kezével megragadta az unokatestvére kardját, a holttestet leszorította a lábával, és rántott egyet a fegyveren. Ahogy a penge kisiklott a hüvelyből, már pördült is, villámgyors, halálos ívben körbe és felfelé lendítve a kardot. Acél ütközött acéllal csengő, csontrepesztő csattanással. Brienne-nek valahogy sikerült időben előrántania a saját kardját. Jaime nevetett.

- Nagyon jó, néember!

- Add nekem a kardot, Királyölő!

- Ó, itt van. - Azzal talpra szökkent, és rávetette magát, a kard életre kelt a kezében. Brienne hátraugrott, háritott, ő azonban követte, erőltette a támadást. A lány alig háritott el egy csapást, máris érkezett a következő. A fegyverek összecsókolóztak, aztán szétugrottak, majd ismét összecsókolóztak. Jaime vére dalolt. Erre született, soha nem volt oly eleven, mint amikor küzdött, mikor minden mozdulatától élet vagy halál függött. *Az összeláncolt csuklóim miatt a néember adhatna némi időelőnyt.* A lánc miatt kénytelen volt kétkezes fogást alkalmazni annak ellenére, hogy a fegyver súlya természetesen nem érte el egy valódi kétkezes kardét, és túlságosan rövid volt, de mit számított mindez? Az unokatestvére pengéje elég hosszú volt ahhoz, hogy pontot tegyen vele Tarthi Brienne életére.

Fel, le, keresztcsapás. Acélesőt zúdított ellenfelére. Balra, jobbra, vissza, olyan keményen, hogy szikrák röppentek szanaszét, amikor a két kard összecsapott. Fel, oldalt, keresztcsapás, állandóan támadott, visszaszorította, lépett és siklott, ütött és lépett, lépett és lecsapott, suhintott, vágott, gyorsabban, gyorsabban, gyorsabban...

...míg levegő után kapkodva hátra nem lépett, és a kardja hegyét a föld fele nem tartotta, pillanatnyi pihenőt engedve ellenfelének.

- Nem is olyan rossz - ismerte el. - Egy némbertől.

Brienne lassan mély levegőt vett, miközben óvatosan figyelte.

- Nem akarok kárt tenni benned, Királyölő.

- Mintha képes lennél rá! - Azzal a feje fölét kapta a pengét, és zörgő láncával megint rávetette magát.

Jaime nem tudta volna megmondani, mennyi ideig erőltette a támadást. Lehet, hogy perceken, lehet, hogy órákon át; az idő megszűnt, amikor a kardok táncre keltek. Elterelte a nőt unokatestvére tetemétől, áthajtotta az úton, beszorította a fák közé. A lány egyszer megbotlott egy gyökér-

ben, és Jaime egy pillanatra azt hitte, vége a küzdelemnek, Brienne azonban ahelyett, hogy elesett volna, csak fél térdre zuhant, nem esett ki a ritmusból. A kardja felröppent, kivédett egy csapást, ami bizonytalanságot keltett volna a vállától az ágyékáig, aztán ő támadott, újra és újra, míg fokozatosan vissza nem küzdötte magát álló helyzetbe.

A tánc folytatódott, Jaime nekiszegezte egy tölgyfának, átkozódott, amikor a lány kicsusszant a csapdából, utánvetette magát egy sekély patakba, amelyet jóformán eltorlaszoltak a lehullott levelek. Az acél csengett, az acél dalolt, az acél kiáltott, szikrázott és csikorgott, a nő pedig úgy nyögdecselt minden csapásnál, mint egy anyakoca, de Jaime-nek valahogy mégsem sikerült elérnie. Mintha vaskalitrát vont volna maga köré, amelyről minden ütés lepattant.

- Egyáltalán nem rossz - mondta, amikor pillanatnyi szünetet tartott, hogy levegőhöz jusson, s lassan jobbra oldalazott.

- Egy néemberhez képest?

- Mondjuk egy fegyverhordozóhoz képest. Egy zöldfülű fegyverhordozóhoz - rekedten felnevetett. - Gyere, gyere, drágaságom, még szól a zene! Enyém lehet a következő tánc, hölgyem?

A néember morogva rárontott, kardja megvillant, és hirtelen Jaime-nek kellett távol tartani a pengét a bőrétől. Brienne egyik suhintása horzsolta a homlokát, vér csordult a jobb szemébe. *A Mások vigyék el őt és Zúgót!* A tudása berozsdásodott és rothadásnak indult a nyomorult börtönben, és a láncok sem könnyítették meg a dolgát. A szeme lecsukódott, a válla lassan érzéketlenné vált a csapások súlya alatt, a csuklói sajogtak a láncok, a bilincsek és a kard súlyától. A fegyver minden csapásnál nehezebb lett a kezében, és Jaime tudta, hogy már nem suhint olyan gyorsan, sem olyan magasra, mint korábban.

Erősebb, mint én.

Amikor rádöbbsz, végigfutott a hátán a hideg. Robert erősebb volt nála, az biztos. Fénykorában Héttorony Gerold, a Fehér Bika is, meg Ser Arthur Dayne. A ma is élők közül Hordó Umber volt erősebb, Crakehall Vadkanja valószínűleg, a két Clegane egészen biztosan. A Hegy ereje emberfeletti volt. Nem számított. Jaime gyorsaságával és tudásával mindegyiküket le tudta volna győzni. De ez *nő* volt. Nagydarab, varjúszerű nőszemély, az igaz, de akkor is... jog szerint neki kellene fáradnia.

Ehelyett azonban Brienne megint visszaszorította a patakba, miközben azt kiáltozta:

- Add meg magad! Dobd el a kardot!

Jaime talpa alól kifordult egy csúszós kő. Amikor érezte, hogy zuhan, támadásba fordította balszerencsését. A kardja hegye elsiklott a lány pengéje mellett, és a felső combjába hatolt. A seb vörös virágként nyílt meg, és Jaime-nek volt egy pillanatnyi ideje, hogy élvezhesse ellenfele véreinek látványát, mielőtt a térde egy sziklának csapódott. A fájdalom elvakította. Brienne nekirontott és félrerúgta a kardját.

- ADD MEG MAGAD!

Jaime vállal a lábának vetette magát, és magára rántotta. Ide-oda gurultak, rúgták és ütötték egymást, míg végül a lány lovagló ülésben ráült. Jaime-nek sikerült kirántani a törét a hüvelyéből, ám mielőtt a gyomrába vághatta volna, Brienne elkapta a csuklóját, és olyan erővel csapta a sziklához, hogy azt hitte, tövestül kiszakad a karja. A lány másik keze megragadta az arcát.

- Add meg magad! - A víz alá nyomta a fejét, lent tartotta, majd felhúzta. - Add meg magad! - Jaime vizet köpött az arcába. Egy taszítás, egy loccsanás, és megint a víz alatt volt. Hasztalanul rugdalózott, levegőért küzdve. Megint felbukkant. - Add meg magad, vagy belefojtalak!

- És megszeged az esküdet? - vicsorgott Jaime. - Mint én?

A néember elengedte, Jaime hangos csobbanással megint elmerült.

És akkor az erdő felől rekedt röhögés harsant.

Brienne talpra ugrott. A mellkasától lefelé csupa sár és vér volt, a ruhája összevissza állt rajta, az arca kivörösödött. *Úgy néz ki, mintha nem is harcon, hanem dugáson kaptak volna bennünket.* Jaime átmászott a sziklákon a sekélyebb vízbe, közben összeláncolt kezeivel a vért törölgette a szeméből. A patak mindkét oldalán fegyveres férfiak álltak. *Nem csoda, akkora zajt csaptunk, ami még egy sárkányt is felvert volna.*

- Legyetek üdvözölve, barátaim! - kiáltott oda nekik szívélyesen. - Bocsássatok meg, ha zavartalak benneteket! Csak éppen megfenyítettem egy kissé a feleségemet.

- Nekem úgy tűnt, ő fenyegetett téged! - A férfi, aki beszélt, nagydarab volt, erős, és bronzsisakjának orrvédője sem leplezte el teljesen orra hiányát.

Jaime hirtelen rájött, hogy ezek nem az útonállók, akik megölték Ser Cleost. A világ söpredéke vette körül őket: sötét bőrű dorne-iak, szőke lysiek, dothrakik csengettyűkkel a varkocsukban, szőrös ibbeniek, szénfekete férfiak a Nyár-szigetéről tollas köpönyegekben. Ismerte őket. *A Bátor Bajtársak.*

Brienne is megtalálta a hangját.

- Van száz aranyszarvasom...

- Először is elveszük azokat, hölgyem - mondta egy rongyos bőrköпönyeget viselő, hullaszerrű ember.

- Aztán a picsádat - tette hozzá az orratlan. - Az nem lehet olyan rusnya, mint a többi részed.

- Fordítsd meg, és dugd meg a seggét, Rorge! - biztatta egy dorne-i lándzsás, vörös selyemsállal a sisakja körül. - Úgy nem kell ránézned!

- És megfosszam az élvezettől, hogy közben engem nézhet? - kérdezte az orratlan. A többiek röhögtek.

Lehet, hogy csúnya volt és makacs, de a néember azért többet érdemelt, mint hogy egy ilyen alja népség végigmenjen rajta.

- Ki parancsol itt? - kérdezte Jaime hangosan.

- Enyém a tisztesség, Ser Jaime. - A kísérteties alak szemeit vörös karikák szegélyezték, a haja vékony szálú volt és száraz. Kezének és arcának fakó bőre alatt sötétkék erek látszottak. - Urswyck vagyok. Urswyck, a Hűséges.

- Tudod, ki vagyok?

A zsoldos meghajította a fejét.

- Szakállnál és leborotvált fejnél több kell, hogy becsapd a Bátor Bajtársakat.

Úgy érted, a Véres Komédiásokat. Jaime ugyanannyi hasznukat vette, mint Ser Gregor Clegane-nek vagy Amory Lorchnak. Az apja kutyáknak nevezte őket, és úgy is bánt velük. Azért voltak, hogy felzavarják a zsákmányt, és rettegetést keltsenek az ellenség szívében.

- Ha ismersz engem, Urswyck, azt is tudod, hogy megkapod a jutalmadat. Egy Lannister mindig megfizeti az adósságát. Ami a leányt illeti, előkelő származású és jó váltságdíjat ér.

A másik felszegte a fejét.

- Így volna? Micsoda szerencse!

Urswyck mosolyában alattomoság rejlett, és ez nem tetszett Jaime-nek.

- Hallottál. Hol a kecske?

- Néhány órányira innét. Nem kétséges, örülni fog a találkozásnak, bár én szemtől szemben nem nevezném kecskének. Vargo nagyúr mostanában elég kényes a méltóságára.

Ugyan mióta van annak a nyáladzó vadállatnak méltósága?

- Erre emlékezni fogok, amikor találkozom veled. Minek is az ura?

- Harrenhalé. Neki ígérték.

Harrenhalé? Elment apám esze? Jaime felemelte a kezét.

- Szeretnék megszabadulni ezektől a láncoktól.

Urswyck kuncogása száraz volt, mint a papír.

Itt nagyon nincs rendben valami. Jaime nem mutatta nyugtalanságát, csak elmosolyodott.

- Talán valami szórakoztatót mondtam?

Az orratlan elvagyorodott.

- Te vagy a legmulatságosabb dolog, amit láttam, mióta Maró lerágta annak a septának a csőcseit!

- Te és az apád túl sok csatát veszítettetek - mondta a dorne-i. - Kénytelenek voltunk farkasírhákra cserélni az oroslánbőreinket.

Urswyck széttárta a karját.

- Timeon azt akarja ezzel mondani, hogy a Bátor Bajtársak többé nem a Lannister-ház szolgálatában állnak. Most Lord Boltont és Észak Királyát szolgáljuk.

Jaime hűvösen, megvetően elmosolyodott.

- És még azt mondják, én szarok a becsületre.

Urswycknak nem tetszett ez a válasz. A jelére két Komédiás megragadta Jaime karját, Rorge pedig páncélkesztyűs öklével gyomron vágta. Miközben nyögve összegörnyedt, hallotta a leány tiltakozását.

- Állj! Nem tehettek kárt benne! Lady Catelyn küldött bennünket, fogolycsere, az én védelmem alatt áll... - Rorge megint megütötte, kiszorítva minden levegőt a tüdejéből. Brienne a patak alján heverő kardjáért vetette magát, de a Komédiások rajta voltak, mielőtt elérhette volna. Olyan erős volt, hogy csak négyen tudták legyűrni az ellenállását.

Végül a leány arca is éppolyan dagadt és véres volt, amilyen Jaime-é is lehetett, és kiütötték két fogát is. Ez sem javított a kinézetén. A két vérező és botladozó foglyot átvonszolták az erdőn a lovakhoz. Brienne még a tőle kapott combseb miatt is sántított. Jaime sajnálta. Semmi kétség, ma éjjel elveszíti a szüzességét. Az az orratlan szarházi biztos, hogy elkapja, de valószínűleg mások is kipróbálják majd.

A dorne-i háttal egymáshoz kötözte őket Brienne igáslován, miközben a Komédiások meztenre vetkőztették Cleos Freyt, hogy osztozzanak a holmiján. A büszke, negyedelt Lannister- és Frey-címerrel ékesített, vérfoltos felsőkabát Rorge-nak jutott. A nyílveszők az oroszlanokba és a tornyokba is lyukakat ütöttek.

- Remélem, örülsz, néember - ságta Jaime Brienne-nek. Köhögött, és kiköpött egy kis vért. - Ha felfegyverzel, sohasem fognak el bennünket. - A néember nem felelt. *Ez aztán makacs, mint egy öszvér. De bátor, igen.* Ezt nem vitathatta el tőle. - Amikor este tábort verünk, téged megerősokolnak, nem is egyszer - figyelmeztette. - Jobban teszed, ha nem ellenkezel. Ha küzdesz ellenük, néhány fognál többet veszítesz!

Érezte, hogy Brienne háta megmerevedik mögötte.

- Te ezt tennéd, ha nő volnál?

Ha én nő volnék, akkor Cersei lennék.

- Ha nő volnék, megöletném magam. De nem vagyok. - Jaime ügetésre ösztökélte a lovat. - Urswyck! Egy szóra!

A hullaszerű, rongyos bőrköpanyeges zsoldos megállt egy pillanatra, aztán csatlakozott hozzájuk.

- Mit óhajtasz tőlem, ser? És vigyázz a nyelvedre, különben megint megfenyítelek!

- Arany - mondta Jaime. - Szereted az aranyat, ugye?

Urswyck vörös szeme tanulmányozta egy ideig.

- Megvan a haszna, elismerem.

Jaime cinkos mosolyt villantott Urswyck felé.

- Kaszter-hegy minden aranya. Miért hagynád, hogy a kecske élvezze? Miért nem viszel el bennünket magad Királyvárba, és gyűjtöd be te a váltságdíjat? Az övét is, ha akarod. Egy szűz egyszer azt mondta nekem, hogy Tarthot Zafir-szigetnek is nevezik. - A leány erre fészkelődni kezdett, de nem szólt egy szót sem.

- Köpanyegforgatónak nézel?

- Természetesen. Mi más lennél?

Urswyck egy pillanatra mérlegelte az ajánlatot.

- Királyvár messze van, és ott az apád. Lord Tywin lehet, hogy nem fog megdicsérni minket, hogy eladtuk Harrenhalt Lord Boltonnak.

Okosabb, mint amilyennek látszik. Jaime nagyon szerette volna felakasztani a nyomorultat, miközben a zsebei dagadnak az aranytól.

- Majd én foglalkozom az apámmal. Királyi kegyelmet szerzek neked minden bűnért, amit elkövettél. Lovaggá teszek.

- Ser Urswyck - ízlelgette a szót a férfi. - Milyen büszke lenne drága feleségem, ha hallaná!

Persze ha nem öltem volna meg - sóhajtott. - És a bátor Vargo nagyúrral mi lesz?

- Elénekeljem neked a „Castamere-i esők” egy strófáját? A kecske nem lesz annyira bátor, ha az apám elfogja.

- És hogyan fogja el? Talán olyan hosszúak apád karjai, hogy átnyúlhat velük Harrenhal falain, és kiszedhet onnét minket?

- Ha kell, igen. - Harren király ostoba erődszörnyetege már máskor is elesett, eleshet hát megint. - Olyan bolond vagy, hogy azt hiszed, a kecske legyőzheti az oroszlánt?

Urswyck előrehajolt, és lustán pofon vágta. A tett pusztá, közönyös arcátlansága rosszabb volt, mint maga az ütés. *Nem fél tőlem* - döbrent rá Jaime hideg borzongással.

- Eleget hallottam, Királyölő. Tényleg nagy bolondnak kellene lennem ahhoz, hogy elhiggyem egy hozzád hasonló esküszegő ígérletét. - Azzal belerúgott a lovába, és előrevágtatott.

Aerys - gondolta Jaime elkeseredetten. - Mindig Aerysnél lyukadunk ki. Ütemesen himbálózott a nyeregben hátasa minden lépésénél, és egy kardra vágyott. *Két kard még jobb lenne. Egy a néembernek és egy nekem. Meghalnánk, de a felét magunkkal vinnénk a pokolba.*

- Miért mondtad neki, hogy Tarth a Zafir-sziget? - suttogta Brienne, amikor Urswyck hallótávolságon kívül ért. - Lehet, hogy most azt hiszi, az apámnak rengeteg drágaköve van...

- Jobb lesz, ha imádkozol, hogy ezt higgye!

- Hát minden szavad hazugság, Királyölő? Tarthot kék vizei miatt nevezik Zafir-szigetnek.

- Kiabálj egy kicsit hangosabban, néember, azt hiszem, Urswyck nem hallotta! Minél előbb tudják meg, milyen kevés váltságdíjat érsz, annál hamarabb kezdődik az erőszak. Akit itt látsz, az mind meg fog hágni, de mit érdekel ez téged? Csak hunyd le a szemed, tárd szét a lábad, és képzeld azt, hogy mindegyikük Lord Renly!

Ez szerencsére betapasztotta a száját egy időre.

Már majdnem beesteledett, mire megtalálták Vargo Hoatot, aki tucatnyi másik Véres Komédiás élén éppen egy kis szentélyt fosztott ki. Az ólmozott üvegablakokat bezúzták, a faragott faisteneket kivonszolták a napfényre. Amikor odalovagoltak, a legkövérébb dothraki, akit Jaime valaha látott, éppen az Anya mellkasán ült, és kése hegyével a szobor kalcedonkristály szeméit igyekezett kifeszíteni. Nem messze onnét vézna, kopaszodó septon lógott fejjel lefelé egy terebélyes gesztenyefa ágáról. Három Bátor Bajtárs íjászbábnak használta a tetemét. Az egyikük nagyon jó lehetett, mert a halott mindkét szeméből nyílveszők meredtek elő.

Amikor a zsoldosok meglátták Urswycket és a foglyokat, kiáltás harsant vagy fél tucat nyelven. A kecske tábortűz mellett ült, éppen egy félig megsült madarat evett nyársról. Az ujjai között zsír és vér csorgott hosszú, szálkás szakállába. Megtörölte a kezét a tunikáján, és felállt.

- Királyölő! - fröcsögte. - A foglyom fattyú!

- Uram, Tarthi Brienne vagyok - kiáltotta a leány. - Lady Catelyn Stark parancsára Királyvárba kell vinnem Ser Jaime-et a fivéréhez.

A kecske közönyös pillantást vetett rá.

- Cendeszítsd el!

- Hallgass meg! - kérte Brienne, miközben Rorge elvágta a köteleket, amelyek a lányt Jaime-hez kötözték. - Észak Királyának nevében, a király nevében, akit te is szolgálasz, kérlek, figyelj rám...

Rorge lerántotta a lóról, és rugdosni kezdte.

- Ne törd el egyetlen csontját sem! - kiáltotta oda neki Urswyck. - A lóarcú szuka a saját súlyát éri zafirban!

A Timeon nevű dorne-i és egy бүdös ibbeni Jaime-et is leráncigálta a nyeregből, és durván lökdödni kezdték a tábortűz felé. Nem lett volna nehéz megragadni valamelyikük kardjának a markolatát, ahogy taszigálták, de túl sokan voltak, ő pedig még mindig bilincset viselt. Lehet, hogy levágott volna egyet vagy kettőt, de végül az életével fizetett volna érte. Jaime egyelőre még nem állt készen a halálra, főleg nem olyasvalakiért, mint Tarthi Brienne.

- Esz ety édesz nap! - mondta Vargo Hoat. A nyakában pénzermékből készített lánc lógott, mindenféle alakú és méretű pénz, öntött és vert, királyok, varázslók, istenek, démonok és min-

denféle furcsa szörnyetegek képével.

Pénzermék minden vidékről, ahol eddig harcolt - emlékezett Jaime. A mohóság a kulcs ehhez a fickóhoz. - Ha egyszer átállt, megint átállítható.

- Lord Vargo, nem volt okos dolog elhagyni apám szolgálatát, de még nincs késő, hogy helyrehozd a hibát. Tudod, hogy busásan fizetne értem.

- Ó, igen - bólintott Vargo Hoat. - Kaszter Hety aranyának fele, aszt kapom. De előpp üzenetet kell küldenem neki. - Azzal valami utasítást adott csúszós kecskenyelvén.

Urswyck nagyot lökött rajta hátulról, egy zöld és rózsaszín rongyokba öltözött bolond pedig kirúgta alóla a lábait. Amikor földet ért, az egyik íjász megragadta a láncot Jaime csuklói között, és előrefeszítette a karjait. A kövér dothraki félretette a kést, és előhúzta hatalmas, ívelt arakhját, egy gonoszul éles kaszakardot, a lovasurak kedvenc fegyverét.

Rám akarnak ijeszteni. A bolond vihogva Jaime hátára ugrott, miközben a dothraki megindult felé. *A kecske azt akarja, hogy pisáljam össze magam, és kegyelemért könyörögjek, de nem lesz meg ez az öröme.* Kaszter-hegy Lannistere volt, a Királyi Testőrség parancsnoka, nincs az a zsoldos, akinek a kedvéért ordítana.

A napfény ezüstösen csillant az arakh élén, ahogy a fegyver lecsapott, szemmel szinte követhetetlen sebességgel. És Jaime ordított.

ARYA

A kicsiny, szögletes erőd félig romba dőlt már, ahogy az ott élő idős, szürke lovag is. Olyan öreg volt, hogy nem értette meg a kérdéseiket. Bármit mondtak is neki, ő csak mosolygott, és azt motyogta:

- Megtartottam a hidat Ser Maynard ellen. Vörös haja és fekete lelke volt, úgy ám, de nem bírt velem. Hat sebet ejtett rajtam, mielőtt megöltem. Hatot!

Szerencsére a mester, aki ápolta, fiatal ember volt. Miután a vén lovag elaludt a székében, félrevonta őket, és így szólt:

- Attól tartok, kísértetet kerestek. Érkezett egy madár, nagyon régen, legalább fél éve. A Lannisterek elfogták Lord Berket Istenszem közelében. Felakasztották.

- Igen, felakasztották, de Thoros levágta, mielőtt meghalt volna. - Citrom törött orra már nem volt olyan vörös és dagadt, mint korábban, de ferdén gyógyult, torz kifejezést kölcsönözvén arcának. - Ölordságát nehéz ám megölni!

- Úgy látszik, megtalálni is nehéz - mondta a mester. - Megkérdeztétek már a Levelek Hölgyét?

- Megkérdezzük - bólintott Zöldszakáll.

Másnap reggel, miközben átkeltek az erőd mögötti apró kőhídon, Gendry eltűnődött, ez-e a híd, amelyért az öregember harcolt. Senki sem tudta.

- Valószínűleg ez az - vontá meg a vállát Szerencsés Jack. - Nem látok errefelé más hidat.

- Tudnánk, ha lenne róla dal - jegyezte meg Héthúr Tom. - Egy jó dal, és mindenki tudná, ki volt Ser Maynard, és miért akart annyira átmenni ezen a hídon. Szegény öreg Lychester ugyanolyan híres lehetne, mint a Sárkánylovag, ha van annyi esze, hogy tart egy dalnokot.

- Lord Lychester fiai meghaltak Robert felkelésekor - morogta Citrom. - Volt, aki az egyik oldalon, volt, aki a másikon. Azóta nincs rendben valami a fejében. Ezen egyetlen rohadt dal sem segíthet.

- Miről beszélt a mester, amikor azt mondta, kérdezzük meg a Levelek Hölgyét? - kérdezte Arya a mellette lovagló Anguyt.

Az íjász mosolygott.

- Csak várj, és meglátod!

Három nappal később, ahogy egy sárguló erdőn vágta át, Szerencsés Jack levette a válláról a kürtjét és belefújta. Ez a jel más volt, mint az eddigiek. Alighogy elhalt a dallam, a környező fák ágairól kötélletrák tekeredtek le.

- Kössétek meg a lovakat, és felmegyünk! - rikkantotta Tom, félig dalolva a szavakat. Valóságos rejtett faluba jutottak a fák ágai között. A vörös és arany lombok kötélhidak és apró, mohás házikók útvesztőjét takarták. A Levelek Hölgyéhez vezették őket, egy durva vászonruhát viselő, fehér hajú, csontsovány asszonyhoz.

- Már nem sokáig maradhatunk itt most, hogy nyakunkon az ősz - mondta nekik. - Kilenc napja egy tucat farkas vonult el a Szénagázlóba vezető úton. Vadásztak. Ha felnéznek, lehet, hogy észrevesznek bennünket.

- Lord Bericet nem láttátok? - kérdezte Héthúr Tom.

- Halott. - Az asszony hangja rosszulletről árulkodott. - A Hegy elkapta, és tört dőfött a szemébe. Egy kolduló testvér mondta nekünk. Egy olyan ember szájából hallotta, aki maga is ott volt, amikor történt.

- Ez régi, elcsépelte történet, ráadásul hamis - mondta Citrom. - A Villámurat nem ilyen könnyű megölni. Lehet, hogy Ser Gregor kiszúrta a szemét, de az ember abba nem hal bele. Jack a

megmondhatója.

- Hát, én nem haltam bele - mondta a félszemű Szerencsés Jack. - Az apámnak sikerült felakasztatnia magát Lord Piper tisztartójával, a bátyámat, Watot elküldték a Falra, a többi fivéremet meg megölték a Lannisterek. Egy szem, az semmi.

- Esküszöl, hogy nem halott? - Az asszony megragadta Citrom karját. - Légy áldott, Citrom, ez a legjobb hír, amit az utóbbi fél évben hallottunk! A Harcos óvja őt és a vörös papot is!

A következő éjjel egy szentély kiégett váza alatt találtak menedéket egy Fűzfátánc nevű leégett falucskában. Az ólmozott üvegablakokból csak szilánkok maradtak, és az őket fogadó öreg septon azt mondta, hogy a fosztogatók még az Anya drága ruháit, a Vénasszony aranyozott lámpását és az Apa ezüstkoronáját is elvitték.

- Lecsapták a Szűz melleit is, pedig azok csak fából voltak - mesélte. - És a szemek, a szemek fekete borostyánból, lazúrból meg igazgyöngyből készültek, azokat kipiszkálták a késekkel. Az Anya irgalmazzon mindegyiküknek!

- Ki tette ezt? - kérdezte Citrom. - Komédiások?

- Nem - felelte az öregember. - Északiak voltak. Fákat imádó barbárok. Azt mondták, a Királyöltőt keresik.

Arya meghallotta, és az ajkába harapott. Érezte magán Gendry tekintetét, s ettől egyszerre gerjedt haragra és szégyellte el magát.

A szentély alatti pincében, a pókhálók, gyökerek és törött boroshordók között tucatnyi ember élt, de ők sem hallottak Beric Dondarrionról. Még a vezetőjük sem, aki kormos páncélt viselt, a köpönyegét pedig elnagyolt villám díszítette. Amikor Zöldszakáll észrevette, hogy Arya őt bámulja, felnevetett, és így szólt:

- A Villámúr mindenütt ott van, és sehol sincs, kicsi mókus!

- Nem vagyok mókus! - felelte Arya. - Nemsokára nő leszek. Mindjárt tizenegy vagyok.

- Akkor jobb lesz, ha vigyázol, nehogy feleségül vegyelek! - Megpróbálta megcsiklandozni az álla alatt, de Arya ellökte a kezét.

Citrom és Gendry fakártyát játszottak a vendéglátóikkal aznap éjjel, Héthúr Tom pedig egy ostoba dalt énekelt Nagyhasú Benről és a Fősepton hídjáról. Anguy megengedte Aryának, hogy kipróbálja az íját, de a lány hiába szorította össze a fogát, nem bírta kihúzni.

- Könnyebb íj kell neked, úrnöm - mondta a szeplős íjász. - Ha Zúgóban van jó fa, talán készítek egyet neked.

Tom meghallotta, és abbahagyta a dalt.

- Éretlen bolond vagy, Íjász. Ha el is megyünk Zúgóba, csak azért tesszük, hogy begyűjtsük a váltságdíját, nem lesz időd ücsörögni és íjakat készíteni. Azért is hálás lehetsz, ha egyáltalán ép bőrrel megúszod. Lord Hoster már akkor útonállókat akasztott, amikor te még nem is borotválkoztál. A fia meg... én mondom neked, az olyan emberben, aki utálja a zenét, nem szabad megbízni!

- Nem a zenét utálja - jegyezte meg Citrom. - Hanem téged, te bolond.

- Nos, semmi oka rá. A leány hajlandó lett volna férfit csinálni belőle, talán az én hibám, hogy túl sokat ivott előtte?

Citrom gúnyosan horkantott törött orrán át.

- Te voltál az, aki dalt faragott róla, vagy valami más hülye seggfej, aki szerelmes a saját hangjába?

- Csak egyszer énekeltem el - panaszkodott Tom. - És különben is, ki mondta, hogy a dal róla szólt? Egy halról énekeltem.

- Egy lagymatag halról! - mondta Anguy nevetve.

Aryát nem érdekelte, miről szólnak Tom buta dalai. Harwinhoz fordult.

- Hogy értette ezt a váltságdíj dolgot?

- Nagy szükségünk van lovakra, úrnöm. És páncélra is. Kardokra, pajzsokra, lándzsákra. Mindenre, amit pénzen meg lehet venni. Igen, meg elvetni való magra is. Közeleg a tél, emlékszel? - Megérintette az álla alatt. - Nem te vagy az első előkelő fogoly, akit váltságdíjért elengedünk.

Remélem, nem is az utolsó.

Arya tudta, hogy legalább ez igaz. A lovagokat folyton elfogták, és váltságdíjat követeltek értük, s ez néha nőekkel is előfordult. *De mi lesz, ha Robb nem fizeti meg az árat?* Ő nem híres lovag, és a királyok birodalmuk ügyét általában lánytestvéreik elé helyezik. És nagyságos édesanyja? Ő mit mond majd? Vajon még mindig vissza akarja majd kapni azok után, amiket tett? Arya az ajkába harapott és eltűnődött.

Másnap egy Magas Szív nevű helyre érkeztek, egy olyan hatalmas dombra, hogy Arya úgy érezte, a tetejéről belátná a fél világot. A tető körül körben nagy, sápadt tönkök álltak; ennyi maradt az egykor óriási és erős varsafák gyűrűjéből. Arya és Gendry körbejárták a dombot, hogy megszámolják őket. Harmincegy volt belőlük, némelyik olyan széles, hogy a lány ágyának is használhatta volna.

Magas Szív az erdő gyermekeinek szent helye volt, mondta Héthúr Tom, és a varázserejükből egy kevés ma is itt lebeg.

- Aki itt alszik, azt nem érheti baj - mondta a dalnok. Arya úgy vélte, ez igaz lehet. A hegy olyan magas volt, a környező terület pedig olyan sík, hogy ellenség nem közelíthette meg őket észrevétlenül.

Az errefelé élő egyszerű emberek elkerülik ezt a helyet, magyarázta Tom, mert úgy hiszik, hogy a gyermekek szellemei, akik itt haltak meg, amikor a Rokonölő Erreg nevezetű andal király kivágatta a ligetüket, még mindig kísértik a helyet. Arya már hallott az erdő gyermekeiről és az andalokról is, de nem félt a szellemektől. Amikor kicsi volt, gyakran rejtőzött el Deres kriptájában, és várúrnőset meg a szörnyeteg és a szüzet játszott a trónjukon ülő kőkirályok között.

Ennek ellenére aznap éjjel felállt a szőr a nyakán. Aludt, de a vihar felébresztette, amikor a szél letépte róla a takarót és besodorta a bokrok közé. Amikor utánament, hangokat hallott.

A tábortűz parazsa mellett Tomot, Citromot és Zöldszakállt látta, amint egy apró asszonnyal beszélgetnek, aki egy lábbal kisebb volt még Aryánál is, és öregebb még Öreg Nannál is. Görnyedt volt, ráncos, és egy göcsörtös, fekete botra támaszkodott, fehér haja olyan hosszú volt, hogy majdnem a földig ért, és amikor feltámadt a szél, finom felhőként lebegett a feje körül. A teste még fehérebb volt, tejszínű, és Arya úgy látta, a szeme vörös, bár a bokrok mögül nehéz volt megállapítani.

- A régi istenek mozgolódnak, nem hagynak aludni - hallotta az öregasszony hangját. - Álomban egy égő szívű árny lemészárolt egy aranyszarvast, igen. Egy arc nélküli embert láttam, aki imbolygó hídon várakozott. A vállán vízbe fült holló ült, hínárral a szárnyain. Haragos folyóról álmodtam, és egy asszonyról, aki hal volt. Holtan sodródott, vörös könnyekkel az arcán, de amikor kinyitotta a szemét, ah, akkor felébresztett a rémület. Ezt álmodtam, és még többet. Van nálatok ajándék, amivel fizettek az álmaimért?

- Álmok - morogta Citrom. - Mire jök az álmok? Halasszonyok meg vízbe fült hollók. Magam is álmodtam tegnap éjjel. Azt a fogadósleányt csókoltam, akit régen ismertem. Fizetsz nekem ezért, öregasszony?

- A leány halott - sziszegte a vénasszony. - Már csak a férgek csókolhatják. - Aztán Héthúr Tomhoz fordult. - Megkapom a dalomat, vagy elküldelek benneteket!

A dalnok tehát játszott neki, olyan halkan és szomorúan, hogy Arya csak szófoszlányokat tudott elkapni belőle, bár a dallam félig-meddig ismerős volt. *Lefogodom, hogy Sansa felismerné.* A nővére minden dalt ismert, sőt egy kicsit játszani is tudott, és nagyon szépen énekelt. *Én sohasem tudtam mást, csak a szavakat kiáltozni.*

Az apró fehér asszony másnap reggel sehol sem volt. Miközben felnyergelték a lovakat, Arya megkérdezte Héthúr Tomot, hogy az erdő gyermekei még mindig a Magas Szíven élnek-e. A dalnok kuncogott.

- Láttad őt, ugye?

- Szellem volt?

- Szoktak a szellemek arról panaszkodni, hogy csikorognak az ízületeik? Nem, ő csak egy öreg törpeasszony. Meg kell hagyni, különös és gonosz szemű. De olyan dolgokat tud, amiket

nem volna szabad tudnia, és ha kedvére valónak talál, néha el is mond ezt-azt.

- És titeket kedvére valónak talált? - kérdezte Arya kételkedve.

A dalnok nevetett.

- A hangomat legalábbis. Bár mindig ugyanazt a rohadt dalt adhatja elő velem. Nem rossz dal, az igaz, csak akad sok másik, amit ugyanilyen jól tudok. - Megrázta a fejét. - A lényeg, hogy már nyomon vagyunk. Én mondom, nemsokára megláthatod Thorost és a Villámurat!

- Ha az ő szolgálatában álltok, miért rejtőznek előletek?

Héthúrú Tom erre forgatni kezdte a szemét, Harwin azonban felelt neki:

- Én nem nevezném rejtőzködésnek, úrnóm, de igaz, Lord Beric sokat mozog, és ritkán tudatja a terveit. Így senki sem árulhatja el őt. Most már több százan lehetünk, akik felesküdtünk rá, talán több ezren is, de nem lenne jó, ha mind ott vonulnánk a nyomában. Csupaszra ennénk a vidéket, vagy egy nagyobb sereg lemészárolna bennünket. Így, hogy kisebb csapatokba szóródunk szét, egyszerre csaphatunk le tucatnyi helyen, és eltűnhetünk, mire feleszmélnék. És ha egyikünket elfogják és kikérdezik, nos, akkor nem tudjuk elmondani nekik, hol találják Lord Berket, bármit teygenek is velünk. - Habozott. - Tudod, mit jelent a kikérdezés?

Arya bólintott.

- Ők csiklandozásnak mondták. Polliver, Raff meg a többiek. - Elmesélt nekik mindent a faluról az Istenszem mellett, ahol őt és Gendryt elfogták, és elmondta a Csiklandozó kérdéseit. „Van arany elrejtve?“, mindig ezzel kezdte. „Ezüst, gyémánt? Van ennivaló? Hol van Lord Beric? A faluból kik segítettek neki? Merre ment? Hány ember volt vele? Hány lovag? Hány íjász? Hány-nak volt lova? Hogyan vannak felfegyverezve? Mennyi volt köztük a sebesült? Mit mondtál, hová mentek?“, Elég volt rágondolnia, és újra hallotta a sikolyokat, érezte a vér, az ürülék és az égő hús szagát. - Mindig ugyanazokat a kérdéseket tette fel - mondta a törvényen kívülieknek komoran -, de a csiklandozás mindennap más volt.

- Ennek egyetlen gyereket sem lenne szabad kitenni - mondta Harwin, miután Arya végzett. - Hallottuk, hogy a Hegy elveszítette emberei felét a Kőmalomnál. Lehet, hogy ez a Csiklandozó nevezetű most épp a Vörös Ágon sodródik lefelé, és halak eszik az arcát. Ha nem, hát akkor egy-egyel több bűn, amiért felelniük kell. Hallottam, amikor őlordsága azt mondta, ez a háború úgy kezdődött, hogy a Segítő elküldte őt, hogy hajtsa végre a király igazságszolgáltatását Ser Gregor Clegane-en, és azt akarja, hogy így is fejeződjön be. - Biztatóan megveregette Arya vállát. - Legjobb lesz, ha lóra ülsz, úrnóm. Egy hosszú napi lovaglás az út Makkvárig, de a végén tető lesz a fejünk felett és meleg leves a gyomrunkban.

Tényleg egy hosszú napon át lovagoltak, de amikor már sötétedett, átkeltek egy patakon, és ott álltak Makkvár köfalai és hatalmas tölgyfa tornya előtt. A vár ura távol volt; a saját ura, Lord Vance kíséretében harcolt, és a kastély kapuit bezárták és elrekesztették a távollétében. Nagyságos felesége azonban régi barátja volt Héthúr Tomnak, és Anguy azt mondta, valaha szeretők voltak. Anguy gyakran lovagolt mellette. Korban Gendryt leszámítva ő állt a legközelebb hozzá, és tréfás történeteket mesélt neki a dorne-i határvidékről. Ugyanakkor sohasem ugratta. *Nem a barátom. Csak azért marad a közelemben, hogy rajtam tartsa a szemét, és megakadályozza, hogy újra elmeneküljek.* Nos, Arya is nyitva tartotta a szemét. Syrio Forel megtanította, hogyan kell.

Erdős urának felesége meglehetősen melegen üdvözölte a törvényen kívülieket, bár alaposan rájuk pirított, amiért egy kislányt hurcolnak át a háborún. Amikor Citrom elkottyantotta, hogy Arya előkelő származású, még mérgesebb lett.

- Ki öltöztette szegény gyermeket azokba a Bolton-rongyokba? - kérdezte tőlük dühösen. - Az a címer... sokan vannak, akik gondolkodás nélkül felkötnék, csak mert nyüzött embert visel a szíve fölött!

Arya hirtelen azon kapta magát, hogy felvezetik a lépcsőn, belenyomják egy kádba, és forró vizet öntenek rá. A lady szolgálóleányai olyan erősen dörzsölték, hogy úgy érezte, maguk is meg akarják nyüzni. Még valami édes-büdös, virágillatú dolgot is beleszórtak a vízbe.

Azután pedig ragaszkodtak hozzá, hogy kislányos holmikat vegyen fel; barna gyapjúharisnyát, világos ingruhát, arra pedig világoszöld köntöst. Az ingre barna cérnával mindenhová mak-

kokat varrtak, és a köntös szegélyét is makkok díszítették.

- A nagyanyám nővére septa egy óvárosi gyerekházban - mondta a lady, miközben a lányok megkötötték a köntöst Arya hátán. - Odaküldtem a lányomat, amikor kitört a háború. Mire viszatér, minden bizonnyal kinövi ezeket a ruhákat. Szereted a táncot, gyermekem? Az én Carellenem pompás táncos. Énekelni is gyönyörűen tud. Te mit szeretsz csinálni?

Arya a szőnyeget piszkálta a lábujjával.

- Én a Tüvel szeretek foglalatoskodni.

- Pihentető, igaz?

- Hát - felelte Arya -, ahogyan én csinálom, úgy nem.

- Nem? Én mindig pihentetőnek találtam. Az istenek mindegyikünket ellátják apró adottságokkal és tehetséggel, s az a feladatunk, hogy használjuk is őket. A nagynéném mindig ezt mondja. Bármilyen cselekedet imádságnak számít, ha legjobb tudásunkkal végezzük. Hát nem szép gondolat? Jusson eszedbe, amikor legközelebb kézimunkázol! Mindennap gyakorolod?

- Gyakoroltam, míg el nem veszítettem a Tűt. Az új nem olyan jó.

- Ilyen időkből bizony úgy kell elboldogulnunk, ahogy tudunk! - A lady a ruháján matatott. - Így ni. Most már úgy festesz, mint egy igazi kis hölgy.

Nem vagyok hölgy - válaszolta volna legszívesebben Arya. - *Farkas vagyok!*

- Nem tudom, ki vagy te, gyermekem - folytatta az asszony -, és lehet, hogy így a legjobb. Attól tartok, valami fontos ember lánya vagy. - Lesimította Arya gallérját. - Az ilyen időkből jobb jelentéktelennek lenni. Bárcsak itt tarthatnálak magam mellett! Igaz, az sem lenne biztonságos. Vannak ugyan falaim, de túl kevés az emberem - sóhajtott fel.

Mire Aryát megmosták, megfésülték és felöltöztették, már felszolgálták a vacsorát. Ahogy Gendry ránézett, olyan harsány nevetésre fakadt, hogy a bor is kicsordult az orrán, míg Harwin fültövön nem suhintotta. Az étel egyszerű volt, de tápláló: birkahús gombával, barna kenyér, borsópuding és sült alma sárga sajttal. Miután a szolgák leszedték az asztalt és elmentek, Zöldszakáll lehalkította a hangját, és megkérdezte, van-e Óladységének valami híre a Villámúrról.

- Hírem? - mosolygott az asszony. - Alig két hete, hogy itt jártak. Ők meg még egy tucatnyian, birkákat tereltek. Alig hittem a szememnek. Thoros köszönetképpen hármat nekem adott. Az egyiket ma este ették meg.

- Thoros, amint birkákat terel? - Anguy hangosan nevetett.

- Elismerem, különös látvány volt, de Thoros azt mondta, hogy papként ért a nyáj tereléséhez.

- Az ám, meg ahhoz is, hogyan nyírja meg őket! - vigyorgott Cítromköpönyeg.

- Valakinek kivételesen remek dalt kellene faragnia ebből! - Tom megpendített egy húrt a hár-fáján.

Az úrnő lesújtó pillantást vetett rá.

- Valakinek, aki esetleg nem azt rímeli a „megverik”-re, hogy „Lord Beric”. Vagy aki nem játssza el az „Ó, feküdj le a fűbe, édes leány”-t a környék minden fejlányának, és nem hagy közülük kettőt teherben.

- A „Hadd igyak a szépségedből” volt az - védekezett Tom -, és a fejlányok mindig szívesen hallgatják. Akárcsak egy bizonyos előkelő hölgy, amennyire emlékszem. Azért játszom, hogy örömet szerezzek.

Az asszony orrlyukai kitégultak.

- A Folyóvidék tele van olyan lányokkal, akiknek örömet szerezteél, és mindegyik kóróteát iszik. Azt gondolná az ember, hogy egy ilyen vénember, mint te, tudja, hogy a hasukra kell önteni a magját. Meglásd, a végén az emberek még Hétygyerekes Tomnak neveznek majd!

- Az az igazság - mondta Tom -, hogy a hetet már sok évvel ezelőtt átléptem. És remek gyerekek ám, olyan édes a hangjuk, mint a fülemülének! - A dolog szemmel láthatóan nem zavarta Tomot.

Elmondta őlordsága, hogy hová tart, úrnóm? - kérdezte Harwin.

- Lord Beric sohasem avat be a terveibe, de éhínség dül odalent Kőszentély meg a Háromkrajcár Erdő környékén. Én ott keresném - kortyolt egyet a borából. - Jobb, ha tudjátok,

kellemetlenebb látogatóim is akadtak. Egy farkasfalka üvöltött a kapum alatt. Azt hitték, nálam van Jaime Lannister.

Tom abbahagyta a pengetést.

- Akkor tehát igaz, hogy a Királyölő megint szabad?

A lady megvetően végigmérte.

- Alig hiszem, hogy vadásznának rá, ha még mindig megbéklyózva ücsörögne Zúgó mélyén.

- Mit mondtál nekik, úrnóm? - kérdezte Szerencsés Jack.

- Mit? Hogy Ser Jaime odafent van az ágyamban, meztelenül, de túlságosan kimerült, hogy lejöjjön. Az egyikük arcátlan módon hazugnak mert nevezni, úgyhogy egy-két keresetlen szóval elzavartuk őket. Azt hiszem, Feketefenek-kanyar felé vették az útjukat.

Arya nyugtalanul fészkelődött a padon.

- Milyen északiak voltak, akik a Királyölőt keresték?

Úgy tűnt, az asszonyt meglepte, hogy megszólalt.

- Nem mondták meg a nevüket, gyermekeim, de feketében voltak, a mellükön fehér nappal.

A fekete alapon fehér nap Lord Karstark címere - gondolta Arya. - Azok Robb emberei. Vajon még mindig itt lehetnek a közelben? Ha meg tudna szökni a törvényen kívüliektől, és megtalálná őket, talán visszavinnék az anyjához Zúgóba...

- Azt nem mondták, hogyan szökött meg Lannister? - kérdezte Citrom.

- De igen - felelte Lady Erdős. - Nem mintha egy szót is elhitem volna belőle. Azt állították, hogy Lady Catelyn engedte el.

Ez úgy megdöbbenette Tomot, hogy elszakította az egyik húrt.

- Menj már! - kiáltott. - Ez örülség!

Ez nem igaz. Nem lehet igaz!

- Én is ugyanezt gondoltam - bólintott a lady.

Harwinnak ekkor jutott eszébe Arya.

- Az ilyesmi nem a te füleidnek való, úrnóm.

- Ne, hallani akarom!

A törvényen kívüliek azonban nem tágitottak.

- Menj, kicsi mókus! - mondta neki Zöldszakáll. - Legyél jó kis hölgy, és játssz szépen az udvaron, míg mi beszélünk!

Arya dühösen elsompolygott, és ha az ajtó nem olyan nehéz, be is csapja maga mögött. Sötét-ség borult Makkvárra. A falak mentén égett néhány fáklya, de ez volt minden. Az apró kastély kapuját bezárták és beretesztették. Igaz, megígérte Harwinnak, hogy nem próbál meg újra elszökni, de ez még azelőtt volt, hogy elkezdtek volna az anyjáról hazudozni.

- Arya? - Gendry követte az udvarra. - Az úrnő azt mondta, van itt egy kovácsműhely. Megnézzük?

- Ha akarod. - Nem volt más dolga.

- Ez a Thoros - szólalt meg Gendry, ahogy elhaladtak a ketrecek előtt - ugyanaz a Thoros, aki Királyvárban élt a kastélyban? Vörös pap, kövér, borotvált fejjel?

- Azt hiszem. - Arya egyszer sem beszélt Thorossal Királyvárban, amennyire emlékezett, de tudta, ki ő. Ő és Jalabhar Xho voltak Robert udvarának legszínesebb figurái, és Thoros magával a királlyal is nagy barátságban volt.

- Nem fog emlékezni rám, de a mi műhelyünkbe járt. - A vár műhelyét már jó ideje nem használták, bár a kovács szerszámai szép rendben lógtak a falon. Gendry meggyújtott egy gyertyát, letette az üllőre, és leemelt egy fogót.

- A mesterem mindig szidta a lángoló kardjai miatt. Az mondta, a jó acéllal nem szabad így bánni, de Thoros sohasem használt jó acélt. Csak futótűzbe mártott egy olcsó pengét, és meggyújtotta. A mesterem azt mondta, ez csak valami alkimista trükk, de a lovakra meg a zöldfülű lovagokra rájlesztett vele.

Arya összeráncolta az arcát, ahogy megpróbált visszaemlékezni, beszélt-e az apja valaha is Thorosról.

- Nem túlságosan papos természetű, ugye?
  - Nem - ismerte el Gendry. - Mott mester azt mondta, Thoros még Robert királyt is az asztal alá tudja inni. Olyanok, mint két tojás, mondta, mindketten torkosak és iszákosak.
  - Nem lenne szabad iszákosnak nevezned a királyt. - Lehet, hogy Robert király sokat ivott, de mégiscsak az apja barátja volt.
  - Én Thorosról beszéltem. - Gendry feléje nyúlt a fogóval, mintha meg akarná csípni az arcát, de Arya félreütötte a szerszámot. - Imádta a lakomákat és a tornákat, ezért szerette annyira Robert király. És Thoros bátor ember volt. Amikor Pyke falai leomlottak, ő volt az első, aki berontott a résen. Lángoló kardjával küzdött, és minden csapással meggyújtott egy vasembert.
  - Bár nekem is lenne egy lángoló kardom! - Arya rengeteg embert szívesen felgyújtott volna.
  - Mondtam neked, hogy ez csak trükk. A futótűz tönkreteszi az acélt. A mesterem minden torna után új kardot adott el Thorosnak. Minden alkalommal összevesztek az áron. - Gendry visszaakasztotta a falra a fogót, és levette a súlyos kalapácsot. - Mott mester azt mondta, ideje elkészítenem az első kardomat. Adott egy darab remek acélt, és én tudtam, hogyan akarom alakítani a pengét. Csak aztán jött Yoren, és elvitt az Éjjeli Őrségbe.
  - Még mindig csinálhatsz kardokat, ha akarsz - mondta Arya. - Csinálhatsz a bátyámnak, Robbnak, ha odaérünk Zúgóba.
  - Zúgó. - Gendry letette a kalapácsot és ránézett. - Most másmilyen vagy. Mint egy igazi, rendes kislány.
  - Úgy nézek ki, mint egy tölgyfa ezzel a sok ostoba makkal.
  - De szép. Egy szép tölgyfa. - A fiú közelebb lépett és megszagolta. - A változatosság kedvéért még az illatod is jobb.
  - A tiéd nem. Te bűzlesz!
- Arya nekilökte az üllőnek, és megpróbált elfutni, de Gendry elkapta a karját. Erre a lábai közé dugta a saját lábát, és felbuktatta, Gendry azonban magával rántotta, és ide-oda gurultak a kovácsműhely padlóján. A fiú nagyon erős volt, de Arya sokkal gyorsabb. Valahányszor megpróbálta lefogni, kicsúszott a szorításából, és megütötte. Gendry csak nevetett a pofonokon, amitől a lány éktelen haragra gerjedt. A fiú végül elkapta mindkét karját az egyik kezével, a másikkal pedig csiklandozni kezdte, így Arya a térdével keményen a lábai közé rúgott, és kitépte magát a markából. Mindketten tetőtől talpig mocskosak voltak, az ostoba makkos ruha egyik ujjá pedig elszakadt.
- Na, gondolom, most már nem nézek ki olyan szépen! - kiabálta Arya.
  - Épp Tom dalolt, amikor beléptek a terembe.

*Tollpárnám oly meleg, puha,
Hajtsd hát le rá fejed,
Aranyselyem ruhát adok,
ékszert, gyöngyöt neked.
Hogy hölgyem légy, óh kedvesem,
mert lennék urad én,
Tüzem melenget, kardom óv,
míg künn oson az éj.*

- Harwinnak elég volt egyetlen pillantás, és kacagni kezdett, Anguy pedig megvillantotta ostoba, szeplős mosolyát, és így szólt:
- Biztos, hogy ez egy előkelő hölgy?
  - Citrom azonban nyakon vágta Gendryt.
  - Harcolni akarsz? Harcolj velem! Ő kislány, feleakkora, mint te! Hozzá ne nyúlj, hallod!
  - Én kezdtem - közölte Arya. - Gendry csak beszélt.
  - Hagyd a fiút, Citrom! - mondta Harwin. - Én elhiszem, hogy tényleg Arya kezdte. Deresben is pont ilyen volt.

Tom rákacsintott, miközben dalolt.

*Hogy kacag a lány ezen,
a fák, mezők szüze:
Tollpárnád nem kell, nem kell
a kandallód tüze.
Levélből szőttem köntösöm,
gyöngyként harmat ragyog,
De lehetsz a zöldben kedvesem
S én zöldben asszonyod.*

- Nekem nincsen köntösöm - jegyezte meg az asszony apró, gyöngéd mosollyal -, de Carellen hagyott itt más ruhákat is, amik talán jók lesznek. Gyere, gyermekem, menjünk fel, és nézzünk körül!

Ez még rosszabb volt, mint az előbb. A lady ragaszkodott hozzá, hogy Arya újra megfürödjön, azonkívül megigazította és megfésülte a haját is. Az ezúttal ráadott ruha orgonaszínű volt, és kicsiny igazgyöngyök díszítették. Az egyetlen előnye az volt, hogy miután igen finom anyagból készült, senki sem várhatta tőle, hogy lovagoljon benne. Így másnap reggel, miközben reggeliztek, a lady nadrágot, övet és tunikát adott neki, meg egy vasszegecsekkel kivert barna szarvasbőr mellényt.

- A fiam holmija volt - mondta neki. - Hétéves volt, amikor meghalt.

- Sajnálom, hölgyem. - Arya hirtelen megsajnálta, és elszégyellte magát. - Azt is sajnálom, hogy elszakítottam a makkos ruhát. Nagyon csinos volt.

- Igen, gyermekem. És te is az vagy. Légy bátor!

DAENERYS

A Büszkeség terének közepén vörös téglából épített szökőkút állt, melynek vize kénközszagot árasztott, a szökőkút közepén pedig rettenetes, húsz láb magas bronzhárpia ágaskodott. Női arca volt, aranyozott haja, elefántcsont szeme és hegyes elefántcsont fogai. A víz sárgán lövellt súlyos melleiből. Karok helyett azonban denevér- vagy sárkányszárnyai, lábak helyett saskarmai voltak, hátul egy skorpió behajlított, mérges farkát viselte.

Ghis háрпиája - gondolta Dany. Az ősi Ghis ötezer évvel ezelőtt elbukott; légióit szétszórta az ifjú Valyria ereje, téglafalait lerombolták, épületeit és utcáit hamuvá és parázzsá égette a sárkánytűz, földjeit sóval, kénnel és koponyákkal vetették be. Ghis istenei elpusztultak, ahogy a népe is. Ser Jorah azt mondta: Astapor mai lakói keverékek. Még a ghisi nyelvet is javarészt elfelejtették; a rabszolgavárosok hódítóik felső-valyriai nyelvjárását beszélték, illetve ennek általuk elkorcsosított változatát.

A Régi Birodalom jelképe még mindig állt, ennek a szörnyetegnek a karmai között azonban súlyos lánc lógott, mindkét végén nyitott bilincessel. *Ghis háрпиája villámot tartott a karmai között. Ez Astapor háрпиája.*

- Mondd meg a westerosi szajhának, hogy süsse le a szemét! - panaszkodott Kraznys mo Nakloz, a rabszolga-kereskedő a rabszolgálynak, aki helyette beszélt. - Én húst árulok, nem fémeket. A bronz nem eladó. Mondd meg neki, hogy a katonáimat nézze! Még egy napnyugati bár bár tompa, bíborszín szeme is láthatja, milyen pompások a teremtményeim!

Kraznys felső-valyriaiját eltorzította és megsűrűsítette a ghisiek jellegzetes morgása, s itt-ott a rabszolgatartók nyelvezetével keveredett. Dany jól értette a kereskedőt, de mosolygott, és üresen nézett a rabszolgálynra, mintha azon tünődne, mit mondott a férfi.

- A Jó Kraznys Mester azt kérdezi, hát nem pompások-é? - A lány jól beszélt a Közös Nyelvet ahhoz képest, hogy sohasem járt Westeroson. Nem lehetett idősebb tíznél, és Naath népére jellemző kerek, lapos arca, sötét bőre és aranylő szeme volt. A *Béke* népének nevezték őket, és mindenki egyetértett abban, hogy közülük kerülnek ki a legjobb rabszolgák.

- Lehet, hogy megfelelnek a céljaimnak - felelte Dany. Ser Jorah javasolta, hogy csak a dothrakit és a közöst használja, míg Astaporban vannak. *Az én medvéim okosabb, mint amilyeneknek látszik.* - Mesélj a kiképzésükről!

- A westerosi asszony elégedett velük, de nem dicséri őket, hogy lent tartsa az árat - mondta a tolmács mesterének. - Azt kívánja tudni, hogyan képezték ki őket.

Kraznys mo Nakloz meghajtotta a fejét. A rabszolga-kereskedőnek olyan illata volt, mintha málnában fürdött volna, előreálló, vörös-fekete szakálla pedig olajtól csillogott. *Nagyobb melle van, mint nekem* - gondolta Dany. Jól látta ezt az aranyszegélyű tokar vékony, tengerzöld selymén keresztül, amelyet a férfi a teste köré tekerve, egyik vállán átvette viselt. Bal kezével a tokart tartotta, ahogy körbejárt, míg jobbáiban rövid bőrkorbácsot szorongatott.

- Hát minden westerosi disznó ilyen tudatlan? - panaszkodott. - Az egész világ tudja, hogy a Makulátlanok a lándzsa, a pajzs és a rövid kard mesterei. - Szélesen rámosolygott Danyre. - Mondd el neki, amit tudni akar, rabszolga, de gyorsan! Nagyon forró a nap.

Ez legalább igaz. Mögöttük két egyforma rabszolgályn állt, és csíkos selyem napellenzőt tartottak a fejük fölé, de Dany még az árnyékban is szédült, Kraznys pedig bőségesen izzadt. A Büszkeség tere hajnal óta pörkölődött a nap hevében, és Dany még a szandálja vastag talpán át is érezte a vörös téglaforróságát a talpa alatt. A hó reszkető felhőkben lövellt ki a téglából, s ettől Astapor lépcsőzetes piramisai álomszerűen elmosódtak a tér körül.

Ha a Makulátlanok érezték is a hőséget, semmi jelét nem adták. *Ahogy ott állnak, lehet, hogy*

maguk is téglából vannak. Ezret vezényeltek ki a kaszányáikból, hogy szemügyre vehesse őket, és tíz százas alakzatban sorakoztatták fel a harcosokat a szökőkút és a hatalmas bronzhárpia előtt. Merev vigyázban álltak, tekintetüket rezzenetlenül előrszegezték. Egyetlen ruhadarabjuk a fehér vászon ágyékkötő volt, amit a derekukra tekerve viseltek, és a kúp alakú bronzsisak, tetején jó lábnyi hosszú kihegyezett tüskével. Kraznys megparancsolta nekik, hogy tegyék le a lándzsákat és pajzsokat, vegyék le a kardszíjakat és bélelt tunikájukat, hogy Westeros királynője jobban megvizsgálhassa szikár, kemény testüket.

- Testméret, gyorsaság és erő alapján kiválogatott ifjak - mondta a rabszolgálya. - Ötévesen kezdődik el a kiképzésük. Mindennap hajnaltól alkonyatig edzenek, míg el nem sajátítják a rövid kard, a pajzs és a szigony használatát. A kiképzés nagyon szigorú, felség. Három fiúból csak egy éli túl. Ez köztudott. A Makulátlanok között az a mondás járja, hogy ha egyszer elnyerik a tüskés sisakot, túl vannak a legrosszabbon, mert a jövőben semmilyen szolgálat nem lehet keményebb a kiképzésüknél.

Bár Kraznys mo Nakloz elvileg egyetlen szót sem beszélt a Közös Nyelven, folyamatosan bőlogatott, mialatt a lány beszélt, és időnként megbökte a tolmács oldalát a korbácsával.

- Mondd meg neki, hogy ezek egy napja és egy éjszakája állnak itt élelem és víz nélkül! Mondd meg neki, hogy ha megparancsolom, addig állnak itt, míg össze nem esnek, és amikor már kilencszázkilencvenkilenc holtan hever a téglákon, az utolsó akkor is ott fog állni, és nem moccan, míg érte is el nem jön a halál! Ilyen a bátorságuk. Mondd meg neki!

- Én ezt örülségnek hívom, nem bátorságnak - jegyezte meg Fehérszakáll Arstan, miután a komoly kis tolmács végzett mondandójával. Keményfa botja végét a téglához ütögette, mintha ezzel akarná kifejezésre juttatni nemtetszését. Az öregember nem akart Astaporba hajózni, és a rabszolgahadsereg megvásárlását sem támogatta. Egy királynőnek minden oldalt meg kell hallgatnia, mielőtt döntést hozna, ezért hozta őt Dany magával a Büszkeség terére, nem azért, hogy vigyázzon rá. A vérlovagjai elegendőek voltak arra. Ser Jorah Mormontot a *Balerion* fedélzetén hagyta, hogy őrizze a népét és a sárkányait. Akarata ellenére kénytelen volt a sárkányokat a fedélközbe zární. Túl veszélyes lett volna hagyni, hogy szabadon repkedjenek a város felett, hiszen a világ hemzsegett az olyanoktól, akik boldogan megölnék őket, ha másért nem is, hát hogy utána sárkányölőnek mondhassák magukat.

- Mit mondott a бүdös vénember? - tudakolta a rabszolgatartó a tolmácsától. Amikor a lány elmondta neki, elmosolyodott és így szólt: - Tájékoztsd a vadakat, hogy mi ezt engedelmességnek nevezzük. Lehet, hogy mások erősebbek, gyorsabbak vagy nagyobbak a Makulátlanoknál. Néhányan talán még a kard, a lándzsa és a pajzs használatában is méltó párjuk lehetnek. De a tengerek közt sehol sem találsz náluk engedelmesebbet.

- A birkák is engedelmesek - jegyezte meg Arstan, miután a szavakat lefordították. Ő is beszélt egy kicsit a valyriait, de a lányhoz hasonlóan ő is értetlenséget mímelt.

Kraznys mo Nakloz kivillantotta nagy, fehér fogait, amikor ezt tolmácsolták.

- Elég egy szó tőlem, és ezek a birkák a téglákra öntik a бүdös vénember beleit - mondta -, de ezt ne mond el nekik! Mondd azt, hogy ezek itt sokkal inkább kutyák, mint birkák! Esznek kutyát vagy lovat ebben a Hét Királyságban?

- Jobban szeretik a disznót és a marhát, méltóságod.

- Marhahús. Pfüj! A mosdatlan vadak étele.

Dany ügyet sem vetett rájuk, lassan végiglépdelt a rabszolgakatonák sorfala előtt. A lányok szorosan követték a selyemernyővel, hogy árnyékban tartsák, de az előtte álló ezer embernek nem volt hasonló védelme. Több mint a felükön a dothrakik rézszínű bőrét és mandulavágású szemét fedezte fel, de látott a Szabad Városokból származókat is az alakzatban sápadt qarthetaikkal, ébenfekete arcú nyár-szigetekiekkel és sok más nép fiaival együtt, akiknek az eredetéről még sejtése sem volt. Néhányuk bőrének ugyanolyan borostyánszínű árnyalata volt, mint Kraznys mo Naklozénak, tüskés, vörös-fekete hajuk pedig Ghis ősi népére utalt, akik a hárpia fiainak nevezték magukat. *Még a saját fajtájukat is eladják.* Ezen nem kellett volna meglepődnie. A dothrakik ugyanezt tették, ha egyik khalasar a másikkal találkozott a fütengerben.

A katonák között voltak magas és alacsony termetűek. Korban tizennégy és húsz között lehetnek, ahogy Dany meg tudta ítélni. Az arcuk sima volt, a szemük pedig ugyanolyan, hiába volt fekete, barna, kék, szürke vagy borostyánszínű. *Olyanok, mintha egyetlen férfi lennének* - gondolta Dany, de aztán rájött, hogy egyáltalán nem férfiak. A Makulátlanok eunuchok, egytől egyig.

- Miért vágjátok meg őket? - kérdezte Kraznystól a rabszolgalányon keresztül. - Mindig azt hallottam, hogy az egész férfiak erősebbek az eunuchoknál.

- Egy eunuch, akit fiatalon megvágunk, sohasem fog rendelkezni a ti westerosi lovagjaitok nyers erejével, az igaz - felelte Kraznys mo Nakloz, miután a kérdést lefordították neki. -A bika is erős, de a küzdővermekben mindennap hálnak meg bikák. Még nincs három napja, hogy egy kilencéves kislány végzett egyet Jothiel Vermében. Mondd meg neki, hogy a Makulátlanok sokkal jobb dologgal bírnak, mint az erő! Ők rendelkeznek a fegyelem adományával. Igen, a Régi Birodalom szokásai szerint harcolunk. Ők az újjá született Régi Ghis menetelő légiói, a végletekig engedelmesek, a végletekig hűségesek, és egyáltalán nem ismerik a félelmet...

Dany türelmesen végighallgatta a fordítást.

- Még a legbátrabb emberek is félnek a haláltól és a megcsonkítástól - mondta Arstan, miután a lány végzett.

Kraznys megint elmosolyodott, amikor ezt hallotta.

- Mondd meg az öregembernek, hogy hűgyszagot áraszt, és csak a bot tartja állva!

- Tényleg, méltóságod?

A férfi megdőfte a korbácsával.

- Dehogyan, hát lány vagy te vagy kecske, hogy ilyen ostobaságot kérdezel? Mondd, hogy a Makulátlanok nem emberek! Mondd meg, hogy a halál semmit sem jelent nekik, a csonkítás pedig még annál is kevesebbet! - Megállt egy jókötésű katona előtt, aki Lhazar népének jegyeit viselte magán, erősen meglendítette a korbácsát, ami véres csíkot rajzolt a fickó rézszerű arcára. Az eunuch hunyorított egyet, majd tovább állt rendületlenül, vérezve. - Szeretnél még egyet? - kérdezte Kraznys.

- Ha méltóságod úgy akarja.

Nehéz volt értetlenséget tettetni. Mielőtt Kraznys újra felemelhette volna a korbácsot, Dany megfogta a karját.

- Mondd meg a Jó Mesternek, hogy már látom, milyen erősek a Makulátlanjai, és milyen bátran tűrik a fájdalmat!

Amikor Kraznys meghallotta a szavakat valyriai nyelven, nevetni kezdett.

- Mondd meg ennek a tudatlan nyugati szajhának, hogy a bátorságnak ehhez semmi köze!

- A Jó Mester azt mondja, ez nem bátorság volt, felség.

- Mondd neki, hogy nyissa ki a szutykos szemét!

- Arra kér, hogy most figyelj jól, felség!

Kraznys a következő eunuchhoz lépett a sorban. Ez szálfatermetű ifjú volt Lys kék szemével és lenszőke hajával.

- A kardodat! - utasította. Az eunuch letérdelt, kivonta a fegyvert, és odanyújtotta neki markolattal előre. Rövid kard volt, inkább dőfésre, mint vágásra tervezték, de a penge élesnek látszott. - Állj fel! - parancsolt rá Kraznys.

- Méltóságod! - Az eunuch felállt, Kraznys mo Nakloz pedig lassan végighúzta a fegyvert a felsőtestén, vékony, vörös vonalat hagyva a hasán és a bordák között. Aztán a fegyver hegyét az egyik széles, rózsaszín mellbimbó alá dőfte, és elkezdte ide-oda mozgatni.

- Mít csinál? - kérdezte a lánytól Dany, miközben a katona mellkasán vér csordult le.

- Mondd meg a tehénnek, hogy hagyja abba a bögést! - vakkantotta Kraznys, meg sem várva a fordítást. - Nem lesz semmi baja tőle. A férfiaknak nincsen szükségük mellbimbóra, főleg nem az eunuchoknak. - A mellbimbót már csak egy vékony bőrdarab tartotta. A kereskedő suhintott egyet a karddal, és a testrészt a téglákra zuhant, kerek, vörös szemet hagyva maga mögött, amelyből bőséges könnyzárpként ömlött a vér. Az eunuch meg sem mozdult, míg Kraznys vissza nem adta neki a kardját, markolattal előre. - Itt van, végeztem veled.

- Ez itt örül, hogy szolgálhatott téged.
Kraznys visszafordult Danyhez.
- Amint látod, nem érznek fájdalmat.
- Hogy lehet ez? - tudakolta a lány a tolmácson keresztül.
- A bátorság bora - jött a válasz. - Nem valódi bor, hanem halálos éji árny, vérlégy lárvája, fekete lótszgyökér és sok más titkos dolog keveréke. A megvágásuk napjától kezdve ezt isszák minden étkezéshez, és minden év elteltével kevesebbet és kevesebbet érznek. Ettől rettenthetlenné válnak a csatában. Kínózni sem lehet őket. Mondd meg a vadnak, hogy a titkai biztonságban vannak a Makulátlanoknál! Örként állíthatja őket a tanácskozásaira, sőt még a hálóterme mellé is. Nem kell aggódnia, mit hallanak meg esetleg.

- Yunkaiban és Meereenben az eunuchoknak gyakran eltávolítják a heréit, de meghagyják a vesszőt. Az ilyen ember terméketlen lesz, de néha előfordul, hogy képes merevedésre. Ebből csak baj származhat. Mi a vesszőt is levágjuk, nem hagyunk semmit. A Makulátlanok a földkerekség legtisztább teremtményei. - Újabb széles, fehér vigyort lövellt Dany és Arstan felé. - Úgy hallottam, a Hét Királyságban az emberek ünnepélyes esküvel fogadják, hogy tiszták maradnak, nem nemzenek gyermekeket, és csak a kötelességüknek élnek. Nem így van?

- De igen - felelte Arstan, miután lefordították a kérdést. - Sok ilyen rend létezik. A Fellegvár mesterei, a septonok és septák, akik a Hetet szolgálják, a halottak csendes nővérei, a Királyi Testőrség és az Éjjeli Őrség...

- Szerencsétlenek - morogta a rabszolga-kereskedő a fordítás után. - Az ember nem arra születik, hogy így éljen. A napjaik a kísértés kínjaival telnek, ezt minden bolond látja, és előbb-utóbb kétségtelenül engedniük kell alantasabb ösztöneiknek. Nem úgy a mi Makulátlanjaink! Ők oly módon jegyezték el magukat a kardjukkal, amivel a ti felesküdt testvéreitek nem versenyezhetnek. Soha nem csábíthatja el őket asszony, sem férfi.

A lány közvetítette a beszéd lényegét, egy kicsit udvariasabban.

- A test örömein kívül más is elcsábíthatja az embereket - tiltakozott Fehérszakállú Arstan, miután a lány befejezte.

- Az embereket igen, de nem a Makulátlanokat! A zsákmány sem érdekli jobban őket, mint az erőszakoskodás. A fegyverükön kívül nincs semmi más tulajdonuk. Még nevet sem engedélyezünk nekik.

- Nevet sem? - Dany összevonta a homlokát, és a kis tolmácshoz fordult. - Tényleg így van, ahogy a Jó Mester mondta? Nincsen nevük?

- Így van, felség.

Kraznys megállt egy ghisi előtt, aki akár magasabb, jobb erőben lévő fivére is lehetett volna, és a korbácsával egy kicsiny bronzlemezre suhintott a katona lábainál heverő kardszíjon.

- Ott a neve. Kérdezd meg Westeros szajháját, el tudja-e olvasni a ghisi rovásokat! - Amikor Dany bevallotta, hogy nem, a kereskedő a Makulátlanhoz fordult. - Mi a neved? - kérdezte tőle.

- Ezt itt Vörös Bolhának hívják, méltóságod.

A lány elismételte a szavakat a Közös Nyelven.

- És tegnap mi volt?

- Fekete Patkány, méltóságod.

- Azelőtt?

- Barna Bolha, méltóságod.

- Azelőtt?

- Nem emlékszem rá, méltóságod. Talán Kék Varangy. Vagy Kék Féreg.

- Mondd meg neki, hogy az összesnek hasonló nevei vannak! - parancsolta Kraznys a leánynak. - Ez emlékezteti őket, hogy önmagukban csak jelentéktelen tetvek. A névlemezeket a szolgálat végén egy üres hordóba dobjuk, és minden hajnalban véletlenszerűen húznak egyet maguknak.

- Újabb örülség - jegyezte meg Arstan, amikor meghallotta. - Hogyan jegyezhet meg egy ember mindennap új nevet?

- Akik nem képesek rá, azokat kiselejtezik a kiképzés során, azokkal együtt, akik nem képesek egész nap teljes felszereléssel futni, megmászni egy hegyet az éj sötétjében, végigmenni a parázon, vagy megölni egy csecsemőt.

Dany szája erre biztosan összerándult. *Vajon meglátta a kereskedő, vagy nemcsak kegyetlen, hanem vak is?* Gyorsan elfordult, megmervítette az arcát, míg el nem hangzott a fordítás. Csak ekkor kérdezte meg:

- Kinek a csecsemőit ölik meg?

- Egy Makulátlannak, hogy elnyerje tuskés sisakját, egy ezüstmárkával el kell mennie a rabszolgapiacra, keresnie kell egy síró újszülöttet, és végeznie kell vele az anyja szeme láttára. Így győződünk meg róla, hogy nem maradt bennük gyengeség.

Dany rosszul érezte magát. A *meleg* - próbálta meggyőzni magát.

- Kiveszel egy csecsemőt az anyja kezéből, megölsz, miközben nézi, aztán egy ezüstpénzzel fizetsz a fájdalomért?

Miután elhangzott a fordítás, Kraznys mo Nakloz hangosan nevetni kezdett.

- Micsoda puhány, nyavalygó bolond ez itt! Mondd meg Westeros szajhájának, hogy a pénz a gyermek tulajdonosát illeti, nem az anyját! A Makulátlannak nem szabad lopniuk. - A lábához ütögette a korbácsát. - Mondd el neki, hogy nagyon kevesen bukhatnak el ezen a próbán! Azt kell monddjam, hogy a kutya nehezebb dió a számukra. A megvágása napján minden fiú egy kutya-kölyköt kap. Az első év végeztével meg kell fojtania. Aki nem képes erre, azt megöljük, és felvetjük az életben maradt kutyákkal. Úgy találjuk, hogy ez jó, hatásos lecke.

Fehérszakáll Arstan a téglákhoz ütötte a botja végét, ahogy ezt hallgatta. Tap, tap, tap. Lassan és ütemesen. Tap, tap, tap. Dany látta, hogy elfordítja a fejét, mintha rá sem bírna nézni Kraznysra.

- A Jó Mester azt mondta, ezeket az eunuchokat nem lehet elcsábítani sem pénzzel, sem testtel - fordult Dany a lányhoz. - De mi van, ha egy ellenségem szabadságot ajánlana nekik, ha elárulnak engem?

- Azonnal megölnék, és elvinnék neki a fejét, mondd meg! - válaszolta a rabszolga-kereskedő.

- Más rabszolgák talán lopnak és ezüstöt halmoznak fel abban a reményben, hogy megvásárolhatják a szabadságukat, de a Makulátlannak akkor sem fogadnák el, ha a kis kanca ajándékként ajánlaná fel nekik. A szolgálaton kívül nincsen életük. Katonák, és semmi egyéb!

- Nekem katonákra van szükségem - ismerte be Dany.

- Mondd meg neki, hogy akkor jól tette, hogy Astaporba jött! Kérdezd meg, mekkora hadsereget kíván vásárolni!

- Hány eladó Makulátlannod van?

- Jelenleg nyolcezer teljesen kiképzett akad. De tudnia kell, hogy csak alakulatonként adjuk el őket. Ezresével vagy centuriákként. Régen adtunk el tízesével is, házi testőrségnek, de az nem bizonyult szerencsésnek. A tíz túl kevés. Összekeverednek más rabszolgákkal, még szabadokkal is, és elfelejtik, kik és mik ők valójában. - Kraznys megvárta, míg a lány lefordítja mindezt a közösré, majd folytatta. - A kolduskirálynőnek meg kell értenie, hogy az ilyen csoda nem olcsó. Yunkaiban és Meereenben a kardjuk áránál kevesebbért is vehet rabszolgharcosokat, a Makulátlannak azonban a világ legjobb gyalogosai, és mindegyikük mögött sokévnnyi kiképzés áll. Mondd meg neki, hogy olyanok, mint a valyriai acél, amit újra és újra, éveken át hajtogatnak, kalapálnak, míg végül erősebb és rugalmasabb lesz a világ minden acéljánál!

- Már hallottam a valyriai acélról - mondta Dany. - Kérdezd meg a jó Mestert, vannak-e a Makulátlannak saját tisztjeik!

- Neked magadnak kell tiszteket állítanod fölédük. Engedelmességre, nem gondolkodásra neveljük őket. Ha ész kell neki, vegyen titkárokat!

- És a felszerelésük?

- A kard, a pajzs, a lándzsa, a szandál és a bélelt tunika jár velük - mondta Kraznys. - És a tuskés sisak, természetesen. Olyan páncélt öltenek, amelyet akarsz, de arról neked kell gondoskodnod.

Danynek nem jutott eszébe más kérdés. Arstanra pillantott.

- Te sokat éltél a világban, Fehérszakáll. Most, hogy láttad őket, mit mondasz?

- Azt, felség, hogy nem - vágta rá az öregember azonnal.

- Miért? - kérdezte a lány. - Beszélj őszintén!

Dany úgy vélte, tudja, mit fog mondani, de azt akarta, hogy hallja a rabszolgány is, hogy később Kraznys mo Nakloz is megtudja.

- Királynőm! - kezdte Arstan. - Évezredek óta nem voltak rabszolgák a Hét Királyságban. A régi és új istenek egyaránt undorral tekintenek a rabszolgaság intézményére. Gonosz. Ha egy rabszolgahadsereg élén szállsz partra Westeroson, sok jó ember csak ezért ellened fordul majd. Sokat ártana az ügyednek és házad becsületének.

- Mégiscsak szükségem van valamiféle hadseregre - mondta Dany. - A kölyök Joffrey nem fogja nekem adni a Vastrónust, csak mert szépen kérem.

- Ha eljön a nap, hogy kibontsd a lobogóidat, Westeros népének fele melléd áll - ígérte Fehérszakáll. - Rhaegar fivérédre még mindig nagy szeretettel emlékeznek.

- És az apámra? - kérdezte Dany.

Az öregember habozott, mielőtt felelt volna.

- Aerys királyra is emlékeznek. Sokévnnyi békét adott a birodalomnak. Felség, nincs szükség rabszolgákra! Illyrio tanácsos vigyáz rád, míg a sárkányaid felnőnek, és titkos küldötteseket menseszt a Keskeny-tengeren át a nevedben, hogy a főurakat a te oldaladra állítsa.

- Ugyanazokat a főurakat, akik hagyták apámat áldozatul esni a Királyölőnek, és térdet hajtottak Robert, a Bitorló előtt?

- A szívük mélyén talán azok is vágynak a sárkány visszatérére, akik térdet hajtottak.

- Talán - ismételte meg Dany. Ez oly ingatag szó, *talán*. Visszafordult Kraznys mo Naklozhoz és a rabszolgányához. - Jól meg kell fontolnom.

A kereskedő vállat vont.

- Mondd meg neki, hogy gyorsan fontolja meg! Sok más vevő akad. Alig három nappal ez előtt mutattam meg ugyanezeket a Makulátlanokat egy kalózkirálynak, aki azt tervezi, megveszi az összeset.

- A kalóz csak százat akart, méltóságod - hallotta Dany a lányt.

A férfi megbökte a korbács végével.

- A kalózok mind hazugok. Mindet meg fogja venni. Ezt mondd meg neki, leány!

Dany tudta, hogy ha visz egyáltalán, száznál biztosan többet visz.

- Emlékeztess Jó Mesteredet, ki vagyok! Emlékeztess rá, hogy én vagyok Viharbanszületett Daenerys, a Sárkányok Anyja, a Tűzjáró, Westeros Hét Királyságának törvényes királynője! Az ereimben Hódító Aegon és az ősi Valyria vére folyik.

A szavai azonban nemigen hatották meg a kövér, parfümiltatú rabszolga-kereskedőt, még saját csúnya nyelvére átültetve sem.

- A Régi Ghis már egy birodalom felett uralkodott, amikor a valyriaiak még birkákat dugtak! - mordult rá a szerencsétlen kis tolmácsra. - És mi a hárpia fiai vagyunk. - Megrántotta a vállát. - Nem azért van nyelvem, hogy asszonyokra pazaroljam. Kelet vagy nyugat, nem számít, képtelemek döntenek, míg nem babusgatják őket, nem hízelegnek nekik, és nem tömik meg őket nyalánkságokkal. Ha ez a sorsom, ám legyen! Mondd meg a szajhának, hogy ha vezetőre lenne szüksége gyönyörű városunkban, Kraznys mo Nakloz boldogan áll a rendelkezésére... és a szolgálatára is, ha igazán nő, nemcsak amennyire annak látszik!

- A Jó Kraznys Mester a legnagyobb örömmel megmutatja neked Astaport, míg gondolkodsz, felség - mondta a tolmács.

- Kocsonyás kutyagyelvével etetem, meg finom, sűrű vöröspolip és meg nem született kutyakölyök mártásával. - A kereskedő megnyalta a száját.

- Azt mondja, sok finom étellel szolgál majd.

- Mondd el neki, milyen szépek a piramisok éjjel! - dörmögte a rabszolga-kereskedő. - Mondd meg neki, hogy mézet nyalogatok a melléről, vagy ha úgy jobban tetszik neki, megengedem,

hogy ő nyalogasson az enyémről.

- Astapor még szebb alkonyatkor, felség - mondta a rabszolgány. - A Jó Mesterek selyemlámpásokat gyűjtanak minden teraszon, és a piramisok színes fényben ragyognak. A Féregfolyón luxushajók járnak, a fedélzetükön lágy zene szól, és meg-megállnak a kis szigeteken ételért, borért és egyéb finomságokért.

- Kérdezd meg, akarja-e látni a küzdővermeinket! - folytatta Kraznys. - Douquor Vermében ma este jó műsor lesz. Egy medve és három kisfiú. Az egyik fiút mézben hempergetik meg, a másikat vérben, a harmadikat pedig rothadó halban, és fogadásokat lehet kötni, a medve melyiket eszi meg először.

Tap, tap, tap, hallotta Dany. Fehérszakáll Arstan arca merev volt, a botja azonban haragos ütemet vert. Tap, tap, tap. Dany mosolyt erőltetett az arcára.

- Nekem van saját medvém a *Balerion* fedélzetén - mondta a tolmácsnak -, és ő is könnyen lehet, hogy megesz engem, ha nem érek vissza időben.

- Látod? - sóhajtott Kraznys, miután a lány lefordította neki Dany szavait. - Nem az asszony dönt, hanem az a férfi, akihez szalad. Mint mindig!

- Köszönd meg a Jó Mesternek a türelmét és kedvességét! - mondta Dany. - És mondd meg neki, hogy gondolkodni fogok azon, amit itt hallottam!

Azzal a kezét nyújtotta Fehérszakáll Arstannak, aki átvezette a téren a hintójához. Aggo és Jhogo kétoldalt csatlakoztak hozzájuk peckes, karikalábú járásukkal, ami a lovasurak sajátja volt, ha kénytelenek voltak leszállni a lóról, hogy közönséges halandóként gyalogoljanak a földön.

Dany gondterhelten mászott be a hintóba, és intett Arstannak, hogy ő is üljön be mellé. Egy ilyen öreg embernek nem szabad gyalogolnia ebben a forróságban. Nem húzta be a függönyöket, miután elindultak. Ebben a vörös téglás városban, ahol a nap ilyen kíméletlenül tűzött, a legapróbb fuvallat is kincset ért, még akkor is, ha finom, vörös port hozott magával. *Amellett látnom is kell a várost.*

Astapor különös város volt még olyasvalakinek a szemében is, aki megjárta a Por várát, és megfürdött a Világ Méhében a Hegyek Anyja tövében. Minden utcát ugyanabból a vörös téglából építettek, ami a teret is borította. Abból készültek a lépcsős piramisok, a mélyre ásott küzdővermek az őket körülvevő, gyűrűben elhelyezett lelátókkal, a kénes szökőkutak, a homályos borosbarlangok és az egésztest körülölelő ősi falak is. *Mily rengeteg téglá, mily régiiek, mily roska-tagok.* A finom, vörös por mindent beborított, ott kavargott az utcán a legkisebb fuvallatra is. Nem csoda, hogy sok astapori asszony elfátyolozza az arcát: a téglapor jobban szűrta a szemet, mint a homok.

- Utat! - kiáltotta a hintó előtt lovagló Jhogo. - Utat a Sárkányok Anyjának! - Amikor azonban kibontotta a nagy, ezüstnyelű korbácsot, amit Danytól kapott, és csettintett vele a levegőben, a lány kihajolt és rászólt: - Itt ne, vér a véremből! - mondta a saját nyelvén. - Ezek a téglák túl sok ostoresattogást hallottak.

Amikor aznap reggel elindultak a kikötőből, az utcák javarészt elhagyatottak voltak, és most sem tűntek sokkal zsúfoltabbnak. Egy elefánt cammogott el mellettük rácsos toronnyal a hátán. Az egyik száraz téglacsatornában hámló bőrű, meztelen kisfiú üldögélt, az orrát piszkálta, és morgván bámulta az utcán szaladgáló hangyákat. A lódobogásra felemelte a fejét, és tátott szájjal figyelte a vörös porfelleg és recsegő nevetés közepette elhaladó szakasznyi lovas testőrt. A sárga selyempalástokra varrt rézlemezek úgy csillogtak, mint megannyi nap, a tunikájuk azonban himzett vászomból készült, deréktól lefelé pedig sarut és ráncos vászonszoknyát viseltek. Sisak nem volt rajtuk, és mindegyikük bizarr formába fésülte, olajozta és fonta a haját. Volt ott szárny, szárny, penge, sőt még markoló kéz is, így a menet olyan volt, mint egy csapat démon, akik most szöktek meg a hetedik pokol fenekéről. A meztelen kisfiú még nézte őket egy darabig, csakúgy, mint Dany, de hamar eltűntek, így visszafordult a hangyáihoz és az orrába dugott ujjához.

Vén ez a város - merengett a lány -, de távolról sem oly népes, mint dicsősége teljében volt, s nem is oly zsúfolt, mint Qarth, Pentos vagy Lys.

A lány hintója hirtelen megállt az útkeresztvezőnél, hogy utat engedjen egy csapat láncre

fűzött, csoszogó rabszolgának, akiket korbácsot csattogató felügyelő hajtott. Dany látta, hogy ezek nem Makulátlanok, hanem közönséges férfiak halványbarna bőrrel és fekete hajjal. Asszonyok is voltak közöttük, de gyerekeket nem látott. Mindannyian csupaszok voltak. Mögöttük két astapori lovagolt fehér számaron. Egyikük vörös selyemtokart viselő férfi, a másik elfátyolozott arcú asszony volt egyszerű, kék, lazúrpikkelyekkel díszített vászonruhában. Vörös-fekete hajába elefántcsont fésűt tűzött. A férfi felnevetett, és súgott neki valamit. Danyre sem figyelt jobban, mint a rabszolgáira vagy a felügyelőjére, az ötágú korbácsot tartó köpcös, széles vállú dothrakira, aki izmos mellkasán büszkén viselte a tetovált hársípiát és láncot.

- Astaport téгла és vér építette fel - morogta mellette Fehérszakáll. - És téгла meg vér a népe is.

- Mi ez? - kérdezte Dany kíváncsian.

- Egy régi vers, amit egy mestertől tanultam, még gyerekkoromban. Eddig nem tudtam, mennyire igaz. Astapor téglái az őket készítő rabszolgák véréből vörösek.

- Ezt könnyen elhiszem - bólintott Dany.

- Akkor hagyd itt ezt a helyet, mielőtt a te szíved is téglává válna! Hajózz el még ma éjjel, az esti dagállal!

Bár megtehetném - gondolta Dany.

- Ser Jorah azt mondja, ha elhagyom Astaport, hadsereggel tegyem.

- Ser Jorah maga is rabszolga-kereskedő volt, felség - emlékeztette az öregember. - Zsoldosokat bérelhetsz Pentosban, Myrben és Tyroshban is. Aki pénzért öl, annak nincs becsülete, de azok legalább nem rabszolgák. Kérlek, keress ott hadsereget magadnak!

- A bátyám felkereste Pentost, Myrt, Braavost, majdnem az összes Szabad Várost. A tanácsok és arkhónok borral és ígéretekkel traktálták, a lelke azonban éhen veszett. Ha az ember egész életében a koldusok kenyerét eszi, nem maradhat ember. Én belekóstoltam Qarthban, annyi elég is volt. Nem megyek Pentosba koldusként.

- Pedig jobb koldusként, mint rabszolgatartóként - mondta Arstan.

- Így beszél az, aki még egyik sem volt! - csattant fel Dany. - Tudod, fegyverhordozó, milyen az, amikor eladnak? Én tudom. A bátyám eladott engem Khal Drogonak egy aranykoronáért. Hát, Drogo meg is koronázta arannyal, bár nem egészen úgy, ahogy ő gondolta, én pedig... napom és csillagom királynét csinált belőlem, de ha más ember, a dolgok talán egészen másként alakulnak. Azt hiszed, elfelejtettem, milyen rettegni?

Fehérszakáll meghajtotta a fejét.

- Felség, nem akartalak megbántani.

- Csak a hazugságok bántanak, az őszinte tanács sohasem. - Dany megveregette Arstan foltos karját, hogy megnyugtassa. - Csak sárkánytermészetem van, ennyi az egész. Ne hagyd, hogy megrémítsen!

- Megpróbálom nem elfelejteni - mosolygott Fehérszakáll.

Az arca nyílt, és nagy erő lakozik benne - gondolta Dany. Nem értette, Ser Jorah miért nem bízik az öregemberben. *Talán féltékeny, hogy más férfival is beszélgetek?* A gondolatai akaratlanul is visszatértek ahhoz az éjszakához ott a Balerion fedélzetén, amikor a száműzött lovag megcsókolta őt. *Nem lett volna szabad megtennie. Háromszor annyi idő, mint én, túl alacsony származású, és nem adtam rá engedélyt. Egy igazi lovag sohasem csókolná meg a királynőjét engedély nélkül.* Attól kezdve ügyelt rá, hogy soha ne maradjon kettesben Ser Jorah-val. A fedélzeten mindig maga mellett tartotta a szolgálóleányait, néha pedig a vérlovagjait. *Újra meg akar csókolni, látom a szemében.*

Hogy ő maga mit akart, azt nem tudta volna megmondani, de Jorah csókja felébresztett benne valamit, valamit, ami mélyen szunnyadt, mióta Khal Drogo meghalt. Ahogy ott feküdt a keskeny ágyon, azon tűnődött, milyen is volna, ha a szolgálóleánya helyett egy férfi préselődne hozzá, és a gondolat izgatóbb volt, mint szabad lett volna. Néha lehunyta a szemét, és férfiről álmodott, de ilyenkor soha nem Jorah Mormontot látta. Az ő szerelme mindig ifjabb és szebb volt, bár az arca bizonytalan árnyék maradt csupán.

Egyszer, amikor már annyira szenvedett, hogy nem tudott elaludni, Dany a lábai közé csúsztatta a kezét, és felnyögött, amikor érezte, milyen nedves. Levegőt is alig véve ide-oda mozgatta az ujját a szeméremajkai között, lassan, nehogy felébredje a mellette alvó Irrit, míg végül talált egy édes helyet, és ott elidőzött. Eleinte gyengéden, félénken érintette meg, majd egyre gyorsabban és gyorsabban. A megkönnyebbülés, amire annyira vágyott, mégis mintha egyre távolabb került volna tőle. Aztán megmozdultak a sárkányai, az egyik felvisített a kabinban, mire Irri felébredt, és meglátta, mit csinál.

Dany érezte, hogy elvörösödik, de nem valószínű, hogy ezt Irri a sötétben észrevette. A szolgálóleány egyetlen szó nélkül a mellére tette a kezét, aztán fölé hajolt, és a szájába vette az egyik mellbimbóját. A másik keze végigsiklott a hasa lágy ívén, birtokba vette a finom, arany szőrrel borított dombocskát, és dolgozni kezdett Dany combjai között. Alig kellett hozzá néhány pillanat, és a lába megmerevedett, a mellkasa megemelkedett és az egész teste megremegett. Akkor felsikoltott. Az is lehet azonban, hogy Drogon volt az. Irri egy szót sem szólt, csak újra összekuporodott, és azonnal elaludt, amint végzett.

Másnap az egész álomnak tűnt csupán. És mi köze volt hozzá Ser Jorah-nak, ha volt egyáltalán? *Én Drogot akarom, napomat és csillagomat* - emlékeztette magát Dany. - *Nem Irrit és nem Ser Jorah-t, csak Drogot.* Drogo azonban halott volt. Dany azt hitte, ezek az érzések vele együtt haltak meg ott, a vörös pusztaságban, de elég volt egyetlen alattomos csók, és újra feléledtek benne. *Nem lett volna szabad megcsókolnia. Túl sokat engedett meg magának, én pedig túrtam. Ennek soha többé nem szabad megtörténnie.* Elszántan összezárta a száját, és megrázta a fejét. A csengettyű halkán csilingelt a hajában.

Ahogy közeledtek a kikötőhöz, a város szebb arcát mutatta. A hatalmas téglapiramisok ott sorakoztak a part mentén, a legnagyobb négyszáz láb magas lehetett. Széles teraszaikon mindenféle fák, szőlőtőkék és virágok nőttek, a körülöttük kavargó szél pedig átható, zöld illatot hozott. A kapu felett újabb gigantikus hárpia állt. Ez kiégetett vörös agyagból készült, és szemmel láthatóan omladozott. Skorpiófarkából már csak apró csonk maradt. A vaslánc, amit agyagkarmai között szorongatott, régi volt, javarészt megette a rozsda. A víz mellett viszont legalább hűvösebb volt. A mólók rothadó oszlopainak csapódó hullámok hangja furcsán megnyugtató érzést keltett.

Aggo lesegítette Danyt a hintóból. Erős Belwas egy masszív cölöpön ücsörgött, nagy, barnára sült húsdarabot evett.

- Kutya! - mondta vidáman, amikor meglátta Danyt. - Jó kutya Astaporban, kicsi királynő. Eszel? - kínálta zsíros vigyorral.

- Kedves tőled, Belwas, de nem. - Dany már evett kutyát máshol, régen, most azonban nem tudott másra gondolni, csak a Makulátlanokra és ostoba kutyakölykeikre. Elviharzott a nagydarab eunuch mellett, és fellépdelt a palánkon a *Balerion* fedélzetére.

Ser Jorah Mormont már várt rá.

- Felség! - köszöntötte, és meghajtotta a fejét. - A kereskedők jöttek és mentek. Hárman, tucatnyi írnökkel és ugyanennyi rabszolgával, akik cipekedtek. Az utolsó szögig átvizsgálták a rakományunkat, és feljegyeztek mindent. - Hátrakísérte a hajó farába. - Hány eladó emberük van?

- Egy sincs. - Vajon Mormontra haragudott vagy a városra konok forróságával, büzeivel, ve-rejtekével és málló tégláival? - Eunuchokat árulnak, nem embereket. Eunuchokat, akik téglából vannak, mint Astapor többi része. Vegyek meg talán nyolcezer téglából épült eunuchot mozdulatlan, halott szemekkel, akik szopós csecsemőket gyilkolnak egy szegeces sisak kedvéért, és megfojtják a saját kutyáikat? Még nevük sincsen. Úgyhogy ne hívd őket embernek, ser!

- Khaleesi - kezdte a lovag, meglepődve haragjától -, a Makulátlanokat kisfiúként választják ki, és a kiképzésük...

- Mindent hallottam a kiképzésükről, ami érdekelt. - Dany érezte, hogy hirtelen és akaratlanul könnyek szöknek a szemébe. A keze meglendült, keményen arcon csapta Ser Jorah-t. Vagy ez, vagy a sírás.

Mormont megérintette az arcát, ahol megütötte.

- Ha felbosszantottam a királynőmet...

- Felbosszantottál! Nagyon felbosszantottál, ser! Ha igaz lovagom lennél, sohasem hoztál volna ebbe az aljas disznóólba! - *Ha igaz lovagom lennél, sohasem csókoltál volna meg, és nem bámultad volna úgy a melleimet, és...*

- Ahogy felséged parancsolja. Szólok Groleo kapitánynak, hogy készüljön fel. Az esti dagálylyal elhajózunk egy kevésbé aljas disznóólba.

- Nem - mondta Dany. Groleo az előfedélzetről figyelt, és a legénység is őket nézte. A pofon hangjára Fehérszakáll, a vérlovagjai, Jhiqui, mindenki abbahagyta azt, amivel éppen foglalkozott. - Most akarok elhajózni, nem a dagálylyal. Messzire akarok hajózni, gyorsan, és vissza sem akarok nézni! De nem tehetem, igaz? Nyolcezer eladó téglaeunuch vár rám, nekem pedig muszáj kitalálnom, hogyan vehetem meg őket.

Azzal faképnél hagyta a lovagot, és lement a fedélközbe.

A sárkányok nyugtalanul mocorogtak a kapitány kabinjának faragott faajtaja mögött. Drogon felkapta a fejét és rikoltott, orrlyukából halvány füst lövellt, Viserion pedig nekirepült a lánynak, és megpróbált a vállára telepedni, ahogyan kisebb korában szokta.

- Nem! - szólt rá Dany, és megpróbálta szelíden elhessegetni. - Már túl nagy vagy hozzá, drágaságom! - A sárkány azonban az egyik karja köré tekerte fehér és aranyszínű farkát, fekete karmait a ruhájja anyagába mélyesztette, és erősen megkapaszkodott. Dany tehetetlenül Groleo nagy bőrszékébe rogyott, és nevetni kezdett.

- Nagyon vadak voltak, míg távol voltál, khaleesi - mondta Irri. - Viserion egész darabokat karmolt ki az ajtóból, látod? Drogon pedig megpróbált elszökni, amikor a rabszolga-kereskedők eljöttek megnézni őket. Amikor megfogtam a farkát, hogy visszatartsam, megfordult és belém harapott. - Megmutatta a fogak nyomát a karján.

- Megpróbált valamelyikük tűzzel utat nyitni magának? - Dany ettől félt a legjobban.

- Nem, khaleesi. Drogon fújt tüzet, de csak a levegőbe. A rabszolga-kereskedő nem mert a közelébe menni.

Dany megcsókolta Irri kezét, ahol Drogon megharapta.

- Sajnálom, hogy bántott. A sárkányok nem arra születtek, hogy apró hajókabinokba zárják őket.

- Ebben a sárkányok a lovakra hasonlítanak - mondta Irri. - És a lovasokra. A lovak nyerítéknek odalent, khaleesi, és a falakat rugdalják. Hallom őket. És Jhiqui azt mondja, az öregasszonyok meg a kicsik is kiabálnak, ha nem vagy itt. Nem szeretik ezt a vízi szekeret. Nem szeretik a fekete, sós tengert.

- Tudom - sóhajtott Dany. - Tudom.

- A khaleesi szomorú?

- Igen - ismerte be Dany. *Szomorú és kétségbeesett.*

- Okozzak örömet a khaleesinek?

Dany ellépett a közeléből.

- Ne! Irri, nem kell azt tenned. Ami azon az éjszakán történt, amikor felébredtél... nem vagy ágyas rabszolga, felszabadítottalak, emlékszel? Te...

- A Sárkányok Anyjának szolgálóleánya vagyok - mondta a lány. - Nagy tisztesség örömet okozni a khaleesimnek.

- Nem akarom - szögezte le Dany. - Nem! - Hirtelen elfordult. - Most hagyj magamra! Egyedül akarok lenni. Hogy gondolkozhaszak.

Már lassan leszállt az alkony a Rabszolga-öböl vize felett, amikor Dany visszament a fedélzetre. Megállt a korlát mellett, és végignézett Astaporon. *Innét szinte gyönyörűnek látszik.* Odafent kigyulladtak az első csillagok, idelent pedig a selyemlámpások, ahogy Kraznys tolmácsa ígérte. A téglapiramisok fényárban úsztak. *Alant, az utcákon, a tereken és a küzdővermekben azonban sötét van. A legsötétebb pedig a kaszárnya mélyén honol, ahol egy kisfiú éppen a kiskutyáját eteti, akít azon a napon kapott, amikor elvették a férfiasságát.*

Halk léptek zaja hallatszott mögötte.

- Khaleesi! - Az ő hangja. - Beszélhetek őszintén?

Dany nem fordult hátra. Most nem lett volna képes ránézni a férfira, ha megtenné, lehet, hogy ismét pofon üti. Vagy sírva fakad. Vagy megcsókolja. És nem tudni, melyik helyes, melyik nem az, melyik örülség.

- Mondd el a magadét, ser!

- Amikor Aegon a Sárkány-partra lépett Westeroson, a Völgy, a Szikla és a Folyóvidék királyai nem siettek elébe, hogy átadják a koronájukat. Ha az ő Vastrónusára akarsz ülni, el kell nyerned, ahogyan ő tette. Acéllal és sárkánytűzzel. Ez pedig azt jelenti, hogy vérrel szennyezed a kezed, mielőtt célodat elérned.

Vér és tűz - gondolta Dany. A Targaryen-ház jelszavai. Egész életében ismerte őket.

- Ellenségeim vérét boldogan kiontom. Az ártatlanok vére azonban más dolog. Nyolcezer Makulátlant ajánlottak nekem. Nyolcezer halott csecsemőt. Nyolcezer megfojtott kutyát.

- Felség - folytatta Jorah Mormont. - Láttam Királyvárt a Dúlás után. Azon a napon is mészároltak le csecsemőket, öregeket és játszadozó gyermekeket. Több asszonyt erőszakoltak meg, mintsem meg lehetne számolni. Kegyetlen szörnyeteg lakozik minden emberben, és ha kardot, lándzsát adsz a kezébe, és háborúba küldöd, a szörnyeteg felébred. Nem kell hozzá más, csak a vér szaga. Ezekről a Makulátlanokról azonban sohasem hallottam, hogy erőszakoskodtak volna, városokat irtottak volna ki, még csak nem is fosztogatnak, csak vezéreik kifejezett parancsára. Lehet, hogy téglából vannak, ahogy mondod, de ha megvásárolod őket, akkor mostantól fogva csak azokat a kutyákat ölik meg, akiknek te is a halálát akarod. És azt hiszem, van néhány kutya, akit holtan szeretnél látni.

A Bitorló kutyái.

- Igen. - Dany végighordozta a tekintetét a lágy, színes fényeken, és hagyta, hogy a hűvös, sós szellő végigsimítsa az arcát. - Városok kifosztásáról beszélsz. Felelj nekem, ser! A dothrakik miért nem fosztották ki soha ezt a várost? - Előremutatott. - Nézd a falakat! Látszik, hol kezdtek leomlani. Ott meg ott. Látsz egyetlen őrszemet is azokon a tornyokon? Én nem. Talán rejtőznek, ser? Ma láttam a hárpia fiait, a sok büszke, előkelő harcost. Vászonszoknyát hordanak, és a hajuk a legfélelmetesebb. Még egy szerényebb khalasar is össze tudná roppantani Astaport, mint valami diót, és ki tudná önteni belőle a rothadt belet. Mondd hát meg nekem, az a ronda hárpia miért nem az istenek útja mellett ül, Vaes Dothrakban, a többi lopott istenhez hasonlóan?

- Sárkányszemed van, khaleesi, ez nyilvánvaló.

- Választ vártam, nem bókot!

- Két oka van. Astapor bátor védői semmit sem érnek, ez igaz. Régi nevek és vastag erszények, akik Ghis Korbácsainak öltöznek, és úgy tesznek, mintha még mindig hatalmas birodalom felett uralkodnának. Mindegyikük főtiszt. Ünnepnapokon játék háborúkat vívnak a küzdővermekben, hogy megmutassák, milyen ragyogó hadvezérek, de meghalni az eunuchok halnak meg. Ettől függetlenül azonban bármilyen ellenség tör is Astaporra, tudnia kell, hogy a Makulátlanokkal találja szemben magát. A rabszolga-kereskedők az egész kaszárnnyát a város védelmére rendelnék. A dothrakik nem vágattak Makulátlanok ellen, mióta varkocsaikat Qohor kapuinál hagyták.

- És a másik ok? - kérdezte Dany.

- Ki támadná meg Astaport? - kérdezte Ser Jorah. - Meereen és Yunkai vetélytársak ugyan, de nem ellenségek, Valyriát elpusztította a Végzet, a keleti földek népei mind ghisiek, a hegyeken túl pedig már Lhazar fekszik. A Bárányemberek, ahogy a te dothrakijaid nevezik őket, legendásan békés nép.

- Igen - bólintott a lány -, de a rabszolgavárosoktól északra a Dothraki-tenger húzódik kéttucat hatalmas khallal, akik semmi mást nem szeretnek jobban, mint városokat kifosztani és lakóikat rabságba hurcolni.

- Ugyan hová hurcolnák őket? Mire jók a rabszolgák, ha megölted a rabszolgatartókat? Valyria nincs többé, Qarth a vörös pusztaságon túl van, a Kilenc Szabad Város pedig sok ezer mérföldre nyugatra. Amellett biztos lehetsz benne, hogy a hárpia fiai igen adakozóak minden erre járó khallal szemben, éppen ahogy Pentos, Norvos és Myr tanácsosai. Tudják, ha megvendégelik

a lovasurakat, és ajándékokkal halmozzák el őket, azok rövidesen továbbmennek. Ez olcsóbb a harcnál, és sokkal biztosabb is.

Olcsóbb a harcnál. Igen, lehet, hogy így van. Bár neki is ilyen könnyű dolga lenne. Milyen kellemes is volna elhajózni Királyvárba a sárkányaival, és adni a kölyök Joffreynek egy láda aranyat, hogy tűnjön el.

- Khaleesi? - kérdezte Ser Jorah, amikor már hosszú ideje nem szólalt meg. Gyengéden megérintette a könyökét.

Dany lerázta magáról.

- Viserys annyi Makulátlant vásárolt volna, amennyit csak tud. De te egyszer azt mondtad, én Rhaegarra hasonlítok...

- Emlékszem, Daenerys.

- Felség - javította ki. - Rhaegar herceg szabad embereket vezetett harcba, nem rabszolgákat. Fehérszakáll azt mondta, maga ütötte lovaggá a fegyverhordozóit, s rajtuk kívül még sok más férfit is.

- Nem volt nagyobb dicsőség, mint Sárkánykő hercegétől elnyerni a lovagi címet.

- Akkor mondd el, amikor a kardjával megérintette egy ember vállát, mit mondott? „Menj, és öld meg a gyengéket”? Vagy „menj, és véd meg őket”? Azok a bátor férfiak a Három Folyó mellett, akikről Viserys is beszélt, és akik a sárkányos lobogóink alatt haltak meg - ők azért adták az életüket, mert hittek Rhaegar ügyében, vagy azért, mert megvették és megfizették őket? - Dany szembenézett Mormonttal, keresztbe fonta a karját, és várta a választ.

- Királynőm - felelte a nagydarab férfi lassan -, amit mondasz, igaz. De Rhaegar veszített a Három Folyónál. Elveszítette a csatát, elveszítette a háborút, elveszítette a királyságot és elveszítette az életét. A folyó együtt vitte a vérét mellvértje rubintjaival, Robert, a Bitorló pedig átgázolt a holttestén, hogy ellopja a Vastrónust. Rhaegar vitézül küzdött, Rhaegar nemesen küzdött, Rhaegar becsülettel küzdött. És Rhaegar meghalt.

BRAN

Nem vezettek utak a kanyargós völgyeken keresztül, ahol most jártak. A szürke sziklacsúcsok között hosszú, keskeny és mély tavak csillogtak kék mozdulatlanságban, körülöttük a végtelen fenyvesek sötétzöld homálya. Az őszi levelek rozsdája és aranyszíne egyre ritkább és ritkább látvány lett, mióta elhagyták a Farkaserdőt, hogy felkapaszkodjanak a vén dombok közé, majd mire a dombokból hegyek lettek, végleg eltűnt. Most óriási, szürkészöld őrfák, fekete fenyők, erdei fenyők és katonafenyők magasodtak fölélük végtelen gazdagságban. Az aljnövényzet ritkás volt, az erdő talaját vastagon borította a sötétzöld fenyőtű.

Ha eltévedtek, ami egyszer-kétszer megesett, csak ki kellett várniuk egy tiszta, hideg éjszakát felhők nélkül, és megkeresni az égbolton a Jégsárkányt. Osha egyszer azt mondta neki, hogy a sárkány szemét jelző kék csillag pontosan északot jelzi. Amikor eszébe jutott Osha, Bran eltűnődött, merre járhat. Maga előtt látta, amint Rickonnal és Borzaskutyával Fehér Öböl biztonságában angolnát, halat és forró rákpástétomot esznek Lord Manderly asztalánál. Vagy az is lehet, hogy az Utolsó Menedéknél melegszenek a Hordó tüzeinél. Bran élete azonban jelenleg a Hodor hátán töltött végtelen, fagyos napokból állt, ahogy hegyekre kapaszkodtak fel, és völgyekbe ereszkedtek le.

- Fel és le - sóhajtotta néha Meera menet közben. - Aztán le és fel. Aztán fel és megint le. Utá-lom az ostoba hegyeiteket, Bran herceg!

- Tegnap még azt mondtad, szereted őket.

- Ó, úgy is van. Nemes atyám sokat mesélt nekem a hegyekről, de mostanáig nem láttam egyet sem. Jobban szeretem őket, mint el tudnám mondani.

Bran grimaszt vágott.

- De hiszen éppen most mondtad, hogy utálod őket!

- Miért ne tehetném mindkettőt egyszerre? - Meera kinyújtotta a karját, és belecsípett az orrá-ba.

- Mert mást jelentenek! - erősködött Bran. - Mint az éjszaka meg a nappal vagy a jég és a tűz.

- Ha a jég égethet - szólalt meg Jojen komoly hangján -, akkor a szerelem és a gyűlölet is tár-sak lehetnek. Hegy vagy mocsár, nem számít. A föld egy.

- Egy - helyeselt a nővére -, csak meglehetősen gyűrött.

A magasan fekvő völgyek ritkán voltak olyan kedvesek, hogy észak-déli irányban húzódja-nak, így gyakran kénytelenek voltak órákon át rossz irányba haladni, sőt időnként muszáj volt visszafordulni arra, amerről jöttek.

- Ha a Királyi úton megyünk, már rég a Falnál vagyunk - emlékeztette Bran a Reedeket. Meg akarta találni a háromszemű hollót, hogy megtanulhasson repülni. Ha százszor nem mondta el, hát egyszer sem, míg végül Meera azzal nem kezdte bosszantani, hogy vele együtt mondta.

- Ha a Királyi úton mennénk, nem lennénk ilyen éhesek sem - kezdett rá akkor. Odalent a dombok között nem szenvedtek hiányt élelemben. Meera remek vadász volt, és még jobb halász háromágú szigonyával. Bran szerette nézni, csodálta a gyorsaságát, ahogy lecsapott a szigonnyal, és ahogy visszahúzta egy ezüstös, vergődő pisztránggal a végén. Amellett Nyár is vadászott. A rémfarkas majdnem minden este eltűnt, amint lement a nap, de mindig visszatért hajnal előtt, ál-talában egy mókussal vagy nyúllal a pofájában.

Idefent, a hegyek között azonban a patakok kisebbek és jegesebbek voltak, a vad pedig rit-kább. Meera most is vadászott és halászott, amikor csak tudott, de itt sokkal nehezebb volt, és voltak éjszakák, amikor még Nyár sem akadt zsákmányra. Gyakran előfordult, hogy üres gyo-morral tértek nyugovóra.

Jojen azonban továbbra is makacsul kitartott amellett, hogy kerüljék el az utakat.

- Ahol út van, ott utazók is vannak - mondta megszokott modorában. - Az utazóknak pedig szemük, amivel látnak, és szájuk, amivel elterjesztik a nyomorék fiú, az óriása és a mellettük loholó farkas meséjét. - Jojennél nem létezett konokabb teremtmény, így tovább küzdötték előre magukat a vadonban, s minden nappal egy kicsit magasabbra és egy kicsit északabbra jutottak.

Voltak esős és voltak szeles napok, egyszer pedig olyan heves vihar kapta el őket, hogy még Hodor is rémülten üvöltött. A tiszta napokon úgy tűnt, mintha ők lennének az egyedüli élőlények az egész világon.

- Nem él idefent senki? - kérdezte egyszer Meera Reed, miközben éppen egy akkora gránitbércet kerültek meg, mint maga Deres.

- Vannak emberek - felelte Bran. - Az Umberek főleg a Királyi úttól keletre élnek, de nyáron a magas legelőkön tartják a birkáikat. Vannak Wullok is a hegyektől nyugatra, a Jég-öböl mentén, Harclayk a dombvidéken, itt fent, a magasban pedig Knottok, Liddle-ök, Norreyk, sőt még Flintek is. - Apai dédnagyanyja Flint volt a hegyek közül. Öreg Nan egyszer azt mondta neki zuhanása előtt, hogy az ő vére az, ami miatt Bran ennyire bolondul a mászásért. Az asszony azonban meghalt sok-sok évvel a születése előtt, sőt, még mielőtt az apja megszületett volna.

- Wull? - kérdezte Meera. - Jojen, nem lovagolt valamelyik Wull apánkkal a háborúban?

- Theo Wull. - Jojen zihált a meredek kaptatótól. - Csöbröknek hívták őket.

- Az a címerük - mondta Bran. - Három barna csöbör, fehér és szürke kockákkal szegélyezett kék mezőben. Lord Wull egyszer eljött Deresbe, hogy húségesküt tegyen, meg beszéljen apával, és láttam a csöbröket a pajzsán. Nem is igazi úr. Vagyis hát az, de csak úgy hívják, a Wull, és van még a Knott, a Norrey meg a Liddle is. Mi Deresben úrnak szólítottuk őket, de a saját népük otthon nem.

Jojen Reed megállt egy pillanatra, hogy visszanyerje a lélegzetét.

- Szerinted tudják ezek a hegyi népek, hogy itt vagyunk?

- Tudják. - Bran látta, hogy figyelik őket. Nem a saját szemével, hanem Nyár éles szemével, amely előtt nagyon kevés dolog maradt rejtve. - Nem fognak háborgatni minket, amíg meg nem próbáljuk elvinni egy kecskéjüket vagy lovukat.

Nem is háborgatták őket. Csak egyszer találkoztak hegyi emberrel, amikor egy hirtelen támadt hideg zápor elől kerestek menedéket. Végül Nyár sietett a segítségükre. A farkas kiszimatolt egy hatalmas őrfa terebélyes ágai mögött megbúvó, nem túl mély barlangot, amikor azonban Hodor bebújt, Bran tűz narancssárga fényét vette észre egy kicsit beljebb, és rájött, hogy nincsenek egyedül.

- Gyertek be, és melegedjétek meg! - hallották egy férfi hangját. - Van itt elég kő, hogy mindannyiunkat megvédjen az esőtől.

A férfi megkínálta őket zablepénnyel, véres hurkával és egy korty sörrel a nála lévő börtömlőből, a nevét azonban nem árulta el, és az ő nevük iránt sem érdeklődött. Bran úgy vélte, egy Liddle-lel hozta össze őket a sors. Az idegen mókusbőr köpönyegét rögzítő arany és bronz csat fenyőtobozt mintázott, a fenyőtobozt pedig a Liddle-ök viselték zöld-fehér pajzsuk fehér oldalán.

- Messze van még a Fal? - kérdezte Bran, miközben az eső elálltát várták.

- Nem olyan messze a hollónak - felelte a Liddle, ha valóban az volt. - Messzebb azoknak, akiknek nincsen szárnyuk.

Bran összerezte.

- Lefogadom, hogy már ott lennénk, ha...

- ...ha a Királyi úton mennénk! - fejezte be vele együtt Meera.

A Liddle kést vett elő, és egy bot farigcsálásába fogott.

- Amikor még volt Stark Deresben, egy szűz leány is végigmehetett a Királyi úton anyaszült meztelenül anélkül, hogy zaklatták volna, az utazó pedig sok fogadóban és erődben találhatott tüzet, kenyeret meg sőt. Most azonban hidegek az éjszakák, az ajtókat pedig bezárják. A Farkaserdőben tintahalak vannak, a Királyi utat nyúzott emberek járják, akik idegenek után kérdezősködnek.

A Reedek összenéztek.

- Nyúzott emberek? - kérdezte Jojen.

- Úgy ám, a Fattyú legényei. Halott volt, de már nem az. Úgy hallom, jó ezüstöt fizet a farkasírháért, meg aranyat bizonyos járkáló halottokról szóló hírekért. - Ahogy ezt mondta, Branre és a mellette nyújtózzkodó Nyárra pillantott. - Ami a Falat illeti - folytatta a férfi -, én bizony nemigen mennék oda. A Vén Medve elvitte az Őrséget a Kísértetjárta erdőbe, de csak a hollóik tértek vissza, és azok se igen hoztak hírt. Sötét szárnyak, sötét szavak, mondta mindig az anyám, de ha a madarak szóltanul jönnek, az még sötétebb. - Megpiszkálta a tüzet a botjával. - Más volt, amikor Stark élt Deresben. Az öreg farkas azonban meghalt, a fiatal délre ment játszodozni, nekünk meg nem maradt más, csak a szellemek.

- A farkasok újra eljönnek - jelentette ki Jojen ünnepélyesen.

- Te honnét tudod ezt, fiú?

- Megálmodtam.

- Néha az anyámról álmodom, akit kilenc évvel ezelőtt temettem el - mondta a férfi -, és mégsem találom ott, amikor felébredek.

- Van ilyen és van olyan álom, uram.

- Hodor - helyeselt Hodor.

Együtt töltötték az éjszakát, mert mire az eső elállt, besötétedett, és úgy tűnt, egyedül Nyárnak akarózik elhagyni a barlangot. Miután a tűz leégett, Bran kiengedte. A rémfarkast nem zavarta annyira a nyirkosság, mint az embereket, és hívta az éjszaka. A holdfény ezüstös árnyalatba vonta az ázott erdőt, és fehérre festette a szürke hegycsúcsokat. A sötétben baglyok huhogtak, hangtalanul szárnyaltak a fenyők között, a hegyoldalt sápadtan derengő kecskék járták. Bran behunyta a szemét, és átadta magát a farkasáloznak, az éjféli erdő illatainak és zajainak.

Amikor másnap reggel felébredtek, a tűz már kialudt, a Liddle pedig nem volt sehol, de otthagyt nekik egy hurkát meg egy tucat zablepényt szépen becsomagolva egy zöld-fehér ruhába. Némelyik lepénybe fenyődiót sütöttek, a többibe szedret. Bran mindkét fajtából evett egyet-egyét, mégsem tudta eldönteni, melyik ízlik neki jobban. Egy napon a Starkok visszatérnek Deresbe, gondolta, akkor elküld a Liddle-ökért, és százszorosan fizet vissza nekik minden dióért és szederért.

Az aznapi út valamivel könnyebb volt, és délre a nap is előbújt a felhők közül. Bran szinte boldognak érezte magát, ahogy ott utazott a kosárban Hodor hátán. Egyszer el is szundikált, álomba ringatta a nagydarab istállófiú lépteinek ütemes himbálózása és Hodor halk dűnnyögése. Meera ébresztette gyengéden megérintve a karját.

- Nézd! - A lány az égre mutatott békaszigonyának hegyével. - Egy sas.

Bran felemelte a fejét, és ő is látta. A madár kiterjesztett, mozdulatlan szürke szárnyakkal lebegett a szél hátán. A fiú követte a szemével, ahogy egyre magasabbra és magasabbra hágott, és eltűnődött, milyen lehet így, minden erőfeszítés nélkül szárnyalni a világ felett. Még a mászásnál is jobb. Megpróbálta elérni a sast, megpróbálta itt hagyni ostoba, nyomorék testét, és felemelkedni, hogy csatlakozzon hozzá, ahogy Nyárhoz szokott csatlakozni. *A zöldlátók képesek voltak rá, nekem is sikerülnie kell.* Próbálkozott, próbálkozott, míg a sas el nem tűnt az aranyló délutáni ködben.

- Elment - mondta csalódottan.

- Majd látunk másikat - biztatta Meera. - Idefent élnek.

- Gondolom.

- Hodor - mondta Hodor.

- Hodor - bólintott Bran.

Jojen belerügött egy fenyőtobozba.

- Azt hiszem, Hodor szereti, ha kimondod a nevét.

- A Hodor nem a valódi neve - magyarázta Bran. - Csak egy szó, amit folyton mondogat. Az igazi neve Walder, Öreg Nan mondta. Ő volt a nagyanyjának a nagyanyja, vagy valami hasonló. - Amikor Öreg Nanra gondolt, elszomorodott. - Szerinted a vasemberek megölték őt? - Nem látták

a holttestét Deresben. Most, hogy visszagondolt, egyetlen női tetemet sem látott. - Sohasem ártott senkinek, még Theonnak sem. Theon nem bántana egy ilyen embert. Ugye?

- Vannak, akik azért ártnak másoknak, mert megtehetik - felelte Jojen.

- És nem is Theon rendezte a mézszárlást Deresben - mondta Meera. - A halottak között túl sok volt a vasember. - Átvette a békaszigonyt a másik kezébe. - Emlékezz Öreg Nan történeteire, Bran! Emlékezz, hogyan mesélt, emlékezz a hangjára! Amíg ezt teszed, egy része mindig élni fog benned.

- Emlékezni fogok - ígérte Bran. Ezután hosszú ideig szótlánul mentek tovább, egy kanyargós vadcsapást követtek két sziklás hegycsúcs között húzódo mélyedésben. Körülöttük a hegyoldalon sovány fenyők kapaszkodtak, messze előttük Bran sziklák közül alábukó patak csillogását látta. Azon vette észre magát, hogy Jojen lélegzetvételét hallgatja, és a fenyőtűk recsegését Hodor lábai alatt.

- Tudtok valamilyen történetet? - kérdezte hirtelen a Reedektől.

Meera nevetett.

- Ó, néhányat.

- Néhányat - bólintott az öccse.

- Hodor - dűnnyögte Hodor.

- Elmesélhetnétek egyet - kérte őket Bran. - Amíg gyalogolunk. Hodor szereti a lovagokról szóló történeteket. Én is.

- A Nyaknál nincsenek lovagok - mondta Jojen.

- A víz fölött - helyesbített a nővére. - A mocsarak viszont tele vannak halott lovagokkal.

- Ez igaz - bólintott Jojen. - Andalok és vasemberek, Freyek meg más bolondok, büszke harcosok, akik elindultak, hogy meghódítsák Zavaros Révet. Egyikük sem találta meg. Belovagolnak a Nyakba, de ki nem jönnek onnét. És előbb-utóbb betévednek a mocsárba, elsüllyednek a sok acél súlyától, és páncélostól megfulladnak.

Bran megborzongott a vízbe fúlt lovagok gondolatára. Nem ellenkezett azonban, hiszen szerette a borzongást.

- Volt egy lovag - folytatta Meera - a hamis tavasz évében. Úgy hívták, a Nevető Fa Lovagja. Talán cölöplakó volt.

- Vagy nem. - Jojen arcát zöld árnyékok pettyezték. - Biztos vagyok benne, hogy Bran herceg már százszor hallotta ezt a történetet.

- Nem - rázta a fejét Bran -, még nem hallottam. És ha hallottam volna, az sem lenne baj. Öreg Nan néha többször is elmesélte ugyanazt a történetet, de ha jó történet volt, nem bántuk. Mindig azt mondta, a régi történetek olyanok, mint a régi barátok. Időről időre meg kell látogatnod őket.

- Ez igaz. - Meera továbblépdelt pajzsával a hátán, és békaszigonyával félrehajtotta az ágakat az útjukból. Amikor Bran már kezdte azt hinni, hogy végül mégsem mondja el a történetet, a lány belekezdett. - Volt egyszer egy fura fickó, aki a Nyakban élt. Kicsi volt, mint minden cölöplakó, de bátor, okos és erős is. Vadászott, halászott, fára mászott, és megtanulta népem minden varázslatát.

Bran majdnem biztos volt benne, hogy ezt a történetet még nem hallotta.

- Neki is zöld álmai voltak, mint Jojennek?

- Nem - felelte Meera -, de tudott sarat lélegezni, leveleken futni, és képes volt a földet vízzé vagy a vizet földdé varázsolni egyetlen elszuttogott szóval. Értett a fák nyelvén, tudott szavakat szőni, tudott kastélyokat elővarázsolni és eltüntetni.

- Bár én is tudnék! - sóhajtott a Bran szomorúan. - Mikor találkozik a Fa Lovaggal?

Meera grimaszt vágott.

- Hamarabb, ha egy bizonyos herceg csendben marad.

- Csak kérdeztem.

- A legény ismerte a mocsarak varázslatait - folytatta a lány -, de többet akart. Tudod, mi, mocsárlakók ritkán kóborolunk el messzire otthonról. Kis nép vagyunk, és a szokásaink sokak szemében furcsáknak tűnhetnek, így a nagy népek nem mindig fogadnak kedvesen bennünket. Ez a

legény azonban bátrabb volt, mint a többiek, és egy napon, amikor férfivá érett, elhatározta, hogy otthagyja a cölöpöket, és meglátogatja az Arcok szigetét.

- Az Arcok szigetét senki sem látogatja meg - tiltakozott Bran. - Ott élnek a zöld emberek.

- Ő épp a zöld embereket akarta megtalálni. Bronzlemezekkel kivarrt inget öltött hát, olyat, mint az enyém, fogott egy bőrpajzsot és egy háromágú szigonyt, olyat, mint az enyém, és egy kis bőrcsónakban levezett a Zöld Ágon.

Bran behunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni a legényt a kis bőrcsónakban. A cölöplakó a fejében úgy nézett ki, mint Jojen, csak idősebb volt, erősebb, az öltözeke pedig Meerára hasonlított.

- Éjjel haladt át az Ikrek alatt, nehogy a Freyek rátámadjanak, és amikor elérte a Három Folyót, kimászott a vízből, a fejére tette a csónakot, és gyalogolni kezdett. Sok napon át gyalogolt, de végül elérte az Istenszemet, újra vízre lökte a csónakot, és átevezett az Arcok szigetére.

- Találkozott a zöld emberekkel?

- Igen - bólintott Meera -, de az már egy másik történet, és én nem mondhatom el. A hercegem lovagokat akart.

- Jók a zöld emberek is!

- Igaz - helyeselt Meera, de többet nem mondott róluk. - A mocsári ember egész télen át a szigeten maradt, amikor azonban beköszöntött a tavasz, meghallotta a széles világ hívását, és tudta, hogy eljött a távozás ideje. A bőrcsónak pontosan ott volt, ahol hagyta, úgyhogy búcsút intett, és elevezett a part felé. Evezett, evezett, míg végül a távolban megpillantotta egy kastély tornyait. A tornyok egyre magasabbak és magasabbak lettek, ahogy közeledett, míg rádöbrent, hogy valószínűleg a világ leghatalmasabb várát látja.

- Harrenhal! - vágta rá Bran. - Harrenhal volt az!

Meera almosolyodott.

- Igen? A falak tövében színes sátrakat, a szélben csattogó fényes lobogókat és csataméneken pompázó páncélos lovagokat látott. Az orrát sült hús illata csapta meg, nevetést és a heroldok trombitájának szavát hallotta. Óriási torna volt készülöben, és a föld minden részéből érkeztek bajnokok, hogy részt vegyenek rajta. Ott volt maga a király, fiával, a sárkányherceggel. Eljöttek a Fehér Kardok is, hogy új testvért üdvözöljenek soraikban. Jelen volt a Villámúr és a Rózsaur is. A szikla nagy oroslánja összeveszett a királlyal, és távol maradt, sok zászlóhordozója és lovagja azonban így is eljött. A cölöplakó még sohasem látott ily pompát, és tudta, hogy valószínűleg nem is fog többé. Semmit sem szeretett volna jobban, mint részt venni benne.

Bran jól ismerte ezt az érzést. Kisfiúként az volt minden álma, hogy lovag lehessen. De ez még azelőtt volt, mielőtt leesett, és a lábai cserbenhagyták.

- A hatalmas vár leánya a szerelem és a szépség királynőjeként uralkodott, amikor a tornát megnyitották. Őt bajnok fogadta, hogy megvédi a koronáját, négy fivére Harrenhalból, és híres nagybátyja, a Királyi Testőrség fehér lovagja.

- Szép hölgy volt?

- Igen - mondta Meera, és átugrott egy követ -, de voltak, akik még szebbek voltak nála. Az egyik a sárkányherceg felesége volt, aki tucatnyi hölgyét hozta magával. A lovagok mind a zálogukért könyörögtek, hogy a lándzsájukra köthessék.

- Ez nem egy szerelmes történet lesz, ugye? - kérdezte Bran gyanakodva. - Hodor nemigen szereti őket.

- Hodor - helyeselt Hodor.

- Azokat a történeteket szereti, ahol a lovagok szörnyekkel csatáznak.

- Néha maguk a lovagok a szörnyetegek, Bran. A kis cölöplakó ott sétált a mezőn, élvezte a tavaszi nap melegét, senkit sem bántott, amikor hirtelen három fegyverhordozó támadt rá. Egyikük sem volt idősebb tizenöt évesnél, de még így is nagyobbak voltak nála mind a hárman. Úgy gondolták, hogy ez az ő világuk, s neki nincs joga itt lenni. Elvették a lándzsáját, a földre lökték, és békaevőnek gúnyolták.

- Walderek voltak? - Kis Walder csinálna ilyesmit.

- Egyikük sem mutatkozott be, de ő megjegyezte az arcukat, hogy később bosszút állhasson rajtuk. Valahányszor megpróbált felkelni a földről, visszalökték és belerúgtak, ahogy ott kuporgott. De akkor ordítást hallottak. „Az atyám emberét rugdossátok!” - kiáltotta a nőstény farkas.

- Négy lábú vagy két lábú farkas volt?

- Két lábú - felelte Meera. - A nőstény farkas karddal a fegyverhordozók közé rontott, és szétkergette őket. A cölöplakó több sebből vérzett, így elvitte az odújába, hogy kitisztítsa a sebeit, és vászonkötést helyezzen rájuk. Ott találkozott falkabéli fivéréivel: a vad farkassal, aki a vezérük volt, a csendes farkassal mellette, és a kölyökkel, aki a legifjabb volt négyük közül.

- Aznap éjjel lakomát tartottak Harrenhalban, hogy megünnepeljék a torna megnyitását, és a nőstény farkas ragaszkodott hozzá, hogy a legény is részt vegyen rajta. Előkelő származású volt, s őt is éppúgy megillette egy hely a padon, mint bárki mást. Nehéz lett volna ellentmondani ennek a farkasleánynak, ezért a legény megengedte a kölyöknek, hogy megfelelő ruhát keressen neki a királyi lakomához, és felment a hatalmas várba.

- Harren fedele alatt evett-ivott a farkasokkal és felesküdt kardjaikkal, hantlakókkal, jávorszarvasokkal, medvékkel és tengeri sellőkkel. A sárkányherceg olyan szomorú dalt énekelt, hogy a farkasleány szipogni kezdett, amikor azonban kölyök fivére azzal ugratta, hogy sír, bort öntött a fejére. Egy fekete testvér is felszólalt, s arra kérte a lovagokat, hogy csatlakozzanak az Éjjeli Őrséghez. A Viharúr boroskupa-csatában legyőzte a koponyás-csókos lovagot. A cölöplakó látott egy vidám, bíborszín szemű leányt, aki egy fehér karddal, vörös kígyóval, a griffek urával, végül pedig a csendes farkassal táncolt... de csak miután a vad farkas beszélt vele a fivére nevében, aki túlságosan féltékeny volt, hogy elhagyja a helyét.

- A nagy vigadalom közepette a kis cölöplakó megpillantotta a három fegyverhordozót, akik rátámadtak. Egyikük egy vasvillás lovagot szolgált, a másik egy tarajos sült, a harmadik ura pedig két tornyot viselt a kabátján, a címet, amelyet minden cölöplakó olyan jól ismer.

- A Freyek - mondta Bran. - Az Átkelő Freyei.

- Igen, ahogyan most is - bölintott Meera. - A farkasleány is észrevette, és megmutatta őket a fivérének. „Keresek neked egy lovat és egy páncélt, ami jó rád” - ajánlotta a kölyök. A kis cölöplakó megköszönte, de nem felelt. A szíve nagyon sajgott. A cölöplakók kisebbek, mint a többi ember, de éppen olyan büszkék. A legény nem volt lovag, ahogyan más sem a népéből. Mi gyakrabban ülünk csónakba, mint lóra, a kezünkbe pedig evező való, nem lándzsa. Bármennyire is szeretett volna bosszút állni, félt, hogy csak bolondot csinál magából, és szégyent hoz a népére. A csendes farkas helyet ajánlott a sátrában a kis cölöplakónak aznap éjszakára, ő azonban, mielőtt nyugovóra tért volna, letérdelt a tóparton, az Arcok szigete felé fordult, és imát mondott Észak és a Nyak régi isteneihez...

- Sohasem hallottad ezt a történetet az apádtól? - kérdezte Jojen.

- Mindig Őreg Nan mesélt. Folytasd, Meera, nem állhatsz meg itt!

Hodor láthatóan ugyanígy vélekedett.

- Hodor! - kiáltotta. - Hodor, hodor, hodor, hodor!

- Hát - sóhajtotta Meera -, ha hallani akarjátok a többit...

- Igen! Mondd el!

- Ötnaposra tervezték a tornát - folytatta a lány. - Volt nagy, hétoldalú kézitusa is, meg íjászat, fejszedobás, lóverseny és dalnokok tornája...

- Ez nem fontos! - Bran türelmetlenül fészkelődött a kosarában Hodor hátán. - Mesélj a bajvívásról!

- Ahogy a hercegem parancsolja. A kastély lánya volt a szerelem és a szépség királynője, s négy fivére meg a nagybátyja védte őt, de Harrenhal mind a négy fiát legyőzték az első napon. Legyőzőik csak rövid ideig örülhettek sikerüknek, mert rövidesen ők is alulmaradtak. A sors úgy hozta, hogy a nap végén a tarajos sülős lovag a bajnokok között foglalt helyet, s a második nap reggelén a vasvillás lovag és a két tornyot viselő lovag is győzelmet arattak. A második nap késő délutánján azonban, amikor az árnyékok növének indultak, rejtélyes lovag jelent meg a küzdőtérren.

Bran bölcsen bólintott. A tornákon gyakran jelentek meg rejtélyes lovagok, akiknek a sisakja elrejtette arcukat, pajzsuk pedig vagy üres volt, vagy valami ismeretlen jel díszítette. Ezek néha híres bajnokok voltak álrühában. A Sárkánylovag egyszer a Könnyek Lovagjaként aratott diadalt, s a hűgát kiáltotta ki a szépség és a szerelem királynőjének a király szeretője helyett. Maga Bátor Barristan kétszer is öltött ilyen rejtélyes álrühát, először tízéves korában.

- Fogadok, hogy a kis cölöplakó volt az!

- Ezt senki sem tudta - mondta Meera -, de a rejtélyes lovag alacsony termetű volt, és különböző darabokból összeválogatott, rosszul illeszkedő páncélzatot viselt. A pajzsán lévő címer a régi istenek szívfáját ábrázolta, egy nevető vörös arcú fehér varsafát.

- Lehet, hogy az Arcok szigetéről jött! - találgatott Bran. - Zöld volt? - Az őrzőknek Öreg Nan történeteiben sötétzöld bőrük volt, és leveleket viseltek haj helyett. Néha agancsuk is nőtt, de Bran nem értette, hogyan viselhetett volna a rejtélyes lovag sisakot, ha neki is van agancsa. - Le merném fogadni, hogy a régi istenek küldték!

- Talán így volt. A rejtélyes lovag meghajtotta a lándzsáját a király előtt, és a sorompó végéhez lovagolt, ahol az öt bajnok pavilonja állt. Tudod, melyik hármát hívta ki.

- A tarajos sülős lovagot, a vasvillás lovagot és az ikertornyos lovagot. - Bran már elég történetet hallott, hogy ezt kitalálja. - Én mondom, a kis cölöplakó volt az!

- Bárki volt is, a régi istenek erőt öntöttek a karjába. Először a tarajos sülős lovag bukott el, őt a vasvillás lovag követte, majd pedig a két tornyot viselő. Egyikük sem volt túl népszerű, így a tömeg hangosan éltette a Nevető Fa Lovagját, ahogyan az új bajnokot hamarosan elnevezték. Amikor legyőzött ellenfelei megkeresték, hogy kiváltság lovaikat és páncéljukat, a Nevető Fa Lovagja zengő hangon így szólt hozzájuk sisakja mögül: „Tanítsátok tisztességre a fegyverhordozóitokat, ez lesz a váltság!” Amikor a legyőzött lovagok élesen megfenyítették a fegyverhordozóikat, visszakapták lovukat és a páncéljukat. A kis cölöplakó imája így meghallgattatott... a zöld emberek, a régi istenek vagy az erdő gyermekei által, ki tudja?

Bran némi gondolkodás után jónak ítélte a történetet.

- És mi történt ezután? A Nevető Fa Lovagja megnyerte a tornát, és feleségül vett egy hercegnőt?

- Nem - rázta a fejét Meera. - Aznap éjjel a hatalmas várban a Viharúr és a koponyás-csókos lovag megesküdtött, hogy lerántják róla az álarcot, és maga a király is biztatta az embereit, hogy hívják ki, kijelentvén, hogy e sisak rejtette arc nem kedves neki. Másnap reggel azonban, amikor a heroldok megfújták a trombitáikat, és a király helyet foglalt, csak két bajnok jelent meg. A Nevető Fa Lovagja nem volt sehol. A király haragra gerjedt, még a fiát, a sárkányherceget is a keresésére küldte, de nem találtak mást, csak a festett pajzsot, amely magányosan lógott egy fán. Végül a sárkányherceg nyerte meg a tornát.

- Ó! - Bran ezalatt végig a történeten gondolkodott. - Jó történet volt. De a három rossz lovanak kellett volna bántania őt, nem a fegyverhordozóiknak. A kis cölöplakó akkor megölhette volna őket. A váltságdíjas rész buta volt, és a rejtélyes lovanak kellett volna megnyernie a tornát, legyőznie minden kihívót, és a farkasleányt kikiáltani a szerelem és a szépség királynőjének.

- Az is lett a leány - mondta Meera -, de az már szomorúbb történet.

- Biztos, hogy sohasem hallottad ezt a történetet, Bran? - kérdezte Jojen. - Nemes atyád sohasem mesélte el neked?

Bran megrázta a fejét. A nap akkor már a végéhez közeledett, a hegyoldalakon hosszú árnyékok kúsztak lefelé mint fekete ujjak a fenyők között. *Ha a kis cölöplakó felkereshette az Arcok szigetét, talán én is megtehetem.* Abban minden mese megegyezett, hogy a zöld embereknek különös varázserejük van. Talán segíthetnek, hogy újra járjon, sőt lehet, hogy lovagot is csinálhatnak belőle. *A kis cölöplakóból is lovagot csináltak, még ha csak egy napra is. De egy nap elég is lenne.*

DAVOS

A cella melegebb volt, mint amilyenre számított.

Sötétnek éppenséggel sötét volt, az igaz. A vén vasrácsok között beszűrődött a kinti fal mélyedéseiben elhelyezett fáklyák pislákoló, narancssárga fénye, a cella hátsó részében azonban sötétség honolt. Nyirkos is volt, ahogy az előre sejthető egy olyan szigeten, mint Sárkánykő, ahol semmi sincsen messze a tengertől. Voltak patkányok is, annyi, amennyi megszokott egy tömlöc-ben, és még ezenfelül is jó néhány.

A hideg miatt azonban nem panaszkodhatott. A Sárkánykő roppant tömege alatt húzódó sima sziklaalagutak mindig melegek voltak, és Davos úgy hallotta, minél mélyebbre nyúlnak, annál forróbbak. Úgy ítélte, jócskán a vár alatt lehet, és ha a tenyerét a cella falára tapasztotta, melegnek érezte. Lehet, hogy igazak a régi történetek, és Sárkánykőt a pokol szikláiból építették.

Amikor először idehozták, nagyon beteg volt. A köhögés, amely a csata óta kínozza, még rosszabbá vált, és most már lázrohamok is rázták. A szája kicserepesedett és vérzett, vacogásán a kamra melege sem enyhített. Emlékezett, hogy arra gondolt, nem húzza sokáig. *Itt végzem hamarosan a sötétben.*

Nemsokára rájött azonban, hogy mint oly sok mindenben, ebben is tévedett. Halványan emlékezett egy gyengéd kézre, egy határozott hangra és az ifjú Pylos mesterre, amint fölé hajol. Forró fokhagymalevest kapott és máktejet, hogy megszűnjenek a fájdalmai és a didergés. A máktejtől elaludt, s álmában piócákkal lecsapolták tőle a rossz vért, legalábbis erre következtetett a karján talált piócanyomokból, amikor felébredt. A köhögés hamarosan abbamaradt, a véres hólyagok eltűntek, a levesben pedig fehér haldarabkák, répa és hagyma is volt. Egy nap azt vette észre, hogy erősebb, mint bármikor azóta, hogy a *Fekete Betha* darabokra tört alatta, és ő a folyóba repült.

Két foglár vigyázott rá. Egyikük alacsony volt és köpcös, széles vállakkal, nagy, erős kezekkel. Vasszegeccsekkal kivert bőrkabátot viselt, és naponta egyszer zabkását hozott Davosnak. Néha mézzel édesítette, vagy egy kevés tejet öntött bele. A másik börtönőr idősebb volt, görnyedt és sápadt, zsíros, ápolatlan hajjal és pettyes bőrrel. Fehér bársonyzekét viselt, amelynek a mellére körben aranycérnával csillagokat varrtak. Igen rosszul állt rajta, túl rövid volt és túl bő, amellet mocskos és tépett. Ő egy tálon húst és krumplipürét vagy halpörköltet hordott neki, egyszer pedig egy fél orsóhallal lepté meg. Az orsóhal olyan nehéz étek volt, hogy nem maradt meg benne, de még így is ritka jó falatnak számított egy börtöncellában.

A tömlöcbe sem a nap, sem a hold nem világított be, a vastag kőfalakat sehol sem törték meg ablakok. Az éjszakát és a nappalt csak az egymást váltó börtönőrök alapján tudta megkülönböztetni egymástól. Egyik férfi sem beszélt vele, bár tudta, hogy nem némák, hiszen néha hallotta, amint egy-két durva szót váltanak egymással az őrsgváltások alkalmával. Még a nevüket sem mondták meg, így ő maga adott neveket nekik. Az alacsony, erős férfit Zabkásának nevezte el, a görnyedt, sápadt képűt pedig Orsóhalnak a pástétom miatt. A napok múlását a behordott ennivaló és a cella előtti falmélyedésben kicserélt fáklyák alapján követte.

A fogoly egy idő után nagyon egyedül érzi magát a sötétben, és rettenetesen szomjazik az emberi hang után. Davos beszélt a foglárakhoz, valahányszor bejöttek hozzá, hogy ételt hozzanak vagy kiürítsék az ürülékes vödrét. Tudta, hogy könyörgése szabadságért vagy kegyelemért süket fülekre találna náluk, ezért inkább kérdéseket tett fel. Abban reménykedett, hogy egy napon egyikük talán felel neki.

- Milyen hírek vannak a háborúról? - kérdezte, vagy: - A király jól van?

A fiáról, Devanról, Shireen hercegnőről és Salladhor Saanról is kérdezősködött.

- Milyen az idő odakint? - kérdezte. - Elkezdődtek már az őszi viharok? Még mindig járnak

hajók a Keskeny-tengeren?

Bármit kérdezett is azonban, a foglárók sohasem feleltek, bár Zabkása néha ránézett, és Davos egy fél pillanatig már-már azt hitte, beszélni kezd. Orsóhaltól még ennyit sem kapott. *Nem vagyok ember a szemében* - gondolta Davos -, *csak egy kődarab, amelyik eszik, szarik és beszél.* Egy idő után úgy döntött, Zabkását sokkal jobban kedveli. Ő legalább mintha tudta volna, hogy élőlény, és valamiféle furcsa kedvesség lakozott a fickóban. Davos gyanította, hogy eteti a patkányokat, ezért van annyi belőlük. Egyszer hallani vélte, hogy a foglár úgy beszél hozzájuk, mintha a gyermekei lennének, de lehet, hogy ezt csak álmodta.

Nem akarják, hogy meghaljak - döbbsent rá. *Életben akarnak tartani valamiért.* Hogy mi lehet ez a cél, arra inkább nem is gondolt. Kristályfok lordját egy ideig a Sárkánykő alatti tömlőben őrizték, ahogy Ser Hubard Rambton fiait, s mindegyikük a máglyán végezte. *A tengernek kellett volna adnom magam* - merengett Davos, ahogy ott ült, és a fáklyát bámulta a rácsokon túl. *Vagy hagynom kellett volna, hogy a hajó elmenjen, és el kellett volna pusztulnom a sziklámon. Inkább etetném a rákokat, mint a tüzet.*

Aztán egy este, amikor Davos éppen befejezte a vacsoráját, furcsa bizsergést érzett. Felpillantott, és látta az asszonyt a rácsok előtt csillogó skarlát köntösében, a hatalmas vörös rubinttal a nyakában. Vörös szeme úgy izzott, mint a fáklya, amely fényében fürdette.

- Melisandre - szólalt meg Davos, nyugodtabb hangon, mint ő maga.

- Hagymalovag - üdvözölte az asszony éppolyan higgadtan, mintha csak a lépcsőn vagy az udvaron találkoztak volna, s most udvariasan köszöntenek egymást. - Jól vagy?

- Jobban, mint voltam.

- Nem szenvedsz hiányt valamiben?

- A királyom. A fiam. Ők hiányoznak. - Félretolta a tálat, és felállt. - Azért jöttél, hogy eléggess?

Az asszony furcsa, vörös szemével végigmérte a rácsokon át.

- Rossz hely ez, ugye? Sötét és szennyes. A kedves nap nem süt idelelt, sem a fényes hold. - Egyik kezével a fal mélyedésében álló fáklya felé intett. - Ez minden, ami közted és a sötétség közt áll, Hagymalovag. Ez a kicsiny tűz, R'hllor ajándéka. Eloítsam?

- Ne! - A rácsok felé lépett. - Kérlek! - Úgy érezte, nem tudná elviselni, ha egyedül maradna a koromsötétben, s minden társaságát a patkányok jelentenék.

A vörös asszony ajka mosolyra húzódott.

- Úgy látszik tehát, megszeretted a tüzet.

- Szükségem van a fáklyára. - A keze ökölbe szorult, majd újra kinyílt. *Nem fogok könnyögni neki. Nem én!*

- Én is olyan vagyok, mint ez a fáklya, Ser Davos. Mindketten R'hllor eszközei vagyunk. Egyetlen célra teremtett bennünket: hogy kordában tartsuk a sötétséget. Elhiszed ezt?

- Nem. - Lehet, hogy hazudnia kellett volna, azt mondani, amit az asszony hallani akart, de Davos túlságosan is hozzászólt az igazmondáshoz. - Te a sötétség anyja vagy. Láttam Viharvég alatt, amikor a szemem láttára szülted meg.

- Így retteg a bátor Ser Hagyma az elillanó árnyaktól? Szedd össze a bátorságod! Az árnyékok csak akkor élnek, ha a fény életet ad nekik, és a király tüzei már oly alacsonyan lobognak, hogy nem merek elvonni többet, újabb fiú nemzéséhez. Akár az életébe is kerülhet. -Melisandre közelebb lépett. - Egy másik férfival azonban... olyannal, akiben még mindig forrón és fényesen izzik a láng... ha valóban szolgálni akarod királyod ügyét, látogass meg a hálótermemben egy éjjel! Olyan örömet adhatok neked, amelyet sohasem ismertél, életed tüzeivel pedig képes volnék...

- ...a rettenetre. - Davos elhúzódott tőle. - Nem kérek belőled, hölgyem. Sem az istenedből. A Hét védelmezzen engem!

Melisandre felsőhajtott.

- Kristályfok Guncert nem védte meg. Mindennap háromszor imádkozott, és hétágú csillagokat viselt a pajzsán, amikor azonban R'hllor kinyújtotta felé a karját, az imái sikolyba fordultak és elégett. Miért kapaszkodsz ezekbe a hamis istenekbe?

- Egész életemben őket követtem.
- Egész életedben, Tengerjáró Davos? Azt is mondhatnád, tegnap még így volt. - Szomorúan megrázta a fejét. - Sohasem féltél az igazat mondani királyok előtt, miért hazudsz hát magadnak? Nyisd ki a szemed, ser!

- Mi az, amit látnom kellene?
- Azt, ahogyan a világ teremtett. Az igazság itt van körülötted, könnyű meglátni. Az éjszaka sötét, tele rémségekkel, a nappal fényes, gyönyörű, reményteljes. Az egyik fekete, a másik fehér. Jég és tűz. Gyűlölet és szeretet. Keserű és édes. Férfi és nő. Fájdalom és öröm. Tél és nyár. Rossz és jó. - Tett egy lépést előre. - Halál és élet. Ellentétek mindenütt. A háború ott van mindenütt.

- A háború?
- A háború - bólintott az asszony. - Ketten vannak, Hagymalovag. Nem hét, nem egy, nem száz és nem ezer. Kettő! Azt hiszed talán, azért keltem át a fél világon, hogy újabb hiú királyt ültessenek egy újabb üres trónra? A háború az idő kezdete óta folyik, és végül mindenkinek el kell döntenie, hol is áll. Egyik oldalon ott van R'hllor, a Fény Ura, a Tűz Szíve, a Láng és Árnyék Istene. Vele szemben pedig ott áll a Nagy Másik, akinek a nevét nem szabad kiejtmem, a Sötétség Ura, a Jég Lelke, az Éjszaka és a Rettenet Istene. Nekünk nem Baratheon és Lannister, Greyjoy és Stark közt kell választanunk, hanem halál és élet közt. Sötétség és fény között. - Karcsú, fehér kezével megmarkolta a cella rácsát. A hatalmas rubint a torkán önálló étellel lüktetett. - Mondd hát meg nekem, Ser Tengerjáró Davos, mondd meg őszintén: szívedben R'hllor fényes tüze ég? Vagy sötét és hideg, tele férgekkel? - Átnyúlt a rácsok között, és három ujját a mellkasára helyezte, mintha a bőrén és a ruháján át próbálná kitapintani az igazságot.

- A szívem - mondta Davos lassan - kételyekkel teli.
Melisandre felsóhajtott.
- Ah, Davos! A jó lovag az utolsó pillanatig őszinte, még sötét napjain is. Jól tetted, hogy nem hazudtál nekem. Tudtam volna. A Másik szolgálói gyakran rejtik pazar fény mögé a fekete szívet, így R'hllor megadta a hatalmat papjainak, hogy átlássanak a hamisságon. - Könnyedén ellépett a cellától. - Miért akartál végezni velem?

- Elmondom - felelte Davos -, ha te elmondod, ki árult el! - Csak Salladhor Saan lehetett, bár még most is azért imádkozott, hogy ne ő legyen az.

A vörös asszony nevetett.
- Senki sem árult el téged, Hagymalovag! Láttam a szándékodat a lángokban.
A lángok.

- Ha látod a jövőt azokban a lángokban, hogy lehet, hogy elégtünk a Feketevízen? A tűznek adtad a fiaimat... a fiaim, a hajóm, az embereim, mind elégték...

Melisandre megrázta a fejét.
- Tévedsz, Hagymalovag. Azok nem az én tüzeim voltak. Ha veletek vagyok, a csata másképp végződik. Ófelségét azonban hitetlenek vették körül, s büszkesége erősebbnek bizonyult a hiténél. Büntetése iszonyú volt, de tanult a hibájából.

Akkor tehát a fiaim halála csupán a királynak szóló lecke volt? Davos érezte, hogy megfeszül a szája.

- A ti Hét Királyságokban most éjszaka van - folytatta a vörös asszony -, de a nap rövidesen újra felkél. A háború folytatódik, Tengerjáró Davos, és néhányan rövidesen megtudják, hogy még egy hamuban felejtett apró parázs is óriási tűzvészt okozhat. Amikor az öreg mester Stannisre nézett, csak egy embert látott. Te királyt látsz. Mindketten tévedtek. Ő az Úr kiválasztottja, a tűz harcosa. Láttam, amint a sötétség elleni harcot vezeti, láttam a lángokban. A lángok nem hazudnak, különben nem lennének itt. A jóslatok is megírták. Amikor a vörös csillag felizzik és összesűrűsödik a sötétség, Azor Ahai újjászületik füst és só közepette, hogy felébressze a kő sárkányait. A vérző csillag eljött, majd távozott, Sárkánykő pedig maga a füst és só. Stannis Baratheon az újjászületett Azor Ahai! - Az asszony vörös szemei ikertüzként égtek, és mintha egyenesen a lelkébe láttak volna. - Nem hiszel nekem. Még most is kételkedsz R'hllor igazságában... mégis szolgáltad őt, és újra megteszed. Itt hagylak, hogy elgondolkodhass azon, amit

mondtam. És mivel R'hllor minden jó forrása, itt hagyom a fáklyát is.

Azzal egy mosollyal és vörös szoknyájának suhogásától kísérve távozott. Csak az illata maradt ott utána. Az illata és a fáklya. Davos leroskadt a cella padlójára, átkarolta a térdeit. A fáklya pislákoló fényben fürdette. Miután Melisandre lépteinek zaja elhalt, csak a patkányok motozása hallatszott. *Jég és tűz. Fekete és fehér. Sötét és világos.* Davos nem tagadhatta az asszony istenének hatalmát. Látta a Melisandre méhéből elővonagló árnyat, és a papnő olyan dolgokat tudott, amit nem lett volna szabad. *A célokat is látta a lángok között.* Jó érzés volt tudni, hogy Salla mégsem árulta el, de a gondolat, hogy a vörös asszony a lángjai segítségével kifürkészheti a titkait, jobban nyugtalanította, mint be merte volna vallani magának. *Vajon mit értett az alatt, hogy szolgáltam az istenét, és újra megteszem?* Ez sem tetszett neki.

Felemelte a tekintetét, és a fáklyafénybe bámult. Hosszú ideig nézte szemének egyetlen rezdülése nélkül, figyelte a vergődő és villódzó lángokat. Megpróbált mögéjük nézni, megpróbált átlátni a tüzes függönyön, hogy megpillanthassa azt, ami mögötte él... de nem volt ott semmi, csak tűz, a szeme pedig egy idő után könnybe lábadt.

Davos fáradtan és az isten fényétől elvakultan összekuporodott a szalmán, és átengedte magát az álomnak.

Három nappal később - Zabkása legalábbis háromszor jött, Orsóhal pedig kétszer - Davos hangokat hallott a cellája előtt. Ahogy felült, háttal a kőfalnak, küzdelem zaját hallotta. Ez valami új volt, váratlan változás változatlan világában. A zaj bal felől, a napfényre vezető lépcsők irányából érkezett. Kiáltó és könnyörgő férfihangot hallott.

- ...őrütség! - mondta éppen a férfi, amikor megjelent a látóterében. A két őr, aki vonszolta, tüzes szívet viselt a mellkasán. Zabkása ment előttük, a kezében nagy kulcskarika csilingelt, hátul pedig Ser Axell Florent érkezett.

- Axell! - kiáltotta a fogoly kétségbeesetten. - Az irántam érzett szereteted kedvéért engedj el! Nem teheted ezt velem, nem vagyok áruló! - Idősebb ember volt, magas és karcsú, ezüstszürke hajjal, hegyes szakállal és hosszú, finom vonású arccal, amelyet eltorzított a félelem. - Hol van Selyse, hol a királyné? Követelem, hogy beszélhessek vele! A Mások vigyenek el benneteket! Eresszetek!

Az örök ügyet sem vetettek az ordítózására.

- Ide? - kérdezte Zabkása a cellája előtt. Davos felállt. Egy pillanatig azt fontolgatta, hogy rájuk ront, ha kinyitják az ajtót, de ez őrütség lett volna. Túl sokan voltak az örök, kard volt náluk, Zabkása pedig erős, mint egy bika.

Ser Axell kurtán bólintott a foglárnak.

- Hadd élvezzék az árulók egymás társaságát!

- Nem vagyok áruló! - rikoltotta a fogoly, miközben Zabkása kinyitotta az ajtót. Bár az öltö-zéke egyszerű, szürke gyapjúzeke és fekete nadrág volt, beszédéből érződött előkelő származása. *A származásával aztán nem sokra megy itt* - gondolta Davos.

Zabkása szélesre tárta az ajtót. Ser Axell biccentett, az örök pedig fejével előre belökték a felügyeletükre bízott férfit. Az megbotlott, és minden bizonnal elesik, ha Davos nem kapja el. Azonnal kitépte magát a karjaiból, és tántorogva megindult vissza az ajtó felé, azt azonban sápadt, előkelő arcába csapták.

- Ne! - ordította. - Neeee! - Hirtelen kiszállt belőle minden erő, a rácsokba kapaszkodva lassan lecsúszott a padlóra. Ser Axell, Zabkása és az örök addigra már sarkon is fordultak, hogy távozzanak. - Nem tehetitek ezt! - kiabálta utánuk a fogoly. - A Király Segítője vagyok!

Davos ekkor ismerte meg.

- Alester Florent!

A férfi hátrafordult.

- Ki...?

- Ser Tengerjáró Davos.

Lord Alester pislogott.

- Tengerjáró... a Hagymalovag! Meg akartad ölni Melisandre-t.

Davos nem tagadta.

- Viharvégnél vörös-arany páncélt viseltél, lazúrvirágokkal a mellvértén. - Kinyújtotta a karját, hogy talpra segítse az idősebb férfit.

Lord Alester lesöpörte a mocskos szalmát a ruhájáról.

- Én... elnézésedet kell kérem a külsőm miatt, ser. A ládáim elvesztek, amikor a Lannisterek lerohanták a táborunkat. Mindössze a páncéloommal és a gyűrűimmel sikerült megszöknöm.

Még mindig viseli azokat a gyűrűket - vette észre Davos, akinek magának még csak az összes ujjja sem volt meg.

- Gondolom, valami szakácslegény vagy lovászfiú most fel-alá sétálgat Királyvárban a hasított bársonyzekémben és az ékköves köpönyegemben - folytatta Lord Alester teljesen megfélelkezve magáról. - De a háborúnak megvannak a szörnyűségei, ahogy azt mindenki tudja. Biztosan te is szenvedtél veszteségeket.

- A hajómat - mondta Davos. - Az összes emberemet. Négy fiamat.

- A... a Fény Ura vezesse át őket a sötétségen egy jobb világba! - fohászzkodott a másik.

Ítélje meg őket az Apa igazságosan, s az Anya irgalmazzon nekik - gondolta Davos, de az imát megtartotta magának. A Hétnék már nem volt helye Sárkánykőn.

- Az én fiam biztonságban van Édesvízben - fűzte tovább a lord -, de elveszítettem az egyik unokaöcsémet a *Szélvész*en. Ser Imryt, a fivérem, Ryam fiát.

Ser Imry volt az, aki vakon, minden evezővel felzavarta őket a Feketevizű folyón, ügyet sem vetve a két kis kőtoronyra a torkolatnál. Davos nem fogja egyhamar elfelejteni ezt az embert.

- A fiam, Maric, az unokaöcséd evezőmestere volt - emlékezett a *Szélvész*re, ahogy utoljára látta, a futótűztől teljesen bekerítve. - Akadt hír túlélőkről?

- A *Szélvész* kigyulladt, és a teljes legénységgel együtt elsüllyedt - válaszolta őlordsága. - A fiad és az unokaöcsém odavesztek sok más remek emberrel együtt. Magát a háborút is elveszítettük azon a napon, ser.

Feladta. Davosnak eszébe jutottak Melisandre szavai a hamuban maradt apró, tűzvészt okozó parázsról. Nem csoda, hogy idekerült.

- Őfelsége sohasem adja meg magát, uram.

- Ostobaság, az bizony, ostobaság! - Lord Alester megint lerogyott a padlóra, mintha túl soknak bizonyult volna az erőfeszítés, amit egy percnyi állás megkövetelt. - Stannis Baratheon sohasem foglalhatja el a Vastrónust. Hát árulás kimondani az igazat? Keserű igazság, de attól még nem kevésbé igaz! A flottája a lysiek kivételével odalett, Salladhör Saan pedig eliszkol, amint meglátja a Lannisterek vitorláit. A Stannist támogató urak legtöbbje átállt Joffreyhoz, vagy meghalt...

- Még a Keskeny-tenger urai is? Akik Sárkánykőre esküdtek fel?

Lord Alester lemondóan legyintett.

- Lord Celtigart elfogták, és térdet hajtott. Monford Velaryon a hajójával együtt pusztult el, Kristályfok lordját megégette a vörös asszony, Lord Bar Emmon pedig tizenöt éves, kövér és puhány. Ezek a te keskeny-tengeri uraid! Stannis mögött már csak a Florent-ház ereje áll Égikert, Napföld, Kaszter-hegy és most már a legtöbb Viharúr hatalmával szemben. A legjobb, amiben reménykedhetünk, hogy egy békekötéssel még megmenthetünk ezt-azt a romok közül. Én csak ezt akartam. Az istenek szerelmére, ki hívja ezt árulásnak?

Davos összevont szemöldökkel felállt.

- Uram, mit tettél?

- Nem követtem el árulást. Soha! Úgy szeretem őfelségét, mint bárki más. A saját unokahúgom a királynéja, és én hűséges maradtam hozzá akkor is, amikor bölcsebb emberek elmenekültek. A Segítője vagyok, a Király Segítője, hogy lehetnék áruló? Csak meg akartam menteni az életünket és... a becsületünket... igen. - Megnyalta a száját. - Írtam egy levelet. Salladhör Saan megesküdtött, hogy van egy embere, aki eljuttatja Lord Tywinhoz, Királyvárba. Őlordsága... józan gondolkodású férfi, a feltételeim pedig... a feltételek ésszerűek voltak... több mint ésszerűek.

- Miféle feltételek voltak ezek, uram?

- Milyen mocsok van itt - mondta hirtelen Lord Alester. - És ez a szag... minek van ilyen szaga?

- A vödörnek - felelte Davos, és arrafelé mutatott, ahol az edény állt. - Itt nincsen árnyékszék. Miféle feltételek?

Őlordsága iszonyodva meredt a vödörré.

- Hogy Lord Stannis feladja a követelését a Vastrónust illetően, visszavon mindent, amit Joffrey fattyúságáról terjesztett, azzal a feltétellel, hogy visszafogadják a király békéjébe, és megerősítik Sárkánykő és Viharvég urának tisztében. Megesküdtem, hogy ugyanezt teszem Édesvíz Erődért és a földjeinkért cserébe. Úgy véltem... Lord Tywin megérti az ajánlatom ésszerűségét. Még mindig ott vannak neki a Starkok meg a vasemberek. Felajánlottam, hogy pecsételjük meg a megállapodásunkat azzal, hogy Shireent hozzáadjuk Joffrey fivéréhez, Tommenhez. - Megrázta a fejét. - A feltételek... olyan jók, hogy jobbat nem remélhetünk. Ezt még te is bizonyára belátod!

- Igen - bólintott Davos -, még én is. - Hacsak Stannis nem nemz fiút, ez a megállapodás azt jelentené, hogy Sárkánykő és Viharvég egy napon Tommenre száll, ami bizonyára elégedettséggel töltené el Lord Tywint. Mindeközben a Lannistereknél ott lenne túszként Shireen, nehogy Stannis újabb felkeléseket robbanthasson ki. - És mit mondott őfelsége, amikor elébe terjesztette ezeket a feltételeket?

- Ő mindig a vörös asszonnyal van, és... attól tartok, nincs eszénél. Ez a szóbeszéd a kősárkányról... örültség, én mondom neked, szintiszta örültség! Hát nem tanultunk semmit Tüzes Aerion esetéből, a kilenc mágustól, az alkimistáktól? Nem tanultunk semmit Nyárodúból? A sárkányokról szőtt álmokból még soha semmi jó nem származott, és ezt elmondtam Axellnek is. Az én módszerem jobb volt. Biztosabb. Stannis nekem adta a pecsétjét, megengedte, hogy uralkodjak a nevében. A Segítő a király hangján beszél!

- Ilyen ügyben nem. - Davos nem volt udvaronc, és még csak meg sem kísérelte tompítani szavai élet. - Stannis nem adja meg magát, míg tudja, hogy a követelése jogos. Ahogyan nem vonhatja vissza a Joffreyről mondottakat sem, amikor hisz az igazságukban. Ami a házasságot illeti, Tommen ugyanabból a vérfertőzésből született, mint Joffrey, és őfelsége inkább látná Shireent holtan, mint egy ilyen feleségként.

Florent homlokán vadul lüktetett egy ér.

- Nincs más választása!

- Tévedsz, uram. Meghalhat királyként.

- És mi is vele együtt? Hát ezt akarod, Hagymalovag?

- Nem. De én a király embere vagyok, és nem kötök békét az engedélye nélkül.

Lord Alester tehetetlenül bámult rá egy darabig, aztán sírva fakadt.

JON

Az utolsó éjszaka feketén és holdtalanul szállt le, de az ég most az egyszer tiszta maradt.

- Felmegyek a hegyre, és megkeresem Szellemet - mondta a theneknek a barlang szájában. Azok morogtak valamit, és útjára engedték.

Mennyi csillag! - gondolta, miközben felfelé kapaszkodott a meredek hegyoldalon a fenyők és kőrisek között. Még kisfiúként, Deresben megtanulta a csillagok nevét Luwin mestertől. Tudta a mennybolt tizenkét házának és mindegyikük uralkodójának a nevét, meg tudta keresni a Hit számára szent hét kőborlót, a Jégsárkány, az Árnyékmacska, a Holdszűz és a Hajnal Kardja pedig régi barátjának számított. Ezeket mind megmutatta Ygritte-nek, a többi közül azonban nem sokat. *Ugyanarra az égboltra nézünk fel, és mégis milyen különböző dolgokat látunk.* A Királyi Korona a lány szerint a Bölcső volt, a Csödör a Szarvas Úr, a vörös vándort pedig, amelyet a septonok prédikációikban a Kovácsnak szenteltek, itt Tolvajnak nevezték. Ygritte azt állította, hogy ha a Tolvaj a Holdszűzben van, az a legkedvezőbb idő egy férfinak arra, hogy elraboljon egy nőt.

- Mint az éjszaka, amikor elrabolnál engem. A Tolvaj fényesen ragyogott akkor éjjel.

- Nem akartalak elrabolni - felelte a fiú. - Azt sem tudtam, hogy lány vagy, míg a késemet a torkodnak nem szegeztem.

- Ha nem szándékosan ölsz meg valakit, attól az még ugyanolyan halott lesz - jelentette ki Ygritte makacsul. Jon még sohasem találkozott hozzá hasonlóan makacs teremtménnyel, leszámítva talán a kis húgát, Aryát. *Vajon még mindig a kis húgom?* - tűnődött. - *Az volt-e valaha is?* Sohasem volt igazi Stark, csak Lord Eddard anyátlan fattya, nem volt több helye Deresben, mint Theon Greyjoynak. És még azt is elveszítette. Ha az Éjjeli Őrség tagja kimondja a szavakat, félreteszi régi családját, és egy újhoz csatlakozik, de Havas Jon az új fivéreit is elveszítette.

Szellemet a hegy tetején találta meg, ahogyan előre sejtette. A fehér farkas sohasem üvöltött, de valami őt is folyton a magaslatokra vonzotta, ahol aztán a hátsó lábaira ült, forró lehelete fehér ködpáraként lebegett, vörös szeme pedig magába itta a csillagok fényét.

- Nektek is van nevetek rájuk? - kérdezte Jon. Letérdelt a rémfarkas mellé, és megvakarta a sűrű, fehér bundát a nyakán. - A Nyúl? Az Őz? A Nöstényfarkas? - Szellem megnyalta az arcát, érdes nyelve reszelőként simított végig a Jon arcát megtépázó saskarmok okozta sebhelyeken. *A madár mindkettőnket megjelölt* - gondolta. - Szellem! - mondta halkan. - Holnap reggel átme gyünk. Itt nincsen lépcső, nincs ketrec meg csiga, sehogyan sem tudlak átvinni a másik oldalra. El kell válnunk. Érted, amit mondok?

A rémfarkas vörös szeme feketének tűnt a sötétben. Az orrával megdöfte Jon nyakát, ahogy szokta, lehelete forrónak érzett a bőrén. A vadak vargnak tartották Jont, de ha így volt, igen gyenge fajta lehetett. Nem tudta, hogyan bújjon farkasbőrbe, ahogy Orell tette a sassal, mielőtt meghalt volna. Jon egyszer Szellem helyébe álmodta magát, és lenézett a Tejfollyó völgyébe, ahol Mance Rayder összegyűjtötte a népét. Akkor álma valóságosnak bizonyult. Most azonban nem álmodott, így csak a szavak maradtak.

- Nem jöhetsz velem - magyarázta Jon. A tenyerébe vette a farkas pofáját, mélyen a szemébe nézett. - El kell menned a Fekete Várba. Megértettél? Fekete Vár. Megtalálod? Hazatalálsz? Csak kövesd a jeget, mindig keletre, a nap felé, és odatalálsz! A Fekete Várban felismernek, és a megérkezésed talán figyelmezteti őket. - Eleinte arra gondolt, hogy ír egy üzenetet, és azt Szellemmel küldi el, de nem volt se tintája, se pergamenje, de még tolla sem, a lebukás veszélye pedig túl nagy lett volna. - A Fekete Várban újra találkozunk, de odáig egyedül kell eljutnod. Egy ideig külön kell vadásznunk. Egyedül.

A rémfarkas hirtelen kitépte magát Jon kezei közül, és fülelni kezdett, a következő pillanatban

pedig nekiiramodott. Keresztülvágott egy sűrű bozóton, átugrott egy kidőlt fatörzset, majd halvány nyílvezőként lenyargalt a hegyoldalon, a fák között. *Vajon a Fekete Várba indult?* - tűnődött Jon. - *Vagy egy nyúl után?* Nagyon szerette volna tudni, de attól félt, ugyanolyan hasznavehetetlen vargnak bizonyul, mint amilyen hasznavehetetlen fekete testvér vagy kém volt.

A fák között felsóhajtott a szél; fenyőtűk tömény illatát hozta magával, belekapaszkodott kopott fekete köpönyegébe. Jon délen látta a Fal magasán, sötéten ágaskodó tömegét, a roppant árny eltakarta a csillagokat. Az egyenetlen, dombos vidék alapján úgy vélte, valahol az Árnyéktorony és a Fekete Vár között lehetnek, valószínűleg közelebb az elsőhöz. Napokon át délnek tartottak a keskeny völgyek alján hosszú, vékony ujjakként elnyúló, mély tavak, a mindkét oldalon egymásnak torló fehér kovakő meredélyek és fenyvesekkel borított dombok között. Az ilyen terepen csak nagyon lassan lehetett előrehaladni, viszont könnyedén elrejtette azokat, akik észrevétlenül kívánták megközelíteni a Falat.

A vad fosztogatókat. Mint mi. Mint én.

A Falon túl terült el a Hét Királyság, és vele együtt minden, aminek a védelmére esküdött. Kimondta a szavakat, életét és becsületét ajánlotta, és a törvény szerint most őrt kellene állnia odafent. Kürtöt kellene emelnie az ajkához, hogy fegyverbe szólítsa az Éjjeli Őrséget, de nem volt kürtje. Úgy vélte, nem lenne nehéz ellopni egyet a vadaktól, ám mire menne vele? Ha meg is fűjné, nem hallaná senki. A Fal száz mérföld hosszú volt, az Őrség tagjai pedig siralmasan kevesen maradtak. Három erőd kivételével mindent kiürítettek, lehet, hogy nincsen rajta kívül egyetlen fekete testvér sem negyvenmérföldes körzetben. Ha ugyan ő még mindig a testvérek közé tartozik...

Az Öklön meg kellett volna próbálnom végezni Mance Rayderrel, még akkor is, ha ez az életembe kerül. Félkezű Qhorin ezt tette volna, ő azonban habozott, és a lehetőség elillant. Másnap ellovagolt Styr Magnar, Jarl és több mint száz válogatott thenn és fosztogató kíséretében. Azzal nyugtatta magát, hogy csak kivár, és ha elérkezik a megfelelő pillanat, megszökik, és a Fekete Vár felé veszi az útját. A pillanat azonban sohasem jött el. Az éjszakákat általában a vadak üres falvaiban töltötték, és Styr mindig tucatnyi thennt állított őrnök a lovak mellé. Jarl gyanakodva figyelte őt, Ygritte pedig sohasem volt messze, sem nappal, sem éjjel.

Két szív, ha egyszerre ver. Mance Rayder gúnyos szavai keserűen visszhangoztak a fejében. Jon eddig ritkán érzett ekkora zavarodottságot. *Nincs más választásom* - mondogatta magának az első alkalommal, amikor a lány becsusszant az alvóbőrei alá. - *Ha visszautasítom, megtudja, hogy köpönyegforgató vagyok. Csak a Félkezű által rám rótt szerepet játszom.*

A teste meglehetősen lelkesen játszotta a szerepet. Az ajkai a lányéra tapadtak, a keze az inge alá siklott, megkereste a mellét, a férfiassága megmerevedett, amikor Ygritte hozzádörzsölte a dombját a ruhán keresztül. *Az esküm* - gondolta, és eszébe jutott a varsafaliget, ahol elmondta a szavakat, a kilenc hatalmas, körben álló fehér fa a mindent látó, mindent halló arcokkal. A lány ujjai azonban kioldották a nadrágja fűzőit, a nyelve a szájába hatolt, a keze pedig benyúlt az alsoneműjébe, és kiszabadította, s ő többé nem látta a varsafákat, csak Ygritte-et. A lány beleharpott a nyakába, ő pedig az orrával dörgölte a nyakát, az arcát a sűrű, vörös hajzuhatagba temette. *Szerencsés, szerencsés lány, megcsókolta a tűz.*

- Hát nem jó? - suttopta az, és magába vezette. Nedves volt odalent, és nyilvánvalóan nem szűz, de nem törődött vele. Nem számított sem az esküje, sem Ygritte szüzessége, csak testének melege, egymásba forrt szájuk, az ujsa, amely a mellbimbójával játszott. - Nem édes? - kérdezte újra. - Ne olyan gyorsan, ó, lassan, igen, így valahogy! Nyugalom, nyugalom, édes, édes! Nem tudsz te semmit, Havas Jon, de majd én megmutatom. Most erősebben, igeeeen!

Szerep - próbálta emlékeztetni magát később -, *csak szerepet játszom. Egyszer meg kellett tennem, hogy bebizonyítsam, hajlandó vagyok megszegni az eskümet. Meg kellett tennem, hogy bízson bennem. Soha többé nem fordul elő.* Még mindig az Éjjeli Őrség tagja volt, és Eddard Stark fia. Megtette, amit meg kellett tennie, bebizonyította, ami bizonyításra szorult.

A bizonyítás azonban nagyon édesre sikeredett, Ygritte pedig a fejét a mellkasára hajtva elaludt mellette, és ez is édes volt, veszélyesen édes. Megint eszébe jutottak a varsafák és a szavak,

amiket kimondott előttük. Csak egyszer tette meg, soha többé. *Még az apám is megbotlott egyszer, amikor megfélekedezett a házassági esküről és fattyat nemzett.* Jon megfogadta, hogy vele is ugyanígy történik. *Soha nem történik meg újra.*

Már aznap éjjel még kétszer megtörtént, majd reggel, amikor Ygritte felébredt és keménynek találta, újra. A vadak addigra már mocorogtak, és sokan önkéntelenül is észrevették, mi folyik a nagy halom bunda alatt. Jarl rájuk szólt, hogy igyekezzenek, különben kénytelen lesz rájuk önteni egy vödör vizet. *Mint két párzó kutya* - gondolta Jon később. Hát az vált belőle? - *Az Éjjeli Őrség tagja vagyok* - erősködött benne egy gyenge hangocska, de minden éjjel egyre gyengébb és gyengébb lett, ha pedig Ygritte belecsókolt a fülébe vagy megharapta a nyakát, egyáltalán nem hallotta. *Vajon így történt az apámmal is?* - tűnődött. - *Ő is olyan gyenge volt, mint én, amikor megbecstelenítette magát anyám ágyában?*

Hirtelen észrevette, hogy valami felfelé tart a dombon mögötte. Egy fél pillanatig azt hitte, talán Szellem tért vissza, a rémfarkas azonban sohasem csapott ekkora zajt. Jon egyetlen sima mozdulattal kihúzta a hüvelyéből Hosszúkarmot, de csak az egyik thenn volt az, egy bronzsisakot viselő, széles férfi.

- Havas! - szólalt meg a betolakodó. - Jönni! Magnar akar! - Thenn népe a Régi Nyelvet beszélte, sokuk alig néhány szót ismert csupán a közösből.

Jont nem túlságosan érdekelte, mit akar a Magnar, de nem sok értelme lett volna vitatkozni olyasvalakivel, aki nem érti meg, így a férfi nyomában megindult lefelé a dombról.

A barlangszáj, amit egy fenyő félig elrejtett, csupán hasadék volt a sziklában, egy ló éppen csak átfért rajta. Északra nyílt, így az odabent rakott tüzek fényét nem láthatták meg a Falról. Ha valami balszerencse folytán őrjárat haladna el ma éjjel a Fal tetején, nem látnának mást, csak dombokat, fenyveseket és a félig befagyott tavak jegén tükröződő csillagfényt. Mance Rayder jól kitervelte a támadást.

A sziklajárat húszlábnyit ereszkedett, mielőtt akkora térbe torkollott volna, mint Deres Nagy Csarnoka. Az oszlopok között tábornüzek égtek, felszálló füstjük feketére festette a kőmennyezetet. A lovakat az egyik fal mentén kötötték ki, egy sekély tavacska mellett. A padló közepén víznyelő nyílt, amely talán egy alatt húzódó még hatalmasabb barlangba vezetett, bár a sötétség miatt nehéz volt megállapítani. Jon föld alatti folyó lágy, suhanó zaját is hallotta valahonnét alulról.

Jarl is a Magnarral volt; Mance kettőjükre bízta a parancsnoklást. Styr nem örült ennek, ezt Jon már korábban észrevette. Mance Rayder Val háziállatának nevezte a sötét ifjút, aki Daliának, királynéjának a fivére volt, így Jarl tulajdonképpen a Falon Túli Király sógorának számított. A Magnarnak szemmel láthatólag ellenére volt, hogy meg kell osztania hatalmát. Ő száz thennt hozott, ötször annyi harcost, mint Jarl, és gyakran úgy cselekedett, mintha a parancsnokság egyedül az övé lenne. Jon azonban tudta, hogy a jégen a fiatalabb férfi fogja átjuttatni őket. Jarl, bár nem lehetett sokkal idősebb húszévesnél, már nyolc éve portyázott, és tucatszor átkelt már a Falon olyanokkal, mint Varjúölő Alfyn és a Könnyező, újabban pedig a saját csapatával.

A Magnar nem teketóriázott.

- Jarl figyelmeztetett a varjakra, akik magasan járőröznek. Mondj el nekem ezekről a járőrökről mindent, amit tudsz!

Mondj el nekem - figyelt fel Jon -, *nem pedig mondj el nekünk...* - bár Jarl ott állt közvetlenül mellette. Semmit sem szeretett volna jobban, mint megtagadni a nyers parancsot, de tisztában volt vele, hogy Styr a hűtlenség legkisebb jelére is azonnal végez vele, és Ygritte-tel is, amiért az övé lett.

- Négy ember van minden őrjáratban, két felderítő és két építő - felelte. - Az építők feladata, hogy feljegyezzék a repedéseket, az olvadást és más szerkezeti problémákat, a felderítők pedig eközben ellenségre utaló jelek után kutatnak. Öszvérháton közlekednek.

- Öszvérháton? - A fületlen férfi összevonta a szemöldökét. - Az öszvérek lassúak.

- Lassúak, de biztosabban közlekednek a jégen. Az őrjáratok gyakran a Fal tetején vonulnak, és a Fekete Váron kívül hosszú évek óta nem szórták fel az ösvényt kavicssal. Az öszvéreket a

Keleti Őrségben tenyésztik, és kifejezetten erre a szolgálatra idomítják őket.

- Gyakran járnak a Fal tetején? Nem állandóan?

- Nem. Négy őrjáratból egy általában az alsó utat választja, hogy az alapban keressen repedéseket, és az alagútásás jelei után kutasson.

A Magnar bólintott.

- Még a távoli Thennben is ismerjük Jégcsákány Arsonnak meg az alagútjának történetét.

Jon is hallotta már a történetet. Jégcsákány Arson már félig áthatolt a Falon, mire az Éjvár felderítői felfedezték az alagútját. Nem akarták megzavarni a munkában, inkább jéggel, kővel és hóval befalazták mögötte a nyílást. Bánatos Edd azt mondta, hogy ha valaki a Falra tapasztja a fülét, még mindig hallhatja Arson csákányának a csattogását.

- Mikor mennek ki ezek az őrjáratok? Milyen gyakran?

Jon vállat vont.

- Változó. Úgy hallottam, hogy Qorgyle parancsnok háromnaponként küldött ki egyet a Fekete Várból a Keleti Őrség felé és kétnaponként a Fekete Várból az Árnyéktoronyba. Az ő idejében viszont több embere volt az Őrségnek. Mormont parancsnok jobban szereti változtatni az őrjáratok létszámát és kiküldésük idejét, hogy megnehezítse a kifürkészésüket. A Vén Medve ezenkívül időnként még egy nagyobb erőt is elküld valamelyik elhagyott várba, hogy töltsenek ott két-három hetet vagy egy hónapot. - Jon tudta, hogy ez a taktika a nagybátyjától ered. Bármit megtesznek, amivel megzavarhatják az ellenséget.

- Kőkapuban vannak most emberek? - kérdezte Jarl. - És Szürkelesben?

Tehát e között a kettő között vagyunk? Jon ügyelt, hogy az arca kifejezéstelen maradjon. -Csak a Keleti Őrségben, a Fekete Várban és az Árnyéktoronyban voltak, amikor elindultam a Faltól. Azt nem tudom megmondani, mit csinált azóta Bowen Marsh vagy Ser Denys.

- Hány varjú maradt a várakban? - kérdezte Styr.

- Ötszáz a Fekete Várban. Kétszáz az Árnyéktoronyban, talán háromszáz a Keleti Őrségben. - Jon kétszáz emberrel megtoldotta a valódi számot. *Bár a valóságban is ilyen egyszerű volna...*

Jarl azonban nem tudta becsapni.

- Hazudik - közölte Styrrel. - Vagy beleszámolja azokat is, akiket az Öklön veszítettek el.

- Varjú! - figyelmeztette a Magnar. - Ne tévessz össze engem Mance Rayderrel! Ha nekem hazudsz, én kitépem a nyelvedet.

- Nem vagyok varjú, és nem tűröm, hogy hazugnak nevezze! - Jon megmozgatta kardforgató keze ujjait.

Thenn Magnarja hideg, szürke szemével végigmérte Jont.

- Nemsokára megtudjuk, hányan vannak - szólalt meg kisvártatva. - Menj! Ha kérdéseim vannak, érted küldök.

Jon mereven meghajtotta a fejét és távozott. *Ha minden vad olyan lenne, mint Styr, könnyebb lenne elárulni őket.* A thennek azonban nem egészen olyanok voltak, mint a többi szabad nép. A Magnar azt állította magáról, hogy ő az Elsők utolsó élő sarja, és vaskézzel uralkodott. Thenn kicsiny földje egy eldugott, magas völgyben feküdt a Jégagyarak legészakibb bércei között, barlanglakóktól, Szarulábúaktól, óriásoktól és a jégfolyók emberevő klánjaitól körülvéve. Ygritte azt mondta, a thennek kíméletlen harcosok, és úgy tekintenek a Magnarjukra, mint egy istenre. Jon készséggel elhitte ezt. Jarllal, Harmával és Zörgövérttel ellentétben Styr teljes engedelmisséget követelt az embereitől, és ennek a vasfégyelemnek minden bizonnal nagy szerepe volt abban, hogy Mance őket küldte át a Falon.

Elvonult a thennek előtt, akik kerek bronzsisakjukon ücsörögtek a tábortüzek körül. *Ygritte meg vajon hová lett?* A holmiját ott találta a sajátja mellett, magának a lánynak azonban nyoma sem volt.

- Fogott egy fáklyát, és elment arra - mondta neki Grigg, a Kecske, és a barlang fekete mélye felé mutatott.

Jon elindult a megadott irányba, és egy sötét hátsó teremben találta magát, oszlopok és cseppkövek útvesztőjében. *Nem lehet itt* - gondolta éppen, amikor meghallotta a nevetését. A hang irá-

nyába fordult, de alig tíz lépés múlva rózsaszín és fehér kőfal zárta el az útját. Zavartan elindult visszafelé, és akkor észrevette: egy kiugró, nedves kőpárkány alatt sötét lyuk tátongott. Letérdelt, hallgatózni kezdett, és vízcsobogás ütötte meg a fülét.

- Ygritte?

- Itt lent! - visszhangzott halkan a válasz.

Jonnak vagy tíz-tizenkét lépést kúszva kellett megtennie, mielőtt a barlang kitárult volna körülötte. Amikor újra felállt, akkor is beletelt némi időbe, míg a szeme hozzászokott a sötétséghez. Ygritte hozott magával egy fáklyát, de más fény nem volt. A lány egy kis vízesés mellett állt, amely a szikla egy repedéséből előtörve széles, sötét tavat táplált. A narancssárga és sárga lángok fénye megcsillant a halványzöld víztükrön.

- Mit keresel itt? - kérdezte.

- Víz hangját hallottam. Meg akartam nézni, milyen mélyre nyúlik a barlang. - Előremutatott a fáklyával. - Van ott egy járat, amelyik még mélyebbre megy. Követtem vagy száz lépésen át, mielőtt visszafordultam volna.

- Zsákutca?

- Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Egyre tovább és tovább kanyargott. Sok száz barlang van ezekben a hegyekben, és mélyen odalent mindegyik összekapcsolódik. Még a te Falad alatt is van átjárás. Gorne Útja.

- Gorne - tűnődött Jon. - Gorne Falon Túli Király volt.

- Bizony - bólintott Ygritte. - A fivérével, Gendellel, háromezer évvel ezelőtt. Átvezették a szabad nép seregét a barlangokon, és az Őrség észre sem vette őket. Amikor azonban kibukkantak, Deres farkasai rájuk vetették magukat.

- Csatát vívtak - idézte fel Jon. - Gorne megölte Észak Királyát, a fia azonban felvette a lobo-góját és a koronáját, és levágta Gorne-t.

- És a fegyvercsörgés felébresztette a varjakat a váraikban, ők kilovagoltak fekete ruhájukban, és hátba támadták a szabad népet.

- Igen. Gendellel szemben délen ott állt a király, keletre az Umberek, északra meg az Őrség. Ő is meghalt.

- Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Gendel nem halt meg. Átvágta magát a varjakon, és visszavezette a népet északra, miközben a sarkában farkasok üvöltöttek. Csak Gendel nem ismerte úgy a barlangokat, mint Gorne, és rossz irányba fordult. - Ide-oda mozgatta a fáklyát, az árnyékok táncra perdültek körülöttük. - Egyre mélyebbre és mélyebbre ment, és amikor vissza akart fordulni, az ismerősnek látszó utak kőben végződtek, nem égben. A fáklyái hamarosan kialudtak, egyik a másik után, míg végül teljes sötétség vette körül őket. Gendel népét soha többé nem látták, de nyugodt éjszakákon hallani lehet gyermekeik gyermekeinek zokogását a hegy alatt, miközben még mindig a kivezető utat keresik. Figyelj! Hallod őket?

Jon nem hallott semmi mást, csak az alábukó víz csobogását és a fáklyaláng halk ropogását.

- A Fal alatt átvezető út is elveszett?

- Voltak, akik a keresésére indultak. Akik túl mélyre merészkednek, találkoznak Gendel gyermekeivel, és Gendel gyermekei mindig éhesek. - A lány elmosolyodott, óvatosan egy szikla-repedésbe állította a fáklyát, és elindult felé. - A sötétben nincs más ehető dolog, csak az emberi hús - suttogetta, és beleharapott Jon nyakába.

Jon a hajába fürta az arcát, és mélyen beszívta az illatát.

- Most olyan vagy, mint Öreg Nan, amikor éppen rémtörténetet mesél Brannek.

Ygritte vállon ütötte.

- Hát öregasszony vagyok, vagy mi?

- Nálam öregebb vagy.

- Úgy ám, és bölcsőbb is. Nem tudsz te semmit, Havas Jon. - Ellépett tőle, kibújt nyúlszőr mellényéből.

- Mit csinálsz?

- Megmutatom, milyen öreg vagyok. - Kioldozta az őzbőr inget, félredobta, a fején át egyszer-

re lehúzta három gyapjú alsóingét. - Azt akarom, hogy láss.

- Nem kellene...

- De igen. - Amikor egy lábra állt, hogy lehúzza a csizmáját, majd átugrott a másikra, a mellei fel-le himbálóztak, bimbói nagy, rózsaszín körök. - Te is! - szólt rá a lány, miközben lerángatta birkabőr nadrágját. - Ha látni akarsz, mutatnod is kell! Nem tudsz te semmit, Havas Jon.

- Azt tudom, hogy akarlak téged - hallotta Jon a saját hangját, megfélemlítve fogadalmáról és becsületről egyaránt. A lány ott állt előtte anyaszült meztelenül, ő pedig olyan kemény volt, mint a szikla körülöttük. Már vagy félszáz alkalommal tette magáévá, de mindig a bundák alatt, a többiek közelében. Még sohasem látta, milyen gyönyörű. Ygritte lábai vékonyak voltak, de izmosak, a combjai találkozásánál növekvő dús szőrzet pedig világosabb vörös, mint a haja. *Vajon ez még nagyobb szerencsét jelent?* Jon közelebb húzta magához. - Szeretem az illatodat - mondta neki. - Szeretem a vörös hajadat. Szeretem a szádat, ahogy csókolsz. Szeretem a mosolyodat. Szeretem a melleidet. - Megcsókolta őket, először az egyiket, majd a másikat. - Szeretem a vékony lábaidat és azt, ami közöttük van. - Letérdelt, és ott is megcsókolta, először a dombot, gyengéden, de Ygritte egy kicsit terpeszbe állt, ő meglátta a kis, rózsaszín belső részt, és azt is megcsókolta, megízlelve őt. A lány halkán felnyögött.

- Ha ennyire szeretsz, miért vagy még mindig felöltözve? - suttogta. - Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Sem... óh! Óh! ÓHHH!

Utána szinte félénk volt, legalábbis amennyire Ygritte félénk lehetett.

- Amit csináltál - mondta, ahogy ott feküdtek egymás mellett a nagy halom ruhán. - A... szád - habozott. - Ezt... ezt csinálják az urak a hölgyeknek ott lent délen?

- Nem hiszem. - Jonnak soha senki sem mondta el, pontosan mit is csinálnak az urak a hölgyekkel. - Én csak... meg akartalak csókolni ott, ennyi az egész. Úgy láttam, jólesik.

- Igen. Egy... egy kicsit. Senki sem tanított?

- Senki - vallotta be a fiú. - Csak te.

- Szűz - tréfálkozott Ygritte. - Szűz voltál!

Jon játékosan megcsípte a közelebb eső mellbimbóját.

- Az Éjjeli Őrség tagja voltam. - *Voltam*, mondta. Most vajon mi? Nem akart ezzel foglalkozni. - Te szűz voltál?

Ygritte felkönyökölt.

- Tizenkilenc éves vagyok, lándzsaasszony, és megcsókolt a tűz. Hogy lehettem volna szűz?

- Ki volt az?

- Egy fiú egy lakomán, öt évvel ezelőtt. Kereskedni jött a fivéreivel, és olyan haja volt, mint nekem, őt is megcsókolta a tűz, így hát azt gondoltam, szerencséje lesz. De gyenge volt. Amikor visszajött, és megpróbált elrabolni engem, Hosszúlándzsás eltörte a karját, és elkergette, ő pedig soha nem próbálkozott újra, soha többé.

- Akkor hát nem Hosszúlándzsás volt? - Jon megnyugodott. Szerette Hosszúlándzsást egyszerű arca és barátságos viselkedése miatt.

A lány megütötte.

- Ez aljas volt! Hát lefektetnéd a húgodat?

- Hosszúlándzsás nem a fivéred.

- Az én falumból való. Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Az igazi férfi messziről lop asszonyt, hogy erősítse a klánt. Azok az asszonyok, akik fivéreikkel, apákkal vagy klántagokkal fekszenek össze, megsértik az isteneket, akik ezért gyenge és beteg gyerekekkel verik meg őket. Sőt, szörnyszülöttekkel.

- Craster a lányaival hál - jegyezte meg Jon.

A lány megint megütötte.

- Craster inkább a te fajtád, mint a miénk. Az apja varjú volt, aki Fehérfa faluból rabolt asszonyt magának, de miután magáévá tette, visszarepült a Falára. Az asszony egyszer elment a Fekete Várba, hogy megmutassa a varjúnak a fiát, a testvérek azonban megfűjták a kürtöket és elkergették. Craster vére fekete, súlyos átkot cipel. - Az ujjait gyengéden végigfuttatta a fiú ha-

sán. - Valamikor attól féltem, te is ugyanezt teszed. Visszarepülsz a Falra. Nem tudtad, mit tegyél, miután elraboltál engem.

Jon felült.

- Ygritte, én sohasem raboltalak el!

- Dehogynem! Leugrottál a hegyről, megölted Orellt, és mielőtt a fejszémért nyúlhattam volna, a torkomnak szegezted a késed. Akkor azt hittem, magadévá teszel vagy megölsz, esetleg mindkettőt, de nem tetted meg. Aztán amikor elmondtam neked Bael, a Bárd történetét, hogy hogyan szakította le Deres rózsáját, biztos voltam benne, hogy rögtön leszakítasz engem, de te akkor sem tetted. Nem tudsz te semmit, Havas Jon - szégyenlősen elmosolyodott. - Bár egy kicsit azért tanulsz.

Jon észrevette, hogy a fény imbolyogni kezd a lány körül. Körülnézett.

- Jobb lesz, ha felmegyünk. A fáklya majdnem leégett.

- Csak nem fél a varjú Gendel gyermekeitől? - vigyorgott a lány. - Nincs messze a kijárat, és még nem végeztem veled, Havas Jon - azzal visszanyomta a ruhákra, és lovaglóló ülésben ráült. - Esetleg... - habozott.

- Mi? - sürgette Jon. A fáklya sercegni kezdett.

- Csinálnád megint? - tört ki Ygritte-ből. - A száddal? A nagyurak csókját? Én meg... én meg látnám, hogy élvezed-e.

Mire a fáklya leégett, Jon elfeledte kételyeit.

A büntudata később visszatért ugyan, de sokkal gyengébben, mint azelőtt szokott. *Ha ez olyan rossz tett - tűnődött -, vajon miért csinálták úgy az istenek, hogy ilyen jó érzés legyen?*

Mire végeztek, a járatban koromsötét honolt. Az egyetlen halvány fényforrás a nagyobb barlangba vezető feljárat derengése volt, mert odafent számos tábortűz égett. Nemsokára tapogatózni kezdtek, és egymásba ütköztek, ahogy igyekeztek felöltözni a sötétben. Ygritte megbotlott, beleesett a tavacskába, és felsikoltott a jéghideg víztől. Amikor Jon kinevette, őt is berántotta. Birkóztak és lubickoltak a sötétben, aztán a lány hirtelen megint a karjai között volt, s kiderült, hogy még korántsem végeztek.

- Havas Jon - szólalt meg Ygritte, miután a fiú beléürítette a magját. - Ne mozogj most, édesem! Szeretlek odabent érezni. Ne menjünk vissza Styrhez és Jarlhoz! Menjünk le, és csatlakozunk Gendel gyermekeihez! Soha nem akarom itthagyni ezt a barlangot, Havas Jon. Soha többé!

DAENERYS

Mindent? - kérdezte a rabszolgalány óvatosan. - Felség, talán rosszul hallottak téged ezek a haszontalan fülek?

A ferde, háromszögletű falakba épített gyémánt alakú, színes ablaküvegeken át hűvös, zöld fény szűrődött be, a teraszra vezető ajtón át pedig enyhe szellő fűjt, gyümölcsök és virágok illatát hozta a kinti kertekből.

- A füleid jól hallották - mondta Dany. - Mindet meg akarom venni. Kérlek, mondd meg a Jó Mestereknek!

A mai alkalomra qarthi köntöst választott. A mély ibolyaszín selyem kiemelte szeme bíborát, a kivágás pedig fedetlenül hagyta bal mellét. Miközben Astapor Jó Mesterei halkan tanácskoztak egymással, Dany fanyar datolyabort szopogatott egy magas ezüstpohárból. Nem értette pontosan, mit mondanak, de a lényegét ki tudta szűrni.

A nyolc kereskedő mindegyikét két-három testőrrabszolga kísérte, bár egyikükre, Grazdanra, aki a legidősebb volt közülük, hat vigyázott. Hogy ne látsszon koldusnak, Dany magával hozta saját kíséretét; Irrit és Jhiquit homokselyem nadrágban és festett mellényben, az öreg Fehérszakállat, Erős Belwast és a vérlovagjait. Ser Jorah mögötte verejtékezett zöld felsőkabátjában, amelyre Mormont fekete medvéjét hímezték, verejtékének szaga földhözragadt válaszként szolgált az astaporiak édes parfümjeire.

- Mindet! - morogta Kraznys mo Nakloz, aki ma barackillatot árasztott maga körül. A rabszolgalány megismételte a szót Westeros Közös Nyelvén. - Ezredből nyolc van. Erre gondol, amikor azt mondja, mindet? Van még hat centuria is, akik egy kilencedik ezredet alkotnak majd, ha elkészülnek. Ők is kellene neki?

- Igen - felelte Dany, miután lefordították neki a kérdést. - A nyolc ezred, a hat centuria... és azok is, akiket most képeznek ki. Akik még nem érdemelték ki a tuskéiket.

Kraznys visszafordult a társaihoz, újra tárgyalni kezdtek maguk közt. A tolmács elmondta a neveiket Danynek, de igen nehéz volt észben tartani mindet. Mintha négyüket is Grazdannek hívták volna, valószínűleg Nagy Grazdan után, aki az idők hajnalán megalapította Régi Ghist. Kül-sőre is nagyon hasonlóak voltak: sűrű, vaskos férfiak borostyánkő színű bőrrel, széles orral és sötét szemmel. Drótszerű hajuk fekete volt, sötétvörös vagy a vörös és a fekete ghisiekre annyira jellemző furcsa keveréke. Mindannyian tokarba tekerték magukat; ezt a ruhadarabot csak Astapor szabad születésű lakói viselhették.

Groleo kapitány elmondta Danynek, hogy a tokar szegélye jelzi viselője rangját. Az idefent, a piramis tetején lévő hús zöld szobában tartózkodó rabszolga-kereskedők közül ketten viseltek ezüstszegélyű tokart, öten aranyszegélyűt, s egyvalaki, a legidősebb Grazdan, nagy fehér gyöngyököt hordott a ruhája szélén, amelyek halkan egymáshoz ütődtek, valahányszor megmozdult ültében vagy felemelte a karját.

- Nem adhatunk el félig kiképzett fiúkat! - mondta az egyik ezüstszegélyes Grazdan a többieknek.

- De igen, ha jó az aranya - vetette ellen egy kövérebb férfi aranyszegéllyel.

- Ők még nem Makulátlanok. Még nem ölték meg a csecsemőjüket. Ha kudarcot vallanak a csatamezőn, szégyent hoznak ránk. És ha holnap meg is vágunk ötezer kölyköt, tíz év kell hozzá, mire eladhatók lesznek. Mit mondunk a következő vevőnek, aki Makulátlanokat keres?

- Azt, hogy várnia kell - felelte a kövér. - Jobb az arany most az erszényemben, mint valamikor a bizonytalan jövőben.

Dany hagyta, hadd vitatkozzanak. Szürcsölte a kesernyés datolyabort, és igyekezett üres, tu-

datlan arckifejezést ölteni. *Mind az enyém lesz, bármibe kerüljön is* - gondolta magában. A városban legalább száz rabszolga-kereskedő élt, de ezek nyolcan voltak a legjelentősebbek. Az ágyasrabszolgákkal, mezei munkásokkal, írnokokkal, mesteremberekkel és tanítókkal való kereskedelemben egymás vetélytársainak számítottak, ők azonban szövöttek a Makulátlanok kiképzésére és eladására. *Astaport téglá és vér építette fel, és téglá meg vér a népe is.*

Végül Kraznys jelentette be a döntésüket.

- Mondd meg neki, hogy a nyolcezret megkapja, ha van elég aranya! És a hat centuriát is, ha úgy akarja. Mondd meg neki, hogy jöjjön vissza egy év múlva, és eladunk neki még kétezret!

- Egy év múlva Westerosban leszek - felelte Dany, miután meghallgatta a tolmácsolást. - Most van szükségem rájuk. A Makulátlanokat nagyon jól kiképezték, de még így is sokan elesnek majd a harcban. Szükségem lesz a fiúkra utánpótlásként, hogy felvegyék az elejtett kardokat. - Félretolta a bort, és a rabszolgáéhoz hajolt. - Mondd meg a Jó Mestereknek, hogy a kicsik is kellenek, akiknek még megvannak a kiskutyáik. Mondd meg, hogy ugyanannyit fizetek a tegnapi megvágott fiúkért, mint egy tuskés sisakot viselő Makulátlanért!

A lány megmondta nekik. A válasz még mindig elutasító volt.

Dany bosszúsán összevonta a szemöldökét.

- Jól van. Mondd meg, hogy kétszer annyit fizetek, ha megkapom mindet!

- Kétszer annyit? - A kövér aranszegélyesnek tátva maradt a szája.

- Ez a kis szájha tényleg bolond - mondta Kraznys mo Nakloz. - Azt mondom, kérjünk tőle háromszor annyit! Elég kétségbeesett, hogy fizessen. Kérjünk tízszeres árat minden rabszolgáért, igen!

A magas, hegyes szakállú Grazdan beszélt a Közös Nyelvet, bár nem olyan jól, mint a rabszolgáé.

- Felség! - dörmögte. - Westeros lenni gazdag, igen, de te most lenni nem királynő. Talán lenni királynő sohasem. Még Makulátlanok is lehetni, elveszíteni csata, ha harcolni a Hét Királyság vad acéllövőivel ellene. Emlékeztetni, Jó Mesterei Astapornak nem adni húst ígéretért. Lenni neked elég arany, és áru tudni fizetni ezekért eunuchokért te akarni?

- Te jobban tudod erre a választ, mint én, Jó Mester - felelte Dany. - Az embereid átvizsgálták a hajóimat, és az utolsó borostyánszemet, az utolsó üveg sáfrányt is feljegyezték. Mennyi van?

- Elég venni egy ezret - mondta a Jó Mester megvető mosollyal. - Mégis kétféle árat fizetni, mondani. Öt centuria, akkor, amit venni.

- A csinos kis koronád talán elég lenne még egy centuriára - jegyezte meg a kövér valyriai nyelven. - A háromsárkányos korona.

Dany megvárta, míg lefordítják a szavait.

- A koronám nem eladó. - Amikor Viserys eladta anyjuk koronáját, az öröm utolsó szikrája is elszállt belőle, s csak a düh maradt. - A népemből sem lesz rabszolga, és nem adom a lovaikat és a holmijukat sem. A hajóimat azonban megkaphatjátok. A nagy bárkát, a *Baleriont*, és a gályákat, a *Vhagar*t és a *Meraxest*. - Figyelmeztette Groleót és a többi kapitányt, hogy esetleg sor kerül erre is, bár azok hevesen tiltakoztak ellene. - Három jó hajó csak többet ér néhány hitvány rabszolgánál.

A kövér Grazdan a többiekhez fordult. Ismét halkán tanácskozni kezdtek.

- Két ezred - közölte a hegyes szakállú, amikor visszafordult. - Túl sok, de a Jó Mesterek lenni nagylelkű, és a szükséglet neked hatalmas.

Három ezred nem lesz elég a céljai megvalósításához. *Mindent meg kell szereznem.* Dany tudta, mit kell tennie, bár ez olyan keserű volt, hogy még a datolyabor sem vehette el az ízét. Sokáig és erősen gondolkodott, de nem talált más megoldást. *Ez az egyetlen lehetőségem.*

- Adjátok ide mindet - mondta -, és kaptok egy sárkányt!

Hallotta, hogy Jhiquinek elakad a lélegzete mellette. Kraznys a társaira mosolygott.

- Hát nem megmondtam? Bármit megadna nekünk.

Fehérszakáll döbögött hitetlenséggel meredt rá. A botot szorongató keze remegett.

- Ne! - Térdre vetette magát a lány előtt. - Felség, könyörgök, inkább sárkányokkal nyerd

vissza a trónodat, mint rabszolgákkal! Nem teheted ezt...

- Nincs jogod utasításokat adni nekem. Ser Jorah, távolítsd el Fehérszakállat a jelenléteemből!

Mormont durván megragadta az öregember könyökét, talpra rántotta, és kivezette a teraszra.

- Mondd meg a Jó Mestereknek, hogy sajnálom ezt a közjátékot! - fordult Dany a rabszolgalányhoz. - Mondd, hogy várom a válaszukat!

Nagyon jól ismerte a választ; látta a csillogó szemekben, rosszul leplezett mosolyokban. Astaporban sok ezer eunuch volt, és még több megvágásra váró fiú, élő sárkányból azonban mindössze három volt az egész széles világon. *És a ghisiek sárkányokra vágyakoznak.* Hogyan is lehetne másképp? Az Ősi Ghis öt alkalommal ütközött meg Valyriával a világ hajnalán, és öt alkalommal szenvedett vereséget. Mert a Szabad Országoknak voltak sárkányai, a Birodalomnak pedig nem.

A legidősebb Grazdan mozgolódni kezdett a székén, gyöngyei halkán összekoccantak.

- Egy sárkány, amit mi választunk ki - mondta vékony, érdes hangon. - A fekete a legnagyobb és legegészségesebb.

- A neve Drogon - bólított a lány.

- Minden árud, kivéve a koronádat és királynői öltözékedet, amelyet megengedünk, hogy megtarts. A három hajó. És Drogon.

- Rendben - mondta Dany a Közös Nyelven.

- Rendben - felelte az öreg Grazdan nehézkes valyriaiján.

A többiek megismételték a gyöngyszegélyes öregember szavait.

- Rendben - fordította a tolmáclány. - Rendben, rendben, nyolcszor is rendben.

- A Makulátlanok elég hamar megtanulják majd a barbár nyelvedet - tette hozzá Kraznys mo Nakloz, miután megegyeztek -, de addig is szükséged lesz egy rabszolgára, hogy szólhass hozzánk. Vidd el ezt itt ajándékként, egy jó üzlet jeléül!

- Elviszem - mondta Dany.

A rabszolgalány lefordította a férfi szavait, majd Dany válaszát. Ha bármilyen érzést is keltett benne elajándékozása, nem mutatta ki.

Fehérszakáll Arstan is fékezte a nyelvét, amikor Dany elviharzott mellette a teraszon. Némán követte le a lépcsőn, de a lány hallotta a keményfa bot ütemes kopogását. Nem hibáztathatta a haragjáért. Nyomorult dolgot cselekedett. *A Sárkányok Anyja eladta legerősebb gyermekét.* Már a gondolattól is rosszul lett.

Amikor azonban a Büszkeség terének forró tégláján álltak a rabszolga-kereskedők piramisa és az eunuchok kaszárnája között, Dany az öregemberhez fordult.

- Fehérszakáll! - mondta neki. - Szükségem van a tanácsodra, és soha ne félj elmondani nekem, ami a szívedet nyomja... ha egyedül vagyunk! Idegenek előtt azonban soha ne kérdőjelezd meg a döntéseimet! Megértetted?

- Igen, felség - felelte a férfi szomorúan.

- Nem vagyok gyermek - mondta. - Királynő vagyok.

- De még királynők is tévedhetnek. Az astaporiak becsaptak téged, felség. Egy sárkány bármilyen hadseregnél többet ér! Aegon bebizonyította ezt háromezred évvel ezelőtt, a Tűz Mezején.

- Tudom, mit bizonyított Aegon. Magam is szeretnék bebizonyítani ezt-azt. - Dany a rabszolgalányhoz fordult, aki alázatosan várakozott a hintó mellett. - Van neved, vagy neked is újat kell húznod mindennap egy hordóból?

- Az csak a Makulátlanokra vonatkozik - válaszolta a lány. Aztán rádöbbsent, hogy a kérdés felső-valyriai nyelven hangzott el, és elkerekedett a szeme. - Ó!

- A neved Ó?

- Nem, felség, bocsásd meg ennek a meglepetésért! Rabszolgád neve Missandei, de...

- Missandei nem rabszolga többé. Felszabadítalak, most azonnal. Gyere, utazz velem a hintóban, beszélni akarok veled! - Rakharo besegítette őket, Dany pedig behúzta a függönyt, hogy zárja a port és a hőséget. - Ha velem maradsz, szolgálóleányom leszel - mondta neki, miután elindultak. - Magam mellett tartalak, és úgy beszélsz majd helyettem, ahogy Kraznys helyett be-

széltél. De elhagyhatod a szolgálatomat, amikor csak tetszik, ha van apád, anyád, akikhez szívesen visszatérnél.

- Ez veled marad - mondta a lány. - Ennek... nekem... nincs hová menni. Ez... boldogan szolgálak.

- Szabadságot adhatok neked, de biztonságot nem - figyelmeztette Dany. - Messzire kell mennem, sok csatát kell megvívnom. Lehet, hogy éhezni fogsz. Lehet, hogy megbetegszel. Lehet, hogy meghalsz.

- *Valar morghulis* - felelte Missandei felső-valyriai nyelven.

- Mindenkinnek meg kell halnia - bólintott Dany -, de azért imádkozhatunk, hogy ez még sokáig ne következzen be. - Hátradőlt a párnákon, és megfogta a lány kezét. - Ezek a Makulátlanok tényleg nem ismerik a félelmet?

- Tényleg nem, felség.

- Most már engem szolgálatsz. Igaz, hogy nem éreznek fájdalmat?

- A bátorság bora megöli az ilyen érzéseket. Amikor megölik a csecsemőjüket, már évek óta isszák.

- És engedelmesek?

- Csak az engedelmességet ismerik. Ha azt mondanád nekik, ne lélegezzenek, még az is könnyebb lenne számukra, mint nem engedelmeskedni.

Dany bólintott.

- És miután végeztem velük?

- Felség?

- Miután megnyertem a háborúmat, és visszanyertem a trónt, ami az apámé volt, lovagjaim elteszik a kardjukat, és visszatérnek erődjeikbe, a feleségeikhez, gyermekeikhez és édesanyjukhoz... az életükhöz. De ezeknek az eunuchoknak nincsen életük. Mihez kezdek nyolcezer eunuchhal, ha már nem áll előttem több csata?

- A Makulátlanok remek testőrök és nagyszerű őrszemek, felség - mondta Missandei. - És sohasem lesz nehéz vevőt találni ilyen harcosokra.

- Azt mondják, Westerosban nem adnak-vesznek embereket.

- Tisztelettel, felség, a Makulátlanok nem emberek.

- Ha tényleg továbbadnám őket, honnét tudhatom, hogy nem használják fel őket ellenem? - kérdezte Dany nyomatékosan. - Megtennék? Harcolnának ellenem, ártanának nekem?

- Ha a gazdájuk úgy parancsolná. Ők nem kérdeznek, felség. Minden kételyt kiölttek belőlük. Ők engedelmeskednek. - Zavartnak látszott. - Ha már... ha már végeztél velük... felséged megparancsolhatja nekik, hogy dőljenek a kardjukba.

- Még ezt is megtennék?

- Igen - Missandei hangja ellágyult. - Felség.

Dany megszorította a kezét.

- Látom, jobban szeretnéd, ha nem kérném ezt tőlük. Miért? Miért érdekelnek?

- Ezt nem... nekem... felség...

- Mondd el!

A lány lesütötte a szemét.

- Hárman közülük valaha a fivéreim voltak, felség.

Akkor remélem, hogy a fivéreid is olyan bátrak és okosak, mint te magad. Dany hátradőlt a párnákon, hagyta, hogy a hintó tovább vigye, még egyszer vissza a *Balerionhoz*, hogy rendbe tegye a világát. *Vissza Drogonhoz.* Összeszorította a száját.

Hosszú, sötét és szeles éjszaka következett. Dany megetette a sárkányokat, ahogy szokta, de úgy érezte, neki magának nincsen étvágya. Egy ideig sírdogált a kabinjában, egyedül, majd felszárította a könnyeit, hogy újabb vitát folytathasson Groleóval.

- Illyrio tanácsos nincs itt! - mondta neki végül. - De ha itt lenne, akkor sem tudna eltántorítani! A Makulátlanokra nagyobb szükségem van, mint ezekre a hajókra, és többet nem akarok halani erről a dologról!

A harag minden bánatot és félelmet kiégetett belőle, legalábbis néhány órára. Azután a kabinjába hívta a vérlovagjait és Ser Jorah-t. Egyedül bennük bízott meg maradéktalanul.

Majd nyugovóra akart térni, hogy másnapra jól kipihenje magát, de miután egy órán át hanykolódott a szűk ágyon álomtalanul, rájött, hogy erre semmi reménye. Az ajtó előtt Aggo egy imbolygó olajlámpás fényénél éppen új ideget erősített az íjára. Rakharo keresztbe vetett lábbal, a padlón ült mellette, az arakhját élesítette egy fenőkövön. Dany utasította őket, hogy mindketten folytassák, amit csinálnak, és felment a fedélzetre, hogy szippantson egyet a hűvös, éjszakai levegőből. A legénység nem háborgatta, miközben mindenki a dolga után járt, Ser Jorah azonban nemsokára megjelent mellette a korlátnál. *Soha nincs messze. Túlságosan jól tudja, milyen a hangulatom.*

- Khaleesi, aludnod kellene! A holnap nap forró lesz és kemény, ezt megígérhetem neked. Szükséged lesz az erődre.

- Emlékszel Eroeh-re? - kérdezte a lovagtól.

- A lhazari leányra?

- Éppen megerőszakolták, de én megállítottam őket, és a védelmem alá vettem. Amikor azonban napom és csillagom már halott volt, Mago visszavette őt, megint használta, aztán megölte. Aggo azt mondta, ez volt a sorsa.

- Emlékszem - mondta Ser Jorah.

- Sokáig voltam egyedül, Jorah. Egyedül, leszámítva a bátyámat. Apró és rémült jószág voltam. Viserysnek kellett volna megvédenie, ő azonban helyett bántott, és még jobban megijesztett. Nem lett volna szabad így viselkednie. Nemcsak a bátyám, a királyom is volt. Miért teremtenek az istenek királyokat és királynőket, ha nem azért, hogy megvédjék azokat, akik nem tudják megvédeni saját magukat?

- Vannak királyok, akik magukat teremtik. Ahogy Robert is tette.

- Ő nem volt igazi király - mondta Dany megvetően. - Nem tett igazságot. Igazság... ezért vannak a királyok, nem?

Ser Jorah nem felelt. Csak mosolygott, és gyengéden megérintette a lány haját. Ennyi is elég volt.

Aznap éjjel azt álmodta, hogy ő Rhaegar, és a Három Folyó felé vágat, de nem lovon, hanem sárkányon ül.

Amikor megpillantotta a Bitorló lázadó hadseregét a folyó túlsó partján, mindannyian jégpáncélt viseltek, ő azonban sárkánytűzben fürdette őket, s azok úgy olvadtak el, akár a harmat, a Három Folyó pedig megduzzadt tőlük. Valahol legbelül tudta, hogy ez csak álom, de elméje többi része ujjongott. *Így kellett történnie. A másik múlt csak rémálom volt, amiből most ébredtem fel.*

Hirtelen felriadt a kabin sötétjében, még mindig kipirultan a győzelmi mámortól. Mintha a *Balerion* is vele együtt ébredt volna fel. Hallotta a fa halk recsegését, a hajótestnek csapódó hullámok zaját, léptek zaját a fedélzeten, a feje fölött. És még valamit.

Valaki ott volt vele a kabinban.

- Irri? Jhiqui? Hol vagytok? - A szolgálóleányok nem feleltek. Túl sötét volt, hogy bármit is láthatott volna, de hallotta a lélegzetvételüket. - Jorah, te vagy az?

- Alszanak - hallatszott egy női hang. - Mind alszanak. - A hang nagyon közel volt hozzá. - Még a sárkányoknak is szükségük van alváásra.

Itt áll fölöttem.

- Ki van itt? - Dany a sötétségbe meredt. Mintha látni vélt volna egy árnyat, egy bizonytalan alakot. - Mit akarsz tőlem?

- Emlékezz! Ha északra akarsz menni, dél felé kell indulnod. Hogy elérj nyugatra, keletre kell menned. Ha előre akarsz jutni, hátrafelé kell menned, és ahhoz, hogy megérinthesd a fényt, át kell haladnod az árnyék alatt.

- Quaithe? - Dany kiugrott az ágyból, és feltépte az ajtót. A lámpás halvány, sárga fénye előntötte a kabin, Irri és Jhiqui álmosan felültek.

- Khaleesi? - mormolta Jhiqui a szemeit dörgölte. Viserion is felébredt, kinyitotta a száját, és a

kilövellő lángocska még a legsötétebb sarkokat is bevilágította. A vörösre lakkozott álarcot viselő nőnek nyoma sem volt. - Khaleesi, nem vagy jól? - kérdezte Jhiqui.

- Csak egy álom - rázta a fejét a lány. - Álmodtam, ennyi az egész. Aludjatok! Mindannyiunknak aludnunk kell.

Hiába igyekezett azonban, nem jött újra álom a szemére.

Ha visszanézek, elvesztem - figyelmeztette magát Dany másnap reggel, amikor a kikötő kapuin át belépett Astaporba. Arra gondolni sem mert, milyen kicsiny és jelentéktelen is a kísérete valószínűleg, mert akkor minden bátorsága elhagyta volna. Ma az ezüst hátán lovagolt, lószőr nadrágot és festett bőrmellényt viselt, a derekára bronzmedálos övet kötött, s még kettő keresztet egymást a mellei között. Irri és Jhiqui varkocsba fonták a haját, apró ezüstcsengettyűket akasztottak rá, amelyek Qarthban, a Por várában megégett Halhatatlanokról daloltak.

Astapor vörös téglás utcái majdhogynem zsúfoltak voltak ezen a reggelen. Az út mellett rabszolgák és szolgálók álltak, a kereskedők és asszonyaik pedig felöltötték tokarjukat, úgy nézelődtek lefelé a lépcsős piramisokról. *Végül is nem sokban különböznek a qarthetaiktól. Meg akarják pillantani a sárkányokat, hogy aztán elmesélhessék a gyermekeiknek és azok gyermekeinek. Vajon hányan lesz közülük valaha is gyermeke?*

Előtte Aggo ment hatalmas dothraki íjával. Erős Belwas a kanca jobbán gyalogolt, Missandei tőle balra. Ser Jorah Mormont mögötte érkezett páncélban, felsőkabátban, és fenyegető pillantást vetett mindenkire, aki túl közel merészkedett. Rakharo és Jhogo a hintót védelmezték. Dany megparancsolta, hogy vegyék le a tetejét, a három sárkányt pedig láncolják a padozathoz. Irri és Jhiqui is velük utazott, hogy megpróbálják megnyugtatni őket, Viserion farka azonban így is ideoda csapkodott, s orrlukaiból haragos füst lövellt. Rhaegal is érezte, hogy valami nincs rendjén. Háromszor is megpróbált elrepülni, de a Jhiqui kezében tartott súlyos lánc mindannyiszor visszahúzta. Drogon labdává kuporodott össze, szárnyait és farkát szorosan maga köré vonva. Csak a szeme árulta el, hogy nem alszik.

Utánuk jöttek a többiek: Groleo, a másik két kapitány, a hajók legénysége és a nyolcvanhárom dothraki, aki megmaradt neki a százezer fős khalasarból, amely egykor Drogo nyomában vágta-tott. A legöregebbeket és a leggyengébbeket az oszlop belsejébe állította a kisgyermekes és terhes anyákkal, a kislányokkal és a kisfiúkkal együtt, akik még túl fiatalok voltak ahhoz, hogy be lehetett volna fonni a hajukat. A többiek - olyanok, amilyenek, de mégiscsak a harcosai - kívül lovagoltak, terelgették gyászos ménesüket, a száz-egynéhány ösztövért lovat, amelyek túléltek a vörös sivatagot és a fekete, sós tengert.

Varrathattam volna egy lobogót is magamnak - gondolta, miközben végigvezette rongyos csapatát Astapor kanyargó folyója mentén. Behunyta a szemét, megpróbálta maga elé idézni a látványt: lobogó, fekete selymek s rajtuk a Targaryen-ház aranylángot okádó háromfejű, vörös sárkánya. *Olyan lobogó, amelyet Rhaegar is hordozhatott.* A folyópart furcsán nyugodt volt. Astapor népe Féregnek nevezte a folyót. Széles volt, lassú és kanyargós, s itt-ott apró, erdős szigetecskék pettyezték. Az egyikén játszadozó gyerekeket vett észre, akik elegáns márványszobrok között szaladgáltak. Egy másikon két szerelmes csókolózott magas, zöld fák árnyékában, körülbelül annyi szégyenérzettel, mint amennyit a dothraki menyegző alkalmával tapasztalt. Mivel nem volt rajtuk ruha, Dany nem tudta megállapítani, rabszolgák-e vagy szabadok.

A Büszkeség tere a nagy bronzhárpiaival túl kicsiny volt, hogy befogadja az összes Makulátlant, akit megvásárolt. A katonákat ezért a Büntetés terén sorakoztatták fel Astapor főkapujával szemben, hogy amint Daenerys átveszi őket, azonnal kivonulhassanak a városból. Itt nem voltak bronzszobrok, csak egy faemelvény, ahol a lázadó rabszolgákat megkínózták, megnyúzták és felakasztották.

- A Jó Mesterek úgy helyezik el a tetemeteket, hogy a városba belépő új rabszolga azokat lássa meg először - magyarázta Missandei, amikor megérkeztek a térre.

Dany első pillantásra azt hitte, a halottak bőre csíkos, mint Jogos Nhái zebralovakéi, amikor azonban közelebb lovagolt, észrevette a nyers, vörös húst a mozgó fekete csíkok alatt. *Legyek. Legyek és férgesek* A fellázadt rabszolgákat úgy meghámozták, ahogy az ember egy almát hámoz

meg, hosszú, kunkorodó sávokban. Az egyikük karja az ujjak hegyétől a könyökéig legyektől feketéllett, alatta vörös volt és fehér. Dany megállt alatta.

- Ez mit követett el?

- Kezet emelt a tulajdonosára.

Dany kavargó gyomorral megfordította az ezüstöt, a tér közepe és az olyan drágán vásárolt hadsereg felé vette az útját. Ott sorakoztak, egyik alakzat a másik mögött, a téglaszívű, kő félemberek, nyolcezen és hatszázan a teljesen kiképzett Makulátlanok tüskés sisakjában, mögöttük pedig még vagy ötezren fedetlen fővel, ám lándzsával és rövid karddal felfegyverkezve. Láta, hogy a leghátul állók még csak kisfiúk, de ők is éppen olyan egyenesen és mozdulatlanul feszítettek, mint a többiek.

Kraznys mo Nakloz és a társai mind eljöttek a fogadására. Mögöttük más előkelő astaporiak nagy csapata álldogált, ezüstkupákból bort szüröcsöltek, miközben rabszolgák szaladgáltak körülöttük olívabogyóval, cseresznyével és fügével megrakott tálcákkal. Az idős Grazdan hordszékben ült, amelyet négy nagydarab, rézbőrű rabszolga tartott. Fél tucat lovas lándzsás lovagolt körbe-körbe a tér szélén, igyekezték kordában tartani a bámészkodó tömeget. A köpönyegeikre varrt bronzlemezek vakítóan csillogtak a napfényben, de a lány önkéntelenül is észrevette, milyen idegesek a lovaik. *Félnek a sárkányoktól. Jól is teszik.*

Kraznys odaküldött egy rabszolgát, hogy lesegítse Danyt a nyeregből. A saját keze foglalt volt; egyikkel a tokart tartotta, a másikban pedig díszes korbácsot szorongatott.

- Itt vannak. - Missandei-re pillantott. - Mondd meg neki, hogy viheti őket... ha tud fizetni.

- Tud - felelte a lány.

Ser Jorah vakkantott egy parancsot, és előhozták az árukat. Hat bála tigrisbőr, háromszáz vég finom selyem, sáfránnyal és mirhával teli üvegek, borssal, curryvel és kardamommaggal töltött edények, egy ónix álarc, tizenkét jade-majom, vörös, fekete és zöld tintát tartalmazó hordócskák, egy doboz ritka fekete ametiszt, egy doboz igazgyöngy, egy hordó féreggel töltött, magozott olívabogyó, egy tucat hordó sózott barlangi hal, egy hatalmas sárgaréz gong és egy hozzá való kalapács, tizenhét elefántcsont szem és egy egész láda könyv olyan nyelveken, amelyeket Dany nem értett. Az árurengeteg nem akart véget érni. Az emberei az egészet a rabszolga-kereskedők elé tornyozták.

Míg folyt a fizetség kirakodása, Kraznys mo Nakloz kegyesen néhány szót szólt arról, hogyan kezelheti új katonáit.

- Még zöldfülűek - mondta Missandei-en keresztül. - Mondd meg a westerosi szajhának, hogy jól teszi, ha minél hamarabb összevérezi a kezüket. Sok apró, kifosztásra érett város található errefelé. Ami zsákmányt szerez, az egyedül az övé lesz. A Makulátlanok nem vágynak aranyra vagy drágakövekre. Ha pedig foglyokat ejt, néhány ór kíséretében visszaküldheti őket Astaporba. Az egészségeseket jó pénzért megvesszük. És ki tudja? Tíz év múlva néhány fiúból, akiket elküld, talán Makulátlan válik. Így mindenki jól jár.

Végül nem maradt más áru, amit kihordhattak volna. A dothrakik újra nyeregbe ültek, Dany pedig így szólt:

- Ennyit tudunk elhozni. A többi a hajókön vár rátok, rengeteg borostyánkő, bor és fekete rizs. És maguk a hajók is benneteket illetnek. Nem maradt tehát más hátra...

- ...csak a sárkány - fejezte be a hegyes szakállú Grazdan, aki olyan nehézkesen beszélt a Közös Nyelvet.

- Íme, itt van - Ser Jorah és Belwas odaléptek a hintóhoz, ahol Drogon és fivérei sütkéreztek a napon. Jhiqui eloldotta a lánc egyik végét, és odanyújtotta Danynek. Amikor a lány megrántotta, a fekete sárkány felemelte a fejét, felszisszent, és kitérta éjfekete és skarlát szárnyait. Kraznys mo Nakloz szélesen elvigyorodott, ahogy a szárnyak árnyéka rávetült.

Dany odaadta a rabszolga-kereskedőnek a lánc végét, ő pedig cserébe átnyújtotta neki a korbácsot. A nyél mívesen faragott, aranyberakásos, fekete sárkánycsontból készült, kilenc hosszú, vékony bőrszj lógott róla, amelyek mind aranykaromban végződtek. A nyél végét díszítő aranygomb női fejet ábrázolt hegyes elefántcsont fogakkal.

- A hárpia ujjai - közölte Kraznys.

Dany megforgatta a korbácsot a kezében. *Milyen könnyű kis játékszer, és mekkora teher nyugszik rajta.*

- Akkor megvolnánk? Most már hozzám tartoznak?

- Megvolnánk - bólított a férfi, és erőset rántott a láncon, hogy leparancsolja Drogont a hintóból.

Dany felült az ezüstre. A szíve a torkában dobogott. Rettenetesen félt. *Vajon a bátyám is ezt tette volna? Rhaegar is ennyire nyugtalan lehetett, amikor meglátta a Bitorló felsorakozott seregét a Három Folyó partján a rengeteg lobogóval a szélben?*

Felállt a nyeregben, magasan a feje fölé emelte a hárpia ujjait, hogy az összes Makulátlan jól lássa.

- ELVÉGEZTETETT! - kiáltotta teljes tüdőből. - AZ ENYÉMEK VAGYTOK! - A kanca oldalába vágta a sarkát, elvágatott az első sor előtt, a feje fölött tartotta az ujjakat. - MÁR A SÁRKÁNYÉ VAGYTOK! MEGVETTELEK BENNETEKET, ÉS KIFIZETTEM AZ ÁRAT! ELVÉGEZTETETT! ELVÉGEZTETETT!

A szeme sarkából látta, hogy az öreg Grazdan felkapja szürke fejét. *Hallja, hogy valyriai nyelven beszélek.* A többi kereskedő nem figyelt rá. Mindegyikük Kraznys és a sárkány köré gyűlt, s egymást túlkiabálva osztogatták a tanácsokat. Hiába rángatták és húzták azonban az astaporiak, Drogon egy jöttányit sem mozdult a hintóról. Nyitott pofájából füst szivárgott, hosszú nyaka pedig összehúzódott és hirtelen kiegyenesedett, ahogy a kereskedő arca felé kapott.

Ideje átlépni a Három Folyót - gondolta Dany. Megfordította a lovát, és visszatért a hintóhoz. Vérlovagjai szorosan körülvették.

- Nehézségeid adódtak - jegyezte meg.

- Nem akar jönni! - morgolódott Kraznys.

- Megvan az oka. A sárkány nem rabszolga. - Azzal Dany teljes erejéből a rabszolga-kereskedő arcába sújtott a korbáccsal. Kraznys felordított és hátratántorodott. A vér végigfolyt az arcán, le illatszerekkel befűjt szakállába. A hárpia ujjainak egyetlen suhintása darabokra szaggatta bőrét, de Dany nem csodálta meg, mi maradt az arcból.

- Drogon! - kiáltotta hangosan, édesen, minden félelmét elfelejtve. - Dracarys!

A fekete sárkány széttárta a szárnyait és felüvöltött.

Az örvénylő, sötét láng lándzsája arcon találta Kraznyst. A szemei elolvadtak és lefolytak az arcán, a hajába és a szakállába kent olaj pedig olyan hevesen fogott tüzet, hogy a kufár feje fölött egy pillanatra két láb magas, égő korona jelent meg. A megpörkölődött hús átható bűze még a parfümjé illatát is elnyomta, halálsikolya túlszárnyalt minden más hangot.

A következő pillanatban a Büntetés tere véres felfordulássá vált. A Jó Mesterek üvöltöttek, botladoztak, félrelökődtek egymást, a nagy sietségben felbuktak tokarjuk szélében. Drogon szinte lustán repült rá Kraznysra, hangosan csapkodva fekete szárnyaival. Miközben újabb ízelítőt adott a kereskedőnek a tüzeből, Irri és Jhiqui elengedték Viseriont és Rhaegalt, s hirtelen három sárkány termett a levegőben. Dany az örök felé fordult, de Astapor büszke, démonszarvat viselő harcosainak egyharmada azon igyekezett, hogy rémült lova hátán maradjon, másik harmaduk pedig menekült, ruhájuk rézlemezeinek fényes csillogásától kísérve. Egyiküknek sikerült elég ideig a nyeregben maradni ahhoz, hogy kardot rántson, Jhogo ostora azonban a nyaka köré tekeredett, és beléfojtotta a kiáltást. Egy másiknak Rakharo arakhja vágta le a karját, s a katona a nyeregben imbolyogva elvágatott, vért fröcskölve szertesét. Aggo nyugodtan ült, egyik nyílvezzőt a másik után illesztette íja húrjára és küldte az itt-ott felvillanó tokarok után. Ezüst, arany, dísztelen, nem törődött a szélükkel. Erős Belwas kezében is megvillant az arakh, és megforgatta a feje fölött, ahogy támadásba lendült.

- Lándzsára! - hallotta Dany egy astapori kiáltását. Grazdan volt az, az öreg Grazdan gyöngökkel súlyosan televarrt tokarjában. - Makulátlanok! Védjétek meg bennünket, állítsátok meg őket, védjétek meg a gazdáitokat! Lándzsára! Kardra!

Amikor Rakharo nyila a száján át a torkába fűrődött, a hordszéket tartó rabszolgák szétszalad-

tak, gazdájukat minden teketória nélkül a földre ejtve. A vénember az eunuchok első sorához kúszott, miközben a vére tócsába gyűlt a téglákon. A Makulátlanok rá sem hederítettek a haldokló férfira. A sorok mereven álltak.

Nem mozdultak. *Az istenek meghallgatták az imáimat.*

- Makulátlanok! - rúgtatott elébük Dany. Ezüst-arany varkocsa repkedett mögötte, a csengettyűje minden lépésnél csilingelt. - Öljétek meg a Jó Mestereket, öljétek meg a katonákat, öljétek meg mindenkit, aki tokart visel és korbács van a kezében, de ne bántsátok a tizenkét évesnél fiatalabb gyerekeket, és verjétek le a láncot minden rabszolgáról, akit találtok! - A magasba emelte a hárpia ujjait... majd félrelendítette a korbácsot. - Szabadság! - zengte. - Dracarys! Dracarys!

- Dracarys! - mennydörögték a harcosok, s ez volt a legédesebb szó, amit valaha hallott - Dracarys! Dracarys!

A rabszolgatartók rohangáltak, zokogtak, esedeztek és meghaltak körülöttük, a poros levegő lándzsákkal és tüllel telt meg.

SANSA

Reggelre elkészült az új köntöse. A szolgálóleányok forró, gőzölgő vízzel töltötték tele Sansa kádját, és addig dörzsölték, míg a feje búbjától a lába ujjáig rózsaszínű nem lett. Cersei saját szobalánya vágta le a körmeit, kefélte és csavarta be gesztenyebarna haját, hogy lágy gyűrűkben omoljon a hátára. Elhozott egy tucatnyit a királyné kedvenc illatszerei közül is, és Sansa egy átható, édes virágillatú, enyhén citromos parfümöt választott. A szobalány hintett egy leheletnyit az ujjaira, megérintette vele mindkét füle mögött, aztán az álla alatt, végül pedig a mellbimbóin.

A varrónővel eljött maga Cersei is, és végignézte, ahogy Sansára ráadják az új ruhát. Az alsónemű tiszta selyem volt, a köntös maga azonban elefántcsontszínű brokátból és ezüstselyemből készült, s ezüstös szaténnal bélelték. Ha leengedte benne a karját, a hosszú, bő ujjak majdnem a padlóig értek. Ez már egy felnőtt nő köntöse volt, nem kislányé, ez világosan látszott. A mellényrészét elől egészen a hasáig behasították, és a V alakú kivágást galambszürke, díszes myri csipkével töltötték ki. A szoknyák hosszúak voltak és terebélyesek, a dereka pedig olyan szűk, hogy Sansának vissza kellett fojtania a lélegzetét, amikor befűzték rajta. Új lábbelit is kapott, puha, szürke őzbőr papucsokat, amelyek úgy ölelték át a lába fejét, mint egy szerető.

- Gyönyörű vagy, hölgyem - mondta a varrónő, miután felöltöztették.

- Az vagyok, ugye? - kacarászott Sansa. Megpördült, a szoknya suhogva örvénylett körülötte. - Ó, tényleg az vagyok! - Alig várta, hogy Willas meglássa benne. *Belém fog szeretni, biztos vagyok benne, nem lehet másképp... ha meglát, elfelejti Derest, teszek róla, hogy elfelejtse!*

Cersei királyné kritikusan vette szemügyre.

- Talán kellene még néhány gyémánt. A holdkövek, amiket Joffreytól kapott.

- Azonnal, felség! - felelte a szobalánya.

Amikor Sansa fülében és nyakában holdkövek függtek, a királyné bölintott.

- Igen. Az istenek kegyesek voltak hozzád, Sansa. Csinos lány vagy. Szinte kár ezt a kedves ártatlanságot arra a vízköpőre fecsérelni.

- Milyen vízköpőre? - Sansa nem értette. Talán Willasra gondolt? *Honnét tudja?* Senki sem tudhatja, csak ő, Margaery és a Töviskirálynő... ó, és Dontos, de ő nem számít.

Cersei Lannister eleresztette a kérdést a füle mellett.

- A köpönyeget! - parancsolta, és az asszonyok előhozták. A hosszú, fehér bársonyból készített ruhadarabot gyöngyök borították, ezüstcérnával vad rémfarkast hímeztek rá. Sansa rémülten meredt rá. - Az apád színei - közölte Cersei, miközben egy vékony ezüstláncsal a nyakára erősítették.

Szűzi köpönyeg. Sansa keze a torkára tévedt. Legszívesebben elhajította volna, de nem merte.

- Csinosabb vagy, ha csukva a szád, Sansa - jegyezte meg Cersei. - Most pedig gyere, a septon vár rád. És az esküvői vendégek is.

- Nem! - tört ki Sansából. - Nem!

- De igen. A korona gyámsága alatt állsz. A király áll most apád helyén, mivel bátyádat az árulás bűne szennyezi. Ez azt jelenti, hogy a királynak minden joga megvan hozzá, hogy férjhez adjon. A fivérem, Tyrion felesége lesz.

Az örökségem - gondolta émeltyegve. - *A bolond Dontos mégsem volt olyan bolond, előre látta a valódi okot.* Sansa hátrálni kezdett a királynőtől.

- Nem! - *Nekem Willashoz kell hozzámennem, Égikert úrnőjének kell lennem, kérlek...*

- Megértem a vonakodásodat. Ha úgy érzed, sírnod kell, sírj! A te helyedben én valószínűleg kitépném a hajamat. Az öcsém undorító kis féreg, ez nem kétséges, de hozzá fogsz menni!

- Nem kényszeríthetsz rá!

- Hát persze hogy kényszeríthetlek. Jöhetsz szépen nyugodtan, és elmondhatod a szavakat, ahogy az egy hölgyhöz illik, vagy viaskodhatsz, sikítozhatsz, és jó pletykát szolgáltatatsz az istállófiúk számára, de a végén akkor is megházasodsz, és ágyba visznek. - A királyné kinyitotta az ajtót. Odakint Ser Meryn Trant és Ser Feketeüst Osmund várakozott a Királyi Testőrség fehér pikkelypáncéljában. - Kísérjétek Lady Sansát a szentélybe! - utasította őket Cersei. - Ha kell, vigyétek oda, ha lehet, ne szakítsátok el a köntösét! Nagyon drága volt.

Sansa megpróbált elszaladni, de alig lépett, Cersei szobalánya elkapta. Ser Meryn Trant olyan pillantást vetett rá, amitől megborzongott, Feketeüst azonban szinte gyengéden fogta meg, és így szólt hozzá:

- Tedd, amit parancsoltak, kedvesem, nem lesz olyan szörnyű! A farkasok bátrak, nem igaz?

Bátrak. Sansa vett egy mély levegőt. *Stark vagyok, igen. Tudok bátor is lenni.* Mindenki őt nézte, ahogy akkor az udvaron, amikor Ser Boros Blount letépte róla a ruhát. Azon a napon az Ördögfióka mentette meg a veréstől, ugyanaz a férfi, aki most a szentélyben várja. *Ő nem olyan rossz, mint a többi* - biztatta magát.

- Megyek.

Cersei elmosolyodott.

- Tudtam, hogy így döntesz.

Később nem emlékezett rá, hogy hogyan hagyta el a szobát, ment le a lépcsőn vagy haladt át az udvaron. Mintha minden figyelmét az kötötte volna le, hogy egyik lábát a másik után helyezze. Ser Meryn és Ser Osmund ott vonultak mellette. Az ő öltözkük is éppen olyan fehér volt, mint az övé, csak róluk hiányoztak a gyöngyök és a rémfarkas, apja címere. A kastély szentélyébe vezető lépcsőn maga Joffrey várta. A király karmazsinban és aranyban tündökölt, koronája a fején.

- Ma én vagyok az apád - közölte.

- Nem vagy az! - vágott vissza Sansa izzó haraggal. - Soha nem leszel az!

A fiú arca elsötétült.

- Az vagyok. Az apád vagyok, és ahhoz adlak, akihez akarlak. Bárkihez. Ha azt mondom, a disznópásztor felesége leszel, és az istállóban fekszel össze vele, akkor az úgy lesz! - Zöld szeme csillogásán látszott, hogy remekül szórakozik. - Vagy az is lehet, hogy Ilyn Payne-hez kellene adnom, neki jobban örülnél?

Sansa körül megfordult a világ.

- Kérlek, felség! - rimánkodott. - Ha valaha is szeretted, csak egy kicsit is, ne akard, hogy hozzámenjek a...

- ...nagybátyáddhoz? - Tyrion Lannister lépett ki a szentély ajtaján. - Felség! - fordult Joffreyhoz. - Volnál olyan kedves, és magunkra hagynál bennünket egy pillanatra Lady Sansával?

A király már azon volt, hogy elutasítja, az anyja azonban szigorú pillantást vetett rá. Mindannyian távolabb húzódtak.

Tyrion arannyal cizellált fekete bársonymellényt viselt, combközépig érő csizmát, ami három hüvelykkel megtoldotta a magasságát, és egy rubintokból meg oroszlánfejekből font láncot. Az arcán éktelenkedő vágás azonban nyers volt és vörös, az orra helyén pedig rettenetes heg látszott csupán.

- Gyönyörű vagy, Sansa - mondta neki.

- Szép tőled, hogy ezt mondog, uram. - Nem tudta, mit mondhatna még. *Mondjam neki azt, hogy ő is jóképű? Bolondnak vagy hazugnak tartana.* Inkább lesütötte a szemét, és nem szólt semmit.

- Hölgyem, nem ez lenne a megfelelő módja annak, hogy az esküvődre vezessenek. Bocsáss meg ezért! És azért is, hogy az egész ilyen hirtelen, ilyen titokban történt. Nemes atyám államérből így tartotta kívánatosnak. Különbén én mentem volna el hozzád előtte, ahogyan szerettem volna. - Közelebb kacázott. - Tudom, hogy te nem akartad ezt a frigyet. Én sem akartam jobban. Ha azonban elutasítalak, az unokatestvéremhez, Lancelhez adnak. Lehet, hogy ennek jobban

örülnél. Közelebb áll hozzád korban, ránézni is kellemesebb. Ha ez a kívánságod, mondd meg, és véget vetek ennek a komédiának!

Egyetlen Lannistert sem akarok - felelte volna legszívesebben. - *Nekem Willas kell, Égikertet akarom, a kiskutyákat, a luxusbárkát és Eddard, Bran és Rickon nevű fiaikat.* Ekkor azonban eszébe jutott, mit mondott neki Dontos az Istenerdőben. *Mindegy, hogy Tyrell vagy Lannister, nem engem akarnak, hanem az örökségemet.*

- Kedves tőled, uram - szólalt meg végül leverten. - A trón gyámsága alá tartozom, és kötelességem úgy házasodni, ahogy a király parancsolja.

A törpe tanulmányozta egy ideig felemás szemeivel.

- Tudom, hogy nem az a fajta férfi vagyok, akit az ifjú lányok férjüknek álmodnak, Sansa - mondta gyengéden -, de nem vagyok Joffrey sem.

- Nem - bólintott a lány. - Te kedves voltál hozzám. Emlékszem.

Tyrion felajánlotta neki egyik vaskos, tompa ujjú kezét.

- Akkor gyere! Teljesítsük a kötelességünket!

Sansa a kezébe fektette az övét, a törpe pedig a menyegzői oltárhoz vezette, ahol már várt rájuk a septon, hogy az Anya és az Apa között összekösse az életüket. Láta Dontost színes rongyában, amint nagy, kerek szemekkel bámul rá. Ser Balon Swann és Ser Boros Blount is ott voltak a Királyi Testőrség fehérjében, Ser Loras azonban nem. *Egyetlen Tyrell sincs itt* - döbrent rá hirtelen. Voltak azonban más tanúk bőséggel: Varys, az eunuch, Ser Addam Marbrand, Lord Philip Foote, Ser Bronn, Jalabhar Xho és még sokan mások. Lord Gyles köhögött, Lady Ermesande dajkája mellén csüngött, Lady Tanda terhes lánya pedig minden látható ok nélkül zokogott. *Hadd zokogjon* - gondolta Sansa -, *lehet, hogy én is azt fogom tenni, mielőtt a nap véget ér.*

A szertartás teljesen valóságértelmennek tűnt. Sansa megtett mindent, amit elvártak tőle. Voltak imák, fogadalmak és dalok. Száz magas gyertya égett, száz táncoló fénypont, amit a szemébe szökő könnyek függönyén át ezernek látott. Szerencsére senki sem vette észre könnyeit, ahogy ott állt apja színeibe öltözve, vagy ha észre is vették, nem mutatták. Csak pillanatoknak tűnt, s máris a köpönyegek cseréjénél tartottak.

A birodalom atyjaként Joffrey foglalta el Lord Eddard Stark helyét. Sansa mereven állt, mint egy lándzsa, míg a király a köpönyeg csatjával matatott a vállánál. A fiú egyik keze a mellére tévedt, és egy kicsit megnyomta. Aztán a csat kinyílt, Joff pedig uralkodói vigyor kíséretében széles mozdulattal lekanyarította róla a szűzi köpönyeget.

A nagybátyjának már nem ment ilyen simán a dolog. Az oroslánokkal gazdagon díszített, a szélén aranselyemmel és rubintokkal kirakott vörös bársony menyasszonyi köpönyeg, amit tartott, nagy volt és nehéz. Az ugyanakkor senkinek sem jutott eszébe, hogy széket hozzon, és Tyrion bizony másfél lábbal alacsonyabb volt nála. Amikor mögé lépett, Sansa erős rántást érzett a szoknyáján. *Az akarja, hogy letérdeljek* - döbrent rá. Elvörösödött, rettenetesen megalázonak érezte a helyzetet. *Ennek nem így kellett volna történnie.* Ezerszer álmodott már a menyegzőjéről, mindig úgy képzelte, hogy szálfatermetű, erős férfi áll mögötte, aki egyetlen mozdulattal a vállára teríti védelmező köpönyeget, majd gyengéd csókot lehel az arcára, miközben előrehajol, hogy bekapcsolja a csatját.

Újabb rántást érzett a szoknyáján, ezúttal türelmetlenebbet. *Nem. Ugyan miért kímélném az érzéseit, amikor az enyémmel senki sem törődik?*

A törpe harmadszor is megrántotta a szoknyáját. Sansa dacosan összeszorította a száját, és úgy tett, mintha nem venné észre. A háttérben valaki kuncogni kezdett. *A királynő* - gondolta, de teljesen mindegy volt. Nemsokára mindenki nevetett, a lehangosabban Joffrey.

- Dontos, négykézlábra! - parancsolta a király. - A nagybátyámnak egy kis segítségre van szüksége, hogy megmássza a menyasszonyát!

Így történt hát, hogy nemes férje úgy burkolta őt a Lannister-ház színeibe, hogy közben egy bolond hátán állt.

Amikor Sansa hátrafordult, a kis ember összeszorított fogakkal meredt rá, az arca olyan vörös volt, mint maga a köpönyeg. Hirtelen elszégyellte magát a makacsságáért. Felemelte a szoknyá-

ját, és letérdelt elé, hogy a fejük egy szintre került.

- Ezzel a csókkal pecsételtem meg a szerelmemet, urammá és férjemmé fogadlak.

- Ezzel a csókkal pecsételtem meg a szerelmemet - visszhangozta a törpe rekedten -, hölgyemmé és feleségemmé fogadlak. - Előrehajolt, az ajkuk egy pillanatra összeért.

Milyen csúnya - gondolta a lány, amikor a törpe arca az övéhez ért. - *Még a Vérebnél is csúnyább.*

A septon felemelte a kristályát, és a szivárványszínű fény rájuk esett.

- Itt, istenek és emberek színe előtt - mondta - ünnepélyesen kijelentem, hogy a Lannister-házból való Tyrion és a Stark-házból való Sansa férj és feleség, egy test, egy szív, egy lélek, most és mindörökre, s átkozott legyen, aki közójük áll!

Sansának az ajkába kellett harapnia, nehogy sírva fakadjon.

A menyegzői lakomát a Kis Csarnokban ülték meg. Talán ötven vendég volt jelen, legtöbbjük a Lannisterek csatlósa vagy szövetségese, illetve néhányan, akik már ott várták őket. És eljöttek a Tyrellek is. Margaery bánatos pillantást vetett rá, a Töviskirálynő pedig egyáltalán rá sem nézett, amikor Bal és Jobb között betotyogott. Elinor, Alla és Megga mintha nem is ismerték volna. *A barátaim* - gondolta Sansa keserűen.

A férje sokat ivott és keveset evett. Meghallgatta, ha valaki pohárköszöntőre emelkedett, és néha kurtán bólintott elismerése jeléül, de az arca egyébként akár kőből is lehetett volna. A lakoma mintha sohasem akart volna véget érni, bár Sansa hozzá sem nyúlt az ételhez. Azt akarta, hogy minél előbb túl legyen rajta, s mégis rettegett a végétől. Mert a lakoma után következett az ágyba hurcolás. A férfiak felviszik a hitvesi ágyba, útközben levetkőztetik, durván tréfálkoznak a takarók alatt rá váró sorsról, miközben az asszonyok ugyanebben a megtiszteltetésben részesítik Tyriont. Csak azután maradnak egyedül, miután meztelenül ágyba dugták őket, és a vendégek még akkor is ott állnak majd a hitvesi szoba előtt, és pajzán tanácsokat kiabálnak az ajtón át. Amikor kislány volt, Sansa csodálatosan bűnös és izgalmas dolognak tartotta az ágyba hurcolást, most azonban, amikor eljött a pillanat, csak rettegést érzett. Úgy érezte, képtelen lesz elviselni, hogy leszaggatják róla a ruhát, és biztos volt benne, hogy az első közönséges tréfára sírva fakad.

Amikor a zenészek játszani kezdtek, Sansa féltéken megérintette Tyrion kezét.

- Uram, vezessük mi a táncot?

A törpe szája megvonaglott.

- Azt hiszem, mára elég mulatsággal szolgáltunk nekik, nem gondolod?

- Ahogy óhajtod, uram - visszahúzta a kezét.

Helyettük Joffrey és Margaery vezettek. *Hogy táncolhat egy szörnyeteg ilyen gyönyörűen?* - tűnődött Sansa. Gyakran ábrándozott arról, hogyan táncol majd a menyegzőjén, hogy szegeződik majd minden szem rá és jóképű urára. Álmában mindenki mosolygott. Most még az ura sem.

Rövidesen más vendégek is csatlakoztak a királyhoz és jegyeséhez. Elinor ifjú fegyverhordozójával táncolt, Megga pedig Tommen herceggel. Lady Merryweather, a fekete hajú és nagy sötét szemű myri szépség olyan kihívóan pörgött, hogy nemsokára minden férfi őt nézte a teremben. Lord és Lady Tyrell nyugodtabb táncot járt. Ser Kevan Lannister Lady Janna Fossowayt, Lord Tyrell húgát kérte fel. Merry Crane a száműzött herceggel, a pazar tolldíszben pompázó Jalabhar Xhóval perdült táncra. Cersei Lannister először Lord Redwyne, aztán Lord Rowan, végül pedig saját apja partneréül szegődött, aki sima, mosolytalan kecsességgel táncolt.

Sansa ölbe tett kézzel ült, figyelte, ahogy a királyné táncol, nevet, és ide-oda dobálja szöke fürtjeit. *Mindenkit elbűvöl* - gondolta komoran. - *Mennyire gyűlölöm!* Elfordította a fejét, és arra nézett, ahol Holdfű táncolt Dontossal.

- Lady Sansa! - Ser Garlan Tyrell lépett az emelvény mellé. - Megtisztelsz? Ha urad is beleegyezik.

Az Ördögfőka felemás szemei összeszűkültek.

- A hölgyem azzal táncol, akivel csak óhajt.

Lehet, hogy a férje mellett kellett volna maradnia, de annyira szeretett volna táncolni... Ser Garlan pedig Margaery, Willas és az ő Viráglovagjának a fivére volt.

- Már értem, miért neveznek téged Gálans Garlannak, ser - mondta, és megfogta a kezét.
- Hölgyem nagyon kegyes, hogy ezt mondja. Az igazság az, hogy a fivérem, Willas adta ne-
kem ezt a nevet. Hogy megvédjen.

- Hogy megvédjen? - lepődött meg Sansa.

Ser Garlan nevetett.

- Tudod, kövér kisfiú voltam, és van egy nagybátyánk, akit Gömbölyű Garthnak hívnak. Így hát Willas csapott le elsőként, bár előtte megfenyegetett a Galád Garlan, a Garlan, a Gebe és a Garlan, a Görcs becenevekkkel is.

Ez olyan kedves butaság volt, hogy Sansának minden bánata ellenére nevetnie kellett. Később elképzelhetetlenül hálás volt ezért. A nevetés újra reményt öntött belé, még ha csak rövid időre is. Mosolyogva hagyta, hogy magával ragadja a zene, elveszett a tánc ritmusában, a furulya, a sípok és a hárfa dallamában, a dob ütemében... és néha Ser Garlan karjaiban is, ha a tánc összehozta őket.

- Nagyságos feleségem igen aggódik érted - mondta a férfi halkán az egyik ilyen alkalommal.

- Lady Leonette túl kedves. Mondd meg neki, hogy jól érzem magam!

- Egy feleségnek a menyegzőjén a „jó”-nál jobban kellene éreznie magát. - A hangja nem volt rosszindulatú. - Úgy láttuk, közel állsz a síráshoz.

- Az öröm könnyeihez, ser.

- A tekinteted meghazudtolja a nyelvedet. - Ser Garlan megforgatta, és közelebb vonta magá-
hoz. - Hölgyem, láttam, hogy nézel a fivéremre. Loras bátor és jóképű, s mindannyian nagyon szeretjük... de a te Ördögfióknád jobb férj lesz. Azt hiszem, valójában nagyobb, mint amekkorának látszik.

Mielőtt Sansa felelhetett volna, a zene elragadta őket egymástól. Most Mace Tyrell állt előtte verejtekben úszó, vörös arccal, őt Lord Merryweather követte, majd Tommen herceg.

- Én is meg akarok házasodni - közölte a pufók kis herceg, alig kilencéves. - Én magasabb va-
gyok, mint a nagybátyám!

- Tudom, hogy az vagy - bólintott Sansa, aztán a párok megint kicserélődtek. Ser Kevan azt mondta neki, hogy gyönyörű, Jalabhar Xho a Nyár-szigetek nyelvén közölt valamit, amit a lány nem értett, Lord Redwyne pedig sok kövér gyereket és hosszú, boldog éveket kívánt neki. És ak-
kor a tánc szemtől szembe állította Joffreyval.

Sansa megmerevedett, amikor a fiú keze az övéhez ért, a király azonban erősen megszorította, és közelebb vonta magához.

- Nem lenne szabad ilyen szomorú képet vágnod. A nagybátyám ronda kis jószág, de még mindig itt leszek neked én.

- Te feleségül veszed Margaeryt!

- Egy királynak lehetnek más asszonyai is. Szajhái. Az apámnak is voltak. Az egyik Aegonnak is, a harmadiknak vagy a negyediknek. Sok-sok szajhája és sok fattya volt. - Ahogy ott forogtak a zene ütemére, Joff nedves csókot nyomott a szájára. - A nagybátyám akkor hoz az ágyamba, amikor csak megparancsolom.

Sansa megrázta a fejét.

- Nem!

- De igen, különben a fejét vétetem. Az az Aegon király, ő minden nőt megkapott, akit akart, akár házások voltak, akár nem.

Szerencsére megint váltani kellett. A lábai azonban mintha kővé váltak volna, és Lord Rowan, Ser Tallad és Elinor fegyverhordozója biztosan nagyon ügyetlen táncosnak könyvelték el. Aztán megint visszajutott Ser Garlanhoz, és a tánc, isteneknek hála, hamarosan véget ért.

A megkönnyebbülés sajnos nem tartott sokáig. Alig halt el a zeneszó, Joffrey felkiáltott:

- Ideje ágyba vinni őket! Szedjük le róla a ruhát, és nézzük meg, mit kínál a nőstény farkas a nagybátyámnak! - Más férfiak is harsányan helyeseltek.

Törpe férje lassan felemelte a tekintetét a boroskupájából.

- Nem lesz ágyba cipelés.

Joffrey megragadta Sansa karját.

- De lesz, ha parancsolom!

Az Ördögfióka belevágta a törét az asztalba. A fegyver rezegve állt meg.

- Akkor egy fapöccsel leszel kénytelen kiszolgálni a saját feleségedet, mert esküszöm, kiheréllek!

A teremben döbrent csend lett. Sansa elhúzódott Joffreytól, a fiú azonban fogta a ruháját, és annak elszakadt az ujjá. Úgy tűnt, senki sem hallja meg. Cersei királyné az apjához fordult.

- Hallottad, mit mondott?

Lord Tywin felállt.

- Azt hiszem, eltekinthetünk az ágyba hurcolástól. Tyrion, biztos vagyok benne, hogy nem fenyegetni akartad a király felséges személyét.

Sansa látta, ahogy a harag átsuhan férje arcán.

- Rosszul fogalmaztam - felelte. - Csak egy rossz tréfa volt, uram.

- Azzal fenyegetőztél, hogy kiherélsz! - sívította Joffrey.

- Igaz, felség - bölintott Tyrion -, de csak mert megirigyeltem férfiasságod királyi méretét. Az enyém sajna kicsi és satnya. - Az arca gúnyos vigyorba torzult. - És ha kivágotod a nyelvemet, nem tudom majd mivel kielégíteni a drága asszonyt, akit adtál nekem.

Ser Osmund Feketeüstből kirobbant a nevetés. Valaki más fojtottan kuncogott. Joff azonban nem nevetett, és Lord Tywin sem.

- Felség - fordult a királyhoz -, láthatod, a fiam részeg.

- Az vagyok - ismerte el az Ördögfióka -, de nem annyira, hogy ne tudnék magam gondoskodni az ágyamról. - Azzal leugrott az emelvényről, és durván elkapta Sansát. - Gyere, asszony, ideje betörni a csapórácsodat! Várfoglalásat akarok játszani!

Sansa vörös arccal elindult vele kifelé a Kis Csarnokból. *Van más választásom?* Tyrion kacsázva járt, különösen ha olyan gyorsan ment, mint most. Az istenek kegyesnek bizonyultak, és sem Joffrey, sem más nem mozdult, hogy kövesse őket.

A nászéjszakára a rendelkezésükre bocsátottak egy szellős hálószobát magasan a Segítő Tornyában. Tyrion berúgta maguk mögött az ajtót.

- Van a pohárszékben egy kancsó jó arbori arany, Sansa. Volnál olyan kedves, és töltenél nekem egy kupával?

- Bölcs dolog ez, uram?

- Sohasem voltam még bölsebb. Tudod, nem vagyok igazán részeg, de az akarok lenni.

Sansa töltött egy serleggel mindkettőjüknek. *Könnyebb lesz, ha én is részeg vagyok.* Letült a nagy, baldachinos ágy szélére, és három nagy korttyal félig kiürítette a kupáját. Biztosan nagyon jófajta bor lehetett, ő azonban túlságosan is nyugtalan volt ahhoz, hogy érezze az ízét. A feje kóvályogni kezdett tőle.

- Levetköztetsz, uram?

- Tyrion. - A törpe felszegte a fejét. - A nevem Tyrion, Sansa.

- Tyrion. Uram. Levegym a köntösömet, vagy te akarsz levetköztetni? - Ismét nagyot húzott a borból.

Az Ördögfióka elfordult tőle.

- Amikor először megházasodtam, mi voltunk ott, egy részeg septon meg néhány disznó tanúnak. A menyegzői lakomán az egyik tanunkat ettük meg. Tysha ropogósra sült malacbőrrel etetett, én lenyaltam a zsírt az ujjairól, és nevtünk, amikor az ágyba vetettük magunkat.

- Már voltál házas? Én... elfelejtettem.

- Nem felejtetted el. Soha nem is tudtad.

- Ki volt az, uram? - Rémülete ellenére Sansa kíváncsi volt.

- Lady Tysha. - A szája megrándult. - Az Ezüstököl-házból. A címerük egy aranypéncz és száz ezüst véres lepedőn. Nagyon rövid házasság volt a miénk... gondolom, ahogy az egy nagyon rövid fickót megillet.

Sansa lebámult a kezére, nem szólt semmit.

- Hány éves vagy, Sansa? - kérdezte Tyrion egy kis idő múlva.
- Tizenhárom - felelte. - Holdfordultával.
- Az istenek legyenek irgalmasak! - A törpe megint ivott egy korty bort. - Nos, a beszéd-től bizony nem leszel idősebb. Elkezdjük akkor, hölgyem? Akarod?
- Akarom, ha boldoggá teszi az uramat.
Ez, úgy látszik, feldühítette a férfit.
- Úgy rejtőzöl el az udvariasság mögé, mintha várfal lenne!
- Az udvariasság egy hölgy páncélja - mondta Sansa. A septa mindig ezt mondta neki.
- A férjed vagyok. Elöttem leveheted a páncélotad.
- És a ruhámat?
- Azt is - intett felé a boroskupával. - Nemes atyám megparancsolta, hogy teljesítem be a házasságot.

Sansa kezei reszkettek, amikor elkezdett babrálni a ruhájával. Mintha tíz hüvelykujja lett volna, az is mind törött. Valahogy mégis sikerült megbirkóznia a zsinórokkal és gombokkal; a köpönyeg, a köntös, a fűző és a selyem alsószoknya a földre csúsztak, s végül kilépett az alsóneműjéből is. A karja és a lába libabőrös lett. A tekintetét végig a padlóra szegezte; túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy ránézzen. Amikor azonban végzett, felpillantott, és látta, Tyrion őt bámulja. A zöld szemben vágy csillant, úgy tűnt neki, a feketében viszont harag. Sansa nem tudta volna megmondani, melyik rémíti meg jobban.

- Gyermek vagy - szólalt meg a törpe.

Sansa eltakarta a melleit a kezével.

- Már kivirágoztam.

- Gyermek - ismételte -, de kívánlak. Megjjeszt ez, Sansa?

- Igen.

- Engem is. Tudom, hogy csúnya vagyok...

- Nem, u...

Tyrion felállt.

- Ne hazudj, Sansa! Torz vagyok, sebhelyes és kicsi, de... - Látta, hogy a törpe keresi a szavakat - ...az ágyban, miután elfújtuk a gyertyákat, nem vagyok rosszabb, mint más férfi. A sötétben én vagyok a Viráglovag. - Belekortyolt a borba. - Nagylelkű vagyok. Hűséges azokhoz, akik hűségesek hozzám. Bebonyolítottam, hogy nem vagyok gyáva. És okosabb vagyok a legtöbbjüknél, az ész csak számít valamit! Még kedves is tudok lenni. Attól tartok, a kedvesség nem Lannister-erény, de tudom, hogy nekem van belőle valahol. Én... jó lehetnék hozzád.

Ő is éppen úgy fél, mint én - döbönt rá Sansa. Ettől talán közelebb kellett volna éreznie magát hozzá, de nem így volt. Nem érzett mást, csak szánalmat, a szánalom pedig a vágy halála. Tyrion őt nézte, várta, hogy mondjon valamit, a szavak azonban messzire elkerülték Sansát. Csak állt és reszketett.

Amikor végül felfogta, hogy hiába vár feleletet, Tyrion Lannister kiürítette a serleget.

- Értem - mondta keserűen. - Mássz be az ágyba, Sansa! Teljesítenünk kell a kötelességünket.

Sansa felmászott a tollas ágyba, végig magán érezte közben a férfi tekintetét. Az ágy melletti kis asztalon illatos méhviasz gyertya égett, a takarók közé pedig rózsaszirmokat szórtak. Elkezdte felhúzni az egyik takarót, hogy bebújjon alá, amikor meghallotta:

- Nem!

Reszketett a hidegben, de engedelmeskedett, behunyta a szemét és várt. Egy pillanattal később hallotta, ahogy a férje lehúzza a csizmáját, és hallotta a ruhája suhogását, ahogy levetkőzik. Amikor felugrott az ágyra és a mellére tette a kezét, Sansa önkéntelenül is összeresztette. Ott feküdt lehunyt szemmel, megfeszült izmokkal, a következő pillanattól rettegve. Vajon megint megérinti? Megsókolja? Most szét kellene tárnia neki a lábait? Nem tudta, mit vár tőle a férfi.

- Sansa! - A kéz eltűnt. - Nyisd ki a szemed!

Engedelmességet fogadott, így hát kinyitotta a szemét. Tyrion a lábai mellett ült, meztelenül. Vesszője keményen meredt elő a durva, sárga szőröcsomóból ott, ahol a lábai találkoztak, de ez

volt az egyetlen egyenes dolog rajta.

- Úrnóm - sóhajtott Tyrion. - Ne érts félre, gyönyörű vagy, de... képtelen vagyok megtenni. A fenébe az apámmal! Várunk. Egy holdtöltét, egy évszakot, amennyit csak kell. Amíg jobban meg nem ismeresz, és talán egy kicsit meg is bízol bennem. - A mosolyát valószínűleg megnyugtató szánta, így orr nélkül azonban csak még torzabbnak és még ijesztőbbnek tűnt tőle.

Nézz rá - mondta magában Sansa -, nézd meg a férjedet, nézd meg tetőtől talpig! Septa Mordane azt mondta, minden férfi gyönyörű, gyerünk, keresd meg a gyönyörűséget öbenedben, csak próbáld meg! Végignézett a satnya lábakon, a kiugró, állatias homlokon, a zöld szemek, a feketén, az orra helyén éktelenkedő csonkon, a görbe, rózsaszínű sebhelyen, a durva fekete és arany színű szőr kusza szövvényén, amelyet a szakállának csúfolt. Még a férfiassága is csúnya volt, vastag és eres, duzzadt, bíborszínű bunkóval a végén. *Ez nem jó így, ez nem igazságos, milyen bünt követtem el, hogy az istenek ezt teszik velem, milyen?*

- Lannister becsületszavamra ígérem - szólalt meg a törpe -, nem érek hozzád, míg te magad nem akarsz.

Sansának minden bátorságára szüksége volt, hogy a felemás szemekbe nézzen és kimondja:

- És ha sohasem akarom, uram?

Tyrion szája megvonaglott, mintha pofon ütötte volna.

- Soha?

A lány nyaka olyan merev volt, hogy bólítani is alig volt képes.

- Nos - mondta a törpe -, ezért teremtettek az istenek szajhákat az ilyen ördögfiókáknak, mint én.

Ökölbe szorította rövid, tompa ujjait, és lemászott az ágyról.

ARYA

Köszentély a legnagyobb város volt, amit Arya Királyvár óta látott, és Harwin elmondta, hogy az apja egy híres csatában diadalt aratott itt.

- Az Örült Király emberei Robertre vadásztak, igyekeztek elkapni, mielőtt csatlakozhatott volna az apádhoz - mesélte, miközben a kapu felé tartottak. - Megsebesült, és néhány barátja ápolta, amikor Lord Connington, a Segítő erős sereggel elfoglalta a várost, és házról házra kezdték átkutatni. Mielőtt azonban megtalálták volna Robertet, Lord Eddard és a nagyapád ideértek, és megrohanták a városfalakat. Lord Connington hevesen visszavágott. Az utcákon, a sikátorokban, még a háztetőkön is folyt a harc, minden septon félreverte a harangokat, hogy az emberek zárkózzanak be. Amikor megszólaltak a harangok, Robert előjött a rejtékhelyéről, és bekapcsolódott a harcba. Azt mondják, azon a napon hat embert ölt meg. Az egyikük Myles Mooton híres lovag volt, Rhaegar herceg fegyverhordozója. A Segítővel is végzett volna, de a harc nem hozta össze őket. Connington viszont súlyosan megsebesítette Tully nagyapádat, és megölte Ser Denys Arrynt, a Völgy kedvencét, amikor azonban látta, hogy minden elveszett, olyan gyorsan elrepült, mint a griffek a címerében. Később a Harangok Csatájának nevezték el, és Robert mindig azt mondta, az apád nyerte meg, nem ő.

Amikor alaposabban szemügyre vette a helyet, Arya látta, hogy itt bizony frissebb csatákat is vívtak. A város kapuja új, nyers fából készült, a falon kívül nagy halom elszenesedett deszka árulkodott arról, hogy milyen sorsra jutott a régi.

Köszentély szorosan bezárkózott, de amikor a kapu parancsnoka meglátta, kik érkeztek, kinyitott nekik egy mellékajtot.

- Hogy álltok élelemmel? - kérdezte tőle Tom, amikor bevonultak.

- Nem olyan rosszul, mint korábban. A Vadász hozott egy birkanyáját, és kereskedtünk is egy kicsit a Feketevízen túl. A folyótól délre nem égett el a termés. Persze sokan el akarják venni, amink van. Egyik nap farkasok, másnap Komédiások. Akik nem élelmet keresnek, azok zsákmányt akarnak vagy asszonyokat, akiket pedig sem arany, sem nők nem érdekelnek, azok a rohadt Királyölőt keresik. Azt beszélik, kicsusszant Lord Edmure kezei közül.

- Lord Edmure? - csodálkozott Citrom. - Akkor tehát Lord Hoster halott?

- Halott vagy haldoklik. Szerintetek Lannister a Feketevíz felé veszi az útját? A Vadász azt mondja, az a leggyorsabb út Királyvárba. - A kapitány nem várt a válaszra. - Kiment a kutyáival szaglászni egy kicsit. Ha Ser Jaime errefelé van, megtalálják. Láttam azokat a kutyákat amint medvéket téptek szét. Vajon tetszene nekik az oroslánvér íze?

- Egy szétrágott hulla nem kell senkinek - mondta Citrom. - A Vadász is nagyon jól tudja ezt.

- Amikor a nyugatiak erre jártak, megerőszakolták a Vadász feleségét meg a húgát, felgyújtották a vetését, megették a birkái felét, a másik felét pedig puszta aljasságból lemészárolták. Megölték hat kutyát is, és bedobták a tetemüket a kútjába. Amondó vagyok, neki megteszi egy szétrágott hulla. Nekem is.

- Jobb, ha nem - rázta a fejét Citrom! - Én csak ennyit mondok. Jobb, ha nem, te meg egy barom vagy.

Arya Harwin és Anguy között lovagolt, miközben a törvényen kívüliek végigvonultak az utcákon, ahol egykor az apja harcolt. Látta a szentélyt a hegy tetején, alatta pedig egy szürke kőből épült zömök erődöt, amely túlságosan kicsinek tűnt egy ekkora város számára. Az is igaz ugyan, hogy minden harmadik házból, amely mellett elhaladtak, csupán megfeketedett váz maradt, és embereket sem látott.

- A város összes lakója meghalt?

- Csak félnek. - Anguy két íjászra mutatott meg néhány kisfiúra, akik egy fogadó romjai között guggoltak. Kicsit később egy pék kinyitott egy ablaktáblát, és lekiáltott Citromnak. Hangja másokat is előcsalt rejtekhelyükről, és Köszenély lassan életre kelt körülöttük.

A város szívében, a piactéren ugró pisztrángot mintázó szökőkút lövellte a vizet egy sekély medencébe. A szökőkútnál asszonyok vödröket és kancsókat töltögettek. Néhány lányira onnét tucatnyi vaskalitka függött nyikorgó faoszlopokról. *Varjúketrecek*, látta Arya. Maguk a varjak javarészt a ketreceken kívül tartózkodtak, a vízben lubickoltak vagy a rudakon gubbasztottak; odabent emberek voltak. Citrom sötét ábrázattal állította meg a lovát.

- No, ez meg micsoda?

- Igazságszolgáltatás - felelte az egyik asszony a kút mellől.

- Talán kifogytatok a kenderkötélből?

- Ser Wilbert parancsára történt? - kérdezte Tom.

Az egyik férfi keserűen felnevetett.

- Az oroslánok egy éve megölték Ser Wilbertet. A fiai az Ifjú Farkassal vannak, messze nyugaton. Azt hiszed, törődnek azok a magunkfajtavál? Az Örült Vadász fogta el ezeket a farkasokat.

Farkasok. Aryán hideg borzongás futott végig. *Robb emberei, az apám emberei*. Valami a ketrecekhez vonzotta. A rácsok mögött oly szűk volt a hely, hogy a foglyok sem leülni, sem megfordulni nem tudtak. Meztelenek voltak, kitéve napnak, szélnek és esőnek. Az első három ketrecben csak halottak voltak. A dögevő varjak már kicsipegették a szemüket, az üres szemgödörök mégis mintha követték volna a lányt. A negyedik megmozdult, amikor Arya elment előtte. Bozontos szakálla véres volt és legyek lepték a szája körül. Szétrebbentek, a feje körül zsongtak, mikor megszólalt:

- Víz - károgtá. - Kérlek... víz...

A szavakra a következő kalitkába zárt férfi is kinyitotta a szemét.

- Itt - hörögte. - Ide, hozzám! - Öregember volt, szürke szakállal és kopasz, idős kortól foltos, megbarnult fejbőrrel.

Az öreg után egy halott, nagydarab, vörös szakállú fickó következett, bal fülét és halántéka egy részét rothadó kötés fedte. A legrosszabb látványt azonban a lába köze nyújtotta, ahol egy kérges szélű, férgektől hemzsegő lyukon kívül nem maradt semmi. Majd egy kövér férfi jött. A varjúketrec olyan kegyetlenül szűk volt neki, hogy azt is nehéz volt elképzelni, hogyan erőszakolták bele egyáltalán. A vasrudak mélyen a hasába vágtak, a haj kitüremkedett a rácsok között. A teste a hosszú napok alatt tetőtől talpig iszonyatos vörösre sült. Amikor a férfi megmozdult, ketrece nyikorogni és himbálózni kezdett, és Arya látta a halvány csíkokat, ahol a rudak megvédték a húsát a naptól.

- Kit szolgáltatok? - kérdezte tőlük.

A hangja hallatára a kövér ember kinyitotta a szemét. Az arca olyan megégett volt, hogy szemei úgy néztek ki, mint két főtt tojás egy fazék vérben.

- Vízet... egy kortyot...

- Kit? - kérdezte Arya megint.

- Ne figyelj rájuk, fiú! - kiáltott oda neki a városlakó. - Nem a te dolgod. Menj tovább!

- Mít csináltak? - kérdezte tőle a lány.

- Nyolc embert kardélre hánytak a Mutatványos-vízesésnél - felelte az. - A Királyölőt akarták, de nem volt ott, úgyhogy gyilkolni meg erőszakoskodni kezdtek. - A hüvelykujjával a hulla felé bökött, akinek a férfiassága helyén kukacok nyüzsögtek. - Az erőszakoskodott. Most menj tovább!

- Egy kortyot! - hajtogatta a kövér. - Légy irgalmas, fiú, egy kortyot!

Az öregember kinyújtotta a karját, és megragadta a rácsokat. A ketrec hevesen himbálózni kezdett a mozdulattól.

- Vízet! - nyögte a légylepte szakállú.

Arya végignézett mocskos hajukon, durva, bozontos szakállukon, kivörösödött szemükön és száraz, kicserepesedett, vérző ajkukon. *Farkasok* - gondolta megint. - *Mint én. Vajon ez lenne az*

én farkám? Hogy lehetnének ezek Robb emberei? Megütni szerette volna őket. Bántani szerette volna őket. Síri szeretett volna. Mintha mind őt bámulnák, élők és holtak egyaránt. Az öregember kidugta a rácsok között három ujját.

- Vízet - nyögte. - Vízet.

Arya leugrott a lóról. *Nem árthatnak nekem, haldokolnak.* Elővette a poharát az összegöngyölt takaróból, és a szökőkúthoz lépett.

- Mit képzelsz, mit csinálsz, kölyök? - förmedt rá a városi. - Semmi közöd hozzájuk! - Arya a hal szájához emelte a poharat. A víz kiömlött az ujjai között, és végigfolyt a karján, de addig nem vette el az edényt, míg túl nem csordult. Amikor visszafordult a ketrecek felé, a városiak elindultak, hogy megállítsa. - Tűnés onnét, fiú!

- Lány - mondta Harwin. - Hagyd békén!

- Bizony - tette hozzá Citrom. - Lord Beric nem helyeselné, hogy ketrecke zárjátok őket, amíg szomjan nem halnak. Miért nem akasztjátok fel őket tisztességesen?

- Abban se volt sok tisztesség, amit ezek a Mutatványos-vízesésnél csináltak - morgott vissza a városiak.

A rés túl szűk volt a rácsok között, hogy beadhatta volna a poharat, Harwin és Gendry azonban a segítségére siettek. Az egyik lábával Harwin összekulcsolt tenyerébe lépett, onnét felállt Gendry vállára, és elkapta a rácsot a kalitka tetején. A kövér fickó felfelé fordította az arcát, és a vashoz préselte a száját, Arya pedig ráöntötte a vizet. A férfi mohón szürcsölte, miközben a víz végigfolyt a fején, az arcán és a kezein, aztán lenyalta a nedvességet a rácsról. Arya ujjait is lenyalta volna, ha a lány nem rántja vissza a kezét. Mire ugyanígy kiszolgálta a másik kettőt is, jókora tömeg gyűlt köréjük.

- Az Örült Vadász hallani fog erről! - fenyegetőzött egy férfi. - Nem fog örülni neki, nem bizony!

- Akkor ennek még kevésbé fog örülni. - Anguy felajzotta az íját, nyílveszőt vett elő a tegezből, a húrta illesztette, célzott és lőtt. A kövér férfi megvonaglott, ahogy a vessző a nyakába fúródott, de a ketrec nem engedte, hogy elessen. A másik két északinak is jutott egy-egy nyílvesző. A piactéren nem hallatszott más hang, csak a víz csobogása és a legyek dongása.

Valar morghulis - gondolta Arya.

A tér keleti oldalán szerény, fehérre meszelt, betört ablakú fogadó állt. Teteje fele a közelmúltban éghetett le, a lyukat azonban befoltozták. Az ajtó fölött facégér lógott, rajta festett barack, a gyümölcsből egy harapásnyi hiányzott. Az átellenben álló istállónál leszálltak a nyeregből, Zöldszakáll pedig lovászfűkért kiáltott.

A vörös hajú, gömbölyded fogadósne boldogan kiáltott fel, amikor meglátta őket, majd rögtön csipkelődni kezdett.

- Zöldszakáll lenne az? Vagy inkább Szürkeszakáll? Az Anya legyen irgalmas, mikor öregednél meg így? Citrom, hát te is itt vagy? Még mindig abban a vén, vacak köpönyegben, mi? Tudom ám, miért nem mosod ki sohasem, bizony, tudom! Félsz, hogy kimegy belőle a pisa, és kiderül, hogy igazából a Királyi Testőrség lovagja vagy! Hét Tom, te nagyszájú, vén kecske! Csak nem azért jöttél, hogy megnézd a fiadat? Hát, elkéstél, ellovagolt azzal a rohadt Vadással. És ne mondd nekem, hogy nem a tiéd!

- Nincs olyan jó hangja, mint nekem - tiltakozott Tom erőtllenül.

- Az orra viszont éppen olyan. Bizony, meg egyéb részei is, ahogy hallom a lányoktól. - Ekkor észrevette Gendryt, és belecsípett az arcába. - Na nézzétek csak ezt a jófajta, ifjú bivalyt! Csak várj, amíg Alyce meglátja ezeket a karokat! Hé, és úgy pirul, mint valami szüzecke! Nos, Alyce ezen is segít, kölyök, majd meglátod!

Arya még sohasem látta Gendryt ilyen vörösnek.

- Hagyd a Bikát, Pipacs, derék legény! - mondta Héthúr Tom. - Nem kérünk mást, csak kényelmes ágyakat ma éjszakára.

- A magad nevében beszélj, dalnok! - Anguy átölelte egy jól megtermett, ifjú szolgálóleány derekát, aki pont olyan szeplős volt, mint ő maga.

- Ágyunk az éppen akad - mondta a vörös hajú Pipacs. - A Barackban sohase voltunk híján ágynek, de előbb mind belemásztok egy kádba! Amikor utoljára a tetőm alatt háltatok, itt hagyátok nekem a bolháitokat. - Megbökte Zöldszakáll mellkasát. - A tieid ráadásul zöldek voltak! Akartok ételt?

- Ha van a számunkra, nem tiltakozunk ellene - vallotta be Tom.

- No, hát mikor mondtál te utoljára nemet bármire is, Tom? - kacagott fel az asszony gúnyosan. - A barátaidnak megsütök némi ürühúst, neked meg egy vén patkányt. Még ez is több, mint amit megérdemelnél, de ha elnyekeregsz nekem egy-két dalt, talán megenyhülök. Mindig megszánom a szerencsétlen nyomorultakat. Gyerünk, gyerünk, Cass, Lanna, tegyetek fel üstöket! Jyzene, segíts levenni róluk a ruhát, azokat is kifőzzük!

Minden fenyegetését beváltotta. Arya hiába magyarázta nekik, hogy Makkvárban kétszer is megfürdették, alig két hete, a vörös hajú asszonyságot ez nem hatotta meg. Két szolgálóleány egyszerűen felcipelte a lépcsőn, s közben arról vitatkoztak, fiú-e vagy lány. A Helly nevezetű győzött, úgyhogy a másíknak kellett forró vizet hoznia és lesúrolnia Arya hátát egy merev, durva kefével, amely majdnem lehántotta a bőrét. Aztán elloptak minden ruhát, amit a lady adott neki, és vászonba meg csipkébe öltöztették, mintha Sansa egyik babája lett volna. De utána legalább lemehetett enni.

Ahogy ott ült a közös étkezőben az ostoba, kislányos ruhákban, Aryának eszébe jutott Syrio Forel tanítása: hogyan nézzen, és hogyan lássa meg, ami valójában előtte van. Amikor körülnézett, több szolgálóleányt látott, mint amennyire egy fogadónak szüksége lehet, ráadásul legtöbbször fiatal volt és csinos. Az est leszálltával pedig megjelentek a férfiak a Barackban. Nem soká időztek a közös helyiségben, még akkor sem, amikor Tom elővette a hárfáját, és rázendített a „Hat szűz a tóban” című dalra. A falépcsők vének voltak, meredekek, és vadul nyikorogtak, valahányszor egy férfi felvitt egy lányt az emeletre.

- Lefogadom, hogy ez egy bordély - súgta oda Gendrynek.

- Azt sem tudod, mi az a bordély.

- De tudom! - erősködött a lány. - Olyan, mint egy fogadó, csak lányokkal.

A fiú megint elvörösödött.

- Akkor meg mit keresel itt? - támadt rá. - A bordély nem illő hely egy előkelő hölgy számára, ezt mindenki tudja!

Az egyik lány leült a padra Gendry mellé.

- Ki az előkelő hölgy? A kis vézna? - Végigmérte Aryát, és felnevetett. - Magam is a király leánya vagyok.

Arya tudta, hogy gúnyolódik rajta.

- Nem vagy az.

- Hát, éppen lehetnék. - Amikor a lány megrántotta a vállát, a köntöse egy kissé lecsúszott. - Azt mesélik, Robert király meghágtá az anyámat, amikor itt rejtőzött, még a csata előtt. Na nem mintha nem kapta volna el az összes többi lányt is, de Leslyn azt mondja, az én mamám tetszett neki a legjobban.

A lánynak tényleg olyan haja van, mint a régi királynak, sűrű, szénfekete zuhatag. De hát ez nem jelent semmit. Gendrynek is olyan a haja. Sok más embernek van fekete haja.

- A nevem Harangvirág - mondta a lány Gendrynek. - A csata miatt. Szerintem a te harangjaidat is meg tudnám kongatni. Akarod?

- Nem - felelte a fiú zordan.

- Szerintem pedig igen. - A lány keze végigsiklott a karján. - Thoros és a Villámúr barátainak nem kerülök semmibe.

- Azt mondtam, nem. - Gendry hirtelen felállt, otthagya az asztalt, és kisomfordált az éjszakába.

Harangvirág Aryához fordult.

- Nem szereti a lányokat?

Arya vállat vont.

- Csak ostoba. Sisakokat szeret fényezni, meg kardokat ütögetni kalapáccsal.

- Ó! - Harangvirág visszahúzta a köntösét a vállára, és átvonult Szerencsés Jackhez. Nem telt bele sok idő, máris az ölében ült, hangosan vihogott, és bort kortyolt a kupájából. Zöldszakállnak két leány is jutott, mindkét térdére egy-egy, Anguy eltűnt a szeplős arcúval, és Citromot sem látta sehol. Héthúr Tom a tűz mellett üldögélt, és a „Tavasszal kivirágzó szüzek”-et énekelte. Arya a vizezett bort szürcsölgette, amit a vörös hajú asszony engedélyezett neki, és nézelődött. A tér túlsó oldalán halott emberek rothadtak a varjúketrecekben, a Barackban azonban mindenki vidám volt. Épp csak mintha néhányan túl hangosan kacagtak volna.

Most kiváló alkalom nyílt volna arra, hogy kisurranjon és elkössön egy lovat, de Arya nem volt biztos benne, hogy ezzel sokra menne. A városkapunál nem jutna messzebbre. *A kapitány sohasem engedne ki, ha pedig mégis, akkor Harwin jönne utánam, vagy az a Vadász a kutyáival.* Örült volna, ha nála van a térképe, és meg tudja állapítani, milyen messze van Kőszentély Zúgó-tól.

Mire kiürítette a kupáját, már ásítózott. Gendry nem jött vissza. Héthúr Tom éppen a „Két szív, amely egyként dobog” című költeményt adta elő, és minden versszak végén más leányt csókolt meg. A sarokban, egy ablak mellett Citrom és Harwin halkán beszélgetett a vörös hajú Pipaccsal.

- ...Jaime cellájában töltötte az éjszakát - mondta az asszony. - Ő meg az a másik nőszemély, aki megölte Renlyt. Mind a hárman, együtt, reggel pedig Lady Catelyn szerelemből elengedte. - Mély hangon felnevetett.

Nem igaz - gondolta Arya. - *Sohasem tenne ilyet.* Egyszerre volt bánatos, dühös és magányos.

Hirtelen egy vénember telepedett mellé.

- Na nézd csak, hát nem csinos kis barack! - A lehelete majdnem olyan bűzös volt, mint a ketrecben himbálózó halottak, apró disznószemei a ruha alá hatoltak. - Van az édes kis baracknak neve?

Arya egy pillanatra elfelejtette, ki is ő most éppen. Nem volt barack, de itt, ennek a bűdös ismeretlennek Arya Stark sem lehetett.

- Én...

- A húgom. - Gendry keze súlyosan nehezedett az öregember vállára, megszorítva azt. - Hagyd békén!

A fickó támadásra készen megfordult, ám amikor meglátta Gendry méretét, meggondolta magát.

- A húgod, igen? Hát miféle fivér vagy te? Én sose hoznám a húgomat a Barackba, nem ám! - Azzal felállt a padról, és morgolódva új barát után nézett.

- Miért mondtad ezt? - ugrott talpra Arya. - Nem vagy a bátyám.

- Igaz - felelte a fiú dühösen. - Túláságosan is alacsony sorból származom, hogy a nagyságos hölgy rokona lehetnék!

Aryát meglepte a hangjából áradó harag.

- Nem így értettem...

- De igen! - Gendry leült a padra, és két kézzel megmarkolt egy boroskupát. - Menj el! Szeretném békében meginni ezt a bort. Aztán talán megkeresem azt a fekete hajú lányt, és megkonkatom a harangjait.

- De...

- Azt mondtam, menj el! Hölgyem.

Arya sarkon fordult és faképnél hagyta. *Hülye, bikafejű fattyúkölönyök, nem egyéb!* Felöle aztán minden harangot megkonkondíthat, törődik is ő vele!

A hálószobájuk a lépcső tetején volt, az eresz alatt. Lehet, hogy a Barack nem szenvedett hiányt ágyakban, az ő fajtájuknak azonban mindössze egy jutott. Igaz, ez hatalmas volt, majdnem betöltötte az egész szobát, és a dohos, szalmával töltött derékalj elég nagynak látszott mindannyiuk számára. Egyelőre azonban egyedül az övé volt. A saját ruhái egy szegre akasztva lógtak a falon Gendry és Citrom holmija között. Arya kibújt a vászonból és csipkéből, felhúzta a

tunikáját, felmászott az ágyra, és összekuporodott a takaró alatt.

- Cersei királyné - suttogta a párnába. - Joffrey király, Ser Ilyn, Ser Meryn, Dunsen, Raff és Polliver. A Csiklandozó, a Véreb és Ser Gregor, a Hegy. - Szerette időnként felcserélni a nevek sorrendjét. Így jobban emlékezett rá, kik is voltak, s mit tettek valójában. *Némelyikük talán már halott. Lehet, hogy vasketrecekben lógnak valahol másutt, és varjak eszik a szemüket.*

Amint behunyta a szemét, rögtön elaludt. Aznap éjjel nedves erdőben lopakodó farkasokról álmodott. A levegő sűrű volt az eső, a rothadás és a vér szagától, de az álomban ezek jó illatok voltak, és Arya tudta, hogy nincs mitől félnie. Erős volt, gyors és vad, körülvette a falkája, fivérei és nővérei. Együtt elkaptak egy rémült lovat, széttépték a torkát, és hozzáláttak a lakomához. Amikor a hold a felhők fölé emelkedett, hátravetette a fejét és üvöltöni kezdett.

Reggel azonban kutyaugatásra ébredt.

Ásítva felült. Balra Gendry ébredezett, a jobbján Citromköpönyeg Citrom horkolt hangosan, a heves csaholás azonban elnyomta a hangját. *Legalább félszáz kutya lehet odakint.* Kimászott a takaró alól, átugrott Citromon, Tomon és Szerencsés Jacken, s az ablakhoz ment. Amikor kinyitotta a táblákat, egyszerre tört be a szél, a nedvesség és a hideg. Az ég szürke és felhős volt. A kutyák örülten ugattak, rohagáltak, morogtak és vonyítottak odalent a téren. Egész falkára való volt belőlük, hatalmas, fekete szelindekek, karcsú farkaskutyák, fekete-fehér juhászutyák és bozontos, foltos bundájú szörnyetegek hosszú, sárga agyarakkal, amelyeneket Arya még sohasem látott. A fogadó és a szökőkút között tucatnyi lovas állt, figyelték, ahogy a városiak kinyitják a kövér ember kalitkáját, és addig cibálják a karját, míg a felpuffedt hulla ki nem zuhan a földre. A kutyák azonnal rárontottak és marcangolni kezdték.

Arya hallotta, hogy az egyik lovas felröhög.

- Itt az új kastélyod, te nyomorult Lannister fattyú! - mondta. - Egy kicsit ugyan szoros a magadfajtának, de ne félj, valahogy betuszkolunk majd! - Mellette komor fogoly ült szorosan a csuklójára hurkolt kenderkötéllel. A városiak trágyával dobálták, ő azonban meg sem rezzent. - Abban a ketrechen fogsz elrohadni! - kiabálta a fogva tartója. - A varjak szedegetik ki a szemedet, mi pedig közben elköltjük a jó kis Lannister-aranyadat! És ha a varjak végeztek, elküldjük, ami maradt belőled a nyomorult bátyádnak. Bár kétlem, hogy megismer majd!

A láрма felverte a Barack vendégeinek felét. Gendry odapréselődött az ablakba Arya mellé, Tom pedig mögéjük lépett, meztelenül, akár a születése napján.

- Mi ez az átkozott kiáltozás? - dörögött Citrom az ágyból. - Az ember csak aludni akar egy kicsit.

- Hol van Zöldszakáll? - kérdezte tőle Tom.

- Ágyban Pipaccsal - felelte Citrom. - Miért?

- Jobb lesz, ha megkeressük. Meg az Íjászt is. Visszajött az Örült Vadász, és még egy embert hozott a kalitkákba.

- Lannister - mondta Arya. - Hallottam, hogy azt mondják: Lannister.

- Elfogták a Királyölőt? - tudakolta Gendry.

Odalent a téren egy elhajtott kő arcon találta a foglyot, és az elfordította a fejét. *Nem a Királyölő* - gondolta Arya, amikor meglátta az arcát. Az istenek végül meghallgatták az imáit.

JON

Mikor a vadak kivezették a lovaikat a barlangból, Szellem nem volt sehol. *Vajon megértette, amit a Fekete Várról mondtam neki?* Jon mélyen beszívta a friss, ropogós hajnali levegőt, és engedélyezett magának pár percet a reménykedésre. A keleti égbolt rózsaszínű volt a horizont környékén, feljebb halványszürke. Délen még mindig ott függött a Hajnal Kardja; a fényes, fehér csillag gyémántként izzott hüvelyében, a sötét erdő fekete és szürke árnyalatai közé azonban lassan visszakúszott a zöld, az arany, a vörös és a rozsdabarna. És a fenyők, a tölgyek, a kőrisek és őrfák fölött ott magasodott a Fal. Az óriási jégtömeg tompán csillogott a rengeteg rárakódott por és szenny alatt.

A Magnar egy tucat lovast nyugatra, egy másik tucatot pedig keletre küldött, hogy másszák meg a legmagasabb hegyeket, s onnét kutassanak az erdőkben felderítők vagy a jég tetején járőrök után. A thennek bronzvégű harci kürtöket vittek magukkal, hogy azzal jelezzenek, ha megpillantják az Őrség embereit. A többi vad Jonnal és Ygritte-tel együtt felsorakozott Jarl mögött. Ez lesz az ifjú vezér dicső órája.

A Falról általában azt tartották, hogy hétszáz láb magas, Jarl azonban talált egy helyet, ahol egyszerre volt magasabb és alacsonyabb. A jég előttük közvetlenül a fák közül szökött a magasba roppant szirtként, és a szélfúttá mellvédek legalább nyolcszáz láb magasságban sejlettek, valahol talán kilencszáz is megvolt ez. De a látvány csalóka volt, jött rá Jon menet közben. Ahol csak lehetett, Brandon, az Építő a magaslatok mentén helyezte el az alapként szolgáló irtatlan tömböket, s a dombok itt vad, csipkés összevisszaságban emelkedtek.

Benjen nagybátyja egyszer azt mondta, hogy a Fal kardként nyúlik a Fekete Vártól keletre, nyugatra azonban kígyó. Igaza volt. A jég nagy, púpos dombhátra kapaszkodott, aztán egy völgybe ereszkedett, egy hosszú gránitvonulat pengevékonyságú élén egyensúlyozott újra egy mérföldön át, majd még mélyebb völgybe zuhant, aztán egyre magasabbra és magasabbra kúszott, s hegyről hegyre ugrálva a nyugati dombok közé veszett.

Jarl a jégkígyó meredélyen húzódó részének megtámadását tervezte. Bár a Fal teteje nyolcszáz lábnyira volt az erdő talajának szintjétől, itt a magasság jó egyharmad részéig nem jég, hanem föld és kő alkotta. A hegyoldal túl meredek volt a lovaiknak; majdnem olyan nehéz volt megmászni, mint az Elsők Öklét, de még így is összehasonlíthatatlanul könnyebbnek tűnt, mint a Fal puszta, függőleges síkja. Amellett a meredélyt sűrű erdő borította, amely jó rejtékhelyet kínált. A fekete testvérek valaha naponta kijöttek, és fejszével verték vissza a túlságosan előretörő fákat, de ezek a napok már régen elmúltak, és az erdő itt egészen a jég tövéig meghódította a meredélyt.

A nap csapadékosnak és hidegnek ígérkezett, a Fal tövében, a sok tonna jég alatt pedig még nedvesebbnek és még hidegebbnek. Minél közelebb jutottak, a thennek annál tétovábbak lettek. *Még sohasem látták a Falat, maga a Magnar sem* - ébredt rá Jon. - *Megrémíti őket.* A Hét Királyságban az a szólás járta, hogy a Fal a világ végét jelzi. *Így vannak ezzel ők is.* A különbség csupán annyi, hogy melyik oldalon áll az ember.

És én vajon melyik oldalon állok? Jon nem tudta. Ha Ygritte-tel akar maradni, testestül-lelkestül vaddá kell válnia. Ha itt hagyja őt, hogy visszatérjen a szolgálatba, könnyen lehet, hogy a Magnar kivágja a lány szívét. Ha pedig magával viszi... feltéve, hogy hajlandó vele menni, ami egyáltalán nem biztos... nos, a Fekete Várba, a testvérek közé aligha viheti vissza. Egy dezertört és egy vad lányt sehol sem látnának szívesen a Hét Királyságban. *Talán elmehetnének megkeresni Gendel gyermekeit. Bár ők is inkább megennének, mint befogadnának bennünket.*

Jon látta, hogy Jarl portyázóit nem nyűgözi le a Fal. Már megtették ezt az utat máskor is, egytől egyig. Amikor leszálltak a nyeregből a meredély alatt, Jarl neveket kiáltott: és tizenegyen

gyűltek köré. Mindannyian fiatalok voltak; a legidősebb sem lehetett több huszonöttnél, és ketten még Jonnál is fiatalabbak voltak. Ugyanakkor mindegyikük szikár volt és kemény, a belőlük sugárzó szívós erő Kőkígyóra emlékeztette, akit a Félkezű gyalog küldött előre, amikor Zörgövért üldözte őket.

A vadak a Fal árnyékában készültek fel. A vastag kenderköteleket átvetették egyik vállukon, majd a mellkasukra tekerték, és különös, ruganyos özbőr csizmát húztak. A lábbelik orrából szegecses álltak ki: Jarl és két másiké vasból, néhányuké bronzból, a legtöbb azonban csontból készült. A derekukról egyik oldalon kicsi, kőfejű kalapács, a másikon karókat tartalmazó bőrszak lógott. Jégcsákányként éles végű agancsokat hoztak magukkal, bőrcsíkokkal fanyelekhez erősítették őket. A tizenegy mászó három négyfős csoportba oszlott, Jarl maga volt a tizenkettedik.

- Mance kardokat ígért mindenkinek abból a csapatból, amelyik elsőnek ér fel! - mondta nekik, lehelete páráként gomolygott a hideg levegőben. - Déli kardokat kastélyban kovácsolt acélból. A nevük is bekerül a dalba, amit erről farag majd. Hát kérhet egy szabad férfi ennél többet? Fel, és a Mások vigyék el az utolsót!

A Mások vigyék el mindet - gondolta Jon, miközben figyelte, ahogy a vadak nekivágnak a meredek hegyoldálnak és eltűnnek a fák között. Nem ez az első alkalom, hogy a vadak megmásszák a Falat, s nem is az utolsó. Az őrzékek minden évben belebotlanak két-három csapatba, a feldehívők pedig néha ráakadnak a lezuhantak összetört holttesteire. A keleti parton a portyázók leggyakrabban hajókat építenek, hogy átkeljenek a Fóka-öblön. Nyugaton a Torok fekete mélységeibe ereszkednek le, hogy ott kerüljék meg az Árnyéktornyot, a kettő között azonban csak egyetlen út vezetett át a Falon, mégpedig felfelé, és sok portyázó jutott már át rajta. *Vissza azonban annál kevesebb tért* - gondolta a fiú komor büszkeséggel. A mászóknak hátra kell hagyniuk a lovaikat, és sok fiatal, zöldfülű betolakodó azzal kezdi, hogy elköti az első lovat, amit talál. Akkor aztán felbolydul minden; a hollók elrepülnek, és az Éjjeli Őrség általában elfogja, majd felakasztja őket, mielőtt visszatérhetnének a zsákmányukkal és elrabolt asszonyaikkal. Tudta, hogy Jarl nem követi el ezt a hibát, Styrben viszont már nem volt ennyire biztos. *A Magnar uralkodó, nem portyázó. Lehet, hogy nem tudja, hogy megy itt a játék.*

- Ott vannak - mondta Ygritte, és ahogy Jon felpillantott, látta az első hegymászót kibukkanni a fák fölött. Jarl. Talált egy a Falnak dőlő őrfát, és felvezette rajta az embereit, hogy jobb helyzetből indulhassanak. *Soha nem lett volna szabad hagyni, hogy az erdő ilyen közel kússzon. Már is háromszáz láb magasban járnak, és még dolguk sem akadt a jéggel.*

Figyelte, ahogy a vad óvatosan átmászik a fáról a Falra. A jégcsákány rövid, erős ütéseivel kapaszkodót vajt magának, majd átlendült. A mellkasára tekert kötél összekötötte a sorban másodikként következő emberrel, aki még a fán araszolt előre. Lassú, megfontolt lépésekkel Jarl egyre feljebb küszött; ha nem talált természetes lábtámaszt, szegecses csizmájával rúgott ki egyet. Amikor már tíz lábbal az őrfá fölött járt, megállt egy keskeny, jeges kiszögellésen, leakasztotta a fejszét az övéről, elővette a kalapácsát, és vaskarót vert az egyik repedésbe. A második ember is átmászott mögötte a Falra, a harmadik elérte a fa tetejét.

A másik két csapat nem talált olyan fát, ami segített volna nekik az indulásnál, és a thennek nemsokára azon kezdtek tanakodni, vajon nem tévedtek-e el a meredélyen. Jarl csapatának már minden tagja a Falon volt, és nyolcvan láb magasságban jártak, mire a másik csapat első mászóit felbukkantak. A csoportokat jó húszlábnyi távolság választotta el egymástól, Jarlék közepén. Tőlük jobbra Grigg, a Kecse vezette a csoportot. A Kecskét messziről fel lehetett ismerni hosszú, szőke varkocsáról. Balra egy Errok nevezetű, nagyon sovány férfi állt az élen.

- Nagyon lassú! - panaszkodott a Magnar hangosan, ahogy a felfelé araszolókat figyelte. - Talán megfeledkezett a varjakról? Gyorsabban kellene másznia, még felfedeznek minket!

Jon kénytelen volt fékezni a nyelvét. Túlságosan is jól emlékezett a Sikító-hágóra és a holdfényes útra Kőkígyóval. A szíve akkor éjjel legalább fél tucat alkalommal ugrott a torkába, a végén pedig a karja és a lába sajgott, az ujjai félig lefagytak. És az kő volt, nem jég. A kő szilárd, a jég viszont a legjobb esetben is alattomos, egy ilyen napon pedig, amikor a Fal könnyezik, elég a mászó kezének melege, hogy megolvassza. Az óriási tömbök hiába olyan kemények, mint a szik-

la, külsejük sikos, a víz apró erecskében folyik le rajta, a jégfal pedig itt-ott szuvas, ahol a levegő bejutott *Sok minden van a vadak rovásán, de a bátorságuk nem vitatható.*

Jon ennek ellenére mégis abban reménykedett, hogy Styr félelme megalapozottnak bizonyul. *Ha az istenek jók, erre jön egy őrjárat, és véget vet ennek az egésznek.*

- Nincs fal, ami teljes biztonságot adna - mondta neki egyszer az apja, miközben Deres falait járták. - Egy fal csak annyira erős, amennyire a védői.

A vadaknak lehetett volna akár százhusz emberük, négy védő visszaverhette volna őket egy-két jól irányzott nyílvesszővel meg egy vödör kövel.

Védő azonban nem bukkant fel, nemhogy négy, egyetlenegy sem. A nap az égen mászott egyre feljebb és feljebb, a vadak a Falon. Jarl négyese délig megőrizte előnyét, akkor azonban rossz jégbe botlottak. Jarl éppen egy szél faragta kiszögellésre tekerte a kötelét, és teljes súlyával húzta, amikor hirtelen az egész csipkés képződmény leomlott, és együtt indultak meg lefelé. Emberfej nagyságú jégdarabok záporoztak a fák közé odalent, ők azonban erősen markolták a kapaszkodókat. A karók tartottak, Jarl zuhanását megakasztotta a kötél.

Mire a csapat magához tért a szerencsétlenség után, Grigg, a Kecske majdnem beérte őket. Errok négyese még mindig jócskán lemaradt. Az a homlokzat, ahol ők másztak, simának, mélyedés nélkülinek tűnt, amellet vékony rétegben olvadt jég borította, amely nedvesen csillogott, ahol ráesett a napfény. Grigg sávja ránézésre sötétebbnek tűnt, és egyenetlen mivolta is szembe-tűnőbb volt: ahol egy-egy tömböt nem tökéletesen illesztettek a helyére, ott az alsó tömb teteje hosszú, vízszintes peremként húzódott, a függőleges illesztéseknél pedig repedések, hasadékok húzódtak, sőt olyan bemélyedések is akadtak, amelyekbe a szél és a víz akkora lyukakat vájt, hogy egy ember is elrejtőzhetett volna bennük.

Jarl emberei rövidesen ismét elindultak felfelé. Az ő csapata és Griggé majdnem egy magasságban haladt, Errokék ötven lábbal lejjebb. A szarvasagancs csákányok lecsaptak, faragtak, nyomukban csillogó jégzilánkok hullottak a fák közé. Kőkalapácsaik karókat vertek mélyen a jégbe, hogy rögzítsék a köteleket. A vaskarók félúton elfogytak, így a mászók attól kezdve szarvakat és kihegyezett csontot használtak. Az emberek erős rúgásokkal újra és újra a makacs jégbe vájták csizmáik szegecseit, hogy megvethessék a lábukat. *A lábuk biztosan elszibbadt* - gondolta Jon a negyedik óra végén. - *Vajon meddig képesek ezt így folytatni?* Ő is éppen olyan izgatott volt, mint a Magnar, minden pillanatban várta, hogy meghallja a thennek harci kürtjének távoli bűgását. A kürtök azonban némák maradtak, az Éjjeli Őrségnek nyoma sem volt.

A hatodik óra végére Jarl megint megelőzte Grigget, és a két csapat között egyre nőtt a távolság.

- Mance kedvence biztosan kardot akar - morogta a Magnar, és ernyőt formált a szeme fölé. A nap már magasan járt, és a Fal felső harmada alulról kristályos kéknek látszott; olyan ragyogóan verte vissza a fényt, hogy fájt ránézni. Jarlék és Griggék belevesztek a csillogásba, Errok csapata azonban még mindig az árnyékban volt. Ahelyett, hogy felfelé másztak volna, mintegy ötszáz lábnyi magasságban oldalazva haladtak egy bemélyedés felé. Jon éppen az ő araszolásukat figyelte, amikor meghallotta a hangot: hirtelen recsenés gördült végig a jégen, aztán rémült üvöltés hasított a levegőbe. A következő pillanatban a levegő szilánkokkal, sikolyokkal és zuhanó emberekkel telt meg, ahogy egy lábnyi vastag, ötven láb magas négyszögletű darab letört a Falból, és bukdácsolva, darabokra törve, mennydörögve a mélybe zuhant, elsöpörvén mindent az útjából. Még a meredély alján is pörögve, gurulva törtek elő a fák közül a jégdarabok. Jon megragadta Ygritte-et, és védelmező mozdulattal takarta el. Az egyik thennt egy jégzilánk találta arcon, és betörte az orrát.

Amikor felnéztek, Jarl és a csapata nem volt sehol. Emberek, kötelek, karók, minden eltűnt, semmi sem maradt hatszáz láb fölött. Ahol egy pillanattal előbb még a mászók kapaszkodtak, most széles seb éktelenkedett a Falon, a jég olyan sima és fehér volt a belsejében, mint a csiszolt márvány, és éppen úgy ragyogott a napon. Jóval lejjebb halványvörös folt látszott, ahol valaki zuhantában nekiütközött egy kiálló, fagyott oromnak.

A Fal megvédi magát - gondolta Jon, miközben talpra segítette Ygritte-et.

Jarl egy fán találták meg. Egy törött ág felnyársalta, de még mindig hozzá volt kötve a három emberhez, akik összetörve heverték alatta. Egyikük még életben volt, a lábai és a gerince azonban darabokra törtek, a legtöbb bordájához hasonlóan.

- Irgalmazzatok - nyöszörögte, amikor odaértek. Az egyik thenn bezúzta a fejét nagy kőbuzogányával. A Magnar parancsokat adott, és az emberei ágakat gyűjtöttek a máglyához.

A halottak már égtek, amikor Grigg, a Kecske elérte a Fal tetejét. Mire Errok négyese is csatlakozott hozzájuk, Jarlból és csapatából nem maradt egyéb, csak csont és hamu.

A nap már lemenőben volt, így a mászók nem késlekedhettek. Kioldották a mellkasukra hurkolt hosszú kenderköteleket, összekötözték őket, és az egyik végét ledobták. Jont rémülettel töltötte el a gondolat, hogy ötszáz láb magasba kell felmászniuk kötélen, Mance azonban jobban kitervelte a dolgot. A lent hagyott vadak elővettek egy nagy létrát, fukai karvastagságú kenderfonatok, és a mászók kötelének végére erősítették. Errok és Grigg csapatai nyögtek az erőlködéstől, de felhúzták, a tetőn karókkal rögzítették, majd újra leengedték a kötelet, hogy felhúzzák a második létrát is. Összesen ötöt hoztak belőlük.

Amikor mindegyik a helyén volt, a Magnar rövid parancsot vakkantott a Régi Nyelven, és öt thennje elindult felfelé. Az út azonban még a létrák segítségével sem volt könnyű. Ygritte egy darabig küszködésüket figyelte.

- Gyűlölöm a Falat - szólalt meg halk, dühös hangon. - Érzed, milyen hideg?

- Jégből van - jegyezte meg Jon.

- Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Ez a fal vérből van.

És nem lakott még jól vele. Napnyugtára két thenn zuhant le a létráról, és zúzta halálra magát, de ők voltak a kaland utolsó áldozatai. Mire Jon is felért a tetőre, már éjfélre járt. A csillagok megint felkeltek, Ygritte pedig minden ízében reszketett a kimerítő mászástól.

- Majdnem leestem! - mondta, és könnyek szöktek a szemébe. - Kétszer. Háromszor. A Fal le akart rázni magáról, éreztem! - Egy könny lassan végigcsordult az arcán.

- A legrosszabban túl vagyunk - Jon igyekezett magabiztosnak látszani. - Ne félj! - Megpróbálta átölelni a lányt.

Ygritte keze élével mellkason vágta, de úgy, hogy még a gyapjún, páncélon és cserzett bőrön át is fájt.

- Nem félted! Nem tudsz te semmit, Havas Jon!

- Akkor miért sírsz?

- Nem a félelem miatt! - A sarkával vadul a jégre taposott maga alatt, kiszakítva egy darabot. - Azért sírok, mert nem találtuk meg a Tél Kürtjét! Felnyitottunk félszáz sírt, a világra szabadítottuk azt a rengeteg árnyat, mégsem találtuk meg Joramun Kürtjét, amely ledönthette volna ezt a hideg szörnyeteget!

JAIME

A keze lángolt.

Még mindig, ennyi idővel azután is, hogy eloltották a fáklyát, amivel beégették a véres csonkot, még napok múltán is érezte a szúró fájdalmat a karjában, az ujjai még most is tűzben vonaglottak, a már nem létező ujjai.

Máskor is kapott már sebet, de ilyet sohasem érzett. Nem hitte volna, hogy létezhet ekkora fájdalom. Néha akaratlanul is régi imádságok buggyantak ki a száján, imádságok, amiket még gyermekként tanult, s azóta eszébe sem jutottak, imádságok, amiket Cerseivel együtt mondogattak, Kaszter-hegy szentélyében térdepelve. Néha még sírt is, míg meg nem hallotta a rajta nevető Komédiásokat. Akkor kiszáritotta a szemét, elnémította a szívét, és imádkozott, hogy a láz apaszsa el a könnyeit. *Most már tudom, mit érzett Tyrion, amikor folyton kinevették.*

Miután másodszor is leesett a nyeregből, szorosan Tarthi Brienne-hez kötözték, és megint egy lóra ültették őket. Egy napon aztán nem háttal, hanem szemtől szembe ültették vissza őket a nyeregbe.

- A szerelmesek! - sóhajtotta Shagwell hangosan. - Mily szép látvány! Kegyetlenség volna elválasztani egymástól a jó lovagot és hölgyét. - Aztán felcsattant magas, metsző nevetése, és így folytatta: - Ah, de melyikük a lovag és melyik a hölgy?

Ha megvolna a kezem, hamar megtudnád - gondolta Jaime. A karja fájt, a lába elzsibbadt a kötelektől, egy idő után azonban egyik sem számított. Az egész világ szellemkezésnek lüktető agóniájára és a nekifeszülő Brienne-re szűkült. *Ő legalább meleg* - vigasztalta magát, bár a némbor lehelete éppen olyan bűdös volt, mint az övé.

A keze mindig kettőjük közt volt. Urswyck egy kötéllel a nyakába akasztotta, így hol a mellkasának ütődött, hol Brienne melleit súrolta, ahogy Jaime egyik ájulásból a másikba csúszott. A jobb szemét képtelen volt felnyitni, úgy megdagadt és begyulladt a seb, ahol Brienne megvágta a küzdelmük közben, de a legjobban mégiscsak a karja fájt. A csonkból vér és genny szivárgott, a nem létező kéz pedig fájdalmasan lüktetett a ló minden egyes lépésénél.

A toroka annyira száraz volt, hogy képtelen volt enni, de a bort megitta, ha adtak neki, és a vizet is, ha nem kapott mást. Egyszer a kezébe nyomtak egy kupát, ő reszketve nagyot húzott belőle, a Bátor Bajtársak pedig olyan hangos hahotában törtek ki, hogy belefájdult a füle.

- Lóhúgyot iszol, Királyölő! - tájékoztatta Rorge. Jaime annyira szomjas volt, hogy ennek ellenére megitta, de később kihányta az egészset. Brienne-nel kimosatták az okádékot a szakállából, ahogyan vele tetették tisztába akkor is, amikor maga alá piszkított a nyeregben.

Egy nedves, hűvös hajnalon, amikor egy kicsit erősebbnek érezte magát, örület kerítette hatalmába; bal kezével a dorne-i kardja után kapott, és ügyetlenül kirántotta a hüvelyéből. *Hadd öljenek meg, csak harc közben haljak meg, pengével a kezemben!* Semmit sem ért el vele azonban. Shagwell egyik lábáról a másikra ugrándozva fűgén félretáncolt, valahányszor Jaime feléje sújtott. Tántorogva lépkedett előre, vadul csapkodott a bolond felé, Shagwell azonban pörgött, lebu-kott, félreugrott, míg végül az összes Komédiás azon röhögött, ahogy Jaime hasztalan próbált bevinni legalább egy találatot. Amikor megbotlott egy kőben és térdre rogyott, a bolond odaszökent, és nedves csókot nyomott a feje búbjára.

Rorge végül fellökte, majd amikor Jaime erőtlen ujjai megpróbálták újra felemelni a fegyvert, kirúgta a kezéből.

- Esz szólakosztató folt, Királyölő - mondta Vargo Hoat -, de ha újla meglóbalod, lefágom a mászik keszed isz, fáty talán a lábad.

Jaime ezután a hátán feküdt, az éjszakai égboltot bámulta, és megpróbált megfeledkezni a

jobb karja minden mozdulata nyomán fellángoló fájdalomról. Az éjszaka furcsán gyönyörű volt. A hold kecses sarlóként világított, és úgy tűnt neki, még sohasem látott ennyi csillagot. A Királyi Korona a zeniten ragyogott, látta a felágaskodó Csődört, amott a Hattyút. Az örökké szégyenlős Holdszűz félig egy fenyő mögé rejtkezett. *Hogy lehet gyönyörű egy ilyen éjszaka?* - kérdezte magától. - *Miért néznek le egyáltalán a csillagok olyasvalakire, mint én?*

- Jaime - suttogta Brienne olyan halkán, hogy azt hitte, álmodja. - Jaime, mit csinálsz?

- Haldoklom - suttogta vissza.

- Nem - válaszolta. - Nem szabad, élned kell!

Legszívesebben felnevetett volna.

- Ne akard megmondani nekem, mit tegyek, néember! Ha úgy tetszik, meghalok.

- Ilyen gyáva vagy?

A szó megdöbbsentette. Ő Jaime Lannister, a Királyi Testőrség lovagja, a Királyölő! Senki emberfia nem nevezte még gyávának. Mászt mondtak már rá, igen: esküszegő, hazug, gyilkos. Mondták már, hogy kegyetlen, álnok, vakmerő. De azt, hogy gyáva, még soha.

- Mi mást tehetnék, mint hogy meghalok?

- Élsz - felelte a lány. - Élsz, küzdesz és bosszút állsz! - De túl hangosan beszélt. Rorge meghallotta a hangját, ha a szavait nem is. Odajött, hogy megrugdossa, és ráordított, hogy fékezze a rohadt nyelvét, ha meg akarja tartani.

Gyáva - ízlelgette a szót Jaime, miközben Brienne igyekezett visszafojtani a nyögéseit. *-Hát mégiscsak lehetséges? Levágták a kardforgató kezemet. Ennyiből álltam, egy kardforgató kézből? Az istenek legyenek kegyesek, így lenne?*

A néembernek igaza volt. Nem halhat meg. Cersei várja őt, szüksége van rá. És Tyrion, a kisöccse, aki szerette őt egy hazugság miatt. Várnak rá az ellenségei: az Ifjú Farkas, aki megverte a Suttogó Erdőben, és megölte az embereit körülötte, Edmure Tully, aki sötétben és láncra verve tartotta, ezek a Bátor Bajtársak.

Amikor eljött a reggel, rávette magát, hogy egyen. Zabkását, lóeledelt etettek vele, de az utolsó kanálig leerőszakolta a torkán. Este megint evett, majd másnap is. *Élj* - mondogatta magának rekedten, amikor a pép megakadt a torkán -, *élj Cerseiért, élj Tyrionért! Élj a bosszúért! Egy Lannister mindig megfizeti az adósságait.* - Hiányzó keze lüktetett, égett és bűzlött. - *Ha eljutok Királyvárba, kovácsoltatok egy új kezet, egy aranykezet, s egy napon azzal tépem ki Vargo Hoat torkát.*

A nappalok és éjszakák egybefolytak a fájdalom ködében. Nappal aludt a nyeregben, Brienne-nek dölve, orrában rothadó keze bűzével, éjszakánként pedig a kemény földön hevert, vad rémálmokból felriadva. Bármilyen gyenge volt is, mindig egy fához kötözték. Az, hogy még most is ennyire félnek tőle, furcsa, hideg elégtétellel töltötte el.

Brienne-t is mindig odakötözték mellé. Úgy hevert ott gúzsban, mint egy nagy, döglött tehén, egy szót sem szólt soha. *A néember erődöt emelt maga köré. Nemsokára megerőszakolják, de a falai mögött nem érhetnek hozzá.* Jaime falai azonban leomlottak. Elvették a kezét, a kardforgató kezét, s nélküle senki lett. A másikkal nem ment semmire. Amióta csak járni tudott, bal kezét mindig pajzstartónak használta, semmi többre. Jobb keze tette lovaggá, jobb keze tette férfivá.

Az egyik napon hallotta, hogy Urswyck megemlíti Harrenhalt, és eszébe jutott, hogy az az úti céljuk. Hangos kacajra fakadt ettől, ami miatt Timeon hosszú, vékony korbácsával az arcába suhintott. A sebből vér serkent, a keze mellett azonban alig érezte.

- Miért neveltél? - kérdezte a leány aznap éjjel, suttogva.

- Harrenhalban adták nekem a fehér köpönyeget - felelte ő is suttogva. - Whent nagy tornáján. Meg akarta mutatni nekünk a nagyvárát meg a remek fiait. Én is meg akartam mutatni nekik. Csak tizenöt éves voltam, de aznap senki sem győzhetett le. Aerys nem engedett vívni. - Megint nevetett. - Elküldött. De most visszatérek.

Meghallották a nevetését. Aznap éjjel Jaime kapta a rúgásokat és az ütéseket. Ezeket se nagyon érezte, míg Rorge a keze csonkjára nem taposott a csizmájával. Akkor elájult.

Végül aztán a következő éjszakán jöttek, a három legrosszabb közülük, Shagwell, az orratlan

Rorge és Zollo, a kövér dothraki, aki levágta a kezét. Ahogy közeledtek, Zollo és Rorge azon vitatkoztak, melyikük kezdje. Úgy látszik, nem volt kérdéses, hogy a bolond kerül sorra utoljára. Shagwell azt javasolta, hogy menjenek mindketten elsőnek, és egyszerre kapják el előlről és hátulról. Zollónak és Rorge-nak tetszett az ötlet, csak akkor meg azon kaptak össze, melyikük menjen előlről és melyikük hátulról.

Őt is megnyomorítják, csak odabent, ahol nem látszik.

- Némber! - suttogetta, miközben Zollo és Rorge hangosan szidták egymást. - Hadd kapják meg a húst, te pedig menj messze! Így gyorsabban vége lesz, és kevesebb élvezetet lelnék benne.

- Amit tőlem kapnak, abban semmi élvezetet nem fognak lelni - suttogetta a lány dacosan.

Ostoba, makacs, bátor szuka! - Jaime tudta, hogy megöleti magát. - *És ugyan mit érdekel engem, ha így lesz? Ha nem lett volna ilyen barom, még mindig meglenne a kezem.* Mégis, hallotta a saját suttogetását:

- Hagyd őket, hadd csinálják, és rejtőzz el belül! - Ő is ezt csinálta, amikor a Starkok meghaltak a szeme előtt: Lord Rickard megsült a páncéljában, a fia, Brandon pedig megfojtotta magát, miközben a segítségére próbált sietni. - Gondolj Renlyre, ha szeretted! Gondolj Tarthra, hegyekre, tengerekre, tavakra, vízesésekre, ami csak van a te Zafir-szigeteden, gondolj...

Addigra azonban Rorge győzött a vitában.

- Te vagy a legrondább nő, akit valaha láttam - mondta Brienne-nek -, de ne gondold, hogy nem tudlak még rondábbá tenni! Szeretnél egy olyan orrot, mint az enyém? Csak ellenkezz, és megkapod! Két szem, az is túl sok. Egy kiáltás, és kinyomom az egyiket, aztán megetetem veled. Azután meg egyenként kihúzom a nyomorult fogaidat!

- Ó, tedd meg, Rorge! - kérlelte Shagwell. - A fogai nélkül pont úgy fog kinézni, mint szegény öreg anyám! - Vihogni kezdett. - Mindig szerettem volna seggbe baszni szegény öreg anyámat!

Jaime kuncogott.

- Micsoda vicces bolond! Van egy rejtvényem a számodra, Shagwell. Miért érdekel, ha kiabál? Várj, tudom! - Azzal elkiáltotta magát, amilyen hangosan csak bírta: - ZAFÍROK!

Rorge szitkozódva ismét belerúgott a csonkjába. Jaime felüvöltött. *Nem képzeltem, hogy ennyi kín létezhet* - villant az eszébe utoljára. Nehéz lett volna megmondani, mennyi ideig hevert eszméletlenül, de amikor a fájdalom kiköpte magából, Urswyck állt ott, és maga Vargo Hoat.

- Nem hosszányulni! - ordította a kecske, telefröcskölve Zollót nyállal. - Szűsznek kell lennie, bolondok! Egy szak szafil! - Attól fogva Hoat minden éjjel őrt állított melléjük, hogy megvédje őket a saját embereitől.

Két éjszaka telt el, mire a némber összeszedte a bátorságát, hogy megkérdezze:

- Jaime? Miért kiáltottál?

- Úgy érted, miért kiáltottam, hogy „zafirok”? Használd az eszed, némber! Érdekelte volna ezt a bandát, ha azt kiáltom, „erőszak”?

- Egyáltalán nem kellett volna felkiáltanod.

- Épp elég nehéz rád nézni így is, hogy megvan az orrod. Azonkívül szerettem volna hallani, ahogy a kecske azt mondja, „szafil” - kuncogott. - Szerencséd, hogy ilyen hazug alak vagyok. Egy becsületes ember megmondta volna az igazat a Zafir-szigetről.

- Ennek ellenére - mondta a lány - köszönöm, ser.

A keze megint lüktetni kezdett. Összeszorította a fogait, és így felelt:

- Egy Lannister megfizeti az adósságát. Ezt a folyóért kaptad, meg azért, hogy köveket dobtál Robin Rygerre.

A kecske parádés külsőségek között akarta bemasíroztatni a várba, ezért Jaime kénytelen volt leszállni egymérföldnyire Harrenhaltól. A derekára kötelet kötöttek, egy másikat Brienne csuklóira hurkoltak, a végüket pedig Vargo Hoat nyereggombjához rögzítették. Egymás mellett botladoztak előre a qohori csíkos zebra-lova mögött.

Jaime-et a haragja tartotta talpon. A csonkot borító vászonkötés szürke volt, búzlótt a genny-től. Szellemujjai minden lépésnél fájdalomtól üvöltöttek. *Erősebb vagyok, mint hinnék* - mondogatta magában. - *Még mindig Lannister vagyok. Még mindig a Királyi Testőrség lovagja*

vagyok. - Eléri Harrenhalt, azután pedig Királyvárt is. Élni fog. - *És kamatostul visszafizetem az adósságomat!*

Ahogy közeledtek Fekete Harren erödszörnyetegéhez, Brienne megszorította a karját.

- Lord Bolton tartja a várat! A Boltonok a Starkok zászlóhordozói.

- A Boltonok megnyúzzák az ellenségeiket. - Jaime ennyire emlékezett az északival kapcsolatban. Tyrion biztosan mindent tudott volna a Rémvölgy uráról, Tyrion azonban ezermérföldnyire volt innét, Cerseivel. *Nem halhatok meg, míg Cersei él* - mondta magában. - *Együtt halunk meg, ahogy együtt is születünk.*

Az istállókból a várfalakon kívül csak hamu és megfeketedett kő maradt, a tóparton pedig, ahol Lord Whent a hatalmas tornát rendezte a hamis tavasz évében, nem sokkal ezelőtt rengeteg ember és ló táborozott. Jaime ajkai keserű mosolyra húzódtak a feltúrt föld láttán. Valaki latrina-árkot ásott pontosan azon a helyen, ahol ő annak idején letérdelt a király előtt, hogy elmondja az esküjét. *Soha nem gondoltam, hogy az édes ilyen gyorsan keserűvé lesz. Aerys még azt sem hagyta, hogy azt az egyetlen éjszakát kiélvezzem. A legnagyobb tisztességben részesített, majd leköpött.*

- A lobogók - pillantott fel Brienne. - Nyúzott ember és ikertornyok, nézd! Robb király felesküdt emberei. Ott, a kapuház fölött, fehér alapon szürke. A rémfarkasos lobogó!

Jaime is felfelé erőltette a fejét.

- Az ott a rohadt farkasod, az igaz - ismerte el. - Azok pedig ott mellette fejek.

Katonák, szolgálók és tábori csöcselék gyülekezete fogadta őket gúnyos kiáltások közepette. Egy foltos szuka ugatva és morogva követte őket a táborokon át, míg az egyik lysi fel nem szúrta a lándzsájára, és az oszlop elejére nem vágatott vele.

- A Királyölő lobogóját hozom! - kiáltotta, és vadul rázta a döglött kutyát Jaime feje fölött.

Harrenhal falai olyan vastagok voltak, hogy úgy tűnt, mintha egy kő alagúton vonulnának végig, ahogy áthaladtak alattuk. Vargo Hoat előreküldött két dothrakit, hogy értesítsék Lord Boltont a jövetelükről, így a külső udvar zsúfolásig megtelt kíváncsiskodókkal. Utat engedtek, ahogy Jaime betántorgott. A derekára szoruló kötélén nagyot rántottak, valahányszor csak lelassított.

- Elhosztam nektek a Királyölőt! - jelentette be Vargo Hoat sűrű, nyáltól fröcsögő hangján. Valaki lándzsával hátba lökte Jaime-et, s ő elterült a földön.

Ösztönösen maga elé kapta a kezeit, hogy tompítsa az esést. Amikor karjának csonkja a talajhoz csapódott, vakító fájdalom hasított belé, de valahogy sikerült fél térdre tápázkodnia. Előtte széles lépcsősor vezetett fel Harrenhal egyik gigantikus, kerek tornyának bejáratához. Öt lovag és egy északi nézett le rá. Az északi halvány szemű volt, gyapjút és bundát viselt, a másik öt pedig páncélban feszített, kabátjuk mellén a kéttornyos címerrel.

- Egy farkas haragos Frey - jegyezte meg Jaime. - Ser Danwell, Ser Aenys, Ser Hosteen. - Látsárból ismerte Lord Walder fiait, hiszen a nagynénje egy Freyhez ment hozzá. - Fogadjátok részvételem!

- Miért, ser? - kérdezte Ser Danwell Frey.

- Fivéretek fiáért, Ser Cleosért - felelte Jaime. - Velünk volt, míg néhány törvényen kívüli tele nem tüzdelt nyilvesszőkkel. Urswyck meg a bandája elvették az értékeit, és otthagyták őt a farkasoknak.

- Uraim! - Brienne utat tört magának és előrelépett. - Láttam a lobogóitokat! Az eskütökre kérlek, hallgassatok meg!

- Ki beszél? - kérdezte Ser Aenys Frey.

- Lannisztel szoptató dajkája.

- Tarthi Brienne vagyok, Lord Selwynnek, az Esthajnalesillagnak leánya. A Stark-házra esküdtem fel, ahogy ti is.

Ser Aenys a lábai elé köpött.

- Ez a véleményem az esküdről! Megbízunk Robb Stark szavában, ő pedig árulással hálálta meg a hűségünket.

Nocsak, kezd érdekes lenni. Jaime nagy nehezen oldalt fordult, hogy lássa, hogyan fogadja Brienne a vádat, a leány azonban olyan céltudatos volt, mint egy öszvér zablával a szájában.

- Én nem tudok semmiféle árulásról! - Megrántotta a csuklójára kötött kötelet. - Lady Catelyn parancsolta meg, hogy vigyem el Lannistert a fivéréhez Királyvárba...

- Éppen vízbe akarta fojtani, amikor rájuk találtunk - szólt közbe Urswyck, a Hűségese.

A lány elvörösödött.

- Haragomban megfeledkeztem magamról, de nem öltem volna meg. Ha meghal, a Lannisterek végeznek úrnőm leányaival.

Ser Aenyst nem indította meg a dolog.

- Ez miért kellene hogy érdekeljen bennünket?

- Váltunk vissza Zúgónak! - javasolta Ser Danwell.

- Kaszter-hegynek több aranya van! - vetette ellen az egyik fivér.

- Öljük meg! - indítványozta egy másik. - Az ő fejét Ned Starkéért cserébe!

Shagwell, a bolond cigánykereket hányva a lépcsőnél termett szürke és rózsaszín rongyaiban, és rázendített egy dalra:

- „*Volt egyszer egy oroszlán, aki medvével táncolt, ójaj, ójaj...*”

- Iszend, bolond! - förmedt rá a fickóra Vargo Hoat. - A Kilályölő nem a medfée. Ő asz enyém!

- Ha meghal, senkié. - Roose Bolton olyan halkan beszélt, hogy mindenki elcsendesedett, hogy hallja. - Kérlek, ne feledd, uram, nem vagy Harrenhal ura, míg északra nem vonulok!

A láz kótyagossá és rettenthetlenné tette Jaime-et.

- Csak nem a Rémvölgy urát látom? Amikor utoljára hallottam rólad, behúzott farokkal futottál az apám elől! Mikor álltál meg, uram?

Bolton hallgatása százszor fenyegetőbb volt, mint Vargo Hoat fröcsögő gonoszsága. Szeme, halovány, mint a hajnali pára, többet titkolt, mint amennyit elárult. Jaime-nek nem tetszettek ezek a szemek. Arra a napra emlékeztették Királyvárban, amikor Ned Stark a Vastrónuson ülve találta. A Rémvölgy ura végül összehúzta a száját, és így szólt:

- Elveszítetted az egyik kezedet.

- Nem - felelte Jaime. - Itt lóg a nyakamban.

Roose Bolton kinyújtotta a kezét, eltépte a zsinórt, és odadobta a kézfejet Hoatnak.

- Vidd ezt innét! Sért a látványa.

- Elküldöm asz apjának. Megmondom neki, hogy fizesszen szászeszel szálkányt, vagy dalabokban küldjük vissza neki a Kilályölőt. Ész amikor megkapjuk asz alanyát, elvisszük Szel Jaime-et Kalsztalknak, és betyűjtünk ety szüszet isz! - A Bátor Bajtársak hangos röhögésben törtek ki.

- Remek terv - bólintott Roose Bolton, mintha csak azt mondta volna egy vacsorapartnerének: „remek bor” -, bár Lord Karstark nem fogja nektek adni a lányát. Robb király megrövidítette egy fejjel árulásért és gyilkosságért. Ami pedig Lord Tywint illeti, ő Királyvárban van, és ott is marad az új évig, amikor is az unokája feleségül veszi Égikert leányát.

- Deresét - helyesbített Brienne. - Derest akartál mondani. Joffrey király Sansa Starkkal jár jegyben.

- Többé már nem. A Feketevízi csata mindent megváltoztatott. A rózsa és az oroszlán egyesítették erőiket, hogy szétzúzzák Stannis Baratheon seregét, és hamuvá égessék a flottáját.

Figyelmeztettelek, Urswyck - gondolta Jaime -, *és téged is, kecske. Ha az oroszlánok ellen fogadtok, az erszényeteknél több bánja.*

- Van hír a nővéremről? - kérdezte.

- Ő jól van. Ahogy a... az unokaöcséd is. - Bolton kis szünetet tartott, mielőtt kimondta volna, hogy „unokaöcséd”, s a szünet azt sugallta: tudom. - A fivéred is életben van, bár megsebesült a csatában. - Intett egy szegeccses mellényt viselő, savanyúképű északinak. - Kísérd Ser Jaime-et Qyburnhöz! És oldozd el ennek az asszonynak a kezzeit! - Amikor a kötél kettéhasadt Brienne csuklói között, a férfi így folytatta: - Kérlek, bocsáss meg nekünk, hölgyem! Ezekben a nehéz

időkben nehéz megkülönböztetni a barátot az ellenségtől.

Brienne összedörzsölte a két karját, ahol a kenderkötél véresre horzsolta a bőrét.

- Uram, ezek az emberek meg akartak erőszakolni engem.

- Valóban? - Lord Bolton Vargo Hoatra szegezte halovány szemét. - Ennek nem örülök. Sem ennek, sem Ser Jaime kezének.

Öt északi és ugyanannyi Frey jutott az udvaron minden egyes Bátor Bajtársra. Lehet, hogy a kecske nem volt túl okos, de addig legalább tudott számolni, így fékezte a nyelvét.

- Elvették a kardomat - mondta Brienne -, a páncélsírt...

- Itt nem lesz szükséged páncélra, hölgyem - mondta neki Lord Bolton. - Harrenhalban az én védelmem alatt állsz. Amabel, keress megfelelő szállást Lady Brienne-nek! Walton, te azonnal gondoskodj Ser Jaime-ről!

Választ nem is várva sarkon fordult, és felment a lépcsőn, maga mögött húzva suhogó, bundásszélű palástját. Jaime-nek és Brienne-nek csupán annyi idejük maradt, hogy futó pillantást váltsanak, mielőtt külön-külön elvezették őket.

A mester lakosztályában, a hollótanya alatt a Qyburn nevű, ősz hajú, atyai külsejű férfi felszíszent, amikor levágta a vászonkötést Jaime kezéről.

- Ilyen rossz? Meg fogok halni?

Qyburn egy ujjal megnyomta a sebet, az előtörő genny láttán elfintorította az orrát.

- Nem. Bár még néhány nap, és... - Levágta Jaime ruháját. - A rothadás továbbterjedt. Látod, milyen puha a hús? Ki kell vágnom az egészet. A legbiztonságosabb az volna, ha levágnám a karod.

- Akkor te halsz meg - közölte Jaime. - Tisztítsd ki a csonkot, és varrd össze! Szerencsét próbálok.

Qyburn gondterhelten nézett.

- Meghagyhatom a felkarodat, elvághatom a könyöködnél, de...

- Ha egy darabot is elveszel a kezemből, jobb, ha rögtön levágod a másikat is, különben megfojtalak utána.

Qyburn a szemébe nézett. Bármit látott is ott, meggondolta magát.

- Jól van. Kivágom a rothadt húst, semmi többet. Megpróbálok kiegészíteni a romlást forró borral és csalánból, mustármagból és kenyérbélből készített borogatással. Ez talán elég lesz. A te életed. Kell majd máktej...

- Nem. - Jaime nem merte hagyni, hogy elaltassák, mert bármit mond is az öreg, előfordulhat, hogy egy karral kevesebbel ébred.

Qyburn megdöbbsz.

- Fájni fog.

- Majd ordítok.

- Nagyon fog fájni.

- Majd nagyon hangosan ordítok.

- Iszol legalább egy kevés bort?

- Szokott a Fősepton imádkozni?

- Abban nem vagyok biztos. Hozom a bort. Feküdj le, le kell kötöznöm a karodat.

Qyburn egy tál és egy éles penge segítségével megtisztította a csonkot, miközben Jaime nyelte az erős bort, összevissza lötyögtetve vele magát. A bal keze mintha nem találta volna a száját, de ennek is megvolt az előnye. A szakállába ömlött bor illata segített elvonni a gennyes váladék bűzéről.

Amikor azonban az elrothadt hús lemetélésére került a sor, semmi sem segített. Jaime tényleg üvöltött, jó öklével teljes erőből csapkodta az asztalt. Újra felordított, amikor Qyburn forró bort öntött arra, ami megmaradt a csonkból. Minden fogadkozása és féltelme ellenére egy időre elveszítette az eszméletét. Amikor felébredt, a mester éppen tüvel és macskabéllal dolgozott a karján.

- Meghagytam egy bőrlebernyeged, hogy rá lehessen hajtani a csuklódra.

- Nem most csinálod először - motyogta Jaime erőtlenül. Vér ízét érezte a szájában, ahol ráha-

rapott a nyelvére.

- Aki Vargo Hoattal szolgál, annak nem idegen egy levágott végtag. Mindenhol ilyeneket hagy maga után, amerre csak jár.

Qyburn nem tűnt szörnyetegnek. Cingár volt és halk szavú, meleg barna szemmel.

- Hogy kerül egy mester a Bátor Bajtársak közé?

- A Fellegvár elvette a láncomat. - Qyburn eltette a tűjét. - Azzal a sebbel is kellene csinálnom valamit a szemed fölött. A hús csúnyán begyulladt.

Jaime behunyta a szemét, és hagyta, hogy a bor és Qyburn megtegyék a magukét.

- Mesélj a csatáról! - Harrenhal hollóinak gondozójaként Qyburn valószínűleg első kézből értesül a hírekről.

- Lord Stannis az apád és a tűz közé szorult. Azt beszélük, az Ördögfióka magát a folyót gyűjtötte fel.

Jaime szinte látta maga előtt, ahogy a zöld lángok az ég felé szöknek, magasabbra, mint a legmagasabb tornyok, ahogy égő emberek sikoltoznak az utcán. *Már láttam ezt az álmot.* Ez majdnem nevetésre készítette, de nem volt senki, akivel megoszthatta volna a tréfát.

- Nyisd ki a szemed! - Qyburn meleg vízbe áztatott egy rongyot, és letörölgette a kéregben rászáradt alvadt vért. A szemhéja megdagadt, de Jaime nagy erőfeszítéssel képes volt félig kinyitni. Qyburn arca felsejlett fölötte. - Hogy tettél szert erre? - kérdezte a mester.

- Egy néember ajándéka.

- Elég durva udvarlás lehetett, uram.

- Ez a néember nagyobb, mint én, és csúnyább, mint te. Jobb lenne, ha őt is ellátnád. Még mindig sántít a lábára, amelyiket megvágtam, miközben harcoltunk.

- Majd kérdezek felőle. Mi neked ez az asszony?

- A védelmezőm. - Jaime-nek nevetnie kellett, bármekkora fájdalmat okozott is.

- Darálok neked gyógyfüveket, amik borral keverve megszüntetik a lázat. Gyere vissza holnap reggel, és teszek egy piócat a szemedre, hogy kiszívja a rossz vért.

- Egy piócat. Pompás!

- Lord Bolton nagyon kedveli a pióákat - jegyezte meg Qyburn kimérten.

- Igen - bólintott Jaime. - Elhiszem.

TYRION

A Királykapun túl nem maradt egyéb, csak sár, hamu és megpörkölődött csontdarabok, mégis már emberek éltek a városfalak árnyékában, és árusok kínáltak halat taligáikról és hordóikból. Tyrion magán érezte a tekintetüket, ahogy ellovagolt előttük: hidegek, haragosak vagy közönyösek voltak. Senki sem merete megszólítani vagy elállni az útját, amíg Bronn ott lovagolt mellette olajozott, fekete páncéljában. *Ha egyedül volnék, lerángatnának a lóról, és bezúznák a képemet egy utcakövel, ahogy Ser Zöldmező Prestonnal tették.*

- Ezek még a patkányoknál is hamarabb visszajönnek - jegyezte meg. - Egyszer kifüstöltük őket, azt hinné az ember, tanultak a leckéből.

- Adj mellém néhány tucat aranyköpönyegest, és megölöm mindet - mondta Bronn. - Ha halottak, többet nem jönnek vissza.

- Nem, de jönnek helyettük mások. Hagyjuk őket... de ha megint elkezdenek viskókat tákolni a falak tövében, azonnal bontsátok le őket! A háborúnak még nincs vége, bármit gondoljanak is ezek a bolondok. - Észrevette maguk előtt a Sárkaput. - Eleget láttam mára. Holnap visszatérünk a céhmesterekkel, és átnézzük a terveiket.

Felsőhajtott. *Végül is én égettem föl a legnagyobb részét. Azt hiszem, igazságos, ha én is építem fel újra.*

A feladat egyébként a nagybátyjáé lett volna; a megbízható, megingathatatlan, fáradhatatlan Ser Kevan Lannister azonban csak árnyéka volt régi önmagának azóta, hogy a holló megérkezett Zúgóból fia meggyilkolásának hírével. Willem ikertestvérét, Martynt is Robb Stark fogta el, idősebb fivérük, Lancel pedig még mindig az ágyat nyomta elfekélyesedett sebével, amely csak nem akart meggyógyulni. Most, hogy egy fia meghalt, a másik kettő pedig halálos veszélyben forgott, Ser Kevant felfalta a bánat és a rettegés. Lord Tywin mindig is a fivérére támaszkodott, de most nem maradt más választása, mint hogy újra törpe fiához forduljon segítségért.

Az újjáépítés költségei ki fogják apasztani a kincstárat, de nem volt mit tenni. Királyvár a birodalom legfontosabb kikötője volt, csak Óváros ért a nyomába. A folyót újra meg kell nyitni, minél előbb, annál jobb. *Ugyan honnan szedem hozzá a rohadt pénzt?* Majdhogynem hiányolta Kisujjt, aki két hete hajózott el észak felé. *Míg ő Lysa Arrynnal hancúrozik és az oldalán a Völgyet kormányozza, én takaríthatom fel a mocskot, amit itthagytott.* Ugyanakkor az apja legalább fontos feladatot bízott rá. *Nem nevez ki Kaszter-hegy örökösének, de ahol tud, ott felhasznál - gondolta Tyrion, amikor egy aranyköpönyeges kapitány átengedte őket a Sárkapun.*

A kapun belül még mindig a Három Szajha uralta a piacteret, de már tétlenül álltak, a köveket és a szurokkal teli hordókat elvonszolták. A hatalmas faszerkezeteken gyerekek mászkáltak, úgy nyüzsögtek rajtuk durva szövésű vászonruhájukban, mint a majmok. A hajítókarokra telepedtek, és hangosan kurjongattak egymásnak. - Emlékeztess, hogy szóljak Ser Addamnak, állítson ide egy-két aranyköpönyegest! - mondta Tyrion Bronn-nak, amikor átlovagoltak két ostromgép között. - Valamilyik ostoba kölyök még leesik, és kitöri a nyakát. - Ekkor kiáltás harsant odafentről, és alig egy lábbal előttük trágyacsomó fröccsent szét a földön. - Bár ha jobban meggondolom - folytatta Tyrion, miután megzabolázta a lovát -, hadd loccsanjanak szét a himlős kis patkányok a kövön, mint a túlrejtett dinnyék!

Sötét volt a kedve, és nemcsak azért, mert néhány utcai csibész trágyával dobálta. A házassága minden egyes napja kínszenvedés volt. Sansa Stark szűz maradt, és úgy tűnt, a fél kastély tud erről. Amikor ma reggel felnyergelték a lovakat, hallotta, hogy két istállófiú kuncog a háta mögött. Azon sem lepődött volna meg, ha a lovak is kiröhögik. A bőrét kockáztatta, hogy elkerülje az ágyba cipelés ceremóniáját, abban a reményben, hogy megőrizheti hálóterme titkait, de ezt a re-

ményét igen hamar szétzúzták. Vagy Sansa volt olyan ostoba, hogy beavatta valamelyik szolgálóleányát, akik mind Cerseinek kémkedtek, vagy Varys és a kismadarai a tettesek.

No de mit számít ez? Kinevetik, egyedül ez a lényeges. Az egyetlen személy a Vörös Erődben, aki nem találta mulatságosnak a házasságát, nagyságos felesége volt.

Sansa gyötrelme napról napra mélyült. Tyrion boldogan áttörte volna az udvariasság falát, hogy annyi vigaszt adjon neki, amennyit csak tud, de hasztalan. A szavak sohasem teszik széppé őt a szemében. Sem kevésbé Lannisterré. Ő volt a felesége, akit élete hátralévő részére adtak mellé, és ez a feleség gyűlölte őt.

A hatalmas ágyban együtt töltött éjszakák a kín újabb forrását jelentették. Már nem bírt meztelenül aludni, ahogy korábban szokása volt. Asszonya túl jó nevelést kapott ahhoz, hogy egyetlen rossz szót is szóljon, a szemében megjelenő undor azonban, valahányszor ránézett, már több volt, mint amit Tyrion el bírt viselni. Megparancsolta Sansának, hogy ő is viseljen hálóköntöst. *Akarom őt - döbönt rá. - Persze akarom Derest is, de őt is, mindegy, hogy gyerek, asszony vagy akármi. Meg akarom vigasztalni. Hallani akarom a nevetését. Azt akarom, hogy szívesen jöjjön oda hozzám, ossza meg velem az örömét, a bánatát és a vágyait. - A szája keserű mosolyra húzódott. - Igen, és magas is akarok lenni, mint Jaime, meg erős, mint Ser Gregor, a Hegy, érjek vele bármit is!*

A gondolatai akaratlanul is Shae felé kalandoztak tovább. Nem akarta, hogy bárki más szájából tudja meg a hírt, ezért megparancsolta Varysnek, hogy hozza el hozzá a menyegzőjét megelőző éjszakán. Megint az eunuch szobájában találkoztak, és amikor Shae nekilátott kioldozni a mellénye zsinórait, elkapta a csuklóját, és eltolta magától.

- Várj! - kezdte. - Tudnod kell valamit. Holnap reggel feleségül veszem...

- ...Sansa Starkot. Tudom.

Egy pillanatig nem találta a szavakat. Akkor még maga Sansa sem tudta.

- Honnét tudod? Varys mondta meg?

- Valamiféle apród beszélt róla éppen Ser Talladnak, amikor a szentélybe kísértem Lollyst. Ő egy szolgálóleánytól tudta, aki hallotta Ser Kevan és az apád beszélgetését. - Kicsúszott a szorításából, és a fején át lehúzta a ruháját. Alatta, mint mindig, meztelen volt. - Nem érdekel. Csak egy kislány. Nagy hasat adsz neki, aztán visszajössz hozzám.

Tyrion valahol mélyen egy kicsit kisebb közönyt remélt. *Reméltem - gúnyolta magát keserűen - de most már rájöhetél, törpe. Shae-n kívül valószínűleg sohasem jut neked más szerelem.*

A Sárút zsúfolásig tömve volt, de katonák és városiak egyaránt utat engedtek az Ördögfiókának és kísérijének. A lábuk alatt beesett szemű gyerekek nyüzsögtek. Néhányan néma esdekléssel bámultak fel rá, mások hangosan koldultak. Tyrion nagy marék rézpénzt vett elő az erszényéből, és a levegőbe hajította, a gyerekek pedig lökdösődve és kiáltozva vetették rá magukat. *A szerencsésebbek talán vehetnek egy száraz kenyérsarkat ma este.* Még sohasem látott ennyi embert a piacokon, és a rengeteg élelem ellenére, amit a Tyrellek idehordtak, az árak megdöböntően magasak maradtak. Hat réz egy dinnyéért, egy ezüstszarvas egy mérő kukoricáért, egy sárkány egy marhaoldalért vagy hat vézna kismalacért. Vásárlókban mégsem volt hiány. Ösztövérférfiak és sovány, nyúzott asszonyok tömörültek minden szekér és bódé előtt, más, még rongyosabb külsejű emberek pedig mogorván bámultak a sikátorokból.

- Erre! - mondta Bronn, amikor elérték a Kampó alját. - Ha még mindig úgy gondolod...

- Úgy. - A folyóparti kirándulás kényelmes kifogást jelentett, Tyrionnak azonban ma más célja volt. Nem örült a feladatnak, de kénytelen volt elvégezni. Aegon Magas Hegye előtt elkanyarodtak, és befordultak a Visenya Hegye tövében húzódó kisebb utcácskák kusza szövevényébe. Bronn haladt elől. Tyrion egyszer-kétszer hátrapillantott a válla fölött, hogy meggyőződjön róla, nem követik őket, de nem látott semmit a szokásos csöcseléken kívül: egy taligás a lovát verte, egy vénasszony az éjjeli mocskát öntötte ki az ablakán, két kisfiú botokkal harcolt, három aranyköpönyeges egy foglyot kísért... mind ártatlannak látszottak, de bármelyikük a veszét okozhatta. Varysnek mindenhol voltak besúgói.

Befordultak egy sarkon, aztán a következőn megint, és lassan átlovagoltak egy kút körül áll-

dogáló asszonycsapat közt. Bronn egy kacskaringós közön, egy sikátoron, majd egy romos ár-kádsoron vezette át. Átverekedték magukat egy leégett ház romjain, aztán felléptettek egy nem túl meredek kő lépcsősoron. A nyomorúságos épületek egymást érték erre. Bronn megállt egy görbe sikátor bejáratánál, amely túl keskeny volt ahhoz, hogy egymás mellett belovagolhassanak rajta.

- Két kanyar, aztán zsákutca. A kocsmá az utolsó épület pincéjében van.

Tyrion lekászálódott a lóról.

- Ügyelj, hogy senki ne lépjen be és ne távozzon, míg vissza nem térek! Nem fog sokáig tartani. - Belenyúlt a köpönyege zsebébe, hogy megbizonyosodjon róla, az arany még mindig ott van a rejtett zsebben. *Harminc aranyárákány. Egész rohadt vagyom egy ilyennek.* Gyorsan végigkaszált a sikátoron. Szeretett volna minél hamarabb túlesni a dolgon.

A bormérés gyászos hely volt, sötét és nyirkos, a falak fehérlettek a salétromtól, a mennyezet pedig olyan alacsonyan volt, hogy Bronn-nak le kellett volna hajolnia, nehogy beleüsse a fejét a gerendákba. Tyrion Lannisternek azonban nem volt ilyen problémája. Az első helyiség éppen üres volt, leszámítva egy kifejezéstelen tekintetű asszonyt, aki rozoga sámlin ücsörgött a durva deszkákból ácsolt pult mögött. A kezébe nyomott egy kupa savanyú bort, és annyit mondott:

- Hátul.

A hátsó helyiség még sötétebb volt. Egy alacsony asztalon, a boroskancsó mellett gyertya pis-lákolt. A mögötte ülő férfi egyáltalán nem látszott veszélyesnek: alacsony fickó volt - bár Tyrionhoz képest mindenki magasnak számított -, gyérülő, barna hajjal és rózsaszín arccal, özbőr mellényének csontgombjait kicsiny pocak feszítette. A tizenkét húros hárfá azonban a hosszú-kardnál is halálösabb fegyver volt puha kezében.

Tyrion leült vele szemben.

- Ezüstnyelvű Symon.

A férfi felemelte a fejét. Középen erősen kopaszodott.

- Segítő uram! - szólalt meg.

- Összetévesztesz valakivel. Az apám a Király Segítője. Én nemhogy a jobb keze, egy ujja sem vagyok többé.

- Újra felemelkedsz, ebben biztos vagyok. Egy ilyen ember, mint te. Drága hölgyem, Shae meséli, hogy nemrég megházasodtál. Bár előbb küldtél volna értem! Megtiszteltetésnek vettem volna, ha dalolhatok a menyegzői lakomádon.

- A feleségemnek semmire sincs kevésbé szüksége, mint még több dalra - mondta Tyrion. - Ami pedig Shae-t illeti, mindketten tudjuk, hogy nem hölgy, és megköszöném, ha soha többé nem ejtenéd ki a nevét hangosan.

- Ahogy a Segítő parancsolja! - bólintott Symon.

Amikor Tyrion utoljára látta a fickót, elég volt egyetlen éles szó, máris verejtékezni kezdett, most azonban úgy tűnt, a dalnok valahonnét bátorságot merített. *Bizonyára abból a kancsóból.* Bár az is lehet, hogy maga Tyrion felelős ezért az új merészségért. *Megfenyegettem, de sohasem tettem semmit, ezért most fogatlan fenevadnak tart.* Felsőhajtott.

- Úgy hallottam, igen tehetséges dalnok vagy.

- Nagyon kedves tőled, hogy ezt mondod, uram.

Tyrion elmosolyodott.

- Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy dalaid eljussanak a Szabad Városokba is. Braavosban, Pentosban és Lysben rendkívül kedvelik a zenét, és bőkezűek azokkal, akik megnyerik a tetszésüket. - Belekortyolt a borába. Rettenetes lötyy volt, de legalább erős. - A legjobb egy mind a kilenc várost magában foglaló utazás lenne. Gondolom, te sem tagadnád meg senkitől az örömet, hogy hallhassa a hangod. Egy év mindegyik helyen elég is volna. - Benyúlt a köpönyegébe, ahol az arany rejtőzött. - Mivel a kikötő le van zárva, Alkonyölgybe kell menned, hogy hajóra szállhass, de az emberem, Bronn ad neked lovat, én pedig megtiszteltetésnek venném, ha kifizethetném az útiköltségedet...

- De uram! - tiltakozott az énekes. - Hiszen még nem is hallottál dalolni! Kérlek, figyelj egy

kicsit!

Az ujjai ügyesen végigsiklottak a hárfa húrjain, és a pincét lágy muzsika töltötte be. Symon dalolni kezdett.

*Csak vágtatott át a városon, A
dombjáról már leért Túl
lépcsőkön, túl az udvaron Egy
asszony sóhajáért. Mert ő volt
titkos kincse és Szégyen, a
menny maga Mit ér lánc, eskü?
Várja őt Az asszony sóhaja.*

- Van még több is - közölte, miután abba hagyta. - Ó, sokkal-sokkal több. Azt hiszem, a refrén különösen szép. „*Mert az aranykéz oly hideg, de az asszony karja felhevít...*”

- Elég! - Tyrion üresen húzta ki a kezét a köpönyegéből. - Ezt a dalt soha többé nem akarom hallani. Soha.

- Nem? - Ezüstnyelvű Symon félretette a hárfát, és ivott egy korty bort. - Kár. Akkor is, mindenkinék megvan a dala, ahogy öreg mesterem mondogatta, amikor játszani tanított. Másoknak talán jobban tetszik majd. Mondjuk, a királynénak. Vagy nemes atyádnak...

Tyrion megvakarta az orra helyén húzódó sebet, és így felelt:

- Az apámnak nincs ideje dalnokokra, a nővérem pedig egyáltalán nem olyan bőkezű, mint hiszed. Egy bölcs férfiú jobban jár a hallgatással, mint a dallal. - Ennél egyértelműbben már nem fejezhette ki magát.

Úgy tűnt, Symon elég gyorsan felfogja az értelmét.

- Szerénynek fogod találni az általam szabott árat, uram.

- Ezt örömmel hallom. - Tyrion attól félt, nem ússza meg a harminc sárkánnyal. - Halljam!

- Joffrey király menyegzői lakomáján - kezdte a fickó - dalnokversenyt rendeznek.

- És lesznek mutatványosok, bolondok meg táncoló medvék.

- Csak egy táncoló medve, uram - javította ki Symon, aki szemmel láthatóan nagyobb figyelemmel kísérte Cersei előkészületeit, mint Tyrion -, de hét dalnok. Cuyi Gayleon, Fűrgeujjú Bethany, Aemon Costayne, Eyseni Alaric, Hárfás Hamish, Collio Quaynis és Óvárosi Orland méri majd össze a tudását egy ezüsthúrú, aranyozott lantért... ám érthetetlen módon nem kapott meghívót az, aki mindannyiukat túlszárnyalja.

- Hadd találgassak! Ezüstnyelvű Symon?

Symon szerényen elmosolyodott.

- Készen állok rá, hogy állításomat a király és az udvar színe előtt bizonyítsam. Hamish öreg, gyakran elfelejti, amit énekel. Collio meg azzal a lehetetlen tyrosi akcentusával! Ha három szóból egyet megértesz, szerencsésnek mondhatod magad.

- A lakomát drága nővérem szervezte. Még ha meg is tudnám szerezni neked ezt a meghívót, gyanús lenne. Hét Királyság, hét eskü, hét kihívás, hetvenhét fogás... de nyolc dalnok? Mit szólna hozzá a Fősepton?

- Nem tűnsz számomra hitbuzgó embernek, nagyuram.

- Nem a hitbuzgalom a lényeg. Vannak bizonyos formaságok, amelyeket be kell tartani.

Symon ivott egy kis bort.

- Mégis... a dalnokok élete nem nélkülözi a veszélyt. Fogadóknak és borkimérésekben üzzük mesterségünket féktelen, részeges emberek között. Ha a nővéred hét meghívottja közül valakit netán balszerencse érne, remélem, eszedbe jutok mint lehetséges tartalék. - Alattomosan elmosolyodott, látszott rajta, végtelenül elégedett magával.

- Hat dalnok éppen olyan szerencsétlen volna, mint nyolc, ez igaz. Érdeklődni fogok Cersei hét jelöltjének egészsége felől. Ha bármelyikük gyengélkedik, az emberem, Bronn, megtalál téged.

- Nagyon jó, uram. - Symon talán itt abba is hagyhatta volna, győzelmétől mámorosan azonban hozzátette: - Mindenképpen énekelni fogok Joffrey király menyegzőjének éjszakáján. Ha né tán meghívást kapok az udvarhoz, természetesen költeményeim legjavát szeretném felajánlani a királynak, olyan dalokat, amelyeket már ezerszer elénekeltem és biztos vagyok a sikerükben. Ha azonban mégis valami sivár borkimérésben találok magam, hát... nos, úgy vélem, az remek alkalom lenne rá, hogy kipróbáljam az új dalomat. „*Mert az aranykéz oly hideg, de az asszony karja felhevít*”.

- Erre nem lesz szükség - mondta Tyrion. - Lannister-becsületszavamat adom. Bronn nem sokára felkeres téged.

- Nagyon jó, uram. - A kopaszodó, pocakos dalnok ismét a kezébe vette a hárfát.

Bronn a sikátor kijáratánál várakozott a lovakkal. A nyeregbe segítette Tyriont.

- Mikor viszem a fickót Alkonyvölgybe?

- Nem viszed. - Tyrion megfordította a lovát. - Várj három napot, aztán közöld vele, hogy Hárfás Hamish eltörte a karját. Mondd neki, hogy az öltözéke nem megfelelő az udvarban, ezért azonnal új ruhákkal kell ellátnod. Így rögtön veled fog menni. - Elfintorodott. - A nyelvét megtarthatod, úgy tudom, ezüsből van. A többi részét soha ne találják meg!

Bronn elvigyorodott.

- Ismerek egy kifőzdét a Bolhavégen, amelyik ízes, barna levest árul. Úgy hallom, mindenféle hús van benne.

- Ügyelj rá, hogy soha ne egyek ott! - Tyrion ügetésre fogta a lovát. Fürdőre vágyott, minél forróbb, annál jobb.

Még ezt a szerény élvezetet is megtagadták azonban tőle; alig ért vissza a lakrészébe, Podrick Payne tájékoztatta, hogy a Segítő Tornyába hívatják.

- Ólordsága látni akar téged. A Segítő. Lord Tywin.

- Tudom, ki a Segítő, Pod - sóhajtott Tyrion. - Az orromat veszítettem el, nem az eszemet.

Bronn nevetett.

- Azért ne harapd le a kölyök fejét!

- Miért ne? Sohase használja.

Tyrion eltűnődött, most vajon mit tett. *Vagy inkább mit nem tettem.* Lord Tywin idézése mindig rosszat jelentett. Az apja sohasem azért küldött érte, hogy megossa vele az ételét vagy megigyon vele egy kupa bort, ezt jól tudta.

Amikor néhány perccel később belépett nemes atyja toronyszobájába, épp hallotta, ahogy valaki ezt mondja:

- ...cseresznyefát a hüvelyhez, vörös bőrbe kötve és egy sor színarany oroszlánfejjel díszítve. A szemük talán legyen gránátkő...

- Rubin - mondta Lord Tywin. - A gránátkőnek nincs tüze.

Tyrion megköszöri a torkát.

- Uram! Hívattál?

Az apja felpillantott.

- Igen. Gyere, nézd meg ezeket! - Az asztalon viaszosvásznon csomag hevert, Lord Tywin pedig egy kardot tartott a kezében. - Menyegzői ajándék Joffreynek - mondta Tyrionnak. Ahogy Lord Tywin megforgatta a fegyvert, hogy megvizsgálja az élet, a penge feketén és vörösén csillogott a gyémánt alakú ablaküvegeken át beszűrődő fényben, a kardgomb és a keresztvas pedig aranylóan lángolt. - Ha már tartja magát ez a bolond locsogás Stannisról meg a varázskardjáról, úgy vélem, nekünk is adnunk kell Joffreynek valami rendkívülit. Egy királynak legyen királyi fegyvere.

- Ez túlságosan is királyi Joffreynek - jegyezte meg Tyrion.

- Majd hozzánő. Tessék, próbáld ki a súlyát! - Markolattal előre odanyújtotta neki a kardot.

A fegyver sokkal könnyebb volt, mint hitte volna. Ahogy megfordította a kezében, azt is látta, miért. Csak egyetlen fémlehet ilyen vékonyra kalapálni úgy, hogy megőrizze az erejét és harcolni lehessen vele. A hullámokat sem téveszthette össze. Olyan acél, amelyet sok ezerszer hajto-

gattak vissza saját magára.

- Valyriai acél?

- Igen - bólintott Lord Tywin mély meglepéssel a hangjában.

Végre-valahára, apám? A valyriai acélpengék ritkák és igen drágák voltak, de több ezer maradt belőlük a világban, egyedül a Hét Királyságban vagy kétszáz. Az apját mindig bosszantotta, hogy a Lannister-ház tulajdonában egyetlenegy sincsen. A Szikla régi királyainak volt ilyen fegyverük, az Oroszlánüvöltés azonban elveszett, amikor Második Tommen király visszavitte Valyriába ostoba zarándokútján. Soha nem tért vissza, ahogyan Gery nagybácsi sem, apja legfiatalabb és legszilajabb fivére, aki az eltűnt kard keresésére indult vagy nyolc esztendővel ezelőtt.

Lord Tywin legalább három alkalommal ajánlotta fel kisebb, elszegényedett házaknak, hogy megvásárolja valyriai kardjukat, de mindig határozott visszautasításban volt része. A kis uracskák boldogan megváltak volna a lányuktól, ha egy Lannister kéri a kezét, a régi családi kardokat azonban nem adták.

Tyrion eltűnődött, vajon honnét szerezhették a fémeket ehhez a darabhoz. Voltak kovácsmesterek, akik újra tudták munkálni a régi valyriai acélt, készítésének titka azonban elveszett, amikor a Végzet elérte Valyriát.

- Furcsák a színei - jegyezte meg Tyrion, amikor a fény felé fordította a pengét. A valyriai acél általában olyan sötétszürke volt, hogy szinte feketének látszott, s ez ebben az esetben is igaz volt. Ennek a fegyvernek a hajtogatott rétegei közé azonban vörös is került, olyan mély, mint maga a szürke. A két szín elvegyülés nélkül fedte egymást, elkülönültek, mint az éjszaka és a vér hullámai egy ütközet utáni parton. - Hogy csináltad ezt a mintát? Még sohasem láttam ilyesmit.

- Én sem, uram - felelte a kovácsmester. - Bevallom, nem ezeket a színeket akartam, és nem tudom, hogyan sikerült megkettőznöm őket. Nemes atyád házatok karmazsinvörösét kérte, és én azt a színt próbáltam a fémbe önteni. A valyriai acél azonban makacs jószág. Azt beszélik, ezek a régi kardok emlékeznek, és nem változnak egykönnyen. Félszázszor megismételtem az eljárást, újra meg újra kifényesítettem a vöröset, az azonban mindig megint elsötétült, mintha a penge kiitta volna belőle a napfényt. Néhány behajtás pedig, ahogy magad is láthatod, egyáltalán nem fogadta be a vöröset. Ha Lannister uraim nem elégedettek, természetesen újra megpróbálom, ahányszor csak kívánjátok, de...

- Nem kell - mondta Lord Tywin. - Ez is megfelel.

- Egy karmazsin kard csinosan villogna a napfényben, de az igazat megvallva, ezek a színek jobban tetszenek - jegyezte meg Tyrion. - Van bennük valami baljóslatú szépség... és egyedivé teszik a pengét. Gondolom, nincs még egy ilyen kard a világon.

- Ott van egy. - A kovács az asztal fölé hajolt, és a viaszosvászon ruhából kitekert egy másik kardot.

Tyrion letette Joffrey kardját, és felemelte a másikat. Ha nem is ikrek, de közeli unokatestvérek voltak. Ez vastagabb és súlyosabb volt, egy jó hüvelyknyivel szélesebb és hárommal hosszabb, de a vonalai éppen olyan finomak voltak, a színei éppen olyan jellegzetesek, a vér és az éjszaka hullámai. A második pengén három mélyen vésett vércsatorna húzódott a markolattól a hegyéig, míg a királyén csak kettő volt. Joff fegyverének markolata sokkal díszesebb volt, a keresztvas oroszlánmancsokat ábrázolt kimeresztett rubinkarmokkal, de mindkét kardnak finoman megmunkált vörös bőrmarkolata és arany oroszlánfej gombja volt.

- Lenyűgöző. - A penge még egy olyan gyakorlatlan kézben is szinte életre kelt, mint Tyrioné. - Még sohasem éreztem jobb egyensúlyt.

- A fiamnak szántam.

Meg sem kell kérdezniem, melyiknek. Tyrion visszatette Jaime kardját az asztalra, Joffreyé mellé, s közben azon tűnődött, vajon életben hagyja-e a fivérét Robb Stark, hogy használhassa is. *Az apánk egészen biztosan így gondolja, különben miért készítette volna el?*

- Jó munkát végeztél, Mott mester - fordult a kovácshoz Lord Tywin. - Az intézőm gondoskodik a fizetségedről. És ne feledd, a hüvelyekhez rubinokat!

- Nem felejttem el, uram. Nagylelkű vagy. - A férfi visszacsavarta a kardokat a viaszosvászon-

ba, a hóna alá csapta a csomagot és letérdelt. - Nagy megtiszteltetés a Király Segítőjét szolgálani. A menyegző napja előtt elhozom a kardokat.

- Ügyelj rá, hogy így legyen!

Miután az örök kivezették a kovácsot, Tyrion felmászott egy székre.

- Tehát... egy kard Joffnak, egy kard Jaime-nek, a törpének pedig még csak egy tőr sem. Hát micsoda dolog ez, apám?

- Az acél két kardra volt elég, nem háromra. Ha tőrre van szükséged, vegyél el egyet a pánccélteremből! Robert vagy százat hagyott maga után, amikor meghalt. Gerion egy aranyozott tőrt adott neki a menyegzőjére, elefántcsont markolattal, zafírgombbal, és az udvarba érkezett küldöttek fele drágakővel díszített késekkel meg ezüstberakásos kardokkal próbált öfelsége kegyeibe férközni.

Tyrion mosolygott.

- Jobban a kegyeibe férköztek volna, ha a lányait hozták el neki.

- Efelől semmi kétségem. Csak egyetlen pengét használt: a vadászkest, amit Jon Arryntól kapott még gyerekkorában. - Lord Tywin legyintett, elhessentvén Robertet és a késeit. - Mit találtál a folyóparton?

- Sarat - válaszolta Tyrion -, és néhány döglött dolgot, amit senki sem volt hajlandó eltemetni. Mielőtt újra megnyitjuk a kikötőt, a Feketevizet ki kell kotorni, az elsüllyedt hajókat össze kell törni, vagy ki kell emelni. A mólók háromnegyed része javításra szorul, néhányat pedig le kell bontani és újra kell építeni. Az egész halpiac odalett, a Folyókapu meg a Királykapu szétforgácsolódott Stannis kosaitól, ezeket ki kell cserélni. Bele sem merek gondolni a költségekbe. - *Ha tényleg aranyat szarsz, apám, akkor gyorsan keress egy árnyékszéket, és láss munkához* - szerette volna mondani, de több esze volt annál.

- Megtalálok a szükséges aranyat.

- Valóban? Hol? A kincstár üres, ezt már mondtam neked. Még nem fizettük ki az alkímistákat a futótűzért, sem a kovácsokat a láncomért, Cersei pedig a koronára terhelte Joff menyegzői költségének a felét: hetvenhét rohadt fogás, ezer vendég, egy galambokkal teli sütemény, dalnokok, zsonglőrök...

- A fényűzésnek is megvan a maga haszna. Az egész birodalomnak látnia kell Kaszter-hegy hatalmát és gazdagságát.

- Akkor talán Kaszter-hegynek kellene fizetnie.

- Miért? Láttam Kisujj számvetéseit. A korona jövedelme tízszer akkora, mint Aerys alatt volt.

- Ahogy a korona kiadásai is. Robert éppen olyan bőkezűen bánt a pénzzel, mint a farkával. Kisujj rengeteget kért kölcsön. Többek között tőled. Igen, a bevételek jelentősek, de alig fedezik Kisujj kölcsöneinek uzsorakamatáit. Elengeded a korona tartozásait a Lannister-ház felé?

- Ne légy nevetséges!

- Akkor talán elég lesz hét fogás és háromszáz vendég ezer helyett. Szerintem egy házasság táncoló medve nélkül is éppen olyan szoros köteléket jelent.

- A Tyrellek zsuigorinak tartanának bennünket. Meglesz a menyegző és a folyópart is. Ha nem tudod kifizetni, mondd meg, és találok olyan pénzmestert, aki képes lesz rá!

Tyrionnak nem állt szándékában eltérni azt a megaláztatást, hogy ilyen rövid idő után elbocsássák.

- Találok neked pénzt.

- Találsz - bólintott az apja -, és miközben ezzel foglalkozol, próbáld megtalálni a feleséged ágyát is!

A szöbeszéd tehát hozzá is elért.

- Már megtaláltam, köszönöm szépen. Az a bútordarab az ablak és a kandalló között a bársonyfüggönyökkel és a lúdtollal töltött derékaljjal.

- Örülök, hogy tudsz róla. Most talán azon kellene lenned, hogy megismerd az asszonyt is, aki megosztja veled.

Asszony? Gyereket akartál mondani.

- Egy pók suttogott a füledbe, vagy drága nővéremnek tartozom köszönettel? - Ha belegondolt, mi minden történt Cersei takarója alatt, azt hitte, legalább annyi tisztesség van a nővéreből, hogy ebbe nem üti bele az orrát. - Mondd, miért van az, hogy Sansa minden szolgálóleánya Cersei szolgálatában áll? Torkig vagyok vele, hogy a saját hálószobámban is kémkednek utánam.

- Ha nem tetszenek a feleséged szobalányai, küldd el őket, és fogadj fel olyanokat, akik jobban ínyedre valók! Ehhez jogod van. Engem a feleséged szüzessége foglalkoztat, nem a szolgálói. Meglep ez az... érzékenység. A szajhák lefektetése, úgy látom, nem okoz gondot. A Stark leány talán másmilyen?

- Ugyan miért érdekel ilyen rohadtul, hogy hová teszem a farkam? - fakadt ki Tyrion. - Sansa túl fiatal.

- Ahhoz elég idős, hogy Deres úrnője legyen, ha a bátyja meghal. Vedd el a szüzességét, és egy lépéssel közelebb jutsz hozzá, hogy elvedd Északot! Ejtsd teherbe, és gyakorlatilag nyertél! Figyelmeztetnem kell rá téged, hogy a be nem teljesített házasságot félre lehet söpörni?

- A Fősepton vagy egy Hittanács megteheti. A jelenlegi Főseptonunk egy jól idomított foka, aki ügyesen ugat, ha azt parancsolják neki. Még Holdfiú is előbb érvénytelenítené a házasságot, mint ő.

- Lehet, hogy Holdfiúhoz kellett volna adnom Sansa Starkot. Ő talán tudná, mit tegyen vele.

Tyrion megmarkolta a szék karfáját.

- Mindent hallottam a feleségem szüzességével kapcsolatban, ami érdekelt. De ha már a házasságról van szó, miért nem hallok egyetlen szót sem a nővérem közelgő nászáról? Ha jól emlékszem...

- Mace Tyrell elutasította az ajánlatomat, hogy Cerseit Willashoz adjuk - szakította félbe Lord Tywin.

- Visszautasította a mi drága Cerseinket? - Tyrion ettől máris jobban érezte magát.

- Amikor először szóba hoztam előtte a frigyet, Lord Tyrell elég nagy hajlandóságot mutatott - folytatta az apja. - Egy nappal később azonban minden megváltozott. A vénasszony műve. Kíméletlenül megfélemlíti a fiát. Varys szerint azt mondta neki, hogy a nővéred túl öreg és túl elhasznált a drágalátos féllábú unokájának.

- Cersei biztosan örült neki! - nevetett.

Lord Tywin fagyos pillantást vetett rá.

- Nem tudja. Nem is fogja megtudni. Mindannyiunknak jobb, ha az ajánlat el sem hangzott. Ezt ne felejtse el, Tyrion! Az ajánlat el sem hangzott.

- Miféle ajánlat? - Tyrion gyanította, hogy Lord Tyrell még megbánja ezt a visszautasítást.

- A nővéred megházasodik. Csak az a kérdés, kihez megy hozzá. Számos ötletem van... - Mielőtt azonban kifejthette volna őket, kopogtatás hallatszott az ajtón, egy ör dugta be a fejét, és bejelentette Pycelle nagymestert. - Beléphet - bólintott Lord Tywin.

Pycelle a botjára támaszkodva betotyogott, és olyan pillantást vetett Tyrionra, amitől a tej is megsavanyodott volna. Egykor oly pompás fehér szakála, amelyet valaki rejtélyes módon lenyírt, ritkásan, gyengén nödögélt, és láttatni engedte az álla alatt fityegő csúnya, rózsaszín bőrlebernyegeket.

- Segítő uram! - szólalt meg az öregember, és oly mélyre hajolt, amennyire csak mert anélkül, hogy orra bukott volna. - Újabb madár érkezett a Fekete Várból. Talán négyszemközt kellene megbeszelnünk?

- Semmi szükség rá. - Lord Tywin egy szék felé intett. - Tyrion maradhat.

Ohó, tényleg? Megdörzsölte az orrát, és várt.

Pycelle megköszönte a torkát, amely jelentős mennyiségű köhögéssel és krakogással járt együtt.

- A levél ugyanattól a Bowen Marstól jött, aki az előzőt is küldte. A várnagytól. Azt írja, Lord Mormont nagyszámú dél felé vonuló vademberről üzent.

- A Falon túli vidék nem képes eltartani nagyszámú embert - szögezte le Lord Tywin. - Ez a figyelmeztetés nem új.

- Ez az utolsó az, uram. Mormont a Kísérletjárta erdőből küldött madarat, és azt jelentette, hogy megtámadták. Azóta több holló is visszatért, de levelet egyikük sem hozott. Ez a Bowen Marsh attól tart, Lord Mormontot egész seregével együtt lemészárolták.

Tyrion meglehetősen kedvelte a vén Jeor Mormontot zsémbes természetével és beszélő madarával.

- Ez biztos? - kérdezte.

- Nem - ismerte el Pycelle -, de még egy sem tért vissza Mormont emberei közül. Marsh attól tart, a vadak megölték őket, és legközelebb magát a Falat támadják meg. - Kutatni kezdett a köntösében, és megtalálta az írást. - Íme, a levél, uram, kérvény mind az öt királyhoz. Embereket akar, amennyit csak küldeni tudunk neki.

- Öt királyhoz? - Az apját bosszantotta a dolog. - Westeroson egyetlen király uralkodik. Ezek a feketébe bújt bolondok jobban tennék, ha nem feledkeznének meg erről, ha azt akarják, hogy öfelsége meghallgassa őket. A válaszodban írd meg, hogy Renly halott, a többiek pedig árulók és trónkövetelők.

- Nyilván örömmel értesülnek majd róla. A Fal a világ túlsó végén van, és a hírek gyakorta csak igen későn érnek el hozzájuk. - Pycelle feje fel-le billegett. - Mit mondjak Marshnak a kért emberekkel kapcsolatban? Összehívjuk a tanácsot...

- Szükségtelen. Az Éjjeli Őrség tolvajok, gyilkosok és alantas származású bugrisok gyülekezete, de úgy vélem, másra is jók lennének, ha megfelelő fegyelmezésben részesülnek. Ha Mormont valóban halott, a fekete testvéreknek új parancsnokot kell választaniuk.

Pycelle sunyin Tyrionra pillantott.

- Pompás javaslat, uram. Tudok is egy megfelelő embert a posztra. Janos Slyntet.

Tyrionnak egyáltalán nem tetszett az ötlet.

- A fekete testvérek maguk választanak parancsnokot - emlékeztette őket. - Lord Slynt még új a Falon. Tudom, hiszen én küldtem oda. Miért választanák éppen őt egy tucat más magas rangú tiszt helyett?

- Azért - magyarázta az apja olyan hangon, amely azt sugallta, hogy Tyrion teljesen együgyű -, mert ha nem úgy szavaznak, ahogy mondjuk nekik, a Faluk elolvad, mielőtt új embert látna.

Igen, ez működne. Tyrion előrehajolt.

- Janos Slynt nem a megfelelő ember, apám! Többre mennénk az Árnyéktorony parancsnokával. Vagy a Keleti Őrségével.

- Az Árnyéktorony parancsnoka egy Mallister Tengersizből. A Keleti Őrségé pedig egy vasember. - Lord Tywin hangja világosan elárulta, hogy egyikük sem felelne meg a céljainak.

- Janos Slynt egy hentes fia - hívta fel Tyrion az apja figyelmét. - Te magad mondtad...

- Emlékszem, mit mondtam. A Fekete Vár azonban nem Harrenhal. Az Éjjeli Őrség nem a királyi tanács. Minden feladatra van szerszám, és minden szerszámhoz akad feladat.

Tyrion haragra gerjedt.

- Lord Janos egy üres páncél, aki a legjobb vevőnek adja el magát!

- Ezt a javára írom. Ki ajánlana érte többet nálunk? - Lord Tywin Pycelle-hez fordult. -Küldj el egy hollót! Írd meg, hogy Joffrey királyt mélyen elszomorítja Mormont parancsnok halála, de legnagyobb sajnálatára most, amikor ennyi lázadó és trónbitorló van a birodalomban, nem nélkülözhet egyetlen embert sem. Utalj rá, hogy a helyzet gyökeresen megváltozhat, amint a trónbiztonságban van... feltéve, ha a király teljes bizalmat táplál az Őrség vezetése iránt. Végül kérd meg Marshot, hogy adja át öfelsége legszívélyesebb jókívánságait hűséges barátjának és szolgájának, Lord Janos Slyntnek!

- Igen, uram - Pycelle még egyszer meghajtotta fonnyadt fejét. - Úgy lesz, ahogy a Segítő parancsolja. A legnagyobb örömmel!

A fejét kellett volna lenyírnom, nem a szakállát - tűnődött Tyrion -, *Slynt meg úszhatott volna egyet kedves barátjával, Allar Deemmel.* - Ezüstnyelvű Symonnal legalább nem követte el ugyanezt az ostoba hibát. - *Látod, apám?* - akarta kiáltani. - *Látod, milyen gyorsan tanulok?*

SAMWELL

Fent a padláson egy asszony vajúdott nagy lármával, míg odalent a tűz mellett egy férfi haldoklott. Samwell Tarly nem tudta volna megmondani, melyik rémíti meg jobban.

Szerencsétlen Bannenre egy halom bundát terítettek, és jól megrakták mellette a tüzet, ő mégis egyre csak azt hajtogatta:

- Fázom. Kérlek, fázom!

Sam hagymalevessel próbálta etetni, de a férfi képtelen volt lenyelni. A leves a fiú minden igyekezte ellenére kicsordult a szája szélén, és végigfolyt az arcán.

- Ez már halott. - Craster közönyösen szemlélte a férfit, mintha csak egy kolbászdarabot nézett volna. - Ha engem kérdezel, irgalmasabb lenne egy kést döfni a mellkasába, mint azt a kanalat a szájába.

- Nem emlékszem, hogy kérdeztünk volna. - Óriás nem volt magasabb öt lábnál, de ennek ellenére szilaj kis emberke volt. - Gyilkos, kérted Craster tanácsát?

Sam összerezte a név hallatán, de megrázta a fejét. Újra belemerítette a kanalat a levesbe, Bannen ajkához emelte, és megpróbálta a szájába juttatni.

- Étel és tűz - folytatta Óriás. - Csak ennyit kértünk tőled. És te még az ételt is sajnálsz tőlünk.

- Örülj, hogy a tüzet nem sajnálom! - Craster vaskos férfi volt, s a rongyos, bűdös birkabőr, amelyet éjjel-nappal viselt, csak még köpcösebbé tette. Széles, lapos orra volt, az ajka egyik oldalon lebiggyedt, és hiányzott egy füle. Mégis, bár csapzott haja és bozontos szakálla szürkéből már inkább fehérbe fordult, kemény, bütykös ökle arról árulkodott, hogy még elég erő lakozik benne. - Nektek adtam, amit tudtam, de ti, varjak, mindig éhesek vagytok. Istenfélő ember vagyok, más-különb en elkergettelek volna benneteket. Azt hiszitek, kell nekem, hogy az ilyenek, mint ez itt, a padlómon haldokoljanak? Azt hiszed, kell nekem az éhes szátok, kis ember? - A vadember köpött egyet. - Varjak! Ugyan mikor hozott egy fekete madár valaha is jót az ember hajlékába, kérdem én? Soha. Soha!

A leves megint kifolyt Bannen szájából. Sam letörölgette a ruhájával. A felderítő szeme nyitva volt, de a semmibe meredt.

- Fázom - mondta megint alig hallhatóan. Egy mester talán tudta volna, hogyan mentse meg, de nem volt mesterük. Fehérszemű Kedge kilenc nappal ezelőtt levágta Bannen megnyomorított lábát. Ez sem volt azonban elég, el is késtek vele, Sam pedig rosszul lett a kilövellő gennytől és vértől. - Nagyon fázom - rebegték a sápadt ajkak.

A helyiségben vagy húsz lerongyolódott fekete testvér guggolt a földön vagy ült a durván összetákolt padokon. Kupáikból ugyanazt a szegényes hagymalevest szürcsölték, és kemény kenyérdarabokat rágcsáltak hozzá. Ránézésre látszott, hogy néhányuk sebe még Bannen sérülésénél is súlyosabb. Fornio napok óta félrebeszél a láztól, Ser Byam vállából pedig bűzös, sárga váladék szivárgott. Amikor elhagyták a Fekete Várat, Barna Bernarr többszáznyi myri tüzet, mustárkenőcsöt, örölt hagymát, varádicsot, mákot, királyrezet és egyéb gyógynövényeket hurcolt magával. Még édesálmot is hozott, amely fájdalommentes halált ajándékozott a rászorulónak. Barna Bernarr azonban meghalt az Öklön, és senkinek sem jutott eszébe, hogy Aemon mester orvosságai után kutasson. Hake is értett ugyan valamennyit a gyógynövényekhez, hiszen szakács volt, de őt is elveszítették, így az életben maradt intézőkre hárult a feladat, hogy megtegyék a sebesültekért, amit tudnak, s ez igen kevésnek bizonyult. Itt legalább száraz helyen vannak, és melegíti őket a tűz. Viszont több élelemre volna szükségük. Mindannyiuknak több élelemre lett volna szüksége. Az emberek már napok óta morgolódtak. Tönklábú Karl azt hajtogatta, hogy biztosan van Crasternek rejtett éléskamrája, és Óvárosi Garth is szajkózni kezdte ezt, ha a parancsnok ép-

pen nem volt a közelben. Sam arra gondolt, koldul valami táplálóbbat, legalább a sebesülteknek, de nem volt hozzá bátorsága. Craster tekintete hideg volt és zsigori, s valahányszor a vad feléje fordult, a keze megremegett egy kissé, mintha ökölbe akarna szorulni. *Vajon tudja, hogy beszéltem Szegfűvel, amikor utoljára itt jártunk? Elárulta volna neki a lány, hogy azt mondtam, magunkkal visszük? Talán kiverte belőle?*

- Fázom - mondta Bannen. - Kérlek, fázom.

Craster termék melege és a terjengő füst ellenére maga Sam is úgy érezte, fázik. És fáradt is volt, nagyon fáradt. Alvásra lett volna szüksége, de valahányszor behunyta a szemét, kavargó hó-ról és felé botorkáló fekete kezű, fényes, kék szemű halottakról álmodott.

Odafent a padláson Szegfű reszketve zokogott, a sírás hangja visszhangzott a hosszú, alacsony, ablaktalan teremben.

- Nyomj! - hallotta Craster egyik idősebb feleségét. - Erősebben! Erősebben! Kiabálj, ha az segít! - És Szegfű oly hangosan kiabált, hogy Sam összerezett tőle.

Craster haragosan felnézett.

- Elég volt ebből a nyivákolásból! - kiáltotta. - Adj neki valami rongyot, amire ráharaphat, vagy felmegyek, és akkor megízlelheti a kezemet!

Sam tudta, hogy meg is tenné. Crasternek tizenkilenc felesége volt, de egy sem merne közbelépni, ha megindulna felfelé a létrán. Ahogy a fekete testvérek sem mertek két éjszakával ezelőtt, amikor az egyik fiatalabb lányt verte. Morgolódtak, az igaz.

- Megöli - mondta Greenawayi Garth, Tönklábú Karl pedig nevetett, és így szólt:

- Ha nem kell neki a kis husika, igazán nekem adhatná.

Fekete Bernarr halkán, dühösen káromkodott, Rosby Alan pedig felállt és kiment, hogy ne kelljen hallania.

- Az ő háza, az ő törvénye - figyelmeztette őket a felderítő Ronnel Harclay. - Craster az Őrség barátja.

Barát - gondolta Sam, ahogy Szegfű sikolyait hallgatta. Craster brutális vadember volt, aki vasököllel uralkodott feleségei és leányai fölött, a háza azonban jó menedékhelynek számított.

- Fagyott varjak! - vigyorgott Craster, amikor betámolygott az a néhány testvér, aki túlélte a havat, a halottakat és a keserves hideget. - És a nyáj sem akkora, amekkora északra ment. - Azért helyet adott nekik a padlóján, befogadta őket a tető alá, amely távol tartotta a havat, a tüze megszáritotta őket, a feleségei pedig forró bort hoztak nekik, hogy egy kis meleg jusson a gyomrukba. „Tettes varjak”-nak nevezte őket, de azért adott nekik enni, bármilyen szegényes volt is az el-látás.

Vendégek vagyunk - emlékeztette magát Sam. - *Szegfű az övé. A lánya, a felesége. Az ő háza, az ő törvénye.*

Amikor először járt Craster Erődjében, Szegfű a segítségéért könyörgött, Sam pedig odaadta neki a fekete köpönyegét, hogy eltakarja a hasát, amikor elment megkeresni Havas Jont. A lovagoknak az a dolguk, hogy megvédjék az asszonyokat és gyerekeket. A fekete testvérek között csak nagyon kevés lovag akadt, de mégis... *Mind elmondjuk a szavakat* - gondolta Sam. - *Én vagyok a pajzs, amely az emberek birodalmát védelmezi. Egy asszony az asszony, még ha vad is. Segítenünk kellene neki. Kellene.* Szegfű a gyermekéért aggódott, félt, hogy fiú lesz. Craster felnevelte a lányokat, hogy a feleségei legyenek, a birtokán azonban nyoma sem volt fiúknak vagy férfiaknak. Szegfű azt mondta Jonnak, hogy Craster az isteneknek adja a fiait. *Ha az istenek jók, leányt küldenek neki* - imádkozott Sam.

Fent a padláson Szegfű visszafojtott egy sikolyt.

- Ez az! - biztatta egy asszony. - Még egyet nyomj, most! Ó, látom a fejét!

A kislány fejét - gondolta Sam. Nyomorultul érezte magát. - *A kislány fejét, a kislányét!*

- Fázom - nyöszörgött Bannen. - Kérlek, fázom.

Sam félretette az edényt és a kanalat, újabb bundát terített a haldokló férfire és még egy fadarabot dobott a tüzre. Szegfű felkiáltott, és lihegni kezdett. Craster kemény, fekete hurkáját rágta. Azt mondta, saját maga és a feleségei számára akad hurkája, az Őrség számára viszont nincsen.

- Asszonyok! - panaszkodott. - Hogy bírnak nyavalyogni... volt egyszer egy kövér tehenem, az nyolcat ellett egyetlen nyögéssel. - Megvetően Samre sandított, folytatta a rágást. - Majdnem olyan kövér volt, mint te, kölyök. Gyilkos! - Felnevetett.

Sam nem bírta tovább. Elbotorkált a tűzhelytől, ügyetlenül átlépkedve vagy kikerülve a keményre döngölt földön alvó, kuporgó és haldokló embereket. A füsttől, a sikolyoktól és a nyöszörgéstől már az ájulás környékezte. Lehajtott fejével átnyomakodott a lelógó, ajtóként szolgáló szarvasbőrökön, és kilépett a délutánba.

Az ég felhős volt, de a nap még így is elég fényesen sütött ahhoz, hogy elvakítsa a terem homálya után. A környező fák ágait itt-ott lehúzta a hó, az arany- meg rozsdaszínű hegyekre is jutott belőle, de kevesebb, mint eddig. A vihar elvonult, és a Craster Erődjében töltött napok, ha nem is voltak éppen melegek, de legalább olyan keserves hidegek sem. Sam hallotta a vastag tejtöt szakállként körbenövő, olvadó jégcsapokról lecsöpögő víz hangját. Mélyen, reszketve felsőhajtott és körülnézett.

Tőle nyugatra Ernyedtkezű Olló és Szikla Tim lépkedtek a lovak sorai között, a megmaradt állatokat etették és itatták.

Szélirányban más testvérek azokat a lovakat nyúzták és darabolták, amelyeket túl gyengének ítélték ahhoz, hogy folytassák az utat. A földsáncok mögött, amelyek Craster egyetlen védelmét jelentették az erdőben megbúvó veszélyek ellen, lándzsások és íjászok sétálgattak, és tucatnyi tábornótüzből vastag, kékesszürke füst gomolygott az ég felé. Sam hallotta az erdőben dolgozó fejszék távoli csattogását. Ott egy favágó különítmény dolgozott, hogy legyen elég fa, amivel egész éjjel életben tarthatják a tüzeket. Az éjszaka volt a legrosszabb. Amikor besötétedett, és hideg lett.

Mióta Crasternél időztek, nem érte támadás őket, sem a halottak, sem a Mások részéről. Craster úgy vélte, nem is várható.

- Egy istenfélő embernek nem kell ilyesmitől tartania. Ugyanezt mondtam egyszer Mance Raydernek is, amikor idejött szaglászni. Nem hallgatott rám, ahogy ti, varjak sem, a kardotokkal meg az átkozott tüzeitekkel. Az nem segít rajtatok, ha jön a fehér hideg. Akkor csak az istenek segítenek. Legjobb lesz, ha egyenesbe jöttök az istennel!

Szegfű is beszélt a fehér hidegről, elmondta nekik, milyen ajándékokat ajánl Craster az isteneinek. Sam meg akarta ölni a vadembert, amikor meghallotta. *A Falon túl nincsenek törvények* - emlékeztette magát -, és Craster az *Őrség barátja*.

A tapasztott falú épület mögül rekedt kiáltás harsant. Sam odament, hogy körülnézzen. A talaj a talpa alatt olvadó hó és puha sár latyakos keveréke volt, Bánatos Edd azonban azt állította róla, hogy Craster szarja. Az ürülnél azonban sűrűbb volt, és olyan erővel szippantotta magába Sam csizmáját, hogy a fiú azt hitte, lehúzza a lábáról.

Egy veteményeskert és egy üres birkakarám mögött tucatnyi fekete testvér éppen célba lőtt egy szénából és szalmából készített bábura. A karcsú, szőke Nyájas Donnel nevezetű apród ötven méterről pontosan a célpont közepe mellé küldte a vesszőt.

- Na, ezt főzd le, öreg! - kiáltotta.

- Le is főzöm! - lépett a jelhez a görnyedt, szürke szakállú, lötyögő bőrű Ulmer, és előhúzott egy nyílveszőt a derekán lógó tegezből. Fiatal korában törvényen kívüli volt, a hírhedt Királyerdei Testvériség tagja. Azt állította, hogy egyszer átlötte a Királyi Testőrség Fehér Bikájának a tenyerét, hogy csókot lophasson egy dorne-i hercegnőtől. Ellopta a hercegnő drágaköveit, és egy láda aranyárákat is, de poharazás közben mégis a csókról hancegett a legszívesebben.

A húrra illesztette a vesszőt, kihúzta, simán, mint a nyári selyem, majd elengedte. A nyílvesző egy hüvelykkel közelebb fűrődött a cél közepébe, mint Hegyi Donnelé.

- Megteszi, kölyök? - kérdezte, és hátralépett.

- Egész jó - morogta a fiatalabbik. - De a szél neked segített. Amikor én lőttem, erősebben fűjt.

- Akkor rá kellett volna tartanod. Jó szemed és biztos kezed van, de ennél jóval több kell ám, hogy felülmúlj valakit a Királyerdőből. Nekem Íjász Dick mutatta meg, hogyan döntsem az íjat,

és nála nem élt jobb céllövő. Meséltem már a vén Dickről?

- Csupán háromszázszor. - A Fekete Várban már mindenki hallotta Ulmer történeteit a hajdani nagy híru haramiabandáról, Simon Toyne-ról, a Mosolygó Lovagról, Hosszúnyakú Oswynról, a Háromszor Akasztottról, Wendáról, a Fehér Őzről, Íjász Dickről, Nagyhasú Benről és a többiek-ről. Nyájas Donnel kiutat keresve körülnézett, és észrevette a moslékban ácsorgó Samet.

- Gyilkos! - kiáltotta. - Gyere, mutasd meg nekünk, hogy ölted meg a Mást! - Feléje nyújtotta a hosszú keserűfa íjat.

Sam elvörösödött.

- Nem nyíllal csináltam, hanem törrel, sárkányüveggel...

Jól tudta, mi fog történni, ha elveszi az íjat. Elvétí a célt, a nyílvevő átröpül a sáncon, a fák közé. Aztán jön a röhögés.

- Nem baj - biztatta Rosby Alan, egy másik jó lövész. - Mind nagyon szeretnénk látni, ahogy a Gyilkos ló. Nem igaz, fiúk?

Nem bírt szembenézni velük, nem bírta elviselni a gúnyos vigyorukat, aljas kis tréfáikat, a tekintetükben ülő megvetést. Megfordult, hogy visszamenjen, amerről jött, jobb lába azonban mélyen a sárba süppedt, és amikor megpróbálta kirántani, lejött a csizmája. Kénytelen volt letérdelni, hogy kiszabadítsa, miközben a többiek röhögése csengett a fülében. Mire sikerült megszöknie, a hóolvadék a sok zokni ellenére is a lábujjáig szivárgott. *Hasznavehetetlen* -gondolta szerencsétlenül. - *Az apámnak igaza volt. Nincs jogom élni, amikor annyi bátor férfi meghalt.*

Grenn az egyik tüzzel foglalkozott a kaputól délre, derékig meztelenül aprította a fát. Az arca kipirult az erőfeszítéstől, a bőrén verejték gyöngyözött. Amikor azonban észrevette a fújtatva közeledő Samet, elmosolyodott.

- A Mások elvitték a csizmádat, Gyilkos?

Hát ő is?

- A sárba ragadt. Kérlek, ne hívj így!

- Miért ne? - Grenn meglepetése őszintének tűnt. - Jó név, és kiérdemelted.

Pyp mindig azzal gúnyolta Grennt, hogy olyan tompa az esze, mint egy buzogány, így Sam türelmesen magyarázni kezdett:

- Ez csak egy másik módja annak, hogy gyávának nevezzenek - mondta, miközben bal lábán egyensúlyozva igyekezett visszarángatni a jobb csizmáját. - Csak gúnyolnak vele, ahogy Bedwycket gúnyolják az Óriással.

- De ő nem óriás - vetette ellen Grenn -, és Paul sem volt soha kicsi. Hát, talán amikor szopós csecsemő volt, de utána nem. Te viszont tényleg elpusztítottad a Mást, úgyhogy ez nem ugyanaz.

- Én csak... én soha... rémült voltam!

- Nem jobban, mint én. Csak Pyp mondja, hogy ahhoz is ostoba vagyok, hogy megijedjek. Éppen úgy félek, mint bárki más. - Grenn lehajolt, felvett egy darab fát, és a tűzre dobta. -Jontól mindig félttem, ha harcolnom kellett vele. Olyan gyors volt, és úgy küzdött, mintha meg akart volna ölni. - A nyers, zöld fadarab füstölögni kezdett a lángok között, mielőtt meggyulladt volna. - De sohasem mondtam el. Néha azt gondolom, mindenki csak tettet, hogy bátor, de igazából egyikünk sem az. Az is lehet, hogy a tettetéstől lesz bátor az ember, nem tudom. Hadd nevezzenek Gyilkosnak, kit érdekel?

- Te sem szeretted soha, ha Ser Alliser Bölénynek hívott.

- Azt mondta vele, hogy nagy vagyok és ostoba. - Grenn megvakarta a szakállát. - De ha Pyp akart Bölénynek hívni, ő megtehetette. Vagy te, vagy Jon. A bölény vad, erős állat, ezért az nem olyan rossz, és én is nagy vagyok, és egyre nagyobb leszek. Nem lennél te is inkább Sam, a Gyilkos, mint Ser Malac?

- Miért nem lehetek egyszerűen Samwell Tarly? - Lehuppant egy nedves tuskóra, amit Grenn még nem hasogatott fel. - A sárkányüveg ölte meg. Nem én, a sárkányüveg.

Elmondta nekik. Elmondta mindenkinek. Tudta, hogy sokan nem hisznek neki. Tör elővette a saját törét, és azt mondta:

- Van vasam, minek nekem üveg?

Fekete Bernarr és a három Garth egyértelművé tették, hogy az egész történetben kételkednek, Sistertoni Rolley pedig odament hozzá, és kerek pereg kijelentette:

- Szerintem inkább valami susogó bokrot döftél le, amiről kiderült, hogy Kicsi Paul volt szarás közben, ezért kitaláltatok ezt a hazugságot.

Dywen azonban meghallgatta, Bánatos Edd is, és elküldték Samet meg Grennt a parancsnokhoz. Mormont végig összeráncolt homlokkal hallgatott, és célzott kérdéseket tett fel, de ahhoz túl óvatos ember volt, hogy bármilyen lehetséges előnyt kiaknáztatlanul hagyjon. Elkérte Samtól a zsákjában lapuló összes sárkányüveget, bár nem volt nála valami sok. Amikor Sam a rejtett készletre gondolt, amit Jon az Ököl alatt talált elásva, sírni lett volna kedve. Voltak ott törpengék, lándzsahegyek és legalább két- vagy háromszáz nyílvég is. Jon csinált egy tört magának, egyet Samnek, egyet pedig Mormont parancsnoknak, azonkívül adott Samnek egy lándzsahegyet, egy régi, törött kürtöt és néhány nyílveget. Grenn is kapott egy marék nyílhegyet, de ez volt minden.

Így tehát egész készletük Mormont töre volt, és a másik tör, amit Sam Grenn-nek adott, valamint tizenkilenc nyílvevő és egy hosszú, keményfa lándzsa fekete sárkányüveg hegygel. Az őrszemek kézről kézre adták a lándzsát, a nyílvevőket pedig Mormont a legjobb íjászaik között osztotta szét. Motyogó Bill, Szürkeholló Garth, Ronnel Harclay és Nyájas Hegyi Donnel harmathármat kaptak, Ulmernek pedig négy jutott: Hiába talál azonban célba minden lövésük, rövidesen ők is kénytelenek lesznek égő nyílvevőkre hagyatkozni, mint a többiek. Az Öklön sok száz égő nyílvevőt röpítettek el, a halottak azonban egyre csak jöttek.

Nem lesz elég - gondolta Sam. Craster sárból és olvadó hóból emelt lejtős palánkja aligha lasítja le a halottakat, akik az Ököl jóval meredekebb oldalát is megmászták, és elárasztották a táborukat. Ráadásul ahelyett, hogy háromszáz, fegyelmezett alakzatban felállt fekete testvér fogadná őket, a halottak itt mindössze negyvenegy rongyos túlélőt találnak, akik közül kilenc olyan rossz állapotban van, hogy képtelen harcolni. A hatvan-egynéhányból, akik kivágták magukat az Öklön, negyvennégyen vánszorogtak be Craster Erődjébe a viharból, hárman azonban behaltak a sérüléseikbe, és Bannennel együtt nemsokára négyen lesznek.

- Szerinted elmentek a halottak? - kérdezte Sam Grennt. - Miért nem jönnek, hogy végezzenek velünk?

- Csak akkor jönnek, ha hideg van.

- Igaz - bólintott Sam -, de a hideg hozza a halottakat, vagy a halottak hozzák a hideget?

- Nem mindegy? - Grenn fejszecsapása nyomán faszilánkok repültek szertesztét. - Együtt jönnek, és kész. Hé, most, hogy tudjuk, a sárkányüveg megöli őket, talán nem is jönnek többet. Lehet, hogy most már ők félnek tőlünk!

Sam nagyon szeretett volna hinni ebben, de úgy gondolta, ha egyszer valaki halott, annak a félelem sem számít többet a fájdalomnál, a szeretetnél vagy a kötelességtudatnál. Átkarolta a lábait. Erősen izzadt a gyapjú-, bőr- és bundarétegek alatt. Az a sápadt valami az erdőben elolvadt a sárkányüveg törtől, az igaz... de Grenn úgy beszél, mintha ugyanez történe a halottakkal is. *Ezt viszont nem tudhatjuk. Valójában nem tudunk semmit. Bárcsak itt volna Jon! Ő nem hívna Gyilkosnak. Tudom, hogy nem. És vele beszélhetnék Szegfű babájáról is.* Jon azonban ellovagolt Félkezű Qhorinnal, és azóta nem hallottak felőle. *Neki is volt sárkányüveg töre, de eszébe jut-e vajon használni? Lehet, hogy holtan hever valami vízmosásban... vagy rosszabb: halott, és felénk tart?*

Nem értette, miért vennék el az istenek Havas Jont és Bannent, s miért hagynák meg őt, a gyávát és ügyetlent. Meg kellett volna halnia az Öklön, ahol háromszor is összevizezte magát, ráadásul a kardját is elveszítette. Az erdőben tényleg meghalt volna, ha Kicsi Paul nem jön és nem veszi a karjába. *Bár álom lett volna az egész! Akkor felébredhetnék belőle.* Milyen jó is volna hirtelen felébredni az Elsők Öklén az összes testvérével maga mellett, együtt Jonnal és Szellemmel. Vagy még jobb volna a Fekete Várban ébredni, a Fal mögött, és lemenni az étkezdebe egy tálért Háromujjú Hobb sűrű búzaleveséből, a közepén egy nagy kanál olvadozó vajjal s mellé egy nagy tömb mézzel! Üres gyomra a puszta gondolattól is hangosat kordult.

- Havas!

Sam felpillantott a hangra. Mormont parancsnok hollója a tűz körül keringett, felkavarva a le-

vegőt nagy, fekete szárnyainak csapkodásával.

- Havas! - károgtá a madár. - Havas, havas!

Ahol megjelent a holló, ott rövidesen előkerült maga Mormont is. A parancsnok lóháton bukkan ki a fák közül Dywen és a rókakéjú felderítő, Ronnel Harclay között, akit Erdős Thoren helyére neveztek ki. A kapunál strázsáló lándzsás örök rákiáltottak, a Vén Medve pedig visszamordult rájuk:

- Mi a hét poklot gondoltok, ki vagyok? Talán a Mások elvitték a szemetek?

Átlovagolt a két kapuozlop között, amelyeken egy kos, illetve egy medve koponyája díszelgett, majd megállt, felemelte az egyik öklét, és füttyentett. A holló azonnal odaröppent a hívásra.

- Uram - hallotta Sam Ronnel Harclay hangját -, csak huszonnégy lovunk van, és kétlem, hogy akár a fele eléri a Falat.

- Én is tudom - morogta Mormont. - De attól még mennünk kell. Craster egyértelművé tette. - Nyugat felé pillantott, ahol sötét fellegek takarták el a napot. - Az istenek haladékat adtak nekünk, de vajon meddig? - Mormont leugrott a nyeregből, amitől a holló ismét felröppent a levegőbe. Akkor meglátta Samet, és felkiáltott: - Tarly!

- Én? - Sam félénken feltápáskodott.

- Én? - A holló az öregember fejére telepedett. - Én?

- A te neved Tarly? Vagy van talán itt a környéken egy testvéred is? Igen, te! Csukd be a szád, és gyere velem!

- Veled, uram? - A szavak vékony nyüszítésként törtek ki belőle.

Mormont parancsnok megsemmisítő tekintettel mérte végig.

- Az Éjjeli Őrség tagja vagy! Próbáld meg nem összeesni magadat, valahányszor csak rád nézek! Azt mondtam, gyere! - Azzal cuppogó léptekkel megindult a sárban, és Samnek igencsak igyekeznie kellett, nehogy lemaradjon. - Ezen a te sárkányüvegeden gondolkodtam.

- Nem az enyém - tiltakozott Sam.

- Akkor Havas Jon sárkányüvegén. Ha sárkányüveg törökre van szükségünk, miért csak kettő van belőle? A Falon szolgáló minden embernek kapnia kellene egyet, amint letette az esküjét.

- Nem tudtuk...

- Nem tudtuk! De valamikor régen tudnunk kellett! Az Éjjeli Őrség megfeledkezett eredeti céljáról, Tarly! Az ember nem épít hétszáz láb magas falat csak azért, hogy megakadályozzon néhány állatbőrbe öltözött vadembert a leányrablásban. A Fal azért épült, hogy az emberek birodalmát védelmezze... és nem más emberek ellen, mert végeredményben a vadak is azok. Túl sok év, Tarly, túl sok száz meg ezer év! A valódi ellenséget elveszítettük szem elől, most pedig itt van újra, és mi nem tudjuk, hogyan kell harcolni ellene. A sárkányüveget tényleg a sárkányok csinálják, ahogy a nép mondja?

- A m...mesterek szerint nem - dadogott Sam. - A mesterek azt mondják, a föld tüzeiből jön. Ők obszidiánnak nevezik.

Mormont horkantott.

- Felőlem aztán citromos pitének is hívhatják! Ha tényleg úgy öl, ahogy mondd, többet akarok belőle!

Sam megbotlott.

- Jon talált többet is, az Öklön. Több száz nyílhegyet, lándzsahegyeket is...

- Ezt már mondtad. Itt aztán nem sokra megyünk velük. Ahhoz, hogy újra elérjük az Öklöt, olyan fegyverekre lenne szükségünk, amilyenünk nem lesz, míg el nem érjük az Öklöt. És még ott vannak a vadak is. Valahol másutt kell sárkányüveget keresnünk.

Annyi minden történt mostanában, hogy Sam majdnem megfeledkezett a vadakról.

- Az erdő gyermekei sárkányüveg pengéket használtak - mondta. - Ők tudnák, hol találunk obszidiánt.

- Az erdő gyermekei mind halottak - közölte Mormont. - Az Elsők megölték a felét bronzpengékkel, az andalok pedig befejezték a munkát vassal. Miért pont egy üvegtőr...

A Vén Medve hirtelen elhallgatott, mert a szarvasbőr ajtólapok közül kibukkant Craster. A

vadember elvigyorodott, felvillantva barna, rothadt fogsorát.

- Fiam van.

- Fiam! - rikácsolta Mormont hollója. - Fiam, fiam, fiam!

A parancsnok arca merev maradt.

- Örülök neki.

- Tényleg? Én akkor fogok örülni, ha te meg a bandád elmentek. Azt hiszem, legfőbb ideje volna.

- Amint a sebesültjeink elég erősek...

- Ennél erősebbek már nem lesznek, vén varjú, és ezt te is jól tudod. Akik meg haldokolnak, jól tudod, kik, azoknak vágd el a rothadt torkát, és kész! Vagy hagyd itt őket, ha nincs hozzá gyomrod, és majd én elintézem!

Mormont parancsnok haragra gerjedt.

- Erdős Thoren azt állította, hogy te az Őrség barátja vagy...

- Úgy van - bólintott Craster. - Oda is adtam nektek mindent, amit tudtam, de jön a tél, és a leány még egy vinnyogó száját adott nekem, amit tömhetek.

- Elvihetnénk - nyögte valaki.

Craster a hang felé fordult. A szeme összeszűkül. Leköpte Sam csizmáját.

- Mit mondtál, Gyilkos?

Sam csak tátogni bírt.

- Én... én... én csak azt akartam mondani... ha nem kell neked... a száját tömni... jön a tél, mi... elvihetnénk és...

- A fiam. A vérem. Azt hiszed, odaadnám nektek, varjaknak?

- Csak arra gondoltam... - *Nincsenek fiaid, kiteszed őket. Szegfű elmondta, otthagyd őket az erdőben, azért vannak csak feleségeid itt, meg lányaid, akikből majd feleség lesz.*

- Hallgass, Sam! - szólt rá Mormont parancsnok. - Eleget beszéltél. Túlágosan sokat is. Befelé!

- U... uram...

- Befelé!

Sam vörös képpel bement a szarvasbőr ajtón, vissza a terem homályába. Mormont követte.

- Mekkora bolond vagy te! - mondta odabent az öregember fojtott, haragos hangon. - Még ha Craster nekünk is adná a gyereket, meghalna, mielőtt a Falhoz érünk vele. Éppen akkora szükségünk van egy újszülöttre, mint még több óra. Talán tej van azokban a nagy csöcseidben, amivel etetni tudnád? Vagy el akartad vinni az anyját is?

- Jönni akar - mondta Sam. - Könyörgött nekem...

Mormont felemelte a kezét.

- Ne halljak többet erről, Tarly! Megmondtam ezerszer, hogy maradj távol Craster feleségeitől!

- Ő a lánya - védekezett Sam elhaló hangon.

- Menj, törődj inkább Bannennel! Most! Mielőtt megharagszom.

- Igen, uram. - Sam reszketve elinalt.

Amikor azonban odaért a tűzhöz, Óriás éppen egy bundás köpönyeget terített Bannen fejére.

- Azt mondta, fázik - sóhajtott a kicsi ember. - Remélem, valami meleg helyre ment!

- A sebe... - kezdte Sam.

- Baszd meg a sebet! - Tör megbökte a holttestet a lábával. - A lábán sebesült meg. Ismertem egy embert a falumban, aki elveszítette a lábát. Kilenc és negyven évig élt.

- A hideg - mondta Sam. - Sohasem volt elég meleg neki.

- Sohasem kapott enni! - vakkantotta Tör. - Nem rendesen. Az a fattyú Craster halálra éhezett.

Sam rémülten körülnézett, de Craster nem tért vissza a házba. Ha itt van, a dolgok elfajulhattak volna. A vadember gyűlölte a fattyúkat, bár a felderítők azt állították, maga is törvénytelen származású, egy rég halott varjú nemzette valami vad asszonynak.

- Crasternek itt vannak az övéi, akiket etetnie kell - mondta Óriás. - Ez a sok asszony. Nekünk adta, amit tudott.

- Nehogy azt hidd! Amint elmegyünk, csapra ver egy hordó sört, és leül szalonnát meg mézet lakomázni. Rajtunk meg jót röhög majd, hogy ott éhezünk a hóban! Egy nyomorult vadember, nem egyéb. Egy sincs köztük, aki az Őrség barátja volna! - belerúgott Bannen tetemébe. - Ha nekem nem hiszel, kérdezd meg őt!

Alkonyatkor elégették a felderítő holttestét a tűzben, amelyet Grenn egész nap táplált. Szikla Tim és Óvárosi Garth cipelték ki a meztelen tetemet, kettőt lendítettek rajta, mielőtt a lángok közé hajították volna. A testvérek elosztották maguk között a ruháit, a fegyvereit, a páncélját és minden tulajdonát. A Fekete Várban az Éjjeli Őrség illő szertartással temeti el a halottait, de most nem a Fekete Várban voltak. És a csontok nem jönnek vissza élőhalottként.

- Bannen volt a neve - mondta Mormont parancsnok, amikor a lángok belekaptak. - Bátor férfi volt, jó felderítő. Honnan is érkezett hozzánk?

- A Fehér Öbölbe vezető útról - felelte valaki.

Mormont bólintott.

- Fehér Öbölből érkezett hozzánk, sohasem vallott kudarcot a kötelességben. Megtartotta esküjét, ahogy csak tudta, messzire lovagolt, keményen harcolt. Soha nem találunk hozzá hasonlót.

- És őrsége most véget ér - kántálták a fekete testvérek ünnepélyesen.

- És őrsége most véget ér - visszhangozta Mormont.

- Véget! - káromta a holló. - Véget!

Sam rosszul volt a füsttől, és kivörösödött a szeme. Amikor belenézett a tűzbe, mintha látni vélte volna, ahogy Bannen felül és ökölbe szorítja a kezét, mintha küzdeni akart volna az őt emésztő lángok ellen, de csak egy pillanatra, mielőtt a kavargó füst mindent eltakart. A legrosszabb a szag volt. Ha valami átható, kellemetlen büzt érez, azt talán kibírja, égő testvérének szaga azonban annyira hasonlított a sült disznóhús illatára, hogy összefutott a nyál a szájában, s ez olyan rettenetes volt, hogy amint a holló elrikkantotta magát, „véget”, már rohant is az épület mögé, hogy könnyítsen magán az árokban.

Még mindig ott térdelt, amikor Bánatos Edd megjelent.

- Kukacokat ásol ki, Sam? Vagy csak rosszul vagy?

- Rosszul - felelte Sam erőtlenül, keze fejével megtörölgette a száját. - A szag...

- Nem hittem volna, hogy Bannennek ilyen jó szaga is lehet. - Edd hangja morózus volt, mint mindig. - Már azon voltam, hogy lekanyarítok belőle egy szeletet. Ha lett volna hozzá almaszósz, meg is teszem. Úgy találtam, hogy a disznóhús almaszósszal a legjobb. - Edd kioldotta a nadrágját és elővette a férfiaságát. - Jobban teszed, ha te nem halsz meg, Sam, mert még engedek a kísértésnek. Rajtad valószínűleg több szalonna van, mint Bannenen valaha volt, és én sohasem tudtam ellenállni a jó, ropogós szalonnának! - Felsőhajtott, ahogy a vizelete gőzölgő, sárga ívben előtört. - Hajnalban ellovagolunk, hallottad? Akár süt a nap, akár esik a hó, azt mondja a Vén Medve.

Akár süt, akár esik. Sam nyugtalanul felpillantott az égre.

- Hó? - nyöszörögte. - És... ellovagolunk? Mindannyian?

- Hát, nem egészen, lesz, akinek gyalogolnia kell. - Edd megrázta magát. - Dywen azt mondja, meg kellene tanulnunk döglött lovakon lovagolni, ahogy a Mások csinálják. Szerinte így takarékoskodhatnánk a takarmánnyal is. Vajon mennyit ehett a döglött ló? - Edd újra bekötötte a gatyáját. - Nem mondanám, hogy tetszik az ötlet. Ha egyszer kitalálják, hogyan lehet munkára fogni egy döglött lovat, mi leszünk a következők. Valószínűleg én magam. „Edd - mondják majd -, a halál többé nem ok arra, hogy heveréssz, úgyhogy kelj fel, fogd ezt a lándzsát, ma éjjel tiéd az őrség!” Na, azért nem kellene ennyire borúsnak lennem. Lehet, hogy azelőtt halok meg, hogy kitalálnák.

Lehet, hogy mind meghalunk, hamarabb, mint szeretnénk - gondolta Sam, miközben esetlenül feltápászkodott.

Amikor Craster megtudta, hogy nemkívánatos vendégei reggel továbbállnak, szinte barátságos

lett, azaz olyan közel került hozzá, amennyire csak lehetett.

- Legfőbb ideje - mondogatta -, nem tartoztok ide, már megmondtam. Azért rendesen elbúcsúztatlak benneteket, lakomával. Azaz étellel. A felségeim megsüthetik a lovakat, amiket leöltetek, én meg keresek egy kis sört meg kenyeret. - Felvillantotta barna mosolyát. - Nincs is jobb a sörnél és a lóhúsnál! Azt mondom, ha nem tudod meglovagolni, hát edd meg!

A feleségei és a lányai kivonszolták a padokat meg a hosszú faasztalokat, sütöttek, és fel is szolgáltak nekik. Szegfűt leszámítva Sam nemigen tudta megkülönböztetni egymástól az asszonyokat. Voltak köztük öregek és fiatalok, volt, aki még kislány volt, de a legtöbbjük nemcsak felesége, hanem lánya is volt Crasternek, így meglehetősen hasonlítottak egymásra. Néha halkán szóltak egymáshoz, miközben ott tettek-vettek, a feketébe öltözött férfiakhoz azonban sohasem.

Crasternek mindössze egy széke volt, s abban ő maga foglalt helyet ujjatlan birkabőr mellényében. Vaskos karjait fehér szőr borította, egyik csuklóján szabálytalan aranykarika csillogott. Mormont parancsnok a jobbán ült, a pad végén, a testvérek pedig szorosan összezsúfolva osztoztak a többi padon. Vagy tucatnyian odakint maradtak, hogy őrizzék a kaput és táplálják a tüzeket.

Sam Grenn és Árva Oss között talált helyet magának. A gyomra már erősen korgott. A sült lóhús csöpögött a zsírtól, ahogy Craster feleségei forgatták a nyársakat a tűz fölött, és az illattól megint összefutott a nyál a szájában, ettől azonban eszébe jutott Bannen. Bármilyen éhes is volt, Sam tudta, ha megpróbál akár csak egy falatot is lenyelni, azonnal kihányja. *Hogy ehetik meg a szegény, hűséges állatokat, akik idáig hozták őket?* Amikor Craster feleségei hagymát hoztak, mohón megragadott egyet. Az egyik oldala fekete volt a rothadástól, de ezt levágta a törével, a jó felét pedig nyersen megette. Volt kenyér is, de csak két szelet. Amikor Ulmer kért még, az asszony a fejét rázta. Akkor kezdődött a baj.

- Két szelet? - panaszkodott Tönklábú Karl a pad vége felől. - Hát ennyire hülyék vagytok ti, asszonyok? Ennél több kenyér kell nekünk!

Mormont parancsnok keményen rámeredt.

- Edd meg, amit kapsz, és légy hálás érte! Vagy inkább odakint lennél a viharban, és havat zabálnál?

- Nemsokára úgyis ott leszünk. - Tönklábú Karl meg sem rezzent a Vén Medve haragjától. - Inkább azt enném, amit Craster elrejtett előlünk, uram.

Craster szeme összeszűkül.

- Eleget adtam nektek, varjak. Az asszonyaimat is etetnem kell.

Tör felnyársalt egy darab lóhúst.

- Úgy. Tehát bevallod, hogy van egy titkos éléskamrád. Különben hogyan húznátok ki a telet?

- Istenfélő ember vagyok... - kezdte Craster.

- Zsugori ember vagy! - szakította félbe Karl. - És hazug!

- Szalonna - sóhajtotta Óvárosi Garth áhítatos hangon. - Amikor utoljára jöttünk, voltak disznók. Lefogadom, hogy van valahol elrejtve szalonnája. Füstölt, sózott szalonna, meg sonka is.

- Hurka - tette hozzá Tör. - Olyan hosszú, feketék, azok kemények, mint a szikla, évekig elállnak. Lefogadom, vagy száz lóg neki valami pincében!

- Zablepény - jegyezte meg Ernyedtkezű Ollo. - Kukorica. Árpa.

- *Kukorica!* - rikácsolta Mormont hollója, és meglebbentette a szárnyait. - *Kukorica, kukorica, kukorica, kukorica, kukorica!*

- Elég! - kiabálta túl Mormont parancsnok a madár rekedt kiáltásait. - Csend legyen! Mindenki fogja be! Ez örülség!

- Alma - folytatta Greenawayi Garth. - Sok-sok hordó ropogós, nyári alma! Odakint almafák vannak, láttam őket.

- Száritott bogyók. Káposzta. Dió.

- *Kukorica, kukorica, kukorica!*

- Sózott ürühús. Van hátul egy karám. Nagy ládákban áll neki az ürühús, tudjátok, hogy így van.

Craster addigra úgy festett, mint aki mindjárt leköpi mindnyájukat. Mormont parancsnok fel-

állt.

- Csend! Nem akarok több szót hallani!

- Akkor dugj kenyeret a füledbe, vénember! - Tönklábú Karl is felpattant. - Vagy talán már felfaltad a rohadt morzsáidat?

Sam látta, hogy a Vén Medve arca elvörösödik.

- Elfelejtetted, ki vagyok? Ül le, egyél, és maradj csendben! Ez parancs!

Senki sem szólt. Senki sem mozdult. Minden szem a parancsnokra és a nagy tönklábú felderítőre szegeződött, ahogy a két férfi egymásra meredt az asztal fölött. Sam úgy látta, Karl tört meg előbb, és éppen készült leülni, igaz, dacosan...

...amikor Craster felállt, kezében fejszével. A nagy, fekete acélfejsze volt az, amit Mormont adott neki ajándékba a vendéglátásért.

- Nem! - mordult fel. - Nem ültök le! Aki engem zsugorinak nevez, az nem alszik a tetőm alatt, és nem eszik az asztalomnál! Kifelé, nyomorék! És te is, te is, te is! - sorban Tör és a két Garth felé bökött a fejszével. - Aludjatok a hidegben, üres gyomorral, az egész banda, vagy...

- Bűdös fattyú! - szitkozódott az egyik Garth. Sam nem látta, melyik.

- Ki mert fattyúnak nevezni?! - üvöltötte Craster. Baljával lesöpört az asztról tálat, húst és kupákat, a jobbal pedig felemelte a fejszét.

- Ezt mindenki tudja rólad! - felelte Karl.

Craster gyorsabban mozdult, mint Sam el tudta volna képzelni róla, és fejszével a kezében át-lendült az asztal fölött. Egy asszony felsikoltott, Greenawayi Garth és Árva Oss kést rántottak, Karl hátralépett, és megbotlott a földön sebesülten heverő Ser Byamben. Craster az egyik pillanatban szitkokat fröcsögve vetette utána magát, a következőben azonban vért fröcsögött. Tör megragadta a haját, hátrarántotta a fejét, és egyetlen villámgyors vágással fültől fülig felnyitotta a torkát. Aztán nagyot lökött rajta, a vadember előrebukott, és arccal lefelé Ser Byamre zuhant. Byam felüvöltött kínjában, ahogy Craster ott fetrengett rajta saját vérében fuldokolva. A fejsze kicsúszott az ujjai közül. Két felesége jajveszékelt, egy harmadik átkozódott, egy negyedik pedig Nyájas Donnelre vetette magát, és megpróbálta kikaparni a szemét, Donnel azonban leütötte. A parancsnok sötét haraggal állt Craster holtteste fölött.

- Az istenek el fognakátkozni bennünket! - ordította. - Nincs aljasabb bűn, mint ha egy vendég halált hoz a házba, ahová befogadták! A tűzhely minden törvénye szerint...

- A Falon túl nincsenek törvények, vénember, nem emlékszel? - Tör karon ragadta Craster egyik feleségét, és az álla alá szegezte véres törét. - Mutasd meg nekünk, hol tartja az élelmet, vagy te is úgy jársz, mint ő, asszony!

- Engedd el! - Mormont tett egy lépést előre. - Ezért a fejedet vétetem, te...

Greenawayi Garth elállta az útját, Ernyedtkezű Olló pedig hátrarántotta. Mindkettőjük kezében kés volt.

- Fékez a nyelved! - figyelmeztette Ollo, a parancsnok azonban ehelyett a tűre után kapott. Ollónak csak egy keze volt, de az villámgyors. Kitépte magát az öregember markából, beledöfte a tört Mormont hasába, majd véresen kirántotta. És akkor elszabadult a pokol.

Később, sokkal később Sam a padlón ült, ölében Mormont fejével. Nem emlékezett sem arra, hogy kerültek oda, sem arra, ami az után történt, hogy a Vén Medvét leszúrták. Arra emlékezett, hogy Greenawayi Garth megölte Óvárosi Garhot, de arra már nem, hogy miért. Sistertoni Rolley lezuhant a padlásról és kitorpte a nyakát, miután felmászott, hogy belekóstoljon Craster feleségeibe. Grenn...

Grenn ráordított és pofon vágta, majd Óriással, Bánatos Eddel meg néhány másikkal együtt elrohant valahová. Craster még mindig Ser Byamen hevert, a sebesült lovag azonban már nem nyöszörgött. Négy feketébe öltözött férfi a padon ült, és égett lóhúst falatozott, miközben Ollo egy zokogó asszonyt erőszakolt meg az asztalon.

- Tarly. - A Vén Medve szájából vér buggyant a szakállára, amikor beszélni próbált. - Tarly, menj! Menj!

- Hová, uram? - A hangja tompán, élettelenül kongott. *Nem félek.* Furcsa érzés volt. - Nincs

hová menni.

- A Fal. Indulj a Fal felé! Most!

- *Most!* - károgtá a holló. - *Most!* *Most!* - A madár végiglépdelt az öregember karján, fellépett a mellkasára, és kitepelt egy szálát a szakállából.

- Kell. Meg kell mondanod nekik!

- Mit mondjak meg nekik, uram? - kérdezte Sam udvariasan.

- Mindent. Az Öklöt. A vadakat. A sárkányüveget. Ezt. Mindent! - A légzése felületessé és kapkodóvá vált, a hangja suttogássá gyengült. - Mondd meg a fiamnak. Jorah-nak. Mondd meg neki, öltön feketét. Az én akaratom. Utolsó kívánságom.

- Kívánság! - A holló félreszegte a fejét, fekete szemei megcsillantak. - *Kukorica?* - kérdezte.

- Nincs kukorica - felelte Mormont erőtlenül. - Mondd meg Jorah-nak, megbocsátok. A fiam. Kérlek. Menj!

- Túl messze van - rázta a fejét Sam. - Soha nem érem el a Falat, uram. - Annyira fáradt volt. Nem akart mást, csak aludni, aludni, aludni, soha nem ébredni fel, s tudta, elég, ha itt marad, és akkor Tör, Ernyedtkezű Ollo vagy Tönklábú Karl előbb-utóbb megharagszik rá, és teljesíti a kívánságát, csak hogy láthassa meghalni. - Inkább veled maradok. Látod, már nem félek. Sem tőled, sem... mástól.

- Pedig jobban tennéd - hallatszott egy asszony hangja.

Craster három felesége állt fölöttük. Kettő közülük hórihorgas vénasszony, akiket nem ismert, közöttük azonban ott volt Szegfű bőrökbe bugyolálva, kezében barna és fehér bundába csomagolt valamit tartott, minden biztonnal a gyermekét.

- Nem szabad Craster feleségeivel beszélünk! - mondta nekik Sam. - Parancsunk van rá.

- Ennek már vége - közölte a jobb oldalon álló öregasszony.

- A legfeketébb varjak lent vannak a pincében, és tömik magukat - vette át a szót a bal oldali -, vagy odafent a padlásán a fiatalabbakkal. Nemsokára azonban visszajönnek. Jobb, ha addigra el-tűnsz. A lovak elmenekültek, de Dynah megfogott kettőt.

- Azt ígérted, segítesz nekem - emlékeztette Szegfű.

- Azt mondtam, Jon segít neked. Jon bátor és jó harcos, de azt hiszem, már halott. Én gyáva vagyok. És kövér. Nézd, milyen kövér vagyok! Azonkívül Lord Mormont megsebesült, nem látjátok? Nem hagyhatom itt a parancsnokot.

- Gyermekem - szólalt meg ismét a másik asszony. - Az az öreg varjú ott előtted eltávozott. Nézd!

Mormont feje még mindig az ölében pihent, a szeme nyitva, a semmibe bámult, az ajkai pedig nem mozdultak többé. A holló megbillentette a fejét, rikoltott, majd felnézett Samre:

- *Kukorica!*

- Nincs kukorica. Nincs nála kukorica. - Sam lezárta a Vén Medve szemét, és megpróbált valami imádságot az elméjébe idézni, de nem jutott más az eszébe, csak az, hogy: - Anya, irgalmazz! Anya, irgalmazz! Anya, irgalmazz!

- Az anyád nem segíthet rajtad - sürgette a bal szélen álló öregasszony. - És a halott öregember sem. Fogd a kardját meg a nagy, meleg bundáját, és fogd a lovát, ha megtalálod! Menj!

- A lány nem hazudik - folytatta a jobboldalt álló asszony. - Az enyém, és korán kivertem belőle a hazudozást. Azt mondtad, segítesz neki. Tedd, amit Páfrány mond, fiú! Vidd a lányt, de gyorsan!

- *Gyorsan!* - visszhangozta a holló. - *Gyorsan, gyorsan, gyorsan!*

- Hová? - kérdezte Sam tanácstalanul. - Hová vigyem?

- Valami meleg helyre - vágta rá a két asszony egyszerre.

Szegfű sírt.

- Engem és a kicsit! Kérlek! A feleséged leszek, ahogy Crasteré voltam. Kérlek, ser varjú! Fiú, ahogy Nella megjósolta. Ha te nem viszed el, ők fogják!

- Ők? - kérdezte Sam, a holló pedig felszegte fekete fejét, és megismételte: - *Ők. Ők. Ők.*

- A gyermek fivérei - felelte a bal oldali öregasszony. - Craster fiai. A fehér fagy közeleg oda-

kint, varjú. Érzem a csontjaimban. Ezek a vén csontok nem hazudnak. A fiúk nemsokára itt lesznek!

ARYA

A szeme hozzászokott a feketeséghez. Amikor Harwin lehúzta a fejről a csuklyát, Arya ostoba bagolyként pislogott az üreg belsejében izzó vörös fénytől.

A földpadló közepébe hatalmas tűzhelyet ástak, s a lángok sziszegve, ropogva nyújtogatták nyelvüket a kormos mennyezet felé. A falak egyenlő részt álltak kőből és földből, mindenféle vastag gyökerek tekeregtek, mint ezeryi lassú, sápatag kígyó. Láttá, hogy a gyökerek közül emberek bukkannak ki, árnyékok közül óvakodnak elő, sötét alagutakból lépnek ki, és repedésekből meg hasadékokból tűnnek fel, hogy szemügyre vegyék a foglyokat. A tűz túlsó oldalán a gyökerek valamiféle lépcsőt alkottak, amely egy bemélyedéshez vezetett a földben. Egy férfi ült odafent, majdnem elveszett a varsafa szövevényében.

Citrom levette a kámzsát Gendryről.

- Mi ez a hely? - kérdezte a fiú.

- Régi hely, mély és rejtett. Menedék, ahová sem farkas, sem oroszlán nem jöhet.

Sem farkas, sem oroszlán. Arya libabőrös lett. Eszébe jutott az álom és a vér íze, amikor vállból kitepte a fickó karját.

A tűz nagy volt, a barlang azonban még nagyobb. Nehéz lett volna megmondani, hol kezdődik és hol ér véget. Az alagutak lehetnek két láb mélyek, de húzódhattak akár két mérföldön át is. Arya férfiakat, asszonyokat és kisgyerekeket látott, mindegyikük gyanakodva szemlélte őt.

Zöldszakáll szólalt meg:

- Íme, a varázsló, vézna mókuska! Most megkapod a válaszaidat.

A tűz felé mutatott, ahol Héthúr Tom beszélgetett egy magas, vékony férfival, ki régi, szedett-vedett páncéldarabokat viselt kopott, rózsaszín ruhája fölött. *Ez nem lehet Myri Thoros!* Arya kövér, sima képű és fényes kopasz fejű férfiként emlékezett a vörös papra. Ennek itt petyhüdt arca és bozontos, szürke haja volt. Tom mondott neki valamit, mire feléje fordult, és Arya egy pillanatra azt hitte, odajön hozzá. Akkor azonban megjelent az Órült Vadász, a fénykörbe lökte a foglyát, és róla meg Gendryről egy csapásra megfeledkeztek.

A Vadászról kiderült, hogy köpcös, keskeny arcú, házsártos természetű fickó, foltos, bészszínű börmellényben. Kőszentélyben azt hitte, Citromot és Zöldszakállt elevenen darabokra tépi, amikor eléálltak a varjúkretreceknel, és közölték vele, hogy a foglyát a Villámúr elé viszik. Szimatoló és acsarkodó véredek vették körül őket, Hét Tom azonban megnyugtatta őket a játékával, Pipacs is megjelent csontokkal és kövér ürühússal tömött kötényében, Citrom pedig a bordély ablakára mutatott, ahol Anguy állt ijással a kezében. Az Órült Vadász átkozódott, mindannyiukat talpnyalónak nevezte, de végül beleegyezett, hogy Lord Beric elé kísérelje a zsákmányát ítélethozatalra.

A csuklóit kenderkötéllal összekötötték, a nyakába hurkot vetettek, a fejére zsákot húztak, a férfi azonban még így is veszélyesnek tűnt. Thoros - ha tényleg Thoros volt az - a tűz előtt félúton lépett a fogoly és fogva tartója elé.

- Hogy fogtad el? - kérdezte a pap.

- A kutyák szagot fogtak. Ha hiszed, ha nem, részegen aludt egy fűzfa alatt.

- A saját fajtája árulta el. - Thoros a fogolyhoz fordult, és lerántotta a csuklyát a fejről. - Légy üdvözölve szerény csarnokunkban, kutya! Nem oly pompás, mint Robert trónterme, de a társaság sokkal jobb.

A táncoló lángok narancssárga árnyat vetettek Sandor Clegane összeégett arcára, így ha lehet, még rettenetesebben festett, mint napfényben. Alvadt vérdarabok hulltak alá csuklójáról, amikor rántott egyet a kezét rögzítő köteleken. A Véreb szája megvonaglott.

- Ismerlek - mondta Thorosnak.

- Ismertél. A kézitusákban átkoztad a lángoló kardomat, pedig háromszor is legyőztelek vele.

- Myri Thoros. Régen borotváltad a fejedet.

- Az alázatos szív jeleként, a szívem azonban valójában hiú volt. Azonkívül elveszítettem a borotvámot az erdőben. - A pap a hasára csapott. - Kevesebb vagyok, mint voltam, ugyanakkor több is. Egy év a vadonban leolvasztja a húst az emberről. Bár találnék egy szabót, aki bevenne a bőrömből is! Talán ismét fiatalnak látszanék, s a csinos szüzek elhalmozódnának csókjaikkal.

- Csak a vakok, pap.

A törvényen kívüliek gúnyos kacagásban törtek ki, a lehangosabban maga Thoros nevetett.

- Így igaz. Mégsem az a hamis pap vagyok, akinek ismertél. A Fény Ura felébredt a szívemben. Hosszú ideje szunnyadó hatalmak ébredeznek, különös erők jelentek meg a földön. Láttam őket a lángokban.

A Vérebet hidegen hagyta a dolog.

- Baszd meg a lángjaidat! Meg magadat is! - Végignézett a többiekén. - Furcsa társaság vesz körül szent ember létedre.

- Ők a fivéreim - közölte Thoros egyszerűen.

Citrom előrenyomakodott. Egyedül ő és Zöldszakáll voltak elég magasak, hogy a Véreb szemébe nézhessenek.

- Vigyázz, mit ugatsz, kutya! Az életed a kezünkben van.

- Akkor jobb lesz, ha letörlitek a szart az ujjaitokról! - röhögött a Véreb. - Mióta rejtőztök ebben a lyukban?

Anguy, az Íjász a gyávaság sugalmazásától is haragra gerjedt.

- Kérdezd meg a Kecskét, rejtőzködünk-e, Véreb! Kérdezd meg a fivéredet! Kérdezd meg a Piócaurat! Mindegyikbe belemartunk.

- Ez a banda? Na ne röhögtesse! Inkább néztek ki disznópásztoroknak, mint katonának.

- Néhányan közülünk tényleg disznópásztorok voltak - szólalt meg egy alacsony férfi, akit Arya nem ismert. - Mások meg cserzővargák, dalnokok vagy kőművesek. De ez azelőtt volt, hogy kitört a háború.

- Amikor elhagytuk Királyvárat, Deres, Darry, Feketerév, Mallery meg Wylde emberei voltunk. Lovagok, fegyverhordozók, katonák, urak és közemberek, akiket csak a cél kötött össze.

- A hang a magasan a varsafa gyökerei közt ülő ember felől hallatszott. - Hatszor húszan indultunk, hogy a király igazságát vigyük el bátyádnak. - A férfi elindult a göcsörtös lépcsőn az alsó szint felé. - Hatszor húsz bátor és igaz ember, élükön egy csillagos köpönyeget viselő bolonddal. - A férfi madárijesztőre hajazott csillagokkal teleszórt rongyos, fekete köpönyegével és száz csata horpasztotta vas mellvértjével. Arca legnagyobb részét elrejtette sűrű, vörös-arany haja, kivéve egy tar foltot a bal füle fölött, ahol bezúrták a fejét. - A csapatunkból több mint nyolcvan már nem élnek, de a kardot, ami kihullott a kezükből, mások vették fel.

- Amikor leért a talajra, a törvényen kívüliek félrehúzódtak, hogy utat engedjenek neki. Arya látta, hogy az egyik szeme hiányzik. A bőr forradásos és ráncos volt a szemgödör körül, a nyakán sötét karika húzódtott. - Az ő segítségükkel tovább harcolunk, ahogy erőnkből telik, Robertért és a birodalomért.

- Robertért? - recsegte Sandor Clegane hitetlenkedve.

- Ned Stark küldött bennünket - mondta a sisakot viselő Szerencsés Jack -, de amikor kiadta a parancsot, a Vastrónuson ült, így valójában nem az ő emberei voltunk, hanem Roberté.

- Robert már a férgek királya. Ezért éltek ti is a föld alatt, hogy az udvartartása lehessenetek?

- A király halott - ismerte el a madárijesztő lovag -, de attól mi még mindig a király emberei vagyunk, bár a királyi lobogó, amelyet hordoztunk, elveszett a Komédiás Gázlónál, amikor a fivéred mézárosai ránk rontottak. - Az öklével megérintette a mellkasát. - Robertet megölték, de a birodalom megmaradt. Mi őt védjük!

- Őt? - horkantott a Véreb. - Mi neked a birodalom, Dondarrion? Az anyád? Vagy a szajhád?

Dondarrion! Beric Dondarrion jóképű volt, Sansa barátnője, Jeyne beleszeretett. Még Jeyne

Poole sem lehetett annyira vak, hogy szépnek lássa ezt az embert. Mégis, ahogy Arya újra szemügyre vette, a mellvérten felfedezte a lakkozott, bíborszínű villám repedezett maradványait.

- Sziklák, fák meg folyók, ebből áll a te birodalmad! - mondta neki a Véreb. - A sziklák talán védelemre szorulnak? Robert nem így gondolta volna. Ha nem fektethette le, nem harcolhatott vele, és nem ihatta meg, unta, ahogy benneteket is unt volna, ti... ti bátor bajtársak!

Az ürege felháborodott moraj söpört végig.

- Csak nevezd így bennünket még egyszer, kutya, és lenyeled a nyelvedet! - Citrom előhúzta a kardját.

A Véreb megvetően mérte végig a pengét.

- Íme, egy bátor ember, aki kardot emel egy megkötözött fogolyra. Miért nem oldozol el, he? Majd meglátjuk, akkor milyen bátor leszel. - Hátrapillantott az Őrült Vadászra. - És te? Vagy talán a kutyáid ketrecében hagyta a bátorságodat?

- Nem, de téged egy varjúketrecben kellett volna hagyjalak. - A Vadász előhúzta a kését. - Még mindig megtehetem.

A Véreb a képébe röhögött.

- Mi itt testvérek vagyunk - jelentette ki Myri Thoros. - Szent fivérek, akik a birodalomra esküdtek fel, az istenünkre és egymásra.

- A lobogó nélküli testvériség - Héthúr Tom megpendített egy húrt a hárfáján. - Az ürege hegy lovagjai.

- Lovagok? - Clegane gúnyos vigyorral ejtette ki a szót. - Dondarrion lovag, de ti többiek csak törvényen kívüliek és megtört emberek gyülekezete vagytok, a legszánalmasabb, amit valaha láttam, jobb embereket szarok nálatok.

- Bármelyik lovag felkenhet új lovagokat - mondta a madárijesztő, aki valóban Beric Dondarrion volt -, és minden férfi, akit itt látsz, érezte a kard érintését a vállán. Mi vagyunk az elfeledett szövetség.

- Engedjetez utamra, és én is elfelejtelek benneteket! - recsegte Clegane. - De ha meg akartok gyilkolni, akkor gyérünk! Elvettétek a kardomat, elvettétek a lovamat, az aranyamat, vegyétek hát el az életemet is, és essünk túl rajta... csak ettől az áhítatos bégetéstől kíméljetez meg!

- Hamarosan meghalsz, kutya - ígérte Thoros -, de az nem gyilkosság lesz, csak igazságszolgáltatás.

- Úgy van - bólogatott az Őrült Vadász -, és enyhébb sors, mint amit megérdemelnél mindazért, amit a fajtád tett. Oroszlánoknak nevezitek magatokat. Sherrernél meg Komédiás Gázlónál hat-hét éves kislányokat erőszakoltatok meg, és karon ülő csecsemőket vágtatok ketté az anyjuk szeme láttára! Oroszlán sohasem öl ilyen kegyetlenül.

- Én nem voltam ott Sherrernél, sem a Komédiás Gázlónál - közölte a Véreb. - Más ajtaja elé fektessétek a halott gyerekeiteket!

Thoros felelt neki.

- Talán tagadod, hogy a Clegane-ház halott gyermekekre épült? Láttam, amint Aegon herceget és Rhaenys hercegnőt a Vastrónus elé fektették. A címereteknek jog szerint két véres csecsemőt kellene ábrázolnia, nem azokat a ronda kutyákat.

A Véreb szája megvonaglott.

- Összekeverték a bátyámmal. Talán bűn, hogy Clegane-nek születtem?

- A gyilkosság bűn.

- Kit gyilkoltam meg?

- Lord Lothar Malleryt és Ser Gladden Wylde-ot - felelte Harwin.

- A fivéremez, Listert és Lannocksot - mondta Szerencsés Jack.

- Beck jóembert és Mudge-ot, a molnár fiát, Donnelfáról - kiáltotta egy öregasszony az árnyékból.

- Merriman özvegyét, aki olyan édesen szeretett - tette hozzá Zöldszakáll.

- Azokat a septonokat Sáróstónál!

- Ser Andrey Charltonz. A fegyverhordozóját, Lucas Roote-ot. Minden férfit, asszonyt és

gyermeket Kőmezőben és az Egérdombi Malomnál.

- Lord és Lady Deddington, akik olyan gazdagok voltak.

Héthúr Tom belevágott a leltárba:

- Deresi Alynt, Gyorsíj Jothot, Kicsi Mattet és a húgát, Randát, Üllő Rynt, Ser Ormondot, Ser Dudleyt, Mory Pate-et, Lándzsaderdei Pate-et, Öreg Pate-et, Shermer Ligeti Pate-et, Vak Wylt, a Mészáros, Maerie jóasszonyt, Maerie-t, a Szajhát, Beccát, a Péket, Ser Raymun Darryt, Lord Darryt, az ifjú Lord Darryt, Bracken Fattyát, Íjász Willt, Harsleyt, Nolla jóasszonyt...

- Elég! - A Véreb arca megfeszült a dühtől. - Csak zajt csaptok. Ezek a nevek semmit sem jelentenek. Kik voltak ők?

- Emberek - felelte Lord Beric. - Nagy és kicsi emberek, fiatalok és öregek. Jó emberek és rosszak, akik Lannister-lándzsák hegyén végezték, vagy a gyomrukat Lannister-kardok hasították fel.

- Nem az én kardom hasította fel a gyomrukat. Aki ezt állítja, aljas hazug!

- Kaszter-hegy Lannistereit szolgálod - közölte Thoros.

- Valaha őket szolgáltam. Én meg még sok ezren. Mindannyian bűnösök vagyunk a többiek vétkeiben? - Clegane kiköpött. - Lehet, hogy mégiscsak lovagok vagytok. Úgy hazudtok, mint a lovagok, talán úgy is gyilkoltok.

Citrom és Szerencsés Jack kiabálni kezdett vele, Dondarrion azonban felemelte a kezét, és csendet intett.

- Mit értesz ez alatt, Clegane?

- A lovag kard és ló. A többi, az eskük, a felszentelt olaj meg a hölgyek záloga, mind csak a kardra kötött selyemszalag! Lehet, hogy a kard csinosabb, ha szalagok lógnak rajta, de éppen olyan halálos. Na hát, basszátok meg a szalagjaitokat, és dugjátok fel a kardotokat a seggetekbe! Ugyanolyan vagyok, mint ti. Az egyetlen különbség, hogy én nem hazudom másnak magam, mint ami vagyok. Úgyhogy öljetek meg, de ne nevezetek gyilkosnak, miközben ott álltok, és azt bizonygatjátok egymásnak, hogy a ti szarotok nem bűdös! Hallottátok?

Arya olyan fürgén ugrott ki Zöldszakáll mellett, hogy a férfi észre sem vette.

- Gyilkos vagy! - kiáltotta. - Megölted Mycah-t, ne is tagadd! Meggyilkoltad őt!

A Véreb a felismerés legcsekélyebb jele nélkül meredt rá.

- És ki volt ez a Mycah, kölyök?

- Nem vagyok kölyök! De Mycah az volt. Henteslegény, és te megölted őt! Jory elmondta, hogy majdnem kettévágtad, pedig még csak kardja sem volt! - Érezte, hogy mindenki őt nézi, az asszonyok, a gyerekek és a férfiak, mind, akik az üreges hegy lovagjainak nevezik magukat.

- No, ő meg kicsoda? - kérdezte valaki.

A Véreb válaszolt.

- Hét pokol! A húgocska. A kis mitugrász, aki a folyóba dobta Joff csinos kis kardját. - Hangosan felröhögött. - Nem tudtad, hogy halott vagy?

- Nem, te vagy halott! - vágott vissza neki.

Harwin megfogta a karját, és elhúzta onnét, Lord Beric pedig így szólt:

- A lány gyilkosnak nevezett. Tagadod, hogy megölted ezt a henteslegényt, Mycah-t?

A nagydarab férfi megrántotta a vállát.

- Joffrey felesküdt pajzsa voltam. A henteslegény megtámadta a herceget.

- Ez hazugság! - vergődött Arya Harwin markában. - Én voltam! Én ütöttem meg Joffrey-t, és én dobtam Oroszlánfogot a folyóba. Mycah elfutott, ahogy mondtam neki.

- Láttad, amint a fiú megtámadja Joffrey herceget? - kérdezte a Vérebtől Lord Beric Dondarrion.

- A királyi ajkáról hallottam. Nem tisztem megkérdőjelezni hercegek állítását. - Clegane Arya felé bökött. - A saját nővére ugyanúgy mondta el a történetet, amikor a ti drágalátos Robertetek előtt állt.

- Sansa hazug! - kiáltotta Arya, és megint rettenetesen haragudott a nővéreire. - Nem úgy volt, ahogy mondta. Nem úgy volt!

Thoros félrevonta Lord Bericet. A két férfi halkán suttogott egy darabig, miközben Arya fortyogott a haragtól. *Meg kell hogy öljk. Imádkoztam, hogy meghaljon, százszor és százszor imádkoztam!*

Beric Dondarrion visszafordult a Vérebhez.

- Gyilkossággal vádolnak, de a jelenlévők közül senki sem tudja, igaz-e az állítás, avagy hamis, ezért nem a mi feladatunk megítélni téged. Csak a Fény Ura teheti meg. Küzdelem általi ítéletet rovak ki rád.

A Véreb gyanakodva összevonta a szemöldökét, mintha nem hitt volna a fülének.

- Ostoba vagy csak örült vagy?

- Egyik sem. Igazságos úr vagyok. Bizonyítsd ártatlanságod pengével a kezekben, és szabadon elmehetsz.

- Ne! - kiáltotta Arya, mielőtt Harwin befogta a száját. *Ne, nem tehetik, elfog menni!* A Véreb halálosan bánik a karddal, ezt mindenki tudta. *Kifogja nevetni őket!*

Így is történt. A barlang visszahangzott a hosszú, rekedt, megvető röhögéstől.

- Akkor ki lesz az? - A Véreb Citromra pillantott. - A bátor férfi a hűgysárga köpönyegben? Nem? Hát te, Vadász? Te rugdostál már kutyákat, próbálkozz velem! - Meglátta Zöldszakállt. - Te elég nagy vagy, tyroshi, lépj elő! Vagy hagyod, hogy a kislány maga álljon ki ellenem? - Megint nevetett. - Gyerünk, ki akar meghalni?

- Velem állsz ki - közölte Lord Beric Dondarrion.

Aryának eszébe jutottak a mendemondák. *Őt nem lehet megölni* - gondolta az elképzelhetetlenben reménykedve. Az Örült Vadász levágta a kötelet Sandor Clegane kezéről.

- Kell a kardom és páncél. - A Véreb kisebesedett csuklóját dörzsölgette.

- A kardodat megkapod - bólított Lord Beric -, páncéled azonban az ártatlanság lesz.

Clegane szája megrándult.

- Az ártatlanságom a mellvérted ellen, mi?

- Ned, segíts levenni a mellvértemet!

Arya háta borsózott, amikor Lord Beric kiejtette az apja nevét, ez a Ned azonban gyermek volt, tíz-tizenkét éves, szőke hajú fegyverhordozó. Fürgén ott termett ura mellett, és kikapcsolta a csatokat, amelyek a határvidéki lord páncélját rögzítették. A bélés már alaposan elrohadt alatta a használattól és a verejtéktől, s amikor a fémet leemelték, az is széthullott. Gendry felszisszent.

- Anya, légy irgalmas!

Lord Beric bordái élesen kirajzolódtak a bőre alatt. Bal mellén, pontosan a mellbimbója fölött, ráncos sebhely húzódott, és amikor elfordult kardjáért és pajzsáért, Arya ugyanilyen heget látott a hátán is. *Egy lándzsa teljesen átdöfte.* A Véreb is látta. *Fél?* Arya azt akarta, hogy rettegjen, mielőtt meghal, ahogyan Mycah is rettegetett.

Ned odavitte Lord Bericnek a kardszóját és egy hosszú, fekete felsőkabátot. Ez utóbbit a páncél fölé szánták, így lazán lógott a testén, de az elején jól látszott háza kettéágazó, bíborszínű villáma. Kihúzta a kardot a hüvelyéből, s a szíjat visszaadta az apródjának.

Thoros a Vérebnek is odavitte a kardtartó övét.

- Van becsülete egy kutyának? - kérdezte a pap. - Ha esetleg azt forgatnád a fejedben, hogy kivágod magad innét, vagy elkapsz valami gyereket túsznak... Anguy, Denet, Kyle, az árulás legelső jelére nyilazzátok le! - Thoros csak azután adta oda a szíjat Clegane-nek, hogy a három íjász vesszőt illesztett a húrba.

A Véreb kirántotta a kardot, és elhajította a hüvelyt. Az Örült Vadász odaadta neki sárgára festett, vasszegecsekkel kivert tölgyfa pajzsát Clegane három fekete kutyájával. A Ned nevű fiú segített felhúzni Lord Beric pajzsát, amely olyan megviselt volt, hogy alig látszott rajta a bíbor villám és az elszórt csillagok.

Amikor azonban a Véreb ellenfele elé akart lépni, Myri Thoros megállította.

- Előbb imádkozunk. - A tűz felé fordult, és felemelte a karját. - Fény Ura, pillants le ránk!

A lobogó nélküli testvériség tagjai szerte a barlangban feleltek rá.

- *Fény Ura, védelmezz bennünket!*

- Fény Ura, védj meg bennünket a sötétségben!

- *Fény Ura, vesd ránk fényes orcád!*

- Gyújtsd meg közöttünk a tüzedet, R'hllor! - mondta a vörös pap. - Mutasd meg nekünk e férfi igazát vagy hamisságát! Ha bűnös, sújtsd le, ha igaz, adj erőt kardjának! Fény Ura, adj nekünk bölcsességet!

- *Mert az éj sötét* - kántálták a barlanglakók, Harwin és Anguy éppen olyan hangosan, mint a többi -, *és tele van iszonyattal.*

- Ez a barlang is sötét - jegyezte meg a Véreb -, de itt én vagyok az iszonyat. Remélem, kedves a te istened, Dondarrion. Nemsokára találkozol vele!

Lord Beric rezzenéstelen arccal bal tenyerére fektette kardja élét, és lassan végighúzta rajta a fegyvert. A sebből sötét vér buggyant, végigfolyt a pengén.

Majd a kard lángra lobbant.

Arya hallotta, hogy Gendry suttogva imát rebeg mellette.

- A hét pokolban égjete el! - szitkozódott a Véreb. - Te meg Thoros is! - A vörös papra pillantott. - Ha végeztem veled, te következel, Myri!

- Minden szavad a bűnösségedet támasztja alá, kutya! - felelte Thoros, miközben Citrom, Zöldszakáll és Szerencsés Jack fenyegetéseket meg átkokat üvöltözött. Maga Lord Beric némán állt, nyugodtan, mint az állóvíz, bal karján pajzzsal, jobb kezében az égő karddal. *Öld meg* - fohászodott Arya -, *kérlek, meg kell ölnöd!* Az alulról jövő fényben arca halotti maszknak tűnt, hiányzó szeme haragos, vörös sebhelynek. A kard a hegyétől a keresztvasig égett, de úgy látszott, Dondarrion nem érzi a forróságot. Úgy állt ott, mintha kőből faragták volna.

Amikor azonban a Véreb rárontott, gyors volt.

A lángoló kard felröppent, találkozott a hideg pengével. A nyomában hosszú fénycsíkok vilantak, mint a szalagok, amelyekről a Véreb beszélt. Acél csendült acélon. Alig háritották első csapását, Clegane újra lesújtott, ezúttal azonban Lord Beric pajzsa állta útját, az ütés erejétől faszilánkok repültek mindenfelé. A vágások keményen és gyorsan érkeztek, fentről és letről, jobbról és balról, de Dondarrion mindegyiket kivédte. A lángok a kard körül kavargtak, a penge útját vörös-sárga szellemek jelezték, Lord Beric minden mozdulatával élénkebb színben ragyogtak, míg úgy tűnt, mintha a Villámúr lángoló ketrecben állna.

- Ez futótűz? - kérdezte Arya Gendryt.

- Nem. Ez valami más. Ez...

- ...varázslat? - fejezte be helyette, miközben a Véreb hátrálni kezdett. Most Lord Beric támadott, a levegő tűzkigyókkal telt meg. A nagyobb termetű férfi mind hátrébb szorult. Clegane egy ütést a pajzsa felső részével kapott el, és az egyik festett kutya elveszítette a fejét. Visszatámadott, Dondarrion a saját pajzsát rántotta maga elé, majd rajta volt a sor lángoló pengéjével. A törvényen kívüli testvériség hangosan biztatta vezérét:

- A tiéd! - hallotta Arya, meg: - Gyerünk! Gyerünk! Gyerünk!

A Véreb elhárított egy fejére irányuló csapást, az arca eltorzult, amikor a lángok melege megcsapta. Felnyögött, átkozódni kezdett és hátratántorodott.

Lord Beric azonban pillanatnyi időt sem hagyott neki. Nem tágitott, állandóan a nagydarab férfi sarkában volt, karja nem nyugodott. A kardok összecsaptak, szétugrottak, megint összecsaptak. A villámos pajzsról szilánkok záporoztak, a kutyaét pedig kavargó lángok csókolták egyszer, kétszer, háromszor. A Véreb jobbra lépett, Dondarrion azonban villámgyors oldallépéssel megállította és visszaterelte... a komoran, vörösén izzó máglya irányába. Clegane hátrált és hátrált, míg meg nem érezte a hőséget a hátán. Egy gyors pillantással felmérte a mögötte lobogó tüzet, de ez majdnem a fejébe került, amikor Lord Beric újra rohamozott.

Arya látta Sandor Clegane szeme fehérjét, ahogy a férfi ismét előretört. Három lépés előre, kettő hátra, egy mozdulat balra, amelyet Lord Beric kivédett, még kettő előre, egy hátra, klang, klang, egyik ütés a másik után záporozott a nagy tölgyfa pajzsokra. A Véreb ritkás, sötét haja ve-rejtekéntől csillogó homlokára tapadt. *A bor verejtéke* - gondolta Arya, mert eszébe jutott, hogy ré-szegen fogták el. Mintha kezdődő félelem jeleit látta volna a szemében. *Veszít* -biztatta magát

mámorosan, ahogy Lord Beric lángoló kardja felemelkedett és lecsapott. A Villámúr egyetlen vad rohammal visszavett minden területet, amit a Véreb nyert, és Clegane ismét a tűzverem szélén találta magát. *Megfog halni, vége, vége!* Arya lábujjhegyre állt, hogy jobban lásson.

- *Nyomorult fattyú!* - ordította a Véreb, amikor érezte, hogy a lángok a combja hátulját nyaldossák. Rohamozott, egyre erősebben és erősebben lendítve meg a súlyos kardot, igyekezett nyers, brutális erejével szétzúzni kisebb ellenfelét, eltörni a pengéjét, a pajzsát vagy a karját. Dondarrion háritásainak lángja azonban a szeme felé kapott, és ahogy hátrahökölt előle, elveszítette a talajt a lába alól, fél térdre zuhant. Lord Beric azonnal ott termett, kardja sikitva csapott le, tüzes zászlócskákat hagyott a levegőben maga mögött. Az erőfeszítéstől lihegő ellenfele az utolsó pillanatban kapta a feje fölé a pajzsát, a barlang megremegett a szétforgácsolódozó tölgyfa recse-nésétől.

- Ég a pajzsa - mondta Gendry fojtott hangon. Abban a pillanatban Arya is meglátta. A lángok sebesen szétterjedtek a lepattogzott sárga festéken, pillanatok alatt körülölelték a három fekete kutyát.

Sandor Clegane elkeseredett ellentámadással ismét lábra állt. Lord Beric hátrált egy lépést, és a Véreb mintha csak ekkor döbönt volna rá, hogy a közvetlenül az arca mellett tomboló lángok saját égő pajzsáról származnak. Rémülten felüvöltött, lecsapott a törött tölgyfára, és befejezte a rombolást. A pajzs kettéhasadt, az egyik, még mindig lángoló darabja pörögve elrepült, a másik viszont makacsul kapaszkodott a Véreb alkarjába. Kétségbeesett erőfeszítései, hogy megszabaduljon tőle, csak még jobban felszították a tüzet. A lángok átterjedtek a ruhája ujjára, s egy pillanattal később egész bal karja lángolt.

- *Végezz vele!* - biztatta Lord Bericet Zöldszakáll, míg mások hangosan kántálni kezdték: - *Bűnös!*

Arya a többiekkel ordított.

- *Bűnös! Bűnös! Öld meg! Bűnös!*

Lord Beric előresiklott, simán, mint a nyári selyem, hogy végezzen ellenfelével. A Véreb rekedten felordított, két kezébe kapta a kardját, a feje fölé emelte, és teljes erejével lesújtott. Lord Beric könnyedén háritotta a csapást...

- Neeeeee! - sikoltotta Arya.

...a lángoló kard azonban kettétört, a Véreb hideg acélja Lord Beric húsába hatolt a váll és a nyak találkozásánál, és tisztán kettéhasította egészen a mellcsontig. A vér forró, fekete sugárban lövellt ki.

A még mindig égő Sandor Clegane hátraugrott. Lerántotta a karjáról a pajzsa maradványait, szitkozódva elhajította, majd meghempergőzött a földön, hogy elfojtsa a karján futkosó lángokat.

Lord Beric térdei lassan összecsuklottak, mintha imához készülődne. Amikor kinyitotta a száját, csak vér buggyant ki rajta. A Véreb kardja még mindig benne állt, ahogy előrebukott. A talaj beitta a vérét. A hegy gyomrában egyetlen pissenés sem hallatszott, csak a lángok ropogása és a Véreb nyüsztése, ahogy igyekezett talpra állni. Arya csak Mycah-ra és a sok ostoba imára gondolt, amit a Véreb haláláért mondott. *Ha vannak istenek, miért nem Lord Beric győzött?* Tudta, hogy a Véreb bűnös.

- Kérlek! - recsegte Sandor Clegane, magához szorítva a karját. - Megégtem. Segítsetek! Valaki segítsen nekem! - sírt. - Kérlek!

Arya döböntően bámult rá. *Úgy zokog, mint egy csecsemő* - gondolta.

- Melly, lásd el a sebet! - mondta Thoros. - Citrom, Jack, segítsetek Lord Bericnek! Ned, jobb lesz, ha te is jössz!

A vörös pap kirántotta a Véreb kardját elesett ura testéből, és hegygel lefelé a véráztatta földbe vágta. Citrom Dondarrion karja alá csúsztatva nagy kezét, Szerencsés Jack a lábait fogta meg. Megkerülték vele a tüzet, és bevitték az egyik sötét alagútba. Thoros és a Ned nevezetű fiú követék őket.

Az Örült Vadász köpött egyet.

- Azt mondom, vigyük vissza Kőszentélybe, és zárjuk egy varjúkretrebe!

- Igen! - helyeselt Arya. - Meggyilkolta Mycah-t! Tényleg!

- Milyen haragos kis mokus - dörmögte Zöldszakáll.

Harwin sóhajtott.

- R'hllor ártatlannak ítélte.

- Ki az a Rulor? - Arya még a nevét sem tudta kimondani.

- A Fény Ura. Thoros azt tanította nekünk...

A lányt azonban nem érdekelte, mit tanított nekik Thoros. Kirántotta a hüvelyéből Zöldszakáll törét, és mielőtt a férfi megállíthatta volna, eliramodott. Gendry is utánacapott, de számára mindig is túl gyors volt.

Héthúr Tom és néhány asszony éppen talpra segítette a Vérebet. Aryának a torkán akadt a szó, amikor megpillantotta a karját. Ahol a pajzs bőrszíját rácsatolták, ott rózsaszín csík húzódott, alatta és fölötte azonban a hús repedezett volt, vörös, és könnyöktől csuklóig ömlött belőle a vér. Amikor a férfi tekintete találkozott az övével, a szája megremegett.

- Ennyire akarod a halálomat? Akkor tedd meg, farkasleány! Döfj le! Tisztább, mint a tűz. - Clegane talpra próbált állni, de ahogy megmozdult, egy darab égett hús levált a karjáról, és a térdéi megroggyantak alatta. Tom elkapta a jó karja alatt, és erősen tartotta.

A karja - gondolta Arya -, *és az arca*. De hát ő a Véreb volt. Azt érdekelte, hogy a pokol tüzeiben égjen. A kést nehéznek érezte a kezében, ezért még erősebben megszorította.

- Megölted Mycah-t - mondta még egyszer, vajon le meri-e tagadni. - Mondd meg nekik! Megölted! Megölted!

- Igen. - Az egész arca megvonaglott. - Legázoltam, kettévágtam és nevettem rajta. Azt is végignéztem, hogy véresre verik a nővéredet, végignéztem, ahogy levágják az apád fejét!

Citrom megragadta a lány csuklóját, csavart rajta egyet, és elvette tőle a tört. Arya belerúgott, de a férfi nem adta vissza.

- Menj a pokolba, Véreb! - üvöltött Sandor Clegane-re tehetetlen, fegyvertelen dühében. - Menj a pokolba!

- Már ott van - szólalt meg mögötte egy hang, alig több suttogásnál.

Amikor Arya megfordult, Lord Beric Dondarrion állt előtte, véres kezével Thoros vállába kapaszkodott.

CATELYN

Hadd pihenjenek a tél királyai hideg kriptájukban, a föld alatt - gondolta Catelyn. A Tullyk a folyóból merítették erejüket, és oda is tértek vissza életük útjának végén.

Lord Hostert ragyogó ezüstpáncéljában egy karcsú facsónakba fektették, kék és vörös palástját alá terítették. Felsőkabátja is két színre oszlott, kékre és vörösre. Sisakját feje mellett ezüst- és bronzpikkelyű pisztráng díszítette, mellkasára festett fakardot fektettek, ujjait a markolatra hajlították. Aszott kezét páncélkesztyű fedte, s ettől újra szinte erősnek tűnt. Óriási, vasalt tölgyfa pajzsát a bal oldalára helyezték, jobbára vadászkürtje került. A csónak többi részét fadarabokkal, gallyakkal és pergamendarabkákkal rakták tele, és kövekkel, nehezeknek. A csónak orrában Zúgó ugró pisztrángját lobogtatta a szél.

Hét embert választottak ki, akik a vízre taszítják majd a csónakot, isten hét arcának tiszteletére. Az egyik Robb volt, Lord Hoster hűbérura. Mellette Lord Bracken, Lord Hollófa, Lord Vance, Lord Mallister, Ser Marq Piper és Sánta Lothar Frey állt, ki a régóta várt választ hozta az Ikrekből. Kíséretét negyven katona alkotta, a parancsnokuk Folyami Walder volt, a legidősebb Frey fattyú, szigorú, sűrű hajú férfi, félelmetes harcos hírében állt. Érkezésük, alig néhány órával Lord Hoster távozása után, éktelen haragra gerjesztette Edmure-t.

- Walder Freyt meg kellene nyúzni és felnégyelni! - kiabálta. - Egy nyomorékot meg egy fattyút küld hozzánk tárgyalni, ne mondjátok, hogy ezt nem sértésnek szánja!

- Nem kétkem, hogy Lord Walder körültekintően választotta ki a követeit - felelte az asszony. - Gyermeked cselekedet volt, kicsinyes bosszú, de ne felejtsetd el, kivel van dolgunk! Apánk Elkészt Lord Freynek hívta. A fickó rossz kedélyű, irigy, legfőképpen pedig büszke!

A fia szerencsére józanabban viselkedett, mint az öccse. Robb az udvariasság szabályainak megfelelően köszöntötte a Freyeket, a kíséretet elszállásolta a barakkokban, és halkán megkérte Ser Desmond Grellt, hogy álljon félre, hadd részesüljön Lothar abban a megtiszteltetésben, hogy utolsó útjára segítheti Lord Hostert. *A fiam éveit meghazudtoló, keserves bölcsességet tanult.* Lehet, hogy a Frey-ház elhagyta Észak Királyát, az Átkelő Ura azonban továbbra is Zúgó legerősebb zászlóhordozója maradt, Lothar pedig most őt képviselte itt.

A hét férfi a vízbe vezető lépcsőről indította útnak Lord Hostert, a vízbe gázoltak, ahogy felhúzták a kapurácsot. A puha testű, jól megtermett Lothar Frey erősen lihegett, amikor ellökték és az áramlatra bízták a csónakot. Az orrnál álló Jason Mallister és Hollófa Tytos mellkasig a vízben állt, hogy a csónakot a helyes útra irányítsák.

Catelyn a mellvédről figyelte őket, figyelt és várt, mint már annyiszor. A sebes és vad Sziklazúzó lándzsaként dőft a széles Vörös Ág oldalába, kékesfehér vize összekeveredett a nagyobb folyó sáros vörösesbarnájával. A víz fölött hajnali pára lebegett, finoman, mint az ökörnyal, mint az emlékezet foszlányai.

Bran és Rickon várják apámat - gondolta Catelyn szomorúan -, *ahogy egykor én vártam őt.*

A karcsú csónak átúszott a Vízkapu vörös kőíve alatt, fokozatosan felgyorsult, ahogy belekeült a Sziklazúzó főáramába, és kisiklott a forgatagba, ahol a két folyó elvegyült. Amikor a hajócska kibukkant a kastély magas, védelmező falai közül, a szél belekapott négyyszögletű vitorlájába, és Catelyn látta, ahogy a napfény megcsillan apja sisakján. Lord Hoster Tully kormánylapátja tartotta az irányt, a holttest nyugodtan vitorlázott a csatorna közepén, egyenesen a felkelő nap felé.

- Most - szólalt meg a nagybátyja. Mellette a fivére, Edmure - most már *Lord Edmure* (menynyi ideig fog tartani, mire megszokja ezt!) - nyílve szót illesztett íja húrjára, fegyverhordozója pedig lángcsóvát tartott a hegyéhez. Edmure megvárta, míg a vessző lángra kap, aztán felemelte a

nagy íjat, az ideget kihúzta a füléig, és kiröpítette a nyílveesszöt. Az égő lövedék mély szisszenéssel szállt az ég felé. Catelyn szemével és szívével követte röptét, míg halk szisszenéssel a vízbe nem csapódott jóval Lord Hoster csónakja mögött.

Edmure halkan szitkozódott.

- A szél - mondta, és újabb nyílveesszöt vett elő. - Újra!

A csóva megnyalta az olajjal átitatott rongyot a nyílhegy mögött, a lángok felszökkentek. Edmure emelt, feszített és lőtt. A vessző magasra és messzire szállt. Túl messzire. Eltűnt a vízben, legalább tíz lábbal a csónak előtt, a tüze egy szempillantás alatt kialudt. Edmure nyaka oly vörös lett, mint a szakállá.

- Még egyszer! - parancsolta, egy harmadik nyílveesszöt vett elő a tegezből. *Olyan feszült, mint az íja húrja* - gondolta Catelyn.

Minden biztonnyal Ser Brynden is így látta.

- Engedd meg, uram! - ajánlkozott.

- Én is meg tudom csinálni - morogta Edmure. Megvárta, míg meggyújtják a vesszöt, felkapta az íjat, mély levegőt vett, és megfeszítette a húrt. Egy hosszú pillanatig mintha habozott volna, miközben a láng ropogva küszört a nyílveesszön. Végül elengedte. A vessző egyre feljebb és feljebb emelkedett, aztán lefelé vette az irányt, zuhant, zuhant... és elsüvített a vitorla mellett.

Éppen csak hogy elvétette, alig egy karnyújtással, de mégis elvétette.

- A Mások vigyék el! - káromkodott a fivére. A csónak már majdnem lőtávolon kívül ért, s egyik ködgomolyagból a másikba sodródott. Edmure szó nélkül a nagybátyja kezébe nyomta az íjat.

- Gyorsan - mondta Ser Brynden. Nyílveesszöt helyezett az íj húrjára, odatartotta a tűzhöz, feszített és lőtt, mielőtt Catelyn egyáltalán meggyőződhetett volna róla, hogy a vessző tüzet fogott... de ahogy a lövedék emelkedett, látta a nyomában halvány narancssárga zászlócskaként húzott lángcsóvát. A csónak addigra beleveszett a ködbe, és a süllyedő nyílveessző is eltűnt... de csak egy szívdobbanásnyi időre. Majd, hirtelen, mint a remény, kinyílt a vörös virág. A vitorla tüzet fogott, a köd rózsaszín és narancssárga fényben izzott fel. Catelyn egy pillanatra tisztán látta a csónak lángok koszorúzza körvonalát.

Figyeld az utat, kicsi Cat - hallotta az apja suttogását.

Catelyn vakon kinyújtotta a karját, hogy megfogja a fivére kezét, Edmure azonban már nem volt ott mellette, egyedül állt a mellvéd legmagasabb pontján. Helyette Brynden nagybátyja fogta meg a kezét, erős ujjait az övéi közé fonta. Együtt nézték az egyre zsugorodó tűzgolyót, ahogy az égő hajó beleveszett a messzeségbe.

Aztán nem volt sehol... talán még mindig lefelé sodródott az árral, de az is lehet, hogy össze tört és éppen süllyedt. A páncél súlya lehúzza majd Lord Hostert a folyóágy puha iszapjába, a víz csarnokaiba, ahol a Tullyk örökké tartó udvart ülnek utolsó szolgálóikkal, a halak tömegével.

Alig tűnt el az égő hajó a szemük elől, Edmure elment. Catelyn szerette volna megölelni, ha csak egy pillanatra is, szeretett volna leülni egy órára, egy éjszakára vagy akár egy holdfordulóra, hogy a holtakról beszélgessenek és gyászoljanak. Jól tudta azonban, hogy ennek nem most van itt az ideje. Az öccse már Zúgó ura, lovagjai most elébe járulnak, hogy kifejezzék részvétüket, és hűséget fogadjanak neki, elzárván őt ezzel egy olyan jelentéktelen apróságtól, mint nővére bánata. Edmure meghallgatta őket, bár látszott, egyetlen szavuk sem hatol el hozzá.

- Nem szégyen elvéteni a lövést - mondta neki a nagybátyja halkán. - Ezt meg kéne mondani Edmure-nak. Amikor az én apámat vitte el a folyó, Hoster is célt tévesztett.

- Az első vesszővel. - Catelyn túl fiatal volt még akkor, így nem emlékezhetett, de Lord Hoster gyakran elmesélte neki. - A második eltalálta a vitorlát.

Mélyet sóhajtott. Edmure egyáltalán nem volt olyan erős, amilyennek látszott. Apjuk számára kegyelem volt a végül elérkező halál, a fivérét azonban így is nagyon megviselte.

Az előző éjjel, ivás közben összeomlott és sírva fakadt, tele bánattal és sajnálattal amiatt, amiket nem tett meg, és a szavakért, amelyeket nem mondott ki. Soha nem lett volna szabad kilovagolnia és csatát vívnia az átkelőknél, mondogatta az asszonynak könnyeivel küszködve, hanem

ott kellett volna maradnia apjuk ágya mellett.

- Vele kellett volna lennem, ahogyan te vele voltál - mondta. - Beszéltem rólam is a végén? Mondd meg az igazat, Cat! Hívtak engem?

Lord Hoster utolsó szava az volt, hogy „Pipacs”, de Catelyn képtelen volt rávenni magát, hogy elárulja az igazat.

- A nevedet suttogta - hazudta, a fivére pedig hálásan bólintott, és megcsókolta a kezét. *Ha nem próbálta volna borba fojtani a bánatát és a büntudatát, talán képes lett volna célba találni* - gondolta Catelyn sóhajtva, de ez is olyasmi volt, amit nem mert hangosan kimondani.

A Fekete Hal lekísérte őt a mellvédről oda, ahol Robb állt ifjú királynéjával az oldalán, zászlóhordozóival körülvéve. A fia, amikor észrevette őt, szó nélkül átölelte.

- Lord Hoster olyan nemesen festett, akár egy király, hölgyem - mondta Jeyne. - Bár megadott volna nekem, hogy ismerjem őt!

- Nekem pedig, hogy jobban ismerjem - tette hozzá Robb.

- Ő is szerette volna - mondta Catelyn. - Túl sok mérföld volt Zúgó és Deres között. - *És úgy látszik, túl sok hegy, folyó meg hadsereg Zúgó és a Sasfészek közt.* Lysa nem felelt a levelükre.

Királyvár is hallgatott. Remélte, hogy Brienne és Ser Cleos mostanra elérték a várost a fogollyal. Az is lehet, hogy Brienne már visszafelé tart, s a lányok is vele vannak. Ser Cleos megesküdött, hogy hollót küldet az Ördögfiókával, amint lebonyolítják a cserét. Megesküdött rá! De hát a hollók nem mindig érkeznek meg. Lehet, hogy valami íjász lelőtte a madarat, és megsütötte vacsorára. A levél, amely nyugalmat hozott volna a szívének, talán valami tábortűz hamujában hever egy halom hollócsont mellett.

Mások is várakoztak, hogy részvétükről biztosítsák Robbot, így Catelyn türelmesen félreállt, míg Lord Jason Mallister, a Hordó és Ser Rolph Spicer egyenként beszéltek vele. Amikor azonban Lothar Frey közeledett, az asszony rántott egyet a fia ruhaujján. Robb odafordult, és várta, milyen üzenetet hozott nekik Lothar.

- Felség! - Lothar Frey a harmincas évei közepén járó kövér férfi volt, közel ülő szemekkel, hegyes szakállal és göndör fürtökben a vállára omló sötét hajjal. A Sánta Lothar nevet születésekor kifordult lábának köszönhette. Az utóbbi tíz-egynéhány évben apja intézőjeként szolgált. - Sajnáljuk, hogy gyászod órájában törünk rád, de talán fogadsz bennünket ma este.

- Örömmel - felelte Robb. - Soha nem állt szándékomban ellenségeskedést szítani házaink között.

- Ahogy nekem sem az ellenségeskedés kiváltó okának lenni - tette hozzá Jeyne királyné.

Lothar Frey elmosolyodott.

- Értem, ahogyan nemes atyám is. Azt üzeni rajtam keresztül, hogy ő maga is volt fiatal, és jól emlékszik rá, milyen, ha valakinek a szívét rabul ejti a szépség.

Catelyn erősen kételkedett abban, hogy Lord Walder ilyesmit mondott volna, vagy hogy valaha is rabul ejtette a szívét a szépség. Az Átkelő Ura túlélte hét feleséget, s most vette el a nyolcadikat, de mindegyikről csak úgy beszélt, mint ágymelegítőről és tenyészkanccáról. A szavak azonban szépen szóltak, és aligha utasíthatták vissza a bókot. Robb nem is tette.

- Apád igen előzékeny - mondta a fia. - Már nagyon várom a beszélgetésünket.

Lothar meghajolt, kezét csókolt a királynénak és távozott. Addigra már vagy tucatnyian gyűltek oda szót váltani a királlyal. Robb beszélt mindegyikükkel, ennek köszönetet mondott, arra rámosolygott, ahogy a helyzet éppen megkívánta. Csak akkor fordult vissza Catelynhez, amikor az utolsóval is végzett.

- Van valami, amiről beszélünk kellene. Sétálnál velem?

- Ahogy parancsolod, felség.

- Ez nem parancs volt, anya.

- Akkor a legnagyobb örömmel. - A fia meglehetősen kedvesen bánt vele, amióta visszatért Zúgóba, de ritkán kereste fel. Catelyn nem hibáztathatta azért, hogy ifjú királynéjával kellemebben érzi magát. *Jeyne megörvendeztetni, én pedig semmit nem kínálhatok neki, csak bánatot.* Úgy látta, Robb a felesége fivéreinek, az ifjú Rollamnak, apródjának, és Ser Raynaldnak, zászló-

vívőjének a társaságát is élvezi. *Azoknak a helyébejöttek, akiket elveszített* - ébredt rá az asszony, amikor együtt látta őket. Rollam foglalta el Bran helyét, Raynald részben Theon, részben Havas Jon. Csak a Westerlingekkel látta Robbot mosolyogni vagy nevetni, úgy mint kisfiúkorában. Mindenki másnak Észak Királya volt, akinek a fejét akkor is lehúzza a korona súlya, amikor épp nem viseli.

Robb gyengéden megcsókolta a feleségét, megígérte, hogy a lakosztályukban újra találkoznak, és elindult anyjával az oldalán. Lépteik az Istenerdő felé vitték őket.

- Lothar barátságosnak tűnt, ez reménykeltő. Szükségünk van a Freyekre.

- Ez nem jelenti azt, hogy meg is kapjuk őket.

A fiú bólintott. Komor arca és megereszkedett vállalai megindították az asszony szívét. *A korona összezúzza. Annyira szeretne jó király lenni, bátor, becsületes és okos, de túl nagy súly ez egy fiúnak.* Robb minden tőle telhetőt megtett, a csapások azonban egyre csak záporoztak, egyik a másik után, kíméletlenül. Amikor meghozták az Alkonyvölgy melletti csata hírét, ahol Lord Randyll Tarly szétzúzta Robett Glovert és Helman Tallhartot, azt várta, hogy fia dühöngeni kezd. Ő azonban ehelyett néma hitetlenséggel bámult maga elé, és azt mondta:

- Alkonyvölgy, a Keskeny-tenger mellett? Miért mentek Alkonyvölgyhöz? - Zavartan megrázta a fejét. - A gyalogságom egyharmada elveszett Alkonyvölgyért?

- A vasemberek elfoglalták a kastélyomat, a Lannisterek pedig most foglyul ejtették a fivéremet - mondta Galbart Glover elkeseredetten. Robett Glover túlélte a csatát, de nem sokkal utána elfogták a Királyi út közelében.

- Nem sokáig lesz fogoly - ígérte a fia. - Felajánlom nekik cserébe Martyn Lannistert. Lord Tywinnak el kell fogadnia az öccse miatt. - Martyn Ser Kevan fia volt, annak a Willemnek az ikertestvére, akit Lord Karstark lemészárolt. Catelyn tudta, hogy azok a gyilkosságok még mindig kísértik a fiát. Martyn körül megháromszorozta az őrséget, de még így is állandóan aggódott az épségéért.

- Ki kellett volna cserélnem a Királyölőt Sansára, amikor először kértél rá - sóhajtotta Robb, miközben végigmentek a galérián. - Ha felajánlom a kezét a Viráglóvagnak, a Tyrellek talán mellénk állnak, nem pedig Joffrey mellé. Gondolhattam volna rá.

- A gondolataid a csatáidon jártak, és ez így helyes. Még egy király sem gondolhat mindenre.

- Csata - dűnnyögte Robb, ahogy átvezette a fák között. - Minden csatát megnyertem, valahogy mégis elveszítem a háborút. - Felpillantott, mintha a válasz az égre lenne írva. -A vasemberek elfoglalták Derest és a Cailin-árkot is. Apa halott, Bran, Rickon, talán Arya is. És most a te apád.

Nem hagyhatta, hogy a fián úrrá legyen a kétségbeesés. Túl sokat ivott maga is ebből a keserű pohárból.

- Az én apám már hosszú ideje haldoklott. Ezen nem változtathattál. Követtél el hibákat, Robb, de melyik király nem? Ned büszke lenne rád.

- Anya, van valami, amit tudnod kell.

Catelyn szíve megállt egy pillanatra. *Olyasvalamiről van szó, amit Robb gyűlöl. Valami, amit retteg elmondani.* Nem tudott másra gondolni, csak Brienne-re és a küldetésére.

- A Királyölőről van szó?

- Nem. Sansáról.

Halott - gondolta Catelyn azonnal. - *Brienne kudarcot vallott, Jaime meghalt, Cersei pedig bosszúból megölette az én édes kislányomat.* Egy pillanatig beszélni is alig tudott.

- El... elment, Robb?

- Elment? - A fiú meglepődött. - Hogy halott-e? Ó, anya, nem, dehogyis, nem erről van szó, nem bántották, vagyis úgy nem, csak... jött egy madár tegnap éjjel, de nem tudtam rávenni magam, hogy elmondjam, míg apádat nyugalomra nem helyeztük. - Robb megfogta a kezét. - Feleségül adták Tyrion Lannisterhez.

Catelyn belekapaszkodott a kezébe.

- Az Ördögfiókához.

- Igen.

- Megesküdött, hogy kicseréli a bátyjára - suttogta tompán. - Sansát és Aryát is. Visszakapjuk őket, ha hazaküldjük a drágalátos Jaime-jüket, az egész udvar előtt fogadta meg. Hogy vehette feleségül, miután ezt mondta az istenek és emberek előtt?

- A Királyölő fivére. Az esküszegés a vérükben van. - Robb ujjai megérintették a kardgombját. - Ha tudnám, levágnám a rusnya fejét. Akkor Sansa megövezgyülne, és szabad lenne. Nem látok más megoldást. Kikényszerítették belőle a szavakat egy septon előtt, és vörös köpönyeget adtak rá.

Catelynnek eszébe jutott a torz kis ember, akit a keresztútnál álló fogadóban ejtett foglyul, és egészen a Sasfészekig cipelt.

- Hagynom kellett volna, hogy Lysa kilökje a Hold Ajtaján. Szegény drága Sansám... ugyan miért tenne ilyet vele bárki is?

- Deresért - vágta rá azonnal Robb. - Most, hogy Bran és Rickon halottak, Sansa az örökösöm. Ha velem történik valami...

Az asszony kétségbeesetten megszorította a kezét.

- Semmi sem történik veled. Semmi. Azt nem bírnám elviselni. Elvették Nedet és az öcséidet. Sansát megházasították, Arya eltűnt, az apám meghalt... ha téged bármi baj érne, beleőrülnék, Robb! Már csak te maradtál nekem. Már csak te maradtál Északnak.

- Még nem vagyok halott, anya.

Catelynt hirtelen rettegés fogta el.

- A háborúkat nem kell feltétlenül az utolsó csepp vérig vívni. - Még ő is meghallotta a kétségbeesést a saját hangjában. - Nem te lennél az első király, aki térdet hajt, még csak az első Stark sem!

A fiú vonásai megkeményedtek.

- Nem. Soha.

- Nincs ebben semmi szégyen! Balon Greyjoy is térdet hajtott Robert előtt, amikor levették a felkelését. Torrhen Stark inkább térdet hajtott Hódító Aegon előtt, mint hogy a sárkánytűzbe küldte volna a seregét.

- Aegon megölte Torrhen király apját? - Elhúzta tőle a kezét. - Azt mondtam, soha.

Most a gyermeket játssza, nem a királyt.

- A Lannistereknek nem kell Észak. Csak hűségüket akarnak és túsokat, semmi többet... az Ördögfióka pedig megtartja Sansát, bármit teszünk is, így hát a túsuk megvan. A vasemberek engesztelhetlenebb ellenfelek, ezt biztosra veheted. Ha meg akarják tartani Északot, a Greyjoyok a Stark-ház egyetlen sarját sem hagyhatják életben, aki vitathatná a jogaikat. Theon megölte Brant és Rickont, tehát már csak veled kell végezniük... igen, és Jeyne-nel. Szerinted Lord Balon megengedheti magának, hogy életben hagyja? És ha utódot szül neked?

Robb arca fagyos maradt.

- Ezért engedted el a Királyölőt? Hogy békét köss a Lannisterekkel?

- Jaime-et Sansa kedvéért engedtem szabadon... és Aryáért, ha még életben van. Nagyon jól tudod. De olyan szörnyű talán, ha emellett a béke reményét is dédelgettem?

- Igen - felelte Robb. - A Lannisterek megölték az apámat.

- Azt hiszed, én elfelejtettem?

- Nem tudom. Elfelejtetted?

Catelyn még sohasem ütötte meg a gyerekeit haragjában, de Robbot most majdnem megütötte. Nagy nehezen emlékeztette magát, milyen rémült és magányos lehet a fia.

- Te vagy Észak Királya, tiéd a választás. Csak azt kérem tőled, hogy gondolkozz el azon, amit mondtam. A dalnokok nagyra tartják az olyan királyt, aki vitézül, csatában hal meg, de az életed többet ér egy dalnál. Legalábbis annak, akitől kaptad. Igen, nekem többet ér! - Lehajtotta a fejét. - Megengeded, hogy távozzak?

- Igen. - A fiú megfordult, és kivonta a kardját. Hogy mi volt vele a szándéka, Catelyn nem tudta volna megmondani. Itt nem volt ellenség, nem volt, akivel küzdeni lehetett volna. Csak ő és

a fia, ott a magas fák és a lehullott levelek közt. *Vannak csaták, amiket nem lehet karddal megnyerni* - akarta mondani neki Catelyn, de félt, hogy az ilyen szavak a királynál süket fülekre találnak.

Néhány órával később éppen a hálótermében varrogatott, amikor az ifjú Rollam Westerling futva megérkezett a vacsorahívással. *Jól van* - gondolta Catelyn megkönnyebbülten. A veszekedésük után nem volt biztos benne, hogy a fia szeretné látni a vacsorán.

- Kötelességtudó fegyverhordozó vagy - mondta komolyan Rollamnak. *Bran is éppen ilyen lett volna.*

Ha Robb hűvösnek is tűnt az asztalnál, Edmure pedig mogorvának, Sánta Lothar udvariassága mindkettőjüket pótolta. Maga volt a megtestesült kellem, meleg szavakkal emlékezett Lord Hosterre, szelíden részvétét fejezte ki Catelynnak Bran és Rickon elvesztése miatt, megdicsérte Edmure-t a Kómalomnál aratott győzelemért, Robbnak pedig köszönetet mondott a „gyors és határozott” büntetésért, amit Rickard Karstarkra szabott ki. Lothar fattyú fivére, Folyami Walder már más tésza volt. A nyers, savanyú kedélyű férfi a vén Lord Walder gyanakvó arkifejezését örökölte. Keveset beszélt, figyelmét leginkább az eléje tett ételnek és italnak szentelte.

Miután elhangzott a sok üres szó, a királyné és a többi Westerling elnézést kértek, a vacsora maradványait eltakarították, Lothar Frey pedig megköszönte a torkát.

- Mielőtt rátérnénk az ügyre, ami végett eljöttünk ide, van valami, amit meg kell beszélnünk - közölte ünnepélyesen. - Attól tartok, igen komoly dologról van szó. Reméltem, nem rám hárul majd a kötelesség, hogy e híreket átadjam nektek, de úgy tűnik, kénytelen leszek. Nemes atyám levelet kapott az unokáitól.

Catelynt annyira emésztette a sajátjai felett érzett gyász, hogy szinte megfeledkezett a két Freyről, akiknek vállalta a nevelését. *Ne többet! Anya, irgalmazz, hát hány csapást kell még elviselnünk?* Valahogy érezte, hogy a következő szavak, amiket hall, újabb tört döfnek majd a szívébe.

- Az unokák Deresben? - kérdezte nagy nehezen. - A gyámfiaim?

- Walder és Walder, igen. Jelenleg a Rémvölgyben tartózkodnak, úrnóm. Fáj, hogy ezt kell mondanom, de csatára került sor. Deres leégett.

- Leégett? - kérdezte Robb hitetlenkedve.

- Északi uraitok megpróbálták visszafoglalni a vasemberektől. Amikor Theon Greyjoy látta, hogy a zsákmánya elveszett, felgyújtotta a várat.

- Semmilyen csatáról nem hallottunk - mondta Ser Brynden.

- Elismerem, unokaöcsém fiatalok még, de ott voltak. A levelet Nagy Walder írta, de az unokatestvére is aláírta. Beszámolójuk szerint igen véres munka volt. A várnagyotok meghalt. Mi is volt a neve, Ser Rodrik?

- Ser Rodrik Cassel - felelte Catelyn tompán. *A drága, bátor, hűséges öreg lélek.* Szinte látta maga előtt, ahogy harcias, fehér pofaszakállát rángatja. - A többiek?

- Attól tartok, a vasemberek sokukat kardélre hányták.

Robb szóhoz sem jutott a haragtól. Öklével az asztalra csapott, és elfordította az arcát, hogy a Freyek ne lássák a könnyeit.

Az anyja azonban látta őket. *A világ mindennap egy kicsit sötétebb lesz.* Catelyn gondolatai továbbkalandoztak Ser Rodrik kislányára, Bethre, a fáradhatatlan Luwin mesterre, a vidám Chayle septonra, Mikkenre a kovácsműhelyében, Farlenre és Pallára a ketreceknél, Öreg Nanra és az egyszerű Hodorra. A szíve zokogott.

- Csak nem mindenki!

- Nem - rázta a fejét Sánta Lothar. - Az asszonyok és a gyermekek elrejtőztek, köztük az unokaöcsém, Walder és Walder. Mivel Deres romokban hevert, a túlélőket Lord Bolton fia visszavitte a Rémvölgybe.

- Bolton fia? - kérdezte Robb feszülten.

- Azt hiszem, fattyú fia - felelte Folyami Walder.

- Havas Ramsay? Van Lord Roose-nak másik fattya is? - fortyant föl Robb. - Ez a Ramsay

gyilkos szörnyeteg volt, és gyáván halt meg. Én legalábbis így értesültem róla.

- Ehhez nem tudok mit hozzáfűzni. A háborúban általában nagy a fejetlenség. Sok a téves jelentés. Én csak annyit mondhatok, hogy az unokaöcséim azt állítják, ez a Bolton fattyú mentette meg Deres asszonyait és a gyermekeket. Akik megmaradtak, most biztonságban vannak a Rém-völgyben.

- Theon! - kapta fel a fejét hirtelen Robb. - Mi történt Theon Greyjoy-jal? Megölték?

Sánta Lothar széttárta a karjait.

- Ezt nem tudom, felség. Walder és Walder nem tesz említést a sorsáról. Lord Bolton talán tudja, ha kapott híreket a fiától.

- Meg fogjuk kérdezni tőle - közölte Ser Brynden.

- Látom, a hír mindegyikötöket felzaklatta. Sajnálom, hogy még ezzel is tetézni kellett gyászokat. Talán el kellene halasztanunk a megbeszélést holnapra. A mi ügyünk várhat, míg össze nem szeditek magatokat...

- Nem - vágta rá Robb. - El akarom rendezni a dolgot.

A fivére, Edmure bólintott.

- Én is. Hoztál választ az ajánlatunkra, uram?

- Igen - mosolygott Lothar. - Nemes atyám megbízott, hogy közöljem felségeddel: beleegyezik az új házassági szövetségbe házaink között, és megújítja Észak Királyának tett hűségesküjét azzal a feltétellel, hogy öfelsége bocsánatot kér a Frey-házat ért sérelem miatt királyi személyében, szemtől szemben.

Egy bocsánatkérés igazán nem nagy ár, de Catelynnek egy pillanatig sem tetszett Lord Walder kicsinyes feltétele.

- Elégedett vagyok - mondta Robb óvatosan. - Soha nem állt szándékomban törést előidézni közöttünk, Lothar. A Freyek vitézül harcoltak az ügyemért. Szívesen látom őket újra táboromban.

- Túl nagylelkű vagy, felség. Mivel elfogadod a feltételeket, az utasításoknak megfelelően felajánlom Lord Tullynak húgom, Lady Roslin kezét. Roslin tizenhat éves, nemes atyám legifjabb leánya a Rosby-házból származó Lady Bethanytól, hatodik feleségétől. Szelíd természetű, jó érzéssel a zene iránt.

Edmure kényelmetlenül fészkelődött a székében.

- Nem volna jobb, ha először találkozoznánk...

- Majd találkoztok, amikor összeházasodtok - szakította félbe Folyami Walder durván. - Hacsak Lord Tully nem érzi szükségét előbb megszámolni a menyasszony fogait.

Edmure türtöztette magát.

- Ami a fogait illeti, hiszek neked, de üdvös volna, ha vethetnék egy pillantást az arcára is, mielőtt eljegyzem.

- Most már el kell fogadnod, uram - közölte Folyami Walder -, különben az apám visszavonja az ajánlatát.

Sánta Lothar széttárta a kezeit.

- Fivérem modora katonához illő, de amit mond, igaz. Nemes atyám óhaja, hogy ez a házasság azonnal megvalósuljon.

- Azonnal? - Edmure annyira elkeseredettnek látszott, hogy Catelynben felmerült az a hitvány gondolat, hogy a fivére esetleg azt forgatta a fejében, hogy a harcok végeztével felbontja a jegyességet.

- Lord Walder talán elfelejtette, hogy éppen háborút viselünk? - kérdezte Fekete Hal Brynden élesen.

- Aligha - felelte Lothar. - Ezért ragaszkodik hozzá, hogy a házasság azonnal megkötessék, ser. A háborúban emberek halnak meg, ez még ifjú és erős emberekkel is előfordulhat. Mi történne a szövetségünkkel, ha Lord Edmure netán elesne azelőtt, hogy feleségül vette volna Roslint? Ezenkívül figyelembe kell vennünk apám korát is. Már elmúlt kilencvenéves, és nem valószínű, hogy megéri a küzdelem végét. Nagy megnyugvással szolgálna nemes szívének, ha drága Roslinja biztonságban férjhez megy, mielőtt az istenek elszólítják őt. Azzal a tudattal kíván meg-

halni, hogy a lánynak erős férje van, aki gondoskodik róla és megvédelmezi.

Mind azt szeretném, hogy Lord Walder boldogan haljon meg. Catelynnek egyre kevésbé tetszett az egyezés.

- A fivérem éppen most vesztette el atyját. Időre van szüksége, hogy meggyászolja.

- Roslin vidám teremtés - mondta Lothar. - Lehet, hogy Lord Edmure-nak éppen őrá van szüksége, hogy átsegítse e nehéz időszakon.

- És a nagyapám újabban nem nagyon kedveli a hosszú jegyben járást - tette hozzá a fattyú Folyami Walder. - El sem tudom képzelni, miért.

Robb fagyos pillantást vetett rá.

- Értem a célzást, uram. Kérlek, most bocsássatok meg!

- Ahogy felséged parancsolja. - Sánta Lothar felállt, és fattyú testvére segítségével kibicegett a teremből.

Edmure forrt a dühtől.

- Jó, hogy azt nem mondják, a szavam nem ér semmit! Miért hagynám, hogy az a vén menyét válasszon feleséget nekem? Lord Waldernek más lánya is van ezen a Roslinon kívül. Unokái is vannak. Nekem is fel kellene ajánlania a lehetőséget, amit te kaptál! A hűbérura vagyok, repesnie kellene az örömtől, hogy egyáltalán hajlandó vagyok elvenni bármelyiket is!

- Lord Walder büszke ember, és mi megsértettük - mondta Catelyn.

- A Mások vigyék el a büszkeségét! Nem tűröm, hogy megszegyenítsenek a saját házában! A válaszom nem!

Robb kimerülten nézett rá.

- Nem parancsolok neked. Ez ügyben nem. De ha visszautasítod, azt Lord Frey újabb sértésnek veszi, és akkor minden reményünk elszáll, hogy rendbe tegyük az ügyeinket.

- Ezt nem tudhatod - kötötte az ebet a karóhoz Edmure. - Frey azóta meg akar szerezni engem valamelyik lányának, hogy a világra jöttem. Nem fogja hagyni, hogy egy ilyen alkalom kicsúszson mohó ujjai közül. Ha Lothar elviszi neki a válaszunkat, maga jön ide hízelegve, és elfogadja az eljegyzést... azzal a lánnyal, akit én választok!

- Talán, idővel - szólalt meg Fekete Hal Brynden. - De várhatunk-e addig, míg Lothar ellogol a válasszal, és visszatér az újabb ajánlattal?

Robb keze ökölbe szorult.

- Vissza kell térnem északra. A fivéreim halottak, Deres leégett, a népemet lemészárolták... csak az istenek tudják, miben sántikál ez a Bolton fattyú, vagy hogy Theon él-e még, és szabadon van-e. Nem ülhetek itt egy házasságra várva, amelyekre vagy sor kerül, vagy nem!

- Sor kell hogy kerüljön rá - jelentette ki Catelyn, bár nem nagy örömmel. - Nekem sincsen több kedvem Walder Frey sértéseit és panaszait hallgatni, mint neked, öcsém, de nem sok lehetőséget látok. Robb ügye elveszett a házasság nélkül. Edmure, ezt be kell látnunk!

- Be kell látnunk? - visszhangozta a fivére duzzogva. - Nem látom, hogy olyan nagyon készülne a kilencedik Lady Freyjé válni, Cat!

- Amennyire tudom, a nyolcadik Lady Frey él és egészséges - felelte az asszony. *Szerencsére.* Máskülönb, ismerve Lord Waldert, erre is sor kerülhetett volna.

A Fekete Hal felsóhajtott.

- Én lennék az utolsó ember a Hét Királyságban, aki bárkinek is meg akarná mondani, kit vegyen el, öcsém. Ugyanakkor mintha említettél volna valami jóvátételt az Átkelők Csatájáért.

- Én másfajta jóvátételre gondoltam. Párbaj a Királyölővel. Hét év vezeklés kolduló barátként. Átúszom a Napnyugati-tengert összekötött lábbal. - Amikor látta, hogy senki sem mosolyog, Edmure felemelte a kezét. - A Mások vigyenek el benneteket! Jól van, elveszem a leányt. Jóvátételként.

DAVOS

Lord Alester hirtelen felkapta a fejét.

- Hangok! - mondta. - Hallod, Davos? Értünk jönnek.

- Orsóhal - felelte Davos. - Itt a vacsoraidő, legalábbis közeleg. - Tegnap éjjel Orsóhal egy fél szalonnát hozott nekik, és egy kancsó sört hozzá. A puszta gondolattól is korogni kezdett a gyomra.

- Nem, többen vannak!

Igaza van. Davos legalább két hangot fedezett fel, és egyre közelebről hallatszó lépéseket. Felállt, és a rácsokhoz lépett.

Lord Alester lesöpörte a szalmát a ruhájáról.

- A király értem küldött. Vagy a királyné, igen, Selyse sosem hagyná, hogy itt rohadjak én, a saját vére!

A cella előtt Orsóhal jelent meg egy kulcskarikával a kezében. Szorosan mögötte Ser Axell Florent és négy őr. A fáklya alatt várakoztak, míg Orsóhal megkereste a megfelelő kulcsot.

- Axell! - kiáltotta Lord Alester. - Az istenek szerelmére! A király küld értem vagy a királyné?

- Senki sem küldött érted, áruló - válaszolta Ser Axell.

Lord Alester hátrahőkölt, mintha pofon vágták volna.

- Nem, esküszöm neked, nem követtem el árulást! Miért nem hiszel nekem? Ha öfelsége hagyná, hogy megmagyarázzam...

Orsóhal egy nagy vaskulcsot lökött a zárba, elfordította, és kinyitotta a cellát. A rozsdás ajtó-pántok sikoltva tiltakoztak.

- Te! - bökött Davosra. - Gyere!

- Hová? - Davos Ser Axellre pillantott. - Mondd meg az igazat, ser, meg akartok égetni?

- Érted küldtek. Tudsz járni?

- Tudok járni. - Davos kilépett a cellából. Lord Alester kétségbeesetten felkiáltott, amikor Orsóhal ismét becsapta a cella ajtaját.

- Hozd a fáklyát! - parancsolt rá Ser Axell a foglárra. - Hadd maradjon az áruló sötétben!

- Ne! - kérlelte a férfi. - Axell, kérlek, ne vidd el a fényt... az istenek irgalmára...

- Istenek? Csak R'hllor van és a Másik. - Ser Axell kurtán intett, az egyik őr kivette a fáklyát a mélyedésből, és megindult a lépcső felé.

- Melisandre-hoz visztek? - kérdezte Davos.

- Ő is ott lesz - bólintott Ser Axell. - Soha nincs távol a királytól. De érted személyesen öfelsége küldött.

Davos a mellkasához emelte a kezét, ahol valaha a szerencséje lógott egy zsinór végén, a bőrerszényében. *Már nincs meg* - jutott eszébe -, *és a négy ujjvég sem.* Az ujjai azonban még így is elég hosszúak, hogy átérjék egy asszony nyakát, különösen egy olyan karcsú nyakat, mint az övé.

Egymás mögött haladtak felfelé a kanyargós lépcsőn. A durva, sötét kőből készült falak hidegek voltak. A fáklya fénye előttük haladt, árnyékuk a falon kísérte őket. A harmadik fordulónál egy vaskapu előtt haladtak el, amely feketeségre nyílt, majd még egy előtt az ötödik fordulónál. Davos úgy ítélte meg, hogy már a felszín közelében járnak, sőt talán feljebb is. A következő ajtó, amely mellett elhaladtak, fából volt, de ők még tovább vonultak felfelé. A falakon most már lőrés-sorokoztak, ám egyetlen fénysugár sem tört be rajtuk keresztül. Éjszaka volt odakint.

Sajgott a lába, mire Ser Axell kinyitott egy súlyos ajtót és intett neki, hogy lépjen be. Az ajtón túl magas kőhíd ívelt át a semmi fölött a roppant központi toronyhoz, amelyet Kódobnak neveztek. A tetőt tartó boltívek között nyugtalan tengeri szél fújt, Davos érezte a sós víz illatát, ahogy

nekivágtak a hídnak. Mélyen beszívta, megtöltötte a tüdejét a tiszta, hideg levegővel. *Szél és víz, adjatok nekem erőt* - imádkozott. Odalent az udvaron nagy őrtűz égett, hogy távol tartsa az éjszaka rémségeit. Körülötte a királyné emberei álltak, új, vörös istenüket dicsőítették.

A híd közepén jártak, amikor Ser Axell hirtelen megtorpant. Intett, és az emberei hallótávolságon kívül vonultak.

- Ha rajtam múlna, a fivéremmel, Alesterrel együtt megégetnék téged! - közölte Davos-szal.
- Mindketten árulók vagytok.

- Mondj, amit akarsz! Soha nem árulnám el Stannis királyt.

- Dehogynem. El fogod. Látom a szemedben. A lángokban is láttam. R'hlloor engem is megáldott ezzel a tudással. Akárcsak Lady Melisandre-nak, nekem is megmutatja a jövőt a tűzben. Stannis Baratheon elfoglalja a Vastrónust. Láttam. Tudom, mit kell tenni. Ófelségének engem kell kineveznie Segítőjévé áruló fivérem helyett. És te ezt fogod mondani neki.

Valóban? Davos hallgatott.

- A királyné sürgette a kinevezésemet - folytatta Ser Axell. - Még a te régi lysi barátod, a kalóz Saan is ezt mondja. Van egy tervünk, neki meg nekem. Ófelsége mégsem tesz semmit. A vereség belülről rágja, mint valami fekete féreg. A mi feladatunk tehát, akik szeretjük őt, hogy megmutassuk, mit teygen. Ha annyira elkötelezted magad az ügye mellett, csempész, ahogy állítod, te is csatlakozol hozzánk. Mondd meg neki, hogy csakis rám van szüksége Segítőként! Mondd meg neki, és gondoskodom róla, hogy mire elindulunk, új hajód legyen!

Egy új hajó. Davos a másik férfi arcát tanulmányozta. Ser Axell nagy Florent-fülekkel bírt, mint a királyné. Ezekből, akárcsak az orrlyukaiból, durva szőr nőtt, a tokája alatt csomókban és foltokban még több volt belőle. Széles orra, kiugró szemöldöke és közel ülő, ellenséges szempárja volt. *Szívesebben küldene máglyára, mint egy új hajó fedélzetére, ő maga mondta, de ha megteszem neki ezt a szívességet...*

- Ha netán azt forgatnád a fejedben, hogy elárulsz - figyelmeztette Ser Axell -, kérlek, ne feledkezz meg róla, hogy hosszú ideje Sárkánykő várnagya vagyok. A helyőrség az enyém. Lehet, hogy megégetni nem tudlak a király engedélye nélkül, de ki tudja, nem zuhansz-e le valahonnet?
- Azzal Davos tarkójára tette húsos kezét, nekitaszította a híd mellmagasságú szegélyének, aztán lökött rajta még egyet, erősebben, hogy az udvar fölé kényszerítse a fejét. - Megértettél?

- Meg - felelte Davos. *Te mersz engem árulónak nevezni?*

Ser Axell eleresztette.

- Helyes - mosolygott. - Ófelsége vár rád. Jobb, ha nem várakoztatjuk soká.

Stannist a Kódob csúcsán, a Festett Asztal Termének nevezett nagy, kerek helyiségben találták, ahogy a szoba névadója mögött állt. A súlyos falapot Westeros alakjára vágták és festették, amilyen a birodalom Hódító Aegon idejében volt. A király mellett vas parázstartó volt, a széndarabok vörhenyes narancssárga fénnel izzottak. Négy magas, csúcsíves ablak tekintett észak, dél, kelet és nyugat felé, ezeken túl az éjszaka és a csillagos égbolt feszült. Davos hallotta a szél süvítését és halkabban a tenger moraját is.

- Felség - szólalt meg Ser Axell -, elhoztam a Hagymalovagot, ahogy parancsoltad.

- Látom. - Stannis szürke gyapjú tunikát viselt, sötétvörös pelerint, a kardja és a tőre pedig egyszerű, fekete bőrszíjon függött az oldalán. Homlokát vörös, láng alakú csúcsokkal díszített aranykorona övezte. Megdöbentő látványt nyújtott. Tíz évvel idősebbnek látszott annál a férfinnél, akitől Davos Viharvégnél vett búcsút, amikor elhajózott a Feketevíz és a csata felé, amely végül romlást hozott rájuk. A király rövidre nyírt szakállába szürke szálak pókhálója vegyült, legalább húsz fontot veszített a súlyából, ha nem többet. Soha nem volt kövér ember, de a csontjai most úgy mozogtak a bőre alatt, mint a kitörni igyekvő lándzsák. Még a koronája is túlméretezettnek tűnt fejére. Szemei mélyen ülő, kék vermek voltak csupán, bőre alatt világosan kivehető volt a koponya formája.

Amikor azonban meglátta Davost, ajkain halovány mosoly suhant át.

- A tenger tehát visszaadta nekem a halak és a hagyma lovagját!

- Vissza, felség. - *Vajon tudja, hogy idáig a börtönében ültem?* Davos fél térdre ereszkedett.

- Állj fel, Ser Davos! - utasította Stannis. - Hiányoztál, ser. Szükségem van a jó tanácsokra, s tőled soha nem kaptam mást. Felelj hát őszintén, milyen büntetés jár árulásért?

A szó még egy ideig ott lebegett a levegőben. *Rettenetes szó* - gondolta Davos. Azt akarja talán, hogy ítélje el a cellatársát? Netán saját magát? A lovagok mindenki másnál jobban tudják, mi az árulás büntetése.

- Árulásért? - nyögte ki végül erőltlenül.

- Te mi egyébnek neveznéd, ha valaki megtagadja királyát, és jogos trónjára tör? Megint megkérdezem: a törvény szerint milyen büntetés jár árulásért?

Davosnak nem volt más választása, felelnie kellett.

- Halál - mondta. - A büntetés halál, felség.

- Mindig is így volt. Nem vagyok... nem vagyok kegyetlen ember, Ser Davos. Ismersz engem. Régóta ismersz. Ez nem az én rendeletem, mindig is így volt, Aegon idejében is, előtte is. Daemon Blackfyre, a Toyne fivérek, a Keselyűkirály, Hareth nagymester... az árulók mindig is az életükkel fizettek... még Rhaenyra Targaryen is. Ő király leánya volt s másik két király anyja, mégis árulóként halt meg, mert megpróbálta elbitorolni fivére koronáját. Ez a törvény. Törvény, Davos. Nem kegyetlenség.

- Igen, felség. - *Nem rólam beszél.* Davos pillanatnyi szánalmat érzett a cellatársa iránt odalent a sötétben. Tudta, hogy csendben kellene maradnia, de nagyon fáradt volt, sajgott a szíve, így akaratlanul is kicsúszott a száján: - Uram, Lord Florent nem akart elárulni téged.

- A csempészeknek talán más szavuk van erre? Segítőmmé tettem, ő pedig eladta volna a jogaimat egy tál zabkásaért. Még Shireent is nekik adta volna. Egyetlen gyermekemet egy vérfertőzésből született fattyú feleségévé tette volna! - A király hangja haragos volt. - A fivéremnek megvolt az az adottsága, hogy hűséget keltsen az emberekben. Még az ellenségeit is maga mellé állította. Nyárodúnál három csatát nyert egyetlen nap alatt, fogolyként kísérte vissza Viharvégbe Lord Grandisont és Lord Cafferent. A lobogóikat trófeaként akasztotta fel a nagyteremben. Cafferent fehér őzei vérfoltosak voltak, Grandison alvó oroszlánját majdnem kettéhasították. Mégis egész éjszaka ott ültek a lobogók alatt, ittak és ettek Robert asztalánál. Még vadászni is elvitte őket. „Ezek az emberek Aegon kezére akartak játszani, hogy megégethessen”, mondtam neki, amikor láttam, hogy fejszét dobálnak az udvaron. „Nem lenne szabad fejszét adnod a kezükbe.” Robert csak nevetett. Én tömlöcbe vettem volna Grandisont és Cafferent, ő azonban ehelyett barátaivá tette őket. Lord Cafferent Hamugázlónál halt meg, Randyll Tarly vágta le, miközben Robertért harcolt. Lord Grandison a Három Folyónál sebesült meg, egy évre rá belehalt. A fivérem szeretetet ébresztett bennük, én azonban, úgy látszik, csak árulásra készítetek mindenkit. Még saját vérrokonaimat is. Fivért, nagyapát, unokatestvért, nagybátyámat...

- Felség! - szólalt meg Ser Axell. - Kérlek, adj lehetőséget, hogy bizonyítsam, nem minden Florent ily esendő!

- Ser Axell azt szeretné, hogy folytassam a háborút - mondta Stannis Davosnak. - A Lannisterek azt hiszik, végem van, legyőztek. Felesküdtök uraim elhagytak engem, majdnem mindegyikük. Még Lord Estermont, anyám apja is térdet hajtott Joffrey előtt. Az a kevés hűséges ember pedig, aki mellettem maradt, lassan elveszti a hitét. Ivással és kockával fecsérlik el a napjaikat, úgy nyalogatják a sebeiket, mint a megvert kutyák.

- A harc újra lángra lobbantja a szívüket, felség! - mondta Ser Axell. - A vereség kór, amire a győzelem az orvosság.

- Győzelem. - A király szája megrándult. - Különbség van győzelem és győzelem között, ser. De mondd csak el a tervedet Ser Davosnak! Kíváncsi vagyok az ő véleményére is.

Ser Axell Davoshoz fordult olyan kifejezéssel az arcán, amely Lord Belgrave-én jelenhetett meg, amikor Áldott Baelor király ráparancsolt, hogy mossa meg a koldus fekélyes lábát. Mindenestre engedelmeskedett.

A terv, amit Ser Axell Salladhör Saannal főzött ki, egyszerű volt. Alig néhány órányi hajóútra feküdt Sárkánykőtől a Karom-sziget, a Celtigar-ház ősi, tenger mosta székhelye. Lord Ardrian Celtigar a lángoló szív alatt küzdött a Feketevízen, de amikor elkapták, minden teketória nélkül

átállt Joffreyhoz. Még most is Királyvárban volt.

- Bizonyára túlságosan retteg őfelsége haragjától, hogy Sárkánykő közelébe jöjjön - jelentette ki Ser Axell. - És jól is teszi. Elárulta törvényes királyát.

Ser Axell Salladhor Saan flottáját és a Feketevízről megmenekült embereket akarta felhasználni - Stannisnek még mindig volt vagy ezeröttszáz katonája Sárkánykőn, több mint a fele Florent -, hogy megtorolja Lord Celtigar hitvány tettét. A Karom-sziget őrsége gyenge volt, a kastély azonban a szóbeszéd szerint tömve volt myri szőnyegekkel, volantisi üvegekkel, arany- és ezüsttálakkal, drágaköves kupákkal és pompás vadászsólymokkal, egy valyriai acélfejszéje is volt ott, egy kürtje, amellyel meg lehetett idézni a mélység szörnyetegeit, rubinokkal töltött ládák és több bor, mint amennyit száz év alatt meg lehetne inni. Bár Celtigar zsugorinak mutatta magát, saját kényelmén sohasem takarékoskodott.

- Azt mondom, gyűjtsük fel a kastélyát és hányjuk kardélre a népét! - fejezte be Ser Axell. - Változtassuk a Karom-szigetet hamu és csont pusztaságává, ahová csak a dögevő varjak merészkednek, hadd lássa a birodalom, mi jár azoknak, kik Lannisterekkel hálnak!

Stannis némán hallgatta végig Ser Axell szónoklatát, közben lassan csikorgatta a fogsorát. Miután a lovag végzett, így szólt:

- Azt hiszem, lehetséges. A kockázat kicsi. Joffreynak nincs tengeri ereje, míg Lord Redwyne ki nem hajózik az Arborból. A zsákmány talán elég lesz arra, hogy az a lysi kalóz, Salladhor Saan egy ideig hűséges maradjon. Karom-sziget önmagában értéktelen, eleste azonban figyelmezteti Lord Tywint, hogy ügyem még korántsem bukott el. - A király Davoshoz fordult. - Beszélj őszintén, ser! Mit gondolsz Ser Axell javaslatáról?

Beszélj őszintén, ser! Davosnak eszébe jutott a sötét cella, amin Lord Alesterrel osztozott, eszébe jutott Orsóhal és Zabkása. Eszébe jutottak Ser Axell fenyegetései a hídon, az udvar fölött. *Hajó vagy zuhanás, melyik legyen?* Most azonban Stannis várt feleletet.

- Felség - kezdte lassan. - Szerintem ostobaság... igen, és gyávaság.

- Gyávaság?! - Ser Axell majdnem kiabált. - Senki sem nevezhet gyávának a királyom előtt!

- Csend! - szólt rá Stannis. - Folytasd, Ser Davos! Érdekelnek az indokaid.

Davos Ser Axell felé fordult.

- Azt mondom, meg kell mutatnunk a birodalomnak, hogy nem buktunk el. Csapjunk le! Háborúzzunk, igen... de miféle ellenséggel? A Karom-szigeten nem találsz Lannistereket.

- De találunk árulókat! - mondta Ser Axell. - Bár lehet, hogy közelebb is lennének néhányat. Talán még ebben a szobában is.

Davos elengedte a füle mellett a célzást.

- Nem kétlem, hogy Lord Celtigar térdet hajtott a kölyök Joffrey előtt. Öreg, megfáradt ember, aki semmi egyébre nem vágyik, mint hogy egy kastélyban fejezhesse be a napjait, ahol finom borát iszogatja ékköves kupájából. - Visszafordult Stannishez. - Mégis jött, amikor hívtad, uram. Jött, hajóstul és kardostul. Melletted állt Viharvégnél, amikor Lord Renly ránk rontott, a hajói velünk vitorláztak a Feketevízen. Az emberei érted harcoltak, érted öltek, érted égtek el. A Karom-sziget gyenge, ez igaz. Asszonyok, gyermekek és öregemberek védik. És miért? Mert a férjeik, fiaik és apáik meghaltak a Feketevízen, azért! Meghaltak az evezőik mellett vagy karddal a kezükben, a lobogóink alatt küzdve. Ser Axell most mégis azt tanácsolja, hogy csapjunk le hátrahagyott otthonaikra, erőszakoljuk meg az özvegyeiket és mészároljuk le a gyermekeiket. Ezek az egyszerű emberek nem árulók...

- De azok - erősködött Ser Axell. - Celtigar nem vesztette el minden emberét a Feketevízen. Több százat fogtak el az urukkal együtt, akik szintén térdet hajtottak, amikor ő.

- Amikor ő - ismételte Davos. - Az ő emberei voltak. Rá esküdtek fel. Mi más választásuk lett volna?

- Mindenkinek van választása. Megtagadhatták volna a hűségüket. Volt, aki megtette és meghalt érte. Ők mégis igaz és hű emberként haltak meg.

- Van, ki erősebb másoknál. - Ez gyenge válasz volt, ezt Davos is tudta. Stannis Baratheon vasból volt, nem értette és nem is bocsátotta meg a gyengeséget senkiben. *Vesztésre állok -*

gondolta elkeseredetten.

- Minden embernek kötelessége hűségnek maradni törvényes királyához, még akkor is, ha ura árulóvá lesz - szögezte le Stannis ellentmondást nem tűrő hangon.

Davost elkeseredett bolondság kerítette hatalmába, örülethez hasonló vakmerőség.

- Ahogy te hűségnek maradtál Aerys királyhoz, amikor a fivéred kibontotta a lobogóit? - szaladt ki a száján.

Döbönt csend ereszkedett a teremre, amit kis idő múlva Ser Axell tört meg.

- Árulás! - kiáltotta, és előrántotta a törét. - Felség, egyenesen a szemedbe mondja szégyentelen aljasságait!

Davos hallotta, hogy Stannis a fogát csikorgatja. A király homlokán kéken lüktetett egy ér. A tekintetük találkozott.

- Tedd el a késed, Ser Axell! És hagyj magunkra bennünket!

- Ha úgy óhajtja felséged...

- Úgy óhajtom, hogy menj el - ismételte meg Stannis. - Távolítsd el személyedet a jelenlétemből, és küldd ide Melisandre-t!

- Ahogy parancsolod! - Ser Axell a hüvelyébe csúsztotta a törét, meghajolt, és megindult az ajtó felé. Léptei haragosan kopogtak a padlón.

- Mindig az elnézésemben bíztál - figyelmeztette Stannis Davost, miután egyedül maradtak. - Éppolyan könnyen megrövidíthetem a nyelvedet, ahogy az ujjaiddal tettem, csempész.

- A tiéd vagyok, felség. A tiéd tehát a nyelv is, azt teszel vele, amit akarsz.

- Így igaz - bólintott a király, már nyugodtabban. - És azt akarom, hogy az igazat beszélje. Bár az igazság néha keserű ital. Aerys? Ha tudnád... nehéz választás volt. A vérem vagy az uram. A fivérem vagy a királyom. - Az arcán keserű fintor jelent meg. - Láttad valaha a Vastrónust? A tüskéket a támláján, a kicsavart acélszalagokat, az elferdült kardok és török csipkés éleit? Nem kényelmes ülőhely, ser. Aerys olyan sokszor megvágta magát, hogy az emberek úgy nevezték, Hegkirály. Kegyetlen Maegort pedig abban a székben gyilkolták meg. Egyesek szerint maga a szék. A Vastrón nem olyan ülőhely, ahol az ember nyugodtan hátradőlhet. Gyakran eltűnődöm azon, miért is akarták a fivéreim annyira.

- Te miért akarod annyira? - kérdezte Davos.

- Ez nem akarat kérdése. Mint Robert örökösét, a trón engem illet. Ez a törvény. Utánam a lányomra száll, hacsak Selyse nem ajándékoz meg végre egy fiúval. - Három ujját könnyedén végigfuttatta az asztal lapján, a sima, kemény, évek sötétítette festéken. - Király vagyok. Az akaratnak nincs szerepe ebben. Kötelességgel tartozom a lányom felé. A birodalom felé. Még Robert felé is. Tudom, kevésbé szeretett, mégis a bátyám volt. Az a Lannister nőszemély felszarvazta, és nyavalyás bolondot csinált belőle. Lehet, hogy ő gyilkolta meg, ahogy meggyilkolta Jon Arrynt és Ned Starkot. Az ilyen bűnökért büntetés jár, és ezt Cersein és a szörmszülöttjein kell kezdeni. De csak kezdeni. Tisztára akarom mosni azt az udvart. Ahogy Robertnek is meg kellett volna tennie a Három Folyó után. Ser Barristan egyszer azt mondta nekem, hogy Aerys király uralmának rothadása Varys-szal kezdődött. Az eunuchnak soha nem lett volna szabad megkegyelmezni. Ahogy a Királyölőnek sem. Robertnek legalább a fehér palástot le kellett volna tépnie Jaime-ről, és elküldeni őt a Falra, ahogy Lord Stark sürgette. Ő azonban inkább Jon Arrynra hallgatott. Én akkor még mindig Viharvégyben voltam, ostrom alatt, engem nem kérdezett senki. - Hirtelen Davos felé fordult, keményen, nyíltan a szemébe nézett. - Az igazat! Miért akartad megölni Lady Melisandre-t?

Tehát mégiscsak tudja. Davos nem hazudhatott neki.

- Négy fiam égett halálra a Feketevizen. Ő adta őket a lángoknak.

- Tévedsz. Az a tűz nem az ő műve volt. Átkozd az Ördögfiókat, átkozd a piromantákat, átkozd azt a bolond Florentet, aki egyenesen belevezette a csapdába a flottámat! Vagy átkozd engem makacs büszkeségemért, hogy elküldtem, amikor pedig a legnagyobb szükségem lett volna rá! De őt ne! Melisandre hű szolgálóm.

- Cressen mester is hű szolgálód volt. Az asszony megölte őt, ahogy megölte Ser Cortnay

Penrose-t és a fivéredet, Renlyt is.

- Most ostobaságot beszélsz - csóválta a fejét a király. - Látta Renly végzetét a lángokban, igaz, de nem volt benne több része, mit nekem. A papnő velem volt. A te Devanod is megerősítheti. Kérdezd őt, ha nekem nem hiszel! Ha tehette volna, megóvja Renlyt. Éppen Melisandre biztosított, hogy találkozom veled, adjak neked még egy utolsó lehetőséget, hogy jóvátegye az árulását. És szintén Melisandre volt, aki azt mondta, küldessek érte, amikor Ser Axell R'hllornnak akart adni. - Halványan elmosolyodott. - Meglep?

- Igen. Tudja, hogy nem vagyok barátja sem neked, sem a vörös istennek.

- De nekem barátom vagy. Ezt is tudja. - Közelebb intette magához Davost. - A fiú beteg. Pylos mester piócákkal kezeli.

- A fiú? - Az ő Devanja jutott eszébe, a király fegyverhordozója. - A fiam, uram?

- Devan? Jó fiú. Sokban hasonlít rád. Robert fattya beteg, akit Viharvégből hoztunk el.

Viharos Eddric.

- Beszéltem vele Aegon Kertjében.

- Ahogy Melisandre akarta. Ahogy látta is - sóhajtott Stannis. - Elbűvölt a fiú? Megvan hozzá az adottsága. Az apjától örökölte, a vérében van. Tudja, hogy király fia, de arról szívesen megfeledkezik, hogy törvénytelen származású. És bálványozza Robertet, ahogy Renly bálványozta gyerekkorában. Királyi fivérem a szerető apát játszotta viharvégi látogatásai alkalmával, és Eddric ajándékokat kapott... kardok, pónik, bundás köpönyegek. Az eunuch műve mindegyik. A fiú köszönőlevelei megtöltötték a Vörös Tornyt, Robert pedig nevetett, és megkérdezte Varyst, mit küldött az idén. Renly sem volt jobb nála. Várnagyokra és mesterekre hagyta a fiú nevelését, és mindegyikük áldozatul esett a bűverejének. Penrose inkább meghalt, mintsem kiadta volna. - A király fogai megcsikordultak. - Még mindig dühít ez. Hogyan hihette, hogy bántani fogom a fiút? Robertet választottam, vagy nem? Amikor eljött az a nehéz nap. A vért választottam a becsület helyett.

Nem mondja ki a fiú nevét. Davos ettől nyugtalan lett.

- Remélem, az ifjú Eddric rövidesen felépül.

Stannis legyintett, félresöpörvén aggódását.

- Csak meghülés, semmi több. Köhög, reszket, láza van. Pylos mester nemsokára meggyógyítja. Önmagában a fiú senki, ezt te is tudod, az ereiben azonban a bátyám vére folyik. Ő azt mondja, a vérben hatalom lakozik.

Davosnak nem kellett megkérdeznie, ki az az ő.

Stannis megérintette a Fesztett Asztalt.

- Nézd meg, Hagymalovag! A birodalom, amely törvény szerint engem illet. Az én Westerosom. - Végighúzta rajta a kezét. - A Hét Királyság elnevezés ostobaság. Ezt Aegon is látta háromszáz évvel ezelőtt, amikor itt állt, ahol most mi. Az ő parancsára festették az asztalt. Folyókat, öblöket, hegyeket, dombokat, kastélyokat, városokat, piacvárosokat, tavakat, mocsarakat és erdőket festettek rá... de határokat nem. Egy az egész. Egy birodalom, egy király.

- Egy király - bólintott Davos. - Egy király békét jelent.

- Igazságot szolgáltatok Westerosnak. Ser Axell ezt éppen olyan kevésbé érti, mint a háborút. A Karom-szigettel nem nyernék semmit... és gonosz tett volna, ahogy mondtad. Celtigarnak, személyesen kell megfizetnie árulásáért. Ha elfoglalom a trónomat, meg is fog. Mindenki azt aratja majd le, amit elvetett, a legmagasabb főúrtól a legalacsonyabb csatornapatkányig. És ígérhetem, hogy néhányan többet veszítenek majd az ujjaik végénél. Vérbe borították a királyságot, és ezt nem felejttem el nekik. - Stannis király elfordult az asztaltól. - Térdre, Hagymalovag!

- Felség?

- A hagymáért és a halaidért egyszer lovagot csináltam belőled. Ezért most az a szándékom, hogy úrrá emeljelek.

Ezért? Davos összezavarodott.

- Megelégszem azzal, hogy a lovagod lehettek, felség. Nem tudnám, hogyan kell úrnak lenni.

- Helyes. Úrnak lenni annyi, mint hamissá válni. Nagy árat fizettem ezért a leckéért. Most pe-

dig térdelj le! A királyod parancsolja.

Davos letérdelt, Stannis előhúzta a kardját. Melisandre Fényhozónak nevezte, a hősök vörös kardjának, amely a hét istent elemésztő lángok közül született. Ahogy a penge elősiklott a hüvelyéből, mintha a szoba is fényesebbé vált volna. Az acél ragyogott, az egyik pillanatban narancs-sárgán, aztán sárgán, majd vörösen. A levegő vibrált körülötte, soha drágakő nem csillogott még pompásabban. Mégis, amikor Stannis megérintette vele Davos vállát, nem érezte különlegesebbnek a közönséges kardoknál.

- Ser Davos a Tengerjáró-házból - mondta a király -, igaz és hűséges alattvalóm vagy most és örökkön örökké?

- Az vagyok, felség.

- Megesküszöl, hogy hűségesen szolgálsz napjaid végéig, őszinte tanácsot adsz, engedelmeskedsz, megvéded birodalmam minden ellenségtől kicsi és nagy csatában egyaránt, megóvod népem, és megbünteted az ellenem törőket?

- Esküszöm, felség.

- Akkor állj fel ismét, Tengerjáró Davos, állj fel, mint Záporerdő ura, a Keskeny-tenger Admirálisa és a Király Segítője!

Davos egy pillanatig olyan kába volt, hogy meg sem tudott mozdulni. *Ma reggel még a börtönében ébredtem.*

- Felség, nem teheted... nem vagyok rá méltó, hogy a Király Segítője legyek!

- Senki sem méltóbb rá nálad. - Stannis visszadugta Fényhozót a hüvelyébe, a kezét nyújtotta Davosnak, és talpra segítette.

- Alacsony sorból származom - emlékeztette Davos. - Felkapaszkodott csempész vagyok. Az uraid soha nem fognak engedelmeskedni nekem.

- Akkor új urakat csinálunk.

- De... nem tudok olvasni... sem írni...

- Pylos mester majd olvas neked. Ami pedig az írást illeti, az utolsó Segítőm leírta a fejét a nyakáról. Nem kérek tőled mást, csak amit eddig is adtál nekem. Őszinteséget. Hűséget. Szolgálatot.

- Biztosan van valaki jobb... valami nagy úr...

Stannis horkantott.

- Bar Emmon, az a kölyök? Hűtlen nagyapám? Celtigar magamra hagyott, az új Velaryon hat éves, Kristályfok új ura pedig elhajózott Volantis felé, miután megégettem a fivérét. - Haragosan legyintett. - Maradt néhány jó emberem, ez igaz. Ser Gilbert Farring még mindig tartja a nevemben Viharvéget kétszáz hú emberrel. Lord Morrigen, Éjjidal Fatty, az ifjú Chytering, Andrew unokafivérem... de egyikükben sem bízom úgy, mint benned, Záporerdő ura. Te leszel a Segítőm. Téged akarlak magam mellett tudni a csatában.

Egy újabb csata mindannyiunk végét jelentené - gondolta Davos. Lord Alester legalább ezt tisztán látta.

- Felséged őszinte tanácsot kért tőlem. Akkor őszintén... nincs elég erőnk egy újabb csatához a Lannisterekkel.

- Őfelsége a nagy csatáról beszél - csendült fel egy keleti kiejtéssel gazdagon színezett női hang. Az ajtóban Melisandre állt vörös selymében, villódzó szaténban, kezében lefedett ezüst-edénnyel. - Ezek a kis csaták csak gyerekes csetepaték ahhoz képest, ami közeleg. Az, akinek a nevét nem szabad kiejteni, épp az erejét gyűjti, Tengerjáró Davos, s ez az erő könyörtelen, gonosz és mérhetetlenül hatalmas. Nemsokára beköszönt a hideg és a soha véget nem érő éjszaka. - A Festett Asztalra helyezte az ezüstedényt. - Hacsak igaz emberek nem szedik össze a bátorságukat, hogy szembeszálljanak vele. Emberek, akiknek a szívében tűz ég.

Stannis az ezüstedényre meredt.

- Megmutatta nekem, Lord Davos, a lángokban.

- Láttad, uram? - Stannis Baratheon nem az az ember volt, aki hazudna ilyen dolgokban.

- A saját szememmel. A csata után, amikor úrrá lett rajtam a kétségbeesés, Lady Melisandre

azt mondta, nézzek bele a kandalló tűzébe. A kémény erősen húzott, és a tűzből hamudarabkák szálltak felfelé. Bámultam őket, félig bolondnak éreztem magam, de ő azt mondta, nézzek mélyebbre, és... a hamu fehér volt, felfelé emelkedett a huzatban, de hirtelen olyan volt, mintha hullott volna. Hó, gondoltam. Aztán a parázs a levegőben keringeni kezdett, fáklyagyűrűvé állt össze, és én a tűzön át egy magas hegy tetejét láttam egy erdőben. A salakdarabok feketébe öltözött emberekké változtak a fáklyák mögött, a hóban pedig alakok mozogtak. A tűz melege ellenére olyan rettenetes hideget éreztem, hogy beleborzongtam, és amikor ez történt, a látomás eltűnt, és a tűz megint tűzként égett tovább. De amit láttam, az a valóság volt, a királyságomat is hajlandó lennék rátenni!

- Ahogy rá is tetted - mondta Melisandre.

A király hangjából mély meggyőződés csendült, a rémület Davos csontjáig hatolt.

- Hegy egy erdőben... alakok a hóban... nem...

- Azt jelenti, hogy a harc elkezdődött - szakította félbe Melisandre. - A szemek immár gyorsabban peregnék a homokórában, az ember ideje a földön a végéhez közeledik. Bátran kell cselekednünk, különben minden elveszik. Westerosnak egyesülnie kell egyetlen igaz király, a megjósolt herceg, Sárkánykő ura és R'hllor választottja alatt.

- R'hllor furcsán válaszolt. - A király elfintorodott, mintha valami rossz ízű dolgot ízlelt volna. - Miért én és nem a fivéreim? Renly és a barackja. Álomban látom, ahogy a leve lefolyik a szája mellett, és vér tör elő a torkából. Ha teljesítette volna a kötelességét a fivére oldalán, szétzúzhatuk volna Lord Tywint. Egy győzelem, amire még Robert is büszke lett volna. Robert... - A fogai megcsikordultak. - Őt is látom álmaimban. Nevet. Iszik. Henceg. Ezekben volt a legjobb. Ezekben és a harcban. Soha, semmiben sem szárnyaltam túl őt. A Fény Urának Robertet kellett volna bajnokául választania. Miért engem?

- Mert te becsületes ember vagy - felelte Melisandre.

- Becsületes ember. - Stannis egy ujjával megérintette a lefedett ezüsttálat. - Pióccákkal.

- Igen - bólintott Melisandre -, de még egyszer mondom, nem ez a módja.

- Megesküdtél, hogy működni fog. - A király haragosnak látszott.

- Fog... és nem fog.

- Akkor most melyik?

- Mindkettő.

- Beszélj értelmesen, asszony!

- Ha a tűz világosabban beszél, én is világosabban beszélek majd. A lángok az igazat mutatják, de ezt nem mindig könnyű meglátni. - A torkánál lévő hatalmas rubin magába szívta a parázstartó fényét. - Add nekem a fiút, felség! Az a biztosabb megoldás. A jobb megoldás. Add nekem a fiút, és én felébresztem a kősárkányt.

- Mondtam, hogy nem.

- Csak egy törvénytelen fiú Westeros minden fia és leánya ellenében. Minden gyermek ellenében, akik valaha is megszületnek a világ minden királyságában.

- A fiú ártatlan.

- A fiú bemocskolta a nászágyadat, különben neked is születtek volna fiaid. Megszégyenített.

- Azt Robert tette. Nem a fiú. A lányom megkedvelte. Az a fiú a saját vérem.

- A fivéred vére - mondta Melisandre. - Királyi vér. Csak egy király vére ébresztheti fel a kősárkányt.

Stannis a fogát csikorgatta.

- Nem akarok többet hallani erről. A sárkányoknak végük. A Targaryenek tucatszor is megpróbálták visszahozni őket, és vagy bolondot, vagy hullát csináltak magukból. Foltosképzű az egyetlen bolond, akire szükségünk van ezen az istenverte sziklán. Nálad vannak a pióccák. Tedd a dolgod!

Melisandre mereven meghajította a fejét, és így szólt:

- Ahogy a királyom parancsolja.

Jobb kezével bal ruhaujjába nyúlt, és egy marék port szórt a parázs közé. A széndarabok fel-

lángoltak. Ahogy a sápadt lángok táncra perdültek, a vörös asszony felemelte az ezüstedényt, és odavitte a királyhoz. Davos figyelte, ahogy leemeli a fedelét. Az edényben három nagy, fekete, vértől duzzadó pióca hevert.

A fiú vére - értette meg Davos. *Királyi vér.*

Stannis kinyújtotta a karját, az ujjai az egyik piócára fonódtak.

- Mondd ki a nevet! - utasította Melisandre.

A pióca vonaglott a király markában, az egyik ujjára igyekezett tapadni.

- A bitorló - mondta -, Joffrey Baratheon.

Amikor behajította a piócát a tűzbe, az állat összepöndörödött, mint az őszi levél, és elégett.

Stannis megragadta a másodikat.

- A bitorló - mondta -, Balon Greyjoy.

Könnyedén a parázstartóba dobta. A pióca teste megrepedezett és elhasadt. A vér sziszegve, gőzölgve tört elő belőle.

Addigra az utolsó is a király kezében volt. Ezt figyelte egy ideig, miközben az ujjai között vergődött.

- A bitorló - szólalt meg végül -, Robb Stark.

Majd a tűzbe hajította.

JAIME

Harrenhal fürdőháza homályos, gőzzel teli, alacsony helyiség volt, nagy kőkádkak sorakoztak benne egymás mellett. Amikor Jaime-et bevezették, ott találta Brienne-t; az egyik kádban ült, és szinte haragosan dörzsölte a karját.

- Ne olyan hevesen, némbér! - szólt oda neki. - Még a végén levakarod a bőrt!

Brienne elejtette a kezét, és Gregor Clegane-éhez hasonló méretű kezével eltakarta a melleit. A hegyes kis bimbók, amelyeket annyira igyekezett elrejtetni, természetesebben mutattak volna egy tízéves lányon, mint az ő vastag, izmos testén.

- Mit keresel itt? - förmedt Jaime-re.

- Lord Bolton ragaszkodik hozzá, hogy veled vacsorázzak, ám a bolháimat elfelejtette meghívni. - Jaime bal kezével megrángatta az övét. - Segíts kibújni ezekből a bűdös rongyokból! - Egy kézzel még arra sem volt képes, hogy kioldozza a nadrágját. A fickó, morogva ugyan, de engedelmessé vált. - Most pedig hagyj magunkra! - utasította Jaime, amikor a ruhái már egy csomóban heverték a nedves kőpadlón. - A hölgyem nem szereti, ha a hozzád hasonló söpredék a melleit bámulja. - Csonka kezével a Brienne-re felügyelő szögletes arcú asszonyra bökött. - Te is! Várj odakint! Csak az az egy ajtó van, a némbér pedig nagyobb annál, hogy kiferjen a kéményen.

Az engedelmesség mélyen rögzült Harrenhal szolgáloiban. Az asszony az ör nyomában kiment a helyiségből, és ők ketten maradtak a fürdőházban. A kádkak, a Szabad Városok szokásait követve, akkorák voltak, hogy hatan-heten is elfértek bennük, ezért Jaime lassan és ügyetlenül a némbérébe mászott. Mindkét szemét ki tudta nyitni, bár a jobb még egy kicsit dagadt volt Qyburn piócái ellenére is. Jaime száz és egy tucat évesnek érezte magát, ami még mindig sokkal kellemesebb volt annál, mint amit Harrenhalba érkeztekor érzett.

Brienne elhúzódott tőle.

- Vannak más kádkak is.

- Ez is megfelel. - Óvatosan beleereszkedett a gőzölgő vízbe, egészen az álláig. - Ne félj, némbér! A combjaid lilák meg zöldek, engem pedig nem érdekel, ami közöttük van. - Jobb karját kénytelen volt a kád peremén nyugtatni, mivel Qyburn felhívta a figyelmét, hogy a vásznat szárazon kell tartani. Érezte, hogy izmainak merevsége feloldódik a lábaiban, a feje azonban kóválygott. - Ha el talállok ájulni, húzz ki! Soha egyetlen Lannister sem fulladt még bele a fürdőjébe, nem kívánom én kezdeni a sort.

- Miért törődnék veled, hogyan halsz meg?

- Ünnepeles esküt tettél. - Elmosolyodott, ahogy a némbér nyakának vastag, fehér oszlopán sötét pír kezdett felfelé kúszni. Brienne hátat fordított neki. - Még mindig a szegénylős szűz? Mit gondolsz, mi az, amit nem láttam?

Kitapogatta a kezét, amit a lány elejtett, megmarkolta, és esetlenül súrolni kezdte magát. Még ez is nehezen, erőltlenül ment. *A bal kezem semmire sem jó.*

A víz azonban így is egyre sötétebb lett, ahogy a bőréről levált a ráragadt koszréteg. A némbér továbbra is a hátát mutatta neki, széles, görnyedt vállán dagadtak az izmok.

- Talán a csonkom látványa zavar ennyire? - kérdezte Jaime. - Inkább örülnöd kellene. Elvesztettem a kezét, amellyel megöltem a királyt. A kezét, amelyet ledobta a Stark fiút a toronyból. A kezét, amelyet a nővérem combjai közé csúsztatok, hogy benedvesítsem. - Brienne arcába nyomta a csonkot. - Nem csoda, hogy Renly meghalt, ha te örizted!

A lány hirtelen felállt, mintha megütötte volna, nagy adag forró vizet loccsantva a kád másik vége felé. Miközben kimászott, Jaime egy pillanatra meglátta a sűrű, szőke erdőt a combjai között. Sokkal szőrösebb volt, mint a nővére. A férfiasága furcsa módon mocorogni kezdett a für-

dőváz alatt. *Látszik, hogy túl sokáig voltam távol Cerseitől.* Elfordította a tekintetét, mert zavarba ejtette teste viselkedése.

- Ez méltatlan volt hozzám - dünnyögte. - Megcsonkított, keserű ember vagyok. Bocsáss meg, némbér! Olyan jól védelmeztél, mint bármelyik férfi, és jobban, mint a legtöbben közülük.

A lány egy törülközőt tekert meztelensége köré.

- Gúnyolódsz rajtam?

Erre megint haragra gerjedt.

- Ennyire ostoba vagy? Ezt bocsánatkérésnek szántam. Elegem van belőle, hogy folyton hadakoznom kell veled. Mit szólnál hozzá, ha fegyverszünetet kötnénk?

- A fegyverszünetek bizalmon alapulnak. Ha megbíznék benned...

- Igen, a Királyölő. Az esküszegő, aki meggyilkolta szegény szerencsétlen Aerys Targaryent - horkant fel Jaime. - Nem Aerys miatt bánkódom, hanem Robert miatt. „Hallom, Királyölőnek neveztek el”, mondta nekem a koronázási lakomáján. „Csak ne váljon szokásoddá!”, és röhögött. Robertet miért nem nevezi senki esküszegőnek? Ő szakította szét a birodalmat, és mégis én szarok a becsületre.

- Amit Robert tett, szerelemből tette. - A víz végigcsurgott Brienne lábán, és tócsába gyűlt körülötte a padlón.

- Amit Robert tett, büszkeségből tette, egy puncióért és egy csinos arcocskáért. - Ökölbe szorította a kezét... vagyis szorította volna, de nem volt mit. A karjába fájdalom hasított, kegyetlenül, mint egy gúnykacaj.

- Azért kelt hadra, hogy megmentse a birodalmat - erősködött a lány.

Hogy megmentse a birodalmat.

- Tudtad, hogy a fivérem felgyújtotta a Feketevizű folyót? A futótűz a vízen is ég. Aerys megfürdött volna benne, ha mer. A Targaryenek mind megszállottan imádták a tüzet. - Jaime érezte, hogy szédül. *Csak a meleg miatt van, a mérég miatt a véreben, a végét járó láz miatt. Nem vagyok önmagam.* Lejjebb ereszkedett, míg a víz az álláig nem ért. - Bemocsoltam a fehér palástomat... aznap az aranypáncélot viseltem, de mégis...

- Aranypáncél? - A lány hangja halknak, távolinak tűnt.

Ott lebegett a forróságban, az emlékeiben.

- Miután a táncoló griff elveszítette a Harangok Csatáját, Aerys száműzte őt. - *Miért mondom el ezt ennek a képtelen, ronda gyermeknek?* - Végre rájött, hogy Robert nem egyszerű rebellis uraság, akit csak úgy eltaposhat, hanem a legnagyobb veszedelem, ami a Targaryen-házat Daemon Blackfyre óta fenyegette. A király kertelés nélkül emlékeztette Lewyn Martellt, hogy nála van Elia, és elküldte, hogy vegye át a parancsnokságot a Királyi úton felfelé tartó tízezer dorne-i harcos fölött. Jon Darry és Barristan Selmy Kőszentélybe lovagoltak, hogy összeszedjenek annyit a griff emberei közül, amennyit csak tudnak, Rhaegar herceg pedig visszatért délről, és meggyőzte az apját, hogy nyelje le a büszkeségét, és hívja magához az apját. Raszterhegyből azonban nem érkezett holló, és a király ettől még jobban megijedt. Mindenütt árulókat látott, és Varys mindig ott volt, hogy újabb és újabb árulókat mutasson. Őfelsége tehát megparancsolta az alkímistáinak, hogy rakják tele Királyvárat futótűzzel. Baelor Szentélye alá, Bolhavég viskói alá, istállók és raktárak alá, mind a hét kapuhoz, még magának a Vörös Toronynak a pincébe is.

- Minden a lehető legnagyobb titokban történt, egy maroknyi piromanta végezte el. Még a saját tanítványaikban sem bíztak meg. A királyné szeme évek óta csukva volt, Rhaegart pedig a sereggyűjtés foglalta le. Aerys új buzogányos-tőrös Segítője sem volt azonban teljesen bolond, és Rossart, Belis meg Garigus szüntelen ügyködése felkeltette a gyanakvását. Chelsted volt a neve, Lord Chelsted. - Hirtelen jutott eszébe, ahogy felidézte az eseményeket. - Mindig gyávának tartottam a fickót, de aznap, amikor Aerys elé állt, valahonnét sikerült bátorságot mérítenie. Mindent megtett, hogy lebeszélje a királyt a tervéről. Érvelt, tréfálkozott, fenyegetőzött, végül pedig könyörgött, majd amikor az is hiábavalónak bizonyult, levette hivatali láncát, és a földhöz vágta. Aerys ezért elevenen megégette, a láncot pedig Rossartnak, kedvenc piromantájának a nyakába

akasztotta. Annak az embernek a nyakába, aki a saját páncéljában sütötte meg Lord Rickard Starkot. Én pedig mindvégig ott álltam a Vastrónus lábánál fehér palástomban, mozdulatlanul, mint egy hulla, őriztem uramat meg a becses kis titkait.

- Felesküdtök Testvéreim mind távol voltak, de Aerys engem maga mellett szeretett tartani. Az apám fia voltam, így nem bízott bennem. Azt akarta, hogy olyan helyen legyek, ahol Varys éjjel-nappal figyelhet. Így hát mindent hallottam. - Emlékezett, hogy csillogtak Rossart szemei, amikor kigöngyölte a térképeit, hogy megmutassa, hová kell helyezni a szubsztanciát. Garigus és Belis ugyanilyenek voltak. - Rhaegar a Három Folyónál összecsapott Roberttel, tudod jól, hogy mi lett a vége. Amikor a hír megérkezett az udvarba, Aerys összehalkolta a királynét, hogy Viserys herceggel együtt Sárkánykőre küldje. Elia hercegnő is ment volna, de a király nem engedte. Valahogy a fejébe vette, hogy Lewyn herceg elárulta Rhaegart a Három Folyónál, de úgy gondolta, hogy Dorne hűséges marad, amíg Elia és Aegon vele vannak. „Az árulók a városomat akarják - mondta Rossartnak -, de nem kapnak egyebet, csak hamut! Legyen Robert megfeketedett csontok és égett hús királya!” A Targaryenek sohasem temették el a halottaikat, hanem elégették őket, és Aerys a legnagyobb halotti máglyát akarta mind közül. Bár, az igazat megvallva, nem hiszem, hogy tényleg a halált várta. Mint előtte Tüzes Aerion, Aerys is azt hitte, a tűz átváltoztatja... hogy feltámad hamvaiból, sárkányként születik újjá, és hamuvá égeti ellenségeit.

- Ned Stark már dél felé vágta az utat Robert elővédjével, de a várost az apám seregei érték el elsőként. Pycelle meggyőzte a királyt, miszerint Nyugat-Őrzője azért érkezett, hogy a védelmére keljen, így Aerys kinyitatta a kapukat. Most az egyszer hallgatnia kellett volna Varysra, de nem tette. Az apám kimaradt a háborúból, a sok rosszon borongott, amit Aerys tett vele, és eltökélte, hogy a Lannister-ház a győztesek közt lesz. A Három Folyó mindent eldöntött.

- Rám hárult, hogy védjem a Vörös Tornyt, de tudtam, hogy elvesztünk. Aeryshez küldtem egy emberemet, hogy engedélyt kérjek a tárgyalásra. A küldöncöm a király parancsával tért vissza. „Hozd el nekem apád fejét, ha nem vagy áruló!” Aerys hallani sem akart a megadásról. A küldönc azt mondta, Lord Rossart is vele van. Tudtam, hogy ez mit jelent.

- Amikor rátaláltam Rossarra, közönséges fegyveresnek öltözve éppen egy hátsó kapu felé igyekezett. Őt öltem meg először. Aztán megöltem Aeryst, mielőtt valaki mással üzenhetett volna a piromantáknak. Napokkal később felkutattam a többi is, és végeztem velük. Belis aranyat ajánlott nekem, Garigus kegyelemért könyörgött. Nos, a kard kegyesebb halál a tűznél, de nem hiszem, hogy Garigus értékelte volna könyörületemet.

A víz kihűlt. Amikor Jaime kinyitotta a szemét, saját csonka kezével találta szemben magát. *A kéz, amely Királyölőt csinált belőlem. A Kecske a dicsőségétől és a szegénységétől fosztotta meg egyszerre. És mit hagyott nekem? Ki vagyok én most?*

A némbor nevetséges látványt nyújtott, ahogy a törülközőt aprócska melleire szorítva ott állt, s vastag, fehér lábai kikandikáltak alóla.

- Nem jutsz szóhoz a mesémtől? Gyere, átkozz el, csókolj meg, vagy nevezd hazugnak! Csak csinálj valamit!

- Ha ez igaz, miért nem tud róla senki?

- A Királyi Testőrség tagjai megesküsznek, hogy megőrzik a király titkait. Csak nem várod, hogy megszegjem az eskümet? - Jaime nevetett. - Gondolod, hogy Deres nemes ura kíváncsi volt gyenge magyarázkodásomra? Egy oly becsületes férfiú? Elég volt rám néznie, és máris bűnösnek nyilvánított. - Jaime felállt a kádban, a hideg víz végigfolyt mellkasán. - Milyen joggal ítélkezik a farkas az oroslán fölött? Milyen joggal? - Hirtelen heves borzongás fogta el, és ahogy megpróbált kikecmeregni, jobb keze csonkját beleverte a kád szélébe.

Fájdalom hasított belé... és a fürdőház hirtelen forogni kezdett. Brienne elkapta, mielőtt elesett volna. A karja libabőrös volt, hideg és nyirkos, de erős, és gyengédebb, mint hitte volna. *Gyengédebb, mint Cersei* - gondolta, miközben a lány kiségitette a kádból. A lábai erőtlenül lógtak, mint az ernyedt hímtag.

- Őrség! - hallotta a némbor kiáltását. - A Királyölő!

Jaime - mondta magában -, *a nevem Jaime.*

A következő emléke az volt, hogy a nedves padlón fekszik. Az örök, a néember és Qyburn mind ott álltak fölötte, és aggodalommal tekintettek le rá. Brienne még mindig meztelen volt, de úgy tűnt, ez pillanatnyilag nem zavarja.

- A kád melege tehetted - mondta a többieknek Qyburn mester. *Nem, ő nem is mester, elvették a láncát.* - Még mindig kering némi méreg a vérében és alultáplált. Mit adsz neki enni?

- Férgeket, húgyot és zöld hányást - szolt közbe Jaime.

- Kemény kenyeret, vizet és zabkását - védekezett az ör. - De alig eszi meg. Mit csináljunk vele?

- Mosdassátok meg, öltöztessétek fel, és ha kell, vigyétek a Máglyatoronyba! - mondta Qyburn. - Lord Bolton vele óhajt vacsorázni ma este. Fogy az idő.

- Hozzátok nekem a tiszta ruháját! - mondta Brienne. - Majd én megmosdatom és felöltöztetem.

A többiek boldogan átengedték neki a feladatot. Lábra állították, és leültették egy kőpadra a fal mellett. Brienne elment, ismét felöltötte a törülközőjét, majd egy merev kefével a kezében tért vissza, hogy befejezze a csutakolását. Az egyik ör borotvát is adott neki, hogy igazítsa meg a férfi szakállát. Qyburn vászon alsóneműt hozott, tiszta, fekete gyapjú nadrágot, laza, zöld tunikát és bőrmellényt, amelyet elől kellett megkötni. Jaime ekkor már nem szédült annyira, de még ugyanolyan ügyetlen volt. A néember segítségével sikerült felöltöznie.

- Már nincs is szükségem másra, csak egy ezüsttükörre.

A Véres Mester Brienne-nek is hozott tiszta ruhát, egy festett rózsaszín szaténköntöst és vászon alsóinget.

- Sajnálom, hölgyem. Csak ezeket a női ruhákat találtam Harrenhalban, amelyek elég nagyok, hogy jók legyenek rád.

Első pillantásra látszott, hogy a köntöst vékonyabb karokra, rövidebb lábakra és sokkal teltebb mellekre szabták. A finom myri csipke nem sokat takart el a Brienne bőrét borító zúzódásokból. Az öltözék mindent egybevéve groteszkül nevetségessé tette a némbert. *Szélesebb válla van, mint nekem* - állapította meg Jaime. - *Nem csoda, hogy jobban szereti a páncélt.* A rózsaszín sem volt éppen a legszerencsésebb szín a számára. Tucatnyi kegyetlen tréfa jutott eszébe, de most az egyszer megtartotta őket magának. Jobb lesz, ha nem dühíti fel, fél kézzel nem ellenfél a nő számára.

Qyburn egy palackot is hozott.

- Mi ez? - kérdezte Jaime, amikor a láncatlan mester a kezébe nyomta, hogy igya meg.

- Ecetben áztatott édesgyökér mézzel és fokhagymával. Erőt önt beléd, és kitisztul tőle a fejed.

- Olyan főzetet hozt inkább, amelytől kinő a kezem! - morogta Jaime. - Arra nagyobb szükségem van.

- Idd meg! - parancsolt rá Brienne komoran, ő pedig megitta.

Fél óra telt el, mire elég erősnek érezte magát, hogy megálljon a lábán. A kinti levegő szinte pofon vágta a fürdőház homályos, nedves melege után.

- Az úr most már biztosan keresi - mondta egy ör Qyburnnek. - A nőt is. Vinni kell?

- Tudok járni. Brienne, add a karod!

Jaime a néemberbe kapaszkodott, és hagyta, hogy áttereljék az udvaron egy óriási, huzatos csarnokba, amely még Királyvár trónterménél is hatalmasabb volt. A falak mentén nagy kandel-lók sorakoztak, úgy tízlábanként egy; több, mint amennyit meg tudott volna innen számolni, tűz azonban nem égett bennük, így a hideg csontig hatolt. Az ajtók és a két felső galériára vezető lépcső mellett bundás köpönyegbe burkolózott lándzsások strázsáltak. A roppant üresség közepén pedig, egy kecskelábú asztalnál, amelyet mintha többholdnyi sima, palaborítású padló vett volna körül, ott várakozott a Rémvölgy ura. Csak a pohárnoka volt vele.

- Uram - köszöntötte Brienne, amikor megálltak előtte.

Roose Bolton szeme haloványabb volt a kónél, sötétebb a tejnél, hangja lágy, mint a pókháló.

- Örülök, hogy elég erősek vagytok, a látogatáshoz, ser. Hölgyem, foglaljatok helyet! - Az asztalon sorakozó sajtra, kenyérre, hideg húsrá és gyümölcsökre mutatott. - Vöröset vagy fehéret innátok? Attól tartok, az évjárat nem túl jó. Ser Amory jóformán kiszáritotta Lady Whent pincéit.

- Remélem, megölted ezért. - Jaime gyorsan leült a felajánlott székbe, nehogy Bolton meglássa, milyen gyenge. - A fehér a Starkoknak való. Én vöröset iszom, ahogy az egy jó Lannisterhez illik.

- Én inkább vizet kérek - mondta Brienne.

- Elmar, a vörösből Ser Jaime-nek, vizet Lady Brienne-nek, nekem pedig hippokrászt. - Bolton elbocsátotta a kíséretüket, a katonák halkán visszavonultak.

Jaime megszokásból jobb kézzel nyúlt a borért. A csonkja meglökte a serleget, tiszta vászonkötésére fényes vörösbor fröccsent. Kénytelen volt bal kézzel elkapni a kupát, nehogy felboruljon, Bolton azonban úgy tett, mintha észre sem vette volna az ügyetlenségét. Az északi elvett egy aszalt szilvát, és apró, határozott harapásokkal nekilátott.

- Kóstold meg ezeket, Ser Jaime! Rendkívül édesek, és segítik az emésztést is. Lord Vargo egy fogadóból zsákmányolta, mielőtt felgyújtotta volna.

- Az emésztésem kitűnő, az a kecske nem lord, a szilvaid pedig feleannyira sem érdekelnek, mint a szándékaid.

- A téged illető szándékaim? - Roose Bolton ajkán halvány mosoly jelent meg. - Igen veszedelmes jutalom vagy, ser. Viszályt szítasz, bárhová mész. Még itt, az én boldog Harrenhalomban is. - A hangja alig volt hangosabb a suttogásnál. - Ahogy látom, Zúgóban szintén. Tudod, hogy Edmure Tully ezer aranyárányat ajánlott annak, aki elfog téged?

Ez minden?

- A nővérem tízszer annyit fizet.

- Valóban? - Ugyanaz a mosoly, egy pillanatra felvillant, aztán ugyanolyan gyorsan el is tűnt. - Tízezer aranyárány ijesztő összeg. Természetesen Lord Karstark ajánlatát is fontolóra kell venni. Ő a lánya kezét ajánlotta fel annak, aki elviszi neki a fejedet.

- Bízd a kecskédre, majd visszafelé elhozza - mondta Jaime.

Bolton halkán kuncogott.

- Harrion Karstark fogoly volt itt, amikor elfoglaltuk a várat, tudad ezt? Mellé adtam az összes karholdi embert, akik még velem voltak, és elküldtem őt Gloverrel. Őszintén remélem, hogy semmi baj nem érte őket Alkonyvölgynél... különben Alys Karstark marad az egyetlen Lord Rickard ivadékai közül. - Kiválasztott egy újabb szilvát. - Szerencsédre nincs szükségem feleségre. Míg az Ikrekben voltam, feleségül vettem Lady Walda Freyt.

- Szép Waldát? - Jaime ügyetlenül próbálta tartani a kenyeret csonka kezével, miközben baljával tépett belőle.

- Kövér Waldát. Frey uram feleségem súlyát ajánlotta ezüstben hozományként, tehát ennek megfelelően választottam. Elmar, törj egy kis kenyeret Ser Jaime-nek!

A fiú letört egy öklömnnyi nagyságú darabot a kenyér egyik végéből, és odaadta Jaime-nek. Brienne is tépett a sajátjából.

- Lord Bolton! - szólalt meg. - Azt beszélik, hogy Harrenhalt Vargo Hoatnak akarod adni.

- Ez volt az ára - felelte Lord Bolton. - Nem a Lannistereké az egyetlen olyan család, amelyik megfizeti az adósságait. Különben is rövidesen távoznom kell. Edmure Tully nemsokára feleségül veszi Lady Roslin Freyt az Ikrekben, és királyom parancsára én is részt veszek a szertartáson.

- Edmure házasodik? - kérdezte Jaime. - Nem Robb Stark?

- Őfelsége Robb király már megházasodott. - Bolton a szilva magját a tenyerébe köpte és félretette. - Egy Westerlinget vett el a Szirtből. Úgy tudom, a neve Jeyne. Bizonyára ismered őt, ser, hisz az atya a te apád zászlóhordozója.

- Az apám sok zászlóhordozóval bír, és legtöbbjüknek van lánya. - Jaime egyetlen kezével a kupa után nyúlt, s közben megpróbálta felidézni ezt a Jeyne-t. A Westerling régi ház volt, több büszkeséggel, mint hatalommal.

- Ez nem lehet igaz - jelentette ki Brienne dacosan. - Robb király megesküdtött, hogy egy Freyt vesz feleségül. Soha nem szegné meg a szavát, ő...

- Őfelsége tizenhat éves - közölte Roose Bolton szelíden. - Hálás lennék, ha nem kérdőjeleznéd meg a szavamat, hölgyem.

Jaime szinte sajnálta Robb Starkot. *Megnyeri a háborút a csatatéren, aztán elveszíti egy hálószobában, szegény bolond.*

- Hogy tetszik Lord Waldernek, hogy farkas helyett pisztrángot kell vacsoráznia? - kérdezte.

- Ó, a pisztráng is igen ízletes vacsora. - Bolton sápadt ujjával a pohárnokára mutatott. - Bár az én szegény Elmarom reményvesztett. Úgy volt, hogy feleségül veszi Arya Starkot, de az én jó Frey apósomnak nem volt más választása, mint felbontani a jegyességet, amikor Robb király elárulta őt.

- Van valami hír Arya Starkról? - Brienne előrehajolt. - Lady Catelyn attól félt, hogy... életben van még a lány?

- Ó, igen - bólintott a Rémvölgy ura.

- Biztosan tudod ezt, uram?

Roose Bolton vállat vont.

- Arya Stark elveszett egy időre, ez igaz, de most előkerült. Szeretném, ha biztonságban viszszaérne északra.

- Ő és a nővére is - tette hozzá Brienne. - Tyrion Lannister megígérte, hogy mindkét lányt visszaadja a fivéréért.

A Rémvölgy urát ez láthatóan mulattatta.

- Hölgyem, senki sem mondta még neked? A Lannisterek hazugok.

- Ez sértés akart lenni házam becsületén? - Jaime a jó kezével felemelte az asztalról a sajtzelő kést. - Lekerekített hegy, tompa él - közölte és végighúzta a hüvelykujját a pengén -, de a szemeden azért átmenne. - A homlokán verejték gyöngyözött. Csak remélni tudta, hogy kívülről nem látszik olyan erőtlennek, mint amilyennek érzi magát.

Az apró mosoly megint feltűnt Lord Bolton ajkán.

- Bátran beszélj ahhoz képest, hogy a kenyered eltöréséhez is segítségre van szükséged. Figyelmeztetlek, hogy az őreim mindenhol ott vannak.

- Igen, de félmérföldnyire. - Jaime végignézett a roppant csarnokon. - Mire ideérnek, olyan halott leszel, mint Aerys.

- Nem túl lovagias dolog megfenyegetni a vendéglátódat a saját sajtja és olívbogyója fölött - fedtte meg a Rémvölgy ura. - Nekünk, északiaknak a vendéglátás törvénye még mindig szent.

- Én itt fogoly vagyok, nem vendég. A kecskéd levágta a kezem. Ha azt hiszed, néhány szilvától elfelejtem az egészet, iszonyatosan tévedsz.

Ez meglepte Roose Boltont.

- Talán igen. Talán menyegzői ajándékul kéne adnom téged Edmure Tullynak... vagy le kelle-ne csapnom a fejedet, ahogy a nővéred tette Eddard Starkkal.

- Nem tanácsolnám. Kaszter-hegynek hosszú az emlékezete.

- Ezermérföldnyi hegy, tenger és mocsár fekszik a falaim és a te sziklád közt. A Lannisterek ellenségeskedése mit sem jelent a Boltonoknak.

- A Lannisterek barátsága viszont sokat jelenthet. - Jaime úgy vélte, már tudja, mire megy ki a játék. De vajon a néember is tudja? Nem mert odanézni, hogy megállapítsa.

- Nem vagyok biztos benne, hogy azok közé tartoztok, kiket egy bölcs ember szívesen tud barátjának. - Roose Bolton intett a fiúnak. - Elmar, vágj a vendégeinknek egy szeletet a sült húsból!

A fiú Brienne-t szolgálta ki elsőként, Brienne azonban nem mozdult.

- Uram - szólalt meg. - Ser Jaime-et ki kell cserélni Lady Catelyn lányaiért. Szabadon kell engedned bennünket, hogy folytathassuk utunkat.

- A Zúgóból érkezett holló szökésről mesélt, nem túszcseréről. Ha te segítettél ennek a fogolynak megszabadulni a kötelékeitől, árulásban vagy vétkes, hölgyem.

A nagydarab néember felállt.

- Lady Starkot szolgálom.

- És Észak Királyát. Vagy ahogy egyesek újabban nevezik, a Királyt, aki elveszítette Északot. Akinek soha nem állt szándékában visszajuttatni Ser Jaime-et a Lannisterekhez.

- Ül le, és egyél, Brienne! - szólt rá Jaime, mialatt Elmar eléje is letett egy sötét, véres sültet. -

Ha Bolton meg akarna ölni bennünket, nem pazarolná ránk drága aszalt szilváit, ekkora veszélynek téve ki a beleit. - Lenézett a húsrá, és rájött, hogy egy kézzel aligha vághatja fel. *Egy lánynál is értéktelenebb vagyok* - gondolta. - *A Kecské kiegyenlítette az üzletet, bár nem hiszem, hogy Lady Catelyn megköszöni neki, ha Cersei hasonló állapotban küldi vissza neki a kölykeit.* - A gondolattól elfintorodott. - *Lefogadom, hogy azért is engem fognak okolni.*

Roose Bolton módszeres lassúsággal vágta fel a húst, a vér a tányérjába folyt.

- Lady Brienne, leülsz, ha azt mondom, szeretném továbbengedni Ser Jaime-et, ahogy te és Lady Stark kívánjátok?

- Te... továbbengednél bennünket? - A néember hangja gyanakvó volt, de azért visszaült. -Ez jó hír, uram.

- Az. Ugyanakkor Lord Vargo okozott nekem egy kis... nehézséget. - Jaime-re szegezte halovány szemeit. - Tudod, miért vágta le Hoat a kezedet?

- Élvezi a kezek levágását. - A Jaime kézcsonkját fedő vásznat bor- és vérfoltok borították. - Lábakat is szeret levagdosni. Úgy látom, nincs szüksége okra.

- Mindezek ellenére volt neki. Ravaszabb, mint amilyennek látszik. Senki sem parancsol sokáig egy olyan társaságnak, mint a Bátor Bajtársak, ha nincs meg a magához való esze. -Bolton a tőrére tűzött egy szelet húst, a szájába helyezte, alaposan megrágtá, majd lenyelte. -Lord Vargo azért hagyta el a Lannister-házat, mert felajánlottam neki Harrenhalt, amely ezerszer nagyobb jutalom, mint bármi, amire Lord Tywintól számíthatott volna. Mivel idegen Westeroson, nem tudta, hogy az ajándék mérgezett.

- Fekete Harren átka? - gúnyolódott Jaime.

- Tywin Lannister átka. - Bolton felemelte a serlegét, Elmar pedig némán újratöltötte. -A kecskénk tanácskozhatott volna erről a Tarbeckekkel vagy a Reyne-ekkel. Ők talán figyelmeztették volna, hogyan bánik apád az árulókkal.

- Nincsenek Tarbeckek és Reyne-ek - mondta Jaime.

- Épp ez az. Lord Vargo minden bizonnyal abban reménykedett, hogy Lord Stannis győzelmet arat Királyvárnál, majd pedig hálából megerősíti őt tulajdonosi jogaiban, cserébe csekély hozzájárulásáért a Lannister-ház bukásában. - Szárazon kuncogott. - Attól félek azonban, Stannis Baratheonról is elég keveset tud. Lehet, hogy odaadta volna neki Harrenhalt a szolgálataiért, de egy hurkot is kapott volna a bűneiért.

- A hurok szelídebb annál, amit az apámtól kap majd.

- Mostanra ő maga is erre a következtetésre jutott. Most, hogy Stannis megtört, Renly pedig halott, már csak a Starkok győzelme mentheti meg Lord Tywin bosszújától, ennek esélye azonban egyre ijesztőbb mértékben csökken.

- Robb király minden csatát megnyert - jelentette ki Brienne határozottan. Beszédében éppen olyan makacsul hűséges volt, mint tetteiben.

- Megnyert minden csatát, ám közben elveszítette a Freyeket, a Karstarkokat, Derest és Északot. Kár, hogy a farkas ily fiatal. A tizenhat éves fiúk mindig azt hiszik magukról, hogy halhatatlanok és legyőzhetetlenek. Azt hiszem, egy idősebb férfi térdet hajtana. A háborút mindig béke követi, békében pedig esetleg bocsánat is jár... a Robb Stark-féléknek, legalábbis. Vargo Hoat fajtájának semmiképp. - Bolton halványan elmosolyodott. - Mindkét oldal felhasználta őt, de egyik sem fog könnyeket ejteni érte. A Bátor Bajtársak nem vettek részt a Feketevízi csatában, mégis ugyanúgy ott vesztek.

- Megbocsátasz nekem, ha nem gyászolom meg őket?

- Nem érzel sajnálatot a mi nyomorult, halálra ítélt kecskénk miatt? Áh, de az istenek... különben miért vezéreltek volna éppen az ő kezébe? - Bolton megrágott egy újabb húsdarabot. - Karhold kisebb és jelentéktelenebb Harrenhálnal, ám az oroszlán karmai nem érhetik el. Ha feleségül veszi Alys Karstarkot, Hoat valóban úr lehet. Ha be tud gyűjteni némi aranyat az apádtól is, annál jobb, de ő mindenképpen Lord Rickardnak adott volna át, bármennyit is fizessen Lord Tywin. Az ő ára a lány és békés menedék.

- Ahhoz azonban, hogy el tudjon adni, meg kell tartania, a Folyóvidék pedig tele van olya-

nokkal, akik boldogan ellopnának tőle. Glovert és Tallhartot megtörték Alkonyvölgynél, seregük maradéka azonban még a vidéken kóborol. Őket a Hegy gyilkolja. Zúgótól délre és keletre ezernyi Karstark járja a vidéket, rád vadásznak. Másutt a Darryk uratlanul és törvénytelenül maradt emberei, négy lábú farkasok falkái és a Villámúr törvényen kívüli csapatai. Dondarrion örömmel akasztana fel téged és a Kecskét együtt, ugyanarra a fára. - A Rémvölgy ura kimártogatott egy kis vért egy darab kenyérral - Harrenhal az egyetlen hely, ahol Lord Vargo biztonságban őrizhet téged, itt azonban Bátor Bajtársai jóval kevesebben vannak, mint az én embereim és Ser Aenys Frey csatlósai. Nyilván tartott tőle, hogy visszaküldelek Ser Edmure-hoz Zúgóba... vagy ami még rosszabb, hazaküldelek az apádhoz.

- Azzal, hogy megcsonkított téged, megszabadult a kardod fenyegetésétől, bizarr bizonyítékra tett szert, amit elküldhet az apádnak, és csökkentette az értékedet a számomra. Mert ő az én emberem, ahogy én Robb királyé vagyok. Ezért a bűne az enyém, legalábbis az apád szemében így tűnhet fel. És ebben rejlik az én... apró nehézségem. - Várakozón Jaime-re szegezte halovány, rezzenéstelen, fagyos tekintetét.

Értem.

- Azt akarod, hogy mentselek fel a vád alól. Hogy mondjam meg az apámnak, ez a csonk itt nem a te műved - nevetett Jaime. - Uram, küldj haza Cerseihez, és olyan édes dalt dalolok, amelyet csak akarsz, arról, milyen jóindulatúan bántál velem! - Jól tudta, ha bármi mást válaszol, Bolton visszaadja a Kecskének. - Ha volna kezem, megírnám, hogyan csonkított meg a zsoldos, akit az apám hozott Westerosba, és hogyan mentett meg a nemes Bolton nagyúr!

- Megbízom a szavadban, ser.

No, ezt sem hallom túl gyakran.

- Mikor kapunk engedélyt az indulásra? És hogyan szándékozol átjuttatni engem a sok farkason, útonállón és Karstarkon?

- Akkor mész el, amikor Qyburn azt mondja, elég erős vagy. Erős kíséretet kapsz válogatott embereimből a kapitányom, Walton parancsnoksága alatt. Acéllábúnak is nevezik. A húsége vasból van. Walton épen és egészben juttat el Királyvárba.

- Feltéve, ha Lady Catelyn lányai is épen és egészben hazakerülnek - tette hozzá a leány. - Uram, Walton nevű embered védelmét örömmel fogadjuk, de a lányokat rám bízták.

A Rémvölgy ura közönyös pillantást vetett rá.

- A lányok miatt nem kell többet aggódnod, hölgyem. Lady Sansa a törpe felesége, már csak az istenek választhatják el őket egymástól.

- A felesége? - Brienne elsápadt. - Az Ördögfiókáé? De... megesküdött az egész udvar előtt, istenek és emberek színe előtt...

Milyen ártatlan lélek! Az igazat megvallva Jaime is majdnem ennyire meglepődött, csak ő jobban titkolta. *Sansa Stark, ez biztosan mosolyt csal Tyrion arcára.* Emlékezett, milyen boldog volt az öccse a kis parasztlánnyal... két hétig.

- Hogy mire esküdött meg az Ördögfióka és mire nem, az vajmi kevésbé számít jelenleg - mondta Lord Bolton. - Legkevésbé neked. - A leány szinte megbántottnak látszott. Talán akkor érezte meg végül igazán a csapda acélpofáit, amikor Roose Bolton intett az őreinek. - Ser Jaime megy tovább Királyvárba. Rólad, attól tartok, egy szót sem szóltam. Felettébb lelkiismeretlen cselekedet volna részemről, ha Lord Vargót mindkét jutalmától megfosztanám. - A Rémvölgy ura újabb aszalt szilváért nyúlt. - A te helyedben, hölgyem, nem a Starkok miatt aggódnék, sokkal inkább a zafírok foglalkoztatnának.

TYRION

Mögötte, az úton keresztben felsorakozott aranyköpönyegesek között türelmetlenül felnyihogott egy ló. Tyrion hallotta Lord Gyles köhögését is. Nem ő kívánta Gyles jelenlétét, ahogy nem kérte Ser Addamet, Jalabhar Xhót és a többieket sem, nemes atyja azonban úgy vélte, Doran Martell esetleg rossz néven venné, ha mindössze egy törpe fogadná és kísérné át a Feketevízen.

Magának Joffreynak kellett volna kilovagolni a dorne-i elé - elmélkedett a nyeregben vára-kozván -, *de ő valószínűleg elfuserálta volna az egészet.* A király újabban apró tréfákat ismételt a dorne-iakról, amelyeket Mace Tyrell fegyvereseitől hallott. „Hány dorne-i kell egy ló megpatkolásához? Kilenc. Egy patkol, míg a másik nyolc felemeli a lovat.” Tyrion valahogy nem volt biztos benne, hogy ezt Doran Martell is szórakoztatónak találná.

Látta a lobogó zászlókat, ahogy a lovasok hosszú, poros oszlopa kibukkant az erdőből. Onnét, ahol állt, a folyóig csak csupasz, fekete fák maradtak a csata tanúiként. *Túl sok lobogó* - gondolta savanyú képpel. A hamu felkavarodott a közelgő lovak patái alatt, épp ahogy a Tyrell-elővéd alatt, amikor oldalról Stannisre rontott. *Úgy nézem, Martell elhozta Dorne főurainak a felét.* Hiába igyekezett, nem jutott eszébe semmi jó, ami ebből az egészből kiszülhet.

- Hány lobogót számlálsz? - kérdezte Bronntól.

A zsoldos lovak a tenyerével ernyőt vont a szeme fölé.

- Nyolcat... nem, kilencet.

Tyrion megfordult a nyeregben.

- Pod, gyere ide! Írd le a címereket, és mondd el, melyik házhoz tartoznak!

Podrick Payne közelebb oldalazott a lovával. Ő tartotta a királyi lobogót, Joffrey nagy, szarvasos-oroszlános zászlaját, és erősen küzdött a súlyával. Bronn Tyrion saját lobogóját hordozta, vörös alapon arany Lannister-oroszlánt.

Egyre magasabb lesz - fedezte fel Tyrion, amikor Pod felágaskodott a kengyelben, hogy jobban lásson. - *Nemsókára ő is fölém tornyosul majd, mint mindenki más.* A legény Tyrion parancsára szorgalmasan áttanulmányozta Dorne címertanát, de mint mindig, most is ideges volt.

- Nem látom. A szél nagyon lengeti őket.

- Bronn, mondd el a fiúnak, mit látsz.

Bronn nagyon lovagiasan festett ma új zekéjében és köpönyegében, mellkasán a lángoló láncal.

- Vörös nap narancssárga háttér előtt - mondta -, egy lándzsa döfi át.

- Martell - vágta rá azonnal Podrick Payne, láthatóan megkönnyebbülve. - A napföldi Martell-ház, uram. Dorne hercege.

- Ezt még a lovam is tudta volna - jegyezte meg Tyrion szárazon. - Adj neki másikat, Bronn!

- Bíborzászló sárga golyókkal.

- Citromok? - kérdezte Pod reménykedve. - Citromokkal teleszórt bíbormező? A Dalt-ház? Ööö... Citromerdőből.

- Meglehet. A következő nagy fekete madár sárga alapon. A karmai között valami rózsaszínt vagy fehéret tart, nehéz megmondani, nagyon csapkod a szélben.

- Blackmont keselyűje egy csecsemőt tart a karmai között - mondta Pod. - A blackmonti Blackmont-ház, ser.

Bronn nevetett.

- Megint sokat olvastál? A könyvek elrontják a kardforgató szemét, kölyök. Látok egy koponyát is. Fekete lobogó.

- A Manwoody-ház koronás koponyája, csontszín és arany fekete mezőben. - Pod minden he-

lyes válasszal egyre magabiztosabbá vált. - Királysír Manwoodyjai.

- Három fekete pók?

- Azok skorpiók, ser. A homokkői Qorgyle-ház, három skorpió, vörös alapon feketék.

- Vörös és sárga, közöttük csipkés vonal.

- Az Ördögliget lángjai. Uller-ház.

Tyrion le volt nyugőzve. A fiú egyáltalán nem ütődött, ha egyszer sikerül megoldani a nyel-vét.

- Folytasd, Pod! - biztatta. - Ha mindet megmondod, ajándékot kapsz.

- Sütemény vörös és fekete szeletekkel - mondta Bronn. - Középen egy aranykéz.

- Az Allyrion-ház Istenkegyből.

- Olyan, mintha vörös csirke egy kígyót enne.

- A sősparti Gargalenek. Baziliszkus, ser. Bocsáss meg! Nem csirke. Vörös, a csőrében fekete kígyó.

- Nagyon jó! - örvendezett Tyrion. - Na még egy, kölyök!

Bronn a közeledő dorne-iak sorait fürkészte.

- Az utolsó aranytoll zöld kockás mezőn.

- Arany lúdtoll, ser. Jordayne, a Bércből.

Tyrion nevetett.

- Kilenc, nagyon jó! Magam sem tudtam volna megnevezni mindet. - Ez nem volt igaz, de ta-lán ad némi büszkeséget a fiúnak, s arra nagy szüksége volt.

Úgy látom, Martell hozott magával egy-két ijesztő kíséret is. A Pod által megnevezett házak egyike sem volt kicsiny vagy jelentéktelen. A Királyi úton Dorne kilenc legnagyobb ura közele-dett, ők maguk vagy örököseik, és Tyrionban az az érzés motoszkált, hogy nem azért jöttek idáig, hogy láthassák a táncoló medvét. *Ez üzenet. És nem éppen ínyemre való üzenet.* Elmerengett, nem volt-e hiba Napföldre küldeni Myrcellát.

- Uram - szólalt meg Pod egy kissé båtortalanul. - Nincs hintó.

Tyrion felkapta a fejét. A fiúnak igaza volt.

- Doran Martell mindig hintóban utazik - magyarázta a fiú. - Faragott hintó selyemfüggő-nyőkkel, a függőnyőkön napokkal.

Tyrion is hallotta ezt a mendemondát. Doran herceg túljárt az ötvenen és köszvény kínozta. *Lehet, hogy azt akarta, a menet gyorsabban haladjon - nyugtatta magát. - Talán félt, hogy a hin-tója túlságosan is csábító célpontot nyújt az útonállóknak, vagy hogy nehézkesnek bizonyul a Csontút magas hágóiban. Előfordulhat, hogy javult a köszvénye.*

Akkor meg miért kínozza ilyen rossz előérzet?

A várakozás elviselhetetlenné vált.

- Lobogók, előre! - kiáltotta. - Eléjük megyünk!

Belevágta a sarkát a lovába, Bronn és Pod két oldalról követték. Amikor a dorne-iak látták érkeztek, ők is megsarkantyúzták a lovaikat, lobogóik csattogtak a szélben. Díszes nyergeiken az általuk olyannyira kedvelt kerek fémpajzs lógott, sokuk pedig egész köteg rövid hajítólándzsát tartott, vagy a kettős ívű dorne-i íjat, amely oly kitűnővé tette lovas íjászaikat.

Első Daeron király megfigyelései alapján háromfajta dorne-i létezett. Az első a sós dorne-iak népe, kik a partok mentén éltek, aztán a homokos dorne-iak, akik a sivatagokban és a hosszú fo-lyóvölgyekben, valamint a köves dorne-iak, akik a Vörös Hegyek hágói és magaslati közt építet-ték erődjeiket. A legtöbb rhojne-i vér a sós dorne-iakban csörgedezett, a legkevesebb a kövesek-ben.

Doran kíséretében mindháromfajta képviseltette magát. A sós dome-iak karcsúak voltak, söté-tek, sima, olívaszín bőrrel, a szélben lobogott hosszú, fekete hajuk. A homokos dome-iak még ná-luk is sötétebbek, az arcukat szinte feketére színezte Dorne forró napja. Ők hosszú, világos sála-kat kötöznek a sisakjukra, hogy elejét vegyék a napszúrásnak. A köves dorne-iak magasabbak és világosabbak, az andalok és az Elsők leszármazottai, barnák vagy szőkék, arcuk inkább szeplős vagy napégette, mintsem barna.

Az uraságok bő ujjú, ékköves övekkel rögzített selyemköntösöket viseltek. Páncéljukat vastag réteg lakk borította, fényesre csiszolt rézberakások, csillogó ezüst és puha vörös arany díszítette. Főként vörös és aranyszínű lovakon ültek, néhányuk fehéren, mint a hó, de mind karcsú, sebes állat, hosszú nyakkal és keskeny, szép fejfel. Dorne legendás homokparipái kisebbek a rendes csatlovaknál, és nem bírnak el oly nagy súlyú páncélt, de azt tartották róluk, hogy képesek egész nap, egész éjjel és még egy nap futni anélkül, hogy elfáradnának.

A mén, amelyen a dorne-iak vezetője érkezett, éjfekete volt, sörénye és farka lángoló vörös. A férfi úgy ülte meg az állatot, mintha odaszületett volna, egyenesen, karcsún, kecsesen. A vállán halványvörös selyempalást lobogott, páncélját egymást fedő rézlemezek sora borította, melyek fényes, új érmékként csillogtak, ahogy lovagolt. Magas, aranyozott sisakja homlok részén réz napkorong villant, és a hátára vetett kerek, csiszolt pajzs is a Martell-ház lándzsával átszúrt napját ábrázolta.

Martell-nap, csak éppen tíz évvel fiatalabb a kellesénél - gondolta Tyrion, miközben megállította a lovát -, *túl egészséges, túlon túl harcias*. Ekkor már tudta, mivel kell megbirkóznia. *Hány dorne-i kell hozzá, hogy háborút robbantson ki? Elég egy is*. Nem volt azonban más választása, mint mosolyogni.

- Örülök a találkozásnak, uraim! Értésültünk róla, hogy közeledtek, és őfelsége Joffrey király engem küldött, hogy köszöntselek benneteket a nevében. Nemes atyám, a Király Segítője is üdvözlét küldi. - Barátságos zavart színlelt. - Melyikőtök Doran herceg?

- A fivérem egészsége úgy kívánta, hogy Napföldön maradjon. - A herceg levette a sisakját. Komor arcát barázdák szántották, vékony, ívelt szemöldök húzódott a nagy szemek felett, melyek feketék és fényesek voltak, mint az olaj. Csillogó fekete hajába, amely éppolyan élesen és határozottan vonult vissza kétoldalt a homlokáról, mint az orra íve, csak itt-ott vegyült egy-egy ezüstös szál. *Egészen biztosan sós dorne-i*.

- Doran herceg engem küldött, hogy csatlakozzak helyette Joffrey király tanácsához, ha őfelségének is megfelel.

- Őfelsége nagy megtiszteltetésnek fogja tekinteni, ha olyan híres harcos tanácsaira támaszkodhat, mint Oberyn, Dorne hercege - felelte Tyrion, miközben arra gondolt: *Itt vér fog folyni*. - Nemes kísérőidet is a legnagyobb örömmel üdvözljük.

- Engedd meg, hogy bemutassam őket, Lannister uram! Ser Deziel Dalt, a Citromerdőből. Lord Tremond Gargalen. Lord Harmen Uller és a fivére, Ser Ulwyck. Ser Ryon Allyrion és házasságon kívül született gyermeke, Homok Daemon, Istenkegy Fattyá. Lord Dagos Manwoody, a fivére, Ser Myles, a fiai, Mors és Dickon. Ser Arron Qorgyle. Ne gondolja senki, hogy megfedkezem a hölgyekről! Myria Jordayne, a Bérc örökösője. Lady Larra Blackmont, a leánya, Jynessa, a fia, Perros. - Végül karcsú kezével intett egy hátrébb álló, fekete hajú nőnek, hogy lépjen előre. - Ő pedig Homok Ellaria, az én kedvesem.

Tyrion visszafojtott egy nyögést. *A kedvese, ráadásul törvénytelen származású*. Cersei rohamot kap, ha Oberyn őt is el akarja hozni a menyegzőre. Ha valami sötét sarokba számúzi az asztal végén, nővére a Vörös Vipera haragját kockáztatja. Ha mellé ülteti az emelvényen, az összes többi ott helyet foglaló hölgy sértődik meg. Vajon Doran herceg szándékosan próbál viszályt szítani?

Oberyn herceg megfordította a lovát, szembe a dorne-iakkal.

- Ellaria, urak és hölgyek, lovagok, látjátok, mennyire szeret bennünket Joffrey király! Őfelsége oly kedves volt, hogy saját Ördögfióka nagybátyját küldte el, hogy az udvarba kísérjen bennünket!

Bronn horkantva elnyomott egy nevetést, és Tyrion is kénytelen volt úgy tenni, mintha mulatná a dolog.

- Nem egyedül, urak! Az túl nagy feladat lett volna egy ilyen kicsi embernek, mint én. - Adigra odaért az ő kísérője is, így most rajta volt a sor, hogy felsorolja a neveket. - Hadd mutassam be Ser Flement Braxot, Szarv-völgy örökösét! Lord Gyles, Rosbyból. Ser Addam Marbrand, a Városi Őrség parancsnoka. Jalabhar Xho, a Vörös Virág Völgyének hercege. Ser Harys Swyft,

Kevan nagybátyám atyja házasság révén. Ser Merlon Crakehall, Ser Philip Foote és Feketevízi Ser Bronn, a lázadó Stannis Baratheon ellen nemrégiben vívott csatánk két hőse. És ifjú fegyverhordozóm, a Payne-házból való Podrick. - A nevek szépen csengtek, ahogy Tyrion elhadarta őket, viselőik azonban távolról sem alkottak olyan előkelő és félelmetes sereget, mint Oberyn herceg kísérete, s ezt mindkét fél pontosan tudta.

- Lannister uram! - szólalt meg Lady Blackmont. - Hosszú, poros út áll mögöttünk, és örömmel fogadnánk egy kis pihenést és némi frissítőt. Továbbindulhatnánk esetleg a városba?

- Azonnal, hölgyem! - Tyrion megfordította a lovát, és odakiáltott Ser Addam Marbrandnak. A díszkíséret legnagyobb részét kitevő aranszakosok fürgén megfordultak Ser Addam parancsára, és az oszlop megindult a folyó s azon túl Királyvár irányába.

Oberyn Nymeros Martell - morogta Tyrion a bajusza alatt, ahogy csatlakozott a férfihoz. - *Dorne Vörös Viperája. Most mi a hét poklot csináljak vele?*

Igaz, csak hírből ismerte a fickót... ez a hír azonban félelmetes volt. Oberyn herceget alig tizenhat évesen rajtakapták az ágyban Lord Yronwood kedvesével. Az úr nagydarab férfi volt, hirtelen haragú, vad harcos hírében állott. Párbajra került sor, bár tekintettel a herceg korára és előkelő származására, csak első vérig folytatták. Mindketten szereztek sebeket, és a becsület helyreállított. Oberyn herceg hamarosan felépült, Lord Yronwood sebei azonban elfertőződtek, és végeztek vele. Az emberek arról kezdtek suttozni, hogy Oberyn mérgezett karddal küzdött, és atól kezdve ellenség és barát egyaránt csak úgy emlegette: a Vörös Vipera.

Ez sok évvel ezelőtt volt, az igaz. A tizenhat éves fiúból mára negyvenen túl járó férfi lett, híre pedig még sötétebbé vált. Beutazta a Szabad Városokat, kitanulta a méregkeverés mesteriségét, sőt talán sötétebb tudományokat is, ha a mendemondáknak hitelt lehetett adni. A Fellegvárban is tanult, egészen hat szemig jutott a mesterláncán, mielőtt megunta. Katonáskodott a Keskenytengeren túl elterülő Vitatott Földeken a Második Fiakkal, mielőtt megalakította volna a saját csapatát. Lovagi tornák, csaták, párbajok, lovak, az érzéki örömök hajszolása... azt rebesgették, hogy férfiakat és asszonyokat egyaránt ágyba visz, és fattyú leányokat nemzett Dorne-szerte. Az emberek homokkígyóknak nevezték a lányait. Amennyire Tyrion tudta, Oberyn herceg sohasem nemzett fiat.

És persze megnyomorította Égikert örökösét.

Nincs ember a Hét Királyságban, aki kevésbé lenne kívánatos egy Tyrell-esküvőn - gondolta Tyrion. Királyvárba küldeni Oberyn herceget, amikor a városban tartózkodik Lord Mace Tyrell, két fia és több ezer katonája, éppoly veszedelmes provokáció volt, mint Oberyn herceg személye. *Elég egy rossz szó, egy rosszul időzített tréfa, egy pillantás, és nemes szövetségeseink azonnal egymás torkának esnek.*

- Már találkoztunk - jegyezte meg a dorne-i herceg könnyedén Tyrionnak, ahogy a Királyi úton lovagoltak az elhamvadt mezők és facsontvázak között. - Bár nem hiszem, hogy emlékszel rá. Még annál is kisebb voltál, mint amekkora most vagy.

Gunyoros él rejtezt a hangjában, és ez igencsak nem tetszett Tyrionnak, de elhatározta, nem hagyja, hogy a dorne-i provokálja.

- Mikor történt ez, uram? - kérdezte udvarias érdeklődéssel.

- Ó, sok-sok évvel ezelőtt, amikor az anyám uralkodott Dorne felett, apád pedig egy másik király Segítője volt.

Nem is annyira más, mint gondolnád - jegyezte meg magában Tyrion.

- Akkor történt, amikor anyámmal, hitvesével és Elia nővéremmel meglátogattuk Kaszterhegyet. Én olyan tizennégy-tizenöt lehettem, Elia egy évvel idősebb. Fivéred és nővéred nyolc-kilenc körül járhattak, te éppen hogy megszületél.

Különös időpont a látogatásra. Az anyja meghalt, amikor őt a világra hozta, a Martellek tehát valószínűleg mély gyászban találták a Hegyet. Különösen az apját. Lord Tywin ritkán beszélt a feleségéről, de Tyrion a nagybátyjaitól hallott a köztük lévő szerelemről. Az apja akkoriban Aerys Segítője volt, és sokan úgy gondolták, hogy Lord Tywin Lannister uralkodik a Hét Királyságban, Lady Joanna pedig Lord Tywinon.

- Nem ugyanaz az ember többé, mióta az anyád meghalt, Ördögfióka - mondta neki egyszer Gery nagybátyja. - A legjobb része feleségével halt. - Gerion volt a legfiatalabb Lord Tytos Lannister négy fia közül, Tyrion kedvenc nagybátyja.

De már nem élt, eltűnt a tengereken túl, Lady Joannát pedig maga Tyrion küldte a sírba.

- Megnyerte a tetszésedet Kaszter-hegy, uram?

- Nem különösebben. Apád mindvégig hanyagolt bennünket, miután megparancsolta Ser Kevannak, hogy gondoskodjon a szórakoztatásunkról. A cellában, amit kaptam, tollas ágyban alhattam és myri szőnyegeken járhattam, de sötét volt, ablaktalan, valójában igencsak tömlöcszerű, ahogy ezt akkor szóvá is tettem Eliának. Az egetek túl sűrű volt, a borotok túl édes, az asszonyaitok túl szemérmesek, az ételeitek túl ízetlenek... a legnagyobb csalódást pedig te magad jelentetted.

- Éppen hogy megszülettem. Mit vártál tőlem?

- Iszonyatot - felelte a fekete hajú herceg. - Kicsi voltál, a híred azonban messzire jutott. A születésed idején Óvárosban voltunk, és az egész város másról sem beszélt, csak a Király Segítőjének szörnyszülött gyermekéről és arról, mit jelenthet egy ilyen bajjós előjel a Birodalom számára.

- Gondolom éhínséget, járványt és háborút. - Tyrion savanyúan elmosolyodott. - Mindig éhínséget járványt és háborút. Ó, igen, és telet, meg a hosszú éjszakát, amely sohasem ér véget.

- Mindezt - bölintott Oberyn herceg -, de apád bukását is. Lord Tywin hatalmasabb lett, mint maga Aerys király, hallottam egy kolduló testvér szájából, de egy király felett már csak egy isten állhat. Te voltál az átka, a büntetés, amelyet az istenek küldtek neki, hogy megtanítsák rá, ő sem jobb a többi embernél.

- Igyekszem, de nem hajlandó tanulni - sóhajtott Tyrion. - De kérlek, folytasd! Szeretem a jó történeteket.

- Azt beszélték, hogy merev, csavaros farkad van, mint egy disznónak. Úgy hallottuk, a fejed szörnyszerűen nagy, még egyszer akkora, mint a tested, hogy sűrű, fekete szőrrel születél, ráadásul szakállal, gonosz szemmel és orosláncarmokkal. A fogaid olyan hosszúak, hogy nem tudod becsukni a szádát, a lábaid között pedig egy lány titka is ott van a fiúé mellett.

- Az élet sokkal egyszerűbb volna, ha az emberek saját magukat dughatnák, nem gondoldod? És volt olyan alkalom, amikor bizony jól jöttek volna a fogak és a karmok. Ennek ellenére kezdem érteni panaszod természetét.

Bronn vihogott, Oberyn azonban csak mosolygott.

- Ha nincs drága nővéred, talán sohasem látunk meg téged. Az asztalnál vagy a nagyteremben sohasem mutatkoztál, bár éjszakánként néha egy csecsemő üvöltését hallottuk a Hegy mélyéből. A hangod valóban szörnyszerűen erős volt, ezt el kell ismernem. Órákig ordítottál, és semmi sem csillapított le, csak egy asszony melle.

- Ami azt illeti, ez még mindig így van.

Oberyn herceg ezúttal nevetett.

- Akkor közös az ízlésünk. Lord Gargalen egyszer azt mondta nekem, reméli, hogy karddal a kezében hal meg, mire azt feleltem, én inkább egy mellet szeretnék szorongatni.

Tyrion kénytelen volt elvigyorodni.

- A nővéremről beszéltél.

- Cersei megígérte Eliának, hogy megmutat nekünk téged. Az elhajózásunkat megelőző napon, mialatt anyám és apád bizalmas megbeszélést folytattak, ő és Jaime levittek bennünket a gyerekszobádba. Szoptatós dajkád megpróbált elküldeni bennünket, a nővéred azonban hallani sem akart róla. „Ő az enyém - mondta -, te pedig csak egy tejet adó tehén vagy, nem mondhatod meg nekem, mit tegyek! Hallgass, vagy apámmal kivágatom a nyelvedet! Egy tehénnek nincs szüksége nyelvre, csak tőgyre.”

- Ófelsége elég korán megtanulta elbűvölni az embereket - jegyezte meg Tyrion. Szórakoztatva, hogy a nővére akkor a magáénak titulálta. Az istenek tudják, miért, de azóta nem törte magát, hogy megismételje.

- Cersei még a pólyádat is kioldotta, hogy jobban lássunk - folytatta a dorne-i herceg. - Az egyik szemed tényleg gonosz volt, meg akadt némi fekete pihe a fejed tetején. Lehet, hogy a fejed is nagyobb volt a szokásosnál... de nem volt sem farok, sem szakáll, sem fogak, sem karmok, és a lábaid között sem láttunk egyebet, csak egy kicsiny, rózsaszín férfiaságot. A rengeteg szörnyülködő suttogás ellenére Lord Tywin Végzetéről kiderült, hogy csak csúnya, vörös csecsemő görbe lábakkal. Elia még úgy is gügyögött, ahogy kislányok szoktak csecsemők láttán, biztosan te is hallottad már. Ugyanezeket a hangokat hallatják édes kiscicák és játékos kutyakölykök felett. Azt hiszem, maga szeretett volna megszoztatni, bármilyen ronda is voltál. Amikor megjegeztem, hogy elég silány szörnyeteg vagy, a nővéred azt felelte: „Megölte az anyámat”, és akkorát csavart apró micsodádon, hogy azt hittem, leszakítja. Te ordítottál, de Cersei nem engedte el, míg Jaime bátyád rá nem szólt, hogy „Hagyd, fáj neki!”. „Nem baj”, mondta Cersei nekünk. „Mindenki azt mondja, rövidesen meghal. Már eddig sem lett volna szabad élnie.”

A nap fényesen süttött felettük, és őszhöz képest kellemesen meleg volt, Tyrion mégis jeges hideget érzett. *Az én drága nővérem.* Megvakarta az orrán húzódó sebet, és adott egy kis ízelítőt a dorne-inak a „gonosz szeméből”. *Miért mondja el nekem ezt a történetet? Vajon kóstolgat, vagy csak egyszerűen a micsodámat csavargatja, ahogy Cersei tette, hogy hallhassa, ahogy üvöltök?*

- Kérlek, ne felejtsd el elmesélni ezt a történetet az apámnak is! Őt is legalább annyira fogja szórakoztatni, mint engem, különösen a malacfarokról szóló rész. Tényleg volt, csak ő levágatta.

Oberyn herceg elvigyorodott.

- Szórakoztatóbb lettél utolsó találkozásunk óta.

- Lehet, bár én jobban szerettem volna inkább megnőni.

- Ha már a mulatságról beszélünk, érdekes történetet hallottam Lord Buckler intézőjétől. Azt állította, hogy adót vetettél ki az asszonyok bukszájára.

- A szajházást adóztattam meg - felelte Tyrion; újra dühös lett. *Az egész hülye apám ötlete volt.* - Csak egy krajcár minden, ööö... aktusért. A Király Segítője úgy vélte, ez javíthat a város erkölcein. - *És talán fedezheti Joffrey menyegzőjének költségeit.* Azt mondani sem kell, hogy a pénzügyek mestereként mindenki Tyriont okolta érte. Bronn azt mondta, az utcákon csak a törpe krajcárjaként emlegetik. „Na, tedd szét a lábadat a Félemler kedvéért!”, kiáltozták a bordélyokban és borkimérésekben, ha hinni lehetett a zsoldosnak.

- Nem felejttem el jól telerakni az erszényemet krajcárokkal. Az adókat még egy hercegnek is meg kell fizetnie.

- Miért kellene szajhákhoz menned? - Hátrapillantott a többi asszony között lovagló Homok Ellariára. - Talán útközben ráuntál a kedvedre?

- Nem. Túl sok mindenben osztozunk - vont vállat Oberyn herceg. - Még sohasem osztoztunk azonban egy gyönyörű, szőke asszonyon, és Ellaria nagyon kíváncsi. Ismersz ilyen teremtetést?

- Én házasember vagyok. - *Bár még nem vittem ágyba a feleségemet.* - Többé nem látogatok szajhákat. - *Hacsak nem akarom fellógatva látni őket.*

Oberyn hirtelen témát váltott.

- Azt beszélik, hetvenhét fogás lesz a király menyegzői lakomáján.

- Éhes vagy, hercegem?

- Hosszú ideje éhezem. Bár nem ételre. Kérlek, mondd meg nekem, az igazságot mikor szolgálják fel?

- Igazság. - *Hát persze, ezért jött, rögtön rájöhettem volna.* - Közel álltál a nővéredhez?

- Gyermekeként Elia és én elválaszthatatlanok voltunk, a te fivéredhez és nővéredhez hasonlóan.

Istenek, remélem, nem úgy.

- A háborúk és a házasságok alaposan lekötöttek bennünket, Oberyn herceg. Attól tartok, eleddig senkinek sem volt ideje tizenhat éve porosodó gyilkosságok kivizsgálására, legyenek bármily szörnyűek is. Amint lehet, természetesen foglalkozunk az üggyel. Bármiféle segítség, amelyet Dorne felajánlhat a király békéjének helyreállítása érdekében, csak sietteti apám vizsgálatát...

- Törpe! - szakította félbe a Vörös Vipera jóval kevésbé szívélyes hangon. - Kímélj meg Lannister-hazugságaidtól! Birkának nézel bennünket vagy bolondnak? A fivérem nem vérszomjas ember, de nem aludt tizenhat éven át. Jon Arryn eljött Napföldre egy évvel azután, hogy Robert elfoglalta a trónt, és nyugodt lehetsz afelől, hogy alaposan kikérdeztük. Őt és még száz másikat. Nem valamiféle komédiásmutatványért jöttem ide. Igazságért érkeztem Elia és a gyermekei számára, s meg is fogom kapni. Kezdvé a fajankó Gregor Clegane-nel... de nem is, azt hiszem, inkább vele bezárólag. Mielőtt meghal, a Lovagló Borzalom elmondja nekem, honnét érkeztek a parancsai. Erről tájékoztasd nemes atyádat is, kérlek! - Elmosolyodott. - Egy öreg septon egyszer azt mondta, én vagyok az istenek jóságának élő bizonyítéka. Tudod, miért van ez, Ördögfióka?

- Nem - vallotta be Tyrion óvatosan.

- Nos, ha az istenek kegyetlenek volnának, én lettem volna anyám elsőszülöttje, Doran pedig a harmadik. Én valóban vérszomjas ember vagyok, és most velem állsz szemben, nem a türelmes, megfontolt és köszvényes fivéremmel.

Tyrion látta, ahogy a napfény megcsillan a Feketevizű folyón fél mérfölddel előttük és Királyvár falain, tornyain, hegyein és azon túl. Hátrapillantott a válla fölött a Királyi úton mögöttük kigyózó tündöklő oszlopra.

- Úgy beszélsz, mint akinek hatalmas sereg áll a háta mögött - jegyezte meg -, én azonban csak háromszáz embert látok. Látod azt a várost ott, a folyótól északra?

- A trágádombot, amit Királyvárnak neveztek?

- Pontosan azt.

- Nemcsak látom, azt hiszem, már a szagát is érzem.

- Akkor szippants mélyet, uram! Töltsd meg az orrod az illatával! Félmillió ember büdösebb, mint háromszáz, ezt magad is meglátod majd. Érzed az aranyköpönyegesek szagát? Majdnem ötezen vannak. Apám saját kardjainak számát vagy húszezerre teszem. Aztán ott vannak a rózsák. A rózsák illata édes, nem gondolod? Különösen, amikor ilyen sok van belőlük. Ötven-, hatvan-, hetvenezer rózsa a városban vagy a körülötte húzódó táborban, nem tudnám pontosan megmondani, hányan vannak még, de mindenesetre többen, mint amennyit meg tudnék számlálni.

Martell vállat vont.

- A régi Dorne-ban, mielőtt egybekeltünk volna Daeronnal, azt mondták, a nap előtt minden virág meghajlik. Ha a rózsák akadályozni próbálnak, boldogan eltaposom őket.

- Ahogy eltapostad Willas Tyrellt?

A dorne-i nem úgy reagált, ahogy Tyrion várta volna.

- Kaptam egy levelet Willastól alig fél éve. Közös az érdeklődésünk a jó lovak iránt. Soha semmi rossz szándékkal nem viseltetett irántam a küzdőtéren törtétek miatt. Tisztán eltaláltam a mellvértjét, a lába azonban beleakadt a kengyelbe, és a lova rázuhant. Elküldtem hozzá egy mesztert, de csak annyit ért el, hogy megmentette a fiú lábát. A térdén már nem lehetett segíteni. Ha valakit vád érhet, az az ostoba apja. Willas Tyrell olyan zöld volt még, mint a kabátja, semmi keresnivalója sem lett volna abban a társaságban. A Kövér Virág túl zsenge korban kényszerítette őt lovagi tornákra, ahogy a másik kettővel is tette. Új Hosszútövis Leót akart, helyett azonban nyomorékká tette.

- Ser Loras sokak szerint jobb, mint Hosszútövis Leo valaha is volt - mondta Tyrion.

- Renly kicsiny rózsája? Kétlem.

- Kételkedj, ha akarsz - mondta Tyrion -, de Ser Loras sok jó lovagot legyőzött, köztük a fivéremet, Jaime-et is.

- A legyőzött alatt azt érted, hogy tornán lelökte őket a lóról. Ha meg akarsz rémíteni, azt mondd meg, csatában kit ölt meg!

- Ser Robar Royce-ot és Ser Emmon Cuyt, hogy csak kettőt említsek. És azt mondják, félelmetes hőstetteket hajtott végre a Feketevíz mellett, amikor Lord Renly szelleme mellett harcolt.

- Tehát akik látták a félelmetes hőstetteket, ugyanazok látták a szellemet is, ugye? -A dorne-i

könnyedén felnevetett.

Tyrion hosszan nézett rá.

- Chatayának a Selyem utcában sok leánya van, akik talán megfelelnek az igényeidnek. Dancy haja olyan színű, mint a méz. Mareié halvány fehérarany. Azt javaslom, egyiket vagy másikat mindig tartsd magad mellett, uram.

- Mindig? - Oberyin herceg felhúzta vékony, fekete szemöldökét. - Ugyan miért, jó Ördögfiókám?

- Azt mondtad, női mellel a kezében akarsz meghalni. - Azzal Tyrion előreügetett a Fekete-víz partján várakozó átkelőhajókhoz. Egy időre elege lett a dorne-iak szellemességéből. *Apának mégiscsak Joffreyt kellett volna küldenie. A király megkérdezhetette volna Oberyin hercegtől, tudja-e, miben különbözik egy dorne-i egy tehéntől.* Ezen vigyorognia kellett bosszúsága ellenére is. Feltétlen jelen kell lennie, amikor a Vörös Viperát bemutatják a királynak.

ARYA

A tetőn álló őr halt meg elsőnek. A kémény mellett gubbasztott, mintegy kétszáz méternyire tőlük, nem tűnt többnek bizonytalan árnyéknál a hajnal előtti félhomályban, de ahogy az ég világosodni kezdett, megmozdult, nyújtózkodott egyet, majd felállt. Anguy nyílveszője a mellkasába fűrődött. Ernyedten bukott le a meredek palatetőn, a sekrestye ajtaja elé zuhant.

A Komédiások két őrt állítottak ide, de a fáklyájuk fénye elvakította őket, így a törvényen kívüliek a közelükbe settenkedhettek. Kyle és Csorba egyszerre lőttek, az egyik fickó a torkába kapta a nyilat, a másik a hasába. A második őr elejtette a fáklyáját, a lángok a ruhájába kaptak. Felüvöltött, ahogy a szövet tüzet fogott, és ezzel vége volt a meglepetésnek. Thoros felkiáltott, és a törvényen kívüliek rohamra indultak.

Arya a lova hátán ülve figyelte őket egy fákkal borított meredély tetejéről, ahonnan rálátott a sekrestyére, a malomra, a sörfőzdére, az istállókra és az őket körülvevő gazra, égett fákra és sivár sártengerre. A fák nagy része már csupasz volt, és a még mindig az ágakba kapaszkodó néhány barna levél nem akadályozta a kilátást. Lord Beric Szakálltalan Dickre és Mudge-ra bízta őrizetüket. Arya gyűlölte, ha hátrahagyják, mint valami ostoba gyereket, de legalább Gendrynek is maradnia kellett. Tudta, hogy hiába is próbálna vitatkozni. Ez csata volt, és a csatában engedelmeskedni kell.

A keleti égbolt aranyló és rózsaszín fényben ragyogott, fölöttük az alacsonyan suhanó felhők közül pedig kibújt a félhold. A szél hidegen fúj, Arya hallotta a víz csobogását és a malom nagy kerekének a nyikorgását. A hajnali levegőben esőillat függött, de még nem eredt el. A ködben égő nyílveszők röppentek, halvány tűzszalagokat húztak maguk után, egymás után csapódtak be a fakesztye falaiba. Néhány áttört a csukott ablaktáblákon, és az általuk ütött réseken rövidesen vékony füstcsíkok emelkedtek a magasba.

Hirtelen két Komédiás rontott ki a sekrestyéből egymás mellett, kezükben fejsze. Anguy és a többi íjász készen állt. Az egyik fejszés azonnal meghalt, a másiknak sikerült félrehajolnia, így a nyílvesző a vállába fűrődött. Továbbtántorgott, míg két újabb lövés nem érte olyan gyors egymásutánban, hogy nehéz lett volna megállapítani, melyik talált előbb. A hosszú nyílveszők úgy ütötték át a mellvértjét, mintha nem is acélból, hanem selyemből lett volna. A férfi döngve zuhant a földre. Anguynak a széles fejűek mellett voltak lyukasztóheggyel ellátott vesszői is, melyek képesek voltak átütni a vastag páncélokot is. *Megfogok tanulni nyilazni* - határozta el Arya. Szerette a kardvívást, de láthatta, hogy az íj is nagyon hatékony fegyver.

A sekrestye nyugati fala már lángokban állt, és egy törött ablakon át is sűrű füst gomolygott. Egy másikon egy myri számszeríjász dugta ki a fejét, lőtt, és visszabukott, hogy újra felhúzza a fegyverét. Az istálló felől is küzdelem zaja hallatszott, a kiáltozásba és az acél csengésébe lovak rémült nyerítése vegyült. *Öljétek meg mindet* - gondolta ádázán. Olyan erősen harapott az ajkába, hogy érezte a vér ízét a szájában. *Öljétek meg mindet az utolsó szálíg!*

A számszeríjász újra megjelent, de alig eresztette el lövését, három nyílvesző süvített el a feje mellett. Az egyik lepattant a sisakjáról. Számszeríjastul-mindenestül eltűnt. Arya már néhány második emeleti ablakban is lángokat látott. A füst és a hajnali köd mellett a levegőben fekete és fehér párapamacsok is úsztak. Anguy és a többi íjász közelebb óvakodott, hogy könnyebben találjanak célpontokat.

Aztán a sekrestye megelevenedett, a Komédiások dühös hangyákként özönlöttek elő. Az ajtón két ibbeni rontott ki magasra tartott szőrös, barna pajzsokkal, mögöttük egy dothraki érkezett nagy, ívelt arakkal és csengettyűkkel a varkocsában, őt pedig három, félelmetes tetoválásokkal borított volantisi zsoldos követte. Mások az ablakokon át másztak ki és ugrottak le. Ahogy Arya

figyelt, egy férfi épp nyílvezzőt kapott a mellkasába, amikor az egyik lábát átvette az ablakpárkányon. Hangos kiáltással zuhant alá. A füst egyre sűrűsödött. Nyílvezzők röpködtek ide-oda, Watty nyögve összeroskadt, íja kifordult a kezéből. Kyle éppen újabb nyílvezzőt próbált a húrra illeszteni, amikor egy fekete páncélba öltözött ellenség a hasába döfte a lándzsáját. Arya hallotta Lord Beric kiáltását. A csapat többi része acéllal a kézben rontott elő az árkokból és a fák közül. Arya látta Citrom lobogó sárga köpönyegét, ahogy a férfi legázolta Kyle gyilkosát. Thoros és Lord Beric mindenütt ott voltak, kardjuk körül lángok kavargtak. A vörös pap addig vágott egy bőrpajzsot, míg az darabokra nem repült, a lova pedig arcon rúgta hordozóját. Egy dothraki üvöltve vetette magát a Villámúrra, a lángoló kard felröppent, hogy összezsapjon az arakkal. A pengék összeölelkeztek, szétugrattak, majd újra egymást csókolták. A következő pillanatban a dothraki haja tüzet fogott, egy újabb pillanattal később pedig halott volt. A lány látta Nedet is a Villámúr oldalán harcolni. *Ez nem igazság, ő alig idősebb nálam, hagyniuk kellett volna, hogy én is harcoljak!*

A csata nem tartott sokáig. A még élő Bátor Bajtársak rövidesen elesetek, vagy a földre dobták a fegyvereiket. Két dothrakinak sikerült lóra pattannia és elmenekülnie, de csak mert Lord Beric hagyta őket.

- Hadd vigyék meg a hírt Harrenhalba! - mondta lángoló karddal a kezében. - Legalább lesz a Piócaúrnak meg a kecskéjének egy-két álmatlan éjszakája.

Szerencsés Jack, Harwin és Holdvári Merrit bemelegszedtek az égő sekrestyébe, hogy túlélők után kutassanak. Néhány perccel később nyolc barna testvérrel bukkantak ki a füst és a lángok közül, egyikük olyan gyenge volt, hogy Merritnek a vállán kellett kihoznia. Egy septon is volt velük, görnyedt vállú, kopaszodó férfi, szürke köntöse fölött fekete sodronyínggel.

- A pincelépcső alatt rejtőzött - mondta Jack köhécselve.

Thoros rámosolygott.

- Te Utt vagy.

- Utt septon. Isten embere.

- Ugyan miféle istennek kellene egy ilyen, mint te? - morogta Citrom.

- Vétkeztem - siránkozott a septon. - Tudom, tudom! Bocsáss meg, Atya! Ó, mily szörnyű is a vétkem!

Arya emlékezett Utt septonra még Harrenhalból. Shagwell, a Bolond, és ő mindig sírtak és imádkoztak, miután megölték a soron következő fiút. Néha még meg is korbácsoltatta magát a többi Komédiással. Mindenki rendkívül mulatságosnak tartotta a dolgot.

Lord Beric a hüvelyébe lökte a kardot, a lángok kialudtak.

- A haldoklóknak adjátok meg a kegyelem ajándékát, a többieknek kötözzétek meg kezét-lábát a tárgyaláshoz! - parancsolta, és így is tettek.

A tárgyalások gyorsan zajlottak. A törvényen kívüliek közül néhányan előléptek, és meséltek a Bátor Bajtársak tetteiről: kifosztott városokról és falvokról, felégetett vetésekről, megerősakolt és meggyilkolt asszonyokról, megkínzott és megcsönkített férfiokról. Akadt, ki az Utt septon által elhurcolt fiúkról beszélt. A septon végig sírt és imádkozott.

- Gyenge nádszál vagyok - mondta Lord Bericnek. - Állandóan a Harcoshoz imádkozok, hogy adjon erőt, de az istenek gyengének teremtettek. Kegyelmezz a gyengeségemnek! A fiúk, az édes kisfiúk... soha nem akartam ártani nekik!

Utt septon nemsokára egy magas szilfáról csüngött alá a nyakánál fogva, lassan himbálózott, meztelenül, mint a születése napján. Társai követték a sorban, egyik a másik után. Volt, aki küzdött; rugdalózott és erőlködött, ahogy a hurkot a nyakukra szorították. Az egyik számszeríjász vastag myri akcentusával egyre azt üvöltötte, hogy „Én katona, én katona!”. Egy másik felajánlotta, hogy rejtett aranyhoz vezetni fogva tartóit, a harmadik azt bizonygatta, milyen jó törvényen kívüli válna belőle. Mindet levetkőztették, megkötözték és felakasztották. Héthúr gyászalt játszott a hárfáján mindegyiküknek, Thoros pedig a Fény Urához imádkozott, hogy az idők végezetéig égesse lelküket.

Komédiásfa - gondolta Arya, ahogy a himbálózó holttesteket figyelte. A halottak bőrét komor,

vörös fénybe vonta az égő sekrestye tüze. A varjak máris gyülekeztek a fa körül, mintha a semmiből bukkantak volna elő. A lány hallotta, ahogy kárognak és rikácsolnak egymásnak, és eltűnődött, mit mondhatnak. Arya Utt septontól nem félt annyira, mint Rorge-tól és Marótól meg pár más, még mindig Harrenhalban lévő komédiástól, de azért örült, hogy a férfi meghalt. *A Vérebet is fel kellett volna akasztaniuk, vagy lecsapni a fejét.* Utálkozva tapasztalta azonban, hogy a törvényen kívüliek ehelyett ellátták Sandor Clegane megégett karját, visszaadták neki a kardját, a páncélját és a lovát, majd néhány mérföldre az üreges hegytől szabadon engedték. Csak az aranyát vették el.

A sekrestye falai hamarosan nem tudták tovább megtartani a súlyos palatetőt, és az épület hangos robajtól kísérvé, füst- és lángtenger közepette összeomlott. A nyolc barna testvér bele nyugvással figyelte. Csak ők maradtak, magyarázta a legidősebb, aki vékony bőrszíjra akasztott kicsiny kalapácsot viselt a nyakában, jelezvén, hogy a Kovácsnak szentelte az életét.

- A háború előtt négyen és negyvenen voltunk, ez virágzó helynek számított. Volt egy tucat tehenünk, egy bikánk, száz méhkaptárunk, szőlőlugasunk és egy almáskertünk. De amikor az oroszlánok átjöttek, elvették minden borunkat, tejünket és mézünket, a teheneket lemészárolták, a szőlőnket felgyújtották. Aztán... már számolni sem tudtam a látogatóinkat. Ez a hamis septon csupán a legutolsó volt. Volt egy szörnyeteg... nekiadtuk minden ezüstünket, de ő biztos volt benne, hogy aranyat is rejtegetünk, ezért az emberei egyenként végeztek velünk, hogy Első Testvérünket szóra bírják.

- Ti nyolcan hogy menekültetek meg? - kérdezte Anguy, az íjász.

- Szégyellem magam - felelte az öregember. - Én vagyok a bűnös. Amikor az én megölésemmre került a sor, elmondtam nekik, hová rejtettük az aranyunkat.

- Testvér - mondta Myri Thoros -, az egyetlen szégyen az, hogy nem mondtátok el nekik azonnal.

A törvényen kívüliek aznap éjjel a kis folyó partján álló sörfőzdében húzták meg magukat. Vendéglátóiknak volt némi elrejtett élelmük az istálló padlója alatt, így vacsorára jutott zabkenyér, hagyma meg némi enyhén fokhagymaízű, vizes káposztaleves. Arya talált egy darab répát a levesében, így szerencsésnek mondhatta magát. A testvérek egyszer sem kérdezték a törvényen kívüliek nevét. *Tudják* - gondolta Arya. - *Hát persze hogy tudják.* Lord Beric villámja mellvértjén, a pajzsán és a köpönyegén is látható volt, Thoros pedig vörös köpönyegét viselte, vagyis ami megmaradt belőle. Az egyik testvér, egy ifjú növendék összeszedte a bátorságát, és megkérte a vörös papot, hogy ne imádkozzon hamis istenéhez, míg az ő fedelük alatt húzza meg magát.

- A fenébe is! - mondta erre Citromköpönyeg Citrom. - A mi istenünk is, ti pedig nekünk köszönhetitek a nyomorult életeteket. Különb is, mi hamis benne? A ti Kovácsotok talán meg tud javítani egy összetört kardot, de meg tud-e gyógyítani egy összetört embert?

- Elég, Citrom! - szolt rá Lord Beric. - Az ő fedelük alatt tiszteletben tartjuk törvényeiket.

- Attól, hogy kihagyunk egy-két imádságot, még nem szűnik meg a napsütés - egyezett bele Thoros szelíden. - Én csak tudom.

Maga Lord Beric nem evett. Arya sohasem látta enni, bár néha-néha megivott egy kupa bort. Mintha nem is aludt volna. Jó szeme gyakran lecsukódott, mintha kimerültség gyötörné, de ha valaki szolt hozzá, rögtön kinyílt ismét. A folyóvidéki úr még mindig megviselt fekete köpönyegét és horpadt mellvértjét hordta a lepattogzott villámos címerrel. Még éjszakára sem vette le. A tompa fényű, fekete páncél elrejtette a rettenetes sebet, amit a Vérebtől kapott, ahogy vastag gyapjúsálja eltakarta a torkán húzódó sötét gyűrűt. Semmi sem fedte azonban betört fejét, a horpadt halántékot, a hiányzó szeme helyén tátongó vörös krátert vagy az arca alatt kirajzolódó koponyát.

Arya óvatosan szemügyre vette, a Harrenhalban róla hallott történetekre gondolt. Lord Beric mintha megérezte volna a félelmét; feléje fordult, és közelebb intette magához.

- Megrémítelek, gyermekem?

- Nem. - Arya az ajkába harapott. - Csak... nos... azt hittem, a Véreb végzett veled, de...

- Csak egy seb - szólalt meg Citrom. - Szörnyű seb, az igaz, de Thoros meggyógyította. Nincs

nála jobb gyógyító.

Lord Beric Citromra nézett. Jó szemében különös kifejezés ült, a másikban csupán sebhelyek és alvadt vér.

- Nincs nála jobb gyógyító - bólintott fáradtan. - Citrom, azt hiszem, ideje leváltani az őrséget. Kérlek, gondoskodj róla!

- Igen, uram. - Citrom nagy, sárga köpönyege a háta mögött suhogott, ahogy a szeles éjszakába lépett.

- Még a bátor emberek is behunyják a szemüket néha, ha félnek látni a valóságot - mondta Lord Beric, miután Citrom elment. - Thoros, hányszor is hoztál már vissza eddig?

A vörös pap meghajtotta a fejét.

- R'hllor hoz vissza téged, uram, a Fény Ura. Én csak eszköz vagyok a kezében.

- Hányszor? - ismételte Lord Beric.

- Hatszor - felelte Thoros kelletlenül. - Minden alkalommal egyre nehezebb. Meggondolatlan-ná váltál, uram. Ily édes a halál?

- Édes? Nem, barátom. Nem édes.

- Akkor ne udvarolj neki ennyire! Lord Tywin hátulról irányít. Lord Stannis is. Bölcsen ten-néd, ha követnéd a példájukat. Egy hetedik halál mindkettőnk végét jelentheti.

Lord Beric megérintette a fejét a bal füle felett, ahol a halántéka beszakadt.

- Ser Burton Crakehall itt zúzta be a sisakomat és a koponyámat a buzogányával. - Letekerte a sálját, és megmutatta a nyakán húzódó fekete zúzódást. - Ezt a jelet a Mantikortól kaptam a Sebes Zúgónál. Elfogott egy szerencsétlen fogadóst meg a feleségét. Azt hitte, hogy hozzám tartoznak, és széltében-hosszában elterjesztette, hogy mindkettőjüket felakasztja, ha nem adom meg magam neki. Amikor megtettem, mégiscsak felakasztotta őket, és engem is a bitóra akasztott kettejük kö-zé. - Hiányzó szeme vörös gödrére mutatott. - A Hegy itt vágta bele a törét a sisakrostélyomba. - Ajkain fáradt mosoly jelent meg. - Így háromszor haltam meg a Clegane-ház kezétől. Azt hinné az ember, hogy tanultam belőle...

Arya tudta, hogy ezt tréfának szánta, de Thoros nem nevetett rajta. Ehelyett Lord Beric vállára tette a kezét.

- Jobb, ha nem emészted magad emiatt.

- Emészthetem magam valamin, amire alig emlékszem? Valaha volt egy kastélyom a Folyóvi-déken, egy nő, kivel jegyben jártam, de ma már nem találнам meg a kastélyt, és azt sem tudнам megmondani, milyen színű volt a nő haja. Ki ütött lovaggá, öreg barátom? Mik a kedvenc ételeim? Minden kifakul. Néha azt hiszem, a véres fűben születtem abban a kőrösfaligetben, vér ízével a számban, lyukkal a mellkasomon. Te lennél az anyám, Thoros?

Arya végignézett a myri papon: bozontos szőr, rózsaszín rongyok és régi páncéldarabok. Az arcát és az ajka alatt lógó bőrt szürke borosta fedte. Nem hasonlított Öreg Nan meséinek varázslójára, de akkor is...

- Vissza tudnál hozni egy fejetlen embert? - kérdezte Arya. - Csak egyszer, nem hatszor. Ké-pes lennél rá?

- Nincs varázserőm, gyermekem, csak imáim. Akkor, az első alkalommal ölordságát átlyu-kasztotta egy lándzsa, szája vérrel volt teli. Tudtam, hogy nincs remény. Így amikor szegény megtépázott mellkasa nem emelkedett fel többé, a Jó Isten csókját adtam neki, hogy útjára küld-jem. Számat tüzzel töltöttem meg, és belé leheltem a lángokat, le a torkán, a tüdejébe, a szívébe és a lelkébe. Úgy hívják ezt, az utolsó csók, sokszor láttam, ahogy az öreg papok így búcsúznak az Úr haldokló szolgálitól. Magam is adtam egyszer-kétszer, minden papnak kötelessége. De soha nem éreztem még, ahogy egy halott ember összerezzen, amikor a tűz megtölti, sosem láttam fel-pattanni a szemét. Nem én támasztottam fel, hölgyem. Az Úr tette. R'hllornak célja van még vele. Az élet meleg, a meleg tűz, a tűz Istené, és egyedül az övé.

Arya érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Thoros sok szót használt, de azok csak egyet jelentettek: nem.

- Az apád jó ember volt - mondta Lord Beric. - Harwin sokat mesélt róla. Az ő kedvéért bol-

dogan lemondanék a váltságdíjadról, de túl nagy szükségünk van az aranyra.

Arya az ajkába harapott. *Azt hiszem, ez igaz.* Tudta, hogy Lord Beric a Véreb aranyát Zöldszakállnak és a Vadásznak adta, hogy a Mandertől délre élelmet vásároljanak belőle.

- Az utolsó termés leégett, a mostani víz alatt, és rövidesen nyakunkon a tél - mondta Lord Beric, amikor útnak indította őket. - Az embereknek gabona és magok kellene, nekünk pedig fegyverek és lovak. Túl sok emberem lovagol szamarakon, igáslovakon meg öszvéreken a csatlovakkal ellátott ellenség ellen.

Arya azt viszont nem tudta, Robb mennyit hajlandó fizetni érte. Már király volt, nem az a fiú, akit otthagytak Deresben, olvadó hóval a hajában. És ha megtudná, miket tett, az istállófiút, a harrenhali őrt meg a többit...

- És mi lesz, ha a bátyám nem akarja megfizetni a váltságot?

- Miért gondolod ezt? - kérdezte Lord Beric.

- Nos - felelte Arya -, a hajam kócos, a körmeim piszkosak, a talpam kemény. - Robbot nem érdekelnék ezek a dolgok, az anyját azonban igen. Lady Catelyn mindig azt akarta, hogy ő is olyan legyen, mint Sansa, hogy énekeljen, táncoljon, varrjon, ügyeljen az udvariasságra. Már maga a gondolat elég volt, hogy Arya önkéntelenül is megpróbálja rendbe szedni haját az ujjai-val, ám az annyira kócos és csapzott volt, hogy csak kitépnie sikerült néhány szálát. - Tönkretettem azt a köntöst is, amit Erdős úrnőjétől kaptam, és nem varrok valami jól. - Az ajkába harapott. - Úgy értem, egyáltalán nem varrok jól. Septa Mordane mindig azt mondta, olyan a kezem, mint egy kovácsé.

Gendry gúnyosan felkacagott.

- Azok a puha kis micsodák? - kiáltotta. - Még egy kalapácsot sem bírnál megtartani!

- De meg bírnám, ha akarnám! - vágott vissza a lány.

Thoros kuncogott.

- A fivéred fizetni fog, gyermekem. Emiatt ne aggódj!

- Igen, de mi van, ha mégsem? - erősködött Arya.

Lord Beric felsóhajtott.

- Akkor egy időre elküldelek Erdős úrnőjéhez vagy talán a saját kastélyomba, Feketerévbe. De biztos vagyok benne, hogy erre nem lesz szükség. Az nem áll hatalmamban, hogy visszaadjam neked az apádat, ahogy Thorosnak sem, de arról legalább gondoskodhatok, hogy biztonságban visszakerülj édesanyádhoz.

- Megesküszöl? - kérdezte Arya. Yoren is megígérte, hogy hazaviszi, csakhogy útközben megölték.

- Lovagi becsületemre - mondta a Villámúr ünnepélyesen.

Nekieredt az eső, mire Citrom visszatért a sörfőzdébe. Halkan káromkodott, sárga köpönyegéről víz csorgott a padlóra. Anguy és Szerencsés Jack az ajtó mellett ültek és kockáztak, de bármit játszottak is, a félszeműnek sohasem volt szerencséje. Héthúr Tom kicserélt egy húrt a hárfáján, és elénekelt „Az Anya könnyei”-t, az „Amikor Willum felesége vizes lett”-et, a „Lord Harte ki-lovagolt egy esős napon”-t, majd a „Castamere-i esők”-et.

*Mondd, ki vagy, így szólt az úr,
Hogy meghajtsam fejem.
Macska, csak más bundában, óh,
Nem több, úgy hiszem.
Aranybunda vagy vérvörös,
Csak orozslán karom;
Az enyém oly éles épp,
Már rég próbálgatom.
És így papolt és így papol a castemere-i úr,
Termében most eső dobol,
S a szél pernyét sodor.*

*Termében most eső dobol,
S a szél árván pernyét sodor.*

Tom végül kifogyott az esős dalokból, és félretette a hangszerét. Ezután csak a sörfözde palatetején kopogó eső zaja hallatszott. A kockajáték is véget ért, Arya pedig egyik lábáról a másikra állva hallgatta Merrit panaszait arról, hogy a lova lerúgta az egyik patkóját.

- Én megpatkolom neked - szólalt meg hirtelen Gendry. - Csak inas voltam, de a mesterem azt mondta, a kezem kalapácsra termett. Tudok lovat patkolni, sodronyínget foltozni és horpadt mellvértet kikalapálni. Azt hiszem, kardokat is tudnék csinálni.

- Mit beszélsz, kölyök? - kérdezte Harwin.

- A kovácsod lennék. - Gendry fél térdre ereszkedett Lord Beric előtt. - Ha megengeded, uram, hasznomat vennéd. Csináltam már szerszámokat, késeket, és egyszer készítettem egy sisakot is, nem volt olyan rossz munka. A Hegy egyik embere lopta el tőlem, amikor elfogtak bennünket.

Arya az ajkába harapott. *Hát ő is el akar hagyni engem.*

- Jobban járnál, ha Lord Tullyt szolgálnál Zúgóban - mondta Lord Beric. - Én nem tudok fizetni a munkáért.

- Soha senki sem fizetett érte. Csak egy műhely kell, étel meg lakhelyféleség. Nekem elég ennyi, uram.

- Egy kovácsot szinte mindenhol szívesen látnak. Egy gyakorlott fegyverkészítőt még inkább. Miért akarsz mégis velünk maradni?

Arya figyelte, ahogy Gendry ostoba arca eltorzul a gondolkodástól.

- Amit az üreges hegyben mondtál arról, hogy Robert király emberei vagytok, meg testvérek, az tetszett. Tetszett, hogy tárgyalást tartottatok a Vérebnek. Lord Bolton csak úgy felakasztotta az embereket, vagy leüttette a fejüket, és Lord Tywin meg Ser Amory sem voltak jobbak. Szívesebben dolgoznék nektek.

- Sok páncélunk van, amelyik javításra szorul, uram - emlékeztette Lord Bericet Jack. - A legtöbbet a halottakról vettük le, tele lyukakkal, ahol a halál érte őket.

- Te bizonyára nem vagy eszednél, fiú - mondta Citrom. - Mi törvényen kívüliek vagyunk. Legtöbbünk alacsony sorból származó söpredék, kivéve ölordságát. Ne hidd ám, hogy olyan lesz, mint Tom bolond dalaiban! Nem fogsz csókokat lopni hercegnőktől, sem tornákon részt venni lopott páncélban. Ha csatlakozol hozzánk, akasztófán végzed, vagy a fejed valamelyik kastély kapuját fogja díszíteni.

- Rád se vár más - jegyezte meg Gendry.

- Ez bizony igaz - mondta vidáman Szerencsés Jack. - Mindannyiunkra hollók várnak! Uram, a fiú elég bátornak látszik, és tényleg szükségünk van a képességeire. Jack amondó, vedd be!

- Mégpedig gyorsan - tette hozzá Harwin kuncogva -, mielőtt elmúlik a láza és észre tér!

Lord Beric ajkán halvány mosoly suhant át.

- Thoros, a kardomat!

A villámúr ezúttal nem lobbantotta lángra a pengét, csupán Gendry vállára fektette.

- Gendry, fogadod-e istenek és emberek előtt, hogy megvéded azokat, akik nem tudják megvédeni magukat, védelmedbe veszel minden asszonyt és gyermeket, engedelmeskedsz kapitányaidnak, uradnak és királyodnak, ha kell, bátran harcolsz, és elvégzel mindent, mit rád bíznak, legyen bármilyen nehéz, megalázó vagy veszélyes?

- Fogadom, uram!

A folyóvidéki úr a jobb válláról a balra helyezte a pengét, és így szólt:

- Emelkedj fel, Ser Gendry, az Üreges Hegy lovagja, és légy üdvözölve testvériségünkben!

Az ajtó felől durva, recsegő kacagás hallatszott.

Esővíz folyt végig testén. Égett karját levelekbe és vászonba csavarták, hevenyészett kötéssel a mellkasához rögzítették, az arcát borító régebbi égések azonban feketén és fényesen csillogtak a kicsiny tűz ragyogásában.

- Újabb lovagokat csinálsz, Dondarrion? - mordult fel a betolakodó. - Ezért újra meg kellene hogy öljelek.

Lord Beric nyugodtan nézett szembe vele.

- Reméltem, hogy utoljára látunk, Clegane. Hogy találtál ránk?

- Nem volt nehéz. Akkorra füstöt csináltatok, hogy Óvárosból is látszik.

- Mi történt az őrökkel, akiket kiállítottam?

Clegane szája megrándult.

- Azzal a két vakkal? Lehet, hogy mindkettőjüket megöltem. Mit tennél velem, ha így volna?

Anguy felajzotta az íját, Csorba szintén.

- Ennyire vágysz a halált, Sandor? - kérdezte Thoros. - Biztosan örült vagy, esetleg részeg, hogy követtél ide bennünket.

- Mitől rúgtam volna be, az esőtől? Annyi aranyat sem hagyatok nálam, amin egy kupa bort vehettem volna, ti kurvapecérek!

Anguy nyílvezzőt helyezett a húrra.

- Törvényen kívüliek vagyunk, a törvényen kívüliek pedig lopnak. Ezt mondják a dalok is, Tom talán elénekel neked egyet, ha szépen kéred. Légy hálás, hogy nem végeztünk veled!

- Gyere és próbáld meg, Íjász! Elveszem tőled azt a tegezt, és a nyílvezzőidet a szeplős kis seggedbe dugom!

Anguy célra tartotta az íjat, Lord Beric azonban felemelte a karját, mielőtt elereszthette volna a vesszőt.

- Miért jöttél ide, Clegane?

- Hogy visszavegyem, ami az enyém.

- Az aranyadat?

- Mi más? Nem a csinos pofád miatt vagyok itt, Dondarrion, abban biztos lehetsz. Most már nálam is rondább vagy. Azonkívül úgy látom, rablólovag is.

- Adtam írást az aranyadról - mondta Lord Beric nyugodtan. - Ígéretet kaptál, hogy visszafizetjük, amikor véget ért a háború.

- A papírral kitöröltem a valagamat. Az aranyat akarom.

- Nincs nálunk. Délre küldtem vele Zöldszakállt és a Vadászt, hogy gabonát és vetőmagokat vásároljanak a Manderen túl.

- Hogy megetessük azokat, akiknek felgyújtottad a vetését! - mondta Gendry.

- Ez hát a mese? - Sandor Clegane megint röhögött. - Az az igazság, hogy én is éppen ezt akartam csinálni vele. Meg akarok etetni egy rakás ronda parasztot meg a himlős kölykeiket.

- Hazudsz! - kiáltotta Gendry.

- Látom, a fiúnak felvágta a nyelvét. Miért nekik hiszel, miért nem nekem? Csak nem az arcom miatt van? - Clegane Aryára pillantott. - Belőle is lovagot csinálsz, Dondarrion? Ő lesz az első nyolc éves lovagleány?

- Tizenkettő vagyok! - hazudta Arya hangosan. - Lehetnék lovag, ha akarnám! Téged is megöltelek volna, csak Citrom elvette a késemet! - Amikor ez eszébe jutott, megint haragra gerjedt.

- Panaszkodj Citromnak, ne nekem! Aztán húzd be a farkad a lábaid közé, és fuss! Tudod, mit csinálnak a kutyák a farkasokkal?

- Legközelebb megöllek! És megölöm a bátyádat is!

- Nem. - A férfi sötét szemei összeszűkültek. - Azt nem. - Visszafordult Lord Berichez. - Azt mondom, üsd lovaggá a lovamat! Sohasem szarik a házba, és nem rúg többet, mint a lovak általában. Megérdemli, hogy lovaggá üsd. Hacsak nem akartad őt is ellopni.

- Jobb lesz, ha felülsz arra a lóra, és elmész - figyelmeztette Citrom.

- Csak az aranyammal együtt megyek el. A saját istenetek mondta, hogy büntelen vagyok...

- A Fény Ura visszaadta az életed - ismerte el Myri Thoros. - De nem nyilvánított az új Áldott Baelornak. - A vörös pap kivonta a kardját, és Arya látta, hogy már Jack és Merrit kezében is ott a fegyver. Lord Beric még mindig azt a pengét tartotta, amivel lovaggá ütötte Gendryt. *Most talán megölik!*

A Véreb szája megint megrándult.

- Nem vagytok többek közönséges tolvajoknál.

Citrom felfortyant.

- A te oroszlán barátaid belovagolnak egy faluba, elvisznek minden élelmet és aranyat, amit csak találnak, és ezt beszerzésnek nevezik. A farkasok ugyanezt teszik, mi miért ne tennénk hát? Senki sem rabolt ki téged, Véreb. Csak beszereztük, ami kellett.

Sandor Clegane végignézett az arcukon, sorban mindegyikükön, mintha igyekezne jól az emlékezetébe vésni őket. Azután egyetlen szó nélkül visszament a sötétbe, a szakadó esőbe, ahonnan jött. A törvényen kívüliek aggódva vártak...

- Jobb lesz, ha megyek, és megnézem, mit csinált az őreinkkel. - Harwin óvatosan kilesett az ajtón, mielőtt kilépett, hátha a Véreb még mindig ott ólálkodik.

- Honnét szerezte az a nyomorult azt a sok aranyat? - kérdezte Citrom, hogy megtörje a feszült csendet.

Anguy megvonta a vállát.

- Megnyerte a Segítő Tornáját Királyvárban. - Az íjász elvigyorodott. - Magam is egész kis vagyont nyertem, de aztán találkoztam Dancyvel, Jayde-del és Alayayával. Ők megmutatták, milyen íze van a sült hattyúnak, és hogyan kell arbori borban fürdeni.

- Elszórtad az egészset, mi? - nevetett Harwin.

- Nem az egészset. Azon vettem ezt a csizmát meg ezt a remek tört.

- Inkább vettél volna valami földet, és csináltál volna valamelyik hattyús leányból tisztességes asszonyt - jegyezte meg Szerencsés Jack. - Lehetett volna egy csomó répád meg egy csomó fiad.

- A Harcos óvjon! Micsoda pazarlás lett volna répát csinálni az aranyamból!

- Én szeretem a répát - bánkódott Jack. - Most is elbírnék egy kis répapürével...

Myri Thoros nem figyelte a kötekedésükre.

- A Véreb többet veszített néhány zacskó aranyánál - morfondírozott. - Elveszítette a gazdáját és a ketrecét is. A Lannisterekhez nem mehet vissza, az Ifjú Farkas soha nem fogadja be, és a fivére sem látná szívesen. Úgy tűnik, az az arany volt mindene.

- Hét pokol! - fakadt ki Watty, a Molnár. - Akkor biztosan visszajön, és álmunkban meggyilkol bennünket!

- Nem - Lord Beric visszadugta a kardját a hüvelyébe. - Sandor Clegane boldogan megölné mindannyiunkat, de nem álmunkban. Anguy, holnap reggel maradj hátul Szakálltalan Dickkel! Ha észreveszed, hogy Clegane még mindig utánunk szimatol, öld meg a lovat!

- Az egy jó ló - tiltakozott Anguy.

- Úgy ám - bólogatott Citrom. - A rohadt lovasát kellene megölnünk. A lónak hasznát vennénk.

- Én Citrommal vagyok - mondta Csorba. - Hadd tűzdeljem meg egy kicsit a kutyát, az majd elveszi a kedvét!

Lord Beric megrázta a fejét.

- Clegane életet nyert az üreges hegy alatt. Nem fogom elrabolni tőle.

- Az uram bölcs - fordult Thoros a többiekhez. - Testvérek, a küzdelem ítélete szent. Hallottátok, amint megkértem R'hllort, hogy lépjen közbe, és láttátok, ahogy tüzes ujja kettétöri Lord Beric kardját, éppen amikor a kegyelemdöfésre készült. Úgy látszik, a Fény Urának még tervei vannak Joffrey Vérebével.

Harwin rövidesen visszatért a sörfőzdébe.

- Hurkalábú mélyen aludt, de nem esett baja.

- Csak várj, amíg a kezem közé kerül! - mondta Citrom. - Vágok neki egy új száját! Mindannyiunkat megölelhetett volna.

Aznap éjjel senki sem pihent valami nyugodtan, tudván, hogy Sandor Clegane odakint ólálkodik a sötétben, közel. Arya a tűz mellé kuporodott. Meleg volt és barátságos, mégsem jött álom a szemére. Elővette az érmét, amit Jaqen H'ghartól kapott, és szorosan a markába zárta a köpönyege alatt. Ha fogta, eszébe jutott Harrenhal kísértete, és erősebbnek érezte magát. Akkor egyetlen

elsuttogott szóval ölni tudott.

Jaquen azonban elment. Elhagyta őt. *Meleg Pite is elhagyott, és most elmegy Gendry is.* Lommy meghalt, Yoren meghalt, Syrio Forel meghalt, az apja is halott, Jaquen pedig csupán kezébe nyomott egy ostoba vaspénzt és eltűnt.

- Valar morghulis - suttogta halkán, olyan erősen szorította a pénzt, hogy az érme szélé a tenyerébe vágott. - Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Nyájas Raff. A Csiklandozó és a Véreb. Ser Ilyn, Ser Meryn, Joffrey király, Cersei királyné. - Megpróbálta elképzelni, hogyan festenének holtan, de nehéz volt felidézni az arcukat. A Vérebet látta maga előtt, és a bátyját, a Hegyet, Joffrey arcát és az anyját sem felejtí el soha... de Raff, Dunsen és Polliver egyre halványodtak, még a Csiklandozó is, kinek az arca amúgy is teljesen szürke volt.

Vége sikerült elaludnia, de az éjszaka sötétjében újra felébredt, furcsa bizsergést érezve. A tűz már leégett. Az ajtónál Mudge állt, egy másik őr pedig odakint járkált. Az eső elállt, és farkasüvöltést hallott. *Milyen közel vannak, és milyen sokan!* Úgy hangzott, mintha mind az istálló körül nyüzsögnének. Több tucat, talán több száz is. *Remélem, megeszik a Vérebet.* Eszébe jutott, amit a Véreb mondott a kutyákról és farkasokról.

Reggel Utt septon még mindig a fán lógott, a barna testvérek azonban már kint ügködtek, éppen sekély sírokat ástak a többi halottnak. Lord Beric köszönetet mondott nekik az éjszakai szállásért meg az ételért, és adott nekik egy zacskó ezüstszarvast az újjáépítéshez. Harwin, Beleváló Luke és Watty, a Molnár elmentek körülnézni, de sem farkast, sem kutyát nem találtak.

Arya éppen a nyeregszíját kapcsolta be, amikor Gendry odament hozzá, hogy kifejezze sajnálatát. A lány a kengyelbe lépett, és fellendült a nyeregbe, hogy ő nézhessen le a fiúra, ne fordítva. *Zugában is készíthetél volna kardokat a bátyámnak* - gondolta, de mást mondott:

- Ha inkább ostoba, törvényen kívüli lovag akarsz lenni és kötélén végezni, miért törődjek veled? Én Zúgóban leszek a bátyámmal, aki megfizeti értem a váltságot.

Aznap szerencsére nem esett, így hosszú idő óta először végre jó tempóban haladtak.

BRAN

A torony egy szigeten állt, a nyugodt, kék vízen ikermása tükröződött. Ha feltámadt a szél, a tó felszínén apró hullámok kergették egymást, mint játszadozó kisfiúk. A part mentén sűrűn nőttek a tölgyek, a földet lehullott makkok borították alattuk. Mögöttük a falu, legalábbis ami megmaradt belőle.

Ez volt az első falu, mióta elhagyták az előhegyeket. Meera előrelopakodott, hogy meggyőződjön róla, senki sincsen a romok között. A tölgyek és almafák közt hálóval és szigonnyal a kezében osonva felriasztott három vörös szarvast, az állatok nekiiramodtak a bozóton át. Nyár észrevette a villanásnyi mozdulatot, és azonnal utánuk vetette magát. Bran az elrohanó rémfarkast figyelte, egy pillanatig másra sem vágyott, mint a bőrébe bújni és vele együtt rohanni, Meera azonban intett nekik, hogy menjenek utána. Vonakodva elfordult Nyártól, és szólt Hodornak, hogy menjen be a faluba. Jojen ott lépdelt mellettük.

Bran tudta, hogy innentől egészen a Falig füves vidék húzódik, parlagon hagyott földek, alacsony, dombos területek, magas rétek és mélyen elterülő mocsarak. Itt sokkal könnyebb volt előrejutni, mint a hegyek közt, de Meerát aggodalom fogta el a hatalmas, nyílt térségek láttán.

- Meztelennek érzem magam - vallotta be. - Itt nem lehet elrejtőzni.

- Kié ez a föld? - kérdezte Jojen Brantól.

- Az Éjjeli Őrségé - felelte. - Ez az Adomány. Az Új Adomány, ettől északra pedig Brandon Adománya található. - Luwin mester megtanította neki az Adomány történetét is. - Építő Brandon minden, a Faltól délre huszonöt mérföldnyi távolságig elterülő földet a Fekete Testvéreknek adott. Az ő... az ő létfenntartásukra és tartalék végett. - Büszke volt, hogy még mindig emlékezik erre a részre. - Néhány mester szerint ez egy másik Brandon volt, nem az Építő, de attól még ugyanúgy Brandon Adománya. Sok ezer évvel később a Jó Alysanne királyné felkereste a Falat a sárkánya, Ezüstszárny hátán, és az Éjjeli Őrséget annyira vitéznek találta, hogy rávette az Öreg Királyt, kettőzze meg a földjeiket, ötvenmérföldnyi távolságig. Ez hát az Új Adomány. - Körbe-mutatott. - Ez itt mind.

Bran látta, hogy a faluban már hosszú évek óta senki sem él. Az összes ház összeomlófélben, még a fogadó is. Kinézete alapján sohasem lehetett valami fényes fogadó, mostanra azonban nem volt egyéb, csak egy kőkémény és két repedezett fal egy almafaliget közepén. Az egyik fa a közös helyiség kellős közepén nőtt, a padlót nedves, barna levelek meg rothadó almák vastag rétege borította. A levegő sűrű, szinte nyomasztó volt az émelyítő cefreillattól. Meera megbökött néhány almát a békaszigonyával, hátha valamelyik még ehető, de mindegyik barna volt és kukacos.

Békés, nyugodt hely volt, jólesett körülnézni, de Bran véleménye szerint lehangoló látványt nyújtott az üres fogadó, és úgy tűnt, Hodor is így érez.

- Hodor? - kérdezte zavarodottan. - Hodor? Hodor?

- Ez jó föld. - Jojen felmarkolt egy kis földet, és szétmorzsolta az ujjai között. - Falu, fogadó, jól védhető erőd a tavon, ez a sok almafa... de hol vannak az emberek, Bran? Miért hagytak el egy ilyen helyet?

- Féltek a vadaktól - mondta Bran. - A vadak néha átkelnek a Falon vagy a hegyek között, hogy fosztogassanak és asszonyokat raboljanak. Ha elfognak, kupát csinálnak a koponyádból, és vért isznak belőle. Öreg Nan mondta. Az Éjjeli Őrség már nem olyan erős, mint Brandon vagy Alysanne királyné idejében volt, ezért egyre többen jutnak át. A Falhoz legközelebb eső részeket olyan sokszor kifosztották, hogy a nép nagy része délre költözött a hegyek közé vagy az Umberek földjeire a Királyi úttól keletre. A Hordó embereit is kirabolják, de jóval ritkábban, mint az Adományon élőket...

Jojen Reed lassan elfordította a fejét, a csak elméjében hallható zenére figyelve.

- Meg kell húznunk itt magunkat. Vihar közeleg. Nagy vihar.

Bran felpillantott az égre. Gyönyörű, friss, tiszta őszi nap volt, verőfényes és majdnem meleg, de nyugaton sötét fellegek gyülekeztek, és a szél is mintha egyre erősödött volna.

- Nincs teteje a fogadónak, és csak két fala áll - jegyezte meg. - Az erődhez kellene mennünk.

- Hodor - közölte Hodor. Lehet, hogy ő is így gondolta.

- Nincs hajónk, Bran. - Meera szórakozottan piszkálgatta a leveleket a békaszigonnyal.

- De van töltésút. Kőtöltés a víz alatt. Odamehetnének gyalog. - *Legalábbis ők odamehetnek.* Neki Hodor hátán kell utaznia, de így legalább szárazon marad.

A Reedek összenéztek.

- Honnét tudod ezt? - kérdezte Jojen. - Jártál már itt máskor is, hercegem?

- Nem. Öreg Nan mondta. Az erődöt aranykorona övezi, látjátok? - A tó közepe felé mutatott. A csipkés mellvéd körül itt-ott aranyfesték nyoma látszott. - Alysanne királyné ott hált, az ő tiszteletére festették a lőréseket aranyszínűre.

- Töltésút? - Jojen a tavat vizsgálta. - Biztos vagy benne?

- Biztos - bólintott Bran.

Miután tudta, mit keressen, Meera könnyedén meglelte a töltésút kezdetét. A kőösvény három láb széles volt, egyenesen a tó közepe felé vezetett. A lány óvatosan, lépésről lépésre tapogatta ki, a békaszigonnyal kutatott maga előtt. Látták, hol bukkan ki az ösvény ismét. Kifutott a vízből a szigetre, majd rövid lépcsősorban folytatódott, amely az erőd ajtajához vezetett.

Az ösvény eleje, a lépcsők és az ajtó egy vonalban helyezkedtek el, amitől úgy tűnt, maga az ösvény is egyenesen halad, de ez nem így volt. A tó felszíne alatt ide-oda kanyargott, a szigetet harmadrészben megkerülte, mielőtt ismét visszakanyarodott volna. A kanyarulatok alattomosak és veszélyesek voltak, a hosszú út pedig gondoskodott róla, hogy a közeledők igen sokáig érezhessék az erőd nyílzáporát. A rejtett kövek ezenkívül nyálkásak és csúszósak is voltak; Hodor két ízben majdnem elveszítette a talajt a lába alól, és rémulten kiáltotta, hogy *Hodor*, mielőtt sikerült visszanyernie az egyensúlyát. A második megcsúszás alaposan ráijesztett Branre. Ha Hodor a tóba zuhan a kosarával, könnyen megfulladhat, különösen ha a nagy istállófiú pánikba esik, és megfélekedezik arról, hogy ő is ott van a hátán, ahogyan ez néha előfordult. *Talán mégiscsak a fogadóban kellett volna maradnunk, az almafák alatt* - gondolta, de akkor már késő volt.

Harmadik alkalom szerencsére nem volt, és a víz sem ért magasabbra Hodor derekánál, bár a Reedek a mellkasukig elmerültek. Nemsokára a szigeten voltak, a lépcsőkön másztak az erőd felé. Az ajtó még mindig erős volt, bár súlyos tölgyfa lemezei megvetemedtek a hosszú évek alatt, és már nem zárt tökéletesen. A rozsdás vaspántok hangosan nyikorogtak, amikor Meera kitárta. A szemöldökfa alacsony volt.

- Bukj le, Hodor! - mondta Bran, és Hodor lebukott, bár nem elég mélyen ahhoz, hogy Bran be ne üsse a fejét. - Ez fáj! - panaszkodott.

Homályos, megerősített szobába jutottak, alig fértek el benne négyen. Tőlük balra az erőd belső falába épített lépcső felfelé kanyargott, a jobbjukon lefelé, vasrácsok mögött. Bran felnézett, és még egy rácsot látott, pontosan a feje fölött. *Gyilokrás*. Örült, hogy most nincs odafent senki, aki forró olajat zúdíthatna a nyakukba.

A kapuk zárva voltak, a rácsok azonban vöröslöttek a rozsdától. Hodor megragadta a bal oldali kaput, és nyögve rántott rajta egyet, de semmi sem történt. Megpróbálta benyomni a rácsokat, de így sem járt több sikerrel. Rázni kezdte őket, rugdosni, a pántokat hatalmas kezével zörgette, csapkodta. A levegőt rozsdadarabok töltötték be, az ajtó azonban meg sem moccan. A pincébe vezető út sem bizonyult járhatónak.

- Nem tudunk bemenni - vont vállat Meera.

A gyilokrás éppen Bran feje fölött volt, ahogy ott ült a kosarában Hodor hátán. Kinyújtotta a karját, és megfogta a rácsokat, hátha szerencsével jár. Amikor megrántotta, a rács kiesett a menyezetből, rozsdá és mállott kő záporozott rájuk.

- HODOR! - kiáltotta Hodor. A súlyos vasrács még egyszer fejbe vágta Brant, majd hangos

csattanással földet ért Jojen lába mellett, amikor lelökte magáról. Meera nevetett.

- No nézd csak, hercegem! - kiáltotta. - Erősebb vagy, mint Hodor!

Bran elvörösödött.

Most, hogy a rács nem állta útjukat, Hodor fel tudta tolni Meerát és Jojent a tátongó lyukon át. A cölöplakók megfogták Bran karját, és maguk után húzták. Hodor feljuttatása fogósabb feladatnak bizonyult, hisz ő túl nehéz volt a két Reednek. Bran végül azt mondta neki, hogy keressen néhány nagyobb kődarabot. A szigeten nem volt hiány ilyenekből, így Hodornak sikerült akkora tornyot rakni belőlük, hogy a tetejére állva elérte a lyuk omladozó szélét, és fel tudta tornáztatni magát.

- Hodor - lihegett boldogan, és rájuk vigyorgott.

Apró, sötét és üres cellák útvesztőjében találták magukat, de Meera addig kutatott, míg vissza nem talált a lépcsőkhöz. Minél magasabbra jutottak, annál több lett a fény; a harmadik emeleten a vastag külső falat itt-ott lőrés ütötte át, a negyediknek már ablakai is voltak, az ötödik, legfelső pedig egyetlen hatalmas, kerek terem volt, amelyből három irányban boltíves ajtók nyíltak kicsiny kőerkélyekre. A negyedik égtáj felé árnyékszéket építettek, amely alól kőcsúszda vezetett egyenesen a tóba.

Mire felértek a tetőre, az ég beborult, és a nyugaton tornyosuló felhők feketén komorlottak. Az egyre erősödő szél felkapta Bran köpönyegét, és ide-oda csapkodott vele.

- Hodor - mondta Hodor a zaj hallatán.

Meera körbefordult.

- Szinte óriásnak érzem magam, ahogy itt állok a világ fölött!

- A Nyakban nőnek fák, amelyek kétszer ilyen magasak - emlékeztette az öccse.

- Igen, de a többi fa is ugyanolyan magas körülöttük - mondta Meera. - A világ összeszorul a Nyakban, és az égbolt is sokkal kisebb. Itt... érzed ezt a szelet, öcsém? Nézd, mekkorára nőtt a világ!

Ez igaz volt, idenfentről nagyon messzire el lehetett látni. Délen dombok emelkedtek, azokon túl szürke hegyek. A többi irányban az Új Adomány síksága húzódott, ameddig csak a szem ellátott.

- Reméltem, hogy innét már látni fogjuk a Falat - mondta Bran csalódottan. - Ostoba voltam, még mindig vagy ötvenmérőföldnyire lehetünk tőle. - Elég volt kimondani, máris ólmos fáradságot érzett és fázni kezdett. - Jojen, mit csinálunk, ha elértük a Falat? A nagybátyám mindig azt mondta, hogy hatalmas. Hétszáz láb magas, az alja olyan vastag, hogy a kapuk inkább alagutak a jégen át. Hogyan jutunk át rajta, hogy megtaláljuk a háromszemű varjút?

- Úgy hallottam, vannak elhagyott várak a Fal mentén - válaszolta Jojen. - Az Éjjeli Őrség építette őket, de nem használják. Valamelyiknél talán átkelhetünk.

Szellemvárak: így hívta őket Öreg Nan. Luwin mester annak idején a Fal minden egyes erődjének a nevét megtanította Brannek. Nem volt könnyű lecke, hiszen összesen tizenkilenc épült belőlük, bár tizenhétben volt csupán helyőrség az Őrség virágkorában is. A Robert király deresi látogatásának tiszteletére rendezett lakomán Bran elsorolta a neveket a nagybátyjának, Benjennek keletről nyugatra, aztán nyugatról keletre. Benjen Stark nevetett, és azt mondta:

- Jobban tudod őket, mint én, Bran. Neked kellene Első Felderítőnek lenned, én meg itt maradok helyetted. - Ez azonban még azelőtt történt, hogy Bran lezuhant volna. Mielőtt összetört. Mire megnyomorodva felébredt hosszú álmából, a nagybátyja már visszatért a Fekete Várba.

- A nagybátyám azt mondta, hogy ha el kell hagyniuk egy várat, a kapukat jéggel és kövekkel zárják le - mondta Bran.

- Akkor újra meg kell nyitnunk őket - közölte Meera.

A dolog nyugtalanította Brant.

- Nem volna szabad ezt tennünk. A másik oldalról gonosz dolgok jöhetnek át. Csak el kellene mennünk a Fekete Várba, és megkérni a parancsnokot, hogy engedjen át bennünket.

- Felség - mondta Jojen -, éppúgy el kell kerülnünk a Fekete Várat, ahogyan elkerültük a Királyi utat. Több száz ember van ott.

- Az Éjjeli Őrség emberei - vetette ellen Bran. - Ők megesküsznek, hogy nem vesznek részt háborúban meg ilyesmiben.

- Igaz - bólintott Jojen -, de elég egyetlen ember, aki hajlandó megszegni az esküjét és eladni téged a vasembereknek vagy Bolton Fattyának. Abban sem lehetünk biztosak, hogy az Őrség átengedne bennünket. Úgy is dönthetnek, hogy ott tartanak vagy visszaküldenek.

- De az apám az Éjjeli Őrség barátja volt, a nagybátyám pedig Első Felderítő. Lehet, hogy tudja, hol él a háromszemű holló. És Jon is a Fekete Várban van. - Bran nagyon szerette volna újra látni Jont és a nagybátyjukat is. Az utolsó Fekete Testvérek, akik Deresben jártak, azt mondták, hogy Benjen Stark eltűnt egy felderítőúton, de mostanra már biztosan visszatért. - Szerintem az Őrség még lovakat is ad nekünk - folytatta.

- Csend! - Jojen ernyőt formált a szeme fölé, és a lenyugvó nap irányába meredt. - Nézd! Van ott valami... egy lovas, azt hiszem. Látjátok?

Bran is leárnékolta a szemét, de még így is hunyorítania kellett. Először semmit sem látott, de aztán a távolban mozgás vonta magára a figyelmét. Először Nyárnak nézte, de nem. *Egy ember lóháton*. Ahhoz túl messze volt, hogy egyebet is megállapíthatott volna.

- Hodor? - Hodor is a szeme fölé helyezte a tenyerét, csakhogy ő rossz irányba tekintett. - Hodor?

- Nem siet - mondta Meera -, de nekem úgy tűnik, a faluba tart.

- Jobb lesz, ha bemegyünk, mielőtt meglát bennünket - javasolta Jojen.

- Nyár ott van a falu közelében - tiltakozott Bran.

- Nyárral minden rendben lesz - ígérte Meera. - Csak egy ember fáradt lovon.

Néhány kövér esőcsepp koppant a kövön, ahogy visszavonultak az alattuk fekvő emeletre.

Jól időzítettek, mert az eső rövidesen komolyan rákezdte. Még a vastag falakon át is hallották, ahogy vadul korbácsolja a tó felszínét. Az üres, kerek terem padlóján ültek, a homály sűrűvé vált körülöttük. Az északi erkély az elhagyott falu irányába nézett, így Meera kikúszott, hogy átkucskáljon a faluba, és megtudja, mi történt a lovassal.

- A fogadó romjai között húzta meg magát - tájékoztatta őket, amikor visszajött. - Mintha tüzet próbálna rakni a tűzhelyben.

- Bárcsak nekünk is lenne tüzünk - sóhajtotta Bran. - Fázom. Lent vannak törött bútorok, látam. Hodor felapríthatná nekünk, és meleget csinálhatnánk.

Hodornak tetszett az ötlet.

- Hodor! - mondta reménykedve.

Jojen megrázta a fejét.

- A tűznek füstje is van. Az innen emelkedő füstöt messziről megláthatják.

- Ha van bárki is, aki meglássa - jegyezte meg a nővére.

- A faluban van egy ember.

- Egy ember.

- Egy ember is elég, hogy elárulja Brant az ellenségeinek, ha rossz ember. Még van egy fél kacsánk tegnapról. Együnk és pihenjünk! Reggel az az ember továbbáll, és mi is ugyanazt teszünk.

Úgy történt, ahogy Jojen akarta. Mindig úgy történt. Meera elosztotta a kacsát. Az előző nap fogta a hálójával, éppen fel akart repülni a mocsárból, ahol meglepte. Így hidegen nem volt olyan izletes, mint melegen és ropogósan, nyársról, de legalább nem maradtak éhen. Bran és Meera a mellén osztoztak, Jojen a combját ette meg. Hodor a szárnyát és a lábait falta fel folyton *hodorozva*, és minden falat után lenyalta az ujjairól a zsírt. Most Branen volt a történetmondás sora, ezért mesélt nekik egy másik Brandon Starkról, akit Hajóács Brandonnak neveztek, és elhajózott a Napnyugati-tengeren túlra.

Mire a kacsá és a történet a végére ért, leszállt az alkony, és az eső még mindig kitartóan zuhogott. Bran azon tűnődött, vajon milyen messze kóborolt el Nyár, és megfogta-e valamelyik szarvast.

A tornyot szürke homály öntötte el, lassan besötétedett. Hodor nyugtalan lett, és járkálni kez-

det; körbe-körbe lépkedett a teremben, minden alkalommal megállt az árnyékszék előtt és belekukkantott, mintha elfelejtette volna, mi is van odabent. Jojen az északi erkélyen állt az árnyékok rejtekében, az éjszakát és az esőt figyelte. Valahol észak felé villám csapott le, egy pillanatra megvilágította a torony belsejét. Hodor ugrott egyet, és rémülten nyögött. Bran nyolcig számolt, míg a mennydörgésre várt. Amikor felcsattant, Hodor felkiáltott:

- Hodor!

Remélem, Nyár nem fél - gondolta Bran. A Deres ketreceiben élő kutyák mindig idegesek lettek a vihartól, ahogy Hodor is. - *Meg kellene keresnem és megnyugtatnom...*

Újabb villám, a dörgés ezúttal hatnál hallatszott.

- Hodor! - kiabálta megint Hodor. - HODOR! HODOR! - Felkapta a kardját, mintha megakarna küzdeni a viharral.

Jojen hátraszólt:

- Maradj csendben, Hodor! Bran, mondd neki, hogy ne kiabáljon! El tudod venni tőle a kardot, Meera?

- Megpróbálhatom.

- Hodor, pszt! - nyugtatta Bran. - Maradj csendben! Nem kell több buta hodorozás. Ül le!

- Hodor? - Az óriás jámboran odaadta a kardot Meerának, az arcán azonban zavarodottság tükröződött.

Jojen az éjszaka felé fordult, és mind hallották, ahogy felszisszen.

- Mi az? - kérdezte Meera.

- Mozgás a faluban.

- Akit eddig is láttunk?

- Többen vannak. Fegyveresek. Látok egy fejszét és lándzsákat is. - Jojen hangján még sosem érződött ennyire gyermek mivolta. - Láttam őket, ahogy a fák alatt mozognak, amikor lecsapott a villám.

- Hányan?

- Sokan. Meg sem tudom számolni őket.

- Lovasok?

- Nem.

- Hodor - Hodor hangja rémült volt. - Hodor. Hodor.

Bran maga is rémült volt valamelyest, de Meera előtt nem akarta bevallani.

- Mi lesz, ha jönnek ide?

- Nem jönnek. - A lány leült mellé. - Miért jönnének?

- Menedékért - mondta Jojen komoran. - Hacsak a vihar alább nem hagy. Meera, el tudnád reteszelni odalent az ajtót?

- Még csak be sem tudnám csukni. A fa nagyon megvetemedett. A vaskapukon viszont nem jutnak át.

- Lehet, hogy igen. Le tudják törni a zárat vagy a pántokat. Vagy felmászhatnak a lyukon át is, ahogy mi tettük.

Az eget megint villám hasította keresztbe, és Hodor nyüszíteni kezdett. Aztán a mennydörgés robaja végiggördült a tapon.

- HODOR! - ordította, és füleire szorított kézzel körbe-körbe botorkált a sötétben. - HODOR! HODOR! HODOR!

- NE! - ordított vissza rá Bran. - NE HODOROZZÁL!

Mindhiába.

- HOOODOR! - vonyította Hodor. Meera megpróbálta elkapni és megnyugtatni, de az istállófiú túl erős volt. Egyetlen vállrándítással lelökte magáról a lányt. - HOOOOOOOOOOO-DOOOOOOOOR! - üvöltötte, miközben ismét lecsapott a villám, és most már Jojen is kiabált, Meerának és Brannek kiáltott, hogy hallgattassák el.

- Csend! - Bran hangja vékony volt és ijedt. Hasztalan próbálta elkapni Hodor lábát, ahogy az óriás elviharzott mellette. Utána nyúlt, nyúlt...

Hodor megtorpant és elhallgatott. Lassan ide-oda ingatta a fejét, aztán lerogyott a padlóra, és keresztbe vetette a lábait. Mind a négyen a sötét toronyban kuporogtak, lélegezni is alig mertek.

- Bran, mit csináltál vele? - suttogta Meera.

- Semmit. - Bran megrázta a fejét. - Nem tudom.

Pedig tudta. *Érte nyúltam, ahogy Nyárért szoktam.* Egy pillanatra Hodor volt. Megrémült.

- Valami történik a tó partján - mondta Jojen. - Azt hiszem, láttam, hogy az egyikük a toronyra mutat.

Nem fogok félni. Deres hercege volt, Eddard Stark fia, majdnem felnőtt férfi, amellet varg, nem kisfiú, mint Rickon. *Nyár nem félne.*

- Valószínűleg csak Umberek - szólalt meg. - De Knottok, Norreyk vagy Flintek is lehetnek, akik lejöttek a hegyekből, sőt még az Éjjeli Órség testvérei is. Fekete köpönyeget viselnek, Jojen?

- Éjszaka minden köpönyeg fekete, hercegem. A villanás is túl gyors volt, nem tudtam megállapítani, mi van rajtuk.

Meera gyanút fogott.

- Ha Fekete Testvérek lennének, lovon jöttek volna, nem?

Brannek máson jártak a gondolatai.

- Nem számít - közölte végül magabiztosan. - Akkor sem jöhetnének ide hozzánk, ha akarnának, ha nincsen hajójuk, vagy nem tudnak a töltésútról.

- A töltésút? - Meera beletúrt Bran hajába, és csókot nyomott a homlokára. - A mi drága hercegünk! Igaza van, Jojen, nem tudnak a töltésútról! És még ha tudnának róla, akkor sem találják meg az utat soha éjszaka, esőben.

- Az éjszakának azonban vége lesz egyszer. Ha reggel még mindig itt vannak... - Jojen nem folytatta. Kis idő múlva hozzátette: - Táplálják az első által rakott tüzet.

Az égen megint villám cikázott át, a tornyot előntötte a fény, a falra vetette árnyékukat. Hodor dűnnyögve előre-hátra hintázott.

Abban a vakító pillanatban Bran megérezte Nyár félelmét. Becsukta két szemét, kinyitotta a harmadikat, gyermekbőre köpönyegként csúszott le róla, amikor maga mögött hagyta a tornyot...

...és odakint találta magát az esőben, gyomra szarvassal teli. A bokrok között lapult, miközben az ég recsegett és bömbölt a feje felett. A rothadt almák és a nedves levelek illata majdnem elnyomta az emberszagot, de ott volt. Hallotta a kemény bőr csattanását és súrlódását, látta a fák alatt mozgó embereket. Az egyik elbotorkált mellette, a fejébe húzott bőr vakká és süketté tette. A farkas széles ívben megkerülte egy csöpögő tövisbokor és egy almafa csupasz ágai alatt. Hallotta, ahogy beszélgetnek, s az eső, a levelek és a lovak szaga mögött kiszagolta a félelem éles, vörös bűzét...

JON

A talajt fenyőtűk és lehullott levelek borították. A zöld és barna szőnyeg még mindig nedves volt a friss esőktől, tocsogott a lábuk alatt. Körülöttük vastag, csupasz tölgyek, sudár őrfák és fenyők rengetege magasodott. Fölöttük, a hegyen újabb ősi, elhagyott kerek torony állt, oldalán zöld moha kapaszkodott fel majdnem a csúcsig.

- Ki építette azt, így, csupa kőből? - kérdezte Ygritte. - Valami király?

- Nem. Csak az emberek, akik itt éltek.

- Mi történt velük?

- Meghaltak vagy elmentek. - Brandon Adományát évezredek át művelték, de ahogy az Őrség hanyatlott, egyre kevesebb munkáskéz maradt, amely felszántotta volna a földeket, gondoskodott volna a méhekről és gyümölcsfákat ültetett volna, így a vadon sok szántót és épületet visszahódított. Régen az Új Adomány falvainak és erődjeinek áruban és munkában beszédett adói hozzájárultak a Fekete Testvérek élelmezéséhez és ruházkodásához, de mára ezek legnagyobb része is eltűnt.

- Ostobaság volt elhagyni egy ilyen kastélyt - mondta Ygritte.

- Ez csak egy lakótorony. Valaha egy kis uracska éldegélhetett itt a családjával meg néhány hű katonával. Ha rablók közeledtek, jelzőtűzet gyújtottak a tetőn. Deresnek háromszor ekkora tornyai vannak.

A lány arckifejezéséből úgy tűnt, hogy arra gyanakszik, Jon csak kitalálta az egészet.

- Hogy építhetnek az emberek olyan magas dolgokat, ha nincsenek óriásaik, akik felemelnék a köveket?

Építő Brandon a legendák szerint tényleg használt óriásokat Deres építésénél, de Jon ezt nem akarta belekeverni a történetbe.

- Az emberek ennél sokkal magasabbakat is tudnak építeni. Óvárosban akad egy torony, amelyik magasabb a Falnál. - Látta, hogy Ygritte nem hisz neki. *Ha megmutathatnám neki Derest... adhatnék neki egy virágot az üveghortekből, megvendéghelhetném a Nagy Csarnokban, elvihetném a kőkirályok termeibe. Fürödhethetnék a meleg forrásokban, és szerethetnék egymást a szívfa alatt, miközben a régi istenek vigyáznak ránk.*

Édes álmom volt... de Deres sohasem lesz az övé, hogy megmutathatná. A fivéréé, Észak Királyáé. Ő maga Havas, nem Stark. Fattyú, esküszegő és köpönyegforgató...

- Utána talán visszajöhetünk ide, és élhetünk ebben a lakótoronyban - mondta a lány. - Szeretnéd, Havas Jon? Utána?

Utána. A szó lándzsadöfésként hatolt belé. *A háború után. A hódítás után. Miután a vadak áttörték a Falat...*

Nemes atyja egyszer arról beszélt, hogy új urakat kellene kinevezni és az elhagyott erődökbe költöztetni, hogy pajzsként szolgáljanak a vadak ellen. A terv megkívánta volna az Őrségtől, hogy lemondjon az Adomány nagy részéről, de Benjen nagybátyja úgy vélte, a parancsnokot meg lehet győzni, ha az új urak nem Deresnek, hanem a Fekete Várnak fizetnek adót.

- De ez tavaszi álmom - mondta akkor Lord Eddard. - A tél közeledtével még a birtok ígérete sem fogja északra csábítani az embereket.

Ha a tél gyorsabban jött volna, és gyorsabban továbbállt volna, apám talán engem választ, hogy a Starkok nevében tartsam valamelyik tornyot. Lord Eddard azonban halott volt, a fivére, Benjen eltűnt, így közös álmuk, a pajzs soha nem készül el.

- Ez a föld az Őrségé - mondta Jon.

A lány orrlukái kitágultak.

- Senki sem él itt!

- A ti fosztogatóitok üldözték el őket.

- Akkor meg gyávák voltak. Ha kellett nekik a föld, miért nem maradtak, és küzdöttek érte?

- Talán belefáradtak a harcba. Elegük lett belőle, hogy minden éjjel el kellett reteszelni az ajtójukat attól rettegve, hátha Zörgővért vagy valaki hozzá hasonló rájuk tör, és elhurcolja a feleségüket. Belefáradtak, hogy ellopják a terményeiket és a kis vagyonukat. Könnyebb elköltözni a fosztogatók hatalma elől. - *Ha a Fal elesik, egész Észak a fosztogatók hatalmába kerül.*

- Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Lányokat visznek el, nem feleségeket. Ti vagytok a tolvajok. Elvettétek az egész világot, aztán megépítettétek a Falat, hogy távol tartsátok tőle a szabad népet!

- Tényleg? - Jon időnként megfeledkezett róla, mennyire vad is a lány, de Ygritte mindig újra eszébe juttatta. - És hogy történt mindez?

- Az istenek megteremtették a világot, hogy minden ember osztozzon rajta. Csak aztán jöttek a királyok koronájukkal és az acélkardjaikkal, és azt mondták, mind az övék. Az én fáim, mondták, nem ehetsz azokból az almákból. Az én patakom, nem halászhat sz. Az én erdőm, nem vadászhat sz. Az én földem, az én vizem, az én váram, az én lányom, el a kezekkel, vagy levágom őket, de ha térdet hajtasz nekem, talán megszagolhatod. Ti tolvajoknak neveztek bennünket, de egy tolvaj legalább bátor, okos és fürge. Egy térdeplő csak térdepel.

- Harma és a Csontzsák nem halért és almáit jönnek. Kardokat és fejszékét lopnak. Fűszereket, selymet meg bundát. Elvisznek minden pénzt, gyűrűt és ékszeres kupát, amit csak találnak, nyáron a sörös hordókat, télen a szárított húst, asszonyokat bármikor, és a Falon túlra viszik őket.

- És ha igen? Inkább raboljon el egy erős férfi, mint hogy az apám valami nyápicnak adjon!

- Ezt mondd, de honnét tudhatod? Mi van, ha olyasvalaki rabol el, akit gyűlölsz?

- Gyorsnak, ravasznak és bátornak kellene lennie ám, hogy engem elraboljon! Hogy a fiai is erősek és okosak legyenek. Miért gyűlölnék egy ilyen embert?

- Mondjuk, sohasem mosakszik, és olyan bűdös, mint egy medve.

- Akkor belelőkném a folyóba, vagy a nyakába loccsantanék egy vödör vizet. A férfiaknak különben sem kell hogy édes virágillatuk legyen.

- Mi a baj a virágokkal?

- Egy méhnek semmi. De az ágyba én ilyesfajta akarok! - Ygritte a nadrágja felé kapott.

Jon megmarkolta a csuklóját.

- Ha a férfi, aki elrabolt, túl sokat iszik? - erősködött. - Ha gonosz és kegyetlen? - Megszorította a karját, hogy érzékeltesse. - Ha erősebb, mint te, és szeret véresre verni?

- Elválnám a torkát álmában. Nem tudsz te semmit, Havas Jon! - Ygritte megvonaglott, mint egy angolna, és kiszabadította magát a szorításából.

Egyvalamit tudok. Tudom, hogy a velejéig vad. Erről könnyű volt megfeledkezni időnként, amikor együtt nevettek vagy csókolóztak. De aztán egyikük mondott vagy tett valamit, és a fiúnak hirtelen eszébe jutott a világaikat elválasztó fal.

- Egy férfi bírhat egy asszonnal vagy bírhat egy késsel - mondta Ygritte -, de senki sem bírhat mindkettővel. Ezt minden lány megtanulja az anyjától. - Kihívóan felszegte a fejét, és megrázta sűrű, vörös haját. - És az emberek nem bírhatják a földet, ahogy nem bírhatják a tengert vagy az eget sem. Ti, térdeplők így hiszitek, de Mance majd megmutatja nektek, hogy tévedtek!

Jól hangzó, bátor fogadkozás volt, de üresen csengett. Jon hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, a Magnar nincs hallótávolságon belül. Errok, Nagy Kelés és Kender Dan alig néhány lépésre baktattak mögöttük, de nem figyeltek rájuk. Nagy Kelés éppen az ülepe miatt panaszkodott.

- Ygritte - mondta halkán Jon. - Mance nem nyerheti meg ezt a háborút.

- De igen! - bizonygatta a lány. - Nem tudsz te semmit, Havas Jon. Még sohasem láttad a szabad népet harcolni!

A vadak hősként vagy démonként küzdöttek, attól függően, ki beszélt róla, de végül mindenki ugyanoda lyukadt ki. Vakmerően küzdenek, mindenki a saját dicsőségéért.

- Nem kétlem, hogy mind nagyon bátrak vagytok, de ha csatára kerül a sor, a fegyelem min-

den esetben legyőzi a vitézséget. Mance végül kudarcot vall, ahogy minden Falon Túli Király kudarcot vallott előtte. Amikor ez bekövetkezik, ti meghaltok. Mindannyian.

Ygritte olyan dühös lett, hogy Jon azt hitte, mindjárt megüti.

- Mi mindannyian! - vágott vissza. - Te is! Már nem vagy varjú, Havas Jon. Megesküdtem, hogy nem vagy az, úgyhogy jobb, ha nem! - Azzal nekilökte egy fa törzsének, és szájon csókolta ott, a rongyos csapat kellős közepén. Jon hallotta, hogy Grigg, a Kecske biztatja a lányt, valaki más röhögött. Mindezek ellenére visszacsókolta, és amikor elszakadtak egymástól, Ygritte arca vörös volt. - Az enyém vagy - suttogta. - Az enyém, ahogy én a tiéd vagyok. Ha meghalunk, hát meghalunk. Mindenkinek meg kell halnia, Havas Jon. De előbb élni fogunk!

- Igen. - A fiú hangja rekedt volt. - Előbb élni fogunk.

Ygritte elvgyorodott, kivillantotta a girbegurba fogakat, amelyeket Jon milyen módon megszeretett. *Velejéig vad*, gondolta megint szomorú, émelvítő érzéssel a gyomrában. Megmozgatta kardforgató keze ujjait, és eltűnődött, vajon mit tenne Ygritte, ha ismerné a szíve titkait. Vajon elárulná, ha leültetné, és elmondaná neki, hogy még mindig Ned Stark fia és az Éjjeli Őrség katonája? Remélte, hogy nem így áll a dolog, de nem merte megkockáztatni. Túl sok élet függött azon, hogy valamiképpen a Magnar előtt érje el a Fekete Várat... feltéve persze, ha sikerül megszöknie a vadaktól.

A Fal déli oldalán, a már kétszáz éve lakatlan Szürkelesnél ereszkedtek le. A hatalmas kőlépcsők egy szakaszon már száz éve leomlottak, de az ereszkedés még így is jóval könnyebbnek bizonyult, mint a mászás. Onnét Styr mélyen bevezette őket az Adományba, hogy elkerüljék az Őrség szokásos járőreit. Grigg, a Kecske átvezette őket a néhány megmaradt lakott falun. A kőujakként az ég felé bökö, elszórt kerek tornyokon kívül nyomát sem látták embernek. Hideg, nedves dombokon és szélfúttá síkságokon vonultak titokban, észrevétlenül.

Semmitől sem szabad visszariadnod, bármit kérjenek is tőled - mondta a Félkezű. - *Lovagolj velük, egyél velük, harcolj velük, ameddig csak kell!* Sok mérföldet lovagolt és még többet gyalogolt, osztozott velük kenyéren és són, na meg Ygritte-tel a takaróján, de még mindig nem bíztak benne. A thennek éjjel-nappal éberem figyelték, az árulás legkisebb jelére várva. Nem tudott elszökni, nemsokára pedig már késő lesz.

Harcolj velük - mondta Qhorin, mielőtt Hosszúkaromnak adta az életét... de erre egészen mostanáig nem került sor. *Amint kiontom egy testvér vérét, elvesztem. Akkor tényleg átkelek a Falon, de már nem lesz visszatérés.*

A Magnar minden nap végeztével magához hívatta, hogy ravasz és célratörő kérdéseket tegyen fel neki a Fekete Várral, helyőrségével és védelmével kapcsolatban. Jon hazudott, ahol csak mert, néhányszor pedig tudatlanságot színlelt, de Grigg, a Kecske, és Errok is ott voltak, ők pedig eleget tudtak ahhoz, hogy óvatosságra késztessek. Egyetlen durva hazugság az életébe kerülhetett volna.

Az igazság azonban elkésérítő volt. A Fekete Várnak nem voltak védművei, csak a Fal. Még a fapalánkok és a földsáncok is hiányoztak. Maga a „vár” nem volt egyéb egy rakás toronynál meg raktárpületnél, ezek nagy része már félig összeomlott. Ami a helyőrséget illeti, a Vén Medve kétszáz embert vitt magával a felderítőútra. Vajon visszatért-e valaki is közülük? Jonnak fogalma sem volt róla. Vagy négyszázan maradhettek a várban, de ezek legtöbbször építő vagy intéző volt, nem felderítő.

A thennek edzett harcosok voltak, és fegyelmezettebbek is a közönséges vadaknál, Mance nyilván ezért választotta őket. A Fekete Vár védői közt ott volt a vak Aemon mester, félvak intézője, Clydas, a Félkezű Donal Noye, a részeges Cellador septon, Süket Dick Follard, Háromujjú Hobb, a szakács, a vén Ser Wynton Stout, na és Halder, Varangy, Pyp, Albett meg a többi fiú, akikkel Jon annak idején együtt vett részt a kiképzésen. A parancsnokuk pedig a vörös képű Bowen Marsh, a kövér Főintéző, aki a várnagyi teendőket látta el Lord Mormont távollétében. Bánatos Edd néha „Vén Gránátalma”-ként emlegette Marshot, amely éppen olyan jól illett rá, mint Mormontra a „Vén Medve”.

- Ha jön az ellenség, őt kell előretenni - mondogatta mindig Edd szokásos savanyú hangján. -

Azonnal megszámolja őket neked. Az aztán igazi számológéppel!

Ha a Magnar támadása készületlenül éri a Fekete Várat, annak megszárlás lesz a vége, kölykök felkoncolása ágyaikban, mielőtt észrevennék, hogy egyáltalán megtámadták őket. Figyelmeztetnie kell őket, de hogyan? Őt sohasem küldték ki gyűjtögetni vagy vadászni, és őrsgébe sem engedték egyedül. Amellett Ygritte miatt is aggódott. Nem vihette magával, de ha itt hagyja, talán neki kell felelnie a Magnar előtt az ő árulásáért. *A két szív, mely egyszerre ver...*

Minden éjjel ugyanabban a hálóbundában aludtak, és Ygritte Jon mellkasára hajtott fejével nyugovóra, vörös haja az arcát csiklandozta. A lány illata a részévé vált. Szabálytalan fogai, a melle, ahogy a kezében tartotta, a szája íze... egyszerre jelentettek örömet és szenvedést a számára. Sok éjszakán át feküdt ébren Ygritte meleg testéhez bújva; azon tűnődött, vajon nemes atyja is ilyen összezavartnak érezte-e magát az anyja miatt, bárki volt is. *Ygritte felállította a csapdát, Mance Rayder pedig belelökött.*

Minden egyes nap, amit a vadak között töltött, egyre nehezebbé tette számára a cselekvést. Azon volt, hogy valami módon elárulja ezeket az embereket, és ha megteszi, ők meghalnak. Nem akarta a barátságukat, ahogy nem akarta Ygritte szerelmét sem, de mégis... a thennek a Régi Nyelven beszéltek, és alig szóltak Jonhoz, Jarl portyázóival, akik megmászta a Falat, azonban más volt a helyzet. Jon akarata ellenére is egyre jobban megismerte őket: az ösztövé, halk szavú Errokat, a társaságkedvelő Grigget, a Kecskét, a két fiút, Quortot és Bodgert, Kender Dant, a Kötélverőt. A legrosszabb közülük Del volt, egy Jonnal körülbelül egyidős, lóképű suhanc, aki álmodozó hangon állandóan arról a vad leányról beszélt, akit elrabolt majd.

- Ő is szerencsés, mint a te Ygritte-ed. Megcsókolta a tűz.

Jonnak fékeznie kellett a nyelvét. Nem akart tudni Del leányzójáról, Bodger anyjáról, a tenger melletti helyről, ahonnét Sisak Henk érkezett, nem akarta tudni, mennyire szeretné Grigg felkeresni a zöld embereket az Arcok szigetén, sem azt, hogyan kergette fel egyszer egy jávorszarvas Lábujjt egy fára. Nem akart hallani a Nagy Kelés hátsóján éktelenkedő kelésről, nem akarta hallani, mennyi sört tud meginni Kőujjú, vagy Quortnak hogy könyörgött a kisöccse, hogy ne menjen Jarllal. Quort nem lehetett idősebb tizennégy évesnél, de már rabolt magának asszonyt, és a gyerek is úton volt.

- Lehet, hogy valami kastélyban fog megszületni - dicsekedett a fiú. - Egy kastélyban, mint valami úr! - Lenyűgözték a „kastélyok”, amik számára mind az úton látott őrtornyokat jelentették.

Jont az is foglalkoztatta, merre járhat most Szellem. Visszament vajon a Fekete Várba, vagy egy farkasfalkához csatlakozott az erdőben? Nem érezte a rémfarkast, még álmában sem. Olyan volt, mintha egy részt kivágtak volna belőle. Hiába aludt mellette Ygritte, nagyon magányos volt. Nem akart egyedül meghalni.

Aznap délutánra a fák ritkulni kezdtek, és szelíd dombvidéken haladtak kelet felé. A fű a mellkasukig ért, helyenként csomókban növény vadbúza hajladozott a fel-feltámadó szélben, de a nap hosszú ideig meleg és száraz volt. Napnyugta felé azonban nyugaton fenyegető fellegek gyülekeztek. Rövidesen eltakarták a narancssárga napkorongot, és Lenn komoly vihart jósolt. Az anyja erdei boszorkány volt, és mindenki egyetértett abban, hogy remekül meg tudja jósolni az időjárást.

- Akad egy falu a közelben - mondta Grigg, a Kecske a Magnarnak. - Két mérföld, esetleg három. Ott meghúzhatnánk magunkat. - Styr rögtön beleegyezett.

Mire odaértek, már leszállt a sötétség és javában tombolt a vihar. A falucska egy tó partján terült el, oly régóta elhagyták, hogy a házak nagy része összedőlt. Még a kicsiny, gerendákból épült fogadó is félig összeomlott, és hiányzott a teteje, pedig valaha üdítő látvány lehetett az utazók számára. *Itt aztán nem sok menedéket találunk* - gondolta Jon borúsan. A lecsapó villámok fényében egy kerek tornyot látott odakint a tapon, de csónakok híján nem érthették el.

Errok és Del előrelopakodtak, hogy felderítsék a romokat, de Del szinte azonnal vissza is tért. Styr megállította a menetoszlopot, és előreküldött egy tucat lándzsás thennt. Akkor már Jon is látta: a fogadó kéményét tűz fénye festette vörösre. *Nem vagyunk egyedül.* Érezte, amint a réműlet

kigyója összetekeredik a gyomrában, készen arra, hogy lecsapjon. Nyerítést hallott, majd kiáltásokat. *Lovagolj velük, egyél velük, harcolj velük* - hallotta Qhorin hangját.

A harc azonban már véget is ért.

- Csak egy volt - mondta Errok, amikor visszatért. - Egy öregember lóval.

A Magnar parancsokat kiáltott a Régi Nyelven, és vagy húsz thenn indult el körbevenni a falut, mások a házakat járták végig, hogy meggyőződjenek róla, nem bujkál-e más is a gaz és a leomlott kövek közt. A többiek a tetőtlen fogadóba gyűltek, és egymást lökdösték, hogy minél közelebb jussanak a tűzhelyhez. Az ágak, amikből az öregember tüzet rakott, több füstöt adtak, mint hőt, egy ilyen vad, viharos éjszakán azonban a legkisebb meleg is nagyon jól jött. Két thenn a földre lökte az öregembert, és éppen a holmiját fésülték át. Egy másik a lovát tartotta, hárman a nyeregtáskáit kutatták át.

Jon otthagytá őket, sarka alatt rothadt alma kenődött szét. *Styr megfogja ölni*. A Magnar már Szürkelesben megmondta, hogy ha térdeplővel találkoznak, azonnal öljék meg, nehogy riadót fűjhasson. *Lovagolj velük, egyél velük, harcolj velük*. Ez azt jelenti, hogy némán kell állnia, miközben elvágják egy öregember torkát?

A falu szélén Jon Styr egyik örebe botlott. A thenn morgott valamit a Régi Nyelven, és a fogadó felé bökött a lándzsájával. *Menj vissza a helyedre* - találgatott Jon. - *De hol van az én helyem?*

Elindult a tó felé, és egy félig összeomlott ház ferde vályogfala alatt talált egy majdnem száraz helyet. Ygritte itt talált rá, ahogy Jon a földön ült, és az eső korbácsolta tavat bámulta.

- Ismerem ezt a helyet - mondta a lánynak, amikor az leült mellé. - Az a torony... amikor legközelebb lecsap a villám, nézd meg a tetejét, és mondd el, mit látsz!

- Rendben, ha így akarod - bólintott a lány, majd így folytatta: - Néhány thenn azt mondja, hangokat hallottak onnét. Azt mondják, kiáltozást.

- Mennydörgés.

- Kiáltozás szerintük. Lehet, hogy szellemek.

Az erőd tényleg komor, kísértet járta hely benyomását keltette, ahogy feketén meredezett a sziklás sziget közepén, az eső verte, zavaros tóval maga körül.

- Kimehetnénk és megnézhetnénk - javasolta. - Sokkal vizesebbek már úgysem lehetünk.

- Úszni? A viharban? - Ygritte jót nevetett az ötleten. - Ez valami trükk, hogy lecsald rólam a ruhát, Havas Jon?

- Hát kell ahhoz trükk? - ugratta a fiú. - Vagy arról van szó, hogy nem tudsz úszni? - Jon maga jó úszó volt, Deres mély várakában tanulta meg a művészetet, még kisfiúkorában.

Ygritte megütötte a karját.

- Nem tudsz te semmit, Havas Jon! Félig hal vagyok, várj, megmutatom!

- Félig hal, félig kecske, félig ló... túl sok feled van, Ygritte. - Megrázta a fejét. - Ha ez az a hely, amire gondolkodok, úsznunk sem kellene. Sétálhatnánk.

A lány megtorpant és rámeredt.

- Vízen járni? Ez meg miféle déli boszorkányság?

- Nem bős... - akarta válaszolni, amikor egy hatalmas villám a tó felszínére csapott. Egy szívverésnyi ideig a környék nappali világosságba borult. A csattanás olyan hangos volt, hogy Ygritte rémülten felnyögött, és befogta a fülét.

- Figyelted? - kérdezte Jon, miután a robaj elhalt, és a vidék ismét sötétségbe borult. - Láttad?

- Sárga - mondta Ygritte. - Erre gondoltál? Néhány álló kő a tetején sárga.

- Pártáznak hívják őket. Hosszú-hosszú idővel ezelőtt festették be őket aranyszínűre. Ezt a helyet úgy hívják, a Királyné Koronája.

A tó közepén álló torony helyén megint csak bizonytalan fekete tömeg látszott.

- Egy királyné lakott ott? - kérdezte Ygritte.

- Egy királyné aludt itt egy éjszakát. - A történetet Öreg Nan mesélte neki, de nagy részét később Luwin mester is megerősítette. - Alysanne, Jaehaerys király, a Békítő felesége. Őt Öreg Királynak nevezik, mert nagyon sokáig uralkodott, de amikor elfoglalta a Vastrónust, még fiatal

volt. Azokban az időkben sokat utazott szerte a birodalomban. Amikor eljött Deresbe, magával hozta a királynéját, hat sárkányt és a fél udvart. A királynak megbeszélőnivalója akadt Észak Őr-zőjével, Alysanne pedig elunta magát, ezért felpattant Ezüstszárnny nevezetű sárkányára, és északra repült, hogy megnézze a Falat. Ez a falu volt az egyik hely, ahol megállt. Később az emberek kifestették az erődjük tetejét, hogy hasonlítson az aranykoronára, amit a királyné viselt.

- Még sohasem láttam sárkányt.

- Senki sem látott. Az utolsó sárkányok elpusztultak száz éve vagy még régebben. De ez még azelőtt történt.

- Azt mondd, Alysanne királyné?

- Később Jó Alysanne Királynénak hívták el. A Fal egyik várát is róla nevezték el. A Királyné Kapuja. A látogatása előtt Hókapunak hívták.

- Ha annyira jó volt, le kellett volna bontania a Falat.

Nem - gondolta Jon. - *A Fal a birodalmat védelmezi. A Másoktól... és tőled meg a fajtádtól, kedvesem.*

- Volt egy barátom, aki sárkányokról álmodott. Egy törpe. Azt mondta...

- Havas Jon! - Az egyik thenn tornyosult fölénk haragosan. - Magnar akar!

Jon úgy vélte, ez ugyanaz az ember lehet, aki a barlang előtt is megkereste akkor éjjel, mielőtt megmászta volna a Falat, de nem volt biztos benne. Felállt. Ygritte is elkísérte, ami mindig felbosszantotta Styr, de valahányszor megpróbálta elzavarni, a lány emlékeztette rá, hogy szabad asszony, nem térdeplő, úgy jön-megy, ahogy neki tetszik.

A Magnart egy fa alatt találták, amely a fogadó közös helyiségének padlójából nőtt ki. A foglya a kandalló előtt térdelt falándzsák és bronzkardok gyűrűjében. A közeledő Jonra nézett, de nem szólt egy szót sem. Az eső végigfolyt a falakon, hangosan kopogott a makacsul a fák ágaiba kapaszkodó néhány levélen. A tűzből sűrű füst gomolygott.

- Meg kell halnia - közölte Styr, a Magnar. - Csináld, varjú!

Az öregember most sem szólt, csak a vadak közt álló Jonra emelte a tekintetét. Az eső és a füst miatt a tűz fényénél sem láthatta, hogy Jon tetőtől talpig feketében van, leszámítva birkabőr köpönyegét. *Vagy mégis?*

Jon előhúzta a hüvelyéből Hosszúkaromat. Az eső eláztatta a pengét, a lángok fénye tompa narancssárga csíkot rajzolt az élére. *Milyen kicsi tűz, és mégis egy ember vesztét okozta.* Eszébe jutott, mit mondott Félkezű Qhorin, amikor meglátták a tüzet a Sikító-hágóban. *A tűz az életet jeltenti idefent* - mondta nekik -, *de halált is hozhat.* Még odafent történt a Jégagyarak közt, a Falon túli, törvény nélküli vadonban. Ez viszont az Adomány, amelyet az Éjjeli Őrség és Deres hatalma vigyáz. Itt az embernek jogában áll tüzet rakni anélkül, hogy meghalna érte.

- Miért habozol? - kérdezte Styr. - Öld meg, és kész!

A fogoly még ekkor sem beszélt. „Kegyelem!”, mondhatta volna, vagy „Elvettétek a lovamat, a pénzemet, az ételemet, az életemet hadd tartsam meg!”, vagy „Ne, kérlek, nem ártottam nektek!”. Mondhatott volna ezer dolgot, siránkozhatott volna, hívhatta volna az isteneit. Hiába, most semmi sem menthette meg. Talán tisztában is volt ezzel. Hallgatott tehát, vádlón, esdeklően nézett Jonra.

Semmitől sem szabad visszariadnod, bármit kérjenek is tőled! Lovagolj velük, egyél velük, harcolj velük... de ez az öregember nem védekezett. Nem volt szerencséje, ennyi az egész. Ki volt, honnét jött, hová tartott ezen a szánalmas, csapott hátú lovon... mit sem számított.

Öreg ember - gondolta Jon. - *Ötvenéves, talán hatvan is megvan. Többet élt, mint amennyi a legtöbb embernek megadatik. A thennek úgyis végeznek vele, nem tehetek és nem mondhatok semmit, ami megmenthetné.* Hosszúkarom ólomsúllyal húzta a kezét, úgy érezte, fel sem bírja emelni. A férfi rábámult, szeme mély és fekete, mint a kút. *Bele fogok zuhanni azokba a szemekbe, és megfulladok.* A Magnar is őt figyelte, szinte érezte a tekintetéből áradó bizalmatlanságot. *A fickó halott. Mit számít hát, hogy az én kezem végez-e vele vagy másé? Elég egyetlen gyors és tiszta csapás.* Hosszúkaromat valyriai acélból kovácsolták. Jonnak eszébe jutott egy másik kivégzés, a térdelő dezertőr, a legördülő fej, a havon fénylő vér... az apja kardja, az apja szavai, az apja

arca...

- Csináld, Havas Jon! - sürgette Ygritte. - Muszáj! Ezzel bebizonyítod, hogy már nem varjú vagy, hanem a szabad néphez tartozol!

- Egy tűz mellett ülő öregembert?

- Orell is a tűz mellett ült. Őt elég gyorsan megölted. - A lány keményen rámeredt. - Engem is meg akartál ölni, míg nem láttad, hogy nő vagyok. És aludtam.

- Az más volt. Ti katonák voltatok... őrszemek.

- Igen, és ti, varjak, nem akartátok, hogy észrevegyenek benneteket. Ahogy mi sem akarjuk most. Ugyanaz. Öld meg!

Jon hátat fordított a férfinak.

- Nem.

A Magnar közelebb lépett. Magas volt, jéghideg, fenyegető.

- Én azt mondom, igen. Én parancsolok.

- Te a theneknek parancsolsz - mondta neki Jon -, nem a szabad népnek.

- Nem látok szabad népet. Varjút látok és varjúasszonyt.

- Nem vagyok varjúasszony! - Ygritte előrántotta a kését. Három gyors lépés, hátrarántotta az öregember fejét a hajánál fogva, és fültől fülig átvágta a torkát. A férfi még a halála pillanatában sem kiáltott fel. - Nem tudsz te semmit, Havas Jon! - kiáltott rá, és a lábai elé hajította a véres kést.

A Magnar mondott valamit a Régi Nyelven. Akár azt is mondhatta a theneknek, hogy ott helyben végezzenek Jonnal, ezt már sohasem fogja megtudni. Az égből villám csapott le, a vakító kék-fehér mennykő belevágott a tavon álló torony tetejébe. Érezték dühét, és amikor eldördült az égbolt, mintha maga az éjszaka is beleremegett volna.

És akkor a halál vetette rájuk magát.

A villám fénye elvakította Jont, de érzékelte a repülő árnyat egy pillanattal azelőtt, hogy halottá vált az üvöltést. Az első thenn úgy halt meg, mint az öregember, vértől fröcsögő torokkal. A fény ekkor kialudt, az árny megpördült, felmordult, és még valakinek vége volt a sötétben. Szitkok, kiáltások és fájdalomüvöltések hallatszottak. Jon látta, hogy Nagy Kelés hanyatt esik, és magával sodor három embert. *Szellem* - villant az agyába egy örült pillanatra. - *Szellem átjutott a Falon.* Aztán a következő villám ismét nappalt varázsolt az éjszakából, és meglátta a Del mellkasan álló, vértől csöpögő pofájú farkast. *Szürke. Szürke.*

A mennydörgéssel együtt újra elsötétült minden. A thennek vakon döfködtek a lándzsájukkal, ahogy a farkas átrohant köztük. Az öregember kancája a mészárlás szagától rémülten felágaskodott és kirügött. Hosszúkarom még mindig a kezében volt. Havas Jon hirtelen ráébredt, hogy soha nem lesz kedvezőbb alkalma.

Levágta az első útjába kerülő embert, amint az éppen a farkas felé fordult, keresztüldöfött egy másikat, majd egy harmadik felé suhintott. Az örület közepette hallotta, hogy valaki a nevét kiáltja, de hogy Ygritte volt-e az vagy a Magnar, nem tudta eldönteni. A lóval küszködő thenn nem vette észre. Hosszúkarom most már könnyű volt, mint a tollpihe. Lecsapott a férfi lábikrájára, érezte, ahogy az acél csontig hatol. Amikor a vadember összeroskadt, a kanca nekilódult, de Jon szabad kezével valahogy elkapta a sörényét, és fellendült a hátára. Kéz fonódott a bokájára, ő lecsapott, és látta, ahogy Bodger arcának véres masszája eltűnik a sötétben. A ló felágaskodott és kirügött. Az egyik patkó hangos recsenéssel halántékon kapott egy thennt.

Majd rohantak. Jon meg sem próbálta irányítani a lovat. Minden erejére szüksége volt, hogy fennmaradjon a hátán, ahogy a sárban, esőben és mennydörgésben vágtaztak. Nedves fű csapott az arcába, a füle mellett lándzsa süvített el. *Ha a ló megbotlik és kitöri a lábát, utolérnek, és végeznek velem* - gondolta, de a régi istenek vele voltak, a ló nem botlott meg. Az ég sötét kupoláját villám hasította ketté, a mezőkön mennydörgés robajlott végig. A kiáltások egyre halkultak, majd elhaltak mögötte.

Hosszú órákkal később elállt az eső, Jon egyedül volt a magas, fekete fű tengerében. Jobb combjában iszonyú fájdalom lüktetett. Amikor lenézett, meglepetten látta, hogy lába hátsó olda-

lából egy nyílvesző mered ki. *Ez meg mikor történt?* Megfogta a nyílveszőt, és rántott rajta egyet, a hegye azonban mélyen a lába húsába hatolt, a mozdulat hatására szinte elviselhetetlen fájdalom hasított belé. Megpróbált visszaemlékezni a fogadónál történt véres felfordulásra, de az ösztövé, szürke és rettenetes szörnyetegen kívül képtelen volt mást felidézni. Ahhoz túl nagy volt, hogy közönséges farkas legyen. *Akkor rémfarkas volt.* Más nem lehetett. Még sohasem látott ilyen sebesen mozogni egyetlen állatot sem. Mint a szürke szél... *Lehet, hogy Robb tért vissza északra?*

Megrázta a fejét. Nem volt válasz. Túl nehéz volt gondolkodni... a farkas, az öregember, Ygritte, a többiek...

Ügyetlenül lecsúszott a kanca hátáról. Sebesült lába megbicsaklott alatta, alig tudott visszafojtani egy kiáltást. Ez maga lesz a pokol, de a nyílveszőnek mindenképpen ki kell jönnie, a váraozásból pedig semmi jó nem származik. Jon megmarkolta a tollat, vett egy mély levegőt, és beljebb nyomta a vesszőt. Felhördült, majd káromkodott egyet. Annyira fájt, hogy abba kellett hagynia egy időre. *Vérzek, mint egy leölt disznó* - gondolta, de semmit sem tehetett, míg a nyílveszőt el nem távolította. Összeszorította a fogát, megint megpróbálta... és rövidesen megint remegve hagyta abba. *Na még egyszer!* Ezúttal üvöltött, de amikor ismét megpihent, a nyílhegy elől kibukkant a combján. Jon visszahúzta róla a véres nadrágot, hogy jobb fogást találjon, megfeszült, és lassan kihúzta a nyílveszőt a lábán keresztül. Hogyan bírta ájulás nélkül, képtelen volt megmondani.

Azután a földön hevert, kezében a jutalmával, csendben vérzett, mert még annyi ereje sem maradt, hogy megmozduljon. Egy idő után rájött, hogy ha nem sikerül valahogy rávennie magát a mozgásra, valószínűleg elvérzik. Odakúszott a sekély patakhöz, ahol a kanca ivott, megmosta a combját a jéghideg vízben, és szorosan átkötötte a köpönyegéről letépett csikkal. Lemosta a nyílveszőt is, ide-oda forgatva a kezében. *Szürke a tolla vagy fehér?* Ygritte világosszürke lúdtollal látta el a nyílveszőit. *Vajon ő lőtt utánam, ahogy menekültem?* Ha így is történt, nem hibáztathatta érte, csak azon tűnődött, őrá vagy a lóra célzott-e. Ha eltalálja a lovat, neki ütött az utolsó órája.

- Még szerencse, hogy a lábam útban volt - morogta.

Pihent egy darabig, és hagyta legelni a lovat. A kanca nem kóborolt messzire. Ennek örült, mert így, sánta lábbal sohasem érte volna utol. Minden erejére szüksége volt, hogy feltápáskodjon és visszamásszon a nyeregbe. *Eddig hogyan ültem meg nyereg és kengyel nélkül, karddal a kezemben?* Újabb kérdés, amire nem tudott felelni.

A távolban halkan felmorajlott a mennydörgés, de fölötte lassan felszakadoztak a felhők. Jon addig fürkészte az égboltot, míg meg nem találta a Jégsárkányt, majd észak felé, a Fal és a Fekete Vár irányába fordította a lovat. Ahogy az öregember lovába vágta a sarkát, összerándult a combizmába nyilálló fájdalomtól. *Hazamegyek* - biztatta magát. - *De ha így van, miért érzek ilyen kongó ürességet?*

Hajnalgig lovagolt, a csillagok milliányi szemként tekintettek le rá.

DAENERYS

Dothraki felderítói elmondtak neki minden fontosat, de Dany a saját szemével akarta látni. Ser Jorah Mormont is vele tartott. Átvágtak egy nyírfaerdőn, majd egy meredek homokkő gerincre lovagoltak fel.

- Közel vagyunk! - figyelmeztette a lovag a dombtetőn.

Dany megállította a kancát, és alátéknézett a mezőre, ahol a yunkai sereg elállta az útjukat. Fehérszakáll megtanította neki, hogyan lehet a legjobban megbecsülni az ellenséges had nagyságát.

- Ötezer - közölte egy kis idő múlva.

- Én is amondó vagyok. - Ser Jorah előremutatott. - A szárnyakat zsoldosok tartják. Lándzsások és lovas íjászok karddal és fejszével a közelharcba. Baloldalt a Második Fiak, jobbra a Viharvarjak. Olyan ötszáz-ötszáz ember mindkét oldalon. Látod a lobogókat?

Yunkai hárpiaja lánc helyett korbácsot és vas nyakörvet tartott a karmai között. A zsoldosok azonban a saját lobogójukat is felhúzták az általuk épp szolgáló város alá; jobbra négy varjú keresztben lecsapó villámok között, balra törött kard.

- A derékhadat maguk a yunkaik alkotják - jegyezte meg Dany. A tisztjeiket ebből a távolságból nemigen lehetett megkülönböztetni az astapori tisztektől; ők is magas, fényes sisakkal és csillogó rézlemezekkel kivarrt köpönyeggel bírtak. - Azok ott mögöttük rabszolgakatonák?

- Nagyrészt. De nem vehetik fel a versenyt a Makulátlanokkal. Yunkai ágyasokkal kereskedik, nem harcosokkal.

- Mi a véleményed? Le tudjuk győzni ezt a sereget?

- Könnyedén - felelte Ser Jorah.

- De nem vértelenül. - Astapor téglái között is bőséggel folyt a vér, amikor a város elesett, bár ebből nagyon kevés volt az ő vagy az övéi vére. - Itt megnyerhetjük a csatát, de a várost nem vehetjük be ilyen áron.

- Az mindig kockázatot jelent, khaleesi. Astapor öntelt volt és sebezhető. Yunkai felkészült.

Dany mérlegelt egy darabig. A rabszolgatartók serege kicsinek látszott az övéhez képest, a zsoldosok azonban lovon ültek. Elég sok időt töltött a dothrakikkal ahhoz, hogy egészséges tiszteletet érezzen az iránt, amit a rohamozó lovasság képes művelni a gyalogsággal. *A Makulátlanok állnak a rohamukat, a felszabadítottjaimat azonban lemészárolnák.*

- A rabszolga-kereskedők szeretik hallani a hangjukat - szólalt meg végül. - Üzenj nekik, hogy ma este fogadom őket a sátramban! Hívd meg a zsoldos csapatok kapitányait is! De ne egyszerre! A Viharvarjakat délben, a Második Fiakat két órával később!

- Ahogy óhajtod - bólintott Ser Jorah. - De ha nem jönnek el...

- Eljönnek. Kíváncsiak lesznek a sárkányokra és a mondanivalómra, a bölcsebbek pedig az erőm nagyságára. - Megfordította az ezüst kancát. - A pavilonomban várok rájuk.

Palaszürke égbolt és élénk szél kísérte vissza Danyt a seregéhez. A táborát körülvevő árkot már félig kiásták, az erdő pedig tele volt Makulátlanokkal, akik nyírfaágakat vagdostak kihegyezett karóknak. Az eunuchok nem alhattak védtelen táborban, Szürke Féreg legalábbis ezt állította. Ő felügyelte a munkát. Dany megállt egy pillanatra, hogy néhány szót váltson vele.

- Yunkai felkészült a harcra.

- Ez jó, felség. Ezek a harcosok vére szomjaznak.

Amikor megparancsolta a Makulátlanoknak, hogy válasszanak tiszteket maguk közül, a legmagasabb rangra elsőprő többséggel Szürke Férget választották. Dany rábízta Ser Jorahra, hogy vezesse be a parancsnoklás tudományába, és a száműzött lovag véleménye szerint az ifjú eunuch kemény, ám megbízható, gyorsan tanul, fáradhatatlan, és a legapróbb részletkérdéseket illetően is

a végletekig elszánt.

- A Bölcs Gazdák rabszolgasereget gyűjtöttek, hogy szembeszálljanak velünk.

- Yunkai rabszolgái a hét sóhaj és a kéj tizenhat testhelyzetének művészetét tanulják, felség. A Makulátlanok a harci szigony művészetét. Szürke Férged reméli, hogy bizonyíthatja neked.

Astapor bukása után Dany első intézkedéseinek egyikeként eltörölte azt a szokást, hogy a Makulátlanok mindennap új nevet kapnak. A szabadon születettek legtöbbször visszakapta eredeti nevét, azok legalábbis, akik még emlékeztek rá. Mások hősokról vagy istenekről nevezték el magukat, néha fegyverekről, drágakövekről, sőt virágokról, így néhány katona neve igen furcsán csengett Dany fülének. Szürke Féreg megmaradt Szürke Féregnek. Amikor a lány megkérdezte tőle, miért, az eunuch így felelt:

- Ez szerencsés név. A név, amellyel ez született, el volt átkozva. Az volt a neve, amikor rabszolgává tették. A Szürke Féreg nevet azonban azon a napon kapta, amikor Viharbanszületett Daenerys szabaddá tette őt.

- Ha csatára kerül a sor, a bátorság mellett mutasson Szürke Féreg bölcsességet is! - mondta neki Dany. - A menekülő vagy fegyverét eldobó rabszolgát kíméljétek meg! Minél kevesebb hal meg, annál több csatlakozhat hozzánk.

- Ez emlékezni fog rá.

- Tudom. Légy a sátramnál délben! Azt akarom, hogy az összes tisztem ott legyen, amikor a zsoldoskapitányokkal tárgyalok! - Azzal továbblovagolt a tábor felé.

A sátrak rendezetten sorakoztak a Makulátlanok által körülkerített területen, melynek közepén saját aranypavilonja állt. Egy második tábor terült el a sajátja mellett, ötször nagyobb, hosszan elnyúló, kaotikus. Itt nem voltak árkok, nem voltak sátrak, örök, sem sorban kikötött lovak. Aki- nek voltak lovai vagy öszvérei, az mellettük aludt, nehogy ellopják őket. Az asszonyok, gyerekek és öregek hordái közt kecskék, birkák, az éhhalál szélén tengődő kutyák kóboroltak. Dany egy gyógyító, egy tudós és egy pap vezette, egykori rabszolgákból alakított tanács kezében hagyta Astaport. Bölcs és igazságos embereknek tartotta őket, a felszabadított rabszolgák azonban még így is tízezzel követték inkább Yunkaiba, mint hogy Astaporban maradjanak. *Nekik adtam a várost, de legtöbbször félt átvenni.*

Saját serege eltörpült a felszabadítottak szedett-vedett hada mellett, ám ők inkább terhet jelentettek, nem előnyt. Százból egy bírt százárral, tevével vagy ökörral, és bár sokan felfegyverkeztek a rabszolgatartók páncéltermeiből, csak minden tizedik volt elég erős a harchoz, és mind képzetlen volt. Letarolták a vidéket vonulásuk közben, mintha csak sáskák lettek volna, szandálban. De Dany nem bírta rávenni magát, hogy otthagyja őket, hiába erősködött Ser Jorah és vérlovagjai. *Azt mondtam nekik, hogy szabadok. Most nem tilthatom meg nekik, hogy szabadon csatlakozzanak hozzám.* Végignézett a tábortüzeikből emelkedő füstoszlopokon, és elfojtott egy mély sóhaj. Egyszerre bírt a világ legjobb és legrosszabb gyalogosaival.

Fehérszakáll Arstan a sátra bejárata előtt állt, Erős Belwas pedig keresztbe vetett lábakkal ücsörgött a közelben, fület eszegetve. Menetelés közben rájuk hárult a feladat, hogy őrizzék Danyt, hiszen Jhogót, Aggot és Rakharót nemcsak vérlovagjává, hanem kójává is tette, és most nagyobb szükség volt rájuk a dothrakik irányításánál, mint az ő személyes védelménél. A khalasarja aprócska volt: harminc-egynéhány lovas harcos, legtöbbször farkocs nélküli fiúcska és hajlott hátú öregember. Mégis ők jelentették teljes lovasságát, és nélkülük nem mert elindulni. Hiába a Makulátlanok a világ legpompásabb gyalogosai, ahogy Ser Jorah állította, a lovas felde- rítőket nem nélkülözhetette.

- Yunkai háborút akar - mondta Dany a sátorban Fehérszakállnak. Irri és Jhiqui szőnyeget terítettek a földre, Missandei pedig meggyújtott egy illatos gyertyát, hogy megédesítse a poros levegőt. Drogon és Rhaegal egymásra tekeredve aludt egy párnahalom tetején, Viserion azonban üres fürdőkádjának peremén gubbasztott. - Missandei, milyen nyelvet beszélnek ezek a yunkaik, valyriait?

- Igen, felség - felelte a lány. - Más nyelvjárást ugyan, mint Astaporban, de meglehetősen hasonló és érthető. A rabszolga-kereskedők Bölcs Gazdáknak nevezik magukat.

- Bölcs? - Dany egy párnára telepedett, mire Viserion kiterjesztette fehér-arany szárnyát, és odaröppent mellé. - Majd meglátjuk, mennyire bölcssek - jegyezte meg, és megvakargatta a sárkány pikkelyes fejét a szarvai mögött.

Egy óra múlva visszatért Ser Jorah Mormont, vele a Viharvarjak három kapitánya. A zsoldosok fekete tollakat viseltek fényes sisakjukon, és azt állították, hogy rangban és tekintélyben egyformák. Dany figyelmesen végigmérte őket, miközben Irri és Jhiqui kitöltötték a bort. Prendahl na Ghezn jókötésű ghisí volt széles arccal és szürkébe forduló fekete hajjal. Kopasz Sallor sápadt qarthi arcán cikcakkos sebhely húzódott, Daario Naharis külseje pedig még egy tyrosihoz képest is hivalkodó volt. Szakállát három villába sodorta, és kékre, szeme és a vállig érő göndör haja színére festette. Kackiás bajusza aranyfényben csillogott. Ruhái a sárga különböző árnyalataiban pompáztak; gallérjából és a kezelőjéből vajszerű myri selyemhab omlott alá, zekéjét pitypangot mintázó sárgaréz medálokkal varrták ki, combközépig érő bőrcsizmája szárán díszes arany minta futott felfelé. Aranyozott karikákból álló övébe puha, sárga, szarvasbőr kesztyűket tűzött, a körmeit kékre lakkozta.

A zsoldosok nevében Prendahl na Ghezn beszélt.

- Jobban tennéd, ha máshová vinnéd gyüleléved hordádat - mondta Danynek. - Astaport beveheted árulással, de Yunkai nem esik el ilyen könnyen!

- A te ötszáz Viharvarjúd az én tízezer Makulátlanom ellen - felelte Dany. - Én csupán egy fiatal lány vagyok, nem értek a háború művészetéhez, de az esélyeitek igencsak csekélynek tűnnek számomra.

- A Viharvarjak nem állnak egyedül - mondta Prendahl.

- A Viharvarjak egyáltalán nem állnak. A mennydörgés első hangjára elrepülnek. Lehet, hogy máris repülőket kellene. Úgy hallottam, hogy a zsoldosok hírhedten megbízhatatlanok. Mit értek a kitartásokkal, ha a Második Fiak átállnak?

- Ez nem fog megtörténni - szögezte le Prendahl zavartalanul. - De ha mégis, az sem számít. A Második Fiak semmik. Mi Yunkai elszánt harcosai mellett küzdünk.

- Lándzsával felfegyverzett ágyasok mellett küzdötök. - Amikor elfordította a fejét, a hajába akasztott csengettyűk halkán csilingeltek. - Ha egyszer elkezdődik a csata, ne is számíts kegyelemre! Csatlakozz hozzám most, és megtarthatod a yunkaitól kapott aranyat, részesülsz a zsákmányból, később pedig, miután elfoglaltam a trónomat, még gazdagabb jutalomra számíthatsz! Harcolj a Bölcs Mesterekért, és a jutalmad halál! Azt hiszed, hogy Yunkai kinyitja a kapuit, mikor Makulátlanjaim lecsapnak rátok a falak alatt?

- Asszony, úgy bögsz, mint egy számár, és eszed sincs több!

- Asszony? - kuncogott Dany. - Ezt sértésnek szántad? Ha férfinak tartanálak, visszakapnád a sértést. - Állta a zsoldos tekintetét. - Viharbanszületett Daenerys vagyok a Targaryen-házból, a Tűzjáró, Sárkányok Anyja, Drogo lovasainak khaleesije, Westeros Hét Királyságának királynője!

- Nem vagy egyéb - mondta Prendahl na Ghezn -, mint egy lovasúr szajhája. Miután megtörtünk benneteket, meghágtalak a csődörömmel.

Erős Belwas kivonta az arakhját.

- Erős Belwas a kis királynőnek adja ennek a mocskos nyelvét, ha ő úgy kívánja.

- Nem, Belwas. Bántatlanságot ígértem ezeknek az embereknek. - Elmosolyodott. - Mondd csak, a Viharvarjak rabszolgák vagy szabadok?

- Szabad férfiak testvérisége vagyunk - jelentette ki Sallor.

- Helyes. - Dany felállt. - Akkor menjetek vissza, és mondjátok el a fivéreiteknek, amit tőlem hallottatok! Lehet, hogy akad köztük, aki szívesebben lakomázik aranyból és dicsőségből, mint halálból. Holnap várom a válaszotokat!

A Viharvarjak kapitányai egyként álltak fel.

- A válaszunk nem - mondta Prendahl na Ghezn, és elhagyta a sátrat. Társai követték... Daario Naharis azonban hátrapillantott távoztában, és búcsúzásképpen udvariasan meghajtotta a fejét.

Két órával később megérkezett a Második Fiak parancsnoka, egyedül. Hatalmas termetű braavosi volt halványzöld szemmel, az övét verdeső bozontos, vörös és aranyszínű szakállal. A

valódi neve Mero volt, de ő a Titán Fattyának nevezte magát.

Mero minden teketória nélkül felhajtotta a borát, a keze fejével megtörölte a száját, és kihívóan Danyre meredt.

- Azt hiszem, odahaza, egy nyilvánosházban az ikertestvéreddel dugtam. Vagy te voltál az?

- Aligha. Bizonyára emlékeznek egy ily pompás férfirra.

- Igen, így igaz. Soha egyetlen asszony sem felejtette még el a Titán Fattyát! - A braavosi Jhiqui felé nyújtotta a kupáját. - Mi lenne, ha levennéd a ruháidat és az ölembe ülnél? Ha kielégítesz, talán a te oldaladra állítom a Második Fiakat.

- Ha az én oldalamra állítod a Második Fiakat, talán nem heréltetek ki.

A nagydarab fickó felröhögött.

- Kicsi lány, egy másik asszony egyszer a fogaival próbált kiherélni. Már nincsenek fogai, a kardom azonban éppolyan hosszú és vastag, mint bármikor. Elővegyem és megmutassam?

- Nem szükséges. Miután az eunuchjaim levágják, úgymint kedvemre nézegethetem. - Dany kortyolt a borból. - Igaz, hogy ifjú leány vagyok, és nem ismerem a háborút. Magyarázd el nekem, kérlek, hogyan tervezed tízezer Makulátlan legyőzését ötszáz embereddel! Legyek bármily tudatlan is, ezek az arányok rosszul hangzanak.

- A Második Fiak néztek már szembe rosszabb arányokkal, és győztek.

- A Második Fiak néztek már szembe rosszabb arányokkal, és megfutottak. Qohorban, amikor a Háromezer tartotta magát. Vagy talán tagadod?

- Az sok és még több évvel ezelőtt történt, mielőtt a Második Fiakat a Titán Fattya vezette volna.

- Tehát tőled nyerik a bátorságukat? - Dany Ser Jorah-hoz fordult. - Amikor elkezdődik a csata, ezt öld meg elsőnek!

A száműzött lovag elmosolyodott.

- Boldogan, felség!

- Természetesen - fordult ismét Meróhoz - újra elfuthattok. Nem állítunk meg benneteket. Fogd a yunkai aranyadat, és menj!

- Ha láttad volna valaha Braavos Titánját, ostoba leányzó, tudnád, hogy nincs farka, amit behúzhatna.

- Akkor maradj, és harcolj értem!

- Érted érdemes volna harcolni, ez igaz - bólintott a braavosi -, és boldogan hagynám is, hogy megcsókold a kardomat, ha szabad volnék. De elfogadtam Yunkai pénzét, és szent szavamat adtam nekik.

- A pénzt vissza lehet adni - felelte a lány. - Én is fizetek neked annyit, sőt többet. Még más városokat is meg kell hódítanom, a világ másik felén pedig egy egész királyság vár rám. Ha hűséggel szolgálsz engem, a Második Fiaknak soha többé nem kell új szolgálatot keresniük!

A braavosi rántott egyet sűrű vörös szakállán.

- Ugyanannyit, sőt még többet, és talán egy csókot is, he? Vagy egy csóknál is többet? Egy ilyen pompás férfinak, mint én?

- Talán.

- Azt hiszem, szeretni fogom a nyelved ízét.

Dany érezte a Ser Jorah-ból áradó haragot. *Az én fekete medvémmnek nem tetszik ez a beszéd a csókokról.*

- Gondolkodj azon, amit mondtam! Megkaphatom a válaszodat holnap?

- Meg. - A Titán Fattya elvigyorodott. - Kaphatok egy kancsóval ebből a borból, hogy elvigyem a kapitányaimnak?

- Kaphatsz egy egész hordóval is. Astapor Jó Mestereinek pincéiből való, és többszekérnyivel bírok belőle.

- Akkor adj egy szekérnyit! Jó szándékod jeléül.

- Jó nagy a gyomrod.

- Mindenem jó nagy. És sok fivérem van. A Titán Fattya nem iszik egyedül, khaleesi.

- Kapsz egy szekerrel, ha megígéred, hogy az egészségemre isztok.
- Áll az alku - dörögte a férfi. - Áll és áll! Három köszöntőt iszunk rád, és mire feljön a nap, megkapod a válaszuk!

Miután azonban Mero elment, Fehérszakáll Arstan így szólt Danyhez:

- Ennek az embernek nagyon rossz a híre, még Westeroson is. Ne hagyj, hogy a modora fél-revezessen, felség! Ma este három pohárköszöntőt iszik az egészségedre, holnap pedig megerősöszokol.

- Az öregembernek most az egyszer igaza van - mondta Ser Jorah. - A Második Fiak régi csapat, nincsenek híján a bátorságnak, de Mero alatt majdnem annyira lezüllöttek, mint a Bátor Bajtársak. Ez a fickó éppen akkora veszélyt jelent az alkalmazóira, mint az ellenségeire. Ezért találod őt itt. A Szabad Városok már nem alkalmazzák.

- Nekem nem a hírnevére van szükségem, hanem az ötszáz lovasára. És a Viharvarjak, ott akad némi remény?

- Nem - felelte Ser Jorah tömören. - Az a Prendahl ghisi vér, valószínűleg Astaporban is voltak rokonai.

- Kár. Nos, talán nem kerül sor harcra. Várjuk meg, mit mondanak a yunkaik!

Yunkai küldöttei napnyugtakor érkeztek, ötvenen gyönyörű fekete paripákon, egyikük nagy, fehér tevén. A sisakjuk kétszer olyan magas volt, mint a fejük, hogy ne tegye tönkre olajozott hajuk bizarr csavarjait, tornyait és alakzatait. Vászonszoknyájukat és tunikájukat mély sárga színre festették, köpönyegükre rézlemezeket varrtak.

A fehér teve hátán érkező férfi Grazdan mo Eraként mutatkozott be. Karcsú, kemény ember volt, ugyanolyan fehér mosollyal, mint amelyet Kraznys villogtatott, míg Drogon le nem pörkölte az arcát. A haja a homlokából kiugró unikomisszarvat mintázott, tokarját myri aranselyem szegelezte.

- Yunkai ősi és dicső, a városok királynője - közölte, amikor Dany a sátrába invitálta. - Falaink erősek, nemeseink büszkék és kemények, köznépünk nem ismeri a félelmet. Ereinkben az ősi Ghis vére folyik, amelynek birodalma már akkor is vén volt, amikor Valyria nem volt több visítózó csecsemőnél. Bölcs dolog tőled, hogy leülsz tárgyalni, khaleesi. Itt nem találsz könnyű prédára.

- Nem baj. A Makulátlanjaim örömmel fogadnak egy kis csetepatét. - Szürke Féégre pillantott, aki bólintott.

Grazdan színpadiasan megvonta a vállát.

- Ha vért kívántok, hadd folyjon! Hallottam, hogy felszabadítottad az eunuchjaidat. A szabadság annyit jelent egy Makulátlanak, mint kalap egy tőkehalnak. - Szürke Féégre mosolygott, az eunuch azonban úgy állt ott, mintha kőből faragták volna ki. - A túlélőket újra rabszolgává tesszük, és velük foglaljuk vissza Astaport a csőcseléktől. Nehogy azt hidd, hogy belőled nem csinálhatunk rabszolgát! Vannak oly kéjtanyák Lysben és Tyroshban, ahol az emberek szép summát fizetnének, hogy ágyba vihessék az utolsó Targaryent.

- Örülök, hogy tudod, ki vagyok - mondta Dany szelíden.

- Büszkén állíthatom, hogy sokat tudok a barbár, esztelen nyugatról. - Grazdan békéltető gesztussal széttárta a kezét. - De miért beszélénk ily durván egymással? Igaz, hogy kegyetlenségeket követtél el Astaporban, de mi, yunkaik megbocsátó nép vagyunk. Neked nem velünk van vitád, felség. Ugyan miért pazarolnád az erődöt vastag falainkra, amikor minden emberedre szükséged lesz, hogy visszanyerd apád trónját a távoli Westeroson? Yunkai sok szerencsét kíván vállalkozásodhoz, és jó szándékunk bizonyosságául ajándékot is hoztam neked. - Tapsolt egyet, és két kísérője súlyos, bronzal és arannyal kiveret cédrusfa ládát cipelt előre. A lány lába elé tették. - Ötven ezer aranymárka - mondta Grazdan mézesmázos hangon. - A tiéd a barátság jeleként Yunkai Bölcs Gazdától. Az önként adott arany jobb, mint a vérrel szerzett, nem igaz? Azt mondom hát neked, Daenerys Targaryen, vedd ezt a ládát, és menj!

Dany apró, papucsos lábával felnyitotta a láda fedelét. Aranypénzzel volt tele, ahogy a követ állította. Felemelt egy marékkal, majd hagyta kifolyni az ujjai közt. A zuhanó, pörgő érmék fé-

nyesen csillogtak; legtöbbjüket frissen verték, egyik oldalukon lépcsős piramist, a másikon Ghis hárpiaját ábrázolták.

- Nagyon csinos. Vajon hány ilyen ládát találok, ha elfoglalom a városotokat?

A követ elmosolyodott.

- Sehányat, mivel sohasem foglalom el.

- Nekem is van ajándékom a számodra. - Lecsapta a láda tetejét. - Három nap. A harmadik nap reggelén küldjétek ki a rabszolgáitokat! Mindegyiket. Minden férfi, nő és gyermek fegyvert kap, és annyi élelmet, ruhát, pénzt és árut, amennyit csak elbír. Ezeket szabadon választhatják ki gazdáik holmijai közül, fizetségként szolgálattal eltöltött éveikért. Miután az összes rabszolga elment, ti kinyitjátok a kapukat, és beengeditek a Makulátlanjaimat, akik átkutatják a várost, és ellenőrzik, nem maradt-e bent egyetlen rabszolga sem. Ha ezt megteszitek, Yunkait nem égetjük fel, nem fosztjuk ki, és közületek sem esik senkinek bántódása. A Bölcs Gazdák megkapják a hönhított békét, és bizonyítják bölcsességüket. Mit mondasz erre?

- Azt mondom, hogy örültt vagyok.

- Gondolod? - Dany vállat vont, és így szólt: - Dracarys!

A sárkányok feleltek hívására. Rhaegal sziszegett és füstöt okádott, Viserion fogai összecsatlantak, Drogon pedig kavargó vörös-fekete lángot köpött. A tűz elérte Grazdan tokarját, és a selem egy szempillantás alatt kigyulladt. Aranymárkák gurultak szerteszét a szőnyegeken, ahogy a követ átesett a ládán és szitkozódva ütötte a karjával a ruháját, míg Fehérszakáll rá nem loccsantott egy kancsó vizet, hogy kioltsa a lángokat.

- Megesküdtél, hogy nem esik bántódásom! - siránkozott a yunkai követ.

- Yunkaiban mindenki így nyafog egy megpörkölődött tokar miatt? Veszek neked egy újat... ha három napon belül felszabadítod a rabszolgáidat. Máskülönben forróbb csókot kapsz Drogontól. - Elfintorította az orrát. - Te bepiszkítottál. Fogd az aranyad, menj, és tájékoztasd a Bölcs Gazdákat az üzenetemről!

Grazdan mo Eraz fenyegetően rászegezte az ujját.

- Megbánod még ezt a dölyfös viselkedést, szajha! Ezek a kis gyíkok nem védhetnek meg, én mondom neked! Ha egymérföldnyire megközelítik Yunkait, megtöltjük az eget nyílvezőkkel! Azt hiszed, olyan nehéz megölni egy sárkányt?

- Nehezebb, mint megölni egy rabszolga-kereskedőt. Három nap, Grazdan. Mondd meg nekik! A harmadik nap végére Yunkaiban leszek, akár kinyitjátok nekem a kaput, akár nem.

Mire a yunkaik elhagyták a táborn, teljesen besötétedett. Borús éjszaka ígérkezett, holdtalan és csillag nélküli, hideg nyugati széllel. *Remek fekete éjszaka* - gondolta Dany. Körülötte mindenféle táborntüzek égtek, hegyen-völgyön szétszórt apró, narancssárga csillagok.

- Ser Jorah - mondta a lovagnak -, hívd ide a vérlovagjaimat! - Dany egy nagy halom párnán várta őket, sárkányaival az oldalán. Amikor megjelentek, így szólt hozzájuk: - Éjfél után egy órával éppen megfelelő lesz az idő.

- Igen, khaleesi - felelte Rakharo. - Mire lesz megfelelő?

- A támadás megindítására.

Ser Jorah Mormont összevonta a szemöldökét.

- Azt mondtad a zsoldosoknak...

- ...hogy holnap reggel várom a válaszukat. A ma éjszakával kapcsolatban nem ígértem semmit. A Viharvarjak éppen az ajánlatomon vitatkoznak. A Második Fiak részegek a bortól, amit Merónak adtam. A yunkaik pedig azt hiszik, van három napjuk. Az éj leple alatt fogunk rájuk törni.

- A felderítőik bizonyára figyelnek bennünket.

- A sötétben csak több száz égő táborntüzet látnak - mondta Dany. - Ha egyáltalán látnak bármit is.

- Khaleesi! - szólalt meg Jhogo. - Én elbánok ezekkel a felderítőkkel. Ők nem lovasok, csak rabszolgatartók lóháton.

- Így van - bólintott a lány. - Szerintem három oldalról kellene támadnunk. Szürke Féreg, a

Makulátlanjaid jobbról és balról csapnak le rájuk, a kójaim pedig középen vezetik ellenük a lovasok ékét. A rabszolgakatonák nem állhatnak meg a lovas dothrakik ellen. - Mosolygott. - Igaz, én csak fiatal lány vagyok, és nem sokat tudok a háborúról. Mi a véleményetek, uraim?

- Az a véleményem, hogy Rhaegar Targaryen húga vagy - felelte Ser Jorah bánatos félmosoly kíséretében.

- Úgy van - tette hozzá Fehérszakáll Arstan -, és igazi királynő.

Egy óra alatt kidolgozták az összes részletet. *Most kezdődik a legveszélyesebb időszak* - gondolta Dany, miután kapitányai visszatértek kijelölt helyükre. Csak reménykedhetett benne, hogy az éjszaka sötétje elrejtje az előkészületeket az ellenfél szeme elől.

Éjfél felé alaposan megijedt, amikor Ser Jorah benyomakodott a sátorba Erős Belwas mellett.

- A Makulátlanok elfogták az egyik zsoldost, amint éppen a táborba próbált belopakodni.

- Kém? - Dany megrémült. Ha egyet fogtak el, vajon hánynak sikerült elmenekülnie?

- Azt állítja, ajándékokat hozott. A sárga bolond az, a kék hajjal.

Daario Naharis.

- Szóval ő. Akkor meghallgatom.

Amikor a száműzött lovag bekísérte a férfit, Dany eltűnődött, vajon létezett-e valaha két egymástól ennyire elütő férfi. A tyrosi világos bőrű volt, ahol Ser Jorah napbarnított, karcsú és könnyed, ahol a lovag izmos, hosszú hajfürtök díszítették ott, ahol a másik kopaszodott, s a bőre mégis sima volt, ahol Mormontnak szőrös. Lovagja egyszerűen öltözködött, míg ez a másik úgy nézett ki, mint egy páva, bár a látogatás alkalmából fényes sárga ruhái fölé súlyos, fekete köpönyeget terített. Az egyik vállára vetve nehéz vászonzsákot cipelt.

- Khaleesi! - kiáltotta. - Ajándékokat hozok, és jó híreket! A Viharvarjak a tieid. - A szájában aranyfog csillant, amikor elmosolyodott. - Ahogyan Daario Naharis is!

Dany habozott. Ha a fickó kémkedni jött, ezzel a hírrel valószínűleg csak az életét próbálja menteni.

- Mit mond erről Prendahl na Ghezn és Sallor?

- Nem sok mindent. - Daario lefelé fordította a zsákot. Kopasz Sallor és Prendahl na Ghezn feje gördült ki belőle a szőnyegre. - Íme, az ajándékaim a sárkánykirálynőnek!

Viserion megszaglászta a Prendahl nyakából szivárgó vért, majd kiköpött egy lángcsóvát, amely telibe találta a halott ember arcát. A vértelen arc megfeketedett és felhólyagzott. A sült hús illatára Drogon és Rhaegal is mozgolódni kezdtek.

- Te tetted ezt? - kérdezte Dany émelegve.

- Nem más. - Ha a sárkányok jelenléte zavarba is hozta Daario Naharist, jól leplezte; körülbelül annyi figyelmet szentelt nekik, mintha három, egérrel játszó kiscica lett volna ott.

- Miért?

- Mert oly gyönyörű vagy. - A kezei nagyok voltak és erősek, kemény, kék szeme és nagy, ívelt orra pompás ragadozó madárra emlékeztetett. - Prendahl túl sokat beszélt, és túl keveset mondott. - Öltözeke, minden cicomája ellenére, nehéz napokat látott: csizmáján sós foltok ütözködtek ki, körme lakkmáza lepattogzott, a selymet verejték szennyezte, és Dany látta, hogy köpönyege alja erősen megkopott. - Sallor pedig úgy piszkálta az orrát, mintha a taknya aranyból lett volna. - Keresztbe font karral állt, tenyerét a fegyverein nyugtatva: bal csípőjén ívelt dothraki arakh, a jobbán vékony myri tör függött. A két markolat egyforma, aranyból kifaragott meztelen, buja nőt ábrázolt.

- Értesz azoknak a csinos pengéknek a használatához? - kérdezte Dany.

- Prendahl és Sallor elmondaná neked, ha a holtak beszélni tudnának. Ha egy napon nem szeretek asszonyt, nem ölök meg egy ellenséget és nem eszem egy jót, akkor aznap nem éltem... és annyi napot éltem már, mint égen a csillag. Az ölést művészetnek tekintem. Sok akrobata és tűztáncos siránkozott az isteneknek, hogy csak feleolyan gyors s negyedannyira kecses lehessen, mint én. Felsorolnám neked az összes megölt ellenségem nevét, ám mielőtt befejezném, a sárkányaid akkorára nőnének, mint egy kastély, Yunkai falai sárga porrá omlának, a tél pedig eljönne, elmúlna és újra beköszöntene!

Dany nevetett. Kedvére való volt Daario Naharis fesztelen hengegése és páváskodása.

- Húzd elő a kardod, és esküdj fel a szolgálatomra!

Daario arakhja egy szempillantás alatt kiröppent a tokjából. A férfi hódolata éppen olyan mértelen volt, mint egész személyisége. Lendületesen meghajolt, az arca Dany lábujjait érintette.

- Tiéd a kardom. Tiéd az életem. Tiéd a szerelmem. A vérem, a testem, a dalaim, mind a tiéd.

Parancsodra élek és halok, szépséges királynőm!

- Akkor élj - parancsolta Dany -, és küzdj értem ma éjjel!

- Ez nem volna bölcs dolog, királynőm. - Ser Jorah kemény, fagyos pillantást vetett Daarióra.

- Tartsd őrizet alatt, míg a csatát meg nem nyerjük!

A lány tűnődött egy kicsit, majd megrázta a fejét.

- Ha nekünk adja a Viharvarjakat, biztos a meglepetés.

- Ha pedig elárul, oda a meglepetés.

Dany megint lepillantott a zsoldosra. A férfi mosolyától elpirult és elfordult.

- Nem fog.

- Honnét tudod?

A megfeketedett húscsomókra mutatott, melyeket a sárkányok véres cafatokban faltak.

- Azt ott őszintesége bizonyítékának tekintem. Daario Naharis, a Viharvarjak álljanak készen hátba támadni a yunkaikat, amikor a csata elkezdődik! Vissza tudsz jutni épségben?

- Ha megállítanak, majd azt mondom, kémkedni voltam, de nem láttam semmit. -A tyrosi felállt, meghajolt és kiviharzott.

Ser Jorah Mormont még maradt egy kicsit.

- Felség! - szólalt meg túl nyersen. - Ez hiba volt. Semmit sem tudunk erről az emberről...

- Tudjuk, hogy nagy harcos.

- Nagy szájhóst akartál mondani.

- Nekünk adja a Viharvarjakat. - *És kék a szeme.*

- Ötszáz bizonytalan hűségű zsoldost.

- Az ilyen időkben minden hűség bizonytalan - emlékeztette Dany. *Még két árulás vár rám, egyszer aranyért s egyszer szerelemért.*

- Daenerys, háromszor idősebb vagyok nálad - sóhajtott Ser Jorah. - Láttam hamis embereket. Nagyon kevesen érdemlik meg a bizalmat, és Daario Naharis nem tartozik ezek közé. Még a szakálla színe is hamis.

Ez feldühítette.

- Míg neked tisztességes szakállad van, ezt akarod mondani? Te vagy az egyetlen, aki méltó a bizalmamra?

A férfi megmerevedett.

- Ezt nem mondtam.

- Mindennap ezt mondd. Pyat Pree hazug, Xaro összeesküvést sző, Belwas hengegő, Arstan bérgyilkos... azt hiszed talán, hogy még mindig valami szűz leány vagyok, hogy én nem hallom meg a szavakat a szavak mögött?

- Felség...

Dany nem engedte szóhoz jutni.

- Jobb barátom vagy, mint bárki más, akit eddig ismertem, jobb fivér, mint Viserys valaha volt. Királynői Testőrségem első lovagja vagy, seregem parancsnoka, legnagyobb becsben tartott tanácsadóm, a jobbkezem! Tisztellek, becsüllek és szeretlek téged, de nem kívánlak, Jorah Mormont, és elegendő van belőle, hogy a világ összes férfiját el akarod taszítani a közelemből, hogy rád és egyedül csak rád támaszkodjak. Ez nem vezet semmi jóra, és nem foglak tőle jobban szeretni!

Amikor Dany elkezdte, Mormont elvörösödött, mire azonban befejezte, a lovag arca ismét sápadt volt. Mereven állt, mint egy kőszobor.

- Ha királynőm ezt parancsolja - mondta kurtán és hidegen.

Dany azonban elég heves volt kettőjük helyett is.

- Ezt! - mondta. - Ezt parancsolja! Most pedig menj és foglalkozz a Makulátlanokkal, ser! Csatát kell vívnod és nyerned!

Miután elment, Dany a párnákra vetette magát sárkányai mellé. Nem kívánta ennyire lehordani Ser Jorah-t, de a férfi örökös gyanakvéssége végül felébresztette benne a sárkányt.

Megfog bocsátani nekem - mondta magában. - *Az úrnője vagyok.* Eltűnődött, vajon helyesen ítélte-e Daarióval kapcsolatban, és hirtelen nagyon egyedül érezte magát. Mirri Maz Duur azt ígérte, hogy sohasem fog világra hozni élő gyermeket. *A Targaryen-ház velem hal ki.* Ez elszomorította.

- Ti lesztok a gyermekeim - fordult a sárkányokhoz -, az én három vad, tüzes gyermekem. Arstan azt mondja, a sárkányok tovább élnek az embereknél, tehát ti még sokáig itt lesztok, miután én elmentem.

Drogon nyaka hátratekeredett, a sárkány belecsípett a kezébe. Fogai nagyon élesek voltak, de játék közben sohasem sértette fel velük a bőrét. Dany nevetett, és ide-oda hengergette az állatot, míg Drogon fel nem ordított, s a farka ostorként nem kezdett csapkodni. *Hosszabb, mint volt, és holnap még hosszabb lesz. Gyorsan növekednek, és ha felnőnek, ők lesznek a szárnyaim.* Egy sárkány hátáról maga vezetheti az embereit a csatába, ahogy vezette volna Astaporban is, ám egyelőre túl kicsik voltak, hogy elbírák a súlyát.

Beköszöntött, majd elmúlt az éjfél, a táborra néma csend borult. Dany a sátrában maradt a szolgálóleányaival, Fehérszakáll Arstan és Erős Belwas pedig odakint örködtek. A várakozás volt a legnehezebb. Attól, hogy ott kellett ülnie a sátrában tétlenül, miközben a csatát nélküle vívják meg, Dany félig megint gyermeknek érezte magát.

Az órák teknősbéka-lassúsággal vánszorogtak előre. Hiába dörzsölte ki a válláiból Jhiqui a csomókat, Dany továbbra is annyira nyugtalan volt, hogy nem bírt elaludni. Missandei felajánlotta, hogy elénekli neki a Békés Nép egy altatódalát, Dany azonban megrázta a fejét.

- Hozd ide nekem Arstant! - utasította.

Amikor az öregember bejött, már a hrakkarbőr alatt kuporgott. A bunda dohos illata még mindig Drogot juttatta eszébe.

- Nem tudok aludni, amikor emberek halnak meg értem, Fehérszakáll - mondta neki. -Kérlek, mesélj még Rhaegar bátyámról! Tetszett a történet, amit a hajón meséltél arról, hogyan határozta el, hogy harcos lesz.

- Kedves, hogy ezt mondod, felség.

- Viserys azt mondta, a bátyánk sok tornát megnyert.

Arstan tiszteletteljesen meghajította fehér fejét.

- Nem tisztem kétségbe vonni őfelsége szavait...

- De? - kérdezte Dany élesen. - Mondd el! Parancsolom!

- Rhaegar herceg vitézségét senki sem vitatta, ám ritkán lépett sorompóba. Sohasem szerette úgy a kardok zenéjét, ahogy Robert vagy Jaime Lannister. Számára ez kötelesség volt, feladat, amit a világ rótt ki rá. Jól csinálta, mert mindent jól csinált. Ilyen volt a természete. De élvezetet nem okozott neki. Azt beszéltek, jobban szerette a hárfáját, mint a lándzsáját.

- De néhány tornát biztosan megnyert - mondta Dany csalódottan.

- Amikor fiatal volt, őfelsége pompásan lovagolt Viharvégnél. Legyőzte Lord Steffon Baratheont, Lord Jason Mallistert, Dorne Vörös Viperáját és egy rejtélyes lovagot, akiről kiderült, hogy a hírhedt Simon Toyne, a királyerdei törvényen kívüliek vezetője. Azon a napon tizenkét lándzsát tört el Ser Arthur Dayne-nel szemben.

- És végül ő lett a bajnok?

- Nem, felség. Ez a megtiszteltetés a Királyi Testőrség egy másik lovagját érte, aki a végső ütközetben kiütötte a nyeregből Rhaegar herceget.

Dany nem akart hallani a nyeregből kiütött Rhaegarról.

- De hát milyen tornát nyert meg a fivérem?

- Felső - az öregember habozott. - A legnagyobbat megnyerte.

- És az melyik volt? - követelte Dany.

- A tornát Lord Whent rendezte Harrenhalban, Istenszem mellett, a hamis tavasz évében. Nagy esemény volt. A dárdáöklelés mellett a régi szokásoknak megfelelő kézitűsát is rendeztek hét csapat lovag között, volt íjászat, fejszehajtás, lóverseny, dalnokok tornája, komédiás előadás, lakomák és multság. Lord Whent amilyen gazdag, olyan nagylelkű is volt. Bőkezűsége sok száz résztvevőt vonzott, még királyi atyád is eljött Harrenhalba, pedig ő hosszú évek óta nem hagyta már el a Vörös Tornyt. A Hét Királyság legnagyobb urai és legerősebb bajnokai indultak azon a tornán, és Sárkánykő hercege mindegyiküket felülmúlta.

- De hisz ez az a torna volt, amikor Lyanna Starkot koronázta a szerelem és szépség királynőjévé! - kiáltott fel Dany. - Ott volt a felesége, Elia is, a bátyám mégis a Stark lánynak adta a koronát, később pedig elrabolta őt a jegyesétől. Hogy tehetett ilyet? A dorne-i asszony talán rosszul bánt vele?

- Én nem mondhatom meg, mi rejlett a fivéred szívében, felség. Elia hercegnő jó és bájos hölgy volt, bár törekeny egészségu.

Dany szorosabbra húzta a vállán az orozzlánbőrt.

- Viserys egyszer azt mondta, ez az én hibám volt, mert túl későn születtem. - Emlékezett, hogy ő hevesen tagadta, s egészen odáig merészkedett, hogy azt mondta Viserysnek, ő tehet róla, amiért nem lánynak született. Ezért a szemtelenségért a fivére akkor kegyetlenül megverte. - Ha időben születek, mondta, Rhaegar engem vett volna feleségül Elia helyett, és minden másként alakul. Ha Rhaegar boldog lett volna a feleségével, nem lett volna szüksége a Stark lányra.

- Talán így van, felség. - Fehérszakáll hallgatott egy pillanatra. - De nem vagyok biztos benne, hogy Rhaegar képes volt a boldogságra.

- Olyan savanyúnak tűnik, ahogy beszélsz róla - tiltakozott Dany.

- Nem volt savanyú, nem, de... Rhaegar hercegben búskomorság rejtezett, olyan érzés... - Az öregember megint tétovázott.

- Mondd ki! - sürgette Dany. - Olyan érzés...?

- A végzet érzése. Bánatban született, királynőm, és ez az árnyék egész életében ott volt fölöt-
te.

Viserys csak egyszer beszélt Rhaegar születéséről. Lehet, hogy a történet nagyon elszomorította.

- Nyárodú árnyéka kísértette, ugye?

- Igen. És a herceg mégis Nyárodút szerette a legjobban. Rendszeresen felkereste, s ilyenkor egyetlen társa a hárfája volt. Oda még a Királyi Testőrség lovagjai sem kísérték el. Szeretett a romok között aludni a hold és a csillagok alatt, és valahányszor visszatért, új dalt hozott magával. Ha az ember ezüsthúros hárfáján alkonyról, könnyekről meg királyok haláláról hallotta dalolni, önkéntelenül is úgy érezte, saját magáról és szeretteiről énekel.

- És a Bitorló? Ő is játszott szomorú dalokat?

Arstan kuncogott.

- Robert? Robert azokat a dalokat szerette, amelyek megneveztették, minél trágárabb, annál jobb. Csak akkor énekelt, ha részeg volt, és akkor is általában az „Egy hordó sör”-t, az „Ötven-
négy hordó”-t vagy „A medve és a szép hölgy”-et. Robert nagyon...

A sárkányai egyként kapták fel a fejüket, és felüvöltöttek.

- Lovak! - Dany felugrott, magára szorítva az orozzlánbőrt. Hallotta, amint Erős Belwas mennydörög valamit odakint, majd más hangok is hallatszottak, és sok-sok ló patáinak dobogása. - Irri, menj, nézd meg, ki...

A sátor bejárata félrelebbent, és Ser Jorah Mormont lépett be. Poros volt és vérfoltok borították, de ahhoz képest, hogy csatából érkezett, semmi komoly sérülés nem látszott rajta. A számozott lovag fél térdre ereszkedett Dany előtt, és így szólt:

- Felség, győzelmet hozok neked! A Viharvarjak átálltak, a rabszolgák megtörték, a Második Fiaik pedig túl részegek voltak a harchoz, éppen, ahogy mondtad. Kétszáz halott, javarészt yunkaik. A rabszolgáik eldobálták a lándzsáikat és megfutottak, a zsoldosok megadták magukat. Több ezer foglyot ejtettünk.

- Saját veszteségeink?

- Egy tucát, vagy még annyi sem.

Dany csak ekkor engedett meg magának egy mosolyt.

- Kelj fel, kedves, bátor medvém! Grazdant elfogtátok? Vagy a Titán Fattyát?

- Grazdan Yunkaiba ment, hogy elvigye a feltételeidet - Ser Jorah felállt. - Mero elmenekült, amikor látta, hogy a Viharvarjak átállnak. Utánaküldtem néhány embert, nem sokáig bujkálhat.

- Nagyon jó - mondta Dany. - Kíméljétek meg azokat, akik hűséget fogadnak nekem, legye- nek zsoldosok vagy rabszolgák! Ha a Második Fiak közül elegenden állnak be hozzánk, hagyjátok egyben a csapatot!

Másnap megtették a Yunkaiig hátralévő hat-hét mérföldet. A város vörös helyett sárga téglá- ból épült, de máskülönben Astapor ikertestvére volt. Ugyanazok az omladozó falak, ugyanazok a magas, lépcsőzetes piramisok és ugyanaz a hatalmas hárpia a kapu fölött. A falakon és a tornyok- ban számszerijászok és parittyások nyüzsögtek. Ser Jorah és Szürke Féreg felvonultatták a kato- nákat, Irri és Jhiqui felállították a pavilonját, Dany pedig leült és várt.

A harmadik nap reggelén kitértek a város kapui, és rabszolgák hosszú sora jelent meg. Dany felült az ezüst hátára, hogy fogadja őket. A kis Missandei elmondta az elhaladóknak, hogy sza- badságukat Viharbanszületett Daenerysnek, a Tűzjárónak, Westeros Hét Királysága királynőjé- nek és a Sárkányok Anyjának köszönhetik.

- Mhysa! - kiáltotta felé egy barna bőrű férfi. A vállán egy kisgyermek ült, egy kisleány, és ő is ugyanazt a szót kiabálta vékony hangocskáján: - Mhysa! Mhysa!

Dany Missandeire pillantott.

- Mit kiabálnak?

- Ez Ghis nyelve, a régi, tiszta nyelv. Azt jelenti, „anya”.

Dany szorítást érzett a mellkasában. *Soha nem hozhatok világra élő gyermeket* - emlékezett. A keze reszketett, ahogy felemelte. Talán mosolygott is. Bizonyára, mert a férfi elvigyorodott, és megint elkiáltotta magát, s most már mások is felkapták a kiáltást.

- Mhysa! - kiabálták. - Mhysa! MHYSA! - Rámosolyogtak, a kezüket nyújtották felé, térdre vetették magukat előtte. - Maela! - ordították néhányan, míg mások azt kiáltották, „Aelalla”, „Qathe!” vagy „Tato”, de bármilyen nyelven hangzott is el a szó, egyet jelentett: anya. *Anyának hívnak engem.*

A kántálás egyre erősödött, terjedt, dagadt. Végül már olyan hangos volt, hogy megrémítette a lovát; a kanca hátrahőkölt, felágaskodott, a fejét rázta, és vadul csapkodott ezüstszürke farkával. Addig nőtt, hogy szinte Yunkai sárga falai is beleremegtek. A kapukon át percről percre több rabszolga özönlött ki, és ők is felkapták a kántálást. Már rohantak felé, lökdösődtek, felbuktak, igyekeztek megérinteni a kezét, próbálták megsimogatni lova sörényét, megcsókolni a lábát. Sze- rencsétlen vérlovagjai képtelenek voltak mindet távol tartani, és még Erős Belwas is kétség- beesetten morgott meg nyögdecselt.

Ser Jorah nógatta, hogy menjenek onnét, de Danynek eszébe jutott az álom, amit a Halhatatlanok Házában látott.

- Nem bántanak - mondta neki. - Ők a gyermekeim, Jorah.

Nevetni kezdett, a lovába vágta a sarkát, és közéjük vetette magát. A csengettyűk édes győze- lemről daloltak a hajában. Előbb csak léptetett a lovával, majd ügetésre fogta, végül pedig lobogó hajfonattal vágatni kezdett. A felszabadított rabszolgák tömege szétvált előtte.

- Anya! - hallatszott száz, ezer, tízezer torokból. - Anya! - zengtek, az ujjaik végigsimították a lábát, ahogy száguldott közöttük. - Anya! Anya! Anya!

ARYA

Amikor Arya meglátta a távolban emelkedő, arany napfényben fürdő magas domb körvonalait, azonnal felismerte. Visszajöttek egészen a Magas Szívig.

Napnyugtára a tetőn voltak, és ott vertek tábor, ahol senki sem árthatott nekik. Arya Lord Beric fegyverhordozójával, Neddel körbejárta a varsafatuskókat, és az egyik tetejére állva figyelték, ahogy nyugaton az utolsó fény is kialszik. Innen fentről jól látszott a tőlük északra tomboló vihar, de Magas Szív az esőfelhők fölé tornyosult. A szél fölé azonban nem, és a lökések olyan erősek voltak, mintha valaki hátulról a köpönyegét rángatta volna. Csak épp amikor megfordult, senki sem volt ott.

Szellemek. A Magas Szívet kísértetek járják.

Nagy tüzet raktak a dombtetőn, Myri Thoros keresztbe vetett lábakkal ült elé, és mélyen a lángok közé meredt, mintha semmi más nem létezne a világon.

- Mit csinál? - kérdezte Arya Nedtől.

- Néha mindenfélét lát a lángokban - felelte a fegyverhordozó. - A múltat. A jövőt. Olyasmit, ami távol történik.

Arya is a tűzbe bámult, hátha ő is meglátja azt, amit a vörös pap, de csak a szeme kezdett könnyezni, és nemsokára elfordult. Gendry is a vörös papot figyelte.

- Tényleg látod benne a jövőt? - kérdezte hirtelen.

Thoros nagyot sóhajtott, és ő is elfordult a lángoktól.

- Itt nem. Most nem. De néha igen, a Fény Ura időnként küld nekem látomásokat.

Gendry kétkedőnek tűnt.

- A mesterem azt mondta, részeges csaló vagy, meg hogy nálad rosszabb pap sohasem élt még.

- Ez nem volt szép tőle - mosolygott Thoros. - Igaz ugyan, de akkor sem volt szép. Ki volt a mestered? Ismertelek téged, fiú?

- Tobho Mott páncélkészítő mesternél voltam inas, az Acél utcában. Tőle vásároltad a kardjaidat.

- Így van. Kétszer annyit számolt fel értük, mint amennyit értek, aztán lehordott, amiért felgyújtottam őket. - Hangosan nevetett. - A mestered igazat mondott, nem voltam valami szent életű pap. A legfiatalabbnak születtem nyolc gyermek közül, így az apám átadott a Vörös Templomnak, bár én magam nem ezt az utat választottam volna. Imádkoztam, és elmondtam a varázsigéket, de rendszeresen fosztogattam a konyhát, és néha lányokat találtak az ágyamban. Azok a rosszlelkű lányok! Máig nem tudom, hogy kerültek oda.

A nyelvek terén viszont tehetséges voltam, és amikor a tűzbe néztem, nos, időnként láttam ezt-azt. Még így is azonban inkább nyűg voltam, mint érték, ezért végül Királyvárba küldtek, hogy vigyem el az Úr fényét a hétszer megbolondult Westerosba. Aerys király annyira szerette a tüzet, hogy azt hitték, meg lehet téríteni. A piromantái azonban sajna jobb trükköket ismertek, mint én.

- Robert király viszont kedvelt engem. Amikor először vettem részt kézitusában lángoló karddal, Kevan Lannister lova felágaskodott és levetette őt, öfelsége pedig olyan hangosan röhögött, hogy azt hittem, szétreped. - A vörös pap elmosolyodott az emléken. - De így nem lehet báni egy pengével, a mesterednek ebben is igaza volt.

- A tűz elemészt. - Lord Beric állt mögöttük, volt valami a hangjában, ami azonnal elnémította Thorost. - Elemészt, és ha végzett, semmi sem marad. Semmi.

- Beric! Drága barátom! - A pap megérintette a Villámúr karját. - Miről beszélsz?

- Semmi olyasmiről, amit eddig ne mondtam volna. Hatszor, Thoros? Túl sok. - Hirtelen elfordult.

A szél farkasként üvöltött aznap éjjel, és nyugatra néhány igazi farkas leckét adott neki. Csorba, Anguy és Holdvári Merrit örködtek, Ned, Gendry és a többiek pedig mélyen aludtak, amikor Arya észrevette a lovak mögött lopakodó apró, sápadt árnyékok. Az asszony ritkás, fehér haja vadul lobogott a szélben, ahogy göcsörtös botjára támaszkodott. Nem lehetett magasabb három lábánál. A szeme olyan vörösén izzott a tűz fényében, mint Jon farkasáé. *Ő is Szellem volt.* Arya közelebb óvakodott, letérdelt és hallgatózni kezdett.

Thoros és Citrom voltak éppen Lord Berickel, amikor a törpe asszony hivatlanul a tűz mellé ült, és rájuk sandított forró, parázsló szemével.

- A Zsarátnok és a Citrom megint eljött, hogy megtiszteljenek engem, és itt van őfelsége, a Tetemek Ura is.

- Baljóslatú név ez, kértelek, hogy ne használd.

- Igen, kértél. De a halál büze még friss rajtad, uram. - Az asszonnak mindössze egyetlen foga maradt. - Adj nekem bort, vagy elmegyek! A csontjaim vének. Ízületeim hasogatnak, ha fúj a szél, és idefent mindig fúj.

- Egy ezüstszarvas az álmaidért, hölgyem - mondta Lord Beric komor udvariassággal. - Még egy, ha híreid is vannak a számunkra.

- Nem ehetek meg egy ezüstszarvast, és meg sem lovagolhatom. Egy tömlő bor az álmaidért, a híreimért pedig egy csók a nagydarab baromtól a sárga köpönyegben. - A kicsiny asszony felvihogott. - Bizony, egy nedves csók, egy kis nyelv. Túl régóta, túlságosan is rég! Az ő szájának citromíze lesz, az enyémnek pedig csont. Túl vén vagyok.

- Bizony - panaszkodott Citrom. - Túl vén a borhoz és a csókhoz is. Tőlem csak a kardom lapját kapod, vénasszony!

- A hajam csomókban hullik, és senki sem csókolta meg már vagy ezer éve. Nehéz ám ilyen vénnek lenni. Nos, akkor egy dal is megteszi. Egy dal Hét Tomtól a híreimért.

- Megkapod a dalodat Tomtól - ígérte Lord Beric. A borostömlőt maga adta oda neki.

A törpe asszony nagyot húzott a tömlőből, a bor végigfolyt az arcán. Miután leengedte, ráncos keze fejével megtörölte a száját, majd így szólt:

- Savanyú bor a savanyú hírekért, mi is lenne inkább idevágó? A király halott, ez elég savanyú nektek?

Arya szíve megállt egy pillanatra.

- Melyik rohadt király halott, vénasszony? - kérdezte Citrom.

- A vizes. A kraken király, uraim. Halottnak álmodtam, és ő meghalt, s most a vas tintahalak egymás ellen fenekednek. Ó, és Lord Hoster Tully is halott, de ezt ti is tudjátok, nem? A kecske egyedül ül a királyok csarnokában, és retteg, mert a nagy kutya lecsap rá. - Az öregasszony megint hosszan ivott, összenyomta a szájához emelt tömlőt.

A nagy kutya. Talán a Vérebre gondol? Vagy a fivérére, a Lovagló Hegyre? Arya nem tudta eldönteni. Mindketten ugyanazt a címet viselték: három fekete kutyát sárga mezőben. Az emberek fele, akiknek a haláláért imádkozott, Ser Gregor Clegane alatt szolgált: Polliver, Dunsen, Nyájas Raff, a Csiklandozó, na meg maga Ser Gregor. *Remélem, Lord Beric mindegyiküket felakasztja!*

- Álmodtam egy farkasról is, aki az esőben üvöltött, de senki sem hallotta a bánatát - folytatta a törpe asszony. - Olyan fegyvercsörgést hallottam, hogy azt hittem, széthasad a fejem, dobokat, kürtöket, sípokat és üvöltéseket, de a legszomorúbb a kicsiny csengettyűk csilingelése volt. Egy fiatal leányról álmodtam, aki lakomát ült, hajában bíbor kígyókkal, fogaikról mérge csepegett. Később ismét láttam ezt a leányt, amint iszonyú óriással végez egy hóból épült kastélyban. - Hirtelen elfordította a fejét, és a sötétben egyenesen Aryára mosolygott. - Előlem nem rejtőzhetsz el, gyermekem. Gyere közelebb!

Arya hátát jéghideg ujjak simították végig. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge* - idézte az emlékezetébe. Felállt, és óvatosan megindult a tűz felé. Könnyedén, a lábujjpárnáin lépkedett,

minden pillanatban készen a menekülésre.

A törpe asszony ködös, vörös szemével végigmérte.

- Látlak - szólalt meg. - Látlak, farkasgyermek. Véres gyermek. Azt hittem, az úr árasztja a halál szagát... - Zokogni kezdett, apró teste megrázkódott. - Kegyetlen tőled, hogy a hegyemre jössz, kegyetlen! Nyárodúnál jóllaktam bánattal, nincs szükségem a tiédre is! Eredj innét, sötét szív! Eredj!

A hangjában olyan félelem lapult, hogy Arya ijedten tett egy lépést hátrafelé, és azon tűnődött, vajon örült-e az asszony.

- Ne ijeszd meg a gyereket! - tiltakozott Thoros. - Nem árt senkinek.

Citrom ujja betört orrára tévedt.

- Ebben ne legyél olyan rohadtul biztos!

- Holnap elmegy, velünk együtt - igyekezett megnyugtatni a kicsiny asszonyt Lord Beric. - Zúgóba visszük, az anyjához.

- Nem - rázta a fejét az asszony. - Nem vizitek. A folyókat most a fekete hal tartja. Ha az anyát akarjátok, az Ikrekben keressétek! Ugyanis menyegző készül. - Megint kuncogott. - Nézz a lángjaid közé, rózsaszín pap, és magad is meglátod! De ne most, ne itt, itt semmit sem láthatsz! Ez a hely még mindig a régi isteneké... ők is itt élnek még, akárcsak én, aszottak és gyengék, de még nem holtak. És nem szeretik a tüzet. Mert a tölgy emlékszik a makkra, a makk tölgyről álmodik, a tönk pedig mindkettőjükben tovább él. És emlékeznek, amikor az Elsők megjelentek tűzzel öklükben! - Négy hosszú korttyal lehúzta a bor maradékát, félrehajította a tömlőt, és Lord Bericre szegezte a botját. - Most kérem a fizetségemet! Most akarom hallani a dalt, amit ígértél!

Citrom tehát felkeltette a bundái alatt alvó Héthúr Tomot, és a tűzhöz vitte az ásítózó dalnokot, kezében a hárfájával.

- Ugyanazt a dalt, mint legutóbb? - kérdezte Tom.

- Ó, igen. A Jennym dalát. Van másik is?

Így hát Tom dalolt, a törpe asszony pedig behunyta a szemét, és lassan himbálózni kezdett, előre-hátra, a szöveget mormolta, közben sírt. Thoros határozottan megfogta Arya kezét, és félrevonta a lányt.

- Hadd ízlelje nyugodtan a dalát! - mondta. - Nem maradt neki semmi egyebe.

Én nem akartam bántani - gondolta Arya.

- Mit akart mondani az Ikrekkel? Az anyám Zúgóban van vagy nem?

- Ott volt. - A vörös pap megvakarta az állát. - Esküvőt említett. Meglátjuk. Bárhol legyen is, Lord Beric megtalálja.

Nem sokkal ezután megnyíltak az ég csatornái. Villám csapott le, a hegyek között mennydörgés robaja visszhangzott, és mindent eltakaró függönyökben zuhogni kezdett az eső. A törpe asszony eltűnt, amilyen gyorsan jött, a törvényen kívüliek pedig ágakat gyűjtöttek, és hevenyészett menedékeket állítottak fel.

Egész éjjel esett, reggel pedig Ned, Citrom és Watty, a Molnár meghülve ébredt. Wattyban nem maradt meg a reggeli, az ifjú Nedet lázrohamok rázták, a bőrét hideg verejték verte ki. Csorba azt mondta Bericnek, hogy fél napi lovaglásra északra innen egy elhagyott falu áll, ahol bizonyára találnak menedéket, és kivárhatják, míg az eső nagyja elvonul. Visszamasztak hát a nyeregbe, és nekivágtak a nagy dombról levezető útnak.

Az eső nem hagyott alább. Erdőkön és földeken lovagoltak, megduzzadt patakokon gázoltak át, a lovak hasáig érő vízben. Arya felhúzta köpönyege csuklyáját, és nedvesen, reszketve összekuporodott a ló hátán, de elhatározta, hogy nem adja fel. Nemsokára Merrit és Mudge is olyan csúnyán köhögött, mint Watty, szegény Ned pedig mérföldről mérföldre rosszabbul nézett ki.

- Ha felveszem a sisakomat, az eső az acélon dobol, és megfájdul a fejem - panaszkodott. - Ha viszont leveszem, elázik a hajam, és hozzátapad az arcomhoz meg belelóg a számba.

- Van késed - javasolta Gendry. - Ha annyira zavar a hajad, nyírd meg a nyavalyás fejedet!

Nem szereti Nedet. Arya kedvelte a fegyverhordozót; egy kicsit talán féltékenynek találta, de jó természetűnek. Mindig úgy hallotta, hogy a dorne-iak kicsik és barna bőrűek, fekete hajjal és ap-

ró, fekete szemmel bírnak, de Ned szeme kék volt, olyan sötét, hogy már szinte lila, haja pedig halványszőke, inkább hamuszínű, mint mézszerű.

- Mióta vagy Lord Beric fegyverhordozója? - kérdezte tőle, hogy elterelje a figyelmét a nyomorúságáról.

- Akkor fogadott az apródjává, amikor eljegyezte a nagynénémet - köhögött. - Hétéves voltam, de amikor tíz lettem, fegyverhordozóvá emelt. Egyszer díjat nyertem lándzsával, karikák ellen.

- Én sohasem tanultam meg használni a lándzsát, de karddal legyőznék - mondta Arya. - Öltél már embert?

A kérdés láthatóan mehökkentette a fiút.

- Még csak tizenkettő vagyok.

Én megöltem egy fiút, amikor nyolcéves voltam - mondta majdnem Arya, de aztán meggondolta magát.

- De csatában voltál.

- Igen. - Nem tűnt büszkének. - Ott voltam a Komédiás Gázlónál. Amikor Lord Beric beleesett a folyóba, kihúztam a partra, nehogy megfulladjon, és ott álltam felette a kardommal, de harcolnom nem kellett. Egy törött lándzsa állt ki belőle, úgyhogy senki sem törődött velünk. Amikor újra összegyűltünk, Zöld Gergen segített feltenni őlordságát egy lóra.

Arya a királyvári istállófiúra gondolt. Majd az örre, akinek elvágta a torkát Harrenhalban, meg Ser Amory embereire az erődnél, a tó partján. Nem tudta, hogy Weese és Chiswyck vagy azok, akik a menyétleves miatt haltak meg, számítanak-e. Hirtelen mély szomorúságot érzett.

- Az apámat is Nednek hívták - mondta.

- Tudom. Láttam őt a Segítő tornáján. Oda akartam menni hozzá és beszélni vele, de nem tudtam, mit mondjak. - Ned reszketett a kopott, bíborszínű köpönyeg alatt. - Te is ott voltál a tornán? A nővéredet láttam. Ser Loras Tyrell adott neki egy rózsát.

- Elmesélte. - Olyan távolinak tűnt az egész. - A barátnője, Jeyne Poole beleszeretett a te Lord Bericedbe.

- Ő már elígérkezett a nagynénémnek. - Látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát. - De ez még azelőtt volt. Mielőtt...

...meghalt? - gondolta Arya, amikor Ned mondata kínos csendbe fulladt. A lovak patája bugygyanó hangot adott, ahogy minden lépésnél kirántották őket a sárból.

- Hölgyem? - szólalt meg végül Ned. - Van egy törvénytelen bátyád... Havas Jon?

- Az Éjjeli Őrségnél szolgál a Falon. - *Lehet, hogy Zúgó helyett a Falra kellene mennem. Jont nem érdekelné, kit öltem meg és hogy kikefélttem-e a hajamat... Jon hasonlít rám, annak ellenére, hogy fattyú. Mindig összeborzolta a hajamat, és „kishúgomnak” szólított. Jon hiányzott neki a legjobban. Elég volt kimondani a nevét, és máris bánatos lett. - Honnét tudsz Jonról?*

- A tejtestvérem.

- Testvéred? - Arya nem értette. - De hiszen te Dorne-ból származol. Hogyan lehettek te és Jon egy vér?

- Tejtestvérek. Nem vértestvérek. Nagyságos anyámnak nem volt teje, amikor kicsi voltam, ezért Wyllának kellett szoptatnia engem.

Arya most már végképp nem értette.

- Ki az a Wylla?

- Havas Jon édesanyja. Sohasem mondta neked? Évek óta szolgált nálunk. Már ott volt, mielőtt én megszülettem.

- Jon sohasem ismerte az anyját. Még a nevét sem tudta. - Arya gyanakvó pillantást vetett Nedre. - Te ismered? Tényleg? - *Vajon gúnyt űz belőlem?* - Ha hazudsz, képen töröllek!

- Wylla volt a szoptatós dajkám - ismételte a fiú ünnepélyesen. - Házam becsületére esküszöm!

- Van házad? - Ez ostoba kérdés volt. Fegyverhordozó volt, persze hogy van háza. - Ki vagy te?

- Hölgyem? - Ned zavarban volt. - Edric Dayne vagyok... Csillagvölgy ura.

Gendry felnyögött mögöttük.

- Urak és úrnők! - jegyezte meg utálkozva. Arya leszakított egy fonnyadt vadalmát az ágról, amely alatt elhaladtak, és megdobta vele. A gyümölcs lepattant a fiú kemény bikafejéről. -Aú! - kiáltotta. - Ez fáj! - Megtapogatta a bőrt a szeme fölött. - Miféle hölgy az, aki vadalmával dobálja az embereket?

- Rosszféle - felelte Arya hirtelen bűnbánattal. Visszafordult Nedhez. - Bocsáss meg, hogy nem tudtam, ki vagy! Uram.

- Az én hibám, hölgyem. - A fiú nagyon udvarias volt.

Jonnak van anyja! Az eszébe kell vésnie, hogy elmondhassa neki, amikor legközelebb találkoznak. Vajon még mindig „kicsi húgomnak” fogja hívni? *Már nem vagyok kicsi.* Valami mást kell majd kitalálnia. Talán ha eljut Zúgóba, ír egy levelet Jonnak, és elmeséli neki, mit mondott Ned Dayne.

- Volt egy Arthur Dayne - jutott eszébe. - Akit úgy hívtak, a Hajnal Kardja.

- Az apám Ser Arthur idősebb fivére volt, Lady Ashara pedig a nagynéném, de őt sohasem ismertem. A tengerbe vetette magát a Sápadtő-kardról, mielőtt én megszülettem.

- Miért tette ezt? - kérdezte Arya döbbenet.

Ned óvatosan rásandított. Talán attól félt, hogy hozzávág valamit, ahogy Gendryhez.

- Nemes atyád sohasem beszélt róla? - kérdezte. - Lady Ashara Dayne-ről, Csillagvölgyben?

- Nem. Ismerte őt?

- Mielőtt Robert király lett. Találkozott az apáddal és a fivéreivel Harrenhalban, a hamis tavasz évében.

- Ó! - Arya nem tudott mit mondani. - De miért ugrott le a toronyból?

- Összetört a szíve.

Sansa most bizonyára felsóhajtott volna, és könnyet ejt az igaz szerelemért, de Arya egyszerűen úgy gondolta, hogy ez ostobaság. Ezt azonban mégsem mondhatta Nednek a saját nagynénjéről.

- Valaki összetörte?

A fiú habozott.

- Lehet, hogy nem az én tisztem...

- Mondd el!

Ned kétségbeesetten nézett rá.

- Allyria nagynéném azt mondja, Lady Ashara és az apád egymásba szerettek Harrenhalban...

- Ez nem így van. Ő nagyságos anyámat szerette.

- Ebben biztos vagyok, hölgyem, de...

- Egyedül őt szerette.

- Akkor azt a fattyat biztosan valami káposztalevél alatt találta - szólalt meg mögöttük Gendry.

Arya szerette volna, ha van még egy vadalmája, amit a képébe vághat.

- Az apám becsületes volt! - mondta mérgesen. - És különben sem hozzád beszéltünk! Miért nem mész vissza Kőszentélybe, és kongatod meg annak a lánynak a hülye harangjait?

Gendry ezt elengedte a füle mellett.

- A te apád legalább felnevelte a fattyát, nem úgy, ahogy az enyém. Én még csak az apám nevét sem tudom. Lefogadom, hogy valami bűdös, részeges alak volt, mint a többi, akiket anyám hazacipelt a kocsmából. Ha mérges volt rám, mindig azt mondta: „Ha itt lenne az apád, véresre verne!” Ennyit tudok róla. - Köpött egyet. - Hát, ha most itt lenne, lehet, hogy én verném véresre őt. De gondolom, halott, ahogy halott a te apád is. Mit számít hát, kivel feküdt össze?

Aryának igenis számított, habár nem tudta volna megmondani, miért. Ned megpróbált bocsánatot kérni, amiért felzaklatta, de nem akarta hallani. A lova oldalába vágta a sarkát, és mindketőjüket faképnél hagyta. Anguy, az Íjász néhány lépéssel előttük lovagolt. Amikor utolérte, megkérdezte tőle:

- A dorne-iak hazugok, ugye?
- Erről híresek - vigyorgott az íjász. - Persze ők ugyanezt mondják rólunk, határvidékiekről, úgyhogy tessék! Most mi a baj? Ned jó fiú...

- Csak egy hülye hazudozó!

Arya letért az ösvényről, átugratott egy elkorhadt fatörzset, és nem törődve a törvényen kívüliek kiáltozásával a háta mögött, átgázolt egy patakmedren. *Csak még több hazugsággal akarják teletölteni a fejemet.* Eszébe jutott, hogy megpróbál megszökni, de túl sokan voltak, és túlságosan is jól ismerték ezt a vidéket. *Mi értelme lenne futni, ha úgyis elkapnak?*

Végül Harwin érte utol.

- Hová készülsz, úrnöm? Ne fuss el! Az erdőben farkasok vannak, és még rosszabb dolgok.

- Nem félek - vetette oda Arya durcásan. - Ez a Ned kölyök azt mondta...

- Tudom, elmesélte. Lady Ashara Dayne. Ez már régi történet. Én is hallottam, még Deresben, amikor annyi idős lehettem, mint te most. - Megragadta a gyeplőjét, és megfordította a lovát. - Nem hiszem, hogy lenne benne igazság. Ha meg mégis akad, mit számít? Amikor Ned találkozott a dorne-i hölgygel, még élt Brandon bátyja, és Lady Catelyn az ő jegyese volt, úgyhogy apád becsületén nem esett folt. Sehol sem forr úgy a vér, mint egy tornán, és talán elhangzott egy-két el-suttogott szó egy sátorban, de mi a rossz abban? Eljött a tavasz, legalábbis azt hitték, és egyikük sem volt eljegyezve.

- De az asszony megölte magát - mondta Arya bizonytalanul. - Ned azt mondta, a tengerbe ugrott egy torony tetejéről.

- Így is történt - ismerte el Harwin, ahogy visszafelé vezette -, de a bánat miatt tette, le merem fogadni. Elveszítette egy fivérét, a Hajnal Kardját. - Megrázta a fejét. - Hagyd, úrnöm! Halottak, mind a ketten. Hagyd... és kérlek, ha megérkezünk Zúgóba, ne szólj erről édesanyádnak!

A falu pontosan ott volt, ahol Csorba ígérete szerint lennie kellett. Egy szürke kőistállóban húzták meg magukat. A tetőnek csak a fele maradt meg, de ez is egy fél tetővel több volt, mint amivel a falu többi épülete büszkélkedhetett. *Nem is falu ez, csupán fekete kövek és régi csontok.*

- A Lannisterek ölték meg az itt lakókat? - kérdezte Arya, miközben segített Anguynak megszáritani a lovakat.

- Nem. - A fiú előremutatott. - Nézd, milyen vastagon nő a moha a köveken! Senki sem nyúlt hozzájuk már hosszú ideje. Ott meg egy fa nőtt ki a falból, látod? Ezt a helyet régen gyújtották fel.

- Akkor ki tette? - kérdezte Gendry.

- Hoster Tully. - Csorba görnyedt hátú, sovány, szürke hajú ember volt, és ezen a vidéken született. - Ez Lord Goodbrook faluja volt. Amikor Zúgó Robert mellé állt, Goodbrook hű maradt a királyhoz, ezért Lord Tully karddal és tüllel rohanta le. A Három Folyó után Goodbrook fia békét kötött Roberttel és Lord Hosterrel, de a halottakon ez már nem sokat segített.

Zavart csend állt be. Gendry sötét pillantást vetett Aryára, majd elfordult, és tovább dörzsölte a lovát. Odakint egyre csak zuhogott az eső.

- Azt mondom, tűzre van szükségünk - jelentette ki Thoros. - Az éj sötét, és tele van iszonyattal. Na meg nedves is, nem igaz? Túl nedves.

Szerencsés Jack lecsapkodott némi száraz fát az egyik jószágállásból, Csorba és Merrit pedig gallyakat gyűjtöttek gyújtósna. Maga Thoros a szikrát szolgáltatta, Citrom pedig addig legyezte a tüzeckét nagy, sárga köpönyegével, míg ropogó, kavargó lángok nem támadtak. Nemsokára majdhogynem meleg lett az istállóban. Thoros keresztbe vetett lábbal leült a tűz elé, a tekintetével valósággal felfalta a lángokat, ahogyan a Magas Szív tetején is tette. Arya figyelmesen nézte, és egy alkalommal, amikor megmozdult az ajka, úgy látta, mintha azt motyogta volna: „Zúgó.” Citrom köhécselve járkált fel-alá, hosszú árnyéka lépésről lépésre követte őt a falon, Hét Tom pedig lehúzta a csizmáját, és a lábait dörzsölgette.

- Biztosan megőrültem, hogy visszamegyek Zúgóba - panaszkodott a dalnok. - A Tullyk sohasem hoztak szerencsét szegény öreg Tomnak. Lysa küldött engem a magas útra, amikor a holdemberek elvették az aranyamat, a lovamat és az összes ruhámat. Néhány lovag a Völgyben máig

meséli, hogyan jelentem meg a Véres Kapu előtt egy szál hárfában. Mielőtt kinyitották volna a kaput, elénekeltették velem a „Névnapi fiú”-t meg a „Gyáva király”-t. Egyetlen vigaszom az volt csupán, hogy hárman behaltak a röhögésbe. Azóta nem jártam a Sasfészekben és nem éneklek el a „Gyáva király”-t, még Kaszter-hegy összes...

- Lannisterek! - szólalt meg Thoros. - Fortyogó vörös és arany.

Talpra ugrott, és Lord Berichez sietett. Citrom és Tom habozás nélkül csatlakoztak hozzájuk. Arya nem értette, miről beszélgetnek, de a dalnok folyton feléje pillantott, és Citrom egyszer anynyira feldühödött, hogy öklével a falra sújtott. Lord Beric ekkor intett neki, hogy menjen közelebb. A lány éppen semmit sem szeretett volna kevésbé, de Harwin a hátára tette a kezét, és előre-tolta. Arya tett két lépést, majd megtorpant. Nagyon félt.

- Uram. - Várta, mit mond neki Lord Beric.

- Mondd el neki! - parancsolta a Villámúr Thorosnak.

A vörös pap leguggolt mellé.

- Hölgyem! - szólalt meg. - Az Úr látnom engedte Zúgót. Egy tüzes tenger közepén álló szigetnek tűnt. A lángok ugró oroszlánok voltak hosszú, vörös karmokkal. És hogy üvöltöttek! A Lannisterek tengere, hölgyem. Zúgót nemsokára támadás éri.

Arya úgy érezte magát, mint akit gyomron vágtak.

- Nem!

- Kedvesem - folytatta Thoros -, a lángok nem hazudnak. Néha ugyan, én vak bolond, rosszul olvasom őket, de attól tartok, most nem. A Lannisterek rövidesen ostrom alá veszik Zúgót.

- Robb megveri őket! - közölte Arya konokul. - Megveri őket, ahogy eddig is tette!

- Lehet, hogy a fivéred nem lesz ott - mondta Thoros. - Talán anyád sem. Őket nem láttam a lángokban. A házasság, amiről az öregasszony beszélt, a házasság az Ikrekben... neki megvannak a saját útjai a tudáshoz. A varsafák suttognak a fülébe, amikor alszik. Ha ő azt mondja, hogy az anyád elment az Ikrekbe...

Arya Tomhoz és Citromhoz fordult.

- Ha nem fogtok el, már ott lehetnék! Otthon lennék!

Lord Beric nem törődött a kitérésével.

- Hölgyem! - sóhajtott a fáradt udvariassággal. - Felismernéd nagyapád fivérét a külseje alapján? Ser Brynden Tullyt, akit Fekete Hálnak neveznek? Vagy talán ő megismerne téged?

Arya kétségbeesetten rázta a fejét. Az anyjától már hallott Ser Brynden Tullyről, de ha találkozott is vele valaha, akkor túl kicsi lehetett, mert egyáltalán nem emlékezett rá.

- Nem sok esély van rá, hogy a Fekete Hal fizet egy olyan lányért, akit nem ismer - mondta Tom. - A Tullyk savanyú, gyanakvó népség, valószínűleg azt hinné, hamis árut akarunk rásózni.

- Meggyőzzük - erősködött Citrom. - Majd ő vagy Harwin meggyőzi. Zúgó van a legközelebb. Azt mondom, vigyük oda, fogjuk a pénzt, és legyünk túl rajta!

- És ha az oroszlánok a kastélyban érnek bennünket? - kérdezte Tom. - Semmit sem szeretnék jobban, mint ölordságát lelógatni Kaszter-hegyről egy kalitkában.

- Nem szeretném, ha elfognának... - mondta Lord Beric. Az utolsó szó kimondatlanul is ott függött a levegőben. *Élve*. Mindenki hallotta, még Arya is, bár sohasem hagyta el az ajkát. - Mégsem hunyhatjuk be a szemünket. Tudni akarom, hol vannak a hadseregek, farkasoké és oroszlánoké egyaránt. Sharna tudni fog ezt-azt, Lord Vance mestere pedig még többet. Makkvár nincsen messze. Erdős úrnője befogad bennünket egy kis időre, amíg felderítőket küldünk ki, hogy megtudjuk...

A szavak úgy dübörögtek a fülében, mint valami harci dob, és Arya hirtelen képtelen volt többet elviselni. Zúgót akarta, nem Makkvárat, az anyját és Robbot akarta, nem Erdős úrnőjét vagy valami nagybácsit, akit sohasem ismert. Megpördült, az ajtó felé iramodott, és amikor Harwin megpróbálta elkapni a karját, egy kígyó gyorsaságával elszurrant mellette.

Odakint még mindig esett az eső, messze nyugaton pedig villámok cikáztak. Arya olyan gyorsan futott, ahogy csak a lába bírta. Nem tudta, hová megy, csak azt, hogy egyedül akar maradni, távol a hangoktól, az üres szavaktól és a megszegett ígéretektől. *Én nem akartam mást, csak Zú-*

góba menni. Az ő hibája volt, nem kellett volna magával vinnie Gendryt és Meleg Pitét, amikor megszökött Harrenhalból. Egyedül jobban ment volna. Ha egyedül van, a törvényen kívüliek sohasem kapják el, és már Robbal és az anyjával lehetne. Ők sohasem voltak az én falkám. Ha azok lettek volna, nem hagynának magamra. Átgázolt egy sáros pocsolján. Valaki a nevét kiáltotta, valószínűleg Harwin vagy Gendry, de az alig egy pillanattal a villám után a hegyek között végiggördülő mennydörgés elnyomta a hangjukat. A Villámúr- gondolta haragosan. - Lehet, hogy meghalni nem tud, de hazudni azt igen!

Valahol balra tőle felnyerített egy ló. Nem távolodhatott el ötven lépésnél jobban az istállótól, de máris bőrig ázott. Befordult az egyik leomlott ház sarkán, remélve, hogy a mohos falak felfogják az esőt, és egyenesen beleütközött az egyik őrszembe. A karjára páncélkesztyűs marok fonódott.

- Ez fáj! - kiáltotta, és vergődni kezdett a szorításban. - Engedj el, éppen vissza akartam menni, én...

- Vissza? - Sandor Clegane nevetése kövön csikorduló vas hangja volt. - A fenébe vele, farkaslány! Az enyém vagy!

Csak az egyik kezére volt szüksége, hogy a hóna alá csapja, és hiába kapálózott, megindult vele a közelben várakozó lova felé. A hideg eső mindkettőjüket eláztatta, elmosta a kiáltásait, és Arya nem tudott másra gondolni, csak a Véreb kérdésére. *Tudod, mit csinálnak a kutyák a farkasokkal?*

JAIME

Bár a láza makacsul kitartott, a csonk szépen gyógyult, és Qyburn szerint a karja már nem volt veszélyben. Jaime nagyon szeretett volna távozni, szerette volna maga mögött tudni Harrenhalt, a Véres Komédiásokat és Tarthi Brienne-t is. A Vörös Toronyban igazi asszony várt rá.

- Elküldöm veled Qyburnt, hogy gondoskodjon rólad a Királyvárba vezető úton - mondta Roose Bolton indulásuk reggelén. - Azt a reményt dédelgeti, hogy apád hálája jeléül ráveszi a Fellegvárat, adja vissza neki a láncát.

- Mi mindannyian dédelgetünk reményeket. Ha visszanöveszti a kezem, az apám nagymestert csinál belőle.

Jaime kíséretét Acéllábú Walton vezette. Nyers, durva, brutális férfi volt, szíve mélyéig egyszerű katona. Jaime mellett egész életében ilyenek szolgáltak. A Waltonhoz hasonló emberek gyilkolnak uruk parancsára, erőszakoskodnak, ha forr a vérük csata után, és fosztogatnak, ahol csak tudnak, de amint véget ér a háború, hazamennek, lándzsájukat kapára cserélik, elveszik a szomszéd lányát, és felnevelnek egy rakás üvöltő kölyköt. Az ilyenek gondolkodás nélkül engedelmeskednek, a Bátor Bajtársak mély, aljas kegyetlensége azonban nem része a természetüknek.

Mindkét csapat egyazon reggelen hagyta el Harrenhalt hideg, szürke, esőt ígérő égbolt alatt. Ser Aenys Frey három nappal korábban vonult el, és északkelet felé vette az irányt a Királyi úton. Bolton őt akarta követni.

- A Három Folyó megáradt - mondta Jaime-nek. - Az átkelés még a Rubint-gázlónál is nehézkes lesz. Átadod meleg üdvözetemet az apádnak?

- Ha te is átadod az enyémet Robb Starknak.

- Így teszek.

Néhány Bátor Bajtárs is összegyűlt az udvaron, hogy lássák a távozásukat. Jaime odaügetett hozzájuk.

- Zollo! Milyen kedves tőled, hogy eljöttél búcsút venni tőlem. Pyg, Timeon. Hiányozni fogok nektek? Nincs egy utolsó tréfád, Shagwell? Hogy felvidíts az úton? És Rorge, azért jöttél, hogy búcsúsókot adj?

- Tűnj a fenébe, nyomorék! - mondta Rorge.

- Ha ragaszkodsz hozzá. De legyetek nyugodtak, visszatérek. Egy Lannister mindig megfizeti az adósságait! - Jaime megfordította a lovát, csatlakozott Waltonhoz és kétszáz emberéhez.

Lord Bolton igazi lovaghoz méltó felszereléssel látta el, figyelmen kívül hagyva hiányzó kezét, amitől harcias felszerelése önmaga karikatúrája lett. Jaime övén kard és tör lógott, nyergére pajzsot és sisakot akasztottak, sötétbarna felsőkabátja alatt pedig sodronyínget viselt. Annál azért több esze volt, hogy a Lannister-oroszlánt vagy a Királyi Testőrség tagjaként őt megillető sima fehér címerpajzsot villogtassa. A páncélteremben talált egy régi, megviselt és szálkás pajzsot, amelyen a lepattogzott festés ellenére is kivehető volt a Lothston-ház ezüst- és aranymezőben elhelyezett nagy, fekete denevére. Harrenhalt a Whentek előtt a Lothstonok tartották, fénykorukban hatalmas és erős család, de már sok-sok évvel ezelőtt kihaltak, így nem valószínű, hogy bárki is kifogást emelne, amiért az ő címerüket viseli. Nem lesz senki unokatestvére, senki ellensége, senki felesküdt kardja... azaz senki lesz.

Harrenhalt a vár kisebb, keleti kapuján át hagyták el, Roose Boltontól és csapatától pedig hat mérfölddel később váltak el, amikor délre fordultak, hogy egy ideig a tóparti utat kövessék. Walton el akarta kerülni a Királyi utat, ameddig csak lehetséges, és inkább a parasztok ösvényeit és az Istenszem körüli vadcsapásokat választotta.

- A Királyi út gyorsabb lenne. - Jaime szeretett volna visszatérni Cerseihez, amilyen gyorsan

csak lehetett. Ha igyekeznek, talán még Joffrey menyegzőjére is hazaérhet.

- Nem akarok bajt - mondta Acéllábú. - Isten tudja, kivel találkozunk azon a Királyi úton.

- Senki olyannal, akitől félned kellene. Kétszáz embered van.

- Igaz. De másoknak lehet, hogy több. Az uram azt mondta, vigyelek el biztonságban nemes atyádhoz, és én pontosan ezt akarom tenni.

Már jártam erre - tűnődött Jaime néhány mérfölddel később, amikor egy elhagyott malom mellett haladtak el a tó partján. Gaz nőtt most ott, hol egykor a molnár leánya mosolygott szégyenlősen le rá, a molnár pedig azt kiáltotta, hogy „A torna a másik irányban van, ser!”. *Mintha nem tudtam volna.*

Aerys király hatalmas látványosságot kreált Jaime felavatásából. A királyi pavilon előtt mondta el az esküjét, a zöld fűvön térdepelt fehér páncéljában, miközben a fél birodalom őt figyelte. Amikor Ser Héttorony Gerold talpra állította és a vállára terítette a fehér palástot, a nézősereg üdvrivalgásban tört ki. Jaime még most, ennyi évvel később is emlékezett a hangzavarra. De Aerys kedve még aznap éjjel megsavanyodott, és közölte, hogy nincs szüksége hét Királyi Testőrre itt, Harrenhalban. Jaime azt a parancsot kapta, hogy térjen vissza Királyvárba, és őrizze a királynét meg a kis Viserys herceget, akik otthon maradtak. Aerys még akkor is hajthatatlannak bizonyult, amikor a Fehér Bika felajánlotta, hogy ellátja ezt a szolgálatot azért, hogy Jaime sorompóba léphessen Lord Whent tornáján.

- Itt nem szerezhetsz dicsőséget - mondta a király. - Már az enyém, nem Tywiné, és úgy szolgál, ahogy jónak látom. Én vagyok a király, én uralkodom, ő engedelmeskedik.

Jaime ekkor értette meg először. Nem karddal és lándzsával nyerte el a fehér köpönyeget, sem a Királyerdei Testvériség ellen tanúsított vitézségével. Aerys azért választotta ki őt, hogy felboszszantsa az apját, és megfossza az örökösétől.

Még most is, ennyi évvel később is megkeseredett a gondolattól. Akkor pedig, amikor dél felé lovagolt új fehér palástjában, hogy egy üres kastélyt őrizzen, majdnem elviselhetetlen volt. Ha teheti, ott helyben letépi a palástot, de már késő volt. Elmondta a szavakat a fél világ füle hallatára, és a Királyi Testőrség lovagja élete végéig szolgál.

Qyburn csatlakozott hozzá.

- A kezed gyötör?

- A kezem hiánya gyötör. - Reggelente volt a legnehezebb. Álmaiban teljes volt, és minden áldott reggel, ahogy ott hevert félálomban, érezte, ahogy ujjai mozognak. *Csak rémálom volt* - suttogta egy hang belül, még mindig hitetlenül -, *csak rémálom*. De aztán kinyitotta a szemét.

- Úgy hallottam, látogatód volt tegnap éjjel - mondta Qyburn. - Remélem, élvezted.

Jaime hűvösen végigmérte a mestert.

- Nem árulta el, ki küldte.

A mester szerényen elmosolyodott.

- A lázad javarészt elmúlt, és úgy gondoltam, talán jól jönne egy kis testgyakorlás. Paia nagyon ügyes, nemde? És nagyon... készséges is.

Az biztos, hogy készséges volt. Olyan gyorsan siklott be az ajtaján és ki a ruhájából, hogy Jaime azt hitte, még mindig álmodik.

Csak amikor a nő becsusszant a takarója alá és a jó kezét a mellére vonta, akkor ébredt fel. Tényleg csinos kis jószág volt.

- Kicsi lányka voltam még, amikor eljöttél Lord Whent tornájára és a király odaadta neked a palástodat - vallotta be. - Olyan szép voltál tetőtől talpig fehérben, és mindenki arról beszélt, milyen bátor lovag vagy! Néha, amikor férfival vagyok, behunyom a szemem, és azt képzelem, hogy te vagy rajtam sima bőröddel és aranyfürtjeiddel. Sohasem hittem volna, hogy egyszer tényleg megkaplak.

Ezután nem volt könnyű elküldeni, de Jaime megtette. *Van asszonyom* - emlékeztette magát.

- Mindenkinek küldesz lányokat, akit megpiócázol? - kérdezte Qyburnt.

- Általában Lord Vargo küldi hozzám őket. Úgy szereti, ha megvizsgálom a lányokat, mielőtt... nos, elég az hozzá, hogy egyszer elővigyázatlanul szeretett, és ezt nem kívánja megismétel-

ni. De ne félj, Paia egészséges. Ahogy a te tarthi hölgyed is.

Jaime élesen rámeredt.

- Brienne?

- Igen. Az aztán erős lány. És a szüzessége még érintetlen. Tegnap este legalábbis még így volt - kuncogott Qyburn.

- Őt is elküldte hozzád, hogy vizsgáld meg?

- Természetesen. Lord Vargo, hogy is mondjam... finnyás.

- Van ennek köze a váltságdíjhoz? - kérdezte Jaime. - Az apja bizonyítékot akar, hogy még mindig szűz?

- Hát nem hallottad? - Qyburn vállat vont. - Madár érkezett Lord Selwyntől. Válaszolt a levelemre. Az Esthajnalcsillag háromszáz aransárkányt ajánl cserébe a lánya biztonságos hazatéréseért. Én mondtam Lord Vargónak, hogy Tarthon nincsenek zafirok, de nem hallgatott rám. Meg van győződve róla, hogy az Esthajnalcsillag be akarja csapni.

- Háromszáz sárkány még egy lovagért is szép váltságdíj. A kecskének el kellene fogadnia azt, amit kaphat.

- A kecske Harrenhal ura, és Harrenhal ura nem megy bele kicsinyes alkudozásokba.

A hír felbosszantotta, bár úgy vélte, látnia kellett volna előre. *A hazugság megvédett egy ideig, némbér. Legalább ennyiért hálás lehetsz.*

- Ha a szüzessége is olyan kemény, mint a többi része, a kecske beletöri a farkát, amikor megpróbál bejutni - tréfálkozott. Úgy ítélte, Brienne elég erős hozzá, hogy túléljen egy-két erőszaktevést, ha viszont túl hevesen ellenkezik, Vargo Hoat esetleg nekilát a keze és lába lecsapkodásának. *És ha így is van, miért kellene, hogy érdekeljen engem? Talán még most is meglenne a karom, ha akadékoskodás nélkül nekem adja Cleos kardját. Azzal az első csapással majdnem ő maga vágta le a lány lábát, de azután többet kapott tőle, mint szeretne volna. Lehet, hogy Hoat nem tudja, milyen rettenetes erő van benne. Jobb lesz, ha vigyáz, mert a lány még ki találja tekerni azt a cingár nyakát. Hát nem lenne gyönyörű?*

Qyburn társasága kezdte fárasztani, ezért Jaime előreügetett az oszlop elejére. Walton előtt egy Nage nevezetű kis termetű, gömbölyű, bolhaszerű északi lovagolt a békelobogóval, szivárványcsikós, hétfarkú zászlóval, amelyet hétágú csillaggal díszített rúdra erősítettek.

- Nektek, északiaknak nem másfajta békelobogó alatt kellene lovagolnotok? - kérdezte Waltont. - Mit jelent nektek a Hét?

- Déli istenek - felelte a férfi -, de nekünk most déli béke kell, hogy biztonságban az apádhoz kísérhessünk.

Az apám. Jaime nem tudta, vajon az apja megkapta-e a kecske váltságdíj-követelését elrothadt kezével vagy anélkül. *Mit ér egy kardforgató kardforgató keze nélkül? Kaszter-hegy aranyának felét? Háromszáz sárkányt? Vagy semmit?* Az apja sohasem hagyta, hogy az érzelmek megingassák. Tywin Lannister apja, Lord Tytos egyszer bebörtönözte egyik engedetlen zászlóhordozóját, Lord Tarbecket. A rettenthetetlen Lady Tarbeck válaszul foglyul ejtett három Lannistert, köztük az ifjú Staffordot. „Küldjétek vissza uramat és szerelmemet, különben ezek hárman felelnek minden bajért, ami őt éri!” - írta az asszony Kaszter-hegynek. Az ifjú Tywin azt javasolta az apjának, hogy küldje vissza Lord Tarbecket három darabban. Lord Tytos azonban szelídebb oroslán volt, így Lady Tarbeck nyert még néhány évet tökfilkó ura számára, Stafford pedig megházasodott, sokasodott és tovább csetlett-botlott egészen Ökörházáig. Tywin Lannister azonban kitartott, megingathatatlanul, mint maga Kaszter-hegy. *És most törpe fiad mellé van egy nyomorék is, uram. Mennyire fogod ezt utálni...*

Az út egy leégett falun át vezetett. A helyet szemmel láthatóan már legalább egy éve vagy még régebben gyújtották fel. A megfeketedett viskók tető nélkül álltak, a környező földeket derékmagasságig felverte a gaz. Acéllábú megálljt vezényelt, hogy megítathassák a lovakat. *Ezt a helyet is ismerem* - gondolta Jaime, miközben a kút mellett várakozott. Ahol most csak néhány alapkő meg egy kémény látszott, valaha fogadó állt, s ő betért oda egy korsó sörre. Egy sötét szemű felszolgálólány sajtot és almát hozott neki, a fogadós azonban nem volt hajlandó elfogadni

a pénzét.

- Nagy megtiszteltetés, hogy a Királyi Testőrség lovagját láthatom vendégül hajlékomban, ser! - mondta a férfi. - Ezt még az unokáimnak is el fogom mesélni!

Jaime szemügyre vette a dudvából kiemelkedő kéményt, és eltűnődött, vajon megérte-e a fogadós unokái születését. *Elmondta nekik, hogy a Királyölő egyszer a sörét itta, a sajtját és az almáját ette, vagy szégyellte bevallani, hogy hozzám hasonlókat etetett?* Nem mintha valaha is megtudhatná. Aki felgyújtotta a falut, minden bizonnyal végzett az unokákkal is.

Érezte, hogy fantomujjai ökölbe szorulnak. Amikor Acéllábú azt mondta, hogy talán tüzet gyújthatnának és haraphatnának néhány falatot, Jaime megrázta a fejét.

- Nem tetszik ez a hely. Továbbmegyünk.

Estére elhagyták a tavat, és egy keréknyomokkal borított ösvényt követtek egy tölgy- és szilfaerdőn át. Jaime csonkja tompán lüktetett már, mire Acéllábú úgy döntött, hogy tábort vernek, de Qyburn szerencsére hozott magával egy tömlő álombort. Mialatt Walton felállította az öröket, Jaime elnyújtózott a tűz közelében, egy fatuskóra összetekert medvebőrt terített párna gyanánt. A néember bizonyára azt mondta volna, hogy egyen, mielőtt elalszik, hogy megőrizze az erejét, de most inkább fáradt volt, mint éhes. Lehunyta a szemét, és Cerseiről szóló álomban reménykedett. A lázalmok mindig olyan élethűek...

Egyedül, meztelenül állt, ellenségektől körülvéve, s mindenfelől kőfal szorította. A Hegy, jött rá. Érezte a kő mérhetetlen tömegét a feje fölött. Otthon volt. Otthon, egészként.

Felemelte a jobb karját, és megmozgatta az ujjait, hogy érezze a bennük rejlő erőt. Majdnem olyan jó volt, mint a szeretkezés. Mint a vívás. Négy ujj és egy hüvelykujj. Csonkításról álmódott, de ez nem igaz. Szinte elszédült a megkönnyebbüléstől. *A kezem, a jó kezem!* Amíg egész volt és egészséges, semmi sem árthatott neki.

Körülötte tucatnyi magas, sötét alak állt, arcukat kámzsás leplek rejtették, kezükben lándzsa.

- Kik vagytok? - förmedt rájuk. - Mi dolgotok Kaszter-hegyben?

Az alakok nem feleltek, csak lándzsájuk hegyével terelték. Nem volt más választása, el kellett indulnia lefelé. Kanyargó folyosón haladtak, keskeny lépcsőit magából az élő sziklából faragták ki, egyre mélyebbre és mélyebbre. *Felfelé kell mennem* - mondogatta magában -, *felfelé, nem lefelé. Miért megyek lefelé?* Odalent a föld mélyén a végzete várt rá, ezt az álom bizonyosságával tudta. Valami sötét és rettenetes leselkedett ott, valami, ami őt akarta. Megpróbált megállni, de a lándzsák továbblökődtek. *Ha nálam lenne a kardom, semmi sem árthatna nekem.*

A lépcső hirtelen véget ért, és sötét üresség fogadta. Jaime roppant teret érzett maga előtt. Megtorpant, egy pillanatig a semmi szélén egyensúlyozott, majd lándzsahegy dőfött a hátába, és a mélységbe taszította. Felkiáltott, de a zuhanás nem tartott sokáig. Négykézláb ért földet lágy, sekély vízben. Kaszter-hegy alatt voltak vízzel teli barlangok, de ez ismeretlen volt a számára.

- Miféle hely ez?

- A te helyed - visszhangzott a felelet. A hang visszaverődött, száz hang lett belőle, ezer hang, az összes Lannister hangja Eszes Lann óta, aki az idők hajnalán élt. De a legerősebben az apja hangját hallotta, s Lord Tywin mellett ott állt a nővére is, sápadtan és gyönyörűen, kezében égő fáklyával. Joffrey is ott volt, a fiú, akit együtt teremtettek, s mögöttük még tucatnyi sötét alak aranyszínű hajjal.

- Nővérkém, miért hozott ide bennünket apánk?

- Bennünket? Ez a te helyed, fivérem. Ez a te sötétséged. - A kezében tartott fáklya volt az egyetlen fényforrás a csarnokban. Cersei megfordult, és távozni készült.

- Maradj velem! - kérlelte Jaime. - Ne hagyj egyedül idelent! - De ők csak mentek. - Ne hagyjatok itt a sötétben! - Valami iszonyat élt idelent. - Legalább adjatok egy kardot!

- Adtam neked kardot - mondta Lord Tywin.

A lábánál hevert. Jaime addig kutatott a víz alatt, míg az ujjai rá nem fonódtak a fegyver markolatára. *Amíg kard van a kezemben, semmi sem árthat nekem.* Ahogy felemelte, halovány lángnyelv villant a hegyénél, végigkúszott a pengén, s alig egyujjnyira állt meg a markolattól. A tűz az acél színébe öltözött; már ezüstös, kék fénnel égett, a homály meghátrált előtte. Jaime össze-

húzta magát, a fülét hegyezte, lassan körbefordult, készen bármire, ami előugorhat a sötétségből. A víz a csizmájába folyt; a bokájaig ért, rettenetesen hideg volt. *Óvakodj a víztől* - figyelmeztette magát. - *Ki tudja, mi él benne, ki tudja, milyen rejtett mélységek lappanganak a felszín alatt...*

A háta mögött hangos csobbanást hallott. Jaime megpördült a hang irányába... de a halvány fényben csak Tarthi Brienne-t látta, kezén súlyos láncok.

- Megfogadtam, hogy vigyázok rád - mondta a néember makacsul. - Esküt tettem. - Meztelenül Jaime felé emelte a karjait. - Ser! Kérlek! Ha volnál olyan jó...

Az acélgyűrűk úgy váltak szét, mint a selyem.

- Egy kardot! - könyörgött Brienne, és hirtelen ott termett, hüvelyestül, szíjastul, mindenestül. A lány felcsatolta vastag derekára. A fény olyan gyenge volt, hogy Jaime alig tudta kivenni őt, bár mindössze néhány lábnyira álltak egymástól. *Ebben a fényben akár gyönyörű is lehetne. Ebben a fényben akár lovas is lehetne.* Brienne kardja is lángra kapott, ezüstös, kék fénnel égett. A sötétség még egy kicsit hátrébb húzódott.

- A lángok addig égnek, míg életben vagytok - hallotta Cersei hangját. - Ha kialszanak, nektek is végetek.

- Nővérem! - ordította. - Maradj velem! Maradj!

Nem érkezett más felelet, csak a távolodó léptek zaja.

Brienne néhányszor megsuhintotta a kardját, a vibráló, reszketeg lángokat figyelte. Az égő penge tükörképe a sima, fekete víztükrön csillant a lábainál. Ugyanolyan magas és erős volt, ahogy emlékezett rá, de Jaime-nek úgy tűnt, valahogy nőiesebb az alakja.

- Medvét tartanak idelent? - Brienne lassan, óvatosan mozgott a karddal a kezében. Lépett, megfordult, hallgatózott. Minden lépését halk csobbanás kísérte. - Vagy barlangi oroszlánt? Dér-farkasokat? Valami medvét? Mondd meg, Jaime! Mi él idelent? Mi él a sötétben?

- A végzet. - Semmi medve, tudta jól. Semmi oroszlán. - Csak a végzet.

A nagydarab néember sápadt és elszánt volt a kardok hideg, ezüstösen kék fényében.

- Nem tetszik ez a hely.

- Én magam sem kedvelem. - A pengék kis fényszigeteket képeztek, de körülöttük mindenfelé a sötétség végtelen tengere hömpölygött. - Nedves a lábam.

- Visszamehetnénk arra, amerre lehoztak bennünket. Ha felállsz a vállamra, könnyen elérheted az alagút száját.

Akkor követhetném Cerseit. Érezte, hogy a pusztá gondolatra is megkeményedik, így elfordult, nehogy Brienne meglássa.

- Figyelj! - A lány a vállára tette a kezét, s Jaime összerezzen a váratlan érintéstől. - Jön valami! - Brienne felemelte a kardját, és balra mutatott. - Ott...

Jaime a homályba meredt, nemsokára ő is meglátta. Valami mozgott a sötétben, nem tudta kivenni, mi az...

- Egy lovas! Nem, kettő! Két lovas, egymás mellett!

- Itt lent, a Hegy alatt? - Ennek semmi értelme sem volt. Mégis két lovas érkezett sápadt lovakon, ember és állat egyaránt felpáncélozva. A csatamének lassú lépésben bukkantak elő a sötétségből. *Nem csapnak zajt* - döbrent rá Jaime. - *Nem csobbannak, nem cseng a fém, nem koppan a patkó!* Eszébe jutott Eddard Stark, amint végiglovagolt Aerys némaságba burkolózó tróntermén. Csak a tekintete beszélt, egy nagyúr hűvös, szürke, ítélettől súlyos tekintete.

- Te vagy az, Stark? - kiáltotta Jaime. - Gyere elő! Nem félttem tőled éltedben, nem félek tőled holtodban sem!

Brienne megérintette a karját.

- Még többen vannak.

Ő is látta. Mintha mindegyikük hófehér páncélt viselt volna, vállukon ködszalagok lobogtak. Sisakrostélyukat leeresztették, de Jaime Lannisternek nem kellett látnia az arcukat, hogy felismerje őket.

Öten közülük a testvérei voltak. Oswell Whent és Jon Darry. Lewyn Martell, Dorne hercege. A Fehér Bika, Héttorony Gerold, Ser Arthur Dayne, a Hajnal Kardja. És mellettük, ködbe és bá-

natba burkolózva, hosszú, lobogó hajjal lovagolt Rhaegar Targaryen, Sárkánykő hercege, a Vastrónus törvényes örököse.

- Nem ijedek meg tőletek! - kiáltotta, körbepördült, ahogy a lovasok szétváltak és bekerítették. Nem tudta, melyikükkel nézzen szembe. - Megküzdök veletek egyenként vagy egyszerre is! De ki áll ki a néemberrel? Megharagszik, ha kihagyjátok!

- Megesküdtem, hogy vigyázok rá! - mondta a lány Rhaegar árnyának. - Szent esküvel fogadtam!

- Mi mindannyian esküt tettünk - mondta Ser Arthur Dayne végtelen szomorúsággal.

Az árnyak leszálltak kísértetlovaikról. Nesztelenül vonták ki kardjukat.

- Fel akarta gyújtani a várost! - mondta Jaime. - Hogy Robertnek csak hamu maradjon.

- A királyod volt - mondta Darry.

- A védelmére esküdtél - tette hozzá Whent.

- És a gyermekei oltalmazására is - szólt Lewyn herceg.

Rhaegar herceg hideg fénnel izzott, hol fehéren, hol vörösen, hol sötéten.

- A te kezekben hagytam a feleségemet és a gyermekeimet.

- Nem gondoltam, hogy bántani fogja őket! - Jaime kardja most halványabban égett. - A királlyal voltam...

- Végeztél a királlyal - mondta Ser Arthur.

- Elvágta a torkát - suttopta Lewyn herceg.

- A királyét, kinek az életedet ajánlottad - mondta a Fehér Bika.

A pengén futkosó lángok reszketni kezdtek, és Jaime-nek eszébe jutottak Cersei szavai. *Ne!* A rettegés ujjai a torkára fonódtak. Aztán kardja sötétbe borult, csak Brienne-é izzott még, amikor a szellemek rájuk rontottak.

- Ne! - ordította. - Ne! Ne! Ne! Neeeeeeeeeeeeee!

Dübörgő szívvel riadt fel, és egy ligetben találta magát a csillagfényes éjszakában. Epe ízét érezte a szájában, kiverte a veríték, egyszerre volt forró és jéghideg. Amikor kardforgató kezére pillantott, látta, hogy csuklója a visszataszító csonk köré tekert bőr- és vászonkötésben végződik. Hirtelen könnyek szöktek a szemébe. *Éreztem, éreztem az ujjaimban feszülő erőt és a kardmarkolat durva bőrét. A kezem...*

- Uram! - Qyburn térdelt mellette, atyáskodó arcát az aggodalom ráncai barázdálták. - Mi történt? Hallottam, hogy kiabálsz.

Acéllábú Walton is ott állt felettük, magasan, zordan.

- Mi az? Miért ordítottál?

- Álom... csak egy álom volt. - Jaime egy pillanatig értetlenül bámulta a tábornok körülöttük. - A sötétben voltam, de megvolt a kezem. - Megint lepillantott a csonkra, és újra elfogta a rosszullét. *Nincs olyan hely a Hegy alatt* - gondolta. A gyomra savanyú volt és üres, a feje hasogatott, ahol a fatöknék támasztotta.

Qyburn megtapintotta a homlokát.

- Még mindig van egy kis lázad.

- Lázálom. - Jaime feléje nyújtotta a karját. - Segíts! - Acéllábú Walton megragadta a jó karjánál fogva, és talpra állította.

- Még egy kupa álombort? - kérdezte Qyburn.

- Nem. Ma éjjelre eleget álmodtam. - *Mennyi idő lehet vissza még hajnalig?* Valahonnan tudta, ha újra behunyja a szemét, megint azon a sötét, nedves helyen találja magát.

- Akkor máktejet? És valamit a lázadra. Még mindig gyenge vagy, uram. Aludnod kell. Pi-hened.

Ez az utolsó dolog, ami szándékomban áll. A hold sápadt fénybe vonta a fatöknöt, amelyen Jaime a fejét nyugtatta. A moha olyan vastagon nőtte be, hogy korábban nem vette észre, de most látta, hogy a fa fehér. Deres jutott az eszébe, és Ned Stark szívfája. *Nem ő volt az. Nem lehetett ő.* A tuskó halott volt, ahogy Stark és a többiek, Rhaegar herceg, Ser Arthur és a gyerekek is. *És Aerys. Aerys a legholtabb mind közül.*

- Hiszel a kísértetekben, mester? - kérdezte Qyburnt.

A férfi arca különös kifejezést öltött.

- Egyszer a Fellegvárban bementem egy üres terembe, és egy üres széket találtam ott. Mégis tudtam, hogy alig egy perccel azelőtt még egy asszony volt odabent. A párna benyomódott, ahol ült, még mindig meleg volt, és az illata is ott függött a levegőben. Ha otthagyjuk az illatunkat, amikor kimegyünk egy szobából, valami a lelkünkéből is itt kell hogy maradjon, amikor itt hagyjuk az életet, nem? - Qyburn széttárta a karját. - A nagymestereknek azonban nem tetszettek a gondolataim. Vagyis Marwynnak igen, de ő volt az egyetlen.

Jaime beletúrt a hajába.

- Walton! - fordult a kapitányhoz. - Nyergeld fel a lovakat! Vissza akarok menni.

- Vissza? - Acéllábú kétkedően nézett rá.

Azt hiszi, megőrültem. Talán igaza is van.

- Valamit Harrenhalban felejtettem.

- Az most már Lord Vargóé. Övé meg a Véres Komédiásaié.

- Kétszer annyi embered van, mint neki.

- Ha nem viszlek el az apádhoz, ahogy a parancs szól, Lord Bolton megnyúz engem. Továbbmegyünk Királyvárba.

Jaime valaha mosollyal és fenyegetéssel felelt volna, a félkezű nyomorékok azonban nem keltenek túl nagy félelmet. Eltűnődött, mit tenne a fivére. Tyrion biztosan találna megoldást.

- A Lannisterek hazudnak, Acéllábú. Lord Bolton nem mondta neked?

A férfi gyanakodva méregette.

- És ha igen?

- Ha nem viszel vissza Harrenhalba, könnyen lehet, hogy nem olyan dalt fogok énekelni az apámnak, amelyet a Rémvölgy ura hallani szeretne. Még azt is mondhatom, hogy Bolton parancsára vágták le a karomat, a penge pedig Acéllábú Walton kezében volt.

Waltonnak tátva maradt a szája.

- Ez nem igaz!

- Nem, de vajon kinek hisz majd az apám? - Jaime rávette magát, hogy mosolyogjon, ahogy még akkor mosolygott, amikor a világon semmi sem ijeszthette meg. - Mennyivel könnyebb volna, ha egyszerűen visszamennénk. Nemsokára megint úton lehetnénk, és én olyan dalt éneklek Királyvárban, hogy nem hiszel majd a füleidnek! Megkapod a lányt, és egy szép kövér erszény aranyat köszönethéppen.

- Aranyat? - Waltonnak tetszett a dolog. - Mennyi aranyat?

Megvagy.

- Nos, mennyit szeretnél?

Mire a nap felkelt, ismét félúton jártak Harrenhal felé.

Jaime sokkal keményebben hajszolta a lovát, mint az előző napon, és Acéllábú északi katonával kénytelen volt lépést tartani vele. Még így is dél volt, mire elérték a tó partján álló kastélyt. Az óriási falak és az öt roppant torony feketén és vészjóslóan emelkedtek az esővel fenyegető, komor égbolt háttere előtt. *Olyan halottnak tűnik.* A falak üresek voltak, a kapukat becsukták és elreteszelték, magasan a barbakán felett azonban magányos, ernyedte lobogó lógott. Jaime tudta, hogy Qohor fekete kecskéje az. Tölcsért formált a tenyeréből.

- Ti odabent! Nyissátok ki a kapukat, vagy berúgom őket!

Csak azután jelent meg egy fej a mellvéden, hogy Qyburn és Acéllábú hangja is csatlakozott Jaime-éhez. Rájuk meredt, majd eltűnt. Nem sokkal ezután hallották, ahogy felhúzzák a csapórácot. A kapuszárnyak kitérültek, és Jaime Lannister átlovagolt alattuk, fel sem pillantva a gyilokrésekre. Félt, hogy a Kecske esetleg nem engedi be őket, de úgy látszott, a Bátor Bajtársak még mindig szövetségként tekintenek rájuk. *A bolondok.*

A külső udvar elhagyatott volt; csak a hosszú, palatetős istállóban mutatkoztak az élet jelei, de Jaime-et most nem érdekelték a lovak. Megállt és körülnézett. Valahonnét a Kísértettorony mögül zajokat hallott, és fél tucat nyelven hangzó kiáltásokat. Acéllábú és Qyburn felzárkóztak

mellé.

- Fogd, amiért visszajöttél, s induljunk! - sürgette Walton. - Nem akarok bajt a Komédiásokkal.

- Mondd az embereidnek, hogy tartsák a kezüket a kardjuk markolatán, és akkor a Komédiások sem akarnak majd bajt veled! Kettő az egyhez, emlékszel? - Jaime felkapta a fejét. A távolban üvöltés hallatszott, halk, de bösz. A hang visszaverődött Harrenhal falairól, és a röhögés felduzzadt, mint a tenger. Azonnal tudta, mi történik. *Lehet, hogy későn érkezünk?* A gyomra összerándult. Megsarkantyúzta a lovát, keresztülvágtatott a külső udvaron, át az íves kőhíd alatt, megkerülte a Siratótornyot, és végigcsörtetett a Folyókó Udvaron.

A némbert a medveveremben találták.

Fekete Harren király még a medveviadalait is fényűzően akarta megrendezni. A verem tíz méter átmérőjű és öt méter mély volt. Kőfalak szegélyezték, az alját homokkal szórták fel, odafent pedig hat márvány padsor helyezkedett el. Ahogy Jaime egyetlen leugrott a nyeregből, látta, hogy a Bátor Bajtársak csak az ülőhelyek negyedrészt foglalják el. A zsoldosok annyira elmerültek a látványosságban, hogy csak a verem túlsó oldalán ülők vették észre a megérkezésüket.

Brienne még mindig ugyanazt a méretén aluli köntöst viselte, amelyet Roose Bolton vacsorájához adtak rá. Nem volt sem pajzsa, sem mellvértje, sem sodronyinge, még kemény bőrruhája sem, csak a rózsaszín szatén és a myri selyem. A Kecske talán úgy gondolta, szórakoztatóbb, ha női ruhában van. A ruha nagy része már rongyokban lógott, bal karja vérzett a medve karmának nyomán.

Legalább egy kardot adtak neki. A némbert fél kézzel fogta a fegyvert, és oldalazva próbálta tartani a távolságot maga és az állat között. *Ez nem jó, a verem túl kicsi.* Támadnia kellett volna, gyorsan véget vetni az egésznek. A jó acél bármilyen medvével szembeszállhat. Brienne azonban, úgy látszott, fél közeledni. A Komédiások sértéseket és trágár javaslatokat zúdítottak rá.

- Ehhez semmi közünk - figyelmeztette Acéllábú Jaime-et. - Lord Bolton azt mondta, a némbert az övék, azt tesznek vele, amit akarnak.

- A neve Brienne. - Jaime lesietett a lépcsőn az elképedt zsoldosok előtt. Vargo Hoat a várúr helyét foglalta el a legalsó sorban. - Lord Vargo! - kiabálta túl a lármát.

A qohori majdnem kiöntötte a borát.

- Kilályölő! - Arcának bal oldalát egyetlen kötés fedte, a vásznat vérfoltok pettyezték a füle fölött.

- Hozd ki onnét!

- Maiadj ki ebből, Kilályölő, ha nem akalsz még ety conkot! - A füléhez emelte a kupát. - A nőstény lehalapta a fülem. Nem coda, hogy az apja nem vált ki ety ilyen szölyet.

Hatalmas ordítás hallatszott, Jaime megpördült. A medve legalább nyolc láb magas volt. *Cregor Clegane bundában, bár ennek valószínűleg több esze van.* A medve mancsa viszont nem ért el olyan messzire, mint a Hegy irtózatos pallosával.

Az állat haragosan felüvöltött, kivillantotta hatalmas, sárga agyarakkal teli pofáját, ismét négykézlábra ereszkedett, és megindult Brienne felé. *Ott az esély* - gondolta Jaime. - *Sújts le! Most!*

A némbert azonban ehelyett szűrni próbált, de hatástalanul. A medve visszahőkölt, majd morogva megint megindult. Brienne kitért balra, és megint a medve pofája felé dőft. Az állat ezúttal felkapta a mancsát és félresöpörte a kardot.

Óvatos - szűrte le Jaime. Már küzdött emberek ellen. - *Tudja, hogy a kardok és lándzsák kárt tehetnek benne, de ez sem fogja sokáig távol tartani tőle.*

- Öld meg! - kiáltotta, de a hangját elnyomta a többiek ordítása. Ha Brienne meg is hallotta, nem adta jelét. Körbejárt a veremben, hátát a falnak vetve. *Túl közel van. Ha a medve a falhoz szorítja...*

A szörnyeteg egyetlen fordult, túl sokat és túl gyorsan. Brienne egy macska ügyességével irányt váltott. *Ez már az a némbert, akit én ismerem!* Odaugrott, és lecsapott a medve hátára. Az állat üvöltve a hátsó lábára emelkedett, Brienne pedig visszahátrált a falhoz. *Hol a vér?* Aztán

megértette. Hoatra förmedt.

- Bajvívó kardot adtatok neki!

A Kecske bölgve felröhögött, borral és nyállal terítve be Jaime-et.

- Hát pelsze!

- Én kifizetem a nyomorult váltságdíját! Aranyat, zafírt, amit csak akarsz! Hozd ki onnét!

- Akalod? Menj, hoszd ki magad!

Jaime így is tett.

Jó kezével megragadta a márványkorlátot, és átvette magát rajta. Gurulva ért földet a homokban. A medve a tompa puffanás irányába fordult, és szimatolva, gyanakodva szemügyre vette az új betolakodót. Jaime feltérdelt. *Most vajon mi a hét poklot csinálok?* Homokkal töltötte meg a markát.

- Királyölő? - hallotta Brienne döbbsent hangját.

- Jaime. - Felpattant, és a medve pofájába vágta a homokot. Az állat a levegőt markolta, izzó dűhvel üvöltött.

- Mit csinálsz te itt?

- Óriási ostobaságot. Mögém! - Oldalazva megindult Brienne felé, hogy a medve és a némberek közé kerüljön.

- Te állj mögém, nálam van a kard!

- Annak a kardnak se éle, se hegye. Mögém! - Észrevett valamit félíg eltemetve a homokban, és a jó kezével felkapta. Emberi állkapocs, látta. Itt-ott még lógott rajta némi zöldes, kukacoktól hemzsegő húscsapat. *Elbűvölő. Vajon kinek az arcát tartom a kezemben?* A medve közelebb óvakodott, ezért Jaime meglendítette a karját, és a csontot hússostul-kukacostul elhajította az állat feje felé. Egy jó méternyivel elvétette a célt. *Nyugodtan levághatnám a bal karomat is, amennyi hasznom van belőle.*

Brienne megpróbálta megkerülni, de Jaime kirúgta alóla a lábát. A lány elvágódott a homokban, kezében a haszontalan karddal. Jaime rávetette magát, a medve pedig rájuk rontott.

Mély, pendülő hang hallatszott, és a szörnyeteg bal szeme alól hirtelen tollas végű nyílvesző nőtt ki. Nyitott szájából nyál és vér csorgott. A következő pillanatban egy másik nyílvesző talált el a lábát. A medve felüvöltött és ágaskodott. Megint meglátta Jaime-et és Brienne-t, nehézkesen megindult feléjük. Még több számszerij csattant, a szögletes vashegyek átszakítottak bundát és húst. Az íjászok aligha hibázhattak ilyen közlelről. A vesszők egy buzogány erejével sújtottak le a medvére, de az tett előre még egy lépést. *Szegény, ostoba, bátor dög.* Amikor az állat feléje kapott, Jaime eltáncolt az útjából, kiabált és homokot rugdalt felé. A medve kínozója után fordult, és még két nyilat kapott a hátába. Még egy utolsó, mély, gurgulázó hörgést hallatott, aztán leroskadt a hátsó lábaira, elterült a véráztatta homokban, és nem mozdult többé.

Brienne lihegve feltérdelt, kezében még mindig a kardot szorongatta. Acéllábú számszerijászai felhúzták a fegyvereiket és újratöltöttek, miközben a Véres Komédiások szitkokat és fenyegetéseket szórtak feléjük. Jaime látta, hogy Rorge és Három Lábujjú kezében penge villan, Zollo pedig kitekeri a korbácsát.

- Megölted a medvémet! - rikoltotta Vargo Hoat.

- Te is ugyanezt kapod, ha nem nyugszol! - vágott vissza Acéllábú. - Elvisszük a némbert!

- A neve Brienne - mondta Jaime. - Brienne, a tarthi szűz. Remélem, még mindig szűz vagy?

A lány széles, egyszerű arca elvörösödött.

- Igen.

- Ó, nagyszerű - sóhajtotta Jaime. - Én csak szüzeket vagyok hajlandó megmenteni. -Majd Hoathoz fordult. - Megkapod a váltságdíjadat. Mind a kettőnkért. Egy Lannister megfizeti az adósságait. Most hozz kötelet, és húzz ki innét bennünket!

- Baszd meg! - mordult fel Rorge. - Öld meg őket, Hoat! Öld meg, vagy később bánni fogod, hogy nem tetted meg!

A qohori habozott. Az embereinek a fele részeg volt, az északiak színjőzanok, ráadásul kétszer annyi volt belőlük. A számszerijászok egy része mostanra újra is töltötte a fegyverét.

- Hússzátok ki őket! - szólalt meg végül, Jaime-nek pedig ezt mondta: - Úty döntöttem, ketyes leszek. Mondd meg nemesz atyátnak!

- Megmondom, uram. - *Nem mintha számítana bármit is.*

Amikor már jó egymérföldnyire maguk mögött hagyták Harrenhalt, és kívül kerültek az íjászok lőtávólából, Acéllábú Walton szabadjára engedte a dühét.

- Megőrültél, Királyölő?! Vagy meg akartál halni? Senki sem szállhat szembe egy medvével a puszta kezével!

- Egy puszta kézzel és egy puszta csonkkal - javította ki Jaime. - De reménykedtem benne, hogy megölöd a szörnyeteget, mielőtt ő öl meg engem. Máskülönben Lord Bolton meghámozott volna, mint egy narancsot, nem igaz?

Acéllábú kereken bolond Lannisternek nevezte, megsarkantyúzta a lovát, és elviharzott az oszlop eleje felé.

- Ser Jaime? - Brienne még a mocskos, rózsaszín szaténban és a rongyos selyemben is inkább köntösbe bújtatott férfinak látszott, mint igazi nőnek. - Hálás vagyok, de... már messze jártál. Miért jöttél mégis vissza?

Tucatnyi csípős megjegyzés ötlött fel benne, egyik kegyetlenebb a másiknál, de Jaime csak megvonta a vállát.

- Rólad álmodtam - felelte.

CATELYN

Robb háromszor is elbúcsúzott ifjú királynéjától. Egyszer az Istenerdőben a szívfánál, istenek és emberek szeme előtt. Másodszor a csapórács alatt, ahol Jeyne hosszú öleléssel és még hosszabb csókkal küldte útjára, végül pedig egyóránnyira a Sziklazúzon túl, amikor a lány tajtékos lovon nyargalva megjelent, és kérlelni kezdte, hogy vigye őt is magával.

Catelyn látta, hogy Robb nagyon meghatódik, de egyúttal zavarba is jön. A nap nyirkos volt és szürke, finom eső szemerkélt, és semmit sem akart kevésbé, mint megállítani a menetet, csak hogy az esőben, fél hadserege előtt vigasztalhassa könnyező, ifjú feleségét. *Szelíden beszél hozzá* - gondolta az asszony, ahogy figyelte őket - *de belül harag feszíti.*

Mialatt a király és a királyné beszéltek, Szürke Szél ott ógyelgett körülöttük, s csak néha-néha állt meg, hogy lerázza a vizet a bundájáról és ráviczorogjon az esőre. Amikor Robb végül búcsúcsókot nyomott Jeyne arcára, kijelölt egy tucat embert, hogy kísérik vissza Zúgóba, és megint lóra ült, a rémfarkas olyan sebesen nyargalt előre, mint a kilőtt nyíl.

- Látom, Jeyne királynénak szerető szíve van - fordult Lothar Frey Catelynhez. - Akárcsak az én húgaimnak. Le merném fogadni, hogy Roslin ebben a pillanatban is az Ikrek körül táncol, és azt hajtogatja: „Lady Tully, Lady Tully, Lady Roslin Tully”! Reggel pedig már Zúgó vörös és kék színeit fogja az arcához próbálni, hogy lássa, hogyan fest majd menyegzői palástjában. - Megfordult a nyeregben, és Edmure-ra mosolygott. - De te furcsán hallgatag vagy, Lord Tully. Hogy érzel?

- Ahogy a Kőmalomnál éreztem magam, mielőtt felharsantak a harci kürtök - felelte Edmure, csak félig tréfásan.

Lothar jóízűt nevetett.

- Imádkozunk, hogy a házasságod is éppen olyan jól sikerüljön, nagyuram!

És az istenek óvjanak bennünket, ha nem! Catelyn megmoszogatta egy kicsit a lovát, és otthagya a fivérét meg Sánta Lothart egymásnak.

Ő ragaszkodott hozzá, hogy Jeyne Zúgóban maradjon, pedig Robb jobban szerette volna maga mellett tudni a lányt. Könnyen lehet, hogy Lord Walder rossz néven veszi a királyné távolmaradását a menyegzőről, a jelenléte azonban biztosan újabb sértődéshez vezetett volna, sőt szórt volna a fájó sebbe.

- Walder Frey nyelve éles, az emlékezete pedig hosszú - figyelmeztette a fiát. - Nem kétlem, hogy elég erős vagy és elviseled egy vénember szemrehányásait, ha ez hűségének az ára, de ahhoz túlságosan is hasonlítasz apádra, hogy némán tűrd, ahogy Jeyne-t sértegeti.

Ezzel Robb is kénytelen volt egyetérteni. *Mégis neheztel rám érte* - gondolta Catelyn fáradtan. - *Máris hiányzik neki a lány, és valahol engem okol, amiért nem lehet vele, bár tudja, hogy jó tanácsot kapott tőlem.*

A hat Westerlingből, akiket Robb magával hozott a Szirtből, már csak egy volt mellette: Jeyne fivére, Ser Raynald, a királyi zászlóvivő. Robb megbízta Jeyne nagybátyját, Rolph Spicert, hogy vigye el az ifjú Martyn Lannistert Aranyfogba, amint megkapja Lord Tywin beleegyezését a fogolycserébe. Ügyes húzás volt: levette a válláról a Martyn biztonsága felett érzett aggodalmat, Galbart Glover is megnyugodott, amikor meghallotta, hogy a fivére, Robett hajóra szállt Alkonyvölgnél, Ser Rolph fontos és megtisztelő feladatot kapott... Szürke Szél pedig ismét a király mellett lehetett. Ahová tartozott.

Lady Westerling Zúgóban maradt a gyermekeivel, Jeyne-nel, a kishúgával, Eleynával, és az ifjú Rohammal, Robb fegyverhordozójával, aki igencsak fájlalta, hogy nem viszik magukkal. Erre is megvolt azonban az okuk, hiszen korábban Olyvar Frey szolgált Robb mellett, és nyilván ő

is jelen lesz a nővére menyegzőjén. A helyébe lépő Rollamot nemcsak esztelenség, de faragatlanság is lett volna előtte parádéztatni. Ami Ser Reynaldot illeti, a vidám, ifjú lovag megesküdtött rá, hogy nincs olyan sértés, amivel Walder Frey képes lenne őt kihozni a sodrából. *Imádkozzunk, hogy az a néhány sértés legyen a legrosszabb, amivel szembe kell néznünk!*

Catelynt ezzel kapcsolatban is félelmek gyötörték. Az apja a Három Folyót követően többé nem bízott meg Walder Freyben, és erről az asszony sem feledkezett meg soha. Jeyne királyné Zúgó magas, erős falai mögött, a Fekete Hal védőszárnyai alatt lesz a legnagyobb biztonságban. Robb még új címet is alkotott Ser Brynden számára: ő lett a Déli Végek Örözeje. Ha valaki, hát ő tartani fogja a Három Folyót.

Catelynnek ennek ellenére hiányzott nagybátyja csontos arca, Robbnak pedig hiányozni fognak a tanácsai. Ser Brynden eddig, így vagy úgy, fia minden győzelmében szerepet játszott. Helyette Galbart Glover lett a felderítők parancsnoka. Ő is jó, hűséges és megbízható férfiú volt, ám nélkülözötte a Fekete Hal ragyogó éleselmjúségét.

Robb menetoszlopa sok mérföld hosszán nyúlt el Glover felderítőinek fedezete mögött. Az elővédet a Hordó vezette. Catelyn a főoszloppal utazott, hátukon acélba bújt lovagokat cipelő, dübörgő csatalovakkal körülvéve. Utánuk a felszerelés következett: élelemmel, takarmánnyal, tábori kellékekkel, menyegzői ajándékokkal, majd a gyalogláshoz túlságosan gyenge sebesültekkel megrakott szekerek hosszú sora húzódott Ser Wendel Manderly és a Fehér Öböl lovagjainak vigyázó tekintete alatt. Hátul birka- és kecskenyájak, vézna marhák és kisszámú, kisebesedett lábú táborkövető csöcselék vonult, leghátul Robin Flint hátvédje zárta a sort. Mögöttük ugyan sok száz mérföldre nem volt ellenség, de Robb nem akart kockázatot vállalni.

Háromezer-ötszázan voltak. Háromezer-ötszáz ember, akik vérüket ontották a Suttogó Erdőben, akik vérrrel öntözték a kardjukat a Táborok Csatájában, Ökörgázlónál, Ashemarknál, a Szirtnél és szerte a Lannisterek aranytól gazdag hegyei között. Edmure néhány barátjából álló szerény kíséretét leszámítva a Három Folyó urai hátramaradtak a Folyamvidék védelmére, míg a király vissza nem foglalja Északot. Előttük Edmure felesége és Robb következő csatája várta őket... *rám pedig két halott fiú, egy üres ágy és egy kísértetekkel teli kastély.* Lehangelő kilátás volt. *Brienne, merre jársz? Hozd vissza nekem a lányaimat, Brienne! Hozd vissza őket épségben!*

Az elindulásukkor még éppen csak szitáló eső délre lágyan, de sűrűn és kitartóan esett, és így maradt jóval az est leszállta után is. Az északiak másnap egyáltalán nem látták a napot; fejükbe húzott csuklyával lovagoltak az ólomszínű égbolt alatt, hogy a víz ne folyjon a szemükbe. Az eső most már zuhogott, az utakat sártengerré, a földeket ingoványra változtatta. A folyók megdagadtak, a fák elvesztették utolsó leveleiket is. Az állandó, ütemes dobolásban az üres csevegés több nyűgöt okozott, mint örömet, így az emberek csak akkor szólaltak meg, ha tényleg mondanivalójuk volt, s ez igen ritkán fordult elő.

- Erősebbek vagyunk, mint amilyennek látszunk, hölgyem - mondta Lady Maege Mormont lovaglás közben. Catelyn megkedvelte Lady Maege-t és legidősebb lányát, Daceyt. Úgy találta, ők megértőbbek Jaime Lannister tekintetében, mint a többiek általában. A leány magas volt és szikár, az anyja alacsony és zömök, de mindketten páncélt és cserzett bőrt viseltek, pajzsukat és kabátjukat pedig a Mormont-ház fekete medvéje díszítette. Catelyn szemében ez különös öltözéknek tűnt egy hölgy számára, Dacey és Lady Maergaery azonban harcosként és asszonyként is jobban érezték magukat a bőrükben, mint a tarthi lány valaha is.

- Minden csatában ott harcoltam az Ifjú Farkas oldalán - mondta Dacey Mormont vidáman. - Még egyet sem veszített el!

Nem, de elvesztett minden mást - gondolta Catelyn, de ezt nem lett volna helyes hangosan is megjegyezni. Az északiak nem szenvedtek hiányt bátorságban, de távol voltak otthonaiktól, és ifjú királyukba vetett hitükön kívül nem sok minden tartotta bennük a lelket. Ezt a hitet pedig mindenáron meg kell óvni. *Erősebbnek kell lennem* - korholta magát. - *Erősnek kell lennem Robbért. Ha hagyom, hogy úrrá legyen rajtam az elkeseredés, a bánat el fog emészteni. Minden ezen a házasságon múlik. Ha Edmure és Roslin boldogok lesznek egymással, ha az Elkésett Lord Frey megbékül és ereje ismét Robbéhoz társul... még így is milyen esélyünk lehet a Lannisterek és a*

Greyjoyok közt vergődve? Catelyn nem mert ezen a kérdésen tünődni, Robb azonban alig foglalkozott egyébvel. Láta, ahogy a térképeit tanulmányozza minden áldott este, táborverés után, valamiféle tervet próbál kiötlölni, amivel visszahódíthatná Északot.

A fivérét, Edmure-t más foglalkoztatta.

- Lord Waldernek azért nem minden lánya néz ki úgy, mint ő, ugye? - tünődött, ahogy magas, csíkos pavilonjában Catelynnel és a barátaival ücsörgött.

- Ennyi különböző anyával némelyik leányról kiderülhet, hogy csinos - felelte Ser Marq Piper -, de miért adna neked a vén nyomorult egy szépet?

- Semmi oka rá - bólintott Edmure mélabúsan.

Catelyn ezt már nem állhatta meg szó nélkül.

- Cersei Lannister is szép - jegyezte meg élesen. - Jobban tennéd, ha azért imádkoznál, hogy Roslin erős legyen, egészséges, eszes és hü szívé! - Azzal faképnél hagyta őket.

Edmure-nak ez nem esett valami jól. A rákövetkező napon elkerülte őt, inkább Marq Piper, Lymond Goodbrook, Patrek Mallister és az ifjú Vance-ek társaságát választotta. *Ők nem feddik meg, csak tréfából* - gondolta Catelyn, amikor aznap délután szó nélkül elvágtattak mellette. *Én mindig is kemény voltam Edmure-ral, és most még a bánat is tovább élesíti a szavaimat.* Már bánta a megrovást. Az égből amúgy is elég eső hullott, nem volt szükség arra, hogy még ő is zivatart zúdítson a nyakukba. Amellett tényleg olyan szörnyű dolog, ha egy férfi csinos feleséget kíván magának? Eszébe jutott a saját gyerekes csalódottsága, mikor először megpillantotta Eddard Starkot. A bátyja, Brandon fiatalabb változataként képzelte el őt, de tévedett. Ned alacsonyabb volt, az arca egyszerűbb, a természete komor. Udvariasan beszélt, de Catelyn a szavak mögött hűvösséget érzett, amely szöges ellentétben állt Brandonnal, kinek öröme éppoly szilaj volt, amilyen vad a haragja. Még a szerelmük is inkább kötelességszerű volt, mint szenvedélyes, amikor a férfi elvette a szüzességét. De azon az éjjelen fogant Robb. *Egy királynak adtunk életet mi ketten. A háború után pedig, Deresben, miután megtaláltam a jó szívet Ned komoly tekintete mögött, annyi szeretetben volt részem, amennyit csak egy asszony kívánhat. Miért ne találhatná meg ugyanezt Edmure Roslinban?* Az istenek úgy akarták, hogy az útjuk a Suttogó Erdőn át vezessen, ahol Robb első nagy győzelmét aratta. A keskeny völgy aljában kanyargó folyócskát követték, ahogy Jaime Lannister emberei tették azon a végzetes éjszakán. *Akkor melegebb volt - emlékezett vissza az asszony -, a fák még zöldelltek, a patak nem lépett ki a medréből.* Most lehullott falevelek tömték el a patak útját, nedves csomókban torlódtak fel a sziklák és gyökerek között, a fák pedig, amelyek egykor Robb seregét rejtették, zöld ruhájukat barna pettyes, tompa aranylevelekre és vörösre cserélték, amely rozsdára és alvadt vére emlékeztette az asszonyt. Csak a hosszú, sötét lándzsaként a felhők hasába fűrődő lucfenyők és katonafenyők viseltek zöld köntöst.

Nemcsak a fák haltak meg azóta - merengett Catelyn. A Suttogó Erdő éjszakáján Ned még élt a cellájában Aegon Magas Hegye alatt, Bran és Rickon biztonságban voltak Deres falai mögött. Theon Greyjoy Robb oldalán harcolt, és utána azzal dicsekedett, hogy majdnem összecsapott a Királyölövel. *Bár sikerült volna neki! Mennyi bajt elkerülhettünk volna, ha Lord Karstark fiai helyett Theon hal meg!*

Ahogy átvonultak a csatatéren, Catelyn itt-ott felfedezte az egykori vérontás nyomait: egy felé fordult, esővel teli sisak, egy törött lándzsa, egy ló csontjai. Az elesettek fölé néhány helyen kőhalmokat emeltek, a dögevők azonban már elvégezték a munkájukat. A kövek közül színes ruhafoszlányok és fényes fémdarabok villantak elő. Egyszer egy rábámuló arc tűnt a szemébe; a koponya formája lassan kirajzolódott a málladozó, megbarnult hús alól.

Ned jutott az eszébe. *Ő vajon hol pihent meg?* A csendes nővérek északra vitték a csontjait Hallis Mollen és egy kisszámú díszőrség kíséretével. Elérte Ned valaha is Derest, hogy elfoglalhassa a helyét a bátyja, Brandon mellett a kastély alatt húzódó sötét sírboltban? Vagy a Cailin-árok kapuja már azelőtt becsapódott, hogy Hal és a nővérek átjutottak volna rajta?

Háromezer-öttszáz lovas vonult a Suttogó Erdő mélyén húzódó völgyben, de Catelyn Stark ritkán érezte magányosabbnak magát. Minden megtett mérfölddel messzebb került Zúgótól, és hir-

telen azon kezdett tépelődni, viszontlátja-e valaha is a kastélyt, vagy sok máshoz hasonlóan az is örökre elveszett a számára.

Öt nappal később a felderítők visszalovagoltak, és jelentették, hogy a megduzzadt víz elmosta a Szépvásár melletti fahidat. Galbart Glover és két bátrabb embere a Kosgázlónál megpróbáltak lovastul átúsztatni a Kék Ágon. Két lovat elsodort a víz, és megfulladtak az egyik lovassal együtt. Magának Glovernek sikerült megkapaszkodnia egy sziklában, míg ki nem húzták.

- A folyó nem volt ilyen magas tavasz óta - mondta Edmure. - Ha pedig az eső így folytatja, még jobban megemelkedik.

- Van egy híd feljebb, Ódonkő mellett - mondta Catelyn, aki gyakran járt errefelé az apjával. - Régibb és kisebb, de ha még mindig áll...

- Már nincs ott, úrnőm - mondta Galbart Glover. - A víz még a szépvásárinál is hamarabb elmosta.

Robb Catelynre pillantott.

- Akad másik híd?

- Nincs. A gázlók pedig járhatatlanok. - Megpróbált visszaemlékezni. - Ha nem tudunk átkelni a Kék Ágon, meg kell kerülnünk Hétpatak vagy Banyaláp felé.

- Mocsár és rossz utak, vagy még azok sem - figyelmeztette őket Edmure. - Lassan jutunk majd előre, de azt hiszem, odaérünk.

- Lord Walder várni fog, ebben biztos vagyok - mondta Robb. - Lothar küldött neki egy madarat Zúgóból, tud az érkezésünkről.

- Igen, de az az ember ingerlékeny és gyanakvó természetű - vetette ellen Catelyn. - Lehet, hogy a késedelmet szándékos sértésként fogja fel.

- Jól van, akkor hát a lustaságunkért is bocsánatot kérek majd. Sajnálkozó király leszek, minden második lélegzetemmel mentegetőzni fogok. - Robb elfintorodott. - Remélem, Bolton még az esőzések előtt elindult. A Királyi út egyenesen észak felé vezet, könnyen halad majd előre. Gyalogosan is előbb ér oda az Ikrekhez, mint mi.

- Ha egyesült a két sereg és az öcsém megházasodott, azután mi lesz? - kérdezte tőle Catelyn.

- Észak. - Robb megvakarta Szürke Szél füle tövét.

- A töltésúton? A Cailin-árok ellen?

A fia titokzatosan elmosolyodott.

- Az csak az egyik út - mondta, és az asszony megértette a hangjából, hogy többet nem tud kihúzni belőle. *Egy bölcs király saját maga tanácsosa* - emlékeztette magát.

Újabb nyolcnapi szünni nem akaró eső után megérkeztek Ódonkőhöz. Egy a Kék Ágra néző domb tetején vertek tábor, az ősi folyókirályok erődjének romjai között. A vár alapkövei még álltak a gazban, így látták, hol voltak a falak és a tornyok, de a többi követ rég elhordták a helybeliek, hogy pajtákat, szentélyeket és kis erődöket építsenek belőlük. A kastély egykori udvarának közepén azonban a mellkasig érő barna fűben néhány kőrisfa alatt még mindig állt egy hatalmas, kőből faragott síremlék.

A sír fedelét eredetileg annak a férfinak a képére faragták, akinek a csontjai odalent nyugodtak, de az eső és a szél elvégezte a munkáját. A szakáll nyomai még látszottak a király arcán, az arca azonban ettől eltekintve sima volt, jellegtelen, csak nyomokban volt felfedezhető a száj, az orr, a szemek és a homlokát ékítő korona. Kezei a mellkasára fektetett kő harci pöröly nyelére fonódtak. A fegyverre valaha rovásírással rávésték nevét és történetét, de az évszázadok során ezek elkoptak. Maga a kő is repedezett volt; a sarkokon erősen mállott, itt-ott foltokban fehér zuzmó fedte, a király lábán pedig vadrózsa kúszott fel majdnem a mellkasáig.

Catelyn itt talált Robbra. A fiú komoran álldogált az egyre sűrűsödő homályban. Egyedül volt, Szürke Széllal az oldalán. Az eső végre elállt egy időre, így a király fedetlen fővel bámulta a sirt.

- Van neve ennek a kastélynak? - kérdezte halkán, amikor az asszony odament hozzá.

- Kislánykoromban az itt lakók Ódonkőnek hívták, de amikor még királyok székhelye volt, biztosan máshogy nevezték. - Egyszer itt táboroztak az apjával úton Tengerszem felé. *Petyr is velünk volt...*

- Ismerek egy dalt - tűnődött Robb. - Jenny Ódonkőből, hajában virág".

- Végül mindannyiunkból csak dalok maradnak. Ha szerencsénk van. - Aznap Jenny szerepét játszotta, még virágokat is font a hajába, Petyr pedig úgy tett, mintha ő volna a Szitakötők Hercege. Catelyn nem lehetett több tizenkét évesnél, Petyr még kisfiú volt.

Robb figyelmesen tanulmányozta a síremléket.

- Kié ez a sír?

- Itt nyugszik Tristifer, negyedik e néven, a Folyók és Dombok Királya. - Az apja egyszer elmesélte neki a történetét. - Országá a Három Folyótól a Nyakig terjedt, évezredekkel Jenny és a hercege előtt, abban az időben, amikor az Elsők királyságai egymás után omlottak össze az andalok csapásai alatt. Az Igazság Pörölyének nevezték őt. Száz csatát vívott, és ebből kilencvenkilencet megnyert, a dalnokok legalábbis így mondják, és amikor felépítette kastélyát, az a legerősebb volt egész Westeroson. - A fia vállára tette a kezét. - A századik csatájában halt meg, amikor hét andal király fogott össze ellene. Az ötödik Tristifer nem volt hozzá fogható, így nem sokára elveszett a királyság, majd a kastély, végül pedig maga a királyi ház. Ötödik Tristiferrel kihalt a Mudd-ház, amely az andalok megérkezése előtt ezer éven át uralkodott a Folyóvidéken.

- Az örököse cserbenhagyta őt. - Robb végigfuttatta az ujját a durva, viharvert kövön. - Reméltem, hogy gyermekkel hagyhatom hátra Jeyne-t... elég sokszor próbálkoztunk, de nem vagyok biztos benne...

- Nem mindig történik meg az első alkalommal. - *Bár veled akkor történt.* - Sokszor még a századikra sem. Még nagyon fiatal vagy.

- Fiatal vagyok és király - mondta Robb. - Egy királynak örökös kell. Ha meghalok a következő csatában, a királyság nem halhat meg velem. A törvény szerint Sansa a következő az örökösödési rendben, így Deres és Észak rá szállna. - Az arca megkeményedett. - Rá, és nemes férjére, Tyrion Lannisterre. Ezt nem engedhetem. Nem fogom megengedni. Az a törpe sohasem kapja meg Északot!

- Nem - helyeselt Catelyn. - Másik örököst kell kinevezned, míg Jeyne fiút nem szül neked. - Gondolkodott egy darabig. - Apád apjának nem voltak testvérei, de az ő apjának volt egy húga, aki Lord Raymar Royce egy fiatalabb fiához, a család újabb ágához ment feleségül. Három lányuk született, és mindhárman völgybeli urak asszonyai lettek. Waynwood és Corbray biztos. A legifjabb... talán Templeton, de...

- Anyám! - Robb hangja éles volt. - Felejtsd el! Az apámnak négy fia volt.

Nem felejtette el. Nem akarta ugyan eszében tartani, de attól még ott volt.

- Egy Havas nem Stark.

- Jon sokkal inkább Stark, mint valami kis uracska a Völgyből, aki sohasem látta Derest.

- Jon az Éjjeli Őrség testvére, megfogadta, hogy nem vesz feleséget és nem birtokol földeket. Akik feketét öltenek, egész életükben szolgálnak.

- Ahogy a Királyi Testőrség lovagai is. Ez mégsem akadályozta meg a Lannistereket, hogy elvegyék a fehér palástot Ser Barristan Selmytól és Ser Boros Blounttól, miután többé nem volt szükségük rájuk. Ha küldök az Őrségnek száz embert Jon helyett, szerintem megtalálják a módját, hogy felmentsék az eskü alól.

Már döntött. Catelyn tudta, milyen makacs a fia bizonyos kérdésekben.

- Egy fattyú nem örökölhet.

- Kivéve, ha királyi rendelettel törvényesítik - felelte Robb. - Erre több példa van, mint arra, hogy elengedjenek egy Felesküdtől Testvért.

- Példa - sóhajtott Catelyn keserűen. - Igen, Negyedik Aegon a halálos ágyán minden fattyát törvényesítette. Ez mennyi fájdalomhoz, bánathoz, háborúhoz és gyilkossághoz vezetett! Tudom, hogy megbízik Jonban. De megbízhat-e a fiaiban? Vagy az ő fiaikban? A Blackfyre trónkövetelők öt nemzedéken át zaklatták a Targaryeneket, míg Bátor Barristan meg nem ölte az utolsót a Kőlépcsőkön. Ha törvényesítéd Jont, soha többé nem teheted újra fattyúvá. Ha megházasodik és gyermekei születnek, Jeyne fiai sohasem lehetnek biztonságban tőlük.

- Jon sohasem ártana az én fiamnak.

- Ahogy Theon Greyjoy sem ártott Brannek és Rickonnak?
Szürke Szél felugrott Tristifer király kriptájának tetejére, és kivicsorította a fogait. Robb arca jéghideg volt.

- Ez kegyetlen és igazságtalan. Jon nem Theon.

- Te legalábbis ezért imádkozol. A hűgaidra nem gondolsz? Az ő jogaikkal mi lesz? Abban egyetérttek, hogy Észak nem juthat az Ördögfióka kezére, de mi van Aryával? A törvény szerint ő következik Sansa után... a saját hűgöd, törvényes születésű...

- ...és halott. Senki sem látta Aryát, és nem is hallottak róla, mióta lefejezték apát. Miért hazudsz saját magadnak? Arya elment, ahogy Bran és Rickon is, és Sansával is végeznek, amint a törpe gyermeket kap tőle. Egyedül Jon marad nekem. Ha utód nélkül halnék meg, azt akarom, hogy ő kövessen, mint Észak Királya. Azt reméltem, hogy támogatni fogod a döntésemet.

- Nem tehetem - rázta meg a fejét Catelyn. - Bármilyen másban, Robb. Mindenben. De nem ebben az... az ostobaságban. Ne kérd ezt tőlem!

- Nem is kell. Én vagyok a király.

Azzal Robb sarkon fordult, faképnél hagyta, mire Szürke Szél leugrott a sírról, és utánaloholt.

Mit tettem? - gondolta magában Catelyn kimerülten, ahogy ott állt egymagában Tristifer kő-sírja előtt. *Először feldühítem Edmure-t, most pedig Robbot, pedig nem csinállok mást, csak ki-mondom az igazságot. Oly törékenyek hát a férfiak, hogy nem bírják elviselni?* Talán sírva fakad, ha az ég nem kezdi rá helyette is. Visszament a sátrába, leült és a csendet hallgatta.

Az elkövetkezendő napokban Robb mindenütt ott volt. Az elővéd élén lovagolt a Hordóval, felderítőútra ment Szürke Széllal, visszavágtatott Robin Flinthez a háttérben. Az emberek büszkén mondogatták, hogy az Ifjú Farkas van legelőször talpon reggel, és ő alszik el legutoljára éjszaka, de Catelyn abban sem volt biztos, hogy alszik egyáltalán. *Lassan olyan szikár és kiéhezett lesz, mint a rémfarkasa.*

- Hölgyem! - szólította meg egy reggel Maega Mormont, ahogy a kitaróan hulló esőben lovagoltak. - Komornak tűnsz. Valami nincs rendben?

Nemes férjem halott, éppúgy atyám. Két fiamat meggyilkolták, a lányomat egy hitszegő törpéhez adták, hogy gyerekeket szüljön neki, a másik lányom eltűnt, valószínűleg halott, utolsó fiam és egyetlen fivérem pedig haragszanak rám. Miért is ne lenne minden rendben? Lady Maega azonban nem vágyott ekkora őszinteségre.

- Ez gonosz eső - felelte inkább. - Sokat szenvedtünk, s még több veszély és bánat vár ránk. Bátran kell szembenéznünk velük, harsogó kürtökkel és lobogó zászlókkal, de ez az eső lever bennünket. A lobogók ernyedten és nedvesen lógnak, az emberek a köpönyegeik alatt gubbasztanak, alig szólnak egymáshoz. Csak gonosz eső fagyaszthatja meg a szívünket, amikor arra lenne szükségünk, hogy forrón égjen.

Dacey Mormont felpillantott az égre.

- Inkább eső hulljon rám, mint nyílvevesszők!

Catelyn ezt nem állta meg mosolygás nélkül.

- Attól tartok, te bátrabb vagy nálam. A Medve-sziget asszonyai mind harcosok?

- Nőstény medvék, igen - felelte Lady Maega. - Annak kell lennünk. Régen vasemberek fosztogatták a partjainkat a hosszúhajóikkal, vagy vadak a Fagyos Partról. A férfiak gyakran halászni voltak. A hátrahagyott feleségeknek meg kellett védeniük magukat és a gyerekeiket, különben elhurcolták őket.

- Van egy faragás a kapunkon - tette hozzá Dacey. - Egy medvebőrbe öltözött asszony. Az egyik karjában csecsemő, aki a mellét szopja, a másikban csatabárd. Az aztán nem előkelő hölgy, de én mindig szerettem.

- Az unokaöcsem, Jorah egyszer hazahozott egy előkelő hölgyet - mondta Lady Maega. - Egy tornán nyerte el a kegyeit. Ő hogy gyűlölte azt a faragást!

- Bizony, meg az összes többit - bólogatott Dacey. - Olyan haja volt annak a Lynesse-nek, mint az aranyszál, a bőre, mint a tej. A puha kezei viszont nem bárdforgatásra valók voltak.

- Ahogy a csecsei sem szoptatásra - jegyezte meg az anyja nyersen.

Catelyn tudta, kiről van szó. Jorah Mormont Deresbe is magával hozta második feleségét a lakomákra, és egyszer két hétig maradtak. Emlékezett rá, mily fiatal volt Lady Lynesse, mily szépséges és mily boldogtalan. Egy este, több kupa bor után bevallotta Catelynnek, hogy Észak nem egy óvárosi Héttoronynak való hely.

- Volt egyszer egy zúgó Tully, aki ugyanígy érzett - felelte neki szelíden, vigasztalóan -, de idővel sok mindent talált itt, amit szerethetett.

Ez mostanra mind semmivé lett - tünődött. - Deres, Ned, Bran, Rickon, Sansa, Arya, mind-egyiküket elveszítettem. Csak Robb maradt. Talán mégis több Héttorony Lynesse volt benne, és túl kevés Stark? Ha tudom, hogyan kell forgatni egy csatabárdot, talán jobban megvédehettem volna őket.

Teltek a napok, az eső egyre csak hullott. Végiglovagoltak a Kék Ág mentén, elhagyták Hét-patakot, ahol a folyó számtalan erecskére és patakra szakad, átvonultak Banyalápon, ahol csillogó, zöld tavacskák várták, hogy elnyelhessék a vigyázatlan utazót, a puha talaj pedig úgy szívta magába a lovak patáit, mint éhes csecsemő az anyja mellét. Még a lassúnál is lassabban haladtak. A szekerek felét kénytelenek voltak ott hagyni a sárban, a rakományt öszvérek és igáslovak között osztották szét.

Lord Jason Mallister Banyaláp mocsarai között érte utol őket. Még több mint egy óra volt hátra napnyugtáig, amikor megjelent hadoszlopával, de Robb azonnal megálljt vezényelt, Ser Raynald Westerling pedig a király sátrába vezette Catelynt. A fiát egy parázstartó mellett ülve találta, ölében térképpel. Szürke Szél a lábainál aludt. Ott volt a Hordó, Galbart Glover, Maege Mormont, Edmure és még valaki, akit Catelyn nem ismert. A férfi jó húsban volt, kopaszodott, és igen alázatosan viselkedett. Amint megpillantotta, rögtön látta rajta, hogy nem úr. Még csak nem is harcos.

Jason Mallister felállt, hogy felajánlja a helyét Catelynnek. A hajában már majdnem annyi volt a fehér, mint a barna, de magas, szikár termetével, finom metszésű, simára borotvált arcával, kiugró arccsontjával és vad, kékesszürke szemével Tengerszem ura még mindig jó kiállású férfi volt.

- Lady Stark, mindig öröm találkozni veled. Reményeim szerint jó híreket hozok.

- Nagy szükségünk van rájuk, uram. - Catelyn leült, és hallgatta a fejük felett feszülő vásznon doboló esőt.

Robb megvárta, míg Ser Raynald lehajtja a sátor bejáratát.

- Az istenek meghallgatták az imáinkat, uraim! Lord Jason elhozta nekünk a Myrahamnak, egy óvárosi kereskedőhajónak a kapitányát. Kapitány, mondd el nekik is, amit nekem elmondtál!

- Igenis, felség! - A kapitány idegesen megnyalta a száját. - Mielőtt Tengerszemre érkeztem, az előző kikötő, nos, Úrkikötő volt, Pyke-on. A vasemberek több mint fél évig tartottak ott, úgy ám. Balon király parancsa. Csak, nos, a lényeg az, a király halott.

- Balon Greyjoy? - Catelyn szíve kihagyott egy ütemet. - Azt mondd, Balon Greyjoy meghalt?

A rongyos kis kapitány bólintott.

- Tudjátok, hogy Pyke egy hegyfokra épült, meg részben sziklákra és szigetekre a part mentén, köztük hidakkal? Ahogy én Úrkikötőben hallottam, nyugatról nagy vihar jött, esővel és mennydörgéssel. Az öreg Balon király éppen az egyik ilyen hídon kelt át, amikor a szél egyszerűen elkapta és darabokra törte az egészet. A királyt két nappal később dobta ki a tenger, felpuffadt és összetört. Azt mondják, rákok ették ki a szemét.

A Hordó nevetett.

- Remélem, királyrákok voltak azok, kik ilyen fenséges kocsonyán lakmároztak!

A kapitány meghajtotta a fejét.

- Igen, de ez nem minden, nem ám! - Előrehajolt. - A fivér visszatért!

- Victarion? - kérdezte Galbart Glover meglepetten.

- Euron. Varjúzeműnek hívják, és nála sötétebb kalóz nem bontott még vitorlát a tengereken! Évekig távol volt, de Lord Balon még ki sem húlt, máris ott termett, és behajózott Úrkikötőbe a

Csend fedélzetén. Fekete vitorlák, vörös hajó, a legénység mind egy szálig néma! Úgy hallottam, Asshaiban járt. Bárhol is járt azonban, most otthon van, egyenesen bevonult Pyke-ba, beletette a hátsóját a Tengerkő Trónusba, Lord Botleyt pedig belefojtatta egy hordó tengervízbe, amikor el-
lenkezni próbált. Én ekkor futottam vissza a *Myrahamre*, felhúztam a horgonyt, és reméltem, hogy el tudok tűnni a nagy kavarodásban. Sikerült, így most itt vagyok.

- Kapitány! - szólalt meg Robb, miután a fickó befejezte. - Köszönettel tartozom neked, és nem mész el üres kézzel. Ha végeztünk, Lord Jason visszavisz a hajódra. Kérlek, várj odakint!

- Úgy lesz, felség! Úgy lesz!

Alig hagyta el a királyi pavilont, a Hordó nevetni kezdett, Robb azonban egyetlen pillantással elnémította.

- Ha csak a fele igaz annak, amit Theon Euron Greyjoyról mondott, a fickót senki sem fogadja el királynak. Theon a törvényes örökös, hacsak nem halt meg... a Vasflottának viszont Victarion parancsol. Nehezen hiszem, hogy a Cailin-árokban marad, miközben Varjúszemű Euron a Tengerkő Trónuson ül. Vissza kell mennie.

- Van egy lány is - emlékeztette Galbart Glover. - Aki Erdőmélyt tartja, Robett feleségével és a gyermekeivel együtt.

- Ha Erdőmélyben marad, nem is reménykedhet benne, hogy valaha is tarthat egyéb erösséget - mondta Robb. - Ami igaz a fivérekre, még inkább igaz őrá. Haza kell hajóznia, hogy elkergesse Euront, és érvényt szerezzen a saját követeléseinek. - A fia ismét Lord Jason Mallisterhez fordult. - Van flottád Tengerszemben?

- Flotta, felség? Fél tucat hosszúhajó és két harci gálya. Arra elég, hogy megvédjem a partjaimat a rablóktól, de arra nem, hogy csatát vállaljak a Vasflotta ellen.

- Ezt nem is kérem tőled. Arra számítok, hogy a vasemberek elhajóznak Pyke felé. Theon beszélt nekem a gondolkodásmódjukról. Minden kapitány király a saját hajója fedélzetén. Mind-egyikük hallatni akarja majd a hangját az öröklés kérdésében. Uram, két hosszúhajót kérek tőled, hogy megkerüljék a Sas-fokot, és a Nyakon át felhajózzanak Zavaros Révbe.

Lord Jason habozott.

- A vizes erdőben tucatnyi folyó folyik, mind sekély, iszapos és feltérképezetlen. Még folyónak se igen nevezném őket. A csatornák állandóan sodródhatnak és változnak. Végtelen fővenyek, folyótorlaszok meg összegabalyodott, korhadt fák vannak ott. Zavaros Rév pedig mozog. Hogy találják meg a hajóim?

- Hajózzanak felfelé a folyón a lobogóm alatt! A cölöplakók meg fognak találni téged. Azért kell két hajó, hogy az üzenetem kétszer akkora eséllyel érje el Howland Reedet. Lady Maege megy az egyikkel, Galbart a másikkal. - A két megnevezetthez fordult. - Az északon maradt uraimnak visztek leveleket, de minden azokban leírt parancs hamis lesz arra a balszerencsés esetre, ha netán elfognának benneteket. Ha ez megtörténik, azt kell mondanotok, hogy északra igyekeztetek. Vissza a Medve-szigetre vagy a Köves Partra. - Az ujjával a térképre bökött. -A kulcs a Cailin-árok. Ezt Lord Balon is tudta, ezért küldte oda Victarion öccsét a Greyjoy-had kemény-magjával.

- Trónöröklési civakodás ide vagy oda, a vasemberek nem olyan bolondok, hogy kiürítsék a Cailin-árkot - jegyezte meg Lady Maege.

- Nem, ez igaz - ismerte el Robb. - Victarion valószínűleg otthagya majd a helyőrség legnagyobb részét, de így is minden egyes emberrel, akit magával visz, csökken azoknak a száma, akikkel meg kell küzdenünk. Sok kapitányát fogja magával vinni, erre mérget vehettek. A vezetőket. Ha rá akar ülni a Tengerkő Trónusra, szüksége lesz ezekre az emberekre, hogy szóljanak az érdekében.

- Ugye, nem akarsz a töltésen támadni, felség? - kérdezte Galbart Glover. - Az út túl keskeny. Nincs hely a felvonuláshoz. Az Árkot még soha senki sem foglalta el.

- Délről - helyesbített Robb. - De ha egyszerre ronthatnánk rájuk északról és nyugatról, és hátba támadhatjuk a vasembereket, miközben igyekeznek visszaverni azt, amit a fő támadásnak vélnek a töltésút felől, akkor van esélyünk. Ha egyesülök Lord Boltonnal és a Freyekkel, több

mint tizenkétezer emberem lesz. Háromfelé akarom osztani őket, és fél napi különbséggel megindulni a töltésen. Ha a Greyjoyoknak őreik vannak a Nyaktól délre, azt látják majd, hogy az egész seregem fejjel előre a Cailin-árok felé rohan.

- Roose Boltoné lesz a hátvéd, én pedig a középső csapatot irányítom. Hordó, te vezeted az előcsapatot a Cailin-árok ellen. A támadásodnak olyan hevesnek kell lennie, hogy a vasembereknek idejük se maradjon arra gondolni, hogy valaki észak felől mögéjük lopózik.

A Hordó elvigyorodott.

- Jobb lesz, ha a lopakodóid igyekeznek, különben az embereim előzönlük a falakat, és elfoglalják az Árkot, mire ti felbukkantok! Ajándékul adom neked a várat, amikor vánszorogva megjelentek.

- Örömmel fogadnék egy ilyen ajándékot - felelte Robb.

Edmure gondterheltnak látszott.

- Azt mondd, hátba akarod támadni a vasembereket, uram, de hogy akarsz mögéjük kerülni?

- Vezetnek utak a Nyakon át, amelyek egyetlen térképen sincsenek rajta, bátyám. Utak, amiket csak a cölöplakók ismernek, keskeny csapások a mocsarakon keresztül és vízi utak a nádasban, amelyek csak hajóval járhatók. - A két hírvivőhöz fordult. - Mondjátok meg Howland Reednek, hogy küldjön vezetőket hozzám két nappal azután, hogy elindultam a töltésen. A középső csapathoz, amelyik az én lobogóm alatt vonul. Az Ikrekből három sereg indul majd el, de csak kettő éri el a Cailin-árkot. Az én saját seregem eltűnik a Nyakban, és csak a Lázfolyón bukkan fel újra. Ha nagybátyám menyegzőjét követően gyorsan útnak indulunk, az év végére mindenki elfoglalhatja a kijelölt helyét. Három irányból támadunk majd az Árokra az új évszázad első napján, amikor az ébredező vasemberek fejében kalapácsok dübörögnek az előző éjszaka felhajtott sörtől.

- Tetszik a terv - mondta a Hordó. - Nagyon tetszik.

Galbart Glover megvakarta az állát.

- Vannak kockázatok. Ha a cölöplakók netán cserbenhagynak téged...

- Akkor sem leszünk rosszabb helyzetben, mint most. De nem hagynak cserben. Az apám jól ismerte Howland Reed értékét. - Robb összetekerte a térképet, s csak ezután fordult Catelyn felé. - Anyám!

Az asszony megmerevedett.

- Nekem is szánsz valami szerepet ebben?

- A te szereped, hogy maradj biztonságban. A Nyakon át vezető út veszélyes lesz, és a túloldalon sem vár ránk egyéb, csak ütközet, de Lord Mallister nagylelkűen felajánlotta, hogy gondoskodik a biztonságodról Tengerszemben, míg véget nem ér a háború. Tudom, hogy ott minden kényelemben részed lesz.

Ez a büntetésem, amiért Havas Jon ügyében szembeszálltam veled? Vagy azért, mert asszony vagyok, sőt még rosszabb, anya? Beletelt egy kis időbe, mire felfogta, hogy mindenki őt figyeli. *Tudták* - döbbsent rá. Ezen nem lett volna szabad meglepődnie. A Királyölő kiszabadítása nem szerzett barátokat neki, és a Hordótól is nemegyszer hallotta már, hogy asszonyoknak nincs helye a csataterén.

A dühe biztosan látszott az arcán is, mert Galbart Glover így szólt hozzá, mielőtt felelhetett volna:

- Úrnöm, öfelsége bölcsen döntött. Az lesz a legjobb, ha nem jössz velünk.

- Jelenléted derűsebbé teszi Tengerszemet, Lady Catelyn - tette hozzá Lord Jason Mallister.

- Börtönbe zárnál, mint egy foglyot - mondta az asszony.

- Nagyra becsült vendég lennél - tiltakozott Lord Jason.

Catelyn a fiához fordult.

- Nem szeretném megsérteni Lord Jasont - mondta mereven -, de ha nem mehetek tovább veled, inkább visszatérnék Zúgóba.

- Zúgóban hagytam a feleségemet. Azt akarom, hogy az anyám máshol legyen. Ha minden értékedet egyetlen erszéyben őrzöd, csak azoknak a dolgát könnyíted meg, akik el akarják rabolni

őket tőled. A menyegző után Tengersizembe mész, ez királyi parancsom. - Azzal Robb felállt, és Catelyn sorsa eldőlt. A fiú felemelt egy papirost. - Még valami. Reméljük, hogy Lord Balon felfordulást hagyott maga után. Én nem kívánom ezt tenni, ám egyelőre nincsen fiam, Bran és Rickon halottak, a húgom pedig egy Lannister felesége. Sokat töprengtem rajta, ki kövessen engem. Most, mint igaz és hű uraimnak, megparancsolom nektek, hogy döntésem tanúiként lássátok el pecsétetekkel ezt az írást!

Igazi király - gondolta Catelyn leverten. Csak remélhette, hogy a Cailin-árok köré szánt csapda éppolyan jól beválik, mint az, amelyik most körülötte csattant.

SAMWELL

Fehérfa - fohászzkodott Sam -, *kérlek, legyen ez Fehérfa!* Fehérfára emlékezett. Fehérfa rajta volt az északra vezető úton rajzolt térképem. Ha ez a falu Fehérfa, akkor tudja, merre járnak. *Kérlek, annak kell lennie!* Annyira kívánta ezt, hogy egy kis időre még a lábáról is megfeledkezett, megfeledkezett a fájdalomról a lábikrájában meg a hátában, megfeledkezett átfagyott, zsibbadt ujjairól. Még Lord Mormontról, Crasterről, a halottakról és a Másokról is megfeledkezett. *Fehérfa* - imádkozott bármilyen Istenhez, aki meghallja.

Igaz, minden vad falu meglehetősen hasonlóképp nézett ki. Ennek a közepén nagy varsafa nőtt... de egy fehér fa még nem jelentette szükségszerűen, hogy ez itt Fehérfa. *Fehérfa varsafája nem magasabb ennél?* Az is lehet, hogy rosszul emlékezett. A csontfehér törzsbe faragott arc hosszú volt és szomorú, szeméből vörös könnyek szivárogtak, fanedv száradt rá. *Így nézett ki, amikor észak felé mentünk?* Sam képtelen volt visszaemlékezni.

A fa körül néhány gyeptéglával kirakott tetejű, egyszobás viskó állt, egy rönkökből épített és mohával benőtt hosszú épület, egy kőkút, egy birkahodály... de sem birkák, sem emberek. A vadak elmentek, hogy csatlakozzanak Mance Rayderhez a Jégagyarakban, és a házakon kívül minden tulajdonukat elvitték. Sam örült ennek. Az éjszaka már közel járt, és jó lesz végre megint tető alatt aludni. Nagyon fáradt volt, úgy érezte, mintha fél életét gyaloglással töltötte volna. A csizmái lassan darabokra hulltak, a hólyagok kifakadtak a lábán, bőrkeményedéssé lettek, de most új hólyagok keletkeztek a bőrkeményedések alatt, a lábujjai pedig lassan lefagytak.

De vagy továbbmennek, vagy meghalnak, tudta jól. Szegfű még mindig gyenge volt a szüléstől, ráadásul nála volt a gyermek, így nagyobb szüksége volt a lóra, mint neki. A második ló Craster Erődjétől alig háromnapos járásra dőlt ki. Az is csoda volt, hogy a szerencsétlen, kiéhezett jószág addig húzta. Sam súlya valószínűleg már sok volt neki. Megpróbálhattak volna ketten felülni a nyeregbe, de a fiú félt, hogy ez is kidőlné akkor. *Jobb, ha én gyalog megyek.*

Sam a hosszú csarnokban hagyta Szegfűt tüzet rakni, míg ő körülnéz a viskókban. A lány jobban értett a tűzrakáshoz. Neki sosem sikerült lángra lobbantania a gyújtóst, és amikor utoljára acéllal és kovával próbált szikrát csiholni, megvágta magát a saját késével. Szegfű bekötözte a sebet, de a keze megmerevedett, nagyon fáj, ügyetlenebb volt, mint valaha. Tudta, hogy ki kellene mosnia a sebet és időnként cserélnie a kötést, de nem mert megnézni. Azonkívül olyan hideg volt, hogy semmi kedve sem volt levenni a kesztyűjét.

Sam nem tudta, mit keres az üres házakban. Talán hagytak itt a vadak némi élelmet. Meg kellett néznie. Amikor észak felé tartottak, Jon átkutatta Fehérfa kunyhóit. Az egyik ház sarkából Sam patkányok motozását hallotta, de ettől eltekintve sehol sem volt egyéb, csak régi szalma, régi szagok és egy kevés hamu a füstnyílás alatt.

Visszament a varsafához, és egy ideig figyelmesen tanulmányozta a faragott arcot. *Ez nem az az arc, amit idefelé jövet láttunk* - ismerte be magának - *ez feleakkora sincs, mint a fehérfai.* A vörös szemek vért könnyeztek, ez sem rémlett neki. Sam esetlenül térdre ereszkedett.

- Régi istenek, hallgassátok meg az imámat! Apám a Hétnek hódolt, de én előttek mondtam el a szavakat, amikor csatlakoztam az Örséghez. Segítsetek nekünk! Félek, eltévedtünk. Éhesek is vagyunk, fázunk. Nem tudom, milyen istenekben hiszek, de... kérlek benneteket, ha odabent vagytok, segítsetek nekünk! Szegfűnek van egy kicsi fia. - Nem jutott más az eszébe. Az alkony egyre mélyült, a varsafa levelei halkan zizegtek és integettek, akár ezer vérvörös kéz. Nem tudta, Jon istenei meghallották-e vagy sem.

Szegfű már tüzet gyújtott, mire visszaért a csarnokba. Nyitott bundában ült mellette, a csemővel mellénél. *Ő is éppolyan éhes, mint mi* - gondolta Sam. A vénasszonyok csempésztek ki

nekik élelmet Craster házából, de mostanra a nagy részét megették. Sam már a Szarvhegyen is reménytelen vadász volt, pedig ott nyüzsgött a vad, ráadásul véredek és hajtók is segítettek. Itt, a végtelen, üres erdő kellős közepén semmi esélye sem volt rá, hogy bármilyen zsákmányt szerezzen. Próbálkozásai, hogy halat fogjon a tavakban és a félig befagyott patakokban, szintén gyászos kudarcba fulladtak.

- Mennyi még, Sam? - kérdezte Szegfű. - Messze van?

- Már nincs olyan messze. Nincs olyan messze, mint volt. - Sam kibújt a batyujából, nyögve elhelyezkedett a padlón, és megpróbálta keresztbe vetni a lábait. A háta olyan szörnyen fájta a gyaloglástól, hogy legszívesebben nekitámaszkodott volna a tetőt tartó faragott oszlopok egyikének, de a tűz a helyiség közepén, a füstnyílás alatt volt, és a melegre még a kényelemlnél is jobban vágyott. - Még néhány nap, és ott kell lennünk.

Nála voltak a térképei, de ha ez nem Fehérfa, akkor nem sokra megy velük. *Túl messzire térünk ki kelet felé, hogy megkerüljük azt a tavat - tépelődött -, vagy talán túl sokat nyugat felé, amikor vissza akartam találni a jó útra.* Kezdte meggyűlölni a tavakat és folyókat. Idefent sehol sem volt rév vagy híd, ami azt jelentette, hogy a tavakat meg kellett kerülniük, a folyókon pedig gázlót kellett találniuk. Könnyebb volt egy vadcsapást követni, mint átverekedni magukat a kusza növényzetben, könnyebb kikerülni egy meredélyt, mint megmászni. *Ha Bannen vagy Dywen itt volna velünk, már a Fekete Várban lehetnénk, és a közös helyiségben melengethetnénk a lábunkat.* De Bannen halott volt, Dywen pedig elment Grenn-nel, Bánatos Eddel és a többiekkel.

A Fal háromszáz mérföld hosszú és hétszáz láb magas - nyugtatta magát Sam. Ha délnek tartanak, előbb-utóbb biztosan megtalálják, abban pedig biztos volt, hogy délnek tartanak. Nappal a nap állása alapján tájékozódott, a tiszta éjszakákon pedig a Jégsárkány farkát követték, bár amióta a második ló elpusztult, nem sokat mentek éjszaka. A fák alatt telihold idején is túl sötét volt- és Sam vagy az utolsó megmaradt ló ilyenkor könnyen kitörhette volna a bokáját. *Most már jó nagy utat megtehetünk délfelé, biztos vagyok benne.*

Abban azonban már nem volt ilyen biztos, mennyire tévelyegtek el kelet vagy nyugat felé. El fogják érni a falat, igen... egy nap vagy két hét múlva, annál nem lehet messzebb, ez egészen biztos... de hol? A Fekete Vár kapuját kellett megtalálniuk, az egyetlen átjárót százmérföldnyi távolságon belül.

- A Fal tényleg olyan nagy, ahogy Craster mondta? - kérdezte Szegfű.

- Nagyobb. - Sam igyekezett vidámnak tűnni. - Olyan nagy, hogy még a várakat sem láthatod mögötte, pedig ott vannak. Majd meglátod! A Fal csupa jég, de a várak kőből és fából vannak. Magas tornyok állnak ott, mély kamrák rejteznek a föld alatt, meg egy hosszú csarnok, ahol a kandallóban éjjel-nappal hatalmas tűz lobog. Olyan meleg van odabent, Szegfű, hogy el sem hiszed!

- Odaállhatok majd a tűz mellé? Én meg a fiú? Nem sokáig, csak míg jól át nem melegsünk?

- Addig állhattok a tűz mellett, ameddig csak akartok. Lesz ételek és italok is. Forró fűszeres bor meg egy nagy tál hagymában párolt vadhús és Hobb kenyere egyenesen a sütőből. Olyan meleg, hogy égeti az ujjadat! - Sam lefejtette az egyik kesztyűjét, hogy megmelengesse a saját ujjait a tűz mellett, de hamarosan megbánta. A hidegtől teljesen érzéketlenné váltak, de ahogy visszatért beléjük az élet, annyira fájta, hogy ordítani tudott volna. - Valamilyik Testvér néha énekel - folytatta, hogy elterelje a gondolatait a fájdalomról. - Dareon énekelt a legjobban, de őt a Keleti Őrségbe küldték. Azért ott van még Halder is. Meg Varangy. Az igazi neve Todder, de úgy néz ki, mint egy varangy, ezért úgy is hívjuk. Szeret énekelni, de rettenetes hangja van.

- Te is énekelsz? - Szegfű megigazította a bundáját, a csecsemőt átvette az egyik melléről a másikra.

Sam elvörösödött.

- Én... tudok néhány dalt. Amikor kicsi voltam, szerettem énekelni. Táncoltam is, de nemes atyám sohasem vette jó néven. Azt mondta, ha ficáncolni akarok, inkább az udvaron tegyem, karddal a kezemben.

- Énekelnél valami déli dalt? A kicsinek?

- Ha akarod. - Sam gondolkodott egy pillanatig. - Ismerek egy dalt, amit a septonunk szokott énekelni nekem meg a hűgaimnak, amikor kicsik voltunk és eljött a lefekvés ideje. Az a címe, hogy „A Hét dala”. Megköszörülte a torkát- és halkán énekelni kezdett:

*Az Apa arca jeges tél,
Jót és rosszat megítél,
Előtte áll, mind ki él,
S szereti a gyermekeket.*

*Az Anya ajándéka élet,
Tűzhely fénye tőle éled,
Viszályoknak ő vet véget,
S szereti gyermekeit.*

*A Harcos győz az ellenen,
Véd a völgyben, véd hegyen,
Pajzsod, kardod ő legyen.
Ő óvja a gyermekeket.*

*Bölcs Vénasszony tudja rég,
Hol szakad majd ránk a vég.
Ráncos kézben lámpa ég,
Hogy vezesse a gyermekeket.*

*Nem lankad a Kovács karja,
Hogy világunk helyre rakja.
Fémet hajlít szép alakra,
Otthont épít a gyermekeknek.*

*A Szűz az égen libbenő
Szerelemben ott van ő,
Hangja madár, röppenő,
S álma szép a gyermekeknek.*

*A Hét, ki adta életed,
Mindig ott vannak veled.
Csak csitt, most hunyd le két szemed,
Téged, gyermek, óvnak.
Csak csitt, most hunyd le két szemed,
Téged, gyermek, óvnak.*

Samnek eszébe jutott, amikor utoljára énekelte ezt a dalt az édesanyjával, hogy álomba ringassák a kis Dickont. Az apja meghallotta őket, és dühösen berontott a szobába.

- Meg ne halljam még egyszer! - förmedt rá a feleségére Lord Tarly. - Egy fiút már tönkretettél a puhány septondalokkal, ugyanezt akarod tenni a csecsemővel is? - Aztán Samre pillantott, és így szólt: - Menj, dalolj a hűgaidnak, ha mindenáron dalolni akarsz! Nem akarlak a fiam közelében tudni!

Szegfű kisbabája elaludt. Olyan apró teremtség volt, és olyan csendes, hogy Sam aggódott érte. Még neve sem volt. Ezt meg is említette Szegfűnek, de a lány azt mondta, rossz szerencsét hoz, ha egy gyermeket kétéves kora előtt elneveznek. Olyan sokuk halt meg.

Visszadugta a mellét a bundák közé.

- Ez szép volt, Sam. Jól énekelsz.
- Dareont kellene hallanod! Az ő hangja olyan édes, mint a mézsör.
- Akkor ittuk a legédesebb mézsört, amikor Craster a feleségévé tett. Nyár volt, nem ilyen hideg. - Szegfű zavartan nézett rá. - Csak hat istenről énekeltél? Craster mindig azt mondta, nektek, délieknek hét van.

- Hét - bólintott a fiú -, de az Idegenről senki sem énekel. - Az Idegen arca a halál arca volt. Sam attól is kényelmetlenül érezte magát, hogy beszélnek róla. - Ennünk kellene valamit. Egy-két falatot.

Nem maradt egyebük, csak néhány kőkemény fekete hurka. Sam mindkettőjüknek lefűrészelt pár vékony szeletet. Az erőfeszítéstől megfájdult a csuklója, de elég éhes volt, hogy kitartoan csinálja. Ha az ember elég sokáig rágta a darabkákat, megpuhultak, és egész jó ízük lett. Craster feleségei fokhagymával fűszerezték.

Miután befejezték az evést, Sam bocsánatot kért Szegfűtől és kiment, hogy könnyítsen magán és gondoskodjon a lóról. Észak felől harapós szél fúj, a fák ágai recsegték, ahogy elhaladt mellettük. Át kellett törnie a patak felszínére fagyott vékony jeget, hogy a ló ihasson. *Jobb lesz, ha őt is beviszem magunkhoz.* Nem szeretett volna arra ébredni másnap hajnalban, hogy az állat halálra fagyott az éjjel. Igaz, Szegfű akkor is továbbmenne. A lány nagyon bátor volt, nem úgy, mint ő. Szerette volna tudni, mihez kezd majd vele a Fekete Várban. Szegfű többször is mondta, hogy szívesen a felesége lesz, ha akarja, de a Fekete Testvérek nem vehetnek feleséget. Azonkívül Tarly volt Szarvhegyből, nem vehet feleségül egy vad asszonyt. *Ki kell találnom valamit. Egyelőre érijük el a Falat élve, a többi nem számít, egy cseppet sem számít.*

A lovat könnyű feladatnak bizonyult a hosszú teremhez vezetni, az ajtón betuszkolni már más tészta volt, de Sam nem adta fel. Mire bejutott a lóval, Szegfű már aludt. Az egyik sarokba kötötte az állatot, néhány fadarabot dobott a tűzre, levette súlyos köpönyegét, és befurakodott a vad leány mellé a bundák alá. A köpönyege elég nagy volt, hogy mindhármukat betakarja, és ne engedje megszökni testük melegét.

Szegfű tej-, fokhagyma- és dohos bundaszagot árasztott magából, de a fiú már hozzászokott, sőt egyenesen jó illatoknak tartotta őket. Szeretett mellette aludni. Ilyenkor eszébe jutottak a régmúlt idők, amikor Szarvhegyen egy hatalmas ágyon osztozott két hűgával. Ennek is vége szakadt azonban, mert Lord Tarly úgy vélte, elpuhul tőle, mint egy lány. *Az, hogy attól fogva egyedül kellett aludnom a saját hideg cellámban, nem tett sem keményebbé, sem bátrabbá.* Eltűnődött, mit mondana vajon az apja, ha most látná. *Megöltem egy Mást, uram, mondanám neki. Ledőftem egy obszidiántőrrel, és a testvéreim most úgy neveznek: Sam, a Gyilkos.* Lord Randyll azonban még a képzeletében is csak hitetlenkedve ráncolta a homlokát.

Aznap éjjel különös dolgokat álmodott. Otthon volt Szarvhegyen, a várban, de az apja nem volt ott. A vár már az övé volt. Ott volt vele Havas Jon, Lord Mormont is, a Vén Medve meg Grenn, Bánatos Edd, Pyp, Varangy és az összes többi testvére az Őrségből, de fekete köpönyeg helyett élénk színű ruhákat viseltek. Sam az asztalfőn ült, mindannyiukat vendégül látta, vastag szeleteket vágva le egy nagy sült húsból apja pallosával, Szívölövel. Volt édes sütemény, mézes bor, ének, tánc, és senki sem fázott. Amikor a lakoma véget ért, felment aludni, de nem az úr hálótermébe, ahol anyja és apja éltek, hanem a hálószobába, amelyet egykor a húgaival osztott meg. A nagy ágyban azonban a hűgai helyett Szegfű várt rá, egy hatalmas bundát leszámítva meztelelenül, melléből tej szivárgott.

Hirtelen felriadt. Fázott és nagyon félt.

A tűz leégett, csak a parázs izzott még vörösen. Olyan hideg volt, mintha maga a levegő is megfagyott volna. A ló kétségbeesetten nyerített, hátsó lábaival a fal gerendáit rugdosta. Szegfű a tűz mellett ült, magához szorította a gyermeket. Sam az álomtól kótyagosan felült, lehelete halvány páráként gomolygott nyitott szájából. A csarnok árnyakkal volt teli; feketék és még feketébbek. Az összes szőrszál égnek meredt a karján.

Semmiség - nyugtatta magát. - *Csak fázom, ennyi az egész.*

Aztán az ajtó mellett megmozdult az egyik árny. Egy nagy árny.

Ez még mindig álom - fohászzkodott Sam. - Ó, add, hogy még mindig aludjak, add, hogy ez csak rémálom legyen! Ó halott, halott, láttam meghalni!

- A gyermekért jött - zokogott Szegfű. - Érzy a szagát. Az újszülött gyermekeken nagyon erős az élet szaga. Az életéért jött!

A nagy, sötét jelenés átbújt a szemöldökfa alatt, belépett a helyiségbe, és csoszogva megindult feléjük. A tűz halovány fényében lassanként Kicsi Paul alakját öltötte.

- Menj innen! - nyöszörögte Sam. - Nem akarunk itt!

Paul kezei szénfeketéek voltak, arca tejfehér, szeme átható kék színben ragyogott. Szakállát dér borította, egyik vállán holló gubbasztott, az arcát csipkedte, a halott, fehér húson lakmározott. Sam hólyagja engedett, érezte a lábán végigömlő melegséget.

- Szegfű! Nyugtasd meg a lovat, és vezesd ki! Gyerünk!

- Te... - kezdte a lány.

- Nálam a kés. A sárkányüveg kés. - Reszkető kézzel előkotorta, miközben talpra állt. Az első kést odaadta Grenn-nek, de szerencsére eszébe jutott, hogy elvegye Mormontét, mielőtt elmenekültek Craster Erődjéből. Erősen megmarkolta, és hátrálni kezdett a tűztől, el Szegfű és a kicsi közeléből. - Paul! - Bátornak akart hangzani, de csak vékony sivitásra futotta. - Kicsi Paul! Nem ismered meg? Sam vagyok, a kövér Sam, rémült Sam, te mentetted meg az erdőben. Te vittél, amikor egy lépést sem bírtam már megtenni. Senki sem lett volna képes rá, de te megtetted. - Sam nyöszörögve hátrált a késsel a kezében. *Milyen gyáva vagyok.* - Ne bánts minket, Paul! Kérlek! Miért akarnál bántani bennünket?

Szegfű négykézláb hátrált a keményre döngölt padlón. A halott feléje pillantott, de Sam felkiáltott:

- NE!

A lény visszafordult. A vállán ülő holló egy hosszú húscsapatot hasított ki a sápadt, megtépázott arcból. Sam maga elé szegezte a tört, úgy szuszogott, mint egy kovácsfújtató. A terem túlsó végében Szegfű elérte a lovat. *Az istenek adjanak nekem bátorságot* - imádkozott Sam. - *Most az egyszer, adjatok egy kis bátorságot! Csak amíg a lány elmenekül.*

Kicsi Paul megindult feléje. Sam a gerendafalig hátrált, mindkét kezével megragadta a tört, hogy szilárdan tartsa. Nem úgy tűnt, hogy a halott félne a sárkánykötől, talán nem is tudta, hogy mi az. Lassan mozgott, de Kicsi Paul életében sem volt valami gyors. Szegfű halkán dünyögött mögötte, hogy megnyugtassa a lovat, és megpróbálta az ajtó felé terelni, az állat orrát azonban megcsaphatta a hulla különös, hideg szaga, mert hirtelen megbokrosodott, felágaskodott, patái a fagyos levegőt kapálták. Paul a hang irányába fordult, és mintha minden érdeklődését elveszítette volna Sam iránt.

Nem volt idő gondolkodni, imádkozni vagy félni. Samwell Tarly előrevetette magát, a pengét mélyen Kicsi Paul hátába vágta. A félig háttal álló hulla nem vette észre támadását. A holló rikkoltva a levegőbe röppent.

- Halott vagy! - ordította Sam, miközben döfött. - Halott vagy, halott vagy! - Döfött és ordított, újra meg újra, nagy lyukakat szakítva Paul súlyos, fekete köpönyegén. Sárkányüvegszilánkok repültek szerteszét, ahogy a penge darabokra tört a gyapjú alatt viselt vaspáncélon.

Sam nyüzítése fehér köddé lett a levegőben. Eldobta a haszontalan markolatot, gyorsan hátralepelt, ahogy Kicsi Paul megpördült. Mielőtt azonban előkaphatta volna a másik törét, az acéltört, amit minden testvér magánál hordott, a halott fekete ujjai az álla alá feszültek. Paul ujjainak hidege szinte égette a bőrét, ahogy Sam torkába mélyedtek. *Fuss, Szegfű, fuss!* - akarta kiáltani, de amikor kinyitotta a száját, csak fuldokló hörgés tört elő belőle.

Kutató ujjai végül megtalálták a tört, amikor azonban a hulla gyomrába vágta, a hegye lecsúszott a sodronying vasszemeiről, és a fegyver pörögve kirepült Sam kezéből. Kicsi Paul ujjai kérelhetetlenül összezárultak, lassan tekerni kezdték a nyakát. *Lefogja tépni a fejem* - gondolta Sam kétségbeesetten. A torka megfagyott, a tüdeje égett. Ütötte és rángatta a lény csuklóját, hasztalanul. Erősen Paul lábai közé rúgott, de hiába. A világ két kék csillagra zsugorodott, iszonyú, megsemmisítő fájdalomra és olyan elképzelhetetlen hidegre, hogy a könnyei belefagytak a szemébe.

Sam kétségbeesetten vergődött és hadonászott... aztán előrevetette magát.

Kicsi Paul nagy volt és erős, de Sam még nála is nehezebb, és az Öklön látta, milyen ügyetlenek a halottak. Paul a hirtelen mozdulattól hátratántorodott, élő és holt egymásba kapaszkodva a földre zuhant. Az esés leverte az egyik kezét Sam torkáról, így szippantható egy gyorsat a hideg levegőből, mielőtt a fekete ujjak visszatértek. Vér ízét érezte a szájában. Elfordította a nyakát, a törét kereste, és tompa, rózsaszínűn izzó valamit vett észre. *A tűz!* Csak parázs és hamu már, de talán így is... nem tudott lélegezni, nem tudott gondolkodni... erősen oldalra vetette magát, magával rántotta Kicsi Pault... a kezei a döngölt padlót söpörték, az ujjai vakon markolásztak, kutattak, szétszórták a hamut, míg végül valami forrót leltek... egy darab megégett fáhasáb, vörösen és narancssárgán parázlott a feketeségben... az ujjai ráfonódtak, és keményen Kicsi Paul szájába vágta. Érezte, ahogy a fogai darabokra törnek.

A lény szorítása azonban még így sem enyhült. Sam utolsó gondolatai az anyához szálltak, aki szerette őt, és az apához, akit cserbenhagyott. Már forgott körülötte a terem, amikor meglátta a Paul törött fogai közül szivárgó vékony füstcsíkot. Aztán a halott ember arca lángra lobbant, s a kezek eltűntek.

Sam levegőért kapkodott, ernyedten arrébb gördült. A halott égett szakálláról olvadt dér csepegett, a hús gyorsan feketedett alatta. Sam hallotta a holló rikácsolását, de maga Paul nem adott hangot. Amikor kinyitotta a száját, csak lángok törtek elő belőle. *És a szemek... nincs, nincs már bennük a kék izzás!*

Az ajtóhoz kúszott. A levegő olyan hideg volt, hogy a lélegzetvétel is fájdalmat okozott, de ez már kellemes, édes fájdalom volt. Kibotorkált a teremből.

- Szegfű! - kiáltotta. - Szegfű, megöltem! Szeg...

A lány hátát a varsafának vetve állt, kezében a gyermekkel. Körülötte halottak. Vagy egy tucat volt belőlük, hús, nem, még több... némelyikük valaha vad volt, és még mindig bőroket és bundákat viselt... de többen voltak közöttük egykori testvérei. Sam látta Pacsirtát, Puhalábat, Rylest. A kelevény Chett nyakán fekete volt, keléseit vékony jégréteg borította. Egy másik olyan volt, mint Hake, bár nehéz lett volna megmondani így, hogy hiányzott a fél feje. A szerencsétlen lovat széttépték, vértől csöpögő kezükkel éppen a beleit szaggatták ki. Az állat gyomrából halvány gőz gomolygott.

Sam vinnyogó hangot hallatott.

- Ez nem igazság...

- Igazság! - A holló leszállt a vállára. - Igazság, gázság, gázság...

Meglebbentette a szárnyát, és Szegfűvel együtt kiáltott. A halottak már teljesen körbevették a lányt. Hallotta, amint a varsafa sötétvörös levelei megrezdülnek, és számára ismeretlen nyelven suttozni kezdenek egymásnak. Mintha maga a csillagfény is reszketni kezdett volna, a fák felnyögtek, és recsegni kezdtek körülöttük. Sam Tarly arca az aludtjej színét öltötte, a szemei pedig akkorára tágultak, mint két tál. *Hollók!* A varsafán ültek, több százan, több ezren, a csontfehér ágakon gubbasztottak, szemük megvillant a levelek között. Látta, ahogy a csőrük rikoltásra nyílik, látta, ahogy kitarják fekete szárnyaikat. A visító, csapkodó madarak haragos fellegekben zúdultak a halottakra. Chett arca körül kavartak, belekaptak kék szemébe, legyekként borították el Pacsirtát, nagy cafatokot rántottak ki Hake széthasadt koponyájából. Olyan sokan voltak, hogy amikor Sam feltekintett, nem látta a holdat.

- Menj! - mondta a vállán ülő holló. - Menj, menj, menj!

Sam rohanni kezdett, a szájából nagy pamacsokban tört ki a zúzmarás levegő. A halottak hadonászva próbáltak védekezni a rájuk rontó fekete szárnyak és éles csőrök ellen, s hátborzongató némasággal, egyetlen nyögés vagy kiáltás nélkül rogytak össze. A hollók azonban tudomást sem vettek Samról. Megragadta Szegfű karját, és elrángatta a varsafától.

- Mennünk kell!

- De hová? - Szegfű szorosan magához ölelte a gyermekét, és utánasielt. - Megölték a lovunkat, hogyan...

- Testvér! - A kiáltás belehasított az éjszakába, áthatolt az ezernyi holló rikácsolásán. A fák

alatt tetőtől talpig foltos feketébe és szürkébe bugyolált férfi ült egy jávorszarvas hátán. - Ide! - kiáltotta nekik. Az arcát csuklya takarta.

Feketében van. Sam megindult felé, maga után húzta Szegfűt is. A jávorszarvas hatalmas volt, óriási, legalább tíz láb magas a vállainál, s agancsa is majdnem olyan széles. Az állat letérdelt, hogy felvegye őket.

- Gyertek! - mondta a lovasa, és kinyújtotta a karját, hogy felhúzza maga mögé Szegfűt. Aztán Samen volt a sor.

- Köszönöm! - lihegte. Csak amikor megragadta a feléje nyújtott kezét, akkor vette észre, hogy a lovas nem visel kesztyűt. A keze fekete volt és hideg, ujjai kemények, akár a kő.

ARYA

Amikor felértek a gerinc tetejére, és meglátták a folyót, Sandor Clegane erős rántással megállította lovát, és káromkodott.

Az eső kérérlhetetlenül zuhogott a fekete vaségből, mintha tízezernyi kard döfte volna át a zöld-barna áradatot. *Legalább egy mérföld széles*, gondolta Arya. A kavargó vízből több tucat fa csúcsa tűnt elő, ágaik úgy kaptak az égbolt felé, mint a fuldokló ember karja. A part mentén sűrű csomókban torlódtak fel a levelek, beljebb valami sápadt és puffadt dolgot vett észre a víz sodrásában. Szarvas vagy döglött ló talán. Hangja is volt az áradatnak, mély, robajló zaj az érzékelés határán, ahhoz hasonló, amit egy kutya ad ki, mielőtt morgásba kezdene.

Arya fészkelődött a nyeregben, érezte, ahogy a Véreb sodronyingének szemei a hátába mélyednek. A férfi karjai körülzárták. Bal, megégett karjára acél alkarvédőt húzott, de Arya látta a húst a vászon alatt, amikor kötést cserélt. Még mindig nyers volt és nedvedzett. Ha az égett seb fájt is, Sandor Clegane-en nem látszott nyoma.

- Ez a Feketevíz folyó? - Olyan sokáig lovagoltak esőben, sötétségben, úttalan erdőkön és névtelen falvakon át, hogy Aryának fogalma sem volt róla, hol járhatnak.

- Ez egy folyó, amin át kell kelniük, legyen elég ennyi! - Clegane néha válaszolt a kérdéseire, de előre figyelmeztette, ne merjen visszabeszélni. Az első napon sok figyelmeztetést kapott. - Ha még egyszer megütsz, hátrakötöm a kezedet! - mondta a Véreb. - Ha még egyszer megpróbálsz elfutni, összekötözöm a lábaidat! Csak kiabálj, sikolts vagy harapj meg megint, és betömöm a szádat! Lovagolhatunk egymás mögött, de akár fel is dobhatlak a ló farára, mint a vágás előtt megkötözött disznót! Te döntesz.

Arya a lovaglást választotta, de amikor először táborot vertek, várt, míg úgy nem gondolta, hogy a férfi elaludt, és keresett egy nagy, éles követ, hogy beverje vele a ronda fejét. *Halkan, mint egy árny*, mondta magában, ahogy feléje settenkedett, de ez sem volt elég halk. A Véreb egyáltalán nem aludt. Vagy talán felébredt. Akárhogy is, a szeme kinyílt, a szája megvonaglott, és úgy vette el tőle a követ, mintha valami ostoba kisdéd lenne. Aryától csak egy rúgásra telt.

- Ezt még megüszta - mondta neki a férfi, miután bedobta a követ a bokrok közé. - De ha annyira bolond vagy, hogy újra megpróbálsz, bántani foglak!

- Miért nem ölsz meg egyszerűen, mint Mycah-t? - kiabálta Arya. Akkor még ellenszegült neki, inkább volt haragos, mint rémült.

A Véreb feleletképpen megragadta a tunikája elejét, és magához rántotta, alig egy hüvelyknyire összeégett arca elé.

- Ha még egyszer kimondod ezt a nevet, úgy megverlek, hogy tényleg azt kívánod majd, bár végeztem volna veled!

Ettől kezdve minden éjjel, mielőtt aludni tért volna, a lányt lótakarójába tekerte, és alul-felül szorosan megkötözte, mint valami pólyás csecsemőt.

A Feketevíznek kell lennie, döntötte el Arya az eső korbácsolta folyót figyelve. A Véreb Joffrey kutyája volt, vissza fogja vinni őt a Vörös Toronyba, hogy átadja Joffreynak és a királynénak. Nagyon örült volna, ha előbújik a nap, és meg tudja állapítani, milyen irányba haladnak. Minél többet nézte a fákon növény mohát, annál jobban összezavarodott. A Feketevíz nem volt ilyen széles Királyvárnál, igaz, akkor nem esett folyton az eső.

- A gázlók semmit sem érnek már - mondta Sandor Clegane -, és úszni sincs sok kedvem.

Nem jutunk át, gondolta a lány, *Lord Beric biztosan utolér bennünket*. Clegane kíméletlenül hajszolta a nagy, fekete csődört, és háromszor is visszafordult, hogy lerázza az üldözőket, egyszer fél mérföldön át egy megdagadt patak közepén lovagoltak. Arya mégis azt várta, ha hátra-

néz, megpillantja a törvényen kívülieket maguk mögött. Úgy próbált segíteni nekik, hogy a fák kérgébe véste a nevét, amikor a bokrok közé ment vizelni, de a negyedik alkalommal a férfi rajtakapta, és nem engedte többé. *Nem számít*, biztatta magát Arya, *Thoros úgymégtalál a lángjában*. Csakhogy nem sikerült neki. Eddig legalábbis nem, és ha egyszer átkelnek a folyón...

- Harroway városa nem lehet messze - szólalt meg a Véreb. - Ahol Lord Roote a Vén Andahar király kétfejű vízi lovát őrzi. Lehet, hogy átvágtatunk a folyón.

Arya még sohasem hallott Vén Andahar királyról. Kétfejű lovat sem látott még, különösen nem olyat, amelyik képes a vízen futni, de több esze volt annál, hogy kérdezősködjön. Fékezte a nyelvét, mereven ült, miközben a Véreb megfordította a lovat, és nekivágott a meredélynek a folyópartot követve. Az eső így legalább a hátuk mögé került. Aryának már elege volt belőle; a szemébe ömlő víz félig megvakította, és úgy tűnt, mintha sírna. *A farkasok sohasem sírnak*, emlékeztette magát.

Nem sokkal múlhatott el dél, de az eget alkonyi homály borította. Már idejét sem tudta, mikor látták utoljára a napot. Börig ázott, a nyereg törte a lábait, szipogott, minden tagja fájt. Lázasnak is érezte magát, néha leküzdhetetlen reszketés fogta el, de amikor szólt a Vérebnek, hogy beteg, ő csak rávicsorgott.

- Töröld meg az orrod, és fogd be a szád! - vakkantotta. Az éjszakák felét most már a nyeregben töltötték, a férfi a lóra bízta, hogy kövesse a barázdáktól szabdaltszerű ösvényt vagy vadcsapást, amelyen éppen haladtak. A ló nagy, nehéz állat volt, majdnem akkora, mint egy csatamén, de sokkal gyorsabb. Idegen, így nevezte a Véreb. Arya egy alkalommal, miközben a Véreb épp egy fa mellett vizelt, megpróbálta elkötni. Azt hitte, elszelhet, mielőtt elkapja, Idegen azonban majdnem leharapta a fejét. Gazdájával szelíd volt, mint egy vén herélt, de a természete máskülönben éppen olyan fekete volt, mint ő maga. A lány még sohasem látott lovat, amely ily könnyedén állt volna rá a harapásra vagy rúgásra.

Órákon át követték a folyót, átgázoltak két kisebb, sáros mellékpatakon is, mire elérték a helyet, melyről Sandor Clegane beszélt.

- Lord Harroway városa - mondta, majd amikor a látvány a szeme elé tárult, felkiáltott: - Hét pokol!

A város elhagyatott volt, elöntötte a víz. A megduzzadt folyó kilépett a medréről, és Harroway városból nem maradt egyéb, csak a vályogfalú fogadó felső emelete, az elmerült szentély hétéoldalú kupolája, egy kerek kőtorony felső kétharmada, néhány átázott szalmatető és a kémények erdeje.

A toronyból azonban füst szállt a magasba, az egyik boltíves ablak alatt pedig lapos fenekű hajó himbálózott. A hajónak egy tucat evezővillája volt, elől és hátul egy-egy fából faragott lófej díszítette. *A kétfejű ló*, eszmélt rá Arya. A fedélzet közepén tapasztott tetejű faház állt, és a Véreb kiáltásra két férfi bújt elő belőle. Egy harmadik is megjelent a kerek torony ablakában, kezében felhúzott számszerj.

- Mit akartok? - kiáltott oda nekik a zavaros barna víz felett.

- Vigyetek át minket! - kiabálta vissza a Véreb.

A hajón lévők tanácskozásba fogtak. Egyikük, vastag karú, hajlott hátú, őszülő szürke hajjú férfi, a korláthoz lépett.

- Fizetnetek kell!

- Akkor fizetek!

De mivel? - tündökött Arya. A törvényen kívüliek elvették Clegane aranyát, de lehet, hogy Lord Beric meghagyott neki néhány ezüstöt meg rezet. Egy átkelés nem kerülhet többé pár rézpénzre...

A révészek megint tanácskoztak. A hajlott hátú végül hátrafordult, és elkiáltotta magát. Még hatan bújtak elő, felhúzott csuklyákkal az eső ellen. Még többen másztak ki az erőd ablakán, és ugráltak le a fedélzetre. A fele annyira hasonlított a hajlott hátúra, hogy akár a testvérei is lehetek volna. Néhányan kioldották a láncokat, hosszú rudakat vettek a kezükbe, míg a többiek súlyos, széles tollú evezőket csúsztattak a villákba. A hajó megfordult, lassan megindult a sekély

parti vizek felé, az evezők egyenletesen húztak mindkét oldalon. Sandor Clegane leügetett a dombról, hogy fogadja őket.

Miután a hajó fara a domboldalnak ütközött, a révészek a faragott lófej alatt egy széles ajtót nyitottak ki, majd kidugtak rajta egy vastag tölgyfa pallót. Idegen megtorpant a vízparton, de a Véreb a horpaszába vágta a sarkát, és felnoszogatta az állatot a hajópallóra. A hajlott hátú férfi a fedélzeten várta őket.

- Elég nedves, ser? - kérdezte mosolyogva.

A Véreb szája megrándult.

- A hajód kell, nem az ostoba tréfáid. - Leugrott a nyeregből, és Aryát is leemelte maga mellé. Az egyik hajós Idegen kantárjáért nyúlt. - Én nem tenném a helyedben - jegyezte meg Clegane, amikor a ló kirúgott. A fickó hátraugrott, megcsúszott az esőáztatta fedélzeten, a hátsójára esett, és hangosan káromkodott.

A hajlott hátú révész már nem mosolygott.

- Átvihetünk - mondta savanyúan. - Egy aranyadba fog kerülni. Egy másik a lóért. Meg egy harmadik a fiúért.

- Három sárkány? - Clegane felröhögött. - Három sárkányért meg kellene kapnom az egész rohadt hajót!

- Tavaly talán meg is kaphattad volna. De ilyen folyónál több kézre van szükségem a rudaknál meg az evezőknél, ha nem akarok száz mérföldre kisodródni a tengerre. Te választasz: három arany, vagy megtaníthatod a pokoli lovatat vízen járni.

- Szeretem a becsületes útonállókat. Legyen, ahogy akarsz! Három sárkány... amikor biztonságban partra teszel minket az északi parton.

- Megkapom most, vagy nem megyünk. - A férfi kinyújtotta vastag, kérges tenyerét.

Clegane megrázta a kardját, hogy meglazítsa a pengét a hüvelyben.

- Íme, a te választásod: arany az északi parton, vagy acél a délin!

A révész a Véreb arcára meredt. Nem tetszett neki a látvány, Arya tudta jól. Egy tucat ember állt mögötte, erős férfiak evezőkkel és keményfa rudakkal a kezükben, de egyiküknek sem akaródzott a segítségére sietni. Egyesült erővel lenne esélyük Sandor Clegane ellen, bár valószínűleg megölne közülük hármat-négyet, mire legyűrnék.

- Honnét tudjam, hogy hihetek neked? - kérdezte a hajlott hátú rövid gondolkodás után.

Nem hihetsz, szeretne volna odakiáltani Arya, de inkább az ajkába harapott.

- Lovagi becsület - felelte a Véreb mosolytalanul.

Még csak nem is lovag. De ezt sem mondta ki hangosan.

- Megteszi. - A révész köpött egyet. - Akkor gyere, átérünk, mielőtt besötétedik! Kösd ki a lovat, nem akarom, hogy rakoncátlankodjon, míg úton vagyunk! A kabinban van parázs, ha te meg a fiad meg akartok melegedni.

- Nem vagyok a hülye fia! - fortyant fel Arya. Ez még annál is rosszabb volt, mintha egyszerűen fiúnak nézték volna. Olyan mérges volt, hogy talán azt is megmondja nekik, kicsoda valójában, Sandor Clegane azonban megragadta a gallérja mögött, és fél kézzel felemelte a fedélzetről.

- Hányszor kell még elmondanom neked, hogy fogd be az ostoba pofád? - Olyan erősen rázta, hogy összekoccantak a fogai, majd visszajettette a deszkákra. - Menj be oda, és száradj meg, ahogy a fickó mondta!

Arya engedelmeskedett. A nagy vas parázstartó vörösen izzott, fullasztó hőséget teremtett a kabinban. Jó volt odaállni mellé, és megszáradni egy kissé, de amint érezte, hogy megmozdul alatta a fedélzet, ismét kisurrant az első ajtón.

A kétfejű ló lassan araszolt a sekély vízben, óvatosan kerülgette az elsüllyedt Harroway kényeit és háztetőit. Tizenkét ember az evezők mellett dolgozott, másik négy pedig a hosszú rudakkal ellökte a csónakot, valahányszor túl közel sodródtak egy sziklához, fához vagy víz alá került házhoz. A hajlott hátú férfi a kormányrudat kezelte. Az eső hangosan dobolt a fedélzet sima deszkáin, szétfröccsent a faragott lófejekken. Arya lassan újra elázott, de nem törődött vele. Látni akart. Látta, hogy a számszeríjas férfi még mindig őket figyeli a kerek torony ablakából. Tekinte-

tével követte a lányt, ahogy a hajó elsiklott alatta. *Talán ő lenne az a Lord Roote, akiről a Véreb beszélt?* Nem éppen úgy fest, mint egy lord, de hát ő maga sem nézett ki éppen hölgynek.

Amint maguk mögött hagyták a várost, és kijutottak a tulajdonképpeni folyóra, az áramlás sokkal erősebbé vált. Az eső szürke függönyén át Arya megpillantott egy magas kőoszlopot a túlparton, minden bizonnyal a révet jelölte, de amint meglátta, rögtön észre is vette, hogy a sodrás egyre messzebb tolja őket onnét. Az evezősök még élénkebben húztak, megpróbálták szembezállni a folyó haragjával. Levelek és törött ágak suhantak el mellettük olyan sebességgel, mintha ostromgépből lőtték volna ki őket. A rudakat kezelő hajósok kihajoltak, félrelöktek mindent, ami túl közel ért hozzájuk. Idekint a szél is erősebben fújt. Ha megpróbált felfelé tekinteni a folyón, azonnal arcon kapta az eső. Idegen nyírított, és vadul rúgkapált, ahogy a fedélzet imbolygott alatta.

Ha kiugranék, az áramlat elragadna, mielőtt a Véreb egyáltalán észrevenné, hogy eltűntem. Hátrapillantott a válla felett, látta, hogy Sandor Clegane a rémült lóval küszködik, igyekszik megnyugtatni. Talán soha nem nyílik jobb lehetősége a szökésre. *Az is lehet azonban, hogy megfulladok.* Jon mindig azt mondta, úgy úszik, mint egy hal, de ezzel a folyóval most még egy halnak is meggyűlne a baja. Ám a fulladás még mindig jobb volna, mint Királyvár. Joffreyra gondolt, és a hajó orrába osont. A folyó zavaros barna volt a sártól, erősen felkorbácsolta az eső, inkább tűnt levesnek, mint víznek. Arya eltűnődött, vajon milyen hideg lehet. *Ennél már úgyszem lehetek sokkal vizesebb.* Egyik kezét a korlátra tette.

Mielőtt azonban kiugorhatott volna, éles kiáltást hallott, és hátrakapta a fejét. A révészek a hajó eleje felé rohantak, rudakkal a kezükben. Egy pillanatig nem értette, mi történik, de aztán meglátta: egy tövestül kiszakadt hatalmas, sötét fa közeledett, egyenesen feléjük. Az ágak és gyökök kusza összevisszaságban meredtek elő a vízből, mint egy óriási kraken nyújtózkodó karjai. Az evezősök eszeveszetten húztak hátrafelé, kétségbeesetten próbálták elkerülni a borulással vagy lékeléssel fenyegető ütközést. Az öregember félrerántotta a kormányrudat, az orrot díszítő lófej fordulni kezdett, de túl lassan. A barnán és feketén csillogó fa úgy rohant feléjük, mint egy faltörő kos.

Már tízlábnyira sem lehetett a hajótól, amikor két révésznek valahogy sikerült elkapnia a hosszú rudakkal. Az egyik kettétört, a hosszan hangzó recsenés úgy hangzott, mintha maga a hajótest hasadt volna szét alattuk. A másik ember azonban erőset taszított a fa törzsén, épp elegendőt, hogy kitérjen az útjukból. A fa alig néhány hüvelyknyire söpört el a hajótest mellett, ágai végigkarmolták a lófejet. Amikor már úgy látszott, megúszták, a szörnyeteg egyik felső ága eltalálta őket. A hajó megremegett, Arya megcsúszott, és fájdalmasan térdre zuhant. A törött rudat tartó férfinak nem volt ilyen szerencséje; ordítva bukott át a korláton. A dühöngő barna víz egy pillanat alatt bezárult fölötte, és mire Arya feltápászkodott, már el is tűnt. Az egyik társa egy öszszetekert kötelet kapott fel, de már nem volt kinek dobnia.

Talán valahol lejjebb partot ér, biztatta saját magát Arya, de a remény üresen kongott. Minden vágyát elveszítette az úszás iránt, és amikor Sandor Clegane ráordított, hogy menjen vissza a kabinba, mielőtt véresre veri, jámboran engedelmeskedett. A hajó akkor már azért küzdött, hogy ismét a helyes irányba álljon, szemben a folyóval, amely a nyílt tengerre akarta sodorni őket.

Jó két mérfölddel lejjebb értek partot a szokásos kikötőhelynél. A hajó olyan erővel csapódott a partnak, hogy még egy rúd eltört, és Arya majdnem megint elveszítette az egyensúlyát. Sandor Clegane úgy lendítette fel Idegen nyergébe, mintha nem nyomna többet egy rongybabánál. A révészek üres, kimerült tekintettel bámulták őket, a hajlott hátú kivételével, aki megint kinyújtotta a tenyerét.

- Hat sárkány - közölte. - Három az átkelésért, három az elvesztett emberemért.

Sandor Clegane kutatott egy kicsit az erszényében, és egy gyűrött papírdarabot nyomott a hajós kezébe.

- Nesze! Kapsz tízet.

- Tízet? - A révész zavartnak látszott. - Ez meg micsoda?

- Egy halott ember írása. Kilencezer sárkányt ér, vagy a körül. - A Véreb fellendült a nyeregbe

Arya mögé, és kellemetlenül elvigyorodott. - Tíz a tiéd belőle. A többiért egy napon visszajövök, úgyhogy vigyázz, el ne költsd!

A férfi gyanakodva bámulta a papirost.

- Írás. Mire megyek én egy írással? Aranyat ígértél. Azt mondtad, lovagi becsületszavadat adod.

- A lovagoknak rohadtul nincsen becsületük. Legfőbb ideje, hogy megtanuld, vénember! - Azzal a Véreb megsarkantyúzta Idegent, és elvágatott az esőben. A révészek hangosan káromkodtak mögöttük, egy-kettő követet hajított utánuk. Clegane azonban ügyet sem vetett szavakra és kövekre; rövidesen eltűntek az erdő félhomályában, s lassan a folyó morajlása is elhalt. - A háj jó nem megy vissza reggelig - mondta a Véreb -, azok meg nem fogadnak el írott ígéretet a következő erre járó bolondtól. Ha a barátaid tovább üldöznek bennünket, akkor rohadt jó úszóknak kell lenniük.

Arya összehúzta magát, nem szólt egy szót sem. *Valar morghulis*, gondolta komoran. *Ser Ilyn, Ser Meryn, Joffrey király, Cersei királyné, Dunsen, Polliver, Nyájas Raff, Ser Gregor és a Csiklandozó. No meg a Véreb. A Véreb, a Véreb.*

Mire elállt az eső, és felszakadoztak a felhők, Arya olyan hevesen reszketett és tüszögött, hogy Clegane megállt éjszakára, sőt még tűzrakással is próbálkozott, de az összegyűjtött fa túlságosan nedvesnek bizonyult. Hiába kísérletezett, a gyújtós csak nem akart szikrát fogni. Végül haragosan szétrúgta az egészset.

- Hét rohadt pokol! - szitkozódott. - Gyűlölöm a tüzet!

Nedves kőre ültek egy tölgyfa tövében, a levelekről lecsöpögő víz lassú, ütemes kopogását hallgatták, miközben elköltötték kemény kenyérből, penészes sajtból és füstölt hurkából álló hideg vacsorájukat. A Véreb a törével vágta fel a húst, és amikor észrevette, hogy Arya a fegyvert bámulja, összeszűkül a szeme.

- Eszedbe se jusson!

- Nem jutott - hazudta a lány.

A férfi egy horkantással jelezte véleményét, de azért adott neki egy vastag szeletet a hurkából. Arya a fogaival tépkedte, közben egy pillanatra sem vette le szemét a Vérebről.

- Sohasem vertem meg a nővéredet - szólalt meg Clegane -, de téged megverlek, ha kényszerítesz rá. Ne azon járjon a fejed, hogyan tudnál megölni! Egyetlen ötleted sem vezet semmi jóra!

Arya erre nem tudott mit mondani. Némán tovább rágta a hurkát, és hideg tekintettel bámulta Sandor Clegane-t. *Kemény, mint a kő*, gondolta.

- Te legalább az arcomba nézel. Ezt a javadra írom, kis farkasleány! Hogy tetszik?

- Sehogy. Égett és ronda.

Clegane megkínálta egy a tőre hegyére tűzött sajtdarabbal.

- Kis bolond vagy. Mire mennél vele, ha tényleg sikerülne megszöknöd? Csak elkapna valaki még rosszabb.

- Nem kapnának el - felelte dacosan. - Nálad senki sem rosszabb.

- Nem ismered a bátyámat. Gregor egyszer megölt egy embert, mert az horkolt. A saját emberét. - Amikor vigyorgott, arca égett fele szorosan összehúzódott, és a szája ettől különös, visszataszító módon kicsavarodott. Azon az oldalon nem volt ajka, és a füle helyén is csak egy csonk éktelenkedett.

- De ismertem. - Ha Arya jobban belegondolt, lehet, hogy a Hegy tényleg rosszabb volt nála. - Őt, Dunsent, Pollivert, Nyájas Raffot és a Csiklandozót.

A Véreb meglepettnek látszott.

- És ugyan honnét ismeri Ned Stark drágalátos kislánya a fajtájukat? Gregor sohasem hozza magával a háziállatait az udvarba.

- A faluból ismerem őket. - Tovább majszolta a sajtot, és vett egy nagy darab kenyeret is. - A tó melletti faluból, ahol elfogtak minket, Gendryt, engem és Meleg Pitét. Zöldkezű Lommyt is elkapták, de Nyájas Raff megölte őt, mert megsebesült a lábán.

Clegane szája megvonaglott.

- Elfogott téged? A bátyám elfogott téged? - Felnevetett, savanyú, félig morgó, félig vicsorgó kifejezés. - Gregornak fogalma sem volt róla, mi van nála, ugye? Nem lehetett, mert különben hiába visítasz meg rúgkapálsz, visszavitt volna Királyvárba, és Cersei ölébe hajít. Ó, ez rohadtul édes! Biztos, hogy ezt elmondom neki, mielőtt kivágom a szívét!

Nem most beszélt először arról, hogy megöli a Hegyet.

- De hát a fivéred - jegyezte meg Arya bizonytalanul.

- Neked sohasem volt olyan fivéred, akit szívesen megöltél volna? - Megint nevetett. -Vagy esetleg nővéred? - Ekkor észrevehetett valamit az arcán, mert közelebb hajolt. - Sansa! Ő az, nem igaz? A farkasleány végezni akar a csinos kismadárral!

- Nem - vágott vissza neki Arya. - Téged akarlak megölni!

- Mert kettéhasítottam a kis barátodat? Elárulhatom, sokkal többet öltem meg. Most azt gondolod, szörnyeteg vagyok. Meglehet, de megmentettem a nővéred életét. Aznap, amikor a tömeg lerángatta a lóról, átvágtam magam rajtuk, és visszavittem a kastélyba, máskülönben azt kapta volna, amit Lollys Stokeworth. Énekelt nekem. Ezt nem tudtad, mi? A nővéred énekelt nekem egy édes kis dalocskát.

- Hazudsz! - vágta rá Arya.

- Feleannyit sem tudsz, mint hiszed. A Feketevíz? Mit gondolsz, hol a hét pokolban vagyunk? He? Mit gondolsz, hová megyünk?

A hangjából áradó megvetés elbizonytalanította Aryát.

- Vissza Királyvárba - felelte. - Joffreyhoz és a királynéhoz viszel. - Hirtelen rájött, hogy tévedett. Már abból rá kellett volna jönnie, ahogy a Véreb feltette a kérdéseket. Valamit azonban kénytelen volt válaszolni.

- Hülye, vak farkasszuka! - A hangja durva volt és kemény, mint a vasreszelő. - Baszd meg Joffreyt, baszd meg a királynét és baszd meg azt a torz kis vízköpőt is, akit a fivérének nevez! Végeztem a városukkal, végeztem a Királyi Testőrségükkel, és végeztem a Lannisterekkal! Mi dolga egy kutyának az oroszlánok között, he? - A szájához emelte a vizestömlőt, nagyot húzott belőle. Megtörölte a száját, és odanyújtotta a bőrt Aryának is. - A folyó a Három Folyó volt, lány. A Három Folyó, nem a Feketevíz. Próbáld a térképen elhelyezni a fejedben, ha megy! Holnap elérjük a Királyi utat. Azután gyorsan haladunk majd, és egyenesen az Ikrekhez megyünk. Én foglak átadni az anyádnak. Nem a nemes Villámúr, sem pedig a csaló pap, az a szörnyeteg. - Elvi-gyorodott a lány arca láttán. - Azt hiszed, csak a törvényen kívüli barátaid képesek kiszagolni egy jó kis váltságdíjat? Dondarrion elvette az aranyamat, én meg elvettelek téged. Azt mondom, kétszer annyit is megérsz, mint amennyit ők vettek el tőlem. Talán még többet is, ha a Lannistereknek adnálak vissza, ahogy tartottál tőle, de nem foglak. Még egy kutya is megelégedi a folytonos rugdosással. Ha az Ifjú Farkasnak annyi esze van, mint amennyit az istenek egy varangynak adtak, urat csinál belőlem, és könyörögni fog, hogy lépjek a szolgálatába. Szüksége van rám, bár lehet, hogy ezt még ő maga sem tudja. Talán még Gregort is megölöm a kedvéért. Igen, az tetszeni fog neki!

- Sohasem fogadna be! - vágta a képébe a lány. - Téged soha!

- Akkor felmarkolok annyi aranyat, amennyit csak elbírok, a pofájába röhögök és ellovagolok. Ha nem fogad be, jobban teszi, ha megöl, de úgysem fog. Ahogy hallom, túlságosan is az apja fia. Nekem mindegy. Én mindenképpen nyerek. És te is, nőstény farkas! Ne nyüszíts és harapj hát, elegendem van belőle! Fogd be a szád, tedd, amit mondok, és talán még a nyavalyás nagybátyád menyegzőjére is időben érkezünk!

JON

A kanca kifulladt, de Jon nem enyhíthetett az iramon. El kellett érnie a Falat a Magnar előtt. Ha lett volna nyerge, abban alszik, de anélkül ébren is elég nehéz volt a ló hátán maradni. Sebesült lába egyre jobban fájt, de nem mert addig pihenni, míg be nem gyógyul. Inkább minden egyes lóra szállással újból felszakította a sebet.

Amikor felért egy domb tetejére és meglátta maga előtt a Királyi út észak felé kanyargó, barna keréknyomait, megveregette a kanca nyakát, és a fülébe súgta:

- Most már csak az utat kell követnünk, kislány. Nemsokára ott vagyunk!

A lába mostanra olyan merev volt, mint egy darab fa, a láb pedig annyira elszédítette, hogy két ízben is azon kapta magát, rossz irányba lovalog.

Nemsokára ott vagyunk. Elképzelte, ahogy a barátai fűszeres bort isznak a nagyteremben. Hobb az üstjeivel szöszmötöl, Donal Noye a műhelyében dolgozik, Aemon mester a szobájában van a hollótanya alatt. *És a Vén Medve? Sam, Grenn, Bánatos Edd, Dywen a fa fogsorával...* csak remélhette, hogy néhányuknak sikerült megmenekülnie az Ökölről.

Ygritte-re is sokat gondolt. Emlékezett a haja illatára, teste melegére... és az arcára, amikor átvágta az öregember torkát. *Hiba volt belészerezni*, suttogta egy hang odabent. *Hiba volt elhagyni*, ellenkezett egy másik. Eltűnődött, vajon az apja is így tépelődött-e, amikor otthagya az anyját, hogy visszatérjen Lady Catelynhez. *Lady Starkkal eljegyezték egymást, ahogyan én jegyeztem el magam az Éjjeli Őrséggel.*

Majdnem átlovagolt Vakondvároson, mielőtt észrevette volna. Annyira kótyagos volt a láztól, hogy nem tudta, hol jár. A falu nagy része a föld alatt rejtőzött, a felszínen alig néhány viskó látszott a fogyó hold fényénél. A bordély szélben nyikorgó, vérbe borult szemhez hasonló vörös lámpásával nem volt nagyobb egy árnyékszékénél. Jon megállította a lovat a mellette emelt istálló előtt, félig mászva, félig zuhanva lekászálódott a hátáról, és felvert két lovászfűt.

- Adjatok egy friss lovat nyereggel és szerszámmal! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon. Megkapta, amit kért, s hozzá még egy tömlő bort és egy fél barnakenyeret. - Verjétek fel a falut! - utasította őket. - Figyelmeztessétek őket! Vadak a Faltól délre. Szedjétek össze a holmitokat, és induljatok a Fekete Vár felé! - A fájdalomtól a fogait csikorgatta, feltornászta magát az újonnan kapott fekete heréltre, és elvágtatott észak felé.

Ahogy a csillagok halványulni kezdtek a keleti égbolton, a fák és a hajnali köd mögül előbukant a Fal, a holdfény sápadtan csillogott a jégen. Jon tovább hajszolta a lovat a sáros, ragacsos úton, míg meg nem pillantotta a Fekete Vár kőtornyait és faépületeit, melyek apró játékszereknek tündek a roppant jégtömb tövében. A Fal addigra rózsaszín és bíbor fényben ragyogott a hajnal első sugaraitól.

Egyetlen örrel sem találkozott a külső épületek mellett, senki sem állta útját. A Fekete Vár éppoly romnak tűnt, mint Szürkeles. Az udvarok kövezetének repedéseiben barna, törékeny gaz nőtt, a Tüzkő Kaszárnya tetejét régi hó borította, volt belőle bőven Hardin Tornyanak északi felén is, ahol Jon aludt, mielőtt kinevezték volna a Vén Medve intézőjének. A Parancsnoki Torony falán kormos csíkok húzódtak, ahol a füst *akkor* előtört az ablakokon át. A tűz után Mormont a Király Tornyába költözött, de Jon ott sem látott fényt. Innen letről nem tudta megállapítani, hogy hétszáz láb magasban vannak-e őrszemek a Falon, a hatalmas, kanyargó lépcsőn azonban, amely óriási favillámként tapadt a jég déli oldalához, senkit sem látott.

A kovácműhely kéményéből viszont füst szállt felfelé. Csak vékony füstcsík, alig kivehető a szürke északi égbolt háttere előtt, de ott volt. Jon leszállt a lóról, bicegve megindult az épület felé. A nyitott ajtón meleg áradt kifelé, mint a nyár forró lehelete. Odabent a Félkezű Donal Noye

dolgozott a fűtatójával. A zajra felpillantott.

- Havas Jon?

- Nem más. - A láz, a kimerültség, sérült lába, a Magnar, az öregember, Ygritte, Mance és az egész ellenére Jon elmosolyodott. Jó érzés volt újra itthon lenni, jó volt látni Noye nagy pocakját, feltűzött ruháját és fekete borostával borított képét.

A kovács elengedte a fűtatót.

- Az arcod...

Erről majdnem meg is feledkezett.

- Egy bőrváltó ki akarta kaparni a szemem. Noye összevonta a szemöldökét.

- Mindegy, hogy sebhelyes vagy sima, nem hittem, hogy valaha viszontlátom még ezt az arcot. Úgy hallottuk, Mance Rayder oldalára tértél.

Jon belekapaszkodott az ajtóba, hogy talpon maradjon.

- Ki mondta ezt?

- Jarman Buckwell. Két hete tért vissza. A felderítői azt állították, a saját szemükkel láttak téged, ahogy ott lovagolsz a vadak oszlopa mellett, birkabőr köpönyegben. - Noye végignézett rajta. - Úgy látom, a második fele igaz.

- Igaz az egész - vallotta be Jon. - Ha úgy vesszük.

- Akkor most vegyek le egy kardot, és belezzelek ki vele?

- Nem kell. Parancsot teljesítettem. Félkezű Qhorin utolsó parancsát. Noye, hol van a helyőrség?

- A Falat védik a vad barátaid ellen.

- Igen, de hol?

- Mindenhol. Kutyafejű Harmát a Tóparti Erdőlesnél látták, Zörgővértet Hosszúhantnál, a Könnyezőt Jégvég közelében. Végig a Fal mentén... itt vannak, amott vannak, megmásszák a Falat a Királyné Kapujánál, szétverik Szürkeles kapuját, felvonulnak a Keleti Őrség ellen... de elég megpillantaniuk egy fekete köpönyeget, és már el is tűnnek. Másnap valahol másutt bukkannak fel.

Jon lenyelt egy nyögést.

- Megtévesztések. Mance azt akarja, hogy szétforgácsoljuk az erőinket, hát nem érted? - *És Bowen Marsh meg is teszi neki ezt a szívességet.* - A kapu itt van. Itt lesz a támadás is.

Noye odament hozzá.

- Csupa vér a lábad.

Jon tompa tekintettel lepillantott. Igaza volt. A sebe megint kinyílt.

- Nyílvessző...

- Vad nyílvessző. - Ez nem kérdés volt. Noye-nak csak egy karja volt, de az dagadt az izmoktól. Jon hóna alá nyúlt, hogy megtartsa. - Fehér vagy, mint a tej, és tűzforró is. Elviszlek Aemonhoz.

- Nincs idő. Vadak a Faltól délre. Felfelé tartanak a Királyné Koronájától, hogy kinyissák a kaput!

- Hányan? - Noye félig kivezette, félig kivitte Jont az ajtón.

- Százan és húszan. Jól fel vannak fegyverezve ahhoz képest, hogy vadak. Bronzpáncél, némi acél. Hányan maradtak itt?

- Vagy negyvenen - felelte Donal Noye. - A nyomorékok és a gyengék, meg néhány zöldfülű kölyök, még kiképzés alatt.

- Ha Marsh nincs itt, kit nevezett ki várnagynak?

A kovács felnevetett.

- Ser Wyntont, az istenek tartsák meg! Az utolsó lovag a kastélyban. Az igazság az, hogy Stout mintha megfeledkezett volna erről, de senki sem töri magát, hogy emlékeztesse rá. Azt hiszem, tulajdonképpen én vagyok a parancsnok. A nyomorékok legnagyobb harcosa.

Ez legalább jó hír volt. A Félkezű kovácsmester keményfejű volt, szívós és harcedzett, Ser Wynton Stout ellenben... nos, abban mindenki egyetértett, hogy valaha kiváló harcos volt, de

nyolcvan éve szolgált felderítőként, s már ereje és esze is elhagyta. Egyszer elaludt vacsora közben, és majdnem belefulladás egy tál borsólevesbe.

- Hol a farkasod? - kérdezte tőle Noye az udvaron.

- Szellem. El kellett válnom tőle, amikor megmászta a Falat. Reméltem, hogy visszajön ide.

- Sajnálom, kölyök. Nyomát sem láttuk. - Odasántikáltak a hollóház alatti hosszú faépület ajtajához, amely a mester lakrészébe nyílt. A kovács belerúgott. - Clydas!

Néhány pillanat múlva görnyedt, csapott vállú, feketébe öltözött apró emberke kukucskált ki. Apró, rózsaszín szeme tágra nyílt, amikor megpillantotta Jont.

- Fektesd le a fiút! Hozom a mestert.

A kandallóban tűz égett, a helyiségben szinte fojtogató hőség uralkodott. A meleg elámosította Jont. Amint Noye lefektette a hátára, azonnal becsukta a szemét, hogy megállítsa a szoba forgását. Hallotta a hollók hangos káromgását és panaszkodását a fejük fölött lévő hollótanyán.

- Havas! - mondta az egyik madár. - Havas, havas, havas!

Ez Sam műve, emlékezett Jon. Vajon maga Samwell Tarly is épségben hazaért, vagy csak a madarai?

Aemon mester nem késlekedett soká. Lassan mozgott, egyik foltos kezével Clydas karjába kapaszkodott, és apró, óvatos léptekkel csoszogott előre. A lánc súlyosan függött vékony nyakában, a vasból, ólomból, bádogból és más alantas fémekből készült szemek között megcsillantak az arany- és ezüstkarikák.

- Havas Jon! - szólalt meg. - El kell mondanod nekem mindent, amit láttál és tettél, de csak ha erősebb leszel! Donal, tégy egy üstben bort a tűzre, és a vasaimat is tedd mellé! Azt akarom, hogy nagyon forróak legyenek. Clydas, szükségem lesz a jó éles késedre is. - A mester száz évnél is idősebb volt, aszott, törékeny, szőrtelen, teljesen vak, de ha tejfehér szeme nem is érzékelt semmit, az esze ugyanúgy vágott, mint fiatal korában.

- Vadak jönnek - mondta Jon, miközben Clydas végigfuttatta a kését a nadrágján, és kettészelte a vastag, fekete anyagot, ami kérges volt a rászáradt régi vértől és nedves a frisstől. - Délről. Megmászta a Falat...

Aemon mester megszagolta Jon hevenyészett kötését, amikor Clydas levágta.

- Megmászta?

- Én is velük voltam. Félkezű Qhorin parancsolta meg, álljak be közéjük. - Jon összerezett, amikor a mester ujja döfködve és csipkedve feltérképezte a sebét. - Thenn Magnarja... áááá, ez fáj! - Összeszorította a fogait. - Hol van a Vén Medve?

- Jon... mély fájdalmat okoz, hogy ezt kell mondanom, de Mormont parancsnokot meggyilkolták Craster Erődjében. Saját Felesküdt Testvérei.

- Test... a saját embereink? - Aemon szavai százszorta nagyobb fájdalmat okoztak, mint az ujja. Jonnak eszébe jutott a Vén Medve, ahogy utoljára látta: a sátra előtt állt, vállán kukoricáért kiáltó hollója. *Mormont elment?* Azóta tartott ettől, amióta látta a csata nyomait az Öklön, de a csapást ez sem enyhítette. - Ki volt az? Ki fordult ellene?

- Óvárosi Garth, Ernyedkezű Ollo, Tör... tolvajok, gyilkosok és gyáva férgek bandája. Sejt-hettük volna. Az Őrség már nem az, ami volt. Túl kevés a becsületes ember, hogy kordában tartsa a gazfickókat. - Donal Noye lassan forgatta a mester pengéit a lángokban. - Egy tucat igaz ember visszatért. Bánatos Edd, Óriás, barátod, a Bölény. Tőlük hallottuk a történetet.

Csak egy tucat? Kétszáz ember hagyta el a Fekete Várat Mormont parancsnokkal, az Őrség kétszáz legjobb embere.

- Akkor ez azt jelenti, hogy Marsh a parancsnok? - A Vén Gránátalma barátságos fickó volt és gondos intéző, de teljesen alkalmatlan arra, hogy útját állja a vadak seregének.

- Egyelőre, amíg választást nem tartunk - válaszolta Aemon mester. - Clydas, add ide az üvegcsét!

Választás. Félkezű Qhorin és Ser Jeremy Rykker halottak, Ben Stark pedig eltűnt. Ki maradt hát? Nem Bowen Marsh és nem Ser Wynton Stout, annyi bizonyos. Vajon Erdős Thoren vagy Ser Ottyn Wythers túlélte az Öklöt? *Nem, Cotter Pyke vagy Ser Denys Mallister lesz az. De me-*

lyükük? Az Árnýéktonony és Keleti Órség parancsnokai remek emberek voltak, de nagyon különbözök. Ser Denys választékos modorú és óvatos, lovagias, de öreg, Pyke fiatalabb, fattyú származású, durva beszédű és nagyon bátor, talán túlzottan is. Ami pedig még rosszabb, a két férfi utálta egymást. A Vén Medve mindig távol tartotta őket egymástól, a Fal két ellenkező végén. Jon tudta, hogy a Mallisterek mélységes bizalmatlansággal viseltetnek a vasemberek iránt.

A hirtelen fájdalom azonban visszarántotta a saját kínjaihoz. A mester megszorította a kezét.

- Clydas hozza a máktejet.

Jon megpróbált felülni.

- Nem kell...

- De igen - közölte Aemon határozottan. - Ez fájni fog.

Donal Noye odament, és visszanyomta Jont a hátára.

- Maradj nyugton, vagy lekötözlek! - A kovács még fél kézzel is úgy elbánt vele, mintha kisgyermek lett volna. Clydas egy zöld palackkal és kerek kőkupával tért vissza, amit Aemon mester teletöltött.

- Idd meg!

Jon vergődés közben megharapta a száját, és a vér íze most összekeveredett a sűrű, tejszínű oldatával. Komoly erőfeszítésébe került, hogy ne hányja ki az egészet.

Clydas hozott egy tál forró vizet, Aemon mester pedig kimosta a sebéből a vért és a gennyet. Az öregember nagyon óvatosan dolgozott, de Jon még a legendyhebb érintéstől is legszívesebben felüvöltött volna.

- A Magnar emberei fegyelmezettek és bronzpáncéljuk van - magyarázta. A beszéd segített elterelni a gondolatait a lábáról.

- Magnar egy skagosi úr - mondta Noye. - A Keleti Órségben skagosiak is voltak, amikor idekerültem a Falra, őket hallottam beszélni róla.

- Szerintem Jon egy régebbi értelemben használta a szót - jegyezte meg Aemon mester. - Nem családi névként, hanem címként. A Régi Nyelvből származik.

- Urat jelent - helyeselt Jon. - Styr valami Thenn nevű hely Magnarja messze északon, a Jégagyarak között. Van vagy száz saját embere meg úgy húsz fosztogatója, akik majdnem olyan jól ismerik az Adományt, mint mi. Mance viszont sohasem találta meg a kürtöt, ez is valami. A Tél Kürtje, az után kutatott a Tejfolyó mentén.

Aemon mester a törülköendővel a kezében megmerevedett.

- A Tél Kürtje csak egy ősi legenda. A Falon Túli Király tényleg hisz a létezésében?

- Mind hisznek benne - felelte Jon. - Ygritte azt mondta, felnyitottak vagy száz sírt... királyok meg hősök sírjait, végig a Tejfolyó völgyében, de soha...

- Ki az az Ygritte? - kérdezte Donal Noye élesen.

- Egy asszony a szabad népből. - Hogy magyarázhatná el nekik Ygritte-et? *Meleg, okos, vidám, jól csókol, de a torkodat is elvághatja.* - Styrrel van, de nem... ő fiatal, valójában csak lány, vad, de... - *Megölt egy öregembert, csak mert tüzet rakott.* A nyelvét vastagnak és ügyetlennek érezte. A máktej lassan elhomályosította az elméjét. - *Megszegtem az eskümet vele. Nem akartam, de...* - *Hiba volt. Hiba volt beleszeretni, hiba volt elhagyni...* - Nem voltam elég erős. A Félszáz parancsolta meg, hogy lovagoljak velük, figyeljek, nem szabad... - mintha nedves fával tömték volna meg a fejét.

Aemon mester megint megszagolta Jon sebéét, majd visszatette a véres rongyot a tálba, és így szólt:

- Donal, a forró kést, ha kérhetlek! Fogd le nekem!

Nem fogok ordítani, tökélt el magát Jon, amikor meglátta a vörösen izzó pengét, de ezt a fogadalmát is megszegte. Donal Noye lefogta, Clydas pedig a mester kezét vezette. Jon nem mozdult, csak az öklével verte az asztalt, újra meg újra meg újra. A fájdalom hatalmas volt, aprónak, gyengének és tehetetlennek érezte magát benne, a sötétben jajveszékélő gyermeknek. *Ygritte,* gondolta, amikor az égett hús bűze megcsapta az orrát, a fejében a saját üvöltése visszhangzott. *Ygritte, muszáj volt!* Egy szempillantásnyi időre a kín mintha alábbhagyott volna, de aztán a vas

megint hozzáért, és Jon elájult.

Amikor a szemhéja felpattant, érezte, hogy vastag gyapjúba bugyoláltak, és lebeg. Nem tudott megmozdulni, de ez nem is számított. Egy kis ideig azt álmodta, hogy ott van mellette Ygritte, és gyengéd kézzel ápolja. Végül lehunyta a szemét, és elaludt.

A következő ébredés már nem volt ilyen szelíd. A szoba sötét volt, de a takaró alá visszatért a fájdalom, a lüktetés a legkisebb mozdulatra is a lábába vágó forró késsé változott. Keserves volt a tapasztalat, amikor megpróbálta megnézni, megvan-e még a lába. Felnyögött, elfojtott egy ordítást, és ismét ökölbe szorította a kezét.

- Jon? - Megjelent egy gyertya, és a következő pillanatban jól ismert arc nézett le rá nagy fülek közt. - Nem szabad mozognod!

- Pyp? - Jon felemelte a kezét, a másik fiú pedig megragadta és megszorította. - Azt hittem, elmentél...

- ... a Vén Gránátalmával? Dehogy, úgy vélte, túl kicsi és zöld vagyok még. Grenn is itt van.

- Én is itt vagyok - lépett oda Grenn az ágy másik oldalához. - Elaludtam.

Jon torka nagyon száraz volt.

- Vízet - hörögte. Grenn hozott neki, és megitta. - Láttam az Öklöt - mondta egy hosszú korty után. - A vért, a döglött lovakat... Noye azt mondta, egy tucatnyian hazajutottak... kik?

- Dywen, Óriás, Bánatos Edd, Nyájas Hegyi Donnel, Ulmer, Balkezes Lew, Szürketo llú Garth. Még négyen vagy öten. Én.

- Sam?

Grenn elfordította a tekintetét.

- Megölt egy Mást, Jon. Láttam. Ledöfte a sárkánykő törrel, amit adtál neki, mi meg Gyilkosnak neveztük aztán. Hogy utálta!

Sam, a Gyilkos. Jon nehezen tudott elképzelni valószínűtlenebb harcost Sam Tarlynál.

- Mi történt vele?

- Otthagytuk. - Grennen látszott, hogy nyomorultul érzi magát. - Ráztam, rákiabáltam, még pofon is vágtam. Óriás megpróbálta talpra rángatni, de túl nehéz volt. Emlékszel, hogy a kiképzés alatt mindig elterült a földön, és összegömbölyödve vinnyogott? Crasternél még csak nem is vinnyogott. Tör és Ollo felszaggatták a falakat élelemért, Garth és Garth harcoltak, mások meg Craster feleségeit erőszakolták. Bánatos Edd úgy gondolta, hogy Tör bandája megöli a hűségeseiket, hogy ne tudjuk elmondani, mit tettek, és ők kétszer annyian voltak. Otthagytuk Samet a Vén Medvével. Nem akart megmoccanni, Jon!

A testvére voltál, mondta neki majdnem. *Hogy hagyhattad ott a vadak meg a gyilkosok közt?*

- Talán még mindig életben van - mondta Pyp. - Lehet, hogy mindannyiunkat meglep, és holnap beállít.

- Persze, Mance Rayder fejével. - Jon érezte, hogy Grenn igyekszik vidámnak tűnni. - Sam, a Gyilkos!

Megint megpróbált felülni, de ez most is éppen akkora hibának bizonyult, mint az első alkalommal. Felordított, és káromkodott egyet.

- Grenn, menj, keltsd fel Aemon mestert! - sürgette Pyp. - Szólj neki, hogy Jonnak több máktejre van szüksége!

Igen, gondolta Jon.

- Nem! - mondta. - A Magnar...

- Tudjuk - csitította Pyp. - Az öröknek megmondták, hogy fél szemmel dél felé is figyeljenek, Donal Noye pedig elküldött néhány embert Viharhátba, hogy őrizzék a Királyi utat. Aemon mester a Keleti Órségbe és az Árnyéktoronyba is küldött madarakat.

Ekkor Aemon mester csoszogott oda az ágyhoz, Grenn vállába kapaszkodva.

- Jon, bánj kíméletesen magaddal! Jó, hogy felébredtél, de időt kell hagynod a sebnek, hogy begyógyuljon. Forró borral kimostuk, és csalámból, mustárból és penészes kenyérből borogatást tettünk rá, de ha nem pihensz...

- Nem tudok! - Jon a fájdalommal hadakozva felült. - Mance nemsokára itt lesz... sok ezer

ember, óriások, mamutok... üzentek Deresbe? A királynak? - A homlokáról csöpögött a verejték. Egy pillanatra behunyta a szemét.

Grenn Pypre pillantott.

- Nem tudja.

- Jon - szólalt meg ismét Aemon mester -, sok minden történt, mialatt távol voltál, és ennek csak nagyon kis része jó dolog. Balon Greyjoy megint megkoronázta magát, és Észak ellen küldte a hosszúhajóit. A királyok úgy tenyésznek manapság, mint a gaz, mindegyikhez elküldtük a kérelmünket, de egyikük sem jön el. A kardjukra égetőbb ügyekben van szükségük, mi pedig messze vagyunk, megfélemeztek rólunk. Deres pedig... Jon, légy erős... Deres nincs többé...

- Nincs többé? - Jon Aemon fehér szemébe és ráncos arcába bámult. - A fivéreim Deresben vannak, Bran és Rickon...

A mester megérintette a homlokát.

- Nagyon sajnálom, Jon. A fivéreid meghaltak Theon Greyjoy parancsára, miután az apja nevében elfoglalta Derest. Amikor apád zászlóhordozói vissza akarták foglalni, felgyújtotta a kastélyt.

- A fivéreidet megbosszulták - mondta Grenn. - Bolton fia megölte az összes vasembert, és azt beszélik, Theon Greyjoyt hüvelykről hüvelykre nyúzza meg azért, amit tett.

- Sajnálom, Jon. - Pyp megszorította a vállát. - Mind nagyon sajnáljuk.

Jon sohasem szerette Theon Greyjoyt, de az apjuk gyámfia volt. A lábába ismét görcsös fájdalom hasított, és amikor egy pillanattal később magához tért, újra a hátán feküdt.

- Itt valami tévedés lesz - rázta a fejét. - A Királyné Koronájánál láttam egy rémfarkast, egy szürke rémfarkast... szürkét... ismert engem. - *Ha Bran meghalt, vajon egy része tovább élhet a farkasában, ahogy Orellé a sasban?*

- Idd meg ezt! - Grenn az ajkához emelt egy kupát. Jon ivott. A fejében farkasok, sasok hangja és a fivérei nevetése kavargott. Az arcok elmosódottá váltak, lassan elenyésztek fölötte. *Nem halhattak meg. Theon sohasem tenne ilyet. És Deres... szürke gránit, tölgy és vas, a tornyok körül hollók köröznék, az Istenerdő forró tavaiból gőz száll fel, a kőkirályok a trónjukon... hogy tűnhet el Deres?*

Amikor az álom eljött érte, megint otthon találta magát, az egyik forró tavacskában lubickolt egy nagy, fehér, apja arcát viselő varsafa tövében. Ygritte is vele volt, rajta nevetett, egyenként levetette a bundáit, míg anyaszült meztelen nem lett. A lány megpróbálta megcsókolni, de ő képtelen volt rá apja figyelő szeme előtt. Deres vére volt, az Éjjeli Őrség tagja. *Én nem fogok fattyút nemzeni*, mondta neki. *Nem fogok. Nem fogok.* „Nem tudsz te semmit, Havas Jon”, suttogetta a lány. A bőre elolvadt a forró vízben, a hús levált a csontjairól, s végül nem maradt belőle más, csak koponya és csontváz a sűrűn, vörösen bugyborékoló tóban.

CATELYN

Már azelőtt hallották a Zöld Ágat, hogy megpillantották volna; szüntelen duruzsolása valami-féle hatalmas szörnyeteg morgásának hatott. A folyó kavargó áradatként rohant, legalább másfél-szer oly szélesen, mint egy évvel ezelőtt, amikor Robb itt osztotta ketté a seregét, és megesküdt, hogy fizetségképpen az átkelésért egy Freyt fog feleségül venni. Akkor is szüksége volt Lord Walderre és a hídjára, most pedig még nagyobb szüksége van rájuk. Catelyn a sebesen tovaörvénylő homályos, zöld vizet figyelte, tele kételyekkel. *Ezen nem találunk gázlót, át sem úszhatjuk, és egy hónap is beletelhet, mire ez az áradás levonul.*

Ahogy az Ikrek felé közeledtek, Robb feltette a koronáját, és maga mellé rendelte Catelynt és Edmure-t. A lobogóját - Stark rémfarkasa hófehér mezőben - Ser Raynald Westerling hordozta.

A kapuház tornyai kísértetként bukkantak elő az esőből, ám a ködös, szürke jelenések egyre szilárdabbá és valóságosabbá váltak, ahogy közeledtek feléjük. A Freyek erődje nem egy kastély volt, hanem kettő: két nedves kő tükörkép nézett farkasszemet egymással a folyó két oldalán, nagy, ívelt híd kötötte össze őket. A híd közepén emelkedett a Vízitorony, a folyó egyenesen és sebesen száguldott el alatta. A partokba csatornákat vágtak, hogy árkokat képezzenek, s így mindkét Ikerből szigetet varázsoltak. Az esők az árkokat sekély tavakká változtatták.

A szilaj folyón túl Catelyn több ezer embert látott a keleti vár körül felállított táborban. A lobogóik vízbe fült macskaként lógtak alá a sátrak elé tűzött lándzsák végéről. Az eső miatt lehetetlenség volt kivenni a színeket és a címereket. Az asszony a legtöbbit szürkének látta, bár ilyen égbolt alatt az egész világ szürkének tűnt.

- Légy óvatos, Robb! - figyelmeztette a fiát. - Lord Walder nagyon érzékeny, nyelve éles, fiai közül pedig bizonyára nem egy az apjára ütött. Nem szabad engedned, hogy feldühítsenek.

- Ismerem a Freyeket, anya. Tudom, mennyire megbántottam őket, és mekkora szükségem van rájuk. Olyan nyájas leszek, mint egy septon.

Catelyn kényelmetlenül fészkelődött a nyeregben.

- Ha frissítőket ajánlanak, amikor megérkezünk, semmi szín alatt se utasítsd vissza! Vedd el, amit felkínálnak, és ott egyél-igyál, ahol mindenki látja! Ha nem kínálnak semmivel, kérj kenyeret, sajtot meg egy kupa bort!

- Inkább vizes vagyok, mint éhes...

- Robb, figyelj rám! Ha ettél a kenyereből és a sójából, a vendégének számítasz, és a vendég-jog megvéd a házában.

Robb inkább derűsnek tűnt, mint ijedtnek.

- Van egy seregem, ami megvéd, anya, nem kell kenyérre és sóra bíznom magam. De ha Lord Walder úgy látja jónak, hogy kukacos varjúpörköltet szolgál fel nekem, megeszem, és kérek még egy tállal.

A nyugati kapuházból négy Frey lovagolt elő vastag, szürke gyapjából készült súlyos köpönyegekben. Catelyn felismerte Ser Rymant, a néhai Ser Stevron, Lord Walder elsőszülöttjének fiát. Apja halálával Ryman lépett elő az Ikrek örökösévé. A csuklya alatt széles, húsos, ostoba arcot látott. A másik három férfi valószínűleg a fiai voltak, Lord Walder dédunokái.

Edmure megerősítette.

- Edwyn a legidősebb közülük, a sápadt, karcsú fickó, amelyik úgy néz ki, mintha székrekedése volna. A szikár, szakállas, Fekete Walder, ronda eset. Petyr a pejen ül, az istenek nem voltak kegyesek az arcához. A fivérei Pattanásos Petyrnek hívják. Csak egy-két évvel idősebb Robbnál, de Lord Walder tízévesen megházasította egy háromszor olyan idős asszonnyal. Istenek, remélem, Roslin nem órá hasonlít!

Megálltak, hogy bevárják vendéglátóikat. Robb lobogója petyhüdtlen lógott a rúdon, a kitartóan zuhogó eső hangja összekeveredett a tőlük jobbra őrző Zöld Ág robajával. Szürke Szél me-rev farkkal előrébb óvakodott, a jövevényekre bámult sötét arany színű szeme szűk résén át. Amikor a Freyek már csak néhány lépésnyire lehettek, Catelyn hallotta, hogy az állat morogni kezd. A mély moraj szinte eggyé olvadt a folyó hangjával. Robb meghökkent.

- Szürke Szél, hozzám! Hozzám!

A rémfarkas azonban ehelyett viczorogva előrevetette magát.

Ser Ryman poroszka lova rémült nyerítéssel hátrahökölt, Pattanásos Petyré pedig felágaskodott, és levetette lovasát. Csak Fekete Waldernek sikerült kézben tartania a paripáját. A férfi a kardja után kapott.

- Ne! - kiáltotta Robb. - Szürke Szél, ide! Ide!

Catelyn a farkas és a lovak közé rúgtatott. Kancája patkói sarat fröcsköltek a magasba, ahogy Szürke Szél elé vágott. Az állat megtorpant, mintha csak most hallotta volna meg Robb hívását.

- Hát így teszi jóvá egy Stark az okozott sérelmeket? - kiáltotta Fekete Walder meztelen acél-lal a kezében. - Elég gyarló üdvözlés ránk uszítani a farkasodat! Ezért jöttél?

Ser Ryman leszállt a lováról, hogy felsegítse Pattanásos Petyrt. A fiú sáros lett, de egyébként nem esett baja.

- Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek a sérelemért, amit házatoknak okoztam, és hogy meg-házásítsam a nagybátyámat. - Robb leugrott a nyeregből. - Itt a lovam, Petyr. A tiéd már majd-nem az istállónál tart.

Petyr az apjára pillantott, és így szólt:

- Felülhetek valamelyik fivérem mögé.

A Freyek a tisztelet legcsekélyebb jelét sem mutatták.

- Késtél - közölte Ser Ryman.

- Az eső feltartott bennünket - mondta Robb. - Küldtem madarat.

- Nem látom a nőt.

Mindenki számára világos volt, hogy nő alatt Ser Ryman Jeyne Westerlinget érti. Lady Catelyn bocsánatkérően elmosolyodott.

- Jeyne királyné nagyon kimerült a sok utazástól, uraim. Bizonyára örömmel meglátogat majd benneteket, ha az időjárás nyugodtabb lesz.

- A nagyapám nem fog örülni ennek. - Fekete Walder eltette ugyan a kardját, de a hangja egy cseppet sem lett barátságosabb. - Sokat meséltem neki a hölgyről, a saját szemével kívánta látni.

Edwyn megköszöri a torkát.

- A Vízitoronyban készítettünk elő lakosztályokat a számodra, felség - mondta Robbnak óva-tos udvariassággal -, valamint Lord Tully és Lady Stark részére is. Zászlóhordozóitokat is szíve-sen látjuk hajlékunkban, és a menyegzői lakomán is.

- És az embereim? - kérdezte Robb.

- Nemes nagyatyám nagyon sajnálja, de nem tud etetni és elszállásolni ekkora sereget. Az is elég gondot okoz, hogy saját katonáinkat ellássuk a szükséges élelemmel és takarmánnyal. Az embereidről ennek ellenére sem feledkezünk meg. Ha átkelnek, és a mieink mellett vernek tábor-t, elegendő bort és sört hozunk ki, hogy ihassanak Lord Edmure és felesége egészségére. Felállítot-tunk három nagy lakomasátrat is a túlsó parton, hogy védelmet nyújtson nekik az eső elől.

- Nemes atyád igen kedves. Az embereim hálásak lesznek neki. Hosszú és vizes út áll mögöt-tük.

Edmure Tully előrébb léptetett a lovával.

- Mikor találkozhatok a jegyesemmel?

- Odabent vár rád - felelte Edwyn Frey. - Tudom, elnézed neki, ha esetleg félénken viselkedik, szegény lány nagyon izgatottan várta már ezt a napot. De nem folytathatnánk a beszélgetést va-lami fedett helyen?

- Igen. - Ser Ryman megint felült a lóra, felsegítette maga mögé Pattanásos Petyrt is. - Ha vol-nátok kedvesek követni, nagyatyám vár bennünket. - Azzal visszafordította a poroszka ló fejét az

Ikrek felé.

Edmure felzárkózott Catelyn mellé.

- Az Elkésett Lord Frey személyesen is üdvözölhetett volna bennünket - jegyezte meg. - Az ura vagyok, ráadásul leendő fia, Robb pedig a királya.

- Majd ha betöltöd a kilencvenévet, öcsém, meglátjuk, neked mekkora kedved lesz kilovagolni az esőben. - De azért eltűnődött, vajon tényleg ez-e a fő ok. Lord Walder általában fedett hordszékkal közlekedett, s így az eső nagyját megúsza volna. *Szándékos sértés?* Ha így van, akkor ez csak az első, nem kevés várhat még rájuk.

A kapuháznál újabb kellemetlenség fogadta őket. Szürke Szél megtorpant a felvonóhíd közepén, lerázta magáról a vizet, és ráüvöltött a csapórácsra. Robb türelmetlenül füttyentett neki.

- Szürke Szél, mi az? Szürke Szél, hozzám! - A rémfarkas azonban viczorogni kezdett. *Nem tetszik neki ez a hely,* gondolta Catelyn. Robbnak le kellett guggolnia az állat mellé, és halk szavakkal megnyugtatóni, mire hajlandó lett átvonulni a csapórács alatt. Addigra odaért Sánta Lothar és Folyami Walder is.

- A víz hangjától fél - mondta Folyami. - Az állatok messzire elkerülik a megáradt folyót.

- Egy száraz ketrec és egy ürücomb majd helyrehozza - jegyezte meg Lothar vidáman. - Hívassam a ketrecmesterünket?

- Ő rémfarkas, nem kutya - felelte Robb -, és nagy veszélyt jelent azokra az emberekre, akikben nem bízunk. Ser Raynald, maradj velem! Így nem viszem magammal Lord Walder házába.

Ügyes húzás, ismerte el Catelyn. *Robb így a Westerlinget is távol tartja Lord Waldertől.*

A köszvény és a törekeny csontok alaposan megkínózták a vén Lord Walder Freyt. Magas székében ült, alatta párna, ölében hermelinprém köntös. A szék fekete tölgyből készült, a hátából két zömök, ívelt híddal összekötött tornyot faragtak, és olyan hatalmas volt, hogy a benne kuporgó öregember torz gyermeknek látszott. Volt valami keselyűszerű Lord Walderben, de még inkább hasonlított egy menyétre. Kopasz, vénségtől foltos feje vézna vállak közül előmeredő hosszú, rózsaszín nyak végén ült. Csapott álla alatt laza bőr lötyögött, a szeme vizenyős és fátyolos volt, fogatlan szája szünet nélkül mozgott, úgy szopogatta az üres levegőt, ahogy egy csecsemő az anyja mellét.

A nyolcadik Lady Frey Lord Walder magas széke mellett állt. Az öregember lábánál saját magának némileg fiatalabb kiadása ült, egy ötven év körüli görnyedt, sovány férfi, kinek drága, kék gyapjúból és szürke selyemből készült öltözékének furcsa hangsúlyt adott egy korona és egy apró rézcsengettyűkkel díszített gallér. A hasonlatosság közte és ura között megdöbbenő volt, a tekintetüket leszámítva: Lord Frey szeme apró, homályos és gyanakvó, a másike nagy, barátságos és üres. Catelynnek eszébe jutott, hogy Lord Walder valamelyik fia hosszú évekkel ezelőtt egy félkegyelműt nemzett. A korábbi látogatások alkalmával az Átkelő Ura mindig gondosan ügyelt rá, hogy a férfit elrejtse vendégei elől. *Vajon mindig a bolondok koronáját viselte, vagy Robból akar gúnyt űzni ezzel?* A kérdést nem merte hangosan feltenni.

A terem többi részét Frey fiak, leányok, gyermekek, unokák, férjek, feleségek és szolgálók lepték el, de a vénember beszélt.

- Talán megbocsátod nekem, ha nem térdelek le. A lábaim már nem olyan jók, mint régen, bár ami közöttük lóg, még jól használható, heh! - A szája fogatlan vigorra nyílt Robb koronája látán. - Azt mondják, szegény király koronázza meg magát bronzsal, felség.

- A bronz és a vas erősebbek az aranyból és az ezüstnél - felelte Robb. - A Tél Királyai régen ilyen kardkoronát viseltek.

- Nem sokra mentek velük, amikor jöttek a sárkányok, heh! - Ez a „heh” szemmel láthatóan tetszett a félkegyelműnek, mert ide-oda billegette a fejét, amitől a korona és a gallér csilingelni kezdett. - Uram! - folytatta Lord Walder -, bocsáss meg az én Aegonomnak a zaj miatt! Annyi esze sincs, mint egy cölöplakónak, és még sohasem találkozott királlyal. Stevron egyik fia. Csengettyűsnek hívjuk.

- Ser Stevron említést tett róla, uram. - Robb a bolondra mosolygott. - Örülök a találkozásnak, Aegon. Az apád bátor férfi volt.

Csengettyús ismét megszólaltatta a csengettyűit. Amikor mosolygott, a szája sarkából vékony patakocskában nyál csurrant.

- Ne pazarold királyi lélegzetedet! Ennyi erővel akár egy éjjeliedényhez is beszélhetnél. - Lord Walder a többiek felé fordult. - Nos, Lady Catelyn, látom, visszatértél közénk. És az ifjú Ser Edmure, a kőmalomi győző. Most már Lord Tully, erről nem szabad megfeledkezni. Te vagy az ötödik Lord Tully, akit ismerek. A másik négyet túléltem, heh! A mátkád is itt van valahol. Gondolom, szeretnél egy pillantást vetni rá.

- Szeretnék, uram.

- Akkor megkapod. De ruhában! Félénk lány, szűz még. Az ágyba vitel előtt nem láthatod mezítelenül. - Lord Walder vihogott. - Heh! Nemsokára, nemsokára! - Kinyújtotta hosszú nyakát. - Benfrey, menj, hozd ide a húgodat! De igyekezz, Lord Tully egészen Zúgótól jött ideig! - Egy negyedelt felsőkabátot viselő ifjú lovas meghajolt és elsietett, a vénember pedig visszafordult Robbhoz. - A te feleséged merre van, felség? A szépséges Jeyne királyné? Westerling a Szirtből, ahogy hallom, heh.

- Zúgóban hagytam őt. Túlságosan kimerült volt a további utazáshoz, ahogy ezt Ser Rymannek is elmondtuk.

- Ez nagyon elkeserítő. Saját gyöngé szememmel szerettem volna látni. Mint mindannyian, heh. Nem igaz, hölgyem?

A sápadt, sovány Lady Frey láthatóan megrémült, hogy szólania kell.

- I-igen, uram. Mindannyian nagyon szerettük volna hódolatunkat kifejezni Jeyne királynénak. Bizonyára nagyon szép.

- Valóban nagyon szép, hölgyem. - Robb hangjában jeges nyugalom csendült, az apjára emlékeztette Catelynt.

A vénember vagy nem hallotta ki a szavakból, vagy nem akart tudomást venni róla.

- Szebb, mint az én ivadékomb, heh? Különben hogyan feledtethette volna el arca és külleme öfelségével ünnepélyes ígéretét?

Robb méltósággal viselte a szemrehányást.

- Tudom, szavakkal nem tehetem jóvá, de azért jöttem, hogy elismerjem bűnömet a házadat ért sérelemben, és a bocsánatodért esedezzem.

- Bocsánatkérés, heh? Igen, megfogadtad, emlékszem. Öreg vagyok, de az ilyesmit nem felejttem el. Nem úgy, mint egyes királyok. Az ifjak mindent elfelejtenek, ha meglátnak egy csinos arcocskát meg egy pár szép, kemény keblet, nem igaz? Én is ugyanilyen voltam. Van, aki azt mondja, még mindig ilyen vagyok, heh, heh! Tévednek, ahogy te is tévedtél. De most eljöttél, hogy jóvátedd. Csakhogy a lányaimat taszítottad el magadtól, ezért nekik kellene címezned a bocsánatkérésedet, felség. Szűz leányaimhoz. Íme, nézd meg őket! - Amikor intett az ujjával, a fal mellett valóságos leánysereglet mozdult meg, és sorakozott fel az emelvény előtt. Csengettyús is fel akart tápázkodni vidáman csilingelő harangocskáival, de Lady Frey elkapta a féleszű karját, és visszanyomta.

Lord Walder felsorolta a neveket:

- A leányom, Arwyn - mutatott egy tizennégy éves lányra. - Shirei, a legifjabb törvényes lányom. Ami és Marianne, unokák. Amit Hétpataki Ser Pate-hez adtam, de a Hegy megölte azt a mamlaszt, úgyhogy visszakaptam a lányt. Az ott Cersei, de mi csak Méhecskének hívjuk, mert az anyja Méhes. Újabb unokák, egy Walda, a többi meg... hát, nekik is van nevük, bármi legyen is az...

- Én Fülemüle vagyok, nemes nagyapa! - mondta az egyik.

- Elég lármás vagy, az biztos. Az ott Bölömbika mellett a lányom, Tyta. Még egy Walda. Alyx, Marissa... te vagy Marissa? Gondoltam. Nem mindig kopasz. A mester leborotválta a haját, de azt mondja, rövidesen újra kinő. Az ikrek, Serra és Sarra. - Az egyik fiatalabb lányra sandított.

- Heh, te is egy Walda vagy?

A kislány nem lehetett több négyévesnél.

- Én Ser Folyami Aemon Waldája vagyok, nemes dédnagyapa - hajolt meg.

- Mióta tudsz te beszélni? Na, nem mintha lehetne bármi értelmes mondanivalód, az apádnak sem volt soha. Amellett fattyú kölyök, heh! Menj innét, csak Freyeket akarok itt! Észak Királyát nem érdeklik a törvénytelen hajtások. - Lord Walder Robbra pillantott, Csengettyűs pedig meg-
rázta a fejét és csilingelt. - Itt vannak, mind szüzek! Na meg egy özvegy, de sokan szeretik, ha az asszony már be van törve. Bármelyiküket megkaphattad volna.

- Lehetetlen lett volna a választás, uram - mondta Robb óvatos udvariassággal. - Mind rendkívül csinos.

Lord Walder hangosan horkantott.

- És még azt mondják, az én szemem rossz! Igen, egyik-másik elmegy. Mások... na de nem számít. Nem voltak elég jók Észak Királyának, heh! Most pedig, mi mondanivalód van?

- Hölgyeim! - Robbon látszott, hogy rettentő kényelmetlenül érzi magát, de tudta, hogy ez a pillanat elérkezik majd, és most szemrebbenés nélkül állt elébe. - Mindenkinek meg kell tartania a szavát, a királyoknak különösképpen. Megfogadtam, hogy felségül veszem valamelyiktőtöket, de megszegtem fogadalmamat. Nem bennetek van a hiba. Amit tettem, nem azért tettem, hogy megsértsek benneteket, hanem mert valaki mást szerettem. Tudom, szavak nem tehetik jóvá bűnömet, én mégis elétek állok, és a bocsánatotokat kérem, hogy az Átkelő Freyei és Deres Starkjai ismét barátok lehessenek!

A kisebb lányok idegesen egyik lábukról a másikra álltak, idősebb testvéreik pedig a magas, fekete tölgytrónján ülő Lord Walder felé pislogtak. Csengettyűs előre-hátra hintázott, a galléron és a koronán függő csengettyűi lágyan csilingeltek.

- Jól van - szólalt meg az Átkelő Ura. - Ez nagyon jó volt, felség. „Szavak nem tehetik jóvá”, heh! Jól mondtad, jól mondtad. A menyegzői lakomán, remélem, hajlandó leszel táncolni a lányaimmal. Igen jólesne egy öregember szívének, heh! - Félkegyelmű unokájához hasonlóan Lord Walder is fel-le billegette ráncos, rózsaszín fejét, bár ő nem viselt csengettyűket. - És itt van ő, Lord Edmure! A lányom, Roslin, legbecsesebb virágszálam, heh!

Ser Benfrey bevezette a lányt a terembe. Eléggé hasonlítottak egymásra ahhoz, hogy édestestvérek legyenek. A korukból ítélve a hatodik Lady Freynek, egy Rosbynak a gyermekei lehettek, ha Catelyn jól emlékezett.

Roslin korához képest kicsiny volt, a bőre fehér, mintha most lépett volna ki egy tejjel töltött kádból. Az arca csinos volt apró állával, finom vonalú orrával és nagy, barna szemével. Sűrű gesztenyebarna haja lazán omlott a derekára, amely olyan karcsú volt, hogy Edmure valószínűleg az ujjaival átéri. A mellei aprónak, de formásnak látszottak halványkék köntösének zsinóros fűzője alatt.

- Felső! - A lány térdre ereszkedett. - Lord Edmure, remélem, nem okoztam csalódást neked!

Egyáltalán nem, gondolta Catelyn. A fivére arca felderült, amikor meglátta a lányt.

- Nagy örömet szerezteél nekem, hölgyem - mondta Edmure. - Tudom, a jövőben is így lesz.

Roslin két első foga között apró rés húzódott, s ezért bátortalanul mosolygott, de ez a kicsiny hiba szinte az előnyére vált. *Elég csinos*, gondolta Catelyn, *de kicsi és Rosby-vér*. A Rosby-ház sarjai sohasem voltak erős, egészséges emberek. A teremben tartózkodó némelyik idősebb lány - gyermekek, unokák, nem tudta eldönteni - testalkata jobban tetszett neki. Volt bennük valami a Crakehallokból, Lord Walder harmadik felesége abból a házból származott. Széles csípő a szüléshez, nagy mellek a szoptatáshoz, erős karok, hogy elbírják a gyermeket. A Crakehallok mindig nagy, erős csontú család voltak.

- Az uram nagyon kedves - mondta Lady Roslin Edmure-nak.

- A hölgyem pedig gyönyörű. - Edmure megfogta a kezét, és felsegítette. - De miért sírsz?

- Örömben - felelte Roslin. - Örömben sírok, uram.

- Elég! - szakította félbe őket Lord Walder. - Miután megházasodtál, annyit sírhatsz meg sutoghatsz, amennyit csak akarsz, heh! Benfrey, kísérd vissza a húgodat a lakosztályába, fél kell készülnie a menyegzőre! Na meg az ágyba vitelre, heh, a legédesebb részre. Úgy ám, úgy ám! - A szája ide-oda mozgott. - Lesz zene, pompás zene, meg bor, heh, ömlik majd a vörös, és helyreho-
zunk néhány hibát. De most fáradtak vagytok, meg el is áztatok, összecsapogtatitek a padlómat.

Tűz vár rátok a kandallókban, meg forró, fűszeres bor, na meg fürdő, ha kívánjátok. Lothar, kísérd a vendégeinket a szállásukra!

- Át kell vezetnem az embereimet a folyón, uram - mondta Robb.

- Nem fognak eltévedni - legyintett Lord Walder. - Már keltek át máskor is, nem? Amikor lejöttél északról. Át akartál kelni, és én átengedtelek, akkor mégsem mondtad ezt, heh. Na de legyen, ahogy akarod. Vezesd át minden emberedet kézen fogva, ha akarod, nekem mindegy!

- Uram! - Catelyn majdnem elfelejtette. - Jólesne némi étel. Sok mérföldet tettünk meg az esőben.

Walder Frey szája szüntelenül csámcsogott.

- Élelem, heh! Egy szelet kenyér, egy falat sajt, talán egy hurka.

- És egy kis bor, hogy leöblíthessük - tette hozzá Robb. - Meg só.

- Kenyér és só. Heh! Hát persze, hát persze. - Az öregember összeütötte a tenyerét. A terembe szolgálók léptek be boroskancsókkal és tálcára helyezett kenyérral, sajttal és vajjal. Lord Walder maga is megragadott egy kupa vöröset, és a magasba emelte foltos kezével. - Vendégeim! - kiáltotta. - Megbecsült vendégeim! Legyetek üdvözölve hajlékomban és asztalom mellett!

- Köszönjük a vendégszeretetedet, uram - felelte Robb. Edmure, a Hordó, Ser Marq Piper és a többiek elismélték a szavait. Ittak a borából, és ettek a kenyérből meg a vajból. Catelyn megkóstolta a bort, elmajszolt egy kis kenyeret, és máris sokkal jobban érezte magát. *Most már biztonságban leszünk*, gondolta.

Ismerve a vénember kicsinyességet, hideg és barátságtalan szobákra számított, a Freyek azonban, úgy tűnt, bőséges ellátásban részesítik őket. A hitvesi szoba nagy volt és gazdagon díszített; hatalmas, tollas ágy uralta tornyokat mintázó, faragott oszlopokkal, függőyei figyelmes gesztusként a Tullyk vörösében és kékjében pompáztak. A deszkapadlót illatos szőnyegek borították, a magas, táblás ablakok délre nyíltak. Catelyn saját szobája kisebb volt ugyan, de csinosan berendezték, és kényelmesnek tűnt. A kandallóban tűz égett. Sánta Lothar biztosította őket, hogy Robbnak egy egész szárnyat a rendelkezésére bocsátanak, ahogy az egy királynak jár.

- Ha bármire szükségetek van, csak szóljatok az öröknek! - Azzal meghajolt, és bicegve megindult lefelé a kanyargós lépcsőn.

- A saját öreinket kell ideállítanunk - mondta a fivérének Catelyn. Nyugodtabban pihenne, ha Starkok és Tullyk őriznék az ajtaját. A találkozás Lord Walderrel nem volt olyan kínos, mint tartott tőle, de azért szeretett volna minél hamarabb túlesni az egészen. *Még néhány nap, és Robb ismét csatába indul, rám pedig kényelmes fogság vár Tengerszemben*. Nem kételkedett benne, hogy Lord Jason a lehető legudvariasabban fog bánni vele, de a gondolat így is nyomasztotta.

Hallotta a lovak dübörgését odalentről, ahogy a katonák hosszú oszlopa átvonult a hídon az egyik kastélytól a másikig. A kövek megremegtek a súlyosan megpakolt szekerek alatt. Catelyn az ablakhoz lépett és kinézett. Robb serege megjelent a keleti Iker alatt.

- Mintha alábbhagyna az eső.

- Most, hogy tető van a fejünk felett. - Edmure a tűz mellett állt, élvezte, ahogy a forróság átjárja a testét. - Mi a véleményed Roslinról?

Túl kicsi és törékeny. Nagyon megviseli majd a szülés. A fivére azonban, úgy tűnt, elégedett a lánnyal, így csak ennyit mondott:

- Kedves.

- Azt hiszem, tetszettem neki. Miért sírt?

- Ő is csak egy szűz lány a menyegzője előestéjén. Néhány könnycseppre számítani lehetett. - A saját házasságkötésük reggelén Lysa egy tavat is telesírt volna, ám amikor Jon Arryn a vállára terítette krémszínű és kék köpönyegét, száraz maradt a szeme, és ragyogott.

- Csinosabb, mint remélni mertem. - Edmure felemelte a karját, mielőtt Catelyn megszólalhatott volna. - Tudom, vannak ennél fontosabb dolgok is, kímélj meg a szentbeszédtől, septa! De akkor is... láttad a többi leányt, akit Frey felsorakoztatott? Az egyik rángatózott. Az a miatt a reszkető betegség miatt lehetett? Annak a két ikernek meg több gödör és kinövés volt az arcán, mint Pattanásos Petyrnek. Amikor megláttam őket, biztos voltam benne, hogy Roslin kopasz lesz

és félszemű, Csengettyűs eszével és Fekete Walder természetével. De nemcsak szép, kedvesnek is látszik. - Zavartnak tűnt. - Miért nem engedte a vén menyét, hogy magam válasszak, ha nem valami szörnyszülöttet akart rám sózni?

- Mindenki tudja rólad, hogy kedveled a csinos arcú leányokat - emlékeztette Catelyn. - Talán Lord Walder tényleg azt akarja, hogy boldog légy a feleségeddel. - *Vagy, ami még valószínűbb, nem akarta, hogy egy bibircsók miatt meghátrálj, és felborítsd a terveit.* - Az is lehet, hogy Roslin a vénember kedvence. Zúgó ura sokkal jobb férj, mint amire a többi lánya valaha is számíthat.

- Igaz. - A fivéren azonban még mindig látszott, hogy bizonytalan. - Előfordulhat, hogy meddő?

- Lord Walder azt akarja, hogy az unokája örökölje Zúgót. Mire menne vele, ha meddő feleséget adna neked?

- Így megszabadulhat egy lánytól, aki senkinek sem kellene.

- Ez nem segítene rajta. Walder Frey zsémbes, de nem ostoba.

- Akkor is... előfordulhat?

- Igen - ismerte be Catelyn vonakodva. - Vannak olyan betegségek, amit ha egy lány gyermekkorában megkap, később nem tud teherbe esni, de semmi okunk azt feltételezni, hogy Lady Roslin is ilyesmiben szenved. - Körülnézett a szobában. - Az igazat megvallva, a Freyek kedvesebben fogadtak, mint vártam.

Edmure nevetett.

- Néhány tüskés szó meg némi kárörvendő tekintet. Tőle ez egyenesen udvariasság. Arra számítottam, hogy a vén menyét belepisál a borunkba, és elvárja, hogy megdicsérjük a szüretet.

A tréfa furcsa módon felkavarta Catelynt.

- Ha megbocsátasz, levetném ezeket az átázott ruhákat.

- Ahogy óhajtod - Edmure ásított. - Azt hiszem, szunyókálok egy órát.

Az asszony visszavonult a saját szobájába. Zúgóból magával hozott ruhás ládáját addigra felcipelték, és az ágy lábához helyezték. Miután levetkőzött, és a nedves ruhákat a tűz mellé akasztotta, meleg, vörös és kék gyapjúköntösbe bújt, kikefélte a haját, megszáritotta, és elindult, hogy megkeresse a Freyeket.

Lord Walder fekete tölgyfa trónja üresen állt, amikor belépett a nagyterembe, de a fiai közül néhányan a tűz mellett iddögáltak. Sánta Lothar nehézkesen felállt, amikor észrevette őt.

- Lady Catelyn, azt hittem, lepihentél. Miben lehetek a szolgálatodra?

- Ők a fivéred? - kérdezte.

- Fivérek, féltestvérek, sógorok és unokaöcsök. Raymundnak és nekem közös anyánk volt. Lord Ludas Vypren a mostohanővérem, Lythene férje, Ser Damon pedig a fiuk. A féltestvéremet, Ser Hosteent, azt hiszem, már ismered. Ők pedig itt Ser Leslyn Haigh és a fiai, Ser Harys és Ser Donnel.

- Örülök a találkozásnak, uraim. Ser Perwynt itt találom valahol? Elkísért engem Viharvéghez és vissza, amikor Robb elküldött, hogy tárgyaljak Lord Renlyvel. Reméltem, hogy újra találkozunk.

- Perwyn nincs itt - felelte Sánta Lothar -, de átadom neki az üdvözlétedet. Tudom, sajnálni fogja, hogy nem találkozott veled.

- De Lady Roslin menyegzőjére csak visszatér?

- Szeretett volna - mondta Sánta Lothar -, de ebben az esőben... magad is láttad, milyenek a folyók, hölgyem.

- Való igaz - bólintott Catelyn. - Volnál olyan kedves, és elvezetnél a mesteretekhez?

- Talán nem érzed jól magad, hölgyem? - kérdezte az erős testalkatú, szögletes állkapcsú Ser Hosteen.

- Asszonyi panasz. Nem kell aggódnod, ser.

Az örökké kellemes modorú Lothar kikísérte őt a teremből, felvezette egy lépcsőn, majd egy fedett hídon át újabb lépcsőhöz jutottak.

- Brenett mestert odafent a toronyban találod, hölgyem.

Catelyn félig-meddig arra számított, hogy a mester is Walder Frey fiai közül való, de Brenett nem úgy festett. Nagy, kövér ember volt, kopasz, tokás, és a ruhaujját foltokban borító hollóürülékből ítélve nem túl tiszta, ám meglehetősen barátságosnak tűnt. Amikor Catelyn előadta neki az aggodalmait Lady Roslin termékenységét illetően, kuncogni kezdett.

- Nemes fivérednek nincs miért aggódnia, Lady Catelyn. A lány kis termetű, ezt elismerem, és keskeny a csípője, de az anyja ugyanilyen volt, és Lady Bethany mégis minden évben megajándékozta egy gyermekkel Lord Waldert.

- Hány élte túl közülük a csecsemőkort? - kérdezte az asszony nyersen.

- Öt. - A mester megszámlolta őket hurkavastagságú ujjain. - Ser Perwyn, Ser Benfrey, Willamen mester, aki tavaly tette le a fogadalmát, és most Lord Huntert szolgálja a Völgyben, Olyvar, aki a fiad apródja volt. És Lady Roslin, a legifjabb. Négy fiú és egy lány. Lord Edmure-nak annyi fia lesz, hogy azt sem tudja majd, mit kezdjen velük.

- Ennek biztosan örülni fog. - *A lány tehát valószínűleg nemcsak szép, hanem termékeny is. Ez megnyugtatja majd Edmure-t.* Az eddigiek alapján Lord Walder nem adott okot a fivérének panasza.

Miután távozott a mestertől, Catelyn nem tért vissza a szobájába, hanem Robbhoz ment. Ott találta vele Robin Flintet és Ser Wendel Manderlyt, valamint a Hordót a fiával együtt, akit még mindig Kishordónak neveztek, holott lassan túlnőtte az apját. Mind nedvesek voltak. A tűz mellett még jobban elázott, fehér bundával szegélyezett halvány rózsaszín köpönyeget viselő férfi állt.

- Lord Bolton - köszöntötte az asszony.

- Lady Catelyn - felelte Roose Bolton halkán -, nagy öröm újra látni téged, még ilyen nehéz időkben is.

- Kedves tőled, hogy ezt mondod. - Catelyn érezte a teremben uralkodó komor hangulatot. Még a Hordó is bánatosnak és levertnek látszott. Az asszony végignézett a zord arcokon. - Mi történt?

- Lannisterek a Három Folyón - felelte Ser Wendel elkeseredetten. - A fivéremet megint elfogták.

- Lord Bolton pedig újabb híreket hozott nekünk Deresről - tette hozzá Robb. - Nem Ser Rodrik volt az egyetlen, aki meghalt. Cley Cerwynt és Leobald Tallhartot is megölték.

- Cley Cerwyn még gyermek volt. - Catelyn elszomorodott. - Igaz hát? Mind halott, Deres pedig nincs többé?

Bolton halovány tekintete találkozott az övével.

- A vasemberek a várat és a téli várost is felégették. A néped egy része a Rémvölgybe vonult a fiammal, Ramsayvel.

- A fattyadat szörnyű bűnökkel vádolják - emlékeztette Catelyn élesen. - Gyilkossággal, erőszakkal és még rosszabb dolgokkal.

- Igen - bólintott Roose Bolton. - Romlott a vére, ez tagadhatatlan. Viszont jó harcos, ravasz és bátor. Amikor a vasemberek levágták Ser Rodrikot, majd nem sokkal később Leobald Tallhartot, Ramsayre hárult a csata vezetése, s helyt is állt. Megfogadta, hogy addig nem teszi vissza hüvelyébe a kardját, míg egyetlen Greyjoy is van északon. Egy ilyfajta szolgálat talán némiképp ellensúlyozza a bűnöket, amelyek elkövetésére fattyú vére ragadtatta. - Vállat vont. - Vagy nem. Ha a háború véget ér, őfelségének kell mérlegelnie és ítélnie. Addigra, remélem, lesz törvényes fiam is Lady Waldától.

Mily jéghideg ember, döbönt rá újfent Catelyn.

- Tett említést Ramsay Theon Greyjoyról? - kérdezte Robb. - Őt is megölték, vagy sikerült elmenekülnie?

Roose Bolton rojtos szélű bőrdarabot vett elő az övére erősített erszényből.

- A fiam ezt mellékelte a leveléhez.

Ser Wendel elfordította a tekintetét, Robin Flint és Kishordó Umber egymásra pillantott, a

Hordó pedig felhorkant, mint egy bika.

- Ez... bőr? - kérdezte Robb.

- A bőr Theon Greyjoy bal kisujjáról. A fiam kegyetlen, elismerem. Mégis... mi egy kis bőrdarab két ifjú herceg haláláért? Te az anyjuk voltál, hölgyem. Felajánlhatom neked a bosszú e kicsiny... jelképét?

Catelyn mélyen belül szeretne volna a szívéhez szorítani az ijesztő trófeát, de ellenállt a kísértésnek.

- Tedd el, kérlek!

- Theon megnyúzása nem hozza vissza a fivéreimet - közölte Robb. - A fejét akarom, nem a bőrét.

- Ő Balon Greyjoy egyetlen élő fia - jegyezte meg Lord Bolton szelíden, mintha megfélemedtek volna róla -, és most a Vas-szigetek törvényes királya. Egy fogoly király igen értékes tús.

- Tús? - A szótól végigfutott a hideg Catelyn hátán. *A túsokat általában kicserélik.* - Lord Bolton, ugye, nem azt akarod ezzel mondani, hogy engedjük szabadon azt az embert, aki megölte a fiaimat?

- Bárki nyerje is el a Tengerkő Trónust, Theon Greyjoy halálát akarja majd - mutatott rá Bolton. - A fiúnak még láncra verve is erősebb a trónigénye, mint bármelyik nagybátyjának. Azt mondom, tartsuk fogva, és követeljünk engedményeket a vas szülötteitől a kivégzéséért cserébe.

Robb vonakodva vette fontolóra a dolgot, ám végül bólintott.

- Igen. Jól van. Akkor tartsuk életben! Egyelőre. Őrizzék jól a Rémvölgyben, míg vissza nem foglaljuk Északot!

Catelyn megint Roose Boltonhoz fordult.

- Ser Wendel Lannisterekől tett említést a Három Folyón.

- Valóban, hölgyem. Magamat hibáztatom érte. Túl sokáig időztem, mielőtt elhagytam volna Harrenhalt. Aenys Frey több nappal előttem indult útnak, és a Rubint-gázlónál sikerült átkelnie a Három Folyón, bár nem minden nehézség nélkül. Mire azonban mi odaértünk, a folyó megáradt. Nem maradt más választásom, mint kis csónakokban átszállítani az embereimet, s ily járműből csak igen kevés állt a rendelkezésemre. A seregem kétharmada már az északi oldalon volt, amikor a Lannisterek megtámadták az átkelésre várakozókat. Főleg Norrey-, Locke- és Burleykatonák voltak ott Ser Wylis Manderlyvel és fehér öbölbeli lovagjaival hátvédként. Én magam a folyó rossz oldalán tartózkodtam, s nem állt módomban a segítségükre sietni. Ser Wylis összeszedte az embereit, amennyire tudta, Gregor Clegane azonban nehézlovassággal támadott, és a folyóba szorította őket. Legalább annyian a vízbe fulladtak, mint amennyit levágtak. Mások elmenekültek, a többieket fogságba ejtették.

Gregor Clegane neve mindig rossz hírt jelentett, tűnődött Catelyn. Vajon Robbnak most ismét délre kell vonulnia, hogy elbánjon vele? Vagy a Hegy jön ide?

- Clegane átkelt a folyón?

- Nem. - Bolton hangja lágy volt, de határozott. - Hatszáz embert hagytam a gázlónál. Lánzsásokat a patakvidékről, a hegyekből és a Fehér Törből, száz Hornwood-hosszújászt, néhány szabadlovast és kóbor lovagot meg egy csapat Stout- és Cerwyn-gyalogost megerősítésként. A parancsnokságot Ronnel Stout és Ser Kyle Condon látják el. Ser Kyle a néhai Lord Cerwyn jobbkeze volt, ahogy ezt biztosan te is tudod, hölgyem. Az oroszlánok sem úsznak jobban a farkasoknál. Amíg a folyó árad, Ser Gregor nem fog átkelni.

- A legutolsó dolog, amire szükségünk van, az a Hegy a hátunk mögött, miközben elindulunk a töltésúton - mondta Robb. - Jó munkát végeztél, uram.

- Felséged túl jóindulatú hozzám. Súlyos veszteségeket szenvedtem a Zöld Ág mellett, Glover és Tallhart pedig még rosszabbul járt Alkonyvölgynél.

- Alkonyvölgy. - A szó úgy hangzott Robb szájából, mint egy káromkodás. - Robett Glover felelni fog érte, amikor legközelebb találkozunk, azt megígérhetem!

- Ostobaság volt - bólintott Lord Bolton -, de Glover meggondolatlaná vált, miután megtudta, hogy Erdőmély elesett. A bánat és a félelem könnyen ostobává teheti az embert.

Alkonyvölgy már megtörtént; Catelynt inkább az elkövetkezendő csaták aggasztották.

- Hány embert hoztál a fiannak? - kérdezte Roose Boltontól élesen.

A férfi különös, színtelen szemei egy pillanatig tanulmányozták az arcát, mielőtt felelt volna.

- Mintegy ötszáz lovast és háromezer gyalogost, hölgyem. Főként a Rémvölgy emberei, és néhány Karholdból. Mivel a Karstarkok hűsége újabban eléggé bizonytalan, jobbnak láttam magam mellett tartani őket. Sajnálom, hogy nincsenek többen.

- Elég kell hogy legyen - mondta Robb. - Te leszel a hátvédem parancsnoka, Lord Bolton. Meg akarok indulni a Nyak felé, amint a nagybátyám megházasodott, és ágyba vitte a feleségét. Hazatérünk.

ARYA

Alig egy óra járásnyira lehettek a Zöld Ágtól, amikor a járőrök ráakadtak a sáros úton zötykölődő szekérre.

- Hajtsd le a fejed, és fogd be a szád! - figyelmeztette a Véreb, ahogy a három lovas megindult feléjük. Egy lovag és két fegyverhordozó könnyű páncélban, gyors lovakon. Clegane odacserdített az ostorral a fogatot alkotó két vén, valaha szebb napokat látott öreg igáslónak. A szekér nyikorgott és himbálózott, két nagy fakereke minden fordulatnál kinyomta a sarat kétoldalt az út mély barázdáiból. Idegen a kocsihoz kötözve bandukolt utánuk.

A nagy, sötét természetű csataló sem páncélt, sem takarót, sem szerszámot nem viselt, s maga a Véreb is foltos, zöld vászonruhába bújt hamuszürke pelerinnel, amely elrejtette az arcát. Amíg leszegve tartotta a fejét, az arca láthatatlan maradt, csak a szeme fehérje tűnt elő az árnyékból. Úgy festett, mint egy lerongyolódott parasztember. Egy nagydarab parasztember. Arya tudta, hogy a vászonruha alatt cserzett bőr és olajozott sodronying rejtezik. Ő maga úgy nézett ki, mint a paraszt fia, esetleg disznópásztor. Mögöttük a szekéren négy zömök hordóban sózott disznóhús, egyben pedig ecetes disznóláb zötykölődött.

A lovasok szétváltak, megkerülték és szemügyre vették őket, mielőtt közelebb jöttek volna. Clegane megállította a szekeret, és türelmesen várakozott, míg a katonák végeznek. A lovagnál lándzsa és kard volt, fegyverhordozói hosszúját markoltak. A zekéjüket díszítő címer kisebb mása volt a gazdájuk felsőkabátján lévőknek: rozsdabarna mezőn ferde aranysáv, benne fekete vasvilla. Arya elhatározta, hogy felfedi magát az első járőr csapatnak, akivel összefutnak, de mindig sűrű köpönyeges katonákat képzelt el, rémfarkassal a mellkasukon. Talán akkor is megkockáztatja, ha az Umberek óriását vagy a Gloverek öklét látja, ezt a vasvillás lovagot azonban nem ismerte, azt sem tudta, kit szolgál. A vasvillához leginkább hasonló dolog, amit valaha Deresben látott, a háromágú szigony volt Lord Manderly tritonjának a kezében.

- Dolgod van az Ikrekben? - kérdezte a lovag.

- Sózott disznóhús a menyegzői lakomára, ha óhajtod, ser - dűnnyögte a Véreb válaszképpen lehajtott fejjel, láthatatlan arccal.

- Hát a sózott disznóhúst nem óhajtom. - A vasvillás lovag csak futó pillantást vetett Clegane-re, Aryára pedig rá sem hederített, Idegent azonban hosszan és alaposan szemügyre vette. A csődörön első pillantásra látszott, hogy nem igásló. Az egyik fegyverhordozó majdnem a sárban kötött ki, amikor a nagy fekete harci mén a lova felé kapott. - Hogy jutottál ehhez a szörnyeteghez? - kérdezte a vasvillás lovag élesen.

- Az úrnőm mondta, hogy hozzam el, ser - felelte Clegane alázatosan. - Menyegzői ajándék az ifjú Lord Tullynak.

- Miféle úrnő? Kit szolgálasz?

- Az öreg Lady Whentet, ser.

- Azt hiszi talán, hogy visszavásárolhatja Harrenhalt egy lóval? - kérdezte a lovag. - Az istenekre, hát van bolondabb egy vén bolondnál? - De azért intett nekik, hogy továbbmehetnek. - Akkor gyerünk!

- Igen, uram. - A Véreb megint pattintott az ostorral, a vén igáslovak újra nekivágtak a fásasz-tó cammogásnak. A veszteglés alatt a kerekek mélyen a sárba süppedtek, és beletelt egy kis időbe, mire a fogatnak sikerült kihúznia a szekeret. A járőr addigra elnyargalt. Clegane utánuk bámult, és horkantott egyet.

- Ser Donnel Haigh - morogta. - Több lóval rövidítettem meg, mint amennyit meg tudnék számolni. Páncéllal is. Egyszer majdnem megöltém egy kézitusában.

- Akkor hogy lehet, hogy nem ismert fel téged? - kérdezte Arya.

- Mert a lovagok mind bolondok, és méltóságán aluli lett volna közelebbről megvizsgálni valami himlőhelyes parasztot. - Végigvágott a lovakon az ostorral. - Csak süsd le a szemed, legyen a hangod tiszteletteljes, jó sokszor mondd, hogy ser, és a legtöbb lovag észre sem vesz! Jobban érdeklik őket a lovak, mint az egyszerű emberek. Idegent talán felismeri, ha látott volna lovagolni rajta.

Az arcodat viszont biztosan felismeri. Arya ebben nem kételkedett. Sandor Clegane égett képét nem egykönnyen lehetett elfelejteni, ha egyszer látta az ember. A hegeket a sisak sem rejtthette el, főleg amíg vicsorgó kutyát mintázott.

Ezért volt szükségük a szekérre és az ecetes disznólábakra.

- Nem hagyom, hogy megláncolva vonszoljanak a fivéred elé - szögezte le a Véreb -, és az embereim sem szeretném átvágni magam, hogy találkozhassek vele. Ezért egy kis játékot játszunk.

Egy a Királyi úton járó szerencsétlen paraszt ellátta őket szekérrel, lovakkal, öltözékekkel és hordókkal, igaz, nem szabad akaratából. A Véreb a kardja hegyével szerezte meg őket. Amikor a paraszt rablónak nevezte, azt felelte:

- Nem, begyűjtő vagyok. Legyél hálás, hogy az alsóneműdet megtarthatod! Most pedig le azokkal a csizmákkal, vagy levágom a lábadat! Tied a döntés. - A paraszt akkora volt, mint Clegane, mégis úgy döntött, inkább válik meg a csizmáitól, mint a lábától.

Az alászálló este még mindig a Zöld Folyó és Lord Frey ikervárai felé vezető úton találta őket. *Már majdnem ott vagyok*, gondolta Arya. Tudta, hogy izgatottnak kellene lennie, a gyomra azonban apró csomóvá szorult össze. Lehet, hogy ez csak a láz miatt volt, amivel már napok óta küzdött, de az is lehet, hogy más volt az oka. Az előző éjjel rossz álma volt, rettenetes álma. Már nem emlékezett rá, mit álmódott, de a rossz érzés megmaradt egész nap, sőt, ha lehet, még tovább erősödött. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge.* Most erősnek kell lennie, ahogy az apja mondta neki. Semmi sem állt már közte és édesanyja között, csak egy kastélykapu, egy folyó, egy hadsereg... de ez Robb hadserege volt, úgyhogy nem jelentett valódi veszélyt. *Vagy mégis?*

Roose Bolton is közöttük volt. A Piócaúr, ahogy a törvényen kívüliek emlegették. Ettől nyugtalanság fogta el. Harrenhalból nemcsak a Véres Komédiások, hanem legalább annyira Bolton elől szökött meg, és el kellett vágnia az egyik ör torkát, hogy elmenekülhessen. Vajon tudja, hogy ő tette? Esetleg Gendryt vagy Meleg Pitét okolja érte? Elmondta vajon az anyjának? Vajon mit tesz, ha meglátja? *Valószínűleg meg sem ismer.* Újabban sokkal jobban hasonlított egy vízbe fült patkányra, mint egy nagyúr pohárnokára. Egy vízbe fült fiúpatkányra. A Véreb alig két nappal ezelőtt levágta egy csomó haját. Ő még Yorennél is csapnivalóbb borbélynak bizonyult, a feje egyik oldala majdnem kopasz lett. *Lefogadom, hogy Robb sem fog rám ismerni. Talán még anya sem.* Utolsó találkozásuk napján, amikor Lord Eddard Stark elhagyta Derest, ő még kislány volt.

Hamarabb hallották meg a zenét, mint hogy megpillantották volna a kastélyt. A dobok távoli dübörgését, a rézkürtök lármáját és a dudák vékony sívítását majdnem elnyomta a folyó robaja és a fejükön doboló eső hangja.

- Lekéstük a menyegzőt - mondta a Véreb -, de úgy hallom, a lakoma még javában folyik. Nemsokára megszabadulok tőled.

Nem, én szabadulok meg tőled, gondolta Arya.

Az út eddig túlnyomórészt északkelet felé tartott, most azonban egy almáskert és egy esőverte, vízbe fült kukoricaföld között egyenesen nyugatnak fordult. Amikor elhaladtak az utolsó almafák mellett is, és felkapaszkodtak egy emelkedőn, egyszerre elébük tárult a két kastély, a folyó és a táborok. Több száz ló és több ezer ember nyüzsgött odaát, legtöbbjük a három hatalmas lakomasátor körül tolongott, amik úgy álltak egymás mellett a kastélykapuval szemben, mint három óriási vászoncsarnok. Robb a falaktól jókora távolságban, egy magasabb, szárazabb részen állította fel a sátrait, a Zöld Ág azonban kilépett a medréből, és néhány gondatlanul elhelyezett sátrat el is sodort.

A várakból érkező zene itt hangosabban szólt. A dobok és kürtök hangja végiggördült a tábo-

rokon. A közelebbi kastély zenészei más dalt játszottak, mint a túlsó parton álló várban, s a kettő együtt inkább csatazajnak hallatszott, mint muzsikának.

- Nem valami jól játszanak - jegyezte meg Arya.

A Véreb nevetésszerű hangot hallatott.

- Lefogadom, még a Lannister-révi süket vénasszonyok is a zajra panaszkodnak! Azt hallottam, hogy Walder Frey szeme már nem a régi, de senki sem szólt a rohadt füleiről!

Arya szerette volna, ha nappal van. Ha süt a nap és fúj a szél, jobban ki tudta volna venni a lobogókat. Megkereste volna Stark rémfarkasát, a Cerwynek csatabárdját, esetleg a Gloverek öklét, de így, a sötétben minden színt szürkének látott. Az eső csendes szitálássá, majdhogynem köddé szelídült, a zászlók azonban a korábbi felhőszakadás miatt eláztak, mint egy mosogatórongy, összeragadtak, nem lehetett felismerni őket.

A tábor köré szekerekből és kézikocsikból hevenyészett sövényt vontak az esetleges támadások elhárítására. Itt állították meg őket az örök. Az őrmester lámpása elég fényt vetett, hogy Arya felismerje a vörös könnycseppekkel pettyezett rózsaszín köpönyeget. A katonák a Rémvölgy megnyúzott emberét, a Piócaúr címerét viselték a szívük fölött. Sandor Clegane ugyanazt a történetet adta elő neki, mint amit a lovas járőrnek, a Bolton őrmester azonban keményebb diónak bizonyult Ser Donnel Haightnél.

- A sózott disznóhús nem méltó egy nagyúr menyegzői lakomájához - közölte megvetően.

- Van ecetes disznólábam is, ser.

- Csak nem a lakomára. A lakomának már majdnem vége, én pedig északi vagyok, nem valami csecszopó déli lovag!

- Azt mondták, keressem az intézőt vagy a szakácsot...

- A vár zárva. Az urakat nem szabad zavarni. - Az őrmester gondolkodott egy darabig. - Ott, a lakomasátrak mellett kirakodhatsz. - Páncélkesztyűs kezével arrafelé mutatott. - Az ember éhes lesz a sörtől, és az öreg Freynek nem fog hiányozni egy-két disznóláb. Különben sincs foga hozzá. Keresd Sedgekinst, ő majd tudni fogja, mi legyen veled! - vakkantott valami parancsot, és az emberei félregördítették az egyik szekeret, hogy bemehessenek.

A Véreb ostora tovább unszolta a lovakat a sátrak felé. Senki sem figyelt rájuk. Fényes pavilonok sora előtt vánszorogtak el. A sátrak nedves selyemfalai varázslatos lampionként világítottak az odabent elhelyezett lámpások és parázstartók fényétől: a csikos, rácsmintás és kockás, mardarakkal, állatokkal, növényekkel, csillagokkal, kerekekkel és fegyverekkel díszített ponyvák rózsaszínben, aranyárgán és zölden ragyogtak. Arya észrevett egy sárga sátrat, amelynek az oldalára öt makkot festettek; alulra hármat, rá kettőt, legfelülre pedig egyet. *Az Erdősök sátra* - jött rá. Eszébe jutott a távoli Makkvár és a hölgy, aki azt mondta neki, hogy csinos.

De minden egyes csillogó selyempavilonra két tucat sötét, átlátszatlan nemez- vagy vászonsátor jutott. Voltak legénységi sátrak is, amelyekben negyven gyalogos katonát lehetett elhelyezni, de még ezek is eltörpültek a hatalmas lakomasátrak mellett. Az ivászat már órák óta tarthatott. Arya elordított pohárköszöntőket és egymásnak csapódó kupák hangját hallotta, amelybe belevegyült a táborok szokásos zaja; lónyeringés, kutyaugatás, gördülő szekerek nyikorgása, nevetés, káromkodás, acél és fa csörgése, kattogása. A zene még hangosabbá vált, ahogy közeledtek a kastélyhoz, de alatta ott volt a folyó mélyebb, sötétebb robaja is. A Zöld Ág úgy morgott, mint egy ketrecbe zárt oroszlán.

Arya tekergett és nyújtózkodott, igyekezett egyszerre minden irányba kémlelni, hátha megpillant egy rémfarkasos címet, egy szürke-fehér sátrat vagy egy Deresből ismerős arcot, de csak idegeneket látott mindenfelé. Alaposan megnézett egy fickót, aki a nádasban könnyített magán, de nem Serpocak volt az. Látott egy félig felöltözött lányt, amint nevetve kirent az egyik sátorból, a sátor azonban halványkék volt, nem szürke, ahogy először hitte, és a lány után futó férfi sem farkast viselt a mellén, hanem erdei macskát. Egy fa alatt négy íjász éppen viasszal bekent húrokat szerelt fel az íjára, de ők sem az apjához tartoztak. Egy mester haladt át előttük az úton, de túl fiatal és sovány volt ahhoz, hogy Luwin mester lehessen. Arya felpillantott az Ikrekre. A magas tornyok ablakai tompán izzottak, ahol fény égett odabent. Az eső függönyén keresztül a

várák kísértetiesnek és rejtélyesnek hatottak, mintha Öreg Nan valamelyik történetéből léptek volna elő, de nem Deres magasodott előtte.

A tömeg a lakomasátraknál volt a legsűrűbb. A széles bejáratokat fedő lapokat kikötötték, az emberek ki-be tolongtak ivókürtökkel meg korsókkal a kezükben, néhányan a tábor nyomába szegődött lányokkal az oldalukon. Ahogy a Véreb elhajtott az első előtt, Arya bekukucskált. A padokon és a sörös- meg boroshordók körül több száz ember szorongott és lökdösődött. Szinte ahhoz sem volt elég hely, hogy megmozduljanak, de ezzel mintha egyikük sem törődött volna. Ők legalább meleg és száraz helyen voltak, az elázott és vacogó Arya irigyelte is őket. Volt, aki dalra fakadt. A finom, ködszerű eső folyamatosan párologott a bejárat körül a bentről áradó melegtől.

- Ezt Lord Edmure-ra és Lady Roslinra! - hallatszott egy hang odabent. Mind ittak, aztán valaki más kiáltott fel: - Ezt meg az Ifjú Farkasra és Jeyne királynéra!

Ki az a Jeyne királyné? - tűnődött el egy pillanatra Arya. Az egyetlen királyné, akit ismert, Cersei volt.

A lakomasátrak mellett tűzvermeket ástak, ágakból meg bőrökből hevenyészett tetőket vontak fölélük; elegendő védelem, míg az eső függőlegesen esett, a szél azonban a folyó felől fúj, úgy-hogy a vízpermettől a tüzek sziszegtek és villogtak. A szolgálók nagy, nyársra húzott húsdarabokat forgattak a lángok fölött, és az illatoktól Arya szájában összefutott a nyál.

- Ne álljunk meg? - kérdezte Sandor Clegane-t. - A sátrakban északiak is vannak. - Megismerte őket a szakállukról, az arcukról, a medve- és fókabőrökről, a félig elcsípett pohárköszöntőkről és a dalaikról: Karstarkok, Umberek és a hegyi klánok tagjai voltak. - Biztosan vannak deresiek is. - Az apja emberei, az Ifjú Farkas emberei, Stark rémfarkasai.

- A fivéred a kastélyban lesz - mondta a férfi. - Az anyád is. Akarod őket vagy nem?

- Akarom - felelte Arya. - És mi lesz Sedgekinsszel? - Az őrmester azt mondta, Sedgekinst keressék.

- Sedgekins feldughat magának egy forró piszkavasat! - Sandor Clegane meglendítette az ostort, az átsüvített a szitáló esőn, az egyik ló vékonyába harapott. - Én a rohadt fivéredet akarom!

CATELYN

A dobok dübörögtek, dübörögtek, dübörögtek, a feje is velük dübörgött. A sípok jajveszéltek, a furulyák trilláltak a zenészek galériájáról a terem végében; a hegedűk sikítottak, a kürtök búgtak, a bőrdudák élénk ritmusra rikoztak, de a dobok hangja mindegyiken túltett. A hangok visszaverődtek a gerendákról, miközben odalent a vendégek ettek, ittak és ordítottak egymásnak. *Walder Frey biztosan süket, mint a kő, ha ezt zenének nevezi.* Catelyn bort kortyolt egy kupából, és Csengettyűst figyelte, amint az „Alysanne” ütemére ficáncol. Legalábbis úgy vélte, hogy a dal az „Alysanne” akart lenni. Ahogy ezek játszottak, éppúgy lehetett „A medve és a szép hölgy” is.

Odakint még mindig esett az eső, de az Ikrek belsejében a levegő sűrű volt és forró. A kandelóban tűz ropogott, a falon vaskarokban füstös fáklyák sorai égtek. A legtöbb hó azonban még így is a menyegzői vendégek testéből sugárzott; annyira összezsúfolódtak a padokon, hogy ha valaki megpróbálta felemelni a kupáját, óhatatlanul oldalba bökte a szomszédját.

Még az emelvényen is közelebb voltak egymáshoz, mint Catelyn kívánta volna. Ser Ryman Frey és Roose Bolton között kapott helyet, és bőven jutott neki mindkettőjük illatából. Ser Ryman úgy ivott, mintha Westeros rövidesen kifogyna a borból, s az egészet kiizzadta a hóna alatt. Az asszony úgy ítélte, hogy citromos vízben fürdött, de nincs az a citromos víz, amely el tudott volna kendőzni ennyi savanyú verejtékszagot. Roose Bolton szaga édesebb volt, ám semmivel sem kellemesebb. Ő fűszeres bort kortyolgatott sör és bor helyett, s alig evett.

Catelyn megértette étvágytalanságát. A menyegzői lakoma sűrű póréahagymalevessel kezdődött, ezt zöldbabból, vöröshagymából és cukorrépából készített saláta, mandulatejben buggyantott folyami csuka és fehérrépapüré követte, amely már azelőtt kihűlt, hogy eljutott volna az asztalig, majd kocsonyás borjúagyvelő és inas marhahússzelet következett. Ez elég szegényes éték volt egy király asztalára, a borjúagyvelő pedig felkavarta Catelyn gyomrát. Robb azért zokszó nélkül megette, a fivére pedig túlságosan el volt foglalva a feleségével ahhoz, hogy odafigyeljen ilyesmire.

Az ember el sem hinné, hogy Edmure Zugától egészen idáig Roslinról panaszkodott. Férj és feleség egy tálból ettek, egy kupából ittak, két korty közt szemérmes csókokat váltottak. Edmure a legtöbb fogást visszautasította, és az asszony ezért nem is hibáztatta. Ő sem emlékezett a menyegzői lakomáján felszolgált ételek nagy részére. *Megkóstoltam egyáltalán? Vagy egész idő alatt Ned arcát bámultam, hogy rájöjjenek, ki is ő valójában?*

Szegény Roslin mosolya olyan merev volt, mintha valaki az arcára varrta volna. *Végül is megházasított szűz leány, akire még az ágy vár. Biztosan ő is éppen olyan rémült, mint én voltam.* Robb Alyx Frey és Szép Walda, két eladósorban lévő Frey lány közt foglalt helyet. „A menyegzői lakomán, remélem, hajlandó leszel táncolni a lányaimmal” - mondta Walder Frey. „Igen jólesne egy öregember szívének.” A szíve akkor igen jól érezhette magát, hiszen Robb királyhoz méltóan teljesítette kötelességét. Mindegyik lánnyal táncolt: Edmure feleségével, a nyolcadik Lady Freyjel, az özvegy Amival, Roose Bolton feleségével, Kövér Waldával, a pattanásos ikrekkel, Serrával és Sarrával, még Shireijel, Lord Walder legfiatalabb leányával is, aki nem volt több hat évesnél. Catelyn eltűnődött, vajon az Átkelő Ura elégedett-e, vagy panaszkodni fog az összes többi lány és unoka miatt, akiket a király elhanyagolt.

- A húgaid nagyon jól táncolnak - fordult udvariasan Ser Ryman Freyhez.

- Nagynénik és unokatestvérek. - Ser Ryman meghúzta a boros kupát, verejtéke végigfolyt az arcán, le a szakállába.

Savanyú ember, ráadásul részeg - gondolta Catelyn. Lehet, hogy az Elkésett Lord Frey fukarul mért, ha a vendégei etetéséről volt szó, az itálnak azonban nem szabott határt. A sör, a mézsör

és a bor olyan gyorsan folytak, mint odakint a folyó. A Hordó máris ordította részegségében. Lord Walder fia, Merrett kupáról kupára követte őt, Ser Whalen Frey azonban kidőlt, amikor megpróbált lépést tartani kettőjükkel. Catelyn nem bánta volna, ha Lord Umber inkább józan marad, de azt mondani a Hordónak, hogy ne igyon, olyan lett volna, mintha arra kérné, ne vegyen levegőt néhány óráig.

Kishordó Umber és Robin Flint Robb közelében ültek, Szép Walda és Alyx másik oldalán. Ők nem ittak, ahogy Patrek Mallister és Dacey Mormont sem. Ma este ők voltak a fia testőrei. Egy menyegzői lakoma ugyan nem a csatamező, de ahol részeg emberek vannak, ott mindig veszély fenyeget, és egy király amúgy sem maradhat őrizet nélkül. Catelyn örült ennek, de még jobban örült a falban sorakozó szegekre akasztott kardoknak. Senkinek sincsen szüksége kardra ahhoz, hogy elbánjon a kocsonyás borjúagyvelővel.

- Mindenki azt hitte, az uram Szép Waldát választja - magyarázta Lady Walda Bolton Ser Wendelnek, igyekezvén túlkiaabálni a zenét. Kövér Walda gömbölyű, rózsaszín húsgombóc volt vizenyős, kék szemmel, ritkás, sárga hajjal és nagy keblekkel, a hangja mégis reszkető visításhoz volt hasonló. Nem volt könnyű elképzelni őt a Rémvölgyben rózsaszín selyemruhájában, mókuszprém körgallérral. - Nemes nagyapám hozományként felajánlotta Roose-nak a felesége súlyát aranyban, így Bolton uram engem választott! - A lány tokája rezgett, amikor nevetett. - Nyolcvan fonttal többet nyomok Szép Waldánál, de most fordult elő először, hogy ennek örültem. Én most Lady Bolton vagyok, az unokahúgom pedig még mindig szűz, pedig szegény teremtés lassan tizenkilenc lesz!

Catelyn látta, hogy a Rémvölgy ura ügyet sem vet a csevegésre. Időnként megkóstolt egy kiscsit ebből, egy kanálnyi abból, letépett egy darab kenyeret rövid, erős ujjáival, de az étel nem kötötte le a figyelmét. Amikor a lakoma elkezdődött, Bolton pohárköszöntőt mondott Lord Walder unokáira, külön megemlítve, hogy Walderről és Walderről a fia gondoskodik. Abból, ahogy a vénember rásandított, ahogy a szájával beszívta a levegőt, Catelyn tudta, megértette a ki nem mondott fenyegetést.

Esett-e már meg valaha örömtelenebb menyegző? - tűnődött, de aztán eszébe jutott szegény Sansa házassága az Ördögfiókéval. *Anya, légy irgalmas hozzá! Nagyon érzékeny lélek.* Kezdett rosszul lenni a hőségtől, a füsttől és a zajtól. A galérián álló zenészek sokan voltak és hangosan játszottak, de nem voltak tehetségesnek mondhatók. Catelyn ivott még egy korty bort, engedte, hogy egy szolgáló újratöltse a kupáját. *Még néhány óra, és a legrosszabbon túl leszünk.* Holnap ebben az órában Robb már újabb csata felé menetel majd, ezúttal a Cailin-árkot megszálló vasemberek ellen. Különös, de a tudat szinte megkönnyebbüléssel töltötte el. *Megfogja nyerni a csatáját. Minden csatáját megnyeri, és a vas szülötteinek nincs királyuk. Ráadásul Ned jól tanította.* A dobok dübörögtek. Csengettyűs megint előtte ugrándozott, de a zene oly hangos volt, hogy alig hallotta a harangocskáit.

A lármán át hirtelen morgás ütötte meg a fülét, ahogy két kutya egymásnak esett egy darab hús miatt. Ott hemperegetek a földön, tépték, harapták egymást, jókedvű kiáltozás tört fel a vendégek seregéből. Valaki rájuk loccsantott egy kancsó sört, erre az állatok szétugrattak. Egyikük az emelvény felé sántikált. Lord Walder fogatlan szájából ugatásszerű röhögés harsant, ahogy az elázott jószág megrázta magát, sörrrel és szőrszálakkal terítve be három unokáját.

A kutyaokról Catelynnak megint az jutott eszébe, hogy bár itt volna Szürke Szél, de Robb rémfarkasának nyoma sem volt. Lord Walder nem volt hajlandó beengedni őt a csarnokba.

- Úgy hallom, a vadállatoknak ínyére van az emberhús, heh! - mondta a vénember. - Szeret torkokat széttépni, igen. Nem tűrök meg ilyen szörnyet az én Roslinom lakomáján, asszonyok és gyerekek, az én drága kis ártatlanjaim között!

- Szürke Szél nem jelent veszélyt rájuk, uram - tiltakozott Robb. - Amíg én ott vagyok, legalábbis nem.

- Ott voltál a kapumnál is, vagy nem? Amikor a farkas megtámadta az unokáimat, akiket a fogadásodra küldtem? Hallottam ám mindenről, nehogy azt hidd, hogy nem, heh!

- Nem esett kár...

- Nem esett kár, mondja a király? Nem esett kár? Petyr lezuhant a lováról, lezuhant! Én már veszítettem el ugyanígy egy feleséget, ő is lezuhant! - A szája folyamatosan dolgozott. - Vagy az csak valami szajha volt? Fattyú Walder anyja, igen, most már emlékszem. Leesett a lováról, és betörte a fejét. Mit tett volna felséged, ha Petyr kitöri a nyakát, heh? Újabb bocsánatkérés az egyik unokámért? Nem, nem, nem! Lehet, hogy király vagy, nem mondom, hogy nem, Észak Királya, heh, de az én házam, az én törvényem! Vagy a farkas, vagy a menyegző, uram! Mindkettő nem megy!

Catelyn látta a fián, hogy rettenetesen dühös, de összeszedte minden udvariasságát, és beadta a derekát. „Ha Lord Walder úgy látja jónak, hogy kukacos varjúpörköltet szolgál fel nekem - mondta -, megeszem, és kérek még egy tállal.” És így is tett.

A Hordó Lord Walder újabb utódját itta az asztal alá, ezúttal Pattanásos Petyrt. *A kölyökbe alig fér harmadannyi ital, nem tudom, mire számított.* Lord Umber megtörölte a száját, felállt és énekelni kezdett:

- *Volt egy medve, medve, medve! Csupa szőr, barna meg fekete!* - A hangja egyáltalán nem volt rossz, bár az ital egy kissé kásássá tette. A hegedűsök, dobosok és furulyások odafent sajnálatos módon éppen a „Tavaszi virágok”-at játszották, amelynek a dallamára körülbelül úgy illett „A medve és a szép hölgy” szövege, mint csigák a zabkásába. A hangzavar miatt még szerencsétlen Csengettyűs is befogta a fülét.

Roose Bolton mormolt néhány szót, túl halkan ahhoz, hogy hallani lehetett volna, és elment árnyékszékot keresni. A szűk terem zengett az ordító vendégek és a szolgálk állandó jövés-menéséről. Catelyn tudta, hogy a másik kastélyban egy másik lakoma tombol a lovagok és valamivel csekélyebb jelentőségű lordok részvételével. Lord Walder oda, a folyó túloldalára száműzte törvénytelen gyermekeit és azok leszármazottait, így Robb északi kísérete csak úgy emlegette, „a fattyúlakoma”. Néhány vendég bizonyára átlopakodott, hogy meglesse, a fattyaknál nincs-e jobb multság, mint itt. Egyesek talán a táborokig is kimerészkedtek. A Freyek több szekér sört és bort küldtek oda is, hogy az egyszerű katonák ihassanak Zúgó és az Ikrek nászára.

Robb leült Bolton üres székére.

- Még néhány óra, és vége ennek a komédiának, anya - mondta halkán, miközben a Hordó a mézes hajú szűzről dalolt. - Fekete Walder most az egyszer jámbor volt, mint egy bárány, Edmure nagybácsi pedig, úgy látom, elégedett a feleségével. - Áthajolt előtte. - Ser Ryman?

Ser Ryman Frey pislogott és feléje fordult.

- Uram. Igen?

- Reméltem, megkérhetem Olyvart, hogy legyen a fegyverhordozóm, amikor északra vonulok - mondta Robb -, de nem látom sehhol. Talán a másik lakomán van?

- Olyvar? - Ser Ryman megrázta a fejét. - Nem. Olyvar nem. Elment... elment a kastélyból. Szolgálat.

- Értem - bólintott Robb, de a hangja épp az ellenkezőjéről tanúskodott. Amikor Ser Ryman nem szólt többet, a király ismét felállt. - Volna kedved egy tánchoz, anya?

- Köszönöm, de nem. - A tánc volt a legutolsó dolog, amire lüktető fejével most vágyott. - Lord Walder valamelyik lánya bizonyára örömmel társadul szegődik.

- Ó, efelől nincs kétségem - felelte Robb lemondó mosollyal.

A zenészek ekkor már a „Vaslándzsák”-at játszották, a Hordó pedig „A buja legény”-t harsogta. *Valaki bemutatná őket egymásnak, talán az javítana valamit az összhangon.* Catelyn visszafordult Ser Rymanhez.

- Úgy hallottam, hogy az egyik unokaöcséd dalnok.

- Alesander. Symond fia. Alyx az ő húga. - A kupájával arrafelé bökött, ahol a lány Robin Flinttel táncolt.

- Alesander is játszik nekünk ma este?

Ser Ryman hunyorogva ránézett.

- Ő nem. Távol van. - Letörölte a verejtéket a homlokáról, és feltápászkodott. - Bocsáss meg, hölgyem! Bocsáss meg! - Catelyn figyelte, ahogy az ajtó felé tántorog.

Edmure Roslint csókolta és a kezét szorongatta. Kicsivel arrébb Ser Marq Piper és Ser Danwell Frey éppen vedelési játékot játszottak, Sánta Lothar valami mulatságos dolgot mondott Ser Hosteennek, az egyik ifjabb Frey három törrel zsonglörködött egy csapat vihogó fruska előtt, Csengettyús pedig a padlón ült, és bort szopogatott az ujjairól. A felszolgálók hatalmas ezüsttálakon szaftos, rózsaszín bárányhússzeleteket hordtak ki, az egész est leginkább étvágygerjesztő fogását, Robb pedig táncba vitte Dacey Mormontot.

Amikor páncéling helyett női ruhát viselt, Lady Maege legidősebb lánya határozottan csinos hölgynek bizonyult. Magas volt és karcsú, félénk mosolya kellemesen felderítette hosszú arcát. Jó volt látni, hogy a táncban is éppen olyan kecses, mint a gyakorlótéren. Catelynnek eszébe jutott Lady Maege. *Vajon elérte már az asszony a Nyakat? A többi lányát magával vitte, de Dacey, mint Robb közeli bajtársa, inkább a király mellett maradt. Benne is megvan Ned adottsága, hűséget ébreszt az emberekben.* Még Olyvar Frey is odaadóan ragaszkodott a fiához, ahogy Robb mondta, a fiú még *azután is* vele akart maradni, hogy feleségül vette Jeyne-t.

Az Átkelő Ura összeütötte két foltos tenyerét a fekete tölgyfa tornyok között. A taps olyan halk volt, hogy még az emelvényen ülők is alig hallották, Ser Aenys és Ser Hosteen azonban látták, és a kupájukkal dobolni kezdtek az asztalon. Sánta Lothar is csatlakozott hozzájuk, majd Marq Piper, aztán Ser Danwell és Ser Raymund is. Nemsokára a vendégsereg fele az asztalt csapkodta. Végül még a galérián álló zenészek is észrevették, és a sípok, dobok meg hegedűk elhallgattak.

- Felség! - kiáltotta Lord Walder Robbnak. - A septon elmondta az imáit, elhangzottak a szavak, Lord Edmure halas köpönyegbe tekerte az én drágaságomat, de még nem férj és feleség. A kardnak hüvelyre van szüksége, heh, a menyegzőhöz pedig ágyba vitel kell! Mit mond az én uram és királyom? Alkalmas az idő?

Walder Frey vagy húsz fia és unokája megint csapkodni kezdték az asztalt, és kiáltoztak:

- Ágyba! Ágyba! Ágyba velük!

Roslin elsápadt. Catelyn eltűnődött, vajon a szüzesség elvesztésének a kilátása vagy maga az ágyba vitel ceremóniája rémítette meg a lányt. Ennyi testvér mellett valószínűleg nem ismeretlen számára ez a szokás, de más a helyzet, ha az ember maga a célpont. Catelyn saját nászéjszakáján Jory Cassell letépte róla a ruhát nagy igyekezetében, hogy minél előbb túleshessen rajta, a részeg Desmond Grell pedig folyton bocsánatot kért minden trágár tréfájáért, csak hogy utána újabbat süssön el. Amikor Lord Dustin meglátta meztelenül, azt mondta Nednek, hogy elég ránéznie a melleire, és azt kívánja, bár sohase választották volna le az anyjáról. *Szegény Lord Dustin, délre lovagolt Neddel, és sohasem tért vissza. A teremben lévő férfiak közül vajon hányan halnak meg az év vége előtt? Félek, túl sokan.*

Robb felemelte a kezét.

- Ha úgy véled, eljött az idő, Lord Walder, akkor okvetlenül vigyük ágyba őket!

A bejelentést hangos üdvrivalgás fogadta. A zenészek a galérián megint felvették a sípokot, kürtöket, hegedűket, és rázendítettek „A királyné levette a szandálját, a király levette a koronáját” című dalra. Csengettyús egyik lábáról a másikra ugrált, saját koronáját csörgette.

- Úgy hallottam, a Tully férfiakkal farok helyett pisztráng van a lábuk között! - kiáltotta mérészen Alyx Frey. - Vajon kukac kell neki, hogy felébredjen?

Mire Ser Marq Piper:

- Én meg azt hallottam, hogy a Frey asszonyoknak két kapujuk van egy helyett!

- Igaz, de mind a kettő zárva van az olyan apróságoknak, mint te! - vágott vissza Alyx.

A vendégsereg harsány nevetésben tört ki, majd Patek Mallister felhágott egy asztalra, hogy pohárköszöntőt mondjon Edmure egyszemű halára.

- És bizony hatalmas csuka az! - harsogta.

- Nem is, lefogadom, hogy csak egy kárász! - kiáltott fel Kövér Walda Bolton Catelyn mellől. Aztán megint feldübörgött az „Ágyba velük! Ágyba velük!” kántálás.

A vendégek előzőnlötték az emelvényt, élükön, mint mindig, a legrészegebbek. A férfiak és fiúk körülfogták Roslint, felkapták a levegőbe, miközben a lányok és anyák talpra rángatták

Edmure-t, és rángatni kezdték a ruháját. Az öccse nevetett, trágár tréfákat vágott a fejukhöz, bár a zene olyan hangos volt, hogy Catelyn nem értette, mit mond. A Hordót ellenben tisztán hallotta.

- Add nekem ezt a kis asszonyt! - mennydörögte, ahogy átnyomakodott a többiek közt, és a vállára dobta Roslint. - Nézzétek ezt a kis jószágot! Nincs is rajta hús!

Catelyn sajnálta a lányt. A legtöbb ara igyekezett viszonzni az évődést, de legalábbis megpróbált úgy tenni, mintha élvezné, Roslin azonban megmerevedett a félelemtől, s úgy kapaszkodott a Hordóba, mintha attól rettegne, a férfi leejti. *És sír is* - döbrent rá az asszony, miközben figyelte, ahogy Ser Marq Piper lehúzza az ifjú feleség egyik cipőjét. *Remélem, Edmure gyengéden bánik majd szegény gyermekkel.* A galériáról még mindig vidám, erkölcsstelen zene szólt, a királyné éppen a pruszlikját vette le, a király pedig a tunikáját.

Tudta, hogy neki is csatlakoznia kellene a fivérért körülvevő asszonytömeghez, de csak tönkretette volna a multságukat. Pillanatnyilag semmire sem érezte képtelenebbnek magát, mint a trágár tréfákra. Nem kételkedett benne, Edmure megbocsátja majd, hogy távol maradt, hiszen sokkal vidámabb, ha az embert két tucat buja, kacagó Frey vetközteti, mint ha a saját savanyú, bánattól sújtott nővére.

Amikor a férjet és a feleséget kicipelték a teremből, hosszú ruhaösvényt hagyva maguk után, Catelyn észrevette, hogy Robb is a helyén maradt. Walder Frey elég kényes volt ahhoz, hogy ezt valamiképpen a lányát ért sérelemként értelmezze. *Neki is részt kellene vennie Roslin ágyba cipelésében, de hát nekem kell felhívnom erre a figyelmét?* Hirtelen feszült lett, de aztán látta, hogy mások is maradtak. Pattanásos Petyr és Ser Whalen Frey továbbra is az asztalra hajtott fejjel aludtak. Merrett Frey újabb kupa bort töltött magának, Csengettyús körbejárt, és el-ellopott egy falatot az otthagytott tányérokról. Ser Wendel Manderly elszántan harcolt egy báránylábbal, maga Lord Walder pedig természetesen túl gyenge volt hozzá, hogy segítség nélkül elhagyhassa a székét. De azt bizonyára elvárta volna, hogy Robb menjen. Szinte hallotta, ahogy a vénember megkérdezi, öfelsége miért nem kívánta meztelenül látni a lányát. A dobok megint feldübörögtek, dübörögtek, dübörögtek és dübörögtek.

Dacey Mormont, aki, úgy tűnt, Catelynen kívül az egyetlen teremben maradt asszony, odalépett Edwyn Frey mögé, könnyedén megérintette a karját, s közben súgott valamit a fülébe. Edwyn váratlan heveséssel kapta el tőle a karját.

- Nem! - kiáltotta hangosan. - Már elegendem van a táncból!

Dacey elsápadt és elfordult. Catelyn lassan felállt. *Mi történhetett ott?* A szívét, amelyet egy pillanattal korábban csak bánatos levertség nyomasztotta, most kétely szorította össze. *Semmi az egész* - próbálta megnyugtatni magát -, *csak rémeket látsz a farakás mögött, vén, bolond asszony lett belőled, bánat és félelem gyötör.* De valami biztosan látszott az arcán is, mert még Ser Wendel Manderly is felfigyelt rá.

- Valami nincs rendjén? - kérdezte. A kezében még mindig ott szorongatta a báránylábat.

Catelyn nem felelt neki, hanem Edwyn Frey után ment. A zenészek a galérián végre mind a királyt, mind a királynét anyaszült meztelenre vetköztették. Alig egy pillanatnyi szünet után igencsak különböző dalba kezdtek. Senki sem énekelte a szöveget, de amint meghallotta, Catelyn azonnal felismerte a „Castamere-i esők”-et. Edwyn egy ajtó felé igyekezett. Ő is megszaporázta a lépteit, mintha a zene hajtotta volna. Hat gyors lépés, és utolérte a férfit. *Mondd, ki vagy, így szólt az úr, hogy meghajtsam fejem.* Megragadta Edwyn karját, hogy megfordítsa, és jeges rémület dermedtette meg. A selyem ruhaujj alatt sodronying vaskarikáit tapintotta.

Olyan erővel vágta pofon, hogy a férfinak felrepedt a szája. *Olyvar-* gondolta - *meg Perwyn, Alesander, egyikük sincsen itt. Roslin pedig sírt...*

Edwyn Frey félrelökte. A zene minden más hangot elnyomott, visszaverődött a falakról, mintha maguk a kövek játszottak volna. Robb haragosan meredt Edwynre, megindult, hogy elállja az útját... a következő pillanatban azonban megtántorodott. Az oldalából, pontosan a vállá alól rövid nyílvesző meredt elő. Ha fel is kiáltott, a hangja elenyészett a sípok, kürtök és hegedűk zenebojában. Catelyn látta, ahogy egy másik vessző fűrődik a lábába, látta, ahogy elesik. Odafent a galérián a zenészek fele már nem dobott vagy furulyát, hanem számszeríjat markolt. Az asszony

futva megindult a fia felé, ám valami erősen a hátába csapódott, a kőpadló felugrott és arcul csapta.

- Robb! - kiáltotta. Láta, ahogy Kishordó Umer letép egy asztallapot a lábairól. A deszkába nyílvevesszők csapódtak, egy, kettő, három, ahogy sebesült királyára hajította. Robin Flintet Freyek vették körül, töreik emelkedtek és lecsaptak. Ser Wendel Manderly nehézkesen feltápázkodott, kezében a báránylábbal. Tátott szájába nyílvevessző csapódott, a tarkóján jött ki. Előrezuhant, feldőntötte az asztalt. Poharak, kancsók, tálcák, tálak, fehérrépa, cukorrépa, bor repült, pattant, fröccsent és csúszott a padlón.

Catelyn hátát mintha tűz égette volna. *El kell érnem őt.* A Kishordó Ser Raymund Frey képébe sújtott egy ürücombal, ám mielőtt a kardszíjához juthatott volna, egy nyílvevessző őt is leverte a lábáról. *Aranybunda vagy vérvörös, csak oroszlánkarom.* Láta, ahogy Ser Hosteen Frey levágja Hollófa Lucast. Fekete Walder átvágta az egyik Vance térdinát, megbénítva, ahogy az Ser Harys Haighgel dulakodott. *Az enyém oly éles épp, már rég próbálgatom.* Donnel Locke-kal, Owen Norreyval és még vagy fél tucat másikkal a számszeríjászok végeztek. Az ifjú Ser Benfrey elkapta Dacey Mormont karját, de Catelyn látta, ahogy a lány a másik kezével felkap egy boroskanacsót, teljes erőből az arcába vágja és az ajtó felé rohan. Mielőtt azonban elérte volna, az kivágódott, és Ser Ryman Frey nyomakodott a terembe, tetőtől talpig acélban. Mögötte tucatnyi Frey fegyveres érkezett hosszú nyelű, súlyos fejszékkal.

- Kegyelem! - sikoltotta Catelyn, de a kürtök, a dobok és az acél csengése elnyomták a rimánkodását. Ser Ryman fejszéjének foka eltűnt Dacey gyomrában. Akkor már a többi ajtón át is katonák özönlöttek a helyiségbe, páncélos emberek bozontos bundákban, acéllal a kézben. *Északiak!* Egy szívdobbanásnyi ideig úgy hitte, a megmentésükre érkeznek, majd egyikük leszakította a Kishordó fejét bárdjának két erős csapásával. A remény kihuny, mint gyertya a viharban.

Az Átkelő Ura faragott tölgyfa trónusán ült a mézárulás kellős közepén, mohó tekintettel figyelte az eseményeket.

Néhány lábnyra tőle egy tör hevert a padlón. Akkor csúszhatott oda, amikor a Kishordó leszakította az asztallapot, vagy talán valamelyik haldokló kezéből esett ki. Catelyn kúszva megindult feléje. A tagjai ólomnehézek voltak, vér ízét érezte a szájában. *Végzek Walder Freyjel* - határozta el. Csengettyűs egy asztal alatt rejtőzött, közelebb a késhez, de rémülten összehúzódott, amikor az asszony felkapta a fegyvert. *Megölöm a vénembert, ezt még megteszem!*

Akkor a Kishordó által Robbra dobott asztallap megmozdult, a fia kínlódva fél térdre emelkedett. Egy nyílvevessző állt az oldalában, egy második a lábában, egy harmadik a mellkasába fűrődött. Lord Walder felemelte a kezét, és a zene egyetlen dob kivételével elhallgatott. Catelyn távoli csata zaját hallotta, közelebb egy farkas vad üvöltését. *Szürke Szél* - jutott eszébe, de már késő volt.

- Heh! - kotkodácsolt Lord Walder. - Észak Királya felemelkedik! Úgy nézem, megöltük néhány emberedet, felség. Ó, de bocsánatot kérek érte, attól majd rendbe jönnek, heh!

Catelyn megmarkolta Csengettyűs Frey hosszú, szürke haját, és előrángatta a rejtkehelyéről.

- Lord Walder! - kiáltotta. - LORD WALDER! - A dob lassan, öblösen vert, *bumm, dumm, bumm.* - Elég! - kiáltotta Catelyn. - Mondom, elég! Árulással fizetted vissza az árulást, legyen ennyi elég! - Amikor Csengettyűs torkához nyomta a tört, Bran betegszobájának emléke rohanta meg, újra ott érezte a pengét a saját torkán. A dob tovább lüktetett. *Bumm, dumm, bumm, dumm, bumm, dumm.* - Kérlek! - nyögte. - Ő a fiam. Az első fiam és az utolsó. Engedd elmenni! Engedd elmenni, és esküszöm, elfelejtjük az egész... elfelejtjük, amit itt tettél. A régi és az új istenekre fogadom, mi... nem állunk bosszút...

Lord Walder bizalmatlanul meredt rá.

- Csak egy bolond hinné el ezt az ostoba fecsegést. Talán bolondnak tartasz engem, hölgyem?

- Nem, apának tartalak. Tarts itt engem túszként, Edmure-t is, ha még nem öltétek meg, de Robbot engedd elmenni!

- Ne! - Robb hangja alig hallható, erőtlen suttogás volt csupán. - Anya, ne...

- De igen, Robb, állj fel! Állj fel, és menj ki, kérlek, kérlek! Mentsd meg magad... ha nem ér-

tem, hát Jeyne-ért!

- Jeyne? - Robb megmarkolta az asztal szélét, és feltápászkodott. - Anya - rebegte. - Szürke Szél...

- Menj hozzá! Most! Robb, menj ki innét! Lord Walder horkantott.

- Ugyan miért hagynám, hogy megtegye?

Catelyn még erősebben feszítette a tört Csengettyűs torkának. A félkegyelmű rámeredt, tekintetében néma esdeklés ült. Undorító bűz csapta meg az orrát, de nem törődött vele, ahogy nem törődött a dob szünni nem akaró, komor dübörgésével sem. *Bumm, dumm, bumm, dumm, bumm, dumm.* Ser Ryman és Fekete Walder a háta mögé kerültek, de ez sem érdekelte. Tegyük vele, amit akarnak, vessék börtönbe, erőszakolják meg, öljék meg, nem számított. Így is túl sokáig élt, Ned már vár rá. Egyedül Robbot féltette.

- Tully becsületszavamra! - mondta Lord Waldernek. - Stark-becsületszavamra, a fiad élete Robbért! Fiút fiúért! - Annyira reszketett a keze, hogy Csengettyűs fején csilingeltek a harangocskák.

Bumm, zengett a dob, bumm, dumm, bumm, dumm. A vénember szája előre-hátra mozgott. A tör remegett Catelyn verejtéktől síkos tenyerében.

- Fiút fiúért, heh - ismételte Lord Frey. - De ő unoka... és különben sem vettem hasznát soha.

Sötét páncélba és vércseppekkel borított, halvány rózsaszín köpönyegbe öltözött férfi lépett Robbhoz.

- Jaime Lannister üdvözetét küldi.

Fia szívébe vágta kardját, és csavart egyet rajta.

Robb megszegte fogadalmát, de Catelyn megtartotta a sajátját. Erőset rántott Aegon haján, addig fűrészelte a torkát a késsel, míg a penge csontot nem ért. Az ujjait forró vér áztatta. A fél-eszű kis csengettyűi csilingeltek, a dob dübörgött, *bumm, dumm, bumm, dumm...*

Végül valaki kivette a kezéből a kést. Az arcán végigfolyó könnyek martak, akár az ecet. Tíz megvadult holló marta, cibálta éles karmaival, húscsapatokat téptek ki arcából, a helyükön tátongó mély barázdákból vér buggyant elő. Érezte az ajkán.

Annyira fáj - gondolta -, a gyermekeink, Ned, édes gyermekeink. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... kérlek, Ned, kérlek, vess véget neki, vess véget a fájdalomnak... A fehér és a vörös könnyek egybefolytak, arcát sebek borították, megtépték, az arcot, melyet Ned annyira szeretett. Catelyn Stark felemelte kezét, az aláfoló vért bámulta hosszú ujjain, a csuklóján, köntöse ujjá alatt. A karján és a ruhája alatt lassú, vörös férges kúsztak. *Csiklandós.* Nevetni kezdett, majd nevetése üvöltésbe fordult.

- Megőrült - mondta valaki -, elvesztette az eszét.

- Vess véget neki! - szólalt meg valaki más.

Egy kéz megragadta a haját, éppúgy, ahogy ő Csengettyűsét, Catelyn pedig arra gondolt, *ne, ne, ne vágjátok le a hajamat! Ned nagyon szereti a hajamat...* Az acél megérintette torkát, harapása vörös volt és hideg.

ARYA

Maguk mögött hagyták a lakomasátrakat. Nedves agyagban és letaposott fűben cuppogtak, elhagyták a fényt, s ismét sötétben lépdeltek tovább. A kastély kapuháza előttük magasodott. Arya látta a falakon mozgó fáklyákat, lángjuk táncolt és vergődött a szélben, fényük tompán csillant az esőáztatta páncélok és sisakokon. Az Ikreket összekötő sötét kőhídon még több fáklya mozgott, egész oszlopnyi áramlott belőlük a nyugati partról a keleti felé.

- Nincs is zárva a vár! - szólalt meg hirtelen Arya. Az őrmester azt mondta, zárva lesz, de tévedett. A felvonóhidat már leengedték a megduzzadt árok fölé, a csapórácsot éppen akkor húzták fel. Eddig attól félt, hogy Lord Frey őrei nem fogják beengedni őket. Egy pillanatig az ajkát rágta, túl izgatott volt, hogy mosolyogjon.

A Véreb olyan hirtelen állította meg a szekeret, hogy Arya majdnem leesett.

- Hét átkozott rohadt pokol! - szitkozódott a férfi, miközben a bal kerék lassan elsüllyedt a sárban. A szekér lassan oldalra billent. - Lefelé! - üvöltött rá Clegane, tenyerével erősen megtaszította a vállát, hogy arrébb lökje. Arya könnyedén ért földet, ahogy Syrio tanította, és azonnal felpattant, arca csupa sár.

- Miért csinálta ezt? - ordított a férfira. A Véreb is leugrott. Feltépte a szekér első ülését, és előkapta az elrejtett kardszíjat.

A lány csak ekkor hallotta meg. A kastély kapuin lovasok acél- és tűzfolyója özönlött ki, a felvonóhidon végigvágató csatalovak dübörgése szinte elveszett a kastélyokból hallatszó dobszó alatt. Lovak és lovasok egyaránt páncélt viseltek, minden tizedik kezében fáklya lángolt. A többieknél fejszéket, hosszú nyelű, szegeces végű csatabárdokat és súlyos, csonttörő, páncélszaggató pallosokat látott.

Valahol a távolban egy farkas üvöltése hangzott fel. A tábor zajához, a zenéhez és a folyó mély, baljós morájához képest nem volt hangos, de a lány hallotta. Vagy talán nem is a fülével érzekelte. A hang élesen, haragosan és bánatosan hasított belé, akár egy penge. A várból egyre több lovas érkezett, négyes oszlopban, nem akart vége szakadni, lovagok, fegyverhordozók, szabadlovasok, fáklyák és csatabárdok. És akkor a hátuk mögül is zajt hallott...

Amikor Arya megfordult, döbbenet látna, hogy ahol az imént még három nagy lakomasátor állt, már csak kettő van. A középső összedőlt. Egy hosszú pillanatig nem értette, mit is lát, de aztán a lángok belekaptak a leomlott sátorba, a következő pillanatban a másik kettő is összeroskadott, a nehéz, olajos vászon maga alá temette a sátorban mulatozókat. A levegőben égő nyílvezzők röppentek. A második sátor is kigyulladt, majd a harmadik is. Az üvöltés most már olyan hangos volt, hogy a zene dübörgésén át is ki tudott venni néhány szót. A lángok előtt sötét alakok gyülekeztek, páncéljuk féme távolról narancssárgán izzott.

Csata. Ez egy csata. És a lovasok...

Nem maradt azonban több ideje a sátrak bámulására. A megáradt folyó sötétén kavargó vize a felvonóhid két végén a lovak hasáig ért, de a lovasok a zene ütemétől üzve átgázoltak rajta. Most először mindkét várból ugyanaz a dal szólt. *Ismerem ezt a dalt* - döbbszent rá Arya. Hét Tom énekelte nekik azon az esős éjszakán, amikor a törvényen kívüliek a sörfőzdében húzták meg magukat a testvérekkel. - *Mondd, ki vagy, így szólt az úr, Hogy meghajtsam fejem.*

A Frey-lovasok átevicckéltek a sáron és a nádason, de néhányan közülük észrevették a szekeret. Látta, ahogy három lovas kiválik az oszlopból, és dübörögve megindul feléjük a sekély vízben. *Macska, csak más bundában, óh, Nem több, úgy hiszem.*

Clegane kardja egyetlen suhintásával elvágta Idenen kötelét, és a hátára ugrott. A csatamén rögtön tudta, mi a dolga. Felszegte a fülét, a rohamozó ellenség felé fordult. *Az enyém oly éles*

épp, Már rég próbálgatom. Arya száz meg száz alkalommal imádkozott a Véreb haláláért, de most... sártól csúszós kődarabot tartott a kezében, még csak arra sem emlékezett, hogy felvette. *Kihez vágjam hozzá?*

Nagyot ugrott a fémcsattanásra, ahogy Clegane elhárította az első fejszét. Míg az első támadóval foglalkozott, a második a háta mögé került, a hátát vette célba. Idegen éppen fordult, így a Vérebet csak súrolta az ütés, de ez is elég volt hozzá, hogy hosszan felszakítsa a parasztgúnyát, és felfedje az alatta rejtőző sodronyínget. *Egyedül van három ellen.* Arya még mindig görcsösen szorongatta a követ. *Biztosan végeznek vele.* Mycah-ra gondolt, a henteslegényre, aki olyan rövid ideig lehetett a barátja.

Ekkor vette észre, hogy a harmadik lovas feléje tart. Arya beugrott a szekér mögé. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge.* Dobokat, harci kürtöket és sípokat hallott, nyerítő lovakat, acélon sivító acélt, de minden hang távolinak tűnt. Csak a közeledő lovas létezett, és a fejsze kezében. A páncél fölé húzott kabáton díszelő két torony Freyről árulkodott. Nem értette az egészet. A nagybátyja Lord Frey lányát készült elvenni, a Freyek a bátyja barátai.

- Ne! - sikoltotta, ahogy a lovas megkerülte a szekeret, de a férfi rá sem hederített.

Amikor nekilódult, Arya eldobta a követ, épp ahogy annak idején egy vadalmát hajított Gendryre. Gendryt pontosan a két szeme között találta el, ezúttal azonban rosszul célzott, a kődarab oldalt, a halántékán kapta el a lovast. Arra elég volt, hogy megtörje a rohamát, de másra nem. Arya hátrálni kezdett, majd a lábujjpárnáin nekiiramodott a sárban, a szekér ismét kettőjük közé került. A lovag ügetve követte. Sisakrostélya mögött nem látszott egyéb, csak sötétség. *Még csak a sisakja sem horpadt be.* Megkerülték a szekeret egyszer, kétszer, háromszor. A lovag káromkodott.

- Nem futhatsz...

A fejsze éle pontosan a tarkójára sújtott le, áthatolt a sisakon és a koponyán, a lovag arccal előre kirepült a nyeregből. Mögötte, még mindig Idegen nyergében, a Véreb jelent meg. *Honnan szereztél fejszét?* - kérdezte tőle majdnem, de aztán meglátta. A másik Frey beszorult a lova alá, éppen egy lábnyi mély pocsolóban fuldoklott. A harmadik fickó a hátán feküdt, nem mozdult. Nem viselt nyakvédőt, az álla alól törött kard meredt elő.

- A sisakomat! - mordult rá Clegane.

A sisakot egy szárított almával töltött zsák aljára rejtették a szekér hátuljába, az ecetes disznólábak mögé. Arya kirázta az almát a zsákból, és odadobta neki a sisakot. A férfi egy kézzel, röptében elkapta, a fejébe húzta, és ahol az előbb még ember ült a nyeregben, most egy acélkutya vi-csorgott a tűzre.

- A fivérem...

- Halott! - kiáltotta a Véreb. - Azt hiszed, lemészárolják az embereit, őt meg életben hagyják?

- Visszafordult a tábor felé. - Nézd! Nézd, a rohadt életbe!

A tábor csatatérré vált. *Nem, ez mészárszék.* A lakomasátrak lángjai majdnem az eget nyaldosták, néhány kaszárnyasátor is égett, meg vagy félszáz selyempavilon. Mindenhol kardok daloltak. *Termében most eső dobol, s a szél árván pernyét sodor.* Látta, ahogy két lovag egy menekülő embert gázol le. Az egyik égő sátorba fahordó csapódott, széthasadt, a lángok kétszer olyan magasra szöktek. *Hajítógép!* A kastélyból olajat, szurkot vagy hasonlót szórtak közéjük.

- Gyere velem! - Sandor Clegane feléje nyújtotta a kezét. - El kell tűnnünk innét, de rögtön! - Idegen türelmetlenül rázta a fejét, orrlukai kitágultak a vér szagától. A dal véget ért. Csak egyetlen magányos dob szólt, lassú, monoton dübörgése roppant szív dobogásaként visszhangzott a folyó fölött. A fekete égbolt könnyezett, a folyó morajlott, az emberek káromkodtak, és meghaltak. Arya foga alatt sár csikordult, arcán víz folyt alá. *Eső. Csak eső. Nem más, csak eső.*

- Itt vagyunk! - kiabálta. A hangja vékony volt és ijedt, egy kislány hangja. - Robb ott van bent a kastélyban, és anya is! Még a kapu is nyitva! - Már nem lovagoltak ki rajta Freyek. *Eljöttem ilyen messze...* - El kell jutnunk az anyámhoz!

- Hülye kis szuka! - A Véreb sisakjának orrán megvillant a lángok fénye, az acélfogak csillogtak. - Ha bemész oda, többet nem jössz ki! Frey talán megengedi, hogy megcsókold az anyád hul-

láját!

- Talán *megmenthetjük*...

- Talán te *megmentheted*! Én még nem untam meg az életemet! - Megindult felé, nekiszorította a szekérnek. - Maradj vagy menj, farkasleány! Élj, vagy halj meg! A te...

Arya félreugrott az útjából, és rohanni kezdett a kapu felé. A csapórács már ereszkedett, de nagyon lassan. *Gyorsabban kell futnom*. A sár azonban lelassította, a víz még jobban. *Gyorsan, mint egy farkas*. A felvonóhíd emelkedni kezdett, oldaláról víz ömlött alá, nehéz sárgöröngyök potyogtak az árokba. *Gyorsabban!* Hangos csobbanásokat hallott, és amikor hátrafordult, látta a mögötte vágózó Idegent. A ló minden lépésénél vízoszlop szökött a magasba. Látta a hosszú nyelvű fejszét is, ami még mindig nedves volt a vértől és az agyvelőtől. Rohant. Már nem a fivéréért, nem is az anyjáért, hanem saját magáért. *Gyorsabban futott, mint életében valaha is, leszegte a fejét, a lábai dagasztották a sarat, úgy futott előtte, ahogy Mycah futhatott.*

A fejsze a tarkóján érte.

TYRION

Szokás szerint egyedül vacsoráztak.

- A borsó túlfőtt - jegyezte meg a felesége félénken.

- Nem baj - mondta. - Az ürühús is.

Tréfának szánta, de Sansa bírálathoz vette.

- Sajnálom, uram.

- Miért? A szakácsnak kellene sajnálnia, nem neked. A borsó nem a te hatáskörödbe tartozik, Sansa.

- De... sajnálom, hogy az uram elégedetlen.

- Ha elégedetlen is vagyok, annak semmi köze a borsóhoz. Itt van nekem Joffrey és a nővérem, hogy feldühítsenek, no meg nemes atyám és háromszáz dorne-i.

Oberyn herceget és urait egy városra néző sarokerődben helyezte el, olyan messzire a Tyrellektől, amennyire csak tehetette anélkül, hogy száműzte volna őket a Vörös Toronyból. Még ez sem volt azonban elég messze. Máris csetepaté történt valamelyik bolhavégi kifözdében; egy Tyrell meghalt, Lord Gargalen két emberét pedig alaposan leforrázták. Egy csúnya perpatvar az udvaron tört ki, amikor Mace Tyrell aszott kis anyja a „kigyó Szajnájának” nevezte Homok Ellariát. Valahányszor találkozott Oberyn Martell-lel, a herceg megkérdezte, mikor szolgáltatnak igazságot. A túlfőtt borsó volt Tyrion legkisebb gondja, de nem látta értelmét, hogy ifjú feleségét a részletekkel terhelje. Sansának megvolt a maga bánata.

- A borsó megteszi - mondta neki kurtán. - Zöld és gömbölyű, mi egyebet várhat az ember a borsótól? Tessék, kérek még egy tállal, ha a hölgyem megengedi. - Intett, és Podrick Payne annyi borsót pakolt a tájára, hogy Tyrion elveszítette szem elől az ürühúst. *Ez ostoba húzás volt* - mondta magában. Most meg kell ennem az egészséget, különben megint elkeseredik.

A vacsora kínos csendben ért véget, mint olyan sokszor korábban. Majd, miközben Pod elvitte a kupákat és tálakat, Sansa engedélyt kért Tyriontól, hogy felkereshesse az Istenerdőt.

- Ahogy óhajtod. - Már hozzászokott a felesége éjszakai ájtatosságaihoz. A királyi szentélyben is imádkozott, gyakran gyújtott gyertyát az Anyának, a Szűznek és a Vénasszonynak. Az igazat megvallva, Tyrion kissé túlzónak találta ezt a buzgalmat, de úgy vélte, hogy a lány helyében ő is az istenek segítségét kérné. - Bevallom, magam keveset tudok az istenekről. - Igyekezett kedélyesnek tűnni. - Egy napon talán megvilágosíthatnál engem is. Még el is kísérhetnék.

- Nem - vágta rá azonnal Sansa. - Nos... kedves tőled, hogy felajánlod, de... ott nincsenek szertartások, uram. Nincsenek papok, sem dalok vagy gyertyák. Csak fák és néma ima. Csak unatkoznál.

- Bizonyára igazad van. - *Jobban ismer, mint hittem volna.* - Bár a levelek zörgésének hangja üdítő változatosságot jelentene a kegyelem hét megnyilvánulásáról motyogó septonokhoz képest. - Tyrion intett, hogy elmehet. - De nem akarlak zavarni. Öltözz melegen, hölgyem, a szél metsző odalent. - Kísértést érzett, hogy megkérdezze tőle, miért imádkozik, de Sansa, amilyen kötelességtudó volt, még elmondta volna neki, és nem volt biztos benne, hogy valóban tudni szeretné.

Miután az asszony elment, újra munkához látott. Megpróbálta követni néhány aransárcsászár útját Kisujj könyvelésének útvesztőiben. Petyr Baelish nem volt híve a békében heverő, porosodó aranyaknak, ez biztos, de minél jobban igyekezett Tyrion megfejteni a számvetéseit, annál jobban megfájdult a feje. Addig rendben volt, hogy a sárkányokat tenyésztetni kell, nem bezárni a kincstárba, de néhány ügylet úgy búzlott, mint az egyhetes hal. *Bizony nem egyeztem volna bele olyan gyorsan, hogy Joffrey kihajítsa az Agancsosokat a falon, ha tudom, hogy a nyomorultak közül hányan kaptak kölcsönöket a koronától.* Talán el kellene küldenie Bronnt felkutatni az örökösö-

ket, de attól tartott, ez körülbelül annyira bizonyulna gyümölcsözőnek, mintha ezüstöt próbálna facsarni egy ezüstlazacból.

Nemsokára megérkezett nemes atyja üzenete, magához rendelte. Tyrion emlékezete szerint ez volt az első alkalom, hogy örült az üzenetet átadó Ser Boros Blount felbukkanásának. Hálás sóhaj kíséretében becsukta a számlakönyvet, elfújta az olajlámpást, köpönyeget kanyarított a vállára, és átkacsázott a kastélyon a Segítő Tornyába. A szél tényleg metsző volt, ahogy Sansát is figyelmeztette, a levegőben eső illata függött. Ha Lord Tywin végzett vele, talán lemegy az Istenerdőbe, és hazaviszi, mielőtt bőrig ázna.

De mindez egy pillanat alatt kiröppent a fejéből, amikor belépett a Segítő toronyszobájába, és ott találta Cerseit, Ser Kevant és Pycelle nagymestert Lord Tywin és a király körül. Joffrey szinte ugrált örömeiben, Cersei ajkán halvány, önelégült vigyor játszadozott, Lord Tywin azonban éppolyan komor volt, mint mindig. Tyrion kételkedett benne, hogy képes lenne mosolyogni, még ha akarna is.

- Mi történt? - kérdezte.

Az apja összetekert írást nyújtott oda neki. Valaki már megpróbálta kisimítani, de a pergamen még mindig össze akart ugrani. „Roslin jó kövér pisztrángot fogott”, szólt az üzenet. „A fivérei egypár farkasbőrt adtak neki menyegzői ajándékul.” Tyrion megfordította, hogy szemügyre vegye a feltört pecsétet. A viasz ezüstszürke volt, a Frey-ház ikertornyait nyomták bele.

- Az Átkelő Ura talán költőnek képzele magát? Netán össze akar zavarni bennünket? - Tyrion horkantott. - A pisztráng Edmure Tully lesz, a farkasbőrök...

- Halott! - Joffrey olyan büszke és boldog volt, hogy az ember azt hitte volna, ő maga nyúzta meg Robb Starkot.

Először Greyjoy, most meg Stark. Tyrionnak eszébe jutott gyermek felesége, aki most is az Istenerdőben imádkozik. *Biztosan az apja isteneihez könyörög, hogy hozzanak győzelmet a bátyjának, és óvják az édesanyját.* Úgy látszik, a régi isteneket sem érdekli jobban az imádság, mint az újakat. Ebből talán vigaszt meríthet.

- A királyok úgy hullnak ezen az őszön, mint a levelek - jegyezte meg. - Úgy nézem, a kis háborúnk lassan megnyeri magát.

- A háborúk nem nyerik meg magukat, Tyrion - duruzsolta Cersei édes méreggel a hangjában.

- A háborút nemes atyánk nyerte meg.

- Semmit sem nyertünk meg, míg ellenség van a harcmezőn - figyelmeztette őket Lord Tywin.

- A folyami urak nem bolondok - vetette ellen a királyné. - Az északiak nélkül nincs esélyük Égikert, Kaszter-hegy és Dorne egyesült erejével szemben. Biztos vagyok benne, hogy a behódolást választják a pusztulás helyett.

- A legtöbben legalábbis - bólított Lord Tywin. - Zúgó nem, de amíg Walder Frey túszként fogva tartja Edmure Tullyt, a Fekete Hal nem mer fenyegetőzni. Jason Mallister és Hollófa Tytos tovább harcolnak majd a becsületük miatt, de a Freyek beszoríthatják a Mallistereket Tengerszembe, megfelelő ösztönzéssel pedig rávehetjük Jonos Brackent, hogy álljon át, és támadja meg a Hollófa családot. Igen, végül térdet hajtának majd. Nagylelkű feltételeket kívánok felajánlani. Amelyik kastély behódol, azt megkíméljük, egyet kivéve.

- Harrenhalt? - kérdezte Tyrion. Jól ismerte az apját.

- Az lesz a legjobb, ha a birodalom megszabadul a Bátor Bajtársaktól. Megparancsoltam Ser Gregornak, hogy hányja kardélre a vár védőit.

Gregor Clegane. Úgy tűnt, az apja az utolsó aranyrögöt is ki akarja bányászni a Hegyből, mielőtt a dorne-i igazságszolgáltatás kezére adná. A Bátor Bajtársak karón végzik, Kisujj pedig anélkül vonul majd be Harrenhalba, hogy finom ruháit akár egyetlen csepp vér is beszennyezné. Eltűnődött, vajon Petyr Baelish elérte-e már a Völgyet. *Ha az istenek kegyesek, viharba került és elsüllyedt.* No de mikor voltak az istenek kegyesek?

- Mindet meg kell ölni - jelentette ki váratlanul Joffrey. - A Mallistereket, a Hollófa kölyköket, a Brackeneket... mindet! Árulók. Azt akarom, hogy haljanak meg, Nagyapa. Hallani sem akarok semmiféle nagylelkű feltételről! - A király Pycelle nagymesterhez fordult. - Robb Stark

fejét is akarom. Írj Lord Freynek, közöld vele! A király parancsa. A menyegzői lakomámon azt fogom felszolgálni Sansának!

- Felség! - szólalt meg döbbenetben Ser Kevan. - A hölgy házassága révén már a nagynénéd!

- Csak tréfa volt - mosolygott Cersei. - Joff nem gondolta komolyan.

- De igen! - erősködött a király. - Áruló volt, az ostoba fejét akarom! Meg fogom csókoltatni Sansával.

- Nem. - Tyrion hangja rekedt volt. - Sansa már nem a tiéd, hogy kedvedre kínozhasd. Értsd meg, te szörnyeteg!

Joffrey gúnyosan elvigyorodott.

- Te vagy a szörnyeteg, bátyám!

- Valóban? - Tyrion félrehajtotta fejét. - Akkor talán szelídebben kellene beszélned velem. A szörnyetegek veszélyesek, a királyok pedig mostanában hullnak, mint a legyek.

- Ezért kitépethetném a nyelvedet! - csattant fel a kölyök király, és elvörösödött. - Én vagyok a király!

Cersei védelmezőn a fia vállára tette a kezét.

- Hagyd a törpét, hadd fenyegetőzzön, Joff! Azt akarom, hogy nemes atyám és a nagybátyám lássák, milyen is valójában.

Lord Tywin eleresztette a füle mellett. Joffreyhoz fordult.

- Aerys is állandóan szükségét érezte, hogy emlékeztesse az embereket, ki is a király. Amellett nagyon kedvelte a nyelvek kitépkedését. Megkérdezheted erről Ser Ilyn Payne-t, bár választ nem fogsz kapni.

- Ser Ilyn sohasem mert úgy beszélni Aerysszel, ahogy a te Ördögfiókád beszél Joffal! - mondta Cersei. - Magad is hallhattad. Szörnyeteg, ezt mondta a király öfelségének. És megfenyegette...

- Hallgass, Cersei! Joffrey, ha az ellenségeid szembezállnak veled, acélt és tüzet érdemelnek. Ha azonban térdet hajtanak, talpra kell segítened őket. Különben soha senki sem fog térdet hajtani neked. Akinek azt kell hajtogatnia, hogy „én vagyok a király”, az nem igazi király. Aerys ezt sohasem értette meg, de te meg fogod! Miután megnyertem neked a háborúdat, helyreállítjuk a király békéjét és a király igazságát. Az egyetlen dolog, aminek az elpusztításával most törődnöd kell, az Margaery Tyrell szüzessége.

Joffrey arcán megjelent a szokásos dacos, duzzogó kifejezés. Cersei szorosán fogta a vállát, de lehet, hogy inkább a torkát kellett volna szorosán megmarkolnia. A fiú mindannyiukat meglepte. Ahelyett, hogy visszasurrant volna a kövek alá, Joff kihúzta magát, és kihívóan így szólt:

- Aeryst emlegeted, nagyapa, de te magad is féltél tőle!

Hohó, kezd érdekessé válni a dolog! - gondolta Tyrion.

Lord Tywin szótlánul meredt unokájára. Az aranypettyek megcsillantak halványzöld szemében.

- Joffrey, kérj bocsánatot nagyapádtól! - figyelmeztette Cersei.

A fiú kitépte magát a karjai közül.

- Ugyan miért kellene? Mindenki tudja, hogy igaz! Az apám nyerte meg az összes csatát. Megölte Rhaegar herceget, és elvette a koronát, mialatt a te apád Kaszter-hegy alatt rejtőzött! - A fiú pimaszul szembenézett a nagyapjával. - Egy erős király bátran cselekszik, nemcsak a száját járattja!

- Köszönöm ezt a bölcsességet, felség - felelte Lord Tywin olyan fagyos udvariassággal, hogy a jelenlevőknek majdnem lefagyott a füle. - Ser Kevan, úgy látom, a király fáradt. Kérlek, kísérd vissza a hálótermébe! Pycelle, talán valami kíméletes főzetre is szükség lesz, hogy öfelsége nyugodtan aludjék.

- Álombor, uram?

- Nem kell álombor! - tiltakozott Joffrey.

Lord Tywin egy sarokban cincogó egérnek is több figyelmet szentelt volna.

- Az álombor megfelelő lesz. Cersei, Tyrion, ti maradtok.

Ser Kevan határozottan megfogta Joffrey karját, és kivezette az ajtón, amely előtt a Királyi Testőrség két tagja örködött. Pycelle nagymester is utánuk sietett, amennyire csak reszketeg lábai bírták. Tyrion ott maradt, ahol állt.

- Sajnálom, apám! - kezdte Cersei, miután becsukták az ajtót. - Joff mindig makacs volt, figyelmeztettelek rá...

- Sok mérföld választja el egymástól a makacsságot és az ostobaságot. „Egy erős király bátran cselekszik”? Ki mondta ezt neki?

- Nem én, abban biztos lehetsz - védekezett Cersei. - Valószínűleg Roberttől hallott ilyesmit...

- Az a rész, hogy „te Kaszter-hegy alatt rejtőztél”, tényleg Robertre vall. - Tyrion nem akarta, hogy Lord Tywin megfélekedzen erről.

- Igen, már emlékszem - mondta Cersei. - Robert gyakran mondta Joffnak, hogy egy király legyen bátor.

- És ugyan te mit mondtál neki? Nem azért harcoltam, hogy Második Robertet ültessek a Vastrónusra. Te azt adtad értésemre, hogy a fiú mit sem törődik az apjával.

- Miért törődne veled? Robertet nem érdekelte a fia. Ha engedem, meg is veri! Az a vadállat, akihez hozzáadtál, egyszer úgy megütötte egy nyavalyás macska miatt, hogy kiesett két tejfoga. Megmondtam neki, ha még egyszer ilyet tesz, megölöm álmában, és attól fogva nem tette, de néha mondott ezt meg azt...

- Úgy látom, bizonyos dolgokat ki is kellett mondani. - Lord Tywin két ujjával durva elbocsátó mozdulatot tett. - Menj!

Cersei háborogva távozott.

- Nem Második Robert - jegyezte meg Tyrion. - Harmadik Aerys.

- A fiú tizenhárom éves. Még van idő. - Lord Tywin az ablakhoz vonult. Ez nem vallott rá; láthatóan bosszúsabb volt, mint mutatni szeretne volna. - Kemény leckére van szüksége.

Tyrion is tizenhárom évesen kapta meg a saját kemény leckéjét. Szinte sajnálta az unokaöcsését. Másfelől viszont senki sem érdemelte meg nála jobban.

- Elég Joffreyből! - mondta. - A háborúkat tollakkal és hollókkal nyerik meg, nem te magad mondtad? Engedd meg, hogy gratuláljak! Mióta szőttétek ezt az összeesküvést Walder Frey-jel?

- Nem szeretem ezt a szót - jegyezte meg Lord Tywin mereven.

- Én pedig nem szeretem, ha sötétben hagynak.

- Semmi okom nem volt rá, hogy elmondjam neked. Neked nem volt részed benne.

- Cersei tudott róla? - kérdezte Tyrion.

- Senki sem tudott róla, csak azok, akiknek szerepük volt benne, és ők is csak annyit, amennyit feltétlenül tudniuk kellett. Tudhatnád, hogy más módon nem lehet titkot tartani, különösen nem itt. Az volt a célom, hogy megszabaduljak egy veszélyes ellenségtől, amilyen olcsón csak lehet, nem pedig az, hogy kielégítsem a kíváncsiságodat, vagy hogy Cersei fontosnak érezhesse magát. - Gondterhelt arckifejezéssel becsukta az ablaktáblákat. - Benned lakozik némi ravaszság, Tyrion, de az az igazság, hogy túl sokat beszélsz. A féktelen nyelved egyszer még a veszedet okozza!

- Hagynod kellett volna, hogy Joff kitépje - javasolta.

- Jobban tennéd, ha nem csábítanál ilyesmire - felelte Lord Tywin. - Nem akarok többet hallani erről. Azon tűnődtem, hogyan tudnánk a legjobban megbékíteni Oberyn Martellt és a kíséretét.

- Ó? Ez olyasvalami, amiről én is tudhatok, vagy hagyjalak magadra, hogy egyedül megvitathasd?

Az apja elengedte a füle mellett a csípős megjegyzést.

- Oberyn herceg jelenléte meglehetősen kínos. A fivére óvatos ember, józan, körültekintő, megfontolt, sőt bizonyos fokig közönyös is. Ő előbb megfontolja minden szó és tett következményeit, Oberyn viszont mindig is félőrvolt volt.

- Igaz, hogy fel akarta lázítani Dorne-t Viserysért?

- Senki sem beszél róla, de igaz. Hollók repültek, küldöncök lovagoltak, ki tudja, miféle titkos üzenetekkel. Jon Arryn elhajózott Napföldre, hogy visszaszolgáltassa Lewyn herceg csontjait, le-

ült tárgyalni Doran herceggel, és véget vetett a háborúról szóló híreszteléseknek. Robert azonban később egyszer sem ment el Dorne-ba, Oberyn herceg pedig ritkán hagyta el.

- Nos, most itt van Dorne fél nemességével a háta mögött, és napról napra türelmetlenebb - mondta Tyrion. - Lehet, hogy megmutatom neki Királyvár bordélyait, az talán elvonja a figyelmét egy időre. Egy szerszám minden feladatra, nem így működik? Az én szerszámom a rendelkezésedre áll, apám. Ne mondja senki, hogy nem állok készen, ha a Lannister-ház megfűjja a harsonákat!

Lord Tywin szája összeszorult.

- Rendkívül mulatságos. Varrassak neked egy bolondöltözéket kis, csengettyűs kalappal?

- Ha felteszem, mondhatok bármit öfelségéről, Joffrey királyról?

Lord Tywin megint leült, és így szólt:

- Kénytelen voltam elviselni az apám ostobaságát. A tiédet nem vagyok hajlandó. Elég!

- Rendben, ha ily kedvesen kéred. Attól tartok, a Vörös Vipera nem lesz kedves... és nem elégszik meg Ser Gregor fejével.

- Eggyel több ok, hogy ne adjuk neki.

- Hogy ne...? - Tyrion megdöbbsent. - Azt hittem, megegyeztünk benne, hogy az erdők tele vannak vadállatokkal!

- Kisebb vadállatokkal. - Lord Tywin összekulcsolta az ujjait az álla alatt. - Ser Gregor jól szolgált bennünket. Nincs lovag a birodalomban, aki ilyen retteget tudna kelteni az ellenségeinkben.

- Oberyn tudja, hogy Gregor volt az, aki...

- Nem tud semmit. Hallott néhány mesét. Istállóí pletykát, konyhai fecsegést. Egy morzsányi bizonyítéka sincsen. Ser Gregor nyilván nem fog vallomást tenni neki. Távol kívánom tartani őt, amíg a dorne-iak Királyvárban vannak.

- És ha Oberyn az igazságát követeli?

- Azt fogom mondani neki, hogy Eliát és a gyerekeit Ser Amory Lorch ölte meg - felelte nyugodtan Lord Tywin. - Ahogy te is, ha téged kérdez.

- Ser Amory Lorch halott - jegyezte meg Tyrion szárazon.

- Pontosan. Vargo Hoat széttepette Ser Amoryt egy medvével Harrenhal eleste után. Ez megfelelően borzalmas ahhoz, hogy még egy olyan embert is kielégítsen, mint Oberyn Martell.

- Ezt nevezheted igazságszolgáltatásnak...

- *Ez igazságszolgáltatás.* Ha mindenképpen tudni akarod, Ser Amory hozta el nekem a lány holttestét. Az apja ágya alá bújt, mintha azt hitte volna, hogy Rhaegar még megvédheti, ott talált rá. Elia hercegnő és a csecsemő a gyermekszobában voltak, egy emelettel lejjebb.

- Nos, ez érdekes mese, és nem valószínű, hogy Ser Amory tagadni fogja. Mit mondasz majd Oberynnek, ha megkérdezi, kitől kapta Lorch a parancsait?

- Ser Amory saját belátása szerint cselekedett, abban a reményben, hogy elnyerheti az új király kegyeit. Robert Rhaegar iránt érzett gyűlölete nem volt titok.

Talán beválik - ismerte el Tyrion -, *de a kígyó nem lesz boldog.*

- Távol álljon tőlem, hogy kétségbe vonjam a ravaszságod, apám, de a te helyedben tényleg hagytam volna, hogy Robert Baratheon a saját kezét szennyezze be vérrrel.

Lord Tywin úgy meredt rá, mintha azt hinné, elvesztette az eszét.

- Akkor tényleg megérdemled azt a bolondruhát. Későn álltunk Robert ügye mellé, muszáj volt bizonyítanunk a hűségünket. Amikor a trón elé fektettem a három holttestet, többé senki sem kételkedhetett benne, hogy örökre hátat fordítottunk a Targaryen-háznak. Robert megkönnyebbülése szinte tapintható volt. Bármilyen ostoba is volt, még ő is tudta, hogy Rhaegar gyermekeinek meg kell halniuk, ha biztonságban akarja tudni a trónját. Ő azonban hősnek tartotta magát, s a hősök nem ölnek gyerekeket. - Az apja vállat vont. - Elismerem, túl kegyetlenül történt. Eliának nem kellett volna hogy baja essék, az merő ostobaság volt. Önmagában ő senki lett volna.

- Akkor miért ölte meg a Hegy?

- Mert nem mondtam neki, hogy kímélje meg az életét. Azt hiszem, említést sem tettem róla.

Sürgetőbb gondjaim voltak. Ned Stark előőrse dél felé vágta az utat a Három Folyótól, és félttem, hogy összecsapásra kerül sor közöttünk. Amellett Aerys képes lett volna meggyilkoltatni Jaime-et, ha másért nem, pusztán gonoszságból. Ettől félttem a legjobban. Ettől, meg attól, mit tesz maga Jaime. - A keze ököbe szorult. - Ahogy arra sem jöttem még rá, mi fogott meg Gregor Clegane-ben azon kívül, hogy hatalmas és rettenetes a csatában. Az erőszak... remélem, azzal még te sem vádolsz meg, hogy ilyen parancsot adtam volna. Ser Amory majdnem ugyanilyen kegyetlenül bánt el Rhaenys-szel. Utána megkérdeztem tőle, miért volt szükség félszáz döfésre, hogy végezzenek egy két- vagy talán hároméves kislánnyal. Azt felelte, hogy megrúgta őt, és nem akarta abbahagyni a sivalkodást. Ha Lorchnak csak feleannyi esze van, mint amennyit az istenek egy répának adnak, megnyugtatja néhány kedves szóval, és puha selyempárnával végzi dolgát. - A szája megremegett az undortól. - A vér őt terheli.

De téged persze nem, apám. Tywin Lannistert nem szennyezi vér.

- Robb Starkkal is egy puha selyempárna végzett?

- Egy nyílvevő volt erre hivatva Edmure Tully menyegzői lakomáján. A fiú túl óvatos volt a csatatéren. Mindig jól vonultatta fel az embereit, és felderítőkkal meg testőrökkel vette körül magát.

- Ezért Lord Walder a saját hajlékában, a saját asztalánál végzett veled? - Tyrion keze ököbe szorult. - Mi történt Lady Catelynnel?

- Szerintem őt is megölték. Egypár farkasbőr. Frey foglyul akarta ejteni, de úgy tűnik, valami rosszul sült el.

- Ennyit a vendégjogról.

- A vér Walder Frey kezéhez tapad, nem az enyémmé.

- Walder Frey egy duzzogó vénember, aki azért él, hogy a fiatal feleségét kényeztesse, és a sok elszenvedett sértésen rágódjon. Nem kétlem, hogy ő keltette ki ezt a ronda csirkét, de sohasem mert volna ilyet tenni a védelem ígérete nélkül.

- Te, gondolom, megkímélted volna a fiút, és azt feleled Lord Freynek, hogy nincs szükséged a hűségére. Ezzel visszakergetted volna a vén bolondot Stark karjai közé, és újabb háborúval teli évet nyersz. Magyarázd meg nekem, miért nemesebb megölni tízezer embert a csatatéren, mint egy tucatot a vacsoraasztal mellett! - Amikor Tyrion nem felelt, az apja folytatta. - Az ár mindenképpen kedvező volt. A korona Ser Emmon Freynek adja Zúgót, amint a Fekete Hal megadja magát. Lancel és Daven Frey lányokat fognak elvenni, Joy hozzámegy Lord Walder valamelyik természetes fiához, ha elég idős lesz, Roose Boltont Észak Örözüjének tesszük meg, és hazaviszi Arya Starkot.

- Arya Starkot? - Tyrion felkapta a fejét. - És Bolton? Tudhattam volna, hogy Freynek nincs hozzá gyomra, hogy egyedül cselekedjen. No de Arya... Varys és Ser Jacelyn több mint fél éven át kutattak utána. Arya Stark bizonyosan halott.

- Ahogy Renly is az volt a Feketevízig.

- Ez meg mit jelentsen?

- Talán Kisujj sikerrel járt ott, ahol te és Varys kudarcot vallottatok. Lord Bolton hozzáadja a lányt a fattyú fiához. Hagyjuk, hogy a Rémvölgy néhány évig háborúzzon a vasemberek ellen, és meglátjuk, a lobogónk alá tudja-e terelni Stark többi zászlóhordozóját. Mire eljön a tavasz, mind egyikük ereje végén jár majd, és készek lesznek térdet hajtani. Észak Sansa Stark révén a fiadra száll... ha sikerül összekaparni magadban annyi férfiaságot, hogy nemzz egyet. Csak hogy el ne felejtse, nem Joffrey az egyetlen, akinek szüzességet kell elvennie.

Nem felejtettem el, bár reméltem, hogy te igen.

- Szerinted mikor lesz Sansa termékenyebb? - kérdezte Tyrion az apjától. Minden szavából maró sav csepegett. - Azelőtt vagy azután, hogy megmondom neki: meggyilkoltuk az anyját és a fivérét?

DAVOS

Egy pillanatig úgy tűnt, a király nem hallotta. Stannis nem mutatott a hír hallatán sem örömet, sem haragot, sem hitetlenséget, de még csak megkönnyebbülést sem. Összeszorított fogakkal meredt a Festett Asztalra.

- Biztos vagy ebben? - kérdezte.

- Nem láttam a holttestet, királyi fenség - felelte Salladhor Saan. - De a városban az oroszlánok ugrálnak és táncolnak. A Vörös Nász, úgy nevezi a nép. Megesküsznek, hogy Lord Frey levágatta a fiú fejét, a helyébe odavarratta a rémfarkasáét, és koronát szegezett a füleire. Nagyságos anyját is megölték, és meztelenül a folyóba vetették.

Egy menyegzőn. Ahogy ott ült gyilkosa asztalánál, vendégként a hajlékában. Ezek a Freyek elátkozottak. Megint érezte az égő vér szagát, hallotta a parázstartó forró széndarabjai között vergődő pióca sziszegését és köpködését.

- Az Úr haragja végzett velem! - jelentette ki Ser Axell Florent. - R'hllor keze!

- Dicsérd a Fény Urát! - harsogta Selyse királyné, beesett arcú, vékony, kemény asszony, nagy füllel és bajuszkával az orra alatt.

- R'hllor keze talán foltos és reszketeg? - kérdezte Stannis. - Ez inkább vall Walder Frey keze munkájára, mint bármilyen istenére.

- R'hllor olyan eszközt választ, ami neki tetszik. - A rubin vörösen fénylett Melisandre torkánál. - Az útjai rejtelmesek, de senki emberfia nem állhat ellen tüzes akarátának.

- Senki emberfia nem állhat ellen neki! - kiáltotta a királyné.

- Csend legyen, asszony! Most nem az éjjeli tűznél állsz. - Stannis a Festett Asztalt tanulmányozta. - A farkas nem hagy utódot, a kraken túl sokat hagy. Az oroszlánok felfalják őket, ha csak... Saan, szükségem van a leggyorsabb hajóidra, hogy elvigyék az üzenetemet a Vaszigetekre és Fehér Öbölbe. Kegyelmet ígérek. - A fogsora összecsapódásából látszott, mennyire nem kedveli ezt a szót. - Teljes kegyelmet mindazoknak, akik megbánják árulásukat és hűséget fogadnak törvényes királyuknak. Látniuk kell...

- Nem fogják. - Melisandre hangja lágy volt. - Sajnálom, felség. Ezzel nincs vége. Rövidesen újabb hamis királyok jelennek meg, hogy felvegyék a halottak koronáit.

- Újabbak? - Stannisen látszott, hogy legszívesebben belefojtaná a szót. - Még több bitorló? Még több áruló?

- Láttam a lángok közt.

Selyse a király mellé lépett.

- A Fény Ura Mehsandre-t küldte, hogy elvezessen a dicsőséghez. Könyörgök, hallgass rá! R'hllor szent lángjai nem hazudnak!

- Különbőség van hazugság és hazugság közt, asszony. Én úgy látom, még ha igazat is beszélnek ezek a lángok, tele vannak megtévesztéssel.

- Hiába hallja egy hangya a király szavát, nem biztos, hogy megérti - magyarázta Melisandre -, és Isten tüzes arca előtt minden ember hangya. Ha néha összetévesztem a figyelmeztetést a jóslattal vagy a jóslatot a figyelmeztetéssel, az az olvasó hibája, nem a könyvé. De ezt most biztosan tudom. Követekkel és kegyelmekkel most nem mész semmire, ahogy piócákkal sem. Jelet kell mutatnod a birodalomnak. Jelet, mely bizonyítja hatalmadat!

- A hatalmam? - horkant fel a király. - Ezerháromszáz emberem van Sárkánykőn, még háromszáz Viharvégben. - A kezét végighúzta a Festett Asztal fölött. - Westeros többi része az elenségeim kezén van. Nincs flottám, csak Salladhor Saané. Nincs pénzem, hogy zsoldosokat fogadjak. Nincs remény zsákmányra és dicsőségre, mely szabadlovasokat csábítana az ügyem mel-

lé.

- Nemes férjem! - mondta Selyse királyné. - Több embered van, mint amennyi Aegonnak volt háromszáz évvel ezelőtt. Egyedül a sárkányok hiányoznak.

Stannis sötét pillantást vetett rá.

- Kilenc varázsló kelt át a tengeren, hogy kikeltse Harmadik Aegon tojásait. Áldott Baelor fél éven át imádkozott a sajátjai felett. Negyedik Aegon fából és vasból épített sárkányokat. Fényes Láng Aerion futótűzet ivott, hogy átváltozzon. A varázslók kudarcot vallottak, Baelor király imái nem hallgattak meg, a fásárkányok elégték, Aerion herceg üvöltve halt meg.

Selyse királyné hajthatatlan maradt.

- Egyikük sem volt R'hllor kiválasztottja. Nem lángolt vörös üstökös az égen, hogy hírül adja eljövetelüket. Nem volt az övék Fényhozó, a hősök vörös kardja. És egyikük sem fizette meg az árát. Lady Melisandre is megmondhatja neked, uram. Csak halállal fizethetsz az életért!

- A fiú? - A király szinte köpte a szavakat.

- A fiú - bölintott a királyné.

- A fiú - visszhangozta Ser Axell.

- Már azelőtt halálosan elegendem volt ebből a nyomorult fiúból, hogy világra jött volna - panaszkodott a király. - Már a neve is átokként zengett a fülemben, és sötét fellepként függött felettem.

- Add nekem a fiút, és soha többé nem kell hallanod a nevét! - ígérte Melisandre.

Nem, de hallod majd a sikítását, ahogy megegeti. Davos fékezte a nyelvét. Bölcsőbb volt nem beszélni, míg a király parancsot nem adott rá.

- Add nekem a fiút R'hllor számára - folytatta a vörös asszony -, és az ősi jóslat beteljesül! A sárkányod felébred, kiterjeszti kőszárnyait. A királyság a tiéd lesz!

Ser Axell fél térdre ereszkedett.

- Térden állva könyörgök neked, felség! Ébreszd fel a kősárkányt, hadd reszkessenek az áru-lók! Aegonhoz hasonlóan Sárkánykő uraként kezded. Aegonhoz hasonlóan hódítani fogsz. Hadd érezzék a hamisak és ingatagok haragod tüzét!

- A feleséged is könyörög, nemes férjem! - Selyse királyné is a király elé térdelt összekulcsolt kézzel, mintha imádkozna. - Robert és Delena beszennyezték az ágyunkat és elátkozták frigyünket. Ez a fiú az ő bűnös fajtalankodásuk romlott gyümölcse. Távolítsd el az árnyát a méhemről, és tudom, sok törvényes fiúval ajándékozlak meg! - Átölelte a király lábát. - Csak egy fiú, ki fivéred bujaságából és az unokahúgom szégyenéből született!

- A saját vérem. Ne kapaszkodj belém, asszony! - Stannis király a vállára tette a kezét, és esetenül kibontakozott a szorításából. - Lehet, hogy Robert tényleg megátkozta a nászágunkat. Megesküdött, hogy nem akart megszegyeníteni engem, hogy részeg volt, és azt sem tudta, melyik hálószobába ment be akkor éjjel. De számít ez? Bármi legyen is az igazság, a fiú nem hibás.

Melisandre a király karjára tette a kezét.

- A Fény Ura kedveli az ártatlanokat. Nincs számára értékesebb áldozat. A fiú királyi véreből és az ő tiszta tüzéből sárkány születik!

Stannis nem húzódott el Melisandre érintésétől, ahogy az előbb a királynéétól. A vörös asszonyban megvolt minden, mi Selyse-ből hiányzott: fiatal volt, telt és szív alakú arcával, rézvörös hajával, földöntúli tekintetével furcsán gyönyörű.

- Csodálatos dolog lenne látni, ahogy a kő életre kel - ismerte el a király kelletlenül. - És meglovagolni egy sárkányt... emlékszem, amikor apám először vitt el az udvarba. Robertnek kellett fognia a kezem. Nem lehettem több négyévesnél, szóval ő öt vagy hat volt. Utána egyetértettünk abban, hogy a király éppoly nemes volt, amennyire félelmetesek a sárkányok. - Stannis horkantott. - Apánk évekkal később elmondta, hogy Aerys aznap reggel megvágta magát a Vastrónuson, és a Segítője helyettesítette. Tywin Lannister volt az, aki annyira lenyűgözött bennünket. - Az ujjai megérintették az asztal felszínét, könnyedén végigsiklottak a lakkozott hegyeken. - Amikor Robert megkaparintotta a koronát, a koponyákat levitette a pincébe, de nem vitte rá a lélek, hogy elpusztíttassa őket. Sárkányszárnyak Westeros felett... micsoda...

- Felség! - Davos közelebb lépett. - Beszélhetek?
Stannis olyan erővel csukta be a száját, hogy a fogai hangosat csattantak.
- A Záporerdő ura. Mit gondolsz, miért tettelek ki Segítővé? Hogy hallgass? - A király intett. -
Mondd el, amit akarsz!

Harcos, adj bátorságot!

- Keveset tudok a sárkányokról, s még kevesebbet az istenekről... de a királyné átkokról beszélt. Istenek és emberek szemében nincs átkozottabb annál, aki megöli a rokonát.

- Nincs más isten, csak R'hllor és a Másik, akinek a nevét nem szabad kiejteni. - Melisandre szája kemény, vörös vonallá szorult össze. - A kisemberek azt átkozzák el, amit nem értenek.

- Én kisember vagyok - ismerte el Davos -, mondd hát el nekem, hölgyem, miért van szükség Viharos Edricre ahhoz, hogy felébreszd a nagy kősárkányodat? - Eltökélte, hogy annyiszor ejti ki a fiú nevét, ahányszor csak teheti.

- Csak halállal fizethetsz az életért, uram. A nagy ajándék nagy áldozatot kíván.

- Hol a nagyság egy törvénytelen gyermekben?

- Királyok vére folyik az ereiben. Magad is láhattad, mire képes néhány csepp abból a vérből...

- Azt láttam, hogy elégettél néhány piócát.

- És két hamis király halott.

- Robb Starkot Lord Walder, az Átkelő Ura gyilkolta meg, Balon Greyjoyról pedig azt hallottuk, hogy leesett egy hídról. Kit öltek meg a piócáid?

- Kétkedsz R'hllor hatalmában?

Nem. Davos túlságosan is jól emlékezett az élő árnyra, mely akkor éjjel az asszony méhéből vonaglott elő Viharvég alatt, fekete kezével a combjába kapaszkodva. *Óvatosnak kell lennem, mert még engem is megtalál valami árnyék.*

- Még egy hagymacsempész is meg tud különböztetni két hagymát háromtól. Egy királlyal kevesebb halt meg, hölgyem.

Stannis vakkantva felnevetett.

- Most megfogott, hölgyem! A kettő nem három.

- Ez így van, felség. Egy király meghalhat véletlen folytán, még kettő is... de három? Ha Joffrey meg találna halni hatalma teljében, a hadseregétől és a Királyi Testőrségétől körülvéve, az bizonyítaná az Úr hatalmát?

- Talán. - A király úgy beszélt, mintha minden szóra rá kellene kényszerítenie magát.

- Vagy nem. - Davos minden tőle telhetőt megtett, hogy leplezze a félelmét.

- Joffrey meg fog halni - jelentette ki Selyse királyné nyugodt önbizalommal.

- Lehet, hogy már halott is - tette hozzá Ser Axell.

Stannis bosszúsan nézett rájuk.

- Mik vagytok ti, idomított hollók, hogy felváltva károgtatok nekem? Elég volt!

- Férfjem, hallgass meg... - esedezett a királyné.

- Miért? A kettő nem három. A királyok is tudnak számolni, akárcsak a csempészek. Elmehettek. - Azzal Stannis hátat fordított nekik.

Melisandre talpra segítette a királynét. Selyse mereven kivonult a szobából, nyomában a vörös asszonnyal. Ser Axell hátramaradt egy kissé, hogy egy utolsó pillantást vethessen Davosra. *Ronda tekintet egy ronda arcon* - gondolta Davos, miközben állta a pillantását.

Miután a többiek elmentek, Davos megköszörülte a torkát. A király felpillantott.

- Te miért vagy itt még mindig?

- Felség, Viharos Edricről...

Stannis határozottan intett.

- Kímélj meg!

Davos nem hagyta magát.

- A lányod veled tanul, és mindennap veled játszik Aegon Kertjében.

- Tudom.

- Megszakadna a szíve, ha bármi rossz...
- Ezt is tudom.
- Ha látnád, amikor...
- Láttam. Úgy néz ki, mint Robert. Igen, és imádja is az apját. Elmondjam neki, szeretett apjának hányszor jutott az eszébe? A fivérem szeretett gyerekeket csinálni, de miután megszülettek, csak a terhére voltak.

- Mindennap kérdez felőled...
- Megharagítasz, Davos! Nem akarok többet hallani erről a fattyúról.
- A neve Viharos Eddric, felség.
- Tudom a nevét. Volt valaha is ennél találóbb név? Kifejezi a fattyú származását, kifejezi előkelő születését, és kifejezi az általa okozott felfordulást is. Viharos Eddric. Tessék, kimondtam. Most elégedett vagy, Segítő uram?

- Eddric... - kezdte.
- ...egy fiú! Akár a legjobb fiú is lehet, aki valaha lélegzett ezen a világon, ez sem számítana. Az én kötelességem a birodalom! - A keze végigsöpört a Festett Asztal felett. - Hány fiú él Westeroson? Hány leány? Hány férfi, hány asszony? Ő azt mondja, a sötétség mindegyiküket fel-falja. Az éjszaka, mely soha nem ér véget. Jóslatokról beszél... a tengerben újjászülető hősről, holt kőből életre keltett sárkányokról... jelekről beszél, és esküszik rá, hogy rám mutatnak. Én soha nem kértem ezt, ahogy azt sem kértem soha, hogy király legyek. De merhetem-e semmibe venni őt? - A fogai megcsikordultak. - Nem mi választjuk a sorsunkat, mégis... tennünk kell a kötelességünket, nem így van? Nagyok vagyunk vagy kicsik, tennünk kell a kötelességünket! Melisandre esküszik, hogy látott a lángjaiban, amint szembeszállok a sötétséggel, a magasba emelve Fényhozót. Fényhozót! - Stannis gúnyosan felhorkant. - Csinosan villog, azt meg kell adni, de a Feketevízen ezzel a varázskarddal sem mentem többre, mint bármilyen közönséges acél-lal. Egy sárkány viszont megfordíthatta volna a csatát. Valaha Aegon állt itt, ahol most én, és ezt az asztalt nézte. Azt hiszed, Hódító Aegonnak neveznénk ma, ha nem lettek volna sárkányai?

- Felső... - felelte Davos - az ár...
- Tudom, mi az ár! Tegnap éjjel, amikor abba a kandallóba bámultam, én is láttam egyet s mást a lángok közt. Láttam egy királyt, a homlokán tüzes korona égett... égett, Davos! A saját koronája emésztette el a húsát, tette hamuvá. Azt hiszed, szükségem van Melisandre-ra, hogy kitáláljam, ez mit jelent? Vagy rád? - A király megmozdult, árnyéka Királyvárra borult. - Ha Joffrey meghal... mit ér egy fattyú fiú élete egy birodalommal szemben?

- Mindent - felelte Davos halkan.
Stannis összeszorított állkapoccsal rámeredt.
- Menj! - szólalt meg végül a király. - Mielőtt visszabeszéled magad a tömlőcbe.
A viharos szelek néha olyan vadul fújnak, hogy a hajósnak nincs más választása, be kell vonnia vitorláit.

- Igen, felség. - Davos meghajolt, de Stannis mintha már meg is feledkezett volna róla.
Csípős hideg volt az udvaron, amikor elhagyta a Kődobot. Kelet felől élénk szél fújt, a lobo-gók hangosan csapkodtak a falakon. Davos érezte a levegőben a só illatát. *A tenger.* Szerette ezt az illatot. Ilyenkor újra a fedélzetet akarta tapodni, kedve támadt felhúzni a vitorlákat, és elhajózni délre Maryához és a két kicsihez. A gondolatai már jóformán egész nap körülöttük jártak, éjszaka pedig még inkább. Legbelül semmit sem szeretett volna jobban, mint fogni Devant és hazamenni. *Nem tehetem. Még nem. Úr vagyok, a Király Segítője, nem hagyhatom cserben őt.*

Felpillantott a falra. Lőrések helyett ezernyi vízköpő és más torz szörnyeteg nézett le rá. Nem volt közöttük két egyforma: mocsári sárkánygyíkok, griffek, démonok, mantichórák, minótaurosok, baziliskuszok, pokolfajzatok és más, még különösebb szörnyetegek sorakoztak a vár mellvédjein, mintha ott születtek és ott nőttek volna fel. És sárkányok mindenütt. A Nagy Csarnok hasán fekvő sárkány volt, az emberek nyitott száján át járhattak ki-be. A konyhák egy összegömbölyödött sárkányban foglaltak helyet, a gőz és füst orrlyukain át távozott. A tornyok maguk is ugrásra kész, kuporgó sárkányok voltak: a Viharsárkány haragosan üvöltött, a Tengeri

Sárkány Torna nyugodtan kémlelte a hullámokat. A kapukat is kisebb sárkányok alkották. A fáklyákat sárkánykarmok tartották, a kovácsműhelyt és a páncéltermet hatalmas kőszárnyak ölelték át, a boltíveket, hidakat és külső lépcsőket farkak képezték.

Davos sokszor hallotta, hogy Valyria varázslói nem faragtak és véstek, ahogy a közönséges kőművesek, hanem tűzzel és mágiával munkálták meg a követ, akár egy agyaggal dolgozó fazekas. De most eltűnődött. *Mi van, ha ezek valódi sárkányok, amelyeket valahogyan kővé változtatnak?*

- Ha a vörös asszony életre kelti őket, a kastély összeomlik, úgy vélem. Miféle sárkányok azok, amelyek telis-tele vannak szobákkal, lépcsőkkel meg bútorokkal? És ablakokkal. Meg kéményekkel. Meg árnyékszékekkel.

Davos megfordult. Salladhor Saan állt előtte.

- Ez azt jelenti, hogy megbocsátottad az árulásomat, Salla?

A vén kalóz megfenyegette az ujjával.

- Megbocsátottam, igen, de el nem feledtem! Az a sok jó arany a Karom-szigeten, ami az enyém lehetett volna, öreg és fáradt leszek, ha belegondolok. Ha szegénységben halok meg, a feleségeim és ágyasaim téged fognak átkozni, Hagymauraság! Lord Celtigarnak sok jó bora akad, mit most nem én kóstolgotok, egy tengeri madara, amit megtanított csuklóról repülni, és varázskürtje, mely krakeneket hív fel a mélyből. Nagyon hasznos volna egy ilyen játékszer, hogy a mélybe húzza a tyrosiakat és más bosszantó teremtményeket. De enyém ez a kürt, hogy megfújhasssam? Nem, mert a király régi barátomat nevezte ki Segítőjévé. - Átölelte Davos vállát, és így szólt: - A királyné emberei nem szeretnek téged, öreg barátom. Úgy hallom, egy bizonyos Segítő saját barátokat keres. Igaz ez?

Túl sok mindent hallasz, vén kalóz. Egy csempész jobban teszi, ha a hullámokon kívül az embereket is kiismeri, különben nem sokáig lesz csempész. Lehet, hogy a királyné emberei buzgón követik a Fény Urát, a köznép azonban lassan visszasodródott a régi istenekhez, kiket egész életében ismert. Azt beszélnek, hogy Stannist megbűvölték, hogy Melisandre elfordította őt a Héttől, hogy valami démon vagy árny előtt hajbókoljon, és... ami a legnagyobb bűn... hogy ő és az istene cserbenhagyták a királyt. Voltak lovagok és urak is, kik hasonlóan éreztek. Davos felkutatta őket, ugyanolyan gonddal válogatott közülük, ahogy egykor a legénységét is összeállította. Ser Gerald Gower bátran harcolt a Feketevízen, de utána hallották, amint megjegyzi, milyen erőtlen isten ez a R'hllor, engedte, hogy egy törpe és egy halott ember megfutamítsa a követőit. Ser Andrew Estermont a király unokaöccse volt, és évekkel ezelőtt fegyverhordozóként is szolgált. Éjjidal Fattya vezette a hátvédet, mely révén Stannis elérhette Salladhor Saan gályáinak biztonságát, de olyan heves hittel imádta a Harcost, amilyen vad ő maga is volt. *A király emberei, nem a királyné szolgálói.* De azért nem tanácsos dicsekedni velük.

- Egy öreg lysi kalóz egyszer arra tanított engem, hogy a jó csempész láthatatlan marad - felelte Davos óvatosan. - Fekete vitorlák, hangtalan evezők és olyan legénység, amely tudja fékezni a nyelvét.

A lysi nevetett.

- A nyelv nélküli legénység még jobb. Nagy, erős, néma fickók, kik se írni, se olvasni nem tudnak. - De aztán komolyabb hangon folytatta. - Azért örülök, hogy valaki fedez hátulról, öreg barátom. Mit gondolsz, odaadja a király a fiút a vörös papnőnek? Egy kicsiny sárkány véget vehetne ennek a hatalmas háborúnak.

Davos megszokásból a szerencséje után nyúlt, az ujjcsontjai azonban már nem lógtak a nyakában.

- Nem fogja - felelte. - Nem lenne képes kárt tenni a saját vérében.

- Lord Renly örömmel hallaná ezt.

- Renly áruló volt, fegyverben. Viharos Edric nem vétett semmit. Őfelsége igazságos ember.

Salla vállat vont.

- Majd meglátjuk. Vagy te meglátod. Ami engem illet, én visszatérek a tengerre. Néhány csirkefogó csempész talán éppen ebben a pillanatban hajózik át a Feketevíz-öblön abban a remény-

ben, hogy elkerülhetik az uruknak törvényesen járó adó megfizetését. - Nagyot csapott Davos há-
tára. - Légy óvatos! Te és néma barátaid. Nagyon magasra jutottál, de minél feljebb mászik vala-
ki, annál nagyobbat zuhan.

Davos eltűnődött ezeken a szavakon, miközben a Tengeri Sárkány Tornyának lépcsőin má-
szott felfelé a mester lakrészébe a hollóház alatt. Salla nélkül is nagyon jól tudta, túl magasra
emelkedett. *Nem tudok írni, nem tudok olvasni, a nagyurak megvetnek, semmit sem tudok az*
uralkodásról, hogyan lehetek a Király Segítője? Egy hajó fedélzetén a helyem, nem egy várto-
ronyban.

Egy nap ezt Pylos mesternek is elpanaszolta.

- Kiváló kapitány vagy - felelte a mester. - Egy kapitány uralkodik a hajóján, nemde? Manő-
vereznie kell a veszélyes vizeken, úgy kell beállítania a vitorláit, hogy elkapja a feltámadó szelet,
tudnia kell, mikor közeleg vihar, hogyan lehet a legjobban átvészelni. Ugyanezt kell tenned most
is.

Pylos jót akart, de a biztatása üresen csengett.

- Egyáltalán nem ugyanaz! - tiltakozott Davos. - Egy királyság nem hajó... ami nagy szeren-
cse, különben ez a királyság már süllyedőben volna. Ismerem a fát, a köteleket és a vizet, az igaz,
de itt mire megyek vele? Hol találok olyan szelet, amely a trónjára fűjja Stannis királyt?

A mester nevetett ezen.

- Rátapintottál a lényegre, uram! A kimondott szó csak szél, te is tudod, s te most elfűjtad az
én szavaimat a józan eszeddel! Azt hiszem, öfelsege tudja, mit látott benned.

- Hagymát - morogta Davos borúsan. - Azt látott bennem. A Király Segítőjének előkelő szár-
mazású, bölcs és tanult embernek kellene lennie, egy harctéri parancsnoknak vagy nagy lovag-
nak...

- Ser Ryam Redwyne korának legnagyobb lovagja volt, és az egyik legrosszabb Segítő, aki
valaha király mellett szolgált. Murmison septon imái csodákat műveltek, de Segítőként annyit ért
el, hogy nemsokára az egész birodalom az ő haláláért imádkozott. Lord Butterwell köztudottan
igen eszes férfiú volt, Erdős Myles nagyon bátor, Ser Otto a Héttorony-házból rendkívül művelt,
Segítőként mégis mindegyikük kudarcot vallott. Ami a származást illeti, a sárkánykirályok gyak-
ran saját vérükből választottak Segítőt, olyan eltérő eredményekkel, mint például Lándzsatoró
Baelor vagy Kegyetlen Maegor. Ezzel szemben ott van Barth septon, egy kovács fia, akit az Öreg
Király a Vörös Torony könyvtárából emelt maga mellé, s aki negyven év békés gyarapodást ho-
zott a birodalomnak. - Pylos elmosolyodott. - Olvass történelmet, Lord Davos, és meglátod, kéte-
lyeid megalapozatlanok!

- Hogyan olvassak történelmet, ha nem tudok olvasni?

- Bárki tud olvasni, uram - monda Pylos mester. - Sem varázserő, sem előkelő származás nem
szükségeltetik hozzá. A fiadnak most tanítom a művészetét, a király parancsára. Engedd meg,
hogy téged is megtanítsalak rá!

Igen nagylelkű ajánlat volt, Davos nem utasíthatta vissza. Azóta mindennap felkereste a mes-
tert a Tengeri Sárkány Tornyának tetején, hogy tekercesek, pergamenek és nagy bőrkötetek fölött
görnyedve újabb és újabb szavakat bogarásszanak ki. Az erőfeszítéstől gyakran megfájdult a feje,
ráadásul akkora bolondnak érezte magát, mint Foltosképű. A fia, Devan nem volt még tizenkét
éves, mégis sokkal előrébb tartott az apjánál, Shireen hercegnő és Viharos Edric számára pedig
az olvasás éppoly természetes dolog volt, mint a lélegzétvétel. Ha könyvekről volt szó, Davos
sokkal inkább gyermeknek bizonyult, mint bármelyikük, de kitartott. A Király Segítője volt, és a
Király Segítőjének tudnia kell olvasni.

A Tengeri Sárkány Tornyának keskeny csigalépcsője kemény próbatételt jelentett Cressen
mesternek, miután eltörte a csipőjét. Davosnak még mindig hiányzott az öregember, és úgy vélte,
Stannisnek is. Pylos okosnak, szorgalmasnak és jóindulatúnak látszott, de túl fiatal volt, a király
nem bízott meg úgy benne, mint Cressenben. Az öregember olyan sokáig volt Stannis mellett...
Még szembe nem került Melisandre-ral, és meg nem halt.

Davos halk csengettyűszót hallott a lépcsősor tetején; nem jelenthetett egyebet, csak

Foltosképűt. A hercegnő bolondja a mester szobájának ajtaja előtt várt a kislányra, akár egy hüségű kutya. A puha, görnyedt vállú bolond széles arcát vörös és zöld kockamintás tetoválás borította, sisakként szarvasagancsokkal ékesített bádögvrődröt viselt a fején. Az agancsok ágairól tuccnyi csengettyű lógott, és csilingelt, amikor mozgott... vagyis szünet nélkül, hiszen Foltosképű ritkán maradt nyugton. Hangos csengettyűszó kísérte, bármerre ment, nem csoda, hogy Pylos mester száműzte Shireen leckéiről.

- A tenger alatt az öreg halak megeszik a fiatal halakat - motyogta a bolond Davosnak. Megbillentette a fejét, a harangocskák pedig csengtek, bongtak és daloltak. - Én tudom, én tudom, ó, ó, ó!

- Idefent a fiatal halak tanítják az öreg halakat - mondta Davos, aki sohasem érezte magát oly öregnek, mint amikor leült és olvasni próbált. Talán más lett volna, ha a vén Cressen mester tanítja, az ifjú Pylos azonban akár a fia is lehetett volna.

A mester a hosszú, könyvekkel és tekercekkel telezsúfolt faasztal mellett ült, a gyerekek vele szemben. Shireen hercegnő a két fiú között foglalt helyet. Davost még most is jóleső érzéssel töltötte el, hogy saját vérét egy hercegnő és egy királyi fattyú társaságában látja. *Devan most már nagyrá lesz, nem egyszerű lovag. A Záporerdő ura.* Erre sokkal büszkébb volt, mit arra, hogy jelenleg ő maga viseli ezt a címet. *És olvasni is tud. Úgy olvas és ír, mintha arra született volna.* Pylostól mindig csak dicséretet hallott a fia szorgalmát illetően, a fegyvermester pedig azt mondta, karddal és lándzsával is ígéretes fejlődést mutat. *És istenfélő is a legény.*

- A fivéreim felszálltak a Fény Csarnokába, hogy helyet foglaljanak az Úr mellett - mondta Devan, amikor az apja elmesélte neki, hogyan halt meg a négy bátyja. - Imádkozni fogok értük az éjszakai tűz mellett, és érted is, apám, hogy az Úr Fényében járhasz napjaid végéig!

- Jó reggelt neked, apám! - köszöntötte a fiú. *Éppen olyan, mint Dale volt az ő korában,* gondolta Davos. Legidősebb fia ugyan sohasem öltözött ilyen gazdagon, mint most Devan fegyverhordozói ruhájában, az igaz, de ugyanaz a szögletes, egyszerű arc, ugyanaz a nyílt, barna szem, ugyanaz a vékony szálú, lobogó barna haj. Devan arcán és állán szőke szőr pelyhedzett, s bár ezek a pihék még egy tisztességes barackra is szégyent hoztak volna, a fiú nagyon büszke volt a „szakállára”. *Ahogy egykor Dale is büszke volt a sajátjára.* Az asztalnál ülő három gyerek közül Devan volt a legidősebb.

Viharos Eddric mégis három hüvelykkel magasabb volt nála, vállban meg mellkasban is szélesebb. Ebben az apjára ütött, nem is mulasztott volna el egyetlen reggeli kard- és pajzsgyakorlatot. Akik elég idősek voltak, hogy ismerhették Robertet és Renlyt gyermekkorukban, azt állították, a fiú jobban hasonlít rájuk, mint Stannis valaha is: szénfekete haj, mélykék szem, a szája, az állkapcsa, az arccsontjai. Csak a fülei emlékeztettek rá, hogy az anyja Florent volt.

- Igen, jó reggelt, uram! - visszhangozta Eddric. Hiába volt a kölyök szilaj és büszke, a mesterek, várnagyok és fegyvermesterek jól kitanították az udvariasságra. - A nagybátyámtól jössz? Hogy van öfelsége?

- Jól - hazudta Davos. Az igazat megvallva a király elég nyúzottnak és zaklatottnak látszott, de nem látta szükségét, hogy a félelmeivel terhelje a fiút. - Remélem, nem zavartam meg a leckédet.

- Éppen most fejeztük be, uram - felelte Pylos mester.

- Első Daeron királyról olvastunk. - Shireen hercegnő szomorkás, kedves, szelíd gyermek volt, egyáltalán nem csinos. Stannistól szögletes állkapcsát, Selyse-től a Florent-füleket örökölte, az istenek kegyetlen bölcsességükben pedig úgy látták jónak, hogy csúnyaságát kiegyensúlyozó szürkehámmal sújtsák, még a bölcsőben. A betegség miatt arcának és nyakának egyik fele szürke volt, káros és repedezett, bár a kór életét és szeme világát megkímélte. -Háborúba vonult, és meghódította Dorne-t! Úgy nevezték, az Ifjú Sárkány.

- Hamis isteneknek hódolt - jegyezte meg Devan -, de ettől eltekintve nagy király volt, bölcs és igen bátor a csatáiban.

- Így igaz - helyeselt Viharos Eddric. - De az apám még nála is bátrabb volt. Az Ifjú Sárkány sohasem nyert meg három csatát egy nap alatt!

A hercegnő tágra nyílt szemekkel bámult rá.

- Robert bácsi tényleg három csatát nyert meg egy nap alatt?

A fattyú bólintott.

- Akkor történt, amikor először hazatért, hogy fegyverbe szólítsa a lovagjait. Lord Grandison, Lord Cafferren és Lord Fell úgy tervezték, hogy Nyárodúnál egyesítik az erőiket, és onnét vonulnak Viharvég ellen, de ő egy besúgótól értesült terveikről, és azonnal elindult teljes hadával. Ahogy az összeesküvők egyenként megérkeztek Nyárodúhoz, egymás után legyőzte őket, mielőtt összefoghattak volna. Párviadalban megölte Lord Fellt és elfogta a fiát, Ezüsbárdot!

Devan Pylosra pillantott.

- Valóban így történt?

- Megmondtam, nem? - csattant fel Viharos Edric, mielőtt a mester válaszolhatott volna. - Mindhármukat szétzúzta, olyan vitézül harcolt, hogy Lord Grandison és Lord Cafferren később az ő emberei lettek, és Ezüsbárd is. Soha senki sem győzte le az apámat!

- Edric, nem szabad kérkedni! - fedtte meg Pylos mester. - Robert király is szenvedett el vereségeket, ahogy bárki más. Lord Tyrell legyőzte Hamugázlónál, és sok tornán is alulmaradt.

- Akkor is többet nyert, mint amennyit veszített. És megölte Rhaegar herceget a Három Folyónál!

- Ez igaz - ismerte el a mester. - De most Lord Davos-szal kell foglalkoznom, ki eddig türelmesen várt. Holnap tovább olvassuk majd Daeron király könyvét, „Dorne meghódítása”-t.

Shireen és a fiúk udvariasan elbúcsúztak. Miután távoztak, Pylos mester közelebb lépett Davoshoz.

- Uram, talán te is megpróbálkozhatnál egy kicsit a „Dorne meghódítása”-val. - Odacsúsztatta hozzá az asztalon a karcsú, bőrkötésű könyvet. - Daeron király elegáns egyszerűséggel írt, története pedig bővelkedik vérben, csatákban és hősiességben. A fiadat teljesen magával ragadta.

- A fiam még nincs egészen tizenkét éves. Én a Király Segítője vagyok. Adj egy másik levelet, ha kérhetlek!

- Ahogy óhajtod, uram. - Pylos mester kutatni kezdett az asztalán, kitekert, majd félretett több papiroost. - Nincsenek új levelek. Talán egy régebbi...

Davos éppúgy szerette a jó történeteket, mint bárki más, de Stannis nem azért nevezte ki Segítőjévé, hogy az örömét keresse. Legfontosabb kötelessége az volt, hogy segítse királyát az uralkodásban, s ehhez meg kellett értenie a hollók szavait. Tudta jól, úgy lehet a legjobban megtanulni valamit, ha csinálja az ember, akár vitorláról, akár tekercekről legyen szó.

- Ez talán megfelel a céljainknak. - Pylos a kezébe nyomott egy levelet.

Davos kisímította a kicsiny, gyűrött írást, és az apró, kacskaringós betűkre meredt. Azt hamar megtanulta, hogy az olvasás kemény munka a szemnek, és néha eltűnődött, vajon a Fellegvár bajnoki erszénnyel kecsegteti-e a mestert, aki a legkisebb betűket veti papírra. Pylos jót nevetett a gondolon, de...

- Az... öt királynak - olvasta Davos, egy kicsit elidőzve az öt fölött, amit nem látott túl gyakran leírva. - A Fal... a Falon... túr?

- Túl - javította ki a mester.

Davos grimaszt vágott.

- A Falon Túli Király dél... délre jön. Nagy... nagy... serek...

- Sereg.

- ...nagy sereg vad... vadem... vademberrel. Lord M... Mmmor... Mormont hollót... hollót küldött aki... ki... ki...

- Kísértetjárta. A Kísértetjárta erdőből. - Pylos aláhúzta a szavakat az ujjával.

- ...a Kísértetjárta erdőből. Tá... támadás... alatt... áll?

- Igen.

Elégedetten továbbküzdötte magát.

- Má... más madarak is érkeztek azóta üzenet nélkül. Attól... félünk... Mormontot megölték egész erdejével... nem, erejével együtt. Attól félünk, Mormontot megölték egész erejével együtt...

- Davos hirtelen rádöbbsent, mit is olvas. Megfordította a levelet, látta, hogy a viasz, amely lezárta, fekete. - Ez az Éjjeli Őrségtől érkezett! Mester, Stannis király látta ezt a levelet?

- Elvittem Lord Alesternek, amikor megérkezett. Akkor ő volt a Segítő. Úgy hiszem, megtárgyalta a királynéval. Amikor megkérdeztem, óhajt-e választ küldeni, azt mondta, ne legyen boldog. „Őfelségének ahhoz sincs elég embere, hogy a saját csatáit megvívja, hogy pazarolhatná hát őket vademberekre?“, mondta.

Ez igaz volt, és az „öt király“ megszólítás valószínűleg megharagította volna Stannist.

- Csak egy éhező kér kenyeret a koldustól - morogta.

- Parancsolsz, uram?

- A feleségem mondta egyszer. - Davos az asztal lapján dobolt megrövidített ujjával. Amikor először látta a Falat, fiatalabb volt, mint most Devan. Éppen a *Tengeri Macska* fedélzetén szolgált Roro Uhoris, egy tyroshi kapitány alatt, akit a Keskeny-tengeren szélteben-hosszában csak Vak Fattyúként ismertek, bár nem volt sem vak, sem törvénytelen származású. Roro elhajózott Skagoson túl, behatolt a Reszkető-tengerre, és felkeresett vagy száz apró, kereskedőhajót még sosem látott kikötőt. Acélt hozott: kardokat, fejszéket, sisakokat, jófajta sodronyíngot, és bundákra, mamutsontra, borostyánra meg obszidiánra cserélte őket. Amikor a *Tengeri Macska* ismét délnek fordult, a hajófenék zsúfolásig megtelt, a Fóka-öbölben azonban három fekete gálya jelent meg, és a Keleti Őrségbe terelték őket. Elvesztették a rakományt, a Fattyú pedig elvesztette a fejét, mert fegyvereket adott el a vadaknak.

Csempészkorában Davos a Keleti Őrséggel is kereskedett. A Fekete Testvérek könyörtelen ellenfél voltak, ám jó vásárlók egy megfelelő rakománnyal érkező hajó számára. Lehet, hogy elfogadta a pénzüket, de sohasem felejtette el, hogyan gördült végig a Vak Fattyú feje a *Tengeri Macska* fedélzetén.

- Amikor kisfiú voltam, talákoztam vadakkal - mondta Pylos mesternek. - Jó tolvajok, de rossz alkuszok. Az egyikük elinalt a takarítóleányunkkal. Mindent összevetve ugyanolyan embernek tünnek, mint mindenki más. Voltak közöttük jók is, romlottak is.

- Az emberek csak emberek - helyeselt Pylos mester. - Folytathatjuk az olvasást, Segítő uram?

Igen, a Király Segítője vagyok. Lehet, hogy Stannis névleg Westeros királya, valójában azonban csak a Festett Asztal felett uralkodott. Ővé volt Sárkánykő és Viharvég, egyre kényelmetlenebb szövetség fűzte Salladhor Saanhoz, de semmi egyéb. *Hogy fordulhatott az Őrség éppen hozzá segítségért?* Talán nem tudják, milyen gyenge, milyen rosszul áll az ügye.

- Egészen biztos vagy benne, hogy Stannis király sohasem látta ezt a levelet? És Melisandre sem?

- Nem. Elvigyem nekik? Még most is?

- Ne - vágta rá Davos. - Megtetted a kötelességedet, amikor megmutattad Lord Alesternek. - *Ha Melisandre tudna erről a levélről... hogy is mondta?* „Az, akinek a nevét nem szabad kiejteni, éppen összegyűjti az erejét, Tengerjáró Davos. Nemsokára beköszönt a hideg és a soha véget nem érő éjszaka...“, és Stannisnek látomása volt a lángok közt, fáklyák gyűrűje a hóban, körös-körül az iszonyat.

- Uram, nem érzed jól magad? - kérdezte Pylos.

Félek, mester - felelhette volna. Davosnak eszébe jutott Salladhor Saan egy története arról, hogyan edzette Azor Ahai a Fényhozót szeretett felesége szívében. Megölte a feleségét, hogy megküzdjön a sötétséggel. *Ha Stannis az újjászületett Azor Ahai, akkor vajon Viharos Edricnek kell eljátszania Nissa Nissa szerepét?*

- Csak elgondolkodtam, mester. Bocsáss meg! - *Miért baj, ha valami vad király meghódítja Északot?* Nem mintha észak Stannisé lett volna. Őfelségétől aligha várhatják el, hogy megvédjen egy népet, amely nem hajlandó királyának elismerni őt. - Adj egy másik levelet! - szólalt meg hirtelen. - Ez túl...

- ...nehéz? - kérdezte Pylos.

Nemsokára beköszönt a hideg - suttogta Melisandre - *és a soha véget nem érő éjszaka.*

- Nyugtalanító - felelte Davos. - Túl... nyugtalanító. Egy másik levelet, ha kérhetlek!

JON

Ébredéskor a Vakondvárosból gomolygó füst fogadta őket.

A Király Tornyának tetején Havas Jon az Aemon mester által adott párnázott mankókra támaszkodott, a magasba emelkedő szürke füstcsóvát figyelte. Styr minden reményét elveszítette, hogy váratlanul törhet rá a Fekete Várra, amikor Jon megszökött tőle, de ettől még nem kellett volna ilyen durván figyelmeztetnie őket a közeledtéről. *Megölhatsz bennünket - gondolta -, de senkit sem mérsárolhatsz le az ágyában. Ennyit legalább elértem.*

A lába még mindig pokolian fáj, ha ránehezedett. Aznap reggel Clydas segítségére volt szüksége, hogy felölthesse frissen mosott fekete ruháját, beszipjazzassa a csizmáját, és mire elkészültek, legszívesebben máktejbe fojtotta volna magát. Ehelyett azonban megelégedett egy fél kupa álomborral, egy darab fűzfakéreggel a szájában és a mankóval. A jelzőtűz kigyulladt Viharháton, és az Éjjeli Őrségnek minden emberére szüksége volt.

- Tudok harcolni - bizonygatta, amikor megpróbálták megállítani.

- Meggyógyult a lábad, mi? - horkantott Noye. - Akkor nem bánod, ha belerúgok, ugye?

- Jobban örülnék, ha nem tennéd. Merev, de egész jól elbicegek rajta, s ha kell, állók és harcolok.

- Minden emberre szükségem van, aki tudja, a lándzsa melyik végét kell a vadakba döfni.

- A hegyes végét. - Emlékezett rá, egyszer valami hasonlót mondott kishúgának.

Noye megvakarta borostás állát.

- Talán lehet valamire használni. Egy toronyba teszünk íjjal, de ha leesel, ne gyere hozzám nyafogni!

Látta a dél felé kanyargó Királyi utat barna, köves mezők és szélfúttá dombok közt. A Magnar még a nap vége előtt fel fog bukkanni azon az úton, s mögötte ott vonulnak majd a thennek, kezükben fejszékkel és lándzsákkal, hátukon bronz- és bőrpajzzsal. *Grigg, a Kecske, Quort, Nagy Kelés és a többiek is jönnek. Ygritte is.* A vadak sohasem voltak a barátai, nem engedte meg, hogy azok legyenek, a lány azonban...

Erezte a lüktető fájdalmat a combjában, ahol Ygritte nyíla áthatolt húson és izmon. Emlékezett az öregember tekintetére is, a torkából kilövellő fekete vérre, a fölöttük csattanó mennydörgésre. A legjobban mégis a barlangra emlékezett, a lány meztelen testének látványára a fáklyafényben, szájának ízére, ahogy kinyílt az övé alatt. *Ygritte, ne gyere ide! Menj délre, és fosztogass, menj, rejtőzz el az egyik kerek toronyban, ami annyira tetszett! Itt nem találsz mást, csak halált.*

Az udvar túlsó végében álló Tüzkő Kaszárnya tetején az egyik íjász kioldotta a nadrágját, és levizelt egy lórésen át. Jon zsiros, narancssárga hajáról azonnal megismerte a fickót: Mully volt az. Más épületek és tornyok tetején is fekete ruhás alakokat látott, bár tizből kilenc szalmából készült. Donal Noye „madárijesztő őrszemek”-nek nevezte őket. *Csak az a baj, hogy mi vagyunk a madarak - merengett a fiú -, és legtöbbször már így is megijedt.*

Bárhogy nevezte is őket, a szalmakatonák elhelyezése Aemon mester ötlete volt. Sokkal több nadrág, zeke és tunika volt a raktárakban, mint ahány ember, miért ne tömjenek hát ki néhányat szalmával, akasszanak köpönyeget a vállukra, és állítsák ki őket a falakra? Noye tett belőlük minden toronyra és az ablakok felébe, s néhányuk még lándzsát is szorongatott vagy számszeríjat tartott a karja alatt. Abban reménykedtek, hogy ha a thennek meglátják őket a távolból, úgy döntenek majd, hogy a Fekete Vár védelme túl erős a támadáshoz.

Jon hat madárijesztővel és két valódi, lélegző testvérrel osztozott a Király Tornyának tetején. Süket Dick Follard egy lórésben ücsörgött, módszeres alaposággal tisztogatta, olajozta számszeríja szerkezetét, hogy a kerék simán gördüljön, az óvárosi fiú pedig nyugtalanul fel-alá járkált

a mellvédfal mentén, és a szalmabábuk ruháit igazgatta. *Talán azt hiszi, jobb testtartással elszántabban harcolnak majd. De az is lehet, hogy a feszült várakozás megviseli az idegeit, ahogy megviseli az enyémeiket is.*

A fiú tizennyolcnak mondta magát, idősebb volt, mint Jon, mégis zöld, mint a nyári fű. Se-lyemnek hívták, még az Éjjeli Őrség gyapjú-, páncél- és cserzettbőr-ruhájában is. A nevet a bordélyban kapta, ahol felnőtt. Sötét szemével, puha bőrével és hollófekete fürtjeivel csinos volt, akár egy lány. A Fekete Várban töltött fél év azonban megkeményítette a kezét, és Noye szerint tűrhetően kezelte a számszeríjat. Hogy a bátorsága is megvolt-e szembenézni azzal, ami rájuk várt...

Jon a mankó segítségével átbicegett a toronytető másik oldalára. Nem a Király Tornya volt a vár legmagasabb épülete; ezt a megtisztelő címet a Lándzsa tudhatta magáénak, ám Othell Warwick állítólag azt mondta, bármelyik pillanatban összedőlhet. A legerősebb sem a Király Tor-nya volt; a Királyi út mellett álló Örök Tornya sokkal keményebb dió lenne az ostromlóknak, de ez is elég magas volt, elég erős, és jó rálátás nyílt róla a kapura és a falépcsőre.

Amikor Jon először pillantotta meg a Fekete Várat, nem értette, miért olyan ostoba valaki, hogy falak nélküli kastélyt épít. Hogy lehet egy ilyet megvédeni?

- Nem lehet - mondta a nagybátyja. - Éppen ez a lényeg. Az Éjjeli Őrség esküjében szerepel, hogy nem vesz részt a birodalom belviszályaiban. Akadtak azonban az évszázadok során pa-rancsnokok, több büszkeséggel, mint ésszel, akik megfélemlítettek a fogadalmukról, és a becsvá-gyuk majdnem romlásba taszított bennünket. Héttorony Runcel parancsnok megpróbálta fattyú fiára örökölni az Őrséget. Rodrik Flint parancsnoknak az az ötlete támadt, hogy Falon Túli Királlyá koronázza magát, Tristan Mudd, Örült Marq Rankefell, Hegyi Robin... tudtad, hogy hat-száz évvel ezelőtt Hókapu és Éjvár parancsnokai hadba vonultak egymás ellen? Amikor pedig az Őrség parancsnoka megpróbálta megállítani őket, összefogtak, hogy meggyilkolják. Deres Starkjának kellett közbelépnie, ez a két parancsnok fejébe került. Nem volt nehéz dolga, mert az erődöknek nem volt védelme. Az Éjjeli Őrségnek kilencszázkilencvenhat parancsnoka volt Jeor Mormont előtt, legtöbbjük bátor és becsületes férfiú... de voltak köztük gyávák és ostobák is, sa-ját zsarnokaink és örültjeink. Azért létezőnk még mindig, mert a Hét Királyság nagyurai és ural-kodói tudják, hogy nem jelentünk veszélyt rájuk, bárki vezessen is bennünket. Nekünk csak északon van ellenségünk, északon pedig ott a Fal.

Csakhogy ez az ellenség most átjutott a Falon, és dél felől támad - elmélkedett Jon -, a Hét Királyság nagyurai és uralkodói pedig megfélemlítettek rólunk. Az üllő és a kalapács közé szorul-tunk. Fal nélkül nem tartható sokáig a Fekete Vár, ezt Donal Noye éppolyan jól tudta, mit bárki más.

- A kastéllyal semmire sem mennek - mondta a kovácmester a kicsiny helyőrségnek. - Kony-hák, étkezde, istállók, még a tornyok is... hadd vigyék őket! Kiürítjük a páncéltermet, és a raktá-rakból felviszünk a Fal tetejére mindent, amit csak tudunk, és a kaput fogjuk védeni!

A Fekete Vár így végül mégiscsak kapott valamiféle falat. A raktárakból kihordott holmikból tíz láb magas, félkör alakú barikádokat emeltek. Voltak ott szöveget meg sózott ürühúst tartalmazó hordók, ládák, több bálányi fekete szövet, nagy halom tűzifa, fűrészelt gerendák, lángban edzett karók és sok-sok zsák gabona. A hevenyészett védmű a két legfontosabb dolgot kerítette el: az északra vezető kaput és a hatalmas falépcsőt, amely a jégbe vert fatörzsnyi vastagságú tartóge-rendákon részeg villámcsapásként cikázott felfelé a Fal oldalán.

Jon látta, hogy az utolsó néhány vakond még mindig felfelé mászik testvérei nógatasára. Grenn egy kisfiút cipelt a karjaiban, Pyp vállára pedig két emelettel lejjebb egy öregember tá-maszkodott. A falu legidősebb lakói még mindig odalent várakoztak, hogy a ketrec visszatérjen értük. Egy anya két gyermekét vonszolta kézen fogva, egy idősebb fiú elszaladt mellette felfelé a lépcsőn. Kétszáz lábbal feljebb Égkék Su és Lady Meliana (aki barátai szerint valójában nem volt lady) egy fordulóban álltak, és dél felé bámultak. Onnét biztosan jobban látták a füstöt, mint ő innét lenről. Jon eltűnődött, mi történhetett azokkal a falusiakkal, akik nem voltak hajlandók el-menekülni. Mindig akadtak néhányan, akik túl makacsak, túl ostobák vagy túl bátrak voltak hoz-

zá, hogy elfussanak, néhányan, akik a harcöt, a bujkálást vagy térdhajtást választották. A thennek talán megkímélik őket.

Az lenne a legjobb megoldás, ha mi támadnánk meg őket - gondolta. - Ötven lovas felderítő szétszórhathatná őket az úton. De nem volt ötven felderítőjük, s még feleannyi lovuk sem. A helyőség nem tért vissza, fogalmuk sem volt róla, merre járhatnak, vagy hogy a Noye által kiküldött lovasok elérték-e őket.

Mi vagyunk a helyőrség - mondta magában Jon -, és nézzünk csak végig magunkon! Bowen Marsh a vén, nyomorék és zöldfülű testvéreket hagyta hátra, ahogy Donal Noye figyelmeztette is rá. Néhányan hordókat próbáltak felkínlódni a lépcsőn, másokat a barikádon látott. Tartalékcsizma fürgén ugrándozott faragott falában, ott volt a zömök, vén Bödön, a félőrült Laza, aki az újjászületett Bolond Floriannek képzelte magát, Dorne-i Dilly, Rózsaderdei Vörös Alyn, Ifjú Henly (jócskán túl az ötvenen), Vén Henly (jócskán túl a hetvenen), Szörös Hal, Szűztói Foltos Pate. Néhányan közülük észrevették az őket figyelő Jont, és integettek neki. Mások elfordultak. *Még mindig köpönyegforgatónak tartanak.* Keserű korty volt, de Jon nem hibáztathatta őket. Fattyú volt, és mindenki tudta, hogy a fattyúk természetüknél fogva alattomosak és hűtlenek, hisz bujaságban és csalásban fogantak. A Fekete Várban pedig legalább annyi ellenséget szerzett, amennyi barátot... ott volt például Rast. Jon egyszer megfenyegette, hogy Szellemmel széttépeti a torkát, ha nem hagyja abba Samwell Tarly kínzását, és Rast nem egykönnyen felejtette el az ilyesmit. Most éppen száraz leveleket gereblyézett össze egy kupacba a lépcsők alatt, de időnként megállt, hogy rosszindulatú pillantást vessen Jonra.

- Nem - ordított rá Donal Noye három vakondvárosi emberre odalent. - A szurok a felvonóhoz megy, az olaj a lépcsőhöz, a számszeríjak nyilai a negyedik, ötödik és hatodik szintre, lándzsák az elsőre és másodikra! A zsírt a lépcső alá rakjátok, igen, oda, a deszkák mögé! A húsos hordók a barikádra mennek! Most, ti himlős eketologatók, MOST!

Olyan a hangja, mint egy úré - gondolta Jon. Az apja mindig azt mondta, hogy csatában a kapitány tüdeje éppen olyan fontos, mint a kardforgató keze.

- Nem számít, milyen bátor vagy ragyogó hadvezér valaki, ha nem hallják meg a parancsait - oktatta a fiait Lord Eddard, ezért ő és Robb gyakran felmásztak Deres tornyaiba, hogy az udvar felett kiáltozzanak egymásnak. Donal Noye mindkettőjüket túl tudta volna kiabálni. A vakondok mind rettegtek tőle, és nem is ok nélkül, mert folyton azzal fenyegetőzött, hogy letépi a fejüket.

A falu háromnegyed része megfogadta Jon tanácsát, és a Fekete Várba menekült. Noye úgy rendelkezett, hogy akiben akad elég erő egy lándzsa felemeléséhez vagy egy fejsze suhintásához, az részt vesz a barikádok védelmében, különben eltakarodhatnak haza, és egyezkedhetnek a thennekkel. Kiürítette a fegyverraktárt, hogy mindenkinek jusson jó acél: nagy, kétélű bárdok, pengeéles török, kardok, buzogányok, szegeces csatacsillagok. Párnázott bőrmellényben, sodronyíngben, lábvérttel és nyakvédővel, hogy a fejük a vállukon maradjon, néhányan közülük egészen katonás látványt nyújtottak. Félhomályban. Ha hunyorított az ember.

Noye az asszonyokat és a gyermekeket is munkára fogta. Akik még túl fiatalok voltak a harchoz, azok vizet fognak hordani és a tüzeket táplálják majd, Vakondvár bábája Clydasnak és Aemon mesternek segít ellátni a sebesülteket, Háromujjú Hobbnak pedig hirtelen annyi nyársforgatója, üstkeverője és hagymaszeletelője lett, hogy azt sem tudta, mit kezdjen velük. A szajhák közül ketten még harcra is vállalkoztak, és elég ügyesen kezelték a számszeríjat ahhoz, hogy helyet kapjanak a lépcsőkön negyven lábbal feljebb.

- Hideg van. - Selyem a hóna alá szorította a kezét a köpönyegben. Az arca vörösen fénylett. Jon elmosolyodott.

- A Jégagyarak között hideg van. Ez csak egy csipős őszi nap.

- Akkor remélem, sohasem látom meg a Jégagyarakat. Ismertem egy lányt Óvárosban, aki jéget rakott a borába. Azt hiszem, a jégnek ott van a legjobb helye. A borban. - Selyem gondterhelten dél felé kémlelt. - Szerinted a madárijesztők megrémítik őket, uram?

- Reménykedjünk benne. - Jon elképzelhetőnek tartotta... de valószínűbb, hogy a vadak csak megálltak némi erőszak meg zsákmányszerzés végett Vakondvárosban. Vagy Styr az éj leszálltát

várja, hogy a sötétség leple alatt közelíthesse meg őket.

Eljött a dél, majd elmúlt, és a thenneknek nyomuk sem volt a Királyi úton. A torony belsejéből azonban léptek hallatszottak, és a feljárónyílásban Fajankó Owen mászástól vörös képe jelent meg. Az egyik karján kalácsokkal teli kosarat hozott, a másik alatt nagy guriga sajtot szorongatott, a kezében egy zsák hagyma lógott.

- Hobb mondta, hogy etesselek meg titeket, hátha idefent ragadtok egy időre.

Vagy utolsó étünknek szánta.

- Köszönd meg neki a nevünkben, Owen!

Dick Follard süket volt, mint az ágyú, az orra azonban igen jól működött. A kalácsok nemrég kerültek ki a sütőből, még melegek voltak, amikor beletúrt a kosárba, és kivett egyet. Talált egy csupor vaját is, egy kicsit a kalácsra kent belőle a késével.

- Mazsola! - jelentette boldogan. - Meg dió! - Mélyen, nehézkesen beszélt, de ha az ember megszokta, viszonylag könnyen meg lehetett érteni.

- Megeheted az enyémet is - mondta Selyem. - Nem vagyok éhes.

- Egyél! - parancsolt rá Jon. - Nem lehet tudni, mikor jutsz hozzá megint. - Maga is kivett két kalácsot. A dión és a mazsolán kívül szárított almadarabkákat is talált.

- Jönnek ma a vadak, Havas uraság? - kérdezte Owen.

- Ha igen, megtudod - felelte Jon. - Figyeld a kürtöket!

- Kettő. Kettő jelent vadakat. - Owen magas, lenszöke, barátságos fickó volt, fáradhatatlan munkás és meglepően ügyes, ha famegmunkálásról, a hajítógépek javításáról meg hasonlókról volt szó, de ahogy ő maga is boldogan mesélte mindenkinek, csecsemőkorában az anyja a fejére ejtette, és az esze félig kifolyt a fülén.

- Emlékszel, hová kell menned? - kérdezte tőle Jon.

- Donal Noye azt mondta, a lépcsőhöz menjek. Fel kell mennem a harmadik fordulóhoz, és az ijammal le kell lőnöm a vadakat, ha megpróbálnak átmászni a barikádon. A harmadik emelet, egy, kettő, három. - Fel-le ingatta a fejét. - Ha a vadak támadnak, jön a király, és segít nekünk, ugye? Robert király nagy harcos! Biztosan eljön. Aemon mester hollót küldött hozzá.

Nem lett volna értelme megmagyarázni neki, hogy Robert Baratheon halott, csak megint elfelejtette volna, ahogy korábban is történt.

- Aemon mester madarat küldött hozzá - bólintott Jon. Úgy látszott, ez felvidítja Owent.

Aemon mester rengeteg madarat útnak indított... nem is egy királyhoz, hanem négyhez. *Vadak a kapuk alatt* - szölt az üzenet. - *Veszélyben a Birodalom. Küldj annyi segítséget a Fekete Várba, amennyit csak tudsz!* A hollók egészen Óvárosig és a Fellegvárig repültek, és félszáz hatalmas úr kastélyát keresték fel. Az északi urak jelentették a legnagyobb reményt, így hozzájuk Aemon két madarat is menesztett. A hollók az Umberekhez, a Boltonokhoz, a Cerwyn-kastélyba, Torrhen mezejére, Karholdba, Erdőmélybe, a Medve-szigetre, Óvárba, az Özvegy-fokhoz, Fehér Öbölbe, Hantvégbe, a Patakvidékre és a Liddle-ök, a Burleyk, a Norreyk, a Harclayk és a Wullok hegyi erődjeibe vitték a segélykérésüket. *Vadak a kapuk alatt! Veszélyben Észak! Gyertek minden erőtökkel!*

A hollóknak van szárnyuk, a nagyuraknak és királyoknak azonban nincsen. Ha útnak is van a segítség, nem ma fog megérkezni.

A délelőtt lassan délutánba fordult, Vakondváros füstjét elfújta a szél, és a déli égbolt megint kitisztult. *Nincsenek felhők* - gondolta Jon. Ez jó. Az eső vagy a hó halálra ítélte volna mindannyiukat.

Clydas és Aemon mester a csörlős felvonón érték el a Fal tetejének biztonságát a vakondvárosi feleségek többségével együtt. A tornyok tetején feketébe öltözött férfiak járkáltak idegesen fel-alá, és ide-oda kiáltoztak egymásnak az udvarokon. Celladar septon imádkozva vezette fel az embereket a barikádokra, erőért könyörögve a Harcoshoz. Süket Dick Follard összegömbölyödött a köpönyege alatt, és álomba merült. Selyem vagy száz mérföldet tett meg körbe-körbe járva a torony mellvédje mentén. A Fal felülete nedvedzett, a nap lassan kúszott a kemény, kék égbolton. Estefelé ismét megjelent Fajankó Owen egy darab fekete kenyérral meg egy lábos-

sal Hóbb legjobb ürühúsából, amelyet jó sok sörben és hagymában süített meg. Erre még Dick is felébredt. Az utolsó morzsaig megették, és kenyérdarabkákkal még a lábos alját is kitörölgették. Mire végeztek, a nap már alacsonyan járt a nyugati égbolton, az árnyékok élesen és feketén nyújtzkodtak mindenfelé a kastélyban.

- Gyújtsd meg a tüzet - mondta Jon Selyemnek -, és töltsd meg az üstöt olajjal!

Az ajtót maga ment le elreteszelni, hogy megpróbálja egy kicsit kiűzni a merevséget a lábából. Hamar rájött, hogy hiba volt, de azért megmarkolta a mankót és elvégezte a munkát. A Király Tornyába vezető ajtó vasalt tölgyfából készült. Egy ideig talán feltarthatja a thenneket, de ha be akarnak jönni, nem akadályozhatja meg őket. Jon a vajatokba csapta a reteszt, meglátogatta az árnyékszéket - könnyen lehet, hogy ez az utolsó alkalma rá -, majd a fájdalomtól eltorzult arccal visszavászorgott a tetőre.

Az égbolt nyugati fertálya már vérszínűre vált, felettük azonban még mindig bíborba hajló kobalktók voltak, s kezdtek előbújni a csillagok. Jon két lórés között ücsörgött egy madárijesztő társaságában, az égre ügető Csödört figyelte. Vagy a Szarvas Úr volt az? Eltűnődött, merre járhat most Szellem. Ygritte is eszébe jutott, hiába győzködte magát, hogy ez veszélyes örökség.

Természetesen éjszaka jöttek. *Mint a tolvajok. Mint a gyilkosok.*

Selyem bevizelt, amikor megszólaltak a kürtök, de Jon úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Menj, rázd fel Dicket! - utasította az óvárosi fiút. - Különböznél még képes átaludni a csatát.

- Félek. - Selyem arca halotthalovány volt.

- Ők is. - Jon a mellvédnek támasztotta a mankóját, felemelte az íjat, és behajlította a vastag, sima dorne-i tiszafát, hogy a vágatokba akaszthassa a húrt. - Ne pazarold a vesszőt, csak akkor lőj, ha szép tiszta célpontot láatsz! - mondta, amikor Selyem visszatért. - Böven van nyíl idefent, de a böven nem jelenti azt, hogy kimeríthetetlen a tartalékunk. És ha újratöltesz, lépj be a mellvéd mögé, ne próbálj meg valamelyik madárijesztő mögött elbújni! Szalmából vannak, a nyílvesző átmegy rajtuk. - Azzal nem foglalkozott, hogy Dick Follardnak bármit is elmondjon. Ha elég fény volt és egy kicsit is érdekelte, amit az ember mond, Dick képes volt szájról olvasni, de ezeket már amúgy is tudta.

Hárman a kerek torony három égtáj felé néző részében helyezkedtek el. Jon tegezt akasztott az övére, előhúzott egy nyílveszőt. A vessző fekete volt, a tollak szürkék. Ahogy az idegre illesztette, eszébe jutott, mit mondott Theon Greyjoy egyszer egy vadászat után.

- A vadkan megtarthatja az agyaráit, a medve meg a karmait - jelentette ki szokásos mosolyával. - Semmi sincs, ami akár csak félig olyan halálos lenne, mint a szürke lúdtoll.

Jon megközelítőleg sem volt olyan jó vadász, mint Theon, de az ő kezében sem feküdt idegenül a hosszúj. A páncélterem körül sötét alakok osontak, hátukat a kőfalnak vetették, de ahhoz nem látta őket eléggé, hogy elfecséreljen egy nyílveszőt. Távoli kiáltásokat hallott, látta az Örök Tornyának tetején lapuló ijászokat, ahogy veszőiket a föld felé eregetik, de túl messze voltak ahhoz, hogy Jon velük törődjön. Amikor azonban észrevette, hogy a régi istálló árnyékából, alig ötvenlépésnyire tőle, három alak válik ki, odalépett a mellvédhez, felemelte az íjat, és megfeszítette. A támadók futottak, ő követte őket, kivárt, kivárt...

A nyílvesző halkan szisszenve hagyta el a húrt. Egy pillanattal később nyögés hallatszott, és hirtelen már csak két árny loholt az udvaron. Most gyorsabbak voltak, de Jon máris újabb nyílveszőt húzott elő a tegezből. Ezúttal elkapkodta a lövést; célt tévesztett, s mire újra felkészült, a vadak eltűntek. Újabb célt keresett, és talált is négyet, épp a Parancsnoki Torony üres vázán siettek át. A holdfény megcsillant a lándzsákon, fejszéken és a bőrpajzsokat díszítő ijesztő jelvényeken, koponyákon, csontokon, kígyókon, medvekarmokon, torz, démoni arcokon. Azonnal felismerte őket: a szabad nép. A thennek bronzkarimájú és -gombú fekete bőrpajzsokat használtak, de az övék egyszerű volt és dísztelen. Ezek a fosztogatók könnyebb nyírfá pajzsai voltak.

Jon kihúzta a lúdtollat a füléig, célzott, eleresztette a vesszőt, majd újat illesztett a húrba, újra lőtt. Az első nyíl medvekarmos pajzsba, a második egy torokba fűrődött. A vad hörögve roskadt össze. Bal felől hallotta Süket Dick számszerijának mély pendülését, majd Selyemét egy pillanattal később.

- Eltaláltam egyet! - kiáltotta a fiú rekedten. - Eltaláltam egyet a mellkasán!

- Még egyet! - kiáltotta neki Jon.

Már nem kellett célpontok után kutatnia, csak kiválasztania őket. Leszedett egy vad íjászt, aki éppen nyílveszőt illesztett a húrba, aztán eleresztett egyet a fejszésre, aki Hardin Tornyanak ajtaját csapkodta. Őt nem találta el, de a tölgyfában rezegve megálló vessző jobb belátásra bírta a fickót. Csak amikor elfutott, akkor ismerte fel benne Jon Nagy Kelést. Egy fél pillanattal később Mully lábán lőtte a Tűzkő Kaszárnya tetejéről, és a vadember elküszött, vércsikot húzva maga után. *Most majd nem panaszkodik a kelése miatt* - gondolta Jon.

Amikor a tegeze kiürült, újat ragadott, és átment egy másik lőrészhez, közvetlenül Süket Dick Follard mellé. Jon három nyilat röpitett el Süket Dick minden lövésére, de ez a hosszúj előnye volt. A számszeríjat sokan szerették amiatt, hogy nagyobb az átütőereje, de minden egyes lövést követően lassú és nehézkes munkával újra fel kellett húzni. Hallotta az egymásnak ordító vadakat, valahol nyugatra tőlük felbödült egy harci kürt. A világ a holdfényre és az árnyékokra szűkült, az idő célzások és lövések vég nélkül ismétlődő körforgásává mosódott. A vadak egy nyílveszeje átszakította a mellette álló szalmabábu nyakát, de Havas Jon szinte észre sem vette. *Adj egy tiszta lövést* Thenn Magnarjára - imádkozott apja istenéhez. A Magnar legalább olyan el-lenség volt, akit valóban gyűlölni tudott. *Add nekem Styrt!*

Az ujjai lassan merevvé váltak, a hüvelykujja vérzett, de Jon egyre újabb nyílveszőket húzott elő és lőtt. A szeme sarkából lángokat vett észre, amikor odapillantott, látta, hogy ég a közös helyiség ajtaja. Alig telt bele néhány perc, és az egész gerendaalkotmány lángolt. Tudta, hogy Háromujjú Hobb és vakondvárosi segédei biztonságban vannak a Fal tetején, de a látvány mégis mellbe vágta.

- JON! - kiáltotta Süket Dick kásás hangján. - A páncélterem!

A tetején voltak, egyiküknél fáklya. Dick felugrott a pártázat tetejére, hogy jobban célözhas-son, a vashegyű nyílvesző pendülve röppent a fáklyás ember felé. Elvétette.

Az odalent álló íjász nem.

Follard egyetlen hangot sem adott, csak fejfelé lebukott a mellvédéről. Az udvar százlábnyira terült el alattuk. Jon hallotta a tompa puffanást, ahogy kikukucsált az egyik szalmakatona mögül, hogy lássa, honnét jött a lövés. Alig tízlábnyira Süket Dick holttestétől bőrpajzs, rongyos köpönyeg és sűrű, vörös haj villant. *Megcsókolta a tűz* - gondolta -, *szerecsés*. Felemelte az íjat, de az ujjai nem engedelmeskedtek, nem engedték el a vesszőt, és a lány eltűnt, amilyen gyorsan megjelent. Átkozódva elfordult, és a páncélterem tetején állók felé küldte inkább a vesszőt, de ő is célt tévesztett.

Addigra már a keleti istálló is égett, a jószágállásokból fekete füst és égő szalmaszálak szálltak a magasba. Amikor a tető beomlott, a lángok üvöltve szöktek az ég felé, olyan hangosan, hogy majdnem elnyomták a thennek harci kürtjeit. Ötvenen dübörögtek feléjük a Királyi úton szorosra zárt oszlopban, a fejük fölé tartott pajzsokkal. Mások a zöldegeskerteken, a gyülekező-téren át és a régi, kiszáradt kút felől támadtak. Hárman betörték Aemon mester lakrészének ajtaját a hollóház alatti gerendaépületben, a Néma Toronyban pedig elkecseregett küzdelem folyt, kardok csaptak össze bronzfejszékkel. Egyik sem számított. *A bál máshol áll* - gondolta.

Jon odabicegett Selyemhez, és megragadta a vállát.

- Gyere! - kiáltotta. Az északi mellvédhez mentek, ahol a Király Tornya a kapura és Donal Noye rönkökből, hordókból és kukoricászsákokból rögtönzött védőfalára nézett. A thennek ott voltak előttük. Sisakot viseltek, hosszú bőrruhájukra vékony bronzlemezeket varrtak. Sokuk bronzfejszéval volt felfegyverezve, de néhányuké pattintott kőből készült. Még többen rövid döförlándzsával harcoltak, vörösén izzottak az égő istállók fényében. A Régi Nyelven üvöltözve rohanták meg a barikádot, vadul hadonásztak a lándzsákkal, nagyokat lendítettek a fejszékkel, egyforma vad elszántsággal ontották a vért és a kukoricát, miközben Donal Noye íjászai nyílzáport zúdítottak rájuk a lépcsőkről.

- Mit csinálunk? - kiabálta Selyem.

- Megöljük őket! - kiabálta vissza Jon, kezében fekete nyílveszővel.

Keresve sem találhattak volna jobb célpontokat. A félkör alakú védőfalat támadó thennek a hátukat mutatták a Király Tornyának, ahogy a zsákokon és hordókon átvergődve igyekeztek eljutni a feketébe öltözött védőkig. Selyem és Jon véletlenül ugyanazt a támadót vették célba. A fickó éppen elérte a barikád tetejét, amikor hirtelen egy nyílvesző meredt ki a nyakából, egy számszerű nehéz, vashegyű lövedéke pedig a lapockái közé csapódott. Egy szívdobbanással később egy kard gyomron kapta, a thenn visszazuhant a mögötte érkezőre. Jon a tegezhez nyúlt, de megint üresen találta. Selyem éppen feltekerte a számszerűjét. Otthagyta a fiút, és újabb nyílveszőkért indult, de még három lépést sem tett, amikor a csapóajtó alig háromlábnyira előtte kivágódott. *A rohadt életbe, nem is hallottam, hogy betörték az ajtót!*

Nem volt idő azonban gondolkodni, tervet készíteni vagy segítségért kiáltani. Jon kiejtette a kezéből az íjat, kirántotta a hüvelyéből Hosszúkarmot, és az első felbukkanó fej közepébe döfte. A bronz nem volt ellenfél a valyriai acélnek. A penge átlukasztotta a thenn sisakját, mélyen a koponyájába hatolt, a fickó visszazuhant oda, ahonnet érkezett. A kiáltásból Jon rájött, még többen jönnek utána. Visszavonult, és odakiáltott Selyemnek. A következő feljáróhoz érő ellenség nyílveszőt kapott az arcába, ő is eltűnt.

- Az olajat! - vezényelt Jon. Selyem bólintott. Mind a ketten felkapták a tűz mellé készített vastag párnákat, felemelték a lobogó olajjal telt nehéz üstöt, és a nyíláson át a thennekre zúdították. Életében nem hallott még szörnyűbb sikolyokat, mint most odalentről. Selymen látszott, hogy mindjárt rosszul lesz. Jon lecsapta a feljáró fedelét, rátolta a súlyos üstöt, és keményen meg rázta a csinos arcú fiút. - Okád jó! - kiabált rá. - Gyere!

Alig pár pillanatra hagyták csak ott a mellvédet, mégis minden megváltozott odalent. Egy tucat Fekete Testvér és néhány vakondvárosi még mindig kint volt a ládák és bálák tetején, de a vadak ellepték az egész védművet, és egyre hátrább szorították őket. Jon látta, ahogy az egyik olyan erővel dőfi a lándzsáját Rast gyomrába, hogy a fiú felemelkedik a levegőbe. Ifjú Henly halott volt, Vén Henly haldoklott, mindenütt ellenség vette körül őket. Laza forgott és csapkodott, röhögött, mint egy eszelős örült, a köpönyege vadul suhogott ide-oda, ahogy hordóról hordóra ugrott. Egy bronzfejsze a térde alatt találta, a vihogás bugyborékoló üvöltésbe csapott át.

- Meg fognak törni - mondta Selyem.

- Nem - rázta a fejét Jon. - Már megtörték.

Gyorsan véget ért. Elmenekült egy vakond, majd még egy, és a következő pillanatban az összes falusi eldobálta a fegyverét, otthagya a barikádot. A testvérek magukban túl kevesen voltak. Jon látta, hogy igyekeznek sorba rendeződni és fegyelmezetten visszavonulni, a lándzsás és fejszés thennek azonban előzönlötték az állásokat, és most már ők is futottak. Dorne-i Dilly megcsúszott, az arcára zuhant, egy vad azonnal a lapockái közé döfte a lándzsáját. A lassú és lihegő Bödön majdnem elérte a lépcső alját, amikor egy thenn megragadta a köpönyege végét és hátrántotta... egy nyílvesző azonban leterítette a fickót, mielőtt a fejszéje lecsaphatott volna.

- Megvan! - káromta Selyem, Bödön pedig a lépcsőhöz botorkált, és négykézláb mászni kezdett felfelé.

A kapu elveszett. Donal Noye bezáratta és leláncoltatta, de ott volt, csak el kellett foglalni. A vasrudakon vörösén csillant meg a tüzek visszavert fénye, mögöttük ott ásitott a hideg, fekete alagút. Senki sem maradt odalent, hogy megvédje. Az egyetlen biztonságos helyet a Fal teteje kínálta, hétszáz láb magasban, a falépcsők tetején.

- Milyen istenekhez imádkozol? - kérdezte Jon Selyemtől.

- A Héthez - felelte az óvárosi fiú.

- Akkor imádkozz! - kiáltotta Jon. - Imádkozz új isteneidhez, én majd imádkozom a régiekhez!

A feljárónál lezajlott kavargásban Jon elfelejtette újratölteni a tegezét. Most keresztülsántikált a tetőn, megtette, majd felvette az íjat is. Az üst nem mozdult el onnét, ahová állították, úgy látszott, pillanatnyilag biztonságban vannak. *A tánc továbbvonult, és mi most a galériáról nézzük* - gondolta, miközben visszabicegett. Selyem a lépcsőkön felfelé igyekvő vadakat lőtte, s minden lövés után lebukott a fal mögé, hogy felhúzza a fegyverét. *Nemcsak csinos, de gyors is.*

A valódi csata a lépcsőn zajlott. Noye lándzsákat állított a két legalsó szintre, a falusiak fejevesztett menekülésétől azonban pánik fogta el őket, és ők is menekülésre fogták a dolgot. Felfelé rohantak a harmadik szintre, miközben mögöttük a thennek levágtak mindenkit, aki lemaradt. A magasabb emeleteken álló íjászok és számszeríjászok a fejük fölött próbáltak ellőni. Jon is nyilat illesztett a húrra, feszített, lőtt, és elégedetten nyugtázta, hogy az egyik vadember lebecskázik a lépcsőn. A Fal könnyezett a tüzek melegétől, a lángok táncoltak és reszkettek a jégen. A lépcső megremegett az életükért rohanó emberek talpa alatt.

Jon megint illesztett, feszített és lőtt, de belőle csak egy volt, Selyemből is csak egy, a lépcsőkön pedig vagy hatvan-hetven thenn vágtatott felfelé győzelemittasan, ölve, pusztítva, akit értek. A negyedik emeleten három Fekete Testvér vállvetve szembeszállt velük, karddal a kézben, és rövid időre megint kézitusa bontakozott ki. De ők is csak hárman voltak, a vad áradat elsöpörte őket, vérük lecsöpögött a lépcső széléről. „Az ember sohasem sebezhetőbb a csatában, mint menekülés közben” - mondta egyszer Lord Eddard Jonnak. „A menekülő ember olyan a katonának, mint vadásznak a sebzett állat. Csak még vérszomjasabbá teszi.” Az ötödik szinten elhelyezett íjászok elmenekültek, mielőtt a csata elérte volna őket. Vereség volt, véres vereség.

- Hozd a fáklyákat! - fordult Jon Selyemhez. Négyet helyeztek el a tűz mellett, a fejüket olajjal átítatott rongyokkal tekerték körül. Volt egy tucat tüzes nyílveesszőjük is. Az óvárosi fiú a tűzbe tartotta az egyik fáklyát, míg lángra nem kapott, a többit a hóna alatt vitte oda a mellvédhez. Megint ijedtnek látszott, és erre meg is volt minden oka. Jon is félt.

Ekkor pillantotta meg Styr. A Magnar éppen a barikádra kapaszkodott fel a kibelezett kukoricászsákokon, szétzúzott hordókon, barát és ellenség tetemein keresztül. Bronzlemezes páncélja sötétén csillogott a lángok fényében. Styr levette a sisakját, hogy szemügyre vegye diadala helyszínét, és a kopasz, fületlen kurafi mosolygott. A kezében hosszú, díszes bronzfejű varsafa lándzsát tartott. Amikor meglátta a kaput, rászegelte a fegyvert, és vakkantott valamit a Régi Nyelven a körülötte álló fél tucat thennek. *Túl késő* - gondolta Jon. - *Neked kellett volna vezetni az embereidet a barikádon, talán megmenthettél volna néhányat.*

Odafent hosszan, mélyen megszólalt egy harci kürt. Nem a Fal tetején, hanem a kilencedik szintről, vagy kétszáz lábnyira a földtől, ahol Donal Noye állt.

Jon tüzes nyílveesszőt illesztett az idegre, Selyem pedig meggyújtotta a fáklyáról. A mellvédhez lépett, célzott és lőtt. A nyílveessző hosszú lángszalagokat húzott maga mögött, ahogy tova-roppent és ropogva becsapódott.

Nem Styrbe. A lépcsőbe. Még pontosabban a hordókba, bödönökbe és zsákokba, amelyeket Donal Noye a lépcső alatt halmozott fel, egészen az első szintig. A zsírral és lámpaolajjal telt hordók, levelekkel és olajos rongyokkal tömött zsákok, felhasogatott tűzifa, kéreg és forgács közé.

- Még! - kiáltotta Jon. - Még! Még!

A többi íjász is bekapcsolódott a lőtávolon belül lévő tornyok tetejéről, néhányuk nyílveesszője magas ívet írt le, mielőtt a Fal tövébe zuhant. Amikor Jon kifogyott a tüzes nyílveesszőkből, Selyemmel elkezdtek meggyújtani a fáklyákat, és azokat hajigálták át a lőréseken.

Odafent egy másik tűz is fellobbant. A vén falépcsők úgy itták magukba az olajat, mint a szivacs, és Donal Noye alaposan átáztatta őket a kilencedik emelettől le egészen a hetedikig. Jon remélte, hogy a saját embereiknek sikerült felvergődniük a kilencedik szint biztonságába, mielőtt Noye elhajította a fáklyákat. A Fekete Testvérek legalább tudtak a tervről, a falusiak azonban nem.

A szél és a tűz elintézte a többit. Jonnak nem volt más dolga, csak nézni. A vadak nem menekülhettek; felettük is, alattuk is tűz égett. Volt, aki továbbment felfelé, és meghalt. Volt, aki lefelé ment, és meghalt. Mások ott maradtak, ahol voltak. Ők is meghaltak. Sokan leugrottak a lépcsők-ről, mielőtt a lángok elkapták őket, és a zuhanás végzett velük. Húsz-egynéhány thenn még mindig ott kuporgott szorosan egymás mellett a két tűz között, amikor a jég megrepedt a hőségtől, és a lépcső egész alsó harmada letört, többtonnányi jéggel együtt. Jon ekkor látta utoljára Styr, Thenn Magnarját. *A Fal megvédi magát* - gondolta.

Megkérte Selymet, hogy segítsen lemászni neki az udvarra. Sebesült lába annyira fájt, hogy még a mankóval is alig bírt lépni.

- Hozd a fáklyát! - mondta az óvárosi fiúnak. - Meg kell keresnem valakit.

A lépcsőkön főleg thenneket látott, a szabad nép tagjai közül néhányan biztosan megszöktek. *Mance népe, nem a Magnaré. Talán ő is köztük van.* Lececmeregtek a csapóajtóval próbálkozó thennek holttesteik közt, és Jon kóborolni kezdett a sötétben, egyik karjával a mankóra, a másikkal pedig a fiú vállára támaszkodva, aki valaha szajha volt Óvárosban.

Az istállók és a közös helyiség addigra füstölgő hamuvá lettek, a Falon azonban még mindig tombolt a tűz, fokról fokra, emeletről emeletre kúszott felfelé a lépcsőn. Időnként csikorgás hallatszott, majd hangos reccsenés, és újabb jégdarab zuhant le a Falról. A levegőben hamu és jégkristály kavargott.

Quort halott volt, Kőujjú haldoklott. Talált halott és haldokló thenneket is, de őket sohasem ismerte igazán. Megtalálta Nagy Kelést; elgyengült a nagy vérvesztéstől, de még életben volt.

Ygritte egy régi hófolton hevert a Parancsnoki Torony tövében, nyílvezzővel mellei közt. Az arcára jégkristályok hulltak, a holdfényben olyan volt, mintha csillogó ezüstmaszk borítaná.

Jon látta, hogy a nyílvezző fekete, de fehér kacsatollakban végződik. *Nem az enyém* - nyugtatta magát - *nem az enyéme köztül való.* Mégis úgy érezte magát, mintha az volna.

Amikor letérdelt mellé a hóba, a lány kinyitotta a szemét.

- Havas Jon - szólalt meg nagyon halkán. A nyílvezző valószínűleg a tüdőt érte. - Ez most igazi kastély? Nemcsak egy torony?

- Nem, igazi kastély. - Jon megfogta a kezét.

- Jó - suttogta Ygritte. - Akartam látni egy igazi kastélyt, mielőtt... mielőtt...

- Láthatsz még száz kastélyt - ígérte neki a fiú. - A csatának vége. Aemon mester majd a gondjaiba vesz. - Megérintette a haját. - Megcsókolt a tűz, emlékszel? Szerencsés vagy. Egy nyílnál több kell ahhoz, hogy végezzen veled! Aemon kihúzza, betapasztja a sebet, és kapsz egy kis máktejet a fájdalomra!

A lány csak mosolygott ezen.

- Emlékszel arra a barlangra? Ott kellett volna maradnunk. Mondtam, hogy maradjunk.

- Visszamegyünk a barlangba - mondta Jon. - Nem fogsz meghalni, Ygritte. Nem fogsz!

- Ó! - Ygritte megfogta az arcát. - Nem tudsz te semmit, Havas Jon - sóhajtott utoljára.

BRAN

- Újabb üres vár csupán - mondta Meera Reed, miközben végignézett a szétszórt kövek, romok és gaz sivár összevisszaságán.

Nem - gondolta Bran -, *ez Éjvár, és ez a világ vége*. A hegyekben végig arra gondolt, hogy eléri a Falat, és megtalálja a háromszemű hollót, de most, hogy itt voltak, hirtelen félelem töltötte el. Az álom, amit látott... az álom, amit Nyár látott... *Nem, nem szabad arra az álomra gondolnom!* Még a Reedeknek sem mondta el, ám Meera mintha érezte volna, hogy valami nincs rendjén. Ha sohasem beszél róla, talán azt is elfelejti, hogy valaha álmolta, és akkor nem is történt meg, és Robb meg Szürke Szél még mindig...

- Hodor. - Hodor kényelmetlenül mocorgott, vele együtt Bran is. Fáradt volt. Már órák óta gyalogoltak. *De ő legalább nem fél*. Bran félt ettől a helytől, és legalább ugyanennyire félt bevalani ezt a Reedeknek. *Észak hercege vagyok, Deres Starkja, majdnem felnőtt férfi, olyan bátornak kell lennem, mint Robb*.

Jojen rászzegezte sötétzöld szemét.

- Nincs itt semmi, ami árthat nekünk, felség.

Bran nem volt olyan biztos ebben. Az Éjvár fel-felbukkant Öreg Nan legrémissztöbb történetében. Itt uralkodott az Éjkirály, mielőtt a neve örökre kitörlődött volna az emberek emlékezetéből. A Patkányszakács itt szolgálta fel az andal királynak a hercegből és szalonnából készült pástétomot, itt örködött a hetvenkilenc őrszem, itt erőszakolták és gyilkolták meg a bátor, ifjú Danny Flintet. Sherrit király hajdanán itt idézte átkát az andalok fejére, az inasok itt találkoztak azzal, ami éjszaka jött el, a vak Csillagszemű Symeon itt látta viaskodni a pokolfajzatokat. Az Őrült Bárd is ezeken az udvarokon járt, ezeket a tornyokat mászta meg, s itt mészárolta le a testvéreit a sötétben.

Igaz, ez mind sok száz meg ezer évvel ezelőtt történt, egy része pedig talán soha nem is volt igaz. Luwin mester mindig azt mondta, hogy Öreg Nan történeteit nem szabad egészségben befogadni. Amikor azonban a nagybátyja egyszer eljött meglátogatni apát, és Bran Éjvárról kérdezte, Benjen Stark nem mondta, hogy a mesék igazak, de azt sem, hogy nem azok. Csak megvonta a vállát, és így szólt:

- Kétszáz évvel ezelőtt elhagytuk Éjvárat. - Mintha ez válasz lett volna a kérdésre.

Bran rávette magát, hogy körülnézzen. A reggel hideg volt, de verőfényes, a nap élénkkék égboltról sütött le rájuk, a zajok mégsem tetszettek neki. A szél idegesítően fűtyült, keresztülszáguldván a romos tornyokon, a roskadozó épületek nyöszörögtek, a nagy csarnok padlózata alatt pedig patkányok motozását hallotta. *A Patkányszakács gyermekei menekülnek apjuk elől*. Az udvarok kisebb erdőkké váltak, ahol csenevész fák döngölték egymáshoz ágait, s a régi hófoltokon holt levelek surrantak, mint a csótányok. Az istálló helyén is fák nőttek, a kupolás konyha tetejében tatóngó lyukon át pedig göcsörtös, fehér varsafa nyomakodott felfelé. Még Nyár is nyugtalan volt. Bran a bőrébe surrant, csak egy pillanatra, hogy megtapasztalja a hely szagát. Az sem tetszett neki.

És nem vezetett út a Falon túlra.

Bran mondta nekik, hogy nem találhatnak. Többször is mondta nekik, de Jojen Reed a saját szemével akart meggyőződni róla. Azt mondta, zöld álmodt, és a zöld álmok nem hazudnak. *De kapukat sem nyitnak ki* - gondolta Bran.

Az Éjvár által védett kaput lezárták, amikor a Fekete Testvérek megpakolták az öszvéreiket és lovaikat s elindultak Mélytó felé. A vas csapórácsot leeresztették, a felvonószerkezet láncait elvitték, az alagutat pedig kővel és törmelékkel töltötték fel, amely azóta összefagyott, és mostanra

éppen olyan áthatolhatatlanná vált, mint maga a Fal.

- Követnünk kellett volna Jont - mondta Bran, amikor meglátta. Gyakran eszébe jutott fattyú testvére az éjszaka óta, amikor Nyár látta elvágtatni őt a viharban. - Megtaláltuk volna a Királyi utat, és eljutottunk volna a Fekete Várba.

- Nem mehetünk oda, hercegem - rázta a fejét Jojen. - Megmondtam, miért.

- De azok vadak voltak! Megöltek egy embert, és Jont is meg akarták ölni. Jojen, legalább százan voltak!

- Tudom, már elmesélted. Mi négyen vagyunk. Segítettél a bátyádon, ha tényleg ő volt az, de majdnem elveszítetted Nyárt.

- Tudom - mondta Bran szomorúan. A rémfarkas megölt közülük hármat, talán többet is, de túl sokan voltak. Amikor szoros gyűrűt vontak a magas, fületlen fickó köré, megpróbált elillanni az esőben, de egyik süvítő nyílvevesszőjük megtalálta, és a hirtelen fájdalom kiröpítette Brant a farkas bőréből, vissza a sajátjába. Miután a vihar végre elült, ott kuporogtak a sötétben tűz nélkül. Ha beszéltek, akkor is csak suttogva. Hodor hangos lélegzetvételét hallgatták, és azon rágódtak, vajon a vadak reggel megpróbálnak-e átkelni a tavon. Bran újra és újra kinyúlt Nyárért, de az ott talált fájdalom minden alkalommal visszariasztotta, ahogy az ember a forró üsttől kapja el a kezét, még akkor is, ha tényleg meg akarja érinteni. Csak Hodor aludt aznap éjjel, ám ő is nyugtalanul forgolódott, s közben azt morogta: „hodor, hodor”. Bran attól rettegett, hogy Nyár valahol odakint haldoklik a sötétben. *Kérlek benneteket, régi istenek -imádkozott -, elvettétek Derest, az apámat és a lábamat, ne vegyétek el Nyárt is! Vigyázzatok Havas Jonra, zavarjátok el a vadakat!*

A tó közepén lévő sziklás szigeten nem nőttek varsafák, de a régi istenek valahogy mégis meghallgatták az imáit. A vadak nem siettek az indulással másnap reggel. Levetkőztették a halottaikat és az áldozatul esett öregembert, még néhány halat is kifogtak a tóból, és egy rémisztő pillanatban hárman megtalálták a kőösvényt, és elindultak rajta... az út azonban elkanyarodott, ők nem, és ketten közülük majdnem megfulladtak, mire a többiek kihúzták őket. A magas, kopasz fickó üvöltözni kezdett velük, ám szavai hiába hatoltak el hozzájuk a tó felszínén, a nyelvet még Jojen sem értette. Nem sokkal később összeszedték a pajzsaitak meg a lándzsáikat, és elvonultak északkelet felé, amerre Jon is ment. Bran is ki akart menni, hogy megkeresse Nyárt, de a Reedek nem engedték.

- Itt maradunk még egy éjszakát - közölte Jojen -, megvárjuk, míg a vadak néhány mérföldre eltávolodnak tőlünk. Gondolom, te sem akarsz megint találkozni velük.

Aznap késő délután Nyár visszatért a rejtekéről, maga után húzva az egyik hátsó lábát. Elül-dözte a hollókat a fogadóban heverő tetemeikről, evett belőlük, majd kiúszott a szigetre. Meera kihúzta a lábából a törött nyílveszőt, és bekente a sebet néhány, a torony tövében növekvő növény levélével. A rémfarkas még mindig sántikált, de Brannek úgy tűnt, napról napra kevésbé. Az istenek meghallgatták.

- Meg kellene próbálkoznunk egy másik kastéllyal - javasolta Meera az öccsének. - Másutt talán átjuthatunk a kapun. Ha gondoljátok, előremegyek felderíteni, egyedül gyorsabb vagyok.

Bran megrázta a fejét.

- Ha kelet felé mész, ott Mélytó van, aztán a Királyné Kapuja, nyugatra Jégvég, de ezek is ugyanilyenek lesznek, csak kisebbek. Minden kaput betapasztottak, kivéve a Fekete Várét, a Keleti Őrségét és az Árnyéktoronyét.

Hodor erre hodorozott, a Reedek pedig összenéztek.

- Legalább a Fal tetejére fel kellene másznom - jegyezte meg Meera. - Talán látok valamit odafent.

- Mit láthatnál? - kérdezte Jojen.

- Valamit - felelte a lány, és most az egyszer nem tágított.

Nekem kellene felmennem. Bran felpillantott a Falra, elképzelte magát, ahogy ott araszol felfelé, hüvelykről hüvelykre, az ujjait a jég repedéseibe dugja, a lábaival támaszokat rúg belé. Az álmok, a vadak, Jon és minden egyéb nyomorúság ellenére elmosolyodott. Amikor kicsi volt, Deres minden falát megmászta, a tornyokat is, de egyik sem volt ilyen magas, és azok kőből készül-

tek. A szürke és lyukacsos Fal hiába néz ki úgy, mintha kőből volna, ha a felhők elvonulnának és a nap máshogy esne rá, egy csapásra más lenne, fehéren, kéken, csillogón magasodna előttük. Öreg Nan mindig azt mondta, ez a világ vége. A másik oldalon szörnyetegek, óriások és kísértetek vannak, de nem jöhetnek át, míg a Fal erős. *Én is ott akarok állni a tetején Meerával. Ott akarok állni fent, látni mindent.*

De ő csak egy összetört fiú volt, hasznavehetetlen lábakkal. Nem tehetett mást, mint figyelte, ahogy Meera megy fel helyette.

A lány nem is igazán mászott, ahogy ő szokott annak idején, csak egy lépcsőn sétált fel, amit az Éjjeli Őrség vágott száz meg ezer évvel ezelőtt. Eszébe jutott, hogy Luwin mester azt mondta neki, Éjvár az egyetlen kastély, ahol a lépcsőket magából a Fal jegéből vajták ki. Az is lehet, hogy Benjen bácsi volt az. Az újabb váraknak már fa- vagy kőlépcsőik voltak, vagy hosszú, földből és kavicsból emelt rámpáik. *A jég túl veszélyes.* Ezt biztos, hogy a nagybátyja mondta. Azt mesélte, hogy a Fal külső felülete néha jeges könnyeket ejt, a belseje azonban mindig kőkemény marad. A lépcsőfokok bizonyára ezerszer megolvadtak és újra megfagytak, mióta a Fekete Testvérek itt hagyták ezt a helyet, és minden alkalommal összezsugorodtak egy kissé, simábbak, gömbölyűbbek és veszélyesebbek lettek.

És kisebbek. *Mintha a Fal ismét magába kebelezné őket.* Meera Reed biztos léptű volt, de még ő is nagyon lassan lépdelt egyik dudorról a másikra. Két helyen, ahol a lépcsők szinte nem is léteztek, négykézlábra ereszkedett. *Lefelé sokkal rosszabb lesz* - gondolta Bran, ahogy figyelte, de még így is nagyon szeretett volna a helyében lenni. Amikor felkapaszkodott a legfelső fokokból maradt jeges kitüremkedéseken és elérte a tetőt, a lány eltűnt a szeme elől.

- Mikor jön le? - kérdezte Bran Jojent.

- Amikor végzett. Alaposan meg akarja majd nézni... a Falat, és ami azon túl van. Nekünk ugyanezt kellene tennünk idelent.

- Hodor? - kérdezte Hodor bizonytalanul.

- Lehet, hogy találunk valamit - biztatta őket Jojen.

Vagy minket talál meg valami. Ezt azonban Bran mégsem mondhatta ki hangosan, nem akarta, hogy Jojen gyávának tartsa.

Így hát felfedezőútra indultak. Jojen Reed ment elől, utána Bran a Hodor hátára erősített kosárban, Nyár mellettük ügetett. A rémfarkas egyszer bevetette magát egy sötét ajtónyíláson, és egy pillanattal később szürke patkánnyal a fogai között tért vissza. *A Patkányszakács* -gondolta Bran, de a szín nem egyezett, és ez csak akkora volt, mint egy macska. A Patkányszakács fehér volt, majdnem akkora, mint egy disznó...

Az Éjvárban rengeteg sötét ajtó volt, és még több patkány. Bran hallotta; a termekben, pincékben és az ezeket összekötő koromsötét alagutak útvesztőjében surrantak ide-oda. Jojen oda is le akart menni körülnézni, de Hodor erre azt felelte, hogy „hodor”, Bran pedig azt, hogy „nem”. Az Éjvár alatti sötétségben a patkányoknál is rosszabb dolgok lapulhattak.

- Régi helynek tűnik - jegyezte meg Jojen; épp egy galérián sétáltak, a nap sugarai poros lánzsaként hatoltak be az üres ablaknyílásokon át.

- Kétszer olyan régi, mint a Fekete Vár - mondta Bran. - Ez volt az első vár a Falon, és a legnagyobb is. - De egyben ez volt az első is, amit elhagytak, még az Öreg Király idejében. Már akkor is háromnegyed részt üres volt, és túl sokba került a fenntartása. Jó Alysanne királyné azt javasolta, hogy az Őrség helyettesítse egy kisebb, újabb kastéllyal alig hétmérföldre keletre innét, ahol a Fal egy gyönyörű zöld tó mellett kanyargott. Mélytó árát a drágaköveiből fizették, az építéshez a király embereket küldött északra, a Fekete Testvérek pedig a patkányoknak hagyták Éjvárat.

Ez két évszázaddal ezelőtt történt. Ma Mélytó is éppen olyan üresen áll, mint az, amelyiknek a helyébe szánták, Éjvár pedig...

- Itt kísértetek vannak - mondta Bran. Hodor már hallotta a meséket, de lehet, hogy Jojen még nem. - Vén kísértetek, még az Öreg Király előtti időkből, sőt még Sárkány Aegonnál is régebb-ről. Hetvenkilenc esküszegő kísértete, akik délre mentek, hogy felcsapjanak törvényen kívülnek.

Az egyikük Lord Ryswell kisebbik fia volt, így amikor elérték a Hantvidéket, az ő kastélyában húzták meg magukat, Lord Ryswell azonban foglyul ejtette és visszaszolgáltatta őket Éjvárnak. A parancsnok lyukakat vájatott a Fal tetejébe, beletették az esküszegőket, és élve befalazták őket a jégbe. Lándzsával, kürttel szerelték fel őket, mindannyian észak felé néznek. Úgy nevezik őket, a hetvenkilenc őrszem. Életükben elhagyták az őrhelyüket, ezért halálukban szolgálatuk örökké tart. Évekkel később, amikor Lord Ryswell öreg volt és élete a vége fele közeledett, elhozatta magát Éjvárba, hogy feketét ölthessen és a fia mellé állhasson. A becsülete miatt visszaküldte őt a Falra, de még mindig szerette, és eljött, hogy osztozzon vele a szolgálatban.

Fél napon át kóboroltak a kastélyban. Néhány torony leomlott, mások veszélyesnek látszottak, de azért megmászták a harangtornyot (a harangok már nem voltak ott) és a hollóházat (a madarak már sehol). A sörfőzde alatt találtak egy nagy, tölgyfa hordókkal teli pincét. A hordók üresen kongtak, amikor Hodor megütögette őket. Találtak egy könyvtárat (a polcok és rekeszek összedőltek, a könyvek eltűntek, és mindenféle patkányok nyüzsögtek). Betévedtek egy homályos, nyirkos tömlőcbe is, amelynek celláiban ötszáz foglyot lehetett rabságban tartani, de amikor Bran megfogta az egyik rozsdás rácsot, az a kezében maradt. A nagy csarnokból csak egyetlen omladozó fal állt, a fürdőház mintha lassan a földbe süllyedt volna, a fegyverraktár előtti gyakorlóteret pedig, ahol valaha Fekete Testvérek küzdöttek lándzsával, pajzzsal és karddal, terebélyes galagonyabokor vette birtokba. A fegyverraktár és a kovácsműhely viszont még mindig állt, bár a pengék, fűjtatók és üllök helyét pókhálók, patkányok és por foglalta el. Nyár néha mintha Bran által nem érzékelhető hangokat hallott volna, vagy felborzolt szőrrel vicsorgott a semmire... de a Patkányszakács nem jelent meg előttük, sem a hetvenkilenc őrszem, sem az Őrült Bárd. Bran megnyugodott. *Talán tényleg csak egy elhagyott, romos vár.*

Mire Meera visszatért, a nap alig kardélnyire állt a nyugati hegyek fölött.

- Mit láttál? - kérdezte tőle a fivére.

- Láttam a Kísértetjárta erdőt - felelte a lány vágyakozó sóhajjal. - Vad hegyek emelkednek, ameddig csak a szem ellát, sűrű, fejszét még nem látott erdő borítja őket. Láttam megcsillanni a napsugarakat egy tó tükrén, nyugat felől felhők rohantak. Foltokban régi havat láttam, meg akkora jégcsapokat, mint egy lándzsa. Még egy köröző sast is észrevettem. Azt hiszem, ő is látott engem. Integtettem neki.

- Láttál lefelé vezető utat? - kérdezte Jojen.

A lány megrázta a fejét.

- Nem. Függőlegesen ereszkedik, és a jég olyan sima, hogy... én talán le tudnék ereszkedni, ha volna egy jó kötelem meg egy fejszém, amivel kapaszkodókat vághatnék, de...

- ...de mi nem - fejezte be Jojen.

- Nem - rázta a fejét a nővére. - Biztos vagy benne, hogy ezt a helyet láttad álmodban? Lehet, hogy rossz várban vagyunk.

- Nem. Ez az a vár. Van itt egy kapu.

Igen - gondolta Bran -, csak betömték kővel meg jéggel.

Ahogy a nap egyre lejjebb süllyedt a látóhatáron, a tornyok árnyéka lassan megnyúlt a szél pedig feltámadt, és sodorni kezdte a száraz leveleket az udvarokon. A sűrűsödő homály Öreg Nan újabb történetét juttatta Bran eszébe, az Éjkirály legendáját. *Ő volt az Éjjeli Őrség tizenharmadik vezetője - mesélte az öregasszony -, félelmet nem ismerő harcos.*

- És éppen ez volt a legnagyobb hibája - tette hozzá Öreg Nan -, mert a félelmet mindenkinek ismernie kell.

Egy asszony okozta a végzetét, egy asszony, akit a Fal tetejéről pillantott meg. A bőre fehér volt, mint a hold, a szeme kék, mint a csillagok. Semmitől sem tartva utánaeredt, elkapta és magáévá tette, bár a bőre hideg volt, mint a jég, s amikor nekiadta a magját, a lelkét is odaadta vele.

Visszahozta Éjvárba, királynévá nyilvánította, saját magát királlyá, különös boszorkányságokkal pedig Felesküdt Testvérei akaratát is az övéhez hajlította. Tizenhárom éven át uralkodtak, az Éjkirály és halott asszonya, míg Deres Starkja és a vad Joramun össze nem fogtak, hogy megszabadítsák az Őrséget a rabságból. A bukása után, amikor rájöttek, hogy áldozatokat muta-

tott be a Másoknak, az Éjkirály minden írott nyomát eltüntették, s nevének pusztá említését is megtiltották.

- Van, aki szerint egy Bolton volt - fejezte be a történetet Öreg Nan. - Mások szerint Skagos Magnarja, megint mások azt állítják, hogy UMBER, Flint vagy Norrey. Néhányan egyenesen azt akarják elhithetni veled, hogy Falábú volt, akik a Medve-szigetet uralták a vasemberek megérkezése előtt. Egyik sem. Stark volt, annak az embernek a fivére, aki a vesztét okozta. - Ilyenkor mindig megcsípte Bran orrát. A fiú ezt sohasem fogja elfelejteni. - Deres Starkja volt, ki tudja? Talán éppen úgy hívták: Brandon. Lehet, hogy éppen ebben a szobában aludt, ebben az ágyban...

Nem, de ezt a kastélyt járta, ahol ma este aludni fogunk. A dolog egyáltalán nem tetszett neki. Az Éjkirály a nap fényénél egyszerű ember volt, mondta mindig Öreg Nan, de az éjszakát ő uralta. *És egyre sötétebb van.*

A Reedek úgy döntöttek, hogy a konyhában töltik az éjszakát, egy nyolcszög alakú, beszakadt kupolájú épületben. Ránézésre több védelmet ígért a többi épületnél, még úgy is, hogy a nagy középső kút mellett, a padló alól göcsörtös varsafa tört fel, és csontfehér ágai a tetőn tátongó lyukon át ferdén a nap felé nyújtózkodtak. Furcsa fa volt, sokkal nyurgább, mint bármelyik, amit Bran eddig látott, és arca sem volt, de itt legalább úgy érezte, a régi istenek vigyáznak rájuk.

Ezenkívül aztán más nem tetszett neki a konyhában. A tető nagy része még megvolt, így nem fognak elázni, ha netán megint rákezd az eső, de azt nem hitte, hogy meg is melegedhetnek. Érezni lehetett, ahogy a padlón át hideg árad felfelé. Bran nem örült az árnyékoknak, a hatalmas téglakemencéknek, amelyek tátott szájakként vették körül őket, a rozsdás húskampóknak, és a vajatoknak meg foltoknak sem, amelyeket a húsvágó tőkén látott az egyik fal mellett. Tudta, hogy a Patkányszakács itt szeletelte fel a herceget, és itt sütötte meg a pástétomot valamelyik kemencében.

A legkevésbé azonban a kút tetszett neki. Jó tizenkét lábnyi átmérőjű volt, csupa kő, az oldalába lépcsőt építettek, amely kanyarogva beleveszett a sötétségbe. A falak nedvesek voltak, és sálétrom borította őket, de egyikük sem látta a vizet az alján, még Meera éles vadászszeme sem.

- Lehet, hogy nincs is alja - jegyezte meg Bran bizonytalanul.

Hodor áthajolt a kút térdmagasságig érő kávján, és lekiáltott: „HODOR!” A hangja visszahangzott a kútban, „Hodorhodorhodorhodor”, egyre halkabban és halkabban, míg végül szinte teljesen elenyészett. Hodor meglepődött. Aztán nevetni kezdett, és lehajolt, hogy felvegyen egy törött paladarabot a padlóról.

- Hodor, ne! - kiáltotta Bran, de túl későn. Hodor beledobta a palát a kútba. - Nem lett volna szabad ezt tenned! Nem tudhatod, mi van odalent! Lehet, hogy kárt tettél valamiben vagy... felébrszettél valamit!

Hodor ártatlan képpel nézett rá.

- Hodor?

Mélyen, nagyon mélyen odalent hallották, ahogy a kő vizet ér, de a hang nem igazi csobbanás volt, inkább nyelés, mintha valami ott a mélyben kítátotta volna reszkető, jéghideg száját, hogy elnyelje Hodor kövét. A kútból halk visszhangok érkeztek vissza hozzájuk, és Bran úgy vélte, mozgást hall a mélyből, mintha valami a vizet csapkodná.

- Szerintem nem kellene itt maradnunk - mondta nyugtalanul.

- A kút mellett? - kérdezte Meera. - Vagy Éjvárban?

- Igen - felelte Bran.

A lány nevetett, és elküldte Hodort, hogy gyűjtsön tüzelőnekvalót. Nyár is vele ment; már majdnem besötétedett, és a rémfarkas vadászni akart.

Hodor egyedül tért vissza, mindkét keze száraz fadarabokkal és ágakkal volt teli. Jojen elővette a kését és a kovakövet, s nekilátott tüzet csíholni, miközben Meera megpucolta a halat, amelyet az utolsó patakban fogott. Bran eltűnődött, vajon hány év telhetett el azóta, hogy Éjvár konyhájában utoljára vacsorát főztek. Azon is elgondolkodott, ki főzhette, bár ezt talán jobb volt nem tudni.

Amikor a lángok már szépen lobogtak, Meera feltette a halat. *Ez legalább nem húspástétom.*

A Patkányszakács egy hatalmas tésztába töltötte az andal király fiából sült pástétomot hagymával, répával, gombával, rengeteg borssal és sóval, egy darab szalonnával és sötétvörös dorne-i borral. Aztán felszolgált az apjának, aki megdicsérte az ízt, és két szeletet is vett belőle. Az istenek ezután óriási, fehér patkánnyá változtatták a szakácsot, és arra ítélték, hogy csak a saját utódaiból táplálkozhat. Azóta bolyong Éjvárbán, felfalja a gyermekeit, de az éhségét nem képes csillapítani.

- Az istenek nem gyilkosságért átkozták el - mondta Öreg Nan -, és nem is azért, mert tésztába töltve szolgált fel az andal királynak a fiát. Az embernek joga van a bosszúhoz. De egy vendéget ölt meg a hajlékában, és ezt az istenek sohasem bocsátják meg.

- Aludnunk kellene - szólalt meg Jojen komolyan, miután jóllaktak. A tűz leégett, a fiú megpiszkálta egy bottal. - Talán újabb zöld álmot látok az éjjel, ami megmutatja nekünk az utat.

Hodor máris összegömbölyödött és szelíden horkolt. Néha kapalózni kezdett a köpönyege alatt, és nyöszörgött, mintha hodorozna. Bran közelebb vergődött a tűzhöz. Jólesett a meleg, a lángok békés pattogása megnyugtatta, mégis elkerülte az álmot. Odakint az udvarokon száraz falevelek hadserege masírozott a szélben, halkán zörögtek az ajtókon és ablakokon. A zajok ismét Öreg Nan történeteit juttatták az eszébe. Szinte hallotta, ahogy a kísértetörsemek egymást szölongatják a Falon, és szellemkürtjeiket fújják. A kupola résén át sápadt holdfény sült a helyiségbe, megvilágította a varsafa tető felé igyekvő ágait. Olyan volt, mintha a fa el akarná kapni a holdat, hogy leránthassa a kútba. *Régi istenek - imádkozott Bran -, ha hallotok engem, ne küldjétek nekem álmot ma éjjel! Vagy ha mégis küldtök, akkor az jó álmot legyen!* Az istenek nem feleltek.

Nagy nehezen lehunyta a szemét. Talán aludt is egy kicsit, de lehet, hogy csak elszunyókált, lebegett egy ideig, ahogy az ember álmot és ébrenlét határán szokott. Igyekezett kizárni gondolataiból az Örült Bárdot, a Patkányszakácsot és azt, ami éjszaka jön el.

Aztán meghallotta a zajt.

Kinyitotta a szemét. *Mi volt ez? Visszafojtott lélegzettel figyelt. Álmodtam volna? Egy ostoba rémálmod láttam?* Nem akarta felébreszteni Meerát vagy Jojent egy rossz álm miatt, de... ott... halk, surranó hang, messze... *Levelek, csak a levelek zörögnek a falon meg egymáson odakint... vagy a szél az, lehet, hogy a szél...* A hang viszont nem odakintről jött, és Bran érezte, minden szörszála égnek áll. *A hang idebent van, itt van velünk, erősödik.* Felkönyökölt, hallgatózott. Tényleg hallotta a szelet és a sodródó leveleket is, de ez valami más volt. Léptek zaja. Valaki feljűk tartott. Valami feljűk tart.

Azt tudta, hogy nem az őrszemek, ők sohasem hagyják el a Falat. De lehetnek más kísértetek is Éjvárbán, még náluk is szörnyűbbek. Eszébe jutott, mit mondott Öreg Nan Örült Bárdról. A férfi levette a csizmáját, mezítláb járta a kastély termeit a sötétben, soha egyetlen hang sem árulta el, merre jár, csak a bárdjáról, a könyökeről és a nedves, vörös szakálla végéről csöpögő vér nyoma. Vagy lehet, hogy nem is Örült Bárd volt az, hanem az, ami az éjszakában jön el. Az újoncok látták, mesélte Öreg Nan, de amikor később elmondták a parancsnoknak, mindegyikük leírása más és más volt. És hárman egy éven belül meghaltak, a negyedik elvesztette az eszét, majd száz évvel később, amikor a dolog újra eljött, az újoncok ott csoszogtak mögötte láncra verve.

Ez csak mese. Csak saját magát ijesztgeti vele. Az, ami az éjszakában jön el, nem létezik, Luwin mester is megmondta. Ha volt is valaha ilyen, mára eltűnt a világból, ahogy az óriások és a sárkányok. *Nincs ott semmi* - gondolta Bran.

De a zaj most még hangosabb lett.

A kútból jön - döbrent rá hirtelen. Ettől még jobban megijedt. - *Valami jön felfelé a föld alól, felfelé a sötétből. Hodor ébresztette fel. Felébresztette az ostoba paladarabbal, és most jön felfelé.* Nem volt könnyű meghallani Hodor horkolásától és a saját szíve dobogásától. Ez vajon fejszéről csöpögő vér hangja? Vagy kísértetláncok távoli, halk csörgése? Bran erőltette a fülét. *Léptések.* Határozottan lépteket hallott, mindegyik egy kicsit hangosabb volt, mint az előző. Azt nem tudta megállapítani, mennyi, mert a kút falai visszaverték és megsokszorozták a hangokat. Nem hallott sem csepegést, sem láncokat, de hallott valami mást... magas, vékony, nyöszörgő zajt,

mintha valaki fájdalmában nyögdécselne, és súlyos, fojtott lélegzetvételt. A lehangosabbak mégis a léptek voltak, egyre csak közeledtek.

Bran túlságosan félt, nem mert felkiáltani. A tűzből már csak néhány pislákoló zsarátnok maradt, és a barátai is mind aludtak. Majdnem kibújt a bőréből és a farkasáért nyúlt, de Nyár mér-földekre lehetett tőle. Nem hagyhatta itt a barátait a sötétben, hogy egyedül szálljanak szembe az-zal, ami felfelé jön a kútból. *En mondtam nekik, hogy ne jöjjünk ide* - gondolta kétségbeesetten. - *Mondtam, hogy itt kísértetek vannak. Mondtam, hogy menjünk a Fekete Várba.*

Súlyosnak hallotta a lépteket, lassan, nehézkesen közeledtek, csoszogva a kövön. *Biztos hatalmas.* Örült Bárd nagydarab férfi volt Öreg Nan történeteiben, az pedig, amely az éjben jött el, egyenesen óriási. Még otthon Deresben Sansa egyszer azt mondta neki, hogy a sötétség démonai nem nyúlhatnak hozzá, ha elbújik a takarója alá. Már azon volt, hogy ezt teszi, de aztán eszébe jutott, hogy herceg, majdnem felnőtt férfi.

Bran kúszni kezdett a padlón, maga mögött húzta élettelen lábait, míg kinyújtott kezével el nem érte Meera lábát. A lány azonnal felébredt. Senkit sem ismert, aki ilyen gyorsan képes lett volna felébredni és ilyen hamar magához térni. Bran a szájára tette az ujját, hogy jelezze, ne szólaljon meg. Ő is azonnal meghallotta a hangot, látta az arcán; a visszhangzó lépteket, a halk nyöszörgést, a szaggatott lélegzetvételt.

Meera szó nélkül felállt és a fegyverei után nyúlt. Jobb kezében a háromágú békaszigonnyal, baljában a lazán lógó hálóval mezítláb a kút felé osont. Jojen mit sem sejtve tovább szunyókált, Hodor pedig dűnnyögött és mozgolódott nyugtalan álmában. A lány az árnyékban maradt, kikerülte a holdfénynyalábokat, halkan, mint egy macska. Bran követte a szemével, de még ő is alig látta a lándzsa tompa fényét. *Nem hagyhatom, hogy egymaga küzdjön meg ezzel* - gondolta. Nyár messze volt, de...

Kicsusszant a bőréből, és Hodor felé nyúlt.

Nem olyan volt, mint amikor Nyár bőrébe bújt. Az már olyan könnyen ment, hogy alig gondolt rá. Ez nehezebb volt, mint amikor az ember a bal csizmáját próbálja felhúzni a jobb lábára. Sehogy sem illett rá, és a csizma félt, a csizma nem tudta, mi történik, a csizma igyekezett eltolni magától a lábat. Hodor torkában hányás ízét érezte, és ez majdnem elég volt ahhoz, hogy megfutamítsa. Ehelyett azonban vergődött, rángatózott, felült, maga alá húzta a lábait - hatalmas, erős lábak voltak - és felállt. *Állok.* Tett egy lépést előre. *Járok.* Olyan furcsa érzés volt, hogy majdnem elesett. Látta saját magát a hideg kőpadlón, apró, összetört holmit, de most nem volt összetörve. Megragadta Hodor kardját. A lihegés most már olyan hangos volt, mint egy kovács fűjtatója.

A kútból hirtelen jajgatás, fülszaggató sikoltás hallatszott, amely úgy hasított belé, mint egy éles kés. Hatalmas, fekete alak küzdötte fel magát a sötétségbe, megindult a holdfény felé, és Brant olyan rémület kerítette hatalmába, hogy mielőtt akár csak gondolhatott volna rá, hogy elő-rántja Hodor kardját, megint a padlón találta magát, Hodor pedig ott üvöltött mellette, ahogy a tavi toronyban, amikor villámok csapkodtak körülöttük.

- Hodor! Hodor! HODOR!

De az, ami az éjszakában jött el, szintén ordított és kétségbeesetten csapkodott Meera hálójá-ban. Bran látta, hogy a lány szigonya lecsap a sötétségből, a dolog megtántorodik, hanyatt zuhan, vergődni kezd a hálóban. A sikoltozás még mindig hallatszott a kútból, sőt hangosabb lett. A fe-kete valami ott rugdalózott és fickándozott a padlón, s ő is kiáltozott:

- Ne, ne, kérlek, ne, KÉRLEK...

Meera megállt fölötte, a holdfény ezüstösen csillogott a békaszigony három hegyén.

- Ki vagy te? - rivallt rá a jövevényre.

- Sam vagyok - zokogott a dolog. - Sam, Sam, Sam vagyok, engedj ki, megszúrtál... -Ide-oda gurult a holdfényes padlón, teljesen belegabalyodott Meera hálójába. Hodor még mindig kiálto-zott: „Hodor, hodor, hodor!”

Jojen volt az, aki ágakat dobott a tűzre, és addig fújta, míg a lángok ismét fel nem támadtak. Ekkor világos lett, és Bran meglátta a vékony, sápadt arcú lányt, tetőtől talpig óriási fekete köpö-

nyegbe, bőrökbe és bundákba bugyolálva a kút kávéja mellett, amint riadtan igyekeznek lecsendesíteni a karjaiban tartott sivalkodó csecsemőt. A padlón heverő valami a kése után nyúlt a hálón keresztül, de a csomók megakadályozták benne. Nem volt sem szörnyeteg, sem kísértet, de még csak a vérben fürdő Örült Bárd sem, csak egy nagy, kövér fickó fekete gyapjában, fekete bundában, fekete bőrben és fekete sodronyokban.

- Egy Fekete Testvér! - kiáltott fel Bran. - Meera, az Éjjeli Őrségtől van!

- Hodor? - Hodor lekuporodott, hogy szemügyre vegye a zsákmányt a hálóban. - Hodor! - ismételte meg gúnyos kacajjal.

- Az Éjjeli Őrségtől, igen! - A kövér fickó még mindig úgy lihegett, mint egy fűjtató. - Az Őrség testvére vagyok. - A háló egyik szála az álla alá szorult, és hátrafelé feszítette a fejét, mások mélyen az arcába vágta. - Varjú vagyok, kérlek! Engedj ki innét!

Bran hirtelen elbizonytalanodott.

- Te vagy a háromszemű varjú? - *Nem, ő nem lehet a háromszemű varjú.*

- Nem hiszem. - A kövér ember körbejárta a szemeit, de csak kettő volt belőlük. - Én csak Sam vagyok. Samwell Tarly. Engedj el, nagyon fáj! - Megint vergődni kezdett.

Meera utálkozva rászólt:

- Hagyd abba a rángatózást! Ha elszakítod a hálómát, visszadoblak a kútba. Csak feküdj nyugodtan, én majd kiszabadítalak!

- Ki vagy te? - kérdezte Jojen a csecsemőt szorongató lányt.

- Szegfű - felelte a lány. - Mint a virág. Ő Sam. Nem akartunk megijeszteni benneteket. - Ringatni kezdte a gyermeket, dűnnyögött neki valamit, és a kicsi végül abbahagyta a sírást.

Miközben Meera kioldozta a kövér testvért, Jojen a kúthoz ment és lepillantott.

- Honnét jöttetek?

- Crastertől - felelte a lány. - Te vagy az?

Jojen rábámult.

- Az?

- Azt mondta, nem Sam az - magyarázta Szegfű. - Valaki más az, azt mondta. Akiért őt küldték.

- Ki mondta? - kérdezte Bran.

- Hidegkéz - válaszolta a lány halkán.

Meera hátrahúzta a háló egyik végét, és a kövér ember végre fel tudott ülni. Bran látta, hogy egész testében remeg és még mindig levegő után kapkod.

- Azt mondta, emberek lesznek itt - lihegte. - Emberek a várban. Azt nem tudtam, hogy éppen a lépcső tetején lesztek. Azt sem tudtam, hogy rám dobtok egy hálót és hasba szúrtok. - Fekete kesztyűs kezét a hasára szorította. - Vérzek? Nem látom.

- Éppen csak megböktelek, hogy ledöntselek a lábadról - mondta Meera. - Mutasd, hadd nézzem meg! - Fél térdre ereszkedett, és megtapogatta a köldöke körüli részt. - Sodronyong van rajtad! A közelébe sem jutottam a bőrödnek.

- Hát, azért fáj - panaszkodott Sam.

- Te tényleg az Éjjeli Őrség testvére vagy? - kérdezte Bran.

A kövér fickó arca megremegett, ahogy bölintott. A bőre sápadtnak és megereszkedettnek látszott.

- Csak egy intéző. Lord Mormont hollóit gondoztam. - Egy pillanatig úgy tűnt, mindjárt sírva fakad. - De az Öklön elveszítettem őket. Az én hibám volt. Mi is eltévedtünk. Még a Falat sem tudtam megtalálni. Háromszáz mérföld hosszú és hétszáz láb magas, de én nem találtam meg!

- Hát, most megtaláltad - vont vállat Meera. - Emeld fel a hátsódat a földről, vissza akarom kapni a hálómát!

- Hogy jutottatok át a Falon? - szegezte neki a kérdést Jojen, miközben Sam feltápáskodott. - A kút egy föld alatti folyóhoz vezet, onnét jöttetek? Még csak nedvesek sem vagytok...

- Van egy kapu - mondta a kövér Sam. - Egy titkos kapu, olyan régi, mint maga a Fal. Ő Fekete Kapunak nevezte.

A Reedek összenéztek.

- A kút aljában találjuk ezt a kaput? - kérdezte Jojen.

Sam megrázta a fejét.

- Ti nem találjátok meg. Nekem kell vezetnem benneteket.

- Miért? - kérdezte Meera. - Ha van ott egy kapu...

- Ti nem fogjátok megtalálni. Még ha megtalálnátok, sem tudnátok kinyitni. Nektek nem nyílik ki. Az a Fekete Kapu. - Sam kopott, fekete ruhájára bökött. - Azt mondta, csak az Éjjeli Őrség tagja nyithatja ki. Egy Felesküdött Testvér, aki elmondta a szavakat.

- Azt mondta? - Jojen a homlokát ráncolta. - Ez a... Hidegkéz?

- Nem az a rendes neve - szólalt meg Szegfű, miközben ringatta a gyermeket. - Csak mi hívtuk úgy, Sam meg én. A keze hideg volt, mint a jég, de megmentett bennünket a halottaktól, ő meg a hollói, és idehozott minket a rénszarvasán.

- A rénszarvasán? - kérdezte Bran ámulva.

- A rénszarvasán? - kérdezte Meera döbbenet.

- A hollói? - kérdezte Jojen.

- Hodor? - kérdezte Hodor.

- Zöld volt? - tudakolta Bran. - Voltak agancsai?

A kövér ember összezavarodott.

- A rénszarvasnak?

- Hidegkéznek! - világosította fel Bran türelmetlenül. - A zöld emberek rénszarvasokon lova-golnak, Öreg Nan mindig ezt mondta. Néha agancsuk is van.

- Ő nem zöld ember volt. Feketét viselt, mint az Őrség testvérei, csak éppen sápadt volt, mint egy halott, és a keze is olyan hideg volt, hogy először megrémültem. De a halottaknak kék a szemük és nincsen nyelvük, vagy elfelejtették használni. - A kövér ember Jojenhez fordult. - Vár ránk. Mennünk kell. Van valami melegebb ruhátok? A Fekete Kapu hideg, a Fal másik oldala pedig még hidegebb. Ti...

- Miért nem jött veled ő is? - Meera Szegfű és a csecsemő felé intett. - Ők veled jöttök, Hidegkéz miért nem? Miért nem hoztad át őt is ezen a Fekete Kapun?

- Ő... nem jöhet át.

- Miért nem?

- A Fal. Azt mondta, a Fal több, mint jég és kő. Varázslatokat szóttek bele... ősi, nagyon erős varázslatokat. Ő nem jöhet át a Fal alatt.

A vár konyhájára néma csend borult. Bran hallotta az égő fa halk pattogását, a szél kergette levelek zaját az éjszakában, a hold felé nyújtózó vézna varsafa csikorgását. *A kapukon túl a szörnyetegek élnek, és az óriások meg a kísértetek* - hallotta Öreg Nan hangját -, *de nem jöhetnek át, míg a Fal áll. Aludj hát, kis Brandonom, kicsi fiam! Nem kell félned. Itt nincsenek szörnyek.*

- Nem én vagyok az, akit el kell vinned - mondta Jojen Reed a kövér, kopott, bő fekete ruhájában ácsorgó Samnek. - Ő az.

- Ó! - Sam bizonytalanul nézett végig Branen. Lehet, hogy csak ekkor vette észre, hogy nyomorék. - Én nem... nem vagyok elég erős, hogy vigyelek, én...

- Hodor majd visz. - Bran a kosarára mutatott. - Abban utazok, a hátán.

Sam rámeredt.

- Te vagy Havas Jon fivére! Aki leesett...

- Nem - szakította félbe Jojen. - Az a fiú halott.

- Ne mondd el! - figyelmeztette Bran. - Kérlek!

Sam egy pillanatig zavartan pislogott, de végül így szólt:

- Én... én tudok titkot tartani. Szegfű is. - Amikor a lányra pillantott, az bólintott. - Jon... Jon nekem is a testvérem volt. Ő volt a legjobb barát, akit valaha ismertem, de elment Félkezű Qhorinnal, hogy felderítsék a Jégagyarakat, és sohasem tért vissza. Az Öklön vártunk rá, amikor... amikor...

- Jon itt van - mondta Bran. - Nyár látta őt. Vadakkal volt, de azok megöltek egy embert, Jon

elvette a halott lovát és elmenekült. Szerintem a Fekete Várba ment.

Sam hatalmas szemeivel Meerára bámult.

- Biztos, hogy Jon volt az? Láttad őt?

- Én Meera vagyok - mosolygott Meera. - Nyár...

A sérült tetőn megmozdult egy árny, és leugrott közéjük a holdfénybe. A farkas még sérült lábával is puhán, halkán ért földet, mint a hó. Szegfű rémülten felnyögött, és olyan erősen szorította magához a gyermeket, hogy az megint felsírt.

- Nem fog bántani! - nyugtatta Sam. - Ó Nyár.

- Jon mondta, hogy mindegyikötöknek van farkasa. - Sam lehúzta a kesztyűjét. - Szellemet ismerem.

Kinyújtotta reszkető kezét. Az ujjai fehérek, puhák és vastagok voltak, mint a kis hurkák. Nyár közelebb sétált, megszagolta őket, és megnyalta a kezét.

Bran ekkor határozta el magát.

- Veled megyünk.

- Mindannyian? - Sam láthatóan meglepődött ezen.

Meera beletúrt Bran hajába.

- Ó a hercegünk.

Nyár szimatolva megkerülte a kútat. Megállt a legfelső lépcsőfoknál, és visszanézett Branre. *Ő is menni akar.*

- Szegfű biztonságban lesz, ha itt hagyom, míg vissza nem jövök? - kérdezte Sam.

- Persze - felelte Meera. - Megmelegedhet a tűzünknel.

- A kastély üres - tette hozzá Jojen.

Szegfű körülnézett.

- Craster mesélt nekünk kastélyokról, de nem tudtam, hogy ilyen nagyok.

Ez csak a konyha. Bran eltűnődött, mit szólna, ha meglátná Derest. *Ha megláthatja valaha is.*

Néhány perc alatt összeszedték a holmijukat, és Brant beleültették a Hodor hátára szíjazott vesszőkosárba. Mire elkészültek, Szegfű már a kicsit szoptatta a tűz mellett.

- Gyere vissza értem! - mondta Samnek.

- Jövök, amint tudok - ígérte a fiú. - Aztán elmegyünk valami meleg helyre.

Amikor ezt meghallotta, Bran egy pillanatra elcsodálkozott azon, amit tesz. *Vajon én eljutok még valaha ismét egy meleg helyre?*

- Én megyek előre, én ismerem az utat. - Sam habozott a kút szélén. - Olyan sok lépcső van...

- sóhajtott, majd nekivágott. Őt Jojen követte, aztán Nyár, utánuk Hodor ment Brannel a hátán. A sort Meera zárta, kezében a lándzsával és a hálójával.

A lefelé vezető út hosszú volt. A kút felső része holdfényben fürdött, de minden fordulóval ki-sebb és homályosabb lett. A nyirkos kövek visszaverték a lépteik zaját, a víz hangja egyre erősödött odalentről.

- Fáklyákat is kellett volna hoznunk? - kérdezte Jojen.

- Majd megszokja a szemetek - mondta Sam. - Egyik kezeteiket tartsátok a falon, akkor nem estek le!

A kút minden fordulóval sötétebb és hidegebb lett. Amikor Bran felemelte a fejét, hogy vis-szanézzon, az akna teteje alig volt nagyobb a félholdnál.

- Hodor - suttogta Hodor.

- Hodorhodorhodorhodor - suttogta vissza a kút. A víz hangja most már közletről hallatszott, de amikor Bran lepillantott, csak feketeséget látott.

Egy vagy két fordulóval később Sam hirtelen megállt. Egy negyed fordulóval állt csupán odébb és hat lábbal lejjebb, mint Bran és Hodor, Bran mégis alig látta őt. Az ajtót viszont látta. Sam Fekete Kapunak nevezte, pedig egyáltalán nem volt fekete.

Fehér varsafából készült, egy arcot faragtak bele.

A fából tej- és holdfényserű izzás áradt, olyan gyengén, hogy magán az ajtón kívül szinte semmit sem érintett meg, még a közvetlenül előtte álló Samet sem. Az arc vén volt, sápadt, rán-

cos és összeaszott. *Mintha halott lenne.* A szája és a szeme csukva volt, az arca beesett, a homloka elhervadt, az álla lógott. *Ha valaki ezer évig élhetne, és nem halna meg, csak öregedne, talán akkor lenne ilyen az arca.*

Az ajtó kinyitotta a szemét.

Azok is fehérek voltak és vakok.

- Ki vagy te? - kérdezte az ajtó, s a kút felelt rá: - Ki-ki-ki-ki-ki-ki...

- A kard vagyok a sötétségben - mondta Samwell Tarly. - A falak őre vagyok. A tűz vagyok, amely elűzi a hideget, a fény, amely elhozza a hajnalt, a kürt, amely felébreszti az alvókat. A pajzs vagyok, amely az emberek birodalmát védelmezi.

- Akkor lépj át! - felelte az ajtó. Az ajkai szétváltak, egyre szélesebbre nyíltak, míg végül nem maradt a helyén semmi, csak egy hatalmas, ráncos szélű, tátott száj. Sam félreállt, és intett Jojennek, hogy menjen be előtte. Aztán Nyár következett, szaglászva ugrott át a nyíláson, majd Branre került a sor. Hodor lehajolt, de nem eléggé. Az ajtó felső ajka puhán súrolta Bran feje tejét, ráesett egy csepp víz, lassan végigfolyt az orrán. Furcsán meleg volt és sós, akár egy könnycsepp.

DAENERYS

Meereen akkora volt, mint Astapor és Yunkai együttvéve. Testvérvárosaihoz hasonlóan téglából épült, ám míg Astapor vörös volt, Yunkai pedig sárga, Meereen téglái sokféle színben pompáztak. A falai magasabbak voltak, mint Yunkaié, és jobb állapotban is tartották őket, mentükön bástyák sorakoztak, és minden saroknál nagy védőtornyokat emeltek. Mögöttük a Nagy Piramis égbe szökő csúcsa látszott; gigantikus, nyolcszáz láb magas építmény; a tetején óriási bronzhárpia állt.

- A hárpia gyáva dolog - mondta Daario Naharis, amikor meglátta. - Asszonyszíve és csirkelába van. Nem csoda, hogy a fiai falak mögé rejtőznek.

A hős azonban nem rejtőzött el Rézszínű és szénfekete lemezekkel borított vértben lovagolt ki a kapun egy fehér csatamén hátán, amelynek rózsaszín és fehér csíkos páncélja remekül illett a válláról lobogó selyemköpönyeghez. Szintén rózsaszínben és fehérben tündöklő lándzsája tizennégy láb hosszú volt, a haját pedig úgy fésülte és lakkozta, hogy két nagy kosszarvat formált a feje két oldalán. Fel-alá lovagolt a sokszínű téglafal tövében, az ostromlóknak kiáltozott, hogy válasszanak bajnokot maguk közül, aki párbajban hajlandó összemérni vele az erejét.

A vérlovagjai annyira égtek a vágától, hogy megküzdjenek vele, hogy majdnem öltre mentek.

- Véreim a véreimből! - nyugtatgatta őket Dany. - A ti helyetek itt van mellettem. Ez az ember nem egyéb zümmögő légnél. Ne törődjete velem, rövidesen elmegy! - Aggo, Jhogo és Rakharo bátor harcosok voltak, de fiatalok és túl értékesek, nem merte kockáztatni életüket. Ők tartották össze a khalasarját, és ők voltak a legjobb felderítői is.

- Ezt bölcsen tetted - mondta Ser Jorah, ahogy a lány pavilonja előtt álltak a lovast figyelve. - Hadd vágatsson az a bolond ide-oda, míg le nem sántul a lova! Nem okoz nekünk semmi kárt.

- De okoz - szólalt meg Fehérszakáll Arstan. - A háborúk megnyeréséhez nemcsak kardok és lándzsák kellene, ser. Összecsaphat két egyforma erejű sereg, de az egyik megtörik és elmenekül, míg a másik megállja a helyét. Ez a hős bátorságot csepegtet a sajátjai szívébe, a mi katonáinkban pedig a kétely magjait veti el.

Ser Jorah horkantott.

- És ha a mi bajnokunk veszít, az milyen magot vet el?

- Aki fél a csatától, nem arat győzelmeket, ser.

- Nem csatáról van szó. Meereen kapuja akkor sem nyílik meg, ha az a bolond meghal. Miért kockáztassunk egy életet a semmiért?

- Én azt mondom, becsületből.

- Eleget hallottam! - Danynek a rengeteg öt nyomasztó gond mellé nem volt szüksége még kettejük civakodására is. Meereen sokkal nagyobb veszélyeket rejtett, mint egy sértéseket ordító rózsaszín-fehér hős, és nem hagyhatta magát megzavarni. A serege Yunkai óta több mint nyolcvanezer főt számlált, de még a negyedrészüik sem volt katona. A többi... Ser Jorah két lábon járó szájaknak nevezte őket, s ezek a szájak nemsokára éhezni fognak.

Meereen Hatalmas Mesterei visszavonultak Dany elől, learattak mindent, amit tudtak, a maradvékot felgyújtották. A lányt felégetett földek és mérgezett kutak fogadták. Ami még rosszabb volt, a Yunkaiból idevezető parti út minden mérföldoszlopára felszegeztek egy rabszolgagyermeket. A szerencsétlenek még éltek, de kilógott a belük, és egyik karjukat kifeszítették, hogy a Meereen felé vezető utat mutassák. Az előőrsöt vezető Daario megparancsolta, hogy vegyék le a gyerekeket, mielőtt Dany meglátja őket, ám a lány visszavonta a parancsot, amint jelentették neki.

- Látni akarom őket! - mondta. - Látni akarom mindegyiküket, meg akarom számolni őket, és

mindnek az arcába nézek. Emlékezni fogok rájuk.

Mire elérték a folyó mellett a sós parton terpeszkedő Meereent, a számlálás százhatvanháromnál tartott. *Enyém lesz ez a város* - fogadta meg magában Dany még egyszer.

A rózsaszín-fehér hős egy órán keresztül kötekedett az ostromlókkal, kigúnyolta a férfiaságukat, az anyjukat, a feleségeiket és az isteneiket. Meereen védői hangosan biztatták a városfalakról.

- A neve Oznak zo Pahl - mondta Barna Ben Plumm, amikor megérkezett a haditanácsra; zsoldostársai őt választották a Második Fiak új parancsnokául. - Régen a nagybátyja testőre voltam, mielőtt csatlakoztam volna a Második Fiakhoz. A Hatalmas Mesterek kövér férgek gyülekezete! Az asszonyok nem voltak olyan rosszak, bár az életedbe kerülhetett, ha rosszul néztél a nem megfelelőre. Ismertem egy fickót, Scarbnak hívták, ez az Oznak vágta ki a máját. Azt állította, egy hölgy becsületét védelmezi, azt bizony, meg azt, hogy Scarb megerőszkolta a szemével. Hogy lehet megerőszkolni egy leányt a szemekkel, kérdem én? De a nagybátyja a leggazdagabb ember Meereenben, az apja meg a városi őrség parancsnoka, úgyhogy menekülhettem, mint egy patkány, mielőtt velem is végez.

Figyelték, ahogy Oznak zo Pahl leszáll a fehér lóról, kioldja a ruháját, előveszi a férfiaságát, és vizeletének ívét az olajfaliget felé irányítja, ahol Dany aranypavilonja állt az elszenesedett fák között. Még mindig vizelt, amikor Daario Naharis kivont arakkal odalovagolt Danyhez.

- Levágjam azt ott neked, és a szájába tömjem, felség? - Fogai aranyfénnyel csillogtak a kékre festett villás szakáll felett.

- A városát akarom, nem a szálnalmas férfiaságát. - De lassan ő is dühös lett. *Ha továbbra sem teszek vele semmit, a saját embereim is gyávnak fognak tartani.* De kit küldhetett volna? Daarióra éppen akkora szüksége volt, mint a vérlovagjaira. A színpompás tyrosi nélkül nem irányíthatta a Viharvarjakat, akik közül sokan Prendahl na Ghezn és Kopasz Sallor hívei voltak.

A gúnyos zsvaj egyre hangosabbá vált Meereen magas falainak tetején, és a hős példáját követve most már több száz védő vizelt le a mellvédről, hogy kifejezésre juttassák az ostromlók iránt érzett megvetésüket. *Rabszolgákra vizelnek, hogy megmutassák, mily kevésbé tartanak tőlünk* - gondolta Dany. - *Eszükbe sem jutna ilyesmi, ha egy dothraki khalasar állna a kapuik előtt.*

- Erre a kihívásra felelnünk kell - ismételte meg Arstan.

- Felelünk is - mondta Dany, miközben a hős eltette a férfiaságát. - Szólj Erős Belwasnak, hogy szükségem van rá!

A nagydarab, barna eunuch a pavilon árnyékában üldögélt, amikor rátaláltak, éppen hurkát eszegetett. Három hatalmas harapással eltüntette, zsiros kezét megtörölte a nadrágjában, és elküldte Fehérszakáll Arstant a fegyveréért. Az idős fegyverhordozó minden este megfente Belwas arakhját, és bekente fényes, vörös olajjal.

Amikor Fehérszakáll odavitte neki a kardot, Erős Belwas szemügyre vette az élet, felmordult, visszacsúsztotta a pengét a bőrtokjába, és a kardszíjat roppant dereka köré kötötte. Arstan a pajzsát is elhozta. A kerek acéllemezzel nem volt nagyobb egy süteményestálnál, az eunuch a kezében tartotta, nem szíjazta az alkarjára, ahogy Westerosban szokás volt.

- Keress máját és hagymát, Fehérszakáll! - mondta Belwas. - Ne mostanra, utána! Erős Belwas megéhezik az öléstől. - Választ sem várva előcammogott az olajfaligetből, és megindult Oznak zo Pahl felé.

- Miért őt, khaleesi? - kérdezte Rakharo felháborodottan. - Kövér és ostoba!

- Erős Belwas itt volt rabszolga a küzdővermekben. Ha ez az előkelő Oznak veszít egy ilyen szemben, a Hatalmas Mesterek megszegyenülnek, ha pedig győz... hát, sovány dicsőség egy ilyen nemes harcosnak, s Meereen aligha lesz büszke rá. - És Ser Jorah-val, Daarióval, Barna Bennel és a három vérlovaggal ellentétben az eunuch nem vezet katonákat, nem készít haditerveket és nem ad tanácsokat. *Nem csinál mást, csak eszik, henceg és ordít az Arstannal.* Belwas hiányát viselte volna el a legkönnyebben. És legfőbb ideje volt megtudni, miféle védelmezőt küldött neki Illyrio tanácsos.

Az ostromló sereg sorai izgatottan felmorajlottak, amikor a katonák meglátták a város felé

baktató Belwast, Meereen falairól és tornyairól pedig kiáltások és gúnyos kacaj hallatszott. Oznak zo Pahl megint nyeregbe pattant, mereven felszegte a csíkos lándzsát és várt. A ló türelmetlenül rázta a fejét, a homokos talajt kapálta. Bármilyen nagy termetű volt is, az eunuch kicsinek látszott a lóháton feszítő hős mellett.

- Egy lovagias ember most leszállna a nyeregből - jegyezte meg Arstan.

Oznak zo Pahl leeresztette a lándzsáját, és rohamra indult.

Belwas széles terpeszben megállt, egyik kezében az apró, kerek pajzsot tartotta, a másikkal az ívelt, Arstan által oly gonddal ápolat arakh villogott. Nagy, barna hasa és lecsüngő melle a derekára kötött sárga selyemövtől fölfelé fedetlen volt. Szegecses börmellényén kívül nem viselt páncélt, ez pedig olyan képtelenül kicsiny volt, hogy még a mellbimbóit sem takarta el.

- Legalább adnunk kellett volna neki egy sodronyinet! - mondta Dany hirtelen aggódva.

- Az csak lelassítaná - vetette ellen Ser Jorah. - A küzdővermekben sem viselnek páncélt. A csöcselék a vér látványáért megy oda.

A fehér paripa patái felverték a port, Oznak dübörögve vágatott Erős Belwas felé, csíkos köpönyege lobogott mögötte. Egész Meereen hangosan biztatta, ehhez képest az ostromlók hangja gyengének tűnt. A Makulátlanok néma sorokban álltak, megkövült arccal meredtek előre. Mintha magát Belwast is kőből faragták volna ki, ahogy ott állt a ló útjában, apró mellénye széles hátán feszült. Oznak lándzsája pontosan a mellkasa közepére mutatott, fényes acélhegyén megcsillant a napfény. *Fel fogja nyársalni* - gondolta a lány... ám a következő pillanatban az eunuch félrepördült. A lovas egy szempillantás múlva már el is robogott mellette, lassított, megfordult, felemelte a lándzsáját. Belwas meg sem próbált lesújtani rá. A meereeniek még hangosabban ordítottak a falakon.

- Mit csinál? - kérdezte Dany.

- Szórakoztatja a közönséget - felelte Ser Jorah.

Oznak széles körben megkerülte Belwast, majd a ló oldalába mélyesztette a sarkantyúit, és újra rohamozott. Belwas megint kivárt, majd félreugrott, elütötte a lándzsa hegyét. Dany a síkságon át is hallotta az eunuch mély kacaját, ahogy a hős ismét elszárgult mellette.

- Túl hosszú a lándzsa - jegyezte meg Ser Jorah. - Belwasnak nem kell más tennie, csak elkerülnie a hegyét. Ennek a bolondnak meg ahelyett, hogy elegánsan akarja felnyársalni, egyszerűen el kellene taposnia.

Oznak zo Pahl harmadszor is támadásba lendült, és Dany most tisztán látta, hogy elvágat Belwas mellett, ahogy egy westerosi lovag tenné ellenfelével egy tornán, ahelyett hogy őt célozná meg, ahogy a dothrakik gázolják le ellenségüket. A lapos, sík vidék lehetővé tette a támadónak, hogy felgyorsuljon, de az eunuch is könnyebben kikerülte az ormótlan, tizennégy láb hosszú lándzsát.

Meereen rózsaszín-fehér hőse ezúttal megpróbálta megelőzni ellenfelét, és az utolsó pillanatban oldalra kapta a lándzsáját, hogy eltalálja a félreugró Erős Belwast, de az eunuch számított erre, és ahelyett hogy oldalra táncolt volna, lebukott. A lándzsa ártalmatlanul siklott el a feje fölött, és a következő pillanatban Belwas gurult, a borotvaéles arakh pedig ezüstös ívet írt le a levegőben. A ló hangosat nyerített, ahogy a penge a lábába hasított és felbukott, a hős pedig kirepült a nyeregből.

Meereen téglá mellvédjeire hirtelen néma csend borult, s most Dany népe kiáltozott és ujjongott.

Oznak elugrott a lova mellől, és sikerült előrántania a kardját, mielőtt Erős Belwas rávetette magát. Acél csattant acélon, túl gyorsan és ádázul, Dany nem tudta követni a csapásokat. Nem telhetett bele egy tucat szívverés, és Belwas mellkasát elborította a melle alatti vágásból kibugygyanó vér, Oznak zo Pahlnak pedig egy arakh állt ki a kosszarvai közül. Az eunuch kirántotta a pengét, és a hős nyakára mért három iszonyú csapással leválasztotta ellenfele fejét. A magasba emelte, hogy a meereeniek jól láthassák, majd a városkapuk felé hajította. A fej pattant egyet, messzire gurult a homokban.

- Ennyit Meereen hősről! - nevetett Daario.

- Értelmetlen győzelem - figyelmeztette őket Ser Jorah. - Úgy nem vehetjük be Meereent, hogy egyenként megöljük a védőit.

- Nem - helyeselt Dany -, de annak örülök, hogy ezt megöltük.

A védők a falról lőni kezdték Belwast számszerijaikkal, a lövések azonban rövidnek bizonyultak, a vesszők ártalmatlanul csapódtak a homokba. Az eunuch hátat fordított az acélesőnek, letolta a nadrágját, leguggolt és kiürítette a beleit. Oznak csíkos köpönyegével megtörölte magát, majd kifosztotta a hős holttestét, és véget vetett a ló szenvedéseinek, mielőtt visszabaktatott volna az olajfaligetbe.

Az ostromlók harsány üdvívalgásban törtek ki, amint visszaért a táborba. A dothrakik hujjogtak és üvöltöztek, a Makulátlanok pedig a pajzsukhoz verték a lándzsájukat.

- Szép munka - dicsérte meg Ser Jorah az eunuchot, Barna Ben pedig egy hatalmas szilvát dobott neki, és így szólt: - Édes gyümölcs az édes győzelemért!

Még a dothraki szolgálóleányoknak is volt egy-két kedves szavuk hozzá:

- Befonnánk a hajadat, és csengettyűt akasztanánk bele, Erős Belwas - mondta Jhiqui -, de nincs hajad!

- Erős Belwasnak nem kell csilingelő! - Az eunuch egy nagy harapással befalta Barna Ben szilváját, a magot elhajította. - Erős Belwasnak máj és hagyma kell!

- Megkapod - ígérte Dany -, de Erős Belwas megsebesült. - Az eunuch hasát vörösre festette a melle alatti vágásból ömlő vér.

- Semmi. Hagyom, hogy mindenki megvágjon egyszer, mielőtt megölöm. - Véres hasára csapott. - Számold meg a vágásokat, és megtudod, hány embert ölt meg Erős Belwas!

Dany azonban egy hasonló seb miatt vesztette el Khal Drogot, és nem engedte, hogy testőre kezelés nélkül maradjon. Elküldte Missandeit, hogy keresse meg az egyik felszabadított, a gyógyító művészetekben igen járatos ember hírében álló yunkait. Belwas bömbölt és tiltakozott, Dany azonban megszidta és nagy, kopasz csecsemőnek nevezte, míg az végül hagyta, hogy a gyógyító ecettel elállítsa a vérzést, szorosan összevarrja a sebet és tűzborba áztatott vászonkötést tegyen a mellkasára. Dany csak ezután vezette be kapitányait és parancsnokait a pavilonba, hogy meghallgassa a tanácsaikat.

- Kell nekem ez a város - közölte, miután keresztbe vetett lábakkal egy halom párnára ült, sárkányai körülötte. Irri és Jhiqui bort töltöttek mindenkinek. - Az éléskamrák dugig vannak. A piramisok teraszain füge, datolya és olívbogyó terem, a pincékben sózott hal és füstölt hús rejtőzik.

- És arannyal, ezüsttel meg drágakövekkel teli kövér ládák - emlékeztette őket Daario. -Ne fedlezzünk meg a drágakövekről sem!

- Megnéztem a szárazföld felé néző falakat, de nem találtam rajtuk gyenge pontot - mondta Ser Jorah Mormont. - Idővel beáthatunk az egyik torony alá, és rést üthetünk, de mit eszünk, míg ásunk? Készleteink jóformán elfogytak.

- Nincs gyenge pont a szárazföld felőli falakon? - kérdezte Dany. Meereen köves és homokos földnyelvre épült ott, ahol a lassú, barna Skahazadhan a Rabszolga-öbölbe ömlik. A város északi fala a folyó mentén húzódott, a nyugati az öböl partján állt. - Ez azt jelenti, hogy a folyóról vagy a tengerről megtámadhatjuk?

- Három hajóval? Megvizsgálthatjuk Groleo kapitánnyal a folyó menti falat, de ha nincs leomlófélben, akkor az csak egy nedvesebb módja a halálnak.

- Mi volna, ha ostromtornyokat építenénk? A bátyám, Viserys mesélt ilyesmiről, tudom, hogy meg lehet építeni őket.

- Fából, felség - mondta Ser Jorah. - A rabszolgatartók minden fát elégettek húszmérföldes távolságon belül. Fa nélkül nem lesznek ostromgépeink, amik bezúzhatják a falakat, létráink, amelyekkel átmászhatunk rajtuk, sem ostromtornyunk, teknősbékánk vagy faltörő kosunk. Igaz, fejszékkel is megrohmozhatjuk a kapukat, de...

- Láttad azokat a bronzfejeket a kapu fölött? - kérdezte Barna Ben Plumm. - Egy sor hárpiafej tátott szájjal? A meereeniek forró olajat tudnak kilőni azokból a szájakból, és a fejszéseitek állva

megsülnek.

Daario Naharis Szürke Féregre mosolygott.

- Talán a Makulátlanoknak kellene kezelniük a fejszéket. Úgy hallottam, a forró olaj nem egyéb nektek, mint meleg fürdő.

- Ez nem igaz. - Szürke Féreg nem viszonzta a mosolyt. - Ezek nem érzik a forróságot, ahogy az emberek, de az ilyen olaj vakít és öl. A Makulátlanok azonban a haláltól sem félnek. Adj *ezeknek* kosokat, és betörjük a kapukat, vagy ott halunk meg!

- Meghálnátok - mondta Barna Ben. Amikor Yunkaiban átvette a parancsnokságot a Második Fiak felett, azt állította, száz csata veteránja. „Bár nem állítom, hogy mindegyikben bátran küzdöttem. Vannak öreg zsoldosok és bátor zsoldosok, de öreg és bátor zsoldosok nincsenek.” A lány tudta, igaza van.

Dany felsóhajtott.

- Nem dobok el Makulátlan életeket, Szürke Féreg. Talán ki tudjuk éheztetni a várost.

Ser Jorah szomorúan nézett rá.

- Mi sokkal előbb fogunk éhezni, mint ők, felség. Itt nincs élelem, sem takarmány az öszvéreinknek és a lovainknak. Ez a folyóvíz sem tetszik nekem. A meereeniei a Skahazadhanba szarnak, az ivóvizüket mély kutakból húzzák fel. Már jelentettek is megbetegedéseket a táborból: lázat, barnalábat és három vérhast. Ha maradunk, még több lesz belőlük. A rabszolgák nagyon gyengék a meneteléstől.

- Szabadok - javította ki Dany. - Többé már nem rabszolgák.

- Rabszolgák vagy szabadok, éhesek és rövidesen betegek lesznek. A város jobban el van látva, mint mi, és kiegészíthetik a készleteiket a víz felől. A három hajó nem elég, hogy elzárja őket a folyótól és a tengertől is.

- Akkor mit javasolsz, Ser Jorah?

- Nem fog tetszeni.

- Azért hallani akarom.

- Ahogy óhajtod. Azt mondom, hagyd ezt a várost! Nem szabadíthatod fel a világ összes rabszolgáját, khaleesi. A te háborúd Westeroson vár téged.

- Nem feledkeztem meg Westerosról. - Dany néha álmodott a legendás, még sosem látott földről. - Ám ha hagyom, hogy Meereen téglafalai ilyen könnyedén elijesszenek, hogy veszem be valaha is Westeros hatalmas kővárait?

- Ahogy Aegon tette - felelte Ser Jorah. - Tűzzel. Mire elérjük a Hét Királyságot, a sárkányaid felnőnek. Lesznek ostromgépeink meg ostromtornyaink is, ami itt hiányzik... de a Hosszú Nyár Földjén át vezető út hosszú és fáradtságos, ismeretlen veszélyek leselkedhetnek ránk. Azért álltál meg Astaporban, hogy hadsereget vásárolj, nem azért, hogy háborút kezdj. Tartsd meg a lándzsádat és kardjaidat a Hét Királyságnak, királynőm! Hagyd meg Meereent a meereenieieknek, és vonulj tovább nyugatra, Pentos felé.

- Legyőzöttként? - kérdezte Dany haragosan.

- Ha a gyávák nagy falak mögé rejtőznek, ők a legyőzöttek, khaleesi! - szólalt meg Ko Jhogo. A többi vérlovagja is hasonló véleményen volt.

- Vér a véreből! - mondta Rakharo. - Ha a gyávák elbújnak, és elégetik az élelmet meg a takarmányt, a nagy khaloknak bátrabb ellenfél után kell nézniük. Ez tudott.

- Ez tudott - bólintott Jhiqui, miközben töltött.

- Én nem tudom. - Dany nagyon sokat adott Ser Jorah tanácsaira, de az, hogy érintetlenül hagyja Meereent, túl sok volt neki. Nem feledkezhetett meg az oszlopokra szegezett gyermekekről, akiknek a madarak tépték a belét és vézna karjuk a part menti útra mutatott. - Ser Jorah, azt mondom, nincs élelmünk. Ha nyugatra vonulok, hogy tudom majd etetni felszabadított katonáimat?

- Nem etetheted. Sajnálom, khaleesi. Vagy ellátják magukat, vagy éhezni fognak. Sokan és még többen elhullanak majd az úton, igen. Kegyetlen dolog, de nem menthetjük meg őket. Mészze magunk mögött kell hagynunk ezt a felperzselt földet.

Dany útját holttestek jelezték, amikor átkelt a vörös pusztaságon. Soha többé nem akart ilyet látni.

- Nem! - közölte. - Nem vezetem a népemet a halálba! - *A gyermekeimet.* - Kell lennie valami útnak befelé!

- Én tudok egy utat. - Barna Ben Plumm megsimogatta fehérrel tarkított szürke szakállát. - Csatornák.

- Csatornák? Ezt hogy érted?

- Nagy téglacsatornák vezetnek a város mocskát a Skahazadhanba. Ott néhányan talán bejuthatnak. Én is így menekültem el Meereenből, miután Scarb elveszítette a fejét. - Barna Ben elfintorodott. - A szagot sohasem felejttem el. Néha álmodok is róla.

Ser Jorah kételkedve fogadta az ötletet.

- Úgy látom, ott könnyebb kijönni, mint bemenni. Azt mondd, ezek a csatornák a folyóba ömlenek. Ez azt jelenti, hogy a szájuk jóval a falak alatt van.

- És vasrácsok zárják le - ismerte el Barna Ben -, bár néhányat már megevett a rozsdá, különben belefutott volna a szarba. Ha bejutottunk, hosszú, undorító út vezet egy koromsötét téglalabirintuson keresztül, ahol az ember örökre eltévedhet. A mocsok mindig legalább derékig ér, és a falon látható foltokból ítélve a fejünk fölé is emelkedhet. Vannak lent élőlények is. A legnagyobb patkányok, amiket valaha láttam, és még rosszabbak. Ocsmány.

Daario Naharis felnevetett.

- Olyan ocsmányok, mint te magad voltál, amikor kivergődtél onnét? Ha bárki is olyan bolond volna, hogy megpróbálja ezt, Meereen összes lakója azonnal megérezné a szagát, amikor kibukkan!

Barna Ben vállat vont.

- Ófelsége azt kérdezte, van-e út befelé, én pedig elmondtam neki... de Ben Plumm nem megy le még egyszer azokba a csatornába, még a Hét Királyság összes aranyáért sem! Ha más meg akarja próbálni, egészségére!

Aggo, Jhogo és Szürke Féreg mind egyszerre próbáltak beszélni, Dany azonban felemelte a kezét, és csendet intett.

- Ezek a csatornák nem hangzanak valami ígéretesen. - Tudta, hogy Szürke Féreg levezetné a Makulátlanjait, ha megparancsolná neki, s a vérlovagjai is megtennék. De egyikük sem volt alkalmas a feladatra. A dothrakik lovasok voltak, a Makulátlanok ereje pedig a harctéri fegyelemben rejlett. *Elküldhetem-e az embereimet a sötét halálba a siker ily csekély reményével?* - Ezen még gondolkodnom kell. Térjetekek vissza a szolgálati helyetekre!

A kapitányai meghajoltak, magára hagyták a sárkányaival és a szolgálóleányokkal. Mielőtt azonban Barna Ben távozhatott volna, Viserion kitérte halovány szárnyait, és lustán a fejére röp-pent. Az egyik szárnya képen törölte a zsoldost. A fehér sárkány ügyetlenül szállt le rá, egyik lábával a fején, a másikkal a vállán, rikoltott egyet, majd ismét elrugaszkodott.

- Tetszel neki, Ben - mondta Dany.

- Nem is csoda! - nevetett Barna Ben. - Tudod, bennem is van egy kis sárkányvér.

- Benned? - Dany meglepődött. Plumm a szabadcsapatok tagja volt, barátságos korcs. Széles, barna képpel bírt, törött orral, szürke, gyapjas hajjal, dothraki anyja pedig nagy, sötét, mandulavágású szemeket hagyott rá. Állítása szerint részben braavosi, részben nyár-szigeti, részben ibbeni, részben qohori, részben dothraki, részben dorne-i és részben westerosi volt, de a Targaryen-vérről a lány most hallott először. Fürkész tekintettel végigmérte, és így szólt:

- Ez meg hogy lehet?

- Hát - felelte Barna Ben -, volt egy Plumm a Napnyugati Királyságokban, aki egy sárkányhercegnőt vett feleségül. A nagymamám mesélte a történetet. Ez a fickó Aegon király idejében élt.

- Melyik Aegon királyéban? - kérdezte Dany. - Westeroson öt Aegon király uralkodott. - A bátyja fia lett volna a hatodik, a Bitorló emberei azonban a falhoz csapták a fejét.

- Tényleg öt? Na, ez jó kis kavargás! Sajnos nem tudok számot mondani neked, királynóm.

Ez a Plumm viszont nagyúr volt, a maga idejében híres fickó lehetett, akiről az egész ország beszélt. A helyzet az, már ha kérhetem felséges bocsánatodat, hogy hat láb hosszú micsodája volt.

A három csengettyű megszólalt Dany hajában, ahogy nevetni kezdett.

- Nem hüvelyket akartál mondani?

- Lábat - közölte határozottan Barna Ben. - Ha hüvelyk lett volna, ki beszélne róla, nem igaz?

Felség.

Dany úgy vihogott, mint egy kislány.

- És mit mondott a nagyanyád, ő személyesen látta ezt a szörnyeteget?

- Ezt nem mondta a vénasszony. Ő félig ibbeni és félig qohori volt, sohasem járt Westeroson, biztosan a nagyapámtól hallotta. Őt valami dothraki ölte meg, mielőtt megszülettem volna.

- És a nagyapád honnét tudott erről?

- Gondolom, valami dajkamese lehetett - rántotta meg a vállát Barna Ben. - Attól tartok, ennyit tudok Számnélküli Aegonról meg a vén Lord Plumm roppant férfiasságáról. Jobb lesz, ha a Fiaim után nézek.

- Tedd azt! - bólintott Dany.

Miután Barna Ben elment, Dany hátradőlt a párnákon.

- Ha nagyobb lennél - fordult Drogonhoz és megvakarta a szarvai közt -, átrepülnék a hátadon a falak fölött, és salakká olvasztanám azt a háрпиát. - De tudta, hogy még évek kellene hozzá, hogy a sárkányain lovagolni lehessen. *Ha elég nagyok lesznek, ki fogja megülni őket? A sárkánynak három feje van, de nekem csak egy.* Daarióra gondolt. Ha volt valaha is férfi, aki a szemével meg tudott erőszakolni egy asszonyt...

Igaz, ami igaz, ő is éppen úgy vétkes volt. Dany gyakran azon kapta magát, hogy lopva a tyroshira pillant, amikor a kapitányai tanácskozásra gyűltek össze, és éjszakánként néha eszébe jutott, hogy csillog az aranyfoga, amikor mosolyog. *A foga és a szeme. A fényes, kék szeme. A Yunkaiból idevezető úton Daario minden este hozott neki egy virágot vagy egy ágacsokát, amikor jelentést tett... azt mondta, azért, hogy segítsen neki megismerni a vidéket. Darázsfüzet, alkonyi rózsát, vadmentát, hölgyselymet, lándzsalevelet, rekettyét, tuskés imolát, hárpia aranyát... a gyermekek látványától is meg akart kímélni.* Nem kellett volna, de jót akart vele. Daario Naharis megnevettette, Ser Jorah soha.

Dany megpróbálta elképzelni, milyen lenne, ha engedné Daariónak, hogy megcsókolja, ahogy Jorah megcsókolta ott a hajón. A gondolat egyszerre volt zavaró és izgató. *Túl nagy a kockázat.* A tyroshi zsoldos nem volt jó ember, nem kellett senki, hogy erre felhívja a figyelmét. A mosoly és a tréfák mögött megbúvó ember veszélyes volt, sőt kegyetlen. Sallor és Prendahl egy reggel még a társaiként ébredtek, s ő még aznap este elhozta neki a fejüket. Khal Drogo is tudott kegyetlen lenni, és nem élt még nála veszélyesebb ember, ennek ellenére meg tudta szeretni. *Vajon tudnám-e szeretni Daariót? Mit jelentene, ha az ágyamba fogadnám? Attól ő is a sárkány egyik fejévé válna?* Ser Jorah nagyon dühös lenne, tudta jól, de éppen ő mondta neki, hogy két férjet kelle-ne maga mellé vennie. *Talán férjül kellene vennem mindkettőjüket, és el lenne intézve a dolog.*

Ezek azonban ostoba gondolatok voltak. Egy elfoglalandó város feküdt előtte, és azzal, hogy egy zsoldos csókjairól meg fényes kék szeméről álmodozik, nem jut közelebb Meereen falainak lerombolásához. *A sárkány vére vagyok* - emlékeztette magát. A gondolatai egy helyben keringtek, mint a saját farkát kergető patkány, és hirtelen nem bírta tovább elviselni a pavilon zártságát. *Érezni akarom a szelet az arcomon, érezni akarom a tenger szagát.*

- Missandei! - szólította a lányt. - Nyergeltesd fel az ezüstömet! És a saját lovadat is!

A kis titkár meghajolt.

- Ahogy felséged parancsolja. Hívjam a vérlovagjaidat, hogy elkísérjenek?

- Arstant visszük. Nem akarom elhagyni a tábort. - A gyermekei között nem akadt ellensége, az öreg fegyverhordozó pedig nem beszél annyit, mint Belwas tenné, és nem néz rá úgy, mint Daario.

Az égett olajfaliget, ahol a pavilonját felállította, a tenger mellett volt, a dothrakik és a Maku-látlanok táborá közt. Miután a lovakat felnyergelték, Dany és két kísérője nekivágott a partnak, a

várossal ellenkező irányban. Még így is érezte azonban a gúnyos Meereent a háta mögött, és amikor hátranézett a válla fölött, ott állt a város, a délutáni nap fénye megcsillant a Nagy Piramis tetején álló bronzhárpían. A falak mögött a rabszolgatartók nemsokára hátradőlnek díszes szegélyű tokarjukban, hogy bárányt, olívbogyót, még meg nem született kutyakölyköt, mézes pelét és más ínycségeket lakmározzanak, miközben az ő gyermekei idekint éheznek. Hirtelen heves harag fogta el. *Legyőzlek benneteket* - fogadta meg.

Ahogy ellovagoltak az eunuchok táborát körülvevő karók és árkok mellett, Dany hallotta, hogy Szürke Féreg és őrmesterei az egyik századot éppen a pajzs-, kard- és lándzsagyakorlatokon hajszoják keresztül. Egy másik század a tengerben fürdött egy szál fehér ágyékkötőben. Azt már korábban megfigyelte, hogy az eunuchok nagyon tiszták. A zsoldosok közül sokan úgy büzlöttek, mintha azóta nem fürödtek és nem öltöztek volna át, hogy az apja elvesztette a Vastrónust, a Makulátlanok azonban minden este megfürödtek még akkor is, ha egész nap meneteltek. Ha nem volt víz, dothraki szokás szerint homokkal dörzsölték le magukat.

Az eunuchok letérdeltek, ahogy elhaladt előttük, öklüket a mellkasukra szorították. Dany viszonozta a tisztelgést. Közeledett a dagály, ezüstje lábainál habos hullámok törtek meg. Láta a tengeren horgonyzó hajóit. A *Balerion* volt hozzá a legközelebb, a nagy kereskedőhajó, amelyet egykor *Saduleonnak* hívtak, feltekert vitorlákkal. Kicsit távolabb a *Meraxes* és a *Vhagar* - azelőtt *Joso Tréfája* és *Nyári Nap* - himbálózta. Igazság szerint nem az ő hajói voltak, hanem Illyrio tanácsosé, ő mégis gondolkodás nélkül új nevet adott nekik, sárkányneveket, sőt többet: Valyriában a Végzet előtt *Balerion*, *Meraxes* és *Vhagar* istenek voltak.

A karók, árkok, gyakorlatozó és tisztálkodó eunuchok birodalmától délre a felszabadítottak jóval zajosabb és kaotikusabb tábora állt. Dany amennyire csak tudta, felfegyverezte az egykori rabszolgákat a Yunkaiban és Astaporban zsákmányolt fegyverekkel, Ser Jorah pedig négy nagy századot szervezett a hadra fogható férfiakból, itt mégsem gyakorlatozott senki. Ellovagoltak egy uszadék fából rakott tábortűz mellett; vagy százan gyűltek köré, egy ló tetemét sütögették éppen. Dany érezte a hús illatát és hallotta a zsír sístergését, ahogy a lovat forgatták a tűz fölött, a látvány azonban inkább kétségbe ejtette.

A lovaik mögött gyermekek szaladtak, ugrándoztak és nevetgéltek. Tisztelgés helyett mindenfelől kiáltások fogadták, számtalan nyelven. Volt, aki „Anyának” szólította, mások adományért vagy segítségért könyörögtek. Néhányan furcsa istenekhez imádkoztak, hogy óvják meg őt, megint mások tőle kértek áldást inkább. A lány rájuk mosolygott, jobbra-balra forgolódott, megérintette a feléje nyújtott kezeket, hagyta, hogy a térdeplők megfogják a kengyelét vagy a lábát. A felszabadított rabszolgák közül sokan hitték, hogy érintése jó szerencsét hoz. *Hadd érintsenek meg, ha ez bátorságot önt beléjük* - gondolta. - *Kemény megpróbáltatások várnak még rájuk...*

Megállt, hogy néhány szót váltson egy terhes asszonnyal, aki azt szerette volna, ha a Sárkányok Anyja ad nevet a gyermekének, amikor valaki megragadta a bal csuklóját. Odafordult, egy magas, rongyos, borotvált fejű, napégette férfit látott maga mellett.

- Ne ilyen erősen... - kezdte, ám mielőtt befejezhetné volna a mondatot, a férfi egyszerűen lerántotta a nyeregből. A talaj feléje rohant, az ütközés minden levegőt kiszorított a tüdejéből. Az ezüst felnyerített és hátrálni kezdett. Dany kábán az oldalára fordult, felkönyökölt...

...és meglátta a kardot.

- Itt van hát az aljas szuka! - mordult fel a fickó. - Tudtam, hogy egy napon eljössz megcsókolgatni a lábadat! - A feje sima volt, mint egy dinnye, vörös orra hámlott, de Dany felismerte a hangot és a halványzöld szemet. - Először is levágom a csöcseidet! - A lány homályosan érzékelte, hogy Missandei segítségért kiált. Az egyik felszabadított férfi megmozdult, de alig tett egy lépést, a kard megvillant, ő pedig véres arccal térdre rogyott. Mero megtörülte a pengét a nadrágján. - Ki a következő?

- Én! - Fehérszakáll Arstan leugrott a lováról, és megállt Dany fölött. A sós szél felborzolta hófehér haját, két keze erősen markolta a keményfa botot.

- Nagyapó! - vigyorgott Mero. - Fuss el, mielőtt kettétöröm a botodat és feldugom...

Az öregember támadást színlelt a bot egyik végével, majd hirtelen visszarántotta, és lesújtott a

másikkal, gyorsabban, mint Dany hitte volna. A Titán Fattya hátratántorodott a sekély vízben, vért meg törött fogakat köpött szétroncsolt szájából. Fehérszakáll Dany elé lépett. Mero az arca felé suhintott, az öregember azonban egy macska fürgeségével hátraugrott. A bot telibe találta Mero bordáit, a férfi megingott. Arstan egy csobbanással oldalra szökkent, háritott egy csapást, félretáncolt egy másik elől, a harmadikat még lendítés közben megállította. A küzdők olyan gyorsan mozogtak, hogy a lány alig tudta követni a szemével. Missandei éppen talpra állította, mikor meghallotta a reccsenést. Először azt hitte, Arstan botja tört ketté, de aztán meglátta a Mero lába szárából kimeredő csont fűrészkes végét. A Titán Fattya zuhanás közben előrevetette magát, és kardja hegyével az öregember mellkasát vette célba. Fehérszakáll szinte megvetően söpörte félre a pengét, és botjának másik végével lesújtott a hatalmas zsoldosvezér halántékára. Mero elterült, a szájából vér buggyant, a hullámok átcsaptak fölötte. Egy pillanattal később a felszabadított rabszolgák hulláma sodorta el. A kések, kövek és haragos öklök örjögve emelkedtek és zuhantak körülötte.

Dany undorral elfordult. Most jobban félt, mint amikor történt az egész. *Meg akart ölni.*

- Felség! - Arstan letérdelt elé. - Öregember vagyok, és szégyenben maradtam. Nem lett volna szabad olyan közel férkőznie hozzád, hogy megragadhasson. Hanyag voltam. Szakáll és haj nélkül nem ismertem rá.

- Ahogyan én sem. - Dany vett egy mély levegőt, hogy megállítsa a reszketését. *Ellenség mindenütt.* - Vigyél vissza a sátramba! Kérlek.

Mire Mormont visszatért, már fűszeres bort kortyolt az oroszlánbőrbe burkolózva.

- Megvizsgáltam a folyó felőli falat - kezdte Ser Jorah. - Néhány lábbal magasabb a többinél, és éppoly erős. A meereenieknél egy tucat gyújtóhajójuk horgonyoz a mellvéd alatt...

- Figyelmeztetned kellett volna, hogy a Titán Fattya megszökött! - szakította félbe Dany.

A lovag összevonta a szemöldökét.

- Nem láttam szükségét, hogy megijesszelek, felség. Jutalmat ajánlottam a fejéért...

- Akkor add Fehérszakállnak! Mero egészen Yunkai óta itt volt velünk. Leborotválta a fejét, elvegyült a felszabadítottak között, és csak az alkalomra várt, hogy bosszút állhasson. Arstan végzett vele.

Ser Jorah merően az öregemberre nézett.

- Egy fegyverhordozó megölte Braavosi Merót egy bottal, így állunk?

- Egy bottal - bólintott Dany. - De többé nem fegyverhordozó. Ser Jorah, az a kívánságom, hogy Arstan lovaggá üttessék!

- Nem!

A határozott elutasítás önmagában is elég meglepő volt, hát még hogy egyszerre érkezett mindkét férfitől.

Ser Jorah kivonta a kardját.

- A Titán Fattya ronda egy alak volt. És értett az öléshez. Ki vagy te, öregember?

- Jobb lovag, mint te, ser - felelte Arstan hidegen.

Lovag? Dany összezavarodott.

- Azt mondtad, fegyverhordozó vagy!

- Az is voltam, felség. - Arstan fél térdre ereszkedett. - Ifjúkoromban Lord Swann apródja voltam, Illyrio tanácsos rendelkezésére pedig Erős Belwast is szolgáltam. A kettő között eltelt évek során azonban lovag voltam Westeroson. Nem hazudtam neked, királynóm, ám vannak igazságok, amiket elhallgattam. Ezért és összes többi vétkemért csak bocsánatodat kérhetem.

- Milyen igazságokat hallgattál el? - Danynek egyáltalán nem tetszett a dolog. - Mondd el! Most rögtön!

A férfi lehajtotta a fejét.

- Qarthban, amikor a nevedet kérdezted, azt feleltem, Arstannak hívnak. Ez igaz volt. Sokan neveztek így, míg Belwas és én kelet felé tartottunk, hogy megtaláljunk téged. De nem ez a valódi nevem.

Dany inkább zavarodott volt, mint dühös. *Becsapott, ahogy Jorah előre figyelmeztetett, most*

viszont megmentette az életemet.

Ser Jorah elvörösödött.

- Mero leborotválta a szakállát, te viszont növesztetted egyet, nem igaz? Nem csoda, hogy olyan rohadtul ismerősnek tűntél...

- Te ismered őt? - kérdezte Dany a száműzött lovagot, most már teljesen összezavarodva.

- Talán egy tucatszor láttam... legtöbbször messziről, ahogy ott állt a testvéreivel vagy egy tornán lovagolt. De a Hét Királyságban mindenki ismerte Bátor Barristant. - A kardja hegyét az öregember nyakának szegezte. - Khaleesi, aki előtted térdel, nem más, mint Ser Barristan Selmy, a Királyi Testőrség parancsnoka, aki elárulta a házadat, hogy Robert Baratheont, a Bitorlót szolgálja!

Az öreg lovagnak arcizma sem rezdült.

- A holló mondja a varjúnak, hogy fekete, és te beszélsz árulásról!

- Miért jöttél ide? - szegezte neki a kérdést Dany. - Ha Robert küldött, hogy végezz velem, miért mentetted meg az életemet? - *A Bitorlót szolgálta. Elárulta Rhaegar emlékét, és hagyta, hogy Viserys száműzetésben éljen és ott is haljon meg. De ha a halálat akarná, csak félre kellett volna állnia...* - A teljes igazságot akarom hallani, lovagi becsületedre! A Bitorlót szolgálod vagy engem?

- A tiéd vagyok, ha elfogadsz. - Ser Barristan szemében könnyek csillantak. - Elfogadtam a kegyelmét, igen. Szolgáltam őt a Királyi Testőrségben és a tanácsban. Szolgáltam a Királyölővel és másokkal, majdnem olyan rosszakkal, bemocskolták a fehér palástot, amit én is viseltem. Erre nincs bocsánat. Szégyellem bevallani, de talán még mindig Királyvárban szolgálok, ha a Vastrónuson ülő hitvány kölyök nem lök félre. Amikor azonban elvette a palástot, amit maga a Fehér Bika terített a vállamra és ugyanazon a napon gyilkosokat küldött utánam, mintha a hályogot tépté volna le a szememről. Abban a pillanatban tudtam, hogy meg kell találnom igaz királyomat, hogy őt szolgálva halhassak meg...

- Ezt a kívánságodat teljesíthetem - szólalt meg Ser Jorah sötéten.

- Csend! - csattant fel Dany. - Végig akarom hallgatni!

- Lehet, hogy árulóként halált érdemelek - folytatta Ser Barristan -, de ha így van, nem vagyok egyedül. Mielőtt elfogadtam Robert kegyelmét, harcoltam ellene a Három Folyónál. Abban a csatában te a másik oldalon álltál, nem igaz, Mormont? - Meg sem várta a választ. - Felség, sajnálom, hogy félrevezettelek téged, de csak így akadályozhattuk meg, hogy a Lannisterek tudomást szerezzenek arról, hogy csatlakoztam hozzád. Figyelnek téged, ahogy a fivéredet is figyelték. Lord Varys éveken át Viserys minden lépését jelentette. Száz ilyen jelentést hallottam, míg a Kistanácsban ültem. Attól a naptól kezdve, hogy feleségül mentél Khal Drogohoz, melletted is áll egy besúgó, aki eladja a titkaidat, aranyért és ígéretekért suttog a Pók fülébe!

Nem azt akarja ezzel mondani...

- Tévedsz! - Dany Jorah Mormontra pillantott. - Mondd meg neki, hogy téved! Nincs besúgó. Ser Jorah, mondd meg neki! Együtt keltünk át a dothraki tengeren és a vörös pusztaságon is... - A szíve vadul vert, ahogy egy ketrebe zárt madár csapkod. - Mondd meg neki, Jorah! Mondd meg neki, hogy téved!

- A Mások vigyenek el, Selmy! - Ser Jorah a szőnyegre dobta a kardját. - Khaleesi, csak kezdetben volt így, mielőtt megismertelek volna... mielőtt beléd szerettem...

- Ki ne mondd ezt a szót! - Dany hátrálni kezdett előle. - Hogy tehetted ilyet? Mit ígért neked a Bitorló? Aranyat, aranyat ígért? - A Halhatatlanok azt mondták, még kétszer árulják el, egyszer aranyért, egyszer szerelemért. - Mondd meg, mit ígértek neked!

- Varys azt mondta... hogy hazamehetek. - A lovag lehajtotta a fejét.

De hiszen én is haza akartalak vinni! A sárkányai megéreztek a haragját. Viserion felüvöltött, az orrikaiból szürke füst lövellt, Drogon fekete szárnyai felkavarták a levegőt, Rhaegal a nyakát tekergette és lángot böffentett fel. *Ki kellene mondanom a szót, elégetnem mindkettőjüket.* Hát nincs senki, akiben megbízhat, aki vigyáz rá?

- Westeroson minden lovag ilyen hamis, mint ti ketten? Kifelé, mielőtt a sárkányaim megsüt-

nek benneteket! Vajon milyen szaga van az égett árulónak? Olyan undorító, mint Barna Ben csatornái? Menjetek!

Ser Barristan lassan és mereven felállt. Most először látszott rajta valódi kora.

- Hová menjünk, felség?

- A pokolba, Robertet szolgálni! - Dany forró könnyeket érzett az arcán. Drogon visított, ideoda csapkodott a farkával. - A Mások vigyenek el mindkettőtöket! - *Menjetek, menjetek el örökre, mind a ketten, ha még egyszer a szemem elé kerültök, levágatom az áruló fejeteket!* De nem tudta kimondani a szavakat. *Elárultak engem. De megmentettek. De hazudtak.* - Menjetek... - *A medvém, az én vad, erős medvém, mi lesz velem nélküle! És az öregember, a bátyám barátja nélkül?* - Menjetek... menjetek... - Hová?

És akkor már tudta a választ.

TYRION

Tyrion sötétben öltözött fel, miközben a felesége lágy szuszogását hallgatta közös ágyuk felől. Álmodik, gondolta, amikor Sansa halkan mormolt valamit - talán egy nevet, de nem értette rendesen -, és az oldalára fordult. Mint férj és feleség közös hitvesi ágyban aludtak, de ez volt minden. *Még a könnyeit is megtartja magának.*

Szenvedésre és haragra számított, amikor közölte vele a bátyja halálhírét, Sansa arca azonban olyan merev maradt, hogy Tyrion egy pillanatra azt hitte, nem értette meg. Csak később, egy vas-tag tölgyfa ajtó túoldaláról hallotta zokogni. Arra gondolt akkor, hogy odamegy hozzá, megpróbálja tőle telhetően megvigasztalni. *Nem* - jutott eszébe - *nem fog kérni egy Lannister vigasztaló szavaiból.* Annyit tehetett csupán, hogy megóvta a lányt a Vörös Nász csúf részleteitől, amelyek lassanként megérkeztek az Ikrekből. Sansának nem kell tudnia róla, hogyan csonkították meg és darabolták fel a fivére holttestét, sem arról, hogy az anyja meztelen tetemét, kegyetlen gúnyt űzve a Tully-ház temetkezési szokásaiból, a Zöld Ágba hajították. A legutolsó dolog, amire a lánynak szüksége volt, még több olaj rémálmai tüzére.

Ez sem volt elég azonban. A vállára terítette köpönyegét, esküvel fogadta, hogy megvédelmezi, de ez éppen olyan barbár tréfa volt, mint a korona, amit a Freyek Robb Stark rémfarkasának a fejére helyeztek, miután odavarrták a fiú megcsonkított testéhez. Ezt Sansa is tudta. Ahogy ránézett, ahogy bemászott az ágyukba... ha vele volt, egy pillanatra sem tudott megfélemleni róla, ki ő és mi ő. Ahogy Sansa sem. Éjszakánként még mindig eljárt az Istenerdőbe imádkozni, és Tyrion azon tűnődött, vajon nem az ő haláláért imádkozik-e. Elveszítette az otthonát, a helyét a világban, mindenkit, akit valaha szeretett vagy akiben valaha is megbízott. *Közeleg a tél* - figyelmeztetett a Starkok jelmondata, és a bosszú el is hozta nekik. *A Lannister-ház számára forró nyár uralkodik. Akkor én miért fázom mégis ennyire?*

Felhúzta a csizmáját, rögzítette a köpönyegét egy oroszlánfejes csattal, és kisurrant a fáklya-fényes folyosóra. Annyit legalább a házassága javára lehetett írni, hogy megszökhetett Maegor Erődjéből. Most, hogy saját felesége és háztartása lett, nemes atyja beleegyezett, hogy megfelelőbb elhelyezést nyerjen, és Lord Gyles egyik pillanatról a másikra azt vette észre, hogy kiebrudalták a Konyhatorony tetején lévő tágas lakosztályaiból. Pompás helyiségek voltak: hatalmas hálóterem, kielégítő toronyszoba tartozott hozzájuk, azonkívül fürdő és öltözőszoba a feleségének és kisebb szobák Podnak meg Sansa szolgálóleányainak. Még Bronn lépcső melletti cellájának is volt ablaka. *Hát, inkább lőrés, de azért valami fény csak behatol rajta.* Igaz, a kastély főkonyhája ott volt az udvar másik felén, de Tyrion még az ezzel járó illatokat és zajokat is összehasonlíthatatlanul elviselhetőbbnek érezte annál, mint hogy Maegorban lakjon a nővérével. Minél ritkábban látja Cerseit, valószínűleg annál boldogabb lesz.

Elhaladóban Brella cellája előtt Tyrion hallotta a szolgáló horkolását. Shae panaszkodott miatta, de ez elég alacsony árnak tűnt. Az asszonyt Varys ajánlotta neki; korábban Lord Renly háztartását vezette a városban, s ott jelentős gyakorlatot szerzett abban, hogyan kell vaknak, süketnek és némának maradni.

Meggyűjtött egy gyertyát, visszament a szolgálati lépcsőhöz, és megindult lefelé. Az alsóbb emeletek némák voltak, a sajátjain kívül nem hallott lépteket. Lement egészen a földszintre, majd még lejjebb; homályos, kőboltozatos pincehelyiségbe jutott. A kastély jelentős részét föld alatti járatok kötötték össze, ez alól a Konyhatorony sem jelentett kivételt. Tyrion végigkacsázott egy hosszú, sötét folyosón, míg meg nem találta a keresett ajtót. Benyitott.

A sárkánykoponyák vártak rá odabent. És Shae.

- Már azt hittem, az uram megfélemlített rólam. - A ruháját egy fekete agyarrá akasztotta,

majdnem akkorára, mint ő maga, és a sárkány szájában állt, meztelenül. *Balerion* - gondolta Tyrion. *Vagy Vhagar volt az? Az egyik sárkánykoponya éppen olyan, mint a többi.*

A lány pusztá látványától is megkeményedett.

- Gyere ki onnét!

- Nem. - Shae leggonoszabb mosolyát villantotta felé. - Az uram majd kihúzza a sárkány torkából, tudom! - Amikor azonban Tyrion közelebb totyogott, Shae előrehajolt és elfújta a gyertyát.

- Shae... - kinyújtotta a kezét, de a lány félresiklott előle.

- El kell kapnod! - hallotta a hangját bal felől. - Az uram is biztosan játszott szörnyes-szüzeset, amikor kicsi volt!

- Szörnynek nevezet?

- Csak amennyire én szűz vagyok! - Most mögötte volt, a léptei puhán surrantak a kőpadlón. - De azért ugyanúgy el kell kapnod!

Végül elkapta, de csak azért, mert a lány hagyta magát. Mire a karjaiba csusszant, Tyrion ki-vörösödött és levegő után kapkodott a sárkánykoponyákon való csetlés-botlás után. Minderről megfeledkezett azonban abban a pillanatban, mikor a sötétben megérezte a lány apró melleit az arcán. A kicsiny, merev mellbimbók könnyedén súrolták a száját és az orra helyén húzódnó sebhelyet. Tyrion lehúzta őt a padlóra.

- Én óriásom! - lehelte a lány, ahogy belehatolt. - Az én óriásom eljött, hogy megmentsen engem!

Utána, ahogy ott feküdtek egymás karjaiban a sárkánykoponyák közt, Tyrion odabújt a fejéhez, mélyen beszívta hajának bársonyos, tiszta illatát.

- Vissza kellene mennünk - szólalt meg kelletlenül. - Már lassan hajnalodik. Sansa nemsokára felébred.

- Álombort kellene adnod neki - mondta Shae -, ahogy Lady Tanda teszi Lollysszal. Egy kupányi, mielőtt lefekszik, és akár az ágyatokban is dughatnánk, akkor se ébredne fel. - Kuncogott. - Talán meg is kellene tennünk valamelyik éjjel. Tetszene az uramnak? - Keze Tyrion vállára tévedt, az izmait kezdte masszírozni. - A nyakad kemény, mint a kő. Mi bánt?

Tyrion nem látta ugyan az ujjait az arca előtt, de azért azokon számolta a keserveit.

- A feleségem. A nővérem. Az unokaöcsém. Az apám. A Tyrellek. - Kénytelen volt a másik kezén folytatni. - Varys. Pycelle. Kisujj. Dorne Vörös Viperája. - Elérkezett az utolsó ujjához. - Az arc, amely a vízből bámul vissza rám, amikor mosdok.

Shae csókot nyomott megcsónkított, sebhelyes orrára.

- Bátor arc. Kedves és jó arc. Bár most is láthatnám!

A hangjában a világ minden kedves ártatlansága ott bujkált. *Ártatlanság? Te bolond, ez egy szajha, nem ismer mást a férfiakból, csak ami a lábuk között van. Bolond, bolond!*

- Inkább te, mint én. - Tyrion felült. - Hosszú nap vár ránk, mindkettőnkre. Nem lett volna szabad elfújnod a gyertyát. Hogy fogjuk így megtalálni a ruháinkat?

A lány nevetett.

- Lehet, hogy meztelenül kell visszamennünk!

És ha meglátnak minket, nemes atyám felakaszt téged. Az, hogy Shae-t Sansa egyik szolgálóleányául fogadta, mentségül szolgált neki, ha látták, hogy beszélnek egymással, de Tyrion nem ringatta magát abba a tévhitbe, hogy biztonságban vannak. Varys is figyelmeztette.

- Hamis múltat adtam Shae-nek, de ezt Lollysnek és Lady Tandának szántam. A nővéred sokkal gyanakvóbb náluk. Ha netán megkérdezi, mit tudok...

- Majd valami okos hazugságot felel szed nekik.

- Nem. Azt fogom felelni, hogy a lány egy közönséges markotányos, akit még a Zöld Ág melletti csata előtt szedtél össze, és nemes atyád kifejezett parancsa ellenére magaddal hoztál Királynévárba. Nem fogok hazudni a királynénak.

- Már máskor is hazudtál nekik. Talán elmondjam ezt?

Az eunuch felsóhajtott.

- Ez jobban fáj, mint egy késszúrás, uram. Hűséggel szolgáltalak, de a nővéredet is szolgál-

nom kell, amikor csak tudom. Mit gondolsz, meddig hagyna életben, ha már semmi hasznomat sem venné? Nekem nincsen vad zsoldosom, aki megvédjen, sem vitéz fivérem, aki bosszút állna értem, csak néhány kismadaram, akik a fülemben suttognak. Nekem ezekkel a suttogásokkal kell megvásárolnom az életemet minden egyes nap.

- Bocsáss meg, ha nem ejtek könnyeket érted!

- Megbocsátok, de te azért bocsáss meg, ha nem ejtek könnyeket Shae-ért! Bevallom, nem fér a fejembe, mi van benne, ami egy hozzád hasonló okos emberből bolondot csinál.

- Talán megértenéd, ha nem lennél eunuch.

- Hát erről van szó? Egy férfinak vagy esze van, vagy darab hús a lábai közt, de mind a kettő nem? - Varys kuncogott. - Akkor talán hálásnak kellene lennem, hogy megváltak.

A Póknak igaza volt. Tyrion az alsóneműi után tapogatózott a sárkányjárta sötétségben, és nagyon nyomorultul érezte magát. A kockázat miatt feszült volt, mint a dobra kifeszített bőr, ráadásul büntudat is társult hozzá. *A Mások vigyék el a büntudatomat* - gondolta, miközben belebújt a tunikájába. - *Miért kellene büntudatot éreznem? A feleségem nem kér belőlem, különösen nem abból a részből, amelyik a leginkább kívánja őt.* Lehet, hogy beszélnie kellene neki Shae-ről. Nem mintha ő lett volna az első férj, aki szeretőt tart, hiszen Sansa ó de mennyire becsületes apja is csinált neki egy fattyú fivért. A felesége akár még örülhet is neki, hogy Shae-t dugja, amíg ezzel ő megmenekül Tyrion utálatos érintésétől.

Nem, nem merem. Fogadalmak ide vagy oda, a feleségében nem bízhatott meg. Hiába szűz a lábai között, árulásban aligha ártatlan: egyszer már kitergette a saját apja terveit Cerseinek. Amellett a lányok ebben a korban nem arról híresek, hogy jól tudnak titkot tartani.

Az egyetlen biztos megoldásnak az mutatkozott, hogy megszabadul Shae-től. *Elküldhetném Chatayához*, tűnődött kelletlenül. Chataya bordélyában Shae-nek annyi selyme és gyémántja lehetne, amennyit csak akar, és a legelőkelőbb urak lennének a pártfogói. Sokkal jobb élete lehetne, mint amiben akkor volt része, amikor rátalált.

Vagy ha netán elege lenne abból, hogy a hátán fekvé keresi a kenyerét, szervezhetne neki egy házasságot. *Mondjuk, Bronn?* A zsoldost sohasem zavarta, ha a gazdája tányérjáról kellett ennie, most pedig már lovag, Shae nem is remélhetne ennél jobb férjet. *Vagy Ser Tallad?* Tyrion többször is észrevette, hogy a férfi vágyakozón bámulja Shae-t. *Miért is ne?* Tallad magas, erős, nem is csúnya, izig-vérig ígéretes ifjú lovag. Tallad természetesen csak úgy ismerte Shae-t, mint a kastély egyik csinos, ifjú szolgálóleányát. *Ha feleségül veszi, és utána megtudja, hogy szajha volt...*

- Uram, merre vagy? Csak nem faltak fel a sárkányok?

- Nem. Itt vagyok. - A keze egy sárkánykoponyába ütközött. - Találtam egy cipőt, de azt hiszem, a tiéd.

- Az uram hangja nagyon komoly. Csalódást okoztam talán?

- Nem - felelte Tyrion, túl kurtán. - Sohasem okozol csalódást. - *Pont ebben rejlik a veszély.* Lehet, hogy ilyenkor megfordul a fejében, hogy elküldi, de ez sohasem tart sokáig. Halványan látta őt a homályban, amint gyapjúharisnyát húz karcsú lábára. Látok. A magasan, a pince falának tetején sorakozó hosszú, keskeny ablakokon át bizonytalan fény szűrődött be, a Targaryen-sárkányok fekete koponyái lassan kirajzolódtak az őket körülvevő szürke homályból. - Gyorsan kel a nap.

Új nap. Új év. Új évszázad. Túléltem a Zöld Ágat és a Feketevizet, csak túléltem Joffrey király menyegzőjét is!

Shae levette a ruháját a sárkány agyaráról, és belebújt.

- Én megyek fel először. Segítenem kell Brellának a fürdővízzel. - Lehajolt és egy búcsúcsókot nyomott a homlokára. - Annyira szeretlek, én Lannister óriásom!

Én is szeretlek, kedvesem. Lehet, hogy szajha, de jobbat érdemel, mint amit ő nyújthat neki. *Hozzá fogom adni Ser Talladhoz. Rendes fickónak látszik. És magas...*

SANSA

Mily édes álmom volt - gondolta Sansa szenderegve. Otthon volt Deresben, Ladyvel szaladgált az Istenerdőben. Ott volt az apja is, az összes fivére, mindannyian boldogok és egészségesek voltak. *Bár az álmom visszahozhatná őket...*

Ledobta magáról a takarókat. *Bátornak kell lennem*. A szenvedései, így vagy úgy, de rövidesen véget érnek. *Ha itt lenne velem Lady, nem félnék*. De Lady halott volt, és vele együtt Robb, Bran, Rickon, Arya, az apja, az anyja, sőt még Septa Mordane is. *Mindegyikük meghalt, csak én nem*. Egyedül maradt az egész világon.

Nemes férje nem feküdt ott mellette, de ezt már megszokta. Tyrion rossz alvó volt, gyakran már hajnal előtt felkelt. Ilyenkor általában a toronyszobában talált rá, amint egy gyertya mellett gubbaszt, valami régi tekercsbe vagy bőrkötésű könyvbe mélyedve. Előfordult, hogy a reggeli kenyér illata a sütőben a konyhába csalogatta, máskor felmászott a tetőkerthez, vagy egyedül sétált az Árulók Sétányán.

Kitárta az ablaktáblákat és megborzongott, karja libabőrös lett a hidegtől. A keleti égbolton fellegek gyülekeztek, itt-ott áthatolt rajtuk a napsugarak lándzsája. *Olyanok, mint a reggeli égen lebegő két hatalmas kastély*. Sansa látta az omladozó kőfalakat, az óriási tornyokat és kapubástyákat. A tornyok tetején lobogók lengedeztek, a gyorsan halványuló csillagok felé nyújtózkodtak. A nap mögöttük kelt fel, Sansa figyelte, hogy a fellegek feketéből szürkére, majd a rózsaszín, az arany és a vörös ezerféle árnyalatára váltanak. A szél nemsokára összemosta őket, és ahol addig két kastély állt, már csak egyet látott.

Hallotta, hogy kinyílik az ajtó, majd a szolgálói behozzák a forró vizet a fürdőjéhez. Mindketten újak voltak. Tyrion azt mondta neki, hogy azok az asszonyok, akik eddig gondoskodtak róla, mind Cersei kémei voltak, éppúgy, ahogy Sansa mindig is sejtette.

- Gyertek, nézzétek! - fordult hozzájuk. - Egy kastély van az égen.

A szolgálók odajöttek az ablakhoz.

- Aranyból van. - Shae-nek rövid, sötét haja és merész szeme volt. Mindent megcsinált, amit csak kért tőle, de néha nagyon szemtelen pillantásokat vetett rá.

- Egy színarany kastély, azt aztán szívesen megnézném!

- Azt mondd, kastély? - Brellának hunyorognia kellett. - Úgy látom, a torony készül ledőlni. Csupa rom az egész.

Sansa nem akart omladozó tornyokról és romos kastélyokról hallani. Becsukta az ablaktáblákat, és így szólt:

- Várnak bennünket a királyné reggelijén. Nemes uram a dolgozószobájában van?

- Nem, úrnöm - felelte Brella. - Nem láttam őt.

- Lehet, hogy elment az apjához - jelentette ki Shae. - Talán a Király Segítőjének szüksége van a tanácsára.

Brella szípigott egyet.

- Lady Sansa, tessék belemászni a kádba, mielőtt a víz kihűl!

Sansa hagyta, hogy Shae lehúzza a hálóingét, majd a nagy fakádba lépett. Legszívesebben egy kupa bort is kért volna, hogy megnyugtassa kissé az idegeit. A menyegzői szertartásra délben kerül sor Baelor Nagy Szentélyében a város túlsó végében. Ha pedig leszáll az este, a trónteremben elkezdődik a lakoma: ezer vendég, hetvenhét fogás, dalnokok, zsonglőrök és komédiások. Előbb azonban a reggeli a Királyné Báltermében a Lannistereknek, a Tyrell férfiaknak - a Tyrell asszonyok Margaeryvel költik el a reggelijüket - és száz-egynéhány lovagnak meg úrnak. *Lannistert kreáltak belőlem* - gondolta Sansa keserűen.

Brella elküldte Shae-t, hogy hozzon még forró vizet, ő pedig eközben megmosta Sansa hátát.

- Reszketsz, úrnóm.

- Nem elég meleg a víz - hazudta Sansa.

A szolgálók éppen öltöztették, amikor Tyrion megjelent, nyomában Podrick Payne.

- Nagyon szép vagy, Sansa. - A fegyverhordozójához fordult. - Pod, légy oly kedves, tölts nekem egy kupa bort!

- A reggeli mellé bor is lesz, uram - mondta Sansa.

- Itt is van bor. Ugye nem várod el tőlem, hogy józanul nézzek szembe a nővéremmel? Új évszázad köszöntött be, hölgyem. A háromezredes Aegon hódítása óta. - A törpe elvett egy kupa vöröset Podricktól, és a magasba emelte. - Aegonra! Micsoda szerencsés fickó volt! Két hűg, két feleség és három nagy sárkány, mi egyebet kérhet még egy férfi az élettől? -Megtörölte a száját a keze fejével.

Sansa észrevette, hogy az Ördögfióka ruhája piszkos és rendetlen, mintha abban aludt volna.

- Friss ruhába öltözöl, uram? Az új zekéd nagyon szép.

- A zeke szép, igen. - Tyrion félretette a kupát. - Gyere, Pod, lássuk, találunk-e valami göncöt, amiben kevésbé törpésen nézek ki! Nem szeretnék szégyent hozni nagyságos feleségemre.

Amikor az Ördögfióka kis idő múlva visszatért, egészen szalonképesnek látszott, sőt egy kicsit magasabbnak is. Podrick Payne is átöltözött; végre úgy festett, mint egy rendes fegyverhordozó, bár az orra mellett vöröslő meglehetősen nagy pattanás elrontotta pompás bíbor-, fehér és aranszínű öltözékének összehatását. *Mily félnék fiú.* Sansa eleinte gyanakodva fogadta Tyrion fegyverhordozóját. Payne volt, Ser Ilyn Payne egyik unokaöccse, és Ser Ilyn Payne fejezte le az apját. Idővel azonban rájött, hogy Pod legalább annyira fél őtől, mint ő a nagybátyjától. Valahányszor megszólította, a fiú arca riasztóan vörös színt öltött.

- A bíbor, az arany és a fehér a Payne-ház színei, Podrick? - kérdezte tőle udvariasan.

- Nem. Úgy értem, igen. - Elvörösödött. - A színek. A címerünk bíbor és fehér kockás, úrnóm. Aranyérmekkel. A kockákban. Bíbor és fehér. Mindkettő. - Sansa lábára meredt.

- Története is van ám azoknak az érméknek! - jegyezte meg Tyrion. - Pod egy szép napon bizonyára beavatja majd a lábujjaidat. Most azonban, azt hiszem, várnak bennünket a Királyné Báltermében. Mehetünk?

Sansát elfogta a kísértés, hogy kimentse magát. *Mondhatnám neki, hogy felkavarodott a gyomrom, vagy hogy megjött a havi vérzésem.* Semmit sem szeretett volna jobban, mint visszabújni az ágyba, és behúzni a függönyöket. *Bátornak kell lennem, mint Robb* - mondta magában, és mereven megfogta nemes ura karját.

A Királyné Báltermében mézes szederrel és dióval töltött süteményt, füstölt sonkát, szalonnát, kenyérmorzsában ropogósra sütött ujjhalat, őszi körtét és tüzes borssal összesütött, hagymából, sajtból és szeletelt tojásból álló dorne-i ínycséséget reggeliztek.

- Semmi sem kelti fel jobban az ember étvágyát az elkövetkező hetvenhét fogásos lakomához, mint egy jó kiadós reggeli! - jegyezte meg Tyrion, amikor megpakolták a tányérjukat. Több kancsó tej, több kancsó sör és több kancsó könnyű, édes aranybor volt ott, amivel leöblíthették. Az asztalok között zenészek járkáltak fel-alá sípval, furulyával és hegedűvel, Ser Dontos ide-oda vágatott seprűnyél lován, Holdfiú szellentéshez hasonló hangokat adott ki a száján, és gromba dalokat énekelt a vendégekről.

Sansa észrevette, hogy Tyrion alig nyúl hozzá az ételhez, viszont több kupa bort megivott. Ő a maga részéről evett egy kicsit a dorne-i tojásból, de a bors égette a száját. Ettől eltekintve ő is csak csipegetett a gyümölcsből, a halból és a mézes süteményből. Valahányszor Joffrey ránézett, a gyomra olyan nyugtalan lett, mintha egy denevért nyelt volna le.

Miután leszedték az ételt, a királyné ünnepélyesen átadta Joffnak a menyegzői palástot, amit majd Margaery vállára kell terítenie.

- Ezt a palástot viseltem, amikor Robert a királynéjává tett, s ugyanezt viselte az édesanyám, Lady Joanna, amikor feleségül ment nemes atyámhoz. - Sansa úgy vélte, a palást meglehetősen viseltes, de ennek talán az lehetett az oka, hogy olyan sokat használták.

Ezután az ajándékokon volt a sor. A Folyóvidéken az volt a szokás, hogy a menyasszonynak és a vőlegénynek a menyegzőjük reggelén adnak ajándékot. Holnap, párként, több ajándékot kapnak majd, a mai jelképes holmik még különálló személyüknek szóltak.

Jalabhar Xhótól Joffrey egy nagy, aranyozott fából készült íjat és egy tegeznyi hosszú, zöld és skarlát tollakkal ellátott nyilvesszót kapott. Lady Tandától egy pár ruganyos lovaglócsizmát, Ser Kevantól egy pompás, vörös bőr tornanyerget, a dorne-itól, Oberyin hercegtől egy skorpiót mintázó vörös arany csatot. Ser Addam Marbrand ezüstsarkantyúkat adott Joffnak, Lord Mathis Rowan vörös selyempavilont. Lord Paxter Redwyne egy kétszáz evezős hadigálya gyönyörű famodelljét ajándékozta őfelségének, amelynek az eredetijét éppen az Arborban építették.

- Ha felséged is úgy kívánja, Joffrey Király Vitézségének fogják nevezni - mondta, és Joffrey kegyesen kijelentette, hogy úgy kívánja.

- Ezt teszem a zászlóshajómmá, amikor Sárkányköre vitorlázom, hogy megöljem áruló nagybátyámat, Stannist - közölte.

Ma a kegyes királyt játssza. Sansa jól tudta, hogy Joffrey előzékeny is tud lenni, ha a kedve úgy tartja. Am mintha egyre kevésbé tartotta volna úgy, és minden udvariasság azonnal elpárolgott belőle, amikor Tyrion odaadta neki az ő ajándékukat, a „Négy király élete” című nagy, régi bőrbé kötött és gazdagon díszített könyvet. A király minden érdeklődés nélkül belelapozott.

- És ez mi, nagybácsi?

Egy könyv. Sansa eltűnődött, vajon Joffrey mozgatja-e azt a kövér, féregszerű száját olvasás közben.

- Kaeth nagymester munkája Daeron, az Ifjú Sárkány, Áldott Baelor, Méltatlan Aegon és Jó Daeren uralkodásának történetéről - felelte apró termetű férje.

- Ezt a könyvet minden királynak illik elolvasnia, felség - jegyezte meg Ser Kevan.

- Az apámnak nem jutott ideje könyvekre. - Joffrey az asztalra hajította a kötetet. - Ha kevesebbet olvasnál, Ördögfióka bácsi, Lady Sansának talán már egy gyermek lapulna a hasában. - Nevetett... és ha a király nevet, az udvar is vele nevet. - Ne szomorkodj, Sansa, miután teherbe ejtettem Margaery királynét, felkeresem a te hálószobádat is, és megmutatom kis nagybátyámnak, hogyan kell!

Sansa elvörösödött. Nyugtalanul pillantott Tyrionra, attól félvén, mit felel erre férje. Ez akár olyan rondán is elsülhet, ahogy az ágyba vitel saját lakomájukon. A törpe azonban most az egyszerű borral töltötte meg a száját szavak helyett.

Lord Mace Tyrell is előlépett, hogy átadja az ajándékát: három láb magas aranykelyhet hozott, amelynek két díszes, ívelt fogantyúja és hét, drágakövektől csillogó arca volt.

- Hét arc felséged hét királyságáért - magyarázta az ara apja. Megmutatta, hogy minden arc valamelyik nagy ház címerét viseli: rubinoroszlán, smaragdrózsa, ónixszarvas, ezüstpisztráng, kék jade-sólyom, opál napkorong és gyöngy rémfarkas.

- Pompás serleg - bólintott Joffrey -, de azt hiszem, a farkast le kell majd pattintanunk és egy tintahallal helyettesítenünk.

Sansa úgy tett, mintha nem hallotta volna.

- Margaery és én jót fogunk inni a lakomán, jó apám. - Joffrey a feje fölé emelte a kupát, hogy mindenki megcsodálhassa.

- Az az átkozott edény akkora, mint én - morogta Tyrion halkan. - Fél serleg bor, és Joffrey részegen esik össze.

Jó lenne - gondolta a lány. - Talán kitöri a nyakát.

Lord Tywin utolsóként adta át saját ajándékát, egy kardot. A hüvelye cseresznyefából, aranyból és vörös, olajozott bőrből készült, s arany oroszlánfejek díszítették. Sansa látta, hogy az oroszlánoknak rubinszemük van. A bálteremben néma csend lett, amikor Joffrey kivonta a kardot és a feje fölé emelte. A reggeli napfényben vörös és fekete hullámok futkostak a pengén.

- Lenyűgöző! - szólalt meg Mathis Rowan.

- Erről a kardról dalokat zengenek majd, felség - jegyezte meg Lord Redwyne.

- Igazi királyi kard - bólintott Ser Kevan Lannister.

Joffrey király olyan izgatottnak látszott, mintha rögtön, ott helyben meg akarna ölni vele valakit. A levegőbe suhintott vele és felnevetett.

- Egy nagy kardnak nagy neve kell hogy legyen, uraim! Hogy nevezzem?

Sansának eszébe jutott Oroszlánfog, a kard, amit Arya a Három Folyóba hajtott, és Szívfaló, amit a fiú megcsókoltatott vele a csata előtt. *Vajon Margaeryvel is megcsókoltatja ezt?*

A vendégek egymást túlkiabálva javasoltak neveket az új fegyvernek. Joff egy tucatra csak legyintett, mire meghallott egyet, amelyik tetszett neki.

- Özvegykönyv! - kiáltotta. - Igen! Sok özvegyet fog maga után hagyni! - Megint suhintott egyet. - Ha szembekerülök Stannis nagybátyámmal, kettőtöri majd a varázskardját! - Joff dőfött egyet, s Ser Balon Swann kénytelen volt sietve hátrálni egy lépést. A terem hangos hahotában tört ki Ser Balon arcának láttán.

- Óvatosan, felség! - figyelmeztette a királyt Ser Addam Marbrand. - A valyriai acél veszedelmesen éles!

- Emlékszem. - Joffrey két kézzel megragadta Özvegykönyvet, és kíméletlen erővel lecsapott a könyvre, amit Tyrion adott neki. A vastag bőrfedél kettévált. - Éles! Már mondtam, nem idegen számomra a valyriai acél. - Még vagy fél tucat ütésre volt szüksége, hogy kettévágja a súlyos kötetet; mire végzett, a fiú levegő után kapkodott. Sansa érezte, hogy férje a haragjával küzd mellette. Ser Feketeüst Osmund felkiáltott:

- Kérlek, soha ne fordítsd ellenem azt a gonosz pengét, felség!

- Vigyázz, hogy ne adj alkalmat rá, ser! - Joffrey lesöpörte a „Négy király életé”-nek egy darabkáját az asztalról a kard hegyével, majd visszacsúsztatta Özvegykönyvet a hüvelyébe.

- Felség! - jegyezte meg Ser Garlan Tyrell. - Talán nem tudad, de egész Westerosban mindössze négy példány volt ebből a könyvből Kaeth saját díszítéseivel.

- Most pedig három van. - Joffrey leoldotta régi kardszóját, hogy feltegye az újat. - Te és Lady Sansa tartoztok nekem egy jobb ajándékkal, Ördögfióka bácsi. Ez sajnos darabokban hever.

Tyrion az unokaöccsére szegezte felemás szeméit.

- Mondjuk, egy kés, felség. Ami illik a kardodhoz. Egy tör ugyanebből a nagyszerű valyriai acélból... mondjuk, sárkánykő markolattal?

Joff éles pillantást vetett rá.

- Nos... igen, egy tör, ami illik a kardomhoz, jó. - Bólintott. - De... aranymarkolat, benne rubinokkal. A sárkánycsont túl egyszerű.

- Ahogy óhajtod, felség. - Tyrion megivott még egy kupa bort. Mintha a dolgozószobájában lett volna egymagában, annyira nem figyelt Sansára. Amikor azonban elérkezett a menyegzőre indulás ideje, megfogta a lány kezét.

Az udvaron Oberyn dorne-i herceg csatlakozott hozzájuk, karján fekete hajú kedvesével. Sansa kíváncsian vette szemügyre a nőt. Törvénytelen származású volt, házasulatlan, s már két fattyú leányt szült a hercegnek, mégsem félt a szemébe nézni akár a királynénak is. Shae azt mondta, hogy Ellaria valami lysi szerelemistennőt imád.

- Majdnem szajha volt, amikor a herceg rátalált, úrnöm - közölte a lány bizalmasan -, most pedig majdnem hercegnő! - Sansa még sohasem volt ilyen közel a dorne-i asszonyhoz. *Nem igazán gyönyörű, de van benne valami, ami vonzza a tekinteteket.*

- Egyszer abban a hatalmas szerencsében volt részem, hogy láthattam a Fellegvár példányát a „Négy király életé”-ből - mondta a férjének Oberyn herceg. - A díszítések csodálatosak voltak, de Kaeth túlságosan elfogult Viserys királlyal szemben.

Tyrion gyanakvoán fordult felé.

- Túlságosan elfogult? Szerintem gyalázatos módon hanyagolja Viseryst. A könyvnek azt a címet kellett volna adni, hogy „Öt király élete”.

A herceg nevetett.

- Viserys alig uralkodott két hétig.

- Több mint egy éven át uralkodott - mondta Tyrion.

Oberyn megvonta a vállát.

- Egy év vagy két hét, mit számít? Megmérgezte a saját unokaöccsét, hogy megszerezze a trónt, majd miután elfoglalta, nem csinált semmit.

- Baelor halálra éhezette magát a böjttel - mondta Tyrion. - A nagybátyja hűségesen szolgálta mint Segítő, ahogy előtte az Ifjú Sárkányt is. Lehet, hogy Viserys csak egy évig volt király, de tizenöt éven át uralkodott, miközben Daeron háborúzott, Baelor pedig imádkozott. - Savanyú képet vágott. - És ha el is mozdította az unokaöccsét, hibáztathatod érte? Valakinek meg kellett mentenie a birodalmat Baelor ostobaságaitól.

Sansa megdöbbsent.

- De hát Áldott Baelor nagy király volt. Végigment a Csontúton mezítláb, hogy békét kössön Dorne-nal, és megmentette a Sárkánylovagot egy kígyóveremből. Olyan tiszta és szent volt, hogy a viperák nem martak bele.

Oberyn herceg elmosolyodott.

- Ha te vipera volnál, hölgyem, bele akarnál harapni egy olyan vértelen karóba, mint Áldott Baelor? Én inkább megtartanám a fogaimat valami kövérebb zsákmánynak...

- A hercegem csak játszik veled, Lady Sansa - szólalt meg Homok Ellaria. - A septonok és dalnokok szeretik azt terjeszteni, hogy a kígyók nem harapták meg Baelort, az igazság azonban teljesen más. Vagy félszáz marás érte, meg kellett volna halnia.

- Ha meghal, Viserys talán tizenkét éven át is uralkodik - mondta Tyrion -, és a Hét Királyság sorsa jobban alakul. Sokan úgy vélik, Baelor megháborodott attól a sok kígyóméregtől.

- Igen - helyeselt Oberyn herceg -, de én nem láttam kígyókat a ti Vörös Tornyoatokban. Mivel magyarázod hát Joffreyt?

- Inkább nem magyarázom semmivel. - Tyrion mereven felszegte a fejét. - Ha megbocsátotok. Vár a hintónk. - A törpe besegítette Sansát, és esetlenül maga is utánakecmergett. - Húzd be a függönyöket, hölgyem, kérlek!

- Muszáj, uram? - Sansa nem akart a függönyök mögé rejtőzni. - Olyan szép napunk van.

- Királyvár jóra való lakói még trágyát találnak hajítani a hintóra, ha meglátnak benne engem. Tedd meg azt a szívességet mindkettőnknek, hölgyem, hogy behúzd a függönyöket!

Sansa úgy tett, ahogy a törpe kérte. Némán ültek egy darabig, miközben a levegő egyre melegebb és áporodottabb lett.

- Sajnálom a könyvedet, uram - szólalt meg végül a lány.

- Joffrey könyve volt. Ha elolvassa, talán tanul belőle egyet s mást. - A hangja zaklatottnak tűnt. - Tudhattam volna. Látnom kellett volna előre... egy csomó dolgot.

- A törpe talán nagyobb meglepedésére szolgál majd.

Amikor a törpe elfintorította az arcát, a sebhelye megfeszült és eltorzult.

- A fiú megérdemel egy tört, azt mondd? - Tyrion szerencsére nem várt feleletet. - Joff özszeveszett a fivéreddel, Robbal Deresben. Mondd, volt ellentét Bran és öfelsége közt is?

- Bran? - A kérdés megzavarta Sansát. - Úgy érted, a zuhanás előtt? - Meg kellett erőltetnie az emlékezetét. Olyan régen történt az egész. - Bran kedves fiú volt. Mindenki szerette. Ő és Tommen fakardokkal küzdöttek, csak úgy játékból. Erre emlékszem.

Tyrion ismét mogorva hallgatásba burkolózott. Sansa távoli láncsörgést hallott odakintről; épp felhúzták a csapórácsot. Egy rövid idővel később kiáltás harsant, és a hintó imbolyogva újra megindult. Sansa jobb híján összefont kezeire meredt, miközben kényelmetlenül magán érezte férje felemás tekintetét. *Miért bámul rám így?*

- Szeretted a fivérideit, ahogy én is szeretem Jaime-et.

Ez valami Lannister-trükk, hogy árulásra bírjanak?

- A fivéreim árulók voltak, és árulóként szálltak a sírba. Árulókat szeretni árulás.

Kicsiny férje gúnyosan horkantott.

- Robb fegyverrel kelt fel törvényes királya ellen. A törvények szerint ezzel árulóvá vált. A többiek túl fiatalon haltak meg, azt sem tudhatták, mi az árulás. - Megdörgölte az orrát. - Sansa, tudod, mi történt Brannel Deresben?

- Bran lezuhant. Mindig felmászott mindenhová, és a végén leesett. Mindig féltünk ettől. Majd

Theon Greyjoy megölte, de ez már később volt.

- Theon Greyjoy. - Tyrion felsóhajtott. - Nagyságos édesanyád valaha engem vádolt... nos, nem foglak terhelni a csúf részletekkel. Hamisan vádolt. Sohasem ártottam az öcsédnek, Brannek. És neked sem akarok ártani.

Mit akar hallani tőlem?

- Ezt jó tudni, uram. - Akart tőle valamit, de Sansának fogalma sem volt róla, mi az. *Úgy néz ki, mint egy éhező gyermek, de én nem tudom megetetni. Miért nem hagy engem békén?*

Tyrion megint megvakarta sebes, varas orrát; ronda szokása ronda arcára vont a figyelmet.

- Sohasem kérdezted, hogyan halt meg Robb vagy nagyságos édesanyád.

- Én... inkább nem akarom tudni. Csak rosszat álmodnék tőle.

- Akkor nem mondok többet.

- Ez... kedves tőled.

- Ó, igen - bólintott Tyrion. - Magam vagyok a megtestesült kedvesség. És jól ismerem a rossz álmokat.

TYRION

Az apja által a Hitnek adományozott új korona kétszer olyan magas volt, mint az, melyet a csőcselék összetört. Az aranyzsínóros kristályglória a szivárvány színeiben villogott, és vibrált a Fősepton fejének minden mozdulatára, de Tyriont inkább az foglalkoztatta, hogy képes elviselni a súlyát. Azt azonban még ő is kénytelen volt elismerni, hogy Joffrey és Margaery valóban fejedelmi párt alkotnak, ahogy az Apa és az Anya hatalmas, aranyozott szobrai közt állnak.

Az ara gyönyörű volt az elefántcsontszínű selyemben és a myri csipkében. A szoknyáját drágakövekből kirakott virágminták díszítették. Renly özvegyeként joga lett volna a Baratheon arany és fekete színeit viselni, ő mégis Tyrellként érkezett, száz brokátselyem rózsával kivarrt, zöld bársony szüzi köpönyegben. Tyrion eltűnődött, vajon tényleg szűz-e. Nem mintha Joffrey tudná a különbséget.

A király maga is majdnem olyan lenyűgöző volt sötétvörös mellényében, mint leendő felesége. A mellény felett szarvasos-oroszlános címerével ékített karmazsin bársonyköpönyeget viselt. A korona könnyedén pihent a fűrtjein; arany az aranyon. *Én mentettem meg neki azt a rohadt koronát.* Tyrion kényelmetlenül egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, képtelen volt nyugodtan állni. *Túl sok volt a bor.* Eszébe juthatott volna, hogy könnyítsen magán, mielőtt elindultak a Vörös Toronyból. A Shae-vel töltött álmatlan éjszaka is visszaütött, de legfőképpen ostoba, királyi unokaöccsét szerette volna megfojtani.

Nem idegen számomra a valyriai acél, hencegett a kölyök. A septonok mindig arról fecsegnek, hogy az Égi Apa ítél mindnyájunk felett. Ha az Apa most eldölné és agyonnyomná Joffreyt, mint valami férget, talán még el is hinném.

Már réges-régen rá kellett volna jönnie. Jaime soha nem küldene mást, hogy végezze el helyette a gyilkolást, Cersei túl ravasz hozzá, hogy kést használjon, ami aztán elvezethet hozzá, de Joff, ez az öntelt, elvetemült, hülye kis csirkefogó...

Emlékezett a hideg reggelre, amikor lemaszott a Deres könyvtárába vezető meredek külső lépcsőkön, és Joffrey herceg éppen farkasok megöléséről tréfálgozott a Vérebbel. *Küldj egy kutyát, hogy végezzen a farkassal* - mondta. Annyira még Joffrey sem volt bolond, hogy Sandor Clegane-nel akarja megöletni Eddard Stark fiát. A Véreb Cerseihez ment volna. A kölyök ehelyett az észak felé tartó királyi menetoszlophoz csatlakozott szabadlovasok, kereskedők és tábor követők söpredéke között lelte meg a bérgyilkosát. *Valami himlőhelyes féleszűt, aki kész volt kockára tenni az életét egy herceg kegyeiért és némi pénzért.* Tyrion elgondolkodott, vajon kinek az ötlete lehetett, hogy megvárja, míg Robert elhagyja Derest, mielőtt elvágják Bran torkát. *Min-den bizonnyal Joffé. Kétségtelenül meg volt győződve róla, hogy ez a ravaszság netovábbja.*

Tyrion mintha úgy emlékezett volna, hogy a herceg saját tőrének ékköves gombja volt, a pengét pedig aranyberakás díszítette. Joffreynak legalább annyi esze volt, hogy ne azt használja. Ehelyett kutatni kezdett az apja fegyverei között. Robert Baratheon nemtörődöm nagylelkűségében bármelyik tört odaadta volna a fiának... de Tyrion úgy vélte, a kölyök egyszerűen elvette. Robert lovagok és udvaroncok népes kíséretével, egy nagy kerekes házzal és a felszerelést szállító szekérkaravánnal érkezett Deresbe. Valami szorgos szolgáló bizonyára intézkedett róla, hogy a fegyverei is elkísérik a királyt, hátha szüksége lesz valamelyikre.

Joff szép és egyszerű tört választott. Sem aranydíz, sem ékkövek a markolaton, sem ezüstberakás a pengén. Robert király sohasem viselte, valószínűleg arról is megfeledkezett, hogy a tulajdonában van. A valyriai acél azonban halálosan éles... elég éles, hogy egyetlen suhintással átvágjon bőrt, húst, izmokat. *Nem idegen számomra a valyriai acél.* Mégis az volt, nem igaz? Különben nem olyan bolond, hogy Kisujj kését válassza.

A dolog miértje azonban még mindig rejtve maradt előtte. *Talán pusztá kegyetlenség?* Az unokaöccse bőséggel el volt látva ebből. Tyrionnak minden erőfeszítésére szüksége volt, hogy ne okádjá ki az összes bort, amit megivott, ne pisálja össze a nadrágját, vagy ne tegye mindkettőt egyszerre. Kényelmetlenül fészkelődött. A reggelinél fékeznie kellett volna a nyelvét. *A kölyök most már tudja, hogy tudom. Esküszöm, a nagy pofám egyszer még az életembe kerül.*

Megtették a hét fogadalmat, kérték a hét áldást, és elhangzott a hét ígélet. Miután elénekelték a menyegzői dalt, és a felszólításra nem érkezett válasz, eljött a palástok cseréjének ideje. Tyrion egyik görbe lábáról a másikra állt, igyekezett átkukucskálni az apja és Kevan nagybátyja között. *Ha az istenek igazságosak, Joffrey összezagyválja az egészset.* Arra vigyázott, hogy ne pillantson Sansára, hátha a szemében túlságosan is látszik a keserősége. *Letérdelhetnél volna, a fene vigyen el. Olyan kurvára nehéz lett volna begörbíteni a merev Stark térdeidet, hogy legalább egy kevés méltóságomat megőrizhessem?*

Mace Tyrell gyengéden levette a lányáról a szüzi köpönyeget, Joffrey pedig átvette az összehajtogatott menyegzői palástot az öccsétől, Tommentől, és egy határozott mozdulattal kirázta. A kölyökkirály tizenhárom évesen is olyan magas volt, mint tizenhat éves arája, neki nem volt szüksége bolondra, akinek a hátára léphet. Betakarta Margaeryt a karmazsin palásttal, és odahajolt, hogy rögzítse a nyakánál. A lány így apja védelme alól férjéé alá került. De Jofftól ki fogja őt megvédeni? Tyrion a Királyi Testőrség többi tagja mellett álló Viráglovagra pillantott. *Jobb lesz, ha élesen tartod a pengéd, Ser Loras!*

- Ezzel a csókkal pecsételem meg a szerelmem! - jelentette ki Joffrey csengő hangon. Amikor Margaery is elismételte a szavakat, magához vonta és hosszan megcsókolta. A Fősepton koronáján újra táncolni kezdtek a szivárványfények, amint a Baratheon- és Lannister-házból való Joffreyt és a Tyrell-házból való Margaeryt ünnepélyesen egy testté, egy szívvé, egy lélekké nyilvánította.

Remek, ezzel megvolnánk. Most pedig menjünk vissza a rohadt kastélyba, hogy pisálhassak egyet!

A menetet Ser Loras és Ser Meryn vezette ki a szentélyből fehér páncélban és hősín palástban. Utánuk Tommen herceg érkezett, egy kosárból rózsaszirmokat szórt a király és a királyné elé. Az uralkodói párt Cersei és Lord Tyrell követte, majd az ara édesanyja Lord Tywinnel karöltve. A Töviskirálynő egyik kezével Ser Kevan Lannister karjába, a másikkal a botjába kapaszkodva totyogott a nyomukban, ikertestőreivel a sarkában, hátha el talál esni. Aztán Ser Garlan Tyrell és nagyságos felesége következtek, végül pedig rajtuk volt a sor.

- Hölgyem! - Tyrion Sansa felé nyújtotta a karját. A lány kötelességtudóan elfogadta, de érezte merevségét, ahogy együtt végigvonultak az átjárón. A felesége egyszer sem pillantott le rá.

Még el sem érték az ajtót, már hallotta az üdvívalgást odakintről. Az emberek annyira szerették Margaeryt, hogy még Joffreyt is hajlandóak voltak ismét megkedvelni. A lány Renlyhez, a jóképű, ifjú herceghez tartozott, aki annyira szerette őket, hogy még a síron túlról is visszatért, hogy megmentse a várost. És Margaeryt elkísérte Égikert gazdagsága is, amely még mindig özőnlött felfelé a Királyi úton. *A bolondok, úgy látszik, elfelejtették, hogy éppen Mace Tyrell volt az, aki lezárta a Rózsautat, és ezzel éhínséget okozott Királyvárban.*

Kiléptek a friss őszi levegőre.

- Már attól féltem, soha nem szabadulunk meg - jegyezte meg Tyrion.

Sansának ekkor nem volt más választása, feléje kellett fordulnia.

- Nos... igen, uram. Ahogy mondod. - Szomorúnak látszott. - Azért nagyon szép szertartás volt.

A miénk pedig nem.

- Hosszú volt, azt elismerem. Vissza kell mennem a kastélyba egy jó kis vizelésre. - Tyrion megdörzsölte az orra csonkját. - Bár kieszeltem volna valami küldetést, ami elmenekít a városból! Kisujjnak több esze volt.

Joffrey és Margaery a Királyi Testőrség lovagjaitól körülvéve megállt a széles márványtér végében emelkedő lépcsősor tetején. Ser Addam és az aranyköpönyegesek visszatartották a töme-

get, Áldott Baelor szobra jóindulatúan mosolygott le rájuk. Tyrionnak nem volt más választása; beállt a sorba, és kifejezte jókívánságait az ifjú párnak. Megcsókolta Margaery ujjait, és sok boldogságot kívánt neki. Szerencsére sokan váraoztak mögötte, így nem kellett sokáig időzniük.

A hintójuk a napon várakozott, és a függönyök mögött nagyon meleg volt. Amikor mozgásba lendültek, Tyrion a könyökére támaszkodott, Sansa pedig ismét a kezét bámulta. *Éppen olyan csinos, mint a Tyrell leány.* A haja sűrű volt és gesztenyebarna, a Tullyk mélykék szemét örökölte. A bánattól tekintete riadt lett, sebezhetőnek tűnt, és ez, ha lehet, még gyönyörűbbé varázsolta. Szerette volna elérni, szerette volna áttörni udvariassága páncélját. Ezért kezdett el beszélni? Vagy csak azért, hogy elterelje a figyelmét robbanásig telt hólyagjáról?

- Arra gondoltam, hogy ha az utak megint biztonságosak lesznek, elutazhatnánk Kaszter-hegybe. - *Jó messze Joffreytól és a nővéremtől.* Minél többet gondolt arra, amit Joff a „Négy király életé”-vel tett, annál jobban bosszantotta a dolog. *Ezt üzenetnek szánta, ó, igen.* - Szívesen megmutatnám neked az Aranygalériát, az Oroszlánszáját és a Hősök Csarnokát, ahol Jaime meg én kisfiúkorunkban játszottunk. Hallani lehet a robajt alulról, ahol bejön a tenger...

A lány lassan felemelte a fejét. Tyrion tudta, mit lát maga előtt: duzzadt, állatias szemöldököt, orra sebes csonkját, kanyargós, rózsaszín sebhelyet és felemás szemeket. Az ő szeme nagy volt, kék és üres.

- Oda megyek, ahová nemes uram kívánja.

- Reméltem, hogy örömdre szolgál, hölgyem.

- Örömdre szolgál, ha uram örömét leli benne.

Tyrion szája összeszorult. *Micsoda szánalmas kis alak vagy. Talán azt hitted, ha az Oroszlánszájról fecsegsz neki, majd jókedvre deríted? Mikor sikerült neked aranyon kívül bármivel is mosolyt csalnod egy asszony arcára?*

- Nem. Ostoba ötlet volt. Csak egy Lannister szeretheti a Hegyet.

- Igen, uram. Ahogy óhajtod.

Tyrion hallotta, hogy a nép Joffrey király nevét kiáltozza. *Három év múlva ez a vérszomjas kölyök felnőtt férfi lesz, a saját jogán fog uralkodni... és addigra minden törpe, hacsak feleannyi esze is van, mint nekem, nagyon messze lesz Királyvártól.* Mondjuk, Óváros. Vagy egyenesen a Szabad Városok. Mindig vágyott rá, hogy láthassa Braavos Titánját. Ez talán még Sansának is tetszene. Szelíden Braavosról kezdett beszélni, de a komor udvariasság olyan jeges és áthatolhatatlan falába ütközött, mint az a Fal északon, amelyen egykor járt. Nagyon elfáradt tőle. Akkor is és most is.

Az út hátralévő részét csendben tették meg. Tyrion egy idő után nagyon remélte, hogy Sansa mond valamit, bármit, akár egyetlen szót, de a lány hallgatott. Amikor a hintó megállt a kastély udvarán, hagyta, hogy az egyik lovas segítse le a felségét.

- Egy óra múlva várnak minket a lakomán, hölgyem. Nemsokára csatlakozom hozzád.

Merev lábbal elkacsázott. Az udvar másik oldaláról Margaery izgatott kacaja ütötte meg a füleit, ahogy Joffrey lekapta a nyeregből. *A fiú egy napon olyan magas és erős lesz, mint Jaime, én pedig csak egy törpe leszek a lába alatt. Egy újabb szép napon pedig valószínűleg még jobban megrövidít majd...*

Talált egy árnyékszéket, és hálás sóhaj kíséretében megszabadította magát a reggeli bortól. Egy vizezés néha majdnem olyan jó volt, mint egy asszony. Nem bánta volna, ha kételyeitől és büntudatától akár csak feleilyen könnyen megszabadulhatna.

Podrick Payne a szobája előtt várt rá.

- Kiterítettem az új kabátodat, uram. Nem itt. Az ágyadon. A hálószobádban.

- Igen, ott tartjuk az ágyat. - *Sansa odabent lesz, átöltözik a lakomához. És Shae is odabent van.* - Bort, Pod!

Tyrion az ablak mellett ülve itta meg, s közben a konyhákban uralkodó felfordulást figyelte. A nap még nem érte el a várfalak tetejét, de már érezte a sülő kenyér és sülő hús illatát. A vendégek nemsokára izgatott várakozással betódulnak a trónterembe. Ez az este a dal és a pompa estéje lesz, s nemcsak arra hivatott, hogy egyesítse Égikertet és Kaszter-hegyet, de hatalmukat és gaz-

dagságukat is világgá kürtöli, hogy tanuljon belőle mindenki, aki még mindig szembe akar helykedni Joffreyval.

De hát ki lenne olyan örült, hogy még azok után is szembeszálljon vele, ami Stannis Baratheonnal és Robb Starkkal történt? A Folyóvidéken még mindig voltak csatározások, a hurok azonban mindenütt szorult. Ser Gregor Clegane átkelt a Három Folyón, elfoglalta a Rubintgázlót, majd szinte harc nélkül bevette Harrenhalt. Tengerszem megadta magát Fekete Walder Freynek, Szűztót, Alkonyvölgyet és a Királyi utat pedig Lord Randyll Tarly tartotta. Nyugaton Ser Daven Lannister egyesült Ser Forley Presterrel az Aranyfognál, és Zúgó felé indultak. Ser Ryman Frey kétezer lándzsást vezetett dél felé az Ikrekből, hogy csatlakozzon hozzájuk. Paxter Redwyne pedig azt állította, hogy a flottája nemsokára kihajózik az Arborból, hogy megkezdje hosszú útját Dorne körül és a Kőlépcsőkön át. Stannis lysi kalózái tízszeres túlerővel találják szemben magukat. A küzdelem, amit a mesterek az Öt Király Háborújaként emlegettek, tulajdonképpen véget ért. Többen hallották, hogy Mace Tyrell arról panaszkodik, Lord Tywin nem hagyott győzelmeket a számára.

- Uram? - Pod állt mellette. - Átöltözöl? Kiterítettem a kabátot. Az ágyadra. A lakomához.

- Lakoma? - kérdezte Tyrion savanyúan. - Miféle lakoma?

- A menyegzői lakoma. - Pod természetesen nem fogta fel a gúnyos élt. - Joffrey király és Lady Margaery. Akarom mondani, Margaery királyné.

Tyrion elhatározta, hogy ma éjjel nagyon, de nagyon leissza magát.

- Jól van, ifjú Podrick! Menjünk, varázsoljunk ünnepélyes külsőt nekem!

Amikor beléptek a hálósobába, Shae éppen Sansa haját segítette elrendezni. *Öröm és bánat* - gondolta, amikor meglátta kettőjüket együtt. *Nevetés és könnyek*. Sansa mókusprémmel szegélyezett ezüstös selyemkötöst viselt, amelynek puha bíborszín nemezbéléses, bő ujjai majdnem a padlót súrolták. Shae ügyesen egy sötétlila ékkövektől csillogó, finom ezüstháló alá rendezte a haját. Tyrion még sohasem látta ilyen gyönyörűnek, a hosszú selyemruha felett azonban fájdalomba burkolózott.

- Lady Sansa - szólalt meg -, te leszel a legszebb hölgy a teremben ma éjjel.

- Az uram túl kedves hozzám.

- Ūrnöm! - sóhajtott fel Shae vágyakozón. - Nem szolgálhatnék fel az asztalnál? Ūgy szeretném látni, ahogy a galambok kirepülnek a süteményből!

Sansa zavartan nézett rá.

- A királyné már kiválasztotta a felszolgálókat.

- A terem is nagyon zsúfolt lesz. - Tyrion kénytelen volt lenyelni a bosszúságát. - A kastélyban viszont zenészek járnak majd, és a külső udvaron is lesznek asztalok étellel-itallal mindenki számára. - Szemügyre vette új kabátját; vörös bársonyból készült, kitömött válla meg buggyos ujjja volt, amelyet felhasítottak, hogy kitűnjön alóla a fekete selyem. *Csinos darab. Már csak egy csinos férfit kellene bele*. - Gyere, Pod, segíts belebújnom ebbe!

Öltözködés közben felhajtott még egy pohár bort, majd karon fogta a feleségét, és lekísérte a Konyhatoronyból, hogy csatlakozzanak a trónterem felé hömpölygő selyem-, bársony- és szaténfolyamhoz. Néhány vendég bement, hogy megkeresse a helyét a padokon, mások viszont az ajtók körül tolongtak, és a délután évszakhoz nem illő melegét élvezték. Tyrion körbevezette Sansát az udvaron, hogy eleget tegyenek az udvariasság legszükségesebb követelményeinek.

Ebben nagyon jó - gondolta, miközben figyelte, ahogy a lány megjegyzi Lord Gylesnek, hogy a köhögése mintha javult volna, megdicséri Elinor Tyrell ruháját, Jalabhar Xhónál pedig a Nyár-szigetek menyegzői hagyományai felől érdeklődik. Az unokatestvérét, Ser Lancel Ser Kevan hozta le. A fiú a csata óta most először hagyta el a betegágyát. *Iszonyatosan néz ki*. Lancel haja fehér lett és törékeny, ő maga sovány volt, mint egy bot. Ha nincs ott mellette az apja, valószínűleg összeesik. Mégis, amikor Sansa megdicsérte a hősiességét és elmondta, mennyire örül, hogy jobban van, Lancel és Ser Kevan is sugárzott az elégedettségtől. *Jó királynéja és még jobb felesége lett volna Joffreynek, ha a kölyöknek van annyi esze, hogy szeretettel bánik vele*. Kétkedett benne, hogy az unokaöccse képes szeretni bárkit is.

- Tényleg gyönyörűen festesz, gyermekem - mondta Sansának Lady Olenna Tyrell, amikor odatipegett hozzájuk brokátselyem köntösében, amely valószínűleg többet nyomott, mint ő maga. - Csak a szél belekapott a hajadba. - Az apró öregasszony odanyúlt, babrálni kezdett az elszabadult tincsekkel, visszagyömöszölte őket a helyükre, és elegyengette Sansa hajhálóját. - Nagy sajnálattal értesültem a téged ért veszteségekről - mondta, miközben rendezkedett és babrált. - Tudom, a fivéred szörnyű áruló volt, de ha elkezdünk embereket öldösní a menyegzőkön, még jobban fognak tartani a házasságtól, mint most. Na, így már jobb. - Lady Olenna elmosolyodott. - Örömmel közlöm, hogy holnapután hazaindulok Égikertbe. Köszönöm szépen, eleget láttam ebből a rossz szagú városból. Nem volna kedved netán elkísérni engem egy rövid látogatás erejéig, mialatt a férfiak a háborújukkal vannak elfoglalva? Szörnyen fog hiányozni Margaery és a kedves hölgyei. A társaságod vigaszt nyújtana nekem.

- Túl nagylelkű vagy hozzám, hölgyem - felelte Sansa -, de az én helyem itt van a férjem mellett.

Lady Olenna ráncos, fogatlan mosolyt küldött Tyrion felé.

- Ó? Bocsáss meg egy buta vénasszonynak, uram, nem akartam ellopni tőled szépséges feleségedet! Azt hittem, magad is távol leszel, Lannister-sereget vezetsz valami aljas ellenség ellen.

- Sárkányok és szarvasok seregét. A pénzmesternek az udvarban kell maradnia, hogy gondoskodjon a hadseregek ellátásáról.

- Minden bizonnyal. Sárkányok és szarvasok, ez okos. És törpekrajcárok is. Hallottam azokról a törpekrajcárokról. Biztosan fásasztó, egyhangú munka összegyűjtögetni őket.

- A begyűjtést másra hagyom, hölgyem.

- Ó, valóban? Azt hittem, magadnak tartod fenn. Nem engedhetjük, hogy a koronát megrövidítsék a törpekrajcárokkal, nem igaz?

- Az istenek mentsenek meg ettől! - Tyrion kezdte komolyan úgy gondolni, hogy Lord Luthor Tyrell szándékosan lovagolt le arról a szikláról. - Ha megbocsátasz, Lady Olenna, ideje elfoglalnunk a helyünket.

- Nekem is. Hetvenhét fogás, ez igen! Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túlzás, uram? Én a magam részéről nem eszem többet egy-két falásnál, de te és én nagyon aprók vagyunk, nem igaz? - Megint megsimogatta Sansa haját, és így szólt: - Nos, menj, gyermekem, próbálj vidámabb lenni! Az őreim meg hová lettek? Bal, Jobb, merre vagytok? Gyertek, segítetek fel az emelvényre!

Bár az est leszálltáig hátravolt még egy óra, a trónterem máris ragyogó fényárban úszott, minden falikarban fáklya égett. A vendégek felálltak az asztalok mellett, ahogy a heroldok bejelentették a belépő urak és hölgyek nevét és titulusait. A királyi libériát viselő inasok végigkísérték őket a széles középső folyosón. A galéria odafent tömve volt zenészekkel: dobok, sípok, hegedűk, húrok, kürtök és dudák.

Tyrion Sansa karját szorongatta, és nehézkes, kacsázó léptekkel tette meg az utat a helyükig. Érezte az újonnan szerzett sebhelyére tapadó tekinteteket. A seb, ha lehet, még jobban elcsúfította. *Hadd nézzék* - gondolta, és felugrott székére. - *Hadd bámulják, hadd suttogjanak, amíg jól nem lagnak vele! Nem fogok elrejtőzni a kedvükért.* A Töviskirálynő apró, csoszogó léptekkel követte őket. Tyrion eltűnődött, vajon melyikük nyújt képtelenebb látványt, ő Sansa mellett vagy a kicsiny öregasszony a két hét láb magas testőr közt.

Joffrey és Margaery két egyforma, fehér csatamén hátán vonult be a trónterembe. Előttük apródok futottak, rózsaszirmokat szórtak a lovak lábai elé. A király és a királyné is átöltöztek a lakomához; Joffrey fekete és vörös csíkos nadrágban és fekete szaténujjú, ónixkövekkel kirakott aranselyem kabátban feszített, Margaery lecserélte a szentélyben viselt szemérmes köntöst egy jóval többet látatóra. Zöld ezüstselyemből varrták, szoros mellény tartozott hozzá, amely fedetlenül hagyta a vállát és kicsiny keble felső részét. Lány, barna haja szabadon omlott alá fehér vállán és a hátán, majdnem a derekáig. A homlokán vékony aranykorona csillogott, mosolya félénk volt és kedves. *Gyönyörű lány* - gondolta Tyrion -, *az unokaöcsém nem érdemelne ilyen jó sorsot.*

A Királyi Testőrség felkísérte őket az emelvényre, a Vastrónus alatt felállított főhelyre; a trónt az alkalom tiszteletére Baratheon-arany, Lannister-vörös és Tyrell-zöld selyemlobogókba csoma-

golták. Cersei megölelte Margaeryt, és arcon csókolta. Lord Tywin ugyanezt tette, majd Lancel és Ser Kevan is. Joffrey felesége apjától és két új fivérével, Garlantól és Lorastól kapott szerető csókokat. Azon senki sem törte magát különösebben, hogy Tyriont megcsókolja. Miután a király és a királyné helyet foglaltak, a Fősepton emelkedett imára. *Ez legalább nem bűg olyan rettenetesen, mint a másik* - vigasztalta magát Tyrion.

Ő és Sansa távol ültek a királytól, annak jobbján, Ser Garlan Tyrell és felesége, Lady Leonette mellett. Tucatnyian közelebb voltak Joffreyhoz, mint ő, amit egy kényesebb úr talán sértésnek vett volna, tekintve, hogy nem olyan régen még a Király Segítője volt, de Tyrion örült volna, ha százan ülnek közöttük.

- Töltsük meg a kupákat! - kiáltotta Joffrey, miután az istenek megkapták, ami nekik jár. Pohárnoka egy egész kancsó sötét arbori vöröset töltött az aznap reggel Lord Tyrelltől kapott arany menyegzői kehelybe. A királynak mindkét kezére szüksége volt, hogy fel bírja emelni. - Feleségemre, a királynéra!

- Margaery! - harsant fel a terem. - Margaery! Margaery! A királynéra! - Ezer kupa csendült össze, a menyegzői lakoma most már ténylegesen megkezdődött. Tyrion Lannister is ivott a többiekkel, kiűritette a kupáját az első pohárköszöntő alkalmával, majd amint leült, rögtön intett, hogy töltsék újra.

Az első fogás gombából és vajas csigából főzött sűrű leves volt, amelyet aranytálakban szolgáltak fel. Tyrion alig nyúlt hozzá a reggelihez, a bor pedig máris a fejébe szállt, így örömmel fogadta az ételt. Gyorsan végzett. *Egy kész, még hetvenhat van hátra.* Hetvenhét fogás, miközben a városban még mindig gyerekek éheznek, az emberek pedig ölni tudnának egy retekért. *Nem szeretnék ennyire a Tyrelleket, ha most látnának bennünket.*

Sansa megkóstolt egy kanálnyit a levesből, majd félretolta a tálat.

- Nem ízlik, hölgyem? - kérdezte Tyrion.

- Nagyon sok étel lesz, uram, és nekem kicsi a gyomrom. - A lány idegesen babrált a hajával, és arrafelé nézett, ahol Joffrey ült királynéjával.

Vajon szeretne Margaery helyében lenni? Tyrion összevonta a szemöldökét. Még egy gyermeknek is több esze kellene hogy legyen. Elfordult, szeretett volna valami olyasmit találni, ami elvonja a figyelmét, de bármerre nézett, nőket látott, finom, szépséges, boldog, fiatal nőket, akik más férfiakkal tartoztak. Margaery, természetesen, kedvesen mosolygott, ahogy ő és Joffrey közösen ittak a nagy, hétoldalú menyegzői kehelyből. Az anyja, az ezüsthajú, csinos Lady Alerie büszkén ült Mace Tyrell oldalán. A királyné három ifjú unokahúga pompásan festett, akár az énekesmadarak. Lord Merryweather sötét hajú myri felesége nagy, fekete, szenvedélyes szemével. Homok Ellaria a dorne-iak között (Cersei a saját asztaluknál helyezte el őket, közvetlenül az emelvény alatt, előkelő helyen, de olyan messzire a Tyrellektől, amennyire csak a terem méretei lehetővé tették) éppen nevetett a Vörös Vipera egy megjegyzésén.

És egy asszony, balról a harmadik asztalnak majdnem a végén... *talán az egyik Fossoway felesége* - gondolta, gyermeket várt. Finom szépségén egy cseppet sem rontott nagy hasa, ahogy nem akadályozta az ételek és a pajzán tréfák élvezetében sem. Tyrion figyelte, ahogy a férje morzsákkal eteti a tájáról. Ugyanabból a kupából ittak, és gyakran csókolózásba fogtak. Valahányszor megcsókolták egymást, a férfi szelíden, védelmezően az asszony hasára fektette a kezét.

Eltűnődött, mit tenne Sansa, ha most rögtön odahajolna hozzá és megcsókolná. Valószínűleg elkapná az arcát. Vagy bátran végigszenvedné, ahogy a kötelessége diktálja. *Az én kis feleségem a kötelességtudó asszony mintaképe.* Ha közölné vele, hogy ma éjjel elveszi a szüzességét, azt is kötelességtudóan elviselné, s nem ejtene több könnyet, mint amennyit feltétlenül muszáj.

Újabb kupa bort kért. Mire megkapta, már a második fogást szolgálták fel, ami disznóhússal, dióval és tojással töltött sült tészta volt. Sansa éppen csak egy falatot evett a sajátjából, a heroldok pedig közben szólították az elsőt a hét dalnok közül.

A szürke hajú Hárfás Hamish közölte, hogy „istenek és emberek fülének szán egy dalt, melyet még soha nem hallottak a Hét Királyságban”. A címe az volt: „Lord Renly vágója.”

Az ujjai végigsimították a hárfa húrjait, és a trónterem kellemes dallamokkal telt meg. „Csupa

csont trónusáról a Holtak Ura alátekintett a megölt nagyúrra" - kezdte Hamish, majd elregélte, ahogy Renly, megbánván kísérletét unokaöccse koronájának elbitorlására, szembeszállt magával a Holtak Urával, és visszatért az élők birodalmába, hogy megvédje a birodalmat a fivéréától.

És szegény Symon ezért egy tál barna löttyben végezte - merengett Tyrion. Margaery királyné szeme könnyes volt a végére, amikor a bátor Lord Renly árnya elrepült Égikertbe, hogy lopva még egy utolsó pillantást vehessen igaz szerelme arcára.

- Renly Baratheon soha semmit sem bánt meg életében - mondta az Ördögfióka Sansának -, de ha jól sejtem, Hamish éppen most nyert magának egy aranyozott lantot.

A Hárfás több jól ismert dalt is előadott. Az „Aranyrózsa” bizonyára a Tyrelleknek szólt, míg a „Castamere-i esők”-kel az apjának hízelt. A „Szűz, Anya és Vénasszony” nagy örömet szerzett a Főseptonnak, a „Nagyságos feleségem” pedig a romantikus lelkületű ifjú leányokat gyönyörködtette, s biztosan néhány fiatal fiút is. Tyrion fél füllel hallgatta, miközben megízlelte az édeskukorica-szemeket datolya-, alma- meg narancsdarabokkal összesütött forró zabkenyérrel, és rágcálni kezdett egy vadkanbordát.

A fogások és szórakoztató látványosságok ezután szédítő bőségben követték egymást a bor és sör hömpölygő sodrában. Hamish távozott, a helyébe egy nem túl nagy, vén medve lépett, esetlenül táncolt a síp és dob muzsikájára, miközben a vendégek összetört mandulahéjban sült pizt-rángot ettek. Holdfiú felöltötte a gólyalábait, és öles léptekkel üldözőbe vette az asztal körül Lord Tyrell groteszkül kövér bolondját, Vajkupacot, a lordok és ladyk pedig eközben rostos sült gémet ettek sajtos-hagymás tésztával. Egy csapat pentosi mutatványos cigánykerekeket hányt, és kézen állt, tányérokat egyensúlyoztak meztelen talpukon, és egymás vállára állva piramist alkottak. Mutatványaikra a koronát a tüzes keleti fűszerekkel főtt rák, a fatálon répával, mazsolával és hagymával felszolgált, mandulatejben pácolt ürühúszeletek és az egyenesen a kemencéből érkezett halas lepények tették fel, amelyek égették az ember ujját, oly forrók voltak.

A heroldok ekkor újabb dalnokot szólítottak. A tyrosi Collio Quaynisnek cinóbervörös szakállal volt, és éppoly komikus akcentusa, ahogy Symon ígérte. Collio a „Sárkányok Tánca” saját változatával kezdett, amely eredetileg inkább két énekesre íródott, egy férfira és egy nőre. Tyrion csak úgy bírta végigszenvedni, hogy közben kétszer szedett a mézes-gyömbéres fogolyból és több kupa bort megivott. A két haldokló szerelmes hátborzongató balladája Valyria végzetéről talán nagyobb tetszést aratott volna, ha Collio nem felső-valyriai nyelven adja elő, amelyet a vendégek túlnyomó többsége nem beszélt, a „Bessa, a fogadóslány” sikamlós szövege azonban visszahódította őket. Tollas pávát szolgálták fel egészben megsütve és datolyával megtöltve, mialatt Collio magához intett egy dobost, meghajolt Lord Tywin előtt, és rázendített a „Castamere-i esők”-re.

Ha végig kell ebből hallgatnom hét változatot, lemegyek Bolhavégbe, és bocsánatot kérek a szafittól. Tyrion a felségéhez fordult.

- Nos, melyik tetszett jobban?

Sansa pislogott.

- Uram?

- A dalnokok. Melyik tetszett jobban?

- Saj... sajnálom, uram. Nem figyeltem.

És nem is evett.

- Sansa, valami nincs rendben? - kérdezte gondolkodás nélkül, és azonnal tudta, micsoda ostobaság volt. *Lemészárolták az egész rokonságát, őt hozzám adták feleségül, én meg azt kérdezem, hogy valami nincs-e rendben.*

- Nem, uram. Minden rendben van. - A lány elfordult tőle, és nem túl meggyőzően megpróbált érdeklődést színlelni Holdfiú iránt, aki épp datolyákkal hajigálta Ser Dontost.

Négy piromanta szörnyeteget idézett eleven lángból, amelyek aztán tüzes karmaikkal egymásnak estek, a felszolgálók pedig ezalatt blandisszorival, marhahúsleves és forralt bor mézzel édesített és hámozott mandulával meg kappandarabkákkal megszórt keverékével teli tálakat hordtak ki. Azután néhány sétáló dudás, okos kutya és kardnyelő következett vajás borsó, szeletelt dió

és sáfrány- meg barackszósban puhított hattyúszelekkék kíséretében.

- Ne, hattyút ne! - morogta Tyrion, amikor eszébe jutott nővérevel elköltött vacsorája a csata előestéjén.

Egy zsonglőr fél tucat kardot és fejszét tartott egyszerre a levegőben, miközben az asztalokra nyársra húzott, sístergő véres hurka került; oly elrendezés, melyet Tyrion felettébb szellemesnek talált, ám talán nem vallott a legjobb ízlésre.

A heroldok megfújták a trombitájukat.

- Aki pedig most énekel nektek az aranylantért - kiáltotta az egyik -, Cuyi Galyeon!

Galyeon nagydarab, hordómellkasú ember volt fekete szakállal, kopasz fejjel és mennydörgő hanggal, amely a trónterem legtávolabbi sarkába is elhatolt. Nem kevesebb, mint hat muzsikust hozott magával kíséretként.

- Nemes urak és szép hölgyek! Ma éjjel csak egyetlen dalt éneklek nektek - jelentette be. -A Feketevízről szól, s arról, hogyan menekült meg a Birodalom! - A dobos lassú, baljós ütembe kezdett.

- *A sötét úr tornyában mereng* - kezdte Galyeon. - *Szándékát éjszín fal fedi el.*

- *Fekete haja, s a lelke is* - a zenészek egyként kántálták. Belépett egy furulya is.

- *Irigység, vérszomj fűti őt, s jó bor helyett epét vedel* - dalolta Galyeon. - „*Fivérem király volt egykor*” - szól, *magához intve rút nejét, „ami övé volt, elveszem, érezze fia késem hegyét.”*

- *Ifjú, aranyhajú fiú* - kántálták a kísérők, rázendített egy hárfa és egy hegedű is.

- Ha valaha is még egyszer Segítő leszek, első dolgom lesz felakasztani az összes dalnokot - jegyezte meg Tyrion egy kissé túl hangosan.

Lady Leonette könnyedén felnevetett mellette, Ser Garlan pedig odahajolt hozzá.

- A vitézi tett akkor is vitézi tett, ha nem öntik dalba.

- *A sötét úr seregét gyűjti, együtt bontanak vitorlát, S mint varjúhad, indulnak, vérre szomjan...*

- *S levágják Tyrion orrát* - fejezte be Tyrion.

Lady Leonette megint kuncogott.

- Talán énekesnek kellene állnod, uram. Te is rímelsz olyan jól, mint ez a Galyeon.

- Nem, hölgyem - rázta a fejét Ser Garlan. - Lannister uram arra született, hogy végrehajtsa a nagy tetteket, nem arra, hogy daloljon róluk. Ha nincs a lánc és a futótűz, az ellenség átjutott volna a folyón. Ha Tyrion vademberei nem ölik meg Lord Stannis felderítőinek nagy részét, sohasem lephettük volna meg.

A szavak hallatán Tyrion képtelenül hálásnak érezte magát, és ki is engesztelődött, ahogy Galyeon tovább dalolta végtelen sorait az ifjú király és anyja, az aranykirályné vitézségéről.

- Soha nem tett ilyet! - tört ki hirtelen Sansából.

- Soha ne higgy el semmit, amit egy dalban hallasz, hölgyem! - Tyrion intett egy felszolgálónak, hogy töltsse újra a kupáikat.

A magas ablakokon túl hamarosan beköszöntött a teljes sötétség, de Galyeon egyre csak tovább dalolt. A dala hetvenhét strófát tartalmazott, bár inkább ezernek tűnt. Egy minden vendégnek a teremben. Tyrion az utolsó hús-egynéhányat végigitta, hogy ellen tudjon állni a kísértésnek, és ne tömjön gombát a fülébe. Mire a bárd meghajolt, néhány vendég már annyira részeg volt, hogy akaratán kívül saját maga gondoskodott a szórakoztatásról. Pycelle nagymester elaludt, mialatt a Nyár-szigetekről érkezett táncosok vadul pörögtek és forogtak fényes tollakból és szürke selyemből készült ruháikban. Éppen az érett, kék sajttal töltött jávorszarvas-lepények érkeztek, amikor Lord Rowan egyik lovagja megsúrt egy dorne-it. Az aranyköpönyegesek mindkettőjüket kivonszolták a teremből, az egyiket egy cellába, hadd rohadjon, a másikat pedig Ballabar mesterhez, hogy varrja össze.

Tyrion egy fahéjjal, szegfűszeggel, cukorral és mandulatejjel fűszerezett disznósajtkarikával játszadozott, amikor Joffrey király váratlanul felpattant.

- Elő királyi bajvívóimmal! - kiáltotta borízú hangon, és összeütötte a tenyerét.

Az oknaöcsém részegebb, mint én - gondolta Tyrion, míg az aranyköpönyegesek kinyitották

a hatalmas ajtókat a terem végében. Onnét, ahol ült, csak két csikos lándzsa tetejét látta, ahogy két lovas jelent meg egymás mellett. Harsány kacagás kísérte őket végig a padok közötti középső folyosón, egészen a királyig. Biztosan pónikon ülnek, következtetett Tyrion... de aztán ő is meglátta őket.

A bajvívók törpék voltak. Egyikük egy hosszú lábú, széles pofájú rusnya szürke kutyán lovagolt, a másik pedig egy hatalmas, pöttös kocán feszített. A festett fapáncélok zörögtek és csatogtak, ahogy a kicsiny lovagok fel-le zötykölődtek a nyergükben. A pajzsuk nagyobb volt, mint ők maguk, és a lándzsájukkal is férfias küzdelmet kellett vívniuk, mert azok ide-oda himbálóztak, nem kevés derültséget okozva a nézőknek. Az egyik lovag tetőtől talpig aranyban volt, pajzsára fekete szarvast festettek, a másik szürke és fehér ruhát s rémfarkasos címert viselt. A paripáik hasonlóképpen voltak felvértezve.

Tyrion végighordozta a tekintetét az emelvényen. Joffrey vörös volt, alig kapott levegőt a röhgéstől, Tommen kurjongatott és fel-le ugrándozott a székén, Cersei udvariasan kuncogott, és még Lord Tywin arcán is szolid derültség sejlett. A magas asztal mellett ülők közül egyedül Sansa Stark nem mosolygott. Ezért talán szerette is volna, de az igazat megvallva a Stark lány tekintete nagyon messze járt, mintha észre sem vette volna a feléje ügető szájalmas figurákat.

A törpék nem hibásak - határozott Tyrion. - Ha végezték, megdicsérem őket, és adok nekik egy kövér erszény ezüstöt. Holnap reggel pedig megkeresem azt, aki ezt a kis mutatványt kieszelte, de neki másképpen fogom megköszönni.

Amikor a törpék megálltak az emelvény alatt, hogy köszöntsék a királyt, a farkaslovag elejtette a pajzsát. Amikor lehajolt, hogy felvegye, a szarvaslovag elveszítette az irányítást hosszú lándzsája felett, és hátra vágta vele ellenfelét. A farkaslovag leesett a disznójáról, az ő lándzsája viszont megbillent és fejbe kólintotta támadóját. Mindketten a padlón kötöttek ki. Amikor felálltak, mindketten a kutyára próbáltak felülni, s ez lökdösődéshez és hangos kiáltozáshoz vezetett. Végül visszajutottak a nyeregbe, de egymás állatait sikerült meglövelniük, rossz pajzsot tartottak és hátrafelé ültek.

Beletelt egy kis időbe, míg a félreértést rendezték, végül azonban elfoglalták a helyüket a terem két végében, és megfordultak az összecsapáshoz. Az urak és hölgyek hahotáztak és vihogtak, a két kis ember pedig hangos csattanás és reccsenés kíséretében egymásnak rohant. A farkaslovag lándzsája eltalálta a szarvaslovag sisakját, és egyszerűen leütötte a fejét. A fej pörögve repült a levegőben, vért fröcskölt szerteszt, s végül Lord Gyles ölében kötött ki. A fejetlen lovag ide-oda rohangált az asztalok körül, kétségbeesetten hadonászott a karjaival. A kutyák csaholtak, az aszszonyok sikoltoztak, Holdfű pedig veszélyesen előre-hátra himbálózott a gólyalábain, míg Lord Gyles elő nem húzott egy csöpögő görögdinnyét az összezúzott sisakból. A szarvaslovag arca ebben a pillanatban előbukkant a páncélból, és a termet újabb egetverő kacagás rázta meg. A lovagok megvárták, míg ez elül, majd kerületni kezdték egymást, közben cifra sértéseket vagdostak a másik fejéhez, és már-már azon voltak, hogy szétváljanak egy újabb ütközethez, amikor a kutya levetette a lovasát és meghágta a kocát. A nagy disznó kétségbeesésében, a vendégsereg pedig jókedvében visított, különösen, amikor a szarvaslovag a farkaslovagra vetette magát, letolta fa páncélnadrágját, és eszeveszetten pumpálni kezdett a másik hátsó fertályán.

- Megadom magam! Megadom magam! - jajveszékelt a törpe alulról. - Jó ser, tedd el a kardod!

- Eltenném, eltenném, ha nem mozzatnád a hüvelyt! - felelte a felső törpe mindenki vigasságára.

Joffrey bort prüszkölt az orrlíkából. Nyögve feltápázkodott, közben majdnem felborította a magas, kétfülű kelyhet.

- Bajnok! - kiáltotta. - Íme, a bajnok! - A terem elcsendesedett, amikor észrevették, hogy a király beszél. A törpék szétváltak, minden bizonnal a királyi dicséret reményében. - Ám nem igazi bajnok! - folytatta Joff. - Egy igazi bajnok minden kihívóját legyőzi! - A király felmászott az asztalra. - Ki hívja ki apró bajnokunkat? - Vidám vigyorral az arcán Tyrion felé fordult. - Nagybatyám! Te megvéded a birodalmam becsületét, ugye? Meglövelheted a disznót!

A nevetés úgy csapott át rajta, mint egy hatalmas hullám. Tyrion Lannister nem emlékezett rá, hogy felállt, sem arra, hogy fellépett a székére, de egyszer csak az asztalon találta magát. A terem vigyorgó arcok tengerévé mosódott össze a fáklyafényben. A mosolynak a Hét Királyságban valaha látott legborzalmasabb karikatúrájába torzította az arcát.

- Felség! - kiáltotta. - Meglovagolom a disznót... de csak ha te meglovagolod a kutyát!

Joffrey zavartan összeráncolta a homlokát.

- Én? Én nem vagyok törpe. Miért én?

Egyenesen beleléptél a vágásba, Joff.

- Hisz te vagy az egyetlen a teremben, akit biztosan le tudok győzni!

Tyrion nem tudta volna megmondani, mi volt édesebb: a pillanatnyi döbönt csend, a hirtelen felharsanó kacaj vagy a vak düh kifejezése az unokaöccse arcán. A törpe elégedetten huppant vissza a padlóra, és mire visszatekintett, Ser Osmund és Ser Meryn éppen lesegítették Joffreyt is. Amikor észrevette, hogy Cersei haragosan mered rá, Tyrion csókot dobott neki.

Mindenki megkönnyebbült, amikor a zenészek elkezdtek játszani. Az apró bajvívók kivették a teremből a kutyát és a kocát, a vendégek visszatértek a disznósajtjaikhoz, Tyrion pedig még egy kupa bort rendelt. Hirtelen azonban Ser Garlan kezét érezte a karján.

- Vigyázz, uram! - figyelmeztette a lovag. - A király.

Tyrion megfordult ültében. Joffrey támolyogva, vörös arccal közeledett, már majdnem ott volt, a bor kilötyt a két kezében tartott hatalmas aranykehely karimáján.

- Felség! - Ennyit tudott kinyögni, mielőtt a király lefelé fordította a kelyhet a feje fölött. A bor vörös áradatként zúdult az arcába, eláztatta a haját, csípte a szemét, égette a sebhelyét, végigfolyt a nyakán és eláztatta az új bársonykabátját.

- Na, ez hogy tetszik, Ördögfióka? - gúnyolódott Joffrey.

Tyrionnak égett a szeme. A ruhája ujjával megdörgölte a szemét, és igyekezett ismét élessé pislogni a világot maga körül.

- Ez nem volt helyes, felség - hallotta maga mellett Ser Garlan halk hangját.

- Ellenkezőleg, Ser Garlan. - Tyrion nem merte hagyni, hogy tovább fajuljon a dolog, legálábbis nem itt, a fél birodalom szeme láttára. - Nem minden királynak jutna eszébe megtisztelni alázatos szolgáját azzal, hogy a saját uralkodói kelyhéből szolgálja ki. Kár, hogy a bor kilötyt.

- Nem kilötyt! - kiáltotta Joffrey. Annyi elegancia sem szorult belé, hogy kihasználja a Tyrion által felkínált visszavonulási lehetőséget. - És nem is szolgálta ki!

Hirtelen Margaery királyné jelent meg Joffrey könyökénél.

- Drága királyom! - kérte a Tyrell lány. - Gyere jöjj vissza a helyedre, újabb dalkok vár!

- Eyseni Alaric - sóhajtotta Lady Olenna Tyrell a botjára támaszkodva. Ő sem szentelt több figyelmet a bor áztatta törpének, mint az unokája. - Őszintén remélem, hogy eljátssza nekünk a „Castamere-i esők”-et. Már vagy egy órája nem hallottam, el is felejtettem, hogy szól.

- Ser Addam is szeretne pohárköszöntőt mondani - mondta Margaery. - Felség, kérlek!

- Nincs borom - felelte Joffrey. - Hogy ihatnék a pohárköszöntőre, amikor nincsen borom? Ördögfióka nagybácsi, kiszolgálhatsz! Mivel nem vívsz, te leszel a pohárnokom!

- Megtisztelsz, felség.

- Nem megtiszteltetésnek szántam! - üvöltötte Joffrey. - Hajolj le, és vedd fel a kelyhemet! - Tyrion úgy tett, ahogy parancsolta, de ahogy az edény füléért nyúlt, Joff átrúgta a kelyhet a lábai között. - Vedd fel! Ügyetlen is vagy, nemcsak ronda? - Tyrionnak be kellett kúsznia az asztal alá, hogy megkeresse azt a vacakot. - Jól van, most pedig töltsd meg borral! - Kért egy kancsót egy szolgálóleánytól, és a háromnegyedéig megtöltötte a serleget. - Most pedig térdre, törpe! - Tyrion letérdelt, felemelte a nehéz kupát, s közben azon tűnődött, vajon kap-e még egy fürdőt. Joffrey azonban egy kézzel elvette a menyegzői kelyhet, nagyot húzott belőle, és visszatette az asztalra. - Most felállhatsz, nagybácsi!

A lábait összerántotta a görcs, ahogy próbált feltápászkodni, és majdnem újra összeesett. Meg kellett kapaszkodnia egy székben, hogy talpon maradjon. Ser Garlan a kezét nyújtotta neki. Joffrey nevetett, és Cersei is. Aztán mások. Nem látta, kik, de hallotta őket.

- Felség! - Lord Tywin hangja kifogástalan volt. - Hozzák a süteményt! Szükség lesz a kardra!

- A süteményt? - Joffrey kézen fogta a királynéját. - Gyere, hölgyem, a sütemény!

A vendégek felálltak, kiáltoztak, tapsoltak és összecapták a boros kupákat, ahogy egy tucat boldogságtól ragyogó arcú szakács lassan végiggördítette a termen a hatalmas süteményt. Két méter volt keresztben, aranybarnára és ropogósra sült, a belsejéből csiripelés és zörgés hallatszott.

Tyrion felmászott a székére. Már csak az hiányzott, hogy leszarja egy galamb, és akkor teljes lesz a napja. A bor átszivárgott a kabátján, az alsóneműjén, a bőrén érezte a nedvességet. Át kellett volna öltöznie, de senki sem hagyhatta el a lakomát az ágyba vitelig. Az pedig, úgy ítélte meg, még jó húsz-harminc fogásnyira lehet.

Joffrey király és a királynéja az emelvény alatt fogadták a süteményt. Ahogy Joff kivonta a kardját, Margaery megfogta a karját, hogy visszatartsa.

- Özvegykönny nem arra való, hogy süteményt szeletelj vele!

- Igaz! - Joffrey felemelte a hangját. - Ser Ilyn, a kardodat!

A terem hátsó részének homályából előlépett Ser Ilyn Payne. *A rém a lakomán* - gondolta Tyrion, miközben figyelte, ahogy a hórihorgas, marcona Királyi ítéletvégrehajtó hosszú léptekkel a királyhoz megy. Túl fiatal volt, hogy ismerhette volna Ser Ilynt, mielőtt elveszítette a nyelvét. Azokban a napokban biztosan más ember volt, de a némaság most éppen annyira része lett, mint a beesett szemek, a rozsdás sodronyng és a pallos a hátán.

Ser Ilyn meghajolt a király és a királyné előtt, hátranyúlt a válla mögé, és előhúzott egy hatlábnyi, díszes, rúnákkal televesett ezüstpengét. Letérdelt, és markolattal előre felajánlotta a ropant pallost Joffreynek. A sárkányüvegből kifaragott, vicsorgó halálfejet ábrázoló kardgomb rubinszemeiből vörös tűz lobbant.

Sansa megmoccant ültében.

- Milyen kard az?

Tyrion szemét még mindig csípte a bor. Pislogott, és megint szemügyre vette. Ser Ilyn pallosa olyan hosszú és széles volt, mint Jég, de túl ezüstös fénnel csillogott. A valyriai acél sötét, a lelkében füstszínű. Sansa megszorította a karját.

- Mit tett Ser Ilyn apám kardjával?

Vissza kellett volna küldenem Jeget Robb Starknak - gondolta Tyrion. Az apjára pillantott, de Lord Tywin a királyt figyelte.

Joffrey és Margaery közösen felemelték a pallost, és ezüstös ívben lesújtottak vele. Amikor a sütemény kérge átszakadt, a galambok fehér tollforgatagban törtek elő belőle, szétrebbentek minden irányban, és megindultak az ablakok meg a gerendák felé. A padok felől örömujjongás harsant, a galérián álló hegedűsök és síposok pedig vidám dallamba csaptak. Joff a karjába zárta a felségét, és vidáman körbeforgatta.

Egy felszolgáló egy szelet forró galambpástétomot tett Tyrion elé, és egy kanál citromkrémet borított rá. Ebben a pástétomban igazán jól megsütötték a galambokat, mégsem találta ínycsiklandóbbnak a teremben csapongó fehér példányoknál. Sansa sem evett.

- Holtsápadt vagy, hölgyem - jegyezte meg Tyrion. - Szippantanod kellene egy kis friss levegőt, nekem pedig új kabátra van szükségem. - Felállt, és a lány felé nyújtotta a kezét. - Gyere!

Mielőtt azonban kiosonhattak volna, Joffrey visszatért.

- Bácsi, hová mész? Te vagy a pohárnokom, nem emlékszel?

- Át kell öltöznöm, felség. Megengeded?

- Nem. Nekem így is tetszel. Szolgálj fel a boromat!

A király kelyhe az asztalon állt, ahol hagyta. Tyrionnak vissza kellett másznia a székére, hogy elérje. Joff kitépte a kezéből, és hosszan ivott. Az ádámcsutkája fel-alá mozgott, a bíborszínű bor pedig kétoldalt lefolyt az állán.

- Uram! - szólalt meg Margaery. - Vissza kellene térnünk a helyünkre. Lord Buckler pohárköszöntőt szeretne mondani ránk.

- A nagybátyám még nem ette meg a galambpástétomját. - Joff az egyik kezében tartotta a

kelyhet, a másikkal pedig belemarkolt Tyrion pástétomjába. - Balszerencsét hoz, ha nem eszed meg a pástétomot - morogta, és megtöltötte a száját a forró, fűszeres hússal - Látod, milyen jó? - Köhögve kiköpött néhány morzsát, és még egy adagot tömött a szájába. - Csak száraz. Le kell öblíteni. - Joff nagyot húzott a borból, és megint köhögött, ezúttal hevesebben. - Látni akarom, kh, látni akarom, ahogy meglovagolod azt, khh, khhhh, azt a disznót, bácsi! Akarom... - A szavai köhögésrohamba fulladtak.

Margaery aggódva pillantott rá.

- Felség?

- Sem... khhh, a pást... khhh, semmi, khhh, a pástétom. - Joff megint ivott, legalábbis megpróbálta, de az összes bor kifröccsent a szájából, amikor az újabb köhögőgörcs hétrét görnyesztette. Az arca vörösbe fordult. - Nem, khhh, tu... khhh, khhh, khhh... - A kehely kicsúszott a kezéből, az emelvényen bíborszínű bor ömlött végig.

- Fuldoklik - nyögte Margaery királyné.

A nagyanyja odalépett mellé.

- Segítetek szegény fiún! - visította a Töviskirálynő tízszer erősebb hangon, mint mérete alapján elvárható lett volna tőle. - Mamlaszok! Csak álltok ott szájátva? Segítetek a királyotokon!

Ser Garlan félrelökte Tyriont, és csapkodni kezdte Joffrey hátát. Ser Feketeüst Osmund szétépte a király gallérját. A fiú torkából hátborzongató, vékony hang tört fel, mintha valaki egy nádszálon át akarna kiszívni egy folyót. Aztán abbamaradt, és ez még rettenetesebb volt.

- Fordítsátok meg! - mennydörögte Mace Tyrell mindenkinek és igazából senkinek egyszerre. - Fordítsátok meg, és rázzátok a sarkánál fogva!

- Vízet, adjatok neki vizet! - hallatszott egy másik hang.

A Fősepton hangosan imádkozni kezdett. Pycelle nagymester azt kiáltozta, hogy valaki segítse vissza a szobájába, hogy elhozhassa a főzeteit. Joffrey kaparni kezdte a torkát, a körmei véres csíkokat hasítottak a nyakán. Az izmok kökeményen rajzolódtak ki a bőre alatt. Tommen herceg ordított és sírt.

Megfog halni - döbbszent rá Tyrion. Különös nyugalmat érzett, bár körülötte pokoli zűrzavar tombolt. Megint Joffrey hátát csapkodták, az arca azonban egyre sötétebbre vált. A kutyák ugattak, a gyermekek jajveszékáltak, a férfiak haszontalan tanácsokat kiáltoztak egymásnak. A vendégek fele talpon volt, néhányan egymás sarkára hágva próbáltak közelebb jutni, mások az ajtó felé igyekeztek, hogy elillan hassanak.

Ser Meryn szétfeszítette a király száját, és lenyomott egy kanalat a torkán. Joffrey szeme eközben Tyrionra meredt. *Jaime szemeit örökölte*. Csak Jaime-et sohasem látta ilyen rémültnek. *A kölyök csak tizenhárom éves*. Joffrey beszélni próbált, de csak száraz, kerepelő hangot hallatott. A szemei fehéren kimeredtek az iszonyattól, felemelte a karját... a nagybátyjáért nyúlt, vagy rámutatott... *Vajon a bocsánatomat kéri, vagy azt hiszi, segíthetek rajta?*

- Neeeee! - jajgatott Cersei. - Apám, segíts rajta, valaki segítsen rajta, a fiam, a fiam...

Tyrion azon kapta magát, hogy Robb Starkra gondol. *Visszatekintve, a saját menyegzőm sokkal jobban sikerült*. Hátrafordult, hogy lássa, Sansa hogyan fogadja mindezt, de a teremben akkora volt a felfordulás, hogy sehol sem látta a lányt. A pillantása azonban a menyegzői kehelyre esett, amely elfeledve hevert a padlón. Odalépett és felemelte. Az aljában még mindig volt egy félhüvelyknyi mélybíbor színű bór. Tyrion gondolkodott egy darabig, majd kiöntötte a padlóra.

Margaery Tyrell a nagyanyja karjaiban sírt, az öreg hölgy pedig igyekezett megnyugtatni:

- Légy bátor, légy bátor!

A legtöbb zenész megszökött, de egy utolsó furulyás a galérián maradt, és most gyászdallamba fogott. A trónterem végében tülekedés tört ki az ajtóknál, a vendégek egymást taposva próbáltak kijutni. Ser Addam aranyköpönyegesei betódultak, hogy helyreállítsák a rendet. A vendégek fejvesztve rohantak ki az éjszakába, volt, aki sírt, mások támolyogtak vagy hánytak, megint mások falfehérre váltak a félelemtől. Tyrionnak későn jutott eszébe, hogy neki is távoznia kellene.

Amikor meghallotta Cersei sikolyát, tudta, hogy vége.

El kellene mennem. Most. Ehelyett azonban kacszva megindult az asszony felé.

A nővére egy bortócsában ült, karjában a fia holttestével. A köntöse elszakadt és foltos lett, az arca fehér, mint a kréta. Sovány, fekete kutya somfordált oda hozzá, szaglászni kezdte Joffrey temét.

- A fiú elment, Cersei - mondta Lord Tywin. A lánya vállára tette kesztyűs kezét, az egyik ór elzavarta a kutyát. - Engedd el! Hagyd elmenni!

Az asszony nem hallotta. A Királyi Testőrség két lovagja kellett hozzá, hogy lefeszítsék az ujjait, és Joffrey Baratheon király élettelen teste ernyedten a padlóra csúszott.

A Fősepton letérdelt mellé.

- Égi Apánk, ítéld meg Joffrey királyt igazságosan! - kezdett bele a halotti imába. Margaery Tyrell sírásban tört ki, Tyrion pedig hallotta, hogy az anyja, Lady Alerie azt mondja:

- Megfulladt, drágaságom. Megfulladt a pástétomtól. Nem tehetsz róla. Megfulladt. Mind látuk.

- Nem fulladt meg! - Cersei hangja éles volt, mint Ser Ilyn kardja. - A fiamat megmérgezték! - A tehetetlenül ácsorgó fehér lovagokra pillantott. - Királyi Testőrség, teljesítsétek a kötelességeket!

- Úrnóm? - kérdezte Ser Loras bizonytalanul.

- Tartóztassátok le a fivéremet! - parancsolta a királyné. - Ő tette, a törpe! Ő meg a kis felesége! Megölték a fiamat! A királyotokat! Fogjátok el őket! Fogjátok el mindkettőt!

SANSA

Messze a város felett megszólalt egy harang.

Sansa úgy érezte magát, mintha álomban járna.

- Joffrey halott - mondta a fáknak, hátha ettől felébred.

Amikor elhagyta a tróntermet, még nem volt halott. Térdelt és a torkát karmolta, a saját bőrét tépte, ahogy levegőért küszködött. A látvány szörnyű volt, ő megfordult és zokogva elmenekült. Lady Tanda is menekülőre fogta.

- Jó szíved van, hölgyem - mondta Sansának. - Nem minden lány sírna így egy férfiert, aki félrelökte és egy törpéhez adta feleségül!

Jó szív. Jó szívem van. A torkából hisztérikus kacaj tört fel, de Sansa elfojtotta. A harangok lassan és gyászosan kongtak, kongtak és kongtak. Robert királyért is ugyanígy szóltak. *Joffrey meghalt, meghalt, halott volt, halott, halott, halott.* Miért sír hát, amikor kedve volna táncra perdülni? Vagy ezek az öröm könnyei lennének?

Megtalálta a holmiját ott, ahol két éjszakával ezelőtt elrejtette őket. Mivel nem voltak itt a szobalányai segítségül, a kellesténél tovább tartott a ruhája kioldozása. A kezét furcsamód ügynelnek érezte, bár nem félt annyira, mint talán kellett volna.

- Az istenek kegyetlenek, hogy ilyen fiatalon, szépsége teljében ragadják el, a saját menyegzői lakomáján - sóhajtotta neki Lady Tanda.

Az istenek igazságosak - gondolta Sansa. - *Robb is egy menyegzői lakomán halt meg.* Valójában Robbért sírt. Érte meg Margaeryért. Szegény Margaery, kétszer házasodott, és mindkétszer megözvegyült. Sansa kibújt a ruha egyik ujjából, letolta a köntöst, és kilépett belőle. Összegyúrte egy csomóba, és egy tölgy odvába nyomta, majd kirázta a másik ruhát, amit onnét vett elő. *Öltözz melegen* - figyelmeztette Ser Dontos -, *és öltözz sötétbe!* Fekete ruhája nem volt, így egy vastag barna öltözéket választott. Igaz, a mellényét édesvízi gyöngyök díszítették, de a köpönyeg majd eltakarja őket. A köpeny mélyzöld volt, nagy csuklyával. Felhúzta a ruhát, magára kanyarította a köpönyeget, ám a csuklyát egyelőre lehajtva hagyta. Cipő is volt, egyszerű, erős cipő, lapos sarkokkal és szögletes orral. *Az istenek meghallgatták az imáimat* - gondolta. Kábának és álmatagnak érezte magát. *A bőröm porcelánná, elefántcsonttá, acéllá változott.* A keze merev és ügynel volt, mintha még sohasem engedte volna le a haját. Egy pillanatig azt kívánta, bár itt lenne Shae, hogy segítsen neki a hálóval.

Amikor lerántotta a fejéről, hosszú, gesztenyebarna haja a vállára és a hátára omlott. Az ezüstháló ott lógott a kezében; a finom fém szelíden vibrált, a kövek feketén csillogtak a holdfényben. *Fekete ametisztek Asshaiból.* Az egyik hiányzott. Sansa felemelte a hálót, és közelebről is megvizsgálta. Az ezüstfoglatban, ahonnét a kő kiesett, sötét foltot látott.

Hirtelen elfogta a rémület. A szíve vadul dörömbölni kezdett, egy pillanatra visszafojtotta a lélegzetét. *Miért félek ennyire, hiszen ez csak egy ametiszt, egy fekete ametiszt Asshaiból, semmi több. Biztosan kilazult a foglatában, ennyi az egész. Laza volt, kiesett, és most ott hever valahol a trónteremben vagy az udvaron, hacsak...*

Ser Dontos azt mondta, a hajhálónak varázsereje van, hogy haza fogja juttatni. Azt mondta, ezt kell viselnie ma este Joffrey menyegzői lakomáján. Az ezüstdrót szorosan feszült az ujjain. A hüvelykujja a lyukat tapogatta, a kő helyét. Megpróbálta abbahagyni, de az ujjai nem a sajátjai voltak. A hüvelykujját úgy vonzotta a lyuk, ahogy a nyelvet vonzza egy hiányzó fog helye. *Miféle varázslat?* A király halott, a kegyetlen király, aki ezer évvel ezelőtt még az ő lovagias hercege volt. Ha Dontos hazudott a hajhálóról, lehet, hogy a többitől is hazudott? *Mi lesz, ha nem jön el? Mi lesz, ha nincs hajó, nincs csónak a vízen, nincs menekvés?* Mi történik akkor övele?

Hallotta, hogy a levelek megzörrennek, és az ezüst hajhálót mélyen köpönyege zsebébe gyömöszölte.

- Ki van ott? - kiáltott fel. - Ki az? - Az Istenerdő borús volt és sötét, a harangok hangja sírjába kísérte Joffreyt.

- Én. - A férfi részegen előtámolygott a fák közül. Elkapta a karját, hogy talpon maradjon. - Drága Jonquil, eljöttem. Eljött a te Florianed, ne félj!

Sansa elhúzódott az érintése elől.

- Azt mondtad, viseljem a hajhálót. Az ezüsthálót az... miféle kövek azok?

- Ametisztek. Fekete ametisztek Asshaiból, hölgyem.

- Nem ametisztek. Vagy igen? Azok? Hazudtál!

- Fekete ametisztek - bizonygatta a férfi. - Varázserő volt bennük.

- Gyilkosság volt bennük!

- Halkan, hölgyem, halkan! A galambpástétomtól fulladt meg. - Dontos diadalmasan kuncozott. - Ó, az a finom, finom pástétom! Ezüst és kő, ennyi volt csupán, ezüst, kő és varázslat.

A harangok kongtak, a szél fúvása úgy hangzott, mint Joff, mikor levegő után kapkodott.

- Megmérgezted! Te voltál! Kivettél egy követ a hajhálóm...

- Csitt, a vesztünket okozod! Nem csináltam semmit. Gyere, el kell tűnnünk, keresni fognak! A férjedet letartóztatták.

- Tyrion? - kérdezte Sansa döbbenetben.

- Talán van másik férjed is? Az Ördögfiókat, a törpe nagybácsit, a királynő azt hiszi, ő tette. - Megragadta a kezét, és maga után húzta. - Erre, el kell tűnnünk, gyorsan, gyerünk, ne félj!

Sansa ellenkezés nélkül követte. Sohasem bírtam az asszonyok sírását - mondta egyszer Joff -, *de most az anyja az egyetlen, aki sír.* Az Öreg Nan történeteiben szereplő grumkinok mágikus dolgokat készítettek, amelyek valóra váltották a vágyakat. *Talán azért halt meg, mert én azt kívántam?* - tűnődött, de aztán eszébe jutott, hogy már túl idős ahhoz, hogy higgyen a grumkinokban. *Tyrion mérgezte volna meg? Azt tudta, hogy törpe férje gyűlöli az unokaöccsét. Tényleg képes lett volna megölni? Tudott a hajhálómról, a fekete ametisztekről?* Ő hozott bort Joffnak. Hogy lehet megölni valakit azzal, ha ametisztet teszünk a borába? *Ha Tyrion tette, azt fogják hinni, hogy nekem is részem volt benne* - jött rá hirtelen ijedten. Hát persze. Férj és feleség voltak, Joff pedig megölte az apját és gúnyolódott vele a fivére halálán. *Egy test, egy szív, egy lélek.*

- Maradj csendben, kedvesem! - intette Dontos. - Az Istenerdőn kívül nem szabad zajt csapnunk. Hajtsd fel a csuklyát, rejtsd el az arcod! - Sansa bólintott, úgy tett, ahogy a lovag mondta.

A férfi annyira részeg volt, hogy Sansának néha támogatnia kellett, hogy el ne essen. A harangok szünet nélkül szóltak a város felett, egyre több és több csatlakozott hozzájuk. Lehajtott a fejét, az árnyékban maradt, szorosan Dontos mögött. Amikor lefelé igyekeztek a csigalépcsőn, a lovag térdre rogyott és hányt. *Szegény Florianem* - gondolta a lány, miközben a férfi megtörölte a száját bő ruhaujjával. *Öltözz sötéten* - mondta neki, de ő a barna kámzsás köpönyeg alatt mégis régi kabátját viselte: a Hollard-ház vízszintes vörös és rózsaszín csíkjait, három aranykoronát tartó fekete pajzsfejt alatt.

- Miért viseled a kabátodat? Joff úgy rendelkezett, hogy halállal lakolsz, ha ismét lovagi ruhában fognak el, hisz... ó... - Többé semmi sem számított, amit Joff elrendelt.

- Lovag akartam lenni. Legalább erre az alkalomra. - Dontos feltápászkodott, megfogta a kezét. - Gyere! Maradj csendben! Ne kérdezz semmit!

Továbbmentek lefelé a csigalépcsőn, majd átvágtak egy apró, megsüllyedt udvaron. Ser Dontos kinyitott egy súlyos ajtót, és gyertyát gyújtott. Hosszú folyosó nyújtózott előttük. A fal mellett sötéten és porosan üres páncélöltözékek sorakoztak, a sisakjukról sorban pikkelyek meredtek ki, és a hátukon is folytatódtak. Ahogy elsiettek előttük, a pikkelyek árnyéka kinyúlt, megvonaglott a gyertya elszuhanó fényében. *Az üres lovagok sárkányokká válnak* - gondolta.

A következő lépcsősor vaspántos tölgyfa ajtóhoz vitte őket.

- Légy erős, Jonquilom, már majdnem ott vagyunk! - Amikor Dontos felemelte a reteszt és ki-

nyitotta az ajtót, Sansa hideg fuvallatot érzett az arcán. Áthatoltak tizenkét lányi falon, és hirtelen a kastélyon kívül találta magát, egy sziklameredély tetején. Alattuk a folyó, felettük az égbolt, egyik éppoly fekete, mint a másik.

- Le kell másznunk - közölte Dontos. - Odalent egy férfi vár, kivisz bennünket a hajóhoz.

- Le fogok zuhanni. - Bran is leesett, pedig ő imádott mászni.

- Nem fogsz. Van itt egy létraszerűség, egy titkos létra, amit a kőbe vájtak. Itt van, tapogasd ki, hölgyem! - Letérdeltek, Sansa kénytelen volt kihajolni a mélység fölé, és addig kutatott az ujjaiával, míg meg nem találta a sziklafalba vágott kapaszkodót. - Majdnem olyan jó, mint a létrafokok!

Még így is nagyon hosszú volt az út lefelé.

- Nem megy!

- Muszáj!

- Nincs másik út?

- Ez az út. Nem olyan nehéz ez egy ilyen fiatal, erős lánynak, mint te. Kapaszkodj erősen, ne nézz le, és észre sem veszed, máris lent vagy! - A szeme csillogott. - A te szegény Florianed kövér, vén és részeg, inkább nekem kellene félnem. A lovamról is folyton leestem, emlékszel? Úgy kezdődött a mi kettőnk dolga. Részeg voltam, leestem a lovamról, Joffrey pedig a bolond fejemet akarta, de te megmentettél. Megmentettél, kedvesem!

Sír - döbrent rá a lány.

- Most pedig te mentettél meg engem.

- Csak ha mész. Ha nem, megöltem mindkettőnket.

Ő volt - gondolta a lány. - *Ő ölte meg Joffreyt.* Mennie kell, legalább annyira saját magáért, mint öérte.

- Te menj előre, ser! - Ha tényleg leesik, nem akarta, hogy a fejére zuhanjon és mindkettőjüket lelökje a szikláról.

- Ahogy óhajtod, hölgyem. - Nedves csókot nyomott az arcára, majd esetenül átlendítette a lábát a mélység fölé. Addig rúgkapált, míg támaszt nem talált. - Várj egy kicsit, míg lejjebb érek, aztán gyere te is! Most már jössz, ugye? Esküdj meg rá!

- Megyek - ígérte Sansa.

Ser Dontos eltűnt. A lány hallotta a szuszogását és a lihegését, ahogy megkezdte az ereszkedést. Sansa hallgatta a harangok zúgását, és a kondulásokat számolta. Tíznél óvatosan kidugta a lábát a meredély szélén, addig kutatott a lábujjaival, míg támasztékot nem talált. A kastély falai magasan tornyosultak fölé, és egy pillanatig semmit sem szeretett volna jobban, mint felhúzni magát és visszaszaladni meleg szobájába a Konyhatorony tetején. *Légy bátor* - biztatta magát. - *Légy bátor, mint a hölgyek a dalokban!*

Nem mert lenézni. A sziklafalon tartotta a szemét, minden lépcsőfokot alaposan kitapogatott, mielőtt a következőre lépett volna. A kő durva volt és hideg. Néha úgy érezte, megcsúsznak az ujjai, és a fokok sem voltak olyan egyenletesen elhelyezve, mint szeretete volna. A harangok nem akartak elhallgatni. Még az út felét sem tette meg, de a karja máris reszketett, és biztos volt benne, hogy le fog esni. *Még egy lépés* - mondogatta magában -, *még egy lépés.* Folytatnia kellett a mászást, mert tudta, hogy ha megáll, többé nem lesz képes elindulni, és a hajnal itt találja a sziklához lapulva, félelemtől dermedten. *Még egy lépés és még egy.*

A talaj alaposan meglepte. Megbotlott, elesett, a szíve majd kiugrott a helyéből. Amikor a háttára gördült és felnézett indulása helyére, szédülni kezdett, az ujjai a földet markolták. *Megcsináltam, megcsináltam, nem estem le, lemásztam. És most hazamegyek.*

Ser Dontos talpra állította.

- Erre! Csendben, most csend, csend. - A szikla tövében maradt, a sűrű és fekete árnyékok rejtekében. Szerencsére nem kellett messzire menniük. Mintegy ötven lépéssel lejjebb egy férfi gubbasztott egy kis csónakban, félig elrejtve egy hatalmas zátonyra futott és leégett gálya maradványai által. Dontos lihegve odasántikált hozzá. - Oswell?

- Nem kell név! - felelte a férfi. - A csónakba! - Az evezők mellett gubbasztott; magas, hóri-

horgas öregember volt hosszú, fehér hajjal és nagy, kampós orral, szemére árnyékot vetett kámszája. - Befelé, de gyorsan! - morogta. - El kell tűnnünk!

Amikor mindketten biztonságban elhelyezkedtek a csónakban, a csuklyás férfi a vízbe merítette az evezőket, nekifeszítette a hátát, és elindultak a csatorna felé. A harangok még mindig a kölyökkirály halálát gyászolták a hátuk mögött. Egyedül voltak a sötét folyón.

Lassú, kitartó, ütemes húzásokkal haladtak az áramlás irányában. Elsüllyedt hajók felett siklottak át, törött árbocokat, kiégett hajótesteket és szakadt vitorlákat kerülgettek. Az evezővillákat kibélelték, így szinte hangtalanul haladtak. A víz fölött ködpára gomolygott. Sansa látta az Ördögfióka egyik csörlőtornyának csipkés erődfalát, a hatalmas láncot azonban leengedték, és most akadálytalanul eveztek át azon a helyen, ahol annak idején ezer ember égett halálra. A part egyre távolodott, a köd sűrűsödött, a harangok kongása mind halkabb és halkabb lett. Végül már a fényeket sem látták, azok is elenyésztek a távolban. Kint jártak a Feketevíz-öblön, a világ a körülöttük elterülő sötét vízfelületre, a gomolygó ködre és az evezők fölött görnyedő néma útítársukra zsugorodott.

- Milyen messze kell mennünk? - kérdezte a lány.

- Nincs beszéd. - Az evezős öreg volt, de erősebb, mint gondolta volna, a hangja fenyegetően csengett. Volt valami furcsán ismerős az arcában, de Sansa nem tudta volna megmondani, micsonda.

- Nincs messze. - Ser Dontos megfogta a kezét, és gyengéden dörzsölni kezdte. - A barátod itt van a közelben, vár téged.

- Nincs beszéd! - mordult fel ismét az evezős. - A hang jól terjed a vízen, Ser Bolond!

Sansa zavartan az ajkába harapott, összehúzta magát, és csendben maradt. Ezután csak eveztek, eveztek és eveztek.

A keleti égbolton már felsejlett a hajnal első pírja, amikor Sansa végre kísérteties alakot vett észre előttük a sötétben: egy kereskedőgálya ringatózott lassan, felhúzott vitorlákkal, egyetlen evezősorral. Ahogy közelebb értek, meglátta a hajó orrdíszét is. Aranykoronát viselő férfisellőt ábrázolt, amint éppen egy nagy, tengeri kagylóból készült kürtöt fúj meg. Kiáltást hallott, és a gálya lassan oldalt fordult.

Amikor odaértek mellé, a hajókorláton át kötélletrát dobtak le hozzájuk. A csónakot irányító férfi behúzta az evezőket és felsegítette Sansát.

- Felfelé! Gyerünk, kislány, foglak! - Sansa megköszönte a kedvességét, de egy morduláson kívül nem kapott választ. A kötélletrán sokkal könnyebb volt felmászni, mint lejönni a sziklafalon. Az evezős Oswell ott jött szorosan mögötte, Ser Dontos a csónakban maradt.

A korlátnál két tengerész várta, hogy besegítse a fedélzetre. Sansa reszketett.

- Fázik - hallott egy hangot. A férfi levette a köpönyegét, és a vállára terítette. - Így ni, most már jobb, hölgyem? Nyugodj meg, a legrosszabbon túl vagy!

Ismerte ezt a hangot. *De hát ő a Völgyben van* - gondolta. Ser Lothor Brune állt mellette fáklyával a kezében.

- Lord Petyr! - kiáltotta Dontos a csónakból. - Vissza kell mennem, mielőtt keresni kezdenek. Petyr Baelish megfogta a korlátot.

- De először kéred a fizetséged. Tízezer sárkány, ugye?

- Tízezer. - Dontos a kézfejevel megtörölte a száját. - Ahogy megígérted, uram.

- Ser Lothor, a jutalmat!

Lothor Brune intett a fáklyával, mire három férfi lépett a korláthoz, felemelték a számszerjüket és lőttek. Az egyik vessző mellkason találta a felfelé bámuló Dontost, átütötte a bal oldali koronát a kabátján. A másik kettő a torkába és a hasába fúródott. Olyan gyorsan történt az egész, hogy sem Dontosnak, sem Sansának nem maradt ideje kiáltásra. Amikor vége volt, Lothor Brune ledobta a fáklyát a holttestre. A kis csónakban magasra szöktek a lángok, ahogy a gálya távolodni kezdett.

- Megölted! - Sansa megmarkolta a korlátot, elfordult és hányt. Csak azért szökött meg a Lannisterektől, hogy valami még rosszabb kelepchébe sétáljon bele?

- Hölgyem - mormolta Kisujj -, nem érdemes a bánatodat egy ilyen emberre pazarolni. Része-
ges disznó volt, nem barátja senkinek.

- De hát megmentett!

- Eladott tízezer sárkányért. Az eltűnésed miatt azt fogják gyanítani, hogy közöd volt Joffrey halálához. Az aranyköpönyegesek vadászni fognak rád, az eunuch pedig megcsörgeti az erszé-
nyét. Dontos... nos, magad is hallhattad. Aranyért adott el, és miután elitta, újra eladott volna.
Egy zsák sárkányért kis időre meg lehet vásárolni egy ember hallgatását, egy jól irányzott nyil-
vesszővel azonban örökre. - Szomorúan elmosolyodott. - Amit tett, az én utasításomra tette. Nyil-
tan nem mertem barátkozni veled. Amikor meghallottam, hogyan mentetted meg az életét Joff
tornáján, rögtön tudtam, hogy ő lesz a tökéletes eszköz.

Sansát rosszullét kerülgette.

- Azt mondta, ő az én Florianem.

- Nem emlékszel, mit mondtam neked aznap, amikor az apád ült a Vastrónuson?

A pillanat élénken idéződött fel előtte.

- Azt mondtad, az élet nem dal. Hogy ezt egyszer a saját káromon fogom megtanulni. -Érezte,
hogy könnyek szöknek a szemébe, de hogy Ser Dontos Hollardért, Joffért, Tyrionért vagy saját
magáért sírt-e, nem tudta volna megmondani. - Hazugság az egész, örökkön-örökké, minden és
mindenki?

- Majdnem mindenki. Kivéve természetesen téged és engem. - Elmosolyodott. - „Ha haza
akarsz menni, gyere el ma este az Istenerdőbe!”

- Az üzenet... te voltál?

- Az Istenerdőnek kellett lennie. A Vörös Toronyban nincs más hely, ahol biztonságban lettél
volna az eunuch kismadaraitól... vagy inkább kis patkányaitól, ahogy én hívom őket. Az Istener-
dőben falak helyett fák vannak, mennyezet helyett égbolt, padló helyett gyökerek, föld és kövek.
A patkányok nem tudnak hol osonni, pedig a patkányoknak el kell rejtőzniük, különben az embe-
rek karddal felnyársalják őket. - Lord Petyr karon fogta. - Hadd vezesselek a kabinodba! Tudom,
hosszú és fásasztó napod volt. Biztosan kimerült vagy.

A kis csónak már nem volt egyéb, csak kavargó láng- és füstcsomó mögöttük, szinte elveszett
a hajnali tenger roppant végtelenjében. Nem mehetett vissza, az egyetlen járható út előrevezetett.

- Nagyon - vallotta be.

Ahogy lefelé vezette a fedélközbe, a férfi így szólt hozzá:

- Mesélj a lakomáról! A királyné nagyon kitett magáért. Dalnokok, zsonglőrök, a táncoló
medve... kis férjednek tetszettek a bajvívó törpéim?

- A tied?

- Braavosba kellett küldetnem értük, és a menyegző napjáig egy bordélyban rejtegettem őket.
A költségeknél már csak a gond volt több velük. Meglepően nehéz dolog eldugni egy törpét,
Joffrey pedig... egy királyt odavezethetsz a vízhez, de Joff előtt fröcskölni kell vele, hogy rájőj-
jön, megihatja. Amikor meséltem neki a kis meglepetésemről, őfelsége azt mondta: „Miért akar-
nék két ronda törpét a lakomámra? Utálok a törpéket.” Meg kellett fognom a vállát, és a fülébe
kellett súgnom: „Nem annyira, amennyire a nagybátyád utálni fogja őket.”

A fedélzet imbolygott a lába alatt, és Sansa úgy érezte, mintha maga a világ is megingana kö-
rülötte.

- Azt hiszik, Tyrion mérgezte meg Joffreyt. Ser Dontos azt mondta, letartóztatták.

Kisujj elmosolyodott.

- Jól fog állni neked az özvegység, Sansa.

A gondolattól összerándult a gyomra. Talán soha többé nem kell egy ágyban aludnia
Tyrionnal. Ezt akarta... vagy nem?

A kabin alacsony volt és szűk, a keskeny priccse azonban tollas derékaljat helyeztek, hogy
kényelmesebb fekvés essék rajta, arra pedig vastag bőröket terítettek.

- Tudom, nem egy hálóterem, de azért túlságosan kényelmetlen sem lesz. - Kisujj egy cédrusfa
ládára mutatott a hajóablak alatt. - Abban találsz friss ruhát. Köntöst, alsóneműt, meleg harisnyát,

egy köpönyeget. Sajnos csak gyapjú és vászon, méltatlan egy ilyen gyönyörű hölgyhöz, de melegen és szárazon tartanak, míg nem találunk jobbat.

Mindent előkészített nekem.

- Uram, én... nem értem... Joffrey neked adta Harrenhalt, a Három Folyó Legfelsőbb Urává nevezett ki... miért...

- Miért akartam volna a halálát? - Kisujj vállat vont. - Nem volt indítékom. Különben is, ezermérföldnyire vagyok innét, a Völgyben. Mindig zavard össze az ellenségeidet! Ha nem biztosak benne, ki vagy és mit akarsz, nem tudhatják azt sem, mi lesz a következő lépésed. Néha azzal lehet a legjobban félrevezetni őket, ha olyasmit teszel, aminek semmi értelme, vagy egyenesen ártasz vele saját magadnak. Ne felejtsd el ezt, Sansa, ha te is belépsz a játszamába!

- Mi... milyen játszamába?

- Az egyetlen játszamába. A hatalmasok játszámájába. - A férfi félresimította egy hajtincset. - Elég idős vagy már, hogy megtudd: az anyád és én többek voltunk, mint barátok. Volt idő, amikor nem akartam mást ezen a világon, csak Catet. Közös életről merészeltém álmodozni, és gyerekekről, kikkel ő ajándékoz meg engem... de ő Zúgó lánya volt, Hoster Tullyé. Család, kötelesség, becsület, Sansa. A család, kötelesség és becsület azt jelentette, hogy a keze soha nem lehet az enyém. De adott nekem valamit, ami sokkal szebb, valamit, amit egy asszony csak egyetlenegy-szer ajándékozhat oda. Hogy fordíthatnék hátat a lányának? Egy jobb világban talán az én lányom vagy, nem Eddard Starké. Az én hűséges, szerető lányom... Töröld ki Joffreyt az emlékezetedből, kedvesem! Dontost, Tyriont, mindegyiküket! Soha többé nem fognak háborgatni téged. Most már biztonságban vagy, és csak ez számít. Biztonságban vagy velem, és hazafelé tartasz.

JAIME

A király halott - mondták neki, és fogalmuk sem volt róla, hogy Joffrey nemcsak az uralkodója, hanem a fia is volt.

- Az Ördögfióka vágta el a torkát egy törrel! - jelentette ki egy vándorárus az út menti fogadóban, ahol megszálltak. - Majd megitta a vérét egy nagy aranykehelyből. - A fickó nem ismerte fel a pajzsán denevért viselő szakállas, félkezű lovagot, ahogy senki más sem, így olyan dolgokat is elmondott, amit máskülönben talán lenyelt volna.

- Méreg végzett vele - bizonygatta a fogadós. - A fiú arca fekete lett, mint egy szilva.

- Igazságosan ítélkezzen felette az Apa! - mormolta egy septon.

- A törpe felesége is benne volt a gyilkosságban - esküdözött egy Lord Rowan címerét viselő ijász. - Utána eltűnt a teremből kénköves felhőben, a Vörös Toronyban pedig egy szellem rémfarkast láttak kóborolni, aminek vér csöpögött a pofájából!

Jaime némán ült, hagyta, hogy a szavak átsapjanak fölötte, a sörrel teli ivókurtról is megfeledkezett egyetlen jó kezében. *Joffrey. A vérem. Az elsőszülöttem. A fiam.* Megpróbálta felidézni a fiú arcát, de a vonásai állandóan Cerseiévé alakultak. *Gyászol, a haja rendezetlen, a szemei vörösek a sírástól, a szája remeg, amikor beszélni próbál. Ha meglát engem, megint sírni fog, hiába küszködik majd, hogy visszatartsa.* A nővére ritkán sírt, csak ha vele volt. Nem akarta, hogy mások gyengének lássák, csak az ikertestvére előtt tárta fel a sebeit. *Hozzám fordul majd vigaszért és bosszúért.*

Másnap, Jaime követelésére, sebesen vágattak. A fia halott volt, a nővérének szüksége volt rá.

Amikor meglátta maga előtt a várost a sűrűsödő homályban sötétben emelkedő őrtornyaival, Jaime Lannister odaügetett a békelobogót hordozó Nage mögött lovagló Acéllábú Waltonhoz.

- Mi ez a szörnyű bűz? - panaszkodott az északi.

Halál - gondolta Jaime, de ehelyett azt felelte:

- Füst, verejték és szar. Röviden, Királyvár. Ha jó az orrod, az árulás szagát is megérezed. Sohasem érezted még város szagát?

- Éreztem Fehér Öbölét. Az nem volt ilyen bűdös.

- Fehér Öböl akkora Királyvárhoz viszonyítva, mint a fivérem, Tyrion Ser Gregor Cleganehez képest.

Nage egy alacsony dombon vezette fel őket, a hétágú békelobogó hullámozott és csapkodott a szélben, a simára csiszolt hétágú csillag fényesen villogott a rúd tetején. Nemsokára találkozik Cerseivel és Tyrionnal meg az apjukkal. *Vajon tényleg az öcsém ölte volna meg a fiút?* Jaime nehezen tudta elhinni.

Furcsán nyugodtnak érezte magát. Tudta, hogy az emberek gyakran beleőrülnek a bánatba, ha meghalnak a gyermekeik. Tövestül tépik ki a hajukat, átkozzák az isteneket, véres bosszút fogadnak. Ő miért nem érez akkor ilyesmit? A fiú úgy élt és úgy halt meg, hogy Robert Baratheont tartotta az apjának.

Jaime ott volt, amikor megszületett, ez igaz, bár inkább Cersei, mint a gyermek miatt, és sohasem tartotta a karjában.

- Hogy nézne az ki? - figyelmeztette a nővére, miután az asszonyok otthagyták őket. - Elég baj, hogy Joff úgy fest, mint te, nem kell, hogy még oda is hajolj hozzá. - Jaime ellenkezés nélkül megadta magát. A fiú sivalkodó rózsaszín kis micsoda volt, ki túl sokat követelt Cersei idejéből, Cersei szeretetéből és Cersei melléből. Örömmel átengedte Robertnek.

És most halott. Elképzelte, ahogy Joff ott fekszik mozdulatlanul, hidegen, méregtől elfekete-

dett arccal, és még mindig nem érzett semmit. Lehet, hogy tényleg olyan szörnyeteg volt, mint amilyenek mondták. Ha az Égi Apa most megjelent volna előtte, és felajánlja neki, hogy visszakaphatja vagy a fiát vagy a kezét, Jaime tudta, melyiket választaná. Végül is van egy másik fia is, s sok újabbhoz elegendő magja. *Ha Cersei megint gyereket akar, adok neki... és ezúttal a karomba is veszem, a Mások vigyék el azt, akinek nem tetszik!* Robert a sírjában rothadt, Jaime-nek pedig elege volt a hazugságokból.

Hirtelen megfordult, és visszalovagolt Brienne-hez. *Az istenek tudják, miért vesződöm vele. Ő a legrosszabb társaság, akivel valaha is összehozott a balszerencsém.* A néember jóval hátrébb és néhány lábnnyival arrébb lovagolt, mintha csak hangsúlyozni akarná, hogy nem tartozik hozzájuk. Útközben szereztek neki férfiruhákat, itt egy tunikát, ott egy pelerint, egy nadrágot, amott egy csuklyás köpönyeget, sőt még egy vas mellvértet is kapott. Látszott rajta, hogy férfiruhában sokkal kényelmesebben érzi magát, széppé pedig semmi sem tehetne volna. Sem boldoggá. Amint elhagyták Harrenhalt, szokásos makacssága rövidesen újra megmutatkozott.

- Vissza akarom kapni a fegyvereimet és a páncélot! - közölte.

- Ó, feltétlenül acélba csomagolunk megint - felelte Jaime. - A sisak a legfontosabb. Mind boldogabbak leszünk, ha lehajtod a sisakrostélyod és befogod a szád!

Ezt Brienne meg is tette, de komor hallgatása rövidesen éppúgy kikezdte Jaime jókedvét, mint Qyburn vég nélküli hízelkedése. *Soha nem gondoltam volna, hogy hiányozni fog Cleos Frey társasága, az istenek segítsenek rajtam!* Kezdte bánni, hogy nem hagyta ott mégis a lányt a medvének.

- Királyvár - közölte Jaime, amikor megtalálta. - Utunk véget ért, hölgyem. Megtartottad a fogadalmadat, és elvittél Királyvárba. Néhány ujj és egy kéz kivételével.

Brienne tekintete továbbra is kedvetlen maradt.

- Ez csak a fogadalmam egyik része. Megígértem Lady Catelynnek, hogy visszaviszem neki a lányait. Vagy legalább Sansát. És most...

Sohasem találkozott Robb Starkkal, mégis jobban gyászolja, mint én Joffot. Persze az is lehet, hogy Lady Catelynt gyászolja. Éppen Tarkaerdőben voltak, amikor meghallották a hírt egy Ser Méhes Bertram nevű, vörös képű, hordószzerű lovagtól, aki címerként három méhkaptárt viselt fekete-sárga csíkos mezőben. Tegnap átvonult Tarkaerdőn Lord Piper egy csapata, mesélte Méhes, és Királyvárba igyekeztek saját békelobogójuk alatt.

- Most, hogy az Ifjú Farkas halott, Piper nem látja értelmét a további harcnak. A fia fogoly az Ikrekben. - Brienne akkor úgy bámult rá, mint egy tehén, amely éppen készül megfulladni a saját visszakérődzött eledelétől, így Jaime-nek kellett kihúznia a fickóból a Vörös Nász további részleteit.

- Minden nagyúrnak vannak rakoncátlan zászlósurai, akik irigylik tőle a helyzetét - mondta utána a lánynak. - Az apámnak ott voltak a Reyne-ek meg a Tarbeckek, a Tyrelleknek ott vannak a Florentek, Hoster Tullynak pedig Walder Frey. Az ilyeneket csak az erő tarthatja féken. Abban a pillanatban, hogy gyengeséget szimatolnak... a Hősök Korában a Boltonok megnyúzták a Starkokat, és köpönyegként viselték a bőrüket. - A lány olyan szerencsétlennek látszott, hogy Jaime-ben majdnem feltámadt a vágy, hogy megvigasztalja.

Attól a naptól kezdve Brienne félholtnak tűnt. Még az sem hatott, ha „néembernek” szólította. Elhagyta az ereje. A nő egy sziklát dobott Robin Rygerre, gyakorlókarddal szembeszállt egy medvével, leharapta Vargo Hoat fülét, és addig küzdött Jaime-mel, míg teljesen ki nem fárasztotta... de most kimerült, megtört.

- Ha gondolod, beszélek az apámmal, hogy juttasson vissza Tarthba - mondta neki. - Vagy ha inkább maradni szeretnél, esetleg találhatok neked valami helyet az udvarnál.

- A királyné hölgytársaságában? - kérdezte tompán.

Jaime-nek eszébe jutott, hogy festett abban a rózsaszín selyemköntösben, és inkább meg sem próbálta elképzelni, mit szólna a nővére egy ilyen hölgy társaságához.

- Talán valami tisztséget a Városi Őrségnél...

- Nem szolgállok esküszegőkkel és gyilkosokkal.

Akkor miért fogtál egyáltalán kardot a kezedbe? - kérdezhetette volna, de inkább lenyelte a szavakat.

- Ahogy akarod, Brienne. - Fél kezével megfordította a lovát, és otthagya.

Az Istenek Kapuja nyitva állt, amikor elérték, az út mellett azonban vagy két tucat szekér sorakozott almaborral, almával, szénabálákkal és a legnagyobb tökökkel megrakva, amiket Jaime valaha látott. Majdnem minden szekér mellett őr állt; kisebb urak jelvényét viselő fegyveresek, bőrbe öltözött, sodronyinges zsoldosok, néha pedig csak egy-egy rózsaszín képű parasztyerek házilag készült, tűzben edzett hegyű lándzsával a kezében. Jaime mindegyikükre rámosolygott, ahogy elhaladtak mellettük. Az aranyköpönyegesek minden hajtótól pénzt szedtek a kapunál, mielőtt beengedték volna a szekereket.

- Mi ez? - kérdezte Acéllábú.

- Fizetniük kell a jogért, hogy a városban árulhassanak. A Király Segítőjének és a pénzmesternek a parancsára.

Jaime végignézett a szekerek, kordék és megpakolt lovak hosszú során.

- Mégis sorban állnak, csak hogy fizethessenek?

- Jó pénzt lehet keresni most, hogy vége a harcoknak - felelte a legközelebbi szekéren ücsörgő molnár vidáman. - Most a Lannistereké a város, az öreg Lord Tywin van itt a Hegyből. Azt mondják, ezüstöt szarik!

- Aranyat - javította ki Jaime szárazon. - Kisujj meg, gondolom, aranyesőből veri a pénzt, mi?

- Most az Ördögfióka a pénzmester - mondta a kapitány a kapunál. - Vagyis volt, míg le nem tartóztatták a király meggyilkolásáért. - A katona gyanakodva méregette az északiakat. - Ki ez a népség?

- Lord Bolton emberei. A Király Segítőjéhez jöttünk.

A kapitány Nage-re pillantott a békelobogóval a kezében.

- Úgy érted, térdet akartok hajtani. Nem ti vagytok az elsők. Menjetez egyenesen fel a kastélyba, és ne csináljatok semmi ostobaságot! - Továbbintette őket, majd visszafordult a szekerekhez.

Jaime magától sohasem jött volna rá, hogy Királyvár halott királyát gyászolja. A Mag utcán egy elnyűtt köntöst viselő kolduló testvér ugyan hangosan imádkozott Joffrey lelkéért, a járóke-lők azonban annyira figyelemre sem méltatták, mint egy szélben csapkodó ablaktáblát. Másutt a szokásos tömeg tolongott: aranyköpönyegesek fekete páncéljukban, lepényt, kenyeret és meleg pitét áruló pékinasok, ablakaikból félig kifűzött ruhában kihajoló szajhák. A csatornák éjjeli mocsoktól bűzlöttek. Öt ember egy döglött lovat igyekezett kivonszolni az egyik sikátor szájából, kicsivel arrébb egy zsonglőr késeket hajigált a levegőbe az összesereglett részeg Tyrell katonák meg kisgyerekek gyönyörűségére.

Annak ellenére, hogy ismerős utcákon lovagolt kétszáz északi katonával, egy lánc nélküli mesterrel és egy ronda asszonyparódiával a háta mögött, Jaime kénytelen volt észrevenni, hogy senki sem méltatja két pillantásra sem. Nem tudta, derülnie kell-e ezen, vagy bosszankodnia.

- Nem ismernek meg - fordult Acéllábúhoz, ahogy keresztülvonultak a Vargák terén.

- Megváltozott az arcod, meg a kezed is - jegyezte meg az északi. - És új Királyölőjük van.

A Vörös Toronyba vezető kapuk nyitva álltak, de egy tucat lándzsával felfegyverzett aranyköpönyeges állta el az utat. Amikor Acéllábú odalépetett hozzájuk, rászegezték a lándzsák hegyét, de Jaime felismerte a parancsnokló fehér lovat.

- Ser Meryn!

Ser Meryn Trant pilledt szeme elkerekedett.

- Ser Jaime?

- Szép tőled, hogy emlékszel rám. Állítsd félre az embereidet!

Régen nem ugrott már ilyen gyorsan senki, hogy teljesítse a parancsát. Jaime el is felejtette, milyen jó érzés ez.

A külső udvaron még két Királyi Testőrrel találkoztak, de ezek ketten még nem viseltek fehér palástot, amikor Jaime utoljára itt járt. *Micsoda dolog, hogy Cersei parancsnokká nevez ki, aztán*

a megkérdezésem nélkül választja ki az új testvéreimet?

- Látom, valaki két új testvért adott nekem - mondta, miközben leszállt a lóról.

- Ez a megtiszteltetés ért bennünket, ser. - A Viráglovag olyan pompás és tiszta volt fehér páncéljában és selyempalástjában, hogy Jaime rongyosnak és mocskosnak érezte magát hozzá képest.

Jaime Ser Meryn Tranthez fordult.

- Ser, hanyagul oktattad ki új testvéreinket a kötelességeiket illetően!

- Milyen kötelességeket illetően? - kérdezte Ser Meryn Trant védekezően.

- A király életének megóvására gondolok. Hány uralkodót is veszítettetek el, mióta elhagytam a várost? Kettőt, ugye?

Ser Balon ekkor vette észre a csonkot.

- A kezed...

Jaime mosolyt erőltetett az arcára.

- Most a ballal harcolok. Így sokkal nagyobb kihívás. Hol találok nemes atyámat?

- A dolgozószobájában van Lord Tyrell-lel és Oberyn herceggel.

Mace Tyrell és a Vörös Vipera egy asztalnál? Egyre furcsább.

- A királyné is velük van?

- Nem, uram - felelte Ser Balon. - Őt a szentélyben találod, Joffrey ki...

- Te?!

Jaime látta, hogy az utolsó északi is leszállt a lóról, és Loras most észrevette Brienne-t.

- Ser Loras! - A lány ostobán állt, kezében a kantárral.

Loras Tyrell megindult felé.

- Miért? - kérdezte. - Mondd el, miért! Kedvesen bánt veled, szívárványos palástot adott neked. Miért ölted meg?

- Nem öltem meg. Meghaltam volna érte!

- Meg is fogsz. - Ser Loras előhúzta a kardját.

- Nem én tettem!

- Emmon Cuy megesküdött rá utolsó leheletével, hogy te voltál!

- A sátron kívül volt, nem is láthatta...

- Senki sem volt a sátorban, csak te és Lady Stark! Azt akarod mondani, hogy az az öregasszony képes volt átvágni az edzett acélon?

- Egy árnyék volt ott. Tudom, hogy örülségnek hangzik, de... éppen segítettem feladni Renlyre a páncélját, amikor kialudtak a gyertyák, és hirtelen minden csupa vér lett. Lady Catelyn azt mondta, Stannis volt az. Az... árnyéka. Nekem nem volt részem benne, a becsületesemre...

- Neked nincs becsületed! Elő a karddal! Nem akarom, hogy azt mondják, fegyvertelen voltál, amikor megöltelek!

Jaime közéjük lépett.

- Tedd el a kardodat, ser!

Ser Loras megkerülte.

- Nemcsak gyilkos vagy, hanem gyáva is, Brienne? Ezért futottál el a vérével a kezeden? Vedd elő a kardod, asszony!

- Jobban jársz, ha nem teszi. - Jaime megint elállta az útját. - Különben valószínűleg a te hülledat kellene elcipelnünk innét. Az a lány olyan erős, mint Gregor Clegane, igaz, nem olyan csinos.

- Ez nem a te dolgod! - Ser Loras félrelökte.

Jaime megragadta a fiút a jó kezével, és megfordította.

- A Királyi Testőrség parancsnoka vagyok, te dölyfös kölyök! A te parancsnokod is, amíg a fehér palástot viseled! Most pedig tedd el a nyomorult kardodat, vagy elveszem tőled, és olyan helyre dugom, amelyet még Renly sem talált meg soha!

A fiú egy pillanatig tétovázott, s ez elég volt Ser Balon Swann-nak, hogy közbelépjen.

- Tedd, amit a parancsnok mond, Loras! - Addigra néhány aranyköpönyeges már kardot rán-

tott, minek hatására néhány rémvölgyi is megvillantotta a pengéjét. *Remek -* gondolta Jaime -, *alig mászok le a lovamról, máris egy vérfürdő kellős közepében találom magam.*

Ser Loras Tyrell visszalökte a kardját a hüvelyébe.

- Nem volt olyan nehéz, ugye?

- Azt akarom, hogy tartóztassák le! - Ser Loras a lányra szegezte az ujját. - Lady Brienne, azzal vádollarak, hogy meggyilkoltad Lord Renly Baratheont!

- Bármennyit érjen is - mondta Jaime -, de a néembernek van becsülete. Több, mint amennyit eddig benned láttam. Még az is lehet, hogy igazat mond. Elismerem, nem nevezhető éppen okosnak, de ha hazudni akarna, nos, még a lovam is jobb hazugsággal állna elő. Ám legyen, ahogy akarsz... Ser Balon, kíséred Lady Brienne-t egy toronycellába, és tartsd őrizet alatt! És találj valami megfelelő szállást Acéllábúnak és az embereinek, míg az apám nem fogadja őket!

- Igen, uram.

Brienne nagy, kék szemében mélységes sértettség ült, amikor Balon Swann és egy tucat aranyköpönyeges elvezette. *Inkább csókokat kellene dobálnod nekem, néember -* kiáltotta volna neki legszívesebben. *Miért kell gyanakvással fogadni minden egyes rohadt dolgot, amit tesz? Aerys. Hát persze, minden Aerys miatt van.* Jaime hátat fordított a néembernek, és végigment az udvaron.

A királyi szentély ajtaját újabb fehér páncélos lovag őrizte. Magas, fekete szakállú, széles vállú, horgas orrú férfi volt. Amikor meglátta Jaime-et, savanyúan elmosolyodott, és így szólt:

- Mégis hová igyekszel?

- A szentélybe - mutatta Jaime csonka karjával. - Abba ott. Látni szeretném a királynét.

- Ófelsége gyászol. Különben is, miért akarna találkozni a te fajtáddal?

Mert a szeretője vagyok, és meggyilkolt fia apja - szerette volna odavetni.

- Ki a hét pokol vagy te?

- A Királyi Testőrség lovagja, és jobb, ha tanulsz egy kis tiszteletet, nyomorék, vagy levágom a másik kezedet is, és reggelente felnyalhatod a zabkásádat!

- A királyné fivére vagyok, ser.

A fehér lovag ezt szerfelett mókásnak találta.

- Megszöktél, mi? És nőttél is egy kicsit, uram?

- A másik fivére, te tökfej! És a Királyi Testőrség parancsnoka. Most pedig állj félre, mert megbánod!

A tökfej ezúttal alaposabban szemügyre vette.

- Csak nem... Ser Jaime! - Kihúzta magát. - Bocsáss meg, uram! Nem ismertelek meg. Abban a megtiszteltetésben van részem, hogy Ser Feketeüst Osmund lehetek!

Hol van ebben a megtiszteltetés?

- Szeretnék egy kis időt kettesben tölteni a nővéremmel. Gondoskodj róla, hogy senki se lépjen be a szentélybe, ser! Ha megzavarnak bennünket, levágatom a nyomorult fejedet.

- Igen, uram. Ahogy óhajtod! - Ser Osmund kinyitotta az ajtót.

Cersei az Anya oltára előtt térdelt. Joffrey ravatalát az Idegen alatt helyezték el, aki a másik világba vezeti át a holtakat. A levegő súlyos volt a tömjén illatától, az oltárok előtt száz gyertya égett, száz imádságot küldve az ég felé. *Joffnak szüksége is lesz mindegyikre.*

Nővére hátrapillantott a válla fölött.

- Ki az? - kérdezte. - Jaime? - Felállt, a szeme csordultig telt könnyel. - Tényleg te vagy az? - De nem jött oda hozzá. *Soha nem jött oda hozzám -* gondolta. - *Mindig várt, mindig hagyta, hogy én menjek oda őhozá. Ad, de kérem kell.* - Előbb kellett volna jönnöd - suttozta, amikor a karjába zárta. - Miért nem jöttél előbb, hogy vigyázz rá? A fiam...

A fiunk.

- Jöttem, amint tudtam. - Kibontakozott az öleléséből, és tett egy lépést hátrafelé. - Odakint háború dúl, nővérkém.

- Milyen sovány vagy. És a hajad, az aranyhajad...

- A hajam kinő. - Jaime felemelte a csonkját. *Muszáj látnia.* - Ez nem.

Az asszony szeme elkerekedett.

- A Starkok...

- Nem. Ez Vargo Hoat műve.

A név semmit sem jelentett neki.

- Ki az?

- Harrenhal Kecskéje. Legalábbis még egy darabig.

Cersei megfordult, Joffrey ravatalára meredt. A halott királyt aranyozott páncélba öltöztették, kísértetiesen hasonlóba, mint Jaime vértete. A sisakrostély csukva volt, de a gyertyák fénye gyengéden visszaverődött az aranyról, és a fiú holtában nemesen és bátran tündökölt. A gyertyafény a Cersei gyászruháját díszítő rubinokat is életre keltette. A haja szabadon, rendezetlenül omlott a vállára.

- Megölte őt, Jaime! Megfenyegetett, és meg is tette! Azt mondta, egy nap, amikor biztonságban érzem magam és boldog vagyok, hamuvá változtatja az örömet a számban!

- Tyrion ilyet mondott? - Jaime nem akarta elhinni. A vérrokonok megölése Isten és ember előtt még a királygyilkoságnál is súlyosabb bűnnek számított. *Tudta, hogy a fiú az enyém. Szerettem Tyriont. Jó voltam hozzá. Jó, leszámítva azt az egy alkalmat... de az Ördögfióka nem tudja az igazságot. Vagy mégis?* - Miért ölte volna meg Joffot?

- Egy szajha miatt. - Az asszony megragadta a jó kezét, és szorosán a tenyerébe zárta. - Megmondta, hogy meg fogja tenni. Joff tudta. Ahogy haldoklott, a gyilkosára mutatott. A mi torz kis szörnyszülött fivérünkre! - Megcsókolta Jaime ujjait. - Megölöd a kedvemért, ugye? Megbosszulod a fiunkat?

Jaime elhúzta a kezét.

- Még mindig a fivérem. - A nővére arcába tolta a csonkját, ha netán megfélemedezett volna róla. - És nem vagyok olyan állapotban, hogy bárkit is megölhetnék.

- Van másik kezed is, nem? Nem azt kérem tőled, hogy párbajban győzd le a Vérebet. Tyrion csak egy törpe, cellába zártuk. Az örök félreállnának az utadból.

A gondolattól felkavarodott a gyomra.

- Többet kell tudnom a dologról. Arról, hogyan történt.

- Megtudod - ígérte Cersei. - Tárgyalás lesz. Ha meghallod, mi mindent csinált, te is éppen úgy akarod majd a halálát, mint én. - Megérintette az arcát. - Teljesen elvesztem nélküled, Jaime! Attól félttem, a Starkok elküldik nekem a fejedet. Azt nem bírtam volna elviselni. - Megcsókolta. Apró csók volt, az ajka éppen csak súrolta az övét, de érezte az asszony reszketését, ahogy köré fonta a karját. - Nélküled nem vagyok teljes.

Az ő csókjában viszont nem volt semmi gyengédség, csak mohó vágyakozás. Az asszony szája megnyílt a nyelve előtt.

- Ne - nyöszörögte Cersei erőtlenül, ahogy az ajka megindult lefelé a nyakán. - Ne itt! A septonok...

- A Mások vigyék el a septonokat! - Megint megcsókolta, némán csókolta, csókolta, míg nyögni nem kezdett. Aztán félrelökte a gyertyákat, felemelte a nővérét az Anya oltárára, felhajtotta a szoknyáját és a selyem alsóneműt. Az asszony öklei erőtlenül dörömböltek a mellkasán, a kockázatról suttogott, a veszélyről, az apjukról, a septonokról, az Istenek haragjáról. Nem hallotta. Kioldotta a nadrágját, felmászott rá, szétfeszítette csupasz, fehér combjait. Az egyik keze végigsiklott a combján, fel az alsóneműje alá. Amikor letépte róla, látta, hogy rajta van a havi vérzése, de nem számított.

- Siess! - suttogta most Cersei. - Gyorsan, gyorsan, most, csináld most, gyere, Jaime, Jaime, Jaime! - Odanyúlt, és segített bevezetni. - Igen! - nyögte Cersei, amikor lökött rajta. -A fivérem, drága fivérem, igen, így, igen, itt vagy, itthon vagy, itthon vagy, itthon vagy! -Megcsókolta a fülét, végigsimított rövid, tüskés haján. Jaime hagyta magát elveszni a testében. Érezte, hogy Cersei szíve egy ütemet ver az övével, érezte a vér és a magja nedvességét, ahol a testük eggyé forrt.

Alig végeztek azonban, a királyné rászólt:

- Engedj felkelni! Ha így találnak ránk...

Jaime kelleetlenül lehemperedett róla, és lesegítette az oltárról. A halvány márványon elkenődött vér nyoma látszott. Jaime letörölte a ruhája ujjával, aztán lehajolt, és felvette a lelökött gyertyákat. Szerencsére mindegyik kialudt, amikor lezuhant. *Ha kigyullad a szentély, talán észre sem veszem.*

- Ez ostobaság volt - Cersei elegyengette a ruháit. - Így, hogy apánk is a kastélyban van... Jaime, óvatosnak kell lennünk!

- Már rosszul vagyok az óvatosságtól. A Targaryenek a húgaikat vették feleségül, mi miért ne tehetnénk ugyanezt? Legyél a felségem, Cersei! Állj ki a birodalom elé, és mondd el, hogy engem akarsz! Megtartjuk a saját menyegzői lakománkat, és csinálunk egy másik fiút Joffrey helyett.

Az asszony elhúzódott tőle.

- Ez nem tréfás.

- Nevetni hallasz?

- Zúgóban hagyta az eszedet? - kérdezte élesen. - Tommen trónja Roberttől származik, te is nagyon jól tudod.

- Megkapja Kaszter-hegyet, nem elég az? Hadd üljön apánk a trónra! Nekem csak te kellesz. - Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse az arcát. A régi szokásoktól nehéz megszabadulni, így a jobb kezét emelte fel.

Cersei hátrahőkölt a csonkja elöl.

- Ne... ne beszélj így! Megijesztesz, Jaime. Ne légy bolond! Egy rossz szó, és mindent elveszíthetünk. Mit tettek veled?

- Levágták a kezemet.

- Nem, ennél többről van szó, megváltoztál. - Cersei hátrált egy lépést. - Később beszélünk. Holnap. Sansa Stark szolgálóleányai a toronyban vannak, egy cellában, ki kell kérdeznem őket... el kellene menned apánkhoz.

- Ezer mérföldet tettem meg, hogy eljőjsek hozzád, és elveszítettem a legjobb részem az úton. Ne mondd nekem, hogy menjek el!

- Hagyj magamra! - ismételte meg az asszony, és elfordult.

Jaime bekötötte a nadrágját, majd úgy tett, ahogy parancsolta. Bármilyen kimerült is volt azonban, nem kereshetett ágyat magának. Nemes atyja mostanra biztosan megtudta, hogy visszatért a városba.

A Segítő Tornyt a Lannisterek házi őrsége vigyázta; azonnal felismerték.

- Jók az Istenek, hogy visszaadtak téged nekünk, ser! - mondta egyikük, ahogy kitérte előtte az ajtót.

- Az Isteneknek nem volt részük benne. Catelyn Stark adott vissza. Ő, és a Rémvölgy ura.

Felment a lépcsőn, bejelentés nélkül benyitott a toronyszobába. Az apját a tűz mellett ülve találta. Lord Tywin egyedül volt, amit Jaime egyáltalán nem bánt. Pillanatnyilag nem kívánta megcsónkított kezét lobogtatni sem Mace Tyrell, sem a Vörös Vipera előtt, még kevésbé kettőjük előtt egyszerre.

- Jaime - köszöntötte Lord Tywin, mintha csak ma reggel váltak volna el egymástól. - Lord Bolton üzenete alapján hamarabb számítottam rád. Reméltem, hogy ideérsz a menyegzőre.

- Feltartottak. - Jaime halkan becsukta az ajtót maga mögött. - Ahogy hallom, a nővérem alaposan kitett magáért. Hetvenhét fogás és egy királygyilkosság, ez aztán a menyegző! Mióta tudtad, hogy szabad vagyok?

- Az eunuch néhány nappal a szökésed után jelentette. Embereket küldtem a Folyóvidékre, hogy keressenek meg. Gregor Clegane-t, Samwell Spicert, a Plumm fivéreket. Varys is megszelőltette, csak halkan. Egyetértettünk benne, hogy minél kevesebben tudják, hogy szabad vagy, annál kevesebben fognak vadászni rád.

- Varys ezt is megemlítette? - Közelebb lépett a tűzhöz, hogy az apja is láthassa.

Lord Tywin felállt a székből, és felszisszent.

- Ki tette ezt? Hogyha Lady Catelyn...

- Lady Catelyn egy kardot nyomott a torkomhoz, és megesketett rá, hogy visszaküldöm a lányait. Ez a te kecskéd műve. Vargo Hoaté, Harrenhal uráé!

Lord Tywin undorral elfordította a fejét.

- Már nem az. Ser Gregor elfoglalta a várat. A zsoldosok majdnem az utolsó szálig elhagyták egykori kapitányukat, és Lady Whent néhány régi embere kinyitott egy hátsó ajtót. Clegane a Száz Kandalló Termében talált rá Hoatra. Félig megőrült egy elfertőződött seb okozta fájdalomtól és láztól. Azt mondják, a füle.

Jaime kénytelen volt nevetni. *Túl szép! A füle!* Alig várta, hogy elmondhassa Brienne-nek, bár a néember valószínűleg nem fogja ennyire mulatságosnak találni.

- Már meghalt?

- Nemsokára. Levágták a kezeit és a lábait, de úgy látszik, Clegane-nek tetszik, ahogy a qohori nyáladzik.

Jaime mosolya lehervadt.

- És mi van a Bátor Bajtársaival?

- Az a kevés, aki Harrenhalban maradt, halott. A többiek szétszóródtak. Gondolom, a kikötők felé igyekeznek, vagy megpróbálnak eltűnni az erdőkben. - A szeme ismét Jaime csonkjára tévedt, az arca megfeszült a haragtól. - A fejüket vesszük. Mindegyikét. Tudod használni a kardod a bal kezeddél?

Alig tudok felöltözni reggelente. Jaime felemelte a szóban forgó testrészt, hogy az apja szemügyre vehesse.

- Négy ujj, egy hüvelykujj, épp, mint a másik. Miért ne működhetne ugyanolyan jól?

- Helyes. - Az apja leült. - Ez jó. Van egy ajándékom a számodra. A visszatéréseid alkalmából. Miután Varys elmondta...

- Ha nem egy új kéz, várhat. - Jaime leült az apjával szemben álló székre. - Hogy halt meg Joffrey?

- Méreg. Azt akarták, hogy úgy tűnjön, mintha egy morzsától fulladt volna meg, de felvágattam a torkát, és a mesterek nem találtak semmilyen elzáródást.

- Cersei azt állítja, Tyrion tette.

- A fivéred szolgálta fel a királynak a mérgezett bort, ezer ember szeme láttára.

- Ez meglehetősen ostoba dolog volt a részéről.

- Őrizetbe vettem Tyrion fegyverhordozóját. A felesége szolgálóleányait is. Meglátjuk, van-e mondanivalójuk a számunkra. Ser Addam aranyköpönyegesei a Stark lány után kutatnak, Varys pedig jutalmat ajánlott fel. A király nevében igazságot szolgáltatunk.

A királyi igazságszolgáltatás.

- Kivégeznéd a saját fiadat?

- Király- és rokonyilkossággal vádoljuk. Ha ártatlan, nincs mitől tartania. Először mérlegelnünk kell a mellette és ellene szóló bizonyítékokat.

Bizonyítékok. Jaime tudta, miféle bizonyítékokat találnak majd itt, a hazugok városában.

- Renly is furcsán halt meg, amikor Stannisnek úgy állt érdekében.

- Lord Renlyt a saját öre gyilkolta meg, valami tarthi nőszemély.

- Annak a tarthi nőszemélynek köszönhetem, hogy itt vagyok. Bedugtam egy cellába, hogy megbékítsem Ser Lorast, de előbb hiszem el Renly szellemét, mint azt, hogy ő ártott volna neki. Stannis viszont...

- Joffreyval méreg végzett, nem varázslat. - Lord Tywin megint Jaime csonkjára pillantott. - Kardforgató kéz nélkül nem szolgálhatsz a Királyi Testőrségben...

- De igen! - szakította félbe. - És fogok is. Van rá példa. Ha akarod, megkeresem a Fehér Könyvben. A Királyi Testőrség lovagja élete végéig szolgál, legyen nyomorék vagy sem.

- Cersei véget vetett ennek, amikor a korára hivatkozva menesztette Ser Barristant. Valami méltó ajándék a Hitnek biztosan ráveszi majd a Főseptont, hogy mentsen fel a fogadalmad alól. Elismerem, ostobaság volt a nővéred részéről Selmy leváltása, de most, hogy kinyitotta a kaput...

- ...valakinek újra be kell csuknia! - Jaime felállt. - Elegendem van belőle, hogy előkelő hölgyek

szarral teli vödörket borogatnak rám, apám. Soha senki sem kérdezte meg tőlem, akarok-e a Királyi Testőrség parancsnoka lenni, de úgy tűnik, az vagyok. Kötelességgel tartozom...

- Igen. - Lord Tywin is felállt. - Kötelességgel tartozol a Lannister-ház felé. Kaszter-hegy örököse vagy. Ott kell lenned. Tommennek is el kellene kísérenie, mint gyámfiadnak és fegyverhordozódnak. A Hegyben tanulja meg, mi az, Lannisternek lenni, és azt akarom, hogy elkerüljön az anyja közeléből. Új férjet kívánok találni Cerseinek. Talán Oberyn Martellt, ha sikerül meggyőzőm Lord Tyrellt, hogy a frigy nem jelent fenyegetést Égikertre. És legfőbb ideje, hogy te is megnősülj. A Tyrellek most azt hajtogatják, hogy Margaeryt adjuk hozzá Tommenhez, de ha helyette téged ajánlanálak fel...

- NEM! - Jaime eleget hallott, nem bírt többet elviselni. Nem, ennyit sem bírt. Elege volt belőle, elege volt a nagyurakból, a hazugságokból, elege volt az apjából, a nővéréből, elege volt az egész rohadt színjátékból. - Nem. Nem. Nem. Nem. Nem. Hányszor kell még elmondanom, hogy nem, ahhoz, hogy megértsd? Oberyn Martell? Az a fickó hírhedt gazember, nemcsak azért, mert mérgezi a kardját. Több fattya van, mint Robertnek, és fiúkkal is ágyba bújjik! És ha egy örült pillanatig is azt hiszed, hogy elveszem Joffrey özvegyét...

- Lord Tyrell esküszik rá, hogy a lány még szűz.

- Felőlem aztán szűzen is halhat meg! Nekem nem kell, és nem kell a Hegyed sem!

- A fiam vagy...

- A Királyi Testőrség lovagja vagyok. A Királyi Testőrség parancsnoka! Nem is akarok egyéb lenni!

A tűz fénye aranylón csillant meg a Lord Tywin arcát keretező merev pofaszakállon. A nyakában lüktetett egy ér, de nem szólalt meg. Nem szólalt meg. Nem szólalt meg.

A feszült csend addig folytatódott, míg végül Jaime nem bírta tovább.

- Apám... - kezdte Jaime.

- Nem vagy a fiam. - Lord Tywin félrefordította az arcát. - Azt mondd, a Királyi Testőrség parancsnoka vagy, nem egyéb. Jól van, ser. Menj, tedd a kötelességed!

DAVOS

Hangjuk úgy emelkedett, kavargott a bíborszínű esti égbolt felé, mint a tűz parazsa.

- Vezess ki bennünket a sötétségből, ó, Uram! Töltsd be a szívünket tűzzel, hogy ragyogó ösvényeden járhassunk!

Az éjszakai tűz hatalmas, fényes szörnyetegként égett a sűrűsödő homályban, a vonagló narancssárga lángok húsz láb hosszú árnyékokat vetettek az udvaron. A Sárkánykő falain sorakozó vízköpők és torzalakok hadserege mocorogni, fészkelődni látszott.

Davos odafentről, a körbefutó folyosó boltíves ablakából figyelte őket. Látta, ahogy Melisandre felemeli a karját, mintha magához akarná ölelni a reszkető lángokat.

- R'hllor! - kiáltotta átható, tiszta hangon. - Te vagy a fény a szemünkben, a tűz a szívünkben, a forróság az ágyékunkban! Tiéd a nap, amely melegít bennünket, teid a csillagok, amelyek őriznek minket az éjszaka sötétjében!

- *Fény Ura, védj meg bennünket! Az éj sötét, és tele van iszonyattal.* - A feleletül kántált szótlamot Selyse vezette, beesett arca tele volt szenvedéllyel. Stannis király ott állt mellette szorosan összezárt állkapoccsal, aranyvörös koronájának csúcsai minden mozdulatára megcsillantak. *Velük van, de nem tartozik közéjük,* gondolta Davos. Shireen hercegnő közöttük állt, az arcán és a nyakán húzódo szürke, márványszerű foltok majdnem feketének tűntek a tűz fényében.

- Fény Ura, óvj meg bennünket! - harsogta a királyné. A király nem kántálta a feleletet a többiekkel együtt, ehelyett a lángokba meredt. Davos eltűnődött, vajon mit láthat ott. *Újabb látomás az elkövetkező háborúról? Vagy valami, ami közelebb van hozzánk?*

- Köszönjük neked, R'hllor, ki lélegzetet adtál nekünk! - énekelte Melisandre. - Köszönjük neked, R'hllor, ki nappalt adtál nekünk!

- Köszönjük neked a napot, amely melegít! - vágta rá Selyse királyné és a többi hívő. - Köszönjük neked a csillagokat, amelyek vigyáznak ránk! Köszönjük neked a kandallókat és a fályákat, amelyek kordában tartják a kegyetlen sötétséget! - Davosnak úgy tűnt, mintha kevesebb hang zengené a feleletet, mint előző éjjel, kevesebb arcon tükröződne vissza a tűz narancssárga fénye. *Vajon holnap még kevesebben lesznek... vagy többen?*

Ser Axell Florent hangja harsány volt, mint egy trombita. Ott állt hordómellkasával és dongalábaival, a lángok fénye úgy nyalogatta az arcát, mint valami óriási, narancssárga nyelv. Davos eltűnődött, vajon Ser Axell megköszöni-e neki utána. Amit ma éjjel tesznek, könnyen lehet, hogy a Király Segítőjévé teszi, ahogy megálmodta.

Melisandre felkiáltott:

- Köszönjük neked Stannist, ki a te kegyelmedből királyunk! Köszönjük jósága tiszta, fehér lángját, az igazság vörös kardját a kezében, a szeretetét hűséges népe iránt! Vezesd őt, és vedelmezd, R'hllor, adj erőt neki, hogy szétzúzhassa ellenségeit!

- Adj erőt neki! - visszhangozta Selyse királyné, Ser Axell, Devan és a többiek. - Adj bátorságot neki! Adj bölcsességet neki!

Davost gyermekkorában a septonok arra tanították, hogy a Vénasszonyhoz imádkozzon bölcsességért, a Harcoshoz bátorságért, a Kovácshoz erőért. Most azonban az Anyához imádkozott, hogy védje meg drága fiát, Devant a vörös asszony démoni istenétől.

- Lord Davos? Jobb lenne hozzáfogni. - Ser Andrew szeliden megérintette a könyökét. - Uram?

A cím még mindig idegenül csengett a fülében, de azért elfordult az ablaktól.

- Igen. Eljött az idő. - Stannis, Melisandre és a királyné emberei még egy órán át vagy még tovább fognak imádkozni. A vörös papok mindig napnyugtakor gyűjtötték meg a tüzeiket, hogy

köszönetet mondjanak R'hllornnak az elmúlt napért, és könyörögjenek neki, hogy újra küldje el napját, hogy elűzze a sűrűsödő sötétséget. Egy csempésznek ismernie kell az áramlatokat és azt, mikor kell elcsípní egyet. Végül mégsem maradt egyéb belőle: Davos, a csempész. Megcsonkított keze a torkához nyúlt a szerencséjéért, de nem talált semmit. Visszarántotta, megszaporázta a lép-teit.

Társai követték, lépéseiket az övéhez igazították. Éjidal Fattyának arca himlődült volt, és egy-fajta rongyos lovagiasság légköre vette körül, Ser Gerald Gower széles vállú volt, nyers modorú és szőke, Ser Andrew Estermont jó fejfel magasabb a többieknél, ásó alakú szakáll és bozontos, barna szemöldök díszítette az arcát. *A maga módján mindegyikük jó ember* - gondolta Davos. - *És ha ez az éjszaka nem jól alakul, rövidesen halottak lesznek.*

- A tűz él - mondta neki a vörös asszony, amikor megkérte rá, tanítsa meg kiolvasni a jövőt a lángokból. - Állandóan mozog, állandóan változik... mint egy könyv, amelynek betűi még akkor is táncolnak és ugrálnak, miközben az ember olvasni próbálja őket. Sok év gyakorlatára van szükség hozzá, hogy valaki meglássa az alakokat a lángokban, s még ennél is több idő kell, hogy képes legyen megkülönböztetni a jövő alakjait a lehetséges jövő vagy a múlt alakjaitól. Még ekkor is nehéz, nagyon nehéz. Ti, a napnyugati földek lakói ezt nem értitek meg. - Davos megkérdezte, akkor hogy lehetséges, hogy Ser Axell ilyen gyorsan megtanulta a trükköt, a papnő azonban csak mosolygott, és rejtelmesen azt felelte: - Bármelyik macska képes arra, hogy a tűzbe bámuljon, és játszadozó vörös egereket lásson benne.

Nem hazudott a király embereinek, sem erről, sem másról.

- Lehet, hogy a vörös asszony látja, mire készülünk! - figyelmeztette őket.

- Akkor azzal kellene kezdenünk, hogy megöljük őt - sürgette Lewys, a Halaskofa. - Tudok egy helyet, ahol elkaphatnánk, négyen, éles kardokkal...

- Halált hoznál mindannyiunkra - mondta Davos. - Cressen mester megpróbálta megölni, és ő azonnal megtudta. Gondolom, a lángjaiból. Úgy tűnik, az őt érintő veszélyeket nagyon gyorsan érzékeli, de nem láthat mindent. Ha nem törődünk vele, talán elkerülhetjük a figyelmét.

- A bujkálásban és a settenkedésben nincs becsület - tiltakozott Ser Triston a Tally-hegyről, ki a kristályfokiak embere volt, míg Lord Guncer áldozatul nem esett Melisandre tüzének.

- Elégni talán olyan becsületes dolog? - kérdezte Davos. - Láttad meghalni Kristályfok urát. Arra a sorsra akarsz jutni te magad is? Most nem becsületes emberekre van szükségem, hanem csempészekre. Velem vagytok vagy nem?

Vele voltak. Az istenek legyenek kegyesek, vele voltak.

Pylos mester éppen a számvetésben okította Viharos Edricet, amikor Davos benyitott. Ser Andrew szorosán mögötte érkezett, a többiek hátramaradtak, hogy őrizzék a lépcsőket és a pincébe vezető ajtót. A mester hirtelen abbahagyta az előadását.

- Ennyi elég lesz mára, Edric.

A fiú meglepődött a váratlan betolakodók megjelenésén.

- Lord Davos, Ser Andrew! Éppen a számvetést tanultam.

Ser Andrew elmosolyodott.

- Én a te korodban gyűlöltem a számvetést, öcsém.

- Én sem szeretem annyira. A történelem a kedvencem! Tele van mesékkel.

- Edric - mondta Pylos mester -, fuss, és hozd a köpönyegedet! Lord Davos-szal kell menned!

- Tényleg? - Edric felállt. - Hová megyünk? - A szája dacosan lebiggyedt. - Nem megyek imádkozni a Fény Urának! Én a Harcos fia vagyok, éppúgy, mint apám!

- Tudjuk - bólintott Davos. - Gyere, fiam, nincs vesztegetni való időnk!

Edric felöltötte vastag, kámzsás, festetlen gyapjúköpönyegét. Pylos mester segített rögzíteni, majd felhajtotta a csuklyát, hogy eltakarja az arcát. - Te is velünk jössz, Mester? - kérdezte a fiú.

- Nem. - Pylos megérintette a sok fémből készült láncot a nyakában. - Az én helyem itt van Sárkánykőn. Menj Lord Davos-szal, és tedd, amit mond! Ne feledd, ő a Király Segítője! Mit mondtam neked a Király Segítőjéről?

- A Segítő a király hangján szól.

Az ifjú mester elmosolyodott.

- Úgy bizony. Most pedig menj!

Davos eddig nem volt biztos Pylost illetően. Talán neheztelt rá, amiért elfoglalta az öreg Cressen helyét. Most azonban csak csodálni tudta a bátorságát. *Ez az ő életébe is kerülhet.*

Odakint a mester szobája előtt Ser Gerald Gower várakozott a lépcső tetején. Viharos Edric kíváncsian szemügyre vette. Ahogy lefelé mentek, megkérdezte:

- Hová megyünk, Lord Davos?

- A vízhez. Egy hajó vár rád.

A fiú hirtelen megtorpant.

- Egy hajó?

- Salladhor Saan egyik hajója. Salla jó barátom.

- Én is veled megyek, öcsém - nyugtatta Ser Andrew. - Nincs mitől félned.

- Nem félek - közölte Edric méltatlankodva. - Csak... Shireen is jön?

- Nem - válaszolta Davos. - A hercegnőnek itt kell maradnia az apjával és az anyjával.

- Akkor el kell mennem hozzá - magyarázta Edric. - Hogy elbúcsúzzak. Különben szomorú lesz.

Nem annyira, mintha végig kellene néznie, ahogy elégsz.

- Nincs időnk - rázta a fejét Davos. - Meg fogom mondani a hercegnőnek, hogy gondoltál rá. És írhat sz is neki, ha odaértél.

A fiú gondterhelten látszott.

- Biztos, hogy mennem kell? Miért küldene el a nagybátyám Sárkánykőről? Talán valami rosszat csináltam? Nem akartam megbántani. - Megint megjelent az arcán az a dacos kifejezés. - Látni akarom a nagybátyámat. Látni akarom Stannis királyt!

Ser Andrew és Ser Gerald egymásra pillantottak.

- Nincs most idő erre, öcsém - mondta Ser Andrew.

- Látni akarom! - ismételte meg Edric, ezúttal hangosabban.

- Ő nem akar látni téged. - Davos kénytelen volt kitalálni valamit, hogy indulásra bírja a fiút. - Én vagyok a Segítője, az ő hangján beszélek. Menjek el a királyhoz, és mondjam el neki, hogy nem tetted, amit parancsoltak? Tudod, milyen mérges lesz? Láttad már mérgesnek a nagybátyádat? - Lehúzta a kesztyűjét, és megmutatta a Stannis által megrövidített négy ujját. - Én igen!

Az egész hazugság volt. Stannis Baratheonban egy csepp harag sem volt, amikor levágta a Hagymalovag ujjbegyeit, csak vaskemény igazságérzet. Viharos Edric azonban akkor még meg sem született, így ezt nem tudhatta. A fenyegetés elérte a kívánt hatást.

- Nem kellett volna ezt tennie - jegyezte meg a fiú, de hagyta, hogy Davos megfogja a kezét, és levezesse a lépcsőn.

Éjidal Fatty a pinceajtónál csatlakozott hozzájuk. Keresztülstettek egy árnyékos udvaron, majd lementek néhány kőlépcsőn egy megfagyott sárkány kőfarka alatt. Lewys, a Halaskofa, és Epres Omer a hátsó ajtónál várták őket. A lábuknál két gúzsba kötött ör hevert.

- A hajó? - kérdezte tőlük Davos.

- Ott van - felelte Lewys. - Négyvezős. A gálya ott horgonyoz rögtön a kiszögellés mögött.

Az Őrült Prendos.

Davos nevetett magában. *Egy örültről elnevezett hajó. Igen, pont illik ránk. Salla fekete kalózhumora.*

Letérdelt Viharos Edric elé.

- Most el kell búcsúznom tőled - mondta neki. - Egy csónak vár odakint, hogy kivigyen a gályához. Aztán átkeltek a tengeren. Robert fia vagy, tudom, hogy bátor leszel, bármi történjék is!

- Az leszek. Csak... - A fiú habozott.

- Fogd fel úgy az egészséget, mint egy kalandot, uram! - Davos igyekezett vidámnak és bizakodónak tűnni. - Életed nagy kalandjának kezdete. A Harcos kíséren utadon!

- És az Apa ítéljen igazságosan feletted, Lord Davos! - A fiú az unokabátyjával, Ser Andrewval kiment a hátsó kapun át. A többiek követték, mind, kivéve Éjidal Fattyát. *Az Apa ítéljen felet-*

tem igazságosan - gondolta Davos szomorúan. A király ítélete azonban most jobban foglalkoztatta.

- Ezek ketten? - kérdezte Ser Rolland az örökre mutatva, miután bezárta és elrekeszlte az ajtót.

- Húzd be őket egy pincébe! - mondta Davos. - Ha Edric már biztonságban kifutott, elengedheted őket.

A Fattyú kurtán biccentett. Szavakra már nem volt szükség, a dolog könnyebbik fele elvégeztetett. Davos felhúzta a kesztyűjét; sajnálta, hogy elveszítette a szerencsését. Valahogy jobb és bátrabb ember volt, amíg azok a csontok a nyakában lógtak. Megrövidített ujjaival végigsimított gyűrű barna haján, és eltűnődött, vajon nem kellene-e levágni. Tisztességesen kell kinéznie, ha a király elé áll.

Sárkánykö még sohasem tűnt ennyire sötétnek és félelmetesnek. Lassan lépkedett, a lépteit visszaverték a fekete falak és a sárkányok. *Kősárkányok, remélem, soha nem ébrednek fel.* A Kődob magasan tornyosult föléje. Az ajtónál álló örök szétnyitották a lándzsáikat, ahogy közeledett feléjük. Nem a Hagymalovag, hanem a Király Segítője előtt. Befelé menet legalábbis ő volt a Segítő. Vajon mi lesz, amikor kifelé jön? *Ha egyáltalán kijövök...*

A lépcsők hosszabbnak és meredekebbnek tüntek, mint eddig, de lehet, hogy a fáradtság volt az oka. *Az Anya nem ilyen feladatokra teremtett engem.* Túl magasra emelkedett, túl gyorsan, és idefent a hegycsúcson túlságosan ritka volt számára a levegő. Kisfiúként vagyronról és kincsekről álmodozott, de az már régen volt. Később, felnőve már nem kellett neki egyéb, csak néhány hold jó föld, egy ház, ahol megöregedhet, jobb élet a fiainak. A Vak Fattyú mindig azt mondta neki, hogy az okos csempész nem nyújtózkodik túl messzire és nem von magára túl nagy figyelmet. *Néhány hold, egy gerendatető, egy „ser” a nevem elé, elégedettnek kellett volna lennem ennyivel.* Ha ezt az éjszakát túléli, fogja Devant és hazavitorlázik a Wrath-fokra, az ő drága Maryájához. *Együtt gyászoljuk halott fiainkat, az élőket jó emberré neveljük, és soha többé nem beszélünk királyokról.*

A Festett Asztal Terme üres volt, amikor Davos belépett: a király nyilván még mindig az éjjeli tűz mellett volt Melisandre-ral és a királyné embereivel. Letérdelt, tüzet rakott a kandallóban, hogy elűzze a hideget a kerek szobából, és visszakeresse az árnyakat a sarkokba. Azután sorban végigjárta a helyiség összes ablakát, széthúzta a súlyos bársonyfüggönyöket, és kitérta a fatablákat. A berontó szél só és tenger illatát hozta magával, belekapott egyszerű barna köpönye-gebe.

Az északi ablaknál kihajolt a párkányra, hogy szippantson egyet a hűvös éjszakai levegőből. Remélte, hogy megpillantja az elvitorlázó *Őrült Prendost*, de a tenger fekete volt és üres, ameddig a szem ellátott. *Vajon már el is tűnt?* Csak imádkozhatott azért, hogy úgy legyen, s vele együtt a fiú is elmeneküljön. A félhold hol elrejtőzött a vékony felhők mögött, hol újra előbukkant, és Davos ismerős csillagokat látott. Ott volt a nyugat felé hajózó Gálya és a Vénasszony Lámpása, a négy fényes csillag által bekerített aranykőd. A felhők majdnem eltakarták a Jégsárkányt, csak ragyogó kék szeme látszott, pontosan északon. *Az égen a csempészek csillagai ragyognak.* Ezek a csillagok régi barátai voltak. Davos remélte, hogy ez jó szerencsét jelent.

Amikor azonban a tekintete a csillagokról a várfalakra vándorolt, elbizonytalanodott. A kősárkányok szárnyai nagy, fekete árnyékokat vetettek az éjjeli tűz fényében. Igyekezett meggyőzni magát, hogy nem egyebek kőfaragásoknál, hidegek és élettelenek. *Ez valaha az ő birodalmuk volt. Sárkányok és sárkányurak világa, a Targaryen-ház székhelye. A Targaryenek ereiben a régi Valyria vére csörgedezett...*

A szél felsőhajtott a teremben, a kandallóban égő tűz lángjai fellobbantak és kavarogni kezdtek. Davos hallgatta a sziszegő és ropogó fahasábok hangját. Amikor elfordult az ablaktól, árnyéka eléje vetült. Hosszú volt, vékony, úgy nyúlt keresztül a Festett Asztalon, mint egy kard. Sokáig állt ott, várt. Hallotta a léptek zaját a kőlépcsőkön, ahogy felfelé tartottak. A királyt megelőzte a hangja.

- ...nem három - mondta éppen.

- Három, az három - hallatszott Melisandre felelete. - Esküszöm, felség, láttam meghalni, halottam az anyja jajveszékelését.

- A tűzben. - Stannis és Melisandre együtt léptek be az ajtón. - A lángok nagyon ravaszak. Mi van, mi lesz, mi lehet. Nem mondhatod meg biztosan...

- Felség! - Davos előrelépett. - Lady Melisandre az igazat látta. Az unokaöcséd, Joffrey halott. Ha a királyt meg is lepte, hogy ott találja őt a Festett Asztalnál, nem adta jelét.

- Lord Davos! - mondta. - Nem volt az unokaöcsém. Bár éveken át úgy hittem, az.

- Megfulladt egy morzsától a menyegzői lakomáján - közölte Davos. - Az is lehet, hogy megmérgezték.

- Ő a harmadik - jegyezte meg Melisandre.

- Én is tudok számolni, asszony! - Stannis végigsétált az asztal mellett, elment Óváros és az Arbor előtt, a Pajzs-szigetek és a Mander torkolata felé. - Úgy tűnik, a menyegzők sokkal veszélyesebbé váltak a csatáknál. Ki mérgezte meg? Tudják már?

- Azt mondják, a nagybátyja. Az Ördögfióka.

Stannis a fogait csikorgatta.

- Veszélyes fickó. Megtanultam a Feketevízen. Hogy jutottál ehhez a jelentéshez?

- A lysiek még mindig kereskednek Királyvárral. Salladhör Saannak semmi oka hazudni nekem.

- Igen. - A király végigfuttatta az ujjait az asztalon. - Joffrey... emlékszem, a konyhai macskára... a szakácsok maradékokkal meg halfejekkel etették. Egyikük azt mondta a fiúnak, hogy kölykök vannak a hasában, hátha akar majd egyet. Joffrey felnyitotta a szerencsétlent egy törrel, hogy lássa, igaz-e. Amikor megtalálta a kölyköket, elvitte őket megmutatni az apjának. Robert úgy megütötte, hogy azt hittem, belehal. - A király levette a koronáját, és az asztalra helyezte. - Törpe vagy pióca, a gyilkos jó szolgálatot tett a királyságnak. Most már biztosan értem küldenek.

- Nem fognak - mondta Melisandre. - Joffreynak van egy fivére.

- Tommen - morogta a király kelletlenül.

- Megkoronázzák Tomment, és uralkodni fognak a nevében.

Stannis keze ökölbe szorult.

- Tommen szelídebb Joffreynál, de ugyanabból a vérfertőző kapcsolatból született. Újabb szörnyeteg van készülöben. Újabb pióca a Birodalom testén. Westerosnak férfikéz kell, nem egy gyermeké.

Melisandre közelebb lépett.

- Mentsd meg őket, uram! Engedd, hogy felébresszem a kősárcányokat! Három, az három. Add nekem a fiút!

- Viharos Edric a neve - jegyezte meg Davos.

Stannis hideg haraggal támadt rá.

- Tudom a nevét! Kímélj meg a szemrehányásaidtól! Nekem sem tetszik jobban ez az egész, mint neked, de kötelességgel tartozom a Birodalom felé! A kötelességem... - Visszafordult Melisandre irányába. - Esküszöl, hogy nincs más út? Esküdj az életedre, mert ha hazudsz, esküszöm, kínok kínjával halsz meg!

- Te vagy, akinek szembe kell szállnia a Másikkal, kinek eljöttét ötezer évvel ezelőtt megjövendölték. A vörös üstökös volt a hírvivő. Te vagy a herceg, akit ígértek, és ha kudarcot vallasz, a világ is kudarcot vall veled! - Melisandre odament hozzá, vörös ajkai szétváltak, a rubin lüktetett a torkán. - Add nekem ezt a fiút! - suttogta. - És én neked adom a királyságot!

- Nem teheti - szólalt meg Davos. - Viharos Edric elment.

- Elment? - Stannis feléje fordult. - Hogy érted azt, hogy elment?

- Egy lysi gálya fedélzetén van, biztonságban a tenger felé tart. - Davos Melisandre sápadt, szív alakú arcát figyelte. Egy pillanatra észrevette rajta a döbbenet szikráját, a hirtelen bizonytalanságot. *Nem látta előre!*

A király szemei sötétkék vágássá szűkültek üregükben.

- A fattyút elvitték Sárkánykőről az engedélyem nélkül? Azt mondod, egy gálya? Ha az a lysi

kalóz azt hiszi, a fiúval aranyat sajtolhat ki tőlem...

- Ez a Segítőd műve volt, uram. - Melisandre sokatmondó pillantást vetett Davosra. -Vissza fogod hozni őt, uram. Vissza fogod.

- A fiú már elérhetetlen a számomra - felelte Davos. - És a te számodra is, hölgyem.

Megremegett az asszony vörös tekintete alatt.

- Ott kellett volna hagynom téged a sötétségnek, ser. Tudod, mit tettél?

- A kötelességemet.

- Vannak, akik ezt árulásnak neveznék. - Stannis az ablakhoz ment, kibámult az éjszakába. *Vajon a hajót keresi?* - Felemeltelek a porból, Davos. - A hangja inkább fáradt volt, nem haragos. - Túl sokat vártam, amikor hűséget reméltem?

- Négy fiam halt meg érted a Feketevízen. Én is meghalhattam volna. A hűségem örökre a tiéd. - Tengerjáró Davos sokáig és keményen gondolkodott a következő szavakon. Tudta, hogy az élete múlik rajtuk. - Felség, megeskettél, hogy őszinte tanácsokat adok neked, engedelmeskedem, megvédem birodalmad minden ellenségtől, és hogy megóvom a népedet. Hát Viharos Edric nem a népedből való? Nem egy azok közül, akiknek a védelmére esküdtem? Megtartom az eskümet. Hogy lehet ez árulás?

Stannis fogai megint megcsikordultak.

- Én sohasem kértem ezt a koronát. Az arany hideg és nehéz a fejemen, de amíg én vagyok a király, kötelességgel tartozom... ha fel kell áldoznom egy gyermeket a lángoknak, hogy megmentsek egymilliót a sötétségtől... Az áldozat... sohasem könnyű, Davos. Különbem nem igazi áldozat. Mondd el neki, hölgyem!

Melisandre vette át a szót:

- Azor Ahai saját szeretett felesége szívének vérében edzette Fényhozót. Ha egy ember, akinek ezer tehene van, egyet az istenének ad, az semmi. De ha valaki az egyetlen tehenét ajánlja fel...

- Ő tehenekről beszél - mondta Davos a királynak. - Én egy fiúról beszélek, a lányod barátjáról, a fivéred fiáról.

- Egy király fiáról, a királyi vér hatalmával az ereiben. - Melisandre rubinja vörös csillagként izzott a torkán. - Vagy talán azt hiszed, megmentetted azt a fiút, Hagymalovag? Ha beköszönt a hosszú éjszaka, Viharos Edric is meghal a többiekkel együtt, bárhol rejtőzzék is! A te fiaid is meghalnak. A földet sötétség és hideg borítja majd el. Olyasmibe ártod magad, amit nem értesz!

- Sok mindent nem értek - ismerte el Davos. - Soha nem is színleltem, hogy igen. Ismerem a tengereket és a folyókat, a partok formáját, tudom, hol vannak sziklák és zátonyok. Ismerem kis öblöket, ahol egy hajó észrevétlenül kiköthet. Tudom, hogy egy király megvédi a népét, különben nem nevezheti királynak magát!

Stannis arca elsötétült.

- A fülem hallatára gúnyolódsz rajtam? Talán egy hagymacsempésztől kell megtanulnom a király kötelességeit?

Davos letérdelt.

- Ha bűnös vagyok, vedd a fejem! Úgy halok meg, ahogy éltem, hűséges alattvalódként. De előbb hallgass meg! Hallgass meg a hagyma kedvéért, amit hoztam neked, és az ujjaimért, amiket elvettél!

Stannis kihúzta Fényhozót a hüvelyéből. A kard fénye betöltötte a termet.

- Mondd el, amit akarsz, de mondd gyorsan! - Az izmok úgy feszültek a király nyakán, mint a kötél.

Davos kotorászott a köpönyegében, és előhúzta a gyűrött pergamendarabot. Vékony, gyenge holmi volt, mégis egyetlen pajzsa.

- A Király Segítőjének tudnia kell olvasni és írni. Pylos mester tanít engem. - Kisimította a levelet a térdén, és a varázskard fényében olvasni kezdett.

JON

Álmában otthon, Deresben járt, a trónjaikon ülő kőkirályok sorai közt sántikált. A szobrok szürke gránitszeme követte őt, ahogy elhaladt előttük, s a szürke gránitujjak erősebben szorították az ölükben tartott rozsdás kardok markolatát. *Te nem Stark vagy* - hallotta a súlyos gránithangok morgását. - *Számodra nincs itt hely. Menj innét!* Még mélyebbre hatolt a sötétségbe.

- Apám? - kiáltotta. - Bran? Rickon? - Senki sem felelt, nyakán jéghideg szél simított végig. - Nagybácsi? - kiáltotta. - Benjen nagybácsi? Apa? Kérlek, apa, segíts! - Odafent dobokat hallott. *Lakomát ülnek a Nagy Csarnokban, de engem ott nem látnak szívesen. Én nem vagyok Stark, itt nincs helyem.* A mankója megcsúszott, és térdre zuhant. A kripta egyre sötétebb lett. *Valahol kihunyt a fény.* - Ygritte? - suttogta. - Bocsáss meg! Kérlek! - De csak egy rémfarkas volt az, szürke, rettenetes. A bundáját vér pettyezte, aranyló szeme szomorúan izzott a sötétben...

A cella sötét volt, az ágy kemény. A saját ágya, emlékezett, a saját ágya az intező cellájában a Vén Medve lakrésze alatt. Ennek a helynek kellemesebb álmokat kellett volna hoznia. Még a bundák alatt is fázott. Mielőtt útra keltek, Szellem osztozott vele a celláján, és a farkas teste melegítette a fagyos éjszakában. A vadonban Ygritte aludt mellette. *Egyikük sincs már itt velem.* Maga égette el Ygritte-et, úgy gondolta, a lány ezt szerette volna, Szellem pedig... *Merre jársz?* Ő is halott lenne? Ezt jelentette az álom, a véres farkas a kriptában? De a farkas az álomban szürke volt, nem fehér. *Szürke, mint Bran farkasa.* Talán a thennek felkutatták és megölték a Királynő Koronájánál történtek után? Ha így történt, Brant örökre elveszítette.

Jon épp ezt próbálta kihüvelyezni, amikor felharsant a kürt.

A Tél Kürtje - gondolta még mindig zavartan az álomtól. De Mance sohasem találta meg Joramun kürtjét, tehát mégsem lehet az. Az elsőt újabb jel követte, ugyanolyan hosszú és mély, mint az első. Jon tudta, hogy fel kell kelnie, és ki kell mennie a Falra, de ez oly nehéz volt...

Félrehajtotta a bundákat és felült. Mintha tompábbnak érezte volna a fájdalmat a lábában, egészen elviselhetőnek. Alsóneműben, nadrágban és a tunikájában aludt, hogy ezek is melegítsék, úgyhogy most csak a csizmáját kellett felhúznia, meg sodronyínget és köpönyeget öltönie. A kürt megint megszólalt, két hosszú jelet rikoltott, s Jon a vállára vetette Hosszúkarmot, megkereste a mankóját és lebotorkált a lépcsőn.

Odakint koromfekete sötétség honolt; az éj keservesen hideg volt, az eget felhők borították. A testvérei előrohantak a tornyokból és épületekből, közben felcsatolták a kardjukat, ahogy megindultak a Fal felé. Jon Pypet és Grennt kereste, de nem látta őket sehol. Lehet, hogy egyikük az ör, aki megfújta a kürtöt. *Mance az. Végül ideért. Megvívjuk a csatát, aztán megpihenünk. Élve vagy halva, de megpihenünk.*

Ahol korábban a lépcső emelkedett, most csak nagy halom elszenesedett fa és jégtörmelék hevert a Fal tövében. A lépcső hiányában a csörlős ketreccel közlekedtek, de ebben egyszerre csak tízen fértek el, és mire Jon odaért, már felfelé tartott. Meg kellett várnia, míg visszatér. Mások is ott vártak vele: Selyem, Mully, Tartalécsizma, Bödön, a nagydarab, szőke Hareth hatalmas fogaival. Mindenki Lónak nevezte. Istállófiú volt Vakondvárosban, azon kevés vakond egyike, akik ott maradtak a Fekete Várban. A többiek rohantak vissza a földjeikhez és a viskóikhoz vagy ágyaikhoz a föld alatti bordélyban. Ló azonban feketét akart öltöni, a nagy fogú marhája. Zei is maradt, a szajha, aki olyan jónak bizonyult a számszeríjjal, és Noye itt tartott három árva fiút is, akiknek az apjuk a lépcsőn halt meg. Fiatalok voltak - kilencéves, nyolc- és öt évesek -, de úgy tűnt, senki másnak nem kellene.

Miközben a ketrecre várakoztak, Clydas forró fűszeres bort hozott nekik kupákban, Háromujjú Hobb pedig fekete kenyérdarabkákat osztogatott. Jon elvett tőle egy kenyérsarkot, és rágcsálni

tek. Az óriások és mamutok mögött ijjal és fejszékkel felfegyverzett emberek nyomultak a Fal felé. Húszan vagy húszezren? A sötétben képtelenség volt megállapítani. *Ez a vakok csatája lesz, csak éppen Mance-nek néhány ezerrel több van belőlük, mint nekünk.*

- A kapu! - ordította Pyp. - Ott vannak a KAPUNÁL!

A Fal túl nagy volt hozzá, hogy bármilyen hagyományos módszerrel meg lehetett volna rohamozni; túl magas a létrák és ostromtornyok számára, túl vastag a faltörő kosoknak. Nincs akkora követő, melynek lövedéke kárt tehetne benne, és ha az ostromlók megpróbálják felgyújtani, az olvadó jég kioltja a tüzeket. Át lehet mászni rajta, ahogy a rablók tették Szürkeles közelében, de csak ha az ember erős, ügyes és biztos kezű, és még akkor is előfordulhat, hogy úgy végzi, mint Jarl, egy fára felnyársalva. *El kell foglalniuk a kaput, különben nem juthatnak át.*

A kapu azonban kanyargós alagút volt a jégen át, kisebb, mint a Hét Királyság bármely kastélykapuja, olyan szűk, hogy a felderítőknak libasorban kell átvezetniük a lovaikat. A belső kijáratot három vasrác zárta le, mindegyiket zár, láncok és gyilokrések védték. A külső ajtó kilenc hüvelyk vastag, vassal kivert tölgyfából készült, ezt sem volt könnyű áttörni. *De Mance-nek mamutjai vannak - emlékeztette magát -, és óriásai is.*

- Biztosan hideg van odalent - mondta Noye. - Mit szólnátok, ha felmelegítenénk őket egy kicsit, fiúk? - A fal peremén vagy egy tucat palack lámpaolaj sorakozott. Pyp végigszaladt a sor mellett egy fáklyával, és meggyújtotta őket. Őt Fajankó Owen követte; egyenként lelökte a palackokat a mélybe. A palackok körül halványárga lángok kavarogtak zuhantukban. Amikor az utolsó is eltűnt a szemük elől, Grenn kirúgta az ékeket egy szurkos hordó alól, és dübörögve, pörögve ez is követte őket. A hangok odalent kiáltásokba és sikolyokba csaptak át, s ez édes zene volt fülüknek.

A dobok azonban tovább dübörögtek, a hajítógépek megremegtek, tompán puffantak, és a szél bőrdudák hangját sodorta feléjük az éjszakában, mintha különös, vad madarak daloltak volna. Cellador septon is rázendített remegő, borízű hangján.

*Szelíd Anya, kegyes forrás,
kérünk, óvd a véstől fiad,
fékezz nyilat, fékezz kardot,
hadd lássanak jobb...*

Donal Noye ráförmedt.

- Ha itt bárki visszatartja a kardját, lerúgom a ráncos valagát a Falról... kezdve veled, septon! Íjászok! Van egyáltalán egyetlen nyomorult íjászunk is?

- Én! - felelte Selyem.

- Meg én! - jelentkezett Mully is. - De hogy találjak célt? Olyan sötét van, mint egy disznó gyomrában. Hol vannak?

Noye észak felé mutatott.

- Eressz el elég nyílveaszót, talán elkapsz egyet-kettőt! De legalább bosszantod őket egy kicsit. - Körülnézett a tűztől megvilágított arcokon. - Két íjászra és két lándzsásra van szükségem, akik segítenek tartani az alagutat, ha betörnek! - Tucatnyian léptek előre; a kovács kiválasztott közülük négyet. - Jon, tiéd a Fal, míg vissza nem térek!

Jon egy pillanatra azt hitte, rosszul hall. Úgy hangzott, Noye neki adta át a parancsnokságot.

- Uram?

- Uram? Kovács vagyok. Azt mondtam, tiéd a Fal.

Vannak idősebb, jobb emberek - akart tiltakozni Jon. - Én még mindig olyan zöld vagyok, mint a nyári fű. Megsebesültem, és árulással vádolnak. A szája csontszáraz lett.

- Igenis! - nyögte ki végül.

Később úgy tűnt, mintha álmodta volna ezt az éjszakát. Ott álltak vállvetve a szalmakatonákkal, félig fagyott kezükben hosszúíjakat vagy számszeríjakat szorongattak, az emberei száz meg száz nyílfehlőt küldtek a láthatatlan ellenségre. Néha válaszképpen feltűnt a vadak egy-egy nyíl-

vesseje is. Embereket küldött a kisebb követőkhöz, a levegő megtelt óriásökök nagyságú, éles szikladarabokkal, de a sötétség ezeket is elnyelte, ahogy az ember lenyel egy marék diót. Az éjszakában mamutok trombitáltak, különös hangok ordítottak még különösebb nyelveken, Cellador septon hangosan és részegen imádkozott a hajnalért, s Jon erős kísértést érzett, hogy maga rúgja le a Falról. Hallották, hogy egy mamut haldoklik odalent, látták, hogy egy másik égve rohan az erdőben, eltaposva embert és fát egyaránt. A szél egyre hidegebben és hidegebben fúj. A felvonótreccből Hobb szállt ki hagymalevessel teli kupákkal, Owen és Clydas kihordták a lövöldöző íjászoknak, hogy két lövés között lenyelhessék. Zei is ott volt közöttük a számszerijával. Az órákon át tartó lendítések és ütközések miatt valami kilazult a jobb oldali hajítógépben, az ellensúly váratlanul, tragikus módon levált, és fülsiketítő recsenéssel oldalra rántotta a hajítókart. A bal oldali szerkezet továbbra is működött, de a vadak hamar megtanulták elkerülni becsapódó lövedékeiket.

Hús hajítógép kellene, nem kettő, és szánokra meg forgó talpakra kellene szerelni őket, hogy mozgathatóak legyenek - de ez haszontalan gondolat volt. Ennyi erővel akár ezer embert is kívánhatott volna, meg egy-két sárkányt.

Donal Noye nem tért vissza, ahogy senki sem azok közül, akik vele mentek tartani a hideg, fekete alagutat. *A Fal az enyém* - ismételtette magában Jon, valahányszor érezte, hogy fogytán az ereje. Maga is íjat ragadott, az ujjai fájtak, merevek voltak és félig fagyottak. Visszatért a láza is, a lába remegésével nem tudott mit kezdeni, és a fájdalom forró késként hatolt belé. *Még egy nyílvevessző és pihenek* - ígérte magának vagy félszáz alkalommal. - *Csak még egy.* Ha kiürült a tegeze, valamelyik elárvult vakond újat hozott neki. *Még egy tegez, és vége.* Már nem lehetett messze a hajnal.

Eleinte egyikük sem vette észre a beköszöntő fényt. A világ még sötét volt, de a fekete szürkévé lett, a formák lassan kirajzolódtak a homályból. Jon leeresztette az íját, és a keleti égboltot eltakaró súlyos felhőtömegre pillantott. Mintha halvány izzást látott volna mögöttük, de lehet, hogy csak álmodta. Újabb nyílvevesszőt illesztett a húrra.

Aztán a felkelő nap áttört a felhőkön, és sápadt fénylándzsákat küldött a csatatérre. Jonnak elakadt a lélegzete, ahogy végignézett a Fal és az erdő széle között elterülő megtisztított földszávon. Fél éjszaka alatt fekete füvel, bugyborékoló szurokkal, kötörmelékkal és hullákkal borított, kietlen pusztasággá változtatták. Az összeégett mamut teteme már vonzotta a hollókat. Halott óriások is hevertek itt-ott, mögöttük azonban...

Valaki felnyögött tőle balra, és hallotta, hogy Cellador septon fohászkodik:

- Ó, Anya, irgalmazz! Ó, ó, ó, Anya, irgalmazz!

A fák alatt ott nyüzsgött a világ összes vadembere: rablók, óriások, vargok, bőrváltók, hegyi emberek, sós tengeri hajósok, a jégfolyók kannibáljai, festett arcú barlanglakók, kutyák vontatta szekerek a Fagyos Partról, Szarulábúak, olyan talppal, mint a cserzett bőr, mindenféle különös népség, akiket Mance összegyűjtött, hogy áttörjön velük a Falon. *Ez nem a ti földetek* - szerette volna odakiáltani Jon. - *Itt nincs számotokra hely! Menjetez innét!* Szinte hallotta, ahogy Óriásvész Tormund kiröhögi, Ygritte pedig azt mondja: „Nem tudsz te semmit, Havas Jon.” Megfeszítette kardforgató kezének ujjait, kinyitotta, bezárta a tenyerét, bár nagyon jól tudta, hogy a kardokra idefent nem lesz szükségük.

Fázott, rázta a láz, és hirtelen nagyon nehéznek érezte az íjat. Rádöbbsent, hogy a Magnar ellen vívott csata semmi volt ehhez képest, az éjszakai küzdelem pedig még annál is kevesebb, csak gyenge próbálkozás, tőr a sötétben, hátha felkészületlenül érik őket. A valódi csata csak most kezdődik.

- Nem gondoltam volna, hogy ennyien lesznek - szólalt meg Selyem.

Jon igen. Ő már látta őket, igaz, nem így, nem csatarendbe fejlődve. A menetelés alatt a vadak oszlopa hosszú mérföldekre nyúlt el, mint valami iszonyatos féreg, de sohasem lehetett az egészzet látni egyszerre. Most azonban...

- Jönnek - hallatszott egy rekedt hang.

Látta, hogy középen mamutok vannak, százan vagy még többen, a hátukon hatalmas buzogá-

nyokat és kőbaltákat szorongató óriásokkal. Mellettük még több óriás igyekezett egy kerekre szerelt fatörzssel, amelynek a végét kihegyezték. *Faltörő kos* - gondolta komoran. Ha áll is még odalent a kapu, néhány csók ezzel, és pillanatok alatt szilánkokra hasad. Az óriások két oldalán tűzben edzett lándzsával felfegyverzett bőrruhás lovasok hulláma, rohanó íjászok tömege és sok száz lándzsás, parittyás, bunkós, bőrpajzsos gyalogos érkezett. A szárnyakon a Fagyott Part csontszekerei zakatoltak, meg-megpattanva a köveken és gyökereken a hatalmas, fehér kutyák fogatai mögött. *A vadon haragja* - gondolta Jon, ahogy hallgatta a bördudák csikorgását, a kutyák ugatását és acsarkodását, a mamutok trombitálását, a szabad nép füttyögését, üvöltözését és az óriások ordítását a Régi Nyelven. A dobok hangja úgy verődött vissza a jégfalról, mint a gördülő mennydörgés.

Érezte a kétségbeesést maga körül.

- Legalább százezren vannak - siránkozott Selyem. - Hogy állíthatunk meg ennyit?

- A Fal megállítja őket - hallotta a saját hangját Jon. Megfordult, és hangosabban ismételte. - A Fal fogja megállítani őket! A Fal megvédi magát! - Üres szavak, de ki kellett mondania őket, a testvéreinek hallaniuk kellett. - Mance ránk akar ijeszteni a serege nagyságával. Hát bolondnak néz bennünket? - Most már kiabált, megfélelkezve a lábáról; mindenki rá figyelt. - A szekerek, a lovasok, az a sok ostoba gyalogos... mit tehetnek velünk idefent? Látott már közületek bárki is mamutot falra mászni? - Nevetett, és Pyp, Owen meg fél tucát másik vele nevettek. - Semmire sem mennek velük, annyit sem érnek, mint a mi szalmatestvéreink itt, nem érhetnek el minket, nem árthatnak nekünk, és nem ijesztenek meg bennünket, igaz?

- Igaz! - kiáltotta Grenn.

- Ők odalent vannak, mi pedig idefent! - folytatta Jon. - Amíg tartjuk a kaput, nem törhetnek át. Nem törhetnek át! - Most már mindenki ordított, visszhangozták a szavait, a magasba emelték a kardjukat, az íjukat, az arcuk kivörösödött. Jon észrevette Bödönt egy harci kürttel a hóna alatt. - Testvér! - fordult hozzá. - Fújj riadót!

Bödön vigyorogva a szájához emelte a kürtöt, és felharsant a két hosszú jel: vadak. Más kürtök is átvették a jelet, végül mintha maga a Fal is beleremegett volna, és a mély, torokhangú bőgés visszhangja minden más zajt elnyomott.

- Íjászok! - kiáltotta Jon, miután a kürtök szava elhalt. - Az óriásokra célozzatok a kos mellett, mindegyikötök! A parancsomra lőjete, nem előbb! AZ ÓRIÁSOKRA ÉS A KOSRA! Azt akarom, hogy minden lépésnél nyílzápor zuhogjon rájuk, de megvárjuk, míg lőtávolon belül érnek! Ha valaki elpocsékol egy nyílvezzőt, az lemászik és visszahozza, megértettétek?

- Én meg! - kiáltotta Fajankó Owen. - Én értelek, Havas úr!

Jon nevetett, nevetett, mint egy részeg vagy egy örült, és az emberei vele nevettek. Látta, hogy a szekerek és a vágató lovasok a szárnyakon már jócskán megelőzték a többieket. A vadak még a félmérföldes sáv harmadánál sem jártak, de a csatarendjük máris felbomlóban volt.

- Töltsétek meg a hajítógépet vassulyommal! - vezényelt Jon. - Owen, Bödön, irányozzátok a katapultákat középre! Skorpiók, töltsétek égő dárdákkal, és parancsra lőjete! - A vakondvárosi fiúkra mutatott. - Te, te és te, álljatok készenlétben fáklyákkal!

A vadak íjászhai előrenyomultak, lőttek, megint előrerohantak, megtorpantak, lőttek, majd ismét futottak tizlépésnyit. Olyan sokan voltak, hogy a levegő állandóan nyílvezzőkkel volt tele, de mindegyik lövés siralmasan rövidre sikeredett. *Pazarlás* - gondolta Jon. Most mutatkozik meg a fegyelem hiánya. Az Éjjeli Őrség nagy keserűfa hosszúíjait lőtávolságban felülmúlták a szabad nép kisebb fa- és szaruíjait, és a vadak hétszáz lábbal magasabban álló emberekre próbáltak lőni.

- Hadd lőjenek! - kiáltotta Jon. - Várjatok! Tartsátok! - A köpönyegük csapkodott mögöttük a szélben. - Szembefúj a szél, ez csökkenti a lőtávolságot. Várjatok! - *Közelebb, közelebb*. A dudák sikítottak, a dobok dübörögtek, a vadak nyilai felemelkedtek, majd lezuhantak.

- FESZÍT! - Jon felemelte a saját íját, és a füléig kihúzta a húrt. Selyem ugyanígy tett, Grenn, Fajankó Owen, Tartalécsizma, Fekete Jack Bulwer, Arron és Emrick szintén. Selyem a számszeríját emelte a vállához. Jon figyelte, ahogy a faltörő kos egyre közelebb és közelebb kúszik, kétoldalt a cammogó mamutokkal és óriásokkal. Olyan kicsinek látszottak, egy kézzel szét tudta

volna morzsolni őket. *Bár elég nagy lenne a kezem!* Most haladtak át az éjszakai csatatéren. A döglött mamut teteméről vagy száz holló röppent a magasba, ahogy a vadak kétfelől eldübörögtek mellettük. Közelebb és közelebb, míg...

- ERESZT!

A fekete nyílveszők szisszenve húztak el lefelé, mint a tollas szárnyú kígyók. Jon nem várta meg, hogy hová csapódnak be. Amint az első vessző elhagyta az íját, már nyúlt is a következőért.

- ILLESZT! FESZÍT! ERESZT! - Amint a nyílvesző elrepült, rögtön újat keresett. - ILLESZT! FESZÍT! ERESZT! - újra és újra. Jon a hajítógépért kiáltott, hallotta, hogy a szerkezet megnyikordul, majd tompán puffan, ahogy a száz meg száz vassulyom szanaszét pörögve száll a levegőben. - Katapultok! - kiáltotta. - Skorpiók! Íjászok, szabad a préda!

A vadak nyilai most már a Falat érték, jó száz lábbal alattuk. Egy újabb óriás pördült meg és tántorodott hátra. *Illeszt, feszít, ereszti* Az egyik mamut dülöngélve a mellette lévőbe ütközött, s az óriások a földre zuhantak. *Illeszt, feszít, ereszti!* Látta, hogy a kos felborul és harcképtelenné válik, az idáig elvonszolt óriások holtan vagy haldokolva hevernek.

- Tüzes nyilak! - kiáltotta. - Égjen az a kos!

A sebesült mamutok ordítása és az óriások mély, mennydörgő üvöltései összekeveredtek a dobokkal és a dudákkal, rettenetes zenét alkottak, az íjászaik mégis feszítettek és lőttek, mintha süketek volnának, mint a halott Süket Dick Follard. Lehet, hogy a vár lakóinak alját alkották, de az Éjjeli Őrség emberei voltak, vagy már majdnem azok, és a különbség nem számított. *Ezért nem fognak átjutni.*

Az egyik mamut ámokfutásba kezdett; vadakat csapott agyon az ormányával, íjászokat taposott halálra. Jon megfeszítette az íját, és még egy nyílveszőt küldött a szörnyeteg bozontos hátába, hogy tovább ösztökélje. A támadó sereg szárnyai keletre és nyugatra ellenállás nélkül elérték a Falat. A szekerek megálltak vagy elfordultak, a lovasok céltalanul nyüzsgöttek a jégmeredély tövében.

- A kapunál! - hallatszott egy kiáltás. Talán Tartalécsizma volt az. - Mamut a kapunál!

- Tüzet! - vakkantotta Jon. - Grenn, Pyp!

Grenn félrelökte az íját, az oldalára borított egy olajshordót, és a Fal pereméhez görgette, ahol Pyp kiverte belőle a dugót, belegyömöszölt egy rongydarabot, és egy fáklyával meggyújtotta. Aztán együtt lelőtték a mélybe. Száz lábbal lejjebb nekicsapódott a Falnak és széthasadt, fadarabokkal és égő olajjal töltötte meg a levegőt. Grenn addigra már a következő hordót gurította oda, Bődön pedig egy másikkal birkózott. Pyp mindkettőt meggyújtotta.

- Megvan! - kiáltotta Selyem. Annyira kihajolt, hogy Jon biztos volt benne, mindjárt lezuhan. - Megvan, megvan! MEGVAN! - Jon hallotta a tűz ropogását. Felbukkant egy lángoló óriás, megbotlott, és hemperegni kezdett a földön.

A mamutok hirtelen futni kezdtek, menekültek a füst és a lángok elől, s rémületükben belerohantak a mögöttük érkezőkbe. Erre azok is megindultak visszafelé, a hátukban rohározó óriások és vadak kétségbeesetten igyekeztek kitérni az újtukból. Egy szempillantás alatt összeomlott az egész középső ék. A lovasok a szárnyakon látták, hogy magukra maradtak, és úgy döntöttek, inkább ők is visszavonulnak, pedig még csak sebesültjük sem volt. A szekerek is eldübörögtek, anélkül hogy félelmetes látványukon és a nagy zajon kívül bármit is tettek volna. *Ha megtörnek, nagyon csúnyán fognak megtörni* - gondolta Havas Jon, miközben figyelte a visszafelé tülekedő vadakat. A dobok elhallgattak. *Hogy tetszik ez a zene, Mance? Hogy ízlik a dorne-i felesége?*

- Megsérült valaki? - kérdezte.

- A nyomorult gazemberek eltalálták a lábamat! - Tartalécsizma kirántotta a nyílveszőt, és meglengette a feje fölött. - A falábamat!

A védők hangos örömjongásban törtek ki. Zei megragadta Owen kezét, körbeforgatta maga körül, és hosszú, nedves csókot nyomott a szájára ott, mindenki szeme előtt. Jont is megpróbálta megcsókolni, de a fiú a vállánál fogva eltolta magától.

- Nem - mondta. *Végeztem a csókokkal.* Hirtelen olyan kimerültnek érezte magát, hogy alig bírt állva maradni, a lába a térdétől az ágyékáig egyetlen kízó, fájdalmas görccsé változott. A

mankójáért nyúlt.

- Pyp, segíts be a ketrecbe! Grenn, tiéd a Fal!
- Az enyém? - csodálkozott Grenn.
- Az övé? - csodálkozott Pyp. Nehéz lett volna eldönteni, melyikük rémült meg jobban.
- De... - dadogta Grenn - de mit csinállok, ha a vadak megint támadnak?
- Megállítod őket! - felelte neki Jon.

Ahogy lefelé ereszkedtek a felvonóval, Pyp levette a sisakját és megtörölte a homlokát.

- Fagyott verejtek. Van undorítóbb a fagyott verejtekénél? - Nevetett. - Istenek, azt hiszem, még sohasem voltam ilyen éhes. Meg tudnék enni egy egész bölényt, esküszöm! Szerinted Hobb megsütné nekünk Grennt? - Amikor meglátta Jon arcát, a mosolya lehervadt. - Mi a baj? A láb?

- A lábam - bólintott Jon. Még a beszéd is nehezebbre esett.

- De nem a csata, ugye? A csatát megnyertük.

- Kérdezd meg az után, hogy láttam a kaput! - válaszolta komoran Jon. *Tüzet akarok, meleg ételt, meleg ágyat, és valamit, ami megszünteti a fájdalmat a lábamban*, mondta magában. De előbb ellenőriznie kell az alagutat, meg kell tudnia, mi történt Donal Noye-jal.

A thennekkel vívott csata után majdnem egy teljes napjukba került, mire eltakarították a jeget és a törött gerendákat a belső kapu előtt. Foltos Pate, Bödön és még néhány építő hevesen bizonygatták, hogy ott kellene hagyniuk a törmeléket, további akadályként Mance útjában. Ez viszont azt jelentette volna, hogy nem védhetik az alagutat, és Noye erről hallani sem akart. Ha embereket helyeznek el a gyilokrésekben és ijáásokat meg lándzsásokat minden rács mögött, néhány elszánt testvér százszor annyi vadat is feltartóztathat, s az utat hullákkal torlaszolhatják el. Nem akart szabad átjárást engedni Mance Raydernek a jég alatt, ezért csákányokkal, lapátokkal és kötelekkel eltávolították a lépcső maradványait, és járatot ástak a kapuhoz.

Jon a hideg vasrudak mellett várakozott, míg Pyp elment Aemon mesterhez a tartalék kulcsért. Nagy meglepetésére maga a mester is visszatért vele, s Clydas is velük jött egy lámpással a kezében.

- Gyere el hozzám, miután végeztünk! - mondta az öregember Jonnak, mialatt Pyp a láncokkal babrált. - Ki kell cserélnem a kötést, és friss borogatást kell készítenem. Talán egy kis álombor is jól jönne a fájdalom miatt.

Jon erőtlenül bólintott. Az ajtó kitérült. Pyp ment elől, utána Clydas a lámpással. Jonnak komoly erőfeszítésébe került lépést tartani Aemon mesterrel. A roppant jégtömeg nyomasztóan nehezedett rájuk, érezte, ahogy a hideg lassan a csontjaiba szivárog. Olyan volt, mintha egy jégsárkány torkában sétáltak volna. Az alagút kanyarodott egyet, majd még egyet. Pyp kinyitotta a második vaskaput is. Továbbmentek, megint elkanyarodtak, és halvány fényt láttak maguk előtt. Jon rögtön tudta, hogy ez rosszat jelent. *Nagyon rosszat.*

Aztán Pyp megszólalt:

- Vért látok a padlón.

Az alagút utolsó húszlábnyi szakaszán harcoltak, és itt haltak meg. A külső oldalon nyíló vassal tölgyfa ajtót széthasogatták, betörték, majd a pántjairól is letépték, és az egyik óriás bekúszott a szilánkok közt. A lámpás komor vörös fénybe vonta a mészárlás helyszínét. Pyp elfordult, hogy hányjon, Jon pedig most az egyszer irigyelte Aemon mestert a vakságáért.

Noye és az emberei itt várakoztak egy olyan nehéz vasrács mögött, mint amilyeneket Pyp az imént nyitott ki. A két számszerj egy tucat lövedéket röpített a feljük küszködő óriásba, aztán bizonyára a lándzsások léptek előre, és igyekeztek ledöfni a rácsokon keresztül. Az óriásnak azonban még így is maradt elég ereje, hogy benyúljon, letépje Foltos Pate fejét, megragadja a vasat és szétfeszítse a rudakat. A földön törött láncszemek hevertek. Egy óriás. *Mindez egyetlen óriás műve volt.*

- Mind halottak? - kérdezte Aemon mester halkán.

- Igen. Donal esett el utoljára. - Noye kardja mélyen az óriás torkába hatolt, majdnem markolatig. Jon mindig olyan nagynak látta a kovácsmestert, de az óriás roppant karjai között szinte

gyereknek tűnt. - Az óriás összeroppantotta a gerincét. Nem tudom, melyikük halt meg előbb. - Megfogta a lámpást, és előrelépett, hogy jobban szemügyre vehesse. - Mag. - *A legutolsó óriás vagyok.* Szomorúságot érzett, de most nem volt idő ilyesmire. - Ő Nagy Mag volt. Az óriások királya.

Napfényre volt szüksége. Az alagút túlságosan hideg és sötét volt, a vér és a halál szaga fojtogatta. Jon visszaadta a lámpást Clydasnak, átnyomakodott a holttestek és a kicsavart rudak között, és elindult a fény felé, hogy megnézzze, mit talál a szétvert ajtó előtt.

Az utat részben eltorlaszolta egy döglött mamut teteme. Az állat egyik agyara beleakadt a köpönyegébe, eltépte, ahogy megpróbált elaraszolni mellette. Odakint még három óriás hevert félig eltemetve a kő, a hó és a megkeményedett szurok alatt. Láta, hol olvasztotta meg a tűz a Falat, mert onnét a hőtől nagy jéglapok csúsztak le, hogy aztán ripityára törjenek a megfeketedett földön. Felpillantott oda, ahonnan jöttek. *Ha idelejt az ember, olyan hatalmasnak látszik, mintha szét akarna lapítani.*

Jon visszament a várakozó többiekhez.

- Meg kell javítanunk a külső ajtót, amennyire csak tudjuk, és le kell zárunk az alagútnak ezt a szakaszát. Törmelékkel, jégdarabokkal, bármivel. Egészen a másik kapuig, ha lehet. Ser Wyntonnak kell átvennie a parancsnokságot, ő az utolsó lovag, de most kell lépnie, mert észre sem vesszük, és az óriások megint a nyakunkon vannak. Meg kell mondanunk neki, hogy...

- Azt mondasz neki, amit akarsz - szakította félbe szelíden Aemon mester. - Mosolyogni fog, bólint és elfelejti az egészet. Harminc évvel ezelőtt Ser Wynton Stoutnak egy tucat szavazat hiányzott hozzá, hogy parancsnokká válasszák. Jó parancsnok lett volna belőle. Tíz évvel ezelőtt még mindig alkalmas lett volna a feladatra. De többé már nem az. Ezt te is éppen olyan jól tudod, mint Donal tudta, Jon.

Igaz volt.

- Akkor te add ki a parancsot! - mondta Jon a mesternek. - Te egész életedben a Falon voltál, az emberek követni fognak téged. Le kell zárunk a kaput.

- Én mester vagyok, láncsal és fogadalommal. Az én rendem szolgál, Jon. Mi tanácsot adunk, nem parancsokat.

- Valakinek muszáj...

- Neked. Neked kell vezetned bennünket.

- Nem.

- De igen, Jon. Nem hosszú ideig. Csak amíg a helyőrség vissza nem tér. Donal téged választott, és előtte Félkezű Qhorin is. Mormont parancsnok az intézőjévé tett. Deres fia vagy, Benjen Stark unokaöccse. Vagy te, vagy senki. A Fal a tiéd, Havas Jon.

ARYA

Minden reggel érezte magában a lyukat, amikor felébredt. Nem éhség volt ez, bár néha az is társult hozzá. Fekete üreg volt, üres verem maradt csak ott, hol korábban a szíve vert, ahol a fivérei és a szülei éltek. A feje is fájt. Már nem annyira, mint eleinte, de még mindig eléggé. Igaz, ehhez hozzászokott, és a daganat legalább apadt. Az üresség azonban változatlanul ott tátongott. *A lyuk sohasem fog begyógyulni* - mondta magának, mikor aludni tért.

Néha Arya egyáltalán nem akart felébredni. Csak összekuporodott a köpönyege alatt, szorosan lehunyta a szemét, és megpróbálta ismét álomba kényszeríteni magát. Ha a Véreb hagyja, egész nap és egész éjjel alszik.

És álmodik. Az volt a legjobb, az álom. Majdnem minden éjjel farkasokról álmodott. Nagy falkányi farkasról, és ő volt a vezér. Nagyobb, erősebb, fürgébb, gyorsabb volt bármelyiküknél. Képes volt utolérni a lovakat és legyőzni az oroslánokat. Ha kivillantotta a fogait, még az emberek is elmenekültek előle, a gyomra sohasem volt sokáig üres, a bundája pedig még akkor is meleget adott, ha hideg szél fújt. Ott voltak vele a fivérei és nővérei, sokan, nagyon sokan. Vadak voltak, rettenetesek, és az ő testvérei. Ők soha nem hagynák el.

Ám míg az éjszakáját a farkasok töltötték ki, nappalai a kutyáról szóltak. Sandor Clegane minden reggel felverte, akár akarta, akár nem. Káromkodott vele reszelős hangján, vagy talpra rántotta és megrázta. Egyszer egy egész sisaknyi jéghideg vizet öntött a fejére. Arya fröcsögve és reszketve pattant fel, megpróbált belerúgni, de a férfi csak röhögött.

- Száradj meg, és etesd meg azokat a nyomorult lovakat! - förmedt rá; s ő megtette.

Már kettő volt, Idegen és egy vörössárga poroszka kanca, akit Arya Gyávának nevezett el, mert Sandor Clegane azt mondta, valószínűleg ő is az Ikrekből menekült el, mint ők. A mézár-lást követő reggelen akadtak rá, amint gazdátlanul kóborolt egy szántóföldön. Meglehetősen jó hátas volt, de Arya nem tudott szeretni egy gyáva férget. Idegen harcolt volna. Ennek ellenére azért tőle telhetően gondozta a kancát. Jobb volt, mint a Véreb mögött lovagolni, és lehet, hogy Gyáva gyáva volt, de egyben fiatal és erős is. Arya úgy vélte, ha arra kerülne a sor, képes lenne lehozni Idegent.

A Véreb már nem figyelt rá annyira, mint korábban tette. Néha mintha egyáltalán nem érdekelte volna, merre jön-megy, és éjszakánként már nem kötözte bele a köpönyegébe. *Egy éjjel megölöm álmában* - mondogatta magában, de sohasem tette meg. - *Egy nap elvágatok Gyávával, és nem tud majd elkapni* - gondolta, de ezt sem tette meg. Hová ment volna? Deres nem volt többé. A nagyapja fivére Zúgóban volt, de nem ismerte, ahogyan a férfi sem ismerte őt. Talán Erdős úrnője befogadja őt Makkvárba, de az is lehet, hogy nem. Amellett abban sem volt biztos, hogy egyáltalán képes lenne újra megtalálni Makkvárat. Néha az is megfordult a fejében, hogy visszamegy Sharna fogadójába, ha az áradás nem sodorta el. Ott maradhatna Meleg Pitével, vagy előfordulhat, hogy Lord Beric rátalál. Anguy megtanítaná az íj használatára, lovagolhatna Gendryvel, és beállhatna a törvényen kívüliek közé, mint Wenda, a Fehér Őz a dalokban.

De ez mind olyan ostobaság volt, mint amilyenek Sansa álmait töltötték meg. Meleg Pite és Gendry az első adandó alkalommal otthagyták őt, Lord Beric és a törvényen kívüliek pedig csak váltságdíjat akartak követelni érte, ahogy a Véreb is. Egyikük sem akarta őt a közelében. *Sohasem voltak az én farkám, még Meleg Pite és Gendry sem. Ostobaság volt ezt gondolnom, buta kislány voltam, nem farkas!*

Így hát a Vérebbe maradt. Mindennap lovagoltak, sohasem aludtak kétszer ugyanazon a helyen, és amennyire tudták, elkerülték a városokat, fálvakat és kastélyokat. Egyszer megkérdezte Sandor Clegane-t, hová mennek.

- El - felelte. - Elég, ha ennyit tudsz. Most már szart se érsz nekem, és nem akarom hallani a nyavalygásod. Hagynom kellett volna, hogy berohanj abba a rohadt kastélyba.

- Hagynod kellett volna - helyeselt, ahogy az anyjára gondolt.

- Ha hagyom, most halott lennél. Meg kéne köszönnöd. Kedves kis dalocskát kéne énekelned nekem, mint a nővéred!

- Őt is fejszével ütötted meg?

- Csak a fejsze lapjával ütöttelek meg, hülye kis szuka! Ha az élével ütlek meg, a fejed darabjai még mindig a Zöld Ágban úszkálnának, szóval fogd be a pofád! Az lenne a legokosabb, ha odaadnának a csendes nővéreknek. Ők kivágják a kislányok nyelvét, ha túl sokat beszélnek.

Nem volt igazságos tőle, hogy ezt mondja. Attól az egy alkalomtól eltekintve Arya alig beszélt. Egész napok teltek el úgy, hogy egyikük sem szólalt meg. Arya túl üres volt a beszédhez, a Véreb túl haragos. Érezte a benne feszülő dühöt, látta az arcán, ahogy a szája összeszorult, megvonaglott, a pillantásokból, amiket rá vetett. Valahányszor a kezébe vette a fejszét, hogy fát aprítson a tűzhöz, éktelen haragra gerjedt, kíméletlenül esett neki a fának vagy a letört törzsnek, míg végül hússzor annyi gyújtósuk és tűzifájuk lett, mint amennyire szükségük lett volna. Néha olyan bosszús és fáradt lett tőle, hogy lefeküdt és azonnal elaludt, anélkül hogy egyáltalán tüzet gyújtott volna. Arya gyűlölte, amikor ezt csinálta, és gyűlölte őt magát is. Az ilyen éjszakákon bámulta a legtovább a fejszét. *Szörnyen nehéznek látszik, de azt hiszem, meg tudnám lendíteni.* És nem a lapjával ütné meg.

A kóborlásuk közben időnként megpillantottak más embereket is: parasztokat a földeken, disznópásztorokat a kondájukkal, tehenet vezető fejlányt, fegyverhordozót, aki üzenetet továbbított a göröngyös úton. Arya velük sem akart beszélni. Mintha mind teljesen idegen országban éltek, és furcsa idegen nyelveken karattyoltak volna. Semmi közülük sem volt hozzá, neki pedig semmi köze nem volt öhozzájuk.

Ezenkívül nem is volt biztonságos, ha meglátják őket. A kanyargó utakon néha lovasok oszlopa ügetett el Frey ikertornyos lobogója alatt.

- Kóbor északiakra vadásznak - mondta a Véreb, miután eltűntek. - Ha lódobogást hallasz, gyorsan bújj le. Nem valószínű, hogy barát lesz!

Az egyik nap egy kidőlt tölgyfa gyökerei alatti üregben szemtől szembe találkoztak az Ikek egy másik túlélőjével. A mellkasán viselt címeren rózsaszín leány táncolt kavargó selyemben, és a fickó azt mondta nekik, hogy Ser Marq Piper embere. Íjász, csak elveszítette a fegyverét. A bal válla kicsavarodott és dagadt volt, ahol csatlakozott a karjához. Azt mondta, buzogánycsapás, el-törte a vállát, a sodronyingét pedig mélyen a húsába nyomta.

- Északi volt - siránkozott. - A jelvénye véres ember volt, meglátta az enyémet, és tréfálkozott: azt mondta, vörös ember és rózsaszín szűz, talán egybe kellene kelniük. Ittam az ő Lord Boltonjára, ő ivott Ser Marqra, aztán együtt ittunk Lord Edmure-ra, Lady Roslinra meg Észak Királyára. Aztán pedig megölt. - A szeme láztól fénylett, és Arya tudta, igaza van. A vállá hátborgongatóan kifordult, s egész bal oldalát átáztatta a genny és a vér. Rettenetesen büzlött. *Hullasza-ga van.* A fickó egy korty borért könyörgött.

- Ha lett volna borom, akkor magam ittam volna meg - felelte neki a Véreb. - Adhatok viszont vizet és a kegyelem ajándékát.

Az íjász sokáig bámult rá, majd így szólt:

- Te Joffrey kutyája vagy.

- Már a saját magam kutyája. Akarod a vizet?

- Igen. - A fickó nyelt egy nagyot. - És a kegyelmet is. Kérlek!

Nem sokkal azelőtt elhaladtak egy kis tó mellett. Sandor odaadta a sisakját Aryának, és megparancsolta, hogy töltsen meg, így a lány visszaballagott a vízpartra. A csizmája talpa alatt cuppogott a sár. A kutyafejet használta vödörnek; a szemek helyén kifolyt ugyan a víz, de így is maradt bőven elég az aljában.

Amikor visszatért, az íjász felfelé fordította az arcát, és Arya a szájába töltötte a vizet. A férfi nyelte, ahogy öntötte, amit nem tudott lenyelni, az végigfolyt az arcán és alvadt, megkérgesedett

vértől barna pofaszakállán, míg a szakállából halvány rózsaszín könnycseppek nem kezdtek potyogni. Amikor a víz elfogyott, megragadta a sisakot és lenyalta az acélt.

- Jól van - mondta. - Bár jobb lett volna, ha bor. Bort szerettem volna.

- Én is. - A Véreb szinte gyengéden tolt a törét a férfi mellkasába, testének súlya átnyomta a hegyet a kabáton, a sodronyingeren és a puha bélésen. Miután kihúzta a pengét, s megtörölte a halott ruhájában, Aryára nézett. - Ott van a szív, leány. Így kell megölni valakit.

Ez is egy módja.

- Eltemetjük?

- Miért? - kérdezte Sandor. - Őt nem érdekli már, nekünk meg nincsen ásonk. Meghagyjuk a farkasoknak és a vadkutyaéknak. A te testvéreidnek meg az enyémekeknek. - Keményen végigmérte. - De előbb kifosztjuk.

Az ijász erszényében két ezüstszarvast találtak, és majdnem harminc rézpénzt. Tőre markolatában csinos, rózsaszín kő csillogott. A Véreb kipróbálta a fegyver súlyát a tenyerén, aztán oda dobta Aryának. A lány elkapta a markolatánál fogva, az övébe csúsztatta, és máris egy kicsit jobban érezte magát. Nem Tú volt ugyan, de azért acél. A halottnál volt egy tegezre való nyílvevessző is, de ezekkel nem sokra mentek ij nélkül. A csizmája túl nagy volt Aryának, túl kicsi a Vérebnek, ezért azt otthagyták. A lány elvette a sisakját is, annak ellenére, hogy majdnem az orráig csúszott alá, és hátra kellett hajtania a fejét, hogy lásson valamit.

- Biztosan volt lova is, különben nem jutott volna ideig - jegyezte meg Clegane, és körülpillantott. - De úgy látom, elvitte a fene. Ki tudja, mióta hevert itt.

Mire a Holdhegység lábánál találták magukat, az eső nagyjából elállt. Arya látta a napot, a holdat és a csillagokat, és úgy tűnt neki, kelet felé mennek.

- Hová megyünk? - tudakolta megint.

A Véreb ezúttal válaszolt neki.

- Van egy nagynénéd a Sasfészekben. Ő talán hajlandó lesz fizetni a vézna seggedért, bár az Istenek se tudják, miért tenné. Ha megtaláljuk a magas utat, egészen a Véres Kapuig követhetjük.

Lysa nagynéni. A gondolattól Arya ürességet érzett. Ő az anyját akarta, nem az anyja húgát. Az anyja húgát sem ismerte jobban, mint a nagyapja öccsét, a Fekete Halat. *Be kellett volna mennünk a kastélyba.* Nem tudhattak biztosat az anyja haláláról, és Robbéről sem. Nem látták meghalni őket, nem láttak semmit. Lehet, hogy Lord Frey csak foglyul ejtette őket. Lehet, hogy ott sínylődnek megláncolva a tömlöcében, vagy a Freyek éppen most viszik őket Királyvárba, hogy Joffrey lecsaphassa a fejüket. Nem tudták biztosan.

- Vissza kellene mennünk - határozott hirtelen. - Vissza kellene mennünk az Ikrekbe, és elhozni az anyámat. Nem halhatott meg. Segítenünk kell rajta!

- Azt hittem, csak a nővéred feje van teli hősi dalokkal - morogta a Véreb. - Lehet, hogy Frey életben hagyta az anyádat váltságdíjért, ez igaz. De rohadtul nincs rá semmi esélyem, hogy egymagam kihozzam a kastélyából!

- Nem egymagad. Én is mennék.

A férfi olyan hangot hallatott, ami nevetésnek is beillett volna.

- Na, attól aztán összeszarná magát a vénember!

- Csak félsz a haláltól! - mondta Arya megvetően.

Clegane most már tényleg nevetett.

- A halál nem ijeszt meg. Csak a tűz. Most pedig hallgass, mert én magam vágom ki a nyelved, hogy ne a csendes nővéreknek kelljen fáradniuk ezzel. Vár ránk a Völgy.

Arya nem hitte, hogy tényleg kivágná a nyelvét; csak fenyegette, ahogy Csipaszem mondogatta mindig, hogy véresre veri. De nem akarta próbára tenni. Sandor Clegane-t nem lehetett egy lapon említeni Csipaszemmel; Csipaszem nem vágott félbe embereket, és nem ütötte le őket fejszével. Még a fejsze lapjával sem.

Aznap éjjel, mielőtt elaludt volna, az anyjára gondolt, azon tűnődött, végezhetne-e a Vérebbel álmában, és megmenthetné-e Lady Catelynt egyedül. Amikor lehunyta a szemét, a szemhéja belsején az anyja arcát látta. *Olyan közel van, szinte érzem az illatát...*

...és ekkor tényleg érezte az illatát. A szag gyengén szállt felé a többi szag közt, a moha, a sár és a víz szaga, a rothadó nád meg rothadó emberek büze mögül. Lassan a folyóparthoz lépdelt a puha talajon, ivott egy nyalást, aztán szimatolva felemelte a fejét. Az ég szürke volt, vastag felhők borították, a folyó zöld, tele lebegő dolgokkal. A sekélyesben halottak torlódtak fel, néhányuk még mozgott, ahogy a víz lökdöste őket, másokat egészen a partra vetett az áramlat. A fivérei és nővérei körülöttük tolongtak, tépkedték a gazdag, érett húst.

Ott voltak a varjak is, a farkasokra rikácsoltak, tollakkal töltötték meg a levegőt. Az ő vérük melegebb volt; az egyik nővére odakapott, és megragadott egyet a szárnyánál. Ettől ő is megkívtant egy varjút. Érezni akarta a vér ízét, hallani a csontok roppanását a fogai között, meleg hússal akarta megtölteni a gyomrát a hideg helyett. Éhes volt, de hiába vette körül mindenfelé hús, tudta, hogy nem ehet.

A szag most már erősebb volt. Hegyezte a fülét, a falka morajlását hallgatta, a dühös varjak rikoltozását, a szárnyak suhogását és a rohanó víz hangját. Valahol messze lovakat hallott, és élő emberek kiáltozását, de most nem ők számítottak, egyedül a szag volt fontos. Megint beleszimatolt a levegőbe. Ott volt, és most már látta is: sápadt, fehér valami úszott lefelé a folyón. Néha, ha beleakadt egy kiálló faágba, fordult egyet. A nád meghajolt előtte.

Hangosan begázolt a sekélyesbe, majd a mélyebb vízbe vetette magát, és a lábai csapkodni kezdtek. Az áramlás erős volt, de ő még erősebb. Úszott, követte az orrát. A folyó illatai áthatóak voltak és nedvesek, de őt most nem ezek az illatok vonzották. A hideg vér éles, vörös suttogása után evezett, a halál édeskés, émelyítő szaga után. Úgy üldözte ezt a szagot, mint ahogy a vörös szarvasokat a fák közt; végül utolérte, az állkapcsa összezárult egy fehér karon. Megrázta, hogy mozgásra bírja, de a szájában csak vért és halált érzett. Fáradni kezdett, és minden erejére szüksége volt, hogy a partra húzza a testet. Ahogy felfelé vonszolta a sáros partoldalra, lógó nyelvvel megjelent az egyik kis fivére. Rá kellett mordulnia, hogy elzavarja, különben biztosan eszik a zsákmányából. Csak ezután állt meg és rázta le a vizet a bundájáról. A fehér valami arccal lefelé hevert a sárban; holt húsa ráncos volt és sápadt, a torkából hideg vér szivárgott. *Kelj fel - gondolta. - Kelj fel, egyél, és fuss velünk!*

A lovak hangjára felkapta a fejét. Emberek. Ellenszélben jöttek, így nem érezte meg őket, és most már majdnem itt voltak a nyakukon. Emberek lóháton, lobogó fekete, sárga és rózsaszín szárnyakkal, kezükben hosszú, csillogó karmok. Néhány ifjabb fivére kivillantotta a fogait, hogy megvédelmezze a táplálékot, de ő rájuk mordult, és szétszéledtek. Ez volt a vadon törvénye. A szarvas, a nyúl és a varjú elmenekül a farkas elől, a farkas pedig elmenekül az ember elől. Ott hagyta a hideg, fehér dijat a sárban, ahová kivonszolta, futott, és nem érzett szégyent.

Amikor eljött a reggel, a Vérebnek nem kellett ordítania Aryával, sem felrázni őt. A változottság kedvéért most ő kelt fel előbb, és még a lovakat is megitta. Némán megreggeliztek, majd Sandor így szólt:

- Ami anyádat illeti...

- Nem számít - mondta Arya tompán. - Tudom, hogy halott. Láttam álmomban.

A Véreb sokáig nézte, majd bólintott. Nem esett több szó. Tovább lovagoltak a hegyek felé.

Már magasabban jártak, amikor szürkészöld őrfákkal és magas, kék fenyőkkel körülvett, apró falura bukkantak. Clegane úgy döntött, vállalják a kockázatot és bemennek.

- Ételre van szükségünk - mondta -, meg tetőre a fejünk fölé. Ezek biztos nem tudják, mi történt az Ikreknél, és ha szerencsénk van, engem sem ismernek.

A falusiak éppen fasáncot építettek az otthonuk köré, és amikor meglátták a Véreb széles vállait, ételt, szállást, sőt még pénzt is felajánlottak a munkájáért.

- Ha van bor is, megcsinálom - morogta a férfi. Végül sörben állapodtak meg, és Clegane minden éjjel álomba itta magát.

Az az álma azonban, hogy Aryát eladhatja Lady Arryinnak, elpárolgott ott a hegyekben.

- Fölöttünk már fagy, a magas hágóokban meg hó esik - mondta a falu előljárója. - Ha nem fagysz meg, és nem halsz éhen, az árnyékmacskák esznek meg, vagy a barlangi medvék. No meg ott vannak a klánok is. A Megégetettek nem félnek semmitől, mióta Egyszemű Timett visszatért a

háborúból. És fél évvel ezelőtt Gunthor, Gurn fia a Kővarjakkal megtámadott egy falut alig nyolcmérföldnyire innét. Elvittek minden asszonyt és az utolsó szem gabonát is, az emberek felét pedig megölték. Már acélfegyvereik vannak, jó kardjuk meg mellvértjük, és figyelik a magas utat, a Kővarjak, a Tejkígyók, a Kőd Fiai, mind. Talán magaddal vinnél néhányat, de végül megölnének, és elrabolnák a lányodat.

Nem vagyok a lánya - kiáltotta volna Arya, ha nem olyan rettenetesen fáradt. Senki lánya nem volt már. Senki sem volt. Sem Arya, sem Menyét, sem Nan, sem Arry, sem Galamb, de még csak Dudorfej sem. Csak egy lány volt, aki nappal egy kutya után fut, éjjel farkasokról álmodik.

A falu csendes volt. Szalmával kitömött derékaljat kaptak, nem túl sok tetűvel, az étel egyszerű, de tápláló, a levegő pedig fenyőillatú volt. Arya azonban mindezek ellenére úgy döntött, gyűlöli ezt a helyet. A falusiak gyávák voltak. Egyikük sem mert a Véreb arcába nézni, legalábbis nem sokáig. Az asszonyok megpróbálták női ruhát adni rá és kézimunkára fogni, de Arya hallani sem akart róla. Volt egy lány, aki a nyomába szegődött, a falu előljárójának leánya. Egykorú lehetett Aryával, de csak kisgyerek volt, aki sírt, ha lehorzsolta a térdét, és egy buta rongybabát cipelt magával, bárhová ment. A baba nagyjából úgy nézett ki, mint egy fegyveres, ezért a lány Ser Katonának nevezte, és azzal hengegett, hogy megvédi őt.

- Menj el! - szólt rá Arya vagy félszázszor. - Hagyj békén! - A lány csak nem akart elmenni, így Arya végül elvette tőle a babát, felszakította a hasát, és az ujjával kihúzta a rongytömést. - Most már úgy fest, mint egy igazi katona! - mondta, és bedobta a babát egy patakba. A lány ezután nem zaklatta többé, és Arya azzal töltötte a napjait, hogy Idegent és Gyávát gondozta, vagy az erdőben sétált. Néha keresett egy botot, és a vívást gyakorolta, de aztán eszébe jutott, mi történt az Ikreknél, és addig csapkodta egy fához, míg el nem tört.

- Talán itt kéne maradnunk egy darabig - mondta a Véreb két hét elteltével. Részeg volt a sörből, de inkább merengő lett, nem álmos. - Soha nem jutnánk el a Sasfészekbe, a Freyek meg még mindig túlélőkre vadásznak a Folyóvidéken. Úgy látom, ezeknek kardokra van szükségük, ha a klánok fosztogatják őket. Megpihenhetünk, s talán valahogy levelet is írhatunk a nagynénédnek.

Arya arca elsötétedett, amikor ezt meghallotta. Nem akart itt maradni, de máshová sem mehetett. Másnap reggel, amikor a Véreb elment fát vágni és rönköket cipelni, visszamászott az ágyába.

Amikor azonban befejezték a munkát, és a magas fasánc elkészült, az előljáró egyértelművé tette, hogy nincs tovább helyük a faluban.

- Ha eljön a tél, jó, ha a sajátjainkat etetni tudjuk - magyarázta. - Te pedig... az ilyen ember vért hoz magával.

Sandor szája megfeszült.

- Tehát mégiscsak tudod, ki vagyok.

- Igen. Erre nem járnak utazók, az igaz, de mi elmegyünk a vásárba meg a piacra. Hallottunk Joffrey király kutyájáról.

- Ha megjelennek a Kővarjak, talán jobb, ha van egy kutya a háznál.

- Talán. - Az előljáró habozott, majd összeszedte a bátorságát. - De azt mondják, a Feketevíz óta nincs gyomrod a harchoz. Azt mondják...

- Tudom, mit mondanak. - Sandor hangja olyan volt, mintha két fűrész dörzsölnének egymáshoz. - Fizess és elmegyünk!

Amikor távoztak, a Véreb kapott egy rézpénzzel teli zacskót, egy tömlő sört és egy új kardot. Valójában a kard meglehetősen régi volt, csak neki új. Az Ikreknél szerzett fejszéért cserélte el a tulajdonosával, amivel a dudort okozta Arya fején. A sör alig egy nap alatt elfogyott, a kardot azonban Clegane minden este megélezte, miközben minden csorbulásért és rozsdafoltért alaposan megszidta előző tulajdonosát. *Ha nincs gyomra a harchoz, miért érdekl, hogy éles-e a kardja?* Ezt a kérdést Arya természetesen nem merte feltenni, de sokat gondolkodott rajta. Vajon ezért menekült el az Ikrekből is, magával ráncigálva őt?

Amikor visszatértek a Folyóvidékre, azt találták, hogy az esők elvonultak, a felduzzadt folyók pedig apadni kezdtek. A Véreb délnek fordult, a Három Folyó felé.

- Zúgóba megyünk - közölte Aryával, miközben egy általa elejtett nyulat sütögettek. -A Fekete Hal talán hajlandó venni magának egy nőstény farkast.

- Nem ismer engem. Azt sem tudhatja, tényleg én vagyok-e. - Aryának már elege volt belőle, hogy Zúgó felé tartson. Úgy érezte, évek óta Zúgó felé tart, mégsem ér oda soha. Valahányszor Zúgó felé vette az útját, mindig valami sokkal rosszabb helyen kötött ki. - Nem fog váltságdíjat fizetni neked. Szerintem egyszerűen felakaszt.

- Nyugodtan megpróbálhatja. - Fordított egyet a nyárson.

Nem úgy beszél, mintha elment volna a kedve a harctól.

- Tudom, hová mehetnénk - mondta Arya. Egy fivére még mindig volt. *Jonnak kellek majd, ha másnak nem is.* „*Kishúgomnak*” fog hívni, és összekócolja a hajamat. Az út azonban hosszú volt, és nem hitte, hogy egymaga képes eljutni odáig. Még Zúgóig sem jutott el. - Elmehetnénk a Falra.

Sandor röhögése félig morgás volt.

- A kis farkasszuka be akar állni az Éjjeli Őrséghez, mi?

- A fivérem a Falon van - felelte Arya dacosan.

Clegane szája megvonaglott.

- A Fal ezermérföldnyire van innét. Át kellene verekednünk magunkat a rohadt Freyeken, csak hogy eljussunk a Nyakig. Azokban a mocsarakban gyíkoroszlánok tanyáznak, akik minden nap farkasokat esznek reggelire. És ha mégis ép bőrrel elérnénk Északot, még mindig ott vannak a vasemberek a várak felében, meg több ezer rohadt északi!

- Félsz tőlük? - kérdezte a lány. - Nincs gyomrod a harchoz?

Egy pillanatig azt hitte, a Véreb megüti. A nyúl azonban addigra szerencsére megbarnult, a bőre felrepedezett, s a zsírja halk pukkanásokkal csöpögött a tűzbe. Sandor levette a nyársról, nagy kezével széttépte, és a felét Arya ölébe dobta.

- A gyomromnak semmi baja - felelte, és leszakította a nyúl egyik lábát. - De annyira se érdekelsz te meg a bátyád, mint egy patkány segge. Megvan a saját bátyám.

TYRION

- Tyrion - sóhajtott Ser Kevan Lannister kimerülten -, ha tényleg ártatlan vagy Joffrey halálában, nem okozhat nehézséget bebizonyítanod.

Tyrion visszafordult az ablaktól.

- Ki ítél felettem?

- Az ítélkezés a trónra tartozik. A király halott, de az apád még mindig Segítő. Mivel a saját fiát vádolják, és az unokája volt az áldozat, megkérte Lord Tyrellt és Oberynt herceget, hogy vegyenek részt az ítélelhozatalban.

Tyriont ez sem nyugtatta meg túlságosan. Mace Tyrell Joffrey apósa volt, ha csak rövid ideig is, a Vörös Vipera pedig... nos, egy kígyó.

- Kérhetek ítéletet párbaj által?

- Nem javasolnám.

- Miért nem? - A Völgyben megmentette, miért ne segíthetne rajta itt is? - Felelj, bátyám! Engedélyeznek ítéletet párbaj által, és egy bajnokot, hogy bizonyítsam az ártatlanságomat?

- Természetesen, ha ez az óhajod. Ám jobb, ha tudod, hogy ha párbajítéletre kerül a sor, a nővéred Ser Gregor Clegane-t kívánja megnevezni bajnokául.

A szuka azelőtt megakasztja a lépéseimet, hogy egyáltalán megtenném őket. Kár, hogy nem valamelyik Feketeüstöt választotta. Bronn hamar elbánná a három fivér bármelyikével, a Lovagló Hegy azonban más tésza.

- Erre aludnom kell egyet. - Beszélnem kell Bronn-nal, mégpedig rögtön. Bele sem mert gondolni, mibe kerülhet ez neki. Bronn-nak meglehetősen nagyra törő elképzelései voltak bőre értékéről. - Vannak Cerseinek tanúi ellenem?

- Minden nappal több.

- Akkor nekem is kellene tanúk.

- Mondd meg, kik legyenek azok, és Ser Addam aranyköpönyegesei elhozzák őket a tárgyalásra!

- Jobban szeretném én megkeresni őket.

- Király- és rokongyilkosság vádjával állsz ítélőszék elé. Tényleg azt hiszed, hogy kedvedre járhat-sz-kelhetsz? - Ser Kevan az asztalra mutatott. - Van tollad, tintád és papirosod. Írd le a tanúid neveit, és én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy előkerítsem őket, Lannister-becsületedre. De te nem hagyhatod el ezt a tornyot, csak ha a tárgyalásra mész!

Tyrion nem akart odáig alacsonyodni, hogy könyörögjön.

- Azt megengeditek, hogy a fegyverhordozóm jöjjön-menjen? Az ifjú Podrick Payne?

- Természetesen, ha ez a kívánságod. Elküldöm hozzád.

- Tedd azt! Inkább előbb, mint később, a most azonnal pedig még az élőbbnél is jobb lenne. - Az íróasztalhoz kacsázott, ám amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, hátrafordult. - Bátyám!

Ser Kevan megtorpant.

- Igen?

- Nem én tettem.

- Bár hihetnék neked, Tyrion!

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Tyrion Lannister feltornászta magát a székbe, tollat vett a kezébe és üres pergamenlapot terített maga elé. *Ki szólna az érdekemben?* Belemártotta a tollat a tintatartóba.

A lap még mindig érintetlen volt, amikor Podrick Payne nem sokkal később megjelent.

- Uram - állt meg előtte a fiú.

Tyrion letette a tollat.

- Keresd meg Bronnt, és küldd ide azonnal! Mondd meg neki, hogy aranyra számíthat, többre, mint amennyiről valaha álmodott! Ne térj vissza nélküle!

- Igen, uram. Vagyis nem, uram. Nem fogok. Visszatérni. - Elment.

Nem tért vissza sem estére, sem holdkeltére. Tyrion az ablak melletti padon aludt el, s hajnalban mereven, fájó tagokkal ébredt. Egy szolgáló zabkását és almát hozott reggelire, meg egy ivókürtben sört. Az asztalnál evett, az üres papiros mellett. A szolgáló egy órával később visszatért a tálért.

- Nem láttad a fegyverhordozómat? - kérdezte tőle Tyrion. A férfi megrázta a fejét.

Tyrion sóhajtva visszafordult az asztalhoz, és megint belemártotta a tollát a tintába. *Sansa* - írta a lap tetejére. Aztán ott ült, a nevet bámulta, és olyan erősen szorította az állkapcsát, hogy fájt.

Amennyiben Joffrey nem egy morzsától fulladt meg, amit Tyrion is nehezen talált hihetőnek, akkor feltehetően Sansa mérgezte meg. Joff gyakorlatilag az ölébe tette a kupáját, és okot is bőségesen szolgáltatott. Ha Tyrionnak voltak is kétségei, azok a feleségével együtt eltűntek. *Egy test, egy szív, egy lélek*. Megrándult a szája. *Nem késlekedett bebizonyítani, mennyit jelentenek neki ezek a szavak, mi? Miért, mit vártál, törpe?*

És mégis... honnét szerzett volna Sansa mérget? Nem gondolta komolyan, hogy a lány egyedül cselekedett. *Tényleg meg akarom találni?* Elhinnék a bírák, hogy Tyrion gyermekkorú felesége a férje tudta nélkül mérgezett meg egy királyt? *Én magam sem hinném el*. Cersei kitartana amellett, hogy együtt követték el.

Ennek ellenére másnap odaadta a papirost a nagybátyjának. Ser Kevan megnézte, és összevonta a szemöldökét.

- Lady Sansa az egyetlen tanúd?

- Idővel mások is eszembe jutnak majd.

- Jobb lenne, ha most jutnának eszedbe. A bírák három nap múlva kívánják megkezdeni a tárgyalást.

- Az túl korán van. Bezártak ide, örök állnak az ajtóm előtt, hogy keressek így tanúkat az ártatlanságom védelmében?

- A nővérednek nem okozott problémát tanúkat találni a bűnösségedre. - Ser Kevan összekerte a pergament. - Ser Addam emberei a feleséged után kutatnak. Varys száz szarvast ajánlott fel annak, aki tud a hollétéről, és száz sárkányt magáért a lányért. Ha meg lehet őt találni, megtalálják, és elhozom neked. Nem látok benne semmi rosszat, ha férj és feleség egy cellán osztoznak és vigasztalják egymást.

- Túlságosan is kedves vagy. Találkoztál a fegyverhordozómmal?

- Tegnap elküldtem őt hozzád. Talán nem jött el?

- Eljött - felelte Tyrion -, majd el is ment.

- Újra elküldöm hozzád.

De Podrick Payne csak másnap reggel jelent meg ismét. Habozva lépett be a szobába, az arcán látszott, hogy fél. Mögötte Bronn érkezett. A zsoldos lovag ezüstszegecses mellényt és vastag lovaglőköponyeget viselt, derékszijába egy pár finom mívű bőrkesztyűt dugott.

Tyrion egy pillantást vetett rá, és enyhe émelygést érzett a gyomrában.

- Elég sokáig tartott.

- A fiú könyörgött, másképp el sem jöttem volna. A Jókatlan kastélyba várnak vacsorára.

- Jókatlan? - Tyrion leugrott az ágyról. - Kérlek, áruul már el, mi van Jókatlanban?

- Feleség. - Bronn úgy vigyorgott, mint a farkas az elveszett bárány fölött. - Holnapután feleségül veszem Lollyst.

- Lollyst. - *Kitűnő, rohadtul kitűnő*. Lady Tanda féleszű leánya lovag férjet és ilyen-olyan apát kap a hasában lapuló gyereknek, Feketevízi Ser Bronn pedig még egy lépcsőfokkal feljebb kapaszkodik. Az egész Cersei keze nyomától büzlött. - Szajha nővérem sánta lovat adott el neked. A lány félkegyelmű.

- Ha észre lenne szükségem, téged vennék el.

- Lollys egy másik férfi gyerekét várja.
- És ha kiesett belőle, beléültetem a sajátomat.
- Még csak nem is Jókatlan örököse - hívta fel a figyelmét Tyrion. - Van egy Falyse nevű nővére. Férjezett nővére.

- Tíz éve férjezett, mégis terméketlen - felelte Bronn. - Nemes ura hanyagolja az ágyát. Azt mondják, jobban kedveli a szüzeket.

- Akár a kecskéket is jobban kedvelhetné, az sem számítana. Akkor is reá szállnak a földek Lady Tanda halála után.

- Hacsak Falyse nem előbb hal meg, mint az anyja.

Tyrion eltűnődött, vajon van-e fogalma Cerseinek arról, miféle kígyót küld Lady Tandához.

És ha igen, érdekelné a dolog?

- Akkor miért vagy itt?

Bronn megvonta a vállát.

- Egyszer azt mondtad, ha bárki bármikor megpróbál rávenni, hogy adjalak el, te megkétszerezed az árat.

Igen.

- Két feleséget vagy két kastélyt akarsz?

- Elég lenne egy mindegyikből. De ha azt akarod, hogy öljem meg neked Gregor Clegane-t, akkor kurva nagy kastélynak kell lennie.

A Hét Királyság tele volt előkelő szüzekkel, de még a legöregebb, legszegényebb és legrondább nősemély sem lenne hajlandó hozzámenni egy ilyen alacsony származású söpredékhez, mint Bronn. *Hacsak nem puha testű és puha agyú, s nincs egy apátlan poronty a hasában, akire félszáz erőszak révén tett szert.* Lady Tanda olyan kétségbeesetten próbált férjet találni Lollysnek, hogy egy ideig még Tyriont is üldözőbe vette, pedig ez még azelőtt történt, hogy fél Királyvár végigment volna a lányon. Cersei bizonyára megédesítette valahogy az ajánlatot, és Bronn már lovag volt, ami azt jelentette, hogy megfelelő férjjelölt egy kisebb ház leánya számára.

- Pillanatnyilag sajnos mind kastélyokban, mind előkelő szűz lányokban hiányt szenvedek - vallotta be Tyrion. - De aranyat és hálát továbbra is felajánlhatok, ahogyan eddig is.

- Aranyam van. A háládon meg mit vehetek?

- Lehet, hogy meglepetés érne. Egy Lannister megfizeti az adósságait.

- A nővéred is Lannister.

- Nagyságos feleségem Deres örököse. Ha esetleg úgy keveredek ki ebből, hogy a fejem még mindig a vállamon van, egy napon talán Észak ura leszek óáltala. Neked is kikanyaríthatok belőle egy nagy szeletet.

- Ha, egy napon, talán - sóhajtotta Bronn. - Odafent rohadtul hideg van. Lollys puha, meleg és közel van. Két éjszaka múlva már döfködhetem is.

- Nem túl örömteli kilátás.

- Gondolod? - vigyorgott Bronn. - Valld be, Ördögfióka! Ha választanod kellene aközött, hogy megdugod Lollyst, és aközött, hogy megküzdesz a Heggyel, egy szempillantás alatt lent lenne a gatyád és felállna a farkad!

Túl jól ismer. Tyrion másképpen próbálkozott.

- Úgy hallottam, hogy Ser Gregor megsebesült a Vörös Ág mellett, majd Alkonyvölgnél ismét. A sebek valószínűleg lelassítják.

Bronn bosszúsnak látszott.

- Soha nem is volt gyors. Csak borzalmasan nagy és borzalmasan erős. Azonkívül hidd el nekem, hogy gyorsabb, mint gondolnád egy akkora emberről! Szörnyűségesen messzire elér a keze, és mintha nem érezné meg annyira az ütéseket, mint egy rendes ember.

- Ennyire félsz tőle? - kérdezte Tyrion abban a reményben, hogy fel tudja paprikázni.

- Ha nem félnék tőle, bolond lennék. - Bronn megrántotta a vállát. - Talán el tudnám kapni. Addig táncolnék körülötte, míg úgy el nem fárad, hogy nem bírja felemelni a kardját. Valahogy ledönteném a lábáról. Ha a földön fekszenek, nem számít, milyen magasak. De még így is veszé-

lyes. Egy rossz lépés, és halott vagyok. Miért kockáztatnám? Meglehetősen kedvellek téged, hiába vagy egy ronda kis kurvapecér... de ha megvívom a csatádat, mindenképpen veszítek. Vagy a Hegy ontja ki a beleimet, vagy megölöm, és elveszítem Jókatlant. Én eladom a kardomat, nem odaajándékozom. Nem a nyomorult bátyád vagyok.

- Nem - bölintott Tyrion bánatosan. - Tényleg nem a bátyám vagy. - Intett. - Akkor menj! Fuss Jókatlanba Lady Lollyshoz! Lej több örömet a hitvesi ágyban, mint én valaha is leltem az enyémben!

Bronn habozott az ajtóban.

- Mit teszel, Ördögfióka?

- Magam ölöm meg Gregort. Hát nem nagyszerű dal lenne belőle?

- Remélem, hallhatom, hogy eléneklik. - Bronn utoljára még elvigyorodott, aztán kísétált a szobából, a kastélyból és az életéből.

Pod egyik lábáról a másikra állt.

- Sajnálom.

- Miért? Talán a te hibád, hogy Bronn egy pimasz, feketeszívű gazember? Mindig is pimasz, feketeszívű gazember volt. Ezt szerettem benne. - Tyrion töltött magának egy kupa bort, és odament vele az ablakhoz. Odakint szürke, esős nap volt, de még ezt is vidámabbnak találta a saját kilátásainál. Elküldhetné Podrick Payne-t, hogy keresse meg Shaggát, de a Királyerdő mélyén annyi rejtkehely volt, hogy a törvényen kívülieket gyakran évtizedeken át sem tudták elfogni. *És Podnak néha a konyhát is gondot okoz megtalálni, ha elküldöm sajtért.* Timett, Timett fia mostanra valószínűleg visszatért a Holdhegységbe. Bármit mondott is Bronn-nak, személyesen kiállni Ser Gregor Clegane ellen nagyobb komédia lenne, mint Joffrey bajvívó törpéi. Nem kívánt hangoz röhgéssel a fülében meghalni. *Ennyit a párbajítéletéről.*

Ser Kevan később ismét felkereste, majd a következő napon megint. A nagybátyja udvariasan tájékoztatta, hogy Sansát még mindig nem találták meg. Sem Ser Dontost, a bolondot, aki ugyanazon az éjszakán tűnt el. Van esetleg más tanúja Tyrionnak, akit meg akar idézni? Nem volt. *Hogy a fenébe fogom bizonyítani, hogy nem mérgeztem meg a bort, amikor ezer ember látta, hogy én töltöttem meg Joffrey kupáját?*

Aznap éjjel egyáltalán nem aludt.

Ehelyett a sötétben hevert, és a kísérteteit számolgatta. Látta Tysha mosolyát, ahogy megcsókolta, látta Sansát meztelenül, ahogy félelemtől reszket. Látta Joffreyt, amint a torkát markolásza, a vér végigfolyik a nyakán, az arca elfeketedik. Látta Cersei szemét, Bronn farkasvigyorát, Shae huncut mosolyát. Még Shae gondolata sem ajzotta fel. Simogatni kezdte magát abban a reményben, hogy ha felébreszti és kielégíti a farkát, talán könnyebben alszik utána, de semmire sem ment vele.

Aztán eljött a hajnal, és beköszöntött a tárgyalása napja.

Aznap reggel nem Ser Kevan jött érte, hanem Ser Addam Marbrand egy tucat aranyköpönyeges kíséretében. Tyrion főtt tojást, sült szalonnát és pirított kenyeret reggelizett, majd felvette legjobb ruháját.

- Ser Addam! - fordult a parancsnokhoz. - Azt hittem, az apám a Királyi Testőrséget küldi értem, hogy a tárgyalásra kísérjenek. Még mindig a királyi család tagja vagyok, nemde?

- Az vagy, uram, de attól tartok, a Királyi Testőrség legtöbb tagja ellened tanúskodik. Lord Tywin nem érezte helyénvalónak, hogy ők legyenek az őreid.

- Az Istenek mentsenek meg tőle, hogy bármi nem helyénvalót tegyünk! Kérlek, vezess!

A tárgyalást a trónteremben tartották, ahol Joffrey meghalt. Ahogy Ser Addam bevezette a hatalmas bronzajtón, majd végig a hosszú szőnyegen, érezte a rászegeződő tekinteteket. Több százan jöttek el, hogy végignézzék a tárgyalást. Legalábbis remélte, hogy ezért jöttek. *Akár mind ellenem is tanúskodhat.* Odafent a galérián észrevette Margaery királynét. Sápadt és gyönyörű volt a gyászruhában. *Még csak tizenhat éves, de már kétszer házasodott és kétszer megözvegyült.* Egyik oldalán sudár anyja állt, a másikon apró nagyanyja a kíséretükbe tartozó hölgyekkel. A galéria többi részét apja lovagai töltötték meg.

Az üres Vastrónus alatt még mindig ott állt az emelvény, bár egy kivételével az összes asztalt eltávolították róla. Az asztal mögött zöld ruhában és aranszínű köpönyegben ült a terebélyes Lord Mace Tyrell, lelógó narancssárga, sárga és skarlátvörös csíkos palástban pedig a karcsú Oberynt Martell herceg. Lord Tywin Lannister kettejük között foglalt helyet. *Talán még van remény.* A dorne-i és az égikerti megvetették egymást. *Ha ezt valahogy ki tudnám használni...*

A Fősepton imával nyitott, amelyben arra kérte az Égi Apát, hogy vezesse őket az igazsághoz. Miután végzett, az asztal mögött ülő apa előrehajolt és így szólt:

- Tyrion, te ölted meg Joffrey királyt?

Egy pillanatot sem hagyna kárba veszni.

- Nem.

- Hát, ez nagy megkönnyebbülés - jegyezte meg Oberynt Martell szárazon.

- Akkor Sansa Stark tette? - kérdezte Lord Tyrell.

Én megtettem volna a helyében. Bárhol volt is azonban Sansa, és bármilyen szerepet is játszott ebben az egészben, még mindig a felesége volt. A vállára terítette védő köpönyegét, igaz, fel kellett állnia hozzá egy bolond hátára.

- Az istenek ölték meg Joffreyt. Megfulladt a galambpástétomtól.

Lord Tyrell elvörösödött.

- Csak nem a pékeket akarod hibáztatni?

- Őket vagy a galambokat. Csak engem hagyjatok ki belőle. - Tyrion ideges nevetést hallott, és tudta, hibát követett el. *Vigyázz a nyelvedre, te kis bolond, mert még megássa a sírodat!*

- Tanúink vannak ellened - folytatta Lord Tywin. - Először őket hallgatjuk meg. Majd előállhatsz a saját tanúiddal. Csak a mi engedélyünkkel szólhatsz.

Tyrion nem tehetett mást, bólintott.

Ser Addam igazat mondott. Az első tanú, akit bekísértek, Ser Balon Swann volt a Királyi Testőrségből.

- Segítő uram! - kezdte, miután a Fősepton megeskette, hogy csak az igazat mondja. - Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a fiad oldalán küzdhettem a hajóhídon. Mérete ellenére bátor férfi, és nem hiszem el, hogy ő tette.

A termen izgatott moraj futott végig, és Tyrion eltűnődött, Cersei miféle örült játszmát játszik. *Miért hívnának olyan tanút, aki ártatlannak tart?* Nemsokára megtudta. Ser Balon kelletlenül elmesélte, hogyan húzta el Tyriont Joffreytól a zavargás napján.

- Valóban megütötte öfelségét, ez igaz. De csak dühroham volt, semmi több. Nyári zivatar. A tömeg majdnem megölt mindannyiunkat.

- A Targaryenek idejében az, aki megütött egy királyi vérből származó személyt, elveszítette a kezét, amellyel a tettet elkövette - jegyezte meg Dorne Vörös Viperaja. - Vajon a törpe növesztette vissza kicsiny karját, vagy Fehér Kardjaitok mulasztották el a kötelességüket?

- Ő maga is királyi vérből való - felelte Ser Balon. - Amellett a Király Segítője volt.

- Nem - szólalt meg Lord Tywin. - Csak engem helyettesített.

Ser Meryn Trant örömmel szolgált újabb részletekkel Ser Balon beszámolójához, miután elfoglalta a tanúk helyét.

- A földre lökte a királyt, és rugdalni kezdte. Azt kiabálta: igazságtalan, hogy öfelsége sértetlenül megúsza a csöcselék támadását.

Tyrion kezdte felfogni nővére tervét. Egy közismerten becsületes emberrel kezdte, s kisajtolta belőle mindent, amit csak tudott. *Minden további tanú egyre szörnyűbb mesét ad elő, míg végül olyan rossznak látszom majd, mint Kegyetlen Maegor és Örült Aerys együttvéve, némi Méltatlan Aegonnal megfűszerezve.*

Ser Meryn a továbbiakban előadta, hogyan akadályozta meg Tyrion Joffreyt Sansa Stark megfenyítésében.

- A törpe megkérdezte öfelségét, tudja-e, mi történt Aerys Targaryennel. Amikor Ser Boros felemelte a szavát a király védelmében, az Ördögfióka megfenyegette, hogy megöleti.

Blount érkezett következőnek, és elmondta ugyanezt a sajnálatos esetet. Bármilyen ellenérzés is

volt Ser Borosban Cerseivel szemben, amiért kizárta a Királyi Testőrségből, készségesen elmondta, amit a nővére várt tőle.

Tyrion képtelen volt tovább fékezni a nyelvét.

- Azt miért nem mondd el a bírácoknak, hogy Joffrey mit csinált?

A nagydarab, tokás fickó haragosan meredt rá.

- Ráparancsoltál a vadembereidre, hogy öljenek meg, ha kinyitom a számat, ezt mondom el nekik!

- Tyrion! - szólalt meg Lord Tywin. - Csak akkor beszélhetsz, ha felszólítunk rá. Ezt tekintsd figyelmeztetésnek!

Tyrion füstölögve elhallgatott.

Boros után a Feketeüstök következtek, mind a hárman egymás után. Osney és Osfryd a Feketevízi csata előtt Cerseivel elköltött vacsorájáról és az ott elhangzott fenyegetéseiről meséltek.

- Azt mondta öfelségének, hogy ártani fog neki - mondta Ser Osfryd. - Bántani fogja - részletezte a fivére, Osney. - Azt mondta, kivárja a napot, amikor boldog, és hamuvá változtatja az örömét a szájában. - Alayayáról egyikük sem tett említést.

Ser Osmund Feketeüst, makulátlanul tiszta pikkelyes páncéljában és fehér gyapjúpalástjában a lovagiasság mintaképe, megesküdtött rá, hogy Joffrey király már régóta tudta, hogy Tyrion nagybátyja meg akarja ölni.

- Aznap történt, amikor megkaptam a fehér palástot, uraim - mondta a bírácoknak. - Az a bátor fiú azt mondta nekem: „Jó Ser Osmund, őrizd figyelmesen, mert a nagybátyám nem kedvel engem! Ő akar király lenni helyettem.”

Tyrion ezt már nem tudta lenyelni.

- Hazudsz! - Két lépést tett előre, de az aranyköpönyegesek visszahúzták.

Lord Tywin összevonta a szemöldökét.

- Hát láncra kell vernünk téged, mint valami közönséges útonálló!

Tyrion a fogait csikorgatta. *Újabb hiba, bolond, bolond, bolond törpéje! Őrizd meg a nyugalmadat, különben véged!*

- Nem. Bocsássatok meg, uraim. A hazugságai felbőszítettek.

- Azt akarod mondani, az igazságai - szólt közbe Cersei. - Apám, saját biztonságotok érdekében kérlek, veresd vasra! Láthatod, milyen.

- Látom, hogy törpe - mondta Oberyin herceg. - Azon a szent napon, amelyiken megijedek egy törpétől, egy hordó vörösborba fojtom magam.

- Nincs szükségünk vasra. - Lord Tywin kitekintett az ablakon, és felállt. - Kezd későre járni. Holnap folytatjuk.

Aznap éjjel, egyedül a cellájában egy üres lappal és egy kupa borral a kezében Tyrion azon kapta magát, hogy a feleségére gondol. Nem Sansára, az első feleségére, Tyshára. A szajhafeleségre, nem a farkasfeleségre. A lány szerelme csak színjáték volt, ő mégis elhitte, és örömét lelta a hitben. *Adjatok édes hazugságokat, és tartsátok meg a keserű igazságot!* A borát kortyolgatta, és Shae-re gondolt. Később, amikor Ser Kevan megtette szokásos esti látogatását, magához kérette Varyst.

- Azt hiszed, az eunuch a védelmedben fog szólni?

- Nem tudhatom, míg nem beszéltem vele. Küldd ide, bátyám, ha volnál olyan kedves!

- Ahogy óhajtod.

A tárgyalás második napját Ballabar és Frenken mesterek nyitották meg. Esküjük szerint ők nyitották meg Joffrey nemes tetemét is, és egy morzsányi galambpástétomot vagy egyéb ételmaradékot sem találtak a királyi torokban.

- Méreg ölte meg, uraim - szögezte le Ballabar, Frenken pedig komoran bólintott.

Aztán Pycelle nagymestert idézték tanúnak. A nagymester göcsörtös botjára támaszkodott, reszketve lépkedett. Hosszú csirkenyakán néhány fehér szőrszál pelyhedzett. Túlságosan erőtlen volt, hogy álljon, ezért a bírác engedélyezték, hogy széket és asztalt hozzanak neki. Az asztalon számos apró edény sorakozott. Pycelle örömmel megnevezte mindegyiket.

- Szürkegomba - mondta remegő hangon -, a kalapja halálos mérég. Éjiárny, édesálom, démontánc. Ez vakszem. Ezt a színe miatt özvegyvérnek hívják. Kegyetlen mérég. Elzárja a hólyagot és beleket, míg az áldozat bele nem fullad a saját mérgeibe. Ez farkasfű, ez itt baziliszkuszmérég, ez pedig itt Lys könnye. Igen. Ismerem mindet. Tyrion Lannister, az Ördögfióka lopta el őket a szobából, miután hamis vádakkal börtönbe vetett.

- Pycelle! - kiáltotta Tyrion, megkockáztatva apja haragját. - Képes bármelyik mérég ezek közül elzárni az ember levegőjét?

- Nem. Ehhez egy ritkább mérég kell. Amikor kisfiúként a Fellegvárban szolgáltam, a tanárim egyszerűen úgy nevezték: a „fojtogató”.

- De ezt a ritka mérget nem találták meg, ugye?

- Nem, uram - pislogott Pycelle. - Felhasználtad az egészet, hogy végezz a legnemesebb gyermekkel, akit az istenek valaha erre a világra helyeztek!

Tyrion haragja megint felülkerekedett józan eszén.

- Joffrey kegyetlen volt és ostoba, de nem öltem meg! Fejezzetek le, ha akartok, de nem volt közöm az unokaöcsém halálához!

- Csend! - szólt rá Lord Tywin. - Már háromszor figyelmeztettelek. Legközelebb megláncolunk és betömjük a szádát.

Pycelle után újabb tanúk végeérhetetlen, fárasztó sora következett. Urak, hölgyek és nemes lovagok, előkelők és egyszerű emberek egyaránt. Mind jelen voltak a menyegzői lakomán, mind látták megfulladni Joffreyt, látták, ahogy az arca feketévé válik, mint a dorne-i szilva. Lord Redwyne, Lord Celtigar és Ser Flement Brax hallották, hogy Tyrion megfenyegeti a királyt. Két felszolgáló, egy zsonglőr, Lord Gyles, Ser Hobber Redwyne és Ser Philip Foote látták, ahogy megtölti a menyegzői kelyhet. Lady Merryweather megesküdtött rá, hogy látta, amint a törpe beleejt valamit Joffrey borába, miközben Joff és Margaery a süteményt vágta fel. A vén Estermont, az ifjú Peckledon, a dalnok Cuyi Galyeon, valamint Morros és Jothos Slynt fegyverhordozók elmesélték, hogy Tyrion felvette a kelyhet, miközben Joff haldoklott, és kiöntötte a mérgezett bor maradékát a padlóra.

Mikor szereztem ennyi ellenséget? Lady Merryweather teljesen idegen volt a számára. Tyrion eltűnődött, vajon vak, vagy megvásárolták. Cuyi Galyeon legalább nem öntötte dalba beszámolóját, különben könnyen lehet, hogy hetvenhét rohadt versszakból állt volna.

Amikor a nagybátyja felkereste aznap este vacsora után, hűvösen és tartózkodóan viselkedett vele. *Ő is azt hiszi, hogy én tettem.*

- Vannak már tanúid? - kérdezte Ser Kevan.

- Nincsenek. Hacsak nem találtátok meg a feleségemet.

A nagybátyja megrázta a fejét.

- Úgy látom, a tárgyalás rosszul alakul a számodra.

- Ó, úgy véled? Én nem vettem észre. - Tyrion a sebhelyét piszkálta. - Varys nem jött el.

- Nem is fog. Holnap ellened vall.

Pompás.

- Érttem. - Fészkelődött a székén. - Valami érdekelne. Te mindig tisztességes ember voltál, bátyám. Téged mi győzött meg?

- Miért loptad volna el Pycelle főzeteit, ha nem azért, hogy használd őket? - felelte Ser Kevan nyersen. - És Lady Merryweather látta...

- Nem látott semmit! Nem is láthatott semmit. De hogyan bizonyíthatnám be ezt? Hogy bizonyíthatnék be bármit is, ha bezártok ide?

- Talán itt az ideje, hogy bevalld.

Tyrion még a Vörös Torony vastag kőfalain át is hallotta az ütemesen kopogó esőt.

- Ismételd meg ezt, bátyám! Mintha azt hallottam volna, hogy beismerésre biztatsz.

- Ha bevallod bűnösségedet a trón előtt és megbánod a vételkedet, az apád visszatartja a kardot. Megengedik, hogy feketét ölt.

Tyrion a képébe nevetett.

- Cersei ugyanezeket a feltételeket ajánlotta Eddard Starknak. Mindannyian tudjuk, az az eset hogyan végződött!

- Az apádnak ahhoz nem volt köze.

Ez legalább igaz volt.

- A Fekete Vár hemzseg a gyilkosoktól, tolvajoktól és erőszaktevőktől - mondta Tyrion -, de nem emlékszem, hogy ott-tartózkodásom során túl sok királygyilkossal találkoztam volna. Azt várod tőlem, higgyem el, hogy ha bevallom, hogy király- és rokongyilkos vagyok, az apám egyszerűen bólint, megbocsát, és elküld a Falra némi meleg gyapjú alsóneművel? - Durván felkacagott.

- Szó sincs megbocsátásról - felelte Ser Kevan szigorúan. - A vallomásod nyugvópontra helyezné az ügyet. Apád ezért küldött engem az ajánlattal.

- Akkor köszönd meg neki szépen, bátyám - mondta Tyrion -, de közöld vele, hogy jelenleg nem vagyok valami bevallós kedvemben.

- A helyedben én változtatnék a kedvemben. A nővéred a fejedet akarja, és Lord Tyrell legalábbis hajlik rá, hogy odaadja neki.

- Az egyik bírám tehát máris elítélt, anélkül hogy akár csak egyetlen szót is hallott volna a védelmemben? - Nem is várt egyebet. - Azért még megengedik, hogy beszéljek és tanúkat idézzek?

- Nincsenek tanúid - emlékeztette a nagybátyja. - Tyrion, ha tényleg bűnös vagy ebben a szörnyűségben, a Fal kegyesebb sors, mint amit érdemelsz. Ha pedig ártatlan vagy... tudom, északon háború van, de még így is biztonságosabb hely lenne a számodra, mint Királyvár, bárhogy végződjék is ez a tárgyalás. A csöcselék meggyőződött a bűnösségedről. Ha olyan ostoba lennél, hogy kimerészkedsz az utcára, apró darabokra tépnek.

- Látom, mennyire felzaklat ez az eshetőség.

- A bátyám fia vagy.

- Erre őt is emlékeztethetné.

- Azt hiszed, megengedné, hogy feketét ölt, ha nem az ő vére volnál? Tudom, kemény embernek tartod Tywint, de nem keményebb, mint amilyennek lennie kellett. A mi apánk szelíd volt, barátságos, de olyan gyenge, hogy a saját zászlóhordozói rajta gúnyolódtak poharazgatás közben. Néhányan nyíltan szembeszálltak vele. Mások kölcsönkérték az aranyunkat, és soha nem fizették vissza. Az udvarban fogatlan oroszlánokról tréfálkoztak. Még a szeretője is lopott tőle. Egy nő, aki alig jobb egy szajhánál, elvette az anyám ékszereit! Tywinre hárult, hogy visszaállítsa a Lannister-ház becsületét. Ahogyan az is rá maradt, hogy kormányozza ezt a birodalmat, pedig alig volt húszéves. Húsz éven keresztül hordozta ezt a súlyos terhet, és nem nyert egyebet vele, mint egy örült király féltékenységét. A neki járó megbecsülés helyett sértések özönét volt kénytelen elviselni, és mégis békét, bőséget és igazságot adott a Hét Királyságnak. Igazságos ember. Jobban tennéd, ha bíznál benne.

Tyrion döbbsen pislogott. Ser Kevan mindig szilárd, közönyös, gyakorlatias ember volt, még sohasem hallotta ilyen hévvel beszélni.

- Te szereted őt.

- A bátyám.

- Nos... gondolkodom azon, amit mondtál.

- Gondold meg alaposan! És gyorsan!

Jóformán semmi másra nem gondolt aznap éjjel, amikor azonban eljött a reggel, semmivel sem állt közelebb a kérdés eldöntéséhez: megbízhat-e az apjában vagy sem? Egy szolgáló zabkását és mézet hozott neki reggelire, de ő csak a keserű epét érezte, ahogy a beismerésre gondolt. *Életem végéig rokongyilkosnak fognak nevezni. Ezer éven át vagy még tovább, ha egyáltalán emlékezni fognak rám, én leszek a rettenetes törpe, aki megmérgezte ifjú unokaöccsét a menyegzői lakomáján.* A gondolattól olyan haragos lett, hogy áthajította a szobán a tálat és a kanalat, zabkásafoltot hagyva a falon. Ser Addam érdeklődve vette szemügyre, amikor másnap reggel eljött, hogy a tárgyalásra kísérje Tyriont, de volt benne annyi jóérzés, hogy nem kérdezősködött.

- Lord Varys - jelentette be a herold -, a besúgók mestere!

A púderezett, elegáns és rózsavíztől illatozó Pók végig egymáshoz dörzsölgette a kezeit, miközben beszélt. *Lemossa róla az életemet* - gondolta Tyrion, ahogy hallgatta az eunuch gyászos hangú beszámolóját arról, hogyan igyekezett a törpe eltávolítani Joffreyt a Véreb védelme alól, és mit beszélt Bronn-nal annak előnyeiről, ha Tomment királlyá koronázzák. *A féligazságok többet érnek a szemenszedett hazugságoknál.* A többiekkel ellentétben Varysnak dokumentumai is voltak, megjegyzésekkel, részletekkel, dátumokkal és teljes beszélgetések szövegével gondosan teleírt tekercesek. Olyan sok anyagot hozott, hogy a felolvasásuk egy egész napba telt, és nagy részük igen kedvezőtlen képet rajzolt róla. Varys megerősítette Tyrion Pycelle nagymester hálótermében tett éjjeli látogatását, főzeteinek és italainak ellopását, megerősítette, hogy megfenyegette Cerseit a vacsora estéjén, a mérgezés kivételével mindent megerősített. Amikor Oberyn herceg megkérdezte tőle, honnét tudja mindezt, hiszen az említett események egyikénél sem volt jelen, az eunuch csak kuncogott, és így felelt:

- A kismadaraim csiripelték. Az a feladatuk, hogy tudjanak, ahogy nekem is.

Hogy cáfolhatnék meg kismadarakat? - gondolta Tyrion. *Királyvárba érkezésem első napján le kellett volna üttetnem az eunuch fejét. A fene vigye el! És a fene vigyen el engem is, amiért egy kicsit is megbíztam benne.*

- Hallottunk mindent? - kérdezte a lányától Lord Tywin, miután Varys elhagyta a termet.

- Majdnem - felelte Cersei. - Kérlek, engedd meg, hogy holnap még egy utolsó tanút idézzek elétek!

- Ahogy kívánod - bólintott Lord Tywin.

Ó, remek - gondolta Tyrion gonoszul. - *Ez után a komédiába illő tárgyalás után a kivégzés szinte megváltás lesz.*

Aznap éjjel, ahogy az ablak mellett üldögélt és iszogatót, hangokat hallott a szobája ajtaja előtt. *Ser Kevan jött el a válaszóért* - gondolta rögtön, de aki belépett, nem a nagybátyja volt.

Tyrion felállt, és gúnyosan meghajolt Oberyn herceg előtt.

- A bírák felkereshetik a vádlottakat?

- A hercegek oda mennek, ahová akarnak. Legalábbis ezt mondtam az öreidnek. - A Vörös Vipera helyet foglalt.

- Az apám nem fog örülni ennek.

- Tywin Lannister boldogságának előmozdítása soha nem szerepelt előkelő helyen teendőim listáján. Dorne-i bort iszol?

- Arborit.

Oberyn elfintorodott.

- Vörös víz. Te mérgezted meg?

- Nem. És te?

A herceg elmosolyodott.

- Minden törpének olyan éles a nyelve, mint a tiéd? Valaki még ki találja vágni.

- Nem te vagy az első, aki ezt mondja nekem. Lehet, hogy nekem magamnak kellene kivágnom, állandóan csak bajba sodor.

- Láttam. Azt hiszem, mégiscsak iszom egy kicsit Lord Redwyne szőlőlevéből.

- Ahogy óhajtod. - Tyrion töltött neki egy kupával.

A férfi belekortyolt, megforgatta a szájában, majd lenyelte.

- Pillanatnyilag megfelel. Holnap küldetek fel neked egy kis erős dorne-i bort. - Még egyet kortyolt. - Megtaláltam azt az aranyhajú szajhát, aki után kutattam.

- Tehát megtaláltad Chatayát?

- Chatayánál lefektettem a fekete bőrű leányzót. Alayayát, azt hiszem, így hívják. Lenyűgöző, a hátán húzódó csíkok ellenére. De a szajha, akiről beszéltem, a nővéred.

- Elcsábított már? - kérdezte Tyrion minden meglepetés nélkül.

Oberyn hangosan nevetett.

- Nem, de megteszi, ha megfizetem az árát. A királyné még házasságra is utalt. Őfelségének új férjre van szüksége, és ugyan ki lehetne jobb egy dorne-i hercegnél? Ellaria szerint el kellene fo-

gadnom az ajánlatot. Elég, ha elképzeli az ágyunkban Cerseit, máris nedves lesz a buja nőszemély. Még a törpe krajcárját sem kellene megfizetnünk. A nővéred nem kér tőlem egyebet, csak egy fejet, amely kissé túlméretezett, és hiányzik róla az orr.

- És? - kérdezte Tyrion.

Oberyn herceg lötyögött egy ideig a borát, majd így felelt:

- Amikor az Ifjú Sárkány sok-sok évvel ezelőtt meghódította Dorne-t, Napföld megadása után Égikert urára bízott bennünket. Ez a Tyrell erődről erődre vonult a seregével, üldözte a lázadókat, és biztosította, hogy a térdünk behajlítva maradjon. Megjelent a hadával, elfoglalt egy kastélyt, ott töltött egy hónapot, majd továbbállt a következő kastélyhoz. Szokása volt kidobni az urakat saját szobájukból, és beköltözni az ágyukba. Egy éjjel súlyos bársonyfüggöny alatt találta magát. A párnája mellett egy zsinór lógott, hátha megkíván egy leányt. Ennek a Lord Tyrellnek igen tetszettek Dorne asszonyai, no de ki is hibáztathatná ezért? Így hát meghúzta a zsinórt, és ekkor szétnyílt fölötte a függöny, és száz vörös skorpió hullott a fejére. A halála tüzet gyújtott, amely hamarosan végigsöpört egész Dorne-on, és két hét alatt semmissé tette az Ifjú Sárkány minden győzelmét. A térdeplő emberek felálltak, és mi újra szabadok voltunk.

- Ismerem a mesét - mondta Tyrion. - És?

- Csak ennyi. Ha valaha is találok egy zsinórt az ágyam mellett és meghúzom, inkább a skorpiók potyogjanak rám, mint a királyné teljes mezítelen gyönyörűségében.

Tyrion elvigyorodott.

- Akkor ez legalább közös bennünk.

- Igaz, sok mindent köszönhetek a nővérednek. Ha ő nem vádol meg téged a lakomán, most talán te ítélnél felettem, s nem fordítva. - A herceg szeme sötéten csillogott. - Végül is ki tudna többet a mérgekről, mint Dorne Vörös Viperája, nemde? Kinek van több oka távol tartani a Tyrelleket a koronától? Most, hogy Joffrey a sírban fekszik, a dorne-i törvények szerint a Vastrónusnak a húgára, Myrcellára kellene szállnia, aki egészen véletlenül, hála neked, az unokaöcsém jegyese.

- A dorne-i törvények itt nem érvényesek. - Tyrion annyira lekötték a saját problémái, hogy el sem gondolkodott az öröklés kérdésén. - Az apám Tomment fogja megkoronázni, ebben biztos lehetsz.

- Megkoronázhatja Tomment itt, Királyvárban. Ám ez nem azt jelenti, hogy a fivérem nem koronázhatja meg Myrcellát odalent Napföldön. Vajon indítana az apád háborút az unokahúgod ellen az unokaöcséd kedvéért? Hát a nővéred? - Vállat vont. - Lehet, hogy mégiscsak feleségül kellene vennem Cersei királynét azzal a feltétellel, hogy a fia helyett a lányát támogatja. Gondolod, hogy megtenné?

Soha - akarta mondani Tyrion, de a szó a torkán akadt. Cerseit mindig is bántotta, hogy a neme kirekeszti a hatalomból. Ha a dorne-i törvények érvényesek volnának nyugaton, a nővére saját jogán Kaszter-hegy örököse lenne. Ő és Jaime ugyan ikrek voltak, de Cersei jött előbb világra, és ennyi elég lenne hozzá. Azzal, hogy Myrcella ügye mellé áll, a saját ügyét támogatná.

- Nem tudom, hogyan választana a nővérem Tommen és Myrcella között - ismerte el. - De nem is számít. Az apám sohasem adja meg neki a választás lehetőségét.

- Az apád - jegyezte meg Oberyn herceg -, meglehet, nem él örökké.

Volt valami a hangjában, amitől Tyrion nyakán felállt a szőr. Hirtelen eszébe jutott Elia és mindaz, amit Oberyn mondott, miközben átvonultak a hamuvá égett földeken. *A fejet akarja, amelyik kimondta a szavakat, nemcsak a kezét, amely lecsapott a karddal.*

- Nem bölcös dolog ilyen áruló szavakat használni a Vörös Toronyban, hercegem. A kismadarak figyelnek.

- Hadd figyeljenek! Talán árulás kimondani, hogy valaki halandó? A régi Valyriában úgy mondták: *valar morghulis*. Mindenkinek meg kell halnia. Majd jött a Végzet, s bebizonyította, hogy így igaz. - A dorne-i az ablakhoz ment, és kibámult az éjszakába. - Azt beszélnek, nincsenek tanúid a számunkra.

- Azt reméltem, egy pillantás szépséges arcomra mindannyiatokat meggyőz az ártatlanságom-

ról.

- Ebben tévedsz, uram. Égikert Kövér Virágja meg van győződve a bűnösségről, és eltökélte, hogy elveszejt. Az ő drágalátos Margaeryje is abból a kehelyből ivott, ahogy erre vagy félszáz alkalommal felhívta a figyelmünket.

- És te? - kérdezte Tyrion.

- Az emberek ritkán azok, aminek látszanak. Te annyira bűnösnek tűnsz, hogy biztos vagyok az ártatlanságodban. Ennek ellenére valószínűleg elítélnék. Az igazságot szűken mérik a hegyeknek ezen az oldalán. Eliának, Aegonnak vagy Rhaenysnek semmi sem jutott belőle. Miért jutna hát neked? Talán Joffrey igazi gyilkosát megette egy medve. Úgy látom, elég gyakran előfordul ez itt Királyvárban. Ó, várj csak, most jut eszembe, a medve Harrenhalban volt!

- Hát erről szól a játék? - Tyrion megvakarta sebhelyes orrát. Semmit sem veszít, ha elmondja Oberynnek az igazat. - Tényleg volt egy medve Harrenhalban, és tényleg megölte Ser Amory Lorcht.

- Milyen kár érte! - sóhajtott a Vörös Vipera. - Na meg érted! Minden orratlan ember ilyen rosszul hazudik?

- Nem hazudok. Ser Amory rángatta ki Rhaenys hercegnőt az apja ágya alól, és ő szúrta halálra. Volt vele néhány fegyveres is, de az ő nevüket nem tudom. - Előrehajolt. - Aegon herceg fejét viszont Ser Gregor Clegane csapta oda a falhoz, és ő erőszakolta meg a húgodat, Eliát, miközben a csecsemő vére és agyveleje még mindig ott volt a kezén.

- Hát ez meg mi? Igazság egy Lannistertől? - mosolygott Oberyn hidegen. - Az apád adta a parancsot, ugye?

- Nem. - Habozás nélkül mondta ki a hazugságot, s közben nem kérdezte magától, miért tette.

A dorne-i felhúzta egyik vékony fekete szemöldökét.

- Milyen kötelességtudó fiú. És milyen harmatgyenge hazugság. Lord Tywin volt az, aki átadta a húgom gyermekeit Robert királynak vörös Lannister-köpönyegekbe csavarva.

- Talán az apámmal kellene beszélgetned erről. Ő volt ott. Én a Hegyben tartózkodtam, s még olyan fiatal voltam, hogy nem tudtam, az a valami a lábaim között a pisilésen kívül másra is jó.

- Igen, de most itt vagy, és mondjuk úgy, nehézségeid adódtak. Hiába oly szembeszökő az ártatlanságod, mint a sebhely az arcodon, nem fog megmenteni téged. Ahogyan az apád sem. - A dorne-i herceg elmosolyodott. - De én megmenthetlek.

- Te? - Tyrion végigmérte. - Te csak egy vagy a három bírám közül. Hogy menthetnél meg engem?

- Nem mint a bírád. Mint a bajnokod.

JAIME

A fehér szobában a fehér asztalon fehér könyv hevert.

A szoba kerek volt, meszelt kőfalain fehér gyapjú falikárpitok lógtak. Ez alkotta az első emeletét a Fehér Kard Tornyának, amely az öbölre néző kastélyfalhoz rézsútosan hozzádöntött, keskeny építmény volt. A pincében fegyvereket és páncélokot tároltak, a második és harmadik emeleten pedig a Királyi Testőrség hat testvérenek kicsiny, szerény szállásai nyertek elhelyezést.

Az egyik cella ezek közül már tizennyolc éve az övé volt, de ma reggel felköltöztette a holmiját a legfelső emeletre, amelyet teljes egészében a parancsnok szobái foglaltak el. Ezek a szobák is szerények voltak, az igaz, de tágasak, és a külső fal fölött helyezkedtek el, ami azt jelentette, hogy kilátása nyílik a tengerre. *Ez tetszeni fog - gondolta. - A kilátás és minden más.*

Jaime a testőrség fehér egyenruhájában sápadtan, mint maga a szoba, leült a könyv mellé, és várta Felesküdött Testvéreit. Az oldalán kard függött. A rossz oldalon. Azelőtt mindig bal csípőjén viselte a kardját, és rézsútosan vont ki. Ma reggel áttette a jobb csípőjére, hogy ugyanilyen módon bal kezével is ki tudja vonni, de a súlya zavarta azon az oldalon, és amikor megpróbálta kihúzni a pengét a hüvelyből, a mozdulatot esetlennek, természetellenesnek érezte. A ruhája is rosszul állt rajta. A Királyi Testőrség téli öltözékét vette fel, fehérített gyapjútunikát és nadrágot, nehéz fehér palásttal, de mintha az egész lazán lötyögött volna rajta.

A napjait Jaime a fivére tárgyalásán töltötte, de a terem hátulsó részébe húzódott. Tyrion vagy nem látta, hogy ott áll, vagy nem ismerte fel, de ezen sem lepődött volna meg. Mintha a fél udvar nem ismerte volna meg. *Idegen vagyok a saját házamban.* A fia halott, az apja kitagadta, a nővére pedig... egyszer sem engedte, hogy kettesben maradjon vele az első nap után a királyi szentélyben, ahol Joffrey feküdt a gyertyák között. Cersei még akkor is óvatos távolságot tartott tőle, amikor a fiút a városon keresztül Baelor Nagy Szentélyébe vitték, hogy ott helyezték örök nyugalomra.

Még egyszer körülnézett a Kerek Szobában. A falakat fehér kárpitok borították, a kandalló fölé fehér pajzsot és két keresztbe vetett kardot erősítettek. Az asztal mögötti szék régi fekete tölgyfából készült, fehérített marhabőr párnáját vékonyra koptatta a sok használat. *Kikoptatta Bátor Barristan csontos feneke, öelőtte Ser Héttorony Gerold, Aemon herceg, a Sárkánylovag, Ser Ryam Redwyne, Darry Démona, Magas Ser Duncan és Alyn Connington, a Sápadt Griff.* Ugyan mi keresnivalója van a Királyölőnek ilyen rangos társaságban?

Mégis itt volt.

Maga az asztal vén varsafából készült, fehér volt, mint a csont, az alakja hatalmas pajzsot formázott, amelyet három fehér csatamén tartott. A hagyomány szerint a parancsnok a pajzs felső részénél foglalt helyet, a testvérek pedig hárman-hárman az oldalakon, ha nagy ritkán előfordult, hogy mind a heten összegyűltek. A könyökénél pihenő vaskos könyv két láb magas és másfél láb széles volt, ezer finom borjúbőr pergamenoldalt tartalmazott aranypántokkal és aranykapsokkal ellátott, fehérített bőrkötésben. A Testvérek Könyve, így nevezték hivatalosan, de általában egyszerűen csak Fehér Könyvként emlegették.

A Fehér Könyvben a Királyi Testőrség történetét írták meg. Minden lovagnak, ki valaha is a király védelmezőjeként szolgált, szenteltek egy oldalt, amelyen az utókor számára feljegyezték nevét és tetteit. Minden oldal bal felső sarkában, élénk színekben feltüntették a pajzsát, melyet felavatása idején hordott. Lent, a jobb alsó sarokban a Királyi Testőrség hófehér, üres, tiszta pajzsa kapott helyet. A felső pajzsok mind különbözőek voltak, az alsók mind egyformák. A kettő közötti helyet a lovagok életére és szolgálatára vonatkozó adatok töltötték ki. A címerrajzokat és illusztrációkat a Baelor Nagy Szentélyéből évente háromszor ideküldött septonok készítették, a

bejegyzések naprakész vezetése azonban a parancsnok kötelessége volt.

Vagyis most az enyém. Jobban mondva az lesz, amint megtanul bal kézzel írni. A Fehér Könyv adatai alaposan elavultak. Be kellett vezetni Ser Mandon Moore és Ser Zöldmező Preston halálát, és Sandor Clegane rövid, ám véres szolgálatát is. Új lapot kellett nyitni Ser Balon Swann, Ser Osmund Feketeüst és a Viráglovag részére. *Hívnom kell egy septont, hogy rajzolja meg a pajzsait.*

Jaime előtt Ser Barristan Selmy töltötte be a parancsnoki tisztséget. Az ő oldala tetején elhelyezett pajzsot a Selmy-ház címere díszítette: barna mezőben három sárga búzakaralász. Jaime mulatságosnak találta, bár egyáltalán nem lepődött meg rajta, hogy Ser Barristan még szakított időt saját leváltásának dokumentálására, mielőtt elhagyta volna a kastélyt.

Ser Barristan a Selmy-házból. Ser Lyonel Selmynek, Gabonavár urának elsőszülött fia. Fegyverhordozóként Ser Manfred Swann-nál szolgált. Élete tizedik évében kapta meg a „Bátor” jelzőt, amikor kölcsönként páncélban rejtélyes lovagként jelent meg a Feketerévben tartott tornán, ahol is Duncan, a Szitakötők Hercege legyőzte és leleplezte. Életének tizenhatodik évében ütötte lovaggá V. Aegon Targaryen király, miután rejtélyes lovagként nagy hősiességet tanúsított a Királyvárban rendezett téli tornán, legyőzte Ser Duncant, a Kicsit, és Ser Duncant, a Nagyot, a Királyi Testőrség parancsnokát. A Kilencakrajáró Királyok Háborúja során párvialdalban megölte Rettenetes Maelyst, az utolsó Blackfyre trónkövetelőt. Legyőzte Hosszúlándzsás Lormelle-t és Viharos Cedriket, Bronzkapu Fattyát. A Királyi Testőrségbe életének huszonharmadik évében nevezte ki Ser Héttorony Gerold parancsnok. Az Ezüsthíd tornáján minden kihívó ellenében megvédte az átkelőt. A szüztői kézitusa győztese. Biztonságba helyezte II. Aerys királyt Alkonyvölgy ellenszegülése során, annak ellenére, hogy nyilvánosságot kapott a mellkasába. Bosszút állt Felesküdőtt Testvére, Ser Gwayne Gaunt meggyilkolásáért. Megmentette Lady Jeyne Swannt és a septáját a Királyerdei Testvériség fogságából, legyőzte Simon Toyne-t és a Mosolygó Lovagot, az előbbit megölte. Az óvárosi tornán legyőzte és leleplezte a Feketepajzs nevű rejtélyes lovagot, akiről kiderült, hogy Felföld Fattya. Lord Steffon tornájának egyedüli bajnoka Viharvégen, ahol kiütötte a nyeregből Lord Robert Baratheont, Oberyn Martell herceget, Lord Leytont, Lord Jon Conningtont, Lord Jason Mallistert és Rhaegar Targaryen herceget. A Három Folyón vívott csatában nyilvánosságtól, lándzsától és kardtól sebesült meg, miközben Felesküdőtt Testvéreinek és Rhaegarnak, Sárkánykő hercegének oldalán küzdött. I. Robert Baratheon kegyelemben részesítette, és kinevezte a Királyi Testőrség parancsnokává. Szolgált a díszőrségben, amely a Lannister-házból való Cerseit Királyvárba kísérte, hogy feleségül menjen Robert királyhoz. Az Ó-Wyk elleni támadást vezette Balon Greyjoy lázadása során. Életének ötvenhetedik évében a királyvári torna győztese. I. Joffrey Baratheon király előrehaladott korára hivatkozva felmentette a szolgálat alól.

Ser Barristan legendás pályafutásának korábbi szakaszát Ser Héttorony Gerold nagy, erőteljes betűivel vezették be, Selmy saját kisebb, elegánsabb írása a Három Folyón történt sebesülésétől kezdve vette át a történet fonalát.

Jaime oldala ehhez képest meglehetősen szűkszavú volt.

A Lannister-házból való Ser Jaime. Kaszter-hegyi Lord Tywin és Lady Joanna elsőszülött fia. Lord Sumner Crakehall fegyverhordozójaként harcolt a Királyerdei Testvériség ellen. Életének tizenötödik esztendejében ütötte lovaggá Ser Arthur Dayne, a Királyi Testőrség lovagja, a harcúterén tanúsított hősiességéért. Életének tizenötödik évében választotta a Királyi Testőrség sorába II. Aerys Targaryen király. Királyvár feldúlása során megölte II. Aerys királyt a Vastrónus előtt. Ettől kezdve „Királyölőként” ismeretes. I. Robert Baratheon király megbocsátotta bűnét. Szolgált a díszőrségben, amely nővérét, Lady Cersei Lannistert Királyvárba kísérte, hogy feleségül menjen Robert királyhoz. A menyegzőjük alkalmával Királyvárban rendezett torna bajnoka.

Az összefoglaló alapján az élete igencsak rövidnek és eseménytelennek tűnt. Ser Barristan

legalább még néhány tornagyőzelmét feljegyezhetné volna, Ser Gerold pedig írhatott volna egy kicsit bővebben arról, milyen tetteket hajtott végre, amikor Ser Arthur Dayne megtörte a Királyerdei Testvériséget. Végül is megmentette Lord Sumner életét, amikor Nagyhasú Ben be akarta zúzni a fejét, bár a törvényen kívüli megszökött előle. Ő is megállta a helyét a Mosolygó Lovag ellen, igaz, végül Ser Arthur végzett vele. *Micsoda küzdelem volt az, és micsoda ellenfél!* A Mosolygó Lovag igazi örült volt, kegyetlenség keveredett benne a lovagiassággal, de nem tudta, mit jelent a félelem. És Dayne, Hajnallal a kezében... A törvényen kívüli kardja a végére már annyira kicsorbult, hogy Ser Arthur megállt, és megengedte, hogy hozzon egy újat. „Nekem a te fehér kardod kell” - mondta a rablólovag, amikor újrakezdték, bár már tucatnyi sebből vérzett. „Akkor megkapod, ser” - felelte a Hajnal Kardja, és véget vetett a küzdelemnek.

A világ egyszerűbb volt azokban a napokban - merengett Jaime -, mind a kardokat, mind az embereket jobb acélból kovácsolták. Vagy lehet, hogy azért érezte úgy, mert csak tizenöt éves volt? Már mind a sírban pihentek, a Hajnal Kardja, a Mosolygó Lovag, a Fehér Bika, Lewyn herceg, Ser Oswell Whent a fekete humorával, a komoly Jon Darry, Simon Toyne és a Királyerdei Testvériség, a nyers modorú vén Sumner Crakehall. *És én, a gyermek, aki voltam... vajon én mikor haltam meg? Amikor felvettem a fehér palástot? Amikor felnyitottam Aerys torkát? Az a fiú Ser Arthur Dayne szeretett volna lenni, de útközben valahogy mégis a Mosolygó Lovag vált belőle.*

Amikor hallotta, hogy nyílik az ajtó, becsukta a Fehér Könyvet, és felállt, hogy fogadja Felesküdtött Testvéreit. Ser Feketeüst Osmund érkezett elsőként. Rávigyorgott Jaime-re, mintha régi harcostársak lennének.

- Ser Jaime! - szólalt meg. - Ha akkor este is így nézel ki, rögtön megismertelek volna.

- Valóban? - Jaime kételkedett benne. A szolgálók megfürdették, megborotválták, megmosták és kikefélétk a haját. Amikor belenézett egy tükörbe, már nem azt a férfit látta, aki átkelt a folyóvidéken Brienne-nel... de nem is saját magát. Az arca vékony volt, beesett, a szeme alatt ráncok húzódtak. *Úgy festek, mint valami vénember.* - Állj a széked mellé, ser!

Feketeüst úgy tett, ahogy mondta. Egymás után belépett a többi Felesküdtött Testvér is.

- Uraim! - szólalt meg Jaime hivatalos hangon, miután mind az öten összegyűltek. - Ki őrzi a királyt?

- A fivéreim, Ser Osney és Ser Osfryd - felelte Ser Osmund.

- És az én bátyám, Ser Garlan - tette hozzá a Viráglovag.

- Megfelelően vigyáznak rá?

- Igen, uram.

- Akkor foglaljatok helyet. - A szavak a szertartás részét képezték. Mielőtt a hét lovag leült volna tanácskozni, mindig meg kellett győződniük a király biztonságáról.

Ser Boros és Ser Meryn a jobbán ültek, s közöttük szabadon maradt Ser Vasszív Arys helye, aki jelenleg Dorne-ban volt. Ser Osmund, Ser Balon és Ser Loras a balján lévő helyeket foglalták el. *A régiék és az újak.* Jaime eltűnődött, vajon jelent-e ez valamit. Voltak olyan időszakok a Királyi Testőrség történetében, amikor a lovagok szembefordultak egymással, a legnevezetesebb és legkeservesebb ezek közül a Sárkányok Tánca volt. Vajon ettől is tartania kell?

Furcsa érzés volt a parancsnoki székekben ülni, amelyet annyi éven át Ser Barristan, a Bátor foglalt el. *És még furcsább nyomorékon ülni itt.* Mindezek ellenére ez most az ő széke volt, az ő Királyi Testőrsége. *Tommen hét védelmezője.*

Jaime éveken át szolgált Meryn Tranttel és Boros Blounttal; nem voltak rossz harcosok, Trant azonban alattomos volt és kegyetlen, Blount pedig méregzsák, nem több. Ser Balon Swannra már jobban illett a palást, a Viráglovag pedig természetesen a lovagság mintaképe volt. Az ötödik fickó, ez az Osmund Feketeüst idegen volt előtte.

Eltűnődött, vajon mit szólna Ser Arthur Dayne ehhez a bandához. *Valószínűleg ezt kérdezné: „Hogy lehet, hogy a Királyi Testőrség ilyen mélyre süllyedt?”, mire nekem azt kellene felelnem, hogy „Én tehetek róla. Kitártam az ajtót, és nem tettem semmit, amikor a férgek elkezdtek bekúszni”.*

- A király halott - kezdte Jaime. - A nővérem fiát, tizenhárom éves gyermekét meggyilkolták a saját menyegzői lakomáján, a saját házában. Mind az öten jelen voltak. Mind az öten őt védtek. Ő mégis meghalt. - Kíváncsi volt, mit mondanak erre, de még csak a torkát sem köszöri meg egyikük sem. Úgy ítélte, a Tyrell fiú dühös, Balon Swann pedig szégyelli magát. A másik három arcán csak közönyt látott. - A fivérem tette? - szegezte nekik a kérdést. - Tyrion mérgezte meg az unokaöcsémet?

Ser Balon kényelmetlenül fészkelődött a székében, Ser Boros keze ökölbe szorult, Ser Osmund lustán megvonta a vállát. Végül Meryn Trant válaszolt:

- Ő töltötte meg Joffrey kupáját borral. Biztosan akkor csempészte bele a mérget.

- Biztosak vagytok benne, hogy a bor volt mérgezett?

- Mi más lett volna? - kérdezte Ser Boros Blount. - Az Ördögfióka a padlóra öntötte a maradékot. Miért tette, ha nem azért, hogy megszabaduljon a bortól, ami a bűnösségét bizonyította volna?

- Tudta, hogy a bor mérgezett - tette hozzá Ser Meryn.

Ser Balon Swann gondterhelten látszott.

- Az Ördögfióka nem volt egyedül az emelvényen. Sőt! A lakomának abban a késői szakaszában az emberek már ácsorogtak, jártak-keltek, átültek máshová, kiosontak az árnyékszékre, szolgálók jöttek-mentek... a király és a királyné éppen felnyitották a menyegzői süteményt, minden szem rájuk meg azokra a háromszor is elátkozott galambokra szegeződött. A boroskupára senki sem figyelt.

- Ki volt még az emelvényen? - kérdezte Jaime.

Ser Meryn felelt neki:

- A király családja, az ara családja, Pycelle nagymester, a Fősepton...

- Megvan a méregkeverőd! - jegyezte meg Ser Feketeüst Osmund sunyi vigyorral. - Túl szenteskedő az a vénember. Nekem sohasem tetszett a képe. - Felnevetett.

- Nem. - A Viráglovag ezt egyáltalán nem találta mulatságosnak. - Sansa Stark tette. Ne feledkeztek meg róla, hogy a húgom is abból a kehelyből ivott. Sansa Stark volt az egyetlen személy a teremben, akinek oka volt rá, hogy a királyé mellett Margaery halálát is kívánja. A menyegzői kupa megmérgezésével azt remélhette, mindkettővel végez. És miért menekült el utána, ha nem volt bűnös?

Nem ostobaság, amit a fiú mond. Tyrion mégis ártatlan lehet. A lány felkutatásában azonban senki sem jutott előrébb. Talán Jaime-nek magának kellene utánanéznie a dolognak. Először is jó volna tudni, hogyan jutott ki a kastélyból. Varysnak talán akad néhány ötlete. Az eunuchnál senki sem ismerte jobban a Vörös Tornyt.

Ez azonban egyelőre várhatott, Jaime-nek pillanatnyilag sürgetőbb gondja is akadt. *Azt mondd, a Királyi Testőrség parancsnoka vagy - hallotta az apja hangját -, menj, tedd a kötelességed!* Ő nem ezt az ötöt választotta volna testvéreül, de ezek öten voltak a testvérei. Eljött az ideje, hogy a kezébe vegye őket.

- Bárki tette is - folytatta -, Joffrey halott, és a Vastrónus Tommené. Azt akarom, hogy addig üljön rajta, míg a haja őszbe nem csavarodik, s a fogai ki nem hullanak. Mégpedig nem méregtől, hanem az előrehaladott kortól. - Jaime Ser Boros Blounthoz fordult. A fickó az utóbbi években testessé vált, bár a csontjai is elég vastagok voltak hozzá, hogy elbírják. - Ser Boros, rajtad látszik, hogy szereted a hasad. Mostantól kezdve megkóstolsz minden ételt és italt, amit Tommen elé tesznek!

Ser Feketeüst Osmund hangosan nevetett, a Viráglovag pedig elmosolyodott, Ser Boros arca azonban céklavörösre vált.

- Nem étekkóstoló vagyok, hanem a Királyi Testőrség lovagja!

- Sajnos igen. - Cerseinek sohasem lett volna szabad megfosztani a fickót a fehér palásttól, de az apjuk csak tovább tetézte a szégyent azzal, hogy visszaadta neki. - A nővérem elmesélte, milyen készségesen adta át az unokaöcsémet Tyrion zsoldosainak. Remélem, a répát és borsót kevésbé találod majd veszélyesnek. Míg Felesküdött Testvéreid az udvaron edzenek karddal és

pajzzsal, te a kanál és a tányér forgatását fogod gyakorolni. Tommen imádja az almás süteményt. Próbáld megakadályozni, hogy egy sehonnani zsoldos elszeleljen velük!

- Te beszélsz így velem? Te?

- Tomment csak a holttesteden keresztül hagyhattad volna elhurcolni.

- Ahogy te is meghaltál Aerys védelmében, ser? - Ser Boros talpra ugrott, és megragadta a kardja markolatát. - Nem... ezt nem tűröm el! Szerintem inkább neked kellene étékkóstolónak lenned. Mi egyébre jó egy nyomorék?

Jaime elmosolyodott.

- Egyetérték veled. Én éppen úgy alkalmatlan vagyok a király őrzésére, mint te. Húzd hát ki azt a kardot, amit úgy dédelgetsz, és lássuk, mit ér a két kezed az én egy kezem ellen! Egyikünk meghal, és a Királyi Testőrség javul egy kissé. - Felállt. - Vagy, ha inkább úgy döntesz, visszatérhetsz a feladataidhoz.

- Bah! - Ser Boros zöldet köpött Jaime lába elé, majd kivonult. A kardja a hüvelyében maradt.

A fickó gyáva, és ez most jól jött. Hiába volt kövér, éltes és átlagosnál sosem jobb, Ser Boros még így is véres darabokra tudta volna aprítani. *De Boros ezt nem tudja, és a többieknek sem kell feltétlenül megtudniuk. Az embertől, aki egykor voltam, félték, aki most vagyok, azt csak szánák.*

Jaime megint leült, és Feketeüsthöz fordult.

- Ser Osmund, téged nem ismerlek. Ezt különösnek tartom. Részt vettem tornákon, kézitúszákon, csatákban szerte a Hét Királyságban. Ismerek minden kóbor lovagot, szabadlovast és felkapaszkodott fegyverhordozót, aki valamennyire is ért a fegyverforgatáshoz, és aki valaha is rá merte szólni magát, hogy lándzsát törjön a sorompóban. Hogy lehet hát, hogy rólad sohasem hallottam, Ser Osmund?

- Ezt nem tudnám megmondani, uram. - Ser Osmund arcán széles vigyor ült, mintha ő és Jaime régi bajtársak lettek volna, akik éppen valami vidám kis játékot játszanak. - Bár én katona vagyok, nem tornalovag.

- Hol szolgáltál, mielőtt a nővérem rád bukkant?

- Itt-ott, uram.

- Jártam Óvárosban délen és Deresben északon. Jártam Lannister-révben nyugaton és Királyvárban keleten. De még sohasem jártam *Itt*. Sem *Ott*. - Ujj hiányában Jaime csonkját szegezte Ser Osmund csőrszerű orrára. - Még egyszer megkérdezem. Hol szolgáltál?

- A Kőlépcsőknél. Egy keveset a Vitatott Földeken. Ott mindig harcok folynak. Lovagoltam a Vitéz Férfiúkkal. Küzdöttünk Lysért és Tyroshért.

Tehát bárkiért, aki fizetett.

- Hogy jutottál a lovagi címedhez?

- Csatatéren.

- Ki ütött lovaggá?

- Ser Robert... Szikla Robert. Már halott, uram.

- Hát persze. - *Ez a Szikla Robert biztosan valami fattyú volt a Völgyből, aki a Vitatott Földeken bocsátotta áruba a kardját. Másrészt az is előfordulhat, hogy ez csupán kitalált név, amit Ser Osmund egy halott királyból és egy várfalból rakott össze. Mi járhatott Cersei fejében, amikor ennek fehér palástot adott?*

Feketeüst viszont, vélhetően, legalább a kardját és pajzsát tudta használni. A zsoldosok nemigen tartoztak a legbecsületesebb emberek közé, de ha életben akartak maradni, rendelkezniük kellett bizonyos fokú jártassággal a fegyverforgatás terén.

- Jól van, ser - bólintott Jaime. - Elmehetsz.

A fickó képen megint megjelent a széles vigyor. Fesztelenül kilejtett a teremből.

- Ser Meryn. - Jaime a rozsdavörös hajú, táskás szemű, savanyú képű lovagra mosolygott. - Úgy hallottam, Joffrey téged használt fel Sansa Stark megfenyítésére. - Feléje fordította az asztalon fekvő Fehér Könyvet. - Kérlek, mutasd meg nekem, hol szerepel az eskünkben, hogy asszonyokat és gyermekeket verünk!

- Azt tettem, amit öfelsége parancsolt. Megfogadtuk, hogy engedelmeskedünk.

- Mától kezdve mérsékelni fogod ezt az engedelmességet. A nővérem Régenskirálynő. Az apám a Király Segítője. Én a Királyi Testőrség parancsnoka vagyok. Engedelmeskedj nekünk! Senki másnak!

Ser Meryn arcán dacos kifejezés jelent meg.

- Azt akarod mondani, hogy ne engedelmeskedjem a királynak?

- A király nyolcesztendő. Elsődleges feladatunk megvédeni őt, amely magában foglalja, hogy saját magától is megvédjük. Használd azt a rondaságot, amit a sisakodban tartasz! Ha Tommen azt akarja, hogy nyergeld fel a lovát, engedelmeskedsz neki. Ha azt mondja, hogy végezz a lovával, hozzám fordulsz.

- Igenis. Ahogy parancsolod, uram.

- Távozhatsz. - Miközben Trant kivonult, Jaime Ser Balon Swannhoz fordult. - Ser Balon, sokszor láttalak vívni, és küzdöttem veled és ellened is kézitusákban. Elmondták nekem, hogy a Feketevízi csatában százsoroson is bizonyítottad vitézségedet. A Királyi Testőrség számára megtiszteltetés a jelenléted.

- A megtiszteltetés az enyém, uram - felelte Ser Balon óvatosan.

- Csak egy kérdésem lenne hozzád. Hűséggel szolgáltál bennünket, ez igaz... de Varys azt mondja, a fivéred Renly, majd Stannis oldalán lovagolt, míg nemes atyád még csak össze sem hívta a lobogóit, és a háború alatt Kősisak falai mögött maradt.

- Az apám öreg ember, uram. Jóval túl jár a negyvenen. A harcos napjai elmúltak.

- És a fivéred?

- Donnel megsebesült a csatában, és megadta magát Ser Elwood Harte-nak. Azután kiváltképp, és hűséget fogadott Joffreynak, ahogy sok más fogoly is tette.

- Igaz - felelte Jaime. - Mégis... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... hogy hagyhatta ki Balon Greyjoyt és Robb Starkot? Ő lehetett volna az első lovag a birodalomban, aki mind a hat királyra felesküdt.

Ser Balonon látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát.

- Donnel hibázott, de most már Tommen embere. Erre a szavamat adom.

- Engem nem Ser Donnel, az Állhatatos érdekel. Hanem te. - Jaime előrehajolt. - Mit teszel, ha a bátor Ser Donnel egy újabb árulónak ajánlja a kardját, és egy szép napon beront a trónterembe? Te pedig ott állsz, tetőtől talpig fehérben, királyod és a véred között. Mit teszel akkor?

- Akkor... uram, ez sohasem történhet meg.

- Velem megtörtént - mondta Jaime.

Swann megtörölte a homlokát fehér tunikája ujjával.

- Nincs válaszd?

- Uram! - Ser Balon kihúzta magát. - Kardomra, becsületemre, apám nevére esküszöm... nem azt teszem, amit te tettél!

Jaime nevetett.

- Jól van. Térj vissza a feladataidhoz! És mondd meg Ser Donnelnek, hogy bővítse ki a címérét egy szélkakassal!

Egyedül maradt a Viráglovaggal.

Ser Loras Tyrell karcsú volt, mint a penge, könnyed és edzett. Hófehér vászontunikát és fehér gyapjú nadrágot viselt, derekán aranyövvel. Finom selyempalástját aranyrózsa fogta össze. A haja puha, barna zuhatagként omlott alá, a szeme is barna volt, s pimaszság csillant benne. *Azt hiszi, ez egy torna, és éppen most szólították őt sorompóba.*

- Tizenhét éves és a Királyi Testőrség lovagja - mondta Jaime. - Biztosan büszke vagy. Aemon herceg, a Sárkánylovag is tizenhét esztendő volt, amikor kinevezték. Tudtad ezt?

- Igen, uram.

- Azt is tudtad, hogy én tizenöt voltam?

- Azt is, uram - mosolygott a fiú.

Jaime utálta a mosolyát.

- Jobb voltam nálad, Ser Loras. Nagyobb voltam, erősebb és gyorsabb.

- Most pedig öregebb vagy - közölte a fiú. - Uram.

Ezt nem állhatta meg nevetés nélkül. *Micsoda képtelen helyzet! Tyrion kíméletlenül kigúnyolna, ha most hallaná, ahogy a farkunk méretét vetjük össze ezzel a zöldfülű kölyökkel.*

- Öregebb és bölcsebb, ser. Tanulhatnál tőlem.

- Ahogyan te is tanultál Ser Borostól és Ser Meryntől?

Ez a nyilvánzó túlságosan közel talált a célhoz.

- Én a Fehér Bikától és Bátor Barristantól tanultam - förmedt rá Jaime. - Ser Arthur Dayne-től, a Hajnal Kardjától tanultam, aki mind az ötötöket le tudta volna vágni a bal kezével, miközben a jobbal pisál! Dorne-i Lewyn hercegtől, Ser Oswell Whenttől és Ser Jonothor Darrytól tanultam. Mind jó emberek voltak, egytől egyig!

- Halottak, egytől egyig.

Ő én vagyok - döbönt rá hirtelen Jaime. - Saját magamhoz beszélek, ifjú koromban, amikor csupa magabiztos arcátlanság és üres lovagiasság voltam. Ezt teszi az emberrel, ha túl fiatalon ily kitűnő.

Néha nem árt más taktikát alkalmazni, akár a vívásban.

- Azt mondják, pompásan küzdöttél a csatában... majdnem olyan pompásan, mint Lord Renly szelleme melletted. Egy Felesküdött Testvérnek nincsenek titkai a parancsnoka előtt. Mondd el nekem, ser, ki viselte Renly páncélját?

Loras Tyrell egy pillanatig úgy nézett ki, mint aki visszautasítja, de végül eszébe jutott az esküje.

- A fivérem - felelte mogorván. - Renly magasabb és mellkasban szélesebb volt nálam. A páncélja túl bő volt nekem, de Garlanra illett.

- A te ötleted volt a jelmezbál vagy az övé?

- Lord Kisujj javasolta. Azt mondta, ezzel rájjeszthetünk Stannis ostoba katonáira.

- Így is történt. - *És néhány lovagra meg uracskára is.* - Nos, legalább a dalnokoknak okot szolgáltatott a rímekre, talán ez sem megvetendő. Renlyvel mit csináltál?

- A saját kezemmel temettem el egy helyen, amit még akkor mutatott meg, amikor fegyverhordozó voltam Viharvégben. Ott soha senki nem fogja megtalálni, hogy háborgathassa az álmát.

- Kihívóan szembenézett Jaime-mel. - Esküszöm, minden erőmmel védeni fogom Tommen királyt. Ha kell, az életemet adom az övéért. De soha nem árulom el Renlyt, sem szóval, sem tettel. Neki kellett volna királynak lennie. Ő volt a legjobb mind közül!

Talán a legjobban öltözött - gondolta Jaime, de ezt nem mondta ki. Ser Lorasból azonnal elszállt minden gög, amint Renlyről kezdett beszélni. Az igazat felelte. *Büszke, vakmerő, tele hügygyal, de nem hamis. Még nem.*

- Ahogy kívánod. Még valami, és visszatérhetsz a feladataidhoz.

- Igen, uram?

- Tarthi Brienne még mindig egy toronyszobában van.

A fiú szája megkeményedett.

- Egy sötétzárka jobb lenne.

- Biztos vagy benne, hogy ezt érdemli?

- Halált érdemelne. Megmondtam Renlynek, hogy egy nőnek semmi keresnivalója a Szivárványórságban. A kézitusát is csak trükkel nyerte meg.

- Úgy rémlik, ismertem egy másik lovagot is, aki kedvelte a trükköket. Egyszer tüzelő kancával lovagolt rossz természetű csödörön ülő ellenfele ellen. Brienne miféle aljas trükköt alkalmazott?

Ser Loras elpirult.

- Átugrotta... nem számít. Ő győzött, elismerem. Őfelsége szivárványos köpönyeget terített a vállára. És ő megölte. Vagy hagyta meghalni.

- Óriási különbség. - *A különbség az én bűnöm és Boros Blount szégyene között.*

- Megesküdött, hogy megvédi. Ser Emmon Cuy, Ser Robar Royce, Ser Parmen Crane, ők is mind megesküdtek. Hogy bánthatta bárki is, ha az a nőszemély a sátrában volt, a többiek meg

odakint? Hacsak nem volt benne részük nekik is.

- Ti öten voltatok a menyegzőn - emlékeztette Jaime. - Joffrey hogy halhatott meg? Hacsak nem volt benne részetek nektek is.

Ser Loras megmerevedett.

- Semmit sem tehattünk.

- A néember ugyanezt állítja. Ő is siratja Renlyt, akárcsak te. Hidd el, én sohasem sirattam Aeryst. Brienne csúnya és makacs, mint egy öszvér, de nincs elég esze, hogy hazudjon, és minden józan ész határán túl hűséges! Megesküdött, hogy elhoz engem Királyvarba, és most itt vagyok. Az elveszített kéz... nos, abban nekem is épp akkora részem volt, mit neki. Ha figyelembe veszem, mennyi mindent megtett a védelmemért, nincsenek kétségeim afelől, hogy Renlyért is harcolt volna, ha van kivel. De egy árnyékkal? - Jaime megrázta a fejét. - Húzd ki a kardodat, Ser Loras, és mutasd meg nekem, te hogy harcolnál egy árnyékkal! Kíváncsi vagyok rá.

Ser Loras nem mozdult.

- Elmenekült - mondta. - Ő meg Catelyn Stark, otthagyták a vérében, és elfutottak. Miért teték volna, ha nem az ő bűnük volt? - Az asztalra szegezte a tekintetét. - Renly nekem adta az előőrsöt. Különbén én segítettem volna fel rá a páncélját. Gyakran bízta rám ezt a feladatot. Együtt... együtt imádkoztunk aznap éjjel. Otthagytam vele. Ser Parmen és Ser Emmon őrizték a sátrat, és Ser Robar Royce is ott volt. Ser Emmon megesküdött rá, hogy Brienne... ámbár...

- Igen? - csapott le Jaime a kétely láttán.

- A torokvédőt átvágták. Egyetlen tiszta vágás az acél torokvédőn keresztül. Renly páncélja a legjobb, legnemesebb acél volt. Hogy lehetett képes erre? Én magam is megpróbáltam, de nem sikerült. Brienne nő léte rettenetesen erős, de még a Hegynek is súlyos fejszére lett volna szüksége hozzá. És miért öltöztette fel, mielőtt elvágta a torkát? - zavartan nézett Jaime-re. - Ha viszont nem ő, akkor... hogy lehetett egy árny?

- Kérdezd őt! - Jaime döntésre jutott. - Menj fel a cellájába! Tedd fel a kérdéseidet és hallgasd meg a válaszait! Ha még ezek után is meg vagy győződve róla, hogy ő ölte meg Lord Renlyt, tessék róla, hogy feleljen a bűnéért. A döntés a tiéd. Vádold meg, vagy engedd szabadon. Csak annyit kérek tőled, hogy igazságosan ítélezz, lovagi becsülettel!

Ser Loras felállt.

- Úgy lesz. Becsületemre!

- Akkor végeztünk.

A fiatalember elindult az ajtó felé, de ott még egyszer visszafordult.

- Renly képtelen jelenségnek tartotta őt. Férfipáncélba bújít asszonynak, aki úgy tesz, mintha lovag volna.

- Ha egyszer is látta volna rózsaszín selyemben és myri csipkében, biztosan nem panaszkodik emiatt.

- Megkérdeztem tőle, miért tartja maga mellett, ha ilyen groteszknak véli. Azt felelte, hogy az összes többi lovagja akar tőle valamit, kastélyokat, tisztségeket vagy vagyont, Brienne viszont semmi mást nem akar, csak meghalni érte. Amikor láttam vérbe fagyva, láttam, hogy a nő elmenekült, ők hárman pedig sértetlenek... ha Brienne ártatlan, akkor Robar és Emmon... - képtelen volt kimondani a szavakat.

Jaime ezen nem gondolkodott még el.

- Én ugyanezt tettem volna, ser. - A hazugság könnyen jött ki a száján, de Ser Lorason lát szott, hogy igen hálás érte.

Amikor ő is elment, a parancsnok egyedül maradt a Fehér Szobában a gondolataival. A Viráglovagot annyira megörjítette a Renly halála miatt érzett bánat, hogy levágta két Felesküdtöt Testvérét, de Jaime-nek eszébe sem jutott, hogy ugyanezt tegye ezzel az öttel, akik cserbenhagyták Joffreyt. *A fiam volt, a titkos fiam... Mi vagyok, ha nem emelem fel a megmaradt kezemet, hogy bosszút álljak saját véremért és magoméért?* Legalább Ser Borost meg kellene ölnie, csak hogy megszabaduljon tőle.

A csonkjára nézett és elfintorodott. *Valamit tennem kell ezzel.* Ha a néhai Ser Jacelyn Bywater

vaskezet viselt, hát neki arany lesz. Cerseinek talán tetszik majd a dolog. *Egy aranykéz, amely az aranyhaját simogatja, és amellyel magamhoz szoríthatom.*

A kéz azonban várhatott. Előbb más ügyekkel kell foglalkoznia, más adósságokat megfizetnie.

SANSA

Az előfedélzetre vezető létra meredek volt és szálkás, így Sansa elfogadta Lothor Brune segítő kezét. *Ser Lothor*, emlékeztette magát. A férfit lovaggá ütötték a Feketevízi csatában tanúsított vitézségéért, bár egy rendes lovas nem viselt volna ilyen foltos barna nadrágot, kopott csizmát, sem pedig ilyen repedezett, vízfoltos bőrmellényt. Brune szögletes arcú, zömök férfi volt lapos orral, kusza, gyapjas, szürke hajjal. Ritkán szólalt meg. *Viszont erősebb, mint amilyennek látszik* - ezt jól érezte abból, hogy a férfi játszi könnyedséggel emelte fel, mintha egyáltalán nem is lett volna súlya.

A *Tengeri Király* orrától jobbra kopár, köves part húzódott; szélfúta, csupasz és barátságatlan, de még ez is üdítő látványt nyújtott. Már nagyon régóta próbáltak visszaevickélni a tervezett útvonalra. A legutóbbi vihar látótávolságon kívül sodorta őket a szárazföldről, és akkora hullámokat küldött át a gálya oldalkorlátjain, hogy Sansa biztos volt benne, mindannyian vízbe fúlnak. Az öreg Oswelltól hallotta, hogy két embert el is sodort a víz a fedélzetről, egy harmadik pedig lezuhant az árbocról és kitörte a nyakát.

Ő maga ritkán merészkedett ki a fedélzetre. A kabinja hideg volt és nedves, de Sansa az út legnagyobb részét betegen töltötte - beteg volt a félelemtől, beteg a láztól vagy a tengertől -, képtelen volt a gyomrában tartani bármit is, és még az álom is nehezen érkezett. Ha becsukta a szemét, Joffreyt látta maga előtt, amint a gallérját rángatja, torkát karmolja, ahogy haldoklik, tézsdarabkákkal a szája szélén és borfoltokkal a ruháján. A kötelek között visító szél a rettenetes, vékony, szívó hangra emlékeztette, amit a levegőért küzdő fiú adott ki. Néha Tyrionról is álmodott.

- Ő nem csinált semmit - mondta egyszer Kisujjnak, amikor a férfi meglátogatta a kabinjában, hogy megnézzé, jobban van-e.

- Nem ölte meg Joffreyt, az igaz, de a törpe kezei távolról sem tiszták. Volt már egy felesége előtted, tudtad ezt?

- Elmondta.

- És azt is elmondta, hogy amikor megunt, odaajándékozta az apja katonáinak? Könnyen lehet, hogy idővel veled is ezt tette volna. Ne ejts könnyeket az Ördögfiókáért, hölgyem!

A szél a hajába túrt sós ujjával, és Sansa megremegett. A hajó billegése még itt, a part közelében is felkavarta a gyomrát. Nagyon szeretett volna megfürödni és átöltözni. *Úgy nézhetek ki, mint egy hulla, és biztosan hányásszagom van.*

Lord Petyr odament hozzá, vidáman, mint mindig.

- Jó reggelt! Milyen üdítő a sós levegő, nemde? Nekem mindig felkelti az étvágyamat. - Megértőn átölelte a vállát. - Biztos, hogy jól vagy? Olyan sápadtnak látszol.

- Csak a gyomrom. A tengeribetegség.

- Egy kis bor majd segít rajta. Amint partot értünk, kerítünk neked egy kupával. - Petyr egy vén Tűzkő toronyra mutatott, amely élesen rajzolódott ki a komor, szürke égbolt előtt. A hullámok hangos robajjal törtek meg odalent a sziklákon. - Szívderítő, nem? Attól tartok, itt nem tudunk biztonságosan kikötni. Csónakkal közelítjük meg a partot.

- Itt? - Sansa nem akart itt partra szállni. Úgy hallotta, az Ujjak sivár, barátságatlan hely, és elhagyatott reménytelenséget érzett a kis toronyban. - Nem maradhatnék a hajón, míg tovább nem megyünk Fehér Öböl felé?

- A *Király* innét keletnek megy tovább, Braavosba. Nélkülünk.

- De... uralom, azt mondtad... azt mondtad, hazamegyünk.

- Íme, itt is vagyunk, bármilyen nyomorúságos is. Őseim fészke. Félek, nincs neve. Egy nagy úr otthonának kellene, hogy legyen valami neve, egyetértesz? Deres, a Sasfészek, Zúgó, ezek

kastélyok. Most Harrenhal ura vagyok, jól hangzik, nem igaz, de mi voltam előtte? A Birkaszar ura, Kopárvár lordja? Ebből mintha hiányozna valami. - Szürkészőld szeme ártatlanul meredt a lányra. - Zaklatottnak tűnsz. Talán azt hitted, Deres felé tartunk, kedvesem? Derest elfoglalták, felgyújtották, kifosztották. Akiket ismertél és szeretted, mind halottak. Azok az északiak, akik nem estek a vasemberek áldozatául, egymás ellen háborúznak. Még a Falat is ostromolják. Deres gyermekkorod otthona volt, Sansa, de már nem vagy gyermek. Felnőtt asszony vagy, saját ott-hont kell teremned magadnak.

- De nem itt - rázta a fejét a lány rémülten. - Ez olyan...

- ...kicsi, sivár és szegényes? Az bizony, sőt még rosszabb. Az Ujjak pompás hely, ha véletlenül kő vagy. De ne félj, nem maradunk tovább két hétnél. Úgy számítom, a nagynénéd már útra kelt, hogy találkozzon velünk. - Elmosolyodott. - Lady Lysa és én összeházasodunk.

- Összeházasodtok? - döbbsent meg Sansa. - Te és a nagynéném?

- Harrenhal ura és a Sasfészek úrnője.

Azt mondtad, az anyámat szeretted. De hát Lady Catelyn halott volt, így ha titokban szerette is Petyrt, és neki adta is a szüzességét, már nem számított.

- Nem szólsz semmit, hölgyem? - kérdezte Petyr. - Biztos voltam benne, hogy megkapom az áldásodat. Ritka dolog ám, hogy egy fiú, aki kövek és birkabogyók örökösének született, elveheti Hoster Tully lányát, Jon Arryn özvegyét.

- Nos... kívánom, hogy hosszú éveket töltsetek együtt, legyen sok gyermeketek, és leljétek örömeiket egymásban. - Sansa évekkal ezelőtt látta utoljára az anyja hűgát. *Az anyám kedvéért biztosan kedvesen fog bánni velem. Végül is a saját vérem.* Arryn Völgye pedig gyönyörű, minden dal ezt mondja. *Talán nem lesz olyan rettenetes itt tölteni egy kis időt.*

Lothor és az öreg Oswell vitték ki őket a partra. Sansa a csónak orrában kuporgott, a köpönyege csuklyáját a fejébe húzta a szél ellen, miközben azon tűnődött, vajon mi vár rá. A toronyból szolgálók jöttek elő, hogy fogadják őket: egy vékony idős és egy kövér, középkorú asszony, két öreg, ősz férfi és egy két-három éves, árpás szemű kislány. Amikor felismerték Lord Petyrt, letérdeltek a sziklákon.

- Házam népe - mondta neki a férfi. - A gyermeket nem ismerem. Gondolom, Kella újabb fattya. Néhány évente elpottyant egyet.

A két öregember belegázolt a combig érő vízbe, és kiemelték a csónakból Sansát, nehogy vi-zes legyen a szoknyája. Oswell és Lothor a saját lábukon gázoltak partra, ahogy Kisujj is. Csókot nyomott az öregasszony arcára, a fiatalabbikra pedig rámosolygott.

- Ennek ki az apja, Kella?

A kövér asszony nevetett.

- Nem tudnám megmondani, uram. Nem az a fajta vagyok, aki nemet mond nekik.

- Gondolom, minden helyi legény hálás ezért.

- Jó újra itthon látni téged, uram - szólalt meg az egyik öregember. Legalább nyolcvanévesnek nézett ki, de szegecses bőrmellényt viselt, az oldalán pedig kard lógott. - Meddig tartózkodsz itt-hon?

- A lehető legrövidebb ideig, Bryen, ne félj! Lakható jelenleg a torony, mit gondolsz?

- Ha tudtuk volna, hogy jössz, friss szőnyeget teszünk le, uram - felelte a vénember. -A kandallóban trágya ég.

- Semmi sem kelt otthonosabb érzést az égő trágya szagánál! - Petyr Sansához fordult. -Grisel a szoptatós dajkám volt, de most a kastélyomat vezeti. Umfred az intézőm, Bryen pedig... nem neveztelek ki véletlenül az őrség kapitányának, amikor legutóbb itt jártam?

- De igen, uram. Azt is mondtad, hogy szerzel még embereket, de nem tetted. Én meg a kutyák alkotjuk az őrséget.

- Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól ellátjátok a feladatot. Látom, senki nem emelte el egyetlen sziklát vagy birkabogyómat sem. - Petyr a kövér asszonyra mutatott. - Kella foglal-kozik hatalmas nyájammal. Hány birkám is van jelenleg, Kella?

Az asszonynak gondolkodnia kellett egy ideig.

- Három és húsz, uram. Kilenc és húsz volt, de Bryen kutyái megöltek egyet, néhány másikat pedig levágtunk, és beszóztuk a húsuikat.

- Ah, hideg szózott birkahús! Most már tényleg otthon vagyok. Ha reggelire sirálytojást és hínárlevest kapok, egészen biztos leszek benne.

- Ha úgy óhajtod, uram - mondta az öreg Grisel.

Lord Petyr grimaszt vágott.

- Menjünk, nézzük meg, olyan sivár-e a házam, ahogy emlékszem rá! - Felvezette őket a part rothadó hínártól síkos szikláin. A torony tővében egy maroknyi birka ténfergett és a juhodály meg a nádtetős istálló között nödögélő sovány füvet legelésztek. Sansának óvatosan kellett lépkednie, mert mindenféle birkabogyók heverték.

A torony belülről még kisebbnek látszott. A belső fal mellett nyitott kőlépcső kanyargott a pincétől a padlásig, minden emelet egyetlen szobából állt. A szolgálók a földszinti konyhában éltek és aludtak, egy óriási maszttiffal és fél tucat juhászkutyával osztozva a helyiségen. Eggyel feljebb szerény terem nyílt, még feljebb pedig a hálószoba. Ablakok nem voltak, csak a külső falon, a lépcső mellett nyíltak helyel-közzel lőrések. A kandalló fölött törött kard és megviselt tölgyfa pajzs függött, festése megrepedezett, és több helyen le is hullott.

Sansa nem ismerte a pajzsra festett címert: sötét kőfej lángoló szemekkel, világoszöld mezőben.

- A nagyapám pajzsa - magyarázta Petyr, amikor észrevette, hogy a pajzsot bámulja. - Az ő apja Braavosban született, és zsoldosként érkezett a Völgybe Lord Corbray szolgálatában, így a nagyapám a Titán fejét választotta címerül, amikor lovaggá ütötték.

- Félelmetes - mondta Sansa.

- Túlságosan is félelmetes egy ilyen barátságos fickónak, mint én - bölintott Petyr. - Sokkal jobban szeretem a posztátamat.

Oswell még kétszer evezett ki a *Tengeri Királyhoz* élelemért. A partra szállított rakomány között volt néhány hordó bor is. Petyr, ígéretéhez híven, töltött egy kupával Sansának.

- Parancsolj, hölgyem, remélem, ez rendbe teszi a gyomrodát.

A talpa alatt érzett szilárd talaj máris rendbe tette, de Sansa kötelességtudóan két kezébe fogta a serleget, felemelte, belekortyolt. A bor nagyon finom volt, úgy vélte, arbori szüret lehet. Tölgyfa, gyümölcs és forró nyári éjszakák ízét érezte rajta, s az ízek kivirágzottak a szájában, mint a virágbimbók a nap fényében. Csak azért imádkozott, hogy ne öklendezze ki. Lord Petyr olyan kedves volt, nem akarta elrontani az egészséget azzal, hogy lehányja.

A férfi őt tanulmányozta a serleg fölött fényes, szürkészöld szemében... talán derű csillant benne? Vagy valami más? Sansa nem tudta eldönteni.

- Grisel! - fordult Lord Petyr az öregasszonyhoz. - Hozz fel némi ételmezt! Ne legyen túl nehéz, a hölgyem gyomra még gyenge. Talán egy kis gyümölcs jó lenne. Oswell hozott egypár narancsot meg gránátalmát a Király fedélzetéről.

- Igen, uram.

- Kérhetnék egy forró fürdőt is? - kérdezte Sansa.

- Hozatok fel Kellával vizet, úrnőm.

Sansa ivott még egy korty bort, valami udvarias beszédtemát igyekezett kiötlölni, de Lord Petyr megkímélte az erőfeszítéstől. Miután Grisel és a többi szolgáló elment, így szólt hozzá:

- Lysa nem egyedül jön. Mielőtt megérkezik, meg kell állapodnunk benne, ki is vagy.

- Ki va... nem értem.

- Varysnak mindenhol vannak besúgói. Ha Sansa Stark felbukkanna a Völgyben, az eunuch egy holdfordulón belül megtudná, és ez kellemetlen... bonyodalmakhoz vezetne. Mostanában nem biztonságos Starknak lenni. Ezért azt fogjuk mondani Lysa kíséretének, hogy a természetes lányom vagy.

- Természetes? - rémült meg Sansa. - Úgy érted, fattyú?

- Nos, a törvényes lányom aligha lehetsz. Mindenki tudja, hogy sohasem nősültem meg. Mi legyen a neved?

- A... nevezhetnél az anyám után...

- Catelynnek? Egy kissé túl nyilvánvaló... de az én anyám neve megfelelne. Alayne. Tetszik ez a név?

- Kedves név. - Sansa remélte, hogy nem felejt el. - De nem lehetnék a szolgálatodban álló valamelyik lovag törvényes leánya? Mondjuk, hősként halt meg a csatában, és...

- Az én szolgálatomban nem állnak hős lovagok, Alayne. Egy ilyen mese kínos kérdéseket vonzana, ahogy egy hulla vonzza a varjakat. Ugyanakkor egy férfi fattyú gyermekeinek származását gorombaság firtatni. - Félrehajtotta a fejét. - Tehát, ki vagy te?

- Alayne... Szikla Alayne? - A férfi bólintott.

- És ki az anyám?

- Kella?

- Kérlek, ne! - tiltakozott halálra váltan.

- Csak tréfáltam. Az anyád braavosi nemesasszony volt, egy kereskedőherceg lánya. Sirályvárosban találkoztunk, amikor én felügyeltem a kikötőt. Belehalt a szülésbe, és a Hitre bízott téged. Van néhány vallásos könyvem, amit átlapozhatsz. Tanulj meg idézni belőlük! Semmi sem hárítja el jobban a nem kívánt kérdéseket, mint egy hosszú, ájtatos bégetés. De mindegy, a lényeg az, hogy kivirágzásod után úgy határoztl, mégsem kívánsz septa lenni, és írtál nekem. Én ekkor hallottam először létedről. - A szakállát cibálta. - Mit gondolsz, meg tudod jegyezni mindezt?

- Remélem. Olyan lesz, mint egy játék, nem?

- Szeretted a játékokat, Alayne?

Kellett egy kis idő neki, hogy megszokja az új nevét.

- Játékok? Nos... azt hiszem, ez attól függ...

Mielőtt azonban többet mondhattak volna, Grisel újra megjelent, s a kezében egy nagy tálat egyensúlyozott. Letette kettejük közé. Alma, körte és gránátalma volt rajta, néhány szem ványadt kinézetű szőlő meg egy nagy vérnarancs. Az öregasszony hozott egy kerek cipót és egy korsó vajjat is. Petyr kettévágott a törével egy gránátalmát, és a felét odanyújtotta Sansának.

- Enned kellene néhány falatot, hölgyem.

- Köszönöm, uram. - A gránátalma magvaival sokat kellett vesződni, ezért Sansa inkább egy körtét választott, és aprót harapott belőle. A gyümölcs nagyon érett volt, a leve végigfolyt az arcán.

Lord Petyr kipiszkált egy magot a töre hegyével.

- Tudom, rettenetesen hiányzik az apád. Lord Eddard bátor férfiú volt, becsületes és hűséges... de csapnivaló játékos. - A késsel a szájához emelte a magot. - Királyvárban kétféle ember van. Játékosok és bábuk.

- Én bábu voltam? - Előre rettegett a választól.

- Igen, de ez ne zavarjon! Te még félig gyermek vagy. Kezdetben minden férfi bábu, és minden hajadon is. Még azok is, akik azt hiszik magukról, hogy játékosok. - Bekapott még egy magot. - Például Cersei. Ravasznak tartja magát, de valójában nagyon is kiszámítható. Az ő ereje a szépségében, a származásában és a vagyonában rejlik, a három közül pedig csak az első igazán az övé, és nemsokára az is elhagyja. Sajnálom őt. Hatalmat akar, de fogalma sincsen, mit tegyen vele, ha megkapja. Mindenki akar valamit, Alayne, és ha tudod valakiről, hogy mit akar, akkor azt is tudod, ki ő és hogyan mozgathatod.

- Ahogy te is mozgattad Ser Dontost, hogy mérgezze meg Joffreyt? - Csak Dontos lehetett, senki más.

Kisujj felnevetett.

- Ser Dontos, a Vörös egy két lábon járó borostömlő volt. Nem lehetett volna rábízni ilyen hatalmas feladatot. Vagy elfuserálta volna, vagy elárul engem. Nem, Dontosnak mindössze annyi volt a dolga, hogy téged kivezessen a kastélyból... és tegyen róla, hogy viseld az ezüst hajhálót.

A fekete ametisztek.

- De... ha nem Dontos, akkor ki? Vannak más... bábuid is?

- Átkutathatnád egész Királyvárt, mégsem találnál senkit, akinek poszáta van a mellére varrva,

de ez nem jelenti azt, hogy nincsenek barátaim. - Petyr a lépcsőhöz ment. - Oswell, gyere fel ide, hadd nézzem meg Lady Sansa!

Néhány pillanat múlva megjelent az öregember. Vigyorogva meghajolt. Sansa bizonytalanul tanulmányozta.

- Mit kellene látnom?

- Ismered őt? - kérdezte Petyr.

- Nem.

- Nézd meg jobban!

A lány alaposan szemügyre vette az idős férfi szélfúttá arcát, kampós orrát, fehér haját és nagy, bütykös kezeit. Ismerősnek tűnt, de kénytelen volt megrázni a fejét.

- Nem. Biztos, hogy sohasem láttam Oswellt, mielőtt beszálltam volna a hajójába.

Oswell megint elvigyorodott, kivillantva szabálytalan fogsorát.

- Nem, de a hölgyem talán találkozott három fiammal.

A „három fiú” és a mosoly elég volt.

- Feketeüst! - Sansa szeme elkerekedett. - Feketeüst vagy!

- Úgy ám, hölgyem, ha megelégedésedre szolgál.

- Magánkívül van az örömtől. - Lord Petyr egy intéssel elküldte, és ahogy Oswell csoszogva megindult lefelé a lépcsőn, visszatért a gránátalmájához. - Mondd meg nekem, Alayne, melyik veszélyesebb, az a tör, amit az ellenséged villogtat előtted, vagy a rejtett, amelyet a hátadhoz nyom valaki, akit nem is láatsz?

- A rejtett.

- Okos lány. - Elmosolyodott, foga vörösen csillogott a gránátalma magjaitól. - Amikor az Ördögfióka elküldte az őreit, a királyné zsoldosokat béreltetett fel Ser Lancellel. Lancel a Feketeüstököt találta, amely igen nagy örömet okozott apró férjuradnak, hiszen a kölykök az embere, Bronn által az ő szolgálatában álltak. - Kuncogott. - De én voltam az, aki Oswell-lel Királyvárba küldtettem a fiait, amikor megtudtam, hogy Bronn kardok után érdeklődik. Ők rejtett török, Alayne, tökéletes helyen.

- Tehát az egyik Feketeüst tette a mérget Joff kelyhébe? - Eszébe jutott, hogy Ser Osmund egész éjjel a király közelében volt.

- Mondtam ilyesmit? - Lord Petyr kettévágta a vérnarancsot, és az egyik felét odaadta Sansának. - A fiúk túlságosan is ingatagok, nem avathattam be őket ilyen tervbe... és Osmund különösen megbízhatatlanná vált, mióta a Királyi Testőrség tagja lett. Rá kell jöjjek, az a fehér palást megváltoztatja az embert. Még az olyat is, mint ő. - Hátrahajtotta a fejét, és összenyomta a vérnarancsot, hogy a leve a szájába csorogjon. - Imádom a levét, de gyűlölöm, ha ragacsos lesz az ujjam - panaszkodott, és megtörölgette a kezét. - Tiszta kezek, Sansa. Bármit teszel is, a kezeid mindig maradjanak tiszták!

Sansa kikanalazott egy kis levét a saját narancsából.

- De ha nem a Feketeüstök voltak és nem Ser Dontos... te nem is voltál a városban, Tyrion pedig nem tehetett...

- Nincs több ötleted, kedvesem?

Sansa megrázta a fejét.

- Nincs.

Petyr mosolygott.

- Le merném fogadni, hogy az este folyamán valaki azt mondta, hogy rosszul áll a hajhálód, és megigazította neked.

Sansa a szájához kapott.

- Nem azt akarod mondani... Égikertbe akart vinni, hogy hozzáadjon az unokájához...

- A szelíd, istenfélő, jószívű Willas Tyrellhez. Légy hálás, hogy megúszad, az az ember halálra untatott volna. Az öregasszony viszont nem unalmas, ezt el kell ismernem. Félelmetes vén banya, távolról sem olyan törekeny, mint mutatja. Amikor elmentem Égikertbe, hogy megalkudjak Margaery kezére, hagyta, nemes fia hadd szövegeljen, ő pedig célzott kérdéseket tett fel Joffrey

természetére vonatkozóan. Én persze egekig magasztaltam őt... miközben az embereim nyugtalanító meséket terjesztettek Lord Tyrell szolgái között. Így játsszák a játékot.

- Az az ötlet is tőlem származik, hogy Ser Loras fehérbe bújjon. No nem javasoltam, az úgy túlságosan is nyers lett volna. A kíséretemhez tartozók azonban ijesztő mesékkal szolgáltak arról, hogy koncolta fel a tömeg Ser Zöldmező Priestont, és hogy erőszakolta meg Lady Lollyst, ezenkívül odacsúsztattak egy-két ezüstöt Lord Tyrell seregnyi dalnokának, hogy énekeljenek Ryam Redwyne-ról, Tükörpajzsú Selwynről és Aemon hercegről, a Sárkánylovagról. Megfelelő kezekben egy hárfa is éppoly veszélyes lehet, mint egy kard.

- Mace Tyrell egyenesen úgy vélte, az ő saját ötlete volt, hogy Ser Loras felvétele a Királyi Testőrségbe a házassági szerződés részét képezze. Ki védhetné meg jobban a lányát, mint ragyogó, lovagias fivére? Amellett ez levette a válláról azt a terhet is, hogy földet és feleséget találjon egy harmadik fiúnak, amely sohasem egyszerű, Ser Loras esetében pedig kétszeresen is nehéz.

- Bárhogy legyen is, Lady Olennának esze ágában sem volt hagyni, hogy Joff kárt tegyen becses leányokájában, ám a fiával ellentétben arra is rájött, hogy a sok virág meg pompa alatt Ser Loras éppen olyan indulatos, mint Jaime Lannister. Csak dobd bele Joffreyt, Margaeryt és Lorast egy edénybe, s máris kész a királyölő-mártás! A vénasszony még valamit megértett. A fia eltökélt, hogy királynét csinál Margaeryből, és ehhez királyra volt szüksége... de nem volt szüksége Joffreyra. Rövidesen új menyegzőre kerül sor, meglásd! Margaery hozzámegy Tommenhez. Megtartja a koronáját és a szüzességét is, nem mintha bármelyiket is túlzottan akarná, de hát mit számít ez? A nagy nyugati szövetség fennmarad... legalábbis egy időre.

Margaery és Tommen. Sansa erre nem tudott mit mondani. Szerette Margaery Tyrellt, és a szókimondó kis nagyanyját is. Vágyakozva gondolt Égikertre az udvarokkal, a zenészekkel és a luxusbárkákkal a Manderen; teljesen más világ ehhez a kietlen parthoz képest. *De itt legalább biztonságban vagyok. Joffrey halott, többé nem árthat nekem, és most már csak fattyú leány vagyok.* Szikla Alayne-nek sem férje, sem jogai nincsenek. És nemsokára itt lesz a nagynénje is. Királyvár hosszú rémálma mögötte volt, komédiába illő házasságával egyetemben. Itt új otthonra lelhet, ahogy Petyr mondta.

Nyolc hosszú nap telt el, mire Lysa Arryn megérkezett. Ebből öt napon át esett, ezalatt Sansa unatkozva, nyugtalanul ült a tűz előtt, az öreg, vak kutya mellett. Az állat már túlságosan öreg volt és fogatlan az őrjárához Bryannel, a napjait főként alvással töltötte, de amikor a lány megveregette a hátát, felvinnyogott, megnyalta a kezét, és attól kezdve jó barátok lettek. Amikor az eső elvonult, Petyr körbejárta vele a birtokát, ami fél napot sem vett igénybe. Ahogy mondta, rengeteg sziklája volt. Egy helyen az ár harminc láb magasra tört fel a levegőbe egy barlang nyílásán át, másutt valaki az új istenek hétágú csillagát véste egy nagy kőre. Petyr azt mondta, ez jelöli az egyik helyet, ahol az andalok partra szálltak, amikor átkeltek a tengeren, hogy elvegyék a Völgyet az Elsőktől.

Beljebb egy tucat család éldegélt kőből rakott viskókban egy tőzegláp mellett.

- Az én népem - mondta Petyr, bár csak a legidősebbek ismerték fel. Volt egy remetebárlang is a földjén, de remete nem élt benne. - Már halott, de kisfiúkoromban az apám elvitt hozzá. A fickó negyven éve nem mosakodott, elképzelheted, hogy búzlott, de állítólag tudott jósolni. Megtapogattott, és azt mondta, nagy ember leszek, és az apám ezért egy tömlő bort adott neki. - Petyr horkantott. - Én fél kupáért is megmondtam volna neki ugyanezt.

Egy szürke, szeles délutánon aztán Bryen jelent meg futva a torony alatt, nyomában csaholó kutyáival, hogy bejelentse: délkelet felől lovasok közelednek.

- Lysa - mondta Lord Petyr. - Gyere, Alayne, üdvözljük őt!

Felvették a köpönyegüket, és odakint vártak. A lovasok nem lehettek többen húsznál, meglehetősen szerény kíséret a Sasfészek úrnőjének. Három szolgálóleány érkezett vele, és tucatnyi lovagja páncélban. Septont is hozott, meg egy jóképű dalnokot vékony bajusszal és hosszú, vörösszőke fürtökkel.

Ez lenne a nagynéném? Lady Lysa két évvel fiatalabb volt az anyjánál, ez az asszony azonban inkább tíz évvel idősebbnek látszott. Vastag, gesztenyebarna fonatok verték a derekát, a teste

azonban megereszkedett és kidudorodott a drága bársonyköntös és az ékköves ing alatt. Az arca rózsaszín volt, festett, a mellei súlyosak, a lábai vastagok. Magasabb, testesebb volt Kisujjnál, és a mozgása is nélkülözött minden kecsességet, amikor ügyetlenül lekászálódott a lováról.

Petyr letérdelt, és megcsókolta az ujjait.

- A király kistanácsa megparancsolta, hogy udvaroljak neked, és nyerjem el a kezedet, hölgyem. Mit gondolsz, elfogadsz uradul és férjedül?

Lady Lysa kicsücsörítette a száját, felállította a férfit, és csókot nyomott az arcára.

- Ó, talán meggyőzhetsz róla - kuncogott. - Hoztál ajándékokat, hogy meglágyítsd a szívem?

- A király békéjét.

- Ó, fenébe a király békéjével! Mi egyebet hoztál nekem?

- A lányomat. - Kisujj intett Sansának, hogy lépjen közelebb.

- Hölgyem, engedd meg, hogy bemutassam neked Szikla Alayne-t!

Lysa Arrynon látszott, hogy nincs elragadtatva tőle. Sansa mélyen bókölt, és meghajította a fejét.

- Egy fattyú? - szólalt meg a nagynénje. - Petyr, csak nem rosszkodtál? Ki volt az anyja?

- A nő halott. Reméltem, hogy elvihetem Alayne-t a Sasfészekbe.

- Mit kezdjek ott vele?

- Volna néhány ötletem - felelte Lord Petyr. - Most azonban jobban érdekel, mit tehetek veled, hölgyem.

Nagynénje kerek, rózsaszín arcáról egy csapása leolvadt minden szigorúság, és Sansa egy pillanatra azt hitte, Lady Arryn sírva fakad.

- Drága Petyr, annyira hiányoztál, el sem tudod, el sem tudhatod képzelni! Yohn Royce mindenféle bonyodalmat kavart, azt követelte, hívjam össze a lobogóimat, és vonuljak háborúba. A többiek meg ott rajzanak körülöttem, Hunter, Corbray és az a rettenetes Nestor Royce, mind feleségül akar venni, és a fiam gyámja szeretne lenni, de egyikük sem szeret igazán. Csak te, Petyr! Oly sokáig álmodoztam rólad!

- Én pedig rólad, hölgyem. - Az asszony dereka köré csúsztatta a kezét, és megcsókolta a nyakát. - Mikor kelhetünk egybe?

- Most - felelte sóhajtva Lysa Arryn. - Elhoztam a septonomat, egy dalnokot és sört a menyegzői lakomára.

- Itt? - Petyr nem örült ennek. - Szívesebben vennék el a Sasfészekben az egész udvartartásod színe előtt.

- A fenébe az udvartartásommal! Olyan sokáig vártam, nem bírnám elviselni, ha még egy perccet is várnom kellene. - Átölelte a férfit. - Osztolni akarok veled az ágyadon ma éjjel, drágaságom. Azt akarom, hogy csináljunk még egy gyereket, egy fivért Robertnek, vagy egy kedves kis lányt!

- Én is erről álmodom, drágám. Mégis, sok előnye származna egy nyilvános házasságnak az egész Völgy...

- Nem - toppantott az asszony. - Most akarlak, ma éjjel! Figyelmeztetek, ennyi év csend és suttogás után ordítani fogok, ha szeretsz engem. Olyan hangosan fogok ordítani, hogy még a Sasfészekben is meghallják!

- Talán ágyba vihetlek most, és feleségül vehetlek később?

Lady Lysa úgy vihogott, mint egy fruska.

- Ó, Petyr Baelish, hogy te milyen romlott vagy! Nem, a válaszom nem, a Sasfészek úrnője vagyok, és azt parancsolom, hogy ebben a szent pillanatban vegyél feleségül!

Petyr vállat vont.

- Ahogy az úrnőm parancsolja. Tehetetlen vagyok veled szemben, mint mindig.

Még abban az órában elmondták az esküjüket az égbolt kék sátra alatt, miközben a nap lehatolott nyugaton. Azután kecskelábú asztalokat állítottak fel a kicsiny Tűzkő torony tövében, fűrt, vadhúst meg sült vadkant lakomáztak, s finom, könnyű sörral öblítették le. Ahogy lassan beköszöntött az alkony, fáklyákat gyújtottak. Lysa dalnoka előadta a „Visszavont fogadalom”, a

„Szerelmem évszakai" és a „Két szív, amely egyszerre ver" című dalokat, néhány ifjabb lovag még tánkra is kérte Sansát. A nagynénje is táncolt, a szoknyája suhogott, ahogy Petyr megforgatta. A sör és a menyegző éveket fiatalított Lady Lysán. Amíg a férjét a kezében tartotta, minden nevetett, a szeme fényesen csillogott, valahányszor Petyrre pillantott.

Amikor elérkezett az ágyba vitel ideje, a lovagjai felcipelték a toronyba, közben megszabadították a ruháitól és trágár tréfákat harsogtak. *Tyrion megkímélt ettől.* Az nem lett volna olyan szörnyű, ha egy szeretett férfi számára vetköztetik olyan barátok, akik mindkettőjüket szeretik. *De Joffrey...* Megborzongott.

A nagynénje csak három hölgyet hozott magával, így ők rábeszéltek Sansát, hogy segítsen nekik levetköztetni és felkísérni Lord Petyrt a hitvesi ágyhoz. A férfi elegánsan és mocskos nyelvvél engedett az erőszaknak, s mindenre méltóképpen visszavágott. Mire feljutottak vele a toronyba és eltávolították a ruháit, a többi hölgy kipirult, a zsinórjaik kioldódtak, a mellényük elmozdult, a szoknyájuk összegyűrődött, de Kisujj végig csak Sansára mosolygott, míg felvitték a hálószobába, ahol nagyságos felesége várt rá.

Lady Lysa és Lord Petyr a harmadik emeleti hálószobát foglalták el maguknak, de a torony kicsi volt... és a nagynénje, ígéretéhez híven, kiabált. Odakint rákezdte az eső, és a lakomázókat bekergette az egy szinttel lejjebbi terembe, ahol minden szót kiválóan hallottak.

- Petyr! - nyögte a nagynénje. - Ó, Petyr, Petyr, édes Petyr, ó, ó, ó! Ott, Petyr, ott! Ott a helyed! - Lady Lysa dalnoka rázendített a „Hölgy vacsorájá"-nak egy trágár változatára, de még ő sem tudta túlharsogni Lady Lysa sikolyait. - Csinálj gyereket nekem, Petyr! - visította. - Csinálj nekem még egy édes kis kölyköt! Ó, Petyr, drágaságom, drágaságom, PEEEEEEETYP! - Ez az utolsó sikoly olyan hangos volt, hogy a kutyák csaholni kezdtek, a nagynénje két hölgye pedig alig tudta palástolni vidámságát.

Sansa lement a lépcsőn, ki az éjszakába. A lakoma maradványaira szelíd eső hullott, de a levegő friss volt és illatos. Sokat gondolt a Tyrionnal töltött nászéjszakára. „*A sötétben én vagyok a Viráglovag*" - mondta neki. - „*Jó lehetnék hozzád.*" De ez is csak újabb Lannister-hazugság volt. „*Tudod, egy kutya kiszagolja a hazugságot*" - mondta neki egyszer a Véreb. Szinte hallotta durva, csikorgó hangját: „*Nézz körül, és szimatolj egy nagyot a levegőbe! Itt mindenki hazudik... és mindenki jobban csinálja nálad.*" Eltűnődött, vajon mi történhetett Sandor Clegane-nel. *Vajon tud róla, hogy megölték Joffreyt? Vajon törődik vele?* Éveken át volt a herceg felesküdt pajzsa.

Sokáig maradt odakint. Amikor végül nedvesen, vacogva megkereste a saját ágyát, már csak az égő tőzeg halvány fénye világította meg a termet. Fentről nem hallatszott semmi zaj. Az ifjú dalnok egy sarokban üldögélt, és lassú melódiát játszott saját magának. A nagynénje egyik szolgálóleánya egy lovaggal csókolózott Lord Petyr székében, a kezük szorgalmasan kutató egymás ruhája alatt. Sokan álomba itták magukat, valaki pedig az árnyékszéken volt, és hangosan hányt. Sansa megtalálta Bryen vén, vak kutyáját a lépcső alatti falmélyedésben, és lefeküdt mellé. A kutya felébredt, és megnyalta az arcát.

- Te bánatos, öreg véreb, te! - suttogta, és beletúrt a bundájába.

- Alayne! - A nagynénje dalnoka állt felette. - Kedves Alayne! A nevem Marillion. Láttam, hogy bejössz az esőről. Az éjszaka hideg és nedves, hadd melegítselek meg!

A vén kutya felemelte a fejét és morogni kezdett, a dalnok azonban lekevert neki egyet, és az állat vinnyogva eloldalgott.

- Marillion? - kérdezte Sansa zavartan. - Nagyon... kedves tőled, hogy gondolsz rám, de... kérek, bocsáss meg, nagyon fáradt vagyok!

- És nagyon szép. Egész éjjel dalokat faragtam neked gondolatban. Egy dallamot a szemedről, egy balladát az ajkadról, duettet a kebledről. De nem fogom elénekelni őket. Szánalmas próbálkozások csupán, méltatlanok ilyen gyönyörűséghez. - Leült az ágyára, és a lábára tette a kezét. - Hadd daloljak inkább neked a testemmel!

A lány orrát megcsapta a lehelete.

- Részeg vagy.

- Én sohasem részegedek le. A sör csak vidámmá tesz. Szinte lángolok! - A keze felsiklott a

combjára. - És te is.

- Vedd le rólam a kezed! Megfeledekezel magadról!

- Kegyelem! Órák óta szerelmes dalokat énekelek. A vérem felkavarodott. Tudom, a tiéd is... a fattyú lányok a legbujábbak. Nedves vagy miattam?

- Szűz vagyok! - tiltakozott Sansa.

- Tényleg? Ó, Alayne, Alayne, szépséges szüzem, add nekem ártatlanságod ajándékát! Megköszönöd az isteneknek, hogy így tettél! Hangosabban fogsz kiabálni, mint Lady Lysa.

Sansa rémülten elhúzódott tőle.

- Ha nem hagysz békén, a né... az apám felkötött! Lord Petyr.

- Kisujj? - nevetett a dalnok. - Lady Lysa nagyon szeret engem, Lord Robertnek pedig én vagyok a kedvence. Ha apád bántani merészel, egyetlen strófával tönkreteszem őt! - Megfogta a mellét és megszorította. - Bújj ki ezekből a nedves ruhákból! Tudom, nem szeretnéd, ha elszakdnának. Gyere, drága hölgyem, hallgass a szívedre...

Sansa bőrön surranó acél halk hangját hallotta.

- Dalnok! - szólalt meg egy durva hang. - Ha még dalolni akarsz, jobb lesz, ha eltűnsz. - A tompa fény ellenére is látta a penge csillogását.

A dalnok szintén.

- Keress magadnak másik leányt...

A tör megvillant, és az énekes felkiáltott.

- Megváltál!

- Ha nem tűnsz el, még rosszabbul jársz.

A következő pillanatban Marillion nem volt sehol. A másik alak azonban továbbra is ott de-rengett Sansa fölött a sötétben.

- Lord Petyr mondta, hogy tartsam rajtad a szemem. - Felismerte Lothor Brune hangját. *Nem, nem a Vérebé. Nem, hogy lehetne az övé? Természetesen Lothor az...*

Sansa aznap éjjel nem sokat aludt, csak forgolódott, mint a *Tengeri Király* fedélzetén. A hal-dokló Joffreyről álmodott, de ahogy a fiú a torkát kaparta, és az ujjai között vér serkent, rémülten fedezte fel, hogy a fivére, Robb az. A nászéjszakájáról is álmodott, Tyrion szemeiről, ahogy szinte felfalták vetkőzés közben. Csakhogy akkor az alak nagyobb lett Tyrionnál, és amikor bemá-szott az ágyába, az arca csak egyik oldalon volt sebhelyes. „Kapok egy dalt tőled” - recsegte, és Sansa felriadt. A vén, vak kutya megint ott volt mellette.

- Bárcsak Lady volnál - suttozta neki.

Reggel Grisel felment a hálósobába, hogy felszolgálja az úrnak és az úrnőnek a reggelire va-ló kenyeret, vaját, mézet, gyümölcsöt és tejfölt. Amikor visszatért, közölte, hogy Alayne-t hívat-ják. Sansa még mindig kótyagos volt az álomtól, és beletelt egy percbe, mire rájött, hogy ő Alayne.

Lady Lysa még mindig ágyban volt, Lord Petyr azonban már felkelt és felöltözött.

- A nagynénéd beszélni szeretne veled - mondta Sansának, miközben felhúzta a csizmáját.

- Elmondtam neki, ki vagy.

Az istenek legyenek jók!

- Kö... köszönöm, uram.

Petyr felrágatta a másik csizmát is.

- Nagyjából elegendem is lett az otthonomból. Ma délután indulunk a Sasfészekbe. - Megcsókolta a feleségét, lenyalt egy csepp mézet a szájáról, majd megindult lefelé a lépcsőn.

Sansa az ágy végénél állt, miközben a nagynénje egy körtét majszott és őt tanulmányozta.

- Már látom - szólalt meg Lady Lysa, és félretette a csutkát. - Mennyire hasonlítasz Catelynre.

- Kedves tőled, hogy ezt mondod.

- Nem bóknak szántam. Az igazat megvallva, túlságosan is hasonlítasz rá. Valamit tennünk kell. Azt hiszem, besötétítjük a hajad, mielőtt visszavinnénk a Sasfészekbe.

Besötétítjük a hajad?

- Ha úgy óhajtod, Lysa néni.

- Nem hívhatsz így. Az ittlétéről egyetlen szó sem juthat el Királyvárba. Nem hagyom, hogy a fiam veszélybe kerüljön! - Leharapta egy lép sarkát. - Távol tartottam a Völgyet ettől a háborútól. A termésünk bőséges volt, a hegyek megvédenek minket, a Sasfészek pedig bevehetetlen. Még így sem volna azonban bölcs dolog magunkra vonni Lord Tywin haragját. - Lysa félretette a lépet, és lenyalta a mézet az ujjáról. - Petyr azt mondja, hozzámentél Tyrion Lannisterhez. Ahhoz az aljas törpéhez!

- Kényszerítették rá. Nem akartam.

- Ahogyan én sem - mondta a nagynénje. - Jon Arryn nem volt törpe, viszont öreg volt. Talán most nehezen hinnéd, de a menyegzőm napján olyan szép voltam, hogy még az anyád is elbújhattott mögöttem. De Jonnak nem kellett egyéb, csak az apám kardjai, hogy segíthesse a kis kedvenceit. Vissza kellett volna utasítanom, de olyan öreg volt, meddig élhetett még? A fél fogsora hiányzott, a lehelete pedig бүdös volt, mint a rossz sajt. Nem bírom elviselni, ha egy férfinak бүzlik a lehelete. Petyr lehelete mindig friss... tudod, ő volt az első férfi, akit valaha megcsókoltam. Az apám azt mondta, túl közönséges származású, de én már akkor tudtam, milyen magasra fog emelkedni. Jon rábizta Sirályváros vámügyeit, hogy a kedvemben járjon, de amikor tízszerezésre emelte a bevételeket, az uram rájött, milyen okos, és más megbízatást adott neki. Még Királyvárba is elvitte, hogy pénzmestert csináljon belőle. Nehéz volt mindennap látni őt, miközben annak a vén, hideg embernek a felesége voltam. Jon a kötelességét teljesítette a hálószobában, de éppúgy nem tudott örömet okozni nekem, ahogy gyereket sem volt képes nemzeni. A magja öreg volt és gyenge. Robert kivételével minden gyermekem meghalt, három leány és két fiú. Az összes drága kicsim elpusztult, az a vénember meg csak folytatta, folytatta a бүdös leheletével. Láthatod tehát, én magam is szenvedtem - szipogott Lady Lysa. - Tudod ugye, hogy szegény anyád meghalt?

- Tyrion elmondta - felelte Sansa. - Azt mondta, a Freyek gyilkolták meg az Ikrekben, Robbal együtt.

Lady Lysa szemébe hirtelen könnyek szöktek.

- Egyedül maradtunk mi, asszonyok, te meg én. Félsz, gyermekem? Légy bátor! Soha nem üldözném el magamtól Cat lányát. Összeköt bennünket a vér. - Közelebb intette magához Sansát. - Megcsókolhatod az arcomat, Alayne.

Sansa engedelmesen közelebb ment az ágyhoz és letérdelt. A nagynénje fürdött az édes illatszerben, alatta azonban savanyú, tejszerű szagot érzett. Az arcának festék- és púderize volt.

Amikor Sansa hátralépett, Lady Lysa elkapta a csuklóját.

- Most pedig mondd el! - Csattant fel élesen. - Gyermeket vársz? Az igazat! Tudni fogom, ha hazudsz!

- Nem - válaszolta Sansa döbbenetben.

- Kivirágzott asszony vagy, nem igaz?

- Igen. - Sansa tudta, hogy az igazságot kivirágzásával kapcsolatban nem sokáig tarthatja titokban a Sasfészekben. - Tyrion nem... soha... - Érezte, hogy az arcára pír kúszik. - Még szűz vagyok.

- A törpe talán tehetetlen volt?

- Nem. Csak... csak... - *Kedves?* Ezt nem mondhatta, itt, ez előtt a nagynéni előtt, aki annyira gyűlölte Tyriont, nem. - Neki... neki szajhái voltak, úrnóm. Így mondta.

- Szajhái. - Lysa elengedte a csuklóját. - Hát persze hogy voltak. Mi másért бүjna egy asszony ágyba egy olyan teremtménnyel, ha nem aranyért? Meg kellett volna ölnöm az Ördögfiókát, amikor a hatalmamban volt, de kifogott rajtam. Sok aljas ravaszság szorult ám belé! A zsoldosa megölte az én jó Ser Vardis Egenemet. Catelynnek nem lett volna szabad idehoznia, meg is mondtam neki. Elvitte a nagybátyánkat is. Az csúnya dolog volt tőle. A Fekete Hal volt a Kapu Lovagja, és amióta itt hagyott bennünket, a hegyi klánok nagyon felbátorodtak. De Petyr nem sokára ezt is rendbe teszi. A Völgy Védelmezőjévé teszem. - A nagynénje most mosolyodott el először, szinte melegen. - Lehet, hogy külsőre nem olyan magas és erős, mint egyesek, de többet ér, mint az összes többi együttvéve. Bizz benne, és tedd, amit mond!

- Úgy lesz, né... úrnóm.

Lady Lysának ez láthatóan tetszett.

- Ismertem azt a Joffrey kölyköt. Kegyetlen nevekkel illette az én Robertemet, és egyszer megütötte egy fakarddal. Egy férfi azt mondaná neked, a méreg becstelenség, de egy asszony bec sülete más. Az Anya úgy teremtett bennünket, hogy védelmezzük a gyermekeinket, és a mi egyetlen becstelenségünk az, ha ebben kudarcot vallunk. Te is megtudod ezt, ha lesz gyermeked.

- Gyerme kem? - kérdezte Sansa zavartan.

Lysa hanyagul legyintett.

- Még sok évig nem. Túl fiatal vagy, hogy anya lehess. De egy napon akarsz majd gyermekeket. Ahogy házasodni is akarsz majd.

- Én... házas vagyok, úrnóm.

- Igen, de rövidesen megözvegyülsz. Örülj neki, hogy az Ördögfióka jobban kedvelte a szajháját! Nem lenne méltó a fiamhoz, hogy a törpe hulladékát vegye magához, de mivel nem ért hozzád... mit szólnál, ha feleségül mennél az unokaöcsédhez, Lord Roberthez?

Sansa levertnek érezte magát. Mindössze annyit tudott Robert Arrynról, hogy kisfiú és hogy beteges. *Nem engem akar elvetetni a fiával, hanem a jogaimat. Soha senki sem fog szerelemből elvenni engem.* A hazugság azonban könnyen jött.

- A... alig várom, hogy találkozhas sak vele, úrnóm. De még gyermek, ha nem tévedek?

- Nyolcéves. És nem erős. De nagyon jó fiú, okos és szellemes. Nagy ember válik belőle, Alayne. A mag erős, mondta nemes férjem, mielőtt meghalt. Az utolsó szavai. Az istenek a halálos ágyunkon néha bepillantást engednek nekünk a jövőbe. Nem látom okát, hogy ne házasodj meg, amint értesülünk Lannister urad haláláról. Természetesen titkos menyegző lesz. A Sasfészek uráról aligha hihetik, hogy egy fattyút vett nőül. Amint az Ördögfióka feje a porba hull, a hollók azonnal meghozzák nekünk a hírt, és te meg Robert másnap össze is házasodhattok. Hát nem lenne pompás? Jót tenne neki, ha lenne egy kis társasága. Amikor először visszatértünk a Sasfészekbe, Vardis Egen fiával játszott, meg az intézőm fiával is, de ők túlzottan durvák voltak, így nem volt más választásom, el kellett küldenem őket. Jól olvasol, Alayne?

- A jó Septa Mordane azt mondta.

- Robertnek gyenge a szeme, de szereti, ha felolvasnak neki - közölte bizalmasan Lady Lysa. - A legjobban az állatokról szóló történeteket szereti. Ismered azt a kis dalt a csirkéről, aki rókának öltözött? Állandóan ezt éneklek neki, és sohasem unja meg. És szeret bakugrást játszani, meg kardpörgetést és kastélyosat is, de mindig hagynod kell őt győzni. Ez így helyes, nem gondolod? Végül is ő a Sasfészek ura, ezt soha ne felejtse el! Előkelő származású vagy, és Deres Starkjai mindig büszkék voltak, de Deres elesett, és te most nem vagy több egy koldusnál, úgyhogy jobb lesz, ha félreteszed a büszkeségedet. A jelen körülmények között a hála jobban állna neked. Igen, és az engedelmesség. A fiának hálás és engedelmes feleség kell!

JON

A fejszék éjjel-nappal csattogtak.

Jon nem emlékezett, mikor aludt utoljára. Amikor behunyta a szemét, küzdelemről álmódott, amikor kinyitotta, küzdött. Még a Király Tornyában is hallotta a fába harapó bronz, kovakő és acél hangját, a Fal tetején álló melegedőkunyhóban pedig még hangosabb volt. Mance pörölyöket is munkába állított, és csont- és kovakő fogú hosszú fűrészeket. Egyszer, amikor éppen elcsigázott álomba merült volna, hangos recsegés hallatszott a Kísértetjárta erdőből, egy óriási őrfa vágódott el, földet és fenyőtűt szórva a magasba.

Ébren volt, amikor Owen eljött hozzá. Nyugtalanul hevert egy halom bőr alatt a melegedőkunyhó padlóján.

- Havas úr! - rázta meg a vállát Owen. - A hajnal! - A kezét nyújtotta, hogy segítsen Jonnak felállni. Mások is ébredtek, és a szűk kunyhóban egymást lökdösve igyekeztek felhúzni a csizmájukat és becsatolni a kardszójukat. Senki sem beszélt; túl fáradtak voltak hozzá. Kevesen hagyták el közülük mostanában a Falat, a ketrecben túl sokáig tartott fel-le közlekedni. A Fekete Vár Aemon mesterre, Ser Wynton Stoutra és néhány másik emberre maradt, akik túl öregek vagy betegek voltak a harchoz.

- Azt álmodtam, hogy eljött a király - közölte Owen boldogan. - Aemon mester hollót küldött, Robert király pedig megjelent teljes erejével. Álmomban láttam az aranylobogóit!

Jon mosolyt erőltetett az arcára.

- Az bizony örömteli látvány lenne, Owen. - Tudomást sem véve a lábát hasogató fájdalomról, fekete bundás köpönyeget kanyarított a vállára, felvette a mankóját és kilépett a Falra, hogy szembenézzon a következő nappal.

A heves szél hosszú barna hajába túrt jeges fuvallataival. Félmér földnyire északra a vadak táborra is mozgolódni kezdett, a tábortüzeikből felszálló füstujjak a sápadt hajnali égboltot kaparták. Bőrökből és bundákból vertek sátrakat az erdő széle mentén, sőt rönkökből és ágfonadékból még egy hevenyészett nagytermet is felállítottak. Keletre lovak álltak, nyugatra mamutok és mindenfelé emberek nyüzsögtek; a kardjukat élezték, durva lándzsákat hegyeztek, irhából, szaruból és csontokból rögtönzött vérteteket öltöttek magukra. Jon tudta, hogy minden egyes szem előtt lévő emberre vagy húsz láthatatlan másik jut az erdőben. A növényzet némi védelmet nyújtott nekik az elemek ellen, és elrejtette őket a gyűlölt varjak szeme elől.

Az íjászaik máris óvatosan megindultak előre, maguk előtt tolvá kerekeken gördülő fedezékeiket.

- Jönnek a nyílveszők reggelire - jegyezte meg Pyp vidáman, mint minden reggel. *Jó, hogy képes tréfára venni a dolgot. Valakinek muszáj.* Három nappal ezelőtt az egyik ilyen reggeli nyílvesző a lábán találta Rózsaderi Vörös Alynt. Ha valaki eléggé kihajolt, még mindig láthatta a holttestét a Fal tövében. Jon úgy vélte, jobb, ha Pyp tréfáin mosolyognak, mint ha Alyn halálán rágódnának.

A fedezékeket ferde fapajzsok alkották, elég szélesek, hogy a szabadnép három tagja elrejtőzhessen mögöttük. Az íjászok egészen közel tolták őket, majd letérdeltek, és a fába vágott réseken át lőttek rájuk. Amikor a vadak először gurították előre őket, Jon tüzes nyilakkal lövetett, és féltucatnyit felgyújtott belőlük, Mance azonban ettől kezdve nyers bőrral takarta le őket. Immár a világ minden tüzes nyílveszeje sem lett volna képes lángra lobbantani a szerkezeteket. A testvérek már fogadásokat is kötöttek, melyik szalma őrszem gyűjti be a legtöbb nyílveszőt, mielőtt végük lesz. Eddig Bánatos Edd vezetett négygel, de Othell Yarwick, Tumberjon és Hosszútavi Watt már szorongatta fejenként hárommal. Az is Pyp volt, aki elkezdte a madárijesztőket hiányzó

testvéreik nevén emlegetni.

- Így olyan, mintha többen volnánk - mondta.

- Többen volnánk nyílveszőkkel a hasunkban - jegyezte meg Grenn, de a szokás mintha tényleg lelket öntött volna a testvérekbe, így Jon hagyta, hogy megmaradjanak a nevek, és folytatódjon a fogadás.

A Fal peremén díszes bronz myri szem állt három vékony lábon. Aemon mester valaha ezzel vizsgálta a csillagokat, mielőtt a saját szeme világa elhagyta volna. Jon lefelé fordította a csövet, hogy szemügyre vegye az ellenséget. Mance Rayder hatalmas, hómedvék bundájából összevarrt fehér sátrát még ebből a távolságból sem lehetett eltéveszteni. A myri lencsék olyan közel hozták hozzá a vadakat, hogy néhány arcot is ki tudott venni. Magának Mance-nek nem látta nyomát, de asszonya, Dalia odakint állt és a tüzet gondozta, a húga, Val pedig a nőtényi kecskét fejte a sátor mellett. Dalia akkorára duzzadt, hogy az is csoda volt, hogy még képes járni. *A gyermek nemso-kára megérkezik* - gondolta Jon. Kelet felé fordította a csövet, és addig keresgélt a fák és a sátrak közt, míg meg nem találta a teknősbékát. *Nemsokára az is megérkezik*. A vadak az éjjel megnyúzták az egyik döglött mamutot, és éppen a teknősbéka tetejére erősítették a nyers, véres bőrt, második réteggént a birkabőrök fölé. A teknősbékának lekerekített teteje és nyolc hatalmas kereke volt, a bőrök alatt erős faváz tartotta. Amikor a vadak nekiláttak az összerakásának, Selyem azt hitte, hajót építenek. Nem tévedett sokat. A teknősbéka tulajdonképpen fejtetőre állított, elől-hátul nyitott hajótest volt, kerekeken gördülő ház.

- Kész van, ugye? - kérdezte Grenn.

- Majdnem. - Jon elfordította a szemet. - Valószínűleg már ma érkezik. Megtöltöttétek a hordókat?

- Mindet. Az éjjel keményre fagytak, Pyp megnézte.

Grenn sokat változott ahhoz a nagydarab, esetlen, vörös nyakú fiúhoz képest, akivel Jon annak idején összebarátkozott. Nőtt vagy féllábnyt, a mellkasa és a vállalai szélesebbek lettek, és az Elsők Ökle óta nem vágta a haját és nem igazított a szakállán. Ettől tényleg olyan nagy és bozontos lett, mint egy bölény, a gúnynevének megfelelően, amit Ser Alliser Thorne akasztott rá még a kiképzésük alatt. Most azonban kimerültnek látszott. Amikor Jon ezt szövé tette, bölintott.

- Egész éjjel hallottam a fejszéiket. A zajtól nem bírtam aludni.

- Akkor menj, aludj most!

- Nem kell...

- De igen. Azt akarom, hogy kipihent légy. Eredj! Ne félj, nem hagyom, hogy átaludd a csatát.

- Megpróbált mosolyogni. - Te vagy az egyetlen, aki meg bírja mozdítani azokat a rohadt hordókat.

Grenn dűnnyögve elment, Jon pedig visszahajolt a messzelátóhoz, és a vadak táborát kezdte pásztázni. Néha elröppent a feje fölött egy nyílvesző, de már megtanulta, hogy ne törődjön velük. Messze voltak, túl meredek szögben kellett lőni a vadaknak, így nagyon kicsi volt az esélye, hogy eltalálják őket. Mance Raydernek még mindig nyomát sem látta a táborban, a teknősbéka mellett azonban felfedezte Óriásvész Tormundot és két fiát. A fiúk a mamutbőrrel birkóztak, Tormund pedig egy sült kecskelábat rágcsált és parancsokat ordított. Kicsivel arrébb megtalálta a vad bőrváltót, Hatbőrű Varamyrt, amint az erdőben lépked árnyékmacskájával a nyomában.

Amikor meghallotta a csörlő láncának csikorgását és a nyöszörögve kinyíló vas ketrecajtót, tudta, hogy Hobb hozza a reggelijüket, ahogy minden reggel tette. Mance teknősbékájának látványa elvette Jon étvágyát. Az olajuk jóformán elfogyott, az utolsó hordó szurkot két éjszakával ezelőtt lökték le a Falról. Fogyóban voltak a nyílveszőik is, és nem akadtak itt nyílkészítő mesterek, hogy újakat készítsenek. Tegnapelőtt éjjel pedig egy holló érkezett nyugatról, Ser Denys Mallistertől. Úgy tűnt, Bowen Marsh egészen az Árnyéktoronyig üldözte a vadakat, sőt még tovább, le egészen a Torok sötét mélyére. A Koponyák Hidjánál aztán találkozott Könnyezővel, valamint háromszáz vademberrel, és véres csatát nyert. A győzelemért azonban súlyos árat kellett fizetnie: több mint száz testvér veszett oda, köztük Ser Andrew Tarth és Ser Aladale Wynch. Magát a Vén Gránátalmát is súlyos sebekkel cipelték vissza az Árnyéktoronyba. Most Mullin mester

ápolja, de beletelik egy kis időbe, mire képes lesz visszatérni a Fekete Várba.

Amikor ezt elolvasta, Jon elküldte Selymet Vakondvárosba, hogy kérje meg a falusiakat, segítsenek védeni a Falat. A lány nem tért vissza. Amikor utánaküldte Mullyt, a férfi azzal jött vissza, hogy az egész falu üres, még a bordély is. Zei valószínűleg követte őket, egyenesen le a Királyi úton. *Talán mindannyiunknak ezt kellene tennünk* - merengett Jon borúsan.

Bár nem volt éhes, magába erőltette az ételt. Elég baj volt, hogy nem tudott aludni, nem nélkülözhetette az ételt is. *Amellett könnyen lehet, hogy ez az utolsó étkezésem. Könnyen lehet, hogy mindannyiunknak ez az utolsó.* Így történt hát, hogy Jon gyomra kenyérrrel, szalonnával, hagymával és sajttal volt teli, amikor meghallotta Ló kiáltását:

- JÖN!

Senkinek sem kellett megkérdeznie, mi jön, és a myri szemre sem volt szükség, hogy lássa, amint előkúszik a sátrak és fák közül.

- Nem is annyira teknősbékára hajaz - mondta Selyem. - A teknősöknek nincs bundájuk.

- A legtöbbnek kereke sincs - jegyezte meg Pyp.

- Fújd meg a harci kürtöt! - parancsolta Jon, és Bödön két hosszú jelet adott, hogy felferje Grennt és a többi alvót, akik éjszaka őrt álltak. Ha jöttek a vadak, a Falnak minden emberre szűksége volt. *Az Istenekre, meglehetősen kevesen vagyunk.* Jon végignézett Pypen, Bödönön, Selymen, Lovon, Fajankó Owenen, Kuszanyelvű Timen, Mullyn, Tartalékcsizmán és a többieknek; megpróbálta elképzelni őket, amint egy szál karddal, közvetlen közletről szembeszallnak száz üvöltő vademberrel odalent az alagút sötétjében, ahol csak néhány vasrúd választja el őket az elenségtől. Ez fog történni, hacsak nem állítják meg valahogy a teknősbékát, mielőtt eléri a kaput.

- Nagy - közölte Ló.

Pyp csettintett a nyelvével.

- Gondolj a rengeteg levesre, amit főzhetünk belőle! - Halva született tréfa volt. Még Pyp is fáradtnak tűnt. *Félholtnak látszik* - gondolta Jon -, *de mindannyian annak látszunk.* A Falon Túli Királynak annyi embere volt, hogy minden alkalommal friss erőket vethetett be ellenük, de minden támadást ugyanannak a maroknyi Fekete Testvérnek kellett állnia, és ez alaposan megviselte őket.

Jon tudta, hogy az emberek a fa és bőr alatt kitesznek magukért, keményen nekifeszítik a vállalkat, hogy a kerekek mozgásban maradjanak, de amint a teknősbéka eléri a kaput, a köteleket fejszére cserélik. Legalább Mance a mamutjait nem küldte ma reggel. Jon örült ennek. Félelmetes erejük kárba veszett a Fal ellenében, hatalmas méretük pedig csak könnyű célponttá tette őket. Egyikük immár másfél napja haldoklott, gyászos trombitálását rettenetes volt hallgatni.

A teknősbéka lassan kúszott a kövek, fatönkők és bokrok között. A korábbi támadások száz vagy még több emberébe kerültek a szabadnépnek, és a legtöbben még mindig ott heverték, ahol elestek. Ha néha nyugalom állt be, megjelentek a varjak és lakomát csaptak, de most rikoitozva menekültek. Nekik sem tetszett jobban a teknősbéka, mint a védőknek.

Jon tudta, hogy Selyem, Ló és a többiek őt figyelik, az ő parancsait várják, de olyan fáradt volt, hogy az elméje teljesen kiürült. *A Fal az enyém* - emlékeztette magát.

- Owen, Ló, a katapultokhoz! Bödön, te meg Tartalékcsizma a skorpiókhöz! A többi ajzza fel az újat! Tüzes nyílvevőket! Lássuk, fel tudjuk-e gyűjtani! - Jon tisztában volt vele, hogy valószínűleg hiábavaló próbálkozás lesz, de még ez is jobb volt, mint itt ácsorogni tétlenül.

A nehézkes, lassan mozgó teknősbéka könnyű célpontot nyújtott, az íjászok és számszeríjászok hamarosan esetlen, fa sündisznóvá változtatták... de a nedves bőrök megvédték, ahogy megvédték a gördülő fedezékeket is, és a lángoló nyílvevők szinte a becsapódás pillanatában kialudtak. Jon halkán szitkozódott.

- Skorpiók! - vezényelt. - Katapultok!

A skorpiók lövedékei mélyebben fűródtak a bőrökbe, de ezek sem okoztak nagyobb kárt, mint az égő nyilak. A kövek lepattantak a teknősbéka tetejéről, csak kis gödröcskéket hagytak maguk után a vastag irharétegen. Az egyik nagy hajítógép lövedéke talán átszakíthatta volna, de az egyik berendezés nem működött, a vadak pedig messze elkerülték a másik hatósugarát.

- Jon, még mindig jön! - mondta Fajankó Owen.

Jon ezt magától is látta. A teknősbéka hüvelykről hüvelykre, lépésről lépésre kúszott előre, zörögve, himbálózva gördült keresztül a csatatéren. Ha egyszer elérik vele a Falat, a vadak a védelmében biztonságban munkához láthatnak a fejszéikkel, és áttörhetik a sebtében kijavított külső kaput. Ha odabent vannak, az alagút belsejéből órák alatt eltüntetik a laza törmelékét, és akkor semmi nem áll majd az útjukba, csak két vasrács, néhány félig megfagyott holttest és a testvérek, akiket Jon eléjük dob, hogy küzdjenek és meghaljanak a sötétben.

Balra a katapult tompán csattant, a levegő pörögve repülő kövekkel telt meg. Jégesőként zúdultak alá a teknősbékára, de aztán ártalmatlanul pattantak le róla. A vadak ijászai még mindig lövöldöztek a fedezékeik mögül. Az egyik nyílvesző zizegve állt meg egy szalmaember arcában, és Pyp felkiáltott:

- Négy találat Hosszútavi Wattnak! Holtverseny! - A következő vessző a füle mellett süvített el. - Hé! - ordította le. - Én nem veszek részt a vetélkedőben!

- A bőr nem fog meggyulladni! - mondta Jon, legalább annyira saját magának, mint a többieknek. Nem maradt más reményük, meg kellett próbálniuk akkor szétzúzni a szörnyet, amikor eléri a Falat, ehhez pedig sziklatömbökre volt szükség. Akármilyen erősre is építették azt a teknősbékát, egy hétszáz láb magasból rázuhanó nagyobb darab szikla valószínűleg tesz némi kárt benne. - Grenn, Owen, Bödön, itt az idő!

A melegegőkunyhó mellett egy tucat hasas tölgyfa hordó sorakozott. Zúzott sziklával töltötték meg őket, amivel a Fekete Testvérek a Fal tetején futó ösvényeket szokták felszórni, hogy biztonságosabb járás essék rajtuk. Tegnap, amikor látta, hogy a szabadnép birkabőrrel vonja be a teknősbékát, Jon szólt Grenn-nek, hogy töltsön annyi vizet a hordókba, amennyi csak beléjük fér. A víz leszivárgott a közúzalék közé, és reggelre az egész szilárdra fagyott. Ez volt a legjobb, amit sziklatömbök hiányában használhattak.

- Miért kell megfagyasztani őket? - kérdezte Grenn. - Miért nem lökjük le őket egyszerűen úgy, ahogy vannak?

- Mert ha lefelé nekicsapódnak a Falnak, széttörnek, és a laza törmelék szertesét spriccel. Nem egy marék kavicsot akarunk a kurafik nyakába zúdítani - felelte Jon.

Grenn-nel együtt ő is nekifeszítette a vállát az egyik hordónak, míg Bödön és Owen egy mással birkóztak. Együtt ide-oda hintáztatták, hogy kiszabadítsák az alja köré fagyott jég fogságából.

- Ez a rohadék legalább egy tonna - morgott Grenn.

- Borítsuk fel és gurítsuk! - mondta Jon. - Óvatosan, ha rámegy a lábadra, úgy jársz, mint Tartalékciszma!

Miután a hordó az oldalán hevert, Jon néhányszor elhúzott egy fáklyát közvetlenül a Fal felett, hogy egy kissé megolvassza a jeget. A vékony vízrétegen könnyebben gurult a hordó. Túlságosan is könnyen, majdnem elveszítették, de végül négyük egyesült erejével a peremhez görgették a sziklatömbjüket, és ott újra felállították.

Mire Pyp felkiáltott, hogy „teknősbéka az ajtóban!”, négy nagy tölgyfa hordó sorakozott a kapu fölött. Jon kitámasztotta sérült lábát, és kihajolt, hogy jobban lásson. *Védőpalánkok, Marshnak védőpalánkokat kellett volna építenie.* Annyi mindent meg kellett volna tenniük. A vadak elvonszolták a halott óriásokat a kaputól. Ló és Mully köveket hajigáltak le rájuk, és Jon mintha úgy látta volna, hogy az egyikük összerogy, de a kövek túl kicsik voltak hozzá, hogy magában a teknősbékában kárt tegyenek. Kíváncsi volt, mihez kezdenek a vadak az útban heverő mamuttal, de aztán meglátta. A teknősbéka majdnem olyan széles volt, mint egy nagy terem, így egyszerűen áttolták a tetem fölött. A lába megrándult, de Ló elkapta a karját, és visszahúzta a biztonságba.

- Nem kellene ennyire kihajolnod - mondta a fiú.

- Palánkokat kellett volna építenünk. - Jon mintha fán csattanó fejszék hangját hallotta volna, de ez valószínűleg csak a fülében csengő félelem nesze volt. Grennre pillantott. - Rajta!

Grenn megkerülte a hordót. Nekifeszítette a vállát, felnyögött és tolni kezdte. Owen és Mully

odaléptek, hogy segítsenek neki. Odébb nyomták a hordót egy lábbal, aztán még eggyel. Aztán hirtelen eltűnt.

Hallották a puffanást, ahogy lefelé zuhantában nekicsapódott a Falnak, majd kicsivel később, sokkal hangosabban, a csattanást és a széthasadó fa reccsenését s utána a kiáltásokat és sikolyokat. Selyem örömujjongásban tört ki, Fajankó Owen körbetáncolt a Fal tetején, Pyp pedig kihasználta, és felkiáltott:

- A teknős nyulakkal volt tele! Nézzétek, hogy ugrálnak szerteszéjjel!

- A következőt! - vakkantotta Jon, Grenn és Bődön nekiveselkedtek a következő hordónak, és a következő pillanatban az is tántorogva a mélybe zuhant.

Mire végeztek, Mance teknősbékájának eleje összezúzott, szilánkos ronccsá vált, a vadak pedig kétségbeesetten özönlöttek ki a hátulján, ahogy visszafelé igyekeztek a táborba. Selyem felkapta a számszeriját, és a rohanók után küldött néhány vesszőt, hogy nagyobb sebességre ösztökélje őket. Grenn vigyorgott a szakála mögül, Pyp tréfálkozott, és tudták, hogy ma már egyikük sem fog meghalni.

Holnap viszont... Jon a kunyhó felé pillantott. Ahol néhány perccel ezelőtt még tizenkét hordó állt, már csak nyolcat látott. Ekkor fogta fel, mennyire fáradt és milyen rettenetesen fáj a sebe. *Aludnom kell.* Legalább néhány órát. Elmehetne Aemon mesterhez egy kis álomborért, az segít.

- Lemegyek a Király Tornyába - fordult a többiekhez. - Szóljatok, ha Mance mesterkedik valamiben! Pyp, tiéd a Fal!

- Az enyém? - kérdezte Pyp.

- Az övé? - kérdezte Grenn.

Jon mosolyogva otthagya őket, és leereszkedett a ketreccel.

Egy kupa álombor tényleg segített. Alig nyújtózott el cellája keskeny ágyán, rögtön elaludt. Az álmai különösek, alaktalanok voltak, furcsa hangokat, kiáltásokat, visításokat hallott, majd egy harci kürtöt, amely mélyen, hangosan jelzett, és mennydörgő hangja sokáig ott függött a levegőben.

Amikor felébredt, az égbolt fekete volt az ablakául szolgáló lőrésen túl, és négy ismeretlen férfi állt fölötte. Egyikük lámpást tartott.

- Havas Jon! - szólalt meg nyersen a legmagasabb. - Húzd fel a csizmád, és gyere velünk!

Az volt az első álomittas gondolata, hogy a Fal valahogy elesett, miközben aludt, Mance Rayder talán újabb óriásokat vagy még egy teknősbékát küldött ellenük, és áttörte a kaput. Amikor azonban megdörzsölte a szemét, felfedezte, hogy az idegenek feketében vannak.

- Hová menjek? Kik vagytok?

A magas férfi intett, és két másik kihúzta Jont az ágyból. A lámpás nyomában kivonultak a cellájából, és feljebb mentek egy fél lépcsőfordulóval, a Vén Medve dolgozószobájába. A tűz mellett Aemon mester állt, kezei fekete botot markoltak. Cellador septon szokása szerint félig rézszeg volt, Ser Wynton Stout pedig mélyen aludt egy ablak melletti széken. A többi testvért nem ismerte. Kivéve egyet.

A makulátlanul tiszta, prémszegélyes köpönyeget és kifényesített csizmát viselő Ser Alliser Thorne feléje fordult:

- Íme, a köpönyegforgató, uram! Ned Stark fattya, Deresből.

- Nem vagyok köpönyegforgató, Thorne - mondta Jon fagyosan.

- Majd meglátjuk. - Az asztal mögötti borszékben, ahol azelőtt a Vén Medve írta a leveleit, Jon számára ismeretlen, nagydarab, széles vállú, tokás férfi ült. - Igen, meglátjuk - mondta még egyszer. - Remélem, azt nem tagadod, hogy Havas Jon vagy? Stark fattya?

- Havas uraságnak szereti nevezni magát. - Ser Alliser vékony, karcsú, inas férfi volt, izzó szemében sötét élvezet csillant.

- Te neveztél el Havas uraságnak - jegyezte meg Jon. Ser Alliser előszeretettel ragasztott gúnyneveket a fiúkra, kiket a Fekete Vár fegyvermestereként kiképzésre vezényeltek hozzá. A Vén Medve a Keleti Őrségbe küldte Thorne-t. A többiek is bizonyára onnét jöttek. *A madár elérte Cotter Pyke-ot, és segítséget küldött nekünk.*

- Hány embert hoztál? - kérdezte az asztal mögött ülő férfit.

- Itt én kérdezek - felelte a tokás férfi. - Esküszéggel, gyávasággal és dezertálással vádolunk, Havas Jon. Talán tagadod, hogy sorsukra hagytad a testvéreidet az Elsők Öklén, és csatlakoztál a vad Mance Rayderhez, aki Falon Túli Királynak hívja magát?

- Sorsukra hagytam...? - Jonnak majdnem a torkán akadt a szó.

Ekkor Aemon mester szólalt meg.

- Uram, Donal Noye és én megtárgyaltuk ezt az ügyet, amikor Havas Jon először visszatért hozzánk, és kielégítőnek találtuk a magyarázatait.

- Nos, én nem vagyok elégedett, mester - közölte a férfi. - A saját fülemmel akarom hallani ezeket a magyarázatokat. De még mennyire!

Jon lenyelte a haragját.

- Nem hagytam sorsára senkit. Félkezű Qhorinnal hagytam el az Elsők Öklét, hogy felderítsük a Sikító-hágót. Az ő parancsára csatlakoztam a vadakhoz. A Félkezű attól félt, Mance esetleg megtalálta a Tél Kürtjét...

- A Tél Kürtjét? - vihogott Ser Alliser. - Azt is megparancsolták, hogy számold meg a snarkjaikat, Havas Jon?

- Nem, de az óriásaikat igyekeztem megszámolni.

- Ser! - csattant fel a tokás férfi. - Ser Allisert sernek szólítod, engem pedig uramnak! Janos Slynt vagyok, Harrenhal ura és a Fekete Vár parancsnoka, míg Bowen Marsh vissza nem tér a helyőrséggel. Megadod nekünk a kellő tiszteletet! Nem tűröm, hogy egy áruló fattya gúnyt üzzön egy felkent lovagból, mint a jó Ser Alliser! - Felemelte a kezét, Jonra szegezte húsos ujját. - Tagadod, hogy egy vad asszonyt fogadtál az ágyadba?

- Nem. - Az Ygritte felett érzett bánat még túl friss volt hozzá, hogy tagadhatta volna. -Nem, uram.

- Gondolom, azt is a Félkezű parancsolta, hogy megdugd ezt a mosdatlan szajhát, mi? - kérdezte Ser Alliser önelégült vigyorral.

- Ser! Ő nem volt szajha, ser. A Félkezű azt mondta, nem szabad visszariadnom semmitől, bármit kérjenek is tőlem, de... nem tagadom, hogy többet tettem, mint kellett volna, hogy... szerettem őt.

- Tehát beismered, hogy esküszegő vagy - szögezte le Janos Slynt.

Jon tudta, hogy a Fekete Vár lakóinak fele rendszeresen felkereste Vakondvárost, hogy elásott kincsek után kutasson a bordélyban, de nem akarta azzal megbecsstelényíteni Ygritte emlékét, hogy kalap alá veszi őt a vakondvárosi szajhákkal.

- Megszegtem az eskümet egy asszonnyal. Elismerem. Igen.

- Igen, uram! - förmedt rá Janos Slynt, a tokája megremegett. Ugyanolyan széles volt, mint a Vén Medve, és nyilván ugyanolyan kopasz is lett volna, ha megéri Mormont korát. A haja félig már így is kihullott, bár nem lehetett több negyvenévesnél.

- Igen. Uram - mondta Jon. - A vadakkal lovagoltam és ettem, ahogy a Félkezű parancsolta, és megosztottam a bundáimat Ygritte-tel. De esküszöm, sohasem fordítottam a köpönyegemen. Amint lehetett, megszöktem a Magnartól, és egyszer sem emeltem a fegyverem a testvéreim vagy a Birodalom ellen.

Lord Slynt apró szemei fürkészően tekintettek rá.

- Ser Glendon! - parancsolta. - Hozzátok be a másik foglyot!

Ser Glendon volt a magas férfi, aki kirángatta Jont az ágyából. Négy másikkal a nyomában kiment a szobából, de hamarosan kis termetű, fakó, kékre-zöldre vert, megvasalt fogollyal tértek vissza. Egy szemöldöke volt csupán, a haja erősen megfogyatkozott, a bajusza pedig mintha piszkos folt lett volna a szája fölött. Az arca megdagadt, tele volt zúzódásokkal, és az elülső fogai nagy részét kiverték.

A Keleti Őrség emberei durván a földre lökték a foglyot. Lord Slynt összevont szemöldökkel meredt le rá.

- Ez az, akiről beszéltél?

A fogoly szemei sárgán pislogtak.

- Igen. - Jon ekkor ismerte fel Zörgővértet. *Mennyire más a páncélja nélkül* - gondolta. - Igen - ismételte a vadember -, ő az a gyáva féreg, aki megölte a Félkezűt. Fenn a Jégagyarak között történt, miután elfogtuk a többi varjút és minddel végeztünk. Ezt is kinyírtuk volna, csak könyörögni kezdett a nyavalyás életéért, és felajánlotta, hogy csatlakozik hozzánk, ha befogadjuk. A Félkezű megesküdött, hogy előbb megöli a gyáva férget, de a farkas darabokra szaggatta Qhorint, ez meg elvágta a torkát. - Jonra vigyorgott töredezett fogsorával, és vért köpött a padlóra.

- Nos? - fordult Janos Slynt Jonhoz. - Tagadod? Vagy azt állítod, Qhorin megparancsolta, hogy öld meg őt?

- Azt mondta... - nehezen jöttek a szavak. - Azt mondta, tegyék meg bármit, amit akarnak tőlem.

Slynt a toronyszobában álló többi keleti őrségire nézett.

- Azt hiszi ez a kölyök, hogy a fejemre estem egy répásszekérről?

- A hazugságaid most nem segítenek rajtad, Havas uraság! - figyelmeztette Ser Alliser Thorne. - Kiszedjük belőled az igazságot, fattyú!

- Már elmondtam az igazságot. A lovaink kimerültek, és Zörgővért szorosan a nyomunkban volt. Qhorin azt mondta, tegyék úgy, mintha beállnék a vadak közé. Azt mondta: „Semmitől sem szabad visszariadnod, bármit kérjenek is tőled!” Tudta, hogy azt akarják majd, végezzek vele. Azt is tudta, hogy Zörgővért amúgy is megöli.

- Azt akarod mondani, hogy a Félkezű félt ettől a nyomorulttól? - Slynt Zörgővértre nézett és gúnyosan horkantott.

- Mindenki fél a Csontok Urától - morogta a vadember. Ser Glendon belerúgott, mire ismét elhallgatott.

- Ezt sohasem mondtam - tiltakozott Jon.

Slynt ököllel az asztalra csapott.

- Hallottalak! Úgy látszik, Ser Alliser igazat mondott rólad! A fattyú pofádat csak hazugság hagyja el! Hát én ezt nem fogom eltűrni. Nem ám! Lehet, hogy a nyomorék kovácsot sikerült boldondá tenned, de Janos Slyntet nem! Ó, nem! Janos Slynt nem egykönnyen eszi meg a hazugságokat. Azt hiszed talán, a fejem káposztával van tele?

- Nem tudom, mivel van tele a fejed. Uram.

- Havas uraság meglehetősen pimasz - jegyezte meg Ser Alliser. - Meggyilkolta Qhorint, ahogy köpönyegforgató cinkosai végeztek Lord Mormonttal. Nem lepődnék meg, ha kiderülne, az egész egyetlen összeesküvés része volt. Könnyen lehet, hogy Benjen Stark keze is benne van. Akár ebben a pillanatban is ott ücsöröghet Mance Rayder sátrában. Ismered ezeket a Starkokat, uram.

- Ismerem - bólította Janos Slynt. - Túl jól ismerem őket.

Jon lehúzta a kesztyűjét, és megmutatta nekik összeégett kezét.

- Akkor égett meg a kezem, amikor Lord Mormontot védtem egy halottól. A nagybátyám pedig becsületes ember volt. Soha nem szegte volna meg az esküjét!

- Ahogy te sem, mi? - gúnyolódott Ser Alliser.

Cellador septon megköszörülte a torkát.

- Lord Slynt! - szólalt meg. - Ez a fiú nem volt hajlandó rendesen, a szentélyben elmondani a fogadalmát, hanem inkább kiment a Falon túlra, hogy egy szívfa előtt mondja el a szavakat. Azt mondta, azok az apja istenei, de a vadak istenei is egyben.

- Azok észak istenei, septon. - Aemon mester hangja udvarias volt, de határozott. - Uraim, amikor Donal Noye-t megölték, ez a fiatalember, Havas Jon volt az, aki átvette az irányítást a Falon, és megtartotta Észak haragja ellen. Bátornak, hűségeseznek és leleményesnek bizonyult. Ha ő nincs, Mance Rayder ül ebben a székben, amikor megérkezel, Lord Slynt. Méltatlanul bántok vele. Havas Jon Lord Mormont apródja és személyes intézője volt. A parancsnok azért választotta őt erre a tisztségre, mert ígéretesnek látta. Ahogy én is annak látom.

- Ígéretesnek? - felelte Slynt. - Nos, az ígéretről néha kiderülhet, hogy hamis. A fiú kezén ott

szárad Félkezű Qhorin vére. Azt mondod, Mormont megbízott benne, na és? Én tudom, milyen, ha elárulnak azok, akikben bíztál. Ó, igen! És ismerem a farkasok szokásait is. - Jon arcára szegezte az ujját. - Az apád árulóként halt meg!

- Az apámat meggyilkolták! - Jon már túl volt azon a ponton, hogy érdekelte volna, mit tesznek vele, de az apjáról nem túrt el újabb hazugságokat.

Slynt arca lilára vált.

- Gyilkosság? Te arcátlan kis dög! Robert király teteme még ki sem hült, amikor Lord Eddard a fia ellen fordult! - Felállt. Alacsonyabb volt Mormontnál, de vastag mellkasa, karja és hozzáillő hasa volt. Köpönyegét kicsiny, vörösre lakkozott hegyű aranylándzsa rögzítette a vállán. - Az apád kard által halt meg, de ő előkelő származású volt, a Király Segítője. Neked megteszi egy hurok is. Ser Alliser, vidd ezt a köpönyegforgatót egy jégcellába!

- Bölcs vagy, uram. - Ser Alliser megragadta Jon karját.

Jon kitepte magát a szorításából, és olyan hévvel kapta el a lovag torkát, hogy felemelte a padlóról. Ha a Keleti Órség emberei nem fogják le, bizonyára megfojtja. Thorne hátratántorodott, és a nyakát dörzsölgette, ahol Jon ujjai vörös nyomokat hagytak.

- Magatok is láthatjátok, testvérek! A fiú vadember!

TYRION

Amikor eljött a hajnal, gondolni sem bírt az ételre. *Estére talán elítélnek.* A gyomrában savas epe kavargott, az orra viszketett. Tyrion megvakarta a kése hegyével. *Még egy tanút kell elviselni, aztán én következem.* De mit tegyen? Tagadjon mindent? Vádolja Sansát és Ser Dontost? Ismerje be abban a reményben, hogy élete hátralévő részét a Falon töltheti? Vagy gurítsa el a kockát, és imádkozzon, hogy a Vörös Vipera képes legyőzni Ser Gregor Clegane-t?

Tyrion fásultan bökdösött egy nagy, szürke hurkát, és azt kívánta, bárcsak a nővére lenne az. *A Falon rohadt hideg van, de legalább Cerseitől megszabadulnék.* Nem gondolta, hogy túl jó felderítő válna belőle, de az Őrségnek nemcsak erős, hanem okos emberekre is szüksége van. Ezt maga Mormont parancsnok mondta, amikor Tyrion meglátogatta a Fekete Várat. Viszont ott vannak azok a kellemetlen fogadalmak. Az eskü a házassága végét és a Kaszter-hegyre valaha is támasztható igényeinek végleges érvénytelenítését jelentené, de nem úgy festett a dolog, mintha a jövőben bármelyiket is élvezhetné. *És mintha egy közeli falucskában bordély is lenne.*

Bár ez nem olyan élet volt, mint amiről mindig is álmodott, de mégiscsak élet. Nem kellett mást tennie érte, mint megbízni az apjában, kiállni rövid, görbe lábain, és közölni: „Igen, én tettem, beismerem!” Épp ez volt az, amitől csomóba ugrott a gyomra. Szinte azt kívánta, tette volna tényleg ő, hisz úgy festett, mindenféleképpen szenvednie kell érte.

- Uram? - szólalt meg Podrick Payne. - Itt vannak, uram. Ser Addam. És az aranyköpönyegesek. Odakint várnak.

- Pod, mondd meg őszintén... azt hiszed, én tettem?

A fiú habozott. Amikor felelni próbált, csak gyenge nyöszörgésre futotta.

Végem van. Tyrion felsóhajtott.

- Nem kell válaszolnod. Jó fegyverhordozóm voltál. Jobb, mint amilyet érdemeltem volna. Bármi történjék is, köszönöm hű szolgálatodat.

Ser Addam az ajtó előtt várt rá hat aranyköpönyeges társaságában. Ma reggel mintha nem lett volna semmi mondanivalója. *Még egy jó ember, aki rokongyilkosnak tart engem.* Tyrion összeszedte minden méltóságát, és letotyogott a lépcsőn. Ahogy keresztülhaladt az udvaron, érezte, hogy mindenki őt figyeli: az örök a falakon, a lovászok az istálló mellett, a konyhalegények, a mosónők, a szolgálóleányok. A trónteremben a lovagok és urak félreálltak, hogy utat nyissanak nekik, s közben hölgyeikkel sugdolóztak.

Alig foglalta el a helyét bírái előtt, egy másik csoport aranyköpönyeges bevezette Shae-t.

A szívét jeges marok szorította össze. *Varys elárulta őt* - gondolta. Aztán eszébe jutott, hogy ő maga tette. *Ott kellett volna hagynom Lollysszal. Persze hogy kikérdezik Sansa szolgálóleányait, én is ugyanezt tenném.* Tyrion megvakarta a fényes sebhelyet az orra helyén, és elgondolkodott, miért fáradozott ezzel Cersei. Shae nem tud semmit, ami árthat nekem.

- Együtt tervelték ki - mondta ő, a lány, akit szeretett. - Az Ördögfióka és Lady Sansa tervelték ki, miután az Ifjú Farkas meghalt. Sansa bosszút akart állni a bátyjáért, Tyrion pedig meg akarta szerezni a trónt. Utána a nővérével akart végezni, aztán nemes atyjával, hogy ő lehessen Tommen herceg Segítője. De úgy egy év múlva, mielőtt Tommen felnő, őt is megölte volna, hogy a koronát a saját fejére tehesse.

- Honnét tudod mindezt? - kérdezte szigorúan Oberyn herceg. - Miért fecsegte volna el az Ördögfióka ezeket a terveit a felesége szolgálóleányának?

- Volt, amit véletlenül meghallottam, uram - felelte Shae -, és az úrnóm is elejtett ezt-azt. De a legtöbbet az ő szájából hallottam. Én nemcsak Lady Sansa szolgálója voltam, hanem az ő szájhája is, amióta csak itt élt Királyvárban. A menyegző reggelén lerángatott oda, ahol a sárkánykopo-

nyákat tartják, és megdugott a szörnyek között. Amikor kiabáltam, azt mondta, hálásnak kellene lennem, merthogy nem minden lányból lesz a király szajhája. Akkor mondta el, hogyan akar király lenni. Azt mondta, szegény Joffrey sohasem ismerheti meg úgy a feleségét, ahogy ő ismer engem. - Ekkor zokogni kezdett. - Én sohasem akartam szajha lenni, uraim! Meg akartam házasodni. Egy fegyverhordozó volt az, jó, bátor fiú, nemes származású. De az Ördögfióka meglátott engem a Zöld Ágnál, a szerelmemet az előőrse első vonalába tette, és miután meghalt, elküldte hozzám a vadembereit, akik a sátrába hurcoltak. Shaggát, a nagydarabot, meg Timettet, az égett szeműt. Azt mondta, ha nem szerzek örömet, odaad nekik, úgyhogy kiszolgáltam. Aztán elhozott a városba, hogy itt legyenek a közelében, amikor megkíván engem. Olyan szégyentelen dolgokra kényszerített...

Ez láthatólag felkeltette Oberyn herceg érdeklődését.

- Miféle dolgokra?

- Kimondhatatlan dolgokra! - Ahogy a könnyek végiggördültek csinos arcoeskáján, a teremben valószínűleg minden férfi habozás nélkül a karjába kapta volna Shae-t, hogy megvigasztalja. - A számmal és... más részekkel, uram. Minden részemmel. Mindenhogyan használt engem, és... azt kellett mondanom, milyen nagy. Óriásomnak kellett hívnom, Lannister óriásomnak.

Oswald Feketeüst volt az első, aki nevetni kezdett. Aztán Boros és Meryn is csatlakoztak hozzá, majd Cersei, Ser Loras és annyi úr meg hölgy, hogy meg sem tudta volna számolni. A feldübbögő kacagás megreszkettette a gerendákat és megrázta a Vastrónust.

- Ez igaz! - tiltakozott Shae. - Lannister óriásom! - A nevetés kétszer olyan hangossá dagadt. A nézők szája elferdült a vidámságtól, a hasuk rezgett. Néhányan annyira röhögtek, hogy a takony is kifröccsent az orrukából.

Én mentettelek meg mindegyikötöket - gondolta Tyrion. - *Én mentettem meg ezt az aljas várost és a ti nyomorult életeteket.* Több százan voltak a trónteremben, és mindenki nevetett, az apját kivéve. Legalábbis így látta. Még a Vörös Vipera is kuncogott, Mace Tyrell pedig úgy festett, mint akinek menten szétrepednek a belei, Lord Tywin Lannister azonban úgy ült közöttük, mint ha kőből faragták volna ki, ujjait összekulcsolta az álla alatt.

Tyrion előrenyomakodott.

- URAIM! - ordította. Ordítania kellett, ha azt akarta, hogy meghallják.

Az apja felemelte a kezét. A terem lassanként elcsendesedett.

- Vigyétek a szemem elől ezt a hazug szajhát - mondta Tyrion -, és megkapjátok a vallomásokot!

Lord Tywin bólintott és intett. Shae rémülten nézett körül, ahogy az aranyköpönyegesek közrefogták. Ahogy kivezették, a tekintetük találkozott. Vajon szégyent látott benne, vagy félelmet? Mit ígérhetett neki Cersei? *Megkapod az aranyat vagy az ékszereket, bármit kértél is* - gondolta, miközben figyelte a lány távolodó hátát -, *de nem kell egy holdfordultra, és az aranyköpönyegeseket fogod szórakoztatni a kaszárnyájukban.*

Tyrion apja aranypettyes, világoszöld, könnyörtelen szemébe nézett.

- Bűnös vagyok - mondta. - Igen, bűnös. Ezt akartad hallani?

Lord Tywin nem szólt egy szót sem. Mace Tyrell bólintott. Oberyn herceg enyhén csalódottan látszott.

- Beismered, hogy megmérgezted a királyt?

- Szó sincs róla! - folytatta Tyrion. - Joffrey halálában ártatlan vagyok. Sokkal szörnyűbb bűn terheli a lelkemet. - Még egy lépést tett az apja felé. - Megszülettem. Életben maradtam. A bűnöm, hogy törpe vagyok, bevallom! Hiába bocsátott meg nekem jó apám oly sokszor, én makacsul kitartottam e romlottságomban!

- Ez ostobaság, Tyrion - jelentette ki Lord Tywin. - Erről az ügyről beszélj! Nem azért állsz bíravid előtt, mert törpe vagy.

- Ebben nagyon tévedsz, uram. Egész életemben bíravid előtt álltam, mert törpe vagyok.

- Nincs semmi mondanivalód a védelmedben?

- Semmi, csak ez: nem én tettem. Most mégis azt kívánom, bár én tettem volna. - Szembefor-

dult a teremmel, és végignézett a sápadt arcokon. - Bár lenne elég mérgem mindegyikötök számára! Szinte sajnálom, hogy nem vagyok az a szörnyeteg, akinek láttatni szeretnétek. Ártatlan vagyok, de itt nem számíthatok igazságra. Nem hagytok nekem más választást, mint hogy az Istenekhez forduljak. Ítéletet követelek párbaj által!

- Elment az eszed? - kérdezte az apja.

- Nem, most jött meg. Párbajítéletet követelek!

Drága nővére nem is lehetett volna elégedettebb.

- Joga van hozzá, uraim - emlékeztette a bírakat. - Ítéljenek az Istenek! Ser Gregor Clegane képviseli Joffreyt. Tegnapelőtt éjjel tért vissza a városba, hogy szolgálatomra bocsássa a kardját.

Lord Tywin arca olyan sötét lett, hogy Tyrion egy pillanatra azt hitte, ő maga is mérgezett bort ivott. Olyan dühös volt, hogy meg sem tudott szólalni, csak ököllel az asztalra csapott. Mace Tyrell tette fel a kérdést Tyrionnak:

- Van bajnokod, hogy megvédje ártatlanságodat?

- Van neki, uraim - állt fel Oberyn, Dorne hercege. - Engem meggyőzött a törpe.

A lárma fülsiketítő volt. Tyrionnak különösen tetszett a Cersei szemében felvillanó pillanatnyi bizonytalanság. Csak azután csendesedett el a trónterem, hogy száz aranyköpönyeges erőteljesen dobolni kezdett a lándzsája végével a padlón. Addigra Lord Tywin Lannister is összeszedte magát.

- Döntsön hát a holnapi nap! - közölte vaskemény hangon. - Én mosom kezeimet! - Hideg, hargagos pillantást vetett törpe fiára, majd Kevan öccsével az oldalán a Vastrón mögött nyíló királyi ajtón át elhagyta a termet.

Később a toronyszobájában Tyrion töltött magának egy kupa bort, és elküldte Podrick Payne-t sajtért, kenyérért és olívbogyóért. Pillanatnyilag nem mert volna megkockáztatni semmi nehezebb ételt. *Azt hitted, jámboran megyek a vágóhídra, apám?* - kérdezte a gyertyák által falra festett árnyéktól. *Ahhoz túl sok van bennem belőled.* Különös megnyugvást érzett most, hogy az élete és halála feletti döntés jogát kiragadta az apja kezéből és átadta az Isteneknek. *Már persze ha vannak istenek, és fikarcnyit is érdeklí őket a dolog. Ha nincsenek, akkor a dorne-i kezében vagyok.* Bármi történjék is, Tyriont mély meglepődéssel töltötte el a tudat, hogy apró szilánkokra rúgta szét apja tervét. Ha Oberyn herceg győz, az tovább szítja az ellentéteket Égikert és Dorne között: Mace Tyrell végignézheti, ahogy a férfi, aki megnyomorította a fiát, segít a törpének, aki majdnem megmérgezte a lányát abban, hogy elkerülje megérdemelt büntetését. Ha pedig a Hegy diadalmaskodik, Doran Martell joggal érdeklődhet majd, a Tyrion ígéretében szereplő igazság helyett miért halált szolgáltak fel a fivérének. Dorne talán mégis megkoronázza Myrcellát.

A tudat, hogy mennyi galibát okozott, szinte megérte a halált. *Eljössz megnézni a véget, Shae? Te is ott állsz majd a többiekkel, és végignézed, ahogy Ser Ilyn lecsapja a ronda fejemet? Hiányozni fog a te Lannister óriásod, ha már nem lesz?* Kiitta a borát, félrehajította a kupát és harsányan dalra fakadt.

*Csak vágtatott át a városon,
A dombjáról már leért
Túl lépcsőkön, túl az udvaron
Egy asszony sóhajáért.
Mert ő volt titkos kincse, és
Szégyen, a menny maga
Mit ér lánc, eskü?
Várja őt
Az asszony sóhaja.*

Aznap éjjel Ser Kevan nem kereste fel. Valószínűleg Lord Tywinnel együtt igyekezett megbékíteni a Tyrelleket. *Attól tartok, nem látom többé a nagybátyámat.* Újabb kupa bort töltött. Kár, hogy megölette Ezüstnyelvű Symont, mielőtt meghallgatta volna a dal többi részét is. Az igazat

megvallva, nem is volt olyan rossz dal. Különösen azokhoz képest, amelyeket ezután írnak majd róla.

- *Mert az aranykéz oly hideg, az asszonycsók hevít...* - énekelte. Talán neki magának kellene megírnia a többi strófát. Ha megéri.

Tyrion Lannister aznap éjjel nagy meglepetésére sokat és mélyen aludt. Kipihenten és farkasétvágygal ébredt a hajnal első sugarára, pirított kenyeret, véres hurkát, almás süteményt és két adag, hagymával és tűzes dorne-i borssal sült tojást reggelizett. Ezután engedélyt kért az öreitől, hogy találkozhasson a bajnokával. Ser Addam beleegyezett.

Amikor Tyrion belépett, Oberyin éppen a páncélját öltötte fel, miközben bort szopogatott. Négy fiatalabb dorne-i úr segített neki.

- Jó reggelt, uram! - üdvözölte a herceg. - Kérsz egy kupa bort?

- Biztos, hogy innod kell a küzdelem előtt?

- Mindig iszok küzdelem előtt.

- Ez az életedbe kerülhet. Ami pedig még rosszabb, az enyémbé is.

Oberyin herceg nevetett.

- Az Istenek megvédik az ártatlanokat. Remélem, ártatlan vagy?

- Csak Joffrey meggyilkolásában - vallotta be Tyrion. - Tényleg tudod, mi vár rád? Gregor Clegane...

- ...nagy? Hallottam.

- Majdnem nyolc láb magas, megvan vagy négyszáz font, csupa izom! Kétkezes pallossal küzd, de egy kézzel forgatja. Látták, amint embereket egyetlen csapással kettévág. A páncélja olyan nehéz, hogy más ember felemelni sem bírná, nemhogy mozogni benne.

Oberyin herceget nemigen hatotta meg a dolog.

- Már máskor is öltem meg nagydarab embereket. Az a trükkje, hogy le kell verni őket a lábukról. Ha egyszer elesnek, halottak. - A dorne-iből oly könnyed magabiztosság áradt, hogy Tyrion majdnem megnyugodott, ám a herceg ekkor hátraszólt: - Daemon, a lándzsámat! - Ser Daemon odadobta neki, s a Vörös Vipera röptében elkapta.

- Lándzsával akarsz szembeszállni a Heggyel? - Tyrion megint elfogta a nyugtalanság. Egy csatában a sűrű lándzsafal félelmetes akadályt képez, ám párharcot vívni vele egy képzett kardforgató ellen már más tésztá.

- Mi, dorne-iak kedveljük a lándzsát. Azonkívül csak így tudom ellensúlyozni a kartávolságát. Nézd meg, Ördögfióka uram, de vigyázz, nehogy hozzáérj! - A lándzsa nyolc láb hosszú volt, sima, vastag, súlyos kőrisfa nyéllal. Az utolsó két láb karcsú, levél alakú, gonosz hegyben végződő acéllap volt. Az élein látszott, hogy borotválkozni lehetne velük, és amikor Oberyin megforgatta a nyelet a tenyerében, feketén csillogtak. *Olaj? Vagy mérge?* Tyrion úgy döntött, inkább nem akarja tudni.

- Remélem, jól bánsz vele - jegyezte meg kétkedve.

- Nem lesz okod panaszra, bár Ser Gregornak talán igen. Bármilyen vastag is a páncélja, az illesztéseknél rések lesznek rajta. A könyökhajlatban, a térdnél, a hóna alatt... ne félj, találok valami helyet, ahol megcsiklandozhatom! - Félretette a lándzsát. - Azt mondják, egy Lannister mindig megfizeti az adósságait. A mai vérontás végeztével talán eljössz velem Napföldre. Doran bátyám nagy örömmel fogadná Kaszter-hegy törvényes örökösét... különösen, ha magával hozza szépséges felségét, Deres úrnőjét is.

Talán azt hiszi a kígyó, hogy valahová eldugtam Sansát, mint egy mogyorót télire? Ha így volt, Tyrion nem akarta kiábrándítani.

- Most, hogy belegondolok, egy Dorne-ban tett kirándulás kimondottan kellemes lenne.

- Számíts hosszán tartó látogatásra! - Oberyin herceg belekortyolt a borba. - Neked és Dorannek sok közös témátok akadna. Zene, kereskedelem, történelem, borok, a törpe krajcárja... az öröklés és trónutódlás törvényei. Az előttünk álló nehéz időkben nyilván Myrcella királynőnek is elkélnének egy nagybácsi tanácsai.

Ha Varys kismadarai most is hallgatóztak, Oberyin zaftos csámcsognivalóval szolgált nekik.

- Azt hiszem, elfogadom azt a kupa bort - mondta Tyrion. *Myrcella királynő?* Vonzóbb lenne a dolog, ha tényleg itt rejtegetné Sansát a köpönyege alatt. *Vajon ha a lány Tommen helyett Myrcella mellé állna, Észak követné őt? A Vörös Vipera árulásra buzdított.* Vajon tényleg fegyvert foghat Tommen ellen, a saját apja ellen? *Cersei vért köpne.* Már csak ezért is megérné.

- Emlékszel, mit meséltem neked első találkozásunkkor, Ördögfióka? - kérdezte Oberyn herceg, miközben Istenhegy Fattyá letérdelt elé, hogy felerősítse a lábvértjét. - Nem kizárólag a te farkad csábított Kaszter-hegybe minket a nővéremmel. Mondhatni, küldetést teljesítettünk. E küldetés során felkerestük Csillagvölgyet, az Arbort, Óvárost, a Pajzs-szigeteket, Crakehallt s végül Kaszter-hegyet... de a valódi célunk házasság volt. Doran eljegyezte a norvosi Lady Mellariót, így ő otthon maradt Napföld várnagyaként. A nővérem és én azonban még nem kelünk el.

- Elia nagyon izgalmasnak találta a dolgot. Épp abban a korban volt, és törekeny egészsége eddig sohasem tette lehetővé neki, hogy útra keljen. Én inkább abban leltem örömet, hogy gúnyolódtam a nővérem kérőin. Ott volt a kis Lustaszemű nagyúr, a Csöpögőszájú fegyverhordozó, volt egy, akit Sétáló Bálnának neveztem el, ilyesmi. Az egyetlen, akit valamelyest elfogadhatónak tartottam, Héttorony Baelor volt. Csinos fiú, a nővérem félig belé is szeretett, ám egyszer szerencsétlen módon szellentett a jelenlétünkben. Én rögtön elneveztem Bűzölő Baelornak, és Eliának attól kezdve, ha csak meglátta, nevetnie kellett. Rettenetes egy kölyök voltam, valakinek ki kellett volna vágnia aljas nyelvemet.

Igen - helyeselt magában Tyrion. Héttorony Baelor többé már nem volt fiatal, ám továbbra is Lord Leyton örököse maradt. Gazdag, jóképű, pompás hírű lovag volt. Most Fényesmosolyú Baelornak hívták. *Ha Elia Rhaegar Targaryen helyett őhozzá megy feleségül, még ma is nyugodtan élhetne Óvárosban, miközben a gyerekei felnőnek körülötte. Vajon hány életet fűjt el az a szerencsétlen szellentés?*

- Utunk Lannister-révben ért véget - folytatta Oberyn herceg, mialatt Ser Arron Qorgyle felsegítette rá párnázott bőrtunikáját és összefűzte a hátán. - Tudtad, hogy anyáink régről ismerték egymást?

- Azt hiszem, együtt töltötték kislánykorukat az udvarnál. Talán Rhaella hercegnő hölgyei voltak?

- Így igaz. Én úgy hittem, anyáink főzték ki ezt a kis tervet egymás között. A Csöpögőszájú fegyverhordozó meg a fajtája, valamint az a sok pattanásos ifjú hölgy, akiket előttem parádéztattak, a mandulát szolgáltatták a lakoma előtt. Csak az volt a dolguk, hogy felkeltsék az étvágyunkat. A főfogást Kaszter-hegyben szolgálták fel.

- Cersei és Jaime.

- Okos törpe. Igaz, Elia és én idősebbek voltunk. A fivéred és a nővéred nem lehettek többek nyolc-kilenc évesnél, de öt-hat év korkülönbség igazán nem számottevő. És volt a hajónkon egy üres kabin, egy nagyon szép kabin, amit előkelő utasoknak szokás fenntartani. Mintha azt remélték volna, hogy valakit visszaviszünk magunkkal Napföldre. Mondjuk, egy ifjú apródot. Netán társalkodónót Eliának. Nagyságos édesanyád a nővéremet Jaime-mel szerette volna eljegyeztetni, vagy Cerseit velem. Esetleg mindkettőt.

- Esetleg - mondta Tyrion -, de az apám...

- ...uralkodott a Hét Királyságban, őrajta azonban otthon nagyságos felesége uralkodott, legalábbis az én anyám így mondta. - Oberyn herceg felemelte a karját, hogy Lord Dagos Manwoody és Istenkegy Fattyá ráadhassák a sodronyíngét. - Óvárosban értesültünk anyád haláláról és a szörnyszülött gyermekről, akinek életet adott. Visszafordulhattunk volna, de az anyám úgy döntött, továbbhajózunk. A meleg fogadtatásról, ami Kaszter-hegyben várt ránk, már meséltem. Azt viszont nem mondtam el, hogy az anyám várt, amíg a gyász miatt illendő volt, majd szóba hozta a dolgot az apád előtt. Évekkel később, a halálos ágyán elmesélte nekem, hogy Lord Tywin nyersen visszautasított bennünket. Tájékoztatta anyámat, hogy a lányát Rhaegar hercegnek szánta. És amikor Jaime-et kérte Elia férjéül, téged ajánlott helyette.

- Amit anyád felháborítónak tartott.

- Az is volt. Ezt még neked is meg kell értened.

- Hát persze. - *Egyre messzebb és messzebb nyúlunk vissza* - gondolta Tyrion -, *anyáinkhoz és apáinkhoz, aztán az ő szüleikhez. Elődeink drótján rángatott bábok vagyunk, és egy nap a saját gyermekeink veszik majd fel a mi drótjainkat, és kezdenek a táncba helyettünk.* - Hát, Rhaegar herceg Dorne-i Eliát vette feleségül, nem Cerseit Kaszter-hegyből. Úgy tűnik, az anyád megnyerte ezt a csörtét.

- Ő is így gondolta - bólintott Oberyin herceg -, de az apád nem egykönnyen felejt el egy ilyen sértést. Lord és Lady Tarbecknek egyszer már megtanította ezt a leckét, ahogy Castamere Reynejeinek is. A Királyvárban megtanította a nővéremnek is. A sisakomat, Dagos! - Manwoody odaadta neki. A magas aranysisak homlok részét rézkorong díszítette, Dorne napja. Tyrion látta, hogy a sisakrostélyt eltávolították. - Elia és gyermekei sokáig vártak az igazságra. - Oberyin herceg puha, vörös bőrkesztyűt húzott, és megint megfogta a lándzsáját. - De ma megkapják.

A párbaj színhelyéül a külső udvart választották. Tyrionnak ugránoznia és szaladnia kellett, nehogy lemaradjon Oberyin herceg mögött. *A kígyó alig várja* - gondolta. - *Reméljük, hogy elég lesz a mérge is!* Az idő szürke volt és szeles; a nap a felhőkkel küszködött, de Tyrion ennek a küzdelemnek a győztesét sem tudta volna jobban megjósolni, mint azét, amelytől az élete függött.

Úgy tűnt, legalább ezer ember jött el, hogy lássa, életben marad-e vagy meghal. Tömve voltak a gyilokjárók és a tornyok, az épületek lépcsőm is nyüzsgöttek. Figyeltek az istállók ajtajából, ablakokból, hidakról, erkélyekről és tetőkről. És természetesen ott tülekedtek az udvaron. Olyan sokan voltak, hogy az aranyköpnyegeseknek és a Királyi Testőrség lovagjainak úgy kellett hátrébb tuszkolniuk őket, hogy elég helyet csináljanak a küzdelemhez. Néhányan széket is hoztak magukkal, hogy kényelmesebben szemlélhessék az eseményeket, mások hordók tetején kuporogtak. *A Sárkányfészekben kellett volna megrendeznünk* - gondolta Tyrion savanyúan. - *Beszédhetünk volna fejenként egy krajcárt, és máris visszajöttek volna Joffrey menyegzőjének és temetésének költségei is.* A báméskodók között nem egynek a vállán kisgyermek ücsörgött, hogy jobban lásson, és Tyrion láttán kiáltozni és mutogatni kezdtek.

Maga Cersei is gyermeknek látszott Ser Gregor mellett. Páncéljában a Hegy nagyobb volt, mint az bármilyen emberi teremtménynek jogában állt volna. Hosszú, sárga felsőkabátja alatt, amelyet Clegane három fekete kutyája díszített, sodronyínget és tompa szürke, csaták karcolta és horpasztotta súlyos páncéllemezeket viselt. Alatta minden bizonnyal cserzett bőr és egy réteg bélés volt. Torokvédőjéhez szegecsekkel lapos tetejű sisakot erősítettek, légzőnyílásokkal a szája és az orra körül s keskeny résekkel a szeménél, hogy kilásson. A sisak tetején kőkököl emelkedett.

Ha Ser Gregort kínozták is a sebesülései, Tyrion nem látta rajta az udvar túlsó végéből. *Olyan, ahogy ott áll, mintha kőből faragták volna ki.* A pallosa, hat láb viharvert acél, előtte a földben várakozott. Ser Gregor a keresztvason, a markolat két oldalán nyugtatta acélkesztyűbe bújtatott hatalmas kezét. Még Oberyin herceg szeretője is elsápadt, amikor meglátta.

- Azzal fogsz megküzdeni? - kérdezte Homok Ellaria suttogva.

- Azt fogom megölni - felelte a herceg hanyagul.

Tyriont is kételyek gyötörték most, a szakadék szélén állva. Amikor Oberyin hercegre nézett, azt kívánta, bárcsak Bronn küzdene érte... *vagy, ami még jobb volna, Jaime.* A Vörös Vipera könnyű páncélt viselt: lábvértet, alkarvértet, torokvédőt. Ettől eltekintve Oberyinen csak rugalmas bőrruha és lobogó selyem volt. A sodronyinge fölött viselte ugyan fényes rézlemezekkel kivarrt vértjét is, ám ezek még együtt sem nyújtottak negyedakkora védelmet se, mint Gregor vastag páncélja. Így, eltávolított rostélyal és orrvédő nélkül a herceg sisakja gyakorlatilag nem ért többet egy vaskalapnál. Kerek, fényesre csiszolt acélpajzsán a nap és a lándzsa csillogott vörös-, sárga-, fehéraranyból és rézből.

Táncolj körülötte, míg úgy el nem fárad, hogy nem bírja felemelni a kardját, aztán fektesd hanyatt. Úgy tűnt, a Vörös Vipérának is ugyanaz az elképzelése, mint Bronn-nak, a zsoldos azonban nem hallgatta el a taktikában rejlő veszélyeket sem. *A hét pokolba is, remélem, tudod, mit csinálsz, kígyó!*

A Segítő Tornya mellett, félúton a két bajnok között emelvényt ácsoltak, s itt foglalt helyet

Lord Tywin, oldalán a fivérével, Ser Kevannal. Tommen király nem volt jelen, Tyrion legalább ezért hálás lehetett.

Lord Tywin futó pillantást vetett törpe fiára, majd felemelte a kezét. Egy tucat trombitás harmonát fúj, hogy lecsendesítsék a tömeget. A Fősepton előcsoszogott magas kristálykoronájával a fején, azért fohászzkodott, hogy az Égi Apa segítse őket az ítélethozatalban, és a Harcos öntsön erőt az igaz ügyet képviselő küzdő fél karjába. *Az én vagyok* - kiáltotta majdnem Tyrion, de tudta, hogy csak kinevetnék, és abból már halálosan elege volt.

Ser Osmund Feketeüst odavitte Clegane-nek hatalmas, súlyos, fekete vaskarimájú tölgyfa pajzsát. Ahogy a Hegy a szíjakra csúsztatta bal karját, Tyrion látta, hogy Clegane kutyáit átfestették. Ser Gregor ma reggel a hétágú csillagot viselte a pajzsán, amit az andalok hoztak magukkal Westerosra, amikor átkeltek a Keskeny-tengeren, hogy leigázzák az Elsőket és isteneiket. *Nagyon buzgó vagy, Cersei, de kétkem, hogy az isteneket különösebben meghatná.*

A küzdők ötvenlépésnyire álltak egymástól. Oberyin herceg fűrgén megindult előre, Ser Gregor lassabban, fenyegetőbben közeledett. *Nem a föld reng a léptei alatt* - mondta magában Tyrion -, *csak a szívem ver.* Amikor a két férfit alig tíz lépés választotta el egymástól, a Vörös Vipera megállt és felkiáltott.

- Megmondták neked, ki vagyok?

Ser Gregor felmordult a légzőnyílásai mögött:

- Halott ember. - És kérelhetetlenül jött tovább.

A dorne-i oldalt siklott.

- Oberyin Martell vagyok, Dorne hercege - folytatta, miközben a Hegy utána fordult, hogy ne vészítse szem elől. - Elia hercegnő a nővérem volt.

- Ki? - kérdezte Gregor Clegane.

Oberyin hosszú lándzsája előrelendült, de Ser Gregor a pajzsával elkapta, félrelökte, és a hercegre vetette magát. Hatalmas kardja megvillant. A dorne-i érintetlenül arrébb táncolt. A lándzsa döfött, Clegane feléje suhintott, Martell visszarántotta, majd újra szúrt. Fém csikorgott fémen, ahogy a lándzsahegy lecsúszott Clegane mellkasáról, felhasítva a felsőkabátot és hosszú, fényes karcolatot hagyva az alatta rejtőző acélon.

- Elia Martell, Dorne hercegnője - sziszegte a Vörös Vipera. - Megerőszakoltad. Meggyilkoltad. Megölted a gyermekeit.

Ser Gregor felmordult, és nehézkesen előrelendült, hogy lecsapja a dorne-i fejét. Oberyin herceg könnyedén elkerülte.

- Megerőszakoltad. Meggyilkoltad. Megölted a gyermekeit.

- Beszélni jöttél vagy harcolni?

- Azért jöttem, hogy meghallgassam a vallomásodat. - A Vörös Vipera villámgyorsan lecsapott a Hegy hasára, hatástalanul. Gregor feléje suhintott, de elvétette. A hosszú lándzsa újra előrelendült a kardja fölött. Kígyónyelvként villogott, alul ijesztett, felül döfött, szúrt ágyékre, pajzsra, szemre. *A Hegy legalább jó nagy célpont* - gondolta Tyrion. Oberyin herceg aligha hibázhatott, igaz, egyik találata sem hatolt át Ser Gregor súlyos páncélján. A dorne-i tovább körözött, kicsapott, majd visszavonult, folyamatos forgásra kényszerítette nagydarab ellenfelét. *Clegane lassan elveszti a szemét elől.* A Hegy sisakjának vékony nyílása jelentősen csökkentette a látóterét. Oberyin remekül kihasználta ezt és lándzsája hosszát, no meg saját fűrgeségét.

Mintha nagyon hosszú ideig folytatódott volna így a játék. Előre-hátra és spirálszerűen körbe-körbe mozogtak az udvaron, Ser Gregor a levegőbe hasított, Oberyin herceg lándzsája pedig ezalatt lecsapott a karjára, a lábára és kétszer a homlokára. Gregor nagy fapajzsának is alaposan kitudott, végül a csillag alól kibukkant az egyik kutya feje, másutt pedig a nyers tölgyfa került napvilágra. Clegane néha fel-felnyögött, és Tyrion egyszer hallotta szitkozódásra fakadni, de ettől eltekintve komor csendben harcolt.

Nem úgy Oberyin Martell.

- Megerőszakoltad! - kiáltotta, támadást színlelt. - Meggyilkoltad! - félrehajolt Gregor pallasának ütése elől. - Megölted a gyermekeit! - ordította, és az óriás torkába döfte a lándzsát, ám az

sikoltva lecsúszott a vastag acél torokvédőről.

- Oberyin játszadozik vele - mondta Homok Ellaria.

Bolond egy játék - gondolta Tyrion.

- A Hegy túl nagy ahhoz, hogy bárkinek is a játéka legyen.

Az udvart körülálló báméskodók tömege egyre közelebb lopakodott a két küzdőhöz, hüvelykről hüvelykre osontak befelé, hogy jobban lássanak. A Királyi Testőrség igyekezett visszatartani őket, nagyokat taszítottak a szájtáti mamlaszokon fehér pajzsokkal, de míg a báméskodók több százan, a fehér páncélos lovagok mindössze hatan voltak.

- Megerőszakoltad! - Oberyin herceg elhárított egy kegyetlen ütést a lándzsája fejével. - Meggyilkoltad! - A fegyvere hegyével Clegane szeme felé dőfött, olyan gyorsan, hogy a hatalmas lovag hátrakapta a fejét. - Megölted a gyermekeit! - A lándzsa oldalra és lefelé villant, hangosan megcsikordult a Hegy mellvértjén. - Megerőszakoltad. Meggyilkoltad. Megölted a gyermekeit. - A lándzsa két lábbal hosszabb volt Gregor kardjánál s ez elégnék bizonyult ahhoz, hogy kényelmetlen távolságban tartsa. Valahányszor Oberyin előrelendült, a Hegy célba vette a fegyver nyelét, hátha le tudja csapni a hegyet, de ennyi erővel egy légy szárnyát is csapkodhatta volna. - Megerőszakoltad. Meggyilkoltad. Megölted a gyermekeit. - Gregor megpróbálta legázolni ellenfelét, de Oberyin odébb szökkent, és a hátába került. - Megerőszakoltad. Meggyilkoltad. Megölted a gyermekeit!

- Hallgass! - Ser Gregor mintha egy kicsit lassabban mozgott volna, s a pallosa sem emelkedett már olyan magasra, mint a viadal kezdetén. - Fogd be a nyomorult pofádat!

- Megerőszakoltad! - mondta a herceg, és jobbra lépett.

- Elég! - Ser Gregor két hatalmas lépést tett előre, lecsapott a kardjával Oberyin fejére, a dorne-i azonban megint hátralépett. - Meggyilkoltad! - kiáltotta.

- HALLGASS EL! - Gregor nekiment, egyenesen bele a lándzsa hegyébe, ami a jobb mellkasába vágódott, majd háborzongató, acélos csikordulással lecsúszott róla. A Hegy hirtelen elég közel volt, hogy lecsaphasson, és az óriási kard elmosódott acélködként le is sújtott. A tömeg üvöltött. Oberyin félresiklott az első ütés elől, elengedte a lándzsát, amely most, hogy Gregor belül került a hosszán, használhatatlanná vált. A második ütést a dome-i a pajzsával fogta föl. Fém csapódott fémnek dobhártyarepesztő csendüléssel, és a Vörös Vipera megingott. Ser Gregor üvöltve követte. *Nem is szavakat használ, csak bömböl, mint valami állat* - gondolta Tyrion. Oberyin visszahúzódása nyílegyenes hátrálásba torkollott, alig néhány hüvelyknyire a pallostól, amely megállás nélkül kereste a mellkasát, a karját és a fejét.

Mögötte az istálló volt. A nézők kiáltoztak, és egymást lökdösve igyekeztek kitérni az útjukból. Egyikük nekiesett Oberyin hátának. Ser Gregor teljes iszonyatos erejével lesújtott. A Vörös Vipera oldalra vetődött, ám a mögötte álló szerencsétlen istállófiú nem volt ilyen gyors. Gregor kardja könyök és váll között lecsapta védekezőn arca elé kapott kezét.

- Fogd BE! - ordított a Hegy a sikoltó istállófiúra, és ezúttal vízszintesen lendítette meg a pengét. A kölyök fejének felső része átrepült az udvaron, vért és agyvelőt fröcskölt szerteszét. Több száz néző hirtelen mintha minden érdeklődését elveszítette volna Tyrion Lannister bűnössége vagy ártatlansága iránt, legalábbis erre engedett következtetni, ahogy egymást taposva menekültek az udvarról.

Dorne Vörös Viperája azonban ismét talpon volt, hosszú lándzsája a kezében.

- Elia! - kiáltott Ser Gregorra. - Megerőszakoltad! Meggyilkoltad! Megölted a gyermekeit! Mondd ki a nevét!

A Hegy megpördült. Sisakját, pajzsát, kardját, kabátját, az egész embert tetőtől talpig vér borította.

- Túl sokat beszélsz! - mordult fel. - Megfájdul tőle a fejem!

- Hallani akarom, ahogy kimondod. Dorne-i Eliának hívták!

A Hegy megvetően felhorkant, megindult előre... és abban a pillanatban a nap áttört az alacsonyan függő felhőkön, amelyek hajnal óta eltakarták az eget.

Dorne napja - mondta magában Tyrion, de Gregor Clegane mozdult elsőnek, hogy a nap a há-

ta mögé kerüljön. *Ostoba és állatias, de egy harcos ösztönei működnek benne.*

A Vörös Vipera lekuporodott, hunyorított, és a lándzsája megint előrelelendült. Ser Gregor oda-suhintott, de a támadás ismét színlelésnek bizonyult. A Hegy egyensúlyát veszítve előretántorodott egy lépést.

Oberyn herceg felemelte behorpadt fém pajzsát. A csiszolt arany és réz vakítóan verte vissza a nap sugarát, egyenesen ellenfele sisakjának szemnyílásába. Clegane a szeme elé kapta a saját pajzsát. Oberyn herceg lándzsája megvillant, és a hónalji illesztésnél rést talált a nehéz páncélon. A fegyver hegye áthatolt sodronyingen és cserzett bőrön. Gregor fojtott nyögést hallatott, ahogy a dorne-i fordított egyet a lándzsa hegyén és kitepte.

- Elia! Mondd ki! Dorne-i Elia! - Körözni kezdett a Hegy körül, a lándzsáját újabb döfésre készen felszegve. - Mondd ki!

Tyrionnak megvolt a saját imája. *Ess össze, és halj meg* - hajtogatta magában -, *a fene vigyen el, ess össze, és halj meg!* A Hegy hóna alól most már a saját vére folyt, és a mellvért alatt még csúnyábban vérezhetett. Amikor megpróbált lépni egyet előre, az egyik térde megrogyott. Tyrion azt hitte, elvágódik.

Oberyn herceg mögéje került.

- DORNE-I ELIA! - kiáltotta. Ser Gregor fordulni próbált, de túl lassan, túl későn. A lándzsa hegye ezúttal a térdhajlatába fúródott hátulról, a combját és a lábszárát védő páncéllemezek között, átszakította a láncot és a bőrt. A Hegy megingott, előrebillent és arccal a földre zuhant. A nagy kard kirepült a kezéből. Lassan, nehézkesen a hátára gördült.

A dorne-i elhajította tönkretett pajzsát, két marokra kapta a lándzsát, és kényelmesen távolabb sétált. Mögötte a Hegy felhördült és fél könyökre támaszkodott. Oberyn egy macska fürgeségével megpördült, és rárohant fekvő ellenfelére.

- EEEEELLLLLIIIIIIAAAAAA! - üvöltötte, teljes testsúlyát beleadta a döfésbe. A kettétörő kőrisfa lándzsanyél reccsenése majdnem olyan édes zene volt Tyrion füleinek, mint Cersei haragos kiáltása. Oberyn hercegnek egy pillanatra mintha szárnya nőtt volna. A kígyó átrepült a Hegy fölött. Clegane hasából négy láb hosszú törött lándzsanyél meredt ki, Oberyn pedig földet éréskor gördült egyet, felállt és leporolta magát. Eldobta törött fegyverét, és felemelte ellenfele pallosát. - Ha anélkül halsz meg, hogy kimondanád a nevét, ser, mind a hét poklon végigkergetlek! - ígérte.

Ser Gregor megpróbált feltápászkodni. A törött lándzsa átszaladt rajta, és a földhöz szegezte. Mindkét kezével megmarkolta a nyelet, felnyögött, de nem tudta kirántani. Alatta egyre terjedt a vörös tócsa.

- Pillanatról pillanatra ártatlanabbnak érzem magam - mondta Tyrion a mellette álló Homok Ellariának.

Oberyn herceg közelebb lépett.

- Mondd ki a nevet! - Egyik lábával a Hegy mellkasára lépett, és két kézzel felemelte a pallost. Hogy Gregor fejét akarta-e vele lecsapni, vagy a sisak szemnyílásába kívánta döfni, Tyrion soha nem tudta meg.

Clegane keze villámgyorsan odakapott, és megragadta a dorne-i lábát a térde mögött. A Vörös Vipera vadul lesújtott a pallossal, de elveszítette az egyensúlyát, és a penge nem tett egyebet, csak újabb horpadást okozott a Hegy alkarvértjén. Aztán mindenki megfélekedezett a kardról, ahogy Gregor marka rászorult a dorne-i lábára, csavart rajta egyet, és magára húzta ellenfelét. Ott dulakodtak a porban és vérben, a törött lándzsavég ide-oda imbolygott. Tyrion rémülten látta, hogy a Hegy a herceg köré fonta egyik hatalmas karját, és szorosan a mellkasára vont, mint egy szeretőt.

- Dorne-i Elia! - hallotta mindenki Gregor hangját, amikor olyan közel voltak, hogy összecsolózhattak volna. Mély hangja dübörgött a sisakban. - Megöltem a sivalkodó kölykét! - Szabad kezével Oberyn védtelen arcába kapott, acélujjait a szemébe döfte. - Aztán erőszakoltam meg! - Clegane ököllel a dorne-i szájába sújtott, apró szilánkokra forgácsolva a fogait. - Aztán bezúrtam a kurva fejét! Így! - Amikor hátrahúzta roppant öklét, a páncélkesztyűjéről lecsorgó vér mintha gőzölgött volna a hideg hajnali levegőben. Hátborzongató reccsenés hallatszott. Homok Ellaria

az iszonyattól eltorzult arccal felsikoltott, Tyrionból pedig bugyogva feltört a reggelije. A térdein találta magát, szalonnát, hurkát, almás süteményt meg két adag, hagymával és tüzes dorne-i borsal sütött tojást okádott a porba.

Nem hallotta, ahogy az apja kimondta az ítéletét. Talán nem is volt szükség szavakra. *A Vörös Vipera kezébe tettem az életemet, ő pedig elejtette.* Amikor, túl későn, eszébe jutott, hogy a kígyóknak nincs is kezük, hisztérikus kacagásban tört ki.

Már félúton jártak lefelé a csigalépcsőn, amikor rádöbbsent, hogy az aranyköpönyegesek nem a toronyszobába viszik vissza.

- Sötétcellába zárnak - mondta. A katonák nem feleltek. *Miért is pazarolnák a levegőt egy halottra?*

DAENERYS

Dany a teraszos kertben álló datolyafa alatt reggelizett, és a Nagy Piramis csúcsa körül, a hatalmas bronzhárpia helyén kergetőző sárkányait figyelte. Meereenben akadt még vagy húsz kisebb piramis is, de azok még feleilyen magasak sem voltak. Innét belátta az egész várost: a szűk, kanyargós sikátorokat, a széles, téglával borított utcákat, a templomokat, a magtárakat, a viskókat és a palotákat, a bordélyokat, a fürdőket, a kerteket, a szökőkutakat, a küzdővermek nagy, vörös köreit. Mindezen túl pedig ott terjeszkedett az ónszínű tenger, a kanyargó Skahazadhan, a száraz, barna hegyek, a leégett gyümölcsösök és a megfeketedett földek. Itt fent a kertjében Dany néha úgy érezte magát, mint egy isten, aki a világ legmagasabb hegyének tetején él.

Vajon minden isten ilyen magányos? Néhányuk biztosan. Missandei mesélt neki Naath békés népének Összhang Uráról, ki az egyetlen igaz Isten volt kis írnoka szerint, az Isten, aki mindig volt és mindig is lesz, aki megteremtette a holdat, a csillagokat, a földet és minden lényt, aki ezen élt. *Szegény Összhang Ura.* Dany sajnálta őt. Rettenetes lehet mindig egyedül lenni, pillangóasszonyoktól körülvéve, akiket egyetlen szóval megteremthet vagy eltüntethet. Westerosnak legalább hét istene volt, bár Viserys azt mondta, vannak septonok, akik szerint a Hét valójában egyetlen Isten hét megnyilvánulása, egyetlen kristály hét oldala. Ezt zavarba ejtőnek tartotta. Úgy hallotta, a vörös papok két istenben hisznek, de az a kettő örökké háborúzott egymással. Danynek ez még kevésbé tetszett. Ő nem szeretett volna örökké háborúzni.

Missandei kacsatojást, kutyakolbászt és fél kupa zöld citromlével összekevert, édesített bort szolgált fel neki. A méz illatára odagyűltek a legyek, egy illatos gyertya azonban távol tartotta őket. Észrevette, hogy a legyek idefent nem olyan bosszantóak, mint városa többi részében. Újabb előnye a piramisnak.

- Ne felejtsem el, valamit tennem kell a legyekkel - mondta Dany. - Naathon is sok légy van, Missandei?

- Naathon pillangók vannak - felelte a lány a Közös Nyelven. - Még bort?

- Nem. Nemsokára kihallgatást kell tartanom. - Dany nagyon megszerette Missandeit. A fel szabadított, nagy aranszemű rabszolgalány éveit meghazudtolóan bölcs volt. És bátor is. Annak kellett lennie, hogy megérje ezt a napot ebben a világban. Remélte, egy napon megpillanthatja Naath legendás szigetét. Missandei azt mondta, a Békés Nép nem háborúzik, hanem zenél, nem ölnek, még állatokat sem, csak gyümölcsöt esznek, húst soha. Az Összhang Urának szent pillangószelemei megvédik a szigetüket azoktól, akik ártani akarnak neki. Sok hódító hajózott Naathra, hogy vérbe mártsák a kardjukat, de csak betegség és halál várt rájuk. Ha azonban a rabszolghajók jönnek, a pillangók sem segítenek rajtuk. - Egy nap hazaviszlek, Missandei - ígérte Dany. *Vajon ha ugyanezt Jorah-nak is megígérem, akkor is elad?* - Esküszöm.

- Ez szívesen marad veled, felség. Naath mindig ott lesz. Te jó vagy ehhez... hozzám.

- Te is hozzám. - Dany megfogta a lány kezét. - Gyere, segíts felöltözni!

Jhiqui segített Missandeinek megfürdetni Danyt, Irri pedig ezalatt előkészítette a ruháit. Ma ezüstövvel összefogott, bíbor selyemköntöst vett fel, és feltette a háromfejű sárkánykoronát is, amit a Turmalin Testvériségtől kapott Qarthban. A papucs is ezüsből készült, olyan magas sarkokkal, hogy valamelyest mindig attól félt, orra bukik benne. Amikor felöltözött, Missandei hozott neki egy csiszolt ezüsttükröt, hogy szemügyre vehesse magát. Dany szótlanul nézegette tükröképét. *Ilyen hát egy hódító arca?* Úgy találta, még mindig inkább egy kislányra hasonlított.

Még senki sem nevezte Hódító Daenerysnek, de egyszer talán így emlegetik majd. Hódító Aegon három sárkánnyal foglalta el Westeros, ő azonban csatornapatkányokkal és egy fapöccsel vette be Meereent, alig egy nap alatt. *Szegény Groko.* A lány tudta, hogy még mindig gyászolja a

hajóját. Ha egy harci gálya össze tud törni egy másik hajót a döfőorrával, miért ne tehetné ugyan-
ezt egy kapuval? Ez a gondolat járt a fejében, amikor megparancsolta a kapitányainak, hogy von-
tassák partra a hajóikat. Az árbocokból lettek a faltörő kosok, a felszabadítottak serege pedig
szétszedte a hajótesteket, hogy gördülő fedezékeket, teknősbékákat, katapultokat és létrákat ké-
szítsenek belőle. A zsoldosok minden kosnak adtak valami trágár nevet, és végül a *Meraxes* - a
néhai *Joso Tréfája* - főárbocának sikerült bezúznia a keleti kaput. Ez a *Joso Pöcse* nevet kapta. A
nap nagy részében jócskán az éjszakába nyúlva, véres, elkeseredett küzdelem dúlt, mire a fa re-
csegni kezdett, és a *Meraxes* vas orrszobra, egy nevető bolond arca, végre áttört.

Dany maga akarta vezetni a támadást, a kapitányai azonban, kik eddig sosem értettek egyet
semmiben, mind egy szálíg azt állították, hogy ez örülség volna. Ehelyett hátul maradt hát, az
ezüstje hátán ücsörgött hosszú sodronyongben. A város elesét egy mérföldről is hallani lehetett,
mert a védők kihívó ordításai félelemkiáltásokba csaptak át. A sárkányai egyként üvöltöttek fel
abban a pillanatban, az éjszaka megtelt a lángjaikkal. Rögtön tudta, hogy most keltek fel a rab-
szolgák. *A csatornapatkányaim elrágták a láncokat.*

Miután a Makulátlanok minden ellenállást elfojtottak, és véget ért a fosztogatás is, Dany be-
vonult a városába. A halottak olyan magasra torlódtak a betört kapu előtt, hogy a felszabadítot-
taknak majdnem egy teljes órába telt, mire utat nyitottak az ezüstjének. *Joso Pöcse* és a védelmé-
ül szolgáló, lóbőrrel borított nagy fa teknősbéka odabent hevert magára hagyatva. Leégett épüle-
tek és betört ablakok mellett lovagolt el, végig a téglautcákon, amelyek csatornáit eltömték a me-
rev, felpuffadt holttestek. Örömittas rabszolgák emelték felé véres kezüket, ahogy elléptetett elöt-
tük; „Anyá, Anya”, kiabálták.

Meereen urai kétségbeesetten zsúfolódtak össze a Nagy Piramis előtti téren. A Hatalmas Mes-
terek mindennek látszottak a reggeli napfényben, csak hatalmasnak nem. Ékszereiktől és díszes
szegélyű tokarjuktól megfosztva hitványak voltak; fonnyadt heréjű, foltos bőrű vénemberek és
nevetséges hajú fiatalemberek nyája. Az asszonyaik vagy puhának és kövérnek tündek, vagy szá-
raznak, mint a régi bot. Arcfestéküket könnyek csíkozták.

- A vezetőitek akarom - mondta nekik Dany. - Adjátok ki őket, és megkíméllek benneteket!
- Hányat? - kérdezte egy öregasszony szipogva. - Hányat akarsz, hogy megkímélj bennünket?
- Százhatvanhárom - felelte a lány.

A tér körül felállított faoszlopokra szegeztette őket, mindegyikük a következőre mutatott.
Vad, forró harag tombolt benne, amikor kiadta a parancsot, bosszúálló sárkánynak érezte magát.
Később azonban, amikor elvonult az oszlopokon haldokló emberek alatt, amikor hallotta a nyö-
géseiket és érezte a beleik és a vérük szagát...

Dany gondterhelten félretette a tükröt. Igazságos volt. Igen. *A gyermekek miatt tettem.*

A fogadóterme, magas, visszhangos, bíborszínű márványfalú szoba, egy szinttel lejjebb volt.
Minden pompája ellenére meglehetősen hideg, barátságtalan helynek bizonyult. Egy trónus állt
itt, lenyűgöző, félelmetes hárpia alakjára faragott, aranyozott trónus. Dany szemügyre vette, majd
megparancsolta, hogy vágják fel tüzelőnek.

- Nem ülök bele a hárpia ölébe - közölte. Ehelyett egy egyszerű ébenfa padon foglalt helyet.
Ez is megtette, bár hallotta a meereenieket suttogását: ez nem méltó egy királynőhöz.

A vérlovagjai már vártak rá. Olajozott varkocsaikban ezüstcsengettyük csilingeltek, a halottak
aranyát meg ékszereit viselték. Meereen gazdagsága minden képzeletet felülmúlt, még a zsoldo-
sai is elégedettnek látszottak, legalábbis egyelőre. A szoba végében Szürke Féreg állt a Makulát-
lanok egyszerű egyenruhájában, hóna alatt tuskés bronzsisakjával. Rájuk legalább támaszkodha-
tott, vagyis ebben reménykedett... és Barna Ben Plummban is bízhatott, a komoly, megingathatat-
lan Benben szürkésfehér hajával és viharvert arcával, akit a sárkányai is annyira szerettek. És az
aranyban csillogó Daarióban mellette. Daario, Ben Plumm, Szürke Féreg, Irri, Jhiqui,
Missandei... ahogy végignézett rajtuk, Dany önkéntelenül is eltűnődött, vajon legközelebb melyi-
kük árulja el.

*A sárkánynak három feje van. Két ember akad a világon, akiben megbízhatok, ha megtalálom
őket. Akkor nem leszek egyedül. Hárman leszünk a világ ellen, mint Aegon és húgja.*

- Valóban olyan nyugodt volt az éjszaka, mint amilyennek látszott? - kérdezte Dany.

- Úgy tűnik, igen, felség - felelte Barna Ben Plumm.

Ez jó hír volt. Meereent kíméletlenül kifosztották, ahogy ez minden elesett várossal történt, de Dany úgy döntött, most, hogy övé a város, ennek véget kell vetni. Elrendelte, hogy a gyilkosokat akasszák fel, a fosztogatók veszítsék el egyik kezüket, az erőszakoskodók a férfiasságukat. A falakról máris nyolc gyilkos lógott, a Makulátlanok pedig egy egész vékát töltöttek meg véres kezekkel és puha, vörös hernyókkal, ám Meereenben ismét nyugalom honolt. *De vajon meddig?*

A feje körül egy légy zümmögött. Dany bosszúsan elhessegette, de szinte azonnal visszatért.

- Túl sok a légy ebben a városban.

Ben Plumm felnevetett.

- Ma reggel legyek voltak a sörömben. Egyet le is nyeltem közülük.

- A légy a halott ember bosszúja - mosolygott Daario, és végigsimított szakálla középső villáján. - A hullákban kukacok tenyésznek, a kukacokból pedig legyek lesznek.

- Akkor meg kell szabadulnunk a hulláktól. Azokkal kezdjük, akik odalent vannak a téren. Szürke Féreg, intézkedsz felőle?

- A királynő parancsol, *ezek* engedelmessé válnak.

- Az ásók mellé zsákokat is hozzatok, Féreg! - tanácsolta Barna Ben. - Már jócskán megérték. Darabokban potyognak le az oszlopokról, és nyüzsgönek rajtuk a...

- Tudja. És én is. - Dany jól emlékezett az iszonyatra, ami az astapori Büntetés terének láttán kerítette hatalmába. *Én legalább akkora iszonyatot műveltem, de ezek megérdemelték.* A kegyetlen igazság is igazság.

- Felség! - szólalt meg Missandei. - A ghisiek a házuk alatti kriptába temetik kedves halottaikat. Ha tisztára főzetnéd a csontjaikat és visszaadnád a rokonoknak, kedves gesztusnak tartanák.

Az özvegyek viszont továbbra is ugyanúgy átkoznának.

- Legyen! - intett Dany Daariónak. - Hányan kérnek kihallgatást ma reggel?

- Ketten szeretnének megfürödni sugárzó fényedben.

Daario teljes új ruhátartást szakszerűen magának Meereenben, és ennek megfelelően háromágú szakállát is mélybíborra festette. Ettől a szeme is majdnem bíborszínűnek tűnt, mintha valamiféle elveszett valyriai lett volna.

- Az éjszaka érkeztek, az *Indigócsillag*, egy qarthe kereskedőgálya fedélzetén.

Vagyis rabszolgahajón. Dany összevonta a szemöldökét.

- Kik ők?

- A *Csillag* gazdája és egy másik, aki azt állítja, Astapor nevében beszél.

Az astapori küldött sápadt, menyétképző férfi volt, súlyos gyöngyfüzerekkel és aranyláncokkal a nyakában.

- Méltóságos királynő! - kiáltotta. - A nevem Ghael. Astapor királyának, Nagy Cleonnak az üdvözlését hozom a Sárkányok Anyjának!

Dany megmerevedett.

- Egy tanácsra bízom Astapor kormányzását. Egy gyógyítóra, egy tudósra és egy papra.

- Nagyságos királynő, azok az alattomos gazemberek elárulták a bizalmadat. Felfedeztük, hogy összeesküvést szőnek a Jó Mesterek hatalmának visszaállítására és a nép rabláncra fűzésére. Nagy Cleon napvilágra hozta a terveiket, leütötte a fejüket egy bárdal, Astapor hálás népe pedig királlyá koronázta bátorságáért.

- Nemes Ghael! - szólította meg Missandei a férfit astapori eljárással. - Ez ugyanaz a Cleon, aki egykor Grazdan mo Ullhor tulajdonában volt?

A hangja őszinte volt, a kérdés mégis szemmel láthatóan zavarba hozta a küldöttet.

- Ugyanaz - ismerte el. - Nagy ember.

Missandei odahajolt Danyhoz.

- Hentes volt Grazdan konyhájában - súgta oda neki a lány. - Azt beszélték, gyorsabban képes lemészárolni és feldolgozni egy disznót, mint bárki Astaporban.

Egy henteskirályt adtam Astapornak. Dany rosszul érezte magát, de tudta, hogy ezt a követ

nem láthatja rajta.

- Imádkozni fogok, hogy Cleon király jól és bölcsen uralkodjék. Mit kívánsz tőlem?

Ghael megtörölte a száját.

- Talán jobb lenne bizalmasan megbeszelnünk, felség.

- A kapitányaim és parancsnokaim előtt nincsenek titkaim.

- Ahogy óhajtod. Nagy Cleon megbízott, hogy fejezzem ki mély hódolatát a Sárkányok Anyjának. Azt mondja, a te ellenségeid az ő ellenségei is, s közülük is a legfőbbek Yunkai Bölcs Mesterei. Szövetséget ajánl Astapor és Meereen közt a yunkaik ellen.

- A szavamot adtam, hogy nem éri bántódás Yunkait, ha elengedik a rabszolgáikat - felelte Dany.

- Ezekben a yunkai kutyákban nem lehet megbízni, méltóságos királynő. Ebben a pillanatban is összeesküvést szőnek ellened. Új katonákat soroztak be, s ezek most a város falai alatt gyakorlatoznak, hadihajókat építenek, küldötteket menesztettek nyugatra, Új Ghisbe és Volantisba, hogy szövetséget kössenek és zsoldosokat fogadjanak fel. Még Vaes Dothrakba is küldtek lovasokat, hogy a nyakadra hozzanak egy khalasart. Nagy Cleon azt üzeni általam, hogy nincs mitől félned. Astapor nem felejt. Astapor nem hagy magadra. Hogy hűségét bizonyítsa, Nagy Cleon felajánlja, hogy szövetségeket házassággal pecsételjétek meg!

- Házasság? Velem?

Ghael elmosolyodott, fogai barnák voltak és szuvasak.

- Nagy Cleon sok erős fiút ad majd neked.

Dany hirtelen nem talált szavakat, a kis Missandei azonban a segítségére sietett.

- Az első felesége adott neki fiaikat?

A küldött bánatosan nézett rá.

- Nagy Cleonnak három leánya van első felségétől. Újabb feleségei közül kettő gyermeket vár. De mindegyiküket félre kívánja tenni, ha a Sárkányok Anyja beleegyezik, hogy összeházassodjanak.

- Milyen nemes tőle! - jegyezte meg Dany. - Megfontolom, amit mondtál, uram. - Utasításokat adott, hogy Ghaelt szállásolják el éjszakára valahol lejjebb a piramisban.

Minden győzelmem salakká omlik a kezeim között. Bármit teszek is, csak halált és szörnyűségeket okozok. Ha az Astaporban történtek híre eljut az utcákra, és egészen biztosan eljut, az újonnan felszabadított meereeniek tízezrei akarnak majd vele menni nyugatra, mert félnek attól, ami rájuk vár, ha itt maradnak... ám könnyen előfordulhat, hogy a menetelés sokkal rosszabbakat tartogat a számukra. Még ha ki is ürít minden éléskamrát és éhezni hagyja Meereent, akkor sem lesz képes ennyi embert etetni. Az előtte álló út tele volt nélkülözéssel, vérontással és veszélyekkel. Ser Jorah figyelmeztette erre. Annyi mindenre figyelmeztette... ő... *Nem, nem gondolok Jorah Mormontra. Hagyjuk őt még egy kicsit!*

- Fogadom ezt a kapitányt - jelentette be. Ő talán kellemesebb hírekkel szolgál.

Ebben azonban csalatkoznia kellett. Az *Indigócsillag* kapitánya qarthi volt, így amikor Astaporról kérdezte, csak úgy ömlött belőle a panasz.

- A város vérzik! Temetetlen holtak rothadnak az utcákon, minden piramis fegyveres tábor, és a piacon sem élelmet, sem rabszolgát nem kapni. És a szerencsétlen gyermekek! Husbárd király gazemberei összefogdostak minden előkelő származású fiút Astaporban, hogy legyenek új eladó Makulátlanok, ám még évek kellene hozzá, hogy kiképezzék őket.

Danyt az lepte meg a legjobban, hogy mennyire nem lepődött meg. Eszébe jutott Eroeh, a lhazari lány, akit egyszer megpróbált megvédeni, és az, ami vele történt. *Ugyanez vár Meereenre is, amint elvonulok innét* - gondolta. A küzdővermek gyilkolásra nevelt és kiképzett rabszolgái máris engedetlenek és veszélyesek voltak. Úgy tűnt, azt hiszik, ők uralják a várost, s benne minden férfit és asszonyt. A nyolc felakasztottból kettő közülük került ki. *Nem tehetek ennél többet* - igyekezett megnyugtatni magát.

- Mit akarsz tőlem, kapitány?

- Rabszolgákat - felelte a férfi. - A rakterem színültig van elefántcsonttal, ámbrával,

zebralóírhával és más remek áruval. Itt rabszolgákra cserélném őket, akiket aztán eladok Lysben és Volantisban.

- Nincs eladó rabszolgánk - közölte Dany.

- Királynőm! - lépett előre Daario. - A folyópart tele van meereeniekkal, akik engedélyért könnyörögnek, hogy eladhassák magukat ennek a qarthinak. Jobban nyüzsögnek, mint a legyek.

Dany megdöbbsent.

- Rabszolgák akarnak lenni?

- Akik jelentkeztek, finom beszédűek és előkelő születésűek, drága királynőm. Az ilyen rabszolgákat nagyon megbecsülik. A Szabad Városokban tanítók, írnokok, ágyasrabszolgák, sőt gyógyítók és papok lesznek belőlük. Puha ágyban alhatnak, jó ételeket ehetnek, és a házakban lakhatnak. Itt mindent elveszítettek, félelemben és szennyben élnek.

- Értem. - Talán nem is annyira megdöbbsentő mindez, ha az Astaporról szóló történetek igazak. Dany gondolkodott egy ideig. - Bármely férfi, aki el akarja adni rabszolgának *saját magát*, megteheti. És bármely asszony is. - Felemelte a kezét. - De nem adhatják el a gyermekeiket, sem férj a feleségét!

- Astaporban valahányszor egy rabszolga gazdát cserélt, a város megkapta a vételár egytized részét - mondta Missandei.

- Ugyanezt tesszük mi is - határozott Dany. A háborúk megnyeréséhez legalább annyira szükség volt aranyra is, mint kardokra. - Egytized rész. Aranyban, ezüstpénzben vagy elefántcsontban. Meereennek nincs szüksége sáfrányra, szegfűszegre meg zebraóírhára.

- Úgy lesz minden, ahogy parancsolod, dicső királynő! - mondta Daario. - A Viharvarjaim összegyűjtik a tizededet.

Dany tudta, hogy ha a Viharvarjak veszik kézbe a dolgot, az aranynak legalább a fele valahogy el fog keveredni, de a Második Fiak sem voltak jobbak, a Makulátlanok pedig éppen annyira voltak tanulatlanok, mint amennyire megvesztegethetetlenek.

- Nyilvántartást kell vezetni - közölte. - Keressetek a felszabadítottak között olyanokat, akik tudnak olvasni, írni és értenek a számokhoz!

Az *Indigócsillag* kapitánya dolga végeztével meghajolt és távozott. Dany kényelmetlenül fészkelődött az ébenfa padon. Rettegett attól, ami most következett, de tudta, máris túl sokáig halogatta a dolgot. Yunkai, Astapor, háborús fenyegetések, házassági ajánlat és mindezek mögött a nyugati menetelés lebegő réme... *szükségem van a lovagjaimra. Szükségem van a kardjukra, szükségem van a tanácsaikra.* A gondolattól azonban, hogy újra szembe kell néznie Jorah Mormonttal, úgy érezte, mintha egy nagy kanálnyi legyet nyelt volna le: dühös lett, zavart és émelygett. Szinte érezte, ahogy zúgnak a gyomrában. A *Sárkány vére vagyok. Erősnek kell lennem. Tűznek kell lennie a szememben, amikor találkozom velük, nem könnyeknek.*

- Szólj Belwasnak, hogy vezesse be a lovagjaimat! - parancsolta Dany, mielőtt meggondolhatta volna magát. - Az én jó lovagjaimat.

Erős Belwas lihegett a sok lépcsőtől, amikor bevezette őket az ajtón, egy-egy vaskos markát szorosan a két férfi karjára kulcsolva. Ser Barristan felszegett fejével lépkedett, Ser Jorah azonban a márványpadlót bámulta. *Egyik büszke, a másik bűnös.* Az öregember leborotválta fehér szakállát, s ezzel legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt. Kopaszodó medvéje azonban éppenséggel vénebbnek nézett ki a koránál. Megálltak a pad előtt, Erős Belwas hátralépett, és összefonta a karját sebhelyes mellkasán. Ser Jorah megköszönte a torkát.

- Khaleesi...

Rettenetesen hiányzott neki a férfi hangja, de szigorúnak kellett lennie.

- Csend! Majd szólok, ha beszélhetsz. - Felállt. - Amikor leküldtelek benneteket a csatornába, félig azt reméltem, utoljára találkozunk. Méltó vég lett volna két ilyen hazugnak, ha rabszolgakereskedők mocskába fulladnak. Azt hittem, az Istenek elbánnak veletek, ti azonban ehelyett visszatértetek hozzám. Az én nemes westerosi lovagjaim, egy besúgó és egy köpönyegforgató. A fivérem mindkettőtököt felakasztott volna. - *Viserys legalábbis.* Hogy Rhaegar mit tett volna velük, azt nem tudta. - Elismerem, segítettek bevenni ezt a várost...

Ser Jorah szája megfeszült.

- Mi vettük be neked ezt a várost. Mi, csatornapatkányok.

- Hallgass! - csattant fel a lány megint... bár volt igazság abban, amit mondott. Mialatt Joso Pöcse és a többi faltörő kos a városkapukat döngették, az íjászaik pedig lángoló nyílveendőket eregettek a falak mögé, Dany a sötétség leple alatt leküldött kétszáz embert a folyó mentén, hogy gyűjtsák fel a hajókat a kikötőben. Ez azonban csak elfedte valódi célját. Ahogy a lángoló hajótestek magukra vonták a védők figyelmét, néhány félőrült úszó megkereste a csatornanyílást, és kifeszítettek egy rozsdás vasrácsot. Ser Jorah, Ser Barristan, Erős Belwas és húsz bátor, bolond, zsoldosok, Makulátlanok és felszabadítottak vegyesen, beúsztak a barna lébe, és végimentek a téglalagúton. Dany megparancsolta, hogy csak olyanokat válasszanak, akiknek nincsen családjuk... és ha lehet, szaglászuk sem.

Nemcsak bátrak, szerencsések is voltak. Már egy holdfordulta óta nem esett jelentősebb mennyiségű eső, és a csatornában csak combig ért a szenny. A fáklyáik köré olajos rongyokat tekertek, ami szárazon tartotta azokat, így világítani is tudtak. A felszabadítottak közül néhányan féltek a nagy patkányoktól, míg Erős Belwas el nem kapott és ketté nem harapott egyet. Egyikükkel végzett egy nagy, halovány gyík, amely hirtelen bukkant elő a sötét vízből és a lábánál fogva lehúzta, amikor azonban legközelebb észrevették a fodrozódó vizet, Ser Jorah a kardjával lemészárolta a szörnyeteget. Néhányszor rossz irányba fordultak, de amint feljutottak a felszínre, Erős Belwas elvezette őket a legközelebbi küzdőverembe, ahol meglepték az öröket és levertek a rabszolgák láncait. Egy órán belül Meereen harci rabszolgáinak a fele felkelt.

- Segítettetek bevenni a várost - ismételte meg Dany dacosan. - És a múltban is jól szolgáltatok engem. Ser Barristan megmentett a Titán Fattyától és a qarhi Bánatos Embertől. Ser Jorah Vaes Dothrakban megmentett a méregkeverőtől, majd Drogo vérlovagjaitól is, miután napom és csillagom meghalt. - Olyan sokan kívánták a halálát, hogy alig tudta számon tartani mindet. - Ugyanakkor hazudtatok, becsaptatok, elárultatok. - Ser Barristanhoz fordult. - Éveken át védelmezted az apámat, a bátyám oldalán harcoltál a Három Folyón, de cserbenhagyta Viseryst a száműzetésben, és inkább térdet hajtottál a Bitorló előtt. Miért? Az igazat akarom hallani!

- Vannak igazságok, amelyeket nehéz elfogadni. Robert... jó lovag volt... vitéz, bátor harcos... és megkímélte az életemet, ahogy sok más ember életét is... Viserys herceg gyermek volt még, évek kellettek volna, míg alkalmas lesz az uralkodásra, és... bocsáss meg, királynőm, de az igazat akartad hallani... a fivéred, Viserysen már gyermekkorától fogva gyakran látszott, hogy az apja fia, oly módon, ahogy Rhaegar sohasem volt az.

- Az apja fia? - vonta össze a homlokát Dany. - Mit jelentsen ez?

Az öreg lovagnak a szeme sem rebtent.

- Az apádat Úgy emlegetik Westeroson, hogy „az Örült Király”. Ezt nem mondták el neked?

- Viserys elmondta. - *Az Örült Király*. - A Bitorló nevezte így, a Bitorló és a kutyái! - *Az Örült Király*. - Hazugság volt az egész!

- Miért követeled az igazságot - kérdezte Ser Barristan halkán -, ha bezárod előtte a füled? - Habozott, majd így folytatta: - Már mondtam, azért használtam hamis nevet, hogy a Lannisterek ne jöjjenek rá, hogy csatlakoztam hozzád. Ez a fele sem volt az igazságnak, felség. Valójában egy ideig figyelni akartalak, mielőtt neked ajánlom a kardomat. Hogy megbizonyosodjak róla, nem vagy...

- ...az apám lánya? - Ha nem az apja lánya, akkor ki ő valójában?

- ...örült - fejezte be a férfi. - De benned nem látom a romlást.

- Romlást? - fortyant fel Dany.

- Nem vagyok mester, hogy a történelmet idézhessem neked, felség. Az én életem kardokról szólt, nem könyvekről. De minden gyermek tudja, hogy a Targaryenek mindig is túlságosan közel táncoltak az örület határához. Nem az apád volt az első. Jaehaerys király egyszer azt mondta nekem, hogy az örület és a nagyság egyazon érme két oldala. Valahányszor egy új Targaryen születik, az Istenek feldobják ezt az érmét a levegőbe, és a világ visszatartott lélegzettel figyel, melyik oldalára zuhan.

Jaehaerys. Ez az öregember ismerte a nagyapámat. Kénytelen volt eltűnődni egy kissé. Amit Westerosról tudott, annak nagy részét a fivéréől, a többit pedig Ser Jorah-tól hallotta. Ser Barristan valószínűleg már többet felejtett, mint ők ketten valaha is tudtak. Ez az ember elmondhatja neked, honnét jöttem.

- Tehát azt akarod mondani, ser, hogy pénzérme vagyok valami isten kezében?

- Nem - felelte Ser Barristan. - Westeros törvényes örököse vagy. Ha méltónak találsz rá, hogy ismét kardot viseljek, életem utolsó napjáig hűséges lovagod maradok. Ha nem, elégedetten szolgálom tovább Erős Belwast fegyverhordozóként.

- És ha úgy döntök, csak arra vagy méltó, hogy a bolondom légy? - kérdezte Dany megvetően.
- Vagy esetleg a szakácsom?

- Megtisztelnél vele, felség - mondta Selmy csendes méltósággal. - Tudok úgy almát sütni és marhahúst főzni, mint bárki más, és sok kacsát sütöttem már meg tábortűz felett. Remélem, zsirosan szereted őket, égett bőrrel és véres csontokkal.

Dany erre elmosolyodott.

- Örültnek kellene lennem, hogy ilyesmit megegyek. Ben Plumm, gyere, add oda a kardodat Ser Barristannak!

Fehérszakáll azonban nem vette el.

- Joffrey lába elé hajítottam a kardomat, és azóta nem nyúltam egyhez sem. Csak királynőm kezéből fogadok el újra kardot.

- Ahogy óhajtod. - Dany elvette a kardot Barna Bentől, és markolattal előre odanyújtotta a lo-vagnak. Az öregember tiszteletteljesen vette át.

- Most pedig térdelj le - utasította -, és ajánld a szolgálatomra!

A lovac fél térdre ereszkedett, eléje fektette a kardot, és elmondta az esküt. Dany alig figyelt oda. *Ő volt a könnyebbik eset - gondolta. - A másik sokkal nehezebb lesz.* Amikor Ser Barristan befejezte, Jorah Mormonthoz fordult.

- És most te, ser. Az igazat!

A nagydarab férfi nyaka vörös volt, de hogy a haragtól vagy a szegénytől, Dany nem tudta megállapítani.

- Megpróbáltam elmondani az igazat, vagy félszáz alkalommal. Mondtam neked, hogy Arstan több, mint aminek látszik. Óvtalak Xarótól és Pyat Pree-től. Óvtalak...

- Óvtál mindenkitől, kivéve saját magadtól. - A lovac szemtelensége feldühítette. *Alázatosabban kellene viselkednie. Könnyörögnie kellene a bocsánatomért.* - Azt mondtad, ne bízzak senki-ben, csak Jorah Mormontban... és mindvégig a Pók bábja voltál!

- Senki bábja nem vagyok. Elfogadtam az eunuch aranyát, igaz. Megtanultam néhány titkos jelet és írtam néhány levelet, de ennyi volt csupán...

- Csupán? Kémkedtél utánam, és eladtál az ellenségeimnek!

- Egy ideig - ismerte el Jorah kelleetlenül. - Abba hagytam.

- Mikor? Mikor hagytad abba?

- Még küldtem egy jelentést Qarthból, de...

- Qarthból? - Dany remélte, hogy az ügy sokkal korábban véget ért. - Mit írtál Qarthból? Hogy most már az én emberem vagy, és többé nem kérsz az áskálódásaikból? - Ser Jorah nem áll-ta a tekintetét. - Amikor Khal Drogo meghalt, arra kértél, menjek Yi Tibe és a Jade-tengerhez. Ezt te akartad vagy Robert?

- Meg akartalak védelmezni - állította a férfi. - Hogy távol tartsalak tőlük. Tudtam, micsoda kigyók...

- Kigyók? És te mi vagy, ser? - Hirtelen valami kimondhatatlan jutott eszébe. - Elmondtad ne-kik, hogy Drogo gyermekét hordozom...

- Khaleesi...

- Eszedbe ne jusson tagadni, ser! - szólt rá Ser Barristan élesen. - Ott voltam, amikor az eu-nuch elmondta a tanácsnak, és Robert úgy határozott, hogy őfelségének és a gyermekének meg kell halniuk. Te voltál a forrás, ser. Még az is szóba került, hogy kegyelemért cserébe te magad

tennéd meg.

- Hazugság! - Ser Jorah arca elsötétült. - Én soha... Daenerys, én akadályoztam meg, hogy igyál a borból!

- Igen. És honnét tudtad, hogy a bor mérgezett?

- Csak... csak gyanítottam... a karaván levelet hozott Varystól, figyelmeztetett, hogy lehetnek kísérletek. Azt akarta, hogy figyeljelek, igaz, de nem azt, hogy bántódásod essék. - Letérdelt. - Ha én nem mondom el neked, valaki más tette volna meg. Ezt te is jól tudod!

- Tudom, hogy elárultál engem. - Dany megérintette a hasát, ahol a fia, Rhaego elpusztult. - Tudom, hogy egy méregkeverő megpróbálta megölni a fiamat miattad. Én ezt tudom.

- Nem... nem - rázta a fejét a lovag. - Én nem akartam... bocsáss meg! Meg kell bocsátanod nekem!

- *Kell?* - Már késő volt. Azzal kellett volna kezdenie, hogy bocsánatért könyörög. Így nem kegyelmezhetett meg neki, ahogy szerette volna. Addig vonszolta a méregkeverőt a lova mögött, míg nem maradt belőle semmi. Vajon az, aki a nyakára hozta, nem érdemelné ugyanezt? *Ez Jorah, az én vad medvéim, a jobbkezem, aki sohasem hagyott cserben. Nélküle halott lennék, de...*

- Nem bocsáthatok meg neked - mondta. - Nem tehetem.

- Az öregembernek megbocsátottál...

- Ő a nevére hazudott neked. Te viszont eladtad a titkaimat azoknak, akik megölték az apámat, és ellopták a bátyám trónját!

- Megvédtél! Harcoltam érted! Öltem érted!

Megcsókoltál - gondolta a lány -, *elárultál.*

- Lementem a csatornába, mint valami patkány. Érted!

Talán kíméletesebb vég lett volna, ha meg is halsz odalent. Dany nem szólt egy szót sem. Nem volt mit mondani.

- Daenerys - mondta Jorah. - Szerettelek.

Eljött hát. *Három árulást fogsz megismerni. Egyszer vérért, egyszer aranyért és egyszer szerelemért.* - Azt mondják, az Istenek semmit sem tesznek értelmetlenül. Nem haltál meg a csatákban, tehát nyilván valamire használni akarnak. Én azonban nem. Nem akarom, hogy a közelemben légy. Száműzlek, ser. Menj vissza a gazdáidhoz Királyvárba, és szerezd meg a kegyelmedet, ha tudod! Vagy menj Astaporba! A henteskirálynak bizonyára szüksége van lovagokra.

- Ne! - A férfi feléje nyújtotta a kezét. - Daenerys, kérlek, hallgass meg...

A lány félrelökte a kezét.

-Soha még csak eszedbe se jusson, hogy megérintesz vagy kimondod a nevemet! Hajnalig kapsz időt, hogy összeszedd a holmidat és elhagyd ezt a várost. Ha napkelte után még mindig Meereenben találalak, letépetem a fejedet Erős Belwasszal! Megteszem. Hidd el! - Suhogó szoknyával hátat fordított neki. *Nem bírom látni az arcát.* - Tüntessétek el a szemem elől ezt a hazugot! - parancsolta. *Nem szabad sírnom. Nem szabad. Ha sírni kezdek, megbocsátok neked.* Erős Belwas megragadta Jorah karját és kivonszolta. Amikor Dany hátrapillantott, látta, hogy a lovag lassan, botladozva lépked, mintha részeg volna. Addig nem fordult vissza, míg nem hallotta a kinyíló és újra becsukódó ajtó hangját. Akkor visszaroskadt az ébenfa padra. *Element hát. Az apám, az anyám, a fivéreim, Ser Willem Darry, Drogo, aki napom és csillagom volt, a fia, aki bennem halt meg, és most Ser Jorah...*

- A királynőnek jó a szíve - dorombolta Darrio mélybőr pofaszakálla mögül -, de ő veszélyesebb, mint az összes Oznak meg Meró egybegyűrva. - Erős keze az ikerpengéi markolatát alkotó buja, arany nőszemélyeket simogatták. - Ki sem kell mondanod a szót, fényességes. Csak a legcsekélyebb bólintásra van szükség, és a te Daariód elhozza neked a ronda fejét.

- Hagyd! A mérleg kiegyenlítődött. Hadd menjen haza! - Dany elképzelte maga előtt Ser Jorah-t, amint vén, göcsörtös tölgyek, magas fenyők, virágba borult galagonyabokrok, mohlepte, szürke sziklák és meredek hegyoldalokon lezúduló jeges patakocskák között lépdél. Látta, ahogy belép egy hatalmas gerendából épített csarnokba, ahol kutyák alszanak a kandalló mellett, és a füstös levegőben hús és sör sűrű illata lebeg. - Mára végeztünk - mondta a kapitányainak.

Minden erejére szüksége volt, hogy ne rohanjon fel a széles márványlépcsőkön. Irri segített neki kibújni a kihallgatáson viselt ruháiból, és kényelmesebb öltözéket adott rá: bő gyapjúnadrágot, hosszú, nemezből készült tunikát és festett dothraki mellényt.

- Reszketsz, khaleesi - jegyezte meg a lány, amikor letérdelt, hogy befűzze Dany szandálját.

- Fázom - hazudta Dany. - Hozd ide nekem a könyvet, amit tegnap éjjel olvastam! - El akart veszni a szavak között, más időbe és más helyekre vágyott. A vastos, bőrkötésű könyv a Hét Királyságról szóló dalokkal és történetekkel volt teli. Igazság szerint gyermekeknek szóló mesék voltak, túl egyszerűek és túl különösek ahhoz, hogy igazi történelem lehetett volna. Minden hős magas és jóképű volt bennük, az árulókat könnyen fel lehetett ismerni hamis tekintetükről. Ennek ellenére Dany nagyon szerette őket. Az előző este a három hercegnőről olvasott a Vörös Toronyban, akiket a király azért zárt be, mert gyönyörűek voltak.

Amikor a szolgálóleánya odavitte neki a könyvet, Dany könnyedén megtalálta az oldalt, ahol az előző napon abbahagyta az olvasást, de nem ért vele sokat. Azon kapta magát, hogy már hatodszorra olvassa ugyanazt a néhány sort. *Ser Jorah-tól kaptam ezt a könyvet menyegzői ajándékba, amikor hozzámentem Khal Drogohoz. De Daariónak igaza van, nem lett volna szabad száműzőm. Itt kellett volna tartanom, vagy meg kellett volna ölnöm.* Királynőt játszott, néha mégis úgy érezte magát, mint egy ijedt kislány. *Viserys mindig arról beszélt, milyen ostoba vagyok. Vajon tényleg örült volt?* Becsukta a könyvet. Még mindig visszahívhatja Ser Jorah-t, ha akarja. Vagy elküldheti Daariót, hogy végezzen vele.

Dany a teraszra menekült a választás elől. Rhaegal a medence mellett aludt, zöld és bronz ostorként hevert a forró napon. Drogon a piramis tetején trónolt, hol a nagy bronzhárpia állt, mielőtt megparancsolta, hogy döntsék le. Amikor a sárkány meglátta, kitérta a szárnyát és felüvöltött. Viserionnak nyoma sem volt, de amikor a mellvédfalhoz ment és végigfűrkészte a látóhatárt, a távolban, a folyó felett halovány szárnyakat fedezett fel. *Vadászik. Napról napra bátrabbá válnak.* Mégis még mindig aggodalommal töltötte el, ha túl messzire merészkedtek. *Lehet, hogy egy nap valamelyikük nem tér vissza* - gondolta.

- Felség?

Megfordult, Ser Barristan állt előtte.

- Mit akarsz még tőlem, ser? Megkíméltelek, visszafogadtalak a szolgálatomba, most adj nekem egy kis békét!

- Bocsáss meg, felség! Csak... most, hogy tudod, ki vagyok... - Az öregember habozott. - A Királyi Testőrség Lovagja éjjel-nappal a király mellett van. Ezért az eskünk kötelez bennünket, hogy úgy őrizzük a titkait, mint az életét. De apád titkai most már jog szerint téged illetnek, a trónjával együtt, és... úgy gondoltam, talán akad néhány kérdésed hozzám.

Kérdések? Legalább száz kérdése volt, ezer, tízezer. Miért nem jutott hát eszébe egy sem?

- Tényleg örült volt az apám? - tört ki belőle. *Miért kérdezem ezt?* - Viserys azt mondta, ez csak a Bitorló egyik trükkje ...

- Viserys gyermek volt, és a királyné óvta őt, amennyire csak tudta. Most már úgy hiszem, az apádban mindig is lakozott némi örület. Ugyanakkor elbűvölő és nagylelkű is volt, ezért elnézték a botlásait. Az uralkodása nagyon ígéretesen indult... de ahogy az évek múltak, ezek a botlások egyre gyakoribbá váltak, míg...

Dany félbeszakította.

- Hallani akarom én ezt most?

Ser Barristan gondolkodott egy darabig.

- Talán nem. Nem most.

- Nem most - helyeselt a lány. - Egy napon. Egy napon mindent el kell mondanod nekem. A jót és a rosszat is. Biztosan lehet jót is mesélni az apámról, ugye?

- Lehet, felség. Róla és azokról, kik előtte jártak. A nagyapádról, Jaehaerysről, a fivérééről, az apjukról, Aegonról, az anyádról... és Rhaegarról. Róla mindenekelőtt.

- Bár ismertem volna! - sóhajtott Dany vágyakozón.

- Bár ismert volna téged! - mondta az öreg lovag. - Ha majd készen állsz, elmondok neked

mindent.

Dany megcsókolta az arcát, és útjára küldte.

A szolgálóleányai aznap este bárányt hoztak neki borban áztatott mazsolából és répából készült salátával és méztől csöpögő, forró kenyeret. Egy falatot sem bírt enni belőlük. *Vajon Rhaegar elcsüggedt-e valaha ennyire?* - tűnődött. - *Hát Aegon, a hódítása után?*

Később, amikor elérkezett az alvás ideje, Dany a hajó óta először megint az ágyába hívta Irrit. De amikor beleremegett a megkönnyebbülésbe és beletúrt a szolgálóleány sűrű, fekete hajába, azt képzelte, Drogo tartja a karjában... csak az arca valahogy mindig Daarióéba fordult. *Ha kívánom Daariót, csak szólnom kell.* Ott hevert, a lábát összekulcsolta Irriével. *A szeme ma majdnem bíborszínű volt...*

Dany sötét álmokat látott aznap éjjel. Háromszor is felriadt, de csak félig-meddig emlékezett a rémálmaira. A harmadik alkalom után annyira nyugtalan lett, hogy nem bírt visszaaludni. A hold besütött a ferde ablakokon át, és ezüstbe vont a márványpadlót. A teraszra vezető nyitott ajtókon át hűvös szellő fújt. Irri mélyen aludt mellette, résnyire nyitott ajkakkal, egyik sötétbarna mellbimbója kikukucskált a bundák alól. Dany pillanatnyi kísértést érzett, de Drogot akarta, vagy talán Daariót. Nem Irrit. A lány kedves volt és ügyes, de minden csókján ott érezte a kötelességtudat ízét.

Felkelt, és otthagya a holdfényben alvó Irrit. Jhiqui és Missandei a saját ágyukban aludtak. Dany köntösbe bújt, és mezítláb végigment a márványpadlón, ki a teraszra. A levegő hűvös volt, de szerette a füvet a lábujjai közt és szerette a levelek susogását. A kis fürdőmedence vizének felszínén apró fodrok kergetőztek, a hold tükörképe táncolt és reszketett.

Áthajolt egy alacsony, téglá mellvédfal fölött, és lenézett a városra. Meereen is aludt. *Talán szebb napokról álmodnak.* Az éjszaka fekete takaróként borult az utcákra, eltakarta a hullákat, a csatornából előmászó, a tetemenek lakmározó szürke patkányokat és a csípős legyeket. A távolban fáklyák vörösen és sárgán villódzó fénye látszott, ahol az őrei járták kijelölt útjukat, s itt-ott halványan izzó lámpásokat látott imbolyogni valamelyik sikátorban. Az egyik talán Ser Jorah volt, amint lassan a kapu felé vezeti a lovát. *Jó utat, vén medve! Jó utat, áruló!*

Viharban Született Daenerys volt, a Tűzjáró, khaleesi és királynő, Sárkányok Anyja, boszorkánymesterek elpusztítója, láncok leverője, és senki sem volt a világon, akiben bízhatott volna.

- Felség? - Missandei állt mögötte hálóköntösébe burkolózva, a lábán faszandállal. - Felébredtem, és láttam, hogy felkeltél. Jól aludtál? Mit nézel?

- A városomat - felelte Dany. - Egy vörös ajtó házat kerestem, de éjszaka minden ajtó fekete.

- Vörös ajtó? - Missandei zavarba jött. - Miféle ház ez?

- Nem ház. Nem számít. - Dany kézen fogta a fiatalabb lányt. - Soha ne hazudj nekem, Missandei! Soha ne árulj el!

- Soha nem teszem - ígérte Missandei. - Nézd, közeledik a hajnal!

Az égbolt a horizonttól a zenitig kobaltkékre váltott, és a keleten emelkedő alacsony dombok mögött halvány arany- és rózsaszín derengés tűnt elő. Dany Missandei kezét fogta, együtt nézték a felkelő napot. A szürke téglák vörössé, sárgává, kékké, zölddé és narancssárgává váltak. A küzdővermeket vörös homokjuk vérző sebekké változtatta a szeme előtt. Kicsit odébb a Kegye Templomának aranykupolája csillogott, a falak mentén bronzcsillagok gyúltak, ahogy a nap fénye megérintette a tüskéket a Makulátlanok sisakján. A teraszon néhány lusta légy mozgolódott. Dany félreszegte a fejét, hogy jobban hallja a dalukat, ám az ébredező város hangjai rövidesen elnyomták.

Az én városom hangjai.

Reggel nem ment le a kihallgatóterembe, inkább a kertben hívta össze kapitányait és parancsnokait.

- Hódító Aegon tüzet és vért hozott Westerosnak, de aztán békét, jólétet és igazságot adott neki. Én azonban nem hoztam egyebet a Rabszolga-öbölnek, csak halált és pusztítást. Sokkal inkább khal voltam, mint királynő, aki rombol, fosztogat, majd továbbáll.

- Nincs is miért maradni - mondta Barna Ben Plumm.
- Felség, a rabszolgatartók maguk idézték a fejükre végzetüket - tette hozzá Daario Naharis.
- Hoztál szabadságot is - emlékeztette Missandei.
- Hogy szabadon éhezessenek? - kérdezte Dany élesen. - Hogy szabadon meghalhassanak? Sárkány vagyok vagy hárpia? - *Őrült vagyok? Bennem is romlás lakozik?*
- Sárkány - felelte Ser Barristan meggyőződéssel. - Meereen nem Westeros, felség.
- De hogy uralhatnék hét királyságot, ha nem vagyok képes uralni egyetlen várost? - A lovag erre nem tudott mit felelni. Dany hátat fordított nekik, és megint végignézett a városon. -A gyermekeimnek időre van szükségük, hogy meggyógyuljanak és tanuljanak. A sárkányaimnak időre van szükségük, hogy nőjenek és próbálgassák a szárnyaikat. És nekem is ugyannerre van szükségem. Nem engedem, hogy ez a város is oda jusson, ahová Astapor jutott. Nem engedem, hogy Yunkai hárpiaja újra láncra verje azokat, akiket felszabadítottam. - Visszafordult és szembenézett velük. - Nem megyek tovább.
- Akkor mit csinálsz, khaleesi? - kérdezte Rakharo.
- Maradok - felelte. - Uralkodom. Királynő leszek.

JAIME

A király az asztalfőn ült néhány párnával a feneké alatt, és egymás után látta el kézjegyével az elébe tett iratokat.

- Már nincs sok vissza, felség - nyugtatgatta Ser Kevan Lannister. - Ez egy jogfosztási határozat Lord Edmure Tully ellen, amely megfosztja Zúgótól minden hozzá tartozó birtokkal és jövedelemmel együtt, amiért fellázadt törvényes királya ellen. Ez egy hasonló végzés a nagybátyja, Ser Bynden Tully, a Fekete Hal ellen. - Tommen óvatosan a tintába mártotta a tollat, és egymás után mindegyikre odakanyarította a nevét nagy, gyerekes betűivel.

Jaime az asztal végéből figyelte a királyt, miközben a kistanácsban helyet szerezni igyekvő urakra gondolt. *Az enyémet nyugodtan megkaphatják.* Ha ez a hatalom, miért tűnik mégis mérhetetlenül unalmasnak? Nem érezte magát különösebben hatalmasnak, ahogy Tomment figyelte, amint ismét a tintatartóba mártja a tollat. Inkább unottnak.

És megvertnek. Testének minden izma sajgott, a bordái és a vállai zúzódásokkal voltak teli a veréstől, amit Ser Addam Marbrand jóvoltából kapott. A gondolatától is összerándult az arca. Csak reménykedhetett benne, hogy a fickó tartja a száját. Jaime gyermekora óta ismerte Marbrandot; apródként szolgált Kaszter-hegyben, és senkiben sem bízott nála jobban. Ez elég volt hozzá, hogy megkérje, ragadjanak pajszos és tornakardot. Tudni akarta, képes-e harcolni a bal kezével.

Nos, tudom. A tudat még a Ser Addam verésénél is fájdalmasabb volt, pedig az is olyan szörnyű volt, hogy reggel alig bírt felöltözni. Ha komolyan küzdöttek volna, Jaime kéttucatszor is meghal. Oly egyszerűnek tűnt, csak át kellett váltani a másik kezére. Egyáltalán nem volt az. Minden ösztöne cserbenhagyta. Gondolkodnia kellett mindenben, ami régen magától jött. És miatt ő gondolkodott, Marbrand ütései csak úgy záporoztak rá. A bal kezével mintha rendesen meg sem tudta volna ragadni a kardot. Ser Addam háromszor is lefegyverezte, a pengéje pörögve messzire repült.

- Ez földeket, jövedelmet és kastélyt juttat Ser Emmon Freynek és nagyságos feleségének, Lady Gennának. - Ser Kevan újabb papírköteget tolt a király elé. Tommen mártott és írt. - Ez törvényesítési határozat Lord Roose Boltonnak, a Rémvölgy urának fattyú fiúgyermeké számára. Ez kinevezi Lord Boltont Észak Őrzőjévé. - Tommen mártott, írt, mártott, írt. - Ez Ser Rolph Spicerre ruházza Castamere várát, és nagyúri rangra emeli őt. - Tommen odafirkálta a nevét.

Ser Ilyn Payne-hez kellett volna mennem - tűnődött Jaime. A Királyi ítéletvégrehajtó ugyan nem volt a barátja, mint Marbrand, és könnyen lehet, hogy véresre veri... nyelv híján azonban legalább a későbbiekben nem kérkedett volna vele. Így nem volt szükség egyébre, mint egy óvatlan megjegyzésre Ser Addamtól borozgatás közben, és rövidesen az egész világ megtudja, milyen hasznavehetetlenné vált. *A Királyi Testőrség parancsnoka.* Ez kegyetlen tréfa volt... bár közel sem annyira kegyetlen, mint atyja ajándéka.

- Ez királyi bocsánatod Lord Gawen Westerlingnek, nagyságos feleségének és a lányuknak, Jeyne-nek, amelyben visszafogadod őket a király békéjébe - magyarázta Ser Kevan. - Ez királyi bocsánat Jonos Brackennek, Sziklasövény urának. Ez bocsánat Lord Vance-nek. Ez Lord Goodbrooknak. Ez szűztői Lord Mootonnak szól.

Jaime felállt.

- Úgy látom, jól kézből tartod a dolgokat, bátyám. Rád hagyom öfelségét.

- Ahogy óhajtod. - Ser Kevan is felállt. - Jaime, beszélned kellene az apáddal. Ez a vizsály kettőtök közt...

- ...az ő műve. Azzal pedig nem fogja jóvátenni, ha gúnyos ajándékokat küldözget nekem.

Mondd meg ezt neki, ha el tudod vonszolni a Tyrellektől egy időre!

A nagybátyján látszott gyötrelme.

- Az ajándék szívből jött. Úgy gondoltuk, talán arra ösztönöz majd, hogy...

- ...hogyan új kezdetet növezzek? - Jaime Tommenhez fordult. Azon kívül, hogy neki is aranyfürtjei voltak és zöld szeme, az új király nem sok egyébben osztozott néhai fivérével. Hajlamos volt a hízásra, az arca rózsaszín volt és gömbölyű, sőt még olvasni is szeretett. *Még kilencéves sincsen az én fiam. Még nem férfi.* Még hét év kellett hozzá, hogy Tommen a saját jogán uralkodhasson, s a birodalom addig szilárdan nemes nagypapja kezében marad. - Uram! - kérdezte tőle. - Megengeded, hogy távozzak?

- Ahogy kívánod, Ser nagybácsi. - Tommen Ser Kevanhoz fordult. - Most lepecsételhetem őket, nagybácsi? - Az uralkodásból eddig a pecsételést élvezte a legjobban.

Jaime kivonult a tanácssteremből. Az ajtó előtt Ser Meryn Trantet találta, aki feszes vigyázzállásban örködött fehér pikkelypáncéljában és hősín palástjában. *Ha ez megtudja, milyen gyenge vagyok, vagy Feketeüst vagy Blount meghallja...*

- Maradj itt, míg őfelsége el nem készül! - mondta neki. - Aztán kíséred vissza a Maegorba!

Trant biccentett.

- Ahogy parancsolod, uram.

A külső udvar zsúfolt és hangos volt aznap reggel. Jaime az istálló felé vette az útját, ahol katonák nagy csoportja nyergelt éppen.

- Acéllábú! - kiáltotta. - Tehát indultok?

- Amint az úrnőm felkészült - felelte Acéllábú Walton. - Bolton uram vár bennünket. Már itt is van!

Egy lovász pompás, szürke kancát vezetett ki az istálló kapuján. A ló hátán vézna, beesett szemű leány ült súlyos köpönyegbe burkolózva. A köpönyeg is szürke volt, akárcsak a ruha alatta, és fehér selyem szegélyezte. A csat, ami összefogta a mellén, résnyire szűkült opálszemű farkasfejet ábrázolt. A lány hosszú, barna haja vadul lobogott a szélben. *Csinos az arca* - gondolta Jaime -, *de a szeme szomorú és óvatos.*

Amikor a lány meglátta, meghajtotta felé a fejét.

- Ser Jaime - szólalt meg vékony, ideges hangon. - Kedves tőled, hogy kijöttél elbúcsúzni.

Jaime alaposabban szemügyre vette.

- Tehát ismered engem?

A lány az ajkára harapott.

- Talán nem emlékszel rá, uram, akkoriban kisebb voltam... de az a megtiszteltetés ért, hogy találkozhattam veled Deresben, amikor Robert király eljött meglátogatni az apámat, Lord Eddardot. - Lesütötte a szemét, és azt dűnnyögte: - Arya Stark vagyok.

Jaime nem szentelt túl sok figyelmet Arya Starknak, de mintha úgy tűnt volna neki, ez a lány idősebb.

- Hallottam, megházasodsz.

- Lord Bolton fiának, Ramsaynek a felesége leszek. Eddig Havas volt, de őfelsége Boltont csinált belőle. Azt mondják, nagyon bátor. Olyan boldog vagyok!

Akkor miért ilyen rémült a hangod?

- Sok örömet kívánok neked, hölgyem! - Jaime visszafordult Acéllábúhoz. - Megkaptad az ígért pénzt?

- Igen, megosztottunk rajta. Köszönet érte. - Az északi elvagyorodott. - Egy Lannister mindig megfizeti az adósságait.

- Mindig - bólintott Jaime, és még egy gyors pillantást vetett a lányra. Eltűnődött, hasonlít-e rá. Nem mintha számított volna. A valódi Arya Stark minden valószínűség szerint jeltelen sírban nyugszik valahol Bolhavégen. Mivel a fivérei és a szülei mind halottak, senki sem meri majd csalónak nevezni. - Jó utat! - mondta Acéllábúnak. Nage felemelte a békelobogót, az északiak éppoly szedett-vedett oszlopba rendeződtek, mint a rajtuk lévő szörmék, és kiügettek a kastélykapun. A szürke kanca hátán utazó sovány lány kicsinek és elveszettnek látszott köztük.

Néhány ló még mindig megriadt a keményre döngölt talajon sötétlő folttól, hol a föld beitta a Gregor Clegane által oly szerencsétlen módon megölt istállófiú véréét. Amikor Jaime meglátta, megint haragra gerjedt. Megparancsolta a Királyi Testőrségnek, hogy tartsák távol a tömeget, de az a marha Ser Boros hagyta, hogy a küzdelem elterelje a figyelmét. Igaz, részben az az ostoba kölyök is felelős volt, ahogy a halott dorne-i is. De leginkább Clegane. A csapás, amelyik levitte a fiú karját, véletlen volt, a második ütés azonban...

Hát, Gregor mindenestre most megfizet érte. Pycelle nagymester kezelte a fickó sebeit, de a mester szobájából hallatszó üvöltések arra engedtek következtetni, hogy a gyógyulás nem megy valami jól.

- A hús pusztul, és a sebekből genny szivárog - tájékoztatta a tanácsot Pycelle. - Még a férgek sem kérnek az ilyen rothadásból. Olyan erős görcsei vannak, hogy ki kellett peckelnem a száját, nehogy leharapja a nyelvét. Annyi húst vágtam le, amennyit csak mertem, az üszkösödést pedig forró borral és kenyérpenésszel kezeltem, ám hasztalan. A karján kezdenek elfeketedni az erek. A piócák, amiket rátettem, mind elpusztultak. Uraim, tudnom kell, miféle gonosz szert használt Obery n herceg a lándzsáján. Tartsuk őrizetben a többi dorne-it, míg nem tudunk meg többet tőlük!

Lord Tywin erről hallani sem akart.

- Már abból elég bonyodalmunk fog származni Napfölddel, hogy Obery n herceg meghalt. Nem szeretném tovább rontani a helyzetet azzal, hogy foglyul ejtem a kíséretét.

- Akkor viszont attól tartok, Ser Gregor meghal.

- Kétségtelenül. Ezt ugyanis megfogadtam a levélben, amelyet Doran hercegnek küldtem a fivére holttestével. De a Királyi ítéletvégrehajtó kardjának kell végeznie vele, nem egy mérgezett lándzsának. Gyógyítsd meg!

Pycelle nagymester zavartan pislogott.

- Uram...

- Gyógyítsd meg! - ismételte Lord Tywin ingerülten. - Jól tudod, hogy Lord Varys halászsokat küldött a Sárkánykő környéki vizekre. Azt jelentették, hogy a sziget védelmére csak jelképes erő maradt. A lysiek elmentek az öbölből, s velük együtt Lord Stannis erejének nagy része is távozott.

- Ez nagyon jó - jelentette ki Pycelle. - Azt mondom, hadd rohadjon meg Stannis Lysben! Legalább megszabadulunk a fickótól és a nagyravágyásától.

- Teljesen elment az eszed, amikor Tyrion leborotválta a szakálladat? Stannis Baratheonról beszélünk. Ez az ember a legvégsőkig fog küzdeni, és még azután is! Ha elment, az csak azt jelentheti, hogy újra akarja kezdeni a háborút. Az a legvalószínűbb, hogy partra száll Viharvégnél, és megpróbálja fellázítani a viharurakat. Ha így tesz, vége van. Egy bátor ember azonban Dornen vetne kockát. Ha sikerül maga mellé állítania Napföldet, még évekig elnyújthatja ezt a háborút. Ezért nem okozunk több sérelmet a Martelleknek, semmilyen oknál fogva. A dorne-iak szabadon elmehetnek, te pedig meggyógyítod Ser Gregort!

Így hát a Hegy tovább üvöltött éjjel-nappal. Úgy látszott, Lord Tywin Lannister még az Idegent is képes megfélemlíteni.

Ahogy Jaime felfelé kaptatott a Fehér Kard Tornyának lépcsőjén, Ser Boros horkolását hallotta a cellájából. Ser Balon ajtaja is csukva volt; ma éjjel övé a király, valószínűleg egész nap alszik. Blount horkolásától eltekintve a torony néma volt. Jaime örült ennek. *Nekem is pihennem kellene.* Az előző éjjel, a Ser Addammel ellejtett tánc után annyira fájt mindene, hogy képtelen volt elaludni.

Amikor azonban belépett a hálósobájába, ott találta a nővérét.

Az asszony a nyitott ablak mellett állt, a külső falakat és a tengert figyelte. Az öböl szele körülkavarogta, és ahogy a testére feszítette a köntösét, Jaime szíve hevesebben kezdett verni. A köntös fehér volt, mint a faliszőnyegek és ágyának függönyei. A széles ruhaujjakon és lefelé a mellrészén apró smaragdok sora csillogott, az aranyhaját összefogó arany pókhálóba nagyobb smaragdokat dolgoztak. A mélyen kivágott köntös szabadon hagyta a vállait és keblének felső ré-

szét. *Mily gyönyörű.* Semmire sem vágyott jobban, mint hogy a karjaiba zárja az asszonyt.

- Cersei! - halkan becsukta maga mögött az ajtót. - Miért vagy itt?

- Hová mehetnék? - Amikor megfordult, látta, hogy a szemében könny csillog. - Apánk egyértelművé tette, hogy többé nem tart igényt rám a tanácsban. Jaime, nem beszélsz velem?

Jaime levette a palástját, és egy szögre akasztotta.

- Mindennap beszélek Lord Tywinnel.

- Muszáj ilyen makacsnak lenned? Nem akar mást, csak...

- ...csak kirúgni a Királyi Testőrségből, és visszaküldeni Kaszter-hegybe.

- Ez nem olyan szörnyű. Engem is visszaküld Kaszter-hegybe. Azt akarja, hogy jó messze legyek, hogy szabad kezet kapjon Tommen irányításában. Tommen az én fiam, nem az övé!

- Tommen a király.

- Még kisfiú! Egy ijedt kisfiú, aki végignézte, ahogy meggyilkolják a fivérét a saját lakodalmán! És most azt mondják neki, hogy meg kell házasodnia. A lány kétszer olyan idős, mint ő, és kétszeres özvegy!

Jaime óvatosan leült egy székre, megpróbálta figyelmen kívül hagyni saját izmait.

- A Tyrellek ragaszkodnak hozzá. Én semmi rosszat nem látok a dologban. Tommen magányos volt, amióta Myrcella elment Dorne-ba. Örül neki, hogy Margaery és a hölgyei itt vannak. Hadd házasodjanak össze!

- A te fiad...

- Az én *magom*. Soha nem hívott apának. Ahogyan Joffrey sem. Ezerszer figyelmeztettél, ne mutassak túlzott érdeklődést irántuk.

- A biztonságuk miatt! Meg a tiéd miatt. Hogy nézett volna ki, ha a fivérem apását játszik a király gyerekeivel? Még Robert is gyanakodni kezdett volna.

- Nos, ő már legalább túl van ezen. - Robert halála miatt még mindig keserű ízt érzett a szájában. *Nekem kellett volna megölnöm, nem Cerseinek.* - Csak azt sajnálom, hogy nem az én kezemtől halt meg. - *Amikor még kettő volt belőle.* - Ha szokásommá teszem a királyölést, ahogy ő szeretne mondogatni, feleségül vehettek volna az egész világ szeme láttára. Nem azt szégyellem, hogy szeretlek, hanem azokat a dolgokat, amiket eddig tettem, hogy eltitkoljam. Az a fiú Deresben...

- Talán én mondtam, hogy dobd ki az ablakon? Ha te is elmentél volna vadászni, ahogy kértelek, semmi baj nem történik. De nem, neked kellettem, nem várhattál, míg visszatérünk a városba!

- Épp eleget vártam. Utáltam látni, ahogy Robert minden éjjel bezuhan az ágyadba, és mindig attól félttem, vajon most érvényt akar-e szerezni hitvesi jogainak. - Jaime-nek hirtelen még valami eszébe jutott Deressel kapcsolatban. - Zúgóban Catelyn Stark meg volt győződve róla, hogy én valami útonállót küldtem, hogy vágja el a fia torkát. Hogy tört is adtam neki.

- Na igen - mondta az asszony megvetően. - Tyrion is kérdezett engem erről.

- Tényleg akadt ott egy tőr. A sebek Lady Catelyn kezén elég valóságosnak tűntek, megmutatta őket. Talán te...?

- Ó, ne légy bolond! - Cersei becsukta az ablakot. - Igen, reméltem, hogy a fiú meghal. Ahogy te is. Még Robert is azt gondolta, így volna a legjobb. „Megöljük a lovainkat, ha eltörik a lábuk, és a kutyáinkat, ha megvakulnak, de ahhoz gyengék vagyunk, hogy ugyanezt a kegyelmet nyomorék gyermekeinknek is megadjuk” - mondta. Akkor épp ő maga is vak volt az italtól.

Robert? Jaime elég sokáig őrizte a királyt, hogy tudja: Robert Baratheon gyakran mondott olyasmit részegen, amit másnap hevesen tagadott volna.

- Egyedül voltatok, amikor Robert ezt mondta?

- Remélem, nem gondolod, hogy Ned Starknak mondta ezt? Hát persze hogy egyedül voltunk. Mi meg a gyerekek. - Cersei levette a hajhálóját, az ágy lábára akasztotta, és kirázta arany fűrtjét. - Talán Myrcella küldte a gyilkost, nem?

Az asszony gúnyos tréfának szánta ezt, de Jaime rögtön látta, hogy a lényegre tapintott.

- Nem Myrcella. Joffrey.

Cersei összevonta a szemöldökét.

- Joffrey nem szerette Robb Starkot, de a fiatalabb fiú semmit sem jelentett neki. Maga is gyermek volt még.

- Egy gyermek, aki arra vágyott, hogy az a részeges barom, akiről elhitetted velem, hogy az apja, vállon veregesse. - Kellemetlen gondolata támadt. - Tyrion majdnem meghalt e miatt a nyomorult tör miatt. Ha rájött, hogy az egész Joffrey műve volt, talán ezért...

- Nem érdekel, miért! - csattant fel Cersei. - Magával viheti az indokait a pokolba! Ha láttad volna meghalni Joffot... küzdött, Jaime, küzdött minden csepp levegőért, de mintha valami gonosz szellem szorította volna össze a torkát. Olyan iszonyat ült a szemében... Amikor kicsi volt, mindig hozzám szaladt, ha félt vagy megsérült, és én megvédtem. De aznap éjjel nem tehettem semmit. Tyrion a szemem láttára gyilkolta meg, és nem tehettem ellene semmit! - Cersei térdre ereszkedett a széke előtt, és két tenyerébe vette Jaime jó kezét. - Joff halott, Myrcella pedig Dorne-ban van. Nem maradt más nekem, csak Tommen. Nem engedheted, hogy apánk elvegye tőlem! Kérlek, Jaime!

- Lord Tywin nem kérte a beleegyezésemet. Beszélhetek velem, de nem fog meghallgatni...

- Meghallgat, ha hajlandó vagy kilépni a Királyi Testőrségből.

- Nem lépek ki a Királyi Testőrségből.

A nővére a könnyeivel küszködött.

- Jaime, te vagy az én ragyogó lovagom! Nem hagyhatsz magamra, amikor a legnagyobb szükségem van rád! Ellopja a fiamat, elküld engem... és ha nem akadályozod meg, apánk megint házasságra kényszerít!

Jaime-nek nem kellett volna meglepődnie ezen, mégis meglepődött. A szavak erősebb ütest mértek a gyomrára, mint Ser Addam Marbrand bármelyik találata.

- Kit?

- Számít? Valamiféle nagyurat. Valakit, akiről apánk úgy gondolja, a hasznára lehet. Nem érdekel. Nem akarok újabb férjet! Te vagy az egyetlen, akit valaha is akarok az ágyamban!

- Akkor mondd meg neki ezt!

Az asszony elhúzta a kezét.

- Megint örültségeket beszélsz. Azt akarod, hogy elválasszanak bennünket, ahogy anya tette, amikor rajtakapott bennünket játék közben? Tommen elveszítené a trónt, Myrcella a házasságát... a feleséged akarok lenni, mi összetartozunk, de ez nem lehetséges, Jaime. Testvérek vagyunk.

- A Targaryenek...

- Mi nem vagyunk Targaryenek!

- Halkabban! - szólt rá Jaime megvetően. - Még fel találod ébreszteni Felesküdött Testvéreimet. Nem akarjuk, ugye? Az emberek megtudhatják, hogy eljöttél hozzám.

- Jaime! - zokogott a nővére. - Azt hiszed, én nem akarom ezt éppen úgy, mint te? Mindegy, kihez adnak hozzá, téged akarlak magam mellett tudni, téged akarlak az ágyamban, téged akarlak magamban! Semmi sem változott közöttünk. Hadd bizonyítsam be! - Felhajtotta a férfi tunikáját, és matatni kezdett a nadrágja zsinórjaival.

Jaime érezte, hogy a teste felel rá.

- Ne! - mondta. - Ne itt! - Még sohasem csinálták a Fehér Kard Tornyában, főleg nem a parancsnok szobájában. - Cersei, ez nem a megfelelő hely!

- A szentélyben is magadévá tettél. Ez sem más. - Előhúzta a micsodáját, és fölébe hajolt.

Jaime eltolta jobb keze csonkjával.

- Nem. Azt mondtam, nem itt! - Erőt vett magán és felállt.

Egy pillanatra zavart és félelmet látott az asszony fényes, zöld szemében. Aztán harag tűnt fel. Cersei összeszedte magát, felállt, eligazgatta a szoknyáját.

- A kezedet vágják le Harrenhalban vagy a férfiaságod? - Ahogy megrázta a fejét, a haja csupasz, fehér vállára omlott. - Bolond voltam, hogy eljöttem. Ahhoz sem volt bátorságod, hogy bosszút állj Joffreyért, miért vártam hát, hogy megvédj Tomment? Áruld el, ha az Ördögfióka mindhárom gyerekedet megöli, az feldühített volna?

- Tyrion nem fog ártani sem Tommennek, sem Myrcellának. Még mindig nem vagyok biztos benne, hogy ő ölte meg Joffreyt.

A nővére arca eltorzult a haragtól.

- Hogy mondhatod ilyet? A fenyegetései után...

- A fenyegetések nem jelentenek semmit. Esküszik, hogy nem ő tette.

- Ó, valóban, esküszik, hát erről van szó? A törpék nem hazudnak, mi?

- Nekem nem. Ahogyan te sem tennéd.

- Te nagy, aranyozott bolond! Ezerszer hazudott neked, és én is. - Megint összerendezte a haját, és felvette a hajhálót az ágy oszlopáról. - Gondolj, amit akarsz! A kis szörnyeteg egy sötét-zárkában pihen, és Ser Ilyn nemsokára fejét veszi. Nem szeretnéd esetleg eltenni emlékébe? - A párnára pillantott. - Vigyázhatna rád, mialatt abban a hideg, fehér ágyban alszol. Legalábbis amíg ki nem rohadnak a szemei!

- Jobb lesz, ha elmész, Cersei. Kezdek megharagudni.

- Ó, egy haragos nyomorék! Mily rémisztő! - Nevetett. - Kár, hogy Lord Tywin Lannisternek sohasem született fia. Én talán olyan örökös lehettem volna, akit akart, de nem volt farkam. És ha már erről van szó, jobb lenne, ha eltennéd a tiédet, fivérem! Elég szomorúnak és kicsinek látom, ahogy kilóg a nadrágodból.

Miután elment, Jaime megfogadta a tanácsát, fél kézzel, ügyetlenül erőlködve a zsinórokkal. Fantomujjaiba csontig hatolt a fájdalom. *Elveszítettem egy kezet, egy apát, egy fiút, egy nővért, egy szeretőt, és nemsokára elveszíték egy fivért is. És még azt mondják, a Lannister-ház megnyerte ezt a háborút!*

Jaime felöltötte a palástját és lement. A közös helyiségben ott találta Boros Blountot, ahogy egy kupa bort szopogatott.

- Ha végeztél az itallal, mondd meg ser Lorasnak, hogy elhozhatja őt!

Ser Boros túlságosan gyáva volt, csak egy haragos tekintetre futotta tőle.

- Kit hozhat el?

- Csak mondd meg Lorasnak!

- Igen. - Ser Boros kiitta a kupáját. - Igen, parancsnok!

Azért nem kapkodta el a dolgot, vagy pedig a Viráglóvagot volt nehéz megtalálni. Órák teltek el, mire megérkezett a karcsú, jóképű fiú és a nagydarab, csúnya leány. Jaime egyedül ült a kerek szobában, szórakozottan lapozgatta a Fehér Könyvet.

- Parancsnok! - köszöntötte Ser Loras. - Látni kívántad a tarthi hölgyet?

- Így van. - Jaime intett a baljával, hogy lépjenek közelebb. - Gondolom, beszéltél vele?

- Ahogy megparancsoltad, uram.

- És?

A fiú megfeszült.

- Talán... talán mégis úgy történt, ahogy mondja, ser. Hogy Stannis volt az. Nem lehetek biztosos.

- Varys elmondta, hogy Viharvég várnagya is különös halált halt - mondta Jaime.

- Ser Cortnay Penrose - bólintott Brienne szomorúan. - Jó ember volt.

- Makacs ember volt. Egyik nap Sárkánykő királyának útjába áll. Másnap leugrik egy toronyból. - Jaime felállt. - Ser Loras, később még beszélünk erről. Itt hagyhatod Brienne-t velem.

A némbér éppoly ronda és esetlen, mint volt, állapította meg, miután Tyrell magukra hagyta őket. Valaki megint női ruhát adott rá, de ez az öltözék sokkal jobban állt neki, mint az a rettenetes rózsaszín rongy, amibe a kecske kényszerítette.

- Jól áll neked a kék szín, hölgyem - jegyezte meg Jaime. - Megy a szemedhez. - *Tényleg elképesztően szép szeme van.*

Brienne zavartan nézett végig magán.

- Septa Donyse tömte ki a mellényt, hogy ilyen alakja legyen. Azt mondta, te küldted hozzám.

- Ott maradt az ajtó közelében, mintha menekülni készülne. - Te pedig...

- Más vagyok? - Sikertelt egy félmosolyt erőltetnie az arcára. - Több hús a bordáimon és keve-

sebb tetű a hajamban, ennyi az egész. A csonk ugyanaz. Csukd be az ajtót és gyere ide!

A lány úgy tett, ahogy mondta.

- A fehér palást...

- ...új, de biztos vagyok benne, hogy rövidesen bemocskolom.

- Nem... azt akartam mondani, hogy jól áll neked.

Habozva még közelebb lépett.

- Jaime, komolyan gondoltad, amit Ser Lorasnak mondtál? Arról... Renly királyról és az árnyékról?

Jaime vállat vont.

- Magam is megöltem volna Renlyt, ha csatában találkozunk, miért érdekelne, ki vágta el a torkát?

- Azt mondtad, van becsületed...

- Én a rohadt Királyölő vagyok, emlékszel? Ha azt mondom, van becsületed, az olyan, mintha egy szajha méltatná a szüzességedet. - Hátradőlt, és felnézett rá. - Acéllábú északnak tart, hogy elvigye Roose Boltonnak Arya Starkot.

- Nekiadtad őt? - kiáltott fel a lány elkeseredetten. - Esküvel fogadtad Lady Catelynnek...

- A torkomnak szegezett karddal, de hagyjuk. Lady Catelyn halott. Még akkor sem adhatnám vissza neki a lányait, ha nálam lennének. És a lány, akit az apám elküldött az Acéllábúval, nem Arya Stark volt.

- Nem Arya Stark?

- Jól hallottad. Nemes atyám talált valami vékony északi lányt, aki többé-kevésbé egyidős velem és hasonlóan fest. Fehérbe és szürkébe öltöztette, adott neki egy ezüsfarkast, amivel összetűzheti a köpönyegét, és elküldte, hogy feleségül menjen Bolton Fattyához. - Felemelte a csonkját, és a lányra szegezte. - El akartam mondani ezt, mielőtt lóra pattansz, elvágatsz, hogy megmentsd, és értelmetlenül megöleted magad. Egyáltalán nem bánsz rosszul a karddal, de ahhoz nem vagy elég jó, hogy egymagad szembeszállj kétszáz férfival.

Brienne megrázta a fejét.

- Ha Lord Bolton megtudja, hogy az apád hamis drágakövel fizetett neki...

- Ó, hisz tudja. A Lannisterek hazudnak, emlékszel? Nem számít, mert a lány éppen olyan jól megfelel a célnak. Ki mondaná meg, hogy ő nem Arya Stark? Mindenki, aki közel állt hozzá, halott, kivéve a nővérét, aki viszont eltűnt.

- Ha mindez igaz, miért mondd el nekem? Elárulod az apád titkait.

A Segítő titkait - gondolta. - *Nekem már nincsen apám.*

- Megfizetem az adósságaimat, ahogy jó kisoroszlánokhoz illik. Tényleg megígértem a lányait Lady Catelynnek... és az egyikük még életben van. A fivérem talán tudja, hol, de ha így is van, nem mondja meg. Cersei meg van győződve róla, hogy Sansa segített neki meggyilkolni Joffreyt.

A néember szája dacosan összehúzódott.

- Nem hiszem el, hogy az a szelíd lány méregkeverő lenne. Lady Catelyn azt mondta róla, hogy szerető szíve van. A fivéred tette. Ser Loras azt mondta, tárgyalás volt.

- Tulajdonképpen két tárgyalás is volt. A szavak és a kardok is cserbenhagyták. Véres egy színjáték volt. Láttad az ablakból?

- A cellám a tengerre néz. De hallottam a kiáltozást.

- Oberyn, Dorne hercege halott, Ser Gregor Clegane haldoklik, Tyriont pedig elítélték Istenek és emberek előtt. Sötétzárkában tartják, míg ki nem végzik.

Brienne a szemébe nézett.

- Nem hiszed, hogy ő volt.

Jaime gúnyosan elmosolyodott.

- Látod, néember? Túl jól ismerjük egymást. Attól fogva, hogy Tyrion megtette az első lépéseket, mindig hozzám hasonlatossá akart válni, de a királyölésben nem követne. Sansa Stark ölte meg Joffreyt. A fivérem hallgat, hogy védje őt. Néha rájön a lovagiassági roham. A legutóbbi az orrába került. Ezúttal a fejét veszíti el miatta.

- Nem - rázta a fejét Brienne. - Nem az úrnőm lánya tette. Nem lehetett ő!

- Megint a jól ismert makacs némbor.

Brienne elvörösödött.

- A nevem...

- Tarthi Brienne - sóhajtotta Jaime. - Van egy ajándékom a számodra. - Benyúlt a parancsnok széke alá, és elővette vörös bársonyba csomagolt ajándékát.

Brienne úgy közelített, mintha félne, hogy a csomag meg találja harapni. Kinyújtotta nagy, szeplős kezét, és félrehajtotta a ruhát. A rubinok megcsillantak a fényben. Óvatosan felemelte a kincset, ujjai a bőrmarkolatra fonódtak, és lassan kihúzta a pengét a hüvelyből. A hullámok vörösen és feketén ragyogtak, a visszaverődő fény vörösen cikázott az éleken.

- Ez valyriai acél? Még sohasem láttam ilyen színeket.

- Én sem. Volt idő, amikor a jobb kezemet is odaadtam volna, hogy ilyen kardot viselhessek. Most, úgy tűnik, megtörtént, így a fegyver csak kárba veszne nálam. A tiéd! - Mielőtt a lánynak ideje lett volna visszautasítani, így folytatta: - Egy ilyen nagyszerű kardnak nevet kell adni. Örülnék, ha Hűségnek neveznéd. Még valami. A kardnak ára van.

Brienne arca elsötétült.

- Megmondtam, hogy soha nem szolgállok...

- ...ilyen alávaló teremtményeket, mint mi. Igen, emlékszem rá. Hallgass végig, Brienne! Mindketten fogadalmat tettünk Sansa Starkkal kapcsolatban. Cersei meg akarja találni és meg akarja öletni a lányt, bárhová menekült is...

Brienne egyszerű arca eltorzult a haragtól.

- Ha azt hiszed, egy kardért kezdet emelnék az úrnőm lányára, akkor...

- Csak hallgass végig! - förmedt rá Jaime. A némbor feltételezése dühítette. - Azt akarom, hogy te találd meg először Sansa Starkot, és vidd biztonságos helyre. Különben hogy teljesítjük a drágalátos Lady Catelynednek tett ostoba fogadalmainkat?

A némbor pislogott.

- Azt... azt hittem...

- Tudom, mit hittél. - Jaime-nek hirtelen elege lett belőle. *Úgy béget, mint valami hülye birka.* - Amikor Ned Stark meghalt, a pallosát odaadták a Királyi ítéletvégrehajtnak - mondta. -De az apám úgy vélte, egy ilyen pompás pengét kár volna egy közönséges hóhérra pazarolni. Adott egy új kardot Ser Ilynnek, Jeget pedig beolvasztatta és újrakovácsoltatta. A fém két új fegyverhez is elég volt. Az egyik ott van a kezében. Tehát Ned Stark kardjával fogod védeni Ned Stark lányát, ha ez jelent neked bármi különbséget.

- Ser, én... bocsánatkéréssel tar...

Jaime félbeszakította.

- Fogd azt a nyomorult kardot és eredj, mielőtt meggondolom magam! Van egy pej kanca az istállóban. Éppen olyan igénytelen a külseje, mint a tiéd, csak ő valamivel kezelhetőbb. Vedd üldözőbe Acéllábút, keresd meg Sansát, vagy lovagolj haza a Zafir-szigetetre, nekem mindegy! Nem akarlak látni többé.

- Jaime...

- Királyölő! - emlékeztette. - Jobb lesz, ha a karddal a viaszt is kipiszkálod a füledből, némbor. Végeztünk.

A lány makacsul kitartott.

- Joffrey a te...

- A királyom volt. Maradjunk ennyiben!

- Azt mondd, Sansa ölte meg. Miért véded őt mégis?

Mert Joff nem jelentett nekem többet, mint egy adag magot Cersei puncijában. És mert megérdemelte, hogy meghaljon.

- Királyokat koronáztam és taszítottam le a trónról. Sansa Stark az utolsó esély a becsületem megmentésére. - Halványan elmosolyodott. - Azonkívül a királyölőknek össze kell tartaniuk. El-mész valaha is?

A lány nagy keze szorosan Hűségre fonódott.

- Elmegyek. Megtalálom a lányt, és megvédem. Az édesanyjáért. És érted.

Mereven meghajolt, sarkon fordult és elment.

Jaime az asztalnál ült egymagában, miközben az árnyékok lassan végigkúsztak a szobán. Amikor szürkülni kezdett, gyertyát gyújtott, és kinyitotta a Fehér Könyvet a saját oldalánál. Egy fiókban talált tintát és tollat. A Ser Barristan bejegyezte utolsó sor alá ügyetlen ákombákomokkal, amelyek talán becsületére váltak volna egy hatéves kisfiúnak, aki most tanulja első betűit egy mestertől, ezt írta:

Vereséget szenvedett a Suttogó erdőben az Ifjú Farkastól, Robb Starktól az Öt Király Háborújában. Zúgóban tartották fogva, egy ígéretért cserébe engedték szabadon, amit nem teljesített. A Bátor Bajtársak ismét elfogták, és a kapitányuk, Vargo Hoat parancsára megcsonkították, vagyis kardforgató keze Kövér Zollo pengéjének esett áldozatul. Királyvárba Brienne, Tarth Szüze juttatta vissza épségben.

Amikor végzett, a lap háromnegyed része még mindig kitöltésre várt a vörös pajzson ordító aranyoroszlán és az alul látható üres, fehér pajzs között. A történetét Ser Gerold kezdte el lejegyezni, Ser Barristan Selmy folytatta, de a többi rész megírása magára Jaime Lannisterre várt. Mostantól kezdve azt ír oda, amit akar...

Amit csak akar...

JON

Kelet felől vad szél fúj, dühébe még a súlyos ketrec is beleremegett, valahányszor egy-egy roham a fogai közé kapta. A szél visítva csikorgott a Falon, végigsöpört a jégen, a rácsokhoz csapkodta Jon köpönyegét. Az égbolt palaszürke volt, a nap nem több, mint halványan derengő világos folt a felhők mögött. A csatatér túlsó oldalán ezernyi tábornút lángjait látta, de a fényük aprónak és erőtlennek tűnt a hideggel és a félhomállyal szemben.

Komor nap. Havas Jon a rácsokra fonta kesztyűs kezét, erősen megkapaszkodott, mikor a szél újabb rohamot intézett a ketrec ellen. Ha egyenesen lenézett a lábai alá, a talaj beleveszett a sötétségbe, mintha egy feneketlen verembe eresztették volna alá. *Nos, végső soron a halál is feneketlen verem - elmékedett -, és mire véget ér a nap, a nevem is örökre árnyékba vész.*

Az emberek úgy tartják, a fattyak bujaságból és hazugságokból születnek, természetüknél fogva aljasak és árulók. Jon valaha rá akart cáfolni erre, meg akarta mutatni az apjának, hogy ő is tud olyan jó és igaz fia lenni, mint Robb. Nem sikerült. Robb hős lett és király, míg ha Jonra egyáltalán emlékezni fognak, akkor is köpönyegforgatóként, esküszegőként és gyilkosként marad fenn a neve. Örült, hogy Lord Eddard már nem él és nem látja a szégyenét.

Ott kellett volna maradnom abban a barlangban Ygritte-tel. Ha van élet eme lét után, remélte, el tudja ezt mondani neki. *Összefogja karmolni az arcomat, ahogy a sas tette, és gyávának nevez majd, de én azért megmondom neki.* Megmozgatta kardforgató kezének ujjait, ahogy Aemon mester tanította. A mozdulat a szokásává vált, és tudta, hajlékonyabb ujjakra lesz szüksége, ha meg akarja gyilkolni Mance Raydert.

Ma reggel, négy jégben töltött nap után kihúzták, és bezárták egy másfeles cellába, mely túl alacsony volt ahhoz, hogy kiegyenesedjen benne, és túl szűk, hogy kinyújtóztassa a tagjait. Az intézők már régen felfedezték, hogy az élelem és a hús tovább bírja a Fal tövéből kifaragott raktárakban... a foglyok azonban nem.

- Itt fogsz megdögleni, Havas uraság - mondta Ser Alliser, mielőtt becsukta rá a vastag faajtót, és Jon hitt neki. De ma reggel megint eljöttek, innét is kihúzták, és úgy, ahogy volt, görcsösen, reszketve, a Király Tornyába kísérték, hogy még egyszer a tokás Janos Slynt elé álljon.

- A vén mester azt mondja, nem akaszthatlak fel - közölte Slynt. - Írt Cotter Pyke-nak, és még annyi pimaszság is volt benne, hogy megmutassa nekem a levelet. Azt mondja, nem vagy köpönyegforgató.

- Aemon túl sokáig élt, uram - nyugtatta Ser Alliser. - Az elméje is éppúgy elsötétült, mint a szeme világa.

- Igen - bólintott Slynt. - Egy vak ember lánccal a nyakában, mégis mit hisz, kicsoda ő?

Aemon Targaryen - gondolta Jon - *egy király fia és egy király fivére, aki maga is király lehetett volna.* De nem mondott semmit.

Slynt folytatta.

- Nem baj, nem mondhatja senki, hogy Janos Slynt igazságtalanul akasztott fel valakit. Nem ám! Úgy döntöttem, kapsz egy utolsó lehetőséget, hogy bebizonyítsd, tényleg olyan hűséges vagy, mint amilyennek mondod magad, Havas uraság - felállt. - Mance Rayder tárgyalni akar velünk. Tudja, hogy semmi esélye sincs most, hogy itt van Janos Slynt, ezért beszélni akar ez a Falon Túli Király. De a fickó gyáva féreg, és nem mer személyesen idejönni. Biztosan tudja, hogy felakasztanám. A lábánál fogva lelógatnám a Fal tetejéről egy kétszáz láb hosszú kötellel! De nem jön. Azt kéri, küldjünk követet hozzá.

- Téged küldünk, Havas uraság - mosolygott Ser Alliser.

- Engem? - Jon hangja fakó volt. - Miért engem?

- Te ezekkel a vadakkal lovagoltál - mondta Thorne. - Mance Rayder ismer téged. Benned talán jobban megbízik.

Ez akkora tévedés volt, hogy Jon legszívesebben felcacagott volna.

- Épp ellenkezőleg. Mance az elejétől fogva gyanakodott rám. Ha felbukkanok a táborában fekete köpönyegben és az Éjjeli Őrség nevében kezdek el szónokolni, tudni fogja, hogy elárultam.

- Követet kért, tehát küldünk egyet - közölte Slynt. - Ha túl gyáva vagy ahhoz, hogy szembenézz a köpönyegforgató királlyal, visszamehetsz a jégcelládba. Azt hiszem, ezúttal a bundák nélkül. Igen.

- Semmi szükség erre, uram - mondta Ser Alliser. - Havas uraság megteszi, amit kérünk tőle. Meg akarja mutatni nekünk, hogy nem köpönyegforgató. Be akarja bizonyítani, hogy az Éjjeli Őrség hűséges tagja.

Jon rájött, hogy kettőjük közül Thorne jóval eszesebb; az egész ötlet az ő ravaszságától bűzlött. Csapdába került.

- Megyek - mondta kurtán.

- Uram! - figyelmeztette Janos Slynt. - Szólíts...

- Megyek, uram! De hibát követsz el, uram. Rossz embert küldesz, uram. Elég, ha Mance meglát, máris feldühödik. Az uramnak több esélye lenne megegyezésre jutni a feltételekben, ha...

- Feltételek? - vihogott Ser Alliser.

- Janos Slynt nem egyezkedik törvénytelen vademberekkel, Havas uraság. Nem bizony.

- Nem azért küldünk, hogy beszélj Mance Rayderrel - mondta Ser Alliser. - Azért küldünk, hogy megöld!

A szél átsüvített a rácsok között, és Havas Jon megborzongott. Lüktetett a lába és a feje is. Egy kismacskával sem lett volna képes végezni, mégis itt volt. A csapdának fogai voltak. Mivel Aemon mester kitartott Jon ártatlansága mellett, Janos Slynt nem merte a jégre bízni a halálát. Így sokkal jobb volt. „A becsületünk nem jelent többet az életünknel, míg a Birodalom biztonságban van” - mondta Félkezű Qhorin odafent a Jégagyarakban. Erről nem szabad megfeledkeznie. Akár megöli Mance-et, akár csak megpróbálja és kudarcot vall, a szabad nép végez vele. Még az árulás is lehetetlen volt, ha így kívánta volna; Mance szemében hazug és áruló volt.

Amikor a ketrec hirtelen rándulással megállt, Jon lemászott a talajra, és megrázta Hosszúkarom hüvelyét, hogy meglazítsa benne a fattyúpengét. A kapu néhány lépésnyire balra volt tőle, még mindig eltorlaszolták a teknősbéka roncsai és egy mamut alatta rothadó teteme. A törött hordók, keményre fagyott szurok és égett fücsomók között más halottak is heverték a Fal árnyékában. Jon nem kívánt sokáig időzni itt. Ahogy megindult a vadak tábora felé, kikerülte egy kő által szétzúzott fejú óriás holttestét. Egy holló agyvelődarabkákat szedegetett ki az óriás koponyájából, és felpillantott rá.

- Havas! - rikoltott rá. - Havas, havas! - Aztán kitérte a szárnyait és elrepült.

Alig vágott neki az útnak, a szemközti táborból magányos lovas jelent meg; feléje tartott. Eltűnődött, vajon Mance jön-e elé, hogy a senki földjén tárgyaljon. Ez talán némileg megkönnyíti a dolgot, bár könnyű semmiképpen sem lesz. Ahogy azonban csökkent közöttük a távolság, Jon látta, hogy a lovas alacsony, széles termetű, vastag karján aranykarikák csillognak, fehér szakállá pedig hatalmas mellkasát veri.

- Har! - dűnnyögte Tormund, amikor találkoztak. - Havas Jon, a varjú! Attól féltem, utoljára láttunk téged.

- Nem tudtam, hogy bármitől is félsz, Tormund.

A vadember elvigyorodott.

- Jól mondod, kölyök. Látom, a köpönyeged fekete. Mance-nek nem fog tetszeni. Ha megint azért jöttél, hogy átállj, jobb, ha rögtön visszamászol a Faladra.

- Azért küldtek, hogy tárgyaljak a Falon Túli Királlyal.

- Tárgyalj? - nevetett Tormund. - Ez aztán a szó! Har! Mance beszélni akar, az igaz, bár azt nem mondanám, hogy éppen veled.

- Engem küldtek.
- Azt látom. Na gyere! Akarsz lóra ülni?
- Tudok jární.
- Keményen küzdöttetek ellenünk. - Tormund visszafordította a lovát a vadak tábora felé. - Te meg a testvéreid. Elismerem. Kétszáz halott meg egy tucat óriás. Maga Mag ment be a kaputokon, és soha többé nem jött ki.
- Egy Donal Noye nevű bátor férfi kardjától halt meg.
- Igen? Aztán ez a Donal Noye valami nagyúr volt, he? Valamilyik fényes lovagotok az acél alsóruhájában?
- Kovács volt. A fél karja hiányzott.
- Egy félkarú kovács végzett Nagy Maggal? Har! Azt a harcot érdemes lett volna látni. Mance dalt fog faragni róla, meglásd! - Tormund leakasztott a nyergéről egy bőrtömlőt, és kihúzta a dugóját. - Ez majd felmelegít bennünket egy kissé. Donal Noye-ra és Nagy Magra! - Húzott egyet, majd odanyújtotta Jonnak.
- Donal Noye-ra és Nagy Magra! - A tömlőben sör volt, de olyan erős, hogy Jonnak könny szökött a szemébe, a mellkasában pedig tüzes kígyók tekergöztek. A meleg nagyon jólesett a jégcella és a ketrechben tett hideg utazás után.
Tormund visszavette a tömlőt, még egyet húzott belőle, majd megtörölte a száját.
- Thenn Magnarja megfogadta, hogy szélesre tárt kapuval vár minket, és nem lesz más dolgunk, mint énekszóval besétálni. Le akarta dönteni az egész Falat.
- Egy részét ledöntötte - mondta Jon. - A fejére.
- Har! - kiáltotta Tormund. - Hát, soha nem vettem hasznát Styrnek. Ha egy embernek nincs szakálla, haja meg füle, nem bírsz belekapaszkodni, amikor harcolsz vele. - Lassú lépésre fogta a lovát, hogy Jon biceghessen mellette. - Mi történt a lábaddal?
- Nyílvessző. Azt hiszem, Ygritte-é.
- Az ám a neked való asszony! Az egyik nap csókol, a következőn meg teletűzdel nyílvesszőkkel.
- Halott.
- Tényleg? - Tormund szomorúan megrázta a fejét. - Kár. Ha tíz évvel fiatalabb lettem volna, magam raboltam volna el. Micsoda haja volt! Hát, a legforróbb tűz ég ki a leghamarabb. - Felemelte a sörös tömlőt. - Ygritte-re, akit megcsókolt a tűz! - Hosszan ivott.
- Ygritte-re, akit megcsókolt a tűz! - ismételte Jon, amikor Tormund visszaadta neki a tömlőt. Ő még hosszabban ivott.
- Te voltál, aki megölte?
- Egy testvérem. - Jon nem tudta, ki volt az, és remélte, soha nem is tudja meg.
- Ti rohadt varjak! - Tormund hangja mogorva volt, de meglepően szelíd.
- Az a Hosszúlándzsás elrabolta a lányomat. Mundát, a kis tavaszi almát. Egyenesen kivitte a sátramból, pedig a négy fivére is ott volt. Toregg átaludta, az a nagy marha, Torwynd meg... hát, Torwynd, a Teszetosza, ez mindent elmond róla, nem igaz? A fiatalok azért nekimentek.
- És Munda? - kérdezte Jon.
- A saját vérem! - felelte Tormund büszkén. - Összetörte az állkapcsát, leharapta fél fülét, és úgy hallom, annyi karmolás van a hátán, hogy nem tud köpönyeget viselni. De azért szereti. És miért is ne? Tudod, nem lándzsával harcol. Soha nem is tette. Mit gondolsz hát, hogy kapta azt a nevet? Har!

Jon ezt nem állhatta meg nevetés nélkül. Még itt sem, még most sem. Ygritte kedvelte Hosszúlándzsás Ryket. Remélte, hogy örömét leli Tormund Mundájában. Valaki csak lel valami örömet valahol.

„Nem tudsz te semmit, Havas Jon” - mondta volna Ygritte. *Azt tudom, hogy rövidesen meghalok* - gondolta. - *Legalább ennyit tudok. „Mindenki meghal”* - szinte hallotta a lány hangját. „Férfiak is, asszonyok is, és minden állat, ami repül vagy úszik vagy fut. Nem a mikor számít, Havas Jon, hanem a hogyan.” *Könnyen beszélsz* - válaszolta gondolatban. - *Bátran, csatában haltál meg,*

az ellenség várának ostroma közben. Én köpönyegforgatóként és gyilkosként végzem. És gyors halál sem vár rám, hacsak nem Mance kardja által.

Nemsokára beértek a sátrak közé. A szokásos vad tábor tárult a szeme elé: tábortüzek és vízelőgödrök kusza összevisszasága, szabadon kószáló gyermekek és kecskék, a fák közt bégető birkák, száradni kifeszített lóbőrök. Semmi tervszerűség, semmi rend, semmi védelem. Viszont mindenfelé férfiak, asszonyok és állatok.

Sokan ügyet sem vetettek rá, de mindenkire, aki a dolgára igyekezett, tíz másik jutott, aki megállt és megbámulta. A tűz mellett guggoló gyerekek, a kutyás szekerekben ücsörgő vénasszonyok, a festett arcú barlanglakók, a fosztogatók, akik karmokat, kígyókat és levágott fejeket festettek a pajzsukra, mind feléje fordultak és szemügyre vették. Jon lándzsaasszonyokat is látott, hosszú hajuk lobogott a fák között sóhajtozó, fenyőillatú szélben.

Itt nem voltak igazi dombok, de Mance Rayder fehér bundasátrát egy magas, sziklás részen állították fel közvetlenül az erdő szélén. A Falon Túli Király odakint várakozott, rongyos vörösfekete köpönyegét lengette a szél. Jon látta, hogy vele van Kutyafejű Harma, aki ezek szerint visszatért a Fal menti áltámadások után. Ott volt Hatbőrű Varamyr is az árnyékmacskája és két szikár, szürke farkas kíséretében.

Amikor meglátták, kit küldött az őrség, Harma elfordította a fejét és köpött egyet, Varamyr egyik farkasa pedig kimeresztette a fogait és morogni kezdett.

- Te vagy nagyon bátor, vagy nagyon ostoba vagy, Havas Jon - szólalt meg Mance Rayder -, hogy fekete köpönyegben jössz vissza közénk.

- Mi mást viselne az Éjjeli Őrség tagja?

- Öld meg! - sürgette Harma. - Küldd vissza a hulláját a ketrecükben, és mondd meg nekik, hogy küldjenek mást! A fejét megtartom a lobogómnak. Egy köpönyegforgató a kutyáknál is rosszabb.

- Figyelmeztettelek, hogy hazudik. - Varamyr hangja szelíd volt, az árnyékmacskája azonban éhesen meredt Jonra keskeny, szürke szemével. - Sohasem tetszett a szaga.

- Húzd be a karmaidat, állatember! - Óriásvész Tormund leugrott a nyeregből. - A kölyök azért jött, hogy meghallgasson minket. Ha ráteszed a mancsod, lehet, hogy megszerzem magamnak azt az árnyékbőr köpönyeget, amit annyira akarok.

- Varjúbarát Tormund - jegyezte meg gúnyosan Harma. - Csak egy nagy zsáknyi szél vagy, vénember!

A bőrváltó szürke arcú, görnyedt vállú, kopasz, egérszerű ember volt farkaskölyök-szemekkel.

- Ha egy lovat egyszer nyereg alá törnek, mindenki meg tudja ülni - mondta lány hangon. - Ha egy állat egyszer emberrel egyesül, bármelyik bőrváltó belebújhat és vágthat vele. Orell egyre sorvadt a tollai közt, ezért elvettem tőle a sast. De az egyesülés két irányba működik, varg! Most Orell is itt él bennem, és azt suttogja, mennyire gyűlöl téged. És a Fal fölé repülhetek, hogy a sas szemével lássak.

- Így hát tudunk mindent - vette át a szót Mance. - Tudjuk, milyen kevesen voltatok, amikor megállítottátok a teknősbékát. Tudjuk, hányan jöttek a Keleti Őrségből. Tudjuk, hogy megcsapantak a készleteitek. Szurok, olaj, nyílvevesszők, lándzsák. Még a lépcsőtök is odalett, a ketrec meg csak keveset tud felvinni. Tudjuk. És most te is tudod, hogy tudjuk. - Félrehajtotta a sátra bejáratát. - Gyere be! A többiek itt várjanak!

- Mi, még én is? - kérdezte Tormund.

- Főleg te. Mint mindig!

Odabent kellemes meleg volt. A szellőzőlyuk alatt apró tűz égett, a bundahalmok mellett, ahol a sápadt, verejtékező Dalia feküdt, parázstartó izzott. A nővére a kezét fogta. Jon emlékezett rá. Val.

- Sajnáltam Jarlt, amikor leesett - mondta neki.

Val ráemelte halványszürke szemét.

- Mindig túl gyorsan mászott. - Most is olyan szép volt, ahogy a fiú emlékezett rá. Karcsú termetű, telt keblű, még ülve is kecses. Magas, éles arccsontjai voltak, és vastag, mézszínű, dere-

káig érő varkocsa.

- Dalia ideje közeleg - magyarázta Mance. - Ő és Val maradnak. Ők tudják, mit akarok mondani.

Jonnak arcizma sem rezdült, hideg maradt, mint a jég. *Elég mocskos dolog megölni valakit a saját sátrában, fegyverszünet alatt, és ráadásul a felesége szeme láttára kell tennem, aki éppen a gyermeküket hozza világra?* Összeszorította kardforgató keze ujjait. Mance nem viselt páncélt, de a saját kardja a bal csípőjén lógott a hüvelyében. Azoníül más fegyverek is voltak a sátorban: török, kések, egy íj és egy tegezre való nyílvessző, egy bronzhegyű lándzsa a mellett a nagy fekete...

...kürt mellett.

Jon felszisszent.

Egy harci kürt, egy rohadt nagy harci kürt.

- Igen - bólított Mance. - A Tél Kürtje, amelyet Joramun fűjt meg egykor, hogy felébressze az óriásokat a földből.

A kürt hatalmas volt, legalább nyolc láb az íve mentén, a szájánál olyan széles, hogy könyékig beledughatta volna a karját. Ha ez a szarv egy bölényé volt, az lehetett a valaha élt legnagyobb példány. Először azt hitte, a pántok bronzból készültek, de ahogy közelebb lépett, látta, hogy aranyból vannak. Régi arany, inkább barna, mint sárga, televésve bűvös jelekkel.

- Ygritte azt mondta, nem találtátok meg a kürtöt.

- Azt hitted, csak a varjak tudnak hazudni? Kedveltelek, ahhoz képest, hogy fattyú vagy... de soha nem bíztam benned. Az én bizalmamat ki kell érdemelni.

Jon szembenézett vele.

- Ha mindvégig nálad volt Joramun Kürtje, miért nem használtad? Miért vesződtél azzal, hogy teknősbékákat építesz, miért küldted a thenneket, hogy végezzenek velünk az ágyunkban? Ha ez a kürt képes mindarra, amit a dalok mesélnek, miért nem fűjod meg egyszerűen?

Dalia felelt neki, a gyermekkel viselős Dalia a parázstartó melletti nagy halom bundán fekve.

- Mi, a szabadnép tudunk olyan dolgokat, amiket ti, térdeplők már elfeledtetek. Néha nem a legrövidebb út a legbiztonságosabb, Havas Jon. A Szarvas Úr egyszer azt mondta, a varázslat olyan kard, amelynek nincsen markolata. Nem lehet biztonságosan megmarkolni.

Mance végigfuttatta a kezét a hatalmas kürt ívében.

- Senki sem megy el vadászni egyetlen nyílvesszővel a tegezében - mondta. - Reméltem, hogy Styr és Jarl meglepik a testvéreidet, és kinyitják nekünk a kaput. Elcsaltam a helyőrségeket áltámadásokkal, rajtaütésekkel és kisebb ostromokkal. Bowen Marsh bekapta a csalit, ahogy előre tudtam, de a te nyomorékjaid és árvaid makacsabbnak bizonyultak, mint vártam. Ne hidd azonban, hogy megállítottál bennünket! Az igazság az, hogy ti túl kevesen vagytok, mi pedig túl sokan. Folytathatnám a támadást itt, s mellette elküldhetnék tízezer embert, hogy tutajokon keljenek át a Fóka-öblön, és hátulról foglalják el a Keleti Őrséget. Megrohamozhatnám az Árnyéktornyot is, senki élő ember nem ismeri nálam jobban az odavezető utakat. Küldhetnék embereket és matutokat, hogy ássák ki az elhagyott várak kapuit, akár az összest egyszerre.

- Akkor miért nem teszed? - Jon addigra elő tudta volna húzni Hosszúkarmot, de kíváncsi volt, mit akar elmondani neki a vadember.

- Vér - felelte Mance Rayder. - Végül győznék, igen, de a vérünket ontanátok, és a népem már eleget vértett.

- A veszteségeitek nem voltak olyan súlyosak.

- Nem az általatok okozott veszteségekre gondolok. - Mance Jon arcát fürkészte. - Láttad az Elsők Őklét. Tudod, mi történt ott. Tudod, mivel állunk szemben.

- A Mások...

- Egyre erősebbek, ahogy a napok rövidülnek és az éjszakák hülnek. Először megölnek, aztán ellened küldik a halottaidat. Az óriások nem bírtak velük, sem a thennek, sem a jégfolyók klánjai, sem a Szarulábúak.

- És te sem?

- Én sem. - A beismerésben harag és mély, szavakkal ki nem mondható keserűség bujkált. - Vörösszakállú Raymun, Bael, a Bárd, Gendel és Gorne, a Szarvas Úr, mind hódítani jöttek délre, én azonban behúzott farkokkal menekülök a Falatok biztonsága mögé. - Megint megérintette a kürtöt. - Ha megszólaltatom a Tél Kürtjét, a Fal leomlik. Legalábbis a dalok szerint. Vannak a népeim közt olyanok, akik nem is akarnak egyebet...

- De ha a Fal leomlik - szólalt meg ismét Dalia -, mi állítja meg a Másokat?

Mance gyöngéd szeretettel mosolygott rá.

- Bölcs asszonyt találtam magamnak. Igazi királynét. - Visszafordult Jonhoz. - Menj vissza, és mondd meg nekik, hogy nyissák ki a kaput, és engedjenek át bennünket! Ha így tesznek, nekik adom a kürtöt, és a Fal az idők végezetéig állni fog.

Nyissuk ki a kaput, és engedjük át őket. Kimondani könnyű, de vajon mi következik utána? Óriások táboroznak majd Deres romjai között? Kannibálok a Farkaserdőben, száguldó szekerek a Hantföldeken, a szabad nép Fehér Öböl hajóácsainak és ezüstműveseinek a lányait és a Köves Part halaskofáit lopkodja majd?

- Igazi király vagy? - kérdezte Jon hirtelen.

- Sohasem volt korona a fejemen, és a seggemet se tettem soha semmilyen nyomorult trónra, ha erre gondolsz - válaszolta Mance. - Olyan alacsony sorból származom, ahonnet ember csak származhat, és egy septon sem kent olajat a fejemre. Nincsenek kastélyaim, és a királyném sem selymet és zafírt visel, hanem bundát és borostyánt. Saját magam bajnoka, saját magam bolondja és saját magam dalnoka vagyok. Az ember nem azért lesz Falon Túli Király, mert az apja az volt. A szabad nép nem követ nevetet, és nem érdeklí, melyik fivér született előbb. Ők harcosokat követnek. Amikor otthagytam az Árnyéktornyot, öten hangoskodtak, hogy ők királynak valók. Tormund volt az egyik, a Magnar egy másik. A másik hármat megöltem, amikor világgossá vált, hogy inkább harcolnak, mintsem követnek.

- Megölheted az ellenségeidet - vetette oda Jon -, de tudsz-e uralkodni a barátaid felett? Ha átengedjük a népedet, elég erős leszel-e, hogy megtartsd velük a király békéjét, és betartsd a törvényeket?

- Kinek a törvényeit? Deres és Királyvár törvényeit? - Mance nevetett. - Ha törvényekre lesz szükségünk, majd csinálunk magunknak. Megtarthatjátok a király igazságszolgáltatását és a király adóit is magatoknak! A kürtöt kínálom nektek, nem a szabadságunkat. Nem fogunk térdet hajtani előttetek.

- És ha visszautasítjuk az ajánlatot? - Jonnak semmi kétsége sem volt felőle, hogy ez fog történni. A Vén Medve talán legalább meghallgatta volna, bár visszarettent volna a gondolattól, hogy a Hét Királyságra zúdítson harminc- vagy negyvenezer vadembert. Alliser Thorne és Janos Slynt azonban kapásból elvetnék a javaslatot.

- Ha visszautasítjátok - felelte Mance Rayder -, Óriásvész Tormund a mostantól számított harmadik nap hajnalán megfújja a kürtöt.

Visszaviheti az üzenetet a Fekete Várba, és beszélhet nekik a kütről, de ha Mance-et életben hagyja, Lord Janos és Ser Alliser árulása bizonyítékának tekintené ezt. Ezernyi gondolat kergette egymást Jon fejében. *Ha el tudnám pusztítani a kürtöt, összetörném itt és most...* mielőtt azonban átgondolhatta volna, egy másik kürt mély bugása ütötte meg a fülét. A sátor fala lehalkította a hangot, de Mance is meghallotta. Összevont homlokkal a bejárathoz sietett. Jon követte.

A harci kürt odakint hangosabban szólt, szava megmozdította a vadak táborát. Három Szarulábú loholt el mellettük hosszú lándzsákkal a kezükben. Lovak nyerítettek és horkantottak, óriások ordítottak a Régi Nyelven, és még a mamutok is nyugtalankodni kezdtek.

- A felderítők kürtje - mondta Tormund Mance-nek.

- Valami közeledik. - Varamyr keresztbe vetett lábbal ült a félig fagyott földön, a farkasai idegesen köröztek körülötte. Hirtelen árnyék suhant át fölötte, Jon felpillantott, és meglátta a sas késszürke szárnyait. - Közeledik, kelet felől.

De amikor a halottak járnak, falak, karók és kardok semmit sem jelentenek - jutott az eszébe. - *A halottakkal nem harcolhatsz, Havas Jon. Ezt még feleolyan jól sem tudja senki, mint én.*

Harma gondterheltnak látszott.

- Kelet? A halottak mögöttünk vannak.

- Kelet - ismételte meg a bőrváltó. - Valami közeledik.

- A Mások? - kérdezte Jon.

Mance megrázta a fejét.

- A Mások sohasem jönnek, amíg fent van a nap. - A csatamezőn lándzsákat és kihegyezett csontokat lóbáló harcosokkal megtömött szekerek vágattak keresztül. A király felnyögött. -Azok meg hová a fészkes fenébe mennek? Quenn, hozd vissz azokat a barmokat a helyükre! Valaki hozza ide a lovamat! A kancát, ne a csődört! A páncélom is kell! - Mance gyanakvóan a Fal felé pillantott. Odafent a jeges mellvéden csak a szalmabábuk álltak, nyílveszőkkel teli, de semmi sem mozdult. - Harma, ülj lóra a csapatoddal! Tormund, keresd meg a fiaidat, és alkossatok nekem hármás lándzsasort!

- Igenis! - felelte Tormund, azzal elsietett.

A kis, egyszerű bőrváltó behunyta a szemét, és így szólt:

- Látom őket. A patakok mentén és a vadcsapásokon jönnek...

- Kik?

- Emberek. Emberek lóháton. Emberek acélban, emberek feketében.

- Varjak. - A szó káromkodásként hangzott Mance szájából. Jonra támadt. - Talán azt hitték régi testvéreim, hogy letolt gatyával lephetnek meg, ha akkor jönnek, amikor tárgyalunk?

- Ha terveztek is támadást, nekem nem szóltak róla. - Jon nem hitte, hogy így történt. Lord Janosnak nem volt elég embere, hogy megtámadja a vadak táborát. Azonkívül a Fal rossz oldalán volt, a kaput pedig törmelékkel tömték be. *Neki másfajta aljasságon járt az esze, ez nem lehet az ő műve.*

- Ha megint hazudsz nekem, nem mész el innét élve! - figyelmeztette Mance. Az őrei odavittek neki a lovát és a páncélját. A táborban Jon összevissza rohangáló embereket látott. Voltak, akik alakzatba rendeződtek, mintha a Fal ellen akarnának támadni, mások elillantak az erdőben, asszonyok kutyahúzott szekereket hajtottak kelet felé, a mamutok nyugatnak igyekeztek. Jon hátranyúlt a válla fölött, és előhúzta Hosszúkarmot. Ebben a pillanatban felderítők bukkantak ki az erdőből, alig háromszáz lépésnyire tőlük. Fekete sodronyínget, fekete sisakot és fekete köpönyeget viseltek. Mance, félig-meddig felvértezve, előhúzta a kardját. - Semmit sem tudtál erről, mi? - kérdezte Jontól hidegen.

A felderítők lassan, mint a méz egy hideg reggelen, a vadak táborára vonultak a rekettye-bokrok és fák közt, át gyökereken és köveken. A vadak fogadásukra rohantak, csatakiáltásokat harsogtak, bunkókat, bronzkardokat és kovakő baltákat suhogtattak, hanyatt-homlok rontottak ősi ellenségeikre. *Egy kiáltás, egy csapás, aztán a szép, bátor halál.* Jon gyakran hallotta, hogy a testvérei így emlegették a vadak harcmódorát.

- Higgy, amit akarsz - mondta Jon a Falon Túli Királynak -, de én semmilyen támadásról nem tudtam.

Mielőtt Mance felelhetett volna, Harma dübörgött el mellettük harminc portyázó élén. Előtte lobogott zászlaja, egy lándzsára tűzött döglött kutya, amely a ló minden lépésénél vért fröcskölt szerteszét. Mance figyelte, ahogy a felderítők közé rontanak.

- Lehet, hogy igazat mondasz - szólalt meg. - Ezek inkább a Keleti Őrség embereinek látszanak. Lovas tengerészek. Cotter Pyke-nak mindig is több mersze volt, mint esze. Hosszúhantnál elkapta a Csontok Urát, talán azt hitte, velem is megteheti ugyanezt. Ha így van, rosszul hitte. Nincs elég embere, nincs...

- Mance! - hallatszott a kiáltás. Egy őrszem volt az, tajtékos lovon rontott ki a fák közül. - Mance, még többen jönnek, körülvettek bennünket, emberek vasban, vasban, egy egész sereg vasember!

Mance szitkozódva nyeregbe pattant.

- Varamyr, maradj itt, és ügyelj rá, hogy Daliának ne essék baja! - A Falon Túli Király Jonra szegezte a kardját. - És néhány állatod szemét tartsd ezen a varjún is! Ha futni próbál, tépd szét a

torkát!

- Szívesen. - A bőrváltó egy fejjel alacsonyabb volt Jonnál, azonkívül görnyedt és puha, de az az árnyékmacska egyetlen legyintéssel képes lett volna kibelezni. - Észak felől is jönnek -mondta Varamyr Mance-nek. - Jobb lesz, ha mész!

Mance a fejébe húzta hollószárnyas sisakját. Addigra az emberei is lóra ültek.

- Nyílhegy! - vakkantotta Mance. - Hozzám, éket alkotni! - Amikor azonban a kanca oldalába vágta a sarkát és a tisztáson át a felderítőkre vetette magát, a nyomában vágató emberek csapata semmiféle alakzatra nem hasonlított.

Jonnak eszébe jutott a Tél Kürtje. Tett egy lépést a sátor felé, de az árnyékmacska suhogó farkokkal elállta az útját. Az állat orrlukái kitágultak, görbe tépőfogai közül nyál csordult. *Erzi a félelmemet.* Most jobban hiányzott neki Szellem, mint korábban bármikor. A két farkas morogva állt mögötte.

- Lobogók - mormolta Varamyr. - Aranylobogókat látok, ó... - Hangosan trombitálva egy mamut cammogott el mellettük, fél tucat ijásszal a hátára erősített fatoronyban. - A király... ne...

A bőrváltó ekkor hátravetette a fejét és felüvöltött.

A hangja ijesztő volt, fülrepesztő, iszonyú kín bujkált benne. Varamyr elesett, vonaglani kezdett, a macska is üvöltött... és magasan, nagyon magasan a keleti égbolton, a felhők fala előtt Jon látta, hogy a sas fellángol. Egy pillanatig fényesebben ragyogott, mint egy csillag, vörösen, aranylón, narancssárgán izzott, a szárnyai vadul csapkodták a levegőt, mintha el akart volna repülni a fájdalom elől. Magasabbra, egyre magasabbra és magasabbra emelkedett.

A kiáltásra holtápadtan Val is előrohant a sátorból.

- Mi az, mi történt? - Varamyr farkasai egymással küzdöttek, az árnyékmacska elrohant a fák közé, az ember azonban még mindig a földön fetrengett. - Mi van vele? - kérdezte Val rémülten. - Hol van Mance?

- Ott - mutatta Jon. - Harcba indult. - A király villogó karddal egy csoport felderítőnek vezette szétszakadozott ékét.

- Elment? Nem lehet, most nem! Elkezdődött!

- A csata? - Jon látta, hogy a támadók szétszóródnak Harma véres kutyafeje előtt. A fosztogatók ordítottak, vagdalkoztak, és visszakergették a feketébe öltözött embereket a fák közé, az erdőből azonban egyre többen és többen rontottak elő, egy egész lovas oszlop. *Nehézpáncélos lovagok* - látta döbbenetben Jon. Harmának újra kellett rendeznie a csapatát, és meg kellett fordulnia, hogy fogadhassa őket, az embereinek fele azonban túlságosan messzire nyomult előre.

- A szülés! - kiabálta Val.

Mindenfelől trombiták hangos, érces szava hallatszott. *A vadaknak nincsenek trombitáik, csak harci kürtjeik.* Ezt ők is tudták, nemcsak Jon; a hangra a szabad nép fejvesztve rohángálni kezdett, voltak, akik a harc felé, mások az ellenkező irányba. Az egyik mamut belegázolt egy birkanyáj közepébe, amelyet három ember nyugat felé igyekezett terelni. A dobok dübörögtek, a vadak rohantak, hogy négyszögeket és vonalakat alkossanak, de túl későn, túl szervezetlenül és túl lassan. Az ellenség minden irányból támadott: az erdőből, kelet felől, északkeletről, északról. Három hatalmas oszlop nehézlovasság, a lovagok sötéten csillogó páncélban és fényes gyapjú felsőkabátban. Nem a Keleti Őrség emberei, azok csak a felderítők vékony vonalát alkották. Egy hadsereg. *A király?* Jon éppen olyan zavarodott volt, mint a vadak. *Talán Robb tért vissza? Vagy a Vastrónuson ücsörgő kölyök mozdult meg végre?*

- Jobb lesz, ha visszamész a sátorba! - fordult Valhoz.

A harcmező túloldalán az egyik oszlop elsöpörte Kutyafejű Harmát. Egy másik Tormund lánzsásait kapta oldalba, miközben ő és a fiai kétségbeesetten próbálták megfordítani őket. Az óriások azonban felmásztak a mamutjaikra, és a páncélos lovagoknak ez nem nagyon tetszett. Látta, hogy nyerítenek és menekülnek a csatamének a nehézkesen mozgó szörnyetegek láttán. De a vadak oldalán is elharapózott a félelem. Asszonyok és gyermekek százai rohantak a csata elől, néhányan közülük egyenesen a lovak patái alá. Látta, ahogy egy öregasszony kutyás kordéja három harci szekér útjába téved, s azok hangos csattanással egymásba rohannak.

- Istenek - suttogta Val -, Istenek, miért csinálják ezt?
- Menj vissza a sátorba, és maradj Dalia mellett! Idekint nem biztonságos! - Odabent sem volt sokkal biztonságosabb, de a lánynak ezt nem kellett tudnia.
- Meg kell keresnem a bábát! - mondta Val.
- Te vagy a bába. Itt maradok, míg Mance vissza nem jön! - Az előbb szem elől tévesztette Mance-et, de most újra megtalálta. Épp egy csomó lovas között próbált utat vágni magának. A mamutok szétzúzták a középső oszlopot, a másik kettő azonban lassan bezárult, mint egy olló. A tábor keleti végében íjászok égő nyilakkal lőtték a sátrakat. Látta, ahogy egy mamut kiemel egy lovagot a nyeregből, és ormánya egyetlen legyintésével vagy negyvenlábnyira hajtja. Vadak özönlöttek el előttük, a harc elől menekülő asszonyok és gyerekek, de voltak közöttük, akiket férfiak vonszoltak magukkal. Néhányuk sötét pillantást vetett Jonra, de a kezében ott volt Hosszúkarom, így senki sem háborgatta. Még Varamyr is elmenekült, négykézláb mászott el valamerre.

A fák közül egyre többen és többen bukkantak elő. Már nemcsak lovagok jöttek, hanem szabadlovasok, lovas íjászok, bőrmellényes és sisakos gyalogosok, több tucatnyian, több százan. A fejük fölött lobogók röpködtek. A szél túl erősen csapkodta őket, így Jon nem tudta kivenni a címereket, de megpillantott egy tengeri csikót, egy madár csapatot és egy virágfüzért. És sárgát, rengeteg sárga színt, sárga lobogókat valamiféle vörös jelvénnel, kinek a zászlói lehettek ezek?

Keletre, északra és északkeletre vadak csoportjait látta; igyekeztek megvetni a lábukat és felvenni a harcot, de a támadók eltiporták őket. Számszerűleg a szabadnép még mindig felülmúlta az ellenséget, a támadóknak azonban acélpáncéljuk és nehézlovasságuk is volt. Jon látta Mance-et a küzdelem sűrűjében, amint felágaskodik a nyeregben. Könnyű volt felismerni vörös-fekete köpönyegéről és hollószárnyas sisakjáról. A magasba emelte a kardját, és az emberei köréje se-reglettek, de akkor egy lovas ék lándzsákkal, kardokkal és hosszú nyelvű bárdokkal közéjük vágódott. Mance kancája a hátsó lábaira ágaskodott, a levegőt kapálta, majd egy lándzsa átütötte a szügyét. A következő pillanatban az acéláradat áthömpölygött fölötte.

Vége - gondolta Jon -, *meztörtek*. A vadak futottak, elhajigálták a fegyvereiket, Szarulábúak, barlanglakók, bronzpáncélos thennek egyaránt. Mance eltűnt, valaki Harma fejét lengette egy rúd végén, Tormund lándzsás sorai felbomlottak. Csak az óriások tartottak ki a mamutjaik hátán, szőrös szigetekként a vörös acéltengerben. A lángok sátorról sátorra terjedtek, és már néhány fenyőfa is égett. A füstön át páncélos lovasok újabb éke jelent meg pikkelyes lovakon. A fejük fölött az eddig látott leghatalmasabb zászlók lengtek, ágytakarónyi nagyságú királyi lobogók. Az egyik sárga volt, hosszú, hegyes nyelvvel, és lángoló szívet ábrázolt, egy másikon pedig, mint egy szélben hullámozó, aranyozott vitorlán, fekete szarvas lépkedett.

Robert - villant Jon agyába egy örült pillanatra, és eszébe jutott szegény Owen, amikor azonban a trombiták megint felharsantak, és a lovagok rohamra indultak, más nevet kiáltottak:

- Stannis! Stannis! STANNIS!

Jon elfordult, és bement a sátorba.

ARYA

A fogadó előtt felállított akasztófán egy asszony csontjai himbálóztak és zörögtek a szélben.

Ismerem ezt a fogadót. Igaz, amikor a nővérel, Sansával itt aludtak Septa Mordane éber felügyelete alatt, nem állt akasztófa az ajtó előtt.

- Ne menjünk be! - határozott hírtelen Arya. - Lehet, hogy kísértetek vannak odabent.

- Tudod, mióta nem jutottam egy kupa borhoz? - Sandor leugrott a nyeregből. - Különben is, meg kell tudnunk, ki tartja a Rubint-gázlót. Maradj itt a lovakkal, ha akarsz, szarok rá.

- És mi van, ha ismernek téged? - Sandor már nem vesződött azzal, hogy elrejtse az arcát. Mintha többé nem érdekelt volna, ki ismeri fel és ki nem. - Lehet, hogy foglyul akarnak majd ejteni.

- Hadd próbálkozzanak. - A férfi meglazította a kardját a hüvelyében, és belökte az ajtót.

Arya tudta, ennél jobb alkalma sohasem adódik a szökésre. Elvágtathatna Gyáván, és magával vihetné Idegent is. Az ajkába harapott. Aztán bevezette a lovakat az istállóba, és bement a Véreb után.

Ismerik. A csend egyértelműen elárulta. De nem ez volt a legrosszabb. Arya is ismerte őket. Nem a csenevész fogadóst, nem az asszonyokat és nem is a kandalló mellett meghúzódó béreseket. A többieket. A katonákat. A katonákat ismerte.

- A bátyádat keresed, Sandor? - Polliver keze eddig az ölében ülő lány inge alatt matatott, de most előhúzta.

- Egy kupa bort keresek. Fogadós, egy kancsó vöröset! - Clegane egy marék rezet dobott a padlóra.

- Nem akarok bajt, ser - mondta a fogadós.

- Akkor ne szólíts sernek! - A Véreb szája megvonaglott. - Süket vagy, bolond? Bort rendelem! - Ahogy a fickó elszaladt, Clegane utána kiáltott. - Két kupát! A lány is szomjas!

Csak hárman vannak - gondolta Arya. Polliver futó pillantást vetett rá, a mellette ülő fiú rá sem nézett, a harmadik azonban hosszan és meredten bámulta. Közepes magasságú és testalkatú férfi volt, az arca olyannyira jellegtelen, hogy nehéz lett volna megállapítani a korát. *A Csiklandozó. A Csiklandozó és Polliver is itt van.* Kora és öltözéke alapján a fiú fegyverhordozó lehetett. Az orra egyik oldalán nagy, fehér pattanás éktelenkedett, a homlokán néhány vörös.

- Ez az az elveszett kutyakölyök, akiről Gregor beszélt? - kérdezte a Csiklandozót. - Amelyik odapisált a szőnyegre, aztán elfutott?

A Csiklandozó figyelmeztetően a fiú karjára tette a kezét, és röviden, de határozottan megrázta a fejét. Arya világosan megértette a jelzést.

A fegyverhordozó azonban nem értette, vagy csak nem akarta érteni.

- Ser azt mondta, a kutyakölyök fivére a lábai közé húzta a farkát, amikor a csata kezdett forróvá válni Királyvárban. Azt mondta, nyüszítve rohant el. - Ostoba, gúnyos vigyort küldött a Véreb felé.

Clegane végigmérte a fiút, de nem szólt egy szót sem. Polliver lelökte a lányt az öléből és felállt.

- A kölyök részeg - mondta. A katona majdnem olyan magas volt, mint a Véreb, bár nem olyan súlyos izomzatú. Az arcát és az állát sűrű, fekete, gondosan nyírt, ásó alakú szakáll keretezte, a feje viszont nagyjából csupasz volt. - Nem bírja a bort, ennyi az egész.

- Akkor nem kellene innia.

- A kutyakölyök nem ijesz... - kezdte a fiú, a Csiklandozó azonban közönyösen a hüvelykés mutatójába közé kapta a fülét, és csavart rajta egyet. A mondat fájdalmas visításba fulladt.

A fogadós óntálcán két kőkupával és egy kancsóval sietett vissza. Sandor a kancsót emelte a szájához. Arya az izmok játékát figyelte a nyakán, ahogy nyelt. Amikor lecsapta a kancsót az asztalra, a bor fele hiányzott.

- Most önthetsz. Jobb lesz, ha felszedeted azokat a rezeket is, mert azon kívül nem nagyon látsz ma pénzt.

- Akkor fizetünk, ha megittuk - mondta Polliver.

- Ha megittátok, megcsiklandoztatok a fogadóst, hogy megtudjátok, hol tartja az aranyát. Ahogy mindig is csináljátok.

A fogadósna hirtelen eszébe jutott valami, amit a konyhában felejtett. A helyiek is elindultak kifelé, a lányok pedig már el is tűntek. A helyiségben nem hallatszott más, csak a kandallóban égő tűz ropogása. Arya tudta, hogy nekik is menniük kellene.

- Ha a sert keresed, későn érkeztél - mondta Polliver. - Harrenhalban volt, de már nincs ott. A királyné érte küldött. - Arya észrevette, hogy három pengét visel a derékszíján: bal csípőjén hosszú kard lógott, a jobbján pedig tör és egy karcsúbb fegyver, törnek túl hosszú, kardnak viszont túl rövid. - Tudod, Joffrey király halott - tette hozzá. - Megmérgezték a saját menyegzői lakomáján.

Arya beljebb araszolt a helyiségben. *Joffrey halott*. Szinte látta maga előtt a fiút szőke fürtjeivel, aljas kis vigyorával és kövér, puha ajkaival. *Joffrey halott!* Ez boldoggá kellett volna hogy tegye, mégis csak ürességet érzett belül. Joffrey halott volt, de Robb is, mit számított hát?

- Ennyit bátor testvéreimről a Királyi Testőrségben! - A Véreb megvetően felhorkantott. - Ki ölte meg?

- Úgy hiszik, az Ördögfióka. Ő meg a kis felesége.

- Miféle felesége?

- El is felejtettem, hogy egy szikla alatt rejtőztél. Az északi lány. Deres leánya. Azt mondják, valami varázslattal ölte meg a királyt, azután meg farkassá változott nagy bőrszárnyakkal, mint egy denevér, és kirepült az egyik toronyablakon. De a törpét otthagya, és Cersei most a fejét akarja venni.

Ez butaság - gondolta Arya. - *Sansa csak dalokat ismer, varázslatokat nem, és sohasem menne feleségül az Ördögfiókához.*

A Véreb leült az ajtóhoz legközelebb álló padra. A szája megvonaglott, de csak az égett oldalon.

- Futótűzbe kéne mártania és megsütnie. Vagy addig csiklandozni, míg a hold feketévé nem válik. - Felemelte a kupát, és egy hajtásra kiitta.

Ő is közéjük tartozik - gondolta Arya, amikor ezt látta. Olyan erősen harapott az ajkába, hogy vér ízét érezte a szájában. *Pont olyan, mint ők. Meg kellene ölnöm, amikor alszik.*

- Tehát Gregor elfoglalta Harrenhalt? - kérdezte Sandor.

- Nem kellett hozzá sok - felelte Polliver. - A zsoldosok elmenekültek, amint megtudták, hogy jövünk, majdnem mind. Az egyik szakács kinyitott nekünk egy hátsó kaput, hogy megfizessen Hoatnak, amiért levágta a lábát. - Kuncogott. - Őt megtartottuk, hogy főzzön ránk, meg egy-két leányzót, hogy melegítsék az ágyunkat, a többieket meg kardélre hánytuk.

- Az összes többit? - tört ki Aryából.

- Hát, a ser megtartotta Hoatot, hogy mülassa vele az időt.

- A Fekete Hal még mindig Zúgóban van? - kérdezte Sandor.

- Már nem sokáig - válaszolta Polliver. - Ostromolják. A vén Frey felakasztja Edmure Tullyt, ha nem adja át a várat. Egyedül Hollófa körül van igazi harc. Blackwoodok meg Brackenek. A Brackenek már a mieink.

A Véreb töltött egy kupa bort Aryának, majd még egyet magának, és megitta. Közben a kandalló tűzébe bámult.

- A kismadár elrepült, mi? Hát, rohadtul jól tette. Szart az Ördögfióka fejére, és elrepült.

- Meg fogják találni - mondta Polliver. - Akkor is, ha Kaszter-hegy aranyának a fele kell hozzá.

- Csinos lány, úgy hallom - jegyezte meg a Csiklandozó. - Édes, mint a méz. - Csettintett a szájával, és elmosolyodott.

- És udvarias - bólogatott a Véreb. - Igazi kis hölgy. Nem olyan, mint a nyomorult húga.

- Őt is megtalálták - tette hozzá Polliver. - A hűgát. Úgy hallom, Bolton Fattyának szánják.

Arya a bort szürcsölte, hogy eltakarja a száját. Nem értette, miről beszél Polliver. *Sansának nincsen másik húga.* Sandor Clegane hangosan felröhögött.

- Mi olyan rohadtul vicces? - kérdezte Polliver.

A Véreb szeme egy pillanatra sem siklott Aryára.

- Ha azt akartam volna, hogy te is tudd, elmondom. Vannak hajók Sóaknán?

- Sóaknán? Honét tudjam? Úgy hallottam, a kereskedők visszajöttek Szúztóba. Randyll Tarly bevette a várat, Mootont meg bezárta egy toronyba. Sóaknáról szart se hallottam.

A Csiklandozó előrehajolt.

- Hát képes lennél úgy tengerre szállni, hogy nem búcsúzol el a bátyádtól? - Aryának végigfuttatott a hideg a hátán a kérdés hallatán. - A ser jobban örülne, ha visszajönnél velünk Harrenhalba, Sandor. Biztos vagyok benne. Vagy Királyvárba...

- Baszd meg Királyvárat! Baszd meg őt! És baszd meg magad is!

A Csiklandozó vállat vont, felegyenesedett, és egyik kezével a feje mögé nyúlt, hogy megvakarja a tarkóját. Aztán mintha minden egyszerre történt volna. Sandor talpra ugrott, Polliver kardot rántott, a Csiklandozó keze pedig kicsapott, mint egy korbács, és valami ezüstös villanással átrepült a helyiségen. Ha a Véreb nem pattan fel, a kés valószínűleg kettévágja az ádámcsutkáját, így azonban csak a bordáit súrolta, és rezegve állt meg a falban, az ajtó mellett. Clegane ekkor felnevetett, olyan hidegen és üresen, mintha a hang egy mély kút fenekéről érkezett volna.

- Reméltem, hogy csináltok valami ostobaságot! - Kirántotta a kardját a hüvelyéből, éppen időben, hogy félreüsse Polliver első csapását.

Arya hátrált egy lépést, és kezdetét vette a hosszú, acélos dal. A Csiklandozó leugrott a padról. Egyik kezében rövid kardot, a másikban tört szorongatott. Még a nyurga fegyverhordozó is talpon volt és a kardja markolata után tapogatózott. Arya felkapta az asztalról a boros kupáját, és az arcába vágta. Most jobban célzott, mint az Ikreknél. A kupa pontosan a nagy fehér pattanást találta el, és a fiú keményen leült a hátsójára.

Polliver kéréseketlen, módszeres harcos volt, egyre hátrébb szorította Sandort. Súlyos kardja kíméletlen pontossággal csapott le. A Véreb ütései hanyagabbak voltak, a hárításait elsiette, a lábait lassan és ügyetlenül mozogtak. *Részeg* - döbrent rá Arya rémulten. - *Túl sokat ivott, túl gyorsan, üres gyomorral.* A Csiklandozó eközben a falhoz lapulva igyekezett mögé osonni. A lány megragadta a másik kupát is és hozzávágta, de a férfi gyorsabbnak bizonyult a fegyverhordozónál, időben félrekapta a fejét. Hideg tekintetében fenyegetés villant, amikor Aryára pillantott. Szinte hallotta, amint megkérdezi: *akad rejtett arany a faluban?* Az ostoba fegyverhordozó az egyik asztal sarkába kapaszkodva igyekezett feltérdelni. Arya érezte a kezdődő vakrémület ízét a torkában. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. A félelem mélyebbre hatol...*

Sandor felnyögött fájalmában. Arcának égett fele a halántékától az arccsontjáig vérben úszott, füle csonkjá nem volt már sehol. Ettől mintha feldühödött volna. Vad támadással visszaszorította Pollivert, kemény ütésekkel osztogatva a vén, csorba karddal, amit a hegyek közt szerzett. A szakállas fickó hátrált, de a csapások hozzá sem értek. Akkor a Csiklandozó egy kígyó gyorsaságával átugrott egy padon, és rövid kardja élével a Véreb tarkója felé suhintott.

Megölik. Aryának nem volt több kupája, de volt valami sokkal jobb, amit eldobhatott. Előhúzta a haldokló ijáosztól szerzett tört, és megpróbálta úgy elhajítani a Csiklandozó felé, ahogy az tette az előbb. Ez azonban nem ugyanaz volt, mint eldobni egy követ vagy egy vadalmát. A kés erőtlenül kalimpált a levegőben, és markolattal előre a fickó karjának csapódott. Még csak meg sem érezte. Túlságosan el volt foglalva Clegane-nel.

Ahogy feléje dőfött, Clegane vadul félrepördült, félpillanatnyi lélegzetvételhez juttatva magát. Az arcán és a nyakán tátongó sebből ömlött a vér. A Hegy mindkét embere keményen szorongatta, Polliver ütései a fejére és a vállaira záporoztak, a Csiklandozó pedig a hátát és a hasát igyeke-

zett eltalálni. A nehéz kőkancsó még mindig ott állt az asztalon. Arya két kézzel megragadta, de amikor felemelte, valaki elkapta a karját. A kancsó kicsúszott az ujjai közül, és nagyot csattant a padlón. Ez a valaki egy rántással megfordította, és Arya szemtől szemben találta magát a fegyverhordozóval. *Te ostoba, teljesen megfeledkeztél róla!* Látta, hogy a fiú nagy, fehér pattanása kifakadt.

- Te a kutyakölyök kölyke vagy? - Jobb kezében a kardját tartotta, a baljában Arya karját szorongatta, de a lány kezei szabadok voltak. Arya előrántotta a kését az övéből, belevágta a fiú gyomrába, és csavart egyet rajta. Ellenfele nem viselt sodronyínget, de még csak cserzett bőrt sem, a penge tehát könnyedén vágott bele, ahogy Tú a királyvári istállófiúba. A fegyverhordozó szeme tágra nyílt, és elengedte a karját. Arya az ajtóhoz szökkent, és kitepte a falból a Csiklandozó törét.

Polliver és a Csiklandozó addigra sarokba szorították a Vérebet egy pad mögött, és egyikük, a többi sebét kiegészítendő, ronda, vörös vágást ejtett a combja felső részén. Sandor a falnak vetette a hátát; erősen vérzett, hangosan kapkodta a levegőt. Úgy látszott, állni is alig bír, nemhogy harcolni.

- Dobd el a kardod, és visszaviszünk Harrenhalba! - mondta neki Polliver.

- Hogy Gregor maga végezhesen velem?

- Lehet, hogy nekem ad - felelte a Csiklandozó.

- Ha kellek nektek, gyertek, kapjatok el! - Sandor ellökte magát a faltól, görnyedten megállt a pad mögött, a kardját maga előtt tartotta.

- Azt hiszed, nem tudunk elkapni? - kérdezte Polliver. - Részeg vagy.

- Meglehet - mondta a Véreb -, te viszont halott.

A lába villámgyorsan kirúgott, beleakadt a padba, és teljes erejével Polliver lábszárának röpítette. A szakállas fickónak valahogy sikerült talpon maradnia, a Véreb azonban lebukott haragos suhintása elől, és saját kardjával visszakézből iszonyú erővel felfelé csapott. A mennyezetre és a falakra vér fröccsent. A penge Polliver arcában állt meg, és amikor a Véreb kitepte, a fél feje vele tartott.

A Csiklandozó hátrálni kezdett. Arya szinte érezte a félelme szagát. A kezében tartott rövid kard hirtelen játékszernek tűnt a Véreb hosszú fegyveréhez képest, és a Csiklandozó páncélt sem viselt. Fürgén mozgott, könnyű lábakon, és egy pillanatra sem vette le a szemét Sandor Cleganéről. Semmi sem volt könnyebb Arya számára, mint mögé lépni és ledöfni a férfit.

- Van arany elrejtve a faluban? - kiáltotta, ahogy a kést a hátába vágta. - Van ezüst? Gyöngyök? - Még kétszer szúrt. - Van élelem? Hol van Lord Beric? - Most már rajta volt, de még mindig újra és újra belevágta a kést. - Hová ment? Hányan voltak vele? Hány lovag? Hány íjász? Hány, hány, hány, hány, hány, hány? Van arany a faluban?

A keze vörös volt és ragacos, mire Sandor lerángatta áldozatáról.

- Elég! - Csak ennyit mondott. Ő maga is vérzett, mint egy leszúrt disznó, járás közben az egyik lábát maga után húzta.

- Van még egy - emlékeztette Arya.

A fegyverhordozó kihúzta a kést a hasából, a kezével próbálta elállítani a vérzést. Amikor a Véreb talpra rántotta, felüvöltött és bögni kezdett, mint egy csecsemő.

- Kegyelem! - siránkozott. - Kérlek! Ne öljetek meg! Anya, irgalmazz!

- Talán úgy nézek ki, mint a nyomorult anyád? - A Vérebben nem sok emberi vonás maradt. - Ezt is megölted - fordult Aryához. - A beleibe döftél, annyi neki. De sokáig fog haldokolni.

A fiú láthatóan nem hallotta a szavait.

- A lányok miatt jöttem - nyüsztítette. - ...Polly azt mondta, férfit csinál belőlem... ó, Istenek, kérlek, vigyetek egy kastélyba... egy mesterhez, vigyetek egy mesterhez, az apámnak van aranya... csak a lányok miatt volt... kegyelem, ser!

A Véreb pofon vágta, amitől ismét felordított.

- Ne hívj sernek! - Aryához fordult. - Ez a tiéd, farkasleány. A te dolgod.

Arya tudta, mire gondol. Odament Polliverhez, letérdelt a vértócsába, és leoldotta a kardszíját.

A tör mellett egy karcsúbb fegyver lógott; törnek túl hosszú, egy férfi kardjának túl rövid... de az ő kezébe pontosan illett.

- Emlékszel, hol a szív? - kérdezte a Véreb.

Arya bólintott. A fegyverhordozó kétségbeesetten forgatta a szemét.

- Kegyelem!

Tű a bordái közé siklott, és megadta neki.

- Jó. - Sandor Clegane hangja tompa volt a fájdalomtól. - Ha ezek hárman itt kurváztak, akkor Harrenhal mellett Gregor tartja a Rubint-gázlót is. Bármikor megjelenhet a többi kisállata is, és egy napra elég volt a rohadt seggfejekből.

- Hová megyünk? - kérdezte Arya.

- Sóaknára. - Hatalmas kezével a vállára támaszkodott, nehogy elessen. - Hozz bort, farkasleány! És vedd el, ami pénzük csak van, szükségünk lesz rá! Ha Sóaknán vannak hajók, eljuthatunk a Völgybe a tengeren át. - A szája megrándult, és még több vér csordult ki a füle helyén tátongó sebből. - Lady Lysa talán hozzáad a kis Roberthez. Na, azt a frigyet szívesen megnézném! - Nevetni kezdett, de csak fájdalmas nyögés lett belőle.

Amikor elérkezett az indulás ideje, Arya segítségére volt szüksége, hogy fel tudjon mászni Idegen nyergébe. Egy darab ruhát kötött a nyakára, egy másikat pedig a combjára, és a fegyverhordozó köpönyegét is elhozta az ajtó melletti szegről. A köpönyeg zöld volt, a fehér harántpólyán zöld nyilvesszővel, de amikor a Véreb összegyűrte és a füléhez szorította, rövidesen vörössé vált. Arya attól félt, hogy lezuhan a lóról, alighogy elindulnak, de a férfinak valahogy sikerült a nyeregben maradnia.

Nem kockáztathatták meg a találkozást a Rubint-gázló urával, bárki volt is az, ezért ahelyett, hogy a Királyi utat követték volna, délkelet felé vették az irányt, gazos földeken, erdőkön és mocsarakon keresztül. Órákba telt, mire elérték a Három Folyót. Arya látta, hogy a folyó szelíden visszatért megszokott medrébe, barna haragja elenyészett az esővel együtt. *Ő is fáradt*, gondolta.

A vízpart közelében találtak néhány fűzfát, amelyek egy halom viharvert szikla közül nőttek ki. A sziklák és a fák együtt egyfajta természetes erődöt alkottak, amely elrejtette őket a folyó és az ösvény felől is.

- Itt jó lesz - mondta a Véreb. - Itasd meg a lovakat, és gyűjts fát a tűzhöz! - Amikor leszállt, meg kellett kapaszkodnia egy fatörzsben, hogy össze ne essen.

- Nem látják meg a füstöt?

- Aki meg akar találni minket, annak csak követnie kell a véreket. Víz és fa! De előbb add ide azt a borostömlőt!

Miután megrakta és meggyújtotta a tüzet, Sandor a lángok közé állította a sisakját nyílással felfelé, beleöntötte a tömlő tartalmának a felét, majd nekizuhant egy mohlepte kőnek, mintha soha többé nem akarna felkelni. Aryával kimosatta és csíkokra szabdaltatta a fegyverhordozó köpönyegét. A csíkok is a sisakba kerültek.

- Ha több borom lenne, addig innám, míg el nem veszítem az eszméletemet. Talán vissza kellene küldenem téged abba a rohadt fogadóba még néhány tömlőért.

- Nem - mondta Arya. *Nem tenné, vagy igen? Ha megteszi, egyszerűen itt hagyom, és ellovagolok.*

Sandor nevetett az arcára kiülő félelemtől.

- Tréfa, farkasleány! Egy rohadt tréfa. Keress nekem egy botot, körülbelül ilyen hosszút, ne túl vastagot! És mosd le róla a sárat! Utálok a sár ízét.

Az első két bot, amit odavitt, nem tetszett neki. Mire talált egy megfelelőt, a lángok feketére perzselték a kutyafej sisakot egészen a szemnyílásig. A bor vadul bugyogott benne.

- Óvatosan! Ha felborítod, tényleg visszaküldelek! Hozd a bort, és öntsd a sebeimre! Meg tudod csinálni? - Arya bólintott. - Akkor meg mire vársz? - mordult rá.

Amikor először belemerítette a kupát, a bütykei véletlenül hozzáérték az acélhoz, és úgy megejtette, hogy hólyagok nőttek rajta. Az ajkába kellett harapnia, hogy fel ne üvöltsön. A Véreb

ugyanerre a célra használta a fadarabot: a fogai közé szorította, ahogy Arya öntötte a bort. Először a combján húzódo vágást kezelte, aztán a kisebbet, amelyet a nyaka hátuljába kapott. Amikor a lábával foglalkozott, Sandor ökölbe szorította a jobb kezét, és a földet csapkodta. Amikor a nyakára került a sor, olyan erősen harapott rá a botra, hogy az kettétört a szájában. A lány látta az iszonyatot a szemében.

- Fordítsd el a fejed! - Végigcsorgatta a bort a nyers húson, ahol azelőtt a füle volt, és a Véreb állán barna vér meg vörös bor folyt végig. Ekkor, a bot ellenére, tényleg üvöltött. Azután elájult a fájdalomtól.

A többi Arya magától is kitalálta. Kihalásza az apród köpönyegének darabjait a sisak aljából, és bekötözte velük a sebeket. Amikor a füléhez ért, a fél fejét be kellett tekernie, hogy elállítsa a vérzést. Addigra alkonyat köszöntött a Három Folyóra. Hagyta, hogy a lovak egy darabig legelésszenek, majd kikötötte őket éjszakára, és elhelyezkedett egy mélyedésben két kő között, amilyen kényelmesen csak tudott. A tűz égett egy ideig, majd elaludt. Arya a holdat figyelte a feje felett hajladozó ágakon keresztül.

- Ser Gregor, a Hegy - mondta halkán. - Dunsen, Nyájas Raff, Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királyné. - Különös érzés volt kihagyni Pollivert és a Csiklandozót. No és Joffreyt. Örült, hogy halott, de még jobban örült volna, ha ott lehet, és végignézheti a haláltusáját, esetleg ha ő maga végezhet vele. Polliver azt mondta, Sansa ölte meg, és az Ördögfióka. *Ez vajon igaz? Az Ördögfióka Lannister, Sansa pedig... bár farkassá tudnék változni, szárnyakat tudnék növeszteni, és elrepülhetnék!*

Ha Sansa is eltűnt, akkor nem maradt más Stark, csak ő. Jon a Falon volt, ezermérföldnyire onnét, de ő Havas volt, és ezek a mindenféle nagynénik meg nagybácsik, akiknek a Véreb el akarta adni, ők sem voltak Starkok. Nem farkasok.

Sandor nyöszörögni kezdett, és Arya az oldalára fordult, hogy rápillantson. Most döbbsent rá, hogy az ő nevét is kihagytá. Miért tette ezt? Megpróbált Mycah-ra gondolni, de nem tudta felidézni az arcát. Nem ismerte túl sokáig. *Nem csinált mást, csak vívott velem.*

- A Véreb - suttogta. - *Valar morghulis.* - Reggelre talán halott lesz...

Amikor azonban a hajnali fény beszűrődött a faágak között, épp a férfi ébresztette egy rúgással. Arya megint azt álmodta, hogy farkas, és gazdátlan lovat üldöz felfelé egy hegyen, nyomában a farkával. Már közel jártak hozzá, hogy elkapják a zsákmányt, amikor a csizmás láb visszahozta az álmából.

A Véreb még mindig nagyon gyenge volt, minden mozdulata lassú és ügyetlen. Összegörnyedt a nyeregben, erősen verejtékezett, és a fülén megint kezdett átvérezni a kötés. Minden erejére szüksége volt, hogy képes legyen fenn maradni Idegen hátán. Ha a Hegy emberei utolérnék őket, valószínűleg még a kardját sem bírná felemelni. Arya hátrapillantott a válla fölött, de egy fáról fára röppenő hollón kívül senki sem volt mögöttük. Az egyetlen hang a folyó zúgása volt.

Még dél sem volt, de Sandor Clegane már imbolygott a nyeregben. Még több óra hátravolt napnyugtáig, amikor megálljt parancsolt.

- Pihennem kell. - Csak ennyit mondott. Most, amikor lekászálódott a lóról, tényleg összerogyott, de ahelyett, hogy megpróbált volna feltápászkodni, erőtlenül egy fa alá kúszott és a törzsnek vetette a hátát. - A fenébe! - szitkozódott. - A fenébe! - Észrevette, hogy Arya őt bámulja, és ráfordult: - Élve megnyúználak egy kupa borért, leány!

Helyette azonban vizet hozott neki. A férfi ivott belőle egy kicsit, panaszkodott, hogy sárise van, majd nyugtalan, lázas álomba hanyatlott. Arya megérintette; a bőre tűzforró volt. Megszagolta a kötéseket, ahogy Luwin mester szokta, amikor a vágásait vagy horzsolásait kezelte. Az arca vérzett a legjobban, mégis a combseben érzett furcsa szagot.

Eltűnődött, milyen messze lehet ez a Sóakna, és vajon meg tudná-e találni egyedül. *Meg sem kellene ölnöm. Ha ellovagolok, és itthagynom, magától is meghal. Megöli a láz, itt fog heverni a fa alatt az idők végezetéig.* Talán mégis jobb lenne, ha ő maga végezne vele. A fegyverhordozót is megölte a fogadóban, pedig ő nem tett egyebet, csak megmarkolta a karját. A Véreb viszont végzett Mycah-val. Mycah-val és másokkal. *Lefogadom, hogy már vagy száz Mycah-t megölt.* Való-

színiúleg őt is megöli, ha nem remél váltságdíjat érte.

Tű megcsillant, ahogy kivonta. Polliver legalább szép tisztán és élesen tartotta. Oldalt fordította a testét, és gondolkodás nélkül felvette a vízi táncos tartását. A lába alatt száraz levelek zörrennek. *Gyorsan, mint egy kígyó* - gondolta. - *Simán, mint a nyári selyem.*

A Véreb szeme kinyílt.

- Emlékszel, hol a szív? - kérdezte rekedt, suttogó hangon.

A lány mozdulatlaná dermedt, mint egy kő.

- Én... én csak...

- Ne hazudj! - morogta Clegane. - Gyűlölöm a hazugokat. A gyáva csalókat még jobban. Gyérünk, csináld! - Arya nem mozdult. - Megöltem a henteslegényedet. Majdnem félbevágtam, és utána röhögtem rajta. - Különös hangot hallatott, és Aryának egy teljes percébe telt, mire rájött, zokog. - És a kismadár, a csinos kis nővérkéd. Ott álltam a fehér palástomban, és hagytam, hogy megverjék. Elvettem azt a hülye dalt, nem ő adta. Őt is el akartam venni. El is kellett volna. Véresre kellett volna dugnom, és ki kellett volna tépniem a szívét, mielőtt az a törpe megkapja! -Az arca összerándult a hirtelen beálló görcsös fájdalomtól. - Azt akarod, hogy könyörögjek, szuka? Csináld már! A kegyelem ajándéka... állj bosszút a kis Michaelédért...

- Mycah! - Arya ellépett mellőle. - Nem érdemled meg a kegyelem ajándékát!

A Véreb láztól csillogó szemei végig rá tapadtak, miközben felnyergelte Gyávát. Egyszer sem próbált meg felállni, hogy megakadályozza. Amikor azonban Arya nyeregbe ült, megszólalt:

- Egy igazi farkas végezne a sebzett állattal.

Talán rád talál majd néhány igazi farkas - gondolta Arya. - *Talán megérezik majd a szagodat, amikor lemegy a nap.* Akkor majd megtudja, mit tesznek a farkasok a kutyákkal.

- Nem lett volna szabad megütnöd a fejszéddel - mondta neki. - Meg kellett volna mentened az anyámat! - Azzal megfordította a lovat és ellovagolt, anélkül hogy egyszer is visszanézett volna.

Hat nappal később, egy verőfényes reggelen oda ért, ahol a Három Folyó szélesedni kezdett és a levegőben már erősebben ült a só szaga, mint a fáké. Szorosan a vízparton maradt, földek és kertek mellett haladt el, és röviddel dél után egy város bukkant fel előtte. Remélte, hogy Sóakna. A várost kis kastély uralta, valójában nem több egy erődnél, egyetlen magas, szögletes torony, udvarral és falakkal körülvéve. A kikötőben álló üzletek, fogadók és kocsmák nagy részét kifosztották vagy felgyújtották, bár némelyikük még mindig lakottnak tűnt. Maga a kikötő azonban ott volt, keletre pedig a Rák-öböl kékeszölden villódzó víztükre húzódott.

És a kikötőben hajók ringatóztak.

Három - nézett körül Arya -, *három van.* Kettő közülük csak folyami gálya volt, kis merülésű teherhajó, amelyeket a Három Folyó vizére építettek. A harmadik nagyobb volt, tengerjáró kereskedőhajó két sor evezővel, aranyozott orr-résszel és három magas árboccal, rajtuk bíborszínű vitorlával. A hajótestet is bíborszínűre festették. Arya leügetett Gyáva hátán a mólókhöz, hogy jobban körülnézzen. Az idegenek nem annyira idegenek egy kikötőben, mint egy kis falucskában; szemmel láthatóan senki sem törődött vele, ki ő és mi dolga van arrafelé.

Ezüstre van szükségem. Amikor ez eszébe jutott, az ajkába harapott. Pollivernél találtak egy szarvast és egy tucát rezet, az általa megölt pattanásos fegyverhordozónál nyolc ezüstöt, a Csiklandozó erszényében pedig mindössze néhány krajcárt. A Véreb azonban azt mondta, húzza le a csizmáit, és vágja fel a véráztatta ruháit is. Mindkét csizmaorrból előkerült még egy-egy szarvas, meg három aransárkány a mellénye bélésébe varrva. Csakhogy Sandor megtartotta az összest. *Ez nem volt igazságos, legalább annyira az enyém is volt, mit az övé.* Ha megadta volna neki a kegyelem ajándékát... de nem adta meg neki. Nem mehetett vissza, ahogy segítségért sem könyöröghetett. Ha az ember segítségért könyörög, soha nem kap. El kellett adnia Gyávát, és reménykednie, hogy az állat eleget hoz a konyhára.

A kikötőben megtudta egy fiútól, hogy az istálló leégett, de a tulajdonosnő még mindig kereskedik a szentély mögött. Arya könnyen megtalálta: nagy, erőteljes asszony volt, kellemes lószag lengte körül. Gyáva rögtön megtetszett neki, megkérdezte Aryától, hogy jutott hozzá, és elvigyo-

rodott a válaszában.

- Jófajta tenyésztés, ez látszik, és nem kétlem, hogy egy lovagé volt, kedvesem - mondta. - De a lovag nem volt a te halott bátyád. Sok éve kereskedek azzal a kastéllyal ott, tudom, milyenek a nemes születésű népek. Ez a kanca előkelő származású, te viszont nem vagy az. - Arya mellkasának szegezte az ujját. - Találtad vagy loptad, mindegy, melyik, így történt! Egy ilyen koszos kis jószág, mint te, máshogy nem jut poroszka lóhoz!

Arya az ajkába harapott.

- Ez azt jelenti, hogy nem veszed meg?

Az asszony vihogott.

- Ez azt jelenti, hogy elfogadod, amit adok érte, kedvesem! Különben lemegyünk a kastélyba, és lehet, hogy nem kapsz semmit. Vagy talán fel is akasztanak, amiért elloptad egy jó lovag lovát.

Vagy fél tucat sóaknai lakos járkált a közelben a dolga után, úgyhogy Arya tudta, nem ölheti meg az asszonyt. Kénytelen volt hát az ajkába harapni és hagyni, hogy átverjék. Az erszényt, amit kapott, száználmasan laposnak érezte, és hiába kért még valamennyit a nyeregért, a szerszámokért és a takaróért, az asszony csak kinevette.

A Vérebet nem merte volna becsapni - gondolta, miközben visszafelé bandukolt a kikötőbe. A távolság mintha mérföldekkel nyúlt volna meg, mióta lóháton megtette.

A bíborszínű gálya még mindig ott volt. Ha még a hajó is elmegy, mialatt kirabolják, azt már nem bírta volna elviselni. Amikor odaért mellé, éppen egy hordó sört gurítottak fel a pallón. Megpróbált utánamenni, de egy hajós rákiáltott valami ismeretlen nyelven.

- A kapitánnyal akarok beszélni - mondta neki Arya. A tengerész csak még hangosabban kezdett kiáltozni, de a közbizalom felkeltette egy zömök, szürke hajú, bíbor gyapjúba öltözött férfi figyelmét, aki ismerte a Közös Nyelvet is.

- Én vagyok a kapitány - mondta. - Mit szeretnél? Gyorsan, gyermekem, el kell kapnunk a da-gályt.

- Északra akarok menni, a Falra. Tessék, tudok fizetni is. - Odaadta az erszényét. - Az Éjjeli Őrségnek van egy vára a tenger mellett.

- A Keleti Őrség. - A kapitány a tenyerébe öntötte az ezüstöt, és összevonta a szemöldökét. - Csak ennyi van?

Arya jól tudta, hogy nem elég, nem kellett közölni vele. Látta a kapitány arcán.

- Nem kell kabin meg semmi ilyesmi - tette hozzá gyorsan. - Alhatnék lent a hajófenékben vagy...

- Vedd fel! - vetette oda egy elhaladó evezős, egy vég gyapjúval a vállán. - Alhat velem.

- Vigyázz a nyelvedre! - förmedt rá a kapitány.

- Tudok dolgozni! - bizonygatta Arya. - Súlyrohamom a fedélzetet. Egyszer súlyrohamom egy kas-tély lépcsőjét. Vagy evezhetnék...

- Nem - közölte a kapitány. - Nem bírnád. - Visszaadta neki a pénzét. - De ha tudnál, az sem számítana, gyermekem. Északon nem vár ránk semmi jó. Jég, háború és kalózkodás. Láttunk egy tu-cat északnak haladó kalózhajót, amikor megkerültük Hasadt Révet, és nem szeretnék még egy-szer összefutni velük. Innen hazafelé vesszük az irányt, és azt ajánlom, tedd te is ezt!

Nekem nincs otthonom - gondolta Arya. - *Nincs falkám. És most már lovam sincsen.*

A kapitány már elfordult, amikor így szólt hozzá:

- Miféle hajó ez, uram?

A férfi megtorpant, és fáradtan rámosolygott.

- Ez a *Titán Leánya* galeasz Braavos Szabad Városából.

- Várj! - kiáltott fel hirtelen Arya. - Van nálam még valami! - Az alsóruhájába dugta, hogy biztonságban legyen, így most jó mélyre kellett nyúlnia, hogy megtalálja. Az evezősök nevettek, a kapitány pedig leplezetlen türelmetlenséggel ácsorgott előtte.

- Még egy ezüst nem változtat semmin, gyermekem - mondta végül.

- Nem ezüst. - Megtalálta, és ráfonódtak az ujjai. - Vas. Tessék! - Azzal a kapitány tenyerébe nyomta a kis vasérmét, amit Jaqen H'ghar adott neki. A pénzdarab már olyan megviselt volt,

hogy a férfi feje, amit ábrázolt, minden vonását elveszítette. *Valószínűleg értéktelen, de...*

A kapitány megfordította, elkerekedett a szeme, és megint Aryára nézett.

- Ez... hogyan...?

Jaen azt mondta, mondjam ki a szavakat is. Arya keresztbe fonta a karját a mellkasán.

- *Valar morghulis!* - mondta, olyan hangosan, mintha tudta volna, mit jelent.

- *Valar dohaeris!* - felelte a férfi, és két ujjával megérintette a homlokát. - Természetesen kapsz kabint!

SAMWELL

- Erősebben szopik, mint az enyém - Szegfű a csecsemő fejét simogatta, miközben a melléhez tartotta.

- Éhes - mondta a szőke asszony, Val, akit a testvérek vad hercegnőnek neveztek. - Eddig kecsketejen élt, meg az öreg, vak mester főzetein.

A fiúnak még nem volt neve, ahogy Szegfűének sem. A vadaknál ez volt a szokás. Úgy tűnt, még Mance Rayder fia sem kap nevet életének harmadik évéig, bár Sam hallotta, hogy a testvérek úgy emlegetik: „kis herceg” és „harcban született”.

Nézte a Szegfű melléből szopó gyermeket, majd Jont nézte, ahogy nézi. *Jon mosolyog.* Igaz, a mosolya szomorúnak látszott, de attól még egyértelműen mosoly volt. Sam nagyon örült neki. *Most látom először mosolyogni, mióta visszatértem.*

Éjvából Mélytóba, Mélytóból pedig a Királyné Kapujához gyalogoltak, az egyik kastélytól a másikig vezető keskeny ösvényeket követve, soha nem tévesztve szem elől a Falat. Ahogy ott baktattak keményre kérgesedett talppal, mintegy másfél napi járőföldre a Fekete Vártól, Szegfű lódobogást hallott a hátuk mögül, és amikor megfordultak, fekete lovasok oszlopát látták közeledni nyugat felől.

- A testvéreim - nyugtatta meg Sam a lányt. - Ezt az utat az Éjjeli Őrségen kívül senki sem használja. - Kiderült, hogy Ser Denys Mallister és csapata az, az Árnyéktoronyból a sebesült Bowen Marshsai és a Koponyák Hídjánál vívott csata túlélőivel. Amikor Sam megpillantotta Dywent, Óriást és Bánatos Edd Tollettet, összeomlott és sírva fakadt.

Tőlük értesült a Fal tövében vívott csatáról.

- Stannis a Keleti Őrségnél szállt partra a lovagjaival, és Cotter Pyke elvezette őket a felderítők útjain, hogy rajtaüthessenek a vadakon - mesélte Óriás. - Szétzúzta őket. Mance Raydert foglyul ejtették, ezer legjobb emberét levágták, köztük Kutyafejű Harmát is. Úgy mondják, a többiek szétszóródtak, mint falevelek a viharban. - *Az Istenek kegyesek* - gondolta Sam. Ha nem téved el, miközben délnek tartanak Craster Erődjéből, ő és Szegfű talán egyenesen belesétáltak volna a csata közepébe... de Mance Rayder táborába egészen biztosan. Ez Szegfű és a fiú számára nem lett volna olyan vészes, Sam számára azonban annál inkább. Sok történetet hallott arról, mit tesznek a vadak az elfogott varjakkal. Megborzongott.

Arra azonban, ami a Fekete Várban várta, egyik testvére sem készítette fel. A közös étkezde porig égett, a hatalmas falépcső helyén pedig csak nagy halom jégtörmelék és elszenesedett gerendák maradtak. Donal Noye halott volt, ahogy Rast, Süket Dick, Vörös Alyn és oly sokan mások, a vár mégis zsúfoltabb volt, mint amilyennek Sam valaha látta. Nem Fekete Testvérekkel volt azonban tele, hanem a király katonáival, több mint ezer emberrel. Élő emlékezet óta először ismét király költözött a Király Tornyába, és a Lándzsa, Hardin Tornya, a Szürke Torony, a Pajzsterem és sok más épület tetején, amelyek hosszú éveken át üresen és elhagyottan álltak, most zászlók lobogtak.

- A nagy aranyszínű a fekete szarvassal a Baratheon-ház királyi lobogója - magyarázta Szegfűnek, aki még sohasem látott lobogót. - A róka és a virágok a Florent-házé. A teknősbéka Estermont, a kardhal Bar Emmon, a keresztbe tett trombiták pedig Wensington.

- Mind színesek, mint a virágok - mutatta Szegfű. - Nekem azok a sárgák tetszenek, a tűzzel. Nézd, néhány harcosnak is ugyanaz van a ruháján!

- Egy lángoló szív. Nem tudom, az kinek a címere.

Rövidesen megtudta.

- A Királyné embereié - világosította fel Pyp, miután nagyot kurjantott és felkiáltott: - Mene-

küljetek és reteszeljétek el az ajtókat, fiúk, Sam, a Gyilkos visszatért a sírból! - Grenn eközben olyan erősen ölelte át, hogy Sam azt hitte, eltörnek a bordái. - De ne kérdezősködj, merre van a királyné! Stannis a Keleti Őrségben hagyta őt a lányával és a flottájával. Nem hozott más asszonyt, csak a vöröset.

- A vöröset? - kérdezte Sam zavartan.

- Asshai Melisandre-t - magyarázta Grenn. - A király boszorkányát. Azt mondják, Sárkánykőn elevenen megégetett egy embert, hogy Stannisnek jó szele legyen észak felé. A csatában is ott lovagolt mellette, és ő adta neki a varázskardját. Fényhozónak nevezik. Csak várj, míg meglátod! Úgy ragyog, mintha egy darab nap égne benne. - Megint végignézett Samen, az arcára széles, ügyefogyott vigyor ült ki. - Még mindig nem hiszem el, hogy itt vagy!

Havas Jon is mosolygott, amikor meglátta, az ő mosolya azonban fáradt volt, éppolyan, mint a mostani.

- Végül visszajutottál - mondta neki. - És elhoztad Szegfűt is. Szép munka volt, Sam.

Ahogy Grenntől hallotta, maga Jon több mint szép munkát végzett. Hiába szerezte meg azonban a Tél Kürtjét és egy vad herceget, Ser Alliser Thorne és a barátai még mindig köpönyegforgatónak nevezték. Bár Aemon mester azt mondta, a sebe szépen gyógyul, Jon más sebeket is szerzett, mélyebbeket, mint a szeme körül húzódók. *A vad leány és a testvérei miatt bántódik.*

- Furcsa - mondta Samnek -, Craster nem szerette Mance-et, sem Mance Crastert, most mégis Craster lánya táplálja Mance fiát.

- Van elég tejem - mondta Szegfű halkán és félénken. - Az enyém csak keveset eszik. Nem olyan mohó, mint ez itt.

A vad asszony, Val elénk állt.

- Hallottam a királyné embereitől, hogy a vörös asszony a tűznek akarja adni Mance-et, amint elég erős lesz.

Jon csüggedten nézett rá.

- Mance megszökött az Éjjeli Őrségből. Ezért halálbüntetés jár. Ha az Őrség fogja el, már felakasztották volna, de ő a király foglya, a király szándékait pedig senki sem ismeri, csak a vörös asszony.

- Látni akarom - mondta Val. - Meg akarom mutatni neki a fiát. Ennyit megérdemel, mielőtt megölitek.

Sam megpróbálta elmagyarázni neki.

- Senki sem mehet be hozzá, csak Aemon mester, hölgyem.

- Ha rajtam múlna, Mance a karjába vehetné a fiát. - Jon arcáról eltűnt a mosoly. - Sajnálom, Val. - Elfordult. - Samnek és nekem vissza kell térnünk a feladatainkhoz. Legalábbis Samnek mindenképpen. Megkérdezzük, meglátogathatod-e Mance-et. Ez minden, amit ígérhetek.

Sam hátramaradt egy kicsit, hogy megszorítsa Szegfű kezét, és megígérje, hogy vacsora után visszatér hozzá. Aztán Jon után sietett. Az ajtó előtt örök álltak, a királyné lándzsás emberei. Jon már félúton járt lefelé a lépcsőn, de amikor meghallotta Sam lihegését, megállt.

- Nem csupán kedveled Szegfűt, ugye?

Sam elvörösödött.

- Szegfű jó. Jó és kedves. - Örült, hogy véget ért a hosszú rémálom, és örült, hogy újra itt lehet a Fekete Várban a testvéreivel... de éjszakánként, ahogy egyedül feküdt a cellájában, néha arra gondolt, milyen jó meleg volt Szegfű, amikor összekuporodtak a bundák alatt, a csecsemővel ket-tejük között. - Ő... bátrabbá tett, Jon. Nem bátorrá, de... bátrabbá.

- Tudod, hogy nem tarthatod meg - figyelmeztette Jon lágyan. - Ahogy én sem maradhattam Ygritte-tel. Kimondtad a szavakat, Sam, amelyeket én is. Amelyeket mindannyian.

- Tudom. Szegfű azt mondta, a feleségem lesz, de... beszéltem neki a fogadalomról, és arról, hogy mit jelent. Nem tudom, hogy ettől szomorú lett-e vagy boldog, de elmondtam neki. - Idegesen nyelt egyet. - Jon, lehet becsület egy hazugságban, ha... jó cél érdekében mondja az ember?

- Azt hiszem, az a hazugságtól és a céltől függ. - Jon Samre pillantott. - Én nem tanácsolnám.

Te nem hazugságra születél, Sam. Elvörösödsz, nyöszörögsz meg dadogni kezdesz.

- Igaz - ismerte el Sam -, de levélben tudnék hazudni. Tollal a kezemben jobban megy. Van egy... ötletem. Ha a dolgok elrendeződtek itt, úgy gondoltam, Szegfűnek az lenne a legjobb... arra gondoltam, hogy elküldöm a Szarvhegyre. Az anyámhoz, a húgaimhoz és az... a-a-apámhoz. Ha Szegfű azt mondaná, hogy a kicsi tőlem van. - Itt megint elvörösödött. - Az anyám akarná őt, tudom! Találna valami helyet Szegfűnek, valami könnyű szolgálatot, nem lenne olyan rossz, mint Crasternél. Lord R-R-Randyll pedig... soha nem mondaná, de örülne, ha azt hinné, gyerekem született egy vad leánytól. Ez legalább bebizonyítaná, hogy vagyok annyira férfi, hogy ágyba bújjak egy asszonnyal, és gyereket nemzsek neki. Egyszer azt mondta, egészen biztosan szűzként fogok meghalni, hogy soha egyetlen asszony sem... tudod... Jon, ha ezt tenném, megírnám ezt a hazugságot... az jó dolog lenne? A fiú élete...

- Fattyúként felnőni a nagyapja kastélyában? - Jon vállat vont. - Ez főleg az apádon múlik, meg azon, milyen lesz ez a fiú. Ha rád hasonlít...

- Nem fog. Craster az igazi apja. Te is láttad őt, kemény volt, mint egy vén fatörzs, és Szegfű is erősebb, mint amilyennek látszik.

- Ha a fiú egy kicsit is tehetséges karddal vagy lándzsával, talán apád házi testőrségében helyet kaphat - mondta Jon. - Volt már rá eset, hogy fattyakat fegyverhordozónak adtak, és lovaggá ütötték őket. De biztosnak kell lenned benne, hogy Szegfű meggyőzően el tudja játszani ezt a szerepet. Abból ítélve, amit Lord Randyllról mondtál nekem, nem hiszem, hogy szívesen venné, ha becsapnák.

A torony előtti lépcsőn még több ör állt, de ezek már a király emberei voltak. Sam hamar megtanulta a különbséget. A király emberei éppoly földhözragadtak voltak, és éppoly keveset adtak a vallásra, mint bármelyik katona, a királyné emberei viszont odaadóan követték Asshai Melisandre-t és a Fény Urát.

- Megint a gyakorlótérre mész? - kérdezte Sam, miközben átkeltek az udvaron. - Bölcs dolog ilyen keményen gyakorolni, míg a lábad nem gyógyult be teljesen?

Jon megrántotta a vállát.

- Mi egyebet tehetnék? Marsh kivont a szolgálatból, mert attól fél, még mindig köpönyegforgató vagyok.

- Csak kevesen hiszik ezt - próbálta megnyugtatni Sam. - Ser Alliser meg a barátai. A testvérek nagy része nem így gondolja. Lefogadom, hogy Stannis király is tudja. Elhoztad neki a Tél Kürtjét és elfogad Mance Rayder fiát.

- Nem tettem mást, csak megvédtem Valt és a kicsit a fosztogatóktól, amikor a vadak elmenekültek, és ott tartottam őket, amíg a felderítők ránk nem találtak. Nem fogtam el senkit. Stannis király jól kézben tartja az embereit, ez látszik. Engedi, hogy fosztogassanak egy kicsit, de csak három vad asszonyról hallottam, akiket megerőszakoltak, és akik ezt tették, azokat kiherélték. Azt hiszem, a szabad népet kellett volna mészárolnom, ahogy futottak. Ser Alliser ezt úgy értelmezi, hogy csak azért vettem elő a kardomat, hogy az ellenségeinket védjem. Azt mondja, azért nem öltem meg Mance Raydert, mert szövetségben állok vele.

- Az csak Ser Alliser - mondta Sam. - Mindenki tudja, milyen ember. - Nemesi származásával, lovagi címével és hosszú szolgálati idejével Ser Alliser erős jelölt lehetett volna a parancsnoki posztra, de majdnem mindenki megvetette őt, akit fegyvermesteri éve alatt oktatott. A nevét természetesen felajánlottak, de miután az első napon a gyenge hatodik helyen végzett, a második napon pedig még szavazatokat is veszített, Thorne visszalépett Lord Janos Slynt javára.

- Azt tudja mindenki, hogy Ser Alliser nemesi családból származó lovag és törvényes születésű, én pedig a fattyú vagyok, aki megölte Félkezű Qhorint és ágyba bújt egy lándzsaasszonnyal. Hallottam, hogy azt mondják rám, a varg. Ugyan hogy lehetek varg farkas nélkül? - A szája meg-rándult. - Már nem is álmodok Szellemről. Minden álmomban a kriptákat látom, a kőkirályokat a trónusaikon. Néha hallom Robb hangját, és az apámét, mintha lakomán ülnének. De fal van közöttünk, és tudom, hogy nekem nem terítettek.

Az élőknek nincs helyük a holtak lakomáján. Samnek majd meghasadt a szíve, de hallgatnia

kellett. *Bran nem halott, Jon* - akarta mondani. - *Barátokkal van, és észak felé tartanak egy óriás jávorszarvason, hogy megkeressenek egy háromszemű hollót a Kisértetjárta erdő mélyén.* Olyan örültségnek hangzott, hogy Sam Tarly néha azt hitte, álmodta az egészet, csak a láz, a félelem és az éhség játszott a képzeletével... mindenképpen kifecsegi azonban, ha nem adja a szavát.

Háromszor esküdött meg, hogy megőrzi a titkot: egyszer magának Brannek, egyszer annak a furcsa fiúnak, Jojen Reednek, végül pedig Hidegkéznek.

- A világ azt hiszi, a fiú halott - mondta a megmentője, amikor elváltak. - Ne háborgassák hát a csontjait! Nem akarjuk, hogy bárki utánunk jöjjön. Fogadd meg, Samwell, az Éjjeli Őrség tagja! Esküdj meg az életedre, amit nekem köszönhetsz!

Sam nyomorúságosan érezte magát. Egyik lábáról a másikra állt, majd így szólt:

- Lord Janost sohasem választják parancsnokká. - Ez volt a legjobb vigasz, amit Jonnak nyújt-hatott, az egyetlen vigasz. - Ez nem történik meg.

- Sam, kedves bolond vagy. Nyisd ki a szemed! Már napok óta ez történik. - Jon félresöpörte a haját a szeméből, és felsóhajtott. - Lehet, hogy nem tudok semmit, de ezt tudom. Most pedig kérlek, bocsáss meg, nagyon keményen meg kell ütnöm valakit egy karddal.

Sam nem tehetett egyebet, csak nézte, ahogy Jon elvonul a fegyverraktár és a gyakorlótér felé. Havas Jon mostanában ott töltötte ideje nagy részét. Mivel Ser Andrew halott volt, Ser Allisert pedig nem érdekelte a dolog, a Fekete Vár fegyvermester nélkül maradt, így Jon feladatának tekintette, hogy foglalkozzon egy kicsit a zöldfülű regrutákkal, Selyemmel, Lóval, a tuskolábú Hopp-Robinnal, Arronnal és Emrickkel. Amikor pedig a fiúk szolgálatban voltak, órákon keresztül gyakorolt egymagában karddal, pajzzsal és lándzsával, vagy összemérte az erejét bárkivel, aki hajlandó volt kiállni ellene.

Sam, kedves bolond vagy. Jon mondata ott visszhangzott a fülében végig a mester lakrészéhez vezető úton. *Nyisd ki a szemed! Már napok óta ez történik.* Lehet, hogy igaza volt? Egy jelöltnek a Felesküdtött Testvérek kétharmadának szavazatára volt szüksége ahhoz, hogy az Éjjeli Őrség parancsnoka legyen, s kilenc nap és kilenc éjszaka után senki még csak meg sem közelítette ezt. Lord Janos hátránya tényleg egyre csökkent, fokozatosan megelőzte előbb Bowen Marshot, majd Othell Yarwickot, de még mindig jócskán le volt maradva az árnyéktoronybeli Ser Denys Mallister és a Keleti Őrség parancsnoka, Cotter Pyke mögött. *Biztos, hogy a kettő közül lesz valamelyik az új parancsnok* - biztatta magát Sam.

Stannis a mester ajtaja elé is öröket állíttatott. Odabent a szobák forróak voltak, mindenféle a csata sebesültjei heverték, Fekete Testvérek, a király és a királyné emberei egyaránt. Clydas nagy kancsó kecsketejjel és álomborral csoszogott közöttük, Aemon mester azonban még nem tért vissza Mance Raydernél tett reggeli látogatásából. Sam egy szegre akasztotta a köpönyegét, és segített Clydasnak. De ahogy futkosott, töltött és kötéseket cserélt, egyre csak Jon szavai jártak a fejében. Sam, kedves bolond vagy. *Nyisd ki a szemed! Már napok óta ez történik.*

Jó egy órába telt, mire el tudott szabadulni, hogy megetesse a hollókat. Útban a hollóház felé megállt, hogy ellenőrizze a tegnapi számlálást. A választás elején több mint harminc nevet ajánlottak, de legtöbbjük visszalépett, amikor kiderült, semmi esélyük a győzelemre. Tegnap éjjelig heten maradtak. Ser Denys Mallister kétszázötvenhárom jelölést gyűjtött, Cotter Pyke száznál is többet, Lord Slynt hetvennégyet, Othell Yarwick hatvanat, Bowen Marsh negyvenkilencet, Háromujjú Hobb ötöt, Bánatos Edd Tollett pedig egyet. *Pyp és a hülye tréfái.* Sam átfutotta a korábbi eredményeket. Ser Denys, Cotter Pyke és Bowen Marsh, mind hanyatlottak a harmadik naptól kezdve, Othell Yarwick a hatodiktól. Csak Lord Janos Slynt kúszott előrefelé, napról napra.

Hallotta a madarak káromgását a hollótanyán, úgyhogy félretette a papírokat, és felmászott a lépcsőn, hogy megetesse őket. Örömmel látta, hogy újabb három madár érkezett haza.

- Havas! - kiáltottak rá. - Havas, havas, havas! - Ezt ő tanította nekik. A hollóodú azonban még az újonnan érkezettekkel együtt is lehangolóan üresnek látszott. Kevés madár tért vissza eddig azok közül, amelyeket Aemon elküldött. Egy legalább elérte Stannist. Egyikük megtalálta Sárkányköt, és talált egy királyt, aki még törődött velük. Sam tudta, hogy ezermérföldnyire délre az apja a Vastrónuson ülő fiú ügye mellé állította a Tarly-házat, de sem Joffrey király, sem a kis

Tommen király nem mozdult az Őrség segélykiáltására. *Mire jó egy király, aki nem védi meg a birodalmát?* - gondolta haragosan, és eszébe jutott az az éjszaka az Elsők Öklén, és a Craster Erdőjébe vezető borzalmas út sötétben, rettegésben és sűrű hóesésben. A királyné emberei nyugtalanították, ez igaz, de legalább eljöttek.

Aznap este a vacsoránál Sam Havas Jont kereste, de sehol sem látta a hatalmas, kőfalú teremben, ahol a testvérek étkeztek. Végül a többi barátja közelében ült le egy padra. Pyp éppen a versenyről mesélt Bánatos Eddnek, amikor azt számolták, melyik szalmabábu kapja a legtöbb vad nyílveessőt.

- Majdnem végig te vezettél, de Hosszútavi Watt hármat gyűjtött az utolsó napon, és megelőzőt téged.

- Én sohasem nyerek meg semmit - sóhajtotta Bánatos Edd. - Wattra viszont mindig rámosolyogtak az Istenek. Amikor a vadak leütötték a Koponyák Hídjáról, valahogy sikerült neki egy jó kis mély pocsolyába zuhannia. Milyen szerencse, hogy elkerülte azt a sok sziklát!

- Nagyon esett? - érdeklődött Grenn. - A víz mentette meg az életét?

- Nem - felelte Bánatos Edd. - Már halott volt a fejszétől a fejében. De azért nagy szerencséje volt, hogy elkerülte a sziklákat.

Háromujjú Hobb roston sült mamutcombót ígért a testvéreknek aznap estére, talán abban a reményben, hogy így összekaparhat még néhány szavazatot. *Ha ez volt a szándéka, fiatalabb mamutot kellett volna keresnie* - gondolta Sam, és kihúzott egy hosszú, összerághatatlan inat a fogai közül. Sóhajtott, és félretolta az ételt.

Rövidesen újabb szavazásra került sor, és a feszültség sűrűbben ült a levegőben, mint a füst. Cotter Pyke a tűz mellett ült, a Keleti Őrség felderítői vették körül. Ser Denys Mallister az ajtó közelében foglalt helyet az Árnyéktoronyból érkezettek egy kisebb csoportjával. *Janos Slynt ül a legjobb helyen* - figyelt fel rá Sam, félúton a meleg és a huzat között. Rémülten vette észre mellette a sápadt, elgyötört arcú Bowen Marshot. A fején még mindig vászonkötést viselt, de Janos Slynt minden szavára figyelt. Amikor Sam felhívta erre a barátai figyelmét, Pyp így szólt:

- És nézd csak, ott meg Ser Alliser susorog Othell Yarwikkal!

Vacsora után Aemon mester felállt, és megkérdezte, kíván-e valamelyik testvér szólni, mielőtt leadják a szavazataikat. Bánatos Edd szokásos savanyú képével felállt.

- Csak azt akarom mondani azoknak, akik esetleg rám akarnak szavazni, hogy rettenetes parancsnok lennék. De a többi is.

Őt Bowen Marsh követte, aki miközben beszélt, egyik kezét Lord Slynt vállán tartotta.

- Testvéreim és barátaim! Kérlek benneteket, hogy a nevemet vonjátok vissza a választásból! A sebem még mindig kínoz, és attól félek, a feladat túl nagy lenne nekem... de nem Lord Janosnak itt, aki éveken át parancsolt Királyvár aranyköpönyegeseinek. Támogassuk őt!

Sam dühödt mormogást hallott a terem Cotter Pyke felőli végéből, Ser Denys pedig az egyik társára nézett, és megrázta a fejét. *Késő, megtörtént a baj*. Eltűnődött, vajon hol lehet Jon és miért nem jelent meg.

A testvérek legtöbbször irástudatlanok voltak, így a választás hagyományosan úgy történt, hogy zálogokat dobtak egy nagy, kövér üstbe, amit Háromujjú Hobb és Fajankó Owen hoztak át ide a konyhából. A zálogokat tartalmazó hordók az egyik sarokban álltak vastag függőnyel eltakarva, hogy a szavazók a többiek számára láthatatlanul helyezhessék el zálogaikat. Ha valaki szolgálatban volt, a barátja szavazhatott helyette, így voltak, akik két, három vagy négy zálogot fogtak, Ser Denys és Cotter Pyke pedig hátrahagyott helyőrségük nevében is szavazott.

Amikor a terem őket leszámítva kiürült, Sam és Clydas felfordították az üstöt Aemon mester előtt. Nagy halom kagyló, kő és rézpenz ömlött az asztalra. Aemon ráncos kezei meglepő fürge-séggel szétválogatták őket: a kagylókat ide, a köveket oda, a rezet az asztal szélére, a néha-néha felbukkanó nyílhegyet, szöveget vagy makkot pedig külön. Sam és Clydas megszámlolta a kupacokat, és mindegyikük saját számvetést készített.

Ma este Samen volt a sor, hogy először megadja az eredményeit.

- Kétszázhárom Ser Denys Mallisternek - mondta. - Százhatvankilenc Cotter Pyke-nak. Száz-

harminchét Lord Janos Slyntnek, hetvenkettő Othell Yarwicknak, öt Háromujjú Hobbnak és kettő Bánatos Eddnek.

- Én százhatvannyolcat számoltam Pyke-nak - mondta Clydas. - Az én eredményeim alapján két szavazat hiányzik, Samé alapján egy.

- Sam számítása helyes - mondta Aemon mester. - Havas Jon nem helyezett el zálogot. Nem számít. Senki sem jár a győzelem közelében.

Sam inkább megkönnyebbülést, mint csalódottságot érzett. Lord Janos még Bowen Marsh támogatásával is csak a harmadik helyen állt.

- Ki lehet ez az öt, aki állandóan Háromujjú Hobbra szavaz? - tűnődött.

- Talán olyan testvérek, akik szeretnék, ha eltűnne a konyhából - vont vállat Clydas.

- Ser Denys tíz szavazatot veszített tegnap óta - hívta fel a figyelmüket Sam. - Cotter Pyke pedig majdnem húszat. Ez nem jó.

- Nem jó az ő reményeiket illetően, az biztos - mondta Aemon mester. - Az Éjjeli Őrség számára azonban végül jónak bizonyulhat. Ezt nem mi döntjük el. Tíz nap nem szokatlanul hosszú idő. Volt egyszer egy választás, amelyik majdnem két éven át tartott. A testvérek meghozzák a döntésüket a maga idejében.

Igen, de miféle döntést?

Később, miközben Pyp cellájában vizes bort kortyolgattak, Sam nyelve megoldódott, és azon kapta magát, hogy hangosan tűnődik.

- Cotter Pyke és Ser Denys Mallister szavazatokat veszítenek, de együtt még mindig van nekik majdnem kétharmad - mondta Pypnek és Grenn-nek. - Bármelyikük jó lenne parancsnoknak. Valakinek meg kell győznie az egyiküket, hogy lépjen vissza, és támogassa a másikat.

- Valakinek? - kérdezte Grenn bizonytalanul. - Milyen valakinek?

- Grenn olyan ostoba, hogy azt hiszi, a valaki esetleg őt jelentheti - vigyorgott Pyp. - Talán ha ez a valaki meggyőzte Pyke-ot és Mallistert, rávehetné Stannist is, hogy vegye feleségül Cersei királynét.

- Stannis királynak már van felesége - tiltakozott Grenn.

- Most mondd meg, mit kezdjek vele, Sam? - sóhajtott Pyp.

- Cotter Pyke és Ser Denys nem nagyon szeretik egymást - érvelt Grenn makacsul. - Minden vitatkoznak.

- Igen, de csak azért, mert más elképzeléseik vannak arról, mi a jó az Őrségnek - mondta Sam.

- Ha megmagyaráznánk nekik...

- Magyaráznánk? - csodálkozott Pyp. - Hogy lett a *valakiből* hirtelen *mi*? Én a komédiás majma vagyok, emlékszel? Grenn meg, nos, Grenn. - Samre mosolygott, és megmozgatta a fülét.

- Te viszont... te egy nagyúr fia vagy, a mester intézője...

- És Sam, a Gyilkos - tette hozzá Grenn. - Megöltél egy Mást.

- A sárkányüveg ölte meg! - magyarázta Sam már vagy századszor.

- Nagyúr Fia, a mester intézője és Sam, a Gyilkos - elmélkedett Pyp. - Te talán beszélhetnél velük...

- Beszélhetnék - bólintott Sam, a hangja olyan mélabús volt, mint Bánatos Eddé -, ha nem lennék gyáva elébük állni.

JON

Jon karddal a kezében lassan körözött Selyem körül, arra kényszerítette ellenfelét, hogy vele együtt forduljon.

- Emeld fel a pajzsod! - mondta neki.

- Túl nehéz! - panaszkodott az óvárosi fiú.

- Éppen annyira nehéz, hogy meg lehessen állítani vele egy kardot - felelte Jon. - Emeld fel! - Előrelépett, támadott. Selyem éppen időben kapta fel a pajzsot, hogy a peremével elüthesse Jon kardját, a saját fegyverével pedig Jon bordáit vette célba. - Jó - mondta Jon, amikor érezte az ütést saját pajzsán. - Ez jó volt, de tedd bele a testedet is! Add a súlyodat a pengéhez, úgy nagyobb kárt okozol, mintha csak kézzel ütnél! Gyere, próbáljuk meg újra. Te támadsz, de emeld fel azt a pajzsot, különben megkongatom a fejed, mint egy harangot...

Selyem azonban ehelyett hátrált egy lépést, és felhajtotta a sisakrostélyát.

- Jon! - A hangja ideges volt.

Amikor Jon megfordult, az asszony állt előtte a királyné fél tucat emberével körülvéve. Nem csoda, hogy az udvar így elcsendesedett. Az éjszakai tűz mellett néha megpillantotta Melisandret, vagy amikor a kastélyban járt-kelt, de ilyen közletről még sohasem látta. *Milyen gyönyörű - gondolta... vörös szemében azonban valami nyugtalanító rejtezett.*

- Hölgyem.

- A király beszélni óhajt veled, Havas Jon.

Jon a földre dőfte a gyakorló kardot.

- Megengeditek, hogy átöltözzek? Nem vagyok olyan állapotban, hogy megjelenjek egy király színe előtt.

- A Fal tetején fogunk várni rád - bólintott Melisandre. *Mi, nem ő. Úgy van, ahogy mondják. Ez az asszony az igazi királyné, nem az, akit a Keleti Őrségben hagyott.*

A sodronyingét és a lemezpáncélját beakasztotta a páncélterembe, visszatért a saját cellájába, levette átizzadt ruháit, és friss feketébe bújt. Tudta, hogy az út a ketrecben hideg lesz és szeles, a jég teteje még inkább, ezért vastag, csuklyás köpönyeget választott. Legvégül Hosszúkarmot vette a hátára.

Melisandre a Fal tövében várt rá. Addigra elküldte a királyné embereit maga mellől.

- Mit óhajt tőlem öfelsége? - kérdezte tőle Jon, miközben beszálltak a ketrecbe.

- Mindent, amit csak adhatsz neki, Havas Jon. Ő a király.

Jon becsukta az ajtót és megrántotta a harangzsinórt. A csörlő forogni kezdett, és megindultak felfelé. Verőfényes nap volt, a Fal nedves könnyeket hullatott, az oldalán hosszú, csillogó patakcskában folyt lefelé a víz. A szűk ketrecben nagyon erősen érezte a vörös asszony jelenlétét. *Még az illata is vörös.* Mikken műhelyét juttatta eszébe, a vörösén izzó vas szagát. Az illat füst és vér illata volt. *Megcsókolta a tűz - gondolta, és Ygritte jutott az eszébe.* A szél belekapaszkodott Melisandre hosszú, vörös köntösébe, és a mellette álló Jon lábára fújta.

- Nem fázol, hölgyem? - kérdezte tőle.

Az asszony nevetett.

- Soha. - A rubin a torkán mintha együtt lüktetett volna a szívével. - Az Úr tüze ég bennem, Havas Jon. Érezd. - Az arcára tette a kezét, és ott tartotta egy ideig, hogy Jon érezhesse melegségét. - Az életnek ilyennek kell lennie - mondta az asszony. - Csak a halál hideg.

Stannis Baratheon egyedül állt a Fal peremén, a mezőt bámulta, ahol csatát nyert, és a hatalmas, zöld erdőt azon túl. Ugyanolyan fekete nadrágot, tunikát és csizmát viselt, mint az Éjjeli Őrség tagjai, csak a palástja különböztette meg tőlük: súlyos aranypalást fekete bundás szegéllyel,

amelyet egy lángoló szívet formázó csat tartott össze a vállánál.

- Elhoztam neked Deres Fattyát, felség! - szólalt meg Melisandre.

Stannis megfordult, és szemügyre vette. Sűrű szemöldöke alatt feneketlen kék tóhoz hasonló szem ült. Beesett arcát és erőteljes, összeszorított állkapcsát rövidre nyírt, kékesfekete szakáll borította, ám ez sem rejthette el komor soványságát. A nyaka és a vállai is megfeszültek, a jobb kezével együtt. Jonnak hirtelen eszébe jutott, mit mondott egyszer Donal a Baratheon fivérekről. Robert volt a valódi acél. Stannis tiszta vas: fekete, kemény és erős, az igaz, de rideg és törékeny, amilyenné a vas válik. Inkább törik, mintsem meghajolna. Zavartan letérdelt, és eltűnődött, mit akarhat tőle ez a rideg és törékeny király.

- Kelj fel! Sokat hallottam rólad, Havas úr.

- Nem vagyok úr, felség. - Jon felállt. - Tudom, mit hallottál. Hogy köpönyegforgató vagyok és gyáva. Hogy megöltem a testvéremet, Félkezű Qhorint, hogy mentsem az életem. Hogy Mance Rayderrel lovagoltam, és vad feleséget vettem magam mellé.

- Így van. Ezt mind és még többet. Varg is vagy, azt mondják, bőrváltó, aki éjszakánként farkként jár. - Stannis király mosolya kemény volt. - Mi igaz ebből?

- Volt egy rémfarkasom, Szellem. Amikor Szürkeles közelében átmásztam a Falon, elváltunk, és azóta nem láttam. Félkezű Qhorin parancsolta meg, hogy csatlakozzam a vadakhoz. Tudta, hogy azt akarják majd, öljem meg őt, hogy bizonyítsak, és azt mondta, tegyek meg bármit, amit mondanak. Az asszony neve Ygritte volt. Vele megszegtem a fogadalmamat, de az apám nevére esküszöm neked, hogy sohasem voltam köpönyegforgató!

- Hiszek neked - közölte a király.

Jon meglepődött ezen.

- Miért?

Stannis horkantott.

- Ismerem Janos Slyttet. És ismertem Ned Starkot is. Az apád nem volt a barátom, de csak egy bolond tagadná a becsületét és őszinteségét. Hasonlítasz rá. - Stannis Baratheon magasan Jon fölé tornyosult, de olyan ösztövére volt, hogy tíz évvel idősebbnek látszott a koránál. -Többet tudok, mint gondolnád, Havas Jon. Tudom, hogy te találtad meg a sárkányüveg tört, amivel Randyll Tarly fia megölte a Mást.

- Szellem találta meg. A pengét egy felderítő köpönyegébe csomagolták, és elásták az Elsők Ökle alatt. Más pengék is voltak ott... lándzsahegyek, nyílhegyek, mind sárkányüveg.

- Tudom, hogy te tartottad itt a kaput - folytatta Stannis király. - Ha nem teszed, későn érkezem.

- A kaput Donal Noye tartotta. Odalent az alagútban halt meg, amikor az óriások királyával küzdött.

Stannis elfintorodott.

- Noye készítette az első kardomat és Robert harci pörölyét is. Ha az Isten megkíméli, jobb parancsnoka lehetett volna rendednek, mint bármelyik ezek közül a bolondok közül, akik most civakodnak a címért.

- Cotter Pyke és Ser Denys Mallister nem bolondok, felség - mondta Jon. - Jó és rátermett emberek. A maga módján Othell Yarwick is az. Lord Mormont mindegyikükben megbízott.

- A te Lord Mormontod túlságosan könnyen megbízott mindenkiben, máskülönben nem történt volna meg veled mindez. De rólad beszélünk. Azt sem felejtettem el, hogy te hoztad el nekünk ezt a varázskürtöt, és te ejtetted foglyul Mance Rayder feleségét és fiát.

- Dalia meghalt. - Jon még mindig bánkódott emiatt. - Val a húga. Nem volt nehéz őt és a gyermeket elfogni, felség. A vadakat te futamítottad meg, a bőrváltó pedig, akit Mance otthagytott, hogy őrizze a királynéját, megőrült, amikor a madara kigyulladt. - Jon Melisandre-ra pillantott. - Néhányan azt mondják, a te műved volt.

Az asszony elmosolyodott, hosszú, rézvörös haja az arcába omlott.

- A Fény Urának tüzes karmai vannak, Havas Jon.

Jon bólintott, és ismét szembenézett a királlyal.

- Felség, Valról beszéltél. Szeretné felkeresni Mance Raydert, hogy megmutathassa neki a fiát. Ez... kedves gesztus lenne.

- A fickó elszökött a rendetektől. A testvéreid mind a halálát akarják. Miért tennék neki kedvességet?

Jon erre nem tudott mit felelni.

- Ha nem érte, akkor Valért. A nővéréért, a gyermek anyja kedvéért.

- Kedveled ezt a Valt?

- Alig ismerem őt.

- Azt mondják, csinos.

- Nagyon - vallotta be Jon.

- A szépség nagyon veszélyes lehet. A fivérem megtanulta ezt a leckét Cersei Lannistertől. Ő gyilkolta meg, efelől semmi kétségem. Az apádat és Jon Arrynt is. - Összevonta a szemöldökét. - Te együtt éltél a vadakkal. Mit gondolsz, van bennük becsület?

- Igen - bólintott Jon -, de ők a maguk módján becsületesek, felség.

- Mance Rayderben?

- Igen. Azt hiszem.

- A Csontok Urában?

Jon habozott.

- Mi Zörgővértnek neveztük. Alattomos és vérszomjas ember. Ha van is benne becsület, mélyen elrejt a csontpáncélja alatt.

- És ez a másik, ez a soknevű Tormund, aki kicsúszott a kezünkből a csata után? Az igazat mondd!

- Úgy vélem, Óriásvész Tormund az a fajta ember, aki jó barát és rossz ellenség, felség.

Stannis kurtán bólintott.

- Az apád becsületes ember volt. Nem volt a barátom, de tisztában voltam az értékével. A fivéred lázadó volt és áruló, aki el akarta venni a királyságom felét, de senki sem vonhatja kétségbe a bátorságát. Veled mi a helyzet?

Azt akarja hallani, hogy szeretem őt? Jon hangja merev volt és kimért, amikor felelt.

- Én az Éjjeli Őrség tagja vagyok.

- Szavak. A szó nem egyéb szélnél. Mit gondolsz, miért hagytam ott Sárkánykőt és hajóztam a Falhoz, Havas úr?

- Nem vagyok úr, felség. Remélem, azért jöttél, mert üzentünk érted. Bár azt nem tudom, miért tartott ilyen sokáig.

Stannis meglepő módon elmosolyodott ezen.

- Elég bátor vagy, hogy Stark lehess. Igaz, előbb is érkezhettem volna. Ha nincs a Segítőm, talán nem is jövök. Tengerjáró nagyúr szerény sorból származik, de ő emlékeztetett a kötelességre, amikor a jogaimon kívül semmi más nem jártak a gondolataim. Davos azt mondta, a kocsit fogtam a lovak elé. Igyekeztem megszerezni a trónt, hogy megmentsem a királyságot, holott éppen a királyságot kellett volna igyekezniem megmenteni, hogy megszerezhessem a trónt. - Stannis észak felé mutatott. - Ott az ellenség, aki ellen harcolni születtem.

- A nevét nem szabad kiejteni - tette hozzá halkán Melisandre. - Ő az Éjszaka és a Rettenet Istene, Havas Jon, a hóban járó alakok az ő teremtményei.

- Elmondták nekem, hogy te megölted az egyik járkáló hullát, hogy megmentsd Lord Mormont életét - vette át a szót ismét Stannis. - Lehet, hogy ez a te háborúd is, Havas úr. Ha hajlandó vagy segíteni nekem.

- Én az Éjjeli Őrségnek szenteltem a kardomat, felség - felelte Havas Jon óvatosan.

A király láthatóan nem volt elégedett ezzel a válasszal. Stannis a fogait csikorgatta, és így szólt:

- Többet kérek tőled, mint egy kard.

Jon ezt már végképp nem értette.

- Uram?

- Északot akarom.

Északot.

- De... a fivérem, Robb volt Észak Királya...

- A fivéred Deres törvényes ura volt. Ha otthon marad, és a kötelességét teljesíti, ahelyett hogy megkoronázza magát, és ellovagol meghódítani a Folyóvidéket, talán még ma is él. De bár-hogy legyen is, te nem vagy Robb, ahogyan én sem vagyok Robert.

A nyers szavak Jon minden maradék rokonszenvét elfűjták Stannis király iránt.

- Szerettem a fivéremet - mondta.

- Én is az enyémet. Mégis azok voltak, amik, s mi ugyanúgy. Én vagyok az egyetlen igaz király Westeroson, északon is, délen is. Te pedig Ned Stark fattya vagy. - Stannis sötétkék szemével végigmérte. - Tywin Lannister Roose Boltont nevezte ki Észak Őrzőjévé, hogy megjutalmazza fivéred elárulásáért. A vasemberek Balon Greyjoy halála óta egymással háborúznak, de még mindig az övék a Cailin-árok, Erdőmély, Torrhen mezeje és a Köves Part nagy része. Az apád földje vérzik, és nekem sem erőm, sem időm nincs hozzá, hogy bekössem a sebeit. Deres urára van szükség. Deres hűséges urára.

Engem néz - döbrent rá Jon.

- Deres nincs többé. Theon Greyjoy felgyújtotta.

- A gránit nem hamvad el egykönnyen - felelte Stannis. - A várat idővel újjá lehet építeni. Nem a falak tesznek valakit úrrá, hanem saját maga. Az északiak nem ismernek engem, semmi okuk rá, hogy szeressenek, nekem mégis szükségem van az erejükre az elkövetkezendő csatákban. Szükségem van Eddard Stark fiára, hogy a lobogóm alá gyűjtse őket.

Deres urává akar tenni. A szél feltámadt, és Jon hirtelen megszédült, attól félt, lesodorja a Falról.

- Felség - szólalt meg -, megfeledekezel valamiről. Én Havas vagyok, nem Stark.

- Te feledekezel meg valamiről - válaszolta Stannis király.

Melisandre Jon karjára tette meleg kezét.

- A király egyetlen mozdulattal eltüntetheti a fattyúság foltját, Havas úr.

Havas úr. Ser Alliser hívta hasonlóképpen, hogy gúnyt űzzön törvénytelen származásából. Sok testvére is átvette, ki szeretetből, ki azért, hogy bántsa. Most azonban hirtelen más hangzást nyert Jon fülében. *Olyan... igazi.*

- Igen - mondta habozva -, királyok már korábban is törvényesítettek fattyakat, de... még mindig az Éjjeli Őrség testvére vagyok. Letérdeltem egy szivfa előtt, megfogadtam, hogy nem birtokok földeket és nem nemzek gyermekeket.

- Jon. - Melisandre olyan közel volt hozzá, hogy érezte forró leheletét. - R'hllo az egyetlen igaz Isten. Egy fa előtt tett fogadalom nem ér többet, mint az, amit a csizmádnak teszel. Tárd ki a szíved, és engedd be az Úr fényét! Égesd fel ezeket a varsafákat, és fogadd el Derest, mint a Fény Urának ajándékát!

Amikor Jon nagyon fiatal volt, túlságosan is fiatal ahhoz, hogy megértse, mit jelent fattyúnak lenni, arról álmodozott, hogy Deres egy napon az övé lesz. Később, amikor idősebb lett, szégyellte magát az álmok miatt. Deres Robbra, azután pedig a fiaira száll majd, vagy Branre és Rickonra, ha Robb gyermektelenül halna meg. Utánuk pedig ott volt Sansa és Arya. Már azt is hűtlenségnek érezte, hogy álmai mást akarnak, mintha ezzel a szívében elárulná őket, és a halálukat kívánná. *Sohasem akartam ezt - gondolta, ahogy ott állt a kék szemű király és a vörös aszszony előtt. - Szerettem Robbot, szerettem mindannyiukat... soha nem akartam, hogy bántódás érje bármelyiküket is, mégis megtörtént. És most csak én maradtam.* Nem kellene mást tennie, csak kimondani azt az egy szót, Jon Stark válna belőle, nem Havas. Nem kellene mást tennie, csak hűséget fogadnia ennek a királynak, és Deres az övé. Nem kellene mást tennie...

...csak ismét megszegni a fogadalmát.

Ezúttal nem cselfogás lenne. Hogy megkaphassa apja kastélyát, szembe kellene fordulnia apja isteneivel.

Stannis király megint észak felé bámult, aranyपालástja lobogott a hátán.

- Lehet, hogy tévedtem veled kapcsolatban, Havas Jon. Mindketten tudjuk, mit tartanak a fegyverekről. Talán hiányzik belőled az apád becsülete vagy a fivéred hadi tehetsége. De te vagy a fegyver, amit az Úr nekem adott. Úgy találtam rád itt, ahogyan te bukkantál a sárkányüveg rejtekhelyére az Ököl alatt, és használni akarlak. Még Azor Ahai sem egyedül nyerte meg a háborúját. Megöltem ezer vadembert, fogságba ejtettem még ezret, és szétszórtam a többi, de mindketten tudjuk, hogy vissza fognak térni. Melisandre látta a lángjaiban. Ez a Viharöklű Tormund valószínűleg máris újrendezi a soraikat, és újabb támadást tervez. És minél többet hadakozunk egymással, annál gyengébbek leszünk, amikor a valódi ellenség ránk veti magát.

Jon is ugyanerre a következtetésre jutott.

- Ahogy mondd, felség. - Eltűnődött, vajon ez a király merre tart.

- Mialatt a testvéreid azon vitatkoznak, hogy ki vezesse őket, én beszéltem Mance Rayderrel. - A fogai megcsikordultak. - Makacs és büszke ember. Nem hagy nekem más választást, mint hogy a lángoknak adjam. De ejtettünk más foglyokat is, más vezéreket. Azt, aki a Csontok Urának nevezi magát, néhány klánfőnököt, Thenn új Magnarját. A testvéreidnek nem fog tetszeni, ahogy az apád urainak sem, de át akarom engedni a vadakat a Falon... azokat legalábbis, akik hűséget esküsznek nekem, megfogadják, hogy megtartják a király békéjét és a király törvényeit és elfogadják istenüknek a Fény Urát. Még az óriásokat is, ha hatalmas térdük képes meghajolni. Az Adomány területén fogom letelepíteni őket, amint elvettem azt az új parancsnokotoktól. Ha feltámadnak a hideg szelek, együtt élünk vagy halunk meg. Ideje szövetséget kötnünk közös ellenségünk ellen. - Jonra pillantott. - Egyetértesz velem?

- Az apám is arról álmodott, hogy újra betelepíti az Adományt - ismerte el Jon. - Ő és Benjen nagybátyám sokat beszélgettek erről. - *Igaz, arra sohasem gondolt, hogy vadakkal telepítse be... de nem is lovagolt együtt a vadakkal.* Nem áltatta magát. A szabadnépből engedetlen alattvaló és veszélyes szomszéd válna. Mégis, amikor Ygritte vörös haját tette mérlegre a halottak hideg kék szemével szemben, a választás egyszerű volt. - Egyetértetek.

- Jól van - bólintott Stannis király. - Egy új szövetség megpecsételésének legbiztosabb módja a házasság. Hozzá kívánom adni Deres urát ehhez a vad hercegnőhöz.

Lehet, hogy Jon túl sokáig lovagolt a szabadnéppel; önkéntelenül is kacajra fakadt.

- Felség! - mondta. - Fogoly vagy sem, ha azt hiszed, csak úgy egyszerűen nekem adhatod Valt, attól tartok, sokat kell még tanulnod a vad asszonyokról. Bárki vegye is el, jobb, ha készen áll bemászni a tornya ablakán, és a kardja hegyén elvinni őt...

- Bárki? - Stannis fürkészően tekintett rá. - Ez azt jelenti, hogy nem vagy hajlandó elvenni a lányt? Figyelmeztetlek, ő is része az árnyak, amit fizetned kell, ha apád nevét és kastélyát akarod. Szükség van erre a frigyre, hogy biztosítsuk új alattvalóink hűségét. Visszautasítasz engem, Havas Jon?

- Nem - vágta rá Jon talán túl gyorsan. A király Deresről beszélt, és Derest nem lehetett könnyedén visszautasítani. - Nos... ez az egész olyan hirtelen jött, felség. Kérhetek tőled egy kis időt, hogy megfontoljam?

- Ahogy akarod. De gyorsan fontold meg! Nem vagyok türelmes ember, ahogyan ezt nem sokára a Fekete Testvéreid is megtapasztalják. - Stannis Jon vállára tette sovány, hústalan kezét. - Ne szólj egy szót sem arról, amiről ma itt beszélünk! Senkinek se! De ha visszatérsz, elég, ha térdet hajtasz, a lábam elé helyezed a kardodat, a szolgálatomba ajánlod magad, és amikor újra felállsz, Jon Stark leszel, Deres ura.

TYRION

Amikor meghallotta a zajokat cellája vastag faajtaján át, Tyrion Lannister felkészült a halálra.

Legfőbb ideje - gondolta. - *Gyertek, gyertek, vessetek véget neki!* Nagy nehezen felállt, maga alá húzott lábai zsibbadtak voltak. Lehajolt, megpróbálta kidörzsölni belőlük a késpengéket. *Nem megyek botorkálva és kacsázva a hóhér tönkjére.*

Eltűnődött, vajon itt lent a sötétben végeznek-e vele, vagy keresztülvonszolják a városon, hogy Ser Ilyn Payne leüthesse a fejét. Ez után a komédiás színjátékba illő tárgyalás után könnyen lehet, hogy drága nővére és szerető apja inkább csendben szabadulnak meg tőle, mint hogy megkockáztassák a nyilvános kivégzést. *Ha engednék, hogy beszéljek, mondhatnék néhány válogatott dolgot a tömegnek. De ennyire csak nem bolondok?*

Ahogy a kulcs megzörrent a zárban és a cella ajtaja nyikorogva kinyílt, Tyrion a nyirkos falnak vetette a hátát és azt kívánta, bárcsak lenne nála valami fegyver. *Még mindig tudok harapni és rúgni. Vér ízével a számban halok meg, ez is valami.* Szerette volna, ha eszébe jut valami fel-emelő utolsó szó. A „basszátok meg mind” nem valószínű, hogy előkelő helyet biztosítana számára a krónikákban.

Az arcára fáklyafény vetült, kezével eltakarta a szemét.

- Gyere, vagy talán félsz egy törpétől? Csináld, a himlős ringyó anyádat! - A hangja rekedt volt a hosszú hallgatástól.

- Hát szabad így beszélni nagyságos anyánkról? - A férfi közelebb jött, fáklyával a bal kezében. - Ez még az én zügöbéli cellámnál is rosszabb, bár nem annyira nedves.

Tyrionnak egy pillanatra a lélegzete is elállt.

- Te?

- Hát, a nagyobbik részem, igen. - Jaime ösztövére volt, a haját rövidre vágták. - Az egyik kezemet Harrenhalban hagytam. A Bátor Bajtársak átcsábítása a Keskeny-tengeren túlról nem tartozott atyánk legjobb ötletei közé. - Felemelte a kezét, és Tyrion észrevette a csonkot.

Hisztérikus vihogás tört fel belőle.

- Ó, Istenek - mondta. - Jaime, sajnálom, de... az Istenek jóságára, nézz végig kettőnkön! Kezetlen és Orratlan, a két Lannister fiú.

- Akadtak napok, amikor a kezem olyan büdös volt, hogy azt kívántam, bár orratlan lennék. - Jaime leengedte a fáklyát, hogy a fény az öccse arcára essen. - Megkapó seb.

Tyrion elfordult a fénytől.

- Úgy kellett csatát vívnom, hogy nem volt itt az erős bátyám, aki megvédjen.

- Úgy hallottam, majdnem felgyújtottad a várost.

- Mocskos hazugság. Csak a folyót gyújtottam fel. - Tyrionnak hirtelen eszébe jutott, hol is van és miért. - Azért jöttél, hogy megölj?

- Ezt a hálátlanságot! Ha ilyen udvariatlanul viselkedsz, lehet, hogy mégis hagylak itt megrohadni.

- Azt hiszem, Cersei nem a rothadást szánja osztályrészemül.

- Hát, az igazat megvallva, tényleg nem. Holnap reggel lefejeznek a régi küzdőtéren.

Tyrion megint nevetett.

- Lesz étel? Segítened kell az utolsó szavakkal, az eszem úgy szaladgál ide-oda, mint egy patkány a pincében.

- Nem lesz szükséged utolsó szavakra. Megmentelek. - Jaime hangja furcsán komor volt.

- Ki mondta, hogy megmentőre van szükségem?

- Tudod, majdnem elfelejtettem, milyen bosszantó kis fickó vagy, de most, hogy eszembe jut-

tattad, mégiscsak hagyom, hogy Cersei lecsapja a fejedet.

- Ó, nem, nem hagyod! - Kikacsázott a cellából. - Nappal vagy éjszaka van odafent? Minden időérzékemet elveszítettem.

- Három órával múlt éjfél. A város alszik. - Jaime visszacsúsztatta a fáklyát a tartójába a cellák közötti falon.

A folyosón olyan gyér volt a fény, hogy Tyrion majdnem megbotlott a hideg kőpadlón heverő foglárban. Óvatosan megdöfkölte a lábujjával.

- Halott?

- Alszik. A másik három is. Az eunuch édesálmot tett a borukba, de nem annyit, hogy végezen velük. Legalábbis ezt mondta. A lépcsőnél vár, septonnak öltözve. Lementek a csatornába, onnét pedig a folyóhoz. Az öbölben egy gálya vár. Varysnak vannak ügynökei a Szabad Városokban, ők majd gondoskodnak róla, hogy ne szenvedj hiányt pénzben... de próbáld kerülni a fel-tűnést! Biztos vagyok benne, hogy Cersei gyilkosokat küld majd utánad. Nem ártana, ha nevet változtatnál.

- Egy másik név? Ó, hogyne. Ha jönnek az Arcnélküli Emberek, hogy megöljenek, majd azt mondom: „Nem, összekeverték valakivel! Én egy másik törpe vagyok szörnyű sebbel az arcomon!” - Mindkét Lannister nevetett a helyzet képtelenségén. Aztán Jaime fél térdre ereszkedett, és gyorsan csókot nyomott mindkét arcára. Közben az ajka hozzáért a sebhely ráncos szövetéhez.

- Köszönöm, bátyám! - mondta Tyrion. - Köszönöm az életemet!

- Ez... ezzel tartoztam neked. - Jaime hangja különös volt.

- Tartoztál? - Félreszegte a fejét. - Nem értem.

- Nem baj. Vannak ajtók, amelyek jobb, ha zárva maradnak.

- Jaj nekem! - mondta Tyrion. - Csak nem valami rettenetes és vad dolog rejtőzik mögöttem? Lehet, hogy valaki egyszer valami csúnyát mondott rólam? Megpróbálok nem sírni. Mondd el!

- Tyrion...

Jaime fél.

- Mondd el! - ismételte meg Tyrion.

A fivére elfordította a tekintetét.

- Tysha - szólalt meg halkán.

- Tysha? - A gyomra összeszorult. - Mi van vele?

- Nem volt szajha. Nem úgy vettem neked. Apánk parancsolta, hogy hazudjak. Tysha... az volt, aminek látszott. Egy paraszt lánya, akivel véletlenül találkoztunk az úton.

Tyrion hallotta saját lélegzetének halk, tompa füttyülését az orra csonkján keresztül. Jaime nem tudott a szemébe nézni. *Tysha*. Megpróbálta felidézni, milyen volt a lány. *Egy lány. Csak egy fiatal lány volt, alig idősebb Sansánál.*

- A feleségem - nyögte. - Hozzám jött feleségül.

- Apánk azt mondta, az aranyad miatt. Ő alacsony származású volt, te egy Lannister Kaszterhegyből. Csak az aranyat akarta, így nem különbözött egy szajhától, úgyhogy... úgyhogy nem volt hazugság, nem igazán, és... azt mondta, leckére van szükséged. Hogy majd tanulsz belőle, és később hálás leszel nekem...

- Hálás? Neked? - kérdezte Tyrion fojtott hangon. - Az őreinek adta. Egy egész kaszárnýára való őrnek. Kényszerített, hogy... nézzem. - *Igen, és nemcsak hogy nézzem. Én is magamévá tettem... a feleségem...*

- Fogalmam sem volt, hogy ezt teszi. Hinned kell nekem!

- Ó, valóban? - mordult rá Tyrion. - Miért hinnék el neked bármit is? A feleségem volt!

- Tyrion...

Megütötte. Csak egy visszakezes pofon volt, de beleadta minden erejét, minden félelmét, minden haragját, minden fájdalmát. Jaime görnyedten állt, nem volt támasza, így az ütéstől hanyatt esett a padlón.

- Azt hiszem... ezt megérdemeltem.

- Ó, ennél többet is érdemelsz, Jaime! Te, az én kedves nővérem meg a szerető apánk, igen, el

sem tudnám mondani, mit érdemeltek! De meg is kapjátok, erre megesküszöm! Egy Lannister mindig megfizeti az adósságait!

Azzal elkacsázott, és nagy igyekezetében majdnem átesett a fogláron újra. Alig tett meg azonban egy tucat lépést, vasrácsba ütközött, amely elzárta a folyosót. Ó, istenek! Minden erejére szüksége volt, hogy ne üvöltsön fel.

Jaime megjelent mögötte.

- Nálam vannak a foglár kulcsai.

- Akkor használd őket! - Tyrion félreállt.

Jaime kinyitotta a zárat, kilökte a rácsot, és kilépett rajta. Hátrapillantott a válla fölött.

- Jössz?

- Veled nem. - Tyrion is kilépett. - Add ide a kulcsokat és menj! Magam is megtalálom Varyst. - Felszegte a fejét, és a bátyjára meredt felemás szemével. - Jaime, tudsz harcolni bal kézzel?

- Még kevésbé, mint te - felelte Jaime keserűen.

- Jól van. Akkor méltó ellenfelek leszünk, ha valaha újra találkozunk. A nyomorék és a törpe.

Jaime odaadta neki a kulcskarikát.

- Én az igazságot adtam neked. Te is tartozol nekem ugyanezzel. Te tetted? Te ölted meg?

A kérdés újabb kés volt, amit megforgattak a beleiben.

- Biztos vagy benne, hogy tudni akarod? - kérdezte Tyrion. - Joffrey rosszabb király lett volna, mint Aerys valaha volt. Ellopta az apja törét, és odaadta valami útonállóknak, hogy vágja el Brandon Stark torkát, tudtad ezt?

- Hát... sejtettem, hogy ő lehetett.

- Nos, a fiú az apjára hasonlít. Ha egyszer hatalomra jut, Joff engem is megölt volna. Azért, mert alacsony vagyok és ronda. Ebben olyan szembetűnő a bűnösségem!

- Nem feleltél a kérdésemre.

- Te szegény, ostoba, vak, nyomorék bolond! Hát muszáj minden apróságot a képedbe tolnom? Legyen! Cersei egy hazug szajha, aki Lancellel és Osmund Feketeüsttel kefélt, ki tudja, talán még Holdfiúval is. Én pedig az a szörnyeteg vagyok, akinek tartanak. Igen, én öltem meg az aljas fiadat! - Vigyort erőltetett az arcára. Hátborzongató látvány lehetett a fáklyafényes félhomályban.

Jaime szó nélkül sarkon fordult és elment.

Tyrion figyelte, ahogy távolodik tőle hosszú, erős lábain, és valahol belül szeretett volna utánakiáltani, szerette volna megmondani, hogy nem igaz, szeretett volna bocsánatot kérni tőle. De aztán eszébe jutott Tysha, és inkább nem szólt egy szót sem. Addig hallgatta a távolodó léptek zaját, míg teljesen el nem haltak, aztán kacszva elindult, hogy megkeresse Varyst.

Az eunuch egy kanyargós lépcső sötétjében rejtőzött. Barna, molyette köntöst viselt, csuklya rejtette sápadt arcát.

- Sokáig tartott. Már attól félttem, valami balul ütött ki - mondta, amikor meglátta Tyriont.

- Ó, dehogya - nyugtatta meg Tyrion maró gúnnyal a hangjában. - Ugyan mi üthetett volna ki balul? - Hátravetette a fejét, hogy az arcába bámulhasson. - Érted küldtem a tárgyalásomon.

- Nem jöhöttem. A királyné éjjel-nappal figyeltetett. Nem mertem segíteni neked.

- Most is segítesz.

- Tényleg? Áh! - kuncogott Varys. A nevetése furcsán idegennek hangzott a hideg kő és a visszhangos sötétség birodalmában. - A fivéred igen meggyőző tud lenni.

- Varys, mondták már neked, hogy olyan hideg és nyálkás vagy, mint egy meztelen csiga? Minden elkövettél, hogy megölj engem. Talán viszonznom kellene a szívességet.

Az eunuch sóhajtott.

- A hűséges kutyába belerúgnak, és bárhogy szőjön is a pók, sohasem fogják szeretni. De ha most megölsz, nem lennék a helyedben, uram. Meglehet, soha többé nem találsz vissza a napvilágra. - A szeme sötétén és nedvesen csillogott a fáklya fényében. - Ezek az alagutak sok csapdát rejtenek az óvatlanok számára.

Tyrion gúnyosan horkantott.

- Óvatlanok? A legóvatosabb ember vagyok, aki valaha is élt, erről gondoskodtál. - Megdörzsölte az orrát. - No halljuk, varázsló, hol van az én ártatlan, szűz feleségem?

- Szomorú vagyok, de Királyvárban nem leltem nyomát Lady Sansának. Sem Ser Dontos Hollardnak, akinek mostanra elő kellett volna kerülnie valahonnét részegen. A lány eltűnése éjszakáján együtt látták őket a csigalépcsőnél. Azután semmi. Nagy volt a felfordulás akkor éjjel. A kismadaraim hallgatnak. - Varys szelíden meghúzta a törpe ruhaujját, és behúzta a lépcsőre. - Uram, mennünk kell. Az utad lefelé vezet.

Legalább ez nem hazugság. Tyrion kacszáza megindult az eunuch nyomában. A sarka súrlódó hangot adott a durva kövön, ahogy lefelé lépkedtek. A lépcsőaknában nagyon hideg volt, nyirkos, csontig hatoló hideg, amitől azonnal elfogta a reszketés.

- Melyik része ez a tömlöcnek? - kérdezte.

- Kegyetlen Maegor négyszintnyi börtönt építtetett a kastélya alatt - felelte Varys. - A legfelső szinten nagy cellák találhatók, ahová a közönséges bűnözőket lehet összezární. Keskeny ablakaik vannak, magasan a falon. A második szinten vannak a kisebb cellák, ide kerülnek az előkelő foglyok. Ezeknek nincs ablakuk, de a folyosókon elhelyezett fáklyák bevilágítanak a rácsok között. A harmadik szinten a cellák még kisebbek, és az ajtók tölgyfából készültek. Ezeket nevezik sötét celláknak. Ott tartottak téged, s előtted Eddard Starkot. De van egy még mélyebb szint is. Ha valakit egyszer levisznek a negyedik szintre, az soha többé nem látja meg a napot, nem hall többé emberi hangot és nem lélegezhet szabadon, kínzó fájdalom nélkül. Maegor a negyedik szint celláit kínzás céljaira építtette. - Elérték a lépcső alját. Előttük kivilágítatlan ajtó nyílt. - Ez a negyedik szint. Add a kezed, uram! Itt biztonságosabb sötétben járni. Olyan dolgok lehetnek itt, amiket nem szívesen pillantanál meg.

Tyrion megtorpant egy pillanatra. Varys egyszer már elárulta őt. Ki tudhatja, most miféle játékot játszik az eunuch? És mi lenne alkalmasabb hely egy ember meggyilkolására, mint a sötét pincebörtön, aminek még a létezéséről sem tud senki? A holttestét talán sohasem találnák meg.

Másrészről viszont mi más választása volt? Menjen vissza a lépcsőn, és sétáljon ki a főkapun át? Nem, az nem jó ötlet.

Jaime nem félne - gondolta, ám eszébe ötlött, mit tett vele Jaime. Megfogta az eunuch karját, és hagyta, hogy vezesse a feketeségen át, a kövön súrlódó bőr halk neszt követve. Varys gyorsan ment, néha hátrafordult és suttogott valamit. „Óvatosan, három lépcsőfok van előttünk”, vagy „az alagút itt lejt, uram”. *Amikor megérkeztem Királyvárba, a kapun lovagoltam be a saját embe-reim élén* - merengett Tyrion -, *most meg úgy surranok ki a sötétben, mint egy patkány, miközben egy pók kezét fogom.*

Előttük fényfolt jelent meg. Ahhoz túl tompa volt, hogy a nap fénye lehessen, de egyre nagyobb lett, ahogy igyekeztek felé. Rövidesen látta, hogy boltíves ajtó, amelyet újabb vasrács zár le. Varys elővarázsolt egy kulcsot. Kis, kerek terembe jutottak, amelyből további öt ajtó nyílt, szintén vasrácsokkal. A mennyezetén is volt egy nyílás, a falba építve egy sor létrafok vezetett felfelé. Az egyik oldalon díszes, sárkányfejet mintázó parázstartó állt; a széndarabok már izzó zsaránokká zsugorodtak a szörnyeteg kitátott szájában, de még mindig komor narancssárga fénybe vonták a helyiséget. Az alagút feketesége után azonban Tyrion még ezt a komor fényt is örömmel fogadta.

Az elágazás a parázstartótól eltekintve üres volt, a padlót azonban vörös és fekete mozaiklapokból kirakott háromfejű sárkány díszítette. Valami mocorogni kezdett Tyrion elméjében. Aztán rájött. *Erről a helyről beszélt Shae, amikor Varys először elhozta őt az ágyamba.*

- A Segítő Tornya alatt vagyunk.

- Igen. - A beragadt pántok visítva tiltakoztak, ahogy Varys kinyitott egy régóta bezárt ajtót. A padlóra rozsdapikkelyek hullottak. - Ez kivisz bennünket a folyóhoz.

Tyrion lassan a létrához ment, és végigfuttatta az ujjait a legalsó létrafokon.

- Ez pedig felvisz a hálósobámba.

- Már az apád hálósobája.

Felpillantott az aknába.

- Milyen magasra kell másznom?

- Uram, túl gyenge vagy az ilyen ostoba játékokhoz, azonkívül időnk sincsen. Mennünk kell.

- Dolgom van odafent. Milyen magasra?

- Kétszázharminc fok, de bármi legyen is a szándékom...

- Kétszázharminc fok, és aztán?

- A balra vezető folyosó, de hallgass meg...

- Onnét milyen messze van a hálószoba? - Tyrion feltette a lábát a létra legalsó fokára.

- Nem több hatvan lábnál. Az egyik kezed tartsd a falon, ahogy mész! Érezni fogod az ajtókat. A hálószoba a harmadik. - Felsőhajtott. - Ez örülség, uram. A fivéred visszaadta az életed. Hát újra eldobnád, és vele együtt az enyémet is?

- Varys, az egyetlen dolog, amit jelenleg a saját életemnél is kevesebbire becsülök, az a tiéd. Várj itt! - Azzal hátat fordított az eunuchnak, és mászni kezdett, magában számlálva a fokokat.

Fokról fokra haladt felfelé a sötétben. Eleinte halványan ki tudta venni minden fok körvonalát, ahogy megmarkolta őket és a mögötte húzódó kőfal durva, szürke szövetekét is, de minél feljebb mászott, a sötétség annál sűrűbb lett. *Tizenhárom, tizennégy, tizenöt, tizenhat.* Mire harminchoz ért, a karjai remegtek az erőlködéstől. Megállt egy pillanatra, hogy kifújja magát, és lepillantott. Messze alatta halovány, kerek fényfolt derengett, amelyet félig eltakart a saját lába. Tyrion folytatta a mászást. *Harminckilenc, negyven, negyvenegy.* Ötvennél már a lábai is égtek. A létra végtelen volt, a mászás kábítóan egyhangú. *Hatvannyolc, hatvankilenc, hetven.* Nyolcvannál a hátát tompa fájdalom kínoztta. Mégis tovább mászott, nem tudta volna megmondani, miért. *Száztizenhárom, száztizennégy, száztizenöt.*

Kétszázharmincnél az akna már koromsötét volt, de érezte a balján nyíló alagútból beáramló meleg levegőt, mintha valami nagy állat lehelete lett volna. Esetlenül tapogatózni kezdett az egyik lábával, és lemászott a létráról. Az alagút még az aknánál is szűkebb volt. Egy rendes méretű embernek négykézláb kellett volna másznia benne, de Tyrion elég alacsony volt, hogy felgyenesedve mehetett tovább. *Vége, egy törpéknek készült hely!* A csizmája halkan surrant a kővön. Lassan lépkedett, számolta a lépteit, a kezével réseket keresett a falon. Nemsokára hangok ütötték meg a fülét, először fojtottan és bizonytalanul, majd egyre tisztábban. Hegyezte a fülét. Apja két óra az Ördögfióka szajhájáról tréfálkozott éppen, arról, milyen jó volna meghágni, és milyen nagy szüksége lehet egy igazi farokra a törpe satnya kis micsodája után.

- Biztos görbe - mondta Lum. Aztán arról kezdtek beszélgetni, hogy fog Tyrion meghalni holnap.

- Sírni fog, mint egy asszony, és kegyelemért rimánkodik majd, meglásd! - bizonygatta Lum. Lester úgy vélte, bátran fogadja majd a bárdot, mint egy oroszlán, hiszen Lannister, és erre hajlandó volt az új csizmáját is rátenni.

- Ah, szarok a csizmádba! - mondta Lum. - Tudod, hogy nem jó a lábamra. Tudod, mit, ha nyerek, két hétig súrolhatod a rohadt sodronyingemet!

Néhány lábnyi hosszan Tyrion minden szavukat hallotta, de amikor továbbment, a hangjuk gyorsan elhalt. *Nem csoda, hogy Varys nem akarta, hogy felmásszak azon a nyomorult létrán* - gondolta Tyrion, és elmosolyodott a sötétben. - *Még hogy kismadarak!*

Elérkezett a harmadik ajtóhoz, és sokáig tapogatózott, mire az ujjai két kő között ráakadtak egy kis vaskampóra. Amikor meghúzta, halk morajlás hallatszott, amely úgy hatott a néma csendben, mint egy lezúduló hógörgeteg robaja. Egylábnnyira balra tompa, narancssárga fénnel izzó négyyszög tárult ki.

A kandalló! Majdnem felnevetett. A kandalló tele volt forró hamuval, a közepén pedig fekete fahasáb hevert forró, narancssárga szívvél. Óvatosan elaraszolt mellette, gyorsan lépkedett, nehogy megégesse a csizmáját. A meleg parázs halkan ropogott a talpa alatt. Amikor ott találta magát egykori hálószobájában, megállt egy hosszú pillanatra, és visszafojtotta a lélegzetét. Vajon meghallotta az apja? Vajon a kardjáért nyúl és felveri a várat?

- Uram? - hallatszott egy női hang.

Ez régen talán fájt volna, akkor, amikor még éreztem fájdalmat. Az első lépés volt a legnehezebb. Amikor elérte az ágyat, Tyrion félrerántotta a függönyt. Ott volt. Álmos mosollyal az ajkán fordult felé, a mosoly azonban azonnal lehervadt, amikor megpillantotta. Felrántotta a takarót az álláig, mintha az megvédené.

- Valaki magasabbat vártál, kedvesem?

A lány szemébe nagy, kövér könnyek szöktek.

- Nem gondoltam komolyan azokat a dolgokat, amiket mondtam, a királyné kényszerített. Kérlek! Úgy félek az apádtól. - Felült, hagyta, hogy a takaró lecsússzon az ölébe. Alatta meztelen volt, leszámítva a nyakában viselt láncot. Aranykezekből font lánc volt, mindegyik kéz a következőbe kapaszkodott.

- Shae hölgyem - mondta Tyrion szelíden. - Ahogy ott ültem lent a fekete cellában arra várva, hogy meghaljak, végig az járt a fejemben, milyen gyönyörű vagy. Selyemben, vászonban vagy semmiben...

- Az uram nemsokára visszajön. Menned kellene, vagy... azért jöttél, hogy elvigyél engem?

- Szeretted valaha is? - Megfogta az arcát, és eszébe jutott, hánszor csinálta már ezt. Hánszor csúsztatta a kezét a derekára, hánszor fogta apró, kemény melleit, simogatta rövid, sötét haját, érintette az ajkát, az arcát, a füleit. Hánszor nyitotta szét az ujjával, hogy felfedezze az édes titkot, és a lány hánszor nyögött fel ilyenkor. - Szeretted valaha is az érintésemet?

- Jobban, mint bármi mást - felelte -, Lannister óriásom!

Ennél rosszabb dolgot nem is mondhattál volna, drágám.

Tyrion az apja lánc alá csúsztatta a kezét, és csavart rajta egyet. A szemek megfeszültek és a lány nyakába mélyedtek.

- Mert az aranykéz oly hideg, az asszonycsók hevít - suttogetta. Még egyet csavart a hideg kezeken, miközben a meleg letörölte a lány arcáról a könnyeket.

Utána megtalálta Lord Tywin törét az ágy melletti asztalon, és az övébe dugta. A falon egy oroszlánfejű buzogány, egy csatabárd és egy számszerij lógott. A csatabárd elég nehézkes fegyver egy kastélyban, a buzogány túl magasan volt, nem érte el, a fal mellett azonban, közvetlenül a számszerij alatt nagy, vasalt faláda állt. Felmászott rá, leemelte a fegyvert és egy nyílvesszővel teli tegez, egyik lábát beledugta a kengyelbe és lenyomta, míg a húr be nem akadt. Ezután vesszőt illesztett a vajatba.

Jaime nemegyszer kioktatta a számszerij hátrányairól. Ha Lum és Lester hirtelen előbukkanna onnét, ahol beszélgettek, nem lenne ideje újratölteni, de egyiküket legalább magával vinné a pokolba. Ha választhatna, Lumot szeretné inkább. *Kénytelen leszel a saját sodronyingedet sűrolni, Lum. Veszítsz.*

Az ajtóhoz kacsázott, hallgatózott egy darabig, majd lassan kinyitotta. A kőfal egyik mélyedésében lámpás égett, halvány, sárga fényt vetve az üres folyosóra. Csak a láng mozgott. Tyrion kisziklott az ajtón, a lába mellett tartva a számszeriját.

Ott találta az apját, ahol tudta, hogy találni fogja, az árnyékszék homályában ülve, derékig felhajtott hálóköntösben. A lépések hallatán Lord Tywin felpillantott.

Tyrion gúnyosan meghajolt előtte.

- Uram.

- Tyrion. - Ha meg is ijedt tőle, Tywin Lannister semmi jelét nem adta. - Ki engedett ki a cellából?

- Nagyon szívesen elmondanám, de szent esküt fogadtam.

- Az eunuch - közölte az apja. - Ezért a fejét veszem. Az az én számszerijam? Tedd le!

- Megbűntetsz, ha nem engedelmeskedem, apám?

- Ez a szökés ostobaság. Nem halsz meg, ha esetleg ettől félsz. Még mindig az a szándékom, hogy elküldelek a Falra, de Lord Tyrell beleegyezése nélkül nem tehettem meg. Tedd le a számszeriját, visszamegyünk a szobámba és megbeszéljük!

- Itt is éppen olyan jól megbeszélhetjük. Lehet, hogy nem akarok a Falra menni, apám. Rohadt hideg van odafent, én pedig azt hiszem, már elég hidegséget kaptam tőled. Úgyhogy csak egy

kérdésekre válaszolj, és már itt sem vagyok! Egy egyszerű kis kérdés, ennyivel tartozol nekem.

- Semmivel sem tartozom neked.

- Még ennél is kevesebbet adtál nekem egész életemen át, de ezt megkapom tőled. Mit csináltál Tyshával?

- Tyshával?

Még a nevére sem emlékszik.

- A lánnyal, akit feleségül vettem.

- Ó, igen. Az első szajhád.

Tyrion az apja mellkasára emelte a fegyvert.

- Ha még egyszer kimondod ezt a szót, megöllek.

- Nincs hozzá bátorságod.

- Ki akarod próbálni? Rövid kis szócska, és úgy látom, elég könnyen jön a szádra. - Tyrion türelmetlenül intett az íjjal. - Tysha. Mit csináltál vele az én kis leckém után?

- Nem emlékszem rá.

- Próbálkozz csak! Megöleted?

Az apja összecücskösítette a száját.

- Nem volt rá okom, megtanulta a helyét... és amennyire emlékszem, jól megfizették a napi munkájáért. Gondolom, az intéző útjára küldte. Eszembe sem jutott érdeklődni felőle.

- Az útjára, hová?

- Ahová a szajhák mennek.

Tyrion megrántotta az ujját. A számszerű megpendült, éppen amikor Lord Tywin fel akart állni. A vessző a lágyéka fölött csapódott belé, egy nyögéssel visszaült. A nyíl mélyen a hasába fúródott, egészen a tollakig. A vessző mellett vér szivárgott, lecsöpögött szőrzetére és csupasz combjára.

- Lelőttél - mondta hitetlenkedve, üvegesedő szemében döbbenet ült.

- Mindig villámgyorsan fel tudtad mérni a helyzetet, uram - mondta Tyrion. - Biztosan ezért vagy *te* a Király Segítője.

- Nem... nem vagy... nem vagy a fiam.

- Nos. ez az, amiben tévedsz, apám. Azt hiszem, a te kicsinyített másod vagyok. Most pedig tedd meg nekem azt a szívességet, hogy gyorsan meghalsz! El kell érnem a hajómat.

Az apja most az egyszer megtette, amire Tyrion kérte. A hirtelen bűz volt rá a bizonyíték, ahogy a belei engedtek a halál pillanatában. *Legalább jó helyen volt hozzá* - gondolta Tyrion. Az árnyékszék betöltő szag azonban arra is bőséges bizonyítékul szolgált, hogy az apjával kapcsolatban oly gyakran emlegetett tréfa is csak egy újabb hazugság.

Lord Tywin Lannister végül mégsem aranyat szart.

SAMWELL

A király haragos volt, Sam azonnal látta.

A Fekete Testvérek egyenként léptek a terembe, majd letérdeltek előtte. Stannis félrelökte kemény kenyérből, sózott marhahúsból és főtt tojásból álló reggelijét, és hideg tekintettel méregette őket. A vörös asszony, Melisandre ott állt mellette; láthatóan élvezte a jelenetet.

Nekem semmi keresnivalóm itt - gondolta Sam nyugtalanul, amikor az asszony vörös szeme órá meredt. Valakinek fel kellett segítenie Aemon mestert a lépcsőn. *Ne nézz így rám! Én csak a mester intézője vagyok.* A többiek a Vén Medve megüresedett posztjáért versenyeztek, Bowen Marsh kivételével, aki visszalépett a jelöltségtől, de továbbra is várnagy és főintéző maradt. Sam nem értette, Melisandre miért érdeklődik ennyire épp őiránta.

Stannis király szokatlanul hosszú ideig tartotta a térdükön a Fekete Testvéreket.

- Álljatok fel! - mondta végül. Sam a vállával Aemon mester alá bújt, és segített neki felállni.

A feszült csendet Lord Janos Slynt törte meg, amikor megköszörülte a torkát.

- Felség, engedd meg, hogy elmondjam, mennyire örülünk annak, hogy idehívtattál bennünket. Amikor megláttam a lobogóidat a Falról, rögtön tudtam, hogy a birodalom megmenekült, „Íme, egy férfi, aki soha nem feledkezik meg a kötelességéről”, mondtam a jó Ser Allisernek. „Erős férfi és igaz király.” Megengeded, hogy elismerésemet fejezzem ki neked a vademberek felett aratott győzelmedért? Tudom, a dalnokok sokáig...

- A dalnokok azt tesznek, amit akarnak - vakkantotta Stannis. - Kímélj meg a hízélgésedtől, Janos, semmire sem mérsz vele! - Felállt, és haragosan végigmérte őket. - Lady Melisandre azt mondja, még mindig nem választottatok parancsnokot. Nem örülök neki. Meddig tart még ez a komédia?

- Felség! - szólalt meg védekezően Bowen Marsh. - Még senki sem szerezte meg a szavazatok kétharmadát. Még csak tíz nap telt el.

- Kilenc nappal több a kelleténél. Intézkednem kell a foglyaim felől, rendbe kell tennem a birodalmat és meg kell vívnom egy háborút. Döntéseket kell hozni, olyan döntéseket, amelyek érintik a Falat és az Éjjeli Őrséget is. A törvény szerint ezekben az ügyekben a parancsnokotoknak is hallatnia kell a hangját.

- Így van, igen - helyeselt Janos Slynt. - De ki kell mondanunk, mi, testvérek, csak egyszerű katonák vagyunk. Katonák, igen! És felséged is tudja, hogy a katonák a legszívesebben parancsot teljesítenek. Úgy tűnik, sokat segítene királyi útmutatásod. A birodalom érdekében. Hogy segíts nekik a bölcs választásban.

A többiek közül néhányan felháborodtak a javaslaton.

- Azt nem akarod, hogy a király a seggünket is kitörölje? - kérdezte Cotter Pyke dühösen.

- A parancsnok megválasztása a Felesküdött Testvérekre tartozik, senki másra! - tette hozzá Ser Denys Mallister.

- Ha bölcsen akarnak választani, nem rám szavaznak! - nyöszörögte Bánatos Edd. Az örökké nyugodt Aemon mester így szólt:

- Felség, az Éjjeli Őrség maga választja a vezetőjét azóta, hogy Brandon, az Építő felépítette a Falat. Jeor Mormonttal együtt kilencszázkilencvenhét parancsnokunk volt töretlen sorban, mind-egyiket azok az emberek választották meg, akiket vezetnie kellett. Ez a szokás sok ezer éves.

Stannis a fogait csikorgatta.

- Nem kívánom megbolygatni a jogaitokat és szokásaitokat. Ami pedig a királyi útmutatást illeti, Janos, ha arra gondolsz, meg kellene mondanom a testvéreidnek, hogy válasszanak téged, legyen bátoroságod a szemembe mondani!

Ez meghökkentette Lord Janost. Zavartan elmosolyodott és verejtékezni kezdett, de Bowen Marsh így szólt mellette:

- Ki lenne jobb parancsnoka a fekete köpönyegeseknek, mint az, aki egykor az aranyköpönyegeseket vezette, felség?

- Azt hiszem, bárki közületek. Még a szakács is. - Jéghideg pillantást vetett Slyntre. - Aligha Janos volt az első aranyköpönyeges, aki kenőpénzt fogadott el, ezt elismerem, de valószínűleg ő volt az első parancsnok, aki azzal hizlalta az erszényét, hogy tisztségeket és előléptetéseket árult. Gondolom, végül már a Városi Őrség tisztjeinek a fele neki adta a fele bérét. Nem így van, Janos?

Slynt nyaka bíborszínűre vált.

- Hazugság, mind hazugság! Egy erős ember ellenségeket szerez, ezt felséged is tudja, és hazugságokat sutognak a háta mögött. Semmit sem bizonyítottak be, egyetlen ember sem lépett elő...

- Két ember, aki arra készült, hogy előlép, váratlanul meghalt őrzőjében. - Stannis szeme összeszűkült. - Ne próbálj játszadozni velem, uram. Láttam a bizonyítékokat, amiket Jon Arryn terjesztett a kistanács elé. Ha én vagyok a király, nemcsak a hivatalodat veszítetted volna el, abban biztos lehetsz, de Robert nem törődött a kis botlásaiddal. „Mind lopnak”, emlékszem, ezt mondta. Jobb egy olyan tolvaj, akit ismerünk, mint egy olyan, akit nem. A következő lehet, hogy rosszabb lesz.” Lord Petyr szavai a bátyám szájából, le merném fogadni. Kisujjnak jó orra volt az aranyhoz, és biztos vagyok benne, hogy úgy intézte, ne csak te, de a korona is hasznot húzzon a romlottságodból.

Lord Slynt álla reszketett, ám mielőtt újabb tiltakozást fogalmazhatott volna meg, Aemon mester szólalt fel:

- Felség, a törvény szerint, ha egy ember elmondja az esküjét és az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvére lesz, megszabadul minden múltbéli bűnétől és törvényszegésétől.

- Tisztában vagyok vele. Ha az a helyzet, hogy Lord Janos a legjobb, akit az Éjjeli Őrség felajánlhat, összeszorítom a fogaimat és lenyelem. Nem érdekel, kit választotok, csak válasszatok! Meg kell vívnunk egy háborút!

- Felség - szólalt meg Ser Denys Mallister óvatos udvariassággal -, ha a vadakról beszélsz...

- Nem. Ezt te is jól tudod, ser.

- Neked pedig azt kell tudnod, hogy bár hálásak vagyunk a segítségért, amit Mance Rayder ellen nyújtottál, a trónért vívott háborúban nem nyújthatunk segítséget. Az Éjjeli Őrség nem vesz részt a Hét Királyság háborúiban. Nyolcezer éven át...

- Ismerem a történelmeteket, Ser Denys - közölte Stannis ridegen. - A szavamot adom: nem kérlek benneteket arra, hogy emeljétek fel a kardotokat a lázadók és bitorlók ellen, akik gyötörnek. Azt viszont elvárom, hogy továbbra is védjétek a Falat, ahogy eddig.

- A Falat az utolsó emberig védeni fogjuk - mondta Cotter Pyke.

- Aki valószínűleg én leszek - jegyezte meg Bánatos Edd lemondóan.

Stannis keresztbe fonta a karját.

- Viszont néhány egyéb dolgot is elvárok tőletek. Olyasmit, amit talán nem adtok könnyen. A váraitokat akarom. És az Adományt.

A nyers szavak úgy robbantak a Fekete Testvérek között, mint a parázsba vetett futótüzes edény. Marsh, Mallister és Pyke mind egyszerre próbáltak beszélni. Stannis király hagyta, hadd mondják. Miután befejezték, így szólt:

- Háromszor annyi emberem van, mint nektek. Ha akarom, elveszem a földeket, de jobban szeretném, ha törvényesen, a ti beleegyezésetekkel történne.

- Az Adományt örökös érvennyel ruházták az Éjjeli Őrségre, felség! - erősködött Bowen Marsh.

- Ami azt jelenti, hogy nem lehet törvényesen lefoglalni, elidegeníteni vagy elvenni tőletek. De amit egyszer odaadtak, azt újra oda lehet adni.

- Mít teszel az Adománnyal? - kérdezte Cotter Pyke élesen.

- Nagyobb hasznát veszem, mint ti. Ami a várakat illeti, a Keleti Őrség, a Fekete Vár és az Árnyéktorony a tiétek marad. Ezeket védjétek ti, de a többire szükségem van a saját helyőrségem számára, ha tartani akarjuk a Falat.

- Nincsen elég embered - tiltakozott Bowen Marsh.

- Az elhagyott várak egy része nem több romhalmazzal - tette hozzá Othell Yarwick, az Első Építő.

- A romokat újjá lehet építeni.

- Újjáépíteni? - csodálkozott Yarwick. - De ki végzi el a munkát?

- Az az én dolgom. Készítsetek egy listát, amelyben felsoroljátok az összes vár jelenlegi állapotát és azt, hogy mire lenne szükség a helyreállításához! Feltett szándékom, hogy egy éven belül ismét helyőrség állomásozzon mindegyikben, s éjszakai tüzek égjenek a kapuk előtt.

- Tüzek? - Bowen Marsh bizonytalanul Melisandre-ra pillantott. - Most már tüzeket is kell gyűjtanunk?

- Igen. - Az asszony felállt kavargó skarlátvörös selymében. Hosszú, rézvörös haja a vállaira omlott. - A kardok nem tarthatják vissza ezt a sötétséget. Erre csak az Úr fénye képes. Ne higgyétek, jó serek és vitéz testvérek, hogy a háborúnk holmi kicsinyes torzsalkodás földekért és címekért! A mi háborúnk magáért az életért folyik, és ha elbukunk, velünk hal a világ is.

Sam látta, hogy a tisztek nem igazán tudják, mit kezdenek ezzel. Bowen Marsh és Othell Yarwick kétkedően összenéztek, Janos Slynt némán füstölgött, Háromujjú Hobbon pedig látszott, hogy leginkább visszamenne répát szeletelni. Mindegyikük meglepődött azonban, amikor meghallották Aemon mester mormolását.

- Amiről beszélsz, hölgyem, a háború a hajnalért. De hol van a megígért herceg?

- Itt áll előtted - felelte Melisandre -, bár nincs szemed hozzá, hogy meglásd. Stannis Baratheon az újjászületett Azor Ahai, a tűz harcosa. A jóslatok benne öltének testet. Vörös üstökös ragyogott az égen, hogy hirdesse eljövételét, és övé Fényhozó, a hősök vörös kardja.

A király láthatóan rettenetesen kényelmetlenül érezte magát a szavak hallatán. Összeszorította a fogait, és így szólt:

- Hívtatok, és én eljöttem, uraim. Mostantól velem éltek, vagy velem haltok meg. Jobb, ha hozzászoktok a gondolathoz! - Kurtán intett. - Ez minden. Mester, te maradj egy percre! És te is, Tarly! A többiek elmehetnek.

En? - gondolta rémülten Sam, ahogy a testvérei meghajoltak és elindultak kifelé. *Mit akarhat tőlem?*

- Te ölted meg a teremtményt a hóban - szólalt meg Stannis király, miután négyesben maradtak.

- Sam, a Gyilkos - mosolygott Melisandre.

Sam érezte, hogy elvörösödik.

- Nem, hölgyem. Felség. Vagyis igen, én. Én vagyok Samwell Tarly.

- Az apád rátermett katona - folytatta Stannis király. - Egyszer legyőzte a fivéremet Hamugázlónál. Mace Tyrell kegyeskedett magának tulajdonítani a dicsőséget, de Lord Randyll már azelőtt eldöntötte a dolgot, hogy Tyrell egyáltalán megtalálta volna a csatateret. Végzett Lord Caferennel nagy valyriai pengéjével, és elküldte a fejét Aerysnek. - A király megvakarta az állát egy ujjával. - Nem az a fajta fiú vagy, akire egy ilyen férfitől számítanék.

- Ööö... én nem az a fajta fiú vagyok, akit akart, felség.

- Ha nem öltöttél volna feketét, értékes túsز volna belőled - merengett Stannis.

- Feketét öltött, felség - jegyezte meg Aemon mester.

- Jól tudom - mondta a király. - Többet tudok, mint hinnéd, Aemon Targaryen.

Az öregember felszegte a fejét.

- Csak Aemon vagyok, felség. Amikor összekovácsoljuk a mesterláncunkat, feladjuk házaink nevét.

A király kurtán bólintott, mintha azt akarná jelezni, hogy tudja, de nem érdekli.

- Azt mondták nekem, hogy egy obszidiántőrrel ölted meg azt a teremtményt - fordult ismét

Samhez.

- I-igen, felség. Havas Jon adta nekem.

- Sárkányüveg - nevetett fel a vörös asszony, kacagása muzsikaként csendült. - A régi Valyria nyelvén fagyott tűz. Nem csoda, hogy valóságos átok a Másik hideg gyermekei számára.

- Sárkánykőn, ahol a székhelyem volt, sokat lehet látni ebből az obszidiánból a hegy gyomrában található régi alagutakban - mondta a király Samnek. - Darabok, tömbök, szirtek találhatóak ott belőle. Amennyire emlékszem, a legnagyobb része fekete, de van egy kevés zöld, némi piros, sőt bíborszínű is. Üzentem Ser Rollandnak, a várnagyomnak, hogy kezdje el kibányászni. Attól tartok, Sárkánykő már nem sokáig lesz az enyém, de a Fény Ura talán elég fagyott tüzet ad nekünk, hogy felfegyverkezhessünk ezek ellen a teremtmények ellen, mielőtt a kastély elesne.

Sam megköszörülte a torkát.

- F-felség! A tör... a sárkányüveg összetört, amikor le akartam szűrni egy halottat.

Melisandre mosolygott.

- Ezeket a halottakat szellemidéző varázslatok támasztják fel, de nem egyebek, csupán holt hús. Az acél és a tűz elegendő ellenük. Azok azonban, akiket Másoknak hívtok, többek ennél.

- Hóból és jégből teremtett, hideg démonok - mondta Stannis Baratheon. - Az ősi ellenség. Az egyetlen ellenség, ami számít. - Megint végigmérte Samet. - Azt is hallottam, hogy te meg ez a vad leány átjöttetek a Fal alatt, valami varázskapun.

- A F-fekete Kapun - dadogta Sam. - Éjvár alatt.

- Éjvár a Fal legrégebb és legnagyobb erődje - mondta a király. - Ott kívánom felállítani a székhelyemet, míg ezt a háborút vívom. Meg fogod mutatni nekem ezt a kaput.

- Én - kezdte Sam -, én megmutatom, *ha...* - *Ha még mindig ott van. Ha kinyílik valakinek, aki nem az Őrség tagja. Ha...*

- Megmutatod! - csattant fel Stannis. - Majd szólok, mikor.

Aemon mester elmosolyodott.

- Felség! - szólalt meg. - Mielőtt elmennénk, részeltetnél bennünket abban a nagy megtiszteltetésben, hogy megmutatod a kardot, amelyről olyan sokat hallottunk?

- Látni akarod Fényhozót? Egy vak ember?

- Sam lesz a szemem.

A király összeráncolta a homlokát.

- Mindenki más látta már, miért ne láthatná egy vak ember is? - A kardszív és a hüvely egy szegről lógott a kandalló közelében. A király lekasztotta a szíjat és előhúzta a kardot. Acél surrant fán és bőrön, a szobát ragyogás töltötte be, vibrált és villódzott, mintha a tűz minden fényes színe, az arany, a narancssárga és a vörös is tánra perdült volna.

- Mondd el, Samwell! - Aemon mester megérintette a karját.

- Izzik - mondta Sam suttogva. - Mintha égne. Nincsenek lángok, de az acél sárga, vörös és narancssárga, az egész villog és csillámlik, mint a napfény a vízen, csak szebb. Bár te is láthatnád, mester!

- Már látom, Sam. Napfényes kard. Gyönyörű nézni. - Az öregember mereven meghajolt. - Felség. Hölgyem. Ez nagyon kedves volt tőletek.

Amikor Stannis király visszacsúsztotta a hüvelyébe a fénylő kardot, a szoba hirtelen nagyon sötét lett, az ablakon besütő nap ellenére is.

- Jól van, láttad. Most visszatérhettek a dolgotokra. És ne feledjétek, amit mondtam! A testvéreitek parancsnokot választanak ma este, vagy teszek róla, hogy nagyon megbánják.

Aemon mester mélyen a gondolataiba merült, miközben Sam lesegítette a szűk csigalépcsőn, de amikor már az udvaron jártak, így szólt:

- Én nem éreztem meleget. És te, Sam?

- Meleget? A kadból? - Megpróbált visszagondolni. - A levegő vibrált körülötte, ahogy a forró parázs fölött.

- Mégsem éreztél meleget, ugye? A hüvely, amiben a kardot tartja, fa és bőr, igaz? Hallottam a hangját, amikor őfelsége kihúzta. Megpörkölődött a bőr, Sam? Égettnek, feketének láttad a fát?

- Nem - ismerte el Sam. - Nem vettem észre.

Aemon mester bólintott. Amikor visszatértek a szobájába, megkérte Samet, hogy rakjon tüzet és kísérelje a kandalló melletti székéhez.

- Nehéz ilyen öregnek lenni - sóhajtotta, miközben letelepedett a párnára. - És még nehezebb vaknak lenni. Hiányzik a nap. És a könyvek. A könyvek hiányoznak a legjobban. - Aemon intett.

- A választásig már nem lesz rád szükségem.

- A választás... Mester, nem tehetnél valamit? Amit a király mondott Lord Janosról...

- Emlékszem - bólintott Aemon mester -, de Sam, én mester vagyok, láncot viselek, fogadalmat tettem. Az a dolgom, hogy tanácsokkal lássam el a parancsnokot, bárki legyen is az. Nem lenne helyes, ha úgy tünne fel, valamelyik jelöltet előnyben részesítem.

- Én nem vagyok mester - mondta Sam. - Én nem tehetnék valamit?

Aemon Sam arcára szegezte fehér, vak szemeit, és szelíden elmosolyodott.

- Hát, nem tudom, Samwell. Tehetnél?

Tehtnék - gondolta Sam. - *Tennem kell valamit.* Most azonnal kellett cselekednie. Tudta, ha habozik, elveszíti a bátorságát. *Az Éjjeli Őrség tagja vagyok* - emlékeztette magát, ahogy keresztülsietett az udvaron. - *Az vagyok.* Meg tudom tenni. Volt idő, amikor csak hebegett és vinnyogott, ha Mormont parancsnok egyáltalán ránézett, de az a régi Sam volt, az Elsők Ökle előtt, Craster Erődje előtt, a halottak, Hidegkéz és a döglött lovon érkező Más előtt. Most már bátrabb volt. Jonnak azt mondta, Szegfű tette bátrabbá. Így is volt. Másként nem lehetett.

A két parancsnok közül Cotter Pyke volt az ijesztőbb, így Sam őt kereste fel először, amíg izzott benne a bátorság. A régi Pajzsteremben találta meg, amint éppen három emberével kockázott a Keleti Őrségből meg egy vörös hajú őrmesterrel, aki Sárkánykőről érkezett Stannisszel.

Amikor azonban Sam engedélyt kért, hogy beszélhessen vele, Pyke vakkantott valami parancsot, mire a többiek összeszedték a kockákat és elmentek.

Cotter Pyke nem az a férfi volt, akit bárki jóképűnek mondott volna, a teste azonban karcsú, kemény és szálkás izomzatú volt a szegecses bőrmellény alatt. Apró szemei közel ültek egymáshoz, az orra törött, a homlokán megmaradt haj pedig hegyes volt, mint a lándzsa. A himlő csúnyán elbánt az arcával, a szakáll pedig, amit a sebhelyek elrejtése miatt növesztett, ritkásra és egyenetlenre sikeredett.

- Sam, a Gyilkos? - mondta üdvözlés helyett. - Biztos vagy benne, hogy egy Mást szúrtál le, nem valami gyerek hőemberét?

Nem indul túl jól.

- A sárkányüveg ölte meg, uram - magyarázta Sam erőtlenül.

- Igen, semmi kétség. Nos, ki vele, Gyilkos! A mester küldött hozzám?

- A mester? - Sam nyelt egyet. - Én... csak eljöttem, uram. - Ez nem volt igazán hazugság, de ha Pyke rosszul értelmezte, talán inkább hajlandó lesz meghallgatni. Sam vett egy mély levegőt, és belevágott a kérelmébe.

Pyke azonban félbeszakította, mielőtt húsz szót mondott volna.

- Szóval azt akarod, hogy térdeljek le és csókoljam meg Mallister csinos köpönyegének a sarkát? Tudhattam volna. Ti, uracskák úgy összetartotok, mint egy birkanyáj. Nos, mondd meg Aemonnak, hogy csak a levegődet és az időmet vesztegette! Ha bárki is visszalép, annak Mallisternek kellene lennie. Az az ember túl vén a munkára, talán meg kellene mondanod neki. Ha őt választjuk, egy éven belül ugyanitt találjuk magunkat, és megint választani kell.

- Öreg - ismerte el Sam -, de nagy a ta-tapasztalata.

- A tornyában való üldögélésben és térképekkel való szöszmötölésben talán igen. Mit akar tenni, leveleket ír a hulláknak? Lovag, az igaz, de nem harcos, és szarok rá, kit lökött le a lováról valami hülye tornán ötven évvel ezelőtt. Az összes csatáját a Félkezű vívta meg, ezt még egy vak vénembernek is látnia kellene! Most, hogy itt ül a nyakunkon ez a rohadt király, nagyobb szükségünk van egy harcosra, mint valaha. Ma romok meg üres mezők, szép és jó, de vajon mivel jön majd őfelsége holnap? Azt hiszed, Mallisternek megvan a bele hozzá, hogy odaálljon Stannis Baratheon meg a vörös szukája elé? - Nevetett. - Én nem hiszem.

- Akkor hát nem fogod támogatni őt? - kérdezte Sam kétségbeesetten.

- Most Gyilkos Sam vagy Süket Dick a neved? Nem, nem fogom támogatni. - Pyke a képébe bökött az ujjával. - Jól figyelj, fiú! Én nem akarom ezt a rohadt tisztséget, soha nem is akartam. Jobban harcolok fedélzettel magam alatt, mint lóval, és a Fekete Vár túl messze van a tengertől. De inkább dugjanak forró kardot a seggembe, mint hogy átengedjem az Éjjeli Őrséget annak a cicomás sasnak az Árnyéktoronyból! Visszaszaladhatsz a vénemberhez, és ha kérdezi, megmondhatod neki, mit válaszoltam! - Felállt. - Takarodj a szemem elől!

Samnek minden maradék bátorságára szüksége volt, hogy megszólaljon:

- É-és ha valaki más volna? Valaki mást tá-támogatnál?

- Kit? Bowen Marshot? A fickó kanalakat számolgat. Othell bólogató, azt teszi, amit mondanak neki. Jól csinálja, de semmi több. Slynt... hát, elismerem, az emberei szeretik, és szinte érdemes volna lenyomni a király begyébe, csak hogy lássuk, Stannis öklendezik-e tőle, de nem. Túl sok van belőle Királyvárból. Egy varangy szárnyakat növeszt, és rögtön rohadt sárkánynak hiszi magát! - Pyke felnevetett. - Ki marad, Hobb? Választhatnánk őt is, de akkor ki főzné meg neked az ürühúst, Gyilkos? Úgy nézel ki, mint aki nagyon szereti a nyavalyás ürühúst!

Erre már nem volt mit mondani. Sam eldadogta a köszönetét, és elsomfordált, mint egy megvert kutya. *Ser Denyszel jobban megy majd* - igyekezett megnyugtatni magát, ahogy keresztülített a kastélyon. Ser Denys végül is lovag, előkelő származású, finom modorú, és nagyon előzékenyen bánt Sammel, amikor őt és Szegfűt megtalálták az úton. *Ser Denys meg fog hallgatni, egészen biztos vagyok benne.*

Az Árnyéktorony parancsnoka Tengerszem Morajló Tornyá tövében született ízig-vérig Mallisternek. A gallérját fekete prém szegélyezte, bársonyzekekéjének ujját is az hangsúlyozta ki. Köpönyege redőibe ezüstsas karmai mélyedtek. Igaz, a szakálla fehér volt, mint a hó, a haja java-részt eltűnt, az arcát pedig mély ráncok barázdálták, mozdulataiban azonban még mindig volt kecsesség, a szájában fog, és az évek nem halványították el sem kéesszürke szemét, sem az udvariasságát.

- Tarly uram! - üdvözölte, amikor az intézője bevezette hozzá Samet a Lándzsában, ahol az Árnyéktoronyból érkezett testvéreket szállásolták el. - Örömmel látom, hogy felépültél a nagy megpróbáltatás után. Megkínálhatlak egy kupa borral? Ha jól emlékszem, nagyságos édesanyád Florent. Egyszer elmesélem neked, hogyan ütöttem le a lóról mindkét nagyapádat egyazon tornán. De nem ma, tudom, hogy most sürgetőbb feladataink is vannak. Bizonyára Aemon mestertől jössz. Talán valami tanáccsal szeretne ellátni engem?

Sam belekortyolt a borba, és igyekezett nagy gonddal megválogatni a szavait.

- Egy láncot viselő, fogadalmat tett mester... nem lenne helyes, ha úgy tünne fel, mintha befolyásolni próbálná a parancsnok megválasztását...

Az öreg lovag elmosolyodott.

- Ez az oka, hogy nem személyesen jött el hozzám. Igen, teljesen megértem, Samwell. Mi Aemonnal öregemberek vagyunk, kellő bölcsességgel az ilyen dolgok kezeléséhez. Mondd hát el, amiért jöttél!

A bor édes volt, Ser Denys pedig, Cotter Pyke-kal ellentétben, komoly udvariassággal hallgatta végig Samet. Amikor azonban a mondandója végére ért, az öreg lovag megrázta a fejét.

- Abban egyetérték, hogy igen sötét napja lenne történelmünknek, ha egy király lenne kénytelen kinevezni az új parancsnokunkat. Főleg ez a király. Nem valószínű, hogy Stannis sokáig megtartja a koronáját. De őszintén, Sam, Pyke-nak kellene visszalépnie. Nekem nagyobb a támogatottságom, mint neki, és alkalmasabb is vagyok a feladatra.

- Így igaz - bólintott Sam -, de talán Cotter Pyke is megfelelne. Úgy tudom, sokszor bizonyított már csatákban. - Nem akarta megsérteni Ser Denyst azzal, hogy a riválisát dicséri, de más-képp hogyan vehette volna rá, hogy lépjen vissza?

- Sok testvérem bizonyított már csatákban, de ez nem elég. Vannak dolgok, amelyeket nem lehet csatabárdal elintézni. Aemon mester meg fogja ezt érteni, ha Cotter Pyke nem is. Az Éjjeli Őrség parancsnoka legelőször és legfőképpen nagyúr. Képesnek kell lennie megértetni magát

más nagyurakkal... és királyokkal is. Tiszteletre méltó férfiúnak kell lennie. - Ser Denys előrehajolt. - Te és én nagyurak fiai vagyunk. Tisztában vagyunk a származás, a vér és a korai neveltetés fontosságával, amelyet semmi sem helyettesíthet. Tizenkét évesen fegyverhordozó voltam, tizen-nyolc évesen lovag, huszonkét évesen bajnok. Harminchárom éve vagyok az Árnyéktorony parancsnoka. A vér, a származás és a neveltetés alkalmassá tesz rá, hogy királyokkal tárgyaljak. Pyke viszont, nos... hallottad ma reggel, ahogy azt kérdezte, őfelsége a seggét is kitörli-e? Samwell, nekem nem szokásom rosszat mondani a testvéreimről, de legyünk őszinték... a vasemberek kalóz és tolvaj fajta, és Cotter Pyke még szinte kisfiú volt, amikor már erőszakolt és gyilkolt. A leveleit Harmune mester olvassa és írja helyette már évek óta. Nem, bármennyire is vonakodok csalódást okozni Aemon mesternek, a becsületes ellen való volna, ha Pyke kedvéért félreállnék.

Sam ezúttal készen állt.

- És esetleg valaki más kedvéért? Ha valaki alkalmasabb volna?

Ser Denys gondolkodott egy darabig.

- Soha nem a magam kedvéért kívántam ezt a tisztséget. A legutolsó választáson hálásan félreálltam, amikor Lord Mormont neve került szóba, ahogy az azt megelőző választáson Lord Qorgyle kedvéért is megtettem ugyanezt. Amíg az Éjjeli Őrség jó kezekben van, én elégedett vagyok. De Bowen Marsh nem alkalmas a feladatra, ahogyan Othell Yarwyck sem. Harrenhal úgynevezett ura pedig egy hentes kölyke, aki a Lannisterek jóvoltából kapaszkodott ilyen magasra. Nem csoda, hogy tisztelettel és haszonleső.

- Van még valaki - csúszott ki Sam száján. - Mormont parancsnok megbízott benne, és Donal Noye meg Félkezű Qhorin is. Bár ő nem olyan előkelő származású, mint te, uram, de azért régi vérből való. Kastélyban született, és ott is nevelkedett, a kardforgatást és a lándzsaharcot lovagoktól, a betűvetést pedig a Fellegvár mesterétől tanulta. Az apja nagyúr volt, a fivére király.

Ser Denys végigsimított hosszú, fehér szakállán.

- Talán - szólalt meg egy hosszú perc múlva. - Nagyon fiatal még, de... talán. Elismerem, megfelelne, bár én alkalmasabb volnék. Efelől semmi kétségem. Én lennék a bölcsebb választás.

Jon azt mondta, a hazugságban is lehet becsület, hajó cél érdekében mondjuk.

- Ha ma este nem választunk parancsnokot, Stannis király Cotter Pyke-ot fogja kinevezni. Ezt mondta Aemon mesternek ma reggel, miután ti elmentetek.

- Értem. - Ser Denys felállt. - Ezt még meg kell gondolnom. Köszönöm, Samwell. És tolmácsolod a köszönetemet Aemon mesternek is!

Sam reszketett, amikor elhagyta a Lándzsát. *Mit tettem? - gondolta. - Mit mondtam? Ha rájönnek, hogy hazudott, akkor... mi lesz? Elküldenek a Falra? Kitépik a beleimet? Élőholtat csinálnak belőlem?* Hirtelen az egész oly képtelennek tűnt. Hogy félhet ennyire Cotter Pyke-tól és Ser Denys Mallistertől, amikor látta, ahogy egy holló megeszi Kicsi Paul arcát?

Pyke nem örült, hogy újra láthatja.

- Megint te? Fogd rövidre, kezdesz felbosszantani!

- Csak egyetlen percre van még szükségem - ígérte Sam. - Azt mondtad, nem lépsz vissza Ser Denys kedvéért, de talán másvalakiért igen.

- Most meg kiről lenne szó, Gyilkos? Rólad?

- Nem. Egy harcos. Donal Noye rábízta a Falat, amikor a vadak jöttek, és ő volt a Vén Medve fegyverhordozója is. Az az egy baja, hogy fattyú.

Cotter Pyke nevetett.

- A pokolba is! Ez aztán lándzsát tenne Mallister seggébe, mi? Lehet, hogy csak ezért megérné. Mennyire lehet rossz a fiú? - gúnyosan horkantott. - Mindegy, én akkor is jobb lennék. Rám van szükség, ezt minden bolond láthatja!

- Minden bolond - helyeselt Sam -, még én is. Csak... nos, nem volna szabad elmondanom, de... Stannis király Ser Denyst akarja ránk erőltetni, ha ma este nem választunk meg valakit. Hallottam, amint ezt mondta Aemon mesternek, miután benneteket elküldött.

JON

Az ifjú Vas Emmett magas, szikár felderítő volt, aki kitartása, ereje és kardforgató tudománya révén a Keleti Őrség büszkeségének számított. Ha vele gyakorolt, Jon mindig fájó tagokkal sántikált el a gyakorlótérről s másnap lila zúzódásokkal ébredt, de éppen ezt akarta. Attól semmit sem fejlődött volna, ha olyanok ellen küzd, mint Selyem, Ló vagy akár Grenn.

Szeretett arra gondolni, hogy többnyire ugyanannyit adott, amennyit kapott, de ma nem ez volt a helyzet. Előző éjjel jóformán egy szemhunyásnyit sem aludt, és egy órányi álmatlan forgólódást követően nem is kísérletezett tovább. Inkább felöltözött, felment a Fal tetejére, fel-alá sétálgatott, míg el nem jött a reggel, és Stannis Baratheon ajánlatán rágódott. A kialvatlanság most visszaütött, és Emmett kíméletlenül hajszolta ide-oda az udvaron, állandóan hátrafelé szorítva egymást követő hurokütéseivel, ráadásul időnként a pajzsával is besegített. Jon karja egyre jobban elgémberedett a csapások erejétől, és a kezében tartott él nélküli gyakorló kard percről percre súlyosabbnak tűnt.

Már azon volt, hogy leereszti a fegyvert és feladja, amikor Emmett támadást színlelt lent, majd a pajzsa fölött elsikló irtózatos erejű suhintás halántékon kapta Jont. Megtántorodott, a sisakja és a feje egyaránt beleremegett a kemény ütésbe. A világ egy pillanatra elmosódott köddé vált a szemei előtt.

És akkor a semmibe vesztek az elmúlt évek, ő megint Deresben volt, sodronyong meg lemezpáncél helyett kitömött bőrzubbonyt viselt. A kardja fából volt, és Vas Emmett helyett Robb állt vele szemben.

Attól kezdve, hogy megtanultak járni, minden reggel együtt gyakoroltak, a Havas és a Stark, pörögtek és suhogtatták a kardot Deres udvarain, kiáltoztak és nevettek, s néha, ha nem látta senki, sírtak. Amikor küzdöttek, nem kislányok voltak többé, hanem lovagok és hatalmas hősök.

- Én vagyok Aemon herceg, a Sárkánylovag! - kiáltotta Jon, mire Robb ezt felelte:

- Akkor én meg Florian, a Bolond!

Vagy Robb ordított fel:

- Én vagyok az Ifjú Sárkány!

- Én pedig Ser Ryam Redwyne! - vágott vissza Jon.

Aznap ő csapott le előbb.

- Deres ura vagyok! - rikkantott, ahogy százszor is azelőtt. Csakhogy ezúttal Robb így felelt:

- Nem lehetsz Deres ura, fattyúnak születél! Nagyságos édesanyám azt mondja, soha nem lehetsz Deres ura!

Azt hittem, rég elfelejtettem ezt. Jon az ütéstől vér ízét érezte a szájában.

Végül Haldernek és Lónak kellett elvonszólnia Vas Emmett-től, egy-egy karjánál fogva. A felderítő kábán ült a földön, a pajzsa félig szilánkokra hasadt, a sisakrostélyája elgörbült, a kardja pedig hatlépésnyire hevert tőle.

- Jon, elég! - kiabálta Halder. - Lent van, lefegyverezted! Elég!

Nem. Nem elég. Sohasem elég! Jon hagyta, hogy a kardja kiessen a kezéből.

- Sajnálom - motyogta. - Jól vagy, Emmett?

Vas Emmett nagy nehezen lehúzta a fejről behorpadt sisakját.

- A „feladom”-nak melyik részét nem értetted, Havas uraság? - De a hangja barátságos volt. Emmett barátságos fickó volt, és imádta a kardok zenéjét. - Harcos, védj meg! - nyögte. - Most már tudom, mit érezhetett Félkezű Qhorin!

Ez már túl sok volt. Jon kitépte magát a barátai kezéből, és egyedül visszavonult a fegyverraktárba. A füle még mindig csengett Emmett ütésétől. Leroskadt egy padra, és a kezébe temette a

fejét. *Miért vagyok ilyen dühös? - kérdezte magától, de ostoba kérdés volt. - Deres ura. Deres ura lehetnék. Az apám örököse.*

Mégsem Lord Eddard arca jelent meg előtte lebegve, hanem Lady Catelyné. Mélykék szemével és kemény, hideg szájával az asszony egy kicsit Stannisre hasonlított. *Vas, de törékeny -* gondolta. Most is úgy nézett rá, ahogy Deresben szokott, valahányszor felülmúlta Robbot a kardforgatásban, számtanban vagy szinte bármiben. *Ki vagy te? -* mintha a tekintete mindig ezt kérdezte volna. *Itt nincs helyed. Mit keresel itt?*

A barátai még mindig odakint voltak a gyakorlótéren, de Jon nem érezte magát olyan állapotban, hogy szembenézzen velük. A hátsó ajtón át hagyta el a fegyverraktárt, és egy meredek lépcsősoron lement a főregiáratokba, a kastély tornyait és épületeit a föld alatt összekötő alagutakba. Nem volt messze a fürdőház. Amikor odaért, hideg vízbe merítette a fejét, hogy lemossa a verítéket, aztán belemerült egy meleg vízzel teli kőkádba. A kellemes meleg némileg csillapította a fájdalmat az izmaiban, és a Deres Istenerdejében gőzölgő és bugyborékoló sáros tavacskákat juttatta eszébe. *Deres -* gondolta. *- Theon felégette, elpusztította, de én újjáépíthetném.* Az apja biztosan ezt akarta volna, ahogy Robb is. Ők sohasem hagyták volna romokban heverni.

„Nem lehetsz Deres ura, fattyúnak születél!” - hallotta ismét Robb hangját, a kőkirályok pedig ráfordultak gránitszájukkal. *Te nem tartozol ide! Neked itt nincs helyed!* Amikor behunyta a szemét, a szívfat látta maga előtt sápadt ágaival, vörös leveleivel és komor arcával. Lord Eddard mindig azt mondta, a varsafa Deres szíve... de ha meg akarja menteni a várat, Jonnak fel kell tépnie a fa ősi gyökereit, hogy a vörös asszony éhes tűzistenének adja. *Nincs hozzá jogom -* gondolta. *- Deres a régi isteneké.*

A boltozatos mennyezetről visszaverődő hangok azonban visszarántották a Fekete Várba.

- Nem tudom - mondta egy férfi bizonytalan hangon. - Talán ha jobban ismerném a fickót... de csak azt tudom, hogy Lord Stannis nem sok jót mondott róla.

- Mikor mondott Stannis Baratheon utoljára jót bárkiről is? - Ser Alliser pattogó hangját senki máséval nem lehetett összetéveszteni. - Ha hagyjuk, hogy Stannis válasszon vezetőt nekünk, akkor gyakorlatilag a zászlóhordozói leszünk. Tywin Lannister nem egykönnyen fogja elfelejteni ezt, és jól tudod, hogy végül Lord Tywin fog győzni. Egyszer már megverte Stannist, a Feketevízen.

- Lord Tywin Slyntet támogatja - mondta Bowen Marsh bosszús, nyugtalan hangon. - Megmutathatom a levelét is, Othell. „Hűségese barátjának és szolgájának” nevezi benne.

Jon hirtelen felült. A három férfi megdermedt a loccsanás hallatán.

- Uraim - mondta Jon hűvös udvariassággal.

- Mit csinálsz itt, fattyú? - kérdezte Thorne.

- Fürdök. De nem akarom elrontani az összeesküvéseket. - Jon kimászott a vízből, megszártkozott, felöltözött, és magukra hagyta őket a tikos terveikkel.

Odakint rájött, hogy fogalma sincsen, merre induljon. Elment a parancsnok kiegészített tornya előtt, ahol annak idején megmentette a Vén Medvét egy hullától. Látta a helyet, ahol Ygritte meghalt szomorú mosolyával az arcán. Elment a Király Tornya előtt, ahol ő, Selyem és Süket Dick Follard várták a Magnart és thennjeit, aztán elhagyta a nagy falépcső elszenesedett maradványait. A belső kapu nyitva állt, így Jon lement az alagútba, be a Fal alá. Érezte a hideget maga körül és a jégtömeg súlyát a feje fölött. Elment odáig, ahol Donal Noye és Nagy Mag küzdöttek és meghaltak, kiment az új külső kapun, vissza a sápadt, hűvös napsütésbe.

Csak itt kint engedélyezte magának, hogy megálljon, kifújja magát és elgondolkodjon. Othell Yarwyck nem volt erős jellemű, határozott ember, kivéve, ha fáról, kőről vagy habarcsról volt szó. Ezt a Vén Medve is tudta. Thorne és Marsh meg fogják ingatni, Yarwyck is Lord Janos mellé áll, és Lord Janost parancsnokká választják. *Akkor mi más marad nekem, ha nem Deres?*

A szél nekirontott a Falnak, belekapaszkodott a köpönyegébe. Érezte a jégből áradó hideget, ahogy a tűz hevét érzi az ember. Jon felhajtotta a csuklyáját, és megint elindult. A délután kezdett alkonyba hajlani, a nap egyre lejjebb ereszkedett a nyugati égbolton. Mintegy százlépésnyire tőle ott állt az árkokkal, kihegyezett karókkal és magas fakerítéssel körülvett tábor, ahová Stannis ki-

rály vad foglyait zárta. Balra három hatalmas tűzverem volt, ahol a győztesek elégették a szabadnép tagjainak holttestét, akik a Fal alatt estek el, nagy, bundás óriásokat és kis termetű Szarulábúakat egyaránt. A csatamező még mindig égett gaz és megkeményedett szurok borította pusztaság volt, de Mance népe mindenhol otthagya a nyomát: egy tépett bőrdarab, amely talán valamelyik sátorhoz tartozott, egy óriás bunkója, egy szekér kereke, egy törött lándzsa, egy halom mamutrágya. A Kísértetjárta erdő szélén, ahol a sátrak álltak, Jon talált egy tölgyfatuskót, és leült.

Ygritte azt akarta, legyen vad. Stannis azt akarja, legyen Deres ura. De vajon mit akarok én? A nap egyre lejjebb kúszott, hogy végül lebukjon a Fal mögé ott, ahol az bekanyarodik a nyugati hegyek közé. Jon figyelte, ahogy a fölébe tornyosuló roppant jégtömeg magára ölti a naplemente vörösét és rózsaszínjét. *Akasszon fel Lord Janos köpönyegforgatóként, vagy szegjem meg inkább az eskümet, vegyem feleségül Valt, és legyen Deres ura?* Ha innét közelítette meg, a választás elég egyszerű volt... bár ha Ygritte nem hal meg, talán még könnyebb lett volna. Val idegen volt a számára. Igaz, nem volt kellemetlen ránézni és Mance Rayder királynéjának a húga, de akkor is...

Ha a szerelmét akarom, el kell rabolnom őt, de lehet, hogy gyerekeket adna nekem. Egy napon talán a kezemben tarthatnám a saját véretem. Egy fiú olyan ajándék lett volna, amiről Havas Jon soha még csak álmodni sem mert, amióta elhatározta, hogy a Falon éli le az életét. *Hívhatnám Robbnak. Val biztosan meg akarná tartani a nővére fiát, de nevelhetnénk őt is Deresben, és Szegfűt is. Samnek nem kellene hazudnia. Szegfűnek is találnánk valami helyet, és Sam eljöhetne meglátogatni úgy évente. Mance és Craster fia testvéreként nőnének fel, ahogy egykor én nőtem fel Robbal.*

Jon ekkor megértette, hogy ezt akarja. Soha semmit nem akart még ennél jobban. *Mindig is ezt akartam* - gondolta büntudattal. - *Az Istenek bocsássanak meg nekem!* Mintha éhség gyötörte volna odabent, élesen, mint egy sárkányüveg penge. Éhség... érezte. Élelemre volt szüksége, zsákmányra, vörös szarvasra, amelyik félelemtől bűzlik, vagy büszke, dacoló, hatalmas jávorszarvasra. Ölnie kellett, meg kellett töltenie a gyomrát friss hússal és forró, sötét vérrel. A gondolatra összefutott a nyál a szájában.

Egy hosszú percbe telt, mire megértette, mi történik vele. Amikor rájött, talpra ugrott.

- Szellem? - Az erdő felé fordult, és ott érkezett, hangtalanul ügetett elő a zöld alkonyatból, a pofájából meleg, fehér páráként tört elő a lélegzete. - Szellem! - kiáltotta, és a rémfarkas futni kezdett felé. Szikárabb volt, mint azelőtt, de nagyobb is, nem adott más hangot, csak a száraz levelek ropogását a talpa alatt. Amikor odaért Jonhoz, rávetette magát, és ott hemperegtek a barna fűben, a hosszú árnyékok közt, miközben a fejük felett előbújtak a csillagok.

- Az Istenekre, farkas, merre jártál? - kérdezte Jon, amikor Szellem elengedte a karját. - Azt hittem, meghalsz itt nekem, mint Robb meg Ygritte meg mindenki! Nem éreztelek, amióta át-másztam a Falon, még álmomban sem! - A rémfarkas nem válaszolt, csak nedves, érdes nyelvvel megnyalta Jon arcát, a szemei magukba gyűjtötték a fényt és felragyogtak, mint két nagy, vörös napkorong.

Vörös szem - gondolta Jon -, *de nem olyan, mint Melisandre-é. Szellem szeme varsafa. Vörös szem, vörös száj, fehér bunda. Vér és csont, akár egy varsafa. Ő a régi Istenekhez tartozik.* Egyedül ő volt fehér a rémfarkasok közül. Hat kölyköt találtak a késő nyári hóban, ő és Robb. Őt szürke, fekete és barna volt, az öt Starknak, egy pedig fehér, fehér, mintha havas lett volna.

Ekkor meglelte a választ.

A királyné emberei a Fal tövében táplálták tűzüket. Látta, amint Melisandre kibukkan az alagútból a királlyal az oldalán, hogy vezesse a fohászokat, amelyekről úgy hiszi, távol tarthatják a sötétséget.

- Gyere, Szellem! - mondta a farkasnak. - Velem! Tudom, hogy éhes vagy. Éreztem.

Együtt futni kezdtek a kapu felé, nagy ívben kikerülték a tüzet, ahol nyújtózó lángok kaparászták az éjszaka hasát.

A király emberei nagy számban voltak jelen a Fekete Vár udvarain. Megálltak Jonék láttán, és megbámulták őket. A fiú rájött, hogy még sohasem láttak rémfarkast, és Szellem kétszer akkora

volt, mint a déli erdeikben kóborló közönséges farkasok. Ahogy a pánccélterem felé igyekezett, Jon véletlenül felpillantott, és meglátta a toronyszobája ablakában ácsorgó Valt. *Sajnálom* - mondta magában. - *Nem én leszek az, aki elrabol onnét.*

A gyakorlótéren a király tucatnyi emberébe botlott, akik fáklyákat és hosszú lándzsákat szorongattak. Az őrmesterük bosszúsan Szellemre meredt, az emberek közül pedig néhányan leengedték a lándzsáikat, a lovag azonban, aki vezette őket, így szólt:

- Álljatok félre, és engedjétek át őket! - Majd Jonhoz fordult. - Lekéstél a vacsorádról.

- Akkor menj az utamból, ser! - felelte Jon, és a lovag engedelmeskedett.

Már jóval azelőtt megütötte a fülét a lárma, hogy elérte volna a lépcső alját. Hangos kiáltozást és szitkozódást hallott, valaki egy asztalt csapkodott. Jon szinte észrevétlenül lépett a boltíves terembe. A padok és az asztalok tele voltak a testvéreivel, de az ülőknél még többen álltak és üvöltöztek, enni pedig nem evett senki. Nem is volt étel. *Mi folyik itt?* Lord Janos Slynt köpönyegforgatókról és árulásról óbégatott, Vas Emmett az egyik asztal tetején állt, meztelen pengével a kezében, Háromujjú Hobb az Árnyéktorony egyik felderítőjét szidta éppen... egy Keleti Őrségből érkezett fickó öklével újra és újra az asztalra csapott és csendet követelt, de nem ért el egyebet, mint hogy tovább fokozta a boltozatos mennyezetről visszaverődő hangzavart.

Pyp volt az első, aki észrevette Jont. Szellem láttán elvigyorodott, majd két ujját a szájába dugva olyat fütytett, amilyenre csak egy komédiás legénye képes. A metsző hang úgy hatolt át a zsvajon, mint egy kard. Ahogy Jon megindult az asztalok felé, egyre több és több testvér figyelt fel rá és hallgatott el. A pince lassan elnémult, végül nem hallatszott más, csak Jon csizmasarkának kopogása a kőpadlón és a fahasábok halk ropogása a kandallóban.

A csendet Ser Alliser Thorne törte meg.

- Nocsak, a köpönyegforgató végre megtisztel minket a jelenlétével!

Lord Janos arca vörös volt és reszketett.

- A szörnyeteg! - nyögte. - Nézzétek! A szörnyeteg, amelyik kitepte az életet a Félkezűből! Egy varg jár közöttünk, testvérek. Egy VARG! Ez... ez a teremtmény nem méltó rá, hogy vezessen bennünket! Ez a szörnyszülött arra sem méltó, hogy éljen!

Szellem kivillantotta a fogait, de Jon a fejére tette a kezét.

- Uram - szólalt meg -, elmondanád, mi történt itt?

Aemon mester felelt a terem túlsó végéből.

- A te neved is bekerült a parancsnokjelöltek közé, Jon.

Ez olyan képtelenség volt, hogy Jon nem állta meg mosolygás nélkül.

- Ki javasolta? - kérdezte, tekintete a barátait kereste. Ez csak Pyp egy új tréfája lehetett. Pyp azonban megrántotta a vállát, Grenn pedig a fejét rázta. Bánatos Edd Tollett állt fel.

- Én. Igaz, szörnyű kegyetlen dolog illet művelni egy baráttal, de inkább te, mint én!

Lord Janos megint fröcsögni kezdett.

- Ez... ez hallatlan! Fel kellene kötnünk ezt a kölyköt! Igen! Azt mondom, kössük fel, mert köpönyegforgató és varg, kössük fel a barátjával, Mance Rayderrel együtt! Még hogy parancsnok? Ebből nem kérek! Ezt nem tűröm!

Cotter Pyke pattant fel.

- Te nem tűröd? Lehet, hogy az aranyköpönyegeseket beidomítottad, hogy kinyalják a seggedet, de most fekete van rajtad!

- Bármelyik testvér a figyelmünkbe ajánlhat bármilyen nevet, feltéve, ha az illető elmondta a fogadalmát - mondta Ser Denys Mallister. - Tollett csak a jogaival élt, uram.

Vagy húszan akartak egyszerre beszélni, mindegyikük igyekezett túlharsogni a többit. Nem kellett hozzá sok idő, és a terem fele megint torkaszakadtából üvöltözött. Ezúttal Ser Alliser Thorne ugrott fel egy asztalra, és felemelt kézzel csendet intett.

- Testvérek! - ordította. - Ezzel nem megyünk semmire! Azt mondom, szavazzunk! Ez a király, aki beköltözött a Király Tornyába, öröket állított minden ajtó elé, hogy ne ehessünk és ne távozhassunk, míg nem választottunk. Hát legyen! Szavazunk és újra szavazunk, ha kell, egész éjjel, míg ki nem nevezzük az új parancsnokunkat... ám mielőtt bedobnánk a zálogainkat, azt hi-

szem, az Első Építőnk mondani szeretne valamit.

Othell Yarwyck lassan, gondterhelt ábrázattal állt fel. A nagydarab építő megvakarta hosszú, előreugró állát, és így szólt:

- Nos, én kihúdom a nevemet. Ha engem akartatok volna, már tíz alkalmatok lett volna megválasztani, de nem tettétek. Vagyis nem elegendő. Azt akartam mondani, hogy azok, akik az én zálogomat szerették volna bedobni, válasszák inkább Lord Janost...

Ser Alliser bólintott.

- Lord Slynt a lehető legjobb...

- Még nem fejeztem be, Alliser! - tiltakozott Yarwyck. - Mind tudjuk, Lord Slynt vezette a Városi Őrséget Királyvárban és Harrenhal ura volt...

- Még csak nem is látta Harrenhalt! - kiabált közbe Cotter Pyke.

- Nos, ez így van - folytatta Yarwyck. - Mindegy, most, hogy itt állok, nem is emlékszem, miért gondoltam azt, hogy Slynt olyan jó választás lenne. Ez olyan lenne, mintha pofán rúgnánk Stannist, és nem értem, az hogyan válna a javunkra. Talán Havas jobb lenne. Régebb óta van a Falon, Ben Stark unokaöccse, és fegyverhordozóként szolgált a Vén Medvét. - Yarwyck vállat vont. - Válasszatok, akit akartok, csak ne én legyek az! - Azzal leült.

Jon látta, hogy Janos Slynt arca vörösről rózsaszínre vált, Ser Alliser azonban elsápadt. A Keleti Őrség embere megint az asztalt csapkodta, de most már az üstöt követelte. A barátai csatlakoztak hozzá.

- Üstöt! - mennydörögtek egy emberként. - Üstöt! Üstöt! ÜSTÖT!

Az üst a kandalló melletti sarokban állt. Nagy, fekete, kövér hasú jószág volt két hatalmas fogantyúval és súlyos fedéllel. Aemon mester mondott valamit Samnek és Clydasnak, azok odamentek, megragadták a fogantyúkat, és odavonszolták az üstöt az asztalokhoz. Néhány testvér már ott sorakozott a zálogos hordók előtt, amikor Clydas leemelte és majdnem a lábára ejtette a fedőt. Az üstből érdes rikoltással és hangos szárnycsattogással óriási holló röppent elő. Megindult felfelé, talán a gerendákat kereste, vagy egy ablakot, amelyen át megszökhet, de a teremben nem voltak sem gerendák, sem ablakok. A holló csapdába került. Hangos káromással megkerülte a helyiséget egyszer, kétszer, majd harmadszor is. Jon hallotta Samwell Tarly kiáltását:

- Én ismerem azt a madarat! Az Lord Mormont hollója!

A holló a Jonhoz legközelebb álló asztalra telepedett.

- Havas! - rikácsolta. Vén, mocskos, loncsos madár volt. - Havas! - közölte még egyszer. - Havas, havas, havas! - Odasétált az asztal széléhez, megint kitérte a szárnyait, és felröppent Jon vállára.

Lord Janos Slynt olyan súlyosan rogyott le, hogy a pad hangosat nyekkent alatta, Ser Alliser gúnyos nevetése azonban betöltötte a termet.

- Ser Malac azt hiszi, mind bolondok vagyunk, testvérek! - mondta. - Ő tanította a madárnak ezt a kis trükköt! Mind azt mondogatja, hogy „havas”, csak menjetek fel a hollóházba, és hallgassátok meg! Mormont madara ennél több szót tudott!

A holló félreszegte a fejét, és Jonra nézett.

- Kukorica? - kérdezte reménykedve. Amikor nem kapott sem kukoricát, sem választ, káromgott egyet és így dünnyögött. - Üstöt? Üstöt? Üstöt?

A többi már csak nyílhegy volt, nyílhegyek áradata, nyílhegyek özöne, annyi nyílhegy, hogy eltemette a néhány utolsó követ és kagylót a rézpenzékkel együtt.

Miután véget ért a számlálás, Jon hirtelen a testvérei gyűrűjében találta magát. Volt, aki a hátát veregette, mások térdet hajtottak előtte, mintha igazi úr lenne. Selyem, Fajankó Owen, Halder, Varangy, Tartalékcsizma, Óriás, Mully, Királyerdei Ulmer, Nyájas Hegyi Donnel és még vagy félszáz másik tolongott körülötte. Dywen összecsattintotta fa fogsorát, és így szólt:

- Az Istenek legyen irgalmasak, a parancsnokunkon még ott a pólya!

- Remélem, ez nem azt jelenti, hogy legközelebb gyakorlás közben nem verhetem ki a szart belőled, uram! - kiáltotta Vas Emmett. Háromujjú Hobb arra volt kíváncsi, ezentúl is az emberekkel óhajt-e étkezni, vagy azt kívánja, küldjék fel az ételét a toronyszobájába. Még Bowen

Marsh is odament, és közölte, hogy továbbra is szívesen ellátná a főintézői teendőket, ha Havas nagyúr is úgy látja jónak.

- Lord Havas! - figyelmeztette Cotter Pyke. - Ha elcseszed, kitépem a májadat, és megeszem nyersen, hagymával!

Ser Denys Mallister udvariasabb volt.

- Az ifjú Samwell nehéz dolgot kért tőlem - vallotta be a vén lovag. - Amikor megválasztották Lord Qorgyle-t, azt mondtam magamnak, „nem baj, ő hosszabb ideje van a Falon, mint te, eljön még a te időd”. Amikor Lord Mormont lett a parancsnok, azt gondoltam, „erős és kemény, de öreg, eljöhet még a te időd”. De te még félig gyerek vagy, Lord Havas, és most már azzal a tudattal kell visszatérnem az Árnyéktoronyba, hogy soha többé nem jön el az időm. -Fáradtan elmosolyodott. - Nem akarok úgy meghalni, hogy megbánom, amit tettem. A nagybátyád remek ember volt. Nemes atyád és az ő apja is. Tőled ugyanezt várom!

- Úgy ám! - bólintott Cotter Pyke. - Kezdheted mindjárt azzal, hogy megmondod a király embereinek, hogy végeztünk és jöhet az a rohadt vacsora!

- Vacsora! - rikoltotta a holló. - Vacsora! Vacsora!

A király emberei otthagyták az ajtókat, amikor elmesélték nekik a választást, és Háromujjú Hobb fél tucat emberrel eltrappolt a konyhába, hogy behozza az ételt. Jon nem várta meg. Neki-vágott a kastélynak a hollóval a vállán és Szellemmel a nyomában, s közben azon tűnődött, vajon nem álmodik-e. Pyp, Grenn és Sam is ott tolongott a sarkában; izgatottan locsogtak, de Jon alig hallotta őket, míg Grenn a fülébe nem suttozta:

- Sam tette!

- Sam tette! - visszhangozta Pyp. Egy borostömlőt is hozott magával, nagyot húzott belőle, és kántálni kezdett: - Sam, Sam, Sam, a varázsló, Sam, a csodálatos, Sam, Sam, a csodaember, ő tette! De a hollót mikor dugtad az üstbe, Sam, és honnét a hét pokolból voltál olyan biztos benne, hogy Jonhoz fog repülni? Mindent elfuserált volna, ha úgy dönt, hogy inkább Janos Slynt kövér fejére telepszik!

- A madárhoz semmi közöm - mentegetőzött Sam. - Amikor kirepült az üstből, majdnem ösz-szevizektem magam.

Jon elnevette magát, és szinte maga is meglepődött, hogy még emlékszik rá, hogyan kell.

- Megveszekedett bolondok vagytok, tudtok róla?

- Mi? - álmélkodott Pyp. - Te nevezel bolondnak minket? Nem minket választottak meg az Éjjeli Őrség kilencszázkilencvennyolcadik parancsnokának! Jobb lesz, ha iszol egy kis bort, Jon uram. Sőt, azt hiszem, egészen sok borra lesz szükséged!

Havas Jon elvette hát a feléje nyújtott boros tömlőt és belekortyolt. De csak egyszer. Övé volt a Fal, sötét volt az éjszaka, és egy királlyal kellett szembenéznie.

SANSA

Hirtelen riadt fel, minden idegszála megfeszült. Egy pillanatig nem tudta, hol van. Azt álmodta, még mindig kicsi, és még mindig közös hálószobában lakik a húgával, Aryával. De aki az ágyban forgolódott, a szobalánya volt, nem a húga, ez pedig nem Deres volt, hanem a Sasfészek. *És én Köves Alayne vagyok, a fattyú leány.* A szoba hideg volt és fekete, bár a takaró alatt nem fázott. Még nem jött el a hajnal. Néha Ser Ilyn Payne-ről álmodott, és vadul zakatoló szívvel ébredt, de ez az álom más volt. *Otthon. Az otthonomról álmodtam.*

A Sasfészek nem volt az otthona. Akkor sem volt, mint Maegor Erődje, és pusztá, fehér falain túl nem volt más, csak a hegyoldal és a hosszú, veszélyes ösvény Égen, Havon és Kövön át a Hold Kapujáig a völgy aljában. Nem volt hová menni, és nem volt mit csinálni. Az idősebb szolgálók azt mesélték, amikor az apja és Robert Baratheon itt nevelkedtek Jon Arryn szárnyai alatt, ezek a termek zengtek a nevetéstől, de azoknak a napoknak sok-sok éve már. A nagynénje háza népe kicsiny volt, és a vendégeket ritkán engedték feljebb a Hold Kapujánál. Sansa egyetlen társasága idős szolgálóján kívül Lord Robert volt, aki nyolcéves helyett háromnak tűnt.

És Marillion. Mindig ott van Marillion is. Ha vacsoránál játszott nekik, az ifjú dalnok gyakran mintha közvetlenül neki énekelt volna. A nagynénje egyáltalán nem lelkesedett emiatt. Lady Lysa rajongott Marillionért, és már két szolgálóleányt, sőt egy apródot is elűzött, amiért hazugságokat terjesztettek róla.

Lysa is éppen olyan magányos volt, mint ő. Új férje mintha több időt töltött volna a hegy lábánál, mint odafent. Most sem volt itthon, már négy napja elment, hogy a Corbrayekkel találkozzon. Elejtett megjegyzésekből és véletlenül kihallgatott beszédfoszlányokból Sansa tudta, hogy Jon Arryn zászlóhordozói nem örülnek Lysa házasságának és irigylik Petyr hatalmát, amit a Völgy védelmezőjeként kapott. A Royce-ház idősebb ága közel állt a nyílt felkeléshez, amiért a nagynénje nem volt hajlandó Robb mellé állni a háborúban, a Waynwoodok, a Redfortok, a Belmore-ok és a Templetonok pedig minden támogatást megadtak nekik. A hegyi klánok is sok kellemetlenséget okoztak, az öreg Lord Hunter pedig olyan hirtelen halt meg, hogy két kisebb fia gyilkossággal vádolta idősebb bátyjukat. Lehet, hogy Arryn Völgye megmenekült a háború borzalmaitól, de távolról sem volt az az idilli hely, aminek Lady Lysa lefestette.

Sansa tudta, hogy már nem fog újra elaludni. *A fejemben teljes a zűrzavar.* Kelletlenül félretolta a párnáját, félrehajtotta a takarókat, az ablakhoz ment és kinyitotta a táblákat.

A Sasfészekre hó hullt alá.

A hópelyhek lágyan és hangtalanul lebegtek, mint az emlékek. *Ez ébresztett volna fel?* A hó már vastagon fedte az odalént elterülő kertet, betakarta a fűvet, fehérbe vont a bokrokat és a szobrokat, lehúzta a fák ágait. A látvány réges-régi hideg éjszakákba, gyerekkorának hosszú nyarába röpítette vissza Sansát.

Azon a napon látott utoljára havat, amikor elhagyta Derest. *Az szelidebb hóesés volt - emlékezett vissza. - Robb hajában olvadó hópelyhek ültek, amikor átölelt, és a hógolyó, amit Arya próbált összegyűrni, állandóan szétesett a kezében.* Fájt visszaemlékezni, milyen boldog volt azon a reggelen. Hullen felsegítette a nyeregbe, és ő kavargó hóban indult neki, hogy felfedezze a széles, nagy világot. *Azt hittem, azon a napon kezdődik a dalom, de majdnem akkor ért véget.*

Sansa nyitva hagyta az ablaktáblákat, míg felöltözött. Tudta, hogy odakint hideg lesz, bár a Sasfészek tornyai körülvelték a kertet, és megvédték a hegyi szelek legerősebb lökéseitől. Selyem alsóneműt és vászoninget húzott, arra kék gyapjúból készített meleg ruhát, két pár harisnyát, térdig érő fűzős csizmát, vastag bőrkesztyűt, végül pedig puha, fehér rókaprémmel bélelt, csuklyás köpönyeget.

A szolgálója szorosabbra vonta a takarót maga körül, ahogy a szél elkezdte besodorni a havat az ablakon. Sansa halkan kinyitotta az ajtót, és megindult lefelé a csigalépcsőn. Amikor kitérta a kertbe vezető kaput, olyan gyönyörű látvány fogadta, hogy a lélegzetét is visszatartotta; nem akarta megzavarni a tökéletes szépséget. A hó csak hullott és hullott, kísérteties csendben, vastagon, makulátlanul borította a földet. A kinti világból minden szín elmenekült, csak fehér, fekete és szürke maradt. Fehér tornyok, fehér hó és fehér szobrok, fekete árnyékok és fekete fák, odafent pedig a sötétszürke égbolt. *Tiszta világ* - gondolta Sansa. - *Én nem tartozom ide.*

Azért kilépett. A csizmája bokáig érő lyukakat fűrt a hó sima, fehér takarójába, de léptei egyetlen hangot sem adtak. Sansa zúzmarás cserjék és vékony, sötét fák között kóborolt, és azon tűnődött, vajon nem álmodik-e még mindig. Az arcát sodródó hópelyhek érintették, könnyedén, mint egy szerelmes csókjai, és elolvadtak az arcán. Megállt a kert közepén, a síró asszony földön fekvő törött és félig eltemetett szobra mellett, az ég felé fordította az arcát és behunyta a szemét. Érezte a havat a szempilláin, és érezte az ajkán. Deres ízet érezte. Az ártatlanság ízet. Az álmok ízet.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, már térdelt. Nem emlékezett rá, mikor rogyott le. Úgy tűnt, mintha az ég szürkéje halványabb árnyalatot öltött volna. *Hajnal* - gondolta. Egy újabb nap. Egy újabb új nap. A régi napokra éhezett. Azokért imádkozott. De kihez imádkozhatott volna? Tudta, hogy a kertet valaha Istenerdőnek szánták, de a talaj olyan vékony és köves volt, hogy a varsafa nem tudott gyökeret verni. *Istenerdő istenek nélkül. Üres, mint én.*

Felvett egy marék havat, és összepréselte az ujjai között. A sűrű, nedves hó könnyedén összetapadt. Sansa nekiállt hógolyókat gyúrni, addig alakította és simította őket, míg gömbölyűek, fehérék és tökéletesek nem lettek. Eszébe jutott a nyári hóesés, ahogy Arya és Bran lesből rajta ütöttek, amikor egy reggel kilépett a torony ajtaján. Mindketten tucatnyi hógolyót készítettek a kezük ügyébe, nála pedig egy sem volt. Bran a fedett híd tetején ült, őt nem érthette el, de Aryát átkergette az istállón és körbe-körbe a konyhákban, míg mindketten levegő után nem kapkodtak. Talán el is kapta volna, de jégre lépett és elcsúszott. A húga visszajött, és megkérdezte, nem sérült-e meg, s amikor azt felelte, nem, Arya újabb hógolyót vágott az arcába. Sansa viszont elkapta a lábát, lerántotta, és havat dörgölt a hajába, míg arra nem jött Jory, és nevetve szét nem választotta őket.

Minek nekem hógolyó? Végignézett szomorú kis fegyvertárán. Nincs senki, akit megdobhatnék vele. Hagyta kihullni a kezéből az utolsót. Építhetnék inkább hólovagot - gondolta. - *Sőt talán...*

Megfogott két hógolyót, összenyomta őket, hozzáadott egy harmadikat is, még több havat gyűjtött köréjük, aztán az egészet henger alakúra igazgatta. Amikor végzett, felállította a talpára, és a kisujja hegyével lyukakat fűrt belé ablakok gyanánt. A tetőkarima csipkézete egy kicsit nagyobb odafigyelést igényelt, de amikor ezzel is elkészült, egy bástya állt előtte. *Kell némi fal* - gondolta Sansa -, *aztán egy nagytorony.* Munkához látott.

A hó hullott, a kastély pedig nőtt-nödögélt. Már két fala volt; körülbelül bokamagasságig értek, de a belső valamivel magasabbra épült, mint a külső. Bástyák, fiatornyok, öregtornyok, lépcsők, kerek konyha, szögletes fegyverraktár, a nyugati fal belső oldalán istállók. Amikor nekiállt, még csak egy vár volt, de nem kellett hozzá sok idő és Sansa rádöbrent, hogy Derest mintázza. A hó alatt gallyacskákat és letört ágakat lelt. Letörte a végüket, s belőlük lettek az Istenerdő fái. A temető sírköveihez kéregdarabkákat használt. A kesztyűire és a csizmáira rövidesen fehér hókéreg tapadt, a kezei bizsergtek, a lábfeje pedig elázott és fázott, de nem törődött vele. Csak a kastély számított, semmi más. Volt, amit nehezen tudott felidézni, de a legtöbb dologra könnyedén visszaemlékezett, mintha tegnap járt volna ott utoljára. A Könyvtárorony a külső oldalán tekeredő meredek kőlépcsővel. A kapuház, két nagy védőbástya, a közöttük álló ívelt kapu, csipkés falormok mindenfelé...

S eközben a hó egyre csak esett, oly gyorsan halmozódott fel az épületek körül, amilyen gyorsan emelte őket. Éppen a Nagy Csarnok nyeregtetejét lapogatta, amikor hangot hallott. Felnézett, és a szolgálóját pillantotta meg az ablakban. *Jól van az úrnőm? Nem óhajt megreggelizni?* Sansa

megrázta a fejét, és visszatért a hó formázásához. Kéményt állított a Nagy Csarnok egyik végébe, ahol a kandalló állt odabent.

A hajnal tolvaj módjára lopakodott be a kertbe. Az ég szürkéje még világosabb lett, a fák és bokrok pedig lassan sötétzöldre váltak a fehér hólepel alatt. Kijött néhány szolgáló, figyelték egy darabig, de Sansa rájuk sem hederített s ők hamarosan visszamentek az épületbe, ahol melegebb volt. Sansa látta Lady Lysát, amint rókaprémmel szegélyezett kék bársonyköntösbe bugyolálva bámul lefelé ez erkélyéről, de amikor megint odanézett, a nagynénje nem volt sehol. Coleman mester is kikukkantott a hollóházból, reszketve, de kíváncsian figyelte egy darabig.

A hídjai folyton leomlottak. Volt egy ívelt híd a fegyverraktár és a főtorony között, meg egy másik, ami a harangtorony negyedik szintjéről vezetett a hollótanya második emeletére, de bármilyen gondosan is alakíttatta őket, nem maradtak egyben. Amikor valamelyik harmadszor is összerogyott, Sansa hangosan szitkozódott, és tehetetlen dühében leült a földre.

- Nyomkodd a havat egy bot köré, Sansa!

Nem tudta, mióta figyelte őt, sem azt, mikor tért vissza a Völgybe.

- Egy bot köré? - kérdezte.

- Szerintem attól elég erős lesz, hogy megálljon - mondta Petyr. - Beléphetek a várdba, hölgyem?

- Ne rombold le... Légy... - kezdte Sansa óvatosan.

- ...szelíd? - mosolygott a férfi. - Deres nálam vadabb ellenfélnek is ellenállt már. Ez Deres, ugye?

- Igen - ismerte be Sansa.

Kisujj körbesétált a fal mentén.

- Sokszor álmodtam róla azután, hogy Cat északra ment Eddard Starkkal. Álmaimban mindig sötét és hideg hely volt.

- Nem az. Mindig meleg, még akkor is, ha esik a hó. A melegvizű forrásokot átvezetik a falakon, úgy fűtik őket, az üvegkertekben mindig olyan meleg volt, mint a nyár legforróbb napján. - Felállt, és lepillantott a nagy, fehér kastélyra. - Fogalmam sincsen, hogy csináljam meg a kertek üvegtetejét.

Kisujj végigsimított az állán, ahol a szakállá nőtt azelőtt, hogy Lysa megkérte, borotválja le.

- Az üvegkeretekben volt, nem? A gallyak jelentik a választ a kérdésedre. Hánts le őket, tedd keresztbe, és a héjjal kösd őket keretekké! Megmutatom. - Elindult a kertben, gallyakat és botokat szedett fel, s lerázta róluk a havat. Amikor eleget gyűjtött, egyetlen hosszú lépéssel átlépte mindkét falat, és az udvar közepén leguggolt a sarkaira. Sansa közelebb ment, hogy lássa, mit csinál. A férfi kezei ügyesek és fürgék voltak, nemsokára bonyolult gallyrácszatot tartott a kezében, nagyon hasonlót ahhoz, ami Deres üvegkertjeit fedte. - Az üveget persze úgy kell hozzáképzelnünk - mondta, amikor odaadta neki.

- Épp jó - felelte a lány.

A férfi megérintette az arcát.

- Ahogyan ez is.

Sansa nem értette.

- Ahogyan mi?

- A mosolyod, hölgyem. Készítsek neked még egyet?

- Ha volnál olyan kedves.

- Semmi sem okozna nagyobb örömet.

Sansa felhúzta az üvegkertek falait, Kisujj pedig befedte őket, és amikor ezzel megvoltak, segített neki meghosszabbítani a falakat és megépíteni az örök kaszárnyáját. Amikor a lány gallyakat használt a fedett hidakhoz, a helyükön maradtak, ahogy Petyr megjósolta. Az Első Torony elég egyszerű volt, vén, kerek, dobhoz hasonló építmény, ám Sansa megint elakadt, amikor a tétőn sorakozó vízköpőkre került a sor. A férfinak azonban erre is volt válasza.

- Hó hull a kastélyodra, hölgyem - emlékeztette. - Hogy néznek ki a vízköpők, ha befedi őket a hó?

Sansa behunyta a szemét, hogy felidézze őket az emlékezetében.

- Csak fehér púpok.

- Nohát. A vízköpők nehezek, de a fehér púpok elég könnyűek, nem?

Valóban azok voltak.

A Törött Torony még ennél is egyszerűbb volt. Együtt készítettek egy magas tornyot, kétoldalt letérdeltek, hogy simára lapogassák, majd amikor felállították, Sansa belemélyesztette az ujját a tetejébe, felmarkolt egy adag havat, és Kisujj képébe vágta. Petyr felnyögött, ahogy a hó lecsusszant a gallérja alá.

- Ez lovagiatlan cselekedet volt, hölgyem!

- Ahogyan az is, hogy idehoztál, amikor megesküdtél, hogy hazaviszel.

Sansa maga is elcsodálkozott, honnét volt hozzá bátorsága, hogy ilyen nyíltan kimondja. *Deres miatt* - gondolta. - *Deres falai közt erősebb vagyok.*

A férfi arca komoly lett.

- Igen, ebben becsaptalak... és még valamiben.

Sansa gyomra összerándult.

- Miben?

- Azt mondtam, semmi sem okozna nekem nagyobb örömet, mint segíteni neked a kastélyod építésében. Attól tartok, ez is hazugság volt. Van valami, ami még nagyobb örömet okozna. - Közelebb lépett hozzá. - Ez.

Sansa megpróbált hátralépni, de Petyr a karjaiba vonta és hirtelen megcsókolta. Erőtlenül vergődni kezdett, de csak azt érte el, hogy még szorosabban bújt hozzá. A férfi szája az övére tapadt, elnyelte a szavait. A szájának mentaíze volt. Egy pillanatig átengedte magát a csókjának... de aztán elfordította az arcát, és kiszabadította magát az ölelésből.

- Mit művelsz?

Petyr kisimíttgatta a köpönyegét.

- Megcsókolkok egy hószüzet.

- Ót kellene csókolgatnod. - Sansa felpillantott Lysa erkélyére, de az üresen állt. - Nagyságos feleségedet.

- Meg is teszem. Lysának nincs oka panaszra. - Mosolygott. - Bár látnád most magad, hölgyem! Annyira gyönyörű vagy. Csupa hó vagy, mint valami kis medvebocs, de az arcod piros, és alig kapsz levegőt. Mióta vagy idekint? Biztosan nagyon fázol. Hadd melegítselek meg, Sansa! Vedd le azt a kesztyűt, és add ide a kezed!

- Nem. - Petyr majdnem úgy viselkedett, mint Marillion azon az éjszakán, amikor olyan csúnyán berúgott. Csakhogy ezúttal nem fog megjelenni Lothor Brune, hogy megvédje. Ser Lothor Petyr embere volt. - Nem volna szabad megcsókolkod engem. A te lányod is lehettem volna...

- Lehetnél volna. - bólított a férfi bánatos mosollyal. - De nem vagy az, ugye? Eddard Stark és Cat lánya vagy. De azt hiszem, még annál is gyönyörűbb vagy, amilyen anyád volt a te korodban.

- Petyr, kérlek! - A hangja cserbenhagyta. - Kérlek...

- Egy kastély?

A kiáltás hangos volt, metsző és gyermeki. Kisujj elfordult tőle.

- Lord Robert! - Hanyagul meghajolt. - Biztos, hogy helyes kijönnöd a hóba kesztyű nélkül?

- Te csináltad a hókastélyt, Lord Kisujj?

- A nagy részét Alayne készítette, uram.

- Deresnek szántam - tette hozzá Sansa.

- Deres? - Robert kicsi volt a nyolc évéhez képest, vézna, foltos bőrű kölyök, a szeme állandóan könnyezett. A hóna alatt most is ott szorongatta elnyűtt rongybabáját, amit mindenhová magával cipelt.

- Deres a Stark-ház székhelye - magyarázta Sansa leendő férjének. - Észak hatalmas kastélya.

- Nem is olyan hatalmas. - A fiú letérdelt a kapuház elé. - Nézd, itt jön egy óriás, hogy lerombolja! - A hóra állította a babáját, és az rángva mozogni kezdett a kezében. - Bumm, bumm, én

vagyok az óriás! Én vagyok az óriás! - szavalta. - Hé, hé, hé! Nyissátok ki a kapuitokat, vagy bezúgom, összetöröm őket! - A lábánál fogva meglendítette a babát, és leütötte vele az egyik kaputorony tetejét, aztán a másikat is.

Sansa ezt már nem bírta elviselni.

- Robert, hagyj abba!

A fiú azonban ehelyett ismét meglendítette a babát. Ezúttal jó egy lábnyi fal omlott le. A keze után kapott, de csak a babát sikerült megragadnia. Hangos, hasadó hang hallatszott, ahogy a vékony ruha elszakadt. Hirtelen Sansánál volt a baba feje, Robertnél a lábak és a test, a beletömött rongy és fűrészpor a hóra ömlött.

Lord Robert szája megremegett.

- Megööööööööölted! - visította. Aztán reszketni kezdett. Először nem volt több apró diergésnél, de néhány pillanat múlva a fiú a várra zuhant, és a végtagjai vadul csapkodták a havat. Mindenfelé fehér tornyok és hóhidak omlottak alá. Sansa rémulten állt, Petyr Baelish azonban megragadta az unokaöccse csuklóját, és a mesterért kiáltott.

Pillanatokon belül örök és szolgálóleányok érkeztek, hogy segítsenek tartani a fiút, s egy kicsivel később Coleman mester. Robert Arryn remegő betegsége nem volt új jelenség a Sasfészek népe számára, és Lady Lysa megtanította őket, hogy rohanjanak a fiú első kiáltására. A mester megfogta a kisfiú fejét, és fél kupa álombort diktált belé, miközben nyugtató szavakat dünyögött neki. A roham hevessége lassan elapadt, s végül nem maradt belőle egyéb, csak a kezek enyhe remegése.

- Hozzátok a szobámba! - mondta Coleman az öröknek. - A piócák majd megnyugtatják.

- Az én hibám volt. - Sansa megmutatta nekik a baba fejét. - Széttéptem a babáját. Nem akartam, de...

- Ólordsága nekilátott lerombolni a kastélyt - mondta Petyr.

- Egy óriás - suttogta Robert sírdogálva. - Nem én voltam, egy óriás bántotta a kastélyt. Alayne megölte! Gyűlölöm! Fattyú, és én gyűlölöm! Nem akarok piócákat!

- Uram, a véredet ritkítani kell - magyarázta Coleman mester. - A rossz vértől vagy dühös és a harag miatt remegsz. Gyere!

A várnép elvezette a fiút. *Az én nemes uram* - gondolta Sansa, ahogy állt Deres romjai fölött. A hősés elállt, és most hidegebb volt. Eltűnődött, vajon Lord Robert végigremegi-e majd a menyegzőjüket. Joffrey legalább ép testtel bírt. Hirtelen örült harag kerítette hatalmába. Felkapott egy törött ágat, a végére húzta a baba leszakított fejét, majd a hóvár lerombolt kapuházába döfte. A szolgálok elszörnyedtek, amikor azonban Kisujj meglátta, mit csinált, nevetésben tört ki.

- Ha a mesék igazak, nem ez az első óriás, akinek a feje Deres falain végzi!

- Azok csak történetek - felelte Sansa, és faképnél hagyta a férfit.

A hálószobájában levette a köpönyegét és átázott csizmáit, s a tűz mellé telepedett. Egy pillanatra sem kételkedett benne, hogy felelni fog Lord Robert rohamáért. *Lehet, hogy Lady Lysa elküld engem.* A nagynénje habozás nélkül száműzött bárkit, aki megharagította, és semmi sem haragította meg jobban, mint ha valakivel szemben az a gyanú merült fel, hogy rosszul bánik a fiával.

Sansa örömmel vette volna a száműzetést. A Hold Kapuja sokkal nagyobb és vidámabb hely volt a Sasfészeknél. Lord Nestor Royce ugyan zsémbesnek és szigorúnak látszott, a várát azonban a lánya, Myranda vezette helyette, s róla mindenki azt mondta, hogy nagyon víg kedélyű. Odalent talán még Sansa állítólagos törvénytelen származása sem számított volna sokat. Robert király egyik fattyú leánya is Lord Nestor szolgálatában állt, őt meg Lady Myrandát állítólag szoros barátság fűzte össze: oly közel álltak egymáshoz, mintha a nővérek lettek volna.

Megfogom mondani a nagynénémnek, hogy nem akarok feleségül menni Roberthez. Még maga a Fősepton sem nyilváníthat házasnak egy asszonyt, ha nem hajlandó kimondani a szavakat. Nem volt koldus, bármit mondjon is a nagynénje. Tizenhárom éves volt, kivirágzott és férjezett, Deres örököse. Sansa néha sajnálta kis unokaöccsét, de azt el sem tudta képzelni, hogy valaha is a felesége akarjon lenni. *Szívesebben mennék hozzá ismét Tyrionhoz.* Ha Lady Lysa ezt megtudná,

biztosan elzavarná... el Robert ajakbiggyeszéseitől, remegéseitől és könnyező szemétől, el Marillion éhes tekintetétől, el Petyr csókjaitól. *Megmondom neki, meg én!*

Lady Lysa aznap késő délután hívta őt. Sansa egész nap gyűjtötte a bátorságát, de amint Marillion megjelent az ajtajában, minden kétsége visszatért.

- Lady Lysa azt parancsolja, hogy jelenj meg a Nagyteremben. - A dalnok szemei szinte levetkőztették, miközben beszélt, de ehhez már hozzászokott.

El kellett ismernie, Marillion jóképű volt, üde, karcsú, sima bőrrel, vörösseszőke hajjal és elbűvölő mosollyal. Ugyanakkor a nagynénjét és a kis Lord Robertet kivéve mindenkivel alaposan meggyűlöltette magát a Völgyben. A szolgálók beszélgetései alapján nem ő volt az első leány, akit ostrom alá vett, és a többieknek nem volt kéznél Lothor Brune, hogy megvédje őket. Lady Lysa azonban semmiféle panaszt nem volt hajlandó meghallgatni vele kapcsolatban. A dalnok a kedvence volt, amióta csak megérkezett a Völgybe. Minden este ő dalolta álomba Lord Robertet, és Lysa kériőnek is alaposan megcsavargatta az orrát gyarlóságaitak kigúnyoló dalaival. A nagynénje elhalmozta arannyal és ajándékokkal: drága ruhákkal, arany karpereccel, holdkövekkel kirakott övvel, egy gyönyörű lóval. Még néhai férje kedvenc sólymát is nekiadta. Ezzel sikerült elérnie, hogy Marillion tökéletesen udvarias legyen Lady Lysa jelenlétében és tökéletesen pökhen-di, ha nem volt a közelben.

- Köszönöm - mondta Sansa mereven. - Ismerem az utat.

A férfinak nem akaródzott elmenni.

- Az úrnóm azt mondta, vigyelek oda.

Vigyél oda? Ez nem tetszett neki.

- Már ör vagy? - Kisujj menesztette a Sasfészek őrségének parancsnokát, és Ser Lothor Brunet nevezte ki helyette.

- Talán örre volna szükséged? - kérdezte Marillion könnyedén. - Tudod, éppen egy új dalon dolgozom. Oly édes lesz és oly szomorú, hogy még a te fagyos szívedet is felolvasztja. Az lesz a címe, hogy „Az útszéli rózsza”. Egy törvénytelen származású leányról szól, oly gyönyörűről, hogy megigéz minden férfit, aki csak ránéz.

Deres Starkja vagyok - szerette volna a képébe vágni. Ehelyett azonban csak bólintott, és hagyta, hogy a dalnok levezesse a torony lépcsőin, majd át egy hídon. Amióta itt volt a Sasfészekben, a Nagyterem zárva állt, és Sansa eltűnődött, vajon miért nyitotta most ki mégis a nagynénje. Általában jobban kedvelte toronyszobája kényelmét vagy Lord Arryn vízesésre néző fogadótermének otthonos melegét.

A Nagyterem faragott faajtaja mellett kétoldalt égszínkék köpönyeges örök posztoltak, lándzsával a kezükben.

- Senki sem léphet be, míg Alayne Lady Lysával van - közölte velük Marillion.

- Igen. - A katonák átengedték őket, majd újra összezárták lándzsáikat. Marillion becsukta az ajtót, és elreteszelte egy harmadik lándzsával, amely hosszabb és vastagabb volt, mint amit az öröknél láttak.

Sansát elfogta a nyugtalanság.

- Ezt miért csináltad?

- Az úrnóm vár téged.

A lány zavartan körülnézett. Lady Lysa az emelvényen ült egy magas támlájú, varsafából, faragott székben, egyedül. A jobbán egy második szék állt, magasabb, mint az övé, puha, kék párnákkal, de Lord Robert nem ült benne. Sansa remélte, hogy rendbe jött. Marilliontól nem várhatta, hogy felvilágosítsa róla.

Megindult a kék selyemszőnyegen a dárдавékonyágú, hornyolt oszlopok sorai között. A Nagyterem padlója és falai kéken erezett tejfehér márványból készültek. A keleti fal keskeny, ívelt ablakain ferde sugarakban hatolt be a nap sápadt fénye. Az ablakok között magas vastartókban fáklyák sorakoztak, de egyiket sem gyújtották meg. Lépteinek hangját elnyelte a szőnyeg. A szél hidegen és magányosan fűjt odakint.

A rengeteg fehér márvány között valahogy még a napfényt is fagyosnak érezte... bár közel

sem olyan fagyosnak, mint a nagynénjét. Lady Lysa krémszínű bársonyköntöst viselt, a nyakában pedig zafirokból és holdkövekből készült lánc lógott. Gesztenyebarna haját vastag fonatba kötötte, amely az egyik vállán lógott. A magas székből figyelte közeledő unokahúgát, a festék és púder alatt az arca vörös volt és dagadt. Mögötte a falon az Arryn-ház hatalmas, kék színű, holdasólmos lobogója lógott. Sansa megállt az emelvény előtt, és udvariasan meghajolt.

- Úrnöm, hívatál. - Még midig hallotta a szél hangját és a halk dallamokat, amelyeket Marillion játszott a terem másik végében.

- Láttam, mit csináltál - szólalt meg Lady Lysa.

Sansa kisimította a szoknyája redőit.

- Remélem, Lord Robert jobban van? Nem akartam eltépni a babáját. Lerombolta a hóváramat, én csak...

- Ne játszd itt nekem a félénk kis hazudozót! - szakította félbe a nagynénje. - Nem Robert babájáról beszélek. Láttam, ahogy megcsókoltad őt.

A Nagyterem egy árnyalatnyival mintha még hidegebbé vált volna. Talán a falak, a padló és az oszlopok változtak jéggé.

- Ő csókolt meg engem.

Lysa orrlyukai fenyegetően kitágultak.

- És miért tenne ilyet? Szerető felesége van. Felnőtt asszony, nem kislány. Nincs szüksége az ilyenekre, mint te. Valld be, gyermek! Rávetted magad. Így volt, nem igaz?

Sansa hátrált egy lépést.

- Nem igaz!

- Hová mész? Félsz? Az ilyen szemérmetlen viselkedés büntetést érdemel, de nem leszek túl kemény hozzád. Tartunk egy korbácsos fiút, hogy ellássa Robert feladatát, ahogy ez a Szabad Városokban szokás. A fiam egészsége túlságosan törekeny, hogy elbírja a korbácsot. Keresek valami közönséges származású leányt, hogy végezze el a megkorbácsolásodat, de először be kell ismerned, amit tettél. Nem viselem el a hazugokat, Alayne!

- Hóvárat építettem - mondta Sansa. - Lord Petyr segített nekem, aztán megcsókolt. Ezt láttad.

- Hát nincs benned becsület? - csattant fel a nagynénje. - Vagy talán bolondnak nézel? Így van, ugye? Bolondnak nézel. Igen, most már látom. Hát nem vagyok bolond. Azt hiszed, megkaphatsz minden férfit, csak mert fiatal vagy és szép. Nehogy azt hidd, nem láttam, milyen pillantásokat vetsz Marillionra! Mindenről tudok, ami a Sasfészekben történik, kis hölgy! A fajtádat is ismerem rég. De nagyon tévedsz, ha azt hiszed, nagy szemekkel és szajhamosollyal leveheted a lábáról Petyrt. Ő az enyém. - Felállt. - Mindenki megpróbálta elvenni őt tőlem. Nemes atyám, a férjem, az anyád... igen, főleg Catelyn. Ő is szerette ám megcsókolni az én Petyremet, de még mennyire, hogy szerette!

Sansa még egy lépést tett hátrafelé.

- Az anyám?

- Igen, az anyád, a te drágalátos anyád, az én édes nővérkém, Catelyn. Ne játszd itt az ártatlant, te aljas kis hazudozó! Azokban az években Zúgóban úgy játszadozott Petyrrel, mintha valami csecsebecse lett volna. Mosolyokkal, gyengéd szavakkal és kacér pillantásokkal ingerelte, s pokollá tette az éjszakáit.

- Nem! - *Az anyám halott* - szerette volna sikoltani. - *A nővéred volt és halott.* - Nem tette. Nem tenné!

- Honnét tudhatod? Talán ott voltál? - Lysa suhogó szoknyával lesétált az emelvényről. - Eljöttél talán Lord Brackennel és Hollófa lordjával, amikor felkeresték az apámat, hogy elé tárják a viszályukat? Lord Bracken dalnoka játszott nekünk, és Catelyn akkor éjjel hatszor táncolt Petyrrel. Hatszor, számoltam! Amikor az urak vitatkozni kezdtek, az apám felvitte őket a fogadótermébe, úgyhogy senki sem akadályozta meg, hogy igyunk. Edmure berúgott, milyen fiatal volt... Petyr pedig meg akarta csókolni az anyádat, de ő eltolta magától. Kinevette. Szegény fiú úgy megbántódott, hogy azt hittem, megszakad érte a szívem, és azután addig ivott, míg el nem ájult az asztalon. Brynden nagybácsi vitte fel az ágyába, mielőtt az apám rátalált volna. De te eb-

ből semmire sem emlékszel, ugye? - Haragosan nézett le rá. - Ugye?

Vajon részeg vagy örült?

- Még meg sem születtem, úrnőm...

- Meg sem születél. De én igen, úgyhogy ne akard megmondani nekem, mi igaz és mi nem! Én tudom, mi az igazság. Megcsókoltad őt!

- Ő csókolt meg engem - bizonygatta Sansa. - Én nem akartam...

- Hallgass! Nem adtam engedélyt, hogy megszólalj. Elcsábítottad, pont ahogy az anyád tette akkor éjjel Zúgóban, a mosolyával és a táncával! Azt hiszed, képes lennék elfelejteni? Akkor éjjel lopakodtam fel az ágyába, hogy megvigasztaljam. Véreztem, de az volt a legédesebb fájdalom. Azt mondta, szeret engem, de Catnek szólított, mielőtt újra elaludt volna. De én így is vele maradtam, míg az égbolt világosodni nem kezdett. Az anyád nem érdemelte meg őt. Még a zálogát sem adta neki, amikor Brandon Starkkal párbajozott. Én nekiadtam volna az enyémet. Én mindenemet nekiadtam. Ő az enyém. Nem Catelyné és nem is a tiéd!

Sansából minden elszántság elpárolgott nagynénje kirohanásának hatására. Lysa Arryn legálább annyira megijesztette, mint Cersei királyné.

- A tiéd, úrnőm - mondta. Igyekezett alázatosnak és bűnbánónak hangzani. - Megengeded, hogy távozzak?

- Nem! - A nagynénje lehelete borszagú volt. - Ha bárki más volnál, száműznék. Leküldenék Lord Nestorhoz a Hold Kapujába, vagy vissza az Ujjakra! Hogy tetszene, ha azon a kietlen parton kellene leélned az életedet, piszkos nőszemélyek és birkabogyók között? Az apám ezt a sorsot szánta Petyrnek. Mindenki azt hitte, hogy az ostoba párbaj miatt Brandon Starkkal, de ez nem igaz. Apánk azt mondta, hálát adhatok az Isteneknek, hogy egy ilyen hatalmas úr, mint Jon Arryn, hajlandó elvenni engem bemocskolva is, de én tudtam, hogy csak a kardok miatt vesz el. Feleségül kellett mennem Jonhoz, különben az apám elzavar engem, ahogy elzavarta az öccsét is, de engem a sors Petyrnek szánt. Azért mondom ezt el neked, hogy megértsd, mennyire szeretjük egymást, milyen sokáig szenvedtünk és álmodoztunk egymásról. Közösén összehoztunk egy gyermeket, egy drága kicsi gyermeket. - Lysa a hasára tette a kezét, mintha a gyermek még mindig ott lenne. - Amikor ellopták tőlem, megfogadtam, hogy soha többé nem engedem, hogy ez megtörténjen. Jon Sárkányköre akarta küldeni az én édes kicsi Robertemet, az a részeges király meg Cersei Lannisternek adta volna, de én nem engedtem... és azt sem engedem, hogy ellopod tőlem az én Petyr Kisujjamat! Hallod, amit mondok, Alayne vagy Sansa vagy bárhogyan is nevezd magad? Hallod, amit mondok?

- Igen. Esküszöm, soha többé nem csókolom meg és nem... csábítom el. - Sansa azt hitte, a nagynénje ezt akarja hallani.

- Tehát beismered? Te voltál, éppen ahogy sejtettem! Ugyanolyan gonosz vagy, mint az anyád! - Lysa megragadta a csuklóját. - Gyere velem! Mutatni akarok neked valami.

- Ez fáj! - vergődött Sansa. - Kérlek, Lysa néni, én nem csináltam semmit! Esküszöm!

A nagynénje elengedte a füle mellett a tiltakozást.

- Marillion! - kiáltotta. - Szükségem van rád, Marillion! Szükségem van rád!

A dalnok eddig tapintatosan a terem végében maradt, de Lady Arryn kiáltására rögtön megjelent.

- Úrnőm?

- Játssz nekünk egy dalt! Játssz „A Hamis és az Igaz”-at!

Marillion ujjai végigsimítottak a húrokon.

- *Az úr az útra készült egy esős napon, hej, hej, hej, hej, hej, egy esős napon.*

Lady Lysa megrántotta Sansa karját. Ha nem enged, magával húzza, így inkább megindult. A terem felénél, két oszlop között a márványfalba süllyesztve fehér varsafa ajtó állt. Az ajtó csukva volt, három súlyos bronzrúd tartotta a helyén, de Sansa így is hallotta, hogy a széleit odakintről a szél ostromolja. Amikor meglátta a fába faragott félholdat, megvetette a lábát.

- A Hold Ajtaja! - Megpróbálta kitépni magát a nagynénje szorításából. - Miért mutatod meg nekem a Hold Ajtaját?

- Most bezzeg vinnyogsz, mint egy egér, de a kertben bátor voltál, mi? A hóban elég bátor voltál!

- *A hölgy tút fog kezébe egy esős napon* - dalolta Marillion - *hej, hej, hej, hej, hej, egy esős napon.*

- Nyisd ki az ajtót! - parancsolta Lysa. - Azt mondtam, nyisd ki! Megteszed, vagy hívom az öreimet. - Előrelökte Sansát. - Az anyád legalább bátor volt. Emeld fel a rudakat!

Ha megteszem, amit akar, elenged. Sansa megfogta az egyik bronzrudat, kiszabadította és a padlóra dobta. A második, majd a harmadik rúd is a márványon csattant. Alig érintette meg azonban a kilincset, a súlyos faajtó befelé vágódott, és hangos robajjal a falnak csapódott. Hideg szél süvített be a Nagyterembe, a keretre rakódott összes havat besodorta, és Sansa reszketni kezdett. Megpróbált hátralépni, de a nagynénje ott állt mögötte. Lysa megmarkolta a csuklóját, a másik kezét a lapockái közé feszítette, és erősen tolni kezdte a nyitott ajtó felé.

Az ajtón túl a fehér ég volt, a hulló hó és semmi egyéb.

- Nézz le! - kiáltotta Lady Lysa. - Nézz le!

Sansa megpróbálta kiszabadítani magát, de a nagynénje ujjai karmokként vágtak a bőrébe. Lysa még egyet taszított rajta, és Sansa felsikoltott. Bal lábával feltörte az odakérgesedett havat. Semmi sem volt előtte, csak az üres levegő és egy erőd hatszáz lábbal lejjebb, a hegy oldalában.

- Ne! - kiabálta Sansa. - Félek!

Mögöttük Marillion még mindig hárfázott és énekelt.

- *Hej, hej, hej, hej, hej, egy esős napon.*

- Még mindig az engedélyemet kéred a távozásra? Még mindig?

- Nem! - Sansa megfeszítette a lábát, és megpróbált hátrafelé araszolni, de a nagynénje meg sem moccan. - Nem erre! Kérlek... - kinyújtotta az egyik kezét, az ujjai kétségbeesetten kaparászták az ajtókeretet, de nem talált fogást rajta, a lábai pedig egyre előrébb csúsztak a márványon. Lady Lysa könyörtelenül tolta maga előtt. A nagynénje legalább ötven fonttal volt nehezebb nála.

- *A hölgy még csókra éhes, egy szénakupacon* - dalolta Marillion.

Sansa a félelemtől hisztérikusan oldalra csavarodott, az egyik lába a semmi fölé csúszott. Fel-sikított.

- *Hej, hej, hej, hej, hej, egy szénakupacon.*

A szél felkapta a szoknyáját, hideg fogaival meztelen lábába harapott. Érezte, hogy az arcán hópelyhek olvadnak el. Rémműlten hadonászó keze megtalálta Lysa sűrű, gesztenyebarna fonatát, és szorosán megmarkolta.

- A hajam! - rikácsolta a nagynénje. - Engedd el a hajamat! - Sansa reszketett és zokogott. Mindketten ott billegtek a mélység szélén. Távolról hallotta, ahogy az örök a lándzsájukkal dörömbölnek az ajtón, hogy eresszék be őket. Marillion abbahagyta az éneklést.

- Lysa! Mit jelentsen ez? - A kiáltás áthatolt a sírásán és a nagynénje lihegésén. A Nagyteremben lépések visszhangoztak. - Gyere vissza onnét! Lysa, mit művelsz?

Az örök még mindig dőngött az ajtót. Kisujj hátul, az úr bejáratán át jött be, az emelvény mögött.

Ahogy Lysa elfordult, a szorítása enyhült annyira, hogy Sansa kitephette magát. Térdre rogyott, és Petyr Baelish ekkor vette észre. Hirtelen megtorpant.

- Alayne! Mi folyik itt?

Lady Lysa belemarkolt Sansa hajába.

- Ő tehet róla! Megcsókolt téged!

- Mondd el neki! - kérlelte Sansa. - Mondd el, hogy csak kastélyt építettünk...

- Hallgass! - ordította a nagynénje. - Nem adtam engedélyt, hogy beszélj! Senkit nem érdekel a kastélyod!

- Még gyermek, Lysa! Cat lánya. Mégis mit képzelsz, mit csinálsz vele?

- Hozzá akartam adni Roberthez! Semmi hála nincs benne. Nincs... nincs benne tisztesség. Te nem vagy az övé, hogy csak úgy megcsókoljon! Nem vagy az övé! Csak leckét akartam adni ne-

ki, ennyi az egész.

- Értem. - A férfi megsimogatta az állát. - Azt hiszem, már érti. Nem így van, Alayne?

- Igen - sírdogált Sansa. - Értem.

- Nem akarom, hogy itt legyen. - A nagynénje szemében könnyek csillogtak. - Miért hoztad ide a Völgybe, Petyr? Ez nem az ő helye. Nem tartozik ide.

- Akkor elküldjük. Vissza Királyvárba, ha akarsz. - Tett egy lépést feléjük. - Engedd felállni! Engedd eljönni az ajtótl!

- NEM! - Lysa megint megrántotta Sansa fejét. A hó örvénylett körülöttük, szoknyája hangoosan csapkodott. - Nem akarhatod őt! Nem akarhatod! Csak egy buta, üresfejű fruska. Nem szeret téged úgy, ahogy én. Én mindig szerettelek. Be is bizonyítottam, nem? - A nagynénje puffadt, vörös arcán könnyek gördültek alá. - Megajándékoztalak a szüzességemmel. Egy fiúval is megajándékoztalak volna, de meggyilkolták holdteával, baradicskóróval, mentával, féregfával, egy kanál mézzel és egy csepp csomborral. Nem én voltam, én nem is tudtam, én csak megittam, amit apa adott...

- Ez már a múlté, Lysa. Lord Hoster halott, és öreg mestere is. - Kisujj még közelebb jött. - Megint bort ittál? Nem lenne szabad ennyit beszélned. Nem akarjuk, hogy Alayne többet tudjon, mint amennyit kell neki, ugye? Sem Marillion?

Lady Lysa mintha meg sem hallotta volna.

- Cat sohasem adott neked semmit! Én szereztem neked az első tisztségedet, én vettem rá Jont, hogy hozzon az udvarba, hogy egymás közelében lehessünk. Megígérted, hogy ezt sohasem felejtetted el!

- Nem is felejtettem. Együtt vagyunk, ahogy mindig is akartad, ahogy terveztük. Csak engedd el Sansa haját...

- Nem! Láttam, ahogy csókolóztok a hóban. Ugyanolyan, mint az anyja. Catelyn megcsókolt az Istenerdőben, de nem gondolta komolyan, sohasem akart téged. Miért szeretted őt jobban? Én voltam, mindig ééén!

- Tudom, szerelmem. - Petyr még egy lépést tett előre. - Itt vagyok. Nem kell mást tenned, csak megfognod a kezemet, gyere! - Feléje nyújtotta a kezét. - Nem kellene azok a könnyek.

- Könyvek, könnyek, könnyek! - zokogott az asszony hisztérikusan. - Nem kellene a könnyek... de Királyvárban nem ezt mondtad. Te mondtad, hogy tegyem a könnyeket Jon borába, és én beletettem. Robertért és értünk! Azt írtam Catelynnek, hogy a Lannisterek meggyilkolták az uramat, ahogy mondtad. Olyan okos terv volt... te mindig okos voltál, megmondtam apának is, azt mondtam, Petyr olyan okos, magasra fog emelkedni, magasra, bizony, kedves, nemes, és itt a kisgyermek a hasamban... Miért csókoltad meg? Miért? Együtt vagyunk, együtt olyan hosszú idő után, olyan nagyon hosszú idő után, miért akarsz őt?

- Lysa - sóhajtotta Petyr. - A sok közösen átvészelt vihar után jobban kellene bíznom bennem. Esküszöm, soha többé nem hagylak el, amíg csak élünk.

- Igazán? - kérdezte az asszony szipogva. - Ó, igazán?

- Igazán. Most pedig engedd el a lányt, és gyere, adj egy csókot!

Lysa zokogva Kisujj karjaiba vetette magát. Miközben ölelkeztek, Sansa négykézláb elkúszott a Hold Ajtajától, és görcsösen belekapaszkodott az egyik oszlopba. A szíve vadul kalapált. A haja csupa hó volt, és elveszítette a jobb cipőjét. *Biztosan leesett.* Összerezsent, és még erősebben szorította az oszlopot.

Kisujj hagyta, hogy Lysa a mellkasán zokogjon egy percig, majd a karjaira tette a kezét, és gyengéden megcsókolta.

- Az én drága, bolond, féltékeny feleségem - mondta kuncogva - Esküszöm neked, csak egyetlenegy asszonyt szerettem.

Lysa Arryn ajkán reszketeg mosoly jelent meg.

- Csak egyet? Ó, Petyr, esküszöl? Csak egyetlenegyet?

- Csak Catet - felelte Petyr, és határozott, erős mozdulattal lökött egyet az asszonyon.

Lysa hátratántorodott, a lába megcsúszott a nedves márványon. A következő pillanatban nem

volt sehol. Fel sem kiáltott. Hosszú ideig nem hallatszott más, csak a szél zúgása.

Marillion döbbenet felnyögött.

- Le... le...

Az örök most már kiáltott az ajtón túl, és teljes erőből dörömböltek súlyos lándzsájuk végével. Lord Petyr talpra segítette Sansát.

- Nem esett bajod? - Amikor a lány megrázta a fejét, így szólt: - Akkor szaladj, engedd be az öreimet! Gyorsan, nincs vesztegetni való időnk! Ez a dalnok megölte a feleségemet.

EPILÓGUS

Az Ódonkőbe vezető út kétszer megkerülte a dombot, mielőtt felért volna a csúcsra. Az ösvény olyan gazos és köves volt, hogy még a legjobb körülmények között is csak lassan lehetett volna haladni rajta, az előző éjjel esett hó azonban még sárossá is változtatta. *Hó ősszel a Folyóvidéken, ez szokatlan* - gondolta Merrett komoran. Igaz, nem volt túl sok, csak annyi, hogy egy éjszakára betakarja a földet. Amint feljött a nap, a nagy része rögtön el is olvadt. Merrett azonban így is rossz előjelnek tekintette. Az esők, árvizek, tűzvészek és a háború miatt már elveszett két termés és a harmadik nagy része. *A korai tél éhínséget jelentene az egész vidéken. Rengeteg ember éhezne, és sokan éhen is vesznének.* Merrett remélte, hogy ő nem lesz köztük. *Bár előfordulhat. Az én szerencsémrel előfordulhat. Sohasem voltam szerencsés.*

A hegyoldal alsó részét a kastély romjai alatt olyan sűrű erdő borította, hogy ott akár száz útonálló is elrejtőzhetett. *Talán most is engem figyelnek.* Merrett körbepillantott, de nem látott mást, csak rekettyét, páfrányt, bogáncsot, sást és szederbokrokat a fenyőfák és szürkészöld őrfák között. Másutt vézna szilfák, kőrisfák és alacsony tölgyek nőttek, mint a gaz. Útonállókat nem látott, de ez nem jelentett semmit. A törvényen kívüliek ügyesebben el tudnak rejtőzni, mint a tisztességes emberek.

Az igazat megvallva Merrett gyűlölte az erdőt, a törvényen kívülieket pedig még jobban.

- A törvényen kívüliek ellopták az életem - mondogatta részegen. Az apja szerint túl sokszor részeg, túl sokszor és túl hangosan. *Túl sok igazság van ebben* - gondolta elkeseredetten. Az Ikrékben az embernek szüksége volt valamiféle megkülönböztető tulajdonságra, egyébként hajlamosak voltak megfélemlkezni a létezéséről, de rá kellett jönnie, hogy a kastély legnagyobb ivójának kétes dicsősége nem sokat javított a kilátásain. *Valaha arról álmodtam, hogy én leszek a legnagyobb lovag, aki lándzsát fogott a kezébe. Az Istenek ezt elvették tőlem. Miért ne ihatnék néhanéha egy kupa bort? Segít a fejfájásomon. Amellett a feleségem egy házsártos boszorkány, az apám megvet, a gyermekeim semmirekellők. Mi okom lenne a józanságra?*

Most azonban józan volt. Azaz a reggelihez megivott két ivókürtnyi sört, de csak azért, hogy ne hasogasson a feje. Merrett érezte, ahogy a fejfájás lassan lecsapni készül a szeme mögött, és tudta, ha a legkisebb esélyt is megadja neki, rövidesen úgy fogja érezni, mintha vihar tombolna a fülei között. A fejfájása néha olyan szörnyű volt, hogy még a sírás is túlságosan fájt. Ilyenkor nem tehetett mást, csak hevert az ágyán a sötét szobában, nedves ruhával a szemén, és átkozta a szerencséjét meg a névtelen útonállót, aki ezt tette vele.

Elég volt rá gondolnia, s máris ideges lett. Most nem engedhette meg magának a fejfájást. *Ha biztonságban hazaviszem Petyrt, megváltozik a szerencsém.* Nála volt az arany, nem kellett mást tennie, mint felkapaszkodnia Ódonkő tetejére, találkozni a rohadt törvényen kívüliekkel a romos kastélyban, és kiváltani őt. Egyszerű fogolycsere. Ezt még ő sem tolhatja el... hacsak nem fogja el a fejfájás, és nem teszi képtelenné a lovaglásra. Napnyugtára a romoknál kellett lennie, nem valami útszéli gödörben fetrengve vinnyogni. Merrett két ujjával megdörzsölte a halántékát. *Még egyszer meg kell kerülni a hegyet, aztán ott vagyok.* Amikor megjött az üzenet és ő előrelépett, hogy felajánlkozzon a váltságdíj eljuttatására, az apja lesandított rá és így szólt:

- Te, Merrett? - Aztán röhögni kezdett az orrán keresztül, azzal a szörnyű heh, heh, heh-szerű röhögésével. Merrettnek szó szerint könyörögnie kellett, hogy adják neki azt a nyomorult zsák aranyat.

Valami megmozdult az út melletti bozótban. Merrett hirtelen megállította a lovát, és a kardja után kapott, de csak egy mókus volt az.

- Bolond! - korholta magát, visszalökte a kardot a hüvelyébe anélkül, hogy igazán kihúzta

volna. - A törvényen kívülieknek nincsen farkuk. A rohadt életbe, Merrett, szedd össze magad! - A szíve úgy kalapált a mellkasában, mintha valami zöldfülű kölyök lett volna az első hadjárátán. *Mintha ez a Királyerdő lenne, és a régi Testvériséggel kellene szembenéznem, nem a Villámúr gazembereinek gyűlevész hordájával.* Egy pillanatra kísértést érzett, hogy leügessen a hegyről, és megkeresse a legközelebbi kocsmát. Ezen a zsák aranyon rengeteg sört vehetett volna, eleget, hogy elfelejtse Pattanásos Petyrt. *Hadd akasszák fel, ő hozta magára a bajt! Aki elkészül valami tetves táborkövetővel, mint egy figyelő szarvas, az nem érdemel mást.*

A feje lüktetni kezdett. Most még szelíden, de tudta, hogy nemsokára sokkal rosszabb lesz. Merrett megdörzsölte az orrát. Valójában semmi oka ilyen rosszakat gondolni Petyrről. *Amikor annyi idős voltam, mint ő, én is ugyanezt csináltam.* Ő ugyan mindössze egy kiadós himlőt nyert vele, de akkor sem lenne szabad elítélnie a fiút. A szajhák tényleg vonzóak lehetnek, különösen, ha valakinek olyan az arca, mint Petyrnek. Szegény fiúnak volt ugyan felesége, az igaz, de félig-meddig éppen ez volt a probléma. Nemcsak kétszer annyi idős volt, mint a férje, hanem, ha hinni lehetett a szóbeszédnek, a kölyök fivérével, Walderrel is rendszeresen ágyba bújtt. Az Ikrekben mindig rengeteg pletyka keringett, és ezeknek csak kis része volt igaz, de Merrett ezt elhitte. Fekete Walder elvette, amit akart, még akkor is, ha ez a valami a fivére felesége volt. Edwyn feleségét is lefektette, ez nyílt titok volt, időnként Szép Walda is be-besurran a szobájába, sőt néhányak szerint a hetedik Lady Freyt is jobban ismerte a kellesénél. Nem csoda hát, hogy nem akart megházasodni. Miért vett volna tehenet, amikor mindenfelé tőgyek könyörögtek, hogy fejje meg őket?

Merrett halkán szitkozódott, majd megsarkantyúzta a lovát, és folytatta az útját a hegyek felfelé. Bármilyen csábító is volt az ötlet, hogy eligya az aranyat, tisztában volt vele, hogy Petyr nélkül jobban teszi, ha haza sem megy.

Lord Walder rövidesen kilencvenkettő lesz. A hallása lassan elhagyta, a látása már majdnem teljesen, a köszvénye pedig annyira kínozza, hogy mindenhová cipelni kellett. Minden fia egyetértett abban, hogy már nem húzza sokáig. Ha elmegy, minden megváltozik, de nem jó irányba. Az apja makacs és szőrszálhasogató ember volt, vasakarattal és darázsfüllánkkal a nyelve helyén, de hitte, hogy gondoskodnia kell az övéiről. Mindenkiről, beleértve azokat is, akik csalódást és bosszúságot okoztak neki. Még azokról is, akiknek nem emlékszik a nevére. Ám ha már nem lesz...

Régebben Ser Stevron volt az örököse. A vénember hatvan éven át nevelte Stevront, és beleverte a fejébe, hogy a vér az vér. Stevron azonban meghalt, mialatt hadba vonult az Ifjú Farkassal nyugaton. „Nyilván a várakozásba halt bele” - csipkelődött Sánta Lothar, amikor a holló meghozta a hírt, a fiai és az unokái pedig egészen másfajta Freyek voltak. Most Stevron fia, Ser Ryman volt az örökös, lassú észjárású, makacs, kapzsi ember. Ryman után pedig a saját fiai következtek, Edwyn és Fekete Walder, akik még nála is rosszabbak. „Még szerencse -mondta egyszer Sánta Lothar -, hogy egymást jobban utálják, mint bennünket.”

Merrett egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ez szerencse, és ha már erről van szó, maga Lothar sokkal veszélyesebb lehet, mint bármelyik a kettő közül. A Starkok lemészárlását Roslin menyegzőjén Lord Walder rendelte el, de Sánta Lothar főzte ki a tervet Roose Boltonnal, annyira részletekbe menően, hogy mely dalokat játsszák a zenészek. Lothar nagyon szórakoztató ivócimbora volt, de Merrett soha nem mert volna hátat fordítani neki. Az Ikrekben hamar megtanulta az ember, hogy csak a teljes vértestvérekben bízhat, s bennük sem túlságosan.

Ha az öregember meghal, valószínűleg a „minden fiú és minden leány saját magáért” elve fog érvényre jutni. Az Átkelő új ura bizonyára maga mellett tartja majd néhány nagybátyját, unokaöccsét és unokatestvérét az Ikrekben, akiket véletlenül szeret, vagy akikben bízik, de még inkább azokat, akikről úgy véli, a hasznára válhatnak. *Minket, többieket meg kirúg, hogy gondoskodjunk magunkról.*

Ez a kilátás jobban aggasztotta Merrettet, mint azt szavakba tudta volna önteni. Már három év sem kellett hozzá és negyven lesz, túl öreg, hogy egy kóbor lovag életét élje... és ha legalább lovag lett volna, de a helyzet úgy hozta, hogy nem volt az. Nem volt se saját földje, se saját vagyó-

na. A ruhái az övéi voltak, de azon kívül nem sok, még a ló sem, amelyen ült. Nem volt elég okos, hogy mester, elég ájtatos, hogy septon, sem elég vad, hogy zsoldos lehessen. *Az Istenek a születésemen kívül nem adtak mást, és azzal is igencsak fukarkodtak.* Mire ment vele, hogy egy gazdag és hatalmas ház fia, ha a kilencedik fia volt? Ha beleszámolta az unokákat és dédunokákat is, Merrettnek nagyobb esélye volt a főseptoni tisztség elnyerésére, mint arra, hogy megörökölje az Ikreket.

Nincs szerencsém - gondolta keserűen. - *Soha nem volt egy csipetnyi rohadt szerencsém sem.* Nagy termetű ember volt, széles vállakkal és mellkassal, még ha csak közepes magasságú is. Tudta, hogy az utóbbi tíz évben kövér lett és elpuhult, de ifjú korában Merrett majdnem olyan jókötésű volt, mint Ser Hosteen, legidősebb édestestvére, akit pedig általában Lord Walder Frey legerősebb ivadékanak tartottak. Kisfiúkorában elküldték Crakehallba, hogy anyja családját szolgálja. Amikor a vén Lord Sumner az apródjává tette, mindenki biztosra vette, hogy néhány éven belül Ser Merrett lesz belőle, de a Királyerdei Testvériség törvényen kívüli tagjai beleköptek a levesébe. Miközben fegyverhordozó társa, Jaime Lannister hőstettet hőstetre halmozott, Merrett előbb elkapta a himlőt egy táborkövetőtől, aztán sikerült egy asszony fogságába esnie, akit Fehér Öznek neveztek. Lord Sumner kiváltotta a törvényen kívüliek fogságából, de a rákövetkező csatában leterítette egy buzogánycsapás, amely átszakította a sisakját, és két hétig nem is tért magához. Később elmondták neki, hogy mindenki lemondott róla.

Merrett nem halt meg, de harcok napjainak leáldozott. A fejét érő legkisebb ütés is örjítő fájdalmat okozott és könnyekre fakasztotta. Lord Sumner nem éppen barátságtalanul ugyan, de értékre adta, hogy ilyen körülmények között a lovagi cím szóba sem jöhet. Visszaküldték az Ikrekbe, hogy szembesüljön Lord Walder epés megvetésével.

Merrett szerencséje ettől kezdve csak még rosszabbra fordult. Az apjának valahogy sikerült jó házasságot szereznie a számára: Lord Darry egyik leányát vette feleségül. Darry akkoriban még Aerys király kegyeit élvezte, ám alighogy leszakította asszonya virágját, Aerys elveszítette a trónját. A Freyekkel ellentétben a Darryk mindig rendíthetetlen hűséget tanúsítottak a Targaryenek iránt, s ez a földjeik felébe, vagyonuk nagy részébe és majdnem teljes hatalmukba került. Ami nagyságos feleségét illette, ő már az első perctől kezdve hatalmasat csalódott a férjében, és éveken át csak lányokat volt hajlandó kipotyogtatni, három élőt, egy halva születettet és egyet, amelyik nem élte túl a csecsemőkort, mielőtt végre összehozott egy fiút. Legidősebb lányáról kiderült, hogy ringyó, a másodikról, hogy szereti a hasát. Amikor az elsőt, Amyt rajtakapták az istállóban nem kevesebb, mint három lovászfíúval, kénytelen volt hozzáadni egy nyomorult kóbor lovaghoz. Azt hitte, a helyzet már nem romolhat tovább... egészen addig, míg Ser Pate a fejébe nem vette, hogy azzal szerez hírnevet magának, hogy legyőzi Ser Gregor Clegane-t. Merrett bánatára - és nyilván az Ikrek összes istállósolgájának örömeire - Amy özvegyként szaladt haza.

Merrett arra a reményre ragadtatta magát, hogy a szerencse végre ráragyog, amikor Roose Bolton az ő Waldáját választotta karcsúbb, csinosabb unokatestvérei helyett. A Boltonok szövetsége nagyon fontos volt a Frey-ház számára, és ezt a szövetséget a lánya segítette megpecsételni. Azt hitte, ez csak számít valamit, a vénember azonban hamarosan kiábrándította:

- Azért választotta, mert kövér - mondta Lord Walder. - Azt hiszed, Boltont egy cseppet is érdekelt, hogy a te kölyköd? Azt hiszed, leült és eltűnődött, hogy „Heh, Tökfej Merrett, nekem ő kell apósna”? A te Waldád selyembe bújtatott anyakoca, azért választotta, és ne várd, hogy ezért hálás legyek neked! Ugyanezt a szövetséget feleennyiért is megköthettük volna, ha a te kis malackád néha leteszi a kanalat.

A legvégső megaláztatást egy mosoly kíséretében tálalták, amikor Sánta Lothar magához kérette, hogy megbeszéljék, milyen szerepet játszik majd Roslin menyegzőjén.

- Mindenkinnek lesz valami szerepe, a tehetségéhez mérten - magyarázta a fêltestvére. - Neked csak egyetlenegy feladatod lesz, Merrett, de azt hiszem, kiválóan alkalmas vagy rá. Azt szeretném, ha tennél róla, hogy Hordó Umber olyan tökrészeg legyen, hogy a lábán is alig álljon meg, nemhogy harcolni tudjon.

Én még ebben is kudarcot vallottam. Hiába itatott meg annyi bort a nagydarab északival, amennyi végzett volna három közönséges emberrel, miután Roslint ágyba vitték, a Hordónak sikerült kitépnie a kardot az első szembejövő kezéből, s közben eltörnie a kezét is. Nyolcan kelletek hozzá, hogy megláncolják, és a csatában ketten megsebesültek, egy ember meghalt, szegény öreg Ser Leslyn Haigh pedig elveszítette egyik fülét. Amikor Umber már nem tudta használni a kezeit, a fogaival küzdött.

Merrett megállt egy pillanatra, és behunyta a szemét. A feje úgy dübörgött, mint az a nyavalyás dob, amit a menyegző alatt vertek, és minden erejére szüksége volt, hogy a nyeregben tudjon maradni. *Tovább kell mennem* - mondta magában. Ha sikerül visszavinnie Pattanásos Petyrt, azal biztosan Ser Ryman kegyeibe férkőzik. Lehet, hogy Petyr csak egy rossz helyen kinőtt szőr-szál, de nem olyan hideg, mint Edwyn, sem nem olyan heves, mint Fekete Walder. *A fiú hálás lesz a szerepemért, az apja pedig látni fogja, hogy hűséges vagyok, olyasvalaki, akit érdemes maga mellett tartania.*

De csak akkor, ha napnyugtára odaér az arannyal. Merrett felpillantott az égre. *Épp időben vagyok.* Szüksége volt valamire, ami megállítja a keze reszketését. Felemelte a nyergére akasztott vizes tömlőt, kihúzta a dugóját, és hosszan ivott. A bor erős volt és édes, nagyon sötét, szinte fekete, de az Istenekre, nagyon jólesett!

Ódonkő falai valaha úgy vették körül a hegy tetejét, mint egy korona a király fejét. Mára csak az alapok maradtak, és itt-ott egy derékig érő, zuzmóval borított, omladozó kőrakás. Merrett addig lovagolt a fal mellett, míg el nem ért oda, ahol annak idején a kapuház állhatott. A romok itt sűrűbben voltak, és le kellett szállnia a nyeregből, hogy átvezesse közöttük a lovát. Nyugaton a nap eltűnt egy alacsonyan függő felhő mögött. Mindenfelé rekettye és haraszt nőtt, az eltűnt falakon belül a gaz mellkasig ért. Merrett meglazította a kardját a hüvelyében, és óvatosan körülkémlelt, de egyetlen útonállót sem látott. *Lehet, hogy rossz napon jöttem?* Megállt, a hüvelykujjaival megdörgölte a halántékát, de ez sem csökkentette a szemeit feszítő nyomást. *Hét nyomorult pokol...*

Valahonnét a kastély mélyéről halk zene sodródott felé a fák között.

Merrett azon kapta magát, hogy a köpönyege ellenére remeg. Kinyitotta a tömlőt, és megint húzott a borból. *Csak fel kellene ülnöm a lovamra, visszamennem Óvárosba, és elinnom az aranyat.* Abból még soha semmi jó nem származott, ha az ember törvényen kívüliekkel üzletelt. Wenda, az az aljas kis kurva egy őzet égetett a seggére, amikor a foglya volt. Nem csoda, hogy a felesége megvetette. *Végig kell csinálnom ezt. Lehet, hogy Pattanásos Petyr egy napon az Átkelő Ura lesz. Edwynnek nincsenek fiai, Fekete Waldernek pedig csak fattyai vannak. Petyr nem fogja elfelejteni, kijött el érte.* Megint meghúzta a bort, visszatette a dugót a tömlőbe, és a zene hangját követve elvezette a lovát a kövek, rekettyék és vékony, szélgyötörte fák között arra a helyre, amely egykor a kastély udvara lehetett.

A földet vastagon borították a lehullott levelek, mint a katonák egy hatalmas mészárlás után. Egy viharvert kő síremléken foltos, kopott zöld ruhát viselő férfi ült keresztbe vetett lábbal, és hárfát pengetett. A dal halk volt és szomorú. *A halott királynak tágas termein, fehér szellemekkel táncol szép Jenny...*

- Szállj le onnét! - mondta Merrett. - Egy királyon ülsz.

- Az öreg Tristifert nem zavarja a csontos seggem. Az Igazság Kalapácsának nevezték. Régen hallott már új dalt. - A fickó leugrott a kőről. Ápolt volt és karcsú, keskeny arca rókaszerű, a szája azonban olyan széles, hogy a mosolya szinte megérintette a füleit. A homlokán néhány tincsrítkás, barna haját lebegtetett a szél. Szabad kezével félresöpörte őket, és így szólt: - Emlékszel rám, uram?

- Nem. - Merrett összevonta a szemöldökét. - Miért emlékeznék?

- Én énekeltem a leányod menyegzőjén. Úgy vélem, nagyon is jól. Az a Pate, akihez hozzáment, unokatestvérem volt. Mi Hétpatakban mind unokatestvérek vagyunk. De ez azért nem gátolta meg, hogy zsugori legyen, amikor a fizetségemről volt szó. - Vállat vont. - Miért van az, hogy nemes atyád sohasem hív meg engem játszani az Ikrekbe? Talán nem csapok elég nagy zajt

ölordságának? Úgy hallottam, a hangos zenét szereti.

- Elhoztad az aranyat? - kérdezte egy keményebb hang a háta mögött.

Merrett toroka száraz volt. *Rohadt törvényen kívüliek, mindig elrejtőznek a bokrok között.* Ugyanez volt a Királyerdőben is. Az ember azt hitte, elkapott ötöt, aztán még tíz ugrott elő a semmiből.

Amikor megfordult, ott álltak körülötte. Inas vénemberek és Pattanásos Petyrnél is fiatalabb, sima képű suhancok százalmas gyülekezete. Rongyos vászonruhát, cserzett bőrt és halottaktól elszedett páncéldarabokat viseltek. Volt velük egy asszony is, csuklyás köpönyegébe háromszor is belefért volna. Merrett túl ideges volt hozzá, hogy megszámolja őket, de legalább tucatnyian lehettek, talán húszan is.

- Kérdeztem valamit. - Aki beszélt, nagydarab, szakállas férfi volt girbegurba fogakkal és bevert orral. Magasabb volt, mint ő, bár hasban nem olyan vaskos. A fején sisakot viselt, széles vállán koszos sárga köpönyeget. - Hol az aranyunk?

- A nyeregzsákban. Száz aranysárkány. - Merrett megköszörülte a torkát. - Megkapjátok, ha látom, hogy Petyr...

Mielőtt azonban befejezhette volna, zömök, félszemű útonálló lépett előre, belenyúlt a nyeregzsákba, mintha a sajátja lenne, és megtalálta az aranyat. Merrett mozdult, hogy megragadja, de aztán jobb belátásra tért. A fickó kioldotta a zsinórt, kivett egy érmét, és ráharapott.

- Az íze jó. - Megemelte a zsákot. - A súlya is.

Elfogják venni az aranyat, és megtartják Petyrt is - gondolta Merrett hirtelen rémületen.

- Az egész váltságdíj. Amennyit kértetek. - Érezte, hogy izzad a tenyere. Megtörölte a nadrágján. - Melyik közületek Beric Dondarrion? - Dondarrion úr volt, mielőtt felcsapott volna útonállóknak, benne talán még van becsület.

- Az én leszek - felelte a félszemű ember.

- Aljas hazudozó vagy, Jack - korholta nagydarab, sárga köpönyeges, szakállas társa. - Most rajtam a sor, hogy Lord Beric legyek.

- Ez azt jelenti, hogy nekem kell Thorosnak lennem? - nevetett a dalnok. - Uram, sajnálattal kell közölnöm, hogy Lord Bericnek máshol akadt dolga. Nehéz idők ezek, és sok csatát kell megvívunk. De ne félj, mi is elrendezünk téged, ahogyan ő tenné!

Merrett igenis félt. A feje is hasogatni kezdett. Nem sok kellett volna hozzá, hogy sírva fakadjon.

- Megkaptátok az aranyatokat - mondta. - Adjátok vissza az unokaöcsémet, és már itt sem vagyunk! - Petyr inkább félunokatestvér volt, de ebbe most nem akart belemenni.

- Az Istenerdőben van - mondta a sárga köpönyeges. - Elviszünk hozzá. Toll, vigyázz a lovára!

Merrett vonakodva adta át a kantárt, de nem látott más választást.

- A tömlőm - hallotta a saját hangját. - Egy korty bort, hogy elrendezzük...

- Mi nem iszunk a fajtáddal - közölte a sárga köpönyeges kurtán. - Erre. Kövess!

A talpuk alatt levelek ropogtak, és minden lépésnél iszonyatos fájdalom hasított Merrett hátlántékába. Némán mentek, csak a szél füttyült körülöttük. A lenyugvó nap utolsó sugarai a szemébe tüztek, ahogy ott bukdácsolt a toronyból megmaradt mohos halmocskák között. Azon túl volt az Istenerdő.

Pattanásos Petyr egy tölgyfa ágáról lógott, hosszú, vékony nyakán szoros hurokkal, szeme vádlón meredt Merrettre megfeketedett arcából. *Későn érkeztél* - vádolta a szempár. De nem érkezett későn. *Nem!* Akkor jött, amikor mondták neki.

- Megöltétek - károgtat.

- Ennek aztán vág az esze, mint a penge! - mondta a félszemű.

Merrett fejében egy bölény vágatott ide-oda. *Anyá, irgalmazz!* - gondolta.

- Elhoztam az aranyat!

- Ez kedves tőled - mondta a dalnok barátságosan. - Ne félj, jó hasznát vesszük.

Merrett elfordult Petyrtől. Epe izét érezte hátul a torkában.

- Nem... nem volt hozzá jogotok.

- De volt kötelünk - mondta a sárga köpönyeges. - Az elegendő jog.

Ketten megragadták Merrett karját, és szorosan megkötözték a háta mögött. Még mindig anyyira meg volt döbbenve, hogy nem is ellenkezett.

- Nem. - Csak ennyit bírt kinyögni. - Csak azért jöttem, hogy kiváltsam Petyrt. Azt mondtátok, ha napnyugtára megkapjátok az aranyat, nem esik baja...

- Hát - sóhajtotta a dalnok -, most megfogtál bennünket, uram. Ez bizony hazugság volt.

A félszemű törvényen kívüli odament hozzá egy hosszú, kenderből font kötéllel. Az egyik végét Merrett nyakára tekerte, megszorította, és a füle alatt kemény csomót kötött rá. A másik végét átvette a tölgyfa ágán. A nagydarab sárga köpönyeges elkapta.

- Mit csináltok? - Merrett tudta, milyen ostobán hangzik a kérdés, de még most sem hitte el, ami történik. - Nem mernétek felakasztani egy Freyt.

A sárga köpönyeges nevetett.

- A másik, a Pattanásos kölyök is ugyanezt mondta.

Nem gondolják komolyan. Nem gondolhatják komolyan.

- Az apám fizet nektek. Én jó váltságdíjat érek, többet, mint Petyr, kétszer annyit!

A dalnok sóhajtott.

- Lehet, hogy Lord Walder félvak és köszvényes, de nem olyan bolond, hogy kétszer ráharapjon ugyanarra a csalira. Félek, a következő alkalommal száz sárkány helyett száz kardot küldene.

- Ezt is fogja tenni! - Merrett igyekezett szigorúnak tűnni, de a hangja elárulta. - Ezer kardot küld, megöl benneteket mind!

- Ahhoz előbb el kell kapnia minket. - A dalnok felpillantott szegény Petyrre. - És kétszer, ugyebár, nem akaszthat fel minket? - Gyászos dallamot játszott a hárfáján. - Jól van, ne piszkíts magad alá! Nem kell mást tenned, csak felelni egy kérdésemre, és szólok nekik, hogy engedjenek el.

Merrett bármit elmondott volna nekik, ha attól függ az élete.

- Mit akarsz tudni? Esküszöm, az igazat mondom!

A törvényen kívüli bátorítóan rámosolygott.

- Az a helyzet, hogy egy kutyát keresünk, aki elszökött.

- Egy kutyát? - Merrett nem értette a dolgot. - Miféle kutyát?

- A Sandor Clegane névre hallgat. Thoros azt mondta, az Ikrek felé vette az útját. Megtaláltuk a révészt, aki átvitte a Három Folyón, meg a szerencsétlen parasztot, akit kirabolt a Királyi úton. Nem láttad véletlenül a nászon?

- A Vörös Nászon? - Merrett úgy érezte, a koponyája menten széthasad, de igyekezett visszaemlékezni. Elég nagy volt a kavarodás, de valaki biztosan szól, ha észreveszik Joffrey kutyáját, amint az Ikrek körül szaglászik. - Nem volt a kastélyban. A főlakomán sem... lehet, hogy a fátyútlakomán volt, vagy a táborban, de... nem, valaki biztosan mondta volna...

- Valószínűleg volt vele egy gyerek is - folytatta a dalnok. - Egy vézna kislány, olyan tízévesforma. Vagy egy ugyanolyan korú fiú.

- Nem hiszem - mondta Merrett. - Én legalábbis nem tudtam róla.

- Nem? Á, milyen kár. Nos, felfelé!

- Ne! - nyüszített Merrett hangosan. - Ne, ne csináljátok, megkaptad a válaszodat, azt mondtad, elengedsz!

- Mintha azt mondtam volna, szólok nekik, hogy engedjenek el. - A dalnok a sárga köpönyegeshez fordult. - Citrom, engedd el!

- Baszd meg - felelte a nagydarab törvényen kívüli nyersen.

A dalnok tehetetlenül megvonta a vállát Merrett felé, és belekezdett a „Fekete Robin akasztásának napja”-ba.

- Kérlek! - Merrett bátorságának maradéka végigfolyt a lábán. - Én nem ártottam nektek! Elhoztam az aranyat, ahogy mondtátok. Feleltem a kérdésekre. Gyerekeim vannak!

- Az Ifjú Farkasnak már sohasem lesznek - jegyezte meg a félszemű útonálló.

Merrett feje annyira lüktetett, hogy alig bírt gondolkodni.

- Megszégyenített bennünket, az egész birodalom rajtunk röhögött, le kellett mosnunk a becsületünkön esett foltot! - Az apja mondta ezt, sok más dologgal együtt.

- Lehet, hogy így van. De hát mit tudhat egy csapat büdös paraszt egy úr becsületéről? -A sárga köpönyeges háromszor a keze köré tekerte a kötelet. - A gyilkosságról viszont tudunk ezt-azt.

- Nem gyilkosság volt! - sipította. - Bosszú, jogunk volt a bosszúhoz! Háború volt! Aegon, Csengettyúsnek hívtuk, szegény félkegyelmű senkinek sem ártott, Lady Stark meg elvágta a torkát. Vagy félszáz embert vesztettünk a táborokban. Ser Garse Goodbrookot, Kyra férjét, és Ser Tytost, Jared fiát... valaki bezúzta a fejét egy fejszével... Stark rémfarkasa megölte négy farkaskutyánkat, és vállból letépte a ketrecmester karját még azután is, hogy telelőttük nyílveszőkkel...

- Így hát Robb Stark nyakára varrtátok a fejét, miután mindkettővel végeztetek - mondta a sárga köpönyeges.

- Azt az apám tette. Én csak ittam. Azért csak nem öltök meg egy embert, mert ivott! - Merrettnek ekkor hirtelen eszébe jutott valami, valami, ami talán megmentheti. - Azt mondják, Lord Beric mindig megadja a tárgyalást a foglyainak, és hogy nem öl meg senkit, ha nem tudja rábizonyítani a bűnét. Ti semmit sem tudtok rám bizonyítani! A Vörös Nász az apám műve volt, és Rymané meg Lord Boltoné. Lothar szerelte úgy össze a sátrakat, hogy összedőljenek, és ő tette a számszeríjászokat a galériára a zenészek közé, a táborok elleni támadást Fattyú Walder vezette... nektek velük van dolgotok, nem velem, én csak egy kis bort ittam... nincs tanútok!

- Ebben bizony tévedsz. - A dalnok a csuklyás asszonyhoz fordult. - Úrnöm?

A törvényen kívüliek szétváltak, hogy utat engedjenek neki. Az asszony egyetlen szót sem szólt. Amikor lehajtotta a csuklyáját, Merrett mellkasa összeszorult, egy pillanatig nem kapott levegőt. *Nem. Nem lehet, láttam meghalni. Egy napon és egy éjszakán át halott volt, mielőtt levetkőztették és a folyóba dobták a tetemét. Raymund fültől fülig átvágta a torkát. Meghalt!*

A köpönyeg és a gallér eltakarta a vágást, amit a fivére pengéje ejtett, az arca azonban még annál is szörnyűbb volt, amire emlékezett. A hús felpuhult a vízben, a színe pedig olyan lett, mint a romlott tejé. A haja egyik fele hiányzott, a másik fele fehér volt és törékeny, mint egy vénasszonyé. Arca redős bőrét a megtépázott fejbőr alatt fekete vér borította, ahol összekarmolta magát a körmeivel. A legszomorúságosabb azonban a szeme volt. A szemei látták őt, és gyűlölték.

- Nem beszél - mondta a nagydarab, sárga köpönyeges férfi. - Ti mocskos állatok, túl mélyre vágatok a torkába. De emlékszik. - A halott asszonyhoz fordult, és így szólt hozzá: - Mit mondasz, úrnöm? Ő is benne volt?

Lady Catelyn nem vette le róla a szemét. Bólintott.

Merrett Frey kinyitotta a száját, hogy könyörögjön, de a hurok belefojtotta a szavakat. A talaj eltűnt a lábai alól, a kötél mélyen az álla alatti húsba vágott. Felröppent a levegőbe, rugdalózva, vergődve emelkedett egyre magasabbra, magasabbra és magasabbra.

FÜGGELÉK

AZ URALKODÓK ÉS UDVARTARTÁSUK

A VASTRÓNON ÜLŐ KIRÁLY

JOFFREY BARATHEON, első ezen a néven, tizenhárom éves, I. Robert Baratheon királynak és a Lannister-házból való Cersei királynénak legidősebb fia

anyja, CERSEI KIRÁLYNÉ, Régenskirálynő és a Birodalom Védelmezője

Cersei felesküdt kardjai:

Ser Osfryd Feketeüst, Ser Osmund Feketeüstnek, a Királyi Testőrség lovagjának ifjabb fivére Ser Osney Feketeüst, Ser Osmund és Ser Osfryd legifjabb fivére

húga, Myrcella hercegnő, kilencéves

fivére, Tommen herceg, nyolcéves, a Vastrón örököse

nagyapja, Tywin Lannister, Kaszter-hegy ura, Nyugat Őrzője és a Király Segítője

nagybátyjai és unokatestvére apai ágon:

apja fivére, Stannis Baratheon, Sárkánykő lázadó ura, I. Stannis királynak nevezi magát

Stannis lánya, Shireen, tizenegy éves

apja fivére {Renly Baratheon}, Viharvég lázadó ura, a hadseregétől körülvéve gyilkolták meg

nagyanyja fivére, Ser Eldon Estermont

Ser Eldon fia, Ser Aemon Estermont

Ser Aemon fia, Ser Alyn Estermont

nagybátyjai és unokatestvérei anyai ágon:

anyja fivére, Ser Jaime Lannister, gúnynevén a Királyölő, fogoly Zúgóban

anyja fivére, Tyrion Lannister, gúnynevén az Ördögfióka, törpe, megsebesült a Feketevízi csatában

Tyrion apródja, Podrick Payne

Tyrion testőrparancsnoka, Feketevízi Ser Bronn, volt zsoldos

Tyrion szeretője, Shae, volt markotányos, jelenleg Lollys Stokeworth szobalányaként szolgál

nagyapja fivére, Ser Kevan Lannister

Ser Kevan fia, Ser Lancel Lannister, korábban Robert király fegyverhordozója, megsebesült a Feketevízi csatában, közel áll a halálhoz

nagyapja fivére {Tygett Lannister}, meghalt himlőben

Tygett fia, Tyrek Lannister, apród, eltűnt a nagy zavargásban

Tyrek csecsemőkorú felesége, Lady Ermesande Hayford

törvénytelen testvérei, Róbert király fattyai:

Szikla Mya, tizenkilenc éves leány, Lord Nestor Royce szolgálatában a Hold Kapujánál

Gendry, kovácsinas, szökevény a Folyóvidéken, és származását illetően tudatlan

Viharos Eddric, Robert király egyetlen elismert fattyú fia, a nagybátyja, Stannis gyámfia Sárkánykőn

Királyi Testőrsége:

Ser Jaime Lannister, parancsnok

Ser Meryn Trant

Ser Balon Swann

Ser Osmund Feketeüst

Ser Loras Tyrell, a Viráglovag

Ser Vasszív Arys

kistanácsa:

Lord Tywin Lannister, a Király Segítője
Ser Kevan Lannister, törvénymester
Lord Petyr Baelish, gúnynevéen Kisujj, pénzmester
Varys, eunuch, gúnynevéen a Pók, a besúgók mestere

udvartartás és csatlósok:

Ser Ilyn Payne, Királyi ítéletvégrehajtó, hóhér
Lord Hallyne, a Piromanta, az Alkimista Céh bölcse
Holdfiú, udvari bolond
Óvárosi Ormond, királyi hárfás és dalnok
Dontos Hollard, iszákos udvari bolond, korábban Ser Dontos, a Vörös néven lovag
Jalabhar Xho, A Vörös Virág Völgyének hercege, száműzött a Nyár-szigetéről
Lady Tanda Stokeworth

leánya, Falyse, Ser Balman Byrch felesége

leánya, Lollys, harmincnégy éves, hajadon, szellemileg ingatag, erőszaktevésből fogant gyermeket vár

gyógyítója és tanácsadója, Frenken mester

Lord Gyles Rosby, beteges öregember
Ser Tallad, ígéretes ifjú lovag
Lord Morros Slynt, fegyverhordozó, a Városi Őrség parancsnokának legidősebb fia
Jothos Slynt, ifjabb fivére, fegyverhordozó
Danos Slynt, még ifjabb, inas
Ser Boros Blount, a Királyi Testőrség korábbi lovagja, akit Cersei királyné gyávaság miatt menesztett

Josmyn Peckledon, fegyverhordozó, a Feketevízi csata hőse

Ser Philip Foote, a Határvidék urává tették a Feketevízi csatában tanúsított vitézségeért

Ser Lother Brune, az Almafalónak nevezik a Feketevízi csatában véghezvitt tettei miatt, korábban szabadlovas Lord Baelish szolgálatában

egyéb urak és lovagok Királyvárban:

Mathis Rowan, Aranyliget ura
Paxter Redwyne, az Arbor ura
Lord Paxter ikerfiai, Ser Horas és Ser Hobber, gúnynevükön Ser Horror és Ser Vajfej
Lord Redwyne gyógyítója, Ballabar mester
Adrian Celtigar, a Karom-sziget ura
Lord Alesander Staedmon, gúnynevéen Garasimádó
Ser Bonifer Hasty, a Jó, híres lovag
Ser Donnel Swann, Kósisak örököse
Ser Ronnet Connington, Vörös Ronnet, a Griff-szikla lovagja
Vizes Aurane, Hullámtörő Fattya
Ser Dermot, Záporerdőből, híres lovag
Ser Timon, a Vékonykardú, híres lovag

Királyvár népe:

A Városi Őrség („aranyköpönyegesek”):

{Ser Jacelyn Bywater, a Vaskéz}, a Városi Őrség parancsnoka, saját emberei ölték meg a Feketevízi csata során

Ser Addam Marbrand, a Városi Őrség parancsnoka, Ser Jacelyn utódja

Chataya, egy drága bordélyház tulajdonosnője

Alayaya, a leánya

Dancy, Marei, Jayde, a bordély lányai

Tobho Mott, páncélkészítő mester

Vasgyomor, kovács

Hárfás Hamish, híres dalnok
Collio Quaynis, tyrosi dalnok
Fürgeujjú Bethany, női dalnok
Eyseni Alaric, világot járt dalnok
Cuyi Galyeon, hosszú dalairól hírhedt dalnok
Ezüstnyelvű Symon, dalnok

Joffrey király lobogóján a koronás Baratheon-szarvas látható, arany mezőben feketén, és a Lannister-oroszlán, karmazsinvörös mezőben arannyal, amint éppen küzdenek egymással.

ÉSZAK KIRÁLYA A HÁROM FOLYÓ KIRÁLYA

Robb Stark, Deres ura, Észak Királya, a Három Folyó Királya, Eddard Starknak, Deres urának és a Tully-házból származó Lady Catelynnek legidősebb fia, tizenöt éves

rémfarkasa, Szürke Szél

anyja, Lady Catelyn, a Tully-házból, Lord Eddard Stark özvegye

testvérei:

húga, Sansa hercegnő, tizenkét éves leány, fogoly Királyvárban

Sansa rémfarkasa {Lady}, a Darry kastélyban végeztek vele

húga, Arya hercegnő, tízéves leány, eltűnt és halottnak hiszik

Arya rémfarkasa, Nymeria, eltűnt a Három Folyó közelében

fivére, Brandon herceg, becenevén Bran, Észak örököse, kilencéves fiú, halottnak hiszik

Bran rémfarkasa, Nyár

Bran társai és védelmezői:

Meera Reed, tizenhat éves leány, Lord Howland Reednek, Zavaros Rév urának leánya

Jojen Reed, a fivére, tizenhárom éves

Hodor, gyengeelméjű istállófiú, hét láb magas

fivére, Rickon herceg, négyéves fiú, halottnak hiszik

Rickon rémfarkasa, Borzaskutya

Rickon társa és védelmezője:

Osha, foglyul ejtett vad asszony, Deres konyháján szolgált

féltestvére, Havas Jon, az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvére

Jon rémfarkasa, Szellem

nagybátyjai és nagynénje apai ágon:

apja idősebb fivére {Brandon Stark}, II. Aerys Targaryen király parancsára végeztek vele

apja húga {Lyanna Stark}, Dorne hegyeiben halt meg Robert felkelése idején

apja ifjabb fivére, Benjen Stark, az Éjjeli Őrség tagja, eltűnt a Falon túl

nagybátyjai, nagynénjei és unokatestvérei anyai ágon:

anyja húga, Lysa Arryn, a Sasfészek úrnője és Lord Jon Arryn özvegye

fiuk, Róbert Arryn, a Sasfészek ura

anyja öccse, Ser Edmure Tully, Zúgó örököse

nagyapja fivére, Ser Brynden Tully, gúnynevén a Fekete Hal

felesküdött kardjai és kísérete:

fegyverhordozója, Olyvar Frey

Ser Wendel Manderly, Fehér Öböl urának második fia

Patrek Mallister, Tengersizem örököse

Dacey Mormont, Lady Maege Mormont legidősebb lánya és a Medve-sziget örököse

Jon Umber, gúnynevén a Kishordó, Utolsó Menedék örököse

Donnel Locke, Owen Norrey, Robin Flint, északiak

zászlóhordozó urai, kapitányai és parancsnokai:

(Robb seregével a nyugati földeken)

Ser Brynden Tully, a Fekete Hal, a felderítők parancsnoka

Jon Umber, gúnynevén a Hordó, az elővéd parancsnoka

Rickard Karstark, Karhold ura
 Galbart Glover, Erdőmély gazdája
 Maege Mormont, a Medve-sziget úrnője
 {Ser Stevron Frey}, Lord Walder Frey legidősebb fia és az Ikrek örököse, Ökörgázlónál halt meg
Ser Stevron legidősebb fia, Ser Ryman Frey
 Ser Ryman fia, Fekete Walder Frey
 Folyami Martin, Lord Walder Frey fattyú fia
 (Roose Bolton seregével Harrenhalban)
 Roose Bolton, a Rémvölgy ura
 Ser Aenys Frey, Ser Jared Frey, Ser Hosteen Frey, Ser Danwell Frey
fattyú féltestvérük, Folyami Ronel
 Ser Wylis Manderly, Fehér Öböl örököse
 Ser Kyle Condon, a szolgálatában álló lovag
 Ronnel Stout
 Vargo Hoat, Qohor Szabad Városából, a Bátor Bajtársak nevű zsoldos csapat kapitánya
hadnagya, Urswyck, gúnynevén a Hűséges
hadnagya, Utt septon
emberei: Dorne-i Timeon, Rorge, Iggo, Kövér Zollo, Maró, Ibbeni Togg Joth, Pyg, Három Láb-
 ujj
Roose Bolton gyógyítója, Qyburn, láncától megfosztott mester, egykori szellemidéző
 (az *Alkonyölgyet ostromló északi sereggel*)
 Robett Glover, Erdőmélyből
 Ser Helman Tallhart, Torrhen mezejéből
 Harrion Karstark, Lord Rickard Karstark egyetlen életben maradt fia, Karhold örököse
 (akik észak felé tartanak Lord Eddard csontjaival)
 Hallis Mollen, Deres őrségének parancsnoka
 Jacks, Quent, Shadd, örök
zászlóhordozó urai és várnagyai, északon:
 Wyman Manderly, Fehér Öböl ura
 Howland Reed, Zavaros Rév ura, cölöplakó
 Mors Umber, gúnynevén a Hollóevő, és Hother Umber, gúnynevén a Szajhavész, Hordó Umber
 nagybátyjai, Utolsó Menedék várnagyai
 Lyessa Flint, Özvegyfok úrnője
 Ondrew Locke, Óvár ura, öregember
 {Cley Cerwyn}, Cerwyn ura, tizennégy éves fiú, a Deresnél vívott csatában halt meg
nővére, Jonelle Cerwyn, huszonkét éves leány, immár Cerwyn úrnője
 {Leobald Tallhart}, Ser Helman ifjabb fivére, Torrhen mezejének várnagya, a Deresnél vívott
 csatában halt meg
Leobald felesége, Berena a Hornwood-házból
Leobald fia, Brandon, tizennégy éves fiú
Leobald fia, Beren, tízéves fiú
 Ser Helman fia {Benfred}, vasemberek végeztek vele a Köves Parton
 Ser Helman lánya, Eddara, kilencéves leány, Torrhen mezejének örököse
 Lady Sybelle, Robett Glover felesége, Asha Greyjoy foglya Erdőmélyben
 Robett fia, Gawen, hároméves, Erdőmély törvényes örököse, Asha Greyjoy foglya
 Robett lánya, Erena, egyéves gyermek, Asha Greyjoy foglya Erdőmélyben
 Havas Larence, Lord Hornwood fattyú fia és Galbart Glover gyámfia, tizenhárom éves, Asha
 Greyjoy foglya Erdőmélyben

Észak Királyának lobogója megegyezik azzal, amelyet már négyezer éve használnak: Deres
 Starkjainak jeges fehér mezőben futó szürke rémfarkasa.

A KIRÁLY A KESKENY-TENGERRŐL

Stannis Baratheon, első ezen a néven, Lord Stefford Baratheonnak és az Estermont-házból származó Lady Cassanának másodszületett fia, korábban Sárkánykő ura

felesége, Selyse királyné, a Florent-házból

leányuk, Shireen hercegnő, tizenegy éves

Foltosképű, feleszű udvari bolondja

törvénytelen származású unokaöccse, Viharos Edric, tizenkét éves fiú, Robert király és Delena

Florent fattyú fia

apródjai, Tengerjáró Devan és Bryen Farring

udvartartása és csatlósai:

Lord Alester Florent, Édesvíz Erőd ura és a Király Segítője, a királyné nagybátyja

Ser Axell Florent, Sárkánykő várnagya és a királyné embereinek vezetője, a királyné nagybátyja

Lady Melisandre Asshaiból, a vörös asszony, R'hllornak, a Fény Urának, a Láng és Ármék Isténének papnője

Pylos mester, gyógyító, tanító és tanácsadó

Ser Tengerjáró Davos, gúnynevén a Hagymalovag, néha Rövidkezű Davos, egykori csempész

Davos felesége, Lady Marya, egy ács leánya

hét fiuk:

{Dale}, meghalt a Feketevízen

{Allard}, meghalt a Feketevízen

{Matthos}, meghalt a Feketevízen

{Mark}, meghalt a Feketevízen

Devan, Stannis király fegyverhordozója

Stannis, kilencéves fiú

Steffon, hatéves fiú

Salladhor Saan, Lys Szabad Városából, a Keskeny-tenger Hercegének és a Feketevíz-öböl urának nevezi magát, a *Valyria* és testvérhaj óiból álló flotta parancsnoka

Meizo Mahr, eunuch a szolgálatában

Khorane Sathmantes, a *Shayala Tánca* nevű gálya kapitánya

„Zabkása” és „Orsóhal”, két foglár

zászlóhordozó urai:

Monterys Velaryon, a Hullámok Ura és Hullámtörő gazdája, hatéves fiú

Duram Bar Emmon, Sziklaorom ura, tizenöt éves fiú

Ser Gilbert Farring, Viharvég várnagya

Lord Elwood Meadows, Ser Gilbert segédje

Jurne mester, Ser Gilbert tanácsadója és gyógyítója

Lord Lucos Chytering, gúnynevén Kis Lucos, tizenhat éves ifjú

Lester Morrigen, Varjúfészek ura

lovagjai és felesküdt kardjai:

Ser Lomas Estermont, a király anyai nagybátyja

fia, Ser Andrew Estermont

Ser Viharos Rollam, gúnynevén Éjidal Fattya, a néhai Lord Bryen Caron törvénytelen fia

Ser Parmen Crane, gúnynevén Bíbor Parmen, fogoly Égikertben

Ser Erren Florent, Selyse királyné ifjabb fivére, fogoly Égikertben

Ser Gerald Gower

Ser Triston, Tally-hegyről, korábban Lord Kristályfok Guncer szolgálatában

Lewys, gúnynevén a Halaskofa

Epres Omer

Stannis király a Fény Ura lángoló szívét választotta címeréül. A vörös szívet narancssárga lángok veszik körül fényes sárga alapon. A szív belsejében a fekete, koronás Baratheon-szarvas látható.

A TENGEREN TÚLI KIRÁLYNŐ

Daenerys Targaryen, első ezen a néven, a dothrakik khaleesije, Viharbanszületett Daenerys, a Tűzjáró, Sárkányok Anyja, II. Aerys Targaryen egyetlen életben maradt örököse, Drogónak, a dothrakik khaljának özvegye

növekedő sárkányai, Drogon, Viserion, Rhaegal

Királynői Testőrsége:

Ser Jorah Mormont, korábban a Medve-sziget ura, rabszolga-kereskedelem miatt száműzték

Jhogo, ko és vérlovag, a Korbács

Aggo, ko és vérlovag, az új

Rakharo, ko és vérlovag, az Arakh

Erős Belwas, eunuch, egykori rabszolga Meereen küzdővermeiből

idős apródja, Arstan, más néven Fehérszakáll, Westerosról

szolgálóleányai:

Irri, dothraki leány, tizenöt éves

Jhiqui, dothraki leány, tizenöt éves

Groleo, a *Balerion* nevű nagy kereskedőhajó kapitánya, pentosi tengerész Illyrio Mopatis szolgálatában

elhunyt rokonsága:

fivére {Rhaegar}, Sárkánykő hercege és a Vastrón örököse, Robert Baratheon végzett vele a Három Folyónál

{Rhaeny}, Rhaegar leánya Dorne-i Eliától, akit Királyvár feldúlása során meggyilkoltak

{Aegon}, Rhaegar fia Dorne-i Eliától, akit Királyvár feldúlása során meggyilkoltak

fivére {Viserys}, Viserys királynak nevezi magát, harmadik ezen a néven, gúnynevén a Kolduskirály, Khal Drogo végzett vele Vaes Dothrakban

férje {Drogo}, a dothrakik nagy khalja, akit sohasem győztek le csatában, belehalt egy sebesülésbe

{Rhaego}, halva született fia Khal Drogótól, akit az anyaméhben ölt meg Mirri Maz Duur

ismert ellenségei:

Khal Pono, Drogo egykori kója

Khal Jhaqo, Drogo egykori kója

Maggo, a vérlovagja

Qarth Halhatatlanjai, boszorkánymesterek csoportja

Pyat Pree, qarthy boszorkánymester

a Bánatos Emberek, qarthy orgyilkos társaság

bizonytalan szövetségesei a múltban és a jelenben:

Xaro Xhoan Daxos, qarthy kereskedőherceg

Quaithe, álarcos árnyékgyűjtő Asshaiból

Illyrio Mopatis, Pentos Szabad Város tanácsosa, aki tető alá hozta házasságát Khal Drogóval

Astaporban:

Kraznys mo Nakloz, tehetős rabszolga-kereskedő

a rabszolgája, Missandei, tízéves leány Naath Békés Népéből

Grazdan mo Ullhor, öreg rabszolga-kereskedő, nagyon gazdag,

a rabszolgája, Cleon, hentes és szakács

Szürke Féreg, eunuch a Makulátlanok közül

Yunkaiban:

Grazdan mo Eraz, követ és nemesember

Braavosi Mero, más néven a Titán Fatty, a Második Fiak nevű szabadcsapat kapitánya

Barna Ben Plumm, a Második Fiak egy őrmestere, kétes származású zsoldos

Prendahl na Ghezn, ghisi zsoldos, a Viharvarjak nevű szabadcsapat kapitánya

Kopasz Sallor, qarhi zsoldos, a Viharvarjak kapitánya

Daario Naharis, hivalkodó tyroshi zsoldos, a Viharvarjak kapitánya

Meereenben:

Oznak zo Pahl, a város hőse

Daenerys Targaryen lobogója megegyezik Hódító Aegonéval és az általa alapított dinasztiaéval:
fekete alapon háromfejű vörös sárkány.

A SZIGETEK ÉS ÉSZAK KIRÁLYA

Balon Greyjoy, a Szürke Király óta a kilencedik ezen a néven, a Vas-szigetek és Észak Királyának nevezi magát, a Só és a Szikla Királya, a Tengeri Szél Fia és Pyke Kaszás Ura

felesége, Alannys királyné, a Harlaw-házból
gyermekük:

legidősebb fiuk {Rodrik}, Égikertnél halt meg a Greyjoy-felkelése idején

második fiuk {Maron}, Pyke-nál halt meg a Greyjoy-felkelés idején

lányuk, Asha, a *Fekete Szél* kapitánya és Erdőmély meghódítója

legfiatalabb fiuk, Theon, a *Tengeri Szuka* kapitánya, rövid ideig Deres hercege

Theon fegyverhordozója, Wex Pyke, Lord Botley féltestvérének fattyú fia, tizenkét éves, néma fiú

Theon emberei, a *Tengeri Szuka legénysége*:

Urzen, Maron Botley, gúnynevén a Harcsabajuszú, Stygg, Gevin Harlaw, Cadwyle

fivérei:

Euron, gúnynevén Varjúszemű, a Csend kapitánya, hírhedt törvényen kívüli, kalóz és rabló

Victarion, a Vasflotta parancsnoka, a *Vasdiadal* kapitánya

Aeron, gúnynevén Hínárhajú, a Vízbefúlt Isten papja

háza népe Pyke-on:

Wendamyr mester, gyógyító és tanácsadó

Helya, a vár gondnoka

harcosai és felesküdt kardjai:

Dagmer, gúnynevén Hasítottajkú, a *Habnyelő* kapitánya

Kékfog, egy hosszúhajó kapitánya

Uller, Skyte, evezősök és harcosok

Mosolytalan Andrik, óriás termetű férfi

Qarl, gúnynevén Qarl, a Szűz, szakálltalan, ám veszélyes

Úrkikötő népe:

Csipkéstérdű Otter, fogadós és szajhahajcsár

Sigrin, hajóács

zászlóhordozó urai:

Sawane Botley, Úrkikötő ura, Pyke-on

Lord Wynch, a Vaserdő ura, Pyke-on

Kőház, Drumm és Goodbrother Ó-Wykről

Testvérvár lordja, Sparr, Lord Merlyn és Lord Farwynd Nagy-Wykről

Lord Harlaw, Harlaw ura

Volmark, Myre, Stonetree és Kenning, Harlaw-ból

Orkwood és Tawney Orkmontból

Feketedagály ura

Lord Sóbérc és Lord Sunderly, Sóbércről

EGYÉB KISEBB-NAGYOBB HÁZAK

AZ ARRYN-HÁZ

Az Arrynok a Hegy és Völgy Királyainak leszármazottai, az andal nemesség egyik legősibb és legtisztább vérű dinasztíája. Az Arryn-ház nem vesz részt az Öt Király Háborújában, haderejét otthon tartja Arryn Völgyének védelmére. Az Arrynok címere égszínkék mezőben fehér hold és sólyom. Az Arrynok jelmondata: *Hatalmas, mint a becsület.*

Robert Arryn, a Sasfészek ura, a Völgy Védelmezője, Kelet Őrzője, nyolcéves, beteges kisfiú
anyja, Lady Lysa a Tully-házból, Lord Jon Arryn harmadik felesége és özvegye, Catelyn Stark
húga

házuk népe:

Marillion, jóképű ifjú dalnok, Lady Lysa kegyeltje

Colemon mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Ser Marwyn Belmore, az őrség parancsnoka

Mord, kegyetlen foglár

zászlóhordozó urai, lovagjai és csatlósai:

Lord Nestor Royce, a Völgy főintézője és a Hold Kapujának várnagya, a Royce-ház ifjabb hajtásából

Lord Nestor fia, Ser Albar

Lord Nestor leánya, Myranda

Köves Mya, a szolgálatában álló fattyú leány, I. Robert Baratheon király házasságon kívül született gyermeke

Lord Yohn Royce, más néven Bronz Yohn, Rovottkő ura, a Royce-ház régebbi hajtásából, Lord Nestor unokatestvére

Lord Yohn legidősebb fia, Ser Andar

Lord Yohn második fia {Ser Robar}, Renly Baratheon Szivárványőrségének lovagja, Ser Loras Tyrell végzett vele Viharvégnél

Lord Yohn legifjabb fia {Ser Waymar}, az Éjjeli Őrség tagja, eltűnt a Falon túl

Ser Lyn Corbray, Lady Lysa kérője

Mychel Redfort, az apródja

Lady Anya Waynwood

Lady Anya legidősebb fia és örököse, Ser Morton, Lady Lysa kérője

Lady Anya második fia, Ser Donnel, a Kapu Lovagja

Eon Hunter, Hosszúj Vár ura, öreg ember, Lady Lysa kérője

Horton Redfort, Redfort ura

A FLORENT-HÁZ

Édesvíz Erőd Florentjei a Tyrellek zászlóhordozói, bár a Gardener-házhoz, a Folyóvidék egykori királyaihoz fűződő vérségi kapcsolatuk révén igényük Égikertre előbbre való uraikénál. Az Öt Király Háborújának kitörésekor Lord Alester Florent a Tyrelleket követve Renly király mellé állt, a fivére, Ser Axell azonban Stannist választotta, akit már évek óta szolgált Sárkánykő várnagyaként. Unokahúguk, Selyse, Stannis király felesége. Amikor Renly Viharvég alatt meghalt, a Florentek, Renly zászlósurai közül elsőként, teljes erejükkel átálltak Stannishez. A Florent-ház címere virágkoszorúval övezett rókafej.

Alester Florent, Édesvíz ura

felesége, Lady Melara a Crane-házból

gyermekeik:

Alekyne, Édesvíz örököse

Melessa, Lord Randyll Tarly felesége

Rhea, Lord Héttorony Leyton felesége

testvérei:

Ser Axell, Sárkánykő várnagya

{Ser Ryam}, belehalt egy lovasbalesetbe

Ser Ryam leánya, Selyse királyné, Stannis Baratheon felesége

Ser Ryam fia {Ser Imry}, Stannis Baratheon flottáját vezényelte a Feketevízen, odaveszett a *Széllévszél* együtt

Ser Ryam második fia, Ser Erren, fogoly Égikertben

Ser Colin

Ser Colin leánya, Delena, Ser Hosman Norcross felesége

Delena fia, Viharos Edric, I. Robert Baratheon király fattya, tizenkét éves

Delena fia, Alester Norcross, nyolcéves

Delena fia, Renly Norcross, két éves

Ser Colin fia, Omer mester, Véntölgyben szolgál

Ser Colin fia, Merrell, fegyverhordozó Arborban

nővére, Rylene, Ser Rycherd Crane felesége

A FREY-HÁZ

A gazdag, népes és erős Frey-ház a Tullyk zászlóhordozója, ám nem mindig törték magukat, hogy e kötelességüket teljesítsék. Amikor Robert Baratheon összecsapott Rhaegar Targaryennel a Három Folyó mellett, a Freyek csak a csata után érkeztek meg, és Lord Hoster Tully azóta úgy emlegeti Lord Waldert, hogy az „Elkésett Lord Frey”. Walder Freyről egyébként tréfásan azt tartják, hogy ő az egyetlen lord a Hét Királyságban, aki képes lenne felállítani egy hadsereget a nadrágjából.

Az Öt Király Háborújának kitörésekor Robb Stark kötelezettséget vállalt, hogy feleségül veszi Lord Walder valamelyik leányát vagy unokáját, biztosítva ezzel a Frey-ház szövetségét. Lord Walder két unokáját Lady Catelyn Stark gyámfiaként Deresbe küldte.

Walder Frey, az Átkelő Ura

gyermekai első feleségétől {a Royce-házból származó Lady Perrától}:

legidősebb fiuk, Ser Stevron, meghalt az Ökörgázlónál vívott csatát követően

Ser Stevron első felesége {Corenna Swann, betegségben hunyt el}

Stevron legidősebb fia, Ser Ryman, az Ikrek örököse

Ryman fia, Edwyn, Janyce Hunter férje

Edwyn leánya, Walda, nyolcéves

Ryman fia, Walder, becenevén Fekete Walder

Ryman fia, Petyr, gúnynevén Pattanásos Petyr

Petyr felesége, Mylenda Caron

Petyr leánya, Perra, ötéves

Ser Stevron második felesége {Jeyne Lydden, behalt egy lovas balesetbe}

Stevron fia, Aegon, Csengettyű becenevű feleszű

Stevron leánya {Maegelle, behalt a szülésbe}

Maegelle férje, Ser Dafyn Vance

Maegelle leánya, Marianne, hajadon

Maegelle fia, Walder Vance, fegyverhordozó

Maegelle fia, Patrek Vance

Ser Stevron harmadik felesége {Marsella Waynwood, behalt a szülésbe}

Stevron fia, Walton, felesége Deana Hardyng

Walton fia, Steffon, becenevén a Kedves

Walton leánya, Walda, becenevén Szép Walda

Walton fia, Bryan, fegyverhordozó

Ser Emmon, felesége a Lannister-házból származó Genna

Emmon fia, Ser Cleos, felesége Jeyne Darry

Cleos fia, Tywin, tizenegy éves fegyverhordozó

Cleos fia, Willem, apród Ashemarkban

Emmon fia, Ser Lyonel, felesége Melesa Crakehall

Emmon fia, Tion, fogoly Zúgóban

Emmon fia, Walder, becenevén Vörös Walder, tizennégy éves fegyverhordozó Kaszter-hegyben

Ser Aenys, felesége {Tyana Wylde, behalt a szülésbe}

Aenys fia, Vérbenszületett Aegon, számkivetett

Aenys fia, Rhaegar, felesége Méhes Jeyne

Rhaegar fia, Robert, tizenhárom éves
Rhaegar leánya, Walda, tízéves, becenevén Fehér Walda
Rhaegar fia, Jonos, nyolcéves
Perriane, férje, Ser Leslyn Haigh *Perriane fia*, Ser Harys Haigh
Harys fia, Walder Haigh, négyéves
Perriane fia, Ser Donnel Haigh
Perriane fia, Alyn Haigh, apród
*gyermekai második feleségétől {a Swann-házból származó Lady Cyrennától}:
 legidősebb fiuk*, Ser Jared, felesége {Alys Frey}
Jared fia, Ser Tytos, felesége Zoe Blantree
Tytos leánya, Zia, tizennégy éves hajadon
Tytos fia, Zachery, tizenkét éves, az Óvárosi Szentélyben tanul
Jared leánya, Kyra, férje Ser Garse Goodbrook
Kyra fia, Walder Goodbrook, kilencéves
Kyra leánya, Jeyne Goodbrook, hatéves
 Luceon septon, Baelor királyvári Nagy Szentélyében szolgál
*gyermekai harmadik feleségétől {a Crakehall-házból származó Lady Amareitől}:
 legidősebb fiuk*, Ser Hosteen, felesége Bellena Hawick
Hosteen fia, Ser Arwood, felesége Ryella Royce
Arwood leánya, Ryella, ötéves
Arwood ikerfiai, Androw és Alyn, háromévesek
 Lady Lythene, férje Lord Lucias Vypren
Lythene leánya, Elyana, férje Ser Jon Wylde
Elyana fia, Rickard Wylde, négyéves
Lythene fia, Ser Damon Vypren
 Symond, férje Braavosi Betharios
Symond fia, Alesander, dalnok
Symond leánya, Alyx, tizenhét éves hajadon
Symond fia, Bradamar, tízéves, Braavoson nevelkedik Oto Tendyris, egy városi kereskedő gyám-
 fiaként
 Ser Danwell, felsége Wynafrei Whent
 {számos halva született gyermek és vetélés}
 Merrett, felesége Mariya Darry
Merrett leánya, Amerei, becenevén Amy, tizenhat éves özvegy, férje Kék Ági Ser Pate
Merrett leánya, Walda, gúnynevén Kövér Walda, tizenöt éves
Merrett leánya, Marissa, tizenhárom éves
Merrett fia, Walder, becenevén Kis Walder, nyolcéves, foglyul ejtették Deresben, ahol Lady
 Catelyn Stark gyámfiaként nevelkedett
 {Ser Jeremy, vízbe fúlt}, felesége Carolei Waynwood
Jeremy fia, Sandor, tizenkét éves, Ser Donnel Waynwood apródja
Jeremy leánya, Cynthea, kilencéves, Lady Anya Waynwood gyámleánya
 Ser Raymund, felesége Méhes Beony
Raymund fia, Robert, tizenhat éves, az óvárosi Fellegvár növendéke
Raymund fia, Malwyn, tizenöt éves, egy lysi alkimista tanonca
Raymund ikerleányai, Serra és Sarra, tizennégy éves hajadonok
Raymund leánya, Cersei, hatéves, becenevén Méhecske
*gyermekai negyedik feleségétől {a Hollófa-házból származó Lady Alyssától}:
 legidősebb fiuk*, Lothar, gúnynevén Sánta Lothar, felesége Leonella Lefford
Lothar leánya, Tysane, hétéves
Lothar leánya, Walda, négyéves
Lothar leánya, Emberlei, kétéves

Ser Jammos, felesége Sallet Paege
Jammos fia, Walder, becenevén Nagy Walder, nyolcéves, foglyul ejtették Deresben, ahol Lady
Catelyn Stark gyámfiaként nevelkedett
Jammos ikerfiai, Dickon és Mathis, ötévesek
Ser Whalen, felesége Sylwa Paege
Whalen fia, Hoster, tizenkét éves, Ser Damon Paege apródja
Whalen leánya, Merianne, becenevén Vidám, tizenegy éves
Lady Morya, férje Ser Flement Brax
Morya fia, Robert Brax, kilencéves, Kaszter-hegyben nevelkedik apródként
Morya fia, Walder Brax, hatéves
Morya fia, Jon Brax, hároméves
Tyta, gúnynevén Tyta, a Szűz, huszonkilenc éves hajadon
gyermekai ötödik feleségétől {a Whent-házból származó Lady Saryától}: nincsenek utódok
gyermekai hatodik feleségétől {a Rosby-házból származó Lady Bethanytól}:
legidősebb fiuk, Ser Perwyn
Ser Benfrey, felsége Jyanna Frey, az unokatestvére
Benfrey leánya, Della, becenevén Süket Della, hároméves
Benfrey fia, Osmund, két éves
Willamen mester, Hosszúj Vár szolgálatában
Olyvar, fegyverhordozó Robb Stark szolgálatában
Roslin, tizenhat éves hajadon
gyermekai hetedik feleségétől {a Farring-házból származó Lady Annarától}:
Arwyn, tizennégy éves hajadon
legidősebb fiuk, Wendel, tizenhárom éves, Tengersizemben nevelkedik apródként
Colmar, a Hitnek ígérték, tizenegy éves
Waltyr, becenevén Tyr, tízéves
Elmar, korábban Arya Stark jegyese, kilencéves
Shirei, hatéves leány
gyermekai nyolcadik feleségétől, az Erenford-házból származó Lady Joeyuse-tól:
még nincsenek utódok
Lord Walder gyermekai különböző anyáktól:
Folyami Walder, gúnynevén Fattyú Walder
Fattyú Walder fia, Folyami Ser Aemon
Fattyú Walder leánya, Folyami Walda
Melwys mester, Rosby szolgálatában
Folyami Jeyne, Folyami Martyn, Folyami Ryger, Folyami Ronel, Folyami Mellara és mások.

A LANNISTER-HÁZ

A Kaszter-hegyi Lannisterek továbbra is Joffrey király legfőbb támogatói. Azzal büszkélkednek, hogy Eszes Lann, a Hősök Korában élt legendás tréfamester leszármazottai. Kaszter-hegy és az Aranyfog aranyának révén a leggazdagabbak az összes ház közül. A Lannisterek címere aranyoroszlán vörös mezőben. Jelmondatuk: *Halld üvöltésem!*

Tywin Lannister, Kaszter-hegy Ura, Nyugat Őrzője, Lannister-rév Pajzsa, a Király Segítője
fia, Ser Jaime, gúnynevén a Királyölő, Cersei királyné ikertestvére, a Királyi Testőrség parancsnoka és Kelet Őrzője, fogoly Zúgóban
lánya, Cersei királyné, Jaime ikertestvére, I. Robert Baratheon özvegye, Régenskirálynő fia, Joffrey mellett

fiuk, Joffrey Baratheon király, tizenhárom éves

leányuk, Myrcella Baratheon hercegnő, kilencéves, Doran Martell herceg gyámleánya Dorne-ban

fiuk, Tommen Baratheon herceg, nyolcéves, a Vastrónus örököse

törpe fia, Tyrion, gúnynevén az Ördögfióka, illetve Félemler, megsebesült a Feketevízen

testvérei:

Ser Kevan, Lord Tywin legidősebb fivére

Ser Kevan felesége, Dorna a Swyft-házból

fiuk, Ser Lancel, korábban Robert király fegyverhordozója, megsebesült, és közel áll a halálhoz

fiuk, Willem, Martyn ikertestvére, apród, fogoly Zúgóban

fiuk, Martyn, Willem ikertestvére, apród, Robb Stark foglya

leányuk, Janei, kétéves

Genna, a húga, Ser Emon Frey felesége

Genna fia, Ser Cleos Frey, fogoly Zúgóban

fiuk, Ser Lyonel

fiuk, Tion Frey, fegyverhordozó, fogoly Zúgóban

fiuk, Walder, gúnynevén Vörös Walder, fegyverhordozó Kaszter-hegyben

{Ser Tygett}, második fivére, meghalt himlőben

Tygett özvegye, Darlessa a Marbrand-házból

fiuk, Tyrek, a király apródja, eltűnt

{Gerion}, legifjabb fivére, a tengerbe veszett

Gerion fattyú leánya, Joy, tizenegy éves

unokatestvére {Ser Stafford Lannister}, a néhai Lady Joanna fivére, meghalt Ökörgázlónál

Ser Stafford leányai, Cerenna és Myrielle

Ser Stafford fia, Ser Daven

unokatestvérei:

Ser Damion Lannister, felesége Lady Shiera Crakehall

fia, Ser Luxion

leánya, Lanna, Lord Antario Jast felesége

Margot, Lors Titus Peake felesége

háza népe:

Creylen mester, gyógyító, tanító és tanácsadó

Vylarr, az őrség parancsnoka

Lum és Vörös Lester, örök

Fehérmosolyú Wat, dalnok
Ser Benedict Broom, fegyvermester
zászlóhordozó urai:
Damon Marbrand, Ashemark ura
fia és örököse, Ser Addam Marbrand
Roland Crakehall, Crakehall ura
fivére {Ser Burton Crakehall}, Lord Beric Dondarrion és törvényen kívüli csapata végzett vele
fia és örököse, Ser Tybolt Crakehall
második fia, Ser Lyle Crakehall, más néven Crakehall Vadkanja, fogoly Rózsaszűzvárban
legifjabb fia, Ser Merlon Crakehall
{Andros Brax}, Szarv-völgy ura, vízbe fúlt a Táborok Csatája során
fivére {Ser Rupert Brax}, meghalt Ökörgázlónál
legidősebb fia, Ser Tytos Brax, Szarv-völgy új ura, fogoly az Ikrekben
második fia {Ser Robert Brax}, meghalt az Átkelők Csatájában
harmadik fia, Ser Flement Brax, immár örökös
{Lord Leo Lefford}, vízbe fúlt a Kőmalomnál
Regenard Estren, Wyndhall ura, fogoly az Ikrekben
Gawen Westerling, a Szirt ura, fogoly Tengersizemben
felesége, Lady Sybell a Spicer-házból
fivére, Ser Rolph Spicer
unokatestvére, Ser Samwell Spicer
gyermekük:
Ser Raynald Westerling
Jeyne, tizenhat éves hajadon
Eleyna, tizenkét éves leány
Rollam, kilencéves fiú
Lewys Lydden, Mélyodú ura
Lord Antario Jast, fogoly Rózsaszűzvárban
Lord Philip Plumm
fiai, Ser Dennis Plumm, Ser Peter Plumm és Ser Harwyn Plumm, gúnynevén Kőkemény
Quenten Banefort, Banefort ura, Lord Jonos Bracken foglya
lovagjai és kapitányai:
Ser Harys Swyft, Ser Kevan Lannister apósa
Ser Harys fia, Ser Steffon Swyft
Ser Steffon leánya, Joanna
Ser Harys leánya, Shierle, Ser Melwyn Sarsfield felesége
Ser Forley Prester
Ser Zöldmező Garth, fogoly Hollófa várában
Ser Lymond Vikary, fogoly Vándormenedékben
Lord Selmond Stackspear
fia, Ser Steffon Stackspear
ifjabb fia, Ser Alyn Stackspear
Terrence Kenning, Kayce ura
Kayce-i Ser Kennos, lovag a szolgálatában
Ser Gregor Clegane, a Lovagló Hegy
Polliver, Chiswyck, Nyájas Raff, Dunsen és a Csiklandozó, a szolgálatában álló katonák
{Ser Amory Lorch}, Vargo Hoat megetette egy medvével Harrenhal eleste után

A MARTELL-HÁZ

Dorne volt az utolsó a Hét Királyság közül, amely hűséget esküdött a Vastrónusnak. Dorne népét a vér, szokásaik és történelmük egyaránt megkülönböztetik a többi királyságtól. Amikor kitört az Öt Király Háborúja, Dorne távol tartotta magát. Myrcella Baratheon és Trystane herceg eljegyzésével Napföld Joffrey király mellé állt, és összehívta a lobogóit. A Martellek lobogója vörös napot átdöfő aranyláncza. Jelmondatuk: *Meg nem hajol, meg nem rogy, meg nem törik.*

Doran Nymeros Martell, Napföld ura, Dorne hercege

felesége, Mellario Norvos Szabad Városából

gyermekeik:

Arianne hercegnő, legidősebb leányuk, Napföld örököse

Quentyn herceg, idősebb fiuk

Trystane herceg, fiatalabb fiuk, Myrcella Baratheon jegyese

testvérei:

nővére {Elia hercegnő}, Rhaegar Targaryen herceg felesége, Királyvár feldúlása során meggyilkolták

gyermekeik:

{Rhaenys hercegnő}, fiatal leány, Királyvár feldúlása során meggyilkolták

{Aegon herceg}, csecsemőkorú fiú, Királyvár feldúlása során meggyilkolták

fivére, Oberyn herceg, gúnynevén a Vörös Vipera

Oberyn herceg szeretője, Homok Ellaria

Oberyn herceg fattyú leányai, Obara, Nymeria Tyene, Sarella, Elia, Obella, Dorea, Loreza, gúnynevükön a Homokkígyók

Oberyn herceg kísérete:

Harmen Uller, Ördögliget ura

Harmen fivére, Ser Ulwyck Uller

Ser Ryon Allyrion

Ser Ryon fattya, Homok Ser Daemon, Istenkegy Fattya

Dagos Manwoody, Királysír ura

Dagos fiai, Mors és Dickon

Dagos fivére, Ser Myles Manwoody

Ser Arron Qorgyle

Ser Deziel Dalt, a Citromerdő Lovagja

Myria Jordayne, a Bérc örököse

Larra Blackmont, Blackmont úrnője

leánya, Jynessa Blackmont

fia, Perros Blackmont, fegyverhordozó

háza népe:

Areo Hotah, norvosi zsoldos, az őrség parancsnoka

Caleotte mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

zászlóhordozó urai:

Harmen Uller, Ördögliget ura

Edric Dayne, Csillagvölgy ura

Delonne Allyrion, Istenkegy úrnője

Dagos Manwoody, Királysír ura
Larra Blackmont, Blackmont úrnője
Tremond Gargalen, Sóspart ura
Andres Yronwood, Vasfa ura
Nymella Toland

A TULLY-HÁZ

Lord Edmyn Tully az elsők között volt a folyami urak közül, akik hűséget esküdtek Hódító Aegonnak. A győztes Aegon azzal jutalmazta meg a Tully-házat, hogy Lord Edmynnek adományozta a Három Folyó menti területeket. A Tullyk címere hullámos kék és vörös mezőben ugró ezüstpisztráng. A Tullyk jelmondata: *Család, kötelesség, becsület.*

Hoster Tully, Zúgó Ura

felesége {Lady Minisa}, a Whent-házból, belehalt a szülésbe
gyermekeik:

Catelyn, Eddard Starknak, Deres urának özvegye

legidősebb fia, Robb Stark, Deres ura, Észak Királya és a Három Folyó Királya

leánya, Sansa Stark, tizenkét éves hajadon, fogoly Királyvárban

leánya, Arya Stark, tízéves, egy éve eltűnt

fia, Brandon Stark, nyolcéves, halottnak hiszik

fia, Rickon Stark, négyéves, halottnak hiszik

Lysa, Jon Arrynnak, a Sasfészek urának özvegye

fia, Róbert, a Sasfészek ura és a Völgy Védelmezője, nyolcéves, beteges kisfiú

Ser Edmure, egyetlen fia, Zúgó örököse

Ser Edmure barátai és kísérete:

Ser Marq Píper, Rózsaszűzvár örököse

Lord Lymond Goodbrook

Ser Ronald Vance, gúnynevén a Rossz, és fivérei, Ser Hugo, Ser Ellery és Kirth

Patrek Mallister, Hollófa Lucas, Ser Perwyn Frey, Tristan Ryger, Ser Robert Paege

fivére, Ser Brynden, gúnynevén a Fekete Hal

háza népe:

Vyman mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Ser Desmond Grell, fegyvermester

Ser Robin Ryger, az őrség parancsnoka

Hosszú Lew, Elwood, Delp, örök

Utherydes Wayn, Zúgó intézője

Rímes Rymund, dalnok

zászlóhordozó urai:

Jonos Bracken, Kősövény ura

Jason Mallister, Tengersizem ura

Walder Frey, az Átkelő Ura

Clement Piper, Rózsaszűzvár ura

Karyl Vance, Vándormenedék ura

Norbert Vance, Atranta ura

Erdős Theomar, Makkvár ura

felesége, Lady Ravella a Swann-házból.

leányuk, Carellen

William Mooton, Szűztó ura

Shella Whent, Harrenhal jogfosztott úrnője

Ser Halmon Paege

Hollófa Tytos, Hollófa ura

A TYRELL-HÁZ

A Tyrellek a Folyóvidék királyainak intézőiként emelkedtek hatalomra, akiknek birtokai magukban foglalták a dorne-i határvidéktől és a Feketevizű folyótól délnyugatra fekvő termékeny síkságokat egészen a Napnyugati-tenger partjáig. Női ágon Zöldkezű Garth leszármazottainak tartják magukat, aki az Elsők kertészkirálya volt, szőlőindákból és virágokból font koronát viselt, és felvirágoztatta a földeket. Amikor IX. Mern király, a régi uralkodóház utolsó sarja elpusztult a Tűz Mezején, intézője, Harlen Tyrell átengedte Égikertet Hódító Aegonnak. Aegon nekiadta a kastélyt és a Folyóvidék feletti uralmat. A Tyrellek címere aranyrózsa füzöld mezőben. Jelmondatuk: *Erőssé növünk.*

Lord Mace Tyrell Renly Baratheont támogatta az Öt Király Háborújának kezdetén, és hozzáadta a leányát, Margaeryt. Renly halálát követően Égikert a Lannisterekkel kötött szövetséget, Margaeryt pedig eljegyezték Joffrey királlyal.

Mace Tyrell, Égikert Ura, Dél Őrzője, a Határvidék Védelmezője és a Folyóvidék Főbírája
felesége, Lady Alerie az óvárosi Héttorony-házból
gyermekeik:

legidősebb fiuk, Willas, Égikert örököse

második fiuk, Ser Garlan, becenevén a Gáláns

felesége, Lady Leonette a Fossoway-házból

legifjabb fiuk, Ser Loras, a Viráglovag, a Királyi Testőrség Felesküdött Testvére

leányuk, Margaery, tizenöt éves özvegy, I. Joffrey Baratheon jegyese

Margaery kísérete és udvarhölgyei:

unokatestvérei, Megga, Alla és Elinor Tyrell

Elinor jegyese, Alyn Ambrose, apród

Lady Alysanne Bulwer, nyolcéves leány

Meredyth Crane, becenevén Merry

Myri Taena, Lord Orton Merryweather felesége

Lady Alyce Graceford

Septa Nysterica, a Hit nővére

özvegy anyja, Lady Olenna a Redwyne-házból, gúnynevén a Töviskirálynő

Lady Olenna testőrei, Arryk és Erryk, más néven Bal és Jobb

leánytestvérei:

Lady Mina, Paxter Redwyne-nak, Arbor urának felesége

gyermekeik:

Ser Horas Redwyne, Hobber ikertestvére

Ser Hobber Redwyne, Horas ikertestvére

Desmera Redwyne, tizenhat éves hajadon

Lady Janna, Ser Jon Fossoway felesége

nagybátyjai és unokatestvérei:

apja fivére, Garth, gúnynevén a Gömbölyű, Égikert Udvarnagya

Garth fattyú fiai, Virágos Garse és Garrett

apja fivére, Ser Moryn, Óváros Városi Őrségének parancsnoka

Moryn fia {Ser Luthor}, felesége Lady Elyn Norridge

Luthor fia, Ser Theodore, felesége Lady Lia Serry

Theodore leánya, Elinor
Theodore fia, Luthor, apród
Luthor fia, Medwick mester
Luthor leánya, Olene, Ser Leo Blackbar felesége
Moryn fia, Leo, gúnynevén Lusta Leo
apja fivére, Gormon mester, a Fellegvár tudósa
unokatestvére {Ser Quentin}, a Hamugázlónál halt meg
Quentin fia, Ser Olymer, felesége Lady Lysa Meadows
Olymer fiai, Raymund és Rickard
Olymer leánya, Megga
unokatestvére, Normund mester, Feketekoronában szolgál
unokatestvére {Ser Victor}, a Királyerdei Testvériség Mosolygó Lovagja végzett vele
Victor leánya, Victaria, {Lord Jon Bulwernek} a felesége, aki a nyári láz áldozata lett
leányuk, Lady Alysanne Bulwer, nyolcéves
Victor fia, Ser Leo, felesége Lady Méhes Alys
Leo leányai, Alla és Leona
Leo fiai, Lyonel, Lucas és Lorent
háza népe Égikertben:
Lomys mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
Igon Vyrwell, az őrség parancsnoka
Ser Vortimer Crane, fegyvermester
Zsírsegg, bolond és tréfamester, rettentő kövér
zászlóhordozó urai:
Randyll Tarly, Szarvhegy ura
Paxter Redwyne, az Arbor ura
Arwyn Oakheart, Véntölgy úrnője
Mathis Rowan, Aranyliget ura
Alester Florent, Édesvíz Erőd ura, lázadó Stannis Baratheon szolgálatában
Héttorony Leyton, Óváros Hangja, a Kikötő ura
Napsugár Orton, Hosszúasztal ura
Lord Arthur Ambrose
lovagjai és felesküdt kardjai:
Ser Mark Mullendore, megnyomorodott a Feketevízi csatában
Ser Jon Fossoway, a zöld almás Fossowayk közül
Ser Tanton Fossoway, a piros almás Fossowayk közül

LÁZADÓK, ÚTONÁLLÓK ÉS FELESKÜDÖTT TESTVÉREK

AZ ÉJJELI ŐRSÉG FELESKÜDÖTT TESTVÉREI

(felderítőúton a Falon túl)

Jeor Mormont, más néven a Vén Medve, az Éjjeli Őrség parancsnoka
Havas Jon, Deres fattya, a parancsnok intézője és fegyverhordozója, eltűnt a Sikító-hágóban
Szellem, a rémfarkasa, fehér és hangtalan
Eddison Tollett, gúnynevén Bánatos Edd, a fegyverhordozója
Erdős Thoren, a felderítők parancsnoka
Dywen, Tőr, Puhaláb, Grenn, Bedwyck, becenevén Óriás, Ernyedtkezű Ollo, Grubbs, Bernarr, becenevén Barna Bernarr, egy másik Bernarr, becenevén, Fekete Bernarr, Köves Tim, Királyerdei Ulmer, Garth, becenevén Szürketollú, Greenawayi Garth, Óvárosi Garth, Rosbyi Alan, Ronnel Harclay, Aethan, Ryles, Mawney, felderítők
Jarmen Buckwell, a járőrök parancsnoka
Bannen, Fehérszemű Kedge, Tumberjoin, Fornio, Goady, felderítők és járőrök
Ser Ottyn Wythers, a hátvéd parancsnoka
Ser Malador Locke, a szállítóoszlop parancsnoka
Hegyi Donnel, becenevén Nyájas Donnel, fegyverhordozója és intézője
Hake, intéző és szakács
Chett, ronda intéző, a véredek gazdája
Samwell Tarly, kövér intéző, a hollók gazdája, Ser Malacnak gúnyolják
Pacsirta a Nővérekről, az unokatestvére, Sistertoni Rolley, Tönklábú Karl, Maslyn, Kicsi Paul, Fűrészfog, Balkezes Lew, Árva Oss, Motyogó Bill, intézők
{Félkezű Qhorin}, az Árnyéktorony felderítőinek parancsnoka, meghalt a Sikító-hágóban
{Dalbridge fegyverhordozó, Eggen}, felderítők, meghaltak a Sikító-hágóban
Kőkígyó, felderítő és hegyászó, gyalogosan eltűnt a Sikító-hágóban
Blane, Félkezű Qhorin helyettese, az Árnyéktoronyból érkezettek parancsnoka az Elsők Öklén
Ser Byam Flint

(a Fekete Várban)

Bowen Marsh, Főintéző és várnagy
Aemon (Targaryen) mester, gyógyító és tanácsadó, vak, százesztendő
intézője, Clydas
Benjen Stark, Első Felderítő, eltűnt, halottnak hiszik
Ser Wynton Stout, nyolcvan éve felderítő
Ser Aladale Wynch, Pypar, Süket Dick Follard, Szőrös Hal, Fekete Jack Bulwer, Elron, Matthar, felderítők Othell Yarwick, Első Építő
Tartaléksizma, Ifjú Henly, Halder, Albert, Bödön, Szűztói Foltos Pate, építők
Donal Noye, páncélkészítő, kovács és intéző, Félkezű
Háromujjú Hobb, intéző és főszakács
Kuszanyelvű Tim, Csendes, Mully, Vén Henly, Cugen, Rózsaerdei Vörös Alyn, Jeren, intézők
Cellador septon, a Hit iszákos képviselője
Ser Andrew Tarth, fegyvermester
Rast, Arron, Emrick, Selyem, Hop-Robin, kiképzés alatt álló újoncok
Convy, Gueren, újonctoborzók és begyűjtők
(a Keleti Őrségben a tenger mellett)
Cotter Pyke, a Keleti Őrség parancsnoka
Harmune mester, gyógyító és tanácsadó

Ser Alliser Thorne, fegyvermester

Janos Slynt, Királyvár Városi Őrségének volt parancsnoka, rövid ideig Harrenhal ura

Ser Glendon Hewett

Dareon, intező és dalnok

Vas Emmett, híresen nagy erejű felderítő

(az Árnýéktoronyban)

Ser Denys Mallister, az Árnýéktorony parancsnoka *intezője és fegyverhordozója*, Wallace Massey

Mullin mester, gyógyító és tanácsadó

A LOBOGÓ NÉLKÜLI TESTVÉRISÉG TÖRVÉNYEN KÍVÜLIEK KÖZÖSSÉGE

Beric Dondarrion, Fekete-rév ura, más néven a Villámúr, gyakran halálhírét keltik
jobbkeze, Myri Thoros, vörös pap
fegyverhordozója, Edric Dayne, Csillagvölgy ura, tizenkét éves
követői:

Citrom, más néven Citromköpönyeg, egykori katona
Harwin, Hullen fia, korábban Lord Eddard szolgálatában állt Deresben
Zöldszakáll, tyrosi zsoldos
Hétpataki Tom, kétes hírű dalnok, más néven Héthúr Tom vagy Hét Tom
Anguy, az Íjász, íjász a dorne-i határvidékről
Szerencsés Jack, keresett törvényen kívüli, félszemű
az Őrült Vadász, Kőszentélyből
Kyle, Toll, Dennett, íjászok
Holdvári Merrit, Watty a Molnár, Belevaló Luke, Mudge, Szakálltalan Dick, útonálló a csapatá-
ban

a fogadóban a Térdeplő Emberhez:

Sharna, a fogadós, szakács és bába
„Ember” nevű férje
Fiú, a háború árvája

a Barackban, Kőszentély bordélyában:

Pipacs, a vörös hajú tulajdonosnő
Alyce, Cass, Lanna, Jyzene, Helly, Harangvirág, néhányan a barackok közül

Makkvárban, az Erdős-ház székhelyén:

Lady Ravella, a Swann-házból, Lord Erdős Theomar felesége
itt, ott, helyenként:

Lord Lymond Lychester, roskatag elméjű öregember, aki egykor feltartóztatta Ser Maynardot a
hídnál

ifjú gondozója, Roone mester

a Magas Szív kísértete

a Levelek Hölgye

Fűzfatánc septonja

A VADAK, MÁS NÉVEN A SZABADNÉP

Mance Rayder, a Falon Túli Király

Dalia, várandós felesége

Val, Dalia húga

főnökei és kapitányai:

Harma, gúnynevén Kutyafejű, az elővéd parancsnoka

a Csontok Ura, gúnynevén Zörgővért, az egyik csapat vezetője

Ygritte, ifjú lándzsaasszony, csapatának tagja

Ryk, becenevén Hosszúlándzsás, csapatának tagja

Ragwyle, Lenyl, csapatának tagjai

foglya, Havas Jon, az átállt varjú

Szellem, Jon rémfarkasa, fehér és hangtalan

Styr, Thenn Magnarja

Jarl, ifjú rabló, Val szeretője

Grigg, a Kecske, Errok, Quort, bodger, Del, Nagy Kelés, Kender Dan, Sisak Henk, Lenn, Lábujj, Kőujjú, rablók

Tormund, Pirospozsgászár Sörkirálya, egyéb nevei: Óriásvész, Magasakkal Szóló, Kürtfúvó, Jégtörő, Viharöklű, Medvék szeretője, Istenekkel Szóló és Seregek Atyja, az egyik csapat vezetője

fiai, Magas Toregg, Teszetosza Torwynd, Dormund, Dryn és a leánya, Munda

{Orell, más néven Orell, a Sas}, bőrváltó, Havas Jon végzett vele a Sikító-hágóban

Mag Mar Tun Doh Weg, más néven Nagy Mag, óriás

Varamyr, más néven hatbőrű, bőrváltó, három farkas, egy árnyékmacska és egy hómedve varázslója

a Könnyező, rabló és az egyik csapat vezetője

{Varjúölő Alfyn}, rabló, Félkezű Qhorin, az Éjjeli Őrség tagja végzett vele

Craster, Craster Erődjének ura, aki senki előtt nem hajt térdet

Szegfű, leánya és felesége, gyermeket vár

Dyah, Ferny, Nella, hárman a tizenkilenc felesége közül

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ha a téglákat rosszul készítjük el, leomlik a fal.

Én most egy rettenetesen nagy falat építék, ezért rengeteg téglára van szükségem. Szerencsére ismerek egy csomó téglakészítőt és mindenféle más hasznos embert.

Ismét köszönet és elismerés illeti a jó barátokat, akik nagylelkűen kölcsönadták nekem szakértelmüket (sőt néhány esetben a könyveiket is), hogy a tégláim szépek és szilárdak legyenek: az én Főmesteremet, Sage Walkert, az Első Építőt, Carl Keimet és Melinda Snodgrasst, lovászmesteremet.

És természetesen, mint mindig, Parrist.